

Công Tử Diệt

Tác
Giả:
Vinh
Tiểu
Vinh

Nhóm
Dịch:
NTm.
Group

CÔNG TỬ BIỆT TÚ

Tác giả: Vinh Tiểu Vinh

Thể loại: Huyền Ảo, Xuyên Không, Dị Năng, Dị Giới

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM

Chương 1: Vương triều Đại Hạ (1)

“Năm Huyền Nguyên thứ mười, Ngũ Tinh lệch tuyến, sao băng rơi như mưa trong đêm, phá hủy mất hai căn nhà, làm một người bị thương.”

- - - [Đại Hạ Kỷ • Cuốn mười ba] - - -

Quan Thiên ti, vương triều Đại Hạ.

Sau khi Khâm Thiên Quan ghi chép qua loa một câu trên thẻ tre thì vội đi làm chuyện khác.

Tuy nói sao băng hiếm thấy nhưng vài năm sẽ xảy ra một lần, hưởng hồ nô tài trong triều đã ngăn cản phần lớn trận sao băng rơi trong thành đêm qua. Ngoài trừ một kẻ là tử đệ huân quý không may bị thương nhẹ, nhưng không tạo nên hậu quả gì nghiêm trọng.

Làm Khâm Thiên Quan, thiên tượng đêm qua chỉ cần ghi chép đơn giản một câu lên thẻ tre, còn tên quý xui xẻo suýt nữa mất mạng dưới sao băng kia ngay cả tư cách lưu tên trên sử sách cũng không có.

Trong phủ đệ nào đó cách Quan Thiên ti một con phố, mấy tên hạ nhân đang cẩn thận dọn dẹp ít gạch đá và ít bàn ghế gỗ gãy ra bên ngoài phủ.

Trận sao băng trên trời rơi xuống đêm qua không chỉ phá sập một gian phòng ốc mà làm cả thiếu gia bị thương, đến nay vẫn hôn mê chưa tỉnh.

Lúc này, lông mi của một người trẻ tuổi tướng mạo tuấn tú nằm trên giường êm tại căn phòng sau phủ đệ run lên.

Lâm Tú nhớ mang máng bản thân hẳn đã hẹn cô gái mới quen ba ngày trước ở quán bar cùng nhau ngắm mưa sao băng từ chòm sao Anh Tiên vào buổi tối.

Khi Lâm Tú chuẩn bị bít tết, rượu vang đỏ, ngọn nến xong xuôi thì đi đến ban công dùng thử ống nhòm kính thiên văn, thì bỗng nhiên từ trong ống kính trông thấy được một điểm sáng.

Điểm sáng ấy càng ngày càng lớn, càng lúc càng lớn, cuối cùng biến thành quả cầu ánh sáng có cái đuôi dài. Ánh sáng mạnh khiến mắt Lâm Tú mở không ra, sau đó hẳn không biết gì nữa.

Nghĩ tới đây, Lâm Tú từ từ mở to mắt.

Tiếp đó hẳn thấy được một khuôn mặt chữ điền.

Một tên nam nhân có râu quai nón đang từ trên cao nhìn xuống hẳn.

Phát hiện Lâm Tú mở mắt, nam nhân tỏ vẻ rất kích động, bật thốt lên: "Thiếu gia, người tỉnh rồi!"

Nhìn nam nhân xa lạ trước mắt, Lâm Tú tràn đầy cảnh giác: "Người là ai, tại sao lại ở nhà ta?"

Nam nhân mặt chữ điền nghe vậy kinh hãi: "Thiếu gia, người không biết ta ư!"

Chốc lát sau.

Một bóng người lão đảo nghiêng ngả từ trong phủ lao ra, đứng ở trên đường, ánh mắt mờ mịt quan sát mọi thứ xung quanh.

Đám đông đi ngang qua hẳn, không nhìn được chỉ chỉ trở trở.

"Đây không phải công tử Lâm gia sao, nghe nói đêm qua bị sao băng va trúng?"

"Sao trông hần ngơ ngác thế, ngay cả giày cũng không đi, chẳng lẽ bị nện cho ngu rồi?"

Tiếng nghị luận của người đi đường không ngừng rơi vào tai Lâm Tú, nhưng hần không thể nghe lọt một lời. Trong đầu hần trống rỗng, ngây ngốc đứng yên đấy, cho đến khi hần nhìn thấy xa xa có người lẳng không bay tới, bay qua trước mắt hần và nhanh chóng biến mất tại cuối tầm mắt.

"Có người đang bay... "

Lâm Tú thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ vẻ tươi cười, lẩm bẩm nói: "Hóa ra là mơ... "

Sau một trận trời đất quay cuồng, Lâm Tú lại lần nữa mất đi ý thức.

Lâm Tú hy vọng lúc hần tỉnh dậy sẽ nằm trên chiếc giường nhà mình, bên cạnh là cô gái xinh đẹp mới quen ở quán bar. Nhưng khi hần mở mắt ra lần nữa, nhưng vẫn chỉ nhìn thấy tên mặt chữ điền kia.

Nam nhân mặt chữ điền ngạc nhiên lẫn vui mừng nói: "Thiếu gia, người tỉnh lại rồi!

Lâm Tú đau thương cười một tiếng: "Ha ha, vẫn là mơ... "

Nam nhân mặt chữ điền nắm lấy bả vai Lâm Tú, dùng sức lắc mạnh: "Thiếu gia, đây không phải mơ, người tỉnh lại đi... "

Lực tay tên này rất lớn khiến bả vai Lâm Tú đau nhức.

Lâm Tú tỉnh, tỉnh táo hoàn toàn.

...

Con phở cổ kính, đám người nhộn nhịp,
tiếng rao hàng ồn ào không dứt.

Lâm Tú cùng hán tử mặt chữ điền ngồi trên
thềm đá cửa ra vào, một tay chống cằm,
nhìn từng người đi đường mặc đồ cổ trang
hắn đi qua trước mặt hắn, nhưng ánh mắt
không có tiêu cự.

Hán tử mặt chữ điền bên cạnh nói cho hắn
biết nơi đây là vương triều Đại Hạ, hắn là
con trai của Bình An bá - Lâm Tú. Tối hôm
qua bị một viên thiên thạch trên trời rơi
trúng làm ngất đi.

Nhưng trong trí nhớ của Lâm Tú, hắn rõ
ràng đến từ Hoa Hạ thế kỷ 21, đêm qua
chuẩn bị ngắm mưa sao băng với một cô em
mới quen không lâu. Hắn còn dự định sau
khi ngắm xong sẽ thuận tiện đi sâu vào
nghiên cứu nhân sinh, sau đó...không có sau
đó nữa.

Hắn xuất hiện ở phủ Bình An bá, trở thành
Lâm Tú - con trai của Bình An bá ở vương
triều Đại Hạ.

Lâm Tú nhớ rõ ràng, hôm qua trước lúc hắn
mất đi ý thức, thấy được một ngôi sao băng
phóng đại từ ống nhòm kính thiên văn.

Hình như là hắn bị sao băng va trúng..

Giờ phút này Lâm Tú không biết nên nói cái
gì.

Trừ cuộc sống có phóng túng một chút, hắn
cũng không có khuyết điểm nào khác. Hắn
luôn tích cực vận động quyền góp tiền ủng
hộ vùng thiên tai, cũng thường xuyên tham
gia các buổi đấu giá từ thiện. Thậm chí,
mỗi tháng còn dẫn bạn gái đi viện mồ côi
để hỏi thăm sức khỏe những cô nhi. Chỉ là...

mỗi lần lại dẫn theo một cô bạn gái khác
nhau.

Chương 2: Vương triều Đại Hạ (2)

Lâm Tú thừa nhận đời sống tình cảm của hắn hơi phong phú, nhưng hắn cũng được coi là một người tốt.

Huống chi, loại chuyện này là người tình ta nguyện, mỗi mỗi tình của hắn đều chia tay trong êm đềm. Thậm chí, sau khi chia tay bạn gái cũ còn giới thiệu bạn thân cho hắn làm quen...

Thật không có thiên lý...

Nửa ngày sau, Lâm Tú ngồi ở trên bậc thang, thở dài một cái.

Xuyên qua thì xuyên qua đi, tốt xấu gì cũng có lần được sống thứ hai, dù sao cũng tốt hơn bị thiên thạch đập chết.

Bị thiên thạch đụng cho choáng, đây là lý do để Lâm Tú có thể giả vờ mất trí nhớ, có thể hỏi hán tử mặt chữ điền các loại vấn đề.

Thông qua người hán tử mặt chữ điền, Lâm Tú đã có một chút nhận biết về thế giới hiện tại.

Đây là một cái thế giới hoàn toàn khác với địa cầu, trừ con người ra thì thế giới này còn có Linh tộc, Man tộc, Hải tộc và một số các chủng tộc khác.

Những chủng tộc này đều có lãnh địa riêng, rất khó có thể nhìn thấy ở nơi con người sinh sống.

Trên đại lục, nhân tộc có ngũ đại vương triều, cùng hàng chục cái vương quốc. Chỗ của Lâm Tú, chính là một trong ngũ đại vương triều của nhân tộc - vương triều Đại Hạ.

Bằng vào thực lực mạnh mẽ, ngũ đại vương triều đã chế định ra quy tắc của đại lục, ở trong khu vực nhất định lại có được quyền nói chuyện tuyệt đối. Còn lại mấy chục cái vương quốc, hoặc là kết minh hoặc là phụ thuộc, có chút giống thế giới hiện đại sau này.

Phụ thân của Lâm Tú là một vị huân quý xuống dốc của vương triều Đại Hạ. Mấy ngày nay đang bồi tiếp mẫu thân về nhà ngoại, không ở trong nhà.

Lâm gia ở Vương Đô mặc dù không tính là hiển quý, nhưng nương bóng tổ tông để lại, cuộc sống cũng coi như giàu có. Lâm Tú lại còn là con trai độc nhất trong nhà, hương hỏa duy nhất của Lâm gia.

Điều làm cho Lâm Tú ngạc nhiên nhất là, nơi đây khác với địa cầu, đây là một cái thế giới có lực lượng thần kỳ.

Mọi người gọi loại lực lượng đó là "Dị thuật".

Mỗi một loại dị thuật đều có được năng lực kỳ lạ mạnh mẽ, ví dụ như khống hỏa, dẫn lôi, ngưng băng, thậm chí là ẩn thân, phi hành... cũng giống như những gì Lâm Tú vừa mới thấy.

Là một người bình thường, đối mặt lực lượng siêu nhiên như thế này, Lâm Tú không thể nào không muốn.

Trong lòng hắn, địa cầu cùng nơi này đều có ưu khuyết điểm riêng.

Thế kỷ 21, địa cầu có internet, có TV, phương thức giải trí nhiều không đếm xuể. Cho nên nếu để cho Lâm Tú xuyên đến Hoa Hạ cổ đại, hắn nhất định là không muốn.

Mà thế giới này, mặc dù không có những phương tiện giải trí kia nhưng lại có được dị thuật. Phun lửa, phun nước, tạo băng, ẩn thân... nếu như có thể học được hết thì chẳng phải là còn ngầu hơn cả hồ lô oa sao. Tên con trai nào khi còn nhỏ không muốn mình có được siêu năng lực.

Chỉ tiếc, không phải ai cũng có thể tu hành dị thuật. Loại năng lực này là bẩm sinh, sau này sẽ không sinh ra, cũng sẽ không thay đổi.

Bên cạnh đó, mỗi người chỉ có thể thức tỉnh một loại dị thuật, mộng đẹp trở thành hồ lô tiểu kim cương của Lâm Tú cứ như vậy mà tan thành mây khói.

Con trai của Bình An bá - Lâm Tú, chỉ là một người bình thường, sống đến 18 tuổi vẫn không thức tỉnh một loại dị thuật nào cả. Thông thường, khả năng thức tỉnh dị thuật sau trưởng thành là rất nhỏ. Cho dù là có thức tỉnh cũng không có tiền đồ gì.

Thật vất vả xuyên qua, lại chỉ là một phạm nhân... Hắn bỗng cảm thấy ở địa cầu chơi vẫn vui hơn một chút.

Trong lúc Lâm Tú tiếc nuối trong lòng, hán tử mặt chữ điền ở bên cạnh đứng dậy, vỗ vỗ cái mõng nói với Lâm Tú: "Thiếu gia, trở về đi, mặt đất lạnh lắm..."

Ở thế giới này, người có được dị thuật mặc dù không đến mức nhiều như chó chạy ngoài đường, nhưng cũng không hiếm thấy. Nam nhân mặt chữ điền ở cạnh Lâm Tú chính là một người đã thực tỉnh dị thuật, hoặc có thể gọi là "Dị Thuật sư".

Hắn thức tỉnh dị thuật “Lực lượng” , nghe nói nếu tu hành loại dị thuật này đến đỉnh phong thì có thể dời núi lấp biển, một quyền đánh nát một ngọn núi.

Đương nhiên, thức tỉnh dị thuật chỉ là bước bắt đầu ở trên con đường này mà thôi. Đến cuối cùng, có thể tu luyện dị thuật tới trình độ nào, vậy thì phải xem thiên phú cùng với sự cố gắng của bản thân.

Hán tử mặt chữ điền trước mắt này là cận vệ của Lâm Tú, khí lực mạnh hơn người bình thường gấp cả chục lần, thậm chí mấy chục lần. Nhưng khoảng cách để đạt đến trình độ dời núi lấp biển vẫn còn kém rất xa.

Dù vậy, cũng đủ để cho Lâm Tú ghen tị một hồi.

Hắn muốn từ trên bậc thang đứng lên, nhưng bởi vì ngồi quá lâu, chân hơi tê. Vừa mới đứng lên một nửa, thân thể đã mất cân bằng, ngã ngựa ra sau.

Nam nhân mặt chữ điền vội vàng tiến lên đỡ hắn.

Lâm Tú vốn là muốn vịn hắn để đứng vững, bỗng dung động tác dừng lại.

Hán tử mặt chữ điền nghi hoặc hỏi: “Thiếu gia, sao vậy?”

Chương 3: Vương triều Đại Hạ (3)

Lâm Tú hơi ngẩn ra, sau đó bình tĩnh trở lại, ánh mắt nhìn về phía hán tử mặt chữ điền, vội vàng nói: "Đưa tay cho ta."

Hán tử mặt chữ điền nhìn Lâm Tú, do dự một lát rồi thành thật đưa tay ra.

Tay của hắn dày rộng hơn nhiều so với người bình thường, cho người ta một loại cảm giác cực kỳ có lực. Lâm Tú nắm chặt tay của hắn, trong lòng nổi lên gợn sóng, hỏi: "Người có cảm giác gì?"

Hán tử mặt chữ điền sùng sốt một chút, sắc mặt bỗng nhiên trắng nhợt, run giọng nói: "Thiếu gia, người là nam nhân, ta cũng là nam nhân, ta làm sao có thể có cảm giác với người chứ! Ta... ta... ta chỉ thích nữ nhân..."

Hắn muốn rút tay ra, lại bị Lâm Tú cầm thật chặt.

Lâm Tú trừng mắt liếc hắn một cái, nói ra: "Đừng nhúc nhích!"

Lâm Tú dù sao cũng là thiếu gia của hắn, cơ thể hán tử mặt chữ điền run lên nhưng không còn dám vùng vẫy.

Cũng may Lâm Tú chỉ nắm tay của hắn, không có tiến thêm một bước, lo lắng trong lòng hán tử mặt chữ điền dần dần thả xuống.

Một khắc đồng hồ sau.

Lâm Tú khẽ thở phào, chậm rãi buông tay hán tử mặt chữ điền ra.

Ngay lập tức, hán tử mặt chữ điền chạy như điên ra ngoài phủ, nháy mắt đã không còn bóng dáng.

Lâm Tú không để ý đến hấn, nhặt lên nửa viên gạch xanh từ nơi hẻo lánh trong sân, hơi dùng sức, viên gạch cứng rắn dễ dàng bị hấn bẻ gãy một góc, như là bẻ bánh bích quy vậy...

Lâm Tú nắm chặt hai tay, nhận thấy trong cơ thể đang tràn ngập lực lượng.

Đây là một loại cảm giác mạnh mẽ mà trước đây hấn chưa bao giờ có.

Lâm Tú lúc này vẫn lòng đầy khiếp sợ như trước, lúc này hình như hấn đã sao chép năng lực của hấn từ mặt chữ điền vào trong cơ thể mình. Hấn còn nhớ rõ cảm giác đó, sau khi hai người tiếp xúc tay thì một cỗ lực lượng tuôn ra từ cơ thể hấn, rồi bắt đầu xoay tròn một vòng trong cơ thể hấn từ mặt chữ điền...

Tựa như bởi vì linh hồn mình nhập vào khiến thân thể này xảy ra một ít biến đổi.

Hấn thức tỉnh dị thuật, mà năng lực của hấn chính là... sao chép năng lực của người khác!

Ở địa cầu, năng lực này gần như là vô dụng, bởi hấn không có năng lực của mình, chỉ có thể đi sao chép người khác. Nếu người khác cũng không có năng lực, hấn sẽ mãi mãi là một người bình thường.

Nhưng ở nơi này lại khác, đây là một thế giới có vô số dị năng giả.

Còn loại năng lực nào tuyệt hơn cái này sao?

Chỉ là Lâm Tú vẫn chưa biết năng lực này dùng được một lần, hay hai lần, ba lần, hay là... vô số lần?

Lâm Tú cần tìm thêm năng lực giả khác để nghiệm chứng một chút.

Thông qua lần thăm dò vừa rồi, Lâm Tú biết đối phương không hề phát giác khi bị hấn sao chép năng lực.

Tuy nhiên hấn mới đến nên chưa hoàn toàn quen thuộc nơi đây, chỉ có thể đợi hán tử mặt chữ điền kia trở lại. Và cuộc chờ đợi này kéo dài ròng rã hai giờ.

Hai giờ trôi qua, hán tử mặt chữ điền đứng ngoài cổng Lâm Phủ thò đầu vào nhìn xung quanh bên trong. Đúng lúc này, một thanh âm từ sau lưng vang lên khiến hấn run rẩy.

“Tôn Đại Lực.”

Tôn Đại Lực rung mình một cái, tiếp đó quay đầu rồi lùi lại hai bước, mới ngập ngừng hỏi: “Thiếu gia, chuyện gì vậy?”

Lâm Tú nhìn hấn, hỏi lại: “Trừ ngươi ra, ngươi còn biết ai đã thức tỉnh dị thuật nữa không?”

Trải qua sự việc vừa rồi, rõ ràng Tôn Đại Lực đã duy trì một khoảng cách với Lâm Tú. Hấn suy nghĩ chốc lát, đáp: “Người thức tỉnh dị thuật phần lớn đều đã được triều đình mời chào trở thành cung phụng rồi.”

Cung phụng triều đình, Lâm Tú rất khó tiếp xúc. Cho dù hấn có thể tiếp xúc thì cũng không có lý do thích hợp để duy trì tiếp xúc thân thể lâu dài cùng bọn họ.

Song, mặc dù triều đình chiêu mộ không ít người thức tỉnh dị thuật, nhưng cũng không phải người nào thức tỉnh dị thuật cũng sẽ được triều đình mời chào.

Khả năng thứ nhất, chính là năng lực bọn hấn thức tỉnh quá mức vô dụng, không đáng để triều đình coi trọng.

Ví dụ, phủ Đại Danh từng có một vị thiếu niên đã thức tỉnh một loại dị thuật, có thể đẩy nhanh quá trình lão hóa của mình. Thiếu niên 10 tuổi, sau khi thức tỉnh dị thuật chưa đầy nửa tháng, đã chết già trong nhà.

Ninh Sơn phủ có một nữ tử, năm 16 tuổi đã thức tỉnh năng lực có thể khiến tóc mình rụng. Kể từ đó, thiếu nữ hoa quý mang một cái đầu trọc.

Tục truyền, một tên nam tử của Đại La vương triều sau khi thức tỉnh dị thuật, thân thể có thể phát ra hào quang dưới ánh mặt trời. Mà tại thời điểm không có ánh nắng, hấn với người bình thường chẳng khác gì nhau.

Tuy những năng lực này cũng coi là khác thường, nhưng chúng thực sự quá vô dụng. Thức tỉnh thể thà không thức tỉnh đi, tối thiểu còn có thể an ổn làm một người bình thường.

Loại khả năng thứ hai là đã thức tỉnh dị thuật mà không được triều đình mời chào, chính là giống trường hợp của Tôn Đại Lực. Thức tỉnh dị thuật quá muộn, thiên phú bản thân cũng không cao, không gian trưởng thành ở tương lai có hạn. Bởi vậy triều đình sẽ không lãng phí thời gian và tài nguyên để bồi dưỡng.

Chương 4: Nghiệm chứng năng lực (1)

Nhắc tới đây, Lâm Tú cũng thuộc về loại tình huống thứ hai. Tuy rằng hắn đã thức tỉnh dị thuật nhưng năng lực vẫn rất nhỏ yếu, còn kém xa tít tắp nếu so với Tôn Đại Lực. Càng không cách nào so sánh với những thiên tài thiếu niên thành danh ở Vương Đô kia.

Thứ hắn sao chép chỉ là năng lực người khác chứ không phải thực lực của hắn. Mặc dù bây giờ Lâm Tú có được sức lực lớn hơn nhiều so với người bình thường, nhưng lại còn lâu mới so sánh được với Tôn Đại Lực.

Tôn Đại Lực có chút nghi ngờ hỏi: "Thiếu gia, người tìm những người này làm gì?"

Lâm Tú khẽ xua tay, trả lời: "Không có gì, ta chỉ là tò mò mà thôi."

Tôn Đại Lực gãi gãi đầu, giống như nhớ ra chuyện gì, nói: "Ta nghe người khác kể, Phạm Phương các có một vị cô nương có khả năng nghe và hiểu được thú ngữ. Về phần thật giả thì ta không rõ..."

Một người nói mình có thể nghe hiểu được động vật nói chuyện, kỳ thực rất khó phân biệt thật hay giả. Dù sao những người khác cũng không thể hiểu tiếng động vật, không có bất kỳ biện pháp nào để có thể chứng thực.

Nhưng đối với Lâm Tú mà nói, là thật hay giả, chỉ cần sờ tay một lần là biết.

Lâm Tú đang nóng lòng muốn nghiệm chứng năng lực bản thân, một khắc cũng không muốn chờ lâu, đứng lên nói: "Đi, mau cùng ta đi đến Phạm Phương các!"

Tôn Đại Lực vô cùng ngạc nhiên: "Thiếu gia, người xác định?"

Lâm Tú xác định, nhất định và khẳng định. Nếu không làm rõ được năng lực của mình thì tối nay ngay cả ngủ hắc cũng không thể ngủ được.

Không lâu sau...

Lâm Tú đứng trước cửa Phạm Phương các, mới hiểu được tại sao vừa rồi Tôn Đại Lực lại có biểu cảm như thế. Phạm Phương các này... chính là một thanh lâu!

Mấy nữ tử thanh lâu đang đứng ở cửa, trang phục nửa kín nửa hở, uốn éo vòng eo mời chào khách nhân.

Tôn Đại Lực đảo tầm mắt qua trang phục không chỉnh tề trên thân nữ tử thanh lâu, âm thầm nuốt nước miếng một cái, nói với Lâm Tú lần nữa: "Thiếu gia, ta khuyên người không nên đi vào đây. Nếu như bị lão gia biết được, người và ta đều xong đời..."

"Người không nói, ta không nói, ai biết được?"

Lâm Tú liếc mắt nhìn hắc, nói ra: "Người đứng ở ngoài chờ, ta vào một lát rồi ra ngay."

Nói xong, hắc lập tức bước vào cửa chính của Phạm Phương các.

Tôn Đại Lực tựa lên bức tường bên ngoài, lẩm bẩm nói: "Một lát... Thiếu gia nhanh thế ư?"

Mặc dù Lâm gia đã xuống dốc, nhưng quý tộc xuống dốc cũng vẫn là quý tộc. Bản thân Lâm Tú sinh ra đã anh tuấn, cộng thêm trang phục cao quý, trên người mang theo

một loại quý khí mờ ảo. Khi hấn vừa mới bước chân vào cửa chính, tú bà lập tức dẫn một đám cô nương tới nghênh đón.

"Công tử, mau mau vào trong!"

"Công tử thích loại hình cô nương thế nào, cao, thấp, mập, gầy, nơi này ta có đủ hết."

"Công tử, ngài thấy nô gia có được không?!"

...

Lâm Tú nhanh chóng lùi ra phía sau một bước, né khỏi những quả đào tiên đang dấn sát tới phía mình của hai nữ tử thanh lâu.

Đã sống hai đời nhưng đây là lần đầu tiên Lâm Tú tới nơi như thế này. Một là kháng cự trong lòng, hai là lấy điều kiện của hấn, lúc trước bên người không thiếu nữ nhân.

Lần này hấn tới thanh lâu là để làm chính sự.

Lâm Tú nhìn tú bà kia, nói thẳng vào vấn đề chính: "Nghe nói nơi này của các người có một cô nương hiểu được tiếng động vật?"

Tú bà sững sốt một chút, sau đó cười nói: "Công tử, ngài nói Hải Đường sao? May quá, vừa vặn nàng cũng đang rảnh. Ta dẫn ngài đi tìm nàng?"

Hải Đường đúng là cô nương của chỗ này, nhưng nàng ta biết thú ngữ hay không thì tú bà cũng không biết. Dù sao thì tự nàng ta nói như vậy, điều này là một sự trợ giúp thu hút khách nhân tò mò tới nơi đây.

Tú bà nghĩ rằng đây chỉ là một cái thủ đoạn nhỏ để ôm khách mà thôi.

Lâm Tú đi theo tú bà, đi vào một căn phòng ở lầu hai. Tú bà đẩy cửa, dẫn Lâm Tú đi vào, nói với một nữ tử đang đứng trước cửa sổ: "Hải Đường, vị quý khách kia nói muốn người hầu hạ. Người cần phải xuất ra toàn bộ khả năng của mình, chiêu đãi thật tốt..."

Phía trước cửa sổ treo một cái lồng chim, nữ tử mặc một bộ váy xanh, đang chơi với chú chim trong lồng. Nghe được tiếng nói, nàng quay đầu lại quan sát. Chỉ thấy tú bà dẫn một người trẻ tuổi, dung mạo tuấn tú lại vô cùng có khí chất, làm đôi mắt nàng sáng lên.

Đa phần nam nhân đến thanh lâu để mua vui đều vừa già lại xấu. Một khách nhân tuổi trẻ tuấn tú, lại có khí chất như vậy, một năm chưa chắc có thể gặp được một người.

Hầu hạ khách nhân như vậy, đối với nàng mà nói thì đây cũng là một loại hưởng thụ. Cho dù là không thu bạc của hắn, nàng vẫn bằng lòng.

Nàng nở nụ cười xinh đẹp, nhẹ nhàng nói ra: "Mụ mụ yên tâm, ta nhất định sẽ làm cho vị công tử này hài lòng."

Tú bà cười ha ha, nói ra: "VẬY các người từ từ chơi, ta đi ra trước."

Nói xong nàng liền rời khỏi gian phòng, thuận tiện đóng cửa phòng lại.

Chương 5: Nghiệm chứng năng lực (2)

Nữ tử váy xanh tên là Hải Đường lần nữa cười nói với Lâm Tú: "Nếu như không chê, vậy thì để tiểu nữ đàn cho công tử một khúc đi."

Lâm Tú khoát tay áo, nói ra: "Không cần."

Hải Đường ngẩn người, vị công tử này, nóng lòng như vậy sao, nàng còn chuẩn bị rất nhiều màn dạo đầu đây...

Lâm Tú đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Nghe nói người có thể nghe hiểu thú ngữ?"

Hải Đường lần nữa sững sờ, sau đó nhẹ gật đầu, nói ra: "Chẳng qua chỉ là một cái dị thuật vô dụng mà thôi. Công tử cảm thấy hứng thú với cái này sao?"

Ngày thường cũng có không ít người đến đây vì hiếu kỳ với dị thuật của nàng, mấy năm nay nàng gặp không ít.

Con họa mi ở trong lồng đang liú ríu lên, Lâm Tú chỉ chỉ vào nó, hỏi: "Nó đang nói cái gì?"

Hải Đường nhoẻn miệng cười, nói ra: "Nó đang khen công tử đáng dập đầu tú đấy."

Lâm Tú giật giật khóe miệng, nói ra: "Ánh mắt của chim làm sao có thể giống con người, Hải Đường cô nương đừng gạt ta."

Hải Đường bắt đắc dĩ nhìn Lâm Tú, nói ra: "Nó thật sự nói như vậy, công tử không tin, nô gia cũng không có cách gì."

Lâm Tú không có tiếp tục cái đề tài này, đến cùng nàng ta có nói láo hay không, kiểm tra là biết.

Lâm Tú đi đến trước bàn, ngồi xuống. Hải Đường chậm rãi đi tới, cầm lấy ấm trà, rót cho hắn một chén trà. Lâm Tú bỗng nhiên vươn tay, cầm tay của nàng.

Trong nội tâm nàng vui mừng, vị công tử này thật sự rất nóng lòng...

Cùng lúc đó, trong lòng Lâm Tú cũng vui mừng. Ngay khi hắn vừa mới nắm lấy tay của nàng, lực lượng kia trong cơ thể hắn lại có phản ứng.

Nữ tử này, thật sự là một dị thuật năng lực giả!

Lúc này, Hải Đường uốn éo người, giả bộ như ngượng ngùng nói nói: "Công tử, không cần nóng lòng như thế nha..."

Lâm Tú không có buông tay nàng ra, chỉ chỉ bên cạnh ghế, ra hiệu nàng ngồi xuống.

Lúc đầu Hải Đường còn muốn thuận thế ngồi vào trong lòng vị công tử trẻ tuổi này, nhưng ý của hắn hình như không phải như vậy, cho nên đành phải buồn bực ngồi xuống ghế.

Lâm Tú tiếp tục nắm tay của nàng, mặc cho nguồn lực lượng kia xâm nhập thân thể của nàng, mỉm cười hỏi: "Nhà của Hải Đường cô nương ở nơi nào?"

Hải Đường không nghĩ tới vị công tử trẻ tuổi này lại muốn trò chuyện việc nhà cùng với nàng, mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng mỉm cười đáp lại: "Quê quán nô gia tại phủ Giang Ninh."

Lâm Tú hỏi: "Phủ Giang Ninh cách Vương Đô cũng không gần, tại sao ngươi lại tới Vương Đô?"

Vấn đề này, tựa hồ là khơi gợi lên một chút hồi ức của nàng, sau một hồi trầm mặc Hải Đường mới nói ra: "Khi còn bé, gia đình nuôi không nổi ta cho nên cha nương đã bán ta đi. Sau nhiều lần mua đi bán lại thì đi tới nơi này..."

...

Bên ngoài thanh lâu.

Tôn Đại Lực ngồi xồm ở trên bậc thang, chờ công tử đi ra. Trong lòng hấn hơi kinh ngạc, đã qua một khắc rồi mà công tử còn chưa có đi ra, căn bản không giống với "một lát" mà hấn nói.

(Một khắc bằng khoảng 15 phút.)

Trong lúc chờ đợi buồn bực ngán ngẩm, hấn tựa ở trên tường, hai tay gối sau đầu nghỉ ngơi.

Đột nhiên, một làn gió thom thoải qua, Tôn Đại Lực mở to mắt. Ở trước mặt của hấn, một nữ tử áo trắng đang từ cao nhìn xuống nhìn xem hấn.

Nữ tử này, da thịt trắng hơn tuyết, dung mạo cực đẹp, dáng người cao gầy. Không hề nghỉ ngơi, đôi chân ở dưới chiếc váy này, nhất định thon dài không gì sánh được.

Tôn Đại Lực lại không dám thưởng thức vẻ đẹp của nữ tử này. Ngay khi nhìn thấy nàng, hấn run một cái, bỗng nhiên nhảy lên khỏi mặt đất đến, run giọng nói: "Nhị... Nhị tiểu thư! Tại... tại sao người lại ở chỗ này? !"

Nữ tử nhàn nhạt liếc mắt nhìn hấn, hỏi: "Người ở chỗ này làm gì, Lâm Tú đâu?"

Tôn Đại Lực chợt dạ, nhìn thanh lâu một chút, nói ra: "Ta... ta không biết...!"

Hành động nhỏ này của hắn bị nữ tử áo trắng nhìn thấy được, nàng hơi nhú lông mày, lần nữa hỏi: "Lâm Tú đâu?"

Tôn Đại Lực lắc đầu nói: "Ta thật sự không biết."

Nữ tử áo trắng lạnh lùng nhìn hắn, nói ra: "Người là là cận vệ của hắn, hắn ở đâu thì người ở chỗ đó. Sao lại có thể không biết được?"

Phát hiện ánh mắt của Tôn Đại Lực đầy vẻ trốn tránh, khi thì nhìn về một bên, giống như có chút chợt dạ. Ánh mắt nữ tử áo trắng nhìn về phía thanh lâu, thanh âm lạnh lẽo thấu xương, phảng phất từ Địa Ngục truyền đến: "Người đừng nói với ta, Lâm Tú ở bên trong đó..."

Phẩm Phương các.

Tại một nhã gian trên lầu hai.

Lâm Tú đang an ủi Hải Đường.

Thông qua cuộc trò chuyện vừa rồi, hắn đã biết rõ về thân thế của nàng.

Nàng vốn là trưởng nữ của một gia đình nông dân bình thường tại phủ Giang Ninh, Đại Hạ.

Gia cảnh bần hàn, một nhà ba miệng ăn chỉ miễn cưỡng sống qua ngày, về sau, cha nương nàng còn sinh thêm một đứa con trai, gia đình bốn người không thể tiếp tục trụ nổi.

Để đổi lấy vài lượng bạc, cha nương đã phải bán nàng cho một nhà giàu có trong thành.

Chương 6: Vô tình cảm liễu (1)

Ban đầu đây không phải là chuyện xấu, tuy rằng sau khi bán thân, vận mệnh tương lai sẽ không còn do nàng làm chủ nữa, nhưng tối thiểu vẫn còn có thể sống sót không chết đói. Phụ mẫu và đệ đệ cũng sẽ có cuộc sống tốt hơn ngày trước một chút.

Tiếc rằng, ông chủ nhà giàu đẩy lại thêm nhỏ dãi thân thể nàng, nếu không có bà chủ ghen tuông thì đã sớm hạ thủ với nàng rồi.

Nhận thấy được tâm tư của trượng phu, ngày thường bà chủ luôn tìm cách đánh chửi nàng, hơi không hài lòng sẽ lập tức trút giận lên nàng, và sau đó bán nàng vào thanh lâu.

Đối mặt trước việc thanh lâu sắp đặt đi khách, mới đầu nàng liễu chết không theo. Về sau, do bị hành hạ nhiều lần, nàng đã từ bỏ chống cự mà cam chịu.

Và rồi, nàng bước chân vào con đường trưởng thành của nữ tử thanh lâu thông thường.

Lâm Tú nhẹ nhàng nắm tay nữ tử này, thở dài nói: "Quá khứ cũng trôi qua rồi, làm người hãy cứ hướng lên phía trước, người vẫn còn có tương lai."

Lâm Tú đang trì hoãn thời gian, mà cũng không hoàn toàn là trì hoãn thời gian.

Lúc đầu hẳn xem thường những nữ tử thanh lâu này, nhưng sau đó tâm thái này lại xảy ra thay đổi.

Những người giống như Hải Đường, vận mệnh không nằm trong tay họ từ khi sinh ra. Bản

thân các nàng căn bản vô lực để có thể thay đổi thực tại nghiệt ngã.

Bị Lâm Tú gọi lên chuyện cũ, khóe mắt Hải Đường có chút ướt át, nhưng vẫn lắc đầu, đáp: "Công tử nói nhẹ nhàng quá, dạng người như ta làm gì còn tương lai chứ?"

Lâm Tú vỗ nhẹ vào tay nàng, nói: "Kỳ thật, ta có thể cảm nhận được một phần nào cảm giác của ngươi. Phụ mẫu ta sau khi ly hôn đều đi cưới người khác. Ta không hiểu, ta cũng là con cái của họ, tại sao họ lại không cần ta nữa... ?"

Kiếp trước của Lâm Tú, cha nương hấn ly dị, còn lập gia đình mới.

Thế là sau đó, Lâm Tú dường như đã bị lãng quên mất, hai người rất ít liên lạc với hấn. Riêng chỉ có phương diện tiền bạc là chưa từng bạc đãi hấn.

Họ chỉ không biết rằng, thứ mà Lâm Tú xưa nay thiếu không phải là tiền.

Tuy nhiên, có tiền có của cũng có lợi, đó chính là không bao giờ thiếu người bầu bạn bên cạnh.

Cứ cách vài ngày, lúc Lâm Tú rời khỏi giường thì bên người sẽ là một khuôn mặt đẹp đẽ mới, nhưng vẫn có nguyên nhân để nhiều người tiền phốc hậu kế như thế.

(Tiền phốc hậu kế/ 前仆后继 : thành ngữ tiếng Hán, ý chỉ người trước mặt ngã xuống, người phía sau tiếp tục theo sau.)

Lâm Tú xuất tiền, các nàng xuất lực, hòng đạt thứ mình muốn mà thôi.

Một hồi lâu, Lâm Tú thở phào một cái, hoàn toàn niềm phong một số ký ức, không còn

hồi tưởng nữa.

Dẫu sao thì đây cũng là chuyện ở kiếp trước.

Hải Đường ngẩng đầu nhìn Lâm Tú, khó tin nổi nói: "Công tử lại từng trải qua điều như vậy?"

Lâm Tú khẽ cười, đáp:

"Nó đã là chuyện cũ, những người như chúng ta đừng luôn suy nghĩ mãi chuyện trước kia, mà nên suy nghĩ nhiều về mai sau, chuyện quá khứ không thể thay đổi nhưng tất cả đều có thể ở tương lai..."

Thân thể Hải Đường run lên, hình như đang suy nghĩ cẩn thận lời Lâm Tú nói, căn phòng rơi vào trầm mặc.

Vào lúc này, ánh mắt Lâm Tú có ánh sáng lóe lên.

Cho hẳn thêm ít thời gian thì hẳn có thể sao chép toàn bộ năng lực trong cơ thể Hai Đường!

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến âm thanh huyền ảo, trong đó xen lẫn tiếng tú bà kêu la.

"Ai da, cô nương, người không thể đi vào!"

"Cô nương, cô nương..."

...

Ầm!

Cửa phòng nơi đây bỗng mở ra.

Không, không phải mở ra, là rơi xuống!

Hai cánh cửa nặng nề cứ thẳng tắp rơi xuống như vậy.

Một nữ tử áo trắng dáng người cao gầy đứng ở cửa, đôi mắt nhìn chòng chọc Lâm Tú, cắn răng nói:

"Lâm Tú, ngươi dám dạo chơi thanh lâu!"

Từ khi nữ tử áo trắng xuất hiện, nhiệt độ cả phòng dường như giảm xuống mấy phần.

Lâm Tú mặt đầy mê mang nhìn nữ tử áo trắng kia: "Người là ai?"

Nữ tử áo trắng sải bước đi tới bên cạnh Lâm Tú, nắm lấy cổ tay hắn, lạnh lùng nói: "Theo ta trở về!"

Lâm Tú không liên quan với ký ức của thân thể này, căn bản không biết cô nàng này, cũng không biết quan hệ hai người, nhưng bất kể mối quan hệ giữa bọn hắn là gì, chỉ cần cho hắn thêm tí thời gian là hắn có thể sở hữu năng lực của Hải Đường.

Bị nữ tử áo trắng tóm lấy cổ tay, Lâm Tú vội vàng nói: "Chờ một lát, một lát thôi..."

Thế nhưng một khắc sau, một đạo cự lực từ cổ tay truyền tới, nàng ta trực tiếp lôi Lâm Tú lên, kéo hắn ra khỏi phòng.

Bàn tay hắn đang nắm tay Hải Đường liền bị tách ra sau một khắc.

Giống như đang copy tệp, tiến độ đạt 99% thì lại vô tình rút USB.

Loại năng lực kia trong cơ thể Lâm Tú sắp viên mãn đã triệt để tan vỡ biến mất.

"KHÔNGGGG! !! !! !"

Lâm Tú bi phần gằm thét, nhưng sự tình đã không thể cứu vãn được nữa.

Hắn chợt hất tay của nữ tử kia ra, phần nộ nói: "Người làm gì thế!"

Chương 7: Vô tình cảm liễu (2)

Nữ tử áo trắng không ngờ Lâm Tú lại có thể bộc phát ra khí lực lớn như vậy, mà cũng không suy nghĩ, lạnh lùng hỏi: "Câu này, hẳn là ta hỏi người mới đúng?"

Lâm Tú hỏi: "Người là ai, dựa vào cái gì mà hỏi ta?"

Trong lời nói của hắn tràn ngập sự phẫn nộ, nhưng cũng có ý dò hỏi.

Nữ tử áo trắng nhìn Lâm Tú, bộ ngực kích thước vốn khá lớn bắt đầu có nhịp điệu phập phồng lên xuống.

Loại người như thế này chính là tỷ phu tương lai của nàng sao?

Hắn làm sao xứng với thiên chi kiêu nữ Triệu gia?

Đối với thời gian trước đây thì không nói, mặc dù Lâm Tú không có thức tỉnh dị thuật, kèm theo không tu Võ đạo, thế nhưng dù sao cũng không có vết xấu gì.

Suy cho cùng, đây cũng là hôn ước do thế hệ cũ quyết định từ mấy thập niên trước, ngoại trừ việc cảm thấy khó chịu thay cho tỷ tỷ, nàng cũng không nói gì thêm.

Nhưng hôm nay, nàng lại thấy được Lâm Tú dạo chơi thanh lâu, dưới tình huống có hôn ước với tỷ tỷ thế mà hắn vẫn dám đi thanh lâu, lại còn đi vào ban ngày ban mặt, đi chơi lại còn ra vẻ lễ thẳng khí hùng, còn giả bộ không quen biết nàng nữa chứ!

"Người còn dám giả ngốc!"

Ầm!

Trong cơn tức giận, nàng không hề để ý bản thân đang mặc váy, một cước bay đá về phía Lâm Tú.

Sau khi thức tỉnh được dị thuật thì phản xạ của hắn đã nhanh hơn rất nhiều.

Hắn cấp tốc lui về phía sau, ánh mắt vô ý liếc nhẹ lên, thầm nói trong lòng, mỹ nữ trước mắt quả nhiên rất yêu thích màu trắng.

"Người nhìn vào chỗ nào!"

Ánh mắt Lâm Tú không hề trốn tránh nữ tử áo trắng khiến cho nàng vừa thẹn vừa giận, lập tức nhấc lên một chân, lập tức đánh về phía Lâm Tú.

Tốc độ lần này của nàng nhanh hơn vừa rồi không ít, nên là Lâm Tú không có tránh thoát. Hắn chỉ cảm thấy phần gáy tê rần, thân thể mềm nhũn, sau đó ngã trên mặt đất.

Nhìn Lâm Tú té xỉu xuống đất, bộ ngực nữ tử áo trắng vẫn đập trùng thật lâu, sau đó nộ khí mới dần dần lắng lại, lạnh lùng nói: "Tôn Đại Lực, mang hắn về!"

Thấy không có người đáp lại, nữ tử áo trắng quay đầu nhìn, không biết Tôn Đại Lực đã chạy đi từ lúc nào.

Nàng tức giận dậm chân, hung hăng đá lên mông Lâm Tú mấy lần, sau đó vác hắn lên trên vai, nhanh chóng đi ra khỏi gian phòng.

Hải Đường bị làm cho sợ choáng váng, ngo ngác ngồi trước bàn, chỉ có tú bà ngồi ở cửa ra vào kịp lấy lại tinh thần, bậm bịu hô: "Hắn, hắn còn chưa đưa tiền!"

...

Thời điểm Lâm Tú mở mắt, thứ hấn nhìn thấy vẫn là khuôn mặt chữ điền của Tôn Đại Lực.

Hắn nhớ mang máng là hắn bị nữ tử áo trắng kia đánh cho ngất xỉu.

Nhớ tới nữ tử áo trắng đó, Lâm Tú lập tức ngồi dậy giống như phản xạ có điều kiện, sau đó lại nặng nề ngã xuống.

Trên mông truyền đến cảm giác đau đớn, khiến nét mặt của hắn có chút dữ tợn.

Tôn Đại Lực vội vàng nói: "Thiếu gia đừng sợ, người đi rồi."

Lâm Tú bung lấy cái mông, hơi bối rối nhìn qua, hỏi: "Sau khi ta ngất đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!"

Tôn Đại Lực giải thích: "Thiếu gia đừng lo lắng, lúc Nhị tiểu thư khiêng người trở về, cái mông của người đã sưng lên. Lúc ấy ta ở bên ngoài nên thấy rõ, là bị nàng đá sưng..."

Đá sưng...

Lâm Tú nhẹ nhàng thở ra, sau đó lại ý thức được cái gì, nhìn về phía Tôn Đại Lực, phần nộ nói: "Người là hộ vệ của ta, vậy mà người đứng nhìn nàng đá mông ta?"

Tôn Đại Lực lùi về sau, bất đắc dĩ đáp: "Ta đâu phải đối thủ của Nhị tiểu thư, nên nào có dám tiến lên. Mà nếu như trốn ở phía sau còn có thể gọi viện binh..."

Lâm Tú nhìn khuôn mặt chữ điền, cố kìm nén cái suy nghĩ muốn đập cho tên này một cái.

Hắn đang hoài nghi, con hàng này có phải nội ứng mà kẻ thù phái tới Lâm gia hay

không.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, hắn cảm thấy hình như cũng có mấy phần đạo lý. Lâm Tú khẽ cắn môi, có vẻ như hắn muốn ghi sổ món nợ này, sau đó hỏi: "Rốt cuộc nàng là ai?"

Tôn Đại Lực khó có thể tin nói: "Thiếu gia, ngay cả Nhị tiểu thư mà người cũng không nhận ra sao?"

Lâm Tú lắc đầu: "Không phải đã nói rồi sao, cái gì ta cũng không nhớ."

Tôn Đại Lực lấy lại tinh thần, lập tức giải thích: "Đó là Nhị tiểu thư của Triệu gia, từ nhỏ người đã có hôn ước với Đại tiểu thư Triệu gia. Như vậy tính ra, Nhị tiểu thư chính là em vợ của người..."

Lâm Tú đơ người tại chỗ: "Cái gì? ! Hôn... hôn ước? !"

Tôn Đại Lực vội vàng nói: "Thiếu gia người đừng vội, ta từ từ nói với người."

Lâm Tú ngạc nhiên nghe Tôn Đại Lực giải thích.

Vài chục năm trước, tính theo địa vị thì Lâm gia cùng Triệu gia cũng ngang bằng nhau, mà hai nhà lại là chí giao. Khi đó, hai nhà vốn đã thân lại càng thêm thân, cho nên định ra hôn ước cho đời sau.

Không may là đời tiếp theo của cả hai nhà đều là nam, thế là hôn ước lại đẩy đến thế hệ này của Lâm Tú.

Chương 8: Vô tình cảm liễu (3)

Mười tám năm trước, Triệu gia sinh hạ một đứa con gái, sau đó Lâm gia sinh hạ một đứa con trai. Và thế là hôn ước của thế hệ đầu đã được thực hiện.

Và cũng trong mười mấy năm qua, Lâm gia càng lúc càng xuống dốc, còn Triệu gia lại một bước lên trời. Đến nay, một nhà đã là hào môn của Đại Hạ, một nhà khác lại sắp ngã xuống hàng quyền quý. Chuyện hôn ước này rơi vào một hoàn cảnh vô cùng lúng túng.

Trừ cái đó ra, trưởng nữ của Triệu gia, cũng chính là vị hôn thê của Lâm Tú, từ khi còn bé đã giác tỉnh dị thuật mạnh mẽ, hoàn toàn xứng đáng với danh "thiên chi kiêu nữ". Mà Lâm Tú, chẳng qua là một người bình thường mà thôi, chênh lệch quá nhiều, chuyện hôn ước này khó có khả năng thực hiện được.

Lâm Tú nghe xong, cả người đều ngây dại.

Hôn ước?

Nói đùa cái gì, kết hôn là không thể nào. Đòi trước cộng thêm đòi này, hắn chưa từng có suy nghĩ muốn kết hôn.

Đòi trước, cuộc hôn nhân thất bại của cha nương khiến cho hắn sinh ra bóng ma tâm lý. Đến tận bây giờ, Lâm Tú vẫn cảm thấy sợ hãi đối với chuyện hôn nhân.

Chuyện kết hôn, hắn chỉ suy nghĩ một chút thôi là đủ để toàn thân rét run.

Sau này Lâm Tú cũng có tới gặp bác sĩ tâm lý, vị bác sĩ kia nói chuyện rất có triết lý, hắn nói cho Lâm Tú: "Không phải là cậu

sợ cưới, chẳng qua là chưa gặp được một người con gái để cậu muốn kết hôn mà thôi."

Con người càng sợ cái gì thì càng khát vọng cái đó.

Nói thật, Lâm Tú rất hâm mộ những gia đình kia, những gia đình hạnh phúc. Đây là thứ hấn vô cùng khát vọng, nhưng lại chưa từng có được.

Thế là về sau hấn tự an ủi mình, đối với người như hấn mà nói, kết hôn đâu có gì tốt. Kết hôn mang ý nghĩa trách nhiệm, kết hôn rồi sao hấn có thể giục ngựa lao nhanh.

Loại ý nghĩ này, một mực tồn tại đến tận bây giờ.

Chuyện hôn ước này, nhất định phải nghĩ biện pháp hủy bỏ. Đây đã là "thời đại" nào rồi còn làm chuyện ép duyên như thế. Vì tương lai vẫn còn có thể giục ngựa lao nhanh, Lâm Tú nhất định không cho phép cuộc hôn nhân này được tồn tại.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nếu quả thật có một cọc hôn nhân như thế, vậy trận bị đánh kia không phải là bị oan.

Cô em vợ thấy tỷ phu tương lai đi dạo thanh lâu, giận mà động tay, đây là chuyện bình thường.

Lâm Tú bỗng nhiên ý thức được một việc, lập tức hỏi: "Chờ một chút, người mới vừa nói, ta bị Nhị tiểu thư Triệu gia cưỡng trở về?"

Tôn Đại Lực lắc đầu, uốn nắn hấn nói: "Là khiêng."

Lâm Tú không quan tâm là công hay là khiêng. Đường từ Phàm Phương các đến Lâm gia cần không ít thời gian, huống chi là khiêng một người. Trong khoảng thời gian này, đầy đủ phát sinh rất nhiều chuyện.

Hắn bức thiết mà hỏi: "Nhị tiểu thư Triệu gia có thức tỉnh dị thuật không?"

"Đó là đương nhiên."

Tôn Đại Lực khẳng định đáp: "Nhị tiểu thư thức tỉnh bằng chỉ dị thuật, là một loại dị thuật cực kỳ lợi hại!"

Lâm Tú thở sâu, nhẹ gật đầu, nói ra: "Người đi xuống đi, ta muốn nghỉ ngơi."

Lúc này, sắc trời đã tối, Tôn Đại Lực đi ra ngoài cửa, nói: "VẬY thiếu gia người nghỉ ngơi trước đi, có việc gọi ta, ta ở ngay sát vách."

Chờ đến lúc Tôn Đại Lực đóng cửa lại rồi đi, Lâm Tú xòe bàn tay ra, khẽ thở một hơi.

Sau một lát, bàn tay của hắn bắt đầu ngưng kết một tầng băng sương.

Nhiệt độ chung quanh đột nhiên thấp mấy phần.

Đôi mắt Lâm Tú khẽ nhếch, sau đó thì không không chế nổi sự vui mừng trong lòng.

Có lòng trồng hoa, hoa không nở, vô tình cắm liễu, liễu lại xanh.

Mặc dù tại thời khắc quan trọng nhất, bị Triệu gia Nhị tiểu thư quấy rối, nhưng Lâm Tú lại ngoài ý muốn thu được năng lực của nàng. Trong mắt Lâm Tú, đây chính là dị thuật hệ Băng, năng lực đô đốc Aokiiji

chẳng phải mạnh hơn cái trò hiểu tiếng động vật nhiều?

(Aokiji: Một nhân vật trong One Piece.)

Chỉ tiếc, thông qua chuyện này, Lâm Tú ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng.

Đó chính là, năng lực "Sao chép" này. Nghe qua thì có vẻ nghịch thiên vô địch. Nhưng lúc chân chính sử mới phát hiện hạn chế của nó thật sự là quá lớn.

Hắn muốn sao chép năng lực của đối phương, ít nhất phải bảo trì tiếp xúc thân thể một khắc. Trong khoảng thời gian này, cho dù chỉ là tách ra một lần, tất cả đều là công dã tràng.

Sự việc Triệu Linh m chỉ là một cái ngoài ý muốn. Trừ hộ vệ nhà mình cùng gái thanh lâu, làm gì có ai phải nghe lời hắn.

Trừ phi, đối phương là người hắn rất thân, mà lại rất tín nhiệm hắn.

Ví dụ như... bạn gái.

Cũng chỉ có thể là bạn gái mà thôi. Bởi vì nếu là nam giới, nếu Lâm Tú muốn nắm tay của đối phương một khắc đồng hồ, chỉ sợ họ cũng sẽ hoài nghi giới tính của hắn.

Sống lại một đời, rõ ràng là lão thiên muốn hắn giục ngựa lao nhanh...

Lâm Tú vừa mới xuất hiện ý nghĩ này, khuôn mặt lãnh khốc vô tình của Triệu Linh m lập tức xuất hiện trong trong đầu hắn.

Lâm Tú bị dọa run một cái.

Không nên không nên. Hôn ước với Triệu gia nhất định phải giải trừ, bằng không Triệu Linh m sẽ có lý do chính đáng để đánh hắn.

Nữ nhân kia thật là đáng sợ, đến bây giờ
cái mộng của hắn vẫn còn đang đau nhúc...

Chương 9: Oan gia ngõ hẹp (1)

Một đêm không mơ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Tú đứng trong sân rửa mặt, mặt nước ở chậu đồng phản chiếu lên một khuôn mặt tuần tú.

Cơ thể, dung mạo của Lâm Tú ở thế giới này quả thực giống y hệt hần kiếp trước. Ngay cả vị trí nốt ruồi nhỏ ở vùng kín cũng không khác tí nào, khiến cho Lâm Tú suýt chút nữa tưởng đây chính là cơ thể thực sự của mình.

Nhưng giống thì giống, cỗ thân thể này vẫn có sự khác biệt với thân thể nguyên bản của hần.

Ở kiếp trước, khi Lâm Tú tuổi còn trẻ đã thân kinh bách chiến cho nên thể chất có phần hư nhược. Cỗ thân thể này trẻ hơn vài tuổi, hơn nữa còn là một đứa non tơ, tinh lực dường như dùng không hết.

Mặc dù không hiểu tại sao lại bị xuyên không đến một thế giới lạ lẫm, nhưng Lâm Tú chẳng hề khổ sở, thậm chí còn cảm thấy hơi vui vẻ nữa.

Dẫu sao, không có nhiều thứ khiến hần lưu luyến ở thế giới cũ.

Ngôi sao băng ấy đã mở ra một cánh cửa, mà bước qua cánh cửa là cả một thế giới mới rộng lớn cho Lâm Tú.

Thời điểm này hần đã sở hữu hai loại dị thuật, hay còn gọi là dị năng.

Một cái là lực lượng của Tôn Đại Lực, một cái là băng của Triệu Linh m.

Có lòng trồng hoa hoa không nở, vô tâm cắm liễu liễu sum suê. Hôm qua, khi Triệu Linh m công hấn về từ thanh lâu, thân thể hai người chắc chắn đã tiếp xúc gần kề. Lâm Tú trong cơn hôn mê đã vô thanh vô tức thu được năng lực của nàng.

Đương nhiên, hành tẩu giang hồ, nhiều tài chẳng hại thân, có thêm một năng lực không hề lỗ, có lẽ vào thời khắc mấu chốt sẽ mang tới đại dụng.

Cho nên, Lâm Tú dự định lại đi tới Phạm Phương các một chuyến nữa, tìm Hải Đường cô nương trò chuyện nhân sinh.

Thứ nhất, hấn không thích làm việc bỏ dở nửa chừng. Ngày hôm qua chỉ thiếu một chút nữa là đã thành công rồi. Nếu cứ thế mà từ bỏ, nguyện vọng trong lòng hấn khó yên.

Thứ hai, hôm qua sờ soạng cô nương người ta lâu như thế, hấn ngay cả tiền cũng chưa trả, chuyện này nếu truyền ra ngoài sẽ làm thanh danh hấn không tốt.

Chẳng mấy chốc, Lâm Tú lần nữa xuất hiện tại thanh lâu.

Hải Đường vừa trông thấy hấn, vội hỏi: "Công tử, ngài không sao chứ, cô gái ngày hôm qua..."

Lâm Tú xua tay đáp: "Không sao, chúng ta tiếp tục nào, hôm qua ta quên chưa đưa tiền."

Cạnh bàn trà, Lâm Tú lại nắm lấy bàn tay Hải Đường, sau một hồi tán gẫu, Hải Đường ngẩng đầu nhìn hấn, nói: "Công tử, ta đã suy nghĩ cả đêm qua, cảm thấy ngài nói đúng. Ta không nên mãi nhớ về chuyện quá

khứ mà ta nên cân nhắc vì bản thân ta ở tương lai..."

Lâm Tú mỉm cười hỏi: "Vậy người đã có kế hoạch gì chưa?"

Trong đôi mắt Hải Đường lóe lên quang mang, nói: "Ta không muốn tiếp tục công việc này, ta muốn tích góp tiền để chuộc thân. Nghe theo lời công tử, mai sau ta sẽ kinh doanh quy mô nhỏ."

Lâm Tú khẽ gật đầu, đáp: "Nếu thế thì tốt, đến khi đó hãy nhớ nói ta biết, ta sẽ thường xuyên chiếu cố việc làm ăn của người."

Hải Đường cười cười, nói: "Vậy nô gia cảm ơn công tử trước."

Đồng tử nàng tựa hoa đào nhìn thẳng Lâm Tú, trong ánh mắt lộ ra vài tia động tình.

Lưu lạc làm gái thanh lâu bao năm trời, đây là lần đầu tiên nàng gặp được thể loại khách nhân này.

Khác xa những kẻ ham muốn chiếm lấy thân xác nàng, hắn chỉ nhẹ nhàng nắm tay, trò chuyện với nàng, động tác không có chút nào khinh bạc, ánh mắt không có lấy một tia dâm ô. Hắn khuyên nàng quên đi quá khứ và lập kế hoạch tương lai cho nàng.

Trong những năm tháng tăm tối của Hải Đường, hắn chính là chùm sáng duy nhất chiếu vào cuộc đời nàng.

Trái tim Hải Đường bắt đầu đập thành thịch, lâu lắm rồi tim nàng chưa đập nhanh như thế. Lần gần đây nhất đã là ba năm trước, khi ấy nàng đang ngồi ở bên cửa sổ lầu hai, trông thấy trên đường có một vị

công tử cực kỳ anh tuấn cười bạch mã từ từ đi qua trước mắt nàng.

Về sau, vị công tử kia nhiều lần xuất hiện trong giấc mơ của nàng, khiến nàng động tình khó tả.

So với lần đó, nhịp tim Hải Đường lần này càng thêm kịch liệt.

Sắc mặt nàng đỏ ửng, nắm thật chặt tay Lâm Tú, vô thức kẹp chặt hai chân, quan sát ánh mắt của hắn, động tình nói: "Công tử..."

Bấy giờ, Lâm Tú bỗng đứng dậy, xin lỗi nói: "Thứ lỗi, ta chợt nhớ ra còn có việc quan trọng cần làm. Hôm nay đến đây thôi, ta rất mong chờ ngày thấy Hải Đường cô nương trở thành bà chủ..."

Hải Đường ngồi ngây tại chỗ.

Cảm xúc động tình đột nhiên bị dập tắt.

"Chiêm chiêm..."

Đúng lúc này, chim họa mi trong lồng cạnh cửa sổ hót hai tiếng.

Trong tai người khác, đây chỉ là tiếng chim hót bình thường, nhưng Lâm Tú nghe rõ ràng là một câu tiếng người: "Ha ha, tiểu công tử phải đi rồi, nào, cười một cái cho gia..."

Lâm Tú tiến tới cửa ra vào, bước chân tự dưng dừng lại, tiếp đó chậm rãi quay đầu, hướng sang họa mi trong lồng khẽ mỉm cười.

"Chiu."

Con họa mi trong lồng kia kêu to một tiếng như thể nó bị cái gì đó dọa sợ, lông vũ toàn thân bỗng nhiên bay tung tóe, lập tức ngoan ngoãn rúc lại trong góc lồng.

Chương 10: Oan gia ngõ hẹp (2)

Lầu dưới Phẩm Phương các.

Lâm Tú ra khỏi thanh lâu, sau đó dừng bước, ngoảnh đầu nhìn một cái.

Có lẽ đây là lần cuối cùng hắn đến nơi này, hi vọng rằng một ngày không xa, cô nương số khổ kia có thể thay đổi vận mệnh của nàng, chào đón cuộc sống mới.

Sau đó hắn xoay người, chuẩn bị về phủ.

Khi vừa quay mặt đi chỗ khác, trong mắt Lâm Tú chợt xuất hiện một bóng trắng.

Nàng đứng cách vài bước trước mặt Lâm Tú, ánh mắt băng lãnh nhìn hắn.

Nhiệt độ chung quanh nhanh chóng hạ xuống, ngoại trừ Lâm Tú, tất cả người đi đường trong vòng mười thước đều chịu không nổi mà ôm chặt lấy y phục.

Cô gái áo trắng trước mặt chớp nhoáng đã túm lấy cổ áo Lâm Tú. Nhìn ánh mắt băng lãnh đến thấu xương của đối phương, Lâm Tú nuốt nước bọt, khó nhọc nói: "Nghe ta giải thích..."

Tiếng nói của hắn vừa mới vang lên, thì đầu của Hải Đường từ cửa sổ lầu hai nhô ra, nói với Lâm Tú: "Công tử, nhớ thường xuyên tới tìm ta nha. Ta không thu bạc của người."

Lâm Tú không có cách nào giải thích.

Sau một khắc, trước mắt của hắn bỗng nhiên sáng lên.

Hắn nhìn thấy cách chỗ hắn đứng chỉ có mấy bước chân, có mấy tên mặc áo giáp sắp đi đến nơi đây.

Đây là binh sĩ mặc giáp đi tuần, hắn không tin là ở trước mặt bọn họ, nữ nhân này lại đủ can đảm động thủ với hắn?

Lâm Tú bỗng nhiên phát phát tay với mấy tên vệ sĩ kia, lớn tiếng nói: "Cứu mạng, cứu mạng, có người hành hung bên đường!"

Mấy tên binh sĩ nghe vậy, lập tức nhanh chân đi tới bên này.

Kẻ nào lại to gan hành hung người khác tại Vương Đô? !

Người cầm đầu nổi giận nói một câu, vạt áo bỗng nhiên bị tên đồng bạn ở sau lưng lôi kéo, binh sĩ kia sắc mặt tái nhợt, run giọng nói: "Vị kia... hình... hình như là..."

"Hít!"

Sau khi người đi ở phía trước thấy rõ người "hành hung" kia thì hít sâu một hơi, lùi lại mấy bước.

Sau đó, hai người liếc nhau, đồng thời ngẩng đầu nhìn lên trời.

"Ha ha, hôm nay thời tiết đẹp nhỉ."

"Đúng vậy, đúng vậy...!"

"Nơi này không có chuyện gì, chúng ta đi sang phố bên kia đi."

"Cùng nhau đi, cùng nhau đi."

...

Mấy tên binh sĩ đi tuần lộn nhào chạy trốn, sau mấy hơi thở đã biến mất khỏi tầm mắt của hắn. Lâm Tú nhìn đến tròn tròn mắt, há hốc mồm.

Sau một đoạn thời gian, hắn đã hiểu được là xảy ra chuyện gì.

Rất hiển nhiên, cô gái áo trắng ở trước mắt không phải là người mà bọn hắn có thể trêu vào.

Lâm Tú thì càng không thể trêu vào.

Ánh mắt của hắn chậm rãi nhìn về phía nữ tử áo trắng, phát hiện nét mặt của nàng càng thêm bất thiện.

Lâm Tú từ bỏ giấy dựa, thở sâu, nói ra: "Ta chỉ có một yêu cầu... đừng "ấy" ở chỗ này.

Một lát sau, tại một con hẻm nhỏ không người ở gần Phạm Phương các...

Hai tay Lâm Tú bị vặn ngược lại, bị nữ tử áo trắng đè lên tường, hắn gian nan giải thích nói: "Đây quả thật là hiểu lầm, ta không có làm cái gì! Không tin người đi hỏi các nàng..."

Nữ tử áo trắng lạnh lùng nói: "Đi thanh lâu lại không làm gì, người cho rằng ta sẽ tin!"

"Ta phải đi làm chính sự đó!"

"Cái gì mà Trịnh thị với Vương thị, ai cũng không được!"

Lâm Tú: "...? !"

Nữ tử áo trắng càng thêm ra xúc bóp tay Lâm Tú, cắn răng nói: "Đừng tưởng rằng có tờ hôn ước kia thì người liền có thể cười tỷ tỷ. Ta cho người biết, sớm muộn gì ta cũng sẽ để phần hôn ước kia bị hủy bỏ?"

Khuôn mặt đang dán tường của Lâm Tú cứ thế cứng tại nơi đó.

? ? ?

Còn có chuyện tốt như thế này?

Hắn còn đang lo lắng làm thế nào mới có thể hủy bỏ phần hôn ước kia, nghe vậy lập tức nói: "Đây chính là người nói, ai không hủy người đó là chó. Người dám thề không? Hiện tại, lập tức, ngay bây giờ! !!"

"Đây là hôn ước do tổ phụ quyết định, mà tổ phụ đã qua đời, hôn ước tất nhiên không thể tính..."

Nữ tử áo trắng đang nói, bỗng nhiên giật mình: "A! Cái gì..."

Nữ tử áo trắng nhìn Lâm Tú, khó có thể tin: "Người nói cái gì?"

Lúc nói chuyện, nàng đã buông tay Lâm Tú ra.

Lâm Tú muốn rèn sắt khi còn nóng, nói ra: "Ta cũng đã sớm muốn hủy bỏ phần hôn ước kia. Chọn ngày không bằng đụng ngày, nếu không hiện tại đi đến nhà người, lập tức giải quyết luôn. Mà lát nữa người làm hay ta làm?"

Lời còn chưa dứt, hắn lần nữa bị vặn ngược lại, đè mặt lên tường. Nữ tử áo trắng có vẻ không vui, hỏi: "Người có ý gì?"

Lâm Tú ngu luôn.

Tượng đất cũng có ba phần lửa, hắn hơi dùng sức đã tránh thoát trói buộc, quay người lại, nổi giận mắng: "Cái này cũng không được, cái kia cũng không được. Người có bị bệnh không!"

Lần này, nữ tử áo trắng không tức giận.

Nàng dùng một loại ánh mắt kỳ quái, nhìn Lâm Tú từ trên xuống dưới, đột nhiên hỏi: "Người tu Võ đạo?"

Hôm qua nàng đã phát hiện ra là khí lực của Lâm Tú lớn lạ thường. Vừa rồi, lúc hắn tránh thoát mình, cổ lực lượng hắn bộc phát ra không thuộc về người bình thường.

Lâm Tú không có thức tỉnh dị thuật, vậy thì chỉ có một khả năng, đó là tu luyện Võ đạo.

Chương 11: Oan gia ngõ hẹp (3)

Lúc này, Lâm Tú đang nổi giận trong bụng, xoa cổ tay của mình, tức giận nói: "Người quan tâm chuyện này làm gì..."

Nữ tử áo trắng không tiếp tục mở miệng, bỗng nhiên đâm Lâm Tú một quyền.

Lâm Tú phản kích theo bản năng, cầm lấy cổ tay của nàng.

Nhưng mà, khi mà hần nắm chặt cổ tay nữ tử áo trắng, có hàn ý từ trong cơ thể của nàng bỗng nhiên tuôn ra. Trên tay Lâm Tú xuất hiện một tầng băng, cấp tốc lan tràn về phía bả vai hần.

Lúc này, trong cơ thể Lâm Tú như có một đạo lực lượng tựa như bị dẫn động.

Bị hần nắm chặt, chỗ cổ tay nữ tử áo trắng cũng bắt đầu có băng sương xuất hiện.

Nữ tử áo trắng tránh ra khỏi Lâm Tú, mặt lộ kinh hãi: "Người thật sự thức tỉnh dị thuật!"

Sắc mặt Lâm Tú có chút âm trầm. Hần biết, đây là bởi vì hần vừa mới đạt được băng chi dị thuật, còn chưa thể khống chế hoàn toàn được. Cho nên khi bị lực lượng tương tự công kích, lực lượng trong cơ thể hần mới tự động phản kích.

Sau đó hần mới chú ý tới, giờ phút này, biểu cảm của cô gái áo trắng mặc dù có chút chán kinh, nhưng phần vui vẻ lại nhiều hơn.

Lâm Tú nhăn mày lại.

Người thức tỉnh dị thuật là hần, nàng cao hứng cái gì?

Thần kinh!

...

Một ngày trước, Lâm Tú lại lần nữa chạm mặt cô em vợ tương lai khi đang ở thanh lâu, hẳn đã chuẩn bị tâm lý chịu một trận đòn tàn nhẫn.

Nhưng khiến hắn tuyệt đối không ngờ tới chính là, Triệu Linh m vậy mà bỏ qua cho hắn, ngoài ra tâm tình có vẻ rất tốt, lúc đi khỏi còn ngân nga hát mấy câu.

Tâm tư nữ nhân tựa kim đáy biển, Lâm Tú chỉ có thể thăm mắng câu "thần kinh" ở trong lòng, tiếp đó tiến về phía Lâm phủ.

Sau này hắn sẽ không đến những nơi như thanh lâu nữa.

Thứ nhất, mục đích của hắn đã đạt được, không cần thiết phải đi tiếp.

Nguyên nhân thứ hai, vừa rồi Triệu Linh m rời đi có nói, nếu lần sau thấy Lâm Tú đi chơi thanh lâu thì sẽ lập tức đánh gãy chân hắn.

Thân phận nữ nhân này đặc thù, thực lực lại mạnh mẽ, ra tay không nhẹ không nặng. Nói thật, Lâm Tú có phần hơi sợ nàng ta.

...

Chớp mắt đã ba ngày trôi qua.

Trong ba ngày này, Lâm Tú Nhất vẫn luôn ở trong phủ, không hề rời khỏi Lâm phủ một bước.

Dẫu sao, trước đây hắn vốn là một người bình thường, loại chuyện bị sao băng va trúng rồi xuyên không, người bình thường khó có thể chấp nhận hiện thực nhanh như

thể. Lâm Tú mất ba ngày mới hơi thích ứng thể giới xa lạ này trên mặt tâm lý.

Đồng thời, hần cũng dần thích ứng với năng lực của mình.

Hiện tại Lâm Tú sở hữu ba loại dị thuật.

Lực lượng, đóng băng và thú ngữ.

Người mới thức tỉnh dị thuật thường không cách nào khống chế năng lực của bản thân, ba ngày nay Lâm Tú nắm nát bốn cái bát, bảy chén trà. May thay, hần là chủ nhân Lâm phủ nên hạ nhân cũng không dám hỏi nhiều.

Bây giờ, hần đã gần như thích ứng được sự biến hóa của cơ thể, có thể thu phóng sức mạnh một cách thoải mái.

Trước mắt, Lâm Tú cần phải cân nhắc một vấn đề.

Thức tỉnh dị thuật chỉ là bước đầu tiên trên con đường này, muốn tiếp tục trở nên mạnh mẽ thì phải không ngừng tu hành.

Ví dụ, Lâm Tú với Triệu Linh m đều có dị thuật băng, nhưng Triệu Linh m có thể sử dụng năng lực này để chiến đấu, còn Lâm Tú chỉ có thể phủ một lớp sương băng mỏng lên tay để hạ nhiệt vào tiết trời nóng bức.

Tôn Đại Lực mấy ngày nay thích ngồi cạnh Lâm Tú, do cái thời tiết quái quỷ này quá nóng mà bên người thiếu gia luôn có hơi lạnh, khoảng cách càng gần hần càng thoải mái.

Đại Lực hần không ngờ rằng, thiếu gia nhà mình lại có thể thức tỉnh dị thuật. Không những thế còn là dị thuật băng cực kỳ mạnh mẽ. Tiếc rằng khi hần thức tỉnh thì đã

muộn mất, đã bỏ lỡ tuổi tác tu hành dị thuật tốt nhất. Bằng không, hắn sẽ trở thành thiên chi kiêu tử Vương Đô giống như Nhị tiểu thư.

Lâm Tú cũng đang suy nghĩ vấn đề tương tự như vậy.

Năng lực thức tỉnh càng muộn, thiên phú dị thuật lại càng thấp, đây là nhận thức chung tất cả mọi người. Mười tám tuổi mới thức tỉnh năng lực, căn bản trên con đường dị thuật sẽ không có bao nhiêu thành tựu, cũng chẳng đáng để triều đình coi trọng và bồi dưỡng.

Vương Đô có một nơi tên là Dị Thuật Viện, là địa phương chuyên tuyển chọn và đào tạo ra những thiên tài dị thuật.

Trong Dị Thuật Viện quy tụ thiên tài dị thuật nhiều nơi, tại đây sẽ có các lão sư đặc biệt trợ giúp những người mới thức tỉnh dị thuật nhận thức năng lực bản thân, đồng thời dạy cho họ phương pháp thăng cấp năng lực.

Nếu Lâm Tú muốn được chỉ đạo chuyên môn, cách tốt nhất chính là tiến nhập Dị Thuật Viện. Một là nâng cao thực lực hơn nữa, hai là bên trong Dị Thuật Viện sẽ có vô số dị thuật Năng Lực Giả. Nếu tìm biện pháp tiếp xúc bọn họ, Lâm Tú mới có cơ hội sở hữu thêm càng nhiều năng lực.

Chương 12: Cái này không đúng! (1)

Mặc dù điều kiện để hấn đạt được năng lực hết sức hà khắc, nhưng chỉ cần chịu đựng, nhất định sẽ có cơ hội.

Tuy nhiên, người có thể vào Dị Thuật Viện đều giống như Triệu Linh m, bộc lộ thiên phú thiên tài, dị thuật phi phàm ở thuở thiếu thời. Lâm Tú đã sớm quá tuổi để có thể tiến nhập Dị Thuật Viện.

Nếu hấn có thể thể hiện năng lực thật sự của mình, có lẽ còn chút hy vọng, thế nhưng loại năng lực này thực sự quá mức nghịch thiên, là một trong những bí mật lớn nhất Lâm Tú giữ, hấn vẫn định giấu nó với người ngoài.

Ngay lúc Lâm Tú trầm tư suy nghĩ phải làm sao để giải quyết vấn đề này, thì một làn gió mát bỗng thổi qua trước mặt hấn.

Triệu Linh m từ bên ngoài đi tới, Lâm Tú theo bản năng tiến vào trạng thái phòng ngự, lùi về phía sau hai bước, cảnh giác nói: "Người muốn làm gì, ta cho người biết, đây chính là nhà ta, Đại Lực đầu..."

Lâm Tú đang muốn triệu hoán cận vệ, nhưng khi quay đầu lại mới phát hiện Tôn Đại Lực vốn luôn một mực đứng sau lưng hấn chẳng biết đã biến mất từ bao giờ.

Hình như là từ khi Triệu Linh m đến.

Tên chó má này, vậy mà lại không chút do dự bán rẻ hấn.

Triệu Linh m chỉ thản nhiên nhìn hấn một cái, nói: "Đi với ta."

...

Vương Đô Đại Hạ.

Dị Thuật Viện.

Dị Thuật Viện nằm trong Hoàng Thành, hội tụ nhiều vô kể thiên tài dị thuật Đại Hạ, cũng là vùng đất triều đình dự trữ nhân tài đặc biệt, hầu hết những người bước ra từ đây đều trở thành trụ cột của quốc gia Đại Hạ. Bởi vậy, Dị Thuật Viện tại Vương Đô có địa vị hết sức siêu nhiên, cùng Võ Đạo Viện và Thái Học Viện được xưng là Tam Viện Vương Đô.

Lâm Tú có chút sững sờ khi đứng trước chiếc cổng đồ sộ của Dị Thuật Viện. Rất cuộc Triệu Linh m dẫn hắn tới nơi này để làm gì?

Mang theo nghi hoặc trong lòng, Lâm Tú theo Triệu Linh m vào cổng lớn Dị Thuật Viện. Sau khi bước qua hai hành lang dài, hai người đã đến trước một tiểu lâu hai tầng.

Triệu Linh m kêu Lâm Tú ở ngoài chờ, rồi bản thân xoay người tiến vào phía trong của ngôi lầu nhỏ này.

Lâm Tú vẫn đầu óc mơ hồ như cũ. Trong thời gian đứng ngoài cửa đợi Triệu Linh m, hắn phát hiện đằng xa có mấy người đang tập trung ánh mắt trên thân hắn, nhỏ giọng nói chuyện.

"Đó là con trai của Bình An bá sao?"

"Nghe nói người này có hôn ước với vị đại tiểu thư của Triệu Gia, không biết là thật hay giả..."

"Ta nghĩ tám phần là thật. Nếu không sao Linh m cô nương lại phải bôn tẩu khắp nơi

mấy ngày nay để tìm biện pháp giúp tên này tiến nhập Dị Thuật Viện?"

"Nếu chỉ là Linh m cô nương thì cũng chưa đủ tầm ảnh hưởng để viện trưởng phá lệ được. Ở trong này nhất định cũng có ý của Triệu gia, mà mặt mũi Triệu gia, viện trưởng vẫn phải cho."

"Nói như vậy, Triệu gia thật sự muốn công nhận cuộc hôn sự này. Chắc chắn, những năm này không biết bao nhiêu thiên tài đến Triệu phủ cầu hôn. Chẳng lẽ Triệu gia thực sự muốn gả thiên chi kiêu nữ cho một kẻ bình thường ư?"

"Tên này không còn là người thường nữa rồi. Nghe nói hắn đã thức tỉnh dị thuật."

"Thức tỉnh thời điểm hiện tại thì có ích lợi gì? E rằng hắn tu hành cả đời cũng vô pháp thức tỉnh lần thứ hai. Mà vị kia của Triệu gia đã thức tỉnh tới lần thứ năm rồi..."

"Cái gì, nàng cùng lắm mới 18 tuổi thôi, vậy mà đã thức tỉnh năm lần? ! Thiên phú quá mức khủng bố đi...!"

...

Những âm thanh này truyền vào tai Lâm Tú, khiến hắn có chút ngây người.

Chẳng lẽ nói, ba ngày qua Triệu Linh m không có tới tìm hắn là vì bọn tâu khắp nơi để tìm cách đưa hắn vào Dị Thuật Viện?

Ở trong đó, thậm chí còn có ý tứ của Triệu gia?

Cái này khiến Lâm Tú có chút khó hiểu. Một người là thiên chi kiêu nữ, một kẻ là củi mục 18 tuổi mới thức tỉnh dị thuật. Dựa

theo kịch bản bình thường, không phải là một màn từ hôn, sau đó thiếu niên cảm thấy nhục nhã trong lòng, tức giận mà phấn đấu. Rồi thế là con đường củi mục nghịch tập được mở ra, mấy năm sau trở thành vương giả quay trở về. Rồi cái gì mà "30 năm Hà Đông 30 năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo".

Mấy cái quyển tiểu thuyết mà Lâm Tú từng đọc đều viết như thế.

Nhưng cái kịch bản mà hiện tại hấn đang cầm trong tay lại không giống như vậy.

Nếu như Triệu gia muốn từ hôn mà nói, không cần thiết phải đối xử với hấn tốt như vậy. Hay cũng có thể, bọn hấn muốn thông qua chỗ tốt này, để Lâm Tú tự mình hủy bỏ hôn ước.

Lâm Tú hy vọng là như vậy.

Thứ nhất, hấn không muốn kết hôn, càng không muốn kết hôn cùng với người con gái mà hấn không có một chút cơ sở tình cảm nào. Mặc kệ là nàng có thiên phú cao bao nhiêu, hay là xinh đẹp cỡ nào, Lâm Tú không phải người nông cạn như vậy.

Đương nhiên, nguyên nhân căn bản là Lâm Tú đã thấy rất nhiều cô gái xinh đẹp. Hấn qua cái giai đoạn "trông mặt mà bắt hình dong" lâu rồi.

Da trắng, mỹ mạo, ngực lớn, mông vênh, đúng là đẹp thật đấy. Nhưng mà một người con gái có tâm hồn đẹp mới là điều quan trọng.

Chương 13: Cái này không đúng! (2)

Nguyên nhân thứ hai, tờ hôn ước kia, đối với Lâm Tú là một loại trói buộc.

Chỉ cần hôn ước kia vẫn còn, hẳn chính là tỷ phụ tương lai của Triệu Linh m trên danh nghĩa. Có tầng quan hệ này, nếu như Lâm Tú dám giục ngựa lao nhanh, Triệu Linh m nhất định sẽ đánh gãy cái chân của hắn.

Hì vọng đối với việc này, Triệu gia cũng nghĩ giống hắn.

Trong lúc Lâm Tú đang suy nghĩ lung tung, Triệu Linh m từ bên trong tiểu lâu ra, nói với hắn: "Vào đây!"

Lâm Tú đi vào lầu nhỏ, nhìn thấy một lão giả mặc áo bào trắng đứng ở giữa đại sảnh.

Triệu Linh m lập tức giới thiệu: "Đây là viện trưởng đại nhân."

Lâm Tú chấp tay đối với lão giả, nói ra: "Chào viện trưởng đại nhân."

Thái độ của hắn rất cung kính. Tuy là Lâm Tú không muốn phần hôn ước kia, nhưng hắn lại vô cùng khát vọng được tiến vào Dị Thuật Viện. Chỉ có ở nơi đây, năng lực của hắn mới có thể phát huy đến mức cao nhất.

Ánh mắt lão giả mặc áo bào trắng nhìn chăm chú Lâm Tú, nhàn nhạt hỏi: "Nghe Linh m nói, ngươi đã thức tỉnh dị thuật?"

Lâm Tú biết đây là cơ hội của hắn cho nên chủ động vươn tay ra, rất nhanh lòng bàn tay của hắn liền xuất hiện một tầng băng sương.

Lão giả nhìn Lâm Tú, vẻ tiếc nuối trong khó khó có thể kìm nén được, thấp giọng

nói: "Quả nhiên giống như Linh m! Đáng tiếc, đáng tiếc...!"

Triệu Linh m vội vàng nói: "Viện trưởng, ngài đã đồng ý với ta!"

Lão giả thở dài, nói ra: "Chuyện đã đáp ứng ngươi, đương nhiên sẽ không đổi ý. Chỉ là lão phu cảm thấy đáng tiếc, nếu là hắc có thể thức tỉnh sớm hơn mười năm, tương lai Đại Hạ vô cùng có khả năng sẽ có thêm một cường giả trấn quốc...!"

Lão lần nữa dùng ánh mắt tiếc nuối nhìn Lâm Tú, sau đó nói với Triệu Linh m: "Lão phu sẽ sắp xếp để cho hắc tiến vào viện. Nhưng mà trong viện chỉ hai người các ngươi có dị thuật băng. Việc tu hành của hắc, vẫn là phải dựa vào ngươi."

Triệu Linh m nhẹ gật đầu, nói ra: "Tạ ơn viện trưởng, ta sẽ dạy hắc thật tốt."

Đi ra khỏi cửa lớn của Dị Thuật Viện, Triệu Linh m đang đi trước Lâm Tú bỗng nhiên dừng bước lại.

Lâm Tú biết, nàng muốn nói chuyện quan trọng.

Chuyện này, hắc là một cái giao dịch của Triệu gia cùng với hắc. Họ muốn lấy việc đưa Lâm Tú vào Dị Thuật Viện để Lâm Tú chủ động giải trừ hôn ước. Thực tâm mà nói, Triệu gia làm như vậy là có phần coi trọng hắc. Quả thật, Lâm Tú không oán trách bọn họ một chút nào, thậm chí còn có phần cảm kích.

Khi mà hắc đã làm tốt tâm lý, chuẩn bị giục ngựa lao nhanh, Triệu Linh m lại nói: "Chuyện lúc trước là ta không đúng, ta xin lỗi ngươi. Lời hứa của Triệu gia hơn ngàn

vàng, vô luận chuyện gì xảy ra, phần hôn ước kia cũng sẽ không thay đổi.”

Lâm Tú giật mình ngay tại chỗ.

Cái này không đúng!

Không phải như thế này!

Triệu gia là tân hào môn của Vương Đô, bằng vào thiên chi kiêu nữ hoàn toàn có thể thông gia với những hào môn khác. Khi đó hoàn toàn có thể tiến thêm một bước.

Phần hôn ước này đối bọn hắn mà nói, chính là một cái chương ngại vật.

Vị đại tiểu thư kia của Triệu gia, tại sao có thể gả cho một tên con em quyền quý đang xuống dốc?

Triệu gia thật sự cam tâm sao?

Chính Lâm Tú còn cảm thấy không đáng!

Lúc này, Triệu Linh m tiếp tục nói: “Mặc dù người thức tỉnh dị thuật hơi muộn nhưng cũng chưa chắc không thể làm ra một phen thành tựu. Ta hy vọng sau này người có thể cần cù tu hành, đừng để người khác xem thường.”

Nói xong, nàng dứt khoát quay người rời đi.

Lâm Tú đứng tại chỗ, bờ môi giật giật, cuối cùng lại không nói được gì.

Hắn có thể sâu sắc cảm nhận được, cô em vợ tương lai này, thật là đang suy nghĩ cho hắn.

Bao nhiêu năm hắn chưa nhận được cảm giác được người quan tâm như này rồi? !

Đứng ở cổng Dịch Thuật Viện, trong lòng Lâm Tú dâng lên một loại cảm xúc mà chính hắn cũng không hiểu.

Rất nhanh, hắn ngẩng đầu, lớn tiếng nói với bóng người đang đi ở phía trước: "Cảm ơn!"

Triệu Linh m không quay đầu lại, chỉ hướng về sau khoát tay áo, để lại trong mắt hắn một bóng lưng tiêu sái.

Ban đầu, trong lòng Lâm Tú là vừa ghét vừa sợ Triệu Linh m.

Chán ghét vì bị nàng phá hỏng việc tốt, còn trúng một chút đòn hiểm, sợ là vì hắn đánh không lại nàng.

Sau sự việc trải qua hôm nay, cảm nhận của Lâm Tú về nàng đã thay đổi rất nhiều.

Tuy rằng nàng quản chuyện hơi nhiều, ra tay có phần hiểm ác nhưng nàng thực sự coi Lâm Tú hắn như người nhà. Kể cả cha nương kiếp trước cũng chẳng người nào đối xử tốt với hắn như vậy.

Lâm Tú không phải người không biết tốt xấu, hắn quen vô số cô gái nên có khả năng phân rõ ai là thành tâm đối đãi, ai là hư tình giả ý.

Người trước là Triệu Linh m, và người sau chính là Tôn Đại Lực.

Làm một hộ vệ, lúc người mình bảo vệ gặp nguy hiểm thì bản thân luôn luôn chuẩn trước mà không chút do dự. Lâm Tú đang cân nhắc có nên đổi một tên hộ vệ khác hay không.

Chương 14: Con đường tiến giai (1)

Sau khi trở về trong phủ, không lâu sau đã có người của Dịch Thuật Viện tới cửa đưa Lâm Tú mấy thứ đồ, gồm:

Mười lượng bạc, một cái Yêu Bài, một bộ quần áo, kèm một cuốn sách mỏng.

Bạc dùng để tiêu dùng hàng tháng, một số học sinh có gia cảnh không tốt, một tháng mười hai lượng bạc cũng đủ cho bọn họ sống thoải mái ở Vương Đô, khoản tiền ấy nhận ở Dịch Thuật Viện đầu mỗi tháng.

Yêu Bài là viện bài của Dịch Thuật Viện, cũng là lệnh bài vào cung.

Vị trí Dịch Thuật Viện nằm bên trong Hoàng Thành, Hoàng Thành Đại Hạ chủ yếu chia thành ba bộ phận, tiền cung, trung cung và hậu cung.

Trong đó, hậu cung là nơi phi tử Hoàng Đế cùng công chúa vị thành niên ở, trung cung là điểm tổ chức triều hội và Hoàng Đế xử lý chính vụ, trung cung với hậu cung mới tính là Hoàng Cung thật sự.

Còn tiền cung là của một ít bộ môn quan nha nòng cốt trong triều, sau khi triều hội, các quan viên có thể trực tiếp trở lại nha môn từ trung cung.

Bao gồm cả Dịch Thuật Viện, vị trí Vương Đô Tam Đại Viện cũng nằm tại tiền cung.

Đây là hoàng gia tận lực bố trí, nếu có kẻ nào muốn công hãm Hoàng Cung, đầu tiên người phải đột phá được phòng tuyến tiền cung trước đã. Mà cường giả Dịch Thuật Viện và Võ Đạo Viện nhiều vô kể, muốn đột phá tiền cung khó như lên trời vậy.

Nguyên nhân chính là thế, vào Dị Thuật Viện nhất định phải tiến nhập Hoàng Thành, Yêu Bài này chính là lệnh bài vào cung.

Cuốn sách kia là nội quy của Dị Thuật Viện. Lâm Tú lật ra xem qua, nội quy đơn giản là cấm học sinh đánh nhau, không cho phép hiếu chiến tàn nhẫn hoặc đùa giỡn các bạn nữ đồng môn.

Những thứ này không có gì đáng để nói, chỉ có duy nhất điều cần đặc biệt chú ý chính là không được tùy ý đi đi lại lại trong hoàng cung, những tỉ nha môn cũng giống vậy, tự tiện xông vào trung cung hậu cung, tội danh không nhỏ.

Lâm Tú nhớ kỹ mấy thứ này, sau khi thay đổi viện phục thì vội vã chạy ra khỏi nhà.

Tôn Đại Lực nhắm mắt theo đuôi ngay sau Lâm Tú, người không rõ còn tưởng hắn quả thực là một hộ vệ xứng chức.

Thân mặc viện phục, tay cầm Yêu Bài, Lâm Tú thuận lợi bước vào Hoàng Thành, tiến tới Dị Thuật Viện.

Trong Dị Thuật Viện lại chia làm bốn viện, thứ tự là Hoàng Tự viện, Huyền Tự viện, Địa Tự viện với Thiên Tự viện, phân chia căn cứ theo thiên phú dị thuật lẫn tiềm lực của các học sinh.

Cao cấp nhất là Thiên Tự viện, Triệu Linh m cũng là ở đây.

Đó là do nàng thức tỉnh năng lực vô cùng mạnh mẽ, thời gian thức tỉnh lại sớm, tiền đồ tương lai không thể hạn lượng.

Lâm Tú phô bày ra năng lực một dạng với nàng, nhưng chỉ có thể ở Hoàng Tự viện là bởi hắn thức tỉnh năng lực quá muộn, không

có giá trị gì bồi dưỡng. Nếu như không phải đi cửa sau, hẳn ngay cả tư cách vào học Dịch Thuật Viện cũng không có.

Học sinh Thiên Tự viện có thể hưởng thụ rất nhiều tài nguyên, mỗi người bọn họ đều có mấy vị lão sư dạy bảo, học sinh Hoàng Tự viện thì dựa vào bản thân nhiều hơn, phần lớn thời gian đều tự lực tu hành, chỉ có gặp phải vấn đề mới được đi thỉnh giáo lão sư.

Đối với việc này Lâm Tú đã rất hài lòng.

Vừa đến Dịch Thuật Viện, hắn đã chạy thẳng tới Tàng Thư Các.

Tàng Thư Các Dịch Thuật Viện mở cửa cho toàn bộ học sinh, Lâm Tú cấp bách muốn biết rõ thêm càng nhiều kiến thức liên quan dịch thuật nữa.

Bây giờ vẫn là kỳ nghỉ, trong Tàng Thư các tổng cộng không có mấy người, ở một góc hẻo lánh, Lâm Tú hết sức chăm chú, chậm rãi lật trang sách.

Trên sách nói, từ khi văn minh nhân loại bắt đầu được ghi chép, tiên dân viễn cổ đã phát hiện dịch thuật tồn tại, bọn họ ban đầu chỉ dùng loại năng lực do trời cao ban tặng để săn bắt, về sau theo lịch sử đầy mạnh, văn minh nhân loại từ từ phát triển, nhận biết của mọi người đối với dịch thuật càng ngày càng sâu, đến hiện tại, dịch thuật nhất đạo đã hình thành một hệ thống hoàn chỉnh.

Dựa vào uy năng dịch thuật, bọn họ phân chia thành bốn cấp bậc, từ cao xuống thấp, là Thiên, Địa, Huyền, Hoàng.

Những loại năng lực mạnh mẽ nhất được phân là Thiên giai, ví như đóng băng, khổng hỏa, dẫn lôi các loại.

Những năng lực yếu hơn chút so với trên, thì quy thành Địa giai, như lực lượng, tốc độ, ngưng hóa các loại.

Năng lực yếu nữa hạ xuống thành Huyền giai, Hoàng giai.

Theo phương pháp phân chia này, Lâm Tú đang sở hữu ba loại năng lực gồm Thiên giai dị thuật băng, Địa giai dị thuật lực, nghe hiểu Thú ngữ hẳn chỉ coi là năng lực Hoàng giai.

Lâm Tú hiểu đại khái, những năng lực Thiên giai kia có thể gây ra sát thương AOE (1) quy mô lớn, cường giả có năng lực Thiên giai, một người có thể ngăn chặn một đội quân, giống như Thần Minh.

(AOE: viết tắt của Area of Effect, nghĩa là vùng chịu ảnh hưởng hay còn gọi là khả năng đánh lan)

Chương 15: Con đường tiến giai (2)

Còn những loại đem năng lực cá nhân triển khai đến cực hạn, ví dụ như cực hạn lực lượng, cực hạn tốc độ, cực hạn cơ thể các loại có chiến lực cũng rất bá đạo, nhưng vẫn thua kém nhiều so với năng lực Thiên giai.

Về phần năng lực Huyền Giai, như trị liệu, xuyên tường, ẩn thân, phi hành các loại, rất khó dùng để chiến đấu, chỉ có thể đóng vai trò phụ trợ.

Năng lực yếu nhất Hoàng giai, thậm chí còn không có tác dụng phụ trợ, chẳng hạn như có thể nghe hiểu tiếng động vật, có thể khống chế tóc mình sinh trưởng các loại, thông thường không được coi trọng. Dị Thuật Viện căn bản sẽ không thu nhận.

Đương nhiên, không phải sở hữu năng lực Thiên giai là có thể đạt thực lực Thiên giai.

Tỷ như Lâm Tú, tuy hẳn có năng lực Thiên giai, nhưng chỉ có thể sử dụng để giải tỏa cơn nóng bản thân. Có thể gọi là lấy thân thể Thần Minh sánh vai phạm nhân.

Bên trong Dị Thuật Viện không thiếu thể loại như hẳn, nắm năng lực đẳng cấp cao, mà chỉ tu hành đến giai đoạn cơ sở, chỉ có thể tồn tại không lý tưởng ở Hoàng Tự viện.

Cuốn sách ghi chép tất cả năng lực dị thuật mọi người phát hiện tới nay, nhưng nó không đề cập về một loại năng lực có khả năng sao chép năng lực người khác, Lâm Tú lật tung cả quyển cũng chẳng tìm được

miêu tả tương tự giống với năng lực của mình.

Lâm Tú quyết định chôn giấu bí mật này tận đáy lòng, nếu bị người khác biết được, e rằng sẽ mang đến cho hắn vô số phiền phức.

Lâm Tú lại lật thêm vài cuốn nữa, rốt cuộc đã tìm được thứ hắn muốn.

Phương pháp tu hành dị thuật.

Giống như là trò chơi, khi mà hắn vừa mới thức tỉnh năng lực thì hắn chỉ là con gà cấp một, sát thương kỹ năng rất thấp. Theo đẳng cấp tăng lên, sát thương từ kỹ năng cũng sẽ từng bước đề cao, đồng thời mở khóa thêm kỹ năng, cho đến khi đạt tới cấp độ tối đa.

Mặc dù dị thuật không có khả năng thăng cấp, nhưng lại có thể không ngừng thức tỉnh.

Lần thứ nhất thức tỉnh là quá trình chưa từng có.

Sau đây, mỗi một lần thức tỉnh thực lực đều sẽ tăng lên. Nhưng không phải tất cả năng lực đều có thể một mực tiếp tục thức tỉnh.

Đóng băng, điều khiển lửa, dẫn lôi đình, đều là năng lực thiên giai. Nguyên nhân không chỉ là bởi vì uy năng của bọn chúng mạnh mẽ, còn có một cái nguyên nhân quan trọng hơn. Đó chính là trong những bản ghi chép có nói rằng: Trong lịch sử, những loại năng lực này đều có ít nhất một người đã thức tỉnh trên bảy lần.

Chỉ khi thức tỉnh một loại năng lực nào đó bảy lần trở lên, loại năng lực này mới có tư cách được gọi là Thiên giai.

Nếu như tất cả năng lực giả sở hữu dị thuật đóng băng trong lịch sử không ai có thức tỉnh lần thứ hai, như vậy loại dị thuật này chỉ có thể xếp ở cuối Hoàng giai.

Tương tự, nếu mà có người có thể thức tỉnh dị thuật đó bảy lần. Như vậy, từ thời khắc mà hắn thức tỉnh, loại dị thuật đó sẽ được tiến vào hàng ngũ Thiên giai.

Không biết qua bao lâu, Lâm Tú khép sách lại, vuốt vuốt hai mắt mỗi một, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Dị Thuật Viện quả nhiên là một nơi tốt, những tin tức này rất khó có thể lấy được từ những nơi khác một cách trực tiếp như vậy.

Rất nhanh, Lâm Tú đứng người lên, đi đến bên cạnh một cái giá sách khác.

Những cuốn sách vừa rồi chỉ là kiến thức cơ bản liên quan tới dị thuật mà thôi. Đối với hắn mà nói, điều quan trọng hơn là con đường tiến giai. Hắn phải làm như thế nào mới có thể thức tỉnh lần thứ hai?

Trong Dị Thuật Viện chứa vô số sách vở tài liệu. Với mỗi một loại dị thuật, phải tu hành như thế nào, làm sao để thức tỉnh, đều có một quyển thư tịch riêng được ghi lại.

Đây đều là kinh nghiệm quý báu của tiền nhân lưu lại, là thành quả mà đời đời Dị Thuật Viện thu thập lại. Vì vậy nên chỉ có thể nhìn thấy ở Tầng Thư các của Dị Thuật Viện mà thôi.

Trước mặt của Lâm Tú là bốn giá sách được sắp xếp theo thứ tự, trên giá sách được

khắc lên bốn chữ lần lượt là: "Thiên" ,
"Địa" , "Huyền" , "Hoàng".

Lâm Tú dự định là sẽ đọc từ Hoàng giai rồi từ từ đi lên. Khi ánh mắt của hắn quét qua, trong lúc lơ đãng nhìn thấy hai chữ "Thú ngữ" , sau đó rút một quyển sách mỏng ra.

Thứ mà quyển sách này ghi lại chính là loại dị thuật kia của Hải Đường.

Trong sách ghi chép cực kỳ tường tận, đầu tiên là giới thiệu sơ bộ về thời gian xuất hiện lần đầu tiên. Sau đó lại căn cứ vào thời gian, giới thiệu cuộc đời của một người đã từng sở hữu loại dị thuật này. Bên cạnh đó còn có một vài truyền thuyết ít ai biết đến, đôi ba chuyện lý thú. Cảm giác rất giống như đang đọc một câu chuyện dân gian.

Để Lâm Tú hơi cảm giác ngoài ý muốn chính là, loại dị thuật này không chỉ có thể nghe được thú ngữ. Trong sách có ghi chép, lần thứ nhất thức tỉnh dị thuật thì có thể nghe hiểu ngôn ngữ động vật, khi thức tỉnh lần thứ hai thức tỉnh liền có thể có chung cảm giác với động vật. Đến lúc đó, người có được loại dị thuật này không chỉ có thể nghe hiểu động vật mà nói, còn có thể giao lưu với bọn chúng.

Chương 16: Con đường tiến giai (3)

Nhưng đây cũng là điều tối đa mà loại dị thuật này làm được, ít nhất trong sách là như vậy. Theo tư liệu lịch sử ghi chép lại, tất cả người từng có được loại dị thuật này, nhiều nhất chỉ có thể thức tỉnh hai lần. Khó trách nó bị xếp ở hàng ngũ Hoàng giai, miễn cưỡng đặt ở vị trí thượng phẩm.

Mà những loại năng lực chỉ có thể thức tỉnh một lần kia, tất nhiên là Hoàng giai hạ phẩm.

Dị Thuật Viện không hổ là Dị Thuật Viện, ngay cả loại thiên môn dị thuật đều có ghi chép tường tận như thế. Nhưng mà, trong này lại không có ghi phương pháp để thức tỉnh. Hoặc cũng có thể là... dị thuật không có một phương thức cố định nào để thức tỉnh.

Lâm Tú không đặt vấn đề này ở trong lòng mà đi đến giá sách Địa giai, tìm được quyển sách ghi chép lại dị thuật lực lượng.

Quyển sách này dày gấp mấy lần so với quyển vừa rồi, ghi chép cũng kỹ càng hơn. Trong này có cả phương pháp để thức tỉnh lần tiếp theo. Lâm Tú hiểu khá là rõ loại năng lực này. Khi mà Tôn Đại Lực không có chuyện gì làm, hẳn lại ra sân nâng hai cái tạ to như cái thớt, đó chính là phương pháp tu hành của hắn.

Loại dị thuật Lực Lượng này tiến giai bằng cách nghiền ép thực lực của bản thân, cũng khá giống với rèn luyện cơ thể, chỉ là quá

trình gian khổ hơn. Đương nhiên, cực hạn cũng rất khó lường được.

Lâm Tú xem hết quyển sách này, lại đi tới giá sách Thiên giai.

Thư tịch ở chỗ này chép càng thêm kỹ càng. Đường như mỗi lần thức tỉnh năng lực đều có hướng dẫn tỉ mỉ, chính là quá trình khiến cho Lâm Tú có chút kinh hãi.

Tỷ như năng lực giả mới thức tỉnh khả năng điều khiển lửa, mới đầu phải đứng phơi nắng giữa mùa hè, sau đó thì lấy tay hơ lửa, lấy thân nhóm lửa. Thậm chí, khi tu hành đến hậu kỳ, còn phải tìm kiếm núi lửa đang hoạt động, nhảy vào trong đó tu hành...

Mới chỉ đọc chữ thôi mà Lâm Tú đã cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Lại tỉ như người đã thức tỉnh năng lực không lời, phải đứng trong giông tố, tay cầm cột sắt, đứng trên nóc nhà, dẫn thiên lôi nhập thể. Đọc đến đây, Lâm Tú nổi hết cả da gà...

Rất nhanh, Lâm Tú đã tìm thấy cuốn sách mà hắn cần nhất. Quả nhiên, bản chất của dị thuật cấp bậc Thiên giai chính là tự mình tra tấn chính mình. Sau khi thức tỉnh dị thuật Băng, muốn đột phá phải tìm đến nơi chí hàn. Ví dụ như khi trời đông giá rét phải trần như nhộng đứng ở bên ngoài, mặc cho gió tuyết thổi qua... Cũng có thể là nằm ở trên mặt băng, hoặc là ở nằm trong căn phòng băng...

Lâm Tú không sợ chịu khổ, cũng không sợ tra tấn. Nhưng bây giờ là đầu hạ, lúc nóng nhất trong năm, hắn đi đâu mà tìm mặt băng với phòng băng?

Không thể đợi đến mùa đông mới bắt đầu tu hành chứ?

Lâm Tú khép lại quyển sách. Trong lúc đang cảm thấy phiền não vì việc này, bỗng nhiên ngửi thấy một cỗ mùi thơm quen thuộc.

Thân ảnh Triệu Linh m xuất hiện ở trước mặt hắn, nói với Lâm Tú: "Ta nhìn thấy Tôn Đại Lực ở cửa ra vào Hoàng thành nên đoán được ngươi đã đến nơi này."

Mặc dù biểu cảm của Triệu Linh m hơi băng lãnh, nhưng ánh mắt lại có chút nhu hòa. Hiển nhiên là nàng rất hài lòng với biểu hiện cần cù chịu khó của Lâm Tú.

Lâm Tú nói với Triệu Linh m: "Ta vừa mới thức tỉnh dị thuật, chưa biết tu hành như thế nào nên mới tới nơi này xem sách."

Triệu Linh m thản nhiên nói: "Việc tu hành, ta sẽ giúp ngươi, đi theo ta."

Nói xong, nàng lại để cho Lâm Tú một cái bóng lưng, quay người ra khỏi Tàng Thư các.

Mặt lạnh tim nóng, đây là đánh giá của Lâm Tú đối với cô em vợ tương lai. Rõ ràng là đối xử rất tốt với hắn, vậy mà còn muốn bày bộ dáng không muốn quan tâm. Nhưng Lâm Tú không thể không thừa nhận, nàng như vậy thật sự rất khốc.

Khốc đến có chút... đáng yêu.

Lâm Tú đi theo Triệu Linh m ra khỏi Tàng Thư các, không ngờ nàng lại đi thẳng ra cổng Dị Thuật Viện, ra khỏi Hoàng thành, đi thẳng tới Lâm gia.

Lâm Tú đi theo nàng về đến nhà, tiến vào phòng của mình, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Lúc này, Triệu Linh m quay đầu lại, nói ra: "Đóng cửa lại."

Lâm Tú tiện tay đóng cửa lại.

Triệu Linh m nhìn hấn, nói: "Cởi quần áo ra!"

Bên trong phòng đóng kín mít cửa, Lâm Tú mặc mỗi sấn y màu trắng, xung quanh người hấn lượn lò từng tia hàn khí.

Tất cả những luồng hàn khí này là do Triệu Linh m tạo ra khiến nhiệt độ trong phòng giảm mạnh, làm Lâm Tú cảm giác cực kỳ khoan khoái. Mới đầu, Lâm Tú còn tưởng Triệu Linh m mưu đồ gây rối hấn, hiện tại mới biết nàng đang vì mình mà tạo ra hoàn cảnh tu hành.

Muốn thức tỉnh dị thuật bằng lần thứ hai cần phải giam bản thân ở môi trường cực hàn trong thời gian dài để kích thích tiềm năng thân thể. Nhưng bây giờ là thời điểm nóng nhất mùa hè, Lâm Tú căn bản tìm không ra được môi trường cực hàn.

Trừ phi, có một người đã thức tỉnh năng lực tương tự và sáng tạo giúp.

Chương 17: Cha nương dị thể (1)

Cô em vợ tương lai thật sự đã bỏ ra rất nhiều cho hắn.

Lâm Tú ngừng nghĩ ngợi lung tung, dồn hết tâm trí cảm thụ biến hóa của cơ thể.

Hắn cũng không thể nghĩ ngợi tiếp nữa, bởi nhiệt độ lúc này trong gian phòng đã hạ xuống cực thấp, thấp đến mức Lâm Tú hơi không chịu nổi, hắn phải toàn lực vận chuyển loại lực lượng kia trong cơ thể mới chống cự được hoàn cảnh lạnh giá bên ngoài.

Trong quá trình này, Lâm Tú có thể cảm nhận rõ cỗ lực lượng ấy bắt đầu khởi động trong cơ thể hắn và đang chậm rãi tăng trưởng.

Mặc dù tốc độ tăng trưởng rất chậm, gần như ít không thể phát hiện, nhưng nó đích xác tăng lên.

Mọi người gọi loại lực lượng này là “Nguyên lực”, Nguyên lực là cơ sở để thi triển dị thuật, bất luận dị thuật nào đều phải thông qua Nguyên lực thi triển, khi Nguyên lực tăng trưởng tới trình độ nhất định sẽ biến đổi về lượng dẫn tới chất thay đổi, giúp cho dị thuật thức tỉnh lần nữa.

Một canh giờ sau, hai bóng người đi ra khỏi phòng.

Sắc mặt Triệu Linh m hơi tái nhợt, thời gian thi triển năng lực lâu tiêu hao Nguyên lực của nàng rất lớn.

Lâm Tú bước chân uể oải, môi trường lạnh lẽo khiến thể lực hắn nhanh chóng trôi

mất.

Triệu Linh m lại còn tiếp tục giảm nhiệt độ, Lâm Tú bị năng giầy vò đến không còn chút sức lực.

Tuy nhiên lợi ích cũng quá rõ ràng, với sự trợ giúp của năng, Nguyên lực trong cơ thể Lâm Tú đã có sự tăng trưởng đáng kể.

Vừa rồi hấn thử, trên tay đã ngưng thành một tầng băng mỏng, dù đây là cực hạn năng lực trước mắt, nhưng lại thua xa cực hạn của loại năng lực này.

Sách sử ghi chép, tu hành dị thuật bằng đến điểm tận cùng, phát tay có thể đông cứng sông núi, hồ nước, đóng băng cả tòa thành trì, nghe đồn trong quân đội Đại Hạ có một vị cường giả thức tỉnh thuật này sáu lần.

Mà tại vương triều Đại La phía bắc, thậm chí có cả một vị tồn tại cấp bậc truyền thuyết, đã thức tỉnh năng lực này bảy lần, đạt đến thực lực Thiên giai.

Khí hậu vương triều Đại La khác với vương triều Đại Hạ, nơi đó mùa đông giá lạnh dài đằng đẵng tại đại bộ phận khu vực, một ít địa vực cực đoan bị băng tuyết bao trùm bốn mùa quanh năm, thích hợp nhất với những người có năng lực giống Lâm Tú và Triệu Linh m tu hành.

Căn cứ theo số lần thức tỉnh dị thuật, người ta chia thực lực Năng Lực Giả thành chín cấp bậc.

Từ Hoàng giai Hạ cảnh, Hoàng giai Thượng cảnh, Huyền giai Hạ cảnh, Huyền giai Thượng cảnh... , tới Thiên giai Hạ cảnh,

Thiên giai Thượng cảnh và Vô Thượng Chi Cảnh chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Phân chia cấp bậc tương ứng với thức tỉnh đệ nhất một lần, thức tỉnh lần hai, cho đến thức tỉnh chín lần.

Triệu Linh m đã thức tỉnh bốn lần, thực lực đạt tới Huyền giai Thượng cảnh, đây đã là thiên tài trong số thiên tài, còn vị tỷ tỷ thiên chi kiêu nữ của nàng, dường như đã trải qua năm lần thức tỉnh. Vẫn chưa tròn hai mươi tuổi đã thức tỉnh năng lực lên tới năm lần... Bản thân Lâm Tú cũng có cảm giác mình không xứng với nàng.

Nhớ đến vị hôn thê, trong lòng Lâm Tú dâng lên vài phần hiếu kỳ, hỏi: "Linh m, năng lực tỷ tỷ ngươi thức tỉnh là gì?"

Triệu Linh m không nhiều lời về chuyện này, thân nhiên đáp: "Ngày sau ngươi sẽ biết."

Lâm Tú nhất quyết toàn tâm toàn ý muốn thúc ngựa lao nhanh huỷ bỏ hôn ước, tương lai hôn ước này sẽ không còn nữa. Hắn cũng chỉ nhất thời tò mò đối với vị hôn thê chưa từng gặp mặt kia thôi.

Hai mươi năm trước, Triệu Gia và Lâm gia đều là quyền quý sắp xuống dốc, nhưng sau khi Triệu Gia sinh hạ nữ hài kia, đồng thời thức tỉnh năng lực, phụ thân Triệu Linh m, tức nhạc phụ của Lâm Tú trên danh nghĩa lập tức từ Tam đẳng bá một lần tấn thăng Nhất Đẳng Hầu. Hết thấy là vì hắn sinh ra một người con gái đó.

Vị đích nữ họ Triệu đó đến cùng có bao nhiêu đặc biệt mới có thể mang nhiều vinh quang cho Triệu Gia như vậy?

Hiếu kỳ thì hiếu kỳ, nhưng Lâm Tú cũng biết rõ những chuyện này chung quy chẳng liên quan tới hắn. Đợi lúc hôn ước giải trừ, hai người sẽ không còn liên quan gì nhau.

Trong viện, Tôn Đại Lực nhìn Lâm Tú và Triệu Linh m bước ra từ trong phòng, hơn nữa trông dáng vẻ hai người rất mệt mỏi, không khỏi trợn to hai mắt.

Sau đó hắn ngẩng đầu nhìn lên trời, xoay người điềm nhiên như không, tiếp theo cơ cẳng chạy.

Tôn Đại Lực chạy tựa làn khói, Triệu Linh m cũng rời khỏi Lâm phủ, để lại một mình Lâm Tú.

Lâm Tú đi tới góc sân, chỗ Tôn Đại Lực rèn luyện khí lực hằng ngày.

Hắn dễ dàng nâng một cái tạ đá nhỏ lên.

Có vẻ khi Nguyên lực trong cơ thể tăng lên, lực lượng của hắn cũng theo đó mà tăng cường chút ít.

Nói cách khác, bản chất các phương thức tu hành khác nhau luyện ra Nguyên lực không khác biệt gì mấy. Chỉ cần Nguyên lực tăng trưởng, tất cả năng lực dị thuật đều có thể cùng tiến.

Chương 18: Cha nương dị thể (2)

Như vậy tương đương hẳn có thêm một con đường tu hành, cho dù không có Linh m trợ giúp, cũng không cần đợi đến mùa đông mới có thể tu hành, nếu Lâm Tú có thể sở hữu nhiều dị thuật khác, con đường tu hành của hẳn sẽ càng ngày càng rộng.

Đây là con đường chưa từng ai đi qua, và cũng là con đường duy nhất giúp Lâm Tú đuổi kịp và vượt qua những thiên tài khác.

Giờ phút này, thể lực Lâm Tú đã bị Triệu Linh m khoét rỗng. Hắn dựa lên ghế đá trong sân, chậm rãi khôi phục.

Không lâu sau, Tôn Đại Lực từ bên ngoài lén vào, hẳn thò đầu quan sát xung quanh một chút, hỏi: "Nhị tiểu thư đâu?"

Lâm Tú hữu khí vô lực đáp: "Về nhà rồi."

Tôn Đại Lực lúc này chạy đến trước Lâm Tú, mím môi, không dám tin tưởng hỏi: "Thiếu gia, chẳng lẽ người định thu cả hai tỷ muội nhà họ sao?"

"Hừ!" Lâm Tú đang ngồi đứng lên, nói: "Miệng chó không mọc nổi ngà voi, thiếu gia nhà ngươi là loại người đẩy ư?"

Hồi nãy hẳn và Linh m ở trong gian phòng một lúc lâu, tên chó má này nhất định đã hiểu lắm, Lâm Tú nói: "Ban nãy Linh m giúp ta tu hành."

Trên mặt Tôn Đại Lực nở nụ cười ngây ngô, nháy nháy mắt với Lâm Tú: "Hiểu, hiểu, hiểu..."

Sau đó hẳn lại hỏi: "Thiếu gia lẽ nào người thích nhị tiểu thư?"

Lâm Tú cũng có thích Triệu Linh m, nhưng không phải là loại "thích" giống như Tôn Đại Lực hiểu.

Nói tiếp cũng cảm thấy hơi chua xót, hai kiếp mà hần trải qua chưa từng thấy có người đối tốt với mình như Triệu Linh m. Nàng giúp hần tiến vào Dị Thuật Viện, hao phí nguyên lực, trì hoãn thời gian giúp hần tu hành. Tất cả cũng chỉ vì cái hôn ước của tỷ tỷ nàng.

Cô gái như vậy, ai mà không thích?

Huống chi nàng còn xinh đẹp, đáng người lại tốt như thế...

Thấy Lâm Tú không nói gì, Tôn Đại Lực tưởng hần cam chịu nên nghĩ nghĩ một hồi, bắt đầu bày mưu tính kế: "Kỳ thật, nếu thiếu gia người thật sự thích nhị tiểu thư thì cũng không có vấn đề gì. Dù sao lúc trước định ra hôn ước lại không nói là nhất định phải cưới đại tiểu thư. Cả hai đều là con gái Triệu gia, ai chả giống nhau..."

"Biến, biến đi..."

Lâm Tú phát phát tay, kêu tên Tôn Đại Lực này lăn ra xa một chút.

Hần căn bản chưa từng muốn thành thân, cho nên sẽ không cưới ai hết. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nếu là thật sự là cùng với Linh m...

Bỗng dung hần nghĩ đến những điều đầu tiên nàng làm với mình, hần vội vàng bỏ cái ý nghĩ đáng sợ này ra khỏi đầu.

Nếu thật sự thành thân với Linh m, vậy thì sau này địa vị của hần trong nhà sẽ rất thấp.

Lâm Tú tiếp tục tưởng tượng suy diễn, hình ảnh như vậy bỗng dung lại khiến hắn cảm thấy có chút hạnh phúc. Tuy rằng địa vị trong gia đình thấp một chút, nhưng tốt xấu vẫn là nhà. Cái chữ "nhà" này, đối với hắn mà nói thì đây là một thứ xa lạ.

Sau một hồi tưởng tượng, Lâm Tú tự giễu lắc lắc đầu, định trở về phòng nghỉ ngơi. Đúng lúc này, ở ngoại viện lại truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Rất nhanh đã có hai bóng người từ bên ngoài vội vàng đi vào.

Chạy ở phía trước là một phụ nhân xinh đẹp, vừa mới vào tới đã lôi tay Lâm Tú, mặt đầy vẻ lo lắng. Bà quan sát Lâm Tú từ trên xuống dưới một lượt, hỏi: "Tú Nhi, người có bị thương ở chỗ nào không? !"

Đi theo phía sau nàng là một nam tử trung niên. Sau khi nhìn thấy Lâm Tú vẫn lẫm lẫm đứng trong viện, vẻ khẩn trương trên mặt ông ta mới giảm đi một ít.

Lâm Tú nhìn thấy một đôi nam nữ này, biểu tình nghi hoặc, hỏi: "Các người là..."

Trung niên nam tử nghe vậy, sắc mặt khẽ biến, còn phụ nhân xinh đẹp kia thì dùng vẻ mặt khó tin nhìn Lâm Tú.

Lúc này, bỗng dung một tiếng "phịch" vang lên, Tôn Đại Lực bỗng nhiên quỳ gối trước mặt hai người, vẻ mặt áy náy: "Thực xin lỗi, lão gia, phu nhân, là do ta đã không bảo vệ tốt thiếu gia!"

...

Một lát sau, phía bên trong của phủ Bình An bá.

"Người nói thiếu gia bị thiên thạch đụng trúng, vì vậy dẫn tới việc mất trí nhớ?"

"Hắn lại còn thức tỉnh được dị thuật?"

"Dị thuật hắn thức tỉnh lại chính là dị thuật băng được xếp vào hàng Thiên giai?!"

Không lâu trước đây hai người họ đã nhận được tin tức, cho nên vội vàng chạy về Vương Đô.

Nam tử trung niên cùng với phụ nhân xinh đẹp đều mang vẻ mặt khiếp sợ, ánh mắt chăm chăm nhìn Lâm Tú.

Mới rời đi có mấy ngày, trong nhà lại đã xảy ra nhiều biến cố như vậy.

Đầu tiên là mạng của nhi tử suýt nữa bị sao băng đoạt đi, sau khi tỉnh lại thì bị mất ký ức ban đầu. Rồi dị thuật mà mười tám năm qua chưa từng xuất hiện bỗng dung thức tỉnh. Hơn nữa hắn còn thức tỉnh dị thuật băng. Hiện tại vợ chồng Bình An bá không biết là nên vui hay nên buồn.

Cuối cùng, vị mỹ phụ nhân lau nước mắt, nắm chặt tay Lâm Tú, nói: "Con có thức tỉnh dị thuật hay không không quan trọng, chỉ cần người không có việc gì là tốt rồi..."

Chương 19: Cha nương dị thể (3)

Lâm Tú cảm giác hơi xấu hổ. Giờ phút này hắn đã biết vợ chồng trước mắt này là vợ chồng Bình An bá. Sau khi hai người biết được nhi tử xảy ra chuyện mới vội vàng chạy về Vương Đô.

Bọn họ là cha nương của một Lâm Tú khác, không phải cha nương của hắn.

Tuy rằng hắn có cảm giác thân cận khó mà miêu tả được với vợ chồng Bình An bá nhưng hắn lại không thể thoải mái gọi hai người xa lạ là cha nương được. Hắn lấy cớ có chuyện, vội vàng rời khỏi nhà.

Trên đường phố, Tôn Đại Lực đi theo sau Lâm Tú, tò mò hỏi: "Thiếu gia, trước giờ người rất ít khi tới nha môn, tại sao hôm nay lại muốn đi tới đó?"

Lâm Tú nói: "Chính là bởi vì ít khi đến cho nên mới phải đi. Biết đâu sau này trong nhà gặp việc khó, bát cơm cũng không còn thì biết phải làm sao bây giờ?"

Tôn Đại Lực gật gật đầu, tán đồng nói: "Nói vậy cũng hợp lý..."

Hắn dùng ánh mắt tò mò đánh giá Lâm Tú một cái. Bỗng nhiên hắn cảm thấy, sau khi thiếu gia mất trí nhớ thì trở nên hiểu chuyện hơn.

Cái thân phận Thanh Lại ti văn thư này, lão gia phí tâm tư rất lớn, trả cái giá không nhỏ mới giúp thiếu gia có được.

Dù sao thì lão gia và phu nhân không thể bảo hộ thiếu gia cả đời được.

Tước vị ở Đại Hạ chỉ có tam phẩm cửu đẳng. Tối cao là Nhất đẳng công, thấp nhất là

Tam đẳng bá. Tước vị của lão gia chỉ là Tam đẳng Bình An bá. Sau khi lão gia qua đời, thân phận của thiếu gia sẽ chỉ là bình dân.

Vì muốn cho sau này thiếu gia có thể sinh hoạt tốt một chút, lão gia tới tìm không biết bao nhiêu người, hao không ít ngân lượng mới giúp hần có một cái thân phận Văn thư ở Thanh Lại ti.

Chức văn thư ở Thanh Lại ti là chức vụ chuyên phụ trách ghi chép và chỉnh sửa lại hồ sơ, cả ngày ở trong nha môn, không có nguy hiểm gì. Đây là công việc có thể làm cả đời.

Chỉ là tính tình thiếu gia lười biếng, mới đi làm được vài buổi đầu đã kêu công việc nhàm chán, rồi từ đó không tới đây nữa.

Cũng may chủ sự kho Công Văn có chút giao tình với lão gia nên mới nhắm một mắt mở một mắt. Bằng không cái công việc này hần đã sớm không còn nữa rồi.

Tuy rằng Lâm Tú ở nhà nhiều ngày nhưng không có nhàn rỗi, hần lấy cớ bị mất trí nhớ, từ trong miệng Tôn Đại Lực mới hỏi được kha khá tin tức về Lâm Tú trước đây.

Bao gồm những mối quan hệ của hần, nơi thường xuyên lui tới, một số thói quen sinh hoạt... v. v.

Tới lúc ấy hần mới biết được, bởi vì tước vị Bình An bá không thể kế thừa cho nên mới cấp cho Lâm Tú một cái đường lui, đó chính là làm văn thư ở Thanh Lại ti. Chức vị không có nguy hiểm gì, chỉ cần mỗi ngày ngồi ở kho công văn sửa sang lại hồ sơ là được. Chức vụ này sẽ được nhận bổng lộc

của triều đình, cho nên dù sau này Lâm gia có suy tàn thì hấn cũng không đến mức chết đói.

Vợ chồng Bình An bá hao tốn không biết bao nhiêu tâm tư cho tương lai của "Lâm Tú", cái này khiến cho Lâm Tú có chút hâm mộ.

Những thứ như này, hấn chưa bao giờ cảm nhận được...

Nha môn Thanh Lại ti ở dưới Hoàng thành, khi Lâm Tú sắp tới cổng Thanh Lại ti, một tên nha dịch canh gác đã ngăn cản hấn.

"Người nào, đến Thanh Lại ti có chuyện gì?"

Tôn Đại Lực hai tay chống nạnh, chó cậy thể chủ nói: "Mắt chó của nhà ngươi mù à, ngay cả đại nhân các ngươi cũng không nhận ra sao?"

Lúc này, một gã nha dịch khác vội vàng nở nụ cười, đáp: "Hấn mới tới, chưa từng gặp Lâm đại nhân, mong ngài chớ trách tội. Lâm đại nhân, mời ngài..."

Tuy chức vụ văn thư Thanh Lại ti có phẩm giai không cao, chỉ là quan nhỏ cử phẩm vừa nhập lưu. Thế nhưng, quan văn chính là quan, không phải người mà đám tiểu lại bọn hấn đặc tội nổi.

Lâm Tú không so đo với tên nha dịch kia, đi thẳng vào cửa lớn Thanh Lại ti.

Sau khi Lâm Tú bước vào, tên nha dịch mới tới kia tò mò hỏi: "Vị đó là ai vậy, ta đã đến Thanh Lại ti hơn một tháng, tại sao xưa nay chưa từng gặp hấn?"

Một gã nha dịch cũ kia đầu, thấp giọng đáp: "Một người có quan hệ nhờ bạc mà tiến

vào. Nhưng kỳ quái, hẳn trước đây hầu như không đến nha môn, sao hôm nay lại tới đây nhỉ...”

Đi vào khoảng sân nhỏ của Thanh Lại ti, đối diện là đại đường Thanh Lại ti, cũng là nơi khai đường thẩm án.

Hai phía trái phải là mấy bộ môn chức năng trong Thanh Lại ti. Tiếp đây, Lâm Tú trông thấy bảng hiệu “Kho công văn”. Hắn đi xuyên qua một bên hành lang, bước đến trước cửa lớn của kho công văn.

Kho công văn ngày thường hết sức nhàn rỗi, chỉ có ba tên văn thư đang tán gẫu trên đùa. Phát hiện có người đang tiến tới, họ ngẩng đầu nhìn thấy là Lâm Tú, mặt ai nấy cũng hiện vẻ ngạc nhiên.

Bọn họ biết Lâm Tú, Trần chủ sự lúc ấy còn đặc biệt thông báo bọn họ thường xuyên chiếu cố hắn. Có điều người này chỉ đến đây được dăm ba hôm rồi bọn họ chẳng bao giờ gặp nữa. Hôm nay là ngọn gió nào thổi hắn tới đây?

Chương 20: Một người tốt (1)

Ba người khẽ mỉm cười với Lâm Tú, coi như chào hỏi, rồi tiếp tục tán gẫu.

Lâm Tú cũng lễ phép gật đầu, ánh mắt quét quanh một vòng, ngoại trừ mấy dãy giá sách thì gian phòng có bốn cái bàn, trong đó ba cái vô cùng sạch sẽ, giấy bút nằm trên cực kỳ ngăn nắp, và bàn cuối cùng chất đầy tạp vật. Chiếc bàn luộm thuộm này chính là thuộc về Lâm Tú.

Lâm Tú tới cạnh chiếc bàn, thu dọn tạp vật một phen, tiếp theo nhúng khăn nước lau toàn bộ cái bàn thật sạch sẽ. Sau đó, hắn ngồi lên trên ghế rồi tiện tay lấy một quyển sách ra đọc.

Tâm mắt hắn đặt trong sách, nhưng tâm tư không ở đây.

Những người thức tỉnh thiên phú không cao như hắn, Dịch Thuật Viện chắc chắn sẽ không coi trọng. Ngoài việc mỗi tháng có thể nhận được một phần trợ cấp cùng với tự do ra vào Tầng Thư Các, và nếu có vấn đề tu luyện thì thỉnh giáo giáo tập ra, bọn họ không được tiếp xúc với những tài nguyên khác.

Và bọn họ làm gì mỗi ngày, Dịch Thuật Viện cũng sẽ không quản.

Đối với Lâm Tú mà nói, chuyện tốt lớn nhất khi tiến nhập Dịch Thuật Viện là có thể tiếp xúc với các năng lực giả, hắn phải nghĩ biện pháp kết giao nhiều bằng hữu.

Chỉ thực sự quen thuộc lẫn nhau mới có cơ hội duy trì tiếp xúc thời gian dài với thân thể đối phương.

Chuyện này hẳn cần phải suy nghĩ kỹ hơn. Hiện tại, Lâm Tú vẫn phải ôm chặt bắp đùi Triệu Linh m. Việc tu hành của hẳn không thể thiếu nàng.

Về phần Thanh Lại ti, thông thường sẽ không có chuyện gì để làm. Miễn là Lâm Tú thỉnh thoảng lui tới, đừng bị khai trừ là được. Đây coi như có cái bàn giao lại cho vợ chồng Bình An bá.

Lâm Tú đang lên kế hoạch tương lai của mình, ba tên văn thư trong phòng cũng tự động không để ý hẳn. Chẳng qua bọn họ cảm thấy kinh ngạc trong lòng rằng, tại sao sau khi Lâm Tú đến, kho công văn ban này còn oi bức khó chịu đột nhiên trở nên nhanh chóng mát mẻ.

Lâm Tú ngồi trên ghế nửa canh giờ, tranh thủ bây giờ vẫn dư thời gian bèn dự định đi Dị Thuật Viện thử vận khí.

Hắn ra khỏi cửa lớn kho công văn, tới sân nhỏ Thanh Lại ti, ánh mắt nhếch lên, phát hiện lối vào đại đường lại có không ít người, mà bên ngoài nha môn cũng xuất hiện rất nhiều người

Mang trong lòng sự tò mò, Lâm Tú nhắc chân đi chuyển.

Phía trong đại đường Thanh Lại ti, nha dịch đứng thành hai hàng. Ở vị trí chính giữa trải một mảnh chiếu rom, mà phía trên chiếu phủ kín vải trắng, dưới mảnh vải trắng chỉ lộ ra một đôi bàn chân.

Một người trẻ tuổi quần áo sang trọng gác chéo chân ngồi trên ghế, liếc nhìn chiếc chiếu rom trên mặt đất, nói: "Nàng là treo

cổ tự vẫn, các người gọi ta tới nơi này làm gì?"

Nhìn người trẻ tuổi thái độ kiêu căng, không chút hoảng loạn kia, lang trung Thanh Lại ti ngồi phía trên cảm thấy đau đầu. Hắn lấy tay xoa nhẹ mi tâm, hỏi: "Hôm qua có người chứng kiến Vương thị vào trong phủ của người, ngày hôm nay nàng lại treo cổ chết tại nhà, người có giải thích gì với việc này không?"

Người trẻ tuổi lắc đầu, đáp: "Hôm qua nàng vào nhà ta, nhưng đây là nàng nhận bạc của ta tự nguyện vào phủ, sau khi xong việc nàng trở về, nàng treo cổ chết trong nhà mình, làm sao mà có liên quan đến ta được chứ?"

Lang trung Thanh Lại ti nói:

"Nếu như nàng tự nguyện, thế vì sao lại treo cổ tự tử?"

Người trẻ tuổi vẻ mặt không vui đáp:

"Đại nhân sao lại nói như vậy, nàng treo cổ chết, chuyện này liên quan gì đến ta. Cũng có thể là do nàng suy nghĩ không thông việc khác, ai mà biết được?"

Công đường yên tĩnh một hồi.

Lúc này, một lão giả quỳ gối bên cạnh chiếc chiếu rom kia lại khóc lóc thảm thiết nói:

"Đại nhân, không phải như thế, không phải như thế. Tiểu nữ xưa giờ luôn giữ mình trong sạch, sao có thể làm sự việc đó cùng cái hạng người này. Cầu xin đại nhân trả cho tiểu nữ một sự trong sạch, trả cho tiểu nữ một cái công đạo!"

Lang trung Thanh Lại ti trầm mặc chốc lát, chậm rãi mở miệng nói:

“Vương thị treo cổ tự tử mà chết, chưa thể chứng minh có quan hệ trực tiếp với Tần Thông hay không. Án này, Thanh Lại ti sẽ điều tra thêm.”

Đây hiển nhiên là một lời trấn an, lão giả nghe vậy, sắc mặt tái nhợt một màu, toàn thân dường như bị hao hết sức lực, xụi lơ trên đất, trong miệng lầm bầm nói:

“Oan uổng, tiểu nữ chết oan uổng quá!”

Bấy giờ, người trẻ tuổi ngồi trên ghế kia chậm rãi đứng dậy, hướng Lang trung Thanh Lại ti ôm quyền, nói: “Nếu như không có chuyện gì nữa, vậy ta đi về trước đây...”

“Khoan đã.”

Thanh niên trẻ tuổi vừa nhắc chân được hai bước thì có âm thanh từ phía ngoài cửa gọi vào.

Bên ngoài khu đại đường của Thanh Lại ti, đám đông đang vây quanh bất ngờ tách ra tạo thành một con đường. Một bóng người chậm rãi đi tới, mà người vừa lên tiếng hồi nãy chính là Lâm Tú. Hắn ta chấp tay chào Lang trung Thanh Lại ti, sau đó mới nói: “Đại nhân, Vương thị không phải treo cổ tự tử chết mà là bị người ta sát hại.”

Chương 21: Một người tốt (2)

Không đợi Lang trung Thanh Lại ti mở miệng, hắn chỉ vào thi thể dưới tấm vải trắng, nói: "Nếu người này treo cổ tự tử, thì hai chân phải vô lực rũ xuống đất. Còn hai chân thi thể này cứng ngắc hướng lên trời, cho nên khả năng cao nàng đã chết trước rồi cách một khoảng thời gian nhất định mới được treo lên. Hơn nữa, người chết do treo cổ tự tử đầu lưỡi thường thè ra, bộ mặt thì màu tím xanh, trông rất dữ tợn. Ví dụ nàng chết trước xong mới treo, thì đầu lưỡi sẽ co trong miệng, sắc mặt chủ yếu là tái nhợt mà không phải màu tím xanh. Rốt cuộc, muốn biết người này chết do treo cổ tự tử hay bị người ta sát hại rồi mới treo xác, chỉ cần vén tấm vải trắng lên sự việc sẽ rõ..."

Tiếng nói Lâm Tú vừa dứt, con người của người trẻ tuổi đang đứng cách hắn không xa co rụt lại, phản ứng nhỏ này của hắn không ai trong công đường phát hiện ra.

Lang trung Thanh Lại ti vốn định tuyên bố bãi đường, nhưng vì có sự xuất hiện cùng lời nói của Lâm Tú, ông ta mới nhìn Lâm Tú một cái, sau đó hỏi ngỗ tác (1) đang đứng trong góc: "Hắn nói có đúng không?"

(Ngỗ tác/ 退堂 : chức khám nghiệm tử thi trong quan phủ thời xưa)

Vị ngỗ tác kia trầm mặc trong chốc lát rồi mới gật đầu, đáp: "Bẩm đại nhân, đúng là như thế."

Lang trung Thanh Lại ti chỉ chỉ một tên nha dịch, nói: "Vén vải trắng lên."

"Rõ!"

Tên nha dịch nghe lệnh bước tới trước chiếu rom, vén vải trắng lên, khuôn mặt của cô gái lập tức lộ ra. Cô gái kia có khuôn mặt thanh tú, nhưng sắc mặt có phần tái nhợt. Nàng lẳng lẳng nằm ở nơi đó, khiến cho mọi người nhìn không được mà sinh lòng thương tiếc.

Mặt nàng tái nhợt, đầu lưỡi cũng không thè ra.

"Quả nhiên là thế!"

"Nói vậy, nàng ta là bị người ta hại chết, sau đó làm giả hiện trường giả thành tự tử?"

"Đây chẳng phải là Lâm văn thư sao, sao hắn lại có thể hiểu biết vấn đề này hơn cả ngũ tác nha môn chứ..."

...

Trên công đường, Lang trung Thanh Lại ti thở sâu, chậm rãi nói: "Án này còn rất nhiều điểm đáng ngờ! Tần công tử, người tạm thời không thể thoát khỏi diện tình nghi. Sợ rằng công tử sẽ phải chịu ủy khuất một thời gian rồi."

Người tuổi trẻ kia tỏ vẻ không vấn đề gì, mỉm cười đáp: "Không sao, ta tin tưởng đại nhân sẽ cho ta một cái công đạo."

Lang trung Thanh Lại ti gõ kinh đường một xuống mặt bàn, nói: "Án này còn nhiều điểm đáng ngờ, tạm thời giam giữ Tần Thông lại. Bãi đường!"

Người trẻ tuổi có tên là Tần Thông được hai tên nha dịch mang đi. Thời điểm chuẩn bị rời khỏi đại đường, hắn ngoảnh đầu nhìn Lâm Tú một chút, trong ánh mắt chứa đầy thâm ý.

Lâm Tú vừa bước khỏi đại đường thì có một bàn tay kéo hấn đi, lôi hấn đi thẳng đến kho công văn.

Một nam tử trung niên mặc quan phục nhú mày nhìn Lâm Tú, nói:

"Khi này người khoe tài cái gì? Người tưởng rằng ngỗ tác không khám nghiệm ra nòng sống treo hay chết treo sao? Người cho là Lang trung đại nhân không biết vụ án này kỳ lạ ư? Người nghĩ tất cả mọi người đều không biết, chỉ có người là thông minh à?"

Bị hỏi dồn dập, đầu óc Lâm Tú đang mụ mị không biết nam tử trước mắt là ai, nhưng hấn rất nhanh đã đoán ra thân phận của đối phương.

Sử dụng giọng điệu này để nói chuyện với mình, ở Thanh Lại ti, chỉ có mấy bị lão hữu của phụ thân mà thôi. Đây chính là chủ sự chuồng quản kho công văn, chức văn thư mà Lâm Tú làm cũng nhờ hấn mới lấy được.

Lâm Tú giả bộ không hiểu, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: "Trần bá phụ, nếu đại nhân biết cô gái ấy bị người ta hại chết, tại sao không nói ra?"

Nam tử trung niên lắc đầu đáp: "Sự tình không đơn giản như người tưởng tượng đâu. Tên Tần Thông kia là con trai của Nhất đẳng bá Tần Vũ, cho dù là Lang trung đại nhân cũng không đắc tội nổi Tần gia, huống là chỉ người. Người đến khuấy động một cái, khiến Tần Thông bị tống vào trong ngục. Tần gia ắt sẽ ghi hận người..."

Lâm Tú bỗng nhiên tỉnh ngộ, sau đó hốt hoảng nói: "Trần bá phụ, vậy ta phải làm

sao bây giờ?"

Nam tử trung niên trầm tư một lát, nói:
"Người không cần quá lo lắng. Với năng lực của Tần gia, bọn hắc giải quyết vụ việc này sẽ không quá khó khăn. Dù Lâm gia các người xuống dốc nhưng vẫn là nhà quyền quý, chắc hẳn bọn hắc cũng không dám quá phận đối với người. Nhưng người phải nhớ kỹ, về sau nếu gặp lại chuyện như này, tuyệt đối không nên dính vào."

Lâm Tú ra về đã tiếp thu, đáp: "Ta đã hiểu, cảm tạ Trần bá phụ đã nhắc nhở."

Trần chủ sự khoát tay áo, nói ra: "Người biết là tốt, nếu người mà gặp chuyện gì ở nơi này, ta cũng không biết nên ăn nói ra sao với cha người đâu."

Sau khi dặn dò Lâm Tú một phen, Trần chủ sự rời khỏi nơi này.

Lâm Tú ngồi trở lại vị trí của mình, nhẹ nhàng thở phào một cái.

Thanh Lại ti là địa phương nào, là quan nha Vương Đô chuyên môn tra án. Ánh mắt của quan viên cùng sai nha nơi đây sắc bén bao nhiêu cơ chứ, những thứ Lâm Tú biết thì không có lý do gì mà bọn họ lại không biết.

Chương 22: Một người tốt (3)

Ngay từ lúc đứng bên ngoài đại đường, Lâm Tú đã nhìn ra, Lang trung Thanh Lại ti rất kiêng kị người trẻ tuổi kia.

Lâm Tú thầm nhủ, loại chuyện như vậy tốt nhất không nên dính vào.

Nhưng khi hần trông thấy thi thể cô gái kia nằm thẳng tắp trong đại đường, hình ảnh lão giả ấy xui lơ trên mặt đất, biểu lộ bất lực và tuyệt vọng khiến cho Lâm Tú mềm lòng.

Rõ ràng quá khứ bản thân không được như ý, nhưng hần hết lần này tới lần khác không muốn nhìn người khác khốn khổ khó khăn.

Kiếp trước hần chính là người như vậy.

Cho nên là mỗi dịp quyên góp tiền cho vùng thiên tai, hần luôn hăng hái tích cực, thấy trẻ con nghèo miền núi chẳng có sách đọc, hần quyên góp hần một xe tải chở tài liệu học tập tới. Thời điểm tâm huyết dâng trào, hần còn đưa tất cả tiền bên người cho ăn mỳ ven đường, hay mua toàn bộ số quýt của cụ già bán hàng rong giữa đêm hôm giá rét tuy hần không hề thích ăn quýt.

Đây có lẽ là nguyên nhân mà sau khi chia tay, các cô bạn gái hồi trước luôn nguyện ý giới thiệu Lâm Tú với các chị em thân thiết của họ. Hần thường xuyên nhận được lời nhận xét của các nàng "tên Lâm Tú này đúng là cặn bã trên phương diện tình cảm, nhưng tuyệt đối là một người tốt."

Ban nãy Trần chủ sự có nói qua, người trẻ tuổi trên công đường kia là con trai của một vị Nhất đẳng bá.

Tước vị Đại Hạ gồm tam phẩm Công, Hầu, Bá và mỗi phẩm chia thành tam đẳng. Nếu không có tình huống đặc biệt, mỗi lần kế thừa tước vị thì tước vị ấy tự động hạ xuống một bậc. Đời sau Nhất Đẳng Công xuống làm Nhị Đẳng Công, đời sau Nhất đẳng bá xuống làm Nhị Đẳng Bá.

Phụ thân Lâm Tú là Tam đẳng bá, tước vị không thể kế thừa tiếp.

Đến thế hệ Lâm Tú, Lâm gia sẽ bị gạch tên hoàn toàn khỏi giai cấp quyền quý Vương Đô.

Vị Nhất đẳng bá dường như là có chút quyền thế, có cách đưa con trai khỏi Thanh Lại ti.

Dù trong lòng Lâm Tú bất bình đứng ra giải quyết cũng không cải biến được gì.

Tuy một số việc biết rõ rằng sẽ không có kết quả, nhưng vẫn phải có người làm.

Lâm Tú chỉ mong bản thân không thẹn với lương tâm.

Ở kho công văn một lúc, Lâm Tú sắp xếp đồ đạc chút rồi chuẩn bị về nhà.

Thời điểm rời Thanh Lại ti, hấn bị cảnh tượng trước mắt làm giật mình.

Vô số dân chúng đứng xung quanh. Lão giả Lâm Tú gặp trên công đường hồi nãy đi ra, quỳ gối và liên tục dập đầu xuống đất, cảm kích nói: "Đa tạ đại nhân đã giúp tiểu nữ giải oan, đa tạ Đại nhân đã giúp tiểu nữ giải oan!"

Bách tính vây xem đều thảo luận sôi nổi.

"Nếu không có vị đại nhân này, con gái Vương lão đầu phải qua đời oan uổng rồi."

"Vừa rồi trên công đường, không ai muốn nói giúp Vương lão đầu, duy chỉ mỗi hấn đứng dậy."

"Vị đại nhân này thật là một vị quan tốt..."

...

Giữa những tiếng dân chúng nghị luận, Lâm Tú đỡ lão nhân dậy, đáp: "Lão nhân gia không cần khách khí, đây là việc ta nên làm."

Đối với hấn mà nói, chỉ đơn giản là đứng lên nói vài câu, nhưng đối với một nhà lão nhân, ý nghĩa vô cùng lớn lao. Lâm Tú xưa nay không keo kiệt mấy chuyện nằm trong phạm vi khả năng của hấn cho phép.

Vất vả thoát khỏi đám người, Lâm Tú không chờ Tôn Đại Lực tới đón mà một mình đi thật nhanh về phía Lâm phủ.

Quan to hiền quý Vương Đô đều ngụ tại phía nam hoặc phía đông Vương Đô. Lâm gia là gia tộc xuống dốc, chỉ sống ở khu bình dân Vương Đô. Tuy nhiên gia đình xa xỉ, có vài hạ nhân, sân thì cũng rộng hơn các gia đình bình dân chút.

Mấy ngày trước Lâm Tú luôn ăn cơm một mình, nhưng cơm tối hôm nay lại có thêm hai người bên cạnh.

Phu nhân Bình An bá không ngừng gấp thức ăn cho Lâm Tú, nói: "Tú Nhi, con ăn nhiều cơm vào, mấy bữa nay trông con gầy quá..."

Bình An bá đặt đĩa xuống, nói: "Ngày mai để ta mời ngự y tới nhà xem chúng bệnh mất trí nhớ của con có biện pháp nào để chữa không."

Lâm Tú lắc đầu đáp: "Không cần đâu, như vậy sẽ rất tốn bạc."

Lâm Tú biết rõ, là một Tam đẳng bá đang xuống dốc, Lâm gia kỳ thực cũng chẳng giàu có. Cách đây không lâu, Lâm gia mới lấy ra một khoản tiền lớn để giúp hấn làm chức văn thư ở Thanh Lại ti. Nay nếu như còn mời ngự y tới khám, e rằng chi phí tổn thất không nhỏ.

Bình An bá xua tay nói: "Chuyện bạc con không phải bận tâm, việc chữa bệnh mới quan trọng."

Nói xong, ông tự tay múc cho Lâm Tú một chén canh, nói: "Canh gà này nướng con nẫu, uống nhiều chút, nó có lợi cho thân thể."

Lâm Tú cầm cái thìa lên, yên lặng uống canh, canh gà ấm áp vào cổ họng, khiến trong lòng hấn cũng hơi ấm áp theo.

Đa số thời gian trước kia, hấn đều ăn cơm một mình. Đến bữa ăn hấn thường gọi giao đồ ăn hoặc ăn tạm mì tôm. Lâu lắm rồi không có ăn bữa cơm bình thường như vậy, cũng đã rất lâu rồi hấn không ăn cơm cùng ai.

Chương 23: Kết oán (1)

Ăn cơm xong, Lâm Tú trực tiếp trở về phòng.

Lâm Tú vẫn có chút chưa quen việc chung sống hòa hợp với vợ chồng Bình An bá. Chưa quen với việc nhận sự quan tâm, yêu mến của họ.

Nói đến thật nực cười, những thứ hắn không cảm nhận được trên người cha nương ruột kiếp trước, thì nay lại cảm nhận trên hai người xa lạ. Điều này làm Lâm Tú vốn quen sống một mình có chút không biết phải làm sao.

Để tránh ở cùng bọn họ. Sáng sớm hôm sau, Lâm Tú lập tức rời nhà sau khi ăn điểm tâm.

Ít lâu sau, tại Thanh Lại ti, Lâm Tú chậm rãi lật xem một phần hồ sơ trong tay.

Vụ án của cô gái hôm qua...

Thanh Lại ti đã kết án.

Tối qua một tên đạo tặc đã đến Thanh Lại ti tự thú. Hắn thừa nhận rằng vào tối ngày trước, bản thân lẻn vào phòng của Vương thị trộm cắp. Sau khi lấy xong tiền tài, hắn thấy sắc mà nảy lòng tham, muốn dùng sức lực cưỡng hiếp Vương thị, nhưng lại sẩy tay bóp chết nàng. Vì hồng tránh bị quan phủ truy xét, bèn làm ra hiện trường giả là Vương thị treo cổ tự tử.

Có người đầu án tự thú, Tần Thông đương nhiên rất nhanh được phóng thích với lý do vô tội.

Phần hồ sơ này khắp nơi đầy kẻ hở, sơ hở lớn nhất nằm ở chỗ nếu kẻ trộm đột nhập

trộm cắp không tới tự thú, Thanh Lại ti căn bản không thể điều tra. Thế nhưng hần lại khẳng khẳng chui đầu vô lưới, mục đích quả thực hết sức rõ ràng, chính là để rửa sạch hiềm nghi giùm Tần Thông.

Thủ đoạn của vị Nhất đẳng bá kia mạnh mẽ hơn Lâm Tú dự liệu.

Do đó, tất cả việc Lâm Tú làm ngày hôm qua hiển nhiên không có tác dụng.

Lâm Tú đặt phần hồ sơ kia trở lại chỗ cũ, bước ra khỏi kho công văn. Lúc tới sân, phía đối diện có một người đang tiến đến chỗ hần.

Lâm Tú ngẩng đầu nhìn một cái rồi dừng bước, ôm quyền nói: "Gặp qua Lang Trung đại nhân."

Người đến chính là Lang trung Thanh Lại ti, cũng là người đứng đầu Thanh Lại ti. Ngày hôm qua hần vốn định qua loa kết án, kết quả lại bị mình đảo loạn. Hần đành phải bắt giữ Tần Thông, chắc hần là cảm thấy rất bất mãn.

Hai mươi bốn ti trực thuộc trung ương, Lang Trung các ti đều là đại quan nắm quyền lớn trong triều.

Làm không tốt, chức vụ hần vất vả có được sẽ mất đi.

Khuôn mặt Lang trung Thanh Lại ti gầy gò, ánh mắt sắc sảo quan sát Lâm Tú, hần cùng Lâm Tú mắt đối mắt, không kiêu ngạo không tự ti, không có một tia lùi bước.

Một lát sau, Thanh Lại ti dời tầm mắt rồi khẽ gật đầu, đi qua người Lâm Tú như hôm qua không có chuyện gì phát sinh.

Lâm Tú hơi nghi hoặc quay đầu nhìn chút, xem ra, Lang Trung đại nhân dường như không tính trách tội mình.

Nghĩ đến cũng đúng, nếu hấn giận cá chém thớt sang Lâm Tú, há chẳng phải tự nhận hấn xử án bất công. Nhưng có bị hấn âm thầm làm khó dễ hay không thì chưa thể đoán trước, cho nên Lâm Tú vẫn nên cân nhắc vài phần cảnh giác trong lòng.

Lúc này, trong đại đường Thanh Lại ti, một tên quan viên đi sau lưng Lang trung Thanh Lại ti nhin không nổi mở miệng: "Đại nhân, con trai nhà Bình An bá làm việc lỗ mãng, không hiểu quy củ. Hay là chúng ta tìm đại lý do đuổi hấn đi, để tránh sau này hấn gây thêm họa.

Lang trung Thanh Lại ti ngoảnh đầu lại, lãnh đạm nhìn hấn một cái, nói: "Người đang dạy bản quan làm việc?"

Quan viên kia lập tức khom người đáp: "Hạ quan không dám."

Lang trung Thanh Lại ti nhàn nhạt nói: "Quản cho tốt chuyện của người, còn chuyện không phải thì tốt nhất đừng lăm lòi."

"Hạ quan hiểu..."

"Lui xuống đi."

"Hạ quan cáo lui."

Quan viên kia vội vàng lui ra.

Lang trung Thanh Lại ti đứng lặng yên giây lát, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu "Minh Kính Cao Huyền" ở trên đầu, nhìn chăm chú hồi lâu...

(Minh Kính Cao Huyền/Gương Sáng Treo Cao/
明 镜高悬 : thường được treo ở nha môn thời

cổ, có nghĩa là bản thân có thể thấy rõ thị phi, có thể phân biệt thiện và ác, trung thành và gian nịnh.)

...

Lâm Tú từ Thanh Lại ti đi ra, sau đây thẳng tiến Dị Thuật Viện.

Tại cửa Dị Thuật Viện, hắn bị một bóng người cản đường.

Người trẻ tuổi gặp trên công đường hôm qua đứng trước hắn, mỉm cười nhìn Lâm Tú nói: "Con trai Bình An bá Lâm Đình, hiểu biết không cạn..."

Quả nhiên vẫn bị kẻ này ghi hận.

Nếu ngày hôm qua không có Lâm Tú đứng ra, Tần Thông đã không phải ngồi trong đại lao Thanh Lại ti hai canh giờ. Việc này làm người đường đường là con trai Nhất đẳng bá mất mặt, cũng khiến hắn nhớ kỹ người nhiều chuyện đó.

Lâm Tú, con trai Bình An bá, sau khi rời khỏi đại lao Thanh Lại ti, Tần Thông dễ dàng điều tra ra thân phận của hắn.

Mặc dù người trước mắt đang mỉm cười, nhưng nụ cười trên mặt của hắn lại toát ra cỗ hàn ý.

Lâm Tú không muốn nói nhảm với Tần Thông, nói ngay vào điểm chính: "Người muốn thế nào?"

Tần Thông vươn tay, toàn bộ cánh tay dần dần bao phủ một lớp ngạnh giáp màu vàng đất, hắn cười nhìn Lâm Tú, nói: "Người để cho ta phải ngồi trong đại lao Thanh Lại ti vừa bản vừa thối hai giờ, ta bẻ gãy hai

cái xương sườn của người, không quá đáng
chứ? !”

Chương 24: Kết oán (2)

Nhìn cánh tay Tần Thông biến hóa, con người Lâm Tú hơi co lại, kẻ này cư nhiên là một người thức tỉnh dị thuật, hơn nữa năng lực của hắn chỉ ít đã thức tỉnh hai lần.

Lâm Tú vừa mới thức tỉnh năng lực, sao là đối thủ của hắn.

Hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, Lâm Tú lui lại một bước, nói: "Người đừng quên, trong Dị Thuật Viện nghiêm cấm ầu đả."

Tần Thông trào phúng nhìn hắn một cái, đáp: "Trong viện quy thật có điều này, nhưng đây là bên ngoài Dị Thuật Viện..."

Lời còn chưa dứt, hắn đã đánh một quyền vào ngực Lâm Tú.

Đôi mắt với một kích tự lực của Tần Thông, bấp thập toàn thân Lâm Tú căng cứng, đang định di chuyển thì thân thể bỗng nhiên buông lỏng xuống.

Tần Thông tưởng rằng hắn từ bỏ chống cự, trên tay lại dồn thêm hai phần lực đạo. Nhưng lúc này, hắn chợt cảm giác thân thể hơi lạnh, sau đó dưới chân nhanh chóng xuất hiện tầng băng thật dày, đông cứng hắn tại chỗ.

Một mùi thơm thoảng thoải truyền từ xa đến gần, Triệu Linh m đến trước mặt Lâm Tú, ánh mắt băng lãnh nhìn Tần Thông, hỏi: "Người muốn đánh hắn gãy hai cái xương sườn?"

Hai chân Tần Thông hiện giờ đã mất đi tri giác, cả người tựa như rơi vào hầm băng.

Hắn run rẩy nhìn về phía Triệu Linh m, run giọng nói: "Trong Dị Thuật Viện cấm nghiêm cấm dùng dị thuật đánh nhau, mau thả ta ra!"

Triệu Linh m thản nhiên nhìn hắn một cái, đáp: "Trong viện quy thật có điều này, nhưng đây là bên ngoài Dị Thuật Viện..."

Vừa dứt lời, toàn thân Tần Thông vút lên không trung rồi hung hăng rơi xuống đất, lồng ngực đau đớn như cắt. Khiến hắn biết rõ chắc chắn gãy mất mấy cây xương sườn.

Lâm Tú im lặng nhìn Triệu Linh m, khi nàng bay lên đá một cước, Lâm Tú kinh ngạc phát hiện, nàng lại mặc một chiếc quần dài dưới váy.

Phối đồ kiểu gì thế?

Giữa người với người, không có tín nhiệm nhau tí nào...

Tần Thông một tay chống đỡ giúp cơ thể đứng dậy, một tay khác ôm ngực, phẫn nộ nhìn Triệu Linh m, hỏi: "Đây là ân oán giữa ta với Lâm Tú, liên quan gì tới ngươi?"

Triệu Linh m trên cao nhìn xuống Tần Thông nhàn nhạt đáp: "Chuyện của hắn cũng chính là chuyện của ta."

Tần Thông trong lòng chấn kinh, chẳng lẽ mối quan hệ của Lâm Tú với Triệu Linh m tốt hơn rồi.

Không, điều này không có khả năng, Lâm Tú ngoại trừ đáng dấp có phần tuấn tú, còn lại thì căn bản cái gì cũng tệ. Tần Thông tin tưởng Nhị tiểu thư Triệu Gia không phải là người nông cạn như vậy.

Nhưng dù sao chẳng nữa, Triệu Linh m đã đứng ra ngăn cản, hôm nay hấn căn bản không thể làm gì được Lâm Tú.

Trên ngực Tần Thông bỗng hiện một ánh sáng màu vàng lấp lóe. Cảm thấy chỗ bị gãy xương không đau nữa, hấn mới chăt vật đứng lên từ mặt đất, lạnh lùng nhìn Lâm Tú, nói: "Chúng ta sẽ còn gặp lại..."

Nói xong, hấn khập khiễng bỏ đi.

Lúc đi ngang qua người Lâm Tú, Tần Thông đột nhiên dừng bước, khöhe miệng nhếch lên một đường cong, hạ giọng nói: "À đúng rồi, ta quên nói cho ngươi biết, cô gái kia quả thực là do ta sai người khác giết, bôn công tử có lòng sùng hạnh ả, ả lại đui mù muốn báo quan, thật không biết điều... Sao, ngươi có thấy tức hay không?"

Vẻ mặt Lâm Tú dần cứng lại, song quyền nắm chăt, khớp xương trở nên hơi trắng.

Tần Thông giểu cợt nhìn hấn một cái, tiếp đó xoay người rời đi.

Triệu Linh m ngoảnh đầu nhìn Lâm Tú, hỏi: "Ngươi như thế nào mà trêu chọc phải hấn?"

Lâm Tú không muốn giải thích nhiều, đổi chủ đề khác: "Năng lực vừa rồi của hấn là gì?"

Triệu Linh m bĩu môi, nói: "Địa giai dị thuật thạch mà thôi, đợi ngươi thức tỉnh thêm lần nữa thì hấn không phải đối thủ của ngươi."

Tâm tình hôm nay bị Tần Thông phá hỏng, Lâm Tú chẳng còn hứng thú đi Dị Thuật Viện đọc sách, hấn nhìn sang Triệu Linh m, hỏi: "Hôm nay vẫn tu luyện giống như lần trước chứ?"

Triệu Linh m lắc đầu, đáp: "Hãng quá hoá dở ít nhất phải hai ngày nữa mới có thể tiếp tục, bằng không thân thể người chịu không nổi."

Lâm Tú nói: "Ta có thể."

Hắn đã bị kích thích bởi Tần Thông, việc không phải là đối thủ của một tên cận bã khiến Lâm Tú hết sức không cam lòng. Vô luận là lực lượng hay năng lực đóng băng, chỉ có thức tỉnh lần thứ hai, thực lực của hắn mới bay vọt về chất hơn người bình thường.

Triệu Linh m cũng không nỡ từ chối trước sự kiên trì của Lâm Tú.

Chỉ khi Lâm Tú chăm chỉ tu hành, mau chóng gia tăng thực lực, mới có thể xứng đôi với tỷ tỷ nàng. Do đó, nàng rất tình nguyện giúp Lâm Tú tu hành.

Triệu Linh m nói: "Vậy thì đến nhà của người."

Thời điểm Lâm Tú và Triệu Linh m trở về Lâm phủ, ngụ ý do Bình An bá mời đã tới, nhưng bản thân Lâm Tú hiểu rõ việc hắn mất trí nhớ là bởi trong thân thể gánh chịu một linh hồn khác. Dù là Hoa Đà tại thế, Biển Thuộc tái sinh cũng không có biện pháp trị liệu.

(Hoa Đà: là một thầy thuốc nổi tiếng thời cuối Đông Hán và đầu thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc.)

(Biển Thuộc: là thầy thuốc trứ danh thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc, Trung Quốc.)

Chương 25: Tập kích ban đêm (1)

Cuối cùng, vị ngự y kia cũng chỉ nói với vợ chồng Bình An bá rằng chứng bệnh mất trí nhớ này không có thuốc trị. Tương lai hẳn có thể lấy lại trí nhớ hay không thì còn tùy thuộc vào cơ duyên.

Vì chẳng mang tới tác dụng gì, lúc vị ngự y sắp đi còn trao trả một nửa tiền khám.

Lâm Tú bỗng cảm thấy nhức nhối, Bình An bá xài một trăm lượng mời ngự y kia, hẳn làm văn thư tại Thanh Lại tí một năm mới kiếm được ngàn ấy bạc. Mấy kiểu ngự y này, đến nhà khám bệnh không khác gì so với đi ăn cướp.

Triệu Linh m bấy giờ biết rằng Lâm Tú hồi đó ở thanh lâu không phải là giả bộ không quen biết nàng. Thế nhưng, trong lòng nàng hiện tại lại cảm thấy tức giận. Lâm Tú bị mất trí nhớ rành rành mà lại không quên tìm đến thanh lâu, may mắn mình trùng hợp gặp trúng, nếu không sẽ chẳng biết hẳn sẽ làm những chuyện gì ở đó nữa.

Nghĩ tới đây, trong lòng sinh ra vài phần nộ khí, dự định lát nữa phải dày vò hẳn thêm một chút.

...

Lâm Tú và Triệu Linh m đóng cửa phòng, bắt đầu tu luyện.

Một căn phòng khác, Bình An bá thở dài nói: "Linh m là thiên tài hiếm thấy của Đại Hạ, Linh Quân càng là thiên phú xuất chúng, ngay từ hồi còn nhỏ đã gặp được danh sư. Ta nghe nói, nàng đã thức tỉnh dị

thuật năm lần, Tú Nhi nhà ta thật sự không xứng với nàng...”

Phu nhân Bình An bá tròng mắt liếc hắt một cái, nói: “Nào có ai nói con trai mình như vậy?”

Bình An bá đáp: “Ta chỉ ăn ngay nói thật mà thôi, bối cảnh của Triệu Gia cùng chúng ta sớm đã cách biệt như trời đất. Thay vì bị ràng buộc bởi hôn ước bất khả thi khiến cho mọi người đều không thoả mái này, chẳng bằng đôi bên giải trừ hôn ước càng sớm càng tốt. Vợ chồng ta chỉ cần tìm cho Tú Nhi một thê tử môn đăng hộ đối, nối tiếp hương hỏa Lâm gia là được rồi.”

Phu nhân Bình An bá biết chồng nói có lý, trầm mặc một lúc, cũng mở miệng nói: “Đúng, tóm gọn là chúng ta không xứng với người ta, hôn ước này không tốt cho người nào cả, ta cũng muốn sớm được bế cháu nội. Chi bằng, chúng ta thương lượng với Tú Nhi một chút, hôn ước này không cần diễn ra cũng được.”

Lúc vợ chồng hai người thương nghị chuyện này trong phòng, bên trong phòng Lâm Tú, hai cánh tay hắt ôm trước ngực, run lẩy bẩy, trên lông mi ngưng kết một tầng sương lạnh.

Sau cùng, hắt thực sự không thể tiếp tục chịu đựng, chỉ đành run rẩy nói: “Linh... Linh m, có thể giảm chút hay không, ta cảm thấy hơi không chịu nổi...”

Triệu Linh m thản nhiên nhìn hắt một cái, hỏi: “Người đã quên chuyện vừa nãy ư?”

Nghĩ đến ban nãy ở trước cửa Dịch Thuật Viện, nếu như không phải Linh m xuất hiện

kip thời, bản thân hẳn e rằng đã gãy mất vài cái xương sườn rồi. Lâm Tú mới nghiêng rằng, đáp: "Tiếp tục đi, ta vẫn còn chịu đựng được!"

...

Ăn cơm buổi trưa, Lâm Tú lấy cả chân bông quần quanh người.

Tuy chịu không ít khổ cực, nhưng với loại phương thức tu hành này, Nguyên lực trong cơ thể Lâm Tú đã có sự nâng cao hết sức rõ rệt. Nếu Linh m mỗi ngày đều có thể giúp hẳn tu luyện với phương thức như vậy, Lâm Tú có lòng tin trong vòng nửa năm là có thể thức tỉnh dị thuật lần thứ hai.

Ăn xong, Lâm Tú đi tới Dị Thuật Viện lần nữa.

Hắn ngồi trong một góc khuất của Tầng Thu Các, chậm rãi lật xem một cuốn sách. Dị thuật mà tên Tần Thông kia thức tỉnh có tên là dị thuật thạch, có thể khiến cơ thể hóa đá từng bộ phận hoặc hóa đá toàn thân. Trong lịch sử, người nắm giữ loại dị thuật này thức tỉnh nhiều nhất là sáu lần, nên thuật này được liệt vào Địa giai thượng phẩm.

Sau khi tìm hiểu rõ các thông tin có liên quan đến dị thuật thạch, Lâm Tú đã hiểu vì sao Linh m lại tỏ ra khinh thường Tần Thông như thế.

Chờ đến thời điểm Lâm Tú thức tỉnh lần thứ hai, nguyên lực trong cơ thể đã đủ để hẳn ngưng kết một tầng băng thật dày thật cứng bên ngoài cơ thể, hiệu quả giống với Tần Thông, hơn nữa còn có thêm nhiều loại biến hóa khác.

Nhưng đây là chuyện sau khi Lâm Tú thức tỉnh lần thứ hai.

Trên đời này có các loại dị thuật kỳ quái, vì tránh cho trường hợp gặp phải lại không biết đối phó như thế nào, Lâm Tú nhìn cả cơm tối, cả ngày đều vui mình ở trong Tầng Thư các Dị Thuật Viện, cho tới tận lúc đóng cửa.

Hoàng thành sẽ đóng lại khi tới giờ Hội, tức là vào khoảng chín giờ tối, khi đó tất cả các quan nha ở tiền cung, các học sinh và lão sư của Dị Thuật Viện, Võ Đạo Viện đều phải rời khỏi Hoàng thành.

Một khắc trước khi Hoàng thành đóng cửa thì Lâm Tú mới đi ra, Tôn Đại Lực tựa ở trên tường thành, ngủ gà ngủ gật, Lâm Tú kêu hấn vài tiếng hấn mới tỉnh lại.

Tôn Đại Lực vuốt vuốt đôi mắt buồn ngủ, hỏi: "Thiếu gia, sao hôm nay người đi ra muộn như vậy?"

Lâm Tú chưa về nhà, thứ nhất là mê đọc sách, thứ hai là tránh sự xấu hổ khi đối diện với vợ chồng Bình An bá. Hấn không giải thích gì, chỉ nói một câu: "Trở về thôi."

Chương 26: Tập kích ban đêm (2)

Khoảng cách từ Lâm gia tới Hoàng thành cũng không phải ngắn. Ở gần Hoàng thành đều là quan to hiển quý. Còn Lâm Tú muốn về nhà thì phải đi từ thành Đông đến thành Tây, đại khái cần nửa canh giờ.

Ở Vương Đô có chính sách cấm đi lại vào ban đêm, sau giờ Tý thì không có ai được phép tùy ý đi lại. Từ bây giờ tới giờ Tý vẫn còn một canh giờ nữa, nhưng trên đường phố đã không có mấy người.

(Giờ tý: 23h-1h sáng.)

Lâm Tú và Tôn Đại Lực vừa đi vừa nói chuyện, từ thành Đông đi đến thành Tây, hai bên đường là phủ đệ của vọng tộc, rồi dần dần biến thành nhà dân thấp bé. Số người mà bọn hắn gặp được càng ngày càng ít.

Thành Tây là nơi bình dân tụ cư, trị an vào ban đêm cũng không được tốt. Nên là trừ phi có chuyện khẩn yếu, nếu không đến đêm chẳng có mấy ai muốn đi ra ngoài đường.

Lại đi qua một con đường nữa là đến nhà rồi.

Nhưng khi Lâm Tú và Tôn Đại Lực cất bước nhanh hơn đi tới đầu phố thì trong ngõ lại bỗng dung có một con chó hoang chạy ra sủa ầm ĩ với bọn hắn.

Tôn Đại Lực run run một chút, mắng: "Con chó chết tiệt, làm ta sợ bóng sợ vía một hồi."

Đang lúc hắn muốn tiếp tục về phía trước, bước chân của Lâm Tú chợt dừng lại.

Tôn Đại Lực nghi ngờ hỏi: “Thiếu gia, sao người lại không đi nữa?”

Toàn bộ lông tơ trên người Lâm Tú dựng đứng, trong tai của Tôn Đại Lực thì đó chỉ là hai tiếng chó sủa, nhưng ở trong tai Lâm Tú thì rõ ràng là con chó kia đang nói: “Người kia trốn ở trong ngõ lâu như vậy, đến cùng là muốn làm gì...!”

Khi hai người sắp đi qua con ngõ, Lâm Tú bỗng nhiên dừng bước lại, đứng cách đầu kia khoảng chừng một trượng.

Sau một cái chớp mắt, trong con ngõ tối đen bỗng dung lóe lên một tia sáng.

“Thiếu gia, coi chừng!”

Tôn Đại Lực phản ứng rất nhanh, chạy thật nhanh nhào về phía Lâm Tú. Một thanh phi đao từ trong hẻm bay ra, cắm vào vai của hắn.

Nếu mà không có hắn ngăn cản, chỉ sợ thanh phi đao này đã cắm trúng trán của Lâm Tú.

Có người muốn giết hắn!

“Thiếu gia, chạy mau!”

Lần này Tôn Đại Lực không lâm trận bỏ chạy, hắn không để ý thanh phi đao cắm ở trên vai mình, hét lớn một tiếng với Lâm Tú, sau đó lại bỏ nhào vào người đang ẩn nấp ở trong con ngõ tối kia.

Người kia dáng dấp thấp bé, mặc đồ dạ hành màu đen che kín toàn bộ cơ thể, chỉ để hở ra hai con mắt.

Hắn căn bản không nghĩ đến mục tiêu lần này lại phát hiện ra mình từ sớm. Không phải bên trên nói, mục tiêu lần này là

người bình thường, chưa thức tỉnh dị thuật, cũng không tu luyện Võ đạo sao?

Nếu như mục tiêu không phát hiện ra, vậy thì ngay lúc mục tiêu vừa mới bước tới đầu ngõ là mình đã có thể trực tiếp ra tay, nhất kích tất sát.

Không ngờ người tuổi trẻ kia bỗng dung dừng lại, giống như là đã phát hiện ra hấn, cho nên hấn không thể không thay đổi kế hoạch, phải lập tức xuất thủ.

Là một thích khách, Võ đạo không phải là thứ cần ưu tiên. Một thích khách ưu tú thì phải làm được hai việc, một là nhất kích tất sát, sau đó trốn xa ngàn dặm.

Khi thích khách bại lộ hành tung, biện pháp tốt nhất là lập tức thoát đi, nhưng phần thưởng nhiệm vụ lần này rất phong phú, hấn không muốn từ bỏ.

Tráng hán kia đã đánh tới, hấn giương một tay lên, đồng thời bắn ra năm phi tiêu, mục tiêu là năm chỗ yếu hại của cơ thể.

Đối mặt với phi tiêu của người này bắn ra, Tôn Đại Lực không tránh không né, hung hăng vọt tới người áo đen như một con trâu điên. Người áo đen nắm tay phải lại, đâm ra một quyền, thanh âm xé gió, đánh thẳng vào ngực Tôn Đại Lực.

Đâm ra một quyền có thể tạo ra âm bạo, sát thủ này tất nhiên không phải kẻ thường. Lâm Tú không biết người này có được năng lực gì, nhưng người áo đen này cũng không biết năng lực của Tôn Đại Lực.

Mặc dù thiên phú của hấn không cao, thời gian thức tỉnh cũng khá muộn, nhưng cũng

qua nhiều năm rồi, tất nhiên đã thức tỉnh lần thứ hai.

Trừ phi người kia cũng thức tỉnh năng lực tương tự, nếu không có rất ít người có thể chống lại sức mạnh của hắn, chí ít là về mặt sức lực cơ thể.

Một mình Triệu Linh m có thể đánh mười tên Tôn Đại Lực, nhưng khi nói đến sức mạnh thuần túy của cơ thể, mười Triệu Linh m cũng không bằng một mình hắn.

Oành!

Thời điểm nắm đấm của người áo đen đánh đến trên người hán tử trước mặt, sắc mặt hắn lập tức đại biến. Bởi vì hắn không đánh lui được người này, ngược lại còn có một cỗ lực lượng khổng lồ truyền dọc theo cánh tay, truyền đến trên người của hắn.

Ầm!

Bả vai Tôn Đại Lực trực tiếp đâm vào ngực người áo đen, trong nháy mắt lồng ngực của hắn lõm xuống, miệng điên cuồng phun máu tươi, hít vào thì nhiều mà thở ra không được bao nhiêu.

Trên người Tôn Đại Lực còn có mấy cây phi tiêu, hắn hai tay chống nạnh, khinh thường nhìn nhìn người áo đen đang hấp hối ở trên mặt đất, nói: "Chỉ có thể này thôi à? !"

Vừa dứt lời, hắn gãi gãi đầu, nghi ngờ nói: "Kỳ lạ, sao tự dung ta lại cảm thấy đau đầu như vậy..."

Sau đó hắn ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Chương 27: Hoài nghi (1)

Sáng sớm, Lâm Phủ.

Tôn Đại Lực nằm trên giường, sắc mặt đen sẫm, vẫn còn hôn mê chưa tỉnh lại.

Trần chủ sự Thanh Lại ti từ bên ngoài bước vào, nói: "Đã điều tra rõ thân phận tên thích khách kia, hắn bị triều đình truy nã khá lâu, trên thân dính dáng tới không ít những vụ án mạng. Không ngờ lần này người hắn nhắm tới lại là Lâm Tú."

Người áo đen đêm qua đã tử vong trước khi vệ sĩ tuần phổ đến.

Tôn Đại Lực đánh đấm toàn lực, dùng nói người, ngay cả voi cũng không chịu nổi.

Lúc tên thích khách chưa chết hẳn, Lâm Tú đã nỗ lực sao chép năng lực của hắn, nhưng lực lượng trong cơ thể không hề phản ứng. Điều đó chứng minh kẻ này không phải năng lực giả.

Về mặt Bình An bá âm trầm, cắn răng nói: "Rốt cuộc là ai đã thuê thích khách lấy tính mạng Tú Nhi?"

Trần chủ sự suy nghĩ một chút, sắc mặt khẽ biến, buột miệng nói:

"Chẳng lẽ là Tần gia?"

Bình An bá truy hỏi:

"Cái gì Tần gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao ngươi hoài nghi Tần gia?"

Trần chủ sự kể tóm tắt sự việc tại Thanh Lại ti ngày đó cho hắn nghe, Bình An bá trầm tư một lát rồi lắc đầu nói:

“Có lẽ không phải đâu, ta tin Tần gia sẽ trả thù Tú Nhi, nhưng việc thuê sát thủ ám sát, Tần gia chưa có lá gan này.”

Dù Lâm gia đang xuống dốc, nhưng dù sao vẫn là quyền quý Đại Hạ.

Giữa các quyền quý Vương Đô cũng chẳng hoà hợp êm thấm, ngày thường người tranh ta đoạt vì lợi ích vốn là chuyện bình thường, nhưng loại tranh đấu này vẫn có điểm giới hạn.

Nếu ám sát hành thích lẫn nhau sẽ trực tiếp bị tước mất thân phận quyền quý, sau đó còn bị các quyền quý khác hợp lực công kích. Một tên Nhất đẳng bá không đủ can đảm hành thích một vị quyền quý khác, nhất là dưới tình huống hai bên chỉ vừa mới xảy ra mâu thuẫn.

Bình An bá nhìn sang Lâm Tú, hỏi: “Tú Nhi, người nhớ kỹ lại xem còn đắc tội qua người nào nữa hay không?”

Lâm Tú lắc đầu, đáp: “Không có.”

Kỳ thực không phải hần chưa từng hoài nghi Tần Thông, mà đúng như Bình An bá nói, ân oán của hần và Tần Thông không đến nỗi sinh tử đại thù. Vụ việc ở Thanh Lại thì không đáng để Tần gia dùng tới phương pháp đồng quy vu tận này.

Một khi sự việc bại lộ, Tần gia gánh không nổi hậu quả.

Nếu không phải Tần gia, vậy thì còn ai muốn mạng sống Lâm Tú?

Trước khi Lâm Tú xuyên đến, thường ngày con trai Bình An bá đều dùng đa số thời gian ở nhà, là một tên trạch nam thuần chất, đến nỗi bằng hữu cũng không có một

ai, càng không có cơ hội đắc tội người khác...

Thật ra phương án thứ hai mà Lâm Tú nghĩ ngờ, là Triệu gia.

Tờ hôn ước kia là thứ mà Triệu gia không thể phủ nhận, bằng không chính là thất tín bội nghĩa, gây nên thanh danh không tốt.

Nhưng nếu Lâm Tú chết rồi, người chết như ngọn đèn tắt, hôn ước tự nhiên sẽ bị hủy bỏ, mặt mũi Triệu gia cũng sẽ được bảo toàn.

Nghĩ tới khả năng này, tâm tình Lâm Tú hơi phức tạp.

Trên thế giới này, ngoài vợ chồng Bình An bá thì Linh m chính là người đối xử với hắn tốt nhất. Lâm Tú không muốn dùng lòng tiểu nhân mà suy đoán kẻ đứng sau vụ việc hành thích hắn là Triệu gia, nhưng khả năng này đích xác vẫn tồn tại.

Lâm Tú ném hết mấy thứ này ra sau não, việc quan trọng nhất bây giờ chính là tình hình của Tôn Đại Lực.

Lâm Tú kỳ thực không ngờ rằng, người mà mỗi lần nhìn thấy Triệu Linh m đều cao chạy xa bay, bỏ mặc cả thiếu chủ như Tôn Đại Lực trong đêm hôm qua lại không chút ngần ngại xả thân để ngăn cản phi tiêu cho hắn. Nếu như không có Tôn Đại Lực, sợ rằng Lâm Tú hiện tại đã phải chết lần thứ hai.

Phi tiêu của tên hắc y nhân kia có tâm độc, Tôn Đại Lực trên thân trúng mấy tiêu, cho tới tận bây giờ vẫn chưa tỉnh lại. Lúc này, hơi thở của hắn đã hết sức suy yếu.

Hắn có thể sống tới tận bây giờ cũng nhờ thân thể cường tráng hơn xa người bình

thường. Đổi thành những người khác, trong đêm qua chắc chắn đã toi mạng.

Trần chủ sự tiến tới cạnh giường, nhìn Tôn Đại Lực một cái rồi quay sang nói với Lâm Tú:

"Yên tâm đi, ta đã báo cáo triều đình, Thái Y Viện sẽ sớm phái người đến..."

Quả nhiên, Thái Y Viện làm việc rất nhanh. Chưa tới một khắc đồng hồ, một chiếc xe ngựa đã dừng chân trước cửa Lâm Phủ.

Một vị thiếu nữ váy trắng xinh đẹp từ trên xe ngựa bước xuống, dịu dàng hỏi: "Xin hỏi, người bị thương đang ở đâu?"

Thiếu nữ trông chừng mười sáu mười bảy tuổi, khuôn mặt trứng ngỗng, mái tóc dài như thác nước, tóc búi hai bên, trên búi tóc còn buông thông hai sợi ruy băng màu trắng.

Tóc mái mỏng và cong trước trán càng làm nàng trở nên thanh nhã.

Bình An bá nhìn thiếu nữ, nghi hoặc hỏi: "Cô nương là..."

Thiếu nữ tự giới thiệu mình: "Ta từ Thái Y Viện tới."

Bình An bá chợt nói: "Thì ra ngự y Thái Y Viện, mau vào."

Thiếu nữ có phần ngượng ngùng nói: "Ta không phải là ngự y, trước hết dẫn ta đi nhìn người bị thương một chút."

Chương 28: Hoài nghi (2)

Dưới sự dẫn đường của Bình An bá, thiếu nữ bước vào một căn phòng, lúc trông thấy Tôn Đại Lực sắc mặt đen sẫm nằm trên giường, nàng nhanh chóng tiến đến và vươn tay đặt ở trán của hắn.

Sau một khắc, nàng khẽ thở phào nhẹ nhõm, nói: "May quá..."

Lâm Tú có chút khẩn trương hỏi: "Cô nương, hắn còn cứu được không?"

Thiếu nữ gật đầu, đáp: "Vẫn có thể cứu chữa."

Khi mới nhìn thấy thiếu nữ, Lâm Tú vô cùng hoài nghi về năng lực của nàng vì tuổi tác không lớn lắm, còn nhỏ hơn cả hắn. Thế nhưng, chỉ một lúc sau Lâm Tú đã phải thu hồi cái nhìn nông cạn của mình.

Tay vị thiếu nữ đặt lên trên trán của Tôn Đại Lực rồi giữ nguyên như thế. Thời gian trôi qua, gương mặt đen sẫm của Tôn Đại Lực nhanh chóng trở nên hồng nhuận với tốc độ mà Lâm Tú có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Cái này không phải y thuật, là dị thuật!

Lâm Tú không khỏi hỏi: "Dị thuật mà cô nương thức tỉnh, chẳng lẽ là loại Trì Dũ?"

Thiếu nữ mỉm cười, không có ý phủ nhận.

Lâm Tú biểu lộ bình tĩnh, nhưng nội tâm hơi kích động.

Loại Trì Dũ, đây chính là một trong các năng lực hắn mong muốn có thể sở hữu!

Thức tỉnh loại năng lực này có thể bách độc bất nhiễm, bách bệnh bất xâm, sau khi

giác tỉnh lần nữa còn có khả năng trị liệu người khác. Quan trọng hơn chính là người nắm giữ loại năng lực này sẽ có tuổi thọ gấp hai thậm chí gấp ba người bình thường. Trong số rất nhiều năng lực dị thuật, đây chính là một loại cực kỳ đặc biệt.

Loại năng lực này không thể dùng trong chiến đấu, nhưng nó quý hiếm hơn bất luận năng lực nào dùng để chiến đấu, dẫu sao, vô luận là Dị Thuật Sư mạnh mẽ, quan to quyền quý hay thậm chí là Hoàng Đế một quốc gia đều không tránh khỏi sinh, lão, bệnh, tử. Nếu có một vị năng lực giả như vậy bên người thì giống như có thêm vô số tính mạng vậy.

Tay của thiếu nữ ấy đã đặt trên trán Tôn Đại Lực một khắc đồng hồ, Lâm Tú giờ phút này thầm ước người nằm trên giường lúc này chính là mình. Nếu điều ước hần trở thành hiện thực thì lúc này hần đã sở hữu được loại năng lực trong mơ rồi.

Thật tuyệt nếu hần có thể cùng Tôn Đại Lực hoán đổi vị trí, đáng tiếc là không thể.

Giả sử người trúng độc tối qua là Lâm Tú, lấy tổ chất thân thể của hần, khả năng cao là không chống đỡ lâu như Tôn Đại Lực được.

Lâm Tú nhìn thiếu nữ trước mắt, trong lòng nghĩ ngợi có nên thuê một tên thích khách giả vờ ám sát mình một lần hay không. Đến lúc đó, hần sẽ cố tình bị thương, để Thái Y Viện lại phái tiểu cô nương này đến đây chữa trị cho hần. Tiếp đây, há chẳng phải là vui vẻ...

Ngay khi trong lòng Lâm Tú suy tính chủ ý này, thiếu nữ kia đã thu tay khỏi trán của

Tôn Đại Lục. Nàng chậm rãi đứng dậy, nói với Lâm Tú: "Xong rồi, độc tố trong cơ thể hẳn đã được thanh lý sạch sẽ, tiếp theo chỉ việc điều dưỡng tốt là được, ta xin phép về trước."

Dứt lời, nàng liền quay người rời đi, Lâm Tú vội vàng nói:

"Cô nương, để ta tiễn người..."

Tới cửa Lâm phủ, Lâm Tú nói với giọng tha thiết:

"Đa tạ đại ân của cô nương, có thể cho ta biết quý danh của cô nương được không?"

Thiếu nữ suy nghĩ một chút, đáp:

"Ta họ Bạch, công tử gọi ta là Song Song là được."

"Bạch Song Song, quả là một cái tên hay!"

Lâm Tú mỉm cười nói:

"Để ta đưa Song Song cô nương trở về."

Thiếu nữ khẽ lắc đầu, nói ra:

"Không cần đâu, ta ngồi xe ngựa trở về được rồi."

Lâm Tú sao có thể bỏ qua cơ hội tiếp xúc sâu cùng nàng, nghe vậy lại nói:

"Chi bằng ta mời cô nương ăn cơm đi, nếu không có cô nương, hộ vệ của ta e rằng sớm đi đòi nhà ma, mong Song Song cô nương hãy cho ta một cơ hội bày tỏ lòng cảm ơn..."

Thiếu nữ vẫn cự tuyệt đáp:

"Công tử chó khách khí, đây là điều ta nên làm, nếu không bàn chuyện gì khác thì ta về trước đây."

Nghĩ đến bản thân nếu tiếp tục quấy rầy có lẽ sẽ khiến đối phương chán ghét, Lâm Tú còn muốn giữ lại một ấn tượng tốt cho nàng nên đành nói:

“Cô nương đi đường nhớ cẩn thận...”

Nhìn xe ngựa Thái Y Viện chậm rãi rời đi, Lâm Tú thở một hơi tràn đầy tiếc nuối.

Xem ra, muốn đạt được năng lực của Song Song cô nương cần phải suy nghĩ ra biện pháp rõ ràng.

“Nếu còn lời luyện tiếc thì người có thể đuổi theo.”

Tiếng Lâm Tú thở dài vừa dứt, một giọng nói mang theo hàn ý truyền đến tai hắn.

Lâm Tú quay đầu ra đằng sau, trông thấy Triệu Linh m đang đứng cách hắn không xa. Nàng khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng nhìn hắn.

Triệu Linh m lạnh lùng nhìn Lâm Tú: “Mới không gặp nhau nửa ngày, người lại dám ở đây trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Cô em vợ này không thể giữ, ngay cả trêu hoa ghẹo nguyệt cũng không được chứ chớ nói chi tới việc thúc ngựa lao nhanh. Chuyện hôn ước này nhất định phải giải quyết nhanh chóng.

Chương 29: Lấy mạng chó của người (1)

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng Lâm Tú vẫn giải thích:

"Người hiểu lầm rồi, đêm qua ta gặp thích khách. Nếu như không nhờ Đại Lực, có lẽ hôm nay ta không được thấy người rồi. Đại Lực trúng độc vì cứu ta. Cô gái vừa nãy là ngự y Thái Y Viện, chính nàng đã cứu Đại Lực, ta cảm tạ nàng ấy là lẽ đương nhiên..."

"Thích khách? !"

Sắc mặt Triệu Linh m biến đổi, hỏi: "Người không sao chứ?"

Lâm Tú đáp: "Ta không sao, nhưng Đại Lực do bảo vệ ta nên bị thương, đến giờ chưa tỉnh lại."

Đang êm đẹp, sao Lâm Tú lại gặp thích khách, Triệu Linh m suy nghĩ một chút, tiếp đó nghiêng rằng nói: "Tần Thông!"

Ngày hôm qua Tần Thông bị thua thiệt nặng trong tay Lâm Tú và Triệu Linh m. Lấy tính cách có thù tất báo ấy, hẳn là đối tượng có đầy đủ động cơ để hành sự.

Triệu Linh m lập tức quay đầu rời đi, không cho Lâm Tú cơ hội mời ở lại.

Kỳ thực, Lâm Tú cảm thấy sự kiện ám sát đêm qua đến chín phần không phải là Tần Thông gây nên. Nhưng mà tên Tần Thông này quả thực rất đáng chết, để Linh m cho hắn ném chút đau khổ cũng tốt.

Nàng ra tay có chừng mực, chưa đến mức giết Tần Thông, nhưng chắc chắn sẽ không khiến hắn cảm thấy dễ chịu.

Lâm Tú trở về trong phòng, lúc này Tôn Đại Lực đã tỉnh. Nói thật, bị con hàng này phản bội mấy lần, Lâm Tú vốn tưởng rằng đêm qua hẳn sẽ trực tiếp chạy mất. Không ngờ tên này lại chẳng hề do dự dùng thân thể để nghênh đón phi đao tẩm độc kia cho hắn.

Lâm Tú tới trước giường, vỗ nhẹ nhẹ bả vai Tôn Đại Lực, nói: "Cảm ơn."

Tôn Đại Lực vẻ mặt không đồng tình, nói: "Ta là hộ vệ của thiếu gia, luôn luôn phải bảo vệ thiếu gia."

Lâm Tú trợn mắt nhìn hắn, hỏi:

"Vậy thời điểm Linh m đánh ta ngươi chạy đi đâu?"

Tôn Đại Lực chật phác cười, đáp:

"Hai chuyện này khác hẳn nhau mà..."

Trò chuyện với nhau vài lời, sau đó Tôn Đại Lực đứng dậy đi ăn cơm. Phu nhân Bình An bá phân phó phòng bếp làm cho hắn một bàn đầy thức ăn, hắn sức lực lớn nên sức ăn cũng lớn, trước đến nay hiếm khi được ăn no bụng như thế.

Lâm Tú từ hôm qua đến giờ vẫn chưa ăn gì, ngồi xuống cùng Tôn Đại Lực hợp sức gấp ăn vài miếng thức ăn. Được một lúc, Bình An bá đi tới cửa nói với hắn: "Tú Nhi, người qua đây một chút, ta và nương ngươi có lời muốn nói."

Lâm Tú đứng dậy đi theo ông đến thư phòng, phu nhân Bình An bá đã đợi sẵn bên trong.

Ở một mình cùng bọn họ, Lâm Tú vẫn còn có chút mất tự nhiên, hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Hai chữ "Cha" "Mẹ" hẳn chưa cách nào nói ra với hai người xa lạ.

Bình An bá trầm tư chốc lát, hỏi: "Không biết con còn nhớ con và Triệu gia có một phần hôn ước hay không?"

Lâm Tú khẽ gật đầu, đáp: "Con nhớ."

Hắn đang nghĩ biện pháp thuyết phục vợ chồng Bình An bá hủy bỏ cuộc hôn nhân ép duyên không đáng tin cậy này. Nếu như bọn họ đã chủ động nhắc tới, Lâm Tú lập tức nhân cơ hội này, nói:

"Nhưng con cảm thấy tờ hôn ước hiện tại, đối với hai nhà mà nói đều là chuyện không tốt. Chúng ta có thể thương lượng với Triệu gia xem có thể hủy bỏ tờ hôn ước này hay không?"

Vợ chồng Bình An bá nghe vậy rất bất ngờ, Bình An bá kinh ngạc hỏi: "Tú Nhi con cũng nghĩ như thế sao?"

Lâm Tú gật đầu, đáp: "Triệu gia so với Lâm gia ta hiện nay đã khác biệt như trời với đất. Vị kia còn là thiên chi kiêu nữ, Lâm gia chúng ta làm sao dám trèo cao. Không bằng sớm hủy bỏ hôn ước, điều này đều tốt cho hai nhà."

Bình An bá nghe vậy, mặt lộ vẻ vui mừng, nói: "Tú Nhi con có thể nghĩ như thế thật là tốt quá. Ý tứ của ta và mẫu thân con cũng giống như vậy. Thay vì bị tờ hôn ước kia dính líu, chi bằng trực tiếp hủy bỏ, tìm cho con một người thê tử một môn đăng hộ đối, rồi sớm ấn định ngày thành hôn. Chúng ta bây giờ cũng muốn ôm cháu trai rồi..."

Lâm Tú cả kinh trong lòng, hủy bỏ hôn ước với Triệu gia, rồi lại phải cưới một người khác. Đây chẳng phải mới thoát miệng cạp, lại vào ổ sói ư, Lâm Tú vội vàng nói:

“Không cần gấp gáp đâu, năm nay con mới mười tám thôi mà...”

Phu nhân Bình An bá nói: “Mười tám tuổi không còn nhỏ nữa, thời điểm ta mười tám tuổi, con đã nằm trong bụng ta rồi...”

Lâm Tú cảm giác đau cả đầu.

Hắn vội vàng lấy có rằng cảm thấy bụng không thoải mái, rồi chạy trốn thật nhanh sau khi vừa khép cửa thư phòng.

...

Trên phố Vương Đô.

Tần Thông dẫn theo hai tên hạ nhân đi ra từ một tửu lầu.

Tuy ngày hôm qua gãy vài cái xương sườn, nhưng lấy năng lực của hắn cũng không ảnh hưởng tới hành động, chỉ cần nửa tháng là có thể hoàn toàn khôi phục như ban đầu.

Nhưng giữa hắn và Lâm Tú coi như kết thù triệt để. Không thể trêu vào Triệu Linh m, chẳng lẽ còn không trêu nổi Lâm Tú?

Đang lúc Tần Thông mưu tính trong lòng làm sao để trả đũa, bỗng nhiên hắn cảm thấy được một trận lạnh lẽo. Sau đó, một khuôn mặt mỹ lệ xuất hiện trong mắt hắn.

Chương 30: Lấy mạng chó của ngươi (2)

Guang mặt này rất đẹp, nhưng đối với Tần Thông mà nói, nó giống như gai độc đâm chết người vậy. Hắn theo bản năng thối lui hai bước, cảnh giác nói: "Triệu Linh m, ngươi muốn làm gì!"

Triệu Linh m lạnh lùng hỏi: "Sự việc Lâm Tú bị ám sát, có phải do ngươi làm hay không?"

Tần Thông nghe thế đầu tiên là sửng sốt, tiếp đó trên mặt lộ ra cuồng hỉ, hỏi lại: "Cái gì, Lâm Tú bị người ra ám sát, kết quả thế nào, hắn chết chưa?"

Nhiệt độ trong không khí giảm xuống nhanh chóng, Tần Thông rung mình một cái. Sau đó như hiểu ra điều gì, hắn lập tức nhìn Triệu Linh m, giải thích:

"Ngươi đừng hiểu lầm, chuyện này không phải ta làm. Ta không có bị điên, làm sao dám đi làm những chuyện này?"

Giờ phút này hắn mới ý thức rằng Triệu Linh m tới đây tìm hắn tính sổ, giải thích lia lịa:

"Ta và Lâm Tú có ân oán, nhưng chỉ là mâu thuẫn nhỏ, chẳng qua là ta bị hắn xử oan, ngồi nhà lao hai canh giờ thôi. Chút chuyện còn con này không đáng, thật không đáng..."

Biểu hiện của Tần Thông không giống đang nói láo, Triệu Linh m lạnh lùng nhìn hắn một cái, quay người định rời đi. Tần Thông lại khẩn trương hỏi:

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, Lâm Tú bị ám sát lúc nào, hắn chết rồi ư? Ta có thể

đi Lâm phủ chia buồn chút không...”

Triệu Linh m vốn chuẩn bị rời đi, nghe được lời nói của Tần Thông lập tức xoay người lại.

Chỉ một giây sau, trên phố vang lên một tràng kêu la thảm thiết, thê lương đến cực độ, tiếng kêu sau lần át tiếng kêu trước. Thủ vệ tuần phố vội vàng chạy tới. Thế nhưng, khi nhìn từ xa thấy người đang hành hung Tần Thông là ai thì tất cả bọn họ liền ăn ý quay người rời đi.

...

Lâm phủ.

Lâm Tú thăm dò nhìn Triệu Linh m, hỏi: “Người đã làm gì Tần Thông vậy?”

Triệu Linh m đáp: “Không có gì, hấn chỉ gãy mấy cái xương sườn thôi.”

Lâm Tú trầm mặc trong chốc lát, rồi mở miệng: “Kỳ thực, vụ ám sát hôm qua, có lẽ không phải là do hấn làm.”

Về mặt Triệu Linh m thân nhiên, nàng nói: “Ta biết.”

Lâm Tú ngạc nhiên: “Người biết rõ? Vậy sao còn đánh hấn gãy mấy cái xương sườn?”

Triệu Linh m chuyển ánh mắt sang hấn, đáp: “Sự việc của người ở Thanh Lại ti, ta cũng đã biết. Tên này quả thực rất đáng chết, đánh hấn gãy mấy cái xương sườn vẫn là tiện nghi cho hấn.”

Xem ra Linh m cũng giống mình, cũng có một trái tim chính nghĩa. Lâm Tú không muốn tiếp tục đề tài này nữa, hấn bỗng dung nghĩ đến một chuyện, hỏi:

"Tên thích khách ngày hôm qua có chút kỳ quái, một quyền hấn đánh ra, lại có thể xuất hiện âm bạo. Thế nhưng năng lực của hấn hình như không phải là dị thuật loại lực lượng. Không biết đây là loại năng lực gì?"

Triệu Linh m đánh ra một quyền, hỏi: "Là như vậy à?"

Oành!

Lúc nàng ra quyền, trong không khí phát ra một tiếng vang nặng nề.

Lâm Tú kinh ngạc: "Đây là cái gì vậy?"

Triệu Linh m giải thích: "Đây là chân khí, là lực lượng được sản sinh ra từ quá trình tu hành Võ đạo. Là năng lực khác biệt với dị thuật."

Lâm Tú đắm chìm vào bên trong dị thuật mấy ngày nay, căn bản chưa từng nghe tới loại Võ đạo này. Hấn chỉ biết rằng bên cạnh Dị Thuật Viện là Võ Đạo Viện. Chẳng lẽ, hai học viện này có mối quan hệ gì đó?

Tuy Linh m có tính cách băng lãnh, đôi lúc lại tàn nhẫn. Nhưng những vấn đề liên quan về tu hành, nàng luôn rất kiên nhẫn giảng giải cho Lâm Tú. Triệu Linh m suy nghĩ một chút, nói:

"Võ đạo là một con đường khác không giống với dị thuật. Thứ tên thích khách kia tu luyện chính là Võ đạo, chẳng qua thực lực của hấn không cao. Bằng không, hộ vệ của ngươi rất khó để đánh chết được hấn."

Nghe Linh m giải thích, Lâm Tú mới biết được ngoại trừ dị thuật, trên thế giới này vẫn còn có một con đường tu hành khác.

Dị thuật giống là trời cao ban ân vậy. Có một số người trời sinh đã có năng lực thần kỳ. Sau khi thức tỉnh, thực lực của họ càng thêm mạnh mẽ.

Nhưng trời cao không phải chiếu cố tất cả mọi người. Suốt mấy ngàn năm qua, những người bình thường không thể thức tỉnh dị thuật cũng dần dần tìm tòi ra được một con đường mới, đó chính là con đường Võ đạo.

Dị thuật sư mạnh mẽ có thể dời núi lấp biển. Còn đối với cường giả Võ đạo đỉnh phong, một kiếm chém ra cũng có thể tách được núi.

So với dị thuật, con đường Võ đạo này gian nan hơn rất nhiều. Mặc dù người người đều có thể tu hành, thế nhưng người có thể tu hành tới mức độ cao thâm thì cực kỳ ít. Vì vậy, ở thế giới này nếu so sánh Võ đạo và dị thuật thì Võ đạo vẫn còn kém miêng rất nhiều.

Nhưng điều này không có nghĩa là Võ đạo yếu hơn dị thuật. Thực lực của cường giả Võ đạo chân chính hoàn toàn không thua kém những dị thuật sư mạnh mẽ. Chỉ là loại cường giả này quá mức phượng mao lân giác hiếm có khó tìm, Võ đạo lại khó tu hành, vì vậy cường giả Võ đạo thường hiếm gặp hơn so với các dị thuật sư cao giai.

Chương 31: Lấy mạng chó của người (3)

Lâm Tú bây giờ căn bản không có cách nào dùng dị thuật chiến đấu, trước hết hẳn có thể thử nghiệm tu hành Võ đạo. Tới khi lực lượng của hẳn vượt xa người thường, khi đó tiếp tục tu luyện dị thuật thì có lẽ sẽ dễ dàng hơn.

Lâm Tú nhớ, Dị Thuật Viện cũng có giáo viên giảng dạy Võ đạo, đến thời điểm khai viện một tháng sau, có lẽ hẳn phải chú trọng thêm phương diện này.

Ngay lúc Lâm Tú lập kế hoạch tương lai của mình. Tại Tần Phủ, Tần Thông đang hùng hùng hổ hổ bước vào gia môn.

Hôm qua bị Triệu Linh m đánh một trận đòn tàn nhẫn, hôm nay chỉ ra ngoài ăn cơm, không ngờ lại bị đánh một trận nữa. Tuy hẳn đã nhờ ngự y nổi xương xong xuôi, nhưng cơn đau ở ngực vẫn âm ỉ. Hẳn ghi toàn bộ khoản nợ này tạc trên đầu Lâm Tú.

Mấy ngày gần đây thật sự là quá xui xẻo.

Đầu tiên là gặp cô gái Vương thị không biết tốt xấu kia, sau đó lại trêu chọc trúng Triệu Linh m, Tần Thông có thể nói là khắp nơi không thuận.

Bản án cô gái Vương thị, phụ thân đã tìm người giải quyết, hẳn còn phải tìm người giám sát lão nhân kia để tránh lão lại ồn ào xảy ra chuyện gì.

Mặc dù Tần Thông chẳng sợ phiền phức, nhưng cũng không muốn phiền toái.

Chỉ là, kẻ ám sát Lâm Tú thật không phải hẳn phải đi. Hẳn không có điên, sao có thể

làm loại chuyện này. Rốt cuộc là ai, chẳng lẽ là...

Trong lòng hiển hiện một bóng hình, ánh mắt Tần Thông hiện ra một tia sợ hãi, cũng không dám tiếp tục liên tưởng nữa.

Hai ngày chịu hai trận đánh tàn nhẫn, toàn thân Tần Thông giống như một rã rời. Sau khi về phủ, hắn đi thẳng vào gian phòng của mình, dự định nghỉ ngơi một lát.

Hắn đóng cửa lại, lúc tiến tới hướng chiếc giường thì chợt phát hiện, trong phòng còn có thêm một người khác.

Đó là một cô gái mặc đồ đen, mắt hạnh mũi quỳnh, dung mạo tuyệt đẹp, tóc buộc cao sau gáy, thân là cô gái, nhưng không có sự nhu mỹ của cô gái, mà trông vô cùng khí khái hào hùng.

Ban nãy Tần Thông đi vào, vị trí mà cô gái đang đứng không có bất thường gì cả. Tần Thông thoát đầu tưởng rằng hạ nhân chuẩn bị cho hắn kinh hỉ, nhưng rất nhanh phát giác ra điều không đúng.

Trên mặt cô gái bình thản, biểu tình bằng lãnh tựa như một khối hàn băng vạn năm.

Trong lòng Tần Thông dâng lên vài phần cảnh giác, hỏi: "Người là ai, vì sao ở trong phòng ta?"

Cô gái áo đen chẳng thèm nhìn mặt Tần Thông, lạnh nhạt nói: "Ta tới để lấy một thứ."

Tần Thông cau mày: "Lấy thứ gì?"

Cô gái nhìn về phía hắn, bình tĩnh đáp: "Lấy mạng chó của ngươi."

Lúc cáo biệt Tần Thông hôm trước, hắn nói rằng hai người còn gặp lại.

Lâm Tú không ngờ mình và Tần Thông gặp lại nhanh như vậy, chỉ là địa điểm có chút kỳ quái.

Thanh Lại ti, Đình Thi Gian.

Thi thể Tần Thông nằm thẳng trên ván gỗ, ngỗ tác Thanh Lại ti kiểm tra qua một chút rồi nói: "Thời gian tử vong là giờ Dậu đến giờ Tuất ngày hôm qua. Nguyên nhân tử vong là một vết kiếm ở cổ. Hung thủ chém một kiếm đứt cổ, chỉ trong nháy mắt đã giết chết hắn. Dựa vào miệng vết thương, ta phán đoán binh khí mà hung thủ sử dụng hẳn là các loại như đoản kiếm, chủy thủ."

Tần Thông chết, chết ngay tại nhà của hắn.

Trước khi đi vào phòng, hắn nói với hạ nhân rằng mình muốn nghỉ ngơi thật tốt, không có việc quan trọng chớ quấy rầy. Đến hôm sau, hạ nhân Tần Phủ tới để hầu hạ hắn rồi giường mới phát hiện hắn đã chết trong phòng ngủ.

Tần gia nổi giận, lập tức tới Thanh Lại ti báo án. Thanh Lại ti điều tra ra Lâm Tú và Triệu Linh m từng có xung đột với Tần Thông, vì vậy mà hai người họ bị gọi lên đầu tiên.

Sau khi lang trung Thanh Lại ti dò hỏi bọn họ mấy câu đơn giản, ông ta thấy rằng chuyện này không có liên quan gì tới Lâm Tú và Triệu Linh m.

Lúc Tần Thông chết, Lâm Tú và Triệu Linh m đều ở nhà, chứng minh bọn họ không có mặt tại hiện trường, không có thời gian gây án và cũng không có năng lực gây án.

Muốn lên vào phủ đệ của Nhất đẳng bá một cách thần không biết quỷ không hay, giết chết Tần Thông rồi im hơi lặng tiếng rời khỏi. Đây không phải là thứ mà người bình thường có thể làm được.

Huống hồ, hung thủ sau khi giết chết Tần Thông cũng không che giấu thân phận của mình.

Nàng đã để lại mấy cánh hoa trên thi thể Tần Thông.

Một quan viên Thanh Lại ti nhìn thi thể Tần Thông, trầm giọng nói: "Một kiếm đứt cổ, đặt cánh hoa trên thi thể, hiện trường không có chút manh mối trừ những dấu vết cổ ý. Có lẽ là do nữ nhân kia xuất thủ..."

Lang trung Thanh Lại ti khoát tay, nói: "Nếu không phải là vụ án bình thường, vậy thì nên giao cho Dị Thuật ti điều tra."

Dị Thuật ti là một nha môn khác trong triều, Thanh Lại ti chỉ phụ trách vụ án thông thường. Phạm là dính đến dị thuật hoặc vụ án dị thuật sư đều sẽ chuyển giao Dị Thuật ti xử lý.

Chương 32: Thích khách thần bí (1)

Nhìn thi thể Tần Thông nằm ngang trên ván gỗ. Lâm Tú kín đáo đưa tay lên chạm vào đầu hắn, nhưng lực lượng trong cơ thể không có phản ứng gì. Xem ra hắn không thể sao chép năng lực của người chết.

Trở lại kho công văn, điều đầu tiên mà Lâm Tú làm là đi rửa sạch tay, sau mới tò mò hỏi Trần chủ sự: "Trần bá phụ, rốt cuộc là ai đã giết Tần Thông?"

Trần chủ sự nâng tách trà nhấp một ngụm, chậm rãi đáp: "Là một thích khách thần bí, một năm qua, trong Vương Đô đã có không ít quan viên quyền quý chết trong tay nàng. Dị Thuật ti và Mật Trinh ti đều đang dốc sức truy nã nàng. Bị nữ nhân này chú ý chỉ có thể trách tên Tần Thông này xui xẻo mà thôi..."

Chuyện liên quan đến kẻ thích khách thần bí này, Trần chủ sự không kể nhiều. Sau khi Trần chủ sự rời đi, Lâm Tú bắt đầu tìm kiếm tin tức tại kho công văn.

Đây là nơi lưu trữ hồ sơ vụ án Thanh Lại ti, tất cả những vụ án mà Thanh Lại ti phụ trách ba năm nay có thể tra hết ở chỗ này. Lâm Tú tiêu tốn hơn nửa canh giờ mới tra ra tin tức của kẻ thích khách kia.

Trong hồ sơ cũng không nhiều thông tin của nàng, trước mắt có thể xác định người này là nữ. Vũ khí nàng sử dụng là chủy thủ hoặc đoản kiếm, am hiểu ám sát. Nàng đã ám sát qua không ít quan to hiển quý tại Vương Đô, rất hiếm khi thất bại, cụ thể là chỉ thất bại hai trong tổng số vài chục vụ ám sát. Hai lần thất bại ít ỏi kia là do

bên cạnh mục tiêu có cường giả âm thầm bảo vệ, và nhờ đó mà triều đình đã thu được một số tin tức về nàng.

Trước đây, triều đình hoàn toàn không biết gì về nàng, toàn bộ người từng thấy nàng đều đã bị nàng ám sát.

Sau khi đọc xong tin tức liên quan đến vị thích khách vô danh này, trong lòng Lâm Tú dâng lên vài phần khâm phục nàng.

Tuy trên tay nàng nhuộm máu nhiều vô kể, nhưng người nàng giết không phải quyền quý đại gian đại ác thì cũng là hôn quan tàn sát dân lành. Hay như Tần Thông vậy, gây nên tội ác ngập trời, cuồng đồ ngoài vòng pháp luật mà triều đình không thể trừng trị.

Nàng hành động luôn có một thói quen, đó chính là mỗi khi xuất thủ xong sẽ lưu lại cánh hoa tại hiện trường để chứng tỏ thân phận của mình, bởi vậy mà không có người vô tội bị liên lụy.

Xem hết hồ sơ của nàng, Lâm Tú nhin không được thở dài: "Anh hùng..."

Hạng người cặn bã giống như Tần Thông, bản thân Lâm Tú cũng muốn giết chết hắn cho thống khoái. Thế nhưng hắn không có thực lực như vậy, chỉ đành nhìn Tần Thông ngang ngược càn rỡ.

Hồ sơ ghi chép lại rằng kẻ thích khách này cũng là một người sở hữu năng lực dị thuật, hơn nữa còn có tu vi võ đạo không tầm thường.

Năng lực của nàng là ẩn nấp, thức tỉnh ít nhất ba lần, có thể tiến nhập trạng thái ẩn thân bất cứ lúc nào. Đây không phải

năng lực loại hình chiến đấu, nhưng phối hợp võ đạo thì sẽ trở thành một tên thích khách đỉnh tiêm. Một kẻ thích khách mà không thể bị trông thấy, đã vậy còn không biết hấn sẽ ám sát mình khi nào, thử hỏi ai mà không sợ?

Hồi trước Lâm Tú chơi Vương Giả Vinh Diệu cũng cực kỳ chán ghét khi rùng team địch là Lan Lăng Vương hoặc A Kha.

Trong trận đấu, bọn hấn cực kỳ ít xuất hiện, thế nhưng khoảnh khắc mà bọn hấn hiện thân cũng chính là thời điểm mình mất mạng.

Về sau, bản thân Lâm Tú cảm A Kha leo top máy chủ Quốc gia hấn mới cảm nhận được rằng năng lực ẩn thân thuận lợi biết bao nhiêu.

Vì dưới tay nàng có rất nhiều vụ án xảy ra mà bản thân nàng hành sự luôn xuất quỷ nhập thần, chính vì vậy mà triều đình treo giải thưởng rất lớn đối với nàng. Nghe nói tiền thưởng của nàng cao đến cả vạn lượng bạc, đây là con số có thể cho gia đình bình thường không lo cơm áo gạo tiền suốt mấy đời.

Ít lâu sau, Lâm Tú để hồ sơ lại chỗ cũ rồi rời khỏi Thanh Lại ti.

Bách tính Vương Đô nhận được tin tức rất nhanh chóng. Sáng sớm nay Tần gia vội vàng chạy tới Thanh Lại ti báo án, Thanh Lại ti lập tức phái người tới khiêng thi thể Tần Thông đi. Lâm Tú đang dạo bước trên phố, dân chúng xung quanh đều đang nghị luận khắp nơi.

"Chết hay lắm, chết tuyệt lắm, tên bại hoại này, sớm đáng chết!"

"Không biết là vị anh hùng nào thay trời hành đạo, lão Tiền ta tại đây cảm ơn hần!"

"Hả lòng hả dạ, hả lòng hả dạ!"

...

Lâm Tú buổi sáng bị gọi đến Thanh Lại ti vội vàng, điểm tâm chưa kịp ăn, hần tùy tiện tìm một quán ăn sáng, kêu một lồng bánh bao, một bát cháo, ngồi ăn ven đường.

Người dùng bữa ở mấy nơi này đều là bách tính bình dân, Lâm Tú quần áo bất phàm, ngồi giữa đám đông tỏ ra hơi không ăn khớp.

Ngay cả những khách nhân hết sức phấn khởi nghị luận cái chết của Tần Thông, cũng ngậm miệng lại.

Dẫu sao, loại chuyện này, bọn họ có thể nói lén lút, nhưng nếu bị người có tâm nghe được, khiến Tần gia trả thù thì không ai kham nổi.

Thế nhưng rất nhanh, có người phát hiện ra điều gì đó.

Chương 33: Thích khách thần bí (2)

"Đây chẳng phải là vị đại nhân ra mặt giúp Lão Vương ngày ấy ư?"

"Làm sao có khả năng, người như vậy, sao có thể ăn uống ở chỗ này?"

"Quả thực là vị đại nhân kia, không nhiều người có dáng dấp tuấn tú như vậy, ta không thể nào nhớ lầm!"

...

Tuy bách tính thấp giọng nghị luận nhưng không ai dám tiến lên nói chuyện với Lâm Tú, chung quy một người là quan, một người là dân, trong lòng bọn họ vẫn có chút kính sợ và e ngại đối với những đại nhân trong triều này.

Lâm Tú nhanh chóng ăn xong phần của mình, lại kê chương quỹ đóng gói mấy lồng, dự định mang về Thanh Lại ti.

Vụ án khẩn cấp sáng sớm nay, Thanh Lại ti có rất nhiều người chưa kịp ăn điểm tâm sáng giống hần.

Nếu sau này muốn thường xuyên đến Thanh Lại ti, cần phải xây dựng mối quan hệ tốt cùng các đồng liêu, Lâm Tú hiện giờ tại Thanh Lại ti y như một người ngoài.

Thời điểm Lâm Tú trả tiền, một tên hán tử trung niên thân thể cường tráng là chương quỹ quán bánh bao lắc đầu, nói: "Mấy cái bánh bao này, coi như ta mời đại nhân."

Lâm Tú sững sốt một chút, chẳng đợi hần hỏi lại, chương quỹ kia đã giải thích: "Lão Vương đầu đáng thương cả đời, thật vất vả mới nuôi nữ nhi lớn, lại bị gian tặc kia hại, đại nhân là người duy nhất

đứng ra nói chuyện cho bọn họ, chỉ là mấy cái bánh bao thôi, ta không thể thu tiền của đại nhân."

Lâm Tú không có thói quen ăn chùa, hẳn kiên trì trả tiền, nhưng chương quỹ kia quyết tâm không nhận, thậm chí một ít thực khách cũng lên tiếng khuyên nhủ, cuối cùng Lâm Tú đành chịu thua.

Sau khi trở lại Thanh Lại ti, Lâm Tú đưa bánh bao đến các nha phòng, do sự tình Tần gia khẩn cấp sớm nay, chúng quan viên Thanh Lại ti phần lớn chưa ăn sáng, bọn họ chẳng thể tùy tiện rời đi như Lâm Tú, chỉ có thể nhịn đói, từng cái bánh bao tỏa ra mùi thơm xông vào mũi kia rất nhanh làm cho cổ họng bọn họ run run không ngớt.

Trong kho công văn, Lâm Tú mỉm cười với ba đồng liêu khác nói: "Ta mua ít bánh bao bên đường, nếu mấy vị chưa ăn sáng, có thể lấp bụng."

Ba tên văn thư đang đói khó nhịn nổi, nghe thế lập tức vây quanh, mỗi người cầm một cái bánh bao, vừa ăn như hùm như sói, vừa nói cảm ơn.

"Đa tạ đa tạ..."

"Lâm đại nhân tặng bánh bao quá kịp thời."

"Ban nãy bọn ta còn đang thương lượng, có nên sai một nha dịch ra đường mua hay không..."

Lúc trước ba người gặp Lâm Tú, đều chỉ lễ phép tỏ ý, vẫn mang theo vài phần xa cách, một lồng bánh bao thông thường này, giúp cho khoảng cách của mấy người kéo gần đôi chút.

Một tên văn thư ăn xong bánh bao, lau lau tay, nói với Lâm Tú: "Mấy cái bánh bao này bao nhiêu tiền, bọn ta trả lại cho Lâm đại nhân."

Lâm Tú xua tay, đáp: "Tù đại nhân khách khí, mấy lồng bánh bao, chẳng đáng bao nhiêu đâu."

Văn thư kia lại cười cười, nói: "Huynh đệ ruột thịt cũng phải tính toán rõ ràng, bằng không lần sau bọn ta sẽ không tiện nhờ Lâm đại nhân mua hộ."

Lâm Tú lắc đầu đáp: "Thật sự không cần, mấy cái bánh bao này, vốn không tốn một văn tiền, là chương quỹ quây bánh bao tặng, cô gái Vương thị chết mấy ngày trước là hàng xóm của hần, hần cảm tạ ta ngày đó đứng ra giải oan cho cô gái kia, lần này không thu bạc của ta."

Mấy tên văn thư nghe vậy sùng sốt, Từ văn thư đang cầm thêm một cái bánh bao, trầm mặc chốc lát rồi chậm rãi buông bánh bao xuống, chậm rãi nói: "Như thế, bọn ta không có tư cách ăn bánh bao này..."

Lâm Tú thở dài nói: "Ta nhận cũng thấy hổ thẹn, kẻ trộm kia hiển nhiên chỉ là con dê thể tội, danh tiết của Vương thị rất cuộc vẫn bị bôi nhọ, sau cùng ta cũng không trả lại được sự trong sạch cho nàng."

Sau khi Vương thị bị Tần Thông cưỡng ép làm nhục, muốn báo quan, mà về sau bị Tần Thông phái người diệt khẩu, sau đó dựng lên hiện trường giả tự tử.

Tiếp đây Tần gia tìm một kẻ trộm nhận tội thay, trong hồ sơ ghi chép của Thanh Lại ti, nàng tự nguyện giao dịch với Tần

Thông, lại trùng hợp gặp phải đạo tặc cướp tiền cướp sắc, chết ngoài ý muốn.

Một thiếu nữ trong sạch, bị oan qua đời đã đủ thê thảm rồi, lại phải nhận ô danh thành xướng kỹ, Lâm Tú rất khó tưởng tượng tâm tình người nhà nàng sẽ ra sao.

Trước cửa kho công văn, Lang trung Thanh Lại ti nhìn bánh bao ăn một nửa trong tay, trầm mặc phút chốc, sau cùng miệng to nuốt xuống một nửa còn lại.

Sau đó, hần trở về nha phòng, nói với một nha dịch: "Chuẩn bị thăng đường."

Lâm Tú vốn tính về thăng nhà, nhưng bước tới cửa lại nghe thấy Lang Trung đại nhân thẩm vấn hung thủ sát hại Vương thị lần nữa thì vòng trở lại.

Tuy hần không quá rành luật pháp Đại Hạ, nhưng một kẻ trộm không quyền không thể vào nhà ăn cắp, cướp sắc giết người, khẳng định khó thoát khỏi cái chết, chiếu theo luật pháp thì lập tức hành quyết chém đầu là rất bình thường.

Nhưng Lâm Tú vụn vụn không ngờ, phán quyết của Lang trung Thanh Lại ti đối với kẻ này lại là lắng trì.

Chương 34: Lâm Tú báo ơn (1)

Lăng trì là một trong cực hình tàn khốc nhất, quá trình hành hình sẽ róc xương róc thịt phạm nhân kèm luôn duy trì cho phạm nhân tỉnh táo, loại hành hạ này, tưởng tượng trong đầu một chút thôi đã cảm thấy không rét mà run.

Hơn nữa, hình phạt này thường chỉ áp dụng trên người trọng phạm tội ác tày trời, phán xử lăng trì đối với tội phạm giết người thông thường không thể được thông qua bởi triều đình.

Nhưng tên phạm nhân đang quỳ gối xuống đại đường bây giờ, hiển nhiên không biết những thứ này.

Sắc mặt hắc tái nhợt cực độ, cơ thể run như cây sậy, chết hắc không sợ, dầu sao hắc thân mắc bệnh nan y, không còn sống được bao nhiêu ngày, thay người khác đi chết, người nhà nhận được một phần thù lao phong phú, với hắc là kiếm lời rồi.

Nhưng giữa chết và chết có sự khác biệt.

Chém đầu là chuyện chớp mắt, nghe nói nhanh đến mức không cảm nhận được thống khổ, cùng lắm thì thêm vết sẹo to bằng cái bát, mười tám năm sau lại là một trang hảo hán...

Chính bởi hắc nghe mấy lời này mới quyết định gánh tội thay người khác.

Nhưng kia là lăng trì, nghe kể phải hành hình ròng rã ba ngày, trong ba ngày này, mỗi ngày xẻo xuống một ngàn hai trăm miếng thịt từ người hắc, và hắc chẳng thể chết luôn đâu, sau một khắc nghe thấy mình bị

phán xử lăng trì, đống quần tên đạo tặc đã uớt một mảng lớn.

Lang trung Thanh Lại ti dùng cặp mắt hờ hững nhìn hấn, nhàn nhạt nói: "Phạm nhân Khang Bát, người đột nhập trộm cướp, cưỡng gian, giết chết dân nữ, còn làm ra hiện trường giả treo cổ tự tử, giá họa cho con trai của nhất đẳng Trung Dũng bá, tội tăng ba bậc, bốn quan hiện tại phán người lăng trì, người có lời gì muốn nói không?"

Khang Bát sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, giây phút này, hấn sợ, hấn thực sự sợ.

Hấn sợ mình bị lăng trì xử tử, tro mắt nhìn đao phủ xéo hấn ba nghìn sáu trăm đao, hấn quỳ trên mặt đất, dập đầu từng tiếng thùng thùng vang dội, lớn tiếng nói: "Oan uổng quá đại nhân, oan uổng, ta nhận tội, cái gì ta cũng nhận, chỉ cầu xin đại nhân cho ta thống khoái!"

Lang trung Thanh Lại ti nhìn hấn, hỏi: "Người không phải nhận hết rồi sao, còn nhận tội gì nữa?"

Khang Bát cuống quýt đáp: "Đại nhân, nữ tử kia không phải do ta giết, là có người bảo ta gánh tội thay, đại nhân minh giám, đại nhân minh giám..."

...

Trên công đường Thanh Lại ti, tình hình biến đổi.

Sau khi Phạm nhân Khang Bát nghe nói mình bị lăng trì thì lập tức phủ định toàn bộ khẩu cung lúc trước, thú nhận bản thân gánh tội thay người khác, mà hấn gánh tội giùm ai, hiển nhiên cực kỳ rõ ràng.

Cái chết của cô gái Vương thị kia, tất nhiên có liên quan tới Tần Thông.

Nhất định là hấn cưỡng bức làm nhục Vương thị, lại lo lắng Vương thị báo quan, bèn sát hại Vương thị ngay đêm ấy rồi làm ra hiện trường giả nàng tự sát, đồng thời tìm một tên đạo tặc thể tội, không ngờ, người hấn tìm không đáng tin cậy chút nào...

"Thì ra như vậy..."

"Vương thị kia có lẽ không phải tự nguyện."

"Kẻ súc sinh đấy, làm nhục con nường người ta không nói, còn muốn mưu hại tính mạng của nàng, ô uế sự trong sạch của nàng..."

"Nghe nói kẻ súc sinh đấy đã bị người ta giết, báo ứng, quả là báo ứng!"

...

Bên ngoài công đường, Lâm Tú nhìn Lang trung Thanh Lại ti mặt không biểu tình ngồi dưới bảng hiệu "Minh Kính Cao Huyền", cảm giác mình dường như không hiểu vị chủ quan này bao nhiêu...

Tuy Tần Thông chết rồi, nhưng vụ án của Vương thị vẫn chưa xong.

Đạo tặc này tạm thời phản cung, kéo cả Tần gia vào cuộc.

Một lúc lâu sau, Thanh Lại ti, đứng sau nha môn.

Nhất đẳng Trung Dũng bá Tần Vũ nhú mày nhìn Lang trung Thanh Lại ti, hỏi: "Vụ án kia không phải đã kết thúc ư, sao tự nhiên lại gây trở ngại thế?"

Lang trung Thanh Lại ti thản nhiên nhìn hần, đáp: "Vậy ta nên hỏi các người, nếu muốn tìm người gánh tội thay, vì sao cứ tìm một tên tham sống sợ chết, bản quan chưa hỏi gì hết, hần đã tự mình nhận tội, cho dù bản quan muốn giúp Tần gia các người cũng chẳng còn kịp."

Sắc mặt Trung Dũng bá dữ tợn, cắn răng nói: "Con ta đã chết, những kẻ chuồng mắt còn không chịu buông tay, bất kể là lão già kia, hoặc nhà ngu xuẩn đó, đều phải chết!"

"Trung Dũng bá!"

Ánh mắt Lang trung Thanh Lại ti bỗng sắc bén, hần đập bàn một cái, trầm giọng nói: "Người coi ngôn quan và ngự sử Đô Tra ti đều chết hết sao, hay người tưởng rằng, thích khách kia dám giết con người mà không dám giết người, người không chỉ phải để bọn họ sống, còn phải giúp bọn họ sống thật tốt, bản quan không muốn một ngày nào đó nghe được tin tức Trung Dũng bá bị người ta ám sát."

Lang trung Thanh Lại ti nói một tràng, như dội một gáo nước lạnh xuống đầu, khiến Trung Dũng bá trong nháy mắt tỉnh táo lại.

Hần không sợ Đô Tra ti, thế nhưng thích khách xuất quỷ nhập thần, hần không thể không đề phòng.

Nhi tử chết, hần vốn vừa buồn vừa giận, còn gặp trúng chuyện phiền toái này, tạm thời không có chủ ý, chỉ đành hỏi: "Vậy theo góc nhìn đại nhân, ta nên làm sao?"

Chương 35: Lâm Tú báo ơn (2)

Lang trung Thanh Lại ti suy nghĩ một chút, nói: "Sức ảnh hưởng sản sinh từ vụ án này ta không thể không chế, người đã mất rồi, nếu Trung Dũng bá muốn toàn thân rút lui, chỉ cần đẩy hết thầy sự việc lên người lệnh công tử, mọi thứ đều do lệnh công tử gây họa, Trung Dũng bá ngại chuyện gì cũng không biết."

Trung Dũng bá nghe thế giận dữ: "Cái gì, con ta đã chết, người còn muốn..."

Lang trung Thanh Lại ti cắt lời hần: "Chính là bởi hần đã chết, cho nên mới không thể truy cứu, bằng không, người tìm thêm một kẻ gánh tội thay?"

Trung Dũng bá đã ăn qua một lần thiệt thòi, nếu lại tìm người gánh tội thay, khó đảm bảo sẽ không canh nung để canh con, Lang trung Thanh Lại ti nói không sai, biện pháp tốt nhất cho chuyện này là đổ hết thầy lên người con trai quá cố của hần.

Sau khi trầm mặc hồi lâu, Trung Dũng bá mới ngẩng đầu, chấp tay với Lang trung Thanh Lại ti nói: "Mấy ngày nay, nhờ có Lưu đại nhân tương trợ, phần nhân tình này, bản bá ghi nhớ, ngày sau tất tương báo."

Lang trung Thanh Lại ti xua xua tay, đáp: "Trung Dũng bá khách khí."

Trung Dũng bá cảm tạ xong, tâm sự nặng nề rời khỏi cửa sau, Lang trung Thanh Lại ti mỉm cười tiễn hần ra ngoài, ở khoảnh khắc cửa chính đóng lại, nụ cười trên mặt tức khắc vụt tắt.

“Hừ!”

Trên mặt hằn lộ vẻ căm hận, nhỏ vài giọt nước miếng dưới chân.

Sự tình phát sinh ở Thanh Lại ti sau đó, Lâm Tú không hề biết, Tần Thông chết rồi, Thanh Lại ti cũng trả sự trong sạch lại cho Vương thị, đối với người nhà Vương thị mà nói, đây đã là kết cục tốt nhất.

Thời điểm sắp trở về Lâm phủ, Lâm Tú tạt ngang góc phố tối hôm qua.

Hiện tại là giữa trưa, trên đường phố vô cùng náo nhiệt, âm thanh hò hét rao hàng không dứt, bên bãi rác góc phố, một con chó vườn(1) màu vàng đang dùng hai chân trước không ngừng bới.

(Chó vườn/Tugou/ 土狗 : nghĩa đen là chó bản địa trong tiếng Trung Quốc, là tên gọi chung của một số giống chó có nguồn gốc từ Trung Quốc và vẫn còn tồn tại trên khắp đất nước ngày nay.)

Vận may của nó hôm nay không tốt lắm, cả buổi sáng chẳng tìm được nổi nửa cái bánh bao, ngửi thấy mùi thịt từ cửa tiệm bên cạnh truyền đến, nó khẽ nuốt nước miếng, chậm rãi tiến gần cửa hàng kia, lúc muốn ngửi mấy hơi nữa, thì tiểu nhị hàng thịt ấy đã cầm cây gậy lên.

“Chó hoang nơi nào tới, cút xa một chút, chó ảnh hưởng bọn ta buôn bán!”

Nó nghe không hiểu lời người nọ nói, nhưng thấy được cây gậy trong tay đối phương, nó biết rõ vật này đánh vào người không dễ chịu, lập tức cụp đuôi chạy về góc phố.

Bên bãi rác ven đường, chó vườn màu vàng uể oải nằm tại nơi này, thỉnh thoảng nức nở vài tiếng.

"Nếu mà có đùi gà ăn thì tốt..."

"Tốt nhất tới thêm một cái chân giò."

"Cho cục xương gặm gặm cũng được..."

...

Không biết qua bao lâu, chó vườn bên bãi rác hít hít mũi, tiếp đó đột nhiên mở to mắt.

Nó ngửi thấy mùi vị của đùi gà và chân giò, cổ họng nó không ngừng run rẩy, nhìn bốn phía, trông thấy một nhân loại, chậm rãi bước đến chỗ nó, mở một bọc giấy, đặt trước mặt của nó.

Trong bọc giấy là hai cái đùi gà, một cái chân giò, đùi gà cùng chân giò tỏa ra mùi thơm làm nó mê say.

Lâm Tú ngồi xổm trước mắt con chó vườn này, chỉ chỉ đùi gà và chân giò kia, nói: "Ăn đi."

Mặc dù chó vườn nghe không hiểu nhân loại nói gì, nhưng vẫn hiểu ý của hắn, đùi gà và chân giò này là cho nó, nó không do dự, đứng dậy gặm miếng to, dù là mảnh xương nhỏ nhất, nó cũng cắn nát nuốt vào trong bụng, cuối cùng chẳng quên liếm tờ giấy bóng loáng ba lần.

Sau đấy, nó chạy quanh nhân loại kia vài vòng, đồng thời không ngừng ngúc ngoắc cái đuôi, đây là phương thức nó thể hiện biết ơn.

Nếu không nhờ con chó này, Lâm Tú có khả năng đã chết dưới tay thích khách đêm hôm

trước, đây hoàn toàn là ơn cứu mạng.

Lâm Tú vỗ nhẹ nhẹ đầu nó, nói: "Nếu như người bằng lòng, sau này hãy theo ta đi, chỉ cần ta có một miếng ăn, sẽ không để người đói."

Phủ Bình An bá.

Lâm Tú dắt con chó hoang kia về nhà, sai hạ nhân tắm rửa trên dưới toàn thân nó sạch sẽ, người nó mới hết mùi khó ngửi.

Sau đó hắt ngồi xổm xuống, vỗ nhẹ vào đầu nó một cái, nói: "Từ nay người tên là Đại Hoàng."

Dường như con chó này rất có linh tính, xoay quanh Lâm Tú vài vòng rồi chạy ra bên ngoài Lâm phủ, nằm sấp ở góc tường, ánh mắt thì thoảng ngó nghiêng người đi đường ngang qua Lâm phủ, thoạt nhìn còn tận trung chúc trách hơn Tôn Đại Lực.

Tuy độc tổ trong cơ thể Tôn Đại Lực đã được thanh trừ, nhưng muốn khỏi hẳn thì phải tĩnh dưỡng vài ngày, nhằm an toàn, mấy ngày nay Lâm Tú không hề ra ngoài.

Tóm lại nơi đây là Vương Đô, cho dù có người muốn tính mạng của Lâm Tú, nhưng người đủ can đảm vào phủ ám sát quyền quý giống nữ thích khách kia cũng không nhiều.

Chương 36: Cơ hội kinh doanh (1)

Ngồi đợi ở nhà là an toàn, nhưng đối với Lâm Tú mà nói là một chuyện hết sức khó xử.

Cần ở trong nhà cả ngày, thời gian Lâm Tú chung sống cùng vợ chồng Bình An bá hiển nhiên nhiều thêm, tuy rằng bọn họ rất tốt với Lâm Tú, nhưng Lâm Tú hiểu rất rõ ràng, tình thương bọn họ là dành cho một Lâm Tú khác, điều này khiến hắn luôn lúng túng không nói nên lời.

Lúc cơm tối, phu nhân Bình An bá một mực gấp thức ăn vào bát Lâm Tú, ánh mắt nhìn Lâm Tú cũng tràn đầy từ ái, chuyện này làm trong lòng hắn ấm áp, nhưng cũng tràn ngập mâu thuẫn.

Cuối cùng Lâm Tú quả thực không chịu nổi sự nhiệt tình của nàng, chỉ có thể viện cớ ăn no, vội vàng ăn xong một bát cơm rồi trở về phòng.

Lâm Tú bị đánh thức bởi cơn đói ban đêm, tu hành Dịch Thuật sẽ tiêu hao tinh lực với thể lực cực lớn, dẫn đến lượng cơm hắn ăn cũng tăng lên gấp bội, chưa tới giờ Tý hắn đã đói bụng khó nhin, đang chuẩn bị đi phòng bếp xem có gì ăn, cửa phòng bỗng nhiên bị người gõ.

Lâm Tú mở cửa phòng, trông thấy phu nhân Bình An bá đứng ở cửa, hắn nghi hoặc hỏi: "Đã muộn như vậy, người có chuyện gì không?"

Phu nhân Bình An bá nói: "Nương thấy buổi tối con không ăn bao nhiêu, tới hỏi một chút, nếu con đói, nương đi nấu tô mì cho con."

“Không cần, con không đói...”

“Ừc ừc...”

Lâm Tú vốn định cự tuyệt, nhưng đúng lúc bụng truyền đến thanh âm.

Phu nhân Bình An bá mím cười, nói: “Con chờ chút, ta lập tức quay lại.”

Rất nhanh, phu nhân Bình An bá đích thân bung một tô mì vào, đây là một tô mì nước cốt, trong tô ngoại trừ vài cọng cải ngọt, còn có hai quả trứng chần lòng đào nằm trên.

Chỉ là tô mì thông thường, nhưng Lâm Tú ăn hết sức say sưa, chẳng những uống sạch nước dùng, mà còn sắp liếm đáy tô.

Son trên hải vị gì Lâm Tú cũng đã từng ăn, nhưng hẳn cảm thấy ngon nhất vẫn là một tô mì nước cốt này.

Khi còn nhỏ, trong nhà hẳn có bảo mẫu nấu cơm, sau này trưởng thành, chủ yếu là ăn mì gói, gọi đồ ăn ngoài, hoặc cùng các cô em đi nhà hàng cao cấp, sống hai đời, đây chính là lần đầu tiên hẳn ăn cơm nướng tự tay nấu.

Một lát sau, Lâm Tú buông tô đĩa xuống, nói: “Cảm ơn.”

Phu nhân Bình An bá sờ tóc hẳn, mím cười nói: “Hài tử ngọc, nói cảm ơn với nương làm gì, sau này thích ăn cái gì hãy nói nương, nương làm cho người.”

Phụ nhân trước mắt nhìn về phía hẳn bằng ánh mắt tràn ngập sủng ái, đây là thứ hẳn cực độ khát vọng ở đời trước nhưng chưa từng có được, Lâm Tú trầm mặc chớp mắt,

gật gật đầu, thấp giọng đáp: "Con biết rồi – nương."

Ăn uống no đủ, mọi âm thanh chung quanh im ắng, Lâm Tú một mình nằm trên giường, lần đầu tiên cảm thấy ông trời đối đãi với hắn không tệ.

Có lẽ, bị thiên thạch va chạm một chút, không phải là trời cao trừng phạt do đời sống tình cảm của hắn hỗn loạn, mà là ban ân vì... hắn hành thiện tích đức.

Một đêm không mơ.

Đêm nay, Lâm Tú ngủ cực kỳ yên ổn.

Sáng sớm, Lâm Tú tới sân trước sau khi rửa mặt, nhìn thấy hạ nhân trong phủ đứng thành một hàng, vợ chồng Bình An bá đứng tại đằng trước, Lâm Tú tiến đến, hỏi rất tự nhiên: "Cha, nương, chuyện gì vậy?"

Chu Quân quay đầu lại nhìn hắn, nói: "Đêm qua cha và nương người tính toán một chút, ngân lượng trong nhà đã không còn nhiều, nuôi không nổi nhiều người như thế trong nhà, chẳng bằng cho bọn họ thôi việc để tự lo liệu sớm, chớ lưu lại bọn họ."

Duy trì chi phí ăn mặc của một nhà hơn mười người, không phải một khoản chi phí nhỏ.

Tam đẳng bá vốn không nhiều bổng lộc, có thể miễn cưỡng duy trì Lâm gia trước kia, nhưng Lâm Tú sinh bệnh mời ngự y tốn một khoản bạc lớn, móc rỗng hơn phân nửa của cải Lâm gia, lại nuôi những hạ nhân này nữa, cũng có chút giật gấu vá vai.

Phu nhân Bình An bá Chu Quân nói với một đám hạ nhân: "Lâm gia đã không còn như xưa, ở lại đây không có chỗ tốt gì cho các

người sau này, hôm nay ta trả các người thân kẻ, cho thêm các người mười lượng bạc làm lộ phí, nếu muốn rời đi, cứ rời đi."

Hạ nhân phủ Bình An bá đều là Lâm gia mua lúc trước, thuộc về tài sản Lâm phủ, vợ chồng Bình An bá hoàn toàn có thể bán những hạ nhân này cho người khác, nhưng bọn họ lại không làm thế, không chỉ trả lại tự do cho những người này, còn cho bọn họ bạc làm lộ phí, là thiện chủ hiếm thấy trong giới quyền quý.

Nhưng thiện chủ không phải lương chủ, Lâm gia xuống dốc đã không thể nghịch chuyển, tiếp tục lưu lại Lâm gia, đối với tiền đồ của bọn họ không có lợi, chẳng bằng sớm rời Lâm gia, lại tìm lương mộc.

Lập tức có vài nha hoàn hạ nhân lấy khế ước bán thân, lĩnh bạc, tiếp đó quỳ xuống dập đầu với vợ chồng Bình An bá mấy cái, rồi lặng lẽ trở về phòng thu dọn đồ đạc.

Nhưng còn bốn người vẫn đứng tại chỗ như cũ.

Chương 37: Cơ hội kinh doanh (2)

Ánh mắt Chu Quân nhìn về phía một vị phụ nhân trung niên, phụ nhân kia cười cười, nói: "Phụ nhân, ta nấu cơm ở Lâm gia cả đời, cũng không có tay nghề nào khác, nếu lão gia phụ nhân không ghét bỏ thức ăn ta nấu, thì hãy để ta ở lại..."

Nàng dứt lời, một vị lão giả lưng gù kế bên phụ nhân lập tức nói tiếp: "Lão bộc không sống nổi vài năm nữa, chỉ hy vọng lão gia phụ nhân đến lúc đó có thể nể tình nhiều năm công hiến mà cho lão bộc một cái quan tài dung thân, lão bộc không còn gì tiếc nuối."

Tôn Đại Lực trả lời rất dứt khoát: "Ta cũng không đi."

Cuối cùng là một vị cô gái, biểu tình trên khuôn mặt nàng hết sức kiên định: "Ta muốn đi theo bên cạnh phụ nhân suốt đời."

Mấy vị hạ nhân Lâm gia, sau cùng ở lại bốn vị, theo thứ tự là lão Hoàng gác cổng, Tôn Đại Lực hộ vệ, Vương thẩm nữ đầu bếp, cùng A Nguyệt nha hoàn thiếp thân của phụ nhân Bình An bá.

Vài tên hạ nhân rời đi, khiến Lâm phủ vốn đã xuống dốc, lại càng thêm chút cảm giác nhà mất người tan, cũng làm mọi người cảm thấy vô cùng thê lương.

Lâm Tú và Tôn Đại Lực đi trên phố, trong lòng lại có một phen cảm nhận khác.

Nói tới buồn cười, Lâm Tú đời trước, trừ tiền, cái gì cũng không có, mà hắn đời này, trừ tiền, cái gì cũng có.

Có cha nương cung chiều hấn, có em vợ quan tâm, có hộ vệ thấy hấn gặp nguy hiểm không tiếc hy sinh tính mạng bản thân, quan trọng nhất là hấn có một gia đình, thậm chí có cả một con chó...

Nhân sinh thế này, còn mong gì hơn?

Nguyện vọng của Lâm Tú, kỳ thật vẫn luôn đơn giản như vậy.

Trong thế giới thần kỳ này, cho dù hấn không có năng lực nào, hấn cũng không muốn trở về nữa.

Từ giờ trở đi, hấn chính là con trai của Bình An bá, văn thư Thanh Lại ti của vương triều Đại Hạ, Lâm Tú.

Lâm Tú rất trân trọng cuộc sống hiện tại, cho nên hấn phải tận lực đi bảo vệ tổ ấm quý giá này, hiện nay tình hình Lâm phủ càng ngày càng xấu, hấn cần phải làm gì đó thay đổi tình cảnh trước mắt.

Tôn Đại Lực đi sau lưng Lâm Tú, Lâm Tú quay đầu lại nhìn hấn, hỏi: "Thân thể ngươi chưa khỏi hấn, trở về nghỉ ngơi đi, lát nữa ta về."

Tôn Đại Lực lắc đầu lia lịa: "Ta nên đi theo thiếu gia, đi theo thiếu gia ta mới yên tâm."

Thật ra hấn cũng muốn nghỉ ngơi, nhưng thời tiết hôm nay quả thực quá nóng, sao có thể ở mãi trong nhà, đi theo bên người thiếu gia hóng mát một chút.

Lâm Tú mấy ngày qua đều ở nhà, không hề ra ngoài, lần này là muốn đi ra hít thở không khí, có điều chỉ đi một chút, hấn sẽ quyết định trở về.

Thời tiết mấy ngày nay thật sự quá nóng, tuy bản thân Lâm Tú là một cái máy điều hòa di động, nhưng thời tiết nóng bức như này cũng khiến hần hơi có chút khó chịu, phơi nắng ngoài trời đâu thoải mái bằng nằm ở nhà ăn dưa hấu ướp lạnh.

Suy nghĩ kiểu thế, không riêng gì Lâm Tú với Tôn Đại Lực.

Người đi đường lúc này không nhiều lắm, hầu như không có ai đi giữa đường phố như Lâm Tú, mà đi sát chỗ bóng râm, vừa đi vừa than thở.

"Thời tiết quỷ quái này, sao lại nóng như vậy, mới một lát quần áo đã ướt đầm!"

"Đúng thế, thật khiến người ta không chịu nổi, ta dự định đi Phàm Phương các tìm thú vui, nghe nói nơi đó rất mát mẻ."

"Không cần đi, ta mới tới đó xong, băng cát trữ của Phàm Phương các sớm dùng hết rồi, nơi đó bây giờ cũng là lồng hấp, nóng đến mức người chẳng có chút phản ứng..."

...

Mùa hè năm nay đích xác nóng bức dị thường, Lâm Tú còn cảm thấy khó chịu huống chi là người bình thường, từ quan to hiển quý xuống bách tính bình dân, đều chịu khổ bởi nóng bức.

Lâm Tú ngẩng đầu, nhìn mặt trời trên cao chói chang nhức mắt, trong đầu bỗng xuất hiện một tia linh quang.

Hần hoàn toàn có thể dùng năng lực của mình kiếm tiền!

Nhiệt độ Vương Đô gần đây liên tiếp tăng cao, một băng khó cầu trên thị trường, bắt

kể là phú thương kẻch xù, hay vương công quý tộc, cho dù có tiền chẳng nữa cũng không mua được khối băng, trừ phi bọn họ nắm giữ năng lực của Lâm Tú.

Tuy rằng thực lực Lâm Tú hiện tại thua kém Linh m, khiến hắn tạo băng trong không khí thì có chút khó khăn, nhưng nếu chỉ là đóng băng nước, có lẽ dễ dàng hơn nhiều, độ khó hai việc này không cùng một cấp bậc.

Mà ngoại trừ Linh m, toàn bộ Vương Đô Đại Hạ, hẳn là người duy nhất có thể chế băng.

Cơ hội kinh doanh, là cơ hội kinh doanh thỏa đáng!

Lâm Tú dạo bước trên đường phố, suy nghĩ làm sao biến hiện năng lực nhanh nhất.

Kiểu thời tiết nóng bức này kéo dài nhiều nhất là một tháng rồi sẽ chuyển mát từ từ, lúc đó nhu cầu giải nhiệt của mọi người cũng không còn mãnh liệt nữa.

Muốn kiếm tiền, cần sớm hành động.

Song, tuy rằng Lâm Tú sốt ruột trong lòng, sự việc vẫn phải giải quyết từng cái một.

Chương 38: Hợp tác (1)

Đầu tiên là chọn địa điểm, bán bằng tất nhiên nên chọn nơi phụ cận phủ đệ những quan to hiển quý, bọn họ ngày thường ăn sung mặc sướng, sinh hoạt xa hoa lãng phí, hẳn không keo kiệt bạc.

Mà các bách tính có cuộc sống âm no, cho dù nắng nóng thêm, cũng chẳng tiêu tiền vào phương diện này.

Thứ hai, hẳn không có khả năng tự nhiên tạo bằng giống Triệu Linh m, cho nên cần lựa một địa phương lấy nước thuận tiện, tốt nhất là thuê một tòa phủ đệ có giếng...

Ý niệm này vừa lóe lên trong đầu Lâm Tú đã bị hẳn hoàn toàn hủy bỏ.

Phủ trạch nơi ấy đều có chủ, với lại chủ nhân có thân phận cao quý địa vị tôn sùng, không thể nào cho mình thuê, coi như dinh thự vô chủ bỏ trống, tiền thuê bản thân cũng chẳng thể trả nổi.

Lâm Tú bi ai phát hiện, mặc dù hẳn đã có một con đường phát tài, nhưng bởi vì thiếu vốn khởi nghiệp, tạm thời không cách nào áp dụng.

Cơ hội không được bỏ lỡ, thời gian không quay lại, trước mắt có thể nói một mình hẳn độc quyền ngành chế bằng này, kế hoạch trì hoãn một ngày, tổn thất của hẳn càng lớn, bất đắc dĩ, Lâm Tú chỉ đành thối lui mà cầu việc khác, đưa mắt về từng dãy hàng quán hai bên đường.

Nơi đây là khu vực cư trú của quan to quý nhân Vương Đô, cửa hàng bên đường san sát nối tiếp nhau, thanh lâu khúc quán, tửu

lâu quán trà các thứ cần có đều có, lại trang hoàng cực kỳ hoa lệ, chi phí bên trong không ít, là động tiêu tiền nổi danh Vương Đô.

Bất luận mang bao nhiêu bạc, đi một lần trên con đường này, đều tiêu sạch túi.

Tầm mắt Lâm Tú đảo qua, tiến tới một tòa tửu lâu.

...

Trích Nguyệt lâu.

Là một trong những tửu lâu nổi danh nhất Vương Đô, việc làm ăn của Trích Nguyệt lâu luôn cực tốt, ngay cả quan to hiển quý trong triều cũng thường xuyên chiếu cố nơi này, hay nói cách khác, khách quen của Trích Nguyệt lâu chính là quan to hiển quý Vương Đô.

Bách tính bình thường thậm chí không biết cánh cửa Trích Nguyệt lâu mở hướng nào, đến nỗi một số tiểu quyền quý, cũng tiêu phí không nổi ở nơi này.

Thế nhưng hôm nay, đã là thời gian ăn trưa mà Trích Nguyệt lâu ngày thường khách khứa tấp nập lại chẳng có một vị khách.

Khí nóng từ bốn phương tám hướng trào tới, đám tiểu nhị tửu lâu hữu khí vô lực nằm nhòai trên mặt bàn, quần áo sớm ướt nhẹp mồ hôi, giọng nói cũng tỏ ra hết sức yếu ớt.

"Haizz, thời tiết này, bao giờ mới kết thúc?"

"Nửa canh giờ rồi, một vị khách cũng không có."

“Băng giám đã trống rỗng, trong lâu giống hết lồng hấp, vị khách nhân nào nguyện ý ngồi đây chịu khổ?”

(Băng giám/ 冰鉴 : dụng cụ đựng băng hoặc đặt thực phẩm trong mùa hè thời xưa, có thể gọi là tủ lạnh cổ đại)

...

Khi mấy tên tiểu nhị khe khẽ bàn luận, có hai người bước vào từ bên ngoài.

Người đi đằng trước là một vị công tử trẻ tuổi dung mạo tuấn tú, và một tên tráng hán đi theo sau lưng, hẳn là hộ vệ của hắn.

Một tên tiểu nhị gắng chống đỡ thân thể đứng dậy, trên mặt cố nặn vẻ tươi cười, hỏi: “Khách quan muốn ăn gì?”

Lâm Tú đi thẳng vào vấn đề nói ra: “Ta không phải tới ăn cơm, là tới tìm chương quỹ các ngươi.”

Đến tửu lâu không ăn cơm, nếu là người khác, người hầu vốn đang tâm phiền ý loạn có lẽ lập tức tổng cổ hắn đi, nhưng vị công tử trẻ tuổi trước mắt khí độ bất phàm, quần áo cũng lộ vẻ quý khí, xem xét chính là bình dân phổ thông.

Tiểu nhị kia tình khí nhẫn nại, đi về phía sau, gọi chương quỹ ra ngoài.

Chương quỹ Trích Nguyệt lâu là một vị nam tử trung niên, vóc dáng không cao, thân hình hơi mập, hắn có chút không tình nguyện từ phía sau tiến tới, chấp tay với Lâm Tú, hỏi: “Cho hỏi quý tính đại danh công tử, đến Trích Nguyệt lâu có chuyện gì vậy?”

Lâm Tú lười nói nhảm với hấn, chậm rãi duỗi bàn tay, có lớp băng lan tràn ra từ lòng bàn tay hấn.

Khi tầng băng xuất hiện, nhiệt độ chung quanh giảm xuống mấy phần.

Đột nhiên xuất hiện cảm giác lạnh, khiến thân thể chương quỹ Trích Nguyệt lâu giật mình một cái, sau đó trong đôi mắt tựa đậu xanh của hấn phóng thẳng tinh quang, như thể sợ đối phương chạy mất, chợt nắm lấy tay Lâm Tú, kích động nói: "Công tử, lên lầu thảo luận!"

Lầu hai Trích Nguyệt lâu, trong một nhả các.

Sau khi chương quỹ Trích Nguyệt lâu phân phó tiểu nhị dâng trà, ánh mắt sáng quắc nhìn Lâm Tú, hỏi: "Dị thuật của công tử, chẳng lẽ là băng..."

Lâm Tú không mở miệng, chỉ nâng chén trà lên, nhiệt khí tỏa ra trong chén, rất nhanh biến thành hàn khí, hấn nhấp một ngụm nước trà mát lạnh, ánh mắt hướng sang chương quỹ Trích Nguyệt lâu, nói: "Nói nhảm ta không nói, ta muốn mượn giếng nước quý địa dùng một chút, còn phần chi phí, một ngày mười lượng bạc."

Đôi mắt chương quỹ Trích Nguyệt lâu nheo lại, lập tức hiểu ý tứ của Lâm Tú, trong mắt hấn chợt lóe quang mang, lưng ngả về sau, cười nói: "Xem ra công tử cũng biết, thời tiết gần đây nóng bức, Vương Đô thiếu hụt nguồn băng, muốn mua cũng không có hàng, lấy năng lực của công tử, ngày thu đầu vàng chẳng phải việc khó, giá cả mười lượng một ngày, e rằng hơi thấp."

Chương 39: Hợp tác (2)

Chân mày thanh tú Lâm Tú nhướng lên, hỏi: "Vậy người cảm thấy bao nhiêu là thích hợp?"

Mười lượng bạc đủ cho gia đình năm miệng ăn không lo cơm áo một năm, cách vài ngày còn có thể ăn bữa thịt, bỗng lộc một tháng của hần ở Thanh Lại ti cũng mới tám lượng, Trích Nguyệt lâu này, tài đại khí thô như vậy?

Chuông quỹ Trích Nguyệt lâu khẽ cười mỉm, đáp: "Ít nhất năm mươi lượng."

"Thành giao!"

Lâm Tú vỗ bàn một cái, nói: "Không hổ là Trích Nguyệt lâu, xuất thủ quả là hào phóng, nếu chuông quỹ có thành ý như thế, ta liền không cần đi những nơi khác."

Chuông quỹ Trích Nguyệt lâu sừng sốt một chút, sau đó cau mày, nói: "Ý công tử là, năm mươi lượng này, là Trích Nguyệt lâu cho người?"

Lâm Tú hỏi ngược lại: "Nếu không thì sao?"

Ánh mắt chuông quỹ Trích Nguyệt lâu chợt lóe lên không thể phát hiện, tiếp đấy cười nói: "Hần là công tử đang nói đùa, người muốn mượn dùng giếng nước của Trích Nguyệt lâu ta, chẳng lẽ còn muốn chúng ta cho người bạc ư?"

Lâm Tú chẳng thèm nhìn hần một cái, trực tiếp đứng dậy, thản nhiên nói: "Nếu chuông quỹ không có thành ý, vậy thì quên đi, ta nghĩ Phiêu Hương lâu đối diện, có lẽ có thành ý hơn người một chút."

Thấy Lâm Tú thật sự muốn đi, chương quỹ Trích Nguyệt lâu vội vàng đứng lên giữ lại: "Công tử đừng bước, đừng bước!"

Dựa theo tư duy người bình thường, người này mượn giếng nước của Trích Nguyệt lâu, là hẳn nên trả bạc cho Trích Nguyệt lâu mới đúng, nhưng Vương Đô bây giờ một băng khó cầu, việc làm ăn của Trích Nguyệt lâu ảm đạm, nếu như có thể giữ lại người này, cung cấp băng cho Trích Nguyệt lâu, Trích Nguyệt lâu từ đó thu được lợi nhuận, nào là năm ngàn lượng, năm vạn lượng bạc.

Các kho trữ băng lớn tại Vương Đô đã cấp báo, sợ là có mỗi hoàng cung mới dư băng, lưu lại người này, Trích Nguyệt lâu chính là tửu lâu duy nhất Vương Đô có thể cung cấp băng, đến lúc ấy, sẽ còn lo không làm ăn được sao?

Chương quỹ ban nãy muốn giả ngu, cho rằng người trẻ tuổi này nhìn không hiểu lợi hại bên trong, không ngờ kẻ ngây thơ là hẳn, tại loại thời điểm đặc thù này, nếu đưa người này sang đối thủ, tâm muốn chết hẳn cũng có.

Chương quỹ nắm lấy cánh tay Lâm Tú, nói: "Muội lượng bạc, mười lượng bạc, chỉ cần công tử có thể cung cấp băng cho Trích Nguyệt lâu, Trích Nguyệt lâu mỗi ngày trả người mười lượng bạc!"

Lâm Tú mỉm cười nhìn hẳn, đáp: "Thời tiết mấy ngày qua nóng bức, nguồn băng ở Vương Đô khan hiếm, muốn mua cũng không có hàng, lấy năng lực của ta, ngày thu đầu vàng chẳng phải việc khó, giá cả một ngày mười lượng, e là hơi thấp."

Hắn đem lời Chuông quỹ này nói vừa rồi, trả lại nguyên vẹn cho hắn.

Chuông quỹ Trích Nguyệt lâu ngơ ngác nhìn Lâm Tú, hận không thể tát mình hai cái, vì sao hồi nãy miệng lại nói thêm đôi câu kia?

Hắn vẻ mặt đưa đám, hỏi: "Công tử cảm thấy bao nhiêu thì thích hợp?"

Lâm Tú đáp: "Năm mươi lượng."

Chuông quỹ nhìn hắn, ai oán nói: "Công tử, người đây là cướp tiền!"

Lâm Tú một chút cũng không quan tâm, nói: "Nếu Chuông quỹ cảm thấy đắt, ta sẽ đi chỗ khác hỏi."

"Đừng!"

Chuông quỹ Trích Nguyệt lâu cắn răng một cái, nói: "Năm mươi lượng thì năm mươi lượng, nhưng công tử phải đáp ứng ta một điều kiện, ngoại trừ Trích Nguyệt lâu ta, không thể cung cấp bằng cho người khác!"

Tuy năm mươi lượng khiến hắn vô cùng đau lòng, nhưng chàng thanh niên này có thể tạo ra giá trị cho Trích Nguyệt lâu gấp mười lần gấp trăm lần, thậm chí gấp ngàn lần năm mươi lượng, hắn vẫn có thể tính toán rõ ràng món nợ này.

Lâm Tú nhìn hắn, nói: "Như thế, giá cả sợ rằng phải cao hơn một chút..."

Chuông quỹ Trích Nguyệt lâu đáp: "Ta nguyện ý ra gấp năm lần giá thị trường!"

Lâm Tú mỉm cười, gật đầu nói: "Hợp tác vui vẻ..."

Trích Nguyệt lâu, hậu viện.

Trích Nguyệt lâu ngụ tại khu vực trung tâm Vương Đô, chiếm diện tích cực lớn, ngoại trừ lâu chính đối diện đường phố, phía sau còn có hoa viên, hòn non bộ, ao hồ, đình đài, cùng một ít tiểu các đơn độc.

Lâm Tú đứng trước một giếng nước, dưới chân đã bày mấy thùng nước giếng, còn có tiểu nhị Trích Nguyệt lâu không ngừng múc nước.

Bởi vì thời tiết quá nóng bức, dưới ánh nắng mặt trời, nước giếng mức lên nhanh chóng hết mát mẻ.

Lâm Tú rửa sạch tay, sau đó đặt lòng bàn tay sát mặt nước trong thùng.

Sau khi trong thùng tản mát ra từng đợt hàn khí, mặt nước bắt đầu nhanh chóng đóng băng.

Rất nhanh, cả thùng nước giếng bị đóng băng thành một khối.

Chương quỹ Trích Nguyệt lâu nhìn cảnh này, trong lòng không kìm nén nổi kích động.

Mùa hè năm nay nóng nực vượt mức bình thường, nói băng đất hơn vàng cũng không ngoa, những khối băng dùng để giải nhiệt có tiền chẳng mua được, một băng khó cầu, chỉ cần giữ lại người này, có thể tượng tượng, việc làm ăn trong khoảng thời gian tiếp theo của bọn họ sẽ như thế nào.

Đối với Trích Nguyệt lâu mà nói, đây không chỉ là vấn đề lợi nhuận.

Các tửu lâu khác đều y như nồi hấp, Trích Nguyệt lâu lại là nơi nghỉ mát duy nhất, có thể lấy lòng những quý nhân kia, vô cùng ích lợi cho Trích Nguyệt lâu mai sau.

Chương 40: Ngày thu đầu vàng (1)

So với những thứ này, có mỗi mấy chục mấy trăm lượng bạc không tính là cái gì.

Sau khi Lâm Tú đông lạnh liên tiếp mấy thùng nước thì ngồi ở một bên nghỉ ngơi, chờ Nguyên lực khôi phục, tuy trực tiếp biến nước thành đá dễ dàng hơn nhiều, nhưng số tiêu hao cũng không nhỏ.

Không phải hẳn chưa từng nghĩ tới chuyện dùng cách khác, chẳng hạn như sử dụng nguyên lý hấp nhiệt là hòa tan đá tiêu (1) trong nước, nhưng phương pháp này hiệu suất chế băng không cao, sản lượng cực thấp, còn dễ bị người ta bắt chước sao chép. Trực tiếp dùng năng lực, không chỉ thêm thuận tiện, hiệu suất cũng cực cao.

(Đá tiêu/ 硝石 : là dạng khoáng vật của kali nitrat)

Hơn nữa ngoại trừ Linh m, chẳng ai sao chép được loại phương pháp này.

Lúc này, tiểu nhị Trích Nguyệt lâu sớm đã đục khối băng trong thùng, đặt vào băng giám.

Băng giám là công cụ giải nhiệt của người có tiền ở Vương Đô, nó là một vật thể vuông vắn, hình dáng tương tự cái đỉnh, bốn phía và phần đáy có lỗ nhỏ, chỉ cần bỏ khối băng vào, hơi lạnh sẽ tản ra từ lỗ, lưu thông trong phòng.

Tại hậu thế, kể cả mùa hè, khối băng cũng vô giá trị.

Nhưng Đại Hạ giống như Hoa Hạ cổ đại, nơi đây không có kỹ thuật tạo băng vào mùa hè, tất cả khối băng đều lưu trữ trong hầm

băng vào mùa đông, cất giữ tới mùa hè, kỳ thật chúng tan chảy tiêu hao không ít, dùng một khối mất một khối, giá cả đương nhiên đắt đỏ, nói băng quý như vàng cũng không quá đáng, gia đình bình thường căn bản tiêu dùng không nổi, bao gồm cả Lâm gia trước kia.

Bởi vậy, cho dù những năm trước không quá khan hiếm khối băng như hiện tại, thì giá cả một khối băng có thể tích tương đương thùng nước cũng khoảng một lượng bạc, băng chỉ phí một tháng của gia đình năm người có bữa thịt ăn.

Một thùng băng này, Lâm Tú bán cho Trích Nguyệt lâu với giá năm lượng bạc, gấp năm lần giá băng thông thường, nhưng Lâm Tú tin tưởng, Trích Nguyệt lâu tuyệt đối sẽ không thua lỗ, thậm chí còn có thể kiếm được nhiều hơn hẳn, tính ra vẫn là Trích Nguyệt lâu chiếm tiện nghi.

Có điều Lâm Tú không so đo mấy thứ này, bạc kiếm không hết, hợp tác trực tiếp cùng Trích Nguyệt lâu, bớt đi đại bộ phận phiền toái của hắn, hiển nhiên cũng phải mất một ít quyền lợi, hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý đối với chuyện này.

Một canh giờ sau, Tôn Đại Lực ôm một rương gỗ, cùng Lâm Tú bước ra khỏi Trích Nguyệt lâu.

Sắc mặt Lâm Tú tái nhợt, cước bộ thiếu lực, giống như thân thể bị móc rỗng, sự thật là thân thể hắn đích xác bị móc rỗng, tuy nói đóng băng một thùng nước không hao phí quá nhiều Nguyên lực, nhưng đóng băng năm mươi thùng trong vòng một giờ, bây giờ

trong cơ thể hẳn không vắt ra nổi một giọt Nguyên lực.

Nhưng thu hoạch cũng rất lớn.

Trong ruộng Tôn Đại Lực ôm, mười lượng là một thối bạc, ước chừng có ba mươi thối.

Cộng thêm mỗi ngày cõ định năm mươi lượng, Lâm Tú một canh giờ đã kiếm được ba trăm lượng bạc, quả là ngày kiếm đầu vàng, tiết kiệm một chút, đủ để nhà chi tiêu mấy năm..

Đây chính là chỗ tốt của dị thuật sư, cho dù phần lớn năng lực giả không đầu nhập triều đình, lợi dụng năng lực bản thân cũng có thể đại phú đại quý, cả đời không lo cơm áo.

Tôn Đại Lực ôm ruộng, vừa đi, vừa cười ngây ngô: "Ba trăm lượng bạc, nếu mỗi ngày đều có thể như thế thì tốt..."

Lâm Tú lắc lắc đầu, mỗi ngày đều có thể như thế là không có khả năng, thời tiết rất nhanh sẽ chuyển lạnh, cuộc sống như vậy không kéo dài được bao lâu, bạc kiếm được cũng ngày càng giảm, mà mùa đông năm nay, quyền quý Đại Hạ nếm qua thiệt thòi, cùng với các cửa hàng lớn Vương Đô, nhất định sẽ trữ bằng phục thù, đến mùa hè sang năm, giá bằng tất nhiên giảm mạnh, đến lúc đó, kiếm tiền nhờ chế bằng sẽ không dễ dàng như vậy.

Lúc Lâm Tú và Tôn Đại Lực về tới nhà, vừa dịp trông thấy A Nguyệt ôm một hộp gấm đi ra ngoài, Lâm Tú hỏi: "A Nguyệt tỷ, đi đâu vậy?"

A Nguyệt đi theo bên cạnh phu nhân Bình An bá rất sớm, lớn hơn Lâm Tú mấy tuổi, nàng

thấy Lâm Tú, dừng bước, nói: "Phu nhân bảo ta mang những thứ này đổi chút bạc đỡ dần chi phí trong nhà."

Lâm Tú tiến đến, mở hộp gấm ra nhìn một chút, phát hiện bên trong là một ít đồ trang sức, có vòng ngọc, trâm vàng, khuyên tai các loại.

Lúc này, phu nhân Bình An bá đi ra, cười nói: "Tú Nhi về rồi à, bên ngoài nóng lắm, mấy ngày nay con nên ở nhà nhiều hơn, tốt nhất đừng ra ngoài."

Lâm Tú chú ý, vòng ngọc trên tay nàng không thấy đâu, trâm vàng trên đầu, cũng thay thành một chiếc trâm gỗ.

Lâm Tú nói với A Nguyệt: "Mang những trang sức này lại chỗ cũ đi."

Chu Quân bước lên trước, nói: "Mấy thứ này để cũng không có tác dụng gì, không bằng cầm cổ chúng, trợ giúp chi phí gia đình."

Lâm Tú cười cười, đáp: "Chuyện bạc nung không cần lo lắng, Đại Lực..."

Tôn Đại Lực cười ngây ngô bước lên đằng trước, mở cái rương ôm trong ngực ra, dưới ánh mặt trời, từng thỏi bạc sắp xếp chỉnh tề khiến Chu Quân có chút choáng váng.

Chương 41: Ngày thu đầu vàng (2)

Sồ bạc này e rằng tới mấy trăm lượng, nàng khiếp sợ nhìn Lâm Tú, hỏi: "Tú Nhi, cái này, sồ bạc này từ đâu ra, người không thể làm việc xấu..."

Tuy Lâm gia xuống dốc, nhưng vẫn nằm trong danh sách quyền quý, văn thư Thanh Lại ti cũng là quan viên trong triều, nếu một lòng muốn kiếm bạc, có vô số biện pháp, nhưng đều không phải phương pháp chính đạo.

Lâm Tú biết nàng đang lo lắng cái gì, an ủi nói: "Nương, người yên tâm, sồ tiền này là do chính ta kiếm, không tin người hỏi Đại Lực."

Tôn Đại Lực lập tức nói: "Phu nhân, ta làm chứng, đây thật sự là thiếu gia khổ cực kiếm được!"

Chu Quân trước tiên không tin, nói: "Các người chớ thông đồng lừa gạt ta, Tú Nhi làm cái gì mà có thể trong thời gian ngắn kiếm được nhiều bạc như thế?"

Lâm Tú bắt đắc dĩ, chỉ đành giải thích cặn kẽ: "Chẳng lẽ nương quên, hiện tại ta đã thức tỉnh năng lực dị thuật, thời tiết gần đây nóng như vậy, Vương Đô một băng khó cầu, ta chỉ là dùng năng lực của mình, trợ giúp Trích Nguyệt lâu tạo không ít khối băng, đây là thù lao bọn họ trả ta.

Thật vất vả mới làm nàng tin tưởng, Chu Quân nhìn từng hàng thỏi bạc trong rương, vẫn khó tin nổi nói: "Nhưng, nhưng đây nhiều quá..."

Lâm Tú cười một tiếng, đáp: "Nương hãy yên tâm, mỗi một khoản tiền ta kiếm được đều sạch sẽ, về sau nương cùng cha ở nhà hưởng phúc đi."

Tiếp đấy, hắn nói với A Nguyệt: "Nguyệt tỷ, đợi lúc ngoài trời mát mẻ, tỷ và nương đi dạo phố, trang sức tỷ đeo lâu rồi, cũng nên đổi mới."

Đôi mắt A Nguyệt cong thành trăng lưỡi liềm, đáp: "Công tử tốt quá."

Tâm tình Chu Quân lại hơi sa sút, nàng áy náy nhìn Lâm Tú, nói: "Tú Nhi, đều tại cha nương không có bản lĩnh mới khiến con dùng dị thuật làm những việc này..."

Ở bất kỳ vương triều nào, Dị Thuật sư luôn là tồn tại thân phận tôn quý, sẽ được triều đình hoặc các thế lực đào tạo nuôi dưỡng, rất hiếm khi có Dị Thuật sư vì bạc, tự hạ thân phận, đi làm mấy chuyện thấp kém này.

Lâm Tú nắm tay nàng, không thêm để ý nói: "Nương người nói gì thế, dựa vào bản lĩnh bản thân kiếm tiền, một chút cũng không mất mặt, số tiền này người cất trước đi, sau này còn càng ngày càng nhiều..."

...

Hơi lạnh phả ra từ trong băng giám làm toàn bộ căn phòng cực kỳ mát mẻ.

Chu Quân thu cất số bạc kia, chậm rãi đi tới trước bàn, nói với trượng phu của mình: "Lão gia, người có cảm thấy Tú Nhi thay đổi hay không..."

Lâm Đình gật đầu, nói: "Ta cũng cảm thấy, hắn lại tự mình yêu cầu hủy bỏ hôn ước với

Triệu gia, không phải hấn vẫn rất chờ mong chuyện này sao?"

"Ta nói không phải chuyện này."

Chu Quân lắc đầu, trong mắt hiện ra một tia vui mừng, lại thêm vài phần đau lòng, thấp giọng nói: "Tú Nhi trưởng thành rồi..."

Nàng vui mừng là nhi tử đã trưởng thành, dù mai sau bọn họ tạ thế, dựa vào năng lực của hấn, cũng có thể sinh hoạt rất tốt.

Mà nàng đau lòng chính là, hấn mới mười tám tuổi, cùng tuổi với đám con cháu quyền quý, đa số còn ở tuổi phóng ngựa hưởng lạc, hưởng thụ bóng râm của bậc cha chú, còn hấn lại chống đỡ một gia đình.

Lâm Đình cũng khẽ thở dài, nói: "Đều do ta làm cha vô năng..."

Chu Quân nắm lấy tay hấn, vẻ mặt bỗng biến thành thư thái, nói: "Kỳ thật, đây cũng chưa chắc không phải chuyện tốt, ít nhất tới khi chúng ta trăm tuổi, sẽ không cần lo lắng quá mức..."

Ngày hôm qua thân thể bị vết sạch, sau khi ngủ một giấc, Lâm Tú lại đầy máu sống lại.

Trưa ngày hôm sau, ăn cơm trưa xong, hấn cùng Tôn Đại Lực rời nhà, một đường thẳng tiến hướng Trích Nguyệt lâu.

Hai người mới vừa vào cửa Trích Nguyệt lâu, trên đường phố, một thân ảnh áo trắng bước chân hơi dừng lại, sau đó liền đi theo.

Trích Nguyệt lâu hôm nay hoàn toàn khác với hôm qua.

Lúc Lâm Tú tới ngày hôm qua, trong tửu lâu không có một ai, hôm nay hấn cùng Tôn Đại

Lục bước vào cửa lớn, vén rèm cửa thật dày lên, phát hiện đại sảnh lầu một kín chỗ, trong mấy gian nhả các lầu hai cũng đông đúc bóng người, trong sảnh tập nập hơn hôm qua rất nhiều, hiển nhiên là kê thêm bàn.

Việc làm ăn của Trích Nguyệt lâu tốt hơn không ngoài suy đoán, bên ngoài nóng bức khó chịu, bên trong lầu lại tựa phòng máy lạnh vậy, trước mắt hẳn là nơi nghỉ mát duy nhất Vương Đô.

Hai người mới vừa vào tửu lầu, chương quỹ Trích Nguyệt lầu lập tức từ trong quầy chạy ra, nắm cổ tay Lâm Tú, thở phào hơi dài, nói: "Lâm công tử, cuối cùng ngài đã tới, mấy khối băng ngày hôm qua dùng sắp hết, nếu người không tới, ta sẽ đích thân đến nhà mời người..."

"Chẳng phải ta tới rồi sao."

Lâm Tú cười cười, nói: "Chúng ta bắt đầu đi."

Dưới sự dẫn dắt của Tiền chương quỹ, hẳn lần nữa đến cạnh giếng nước ở hậu viện, nơi này đã bày đủ năm mươi thùng nước, trong thùng cũng mức đầy nước, trước khi hẳn đến, Trích Nguyệt lầu đã sớm chuẩn bị hết toàn bộ.

Kế tiếp đều là công việc của Lâm Tú.

Chương 42: Đánh giá của Triệu Linh m (1)

Rửa tay xong, hắn đặt lòng bàn tay lên mặt thùng nước, chưa kịp ngưng kết cả thùng nước thành băng thì phía sau chợt thổi tới một làn gió thơm.

Triệu Linh m đứng đằng sau Lâm Tú, nghi hoặc hỏi: "Người đang làm gì vậy?"

Lâm Tú kinh ngạc nói: "Sao người lại tới đây?"

Triệu Linh m nói: "Ta tình cờ trông thấy người, nên đến xem người ở chỗ này làm cái gì?"

"Làm ăn đó."

Lâm Tú đã ngưng kết thùng nước thứ nhất thành băng, bàn tay rời khỏi mặt băng, nói: "Nhiều nhất là một tháng nữa, thời tiết sẽ chuyển lạnh, còn không thừa dịp trời nóng kiếm thêm chút ít?"

Triệu Linh m cau mày nói: "Người mà thiếu bạc thế à, bị người khác nhìn thấy thì biết làm sao?"

Lâm Tú liếc nàng một cái, hỏi: "Người từ đâu nhìn ra ta không thiếu bạc?"

Thứ Dị Thuật sư truy cầu hắn là lực lượng mạnh mẽ, lợi dụng năng lực dị thuật trời cao ban cho để kiếm vàng bạc chắc chắn là tự hạ thấp thân phận.

Lâm Tú đưa lòng bàn tay sang thùng nước thứ hai, Triệu Linh m trực tiếp nắm cổ tay hắn, nói: "Người muốn bao nhiêu bạc, ta cho người."

Lâm Tú nghe vậy sững sờ một chút.

Khi một nữ nhân giàu có nói với người rằng người muốn bao nhiêu tiền, ta cho người, thì rất ít người có thể chịu đựng nổi loại cám dỗ này.

Cho dù nữ nhân này vừa già vừa xấu, thậm chí có cả một sở thích đặc biệt nào đấy, cũng sẽ có không ít nam nhân bu bám. Những người kiểu thế Lâm Tú thấy nhiều rồi.

Huống chi nữ nhân này vừa trẻ vừa đẹp, vóc dáng lại tốt, những lời này có lực sát thương to lớn đối với nam nhân không thể nghĩ ngờ.

Đáng tiếc Lâm Tú không giống.

Có thể tự kiếm tiền nuôi gia đình, tại sao phải dựa dẫm người khác.

Hắn liếc Triệu Linh m lần nữa, thân nhiên đáp: "Người coi ta là hạng người nào, vả lại, bị người khác trông thấy thì sao, ta dùng năng lực của mình kiếm tiền, chẳng việc gì đáng xấu hổ."

Triệu Linh m nhìn Lâm Tú, ở trong lòng nàng, sau hình tượng "Háo sắc", Lâm Tú có thêm một "Tham tài".

Nàng phát ồng tay áo lên, một đạo hàn khí tuôn ra, toàn bộ nước trong mấy chục cái thùng cạnh giếng ngưng kết thành băng.

Nàng thân nhiên nhìn Lâm Tú một cái, hỏi: "Đủ chưa?"

Lâm Tú thán phục trước thực lực mạnh mẽ của Triệu Linh m, đồng thời khẩn trương nói: "Ta tự làm từ từ cũng được, người làm như vậy, bạc tính cho ai?"

Triệu Linh m cắn răng đáp: "Tính cho người, một văn tiền ta cũng không cần."

Nghe thế Lâm Tú mới yên tâm, tuy nói hăn không làm gì, nhưng không có Linh m, hăn từ từ làm, nhiều nhất một giờ sẽ có thể hoàn thành, đây vốn là hăn xứng đáng.

Chương quỹ Trích Nguyệt lâu cũng chú ý, chẳng bởi Triệu Linh m nhúng tay tái tạo phong ba, khiến người ta thành thành thành thật dưng ba trăm lượng bạc.

Chỉ là trong lòng hăn cảm khái, những Dịch Thuật sư mạnh mẽ này mới đúng là kiếm tiền như cướp tiền, nếu bọn họ có tâm thì trong thời gian ngắn có thể tích lũy tài phú to lớn hết sức dễ dàng.

Rời khỏi Trích Nguyệt lâu, Triệu Linh m đi phía trước Lâm Tú, đầu không hề ngoảnh lại, lãnh đạm nói: "Dù ngươi tham tài, nhưng cũng cần ngẫm lại thân phận bản thân, chuyện này sẽ khiến người khác khinh thường Lâm gia."

Lâm Tú biết Linh m có lòng tốt, tại Vương Đô, quyền quý phải có dáng vẻ quyền quý, ai đòi quyền quý lại lẩn lộn một chỗ với thương nhân, huống chi là tự hạ xuống cấp bậc giống Lâm Tú, hành vi như vậy, ở trong mắt quyền quý khác, chắc chắn là trò cười hiêm thấy.

Đây không chỉ mất mỗi thể diện Lâm gia, mà còn mất luôn thể diện Triệu gia.

Hăn nhún nhún vai, nói: "Bọn họ nghĩ sao là chuyện của bọn họ, lần trước trong nhà mời ngự y, tốn vài chục lượng bạc, tiếp đây lại cho thôi việc mấy hạ nhân, chi phí trợ cấp thôi việc không hề ít, nếu không đi kiếm chút tiền, e rằng chẳng có gì mà ăn, mấy chuyện này ta không làm, chẳng lẽ để cha nương làm ư?"

Bước chân Triệu Linh m dừng lại, nàng không ngờ Lâm gia đã khốn đốn đến nước này, nàng bấy giờ muốn nói gì đó, nhưng không biết mở miệng thế nào.

Lúc này, Lâm Tú đã lướt qua Triệu Linh m, tiếp tục đi về đằng trước.

Tại giữa đường phố, một phụ nhân áo quần rách rưới ôm một đứa bé trong lòng. Nàng quỳ trên mặt đất, giọng cầu cứu nghe đầy bi thương: "Cầu xin mọi người, ai có tấm lòng hảo tâm thì giúp đỡ ta với..."

Vô số người đi đường bước qua trước người bọn họ, nhưng chỉ cúi đầu nhìn nàng một cái. Nhiều người thậm chí còn không thèm để ý bọn.

Lâm Tú tiến tới chỗ phụ nhân, ngồi xổm xuống hỏi: "Đại thẩm, đã có chuyện gì xảy ra với người vậy?"

Thấy có người nói chuyện với nàng, phụ nhân tóc tai bù xù chột ngắc đầu lên.

Nàng ôm đứa bé trong lòng, lo âu nói: "Đứa nhỏ, đứa nhỏ bị bệnh, đại phu nói, nói nếu không chữa trị, sẽ không sống nổi. Ta, ta, ta không có tiền..."

Lâm Tú lấy một thỏi bạc từ trong ngực, đưa cho nàng, hỏi: "Thế này đã đủ chưa?"

"Đủ rồi, đủ rồi!"

Phụ nhân gấp gáp nhận lấy bạc, ngay cả lời cảm ơn cũng chẳng kịp nói. Sau đó ôm lấy đứa bé, đứng dậy khỏi mặt đất chạy như điên, rời khỏi tầm mắt Lâm Tú.

Chương 43: Đánh giá của Triệu Linh m (2)

Triệu Linh m bước đến, nói: "Ở Vương Đô, mười người như vậy thì có tới tám chín người là lừa đảo."

Lâm Tú cười cười ra vẻ không đáng kể, nói: "Như vậy thì cũng có sao đâu, chỉ là mấy lượng bạc mà thôi. Một bữa cơm ở Trích Nguyệt lâu cũng hơn vài lượng. Lừa thì đã lừa, nhưng ngộ nhỡ họ khổ cực là thật thì sao. Với lại, tình trạng của đứa bé kia nhìn không giống giả mạo."

Kỳ thực, Lâm Tú ở kiếp này làm việc đã rất thu liễm. Dù sao hắn ở kiếp trước đã không ít lần tâm huyết dâng trào mà ném ví tiền cho ăn mày ven đường, sau đó tự đập xe về nhà.

Ở kiếp này hắn có gia đình, có cha nương phải hiếu kính, còn phải nuôi thêm một con chó, không thể tùy hứng mà từ thiện bất chấp được.

Nhờ có Triệu Linh m giúp Lâm Tú nhiều việc bận rộn, bởi vậy mà hắn có thêm một giờ thư giãn. Hắn rảnh rồi đi loanh quanh trên đường, và cũng đúng lúc nhân cơ hội này làm quen Vương Đô một chút.

Triệu Linh m lẳng lẳng đi theo Lâm Tú, nàng đang yên lặng quan sát hắn.

Nàng phát hiện, Lâm Tú làm rất nhiều chuyện khiến người khác không thể hiểu nổi.

Hắn sẽ không chút do dự cho phụ nhân ăn xin một thỏi bạc, nhưng lại vì mấy văn tiền mà dây dưa một khắc đồng hồ với chủ quầy hàng ven đường.

Hắn sẽ tiêu một lượng bạc để mua mấy bàn thức ăn của tửu lâu nhỏ, đưa cho ăn mày trên phố. Vậy mà bản thân lại ngồi bên đường ăn một bát mì nước cốt giá ba văn tiền, còn ăn liên tiếp ba bát.

Hắn là quyền quý không giống những quyền quý khác mà Triệu Linh m từng gặp. Nhưng kỳ quái chính là, nàng nhìn hắn thuận mắt hơn bất kỳ tên quyền quý nào mà nàng thấy.

Lâm Tú húp xong ngụm nước mì cuối cùng, tiếp đó buông bát xuống, ngoảnh đầu nhìn Triệu Linh m, hỏi: "Người xác định không ăn một bát à, hương vị của nhà này thật sự không tệ."

Triệu Linh m lắc đầu: "Ta không đói."

Trong mười bảy năm qua, nàng chưa hề ăn ở một nơi như vậy, và hiện tại đương nhiên cũng không.

Có điều trong lòng nàng khó tránh khỏi tò mò, mì này thật sự ăn ngon thế ư? Ngon tới mức Lâm Tú và Tôn Đại Lực, một người ăn ba bát, một người ăn năm bát...

Lâm Tú ăn ba bát mì, là vì sau khi thức tỉnh lực lượng hắn rất dễ cảm thấy đói bụng, hơn nữa sơn trâm hải vị như kiểu bào ngư tôm hùm hắn đã sớm ăn tới chán ngấy. Kiếp trước hắn luôn thích những quán nhỏ ruồi bay quanh bởi nơi như vậy thường có hương vị đặc biệt. Những nơi ấy tuy không thanh nhã, lịch sự, nhưng thường hay cất giấu những mỹ vị chân chính.

Triệu Linh m nhìn hắn một chút, nói: "Ta về đây, ngày mai ta sẽ tìm người để tu luyện."

Nói xong, nàng xoay người đi về phía Triệu gia. Thời điểm đi ngang qua một y quán, nàng trông thấy phụ nhân quần áo rách rưới hồi nãy đang xách mấy thang thuốc trên tay, vẻ mặt tươi cười ôm đứa bé bước ra.

Khi nhìn thấy Triệu Linh m, phụ nhân kéo đứa trẻ cùng quỳ xuống, luôn miệng nói: "Tạ ơn cô nương, tạ ơn ân huệ cứu mạng của cô nương!"

Triệu Linh m không dám nhìn họ, nàng hốt hoảng lần tránh. Nhận một cái quỳ này, nàng cảm thấy thật hổ thẹn.

Về đến nhà, Triệu Linh m mang theo tâm sự nặng nề, tới tận lúc ăn cơm vẫn hơi thất thần. Ở đối diện nàng, một vị nam tử trung niên mỉm cười hỏi: "Thế nào?"

Triệu Linh m hoàn hồn, nhìn sang phụ thân mình, hỏi: "Cái gì thế nào?"

Người trung niên nói: "Nghe nói mấy ngày nay con ở chung một chỗ với Lâm Tú, hẳn thế nào?"

Triệu Linh m suy nghĩ một chút, đáp: "Hắn là một người tốt."

Người trung niên sùng sốt, nghi hoặc nói: "Người tốt?"

Triệu Linh m gật gật đầu, buông đứa xuống, nói: "Hắn tu hành khắc khổ, làm người cần kiệm, tâm địa thiện lương, lòng dạ chính nghĩa, sống có trách nhiệm. Quyết điểm duy nhất của hắn... chính là thức tỉnh dị thuật muộn một chút."

"Hắt xì!"

Lâm Tú đang đi dạo trên đường bỗng hắt hơi một cái, đồng thời trong lòng dâng lên một

loại dự cảm không ổn mà chẳng rõ nguyên do.

Tu hành khắc khổ, làm người cần kiệm, tâm địa thiện lương, lòng dạ chính nghĩa, có trách nhiệm có đảm đương.

Đây là đánh giá của Triệu Linh m về Lâm Tú trong khoảng thời gian dài tiếp xúc từ trước đến nay.

Nàng tự mình nhận thức được hấn khắc khổ trong tu hành.

Ở Vương Đô, đám quần là áo lụa đều ăn cơm ở Thiên Hương lâu, Trích Nguyệt lâu, các loại sơn trân hải vị, mỹ vị giai nhưỡng. Một bữa cơm hở tí là vài lượng thậm chí mấy chục lượng bạc, còn hấn ăn là bát mì nước cốt giá ba văn tiền, chúng tỏ hấn làm người cần kiệm.

Về phần hấn mời ăn mày ăn cơm, không chút nghi ngờ cho phụ nhân kia bạc không phải là do hấn lãng phí, mà nói lên rằng hấn có tâm địa thiện lương.

Ở Thanh Lại ti Lâm Tú vì dân giải oan, không sợ cường quyền, nêu lên hấn mang trong lòng chính nghĩa. Buông bỏ thân phận để vào Trích Nguyệt lâu kiếm tiền nuôi gia đình, thể hiện trách nhiệm và đảm đương của hấn.

Chương 44: Cảm ơn người! (1)

Còn có một điểm Triệu Linh m không nói ra, đó là khuyết điểm của Lâm Tú ngoại trừ thức tỉnh dị thuật muộn thì còn hơi háo sắc. Nhưng theo góc nhìn của Triệu Linh m, đây cũng chẳng phải vấn đề.

Chỉ cần hấn gặp qua tỷ tỷ, trong mắt sẽ không còn nữ nhân nào khác.

Nàng có sự tự tin như vậy.

Bụp!

Người trung niên đánh rơi đĩa xuống bàn. Nghe nữ nhi đánh giá Lâm Tú khiến hấn rất bất ngờ, hấn chưa từng thấy nàng đánh giá ai nhiều điểm tốt đến vậy.

Sau khi Triệu Linh m đưa ra đánh giá về Lâm Tú, lại giải thích mỗi cái một lần cho phụ thân nàng.

Người trung niên nâng chén rượu lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, tiếp đó cười nói: "Xem ra, Lâm Đình đã dạy dỗ một đứa con trai tốt. Người như vậy, trong số con cháu quyền quý Vương Đô quả thực hết sức hiếm thấy."

Triệu Linh m nhìn hấn, hỏi: "Cho nên, phụ thân phải tuân thủ phần hôn ước kia ư?"

Trung niên nhân gật đầu: "Ta vốn nghĩ rằng, nếu Lâm Tú giống như đám hoàn khố Vương Đô khác, phẩm hạnh thấp kém không chịu nổi thì cho dù mất đi danh dự Triệu gia, ta cũng phải hủy bỏ phần hôn ước này. Nhưng nghe con nói xong, nếu quả thực phẩm tính của hấn cao khiết như vậy thì Triệu gia chúng ta sao có thể nói mà không giữ lời."

Triệu Linh m không nói gì thêm, nàng vốn mãnh liệt phản đối với hôn ước này.

Phần lớn con cháu quyền quý của Vương Đô, nàng đều biết. Trong những người này, nàng cho là không có ai có thể xứng đôi với tỷ tỷ. Nhưng thân là cô gái, dù thiên phú có cao hơn nữa, địa vị tôn quý hơn nữa, chung quy cũng phải lập gia đình.

Trong tất cả nam tử quen biết, nếu nhất định phải chọn một người, vậy chỉ có thể là Lâm Tú.

Nhân phẩm của hắn ra sao, bản thân rõ như ban ngày. Coi như thiên phú tu hành của Lâm Tú kém một chút, nhưng chỉ cần mình đốc thúc hắn nhiều hơn, thành tựu sau cùng của hắn sẽ không quá kém.

Sau khi suy nghĩ sâu xa, người trung niên đứng dậy, nói với Triệu Linh m: "Nếu đã như thế, bây giờ con cùng ta đi tới Lâm gia một chuyến.

...

Lâm Tú và Tôn Đại Lực đi dạo trên phố suốt hai giờ, làm không ít chuyện, mua không ít đồ.

Ở kiếp trước, hắn cực kỳ kháng cự đối với việc đi dạo phố, cùng các cô em đi dạo phố quả thực là hành động bất đắc dĩ. Nếu không thỏa mãn được dục vọng mua sắm của các nàng, các nàng sẽ không đi sâu vào thảo luận vấn đề nhân sinh với hắn.

Nhưng nếu bản thân chủ động đi dạo phố, cảm nhận hoàn toàn khác biệt.

Hắn mua cho lão Hoàng gác cổng một tàu thuốc ngọc thạch, mua cho A Nguyệt một cái trâm vàng, mua cho nữ đầu bếp Vương thẩm

hai tấm vải lụa tốt nhất, ngay cả Tôn Đại Lực cũng được tặng một đôi hộ tí bằng thép ròng.

(Hộ tí/ 护臂 : thường được các võ tướng hay hiệp khách sử dụng để bảo vệ cổ tay của mình. Có loại bằng da, có loại bằng thép, thiết kế nhiều mẫu mã hình thù khác nhau.)

Thời điểm Lâm phủ suy tàn nhất, mỗi một người nếu còn kiên trì lưu lại thì đều là người nhà của hắn. Đối với người nhà, hắn đương nhiên phải dụng tâm một chút, cho nên Lâm Tú đã chuẩn bị quà cho tất cả bọn họ.

Lúc Lâm Tú và Tôn Đại Lực về phủ thì đã gần hết buổi chiều.

Hắn vừa bước vào cửa nhà đã thấy mấy bóng người đi ra từ trong phòng. Hai vị trong đó là Bình An bá cùng phu nhân Bình An bá. Còn hai vị khác, một người là Triệu Linh m, cuối cùng là một vị nam nhân trung niên.

Tuổi của nam nhân kia xấp xỉ với phụ thân hắn, dáng vẻ nhìn ôn hòa thân thiết, dung mạo có cảm giác quen thuộc.

Bình An bá trông thấy Lâm Tú, vội vàng nói: "Tú Nhi về rồi, còn không mau tiến tới gặp Triệu bá phụ."

Lâm Tú tức khắc đoán được thân phận của nam nhân trung niên, trong lòng không khỏi vui mừng, chẳng lẽ Triệu gia đến từ hôn. Đây thật sự quá tốt, hắn đã không kịp chờ đợi mà muốn thúc ngựa lao nhanh!

Lâm Tú sai bước, nói với nam nhân trung niên kia: "Gặp qua Triệu bá phụ."

Người trung niên dùng ánh mắt thương thức nhìn hấn, gật đầu nói: "Không tệ."

Hấn không nói nhiều gì, chỉ mỉm cười nói với vợ chồng Bình An bá: "Chúng ta trở về trước, ngày khác sẽ bài phỏng lại."

Vợ chồng Bình An bá tiễn người trung niên ra khỏi Lâm phủ. Lâm Tú do quá mức cao hứng nên vẫn đang đứng sững sờ tại chỗ. Khóe miệng hấn nhếch lên, chứng tỏ tâm tình của hấn bây giờ rất là vui sướng.

Rốt cuộc, hôn sự vương vীu này cuối cùng đã kết thúc, từ nay về sau, ai cũng không thể ngăn cản hấn thúc ngựa lao nhanh!

Triệu Linh m nhìn hấn, thân nhiên hỏi: "Người rất vui về?"

Lâm Tú khó kìm nén hưng phấn: "Dĩ nhiên, các người không cần tự chịu gánh nặng gì cả, ta cũng sẽ không oán trách các người. Tuy hôn ước hủy bỏ, thế nhưng mọi người vẫn sẽ là bằng hữu..."

Triệu Linh m nhú mày: "Hôn ước hủy bỏ gì, sao lại phải hủy bỏ?"

Lâm Tú... cảm thấy không ổn!

Hấn gấp gấp hỏi: "Vậy hôm nay các người tới đây... là vì chuyện gì?"

Chương 45: Cảm ơn người! (2)

Triệu Linh m bình tĩnh trả lời: "Vì chuyện hôn sự giữa người và tử tử. Tử tử hiện tại không ở Vương Đô, chờ lúc nàng trở về lập tức sẽ cho các người thành hôn."

Bên tai tựa như sấm sét nổ vang, đầu Lâm Tú trống rỗng. Mặt hấn tái mét, lẩm bầm: "Cái, cái gì..."

Triệu Linh m liếc nhẹ hấn: "Chẳng lẽ người không muốn?"

Lâm Tú nhớ tới lần trước hấn nói không muốn, ngay sau đó hấn đã bị nàng ngược đãi. Gắng nuốt nước miếng một cái, hấn vô cùng khó hiểu hỏi: "Không phải, không phải. Chẳng qua là ta tò mò, tử tử người ưu tú như vậy, gả cho vương công quý tộc, thậm chí là hoàng tử đều được. Tại sao các người lại gả cho ta..."

Nghe Lâm Tú nhắc tới những người đó, Triệu Linh m khẽ nhếch khóe miệng, trong mắt không chút che dấu khinh thường: "Vì bọn họ không xứng."

Lâm Tú cảm thấy nghi hoặc: "Vậy ta xứng sao?"

Thấy Triệu Linh m dùng ánh mắt kỳ quái nhìn về phía hấn, Lâm Tú mới ý thức được lời hấn vừa nói đích xác hơi tiện, liền giải thích: "Ý ta là, nhà ta đã xuống dốc, không xứng với nhà các người..."

Triệu Linh m thản nhiên: "Những thứ này không quan trọng."

Lâm Tú bất lực hỏi: "Thế cái gì mới quan trọng?"

Triệu Linh m đáp: "Người là một người tốt, và lại người đã thông qua khảo nghiệm của ta."

"..."

Lâm Tú không ngờ có ngày mình sẽ được gọi là người tốt, mặt hần đầy mê man: "Khảo nghiệm gì?"

Triệu Linh m nói: "Tuy thiên phú tu hành của người hơi kém, nhưng người chăm chỉ tu luyện, làm người cần kiệm, tâm địa thiện lương, lòng dạ chính nghĩa, có trách nhiệm có đảm đương, với ta như vậy được coi là một người tốt."

Lâm Tú lộ vẻ bất ngờ.

Hần không ngờ Linh m đánh giá hần lại cao vậy. Nàng hiểu hần, nàng thật sự hiểu hần!

Sắc mặt Lâm Tú ửng đỏ, ngượng ngùng nói: "Quá khen, quá khen, ta chỉ làm một ít chuyện nhỏ nhặt không đáng kể thôi..."

Triệu Linh m nhìn hần, nói: "Đối với người là không đáng kể, nhưng đối với những người mà người giúp thì không phải. Nếu không có người đứng ra, vị cô nương chết oan kia sau khi chết khó lòng rửa sạch nỗi oan uổng."

Lâm Tú giải thích: "Dù sao cũng cần người đứng ra, ta chính là chịu không nổi cảnh tượng như vậy..."

Triệu Linh m gật gật đầu: "Còn có phụ nhân kia, nếu như không nhờ người, đứa bé kia sẽ nguy hiểm đến tính mạng."

Lâm Tú nói: "Chỉ là mấy lượng bạc thôi, với lại ta kiếm tiền rất dễ dàng. Dù có bị lừa cũng không tổn thất bao nhiêu, nhưng

nếu mấy lượng bạc có thể cứu người một mạng người, như vậy rất có lợi."

Bất chợt, Triệu Linh m lại hỏi hấn: "Có một chuyện ta không hiểu."

"Chuyện gì?"

"Vì sao bản thân ngươi ăn một bát mì nước cốt giá chỉ ba văn tiền, mà lại chịu bỏ ra mấy lượng bạc để mời ăn mỳ ăn cơm?"

Lâm Tú cười cười: "Cuộc sống của bọn họ ngây ngô ngơ ngác, không có hy vọng. Thỉnh thoảng, ta cho bọn họ một sự kinh hỉ ngoài ý muốn, như vậy không phải là một chuyện thú vị ư?"

Triệu Linh m nhất thời không nói nên lời, chỉ có thể cảm khái một câu: "Ngươi thật là một người kỳ quái."

Lâm Tú nhìn Triệu Linh m, khẽ mỉm cười, trong lòng cũng tràn đầy vui sướng.

Tại thế giới xa lạ này, có thể xuất hiện một người hiểu hấn như vậy, không thể không nói là một chuyện may mắn.

Đáng tiếc nàng là cô gái, nếu nàng là nam nhân, Lâm Tú nhất định cùng nàng cắt máu ăn thề, kết giao tri kỷ.

Nhưng mà rất nhanh Lâm Tú đã không vui vẻ nổi, hấn kinh ngạc nhìn Triệu Linh m, hỏi: "Chẳng lẽ, đây là nguyên nhân mà Triệu gia tình nguyện gả tỷ tỷ ngươi cho ta?"

Triệu Linh m nhìn hấn: "Ngươi nên cảm ơn ta đi, nếu không nhờ ta, phụ thân đã định hủy bỏ phần hôn ước này rồi đấy."

Lâm Tú nhìn nàng, nụ cười trên mặt còn khó coi hơn khóc, căn răng nói: "Ta cảm ơn ngươi..."

Lâm Tú ngàn tính vạn tính, lại không tính đến nội ứng luôn bên cạnh hắn.

Khó trách hắn đi đâu cũng có thể gặp phải Linh m, hóa ra là nàng đang theo dõi khảo nghiệm hắn.

Sớm biết từ hôn không thành công thì có lẽ hắn đã biểu hiện tệ một chút.

Hắn có thể không mời những tên ăn mày kia ăn cơm, không ăn một bát mì giá ba văn tiền. Khi ở Thanh Lại ti, không giúp cô gái kia...

Bỏ đi, cho dù biết có ngày hôm nay, thời điểm nên đứng ra Lâm Tú vẫn sẽ ra mặt giải quyết.

Chuyện quá khứ đã qua, nhưng chuyện tương lai vẫn còn có thể thay đổi.

Tuy hiện tại Triệu gia đã quyết định, nhưng cũng chưa chắc họ không đổi chủ ý.

Những phương diện mà Triệu Linh m đã kể, Lâm Tú không có biện pháp thay đổi. Nhưng ở một số phương diện khác... thì có thể.

Hắn có thể tiếp tục đi thanh lâu tâm sự cùng Hải Đường cô nương, hắn hôm nay đi, ngày mai đi, ngày kia cũng đi, ngày nào hắn cũng đi. Lâm Tú không tin Triệu gia sẽ gả một thiên chi kiều nữ như vậy cho một kẻ đi dạo thanh lâu mỗi ngày.

Lâm Tú thở dài trong lòng.

Mọi thứ dường như ngày càng trở nên phức tạp hơn.

Chương 46: Hầm băng báo nguy (1)

Thân phận địa vị hai nhà Lâm Triệu đã chênh lệch quá lớn. Cuộc hôn sự này tốt nhất nên do Triệu gia tự mình hủy bỏ. Nếu Lâm gia chủ động từ hôn chẳng khác nào đánh vào mặt Triệu gia.

Vốn tưởng rằng Triệu gia sẽ không gả vị thiên kiều chi nữ kia cho hần, thì ai ngờ được rằng bên cạnh hần xuất hiện một đồng đội heo.

May mắn thay, sự việc này không đến mức không thể xoay chuyển.

Để khiến bọn họ thay đổi chủ ý, cách duy nhất là thay đổi ấn tượng của Linh m về hần.

Hải Đường cô nương, chờ ta... !

Lúc này, Triệu Linh m bỗng nhiên nói với hần: "Nếu hôn ước đã định, ngươi nên kiểm chế bản thân. Lần sau nếu để ta nhìn thấy ngươi dạo chơi thanh lâu, chắc chắn ta sẽ cắt đứt chân của ngươi, ta nói được làm được."

Nói xong, nàng tặng Lâm Tú một ánh mắt hình viên đạn cảnh cáo, sau đó dứt khoát xoay người rời đi.

Đến nước này, con đường thoát thân cuối cùng của Lâm Tú cũng bị chặn kín hoàn toàn.

Không lâu sau, vợ chồng Bình An bá trở lại từ bên ngoài, Bình An bá nói với Lâm Tú: "Tú nhi, Triệu bá phụ đi về, ngươi nên ra ngoài tiễn hần một chút, bằng không người ngoài lại nói Lâm gia chúng ta không hiểu lễ nghi."

Chu Quân cười cười: "Ban nầy ta trông thấy Linh m nói chuyện cùng Tú Nhi ở đằng sau. Chắc sau khi Tú Nhi nghe được tin tức này hẳn là vui mừng tới quên cả trời đất mất."

Lâm Tú đưa tay lau một giọt nước mắt tuôn rơi bởi sự bi phần, đáp: "Đúng thế, vui mừng, vui tới nỗi phát khóc rồi..."

Bình An bá cảm khái: "Ngay cả phần hôn ước này cũng tình nguyện chấp thuận, Triệu gia quả nhiên nói chữ tín. Trước nay là chúng ta lòng tiểu nhân..."

Lâm Tú bây giờ rất bất lực, ai muốn cưới một nữ nhân chưa từng gặp mặt?

Không biết nàng đẹp hay xấu, cao thấp mập gầy, tính cách ra sao, có hợp hay không, có thích hợp kết hôn hay không. Nếu tính cách hai người không hợp đến với nhau, há chẳng phải y hết cuộc hôn nhân bi kịch của cha mẹ hẳn kiếp trước sao?

Lâm Tú sợ hãi loại hôn nhân này từ tận đáy lòng.

Hắn thở dài rồi khẽ lắm bẩm: "Cũng không biết Triệu cô nương kia là kiểu người gì, dung mạo như thế nào, tính cách ra sao nữa! ?"

Bình An bá cười hỏi: "Xét về dung mạo, người cảm thấy Linh m như thế nào?"

Lâm Tú lập tức đáp: "Nếu nói là quốc sắc thiên hương thì cũng chẳng khoa trương chút nào."

Bình An bá nói: "Đều cùng một phụ mẫu sinh ra, muội muội đã như vậy, tỷ tỷ sao có thể kém? Dung mạo Linh Quân tất nhiên không cần phải bàn tới. Thanh niên quyền quý ở Vương Đô cảm mến nàng không đếm nổi là có

bao nhiêu người. Thậm chí ngay cả Hoàng tử trong cung cũng mong mỗi theo đuổi nàng. Còn về tính cách, phần lớn thời gian nàng đều không ở Vương Đô vì vậy ta cũng không rõ lắm, nhưng hẳn là sẽ ôn nhã hơn Linh m một chút..."

Bình An bá tiếp tục vỗ vỗ bả vai Lâm Tú: "Linh Quân là thiên tài mà bộ hạ cũng cực kỳ coi trọng, Triệu gia cũng quật khởi nhờ nàng. Triệu bá phụ người trước đây vốn chỉ là Tam đẳng bá như ta. Nhưng nhờ dựa vào cô con gái quý giá này mà hiện nay đã là Nhất đẳng hầu. Sau này nếu gặp nàng, người nhớ phải khách khí một chút..."

Lâm Tú lại than thở một tiếng trong lòng, ý nghĩ hủy bỏ hôn ước này càng thêm mãnh liệt.

Có ai lại đi khách khí với thê tử mình cơ chứ?

Triệu Linh Quân đẹp hơn nữa, thiên phú cao hơn nữa thì cũng có ích gì? Cuộc hôn nhân cần khách khí với thê tử há có thể hạnh phúc?

Người khác sống trong cuộc hôn nhân này ra sao thì Lâm Tú không biết, nhưng hẳn khẳng định sẽ không cảm thấy hạnh phúc trong tình cảnh như vậy.

Hắn giả bộ không quan tâm, cười nói với Bình An bá: "Cha cứ yên tâm, Nhất đẳng hầu thì tính là cái gì. Chờ ta sau này sẽ kiếm một chức Nhất đẳng công cho cha làm..."

Chu Quân nghe vậy bật cười, Bình An bá tức giận gõ lên đầu Lâm Tú một cái: "Người tưởng rằng Nhất đẳng công là bấp cái à? Toàn bộ Đại Hạ mới chỉ có một Nhất đẳng

công. Người chỉ cần không gây chuyện thì ta cũng đã rất vui mừng rồi..."

Tuy nói như thế, nhưng trong lòng hắn lại mừng rỡ, con trai có thể có phần tư tưởng này, hắn đã hài lòng thỏa dạ.

Cùng cha nướng trêu ghẹo một hồi, Lâm Tú lấy ra một cái hộp từ trong ngực, đưa cho A Nguyệt đứng sau lưng Chu Quân: "A Nguyệt tỷ, cái này tặng cho người."

Sau khi A Nguyệt mở ra, thấy một cây trâm vàng hết sức tinh xảo bên trong, vội vàng nói: "Không được không được! Công tử, cái này quá quý trọng!"

Chu Quân vỗ nhẹ tay nàng, nói: "Tú Nhi đã tặng người thì người cũng nên nhận đi."

Nghe lời Chu Quân, A Nguyệt vui vẻ nhận lấy cây trâm vàng, đỏ mặt nói với Lâm Tú: "Cảm ơn công tử."

Lâm Tú xua xua tay, đáp: "Điều là người một nhà, người khách khí làm gì."

Thời điểm A Nguyệt còn rất nhỏ nàng đã sống ở Lâm phủ. Nàng lớn hơn Lâm Tú tám tuổi, từ khi Lâm Tú sinh ra đến lớn lên đều do nàng chăm sóc hắn. Mặc dù trong đầu Lâm Tú không có những ký ức này, nhưng điều này không cản trở hắn đôi đái với nàng như tỷ tỷ.

Chương 47: Hầm băng báo nguy (2)

Sau đó, Lâm Tú lại tặng lễ vật cho lão Hoàng cùng Vương thẩm, hai người đương nhiên cũng là một phen thiên ân vạn tạ. Trong nhà ai ai đều có lễ vật, Đại Hoàng giữ cửa cũng không ngoại lệ. Lúc ăn cơm tối, Lâm Tú đã đặc biệt báo Vương Thẩm thêm một cái đùi gà cho nó.

Phụ thân Triệu Linh m đích thân đến nhà, kèm theo thái độ của Triệu gia về phần hôn ước. Tuy Lâm Tú không thích hôn ước này chút nào, nhưng việc này cũng đã làm hấn buông xuống một cục tâm sự.

Cuộc ám sát nhằm vào Lâm Tú đêm đó, hấn không phải Triệu gia gây nên.

Linh m coi hấn là người nhà, trong lòng Lâm Tú rất biết ơn nàng, cộng thêm hấn cũng có chút hảo cảm với Triệu gia, vì vậy cũng không muốn hoài nghi bọn họ.

Phía Thanh Lại ti điều tra vẫn chưa có thông tin, có lẽ là có điều tra thêm nữa cũng không có kết quả gì.

Nếu vậy... rốt cuộc là ai muốn mạng của hấn?

Địch trong tối, hấn ngoài sáng, Lâm Tú rất khó tìm thấy bọn chúng.

Nhưng hấn tin tưởng, nếu lần trước hành động thất bại, bọn chúng sớm muộn sẽ lộ ra sơ hở.

Sáng sớm hôm sau, khi Lâm Tú vừa ăn xong điểm tâm thì không lâu sau, Triệu Linh m đã đi tới Lâm gia.

Nàng tới để giúp Lâm Tú tu luyện.

Lâm Tú phát hiện nàng rất để ý chuyện này, hẳn cũng biết, nàng là vì giúp Lâm Tú có thể sớm ngày xứng với tỷ tỷ của nàng.

Nhưng mà, Lâm Tú hôm nay còn muốn đi tới Trích Nguyệt lâu. Nếu như hiện tại bị Linh m ép khô nguyên lực, đến lúc đấy hẳn e rằng ngay cả một thùng nước cũng không đóng băng được.

Triệu Linh m biết hẳn đang lo lắng cái gì, nói: "Đến lúc ấy ta sẽ đi Trích Nguyệt lâu cùng ngươi."

Có nàng ở đây, Lâm Tú đương nhiên không cần lo lắng gì cả. Ba trăm lượng bạc đối với nàng mà nói chẳng qua chỉ là cái phất tay.

Có điều cứ như vậy, số tiền Lâm Tú kiếm được lại không chuẩn mực cho lắm. Hẳn suy nghĩ một chút rồi nói với Triệu Linh m: "Bằng không... thù lao từ Trích Nguyệt Lâu, chúng ta mỗi người một nửa đi?"

Triệu Linh m xua tay, dứt khoát nói: "Không cần, ta không thiếu bạc."

Nếu nàng đã nói thế, Lâm Tú cũng không kiên trì nữa, nhiều nhất sau này sẽ báo đáp nàng ở phương diện khác.

Hai người nhanh chóng bắt đầu việc tu hành hôm nay, bên ngoài trời vẫn nóng nực khó chịu như cũ. Nhưng trong phòng, nhiệt độ lại lạnh lẽo đến thấu xương.

Cùng lúc đó, Hoàng Cung Đại Hạ.

Trong ngự thư phòng, mấy cung nữ cầm quạt cung đình to lớn, đứng hai bên trái phải để quạt mát cho một nam tử trung niên mặc hoàng bào. Thế nhưng hiệu quả vẫn rất nhỏ. Cả cung điện tựa một cái lồng hấp khổng

lồ, người bí hơi hít thở cảm thấy không thông.

Nam tử trung niên hơi phiền não buông bút son phê duyệt tấu chương xuống. Dù hấn là hoàng đế một nước, tay nắm quyền lực ngập trời, cũng không làm gì được ông trời. Giống với tất cả mọi người Vương Đô, ngay cả hấn cũng khó thoát khỏi sự hành hạ của mùa hè nóng bức.

Ông ta mới ngẩng đầu, lớn tiếng nói: "Chu Cẩm, ta bảo người đi lấy băng lạnh mà sao giờ này còn chưa có, người chết nơi đâu rồi?"

Một thân ảnh mập mạp lập tức lặn vào một vòng từ bên ngoài vào, quỳ trên mặt đất nói: "Khởi bẩm bệ hạ, nô tài vừa đi xem thử hầm chứa băng, thế nhưng đã không còn nổi một khối..."

"Cái gì?"

Nam tử trung niên nhíu mày: "Hầm băng cất trữ băng hàng năm ít nhất có thể dùng hai tháng. Hiện giờ mới dùng chưa tới một tháng, tại sao lại một khối cũng không còn?"

Thân ảnh mập mạp kia giải thích: "Bẩm bệ hạ, mùa hè năm nay nóng lên khác thường, sử dụng băng tự nhiên cũng tăng nhanh hơn một chút. Nô tài đã điều tra, trong nửa tháng nay, lượng băng mà hậu cung dùng đã tăng gấp bội. Hôm nay Hoàng hậu nương nương phái người lấy năm khối, ngày mai Quý phi nương nương lại phái người lấy mười khối. Hồi nãy một loạt người hầu của các phi tần đang chờ ở đó, vậy mà hầm băng cũng không còn khối nào. Hậu cung đã huyên náo lật trời rồi..."

Nam tử trung niên xoa xoa mi tâm, chợt cảm thấy đau đầu. Những nương nương này của mình từ nhỏ đã được nuông chiều, làm sao chịu được loại nóng như thiêu này? Quan Thiên ti còn nói rõ, loại thời tiết cực nóng này chỉ ít còn kéo dài một tháng nữa. Đến khi ấy, hậu cung lại càng huyên náo, đến lúc đó thì hẳn khó lòng mà trị an.

Lúc này, thân ảnh mập mạp kia bỗng nhiên nói: "Bệ hạ, sao không tuyên Nhị tiểu thư nhà Vũ An Hầu tiến cung. Nàng thức tỉnh là dị thuật băng, để nàng giúp tào ít băng trong cung còn không phải là việc nhắc tay?"

"Không thể."

Hoàng đế Đại Hạ không chút do dự phát phát tay, nói: "Trẫm nhớ tên của cô nương kia là Linh m đúng không, thiên phú dị bẩm, tương lai sẽ là trụ cột của Đại Hạ ta, sao có thể bởi vì chuyện hưởng lạc của hậu cung phi tần của Trẫm mà quấy nhiễu đến nàng tu hành, đến lúc đó sợ rằng đến cả Võ An Hầu cũng bị cười chê, hơn nữa, tính nết phi tử trong hậu cung này của Trẫm, không phải người không biết, nếu đến lúc đó xảy ra xung đột, người bảo trẫm xử lý như thế nào?"

Chương 48: Hầm băng báo nguy (3)

"Bệ hạ anh minh, là lão nô suy xét không chu toàn."

Hoạn quan tổng quản kia cúi người, tiếp đó nói: "Lão nô nghe nói, con trai của nhà Bình An bá cũng đã thức tỉnh dị thuật hàn băng, hơn nữa đã đi vào Dị Thuật Viện..."

"Con trai của Bình An bá" , mày Hoàng đế Đại Hạ nhú lại, hỏi: "Chính là người có hôn ước với đích nữ Triệu gia kia, không phải hẳn không có dị thuật sao?"

Quyền quý Vương Đô rất nhiều, hẳn làm Hoàng Đế, cũng không thể nào nhớ từng người một, nhưng vẫn là có ấn tượng rất sâu với Bình An Bá này, dù sao, vị đích nữ kia của Triệu gia có danh tiếng quá lớn, thậm chí hẳn còn muốn ban hôn cho nàng với vị hoàng tử nào đó, chỉ là ngại hôn ước giữa Triệu gia và Bình An bá, chỉ có thể từ bỏ.

Chu Cẩm nói: "Nghe nói năng lực dị thuật của hẳn đã thức tỉnh, chính là dị thuật hàn băng."

Trên mặt Hoàng đế Đại Hạ hiện ra một tia tiếc nuối, nói: "Thế mà lại thức tỉnh dị thuật cấp thiên, chỉ là thời gian có chút muộn, đúng là khá đáng tiếc..."

Sự mạnh mẽ của dị thuật hàn băng đương nhiên không cần nhiều lời, gần thì Đại Hạ có một vị tướng quân truyền kỳ nào đó, xa thì có vị cường giả đỉnh phong đương thời của vương triều Đại La kia, đây là một tiềm lực năng lực vô thượng, chỉ tiếc hẳn thức tỉnh quá muộn, nhất định sẽ không có thành tựu quá lớn.

Hoàng đế Đại Hạ nói: "Nếu đã như thế, vậy thì tuyên hấn tiến cung đi."

Chu Cẩm nhanh chóng sắp xếp một tiểu hoạn quan đi triệu kiến Lâm Tú, sau đó cười nói: "Nói đến vị con trai của Bình An bá này, còn có một chuyện thú vị nữa, người này tuổi còn trẻ, nhưng dũng khí đúng là không nhỏ..."

Chu Cẩm không chỉ là thủ lĩnh nội thị, trong tay hấn còn nắm giữ Mật Trinh ti, mọi chuyện lớn nhỏ của Vương Đô đều không thể gạt được hấn, Hoàng đế Đại Hạ có hứng thú, đến cả tấu chương cũng không phê nữa nói: "Chuyện gì, nói cho trẫm nghe xem..."

Nghe xong lời Chu Cẩm nói, Hạ Hoàng khẽ gạt đầu: "Không sợ cường quyền, lòng mang lương thiện, người này quả thực không giống các con cháu quyền quý Vương Đô khác."

Chu Cẩm cũng cảm khái: "Chẳng trách Triệu gia nguyện ý thực hiện hôn ước năm đó, nhi tử của các nhà khác trong Vương Đô có nhiều người hư hỏng đến không tưởng nổi..."

Hạ Hoàng cười cười, nói: "Người thật sự nghĩ Triệu gia gả đi thiên chi kiều nữ chỉ vì bản tính lương thiện ư? Hấn đang ám chỉ với trẫm rằng gia tộc hấn sẽ không tham gia việc tranh giành quyền thế Vương Đô. Có một số thế lực đã đủ lông đủ cánh, nếu những thế lực ấy lại kết duyên loan phượng với Triệu gia... ha ha, sợ rằng ngay cả trẫm cũng phải kiêng kỵ ba phần..."

...

Lâm phủ

Trong gian phòng, Lâm Tú đang tu hành cùng Triệu Linh m.

Phương thức Triệu Linh m trợ giúp hần tu hành chính là để hần chịu đựng tra tấn cực hàn. Lâm Tú mặc mỗi sấn y, hàn khí lượn lò bên ngoài thân thể, lông mày và tóc đã kết thành một tầng băng sương.

Trong cơ thể hần có một cỗ lực lượng đang đối kháng với hàn khí bên ngoài, mà trong cuộc đối kháng lâu dài này, cỗ lực lượng trong cơ thể Lâm Tú, dùng một loại tốc độ vô cùng chậm rãi mà dần dần tăng trưởng.

Hôm nay, hai người tu hành chưa được bao lâu thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Thời điểm bọn họ tu luyện trong phòng thường sẽ không có người quấy rầy, trừ phi đã xảy ra chuyện khẩn cấp.

Lâm Tú nhanh chóng mặc quần áo tử tế, đi ra mở cửa. Hần thấy vợ chồng Bình An bá đang đứng phía trước. Đằng sau họ còn có ba người đang đứng.

Ba người đều mặt trắng không râu. Áo choàng mặc trên người giống như quan phục nhưng có chút khác biệt so với những quan phục khác. Một nam tử đứng đằng trước cất giọng nói lạnh lạnh: "Con trai Bình An bá Lâm Tú, bệ hạ triệu kiến, lập tức theo ta vào cung, không được chậm trễ."

Lâm Tú lấy làm kinh hãi, hỏi: "Bệ hạ, bệ hạ triệu kiến ta làm gì!"

Hoạn quan truyền chỉ thân nhiên nói: "Điều này bọn ta không biết, người vẫn mau cùng bọn ta đi thôi, coi chừng lỡ thì giờ khiến bệ hạ giáng tội."

Lâm Tú mơ mơ hồ hồ đi theo ba tên hoạn quan, để lại vợ chồng Bình An bá mắt đầy lo âu. Triệu Linh m cũng có vẻ hiểu được gì đó nên an ủi bọn họ: "Bá phụ bá mẫu yên tâm, Lâm Tú tiến cung sẽ không có đại sự gì đâu."

Thời điểm Lâm Tú bước vào cửa cung thì lò mò đoán ra dụng ý Hoàng đế Đại Hạ triệu hần tiến cung.

Là con trai Tam đẳng bá, một văn thư Thanh Lại tí nhỏ nhỏ, sao có thể lọt vào mắt Hoàng đế. Đối với Hoàng đế mà nói, thứ giá trị duy nhất trên người hần chính là năng lực tạo băng.

Hần từng nghe viện trưởng Dị Thuật Viện nói, toàn bộ Vương Đô Đại Hạ chỉ có hai người nắm giữ dị thuật hàn băng.

Một là Linh m, hai là Lâm Tú.

Sở dĩ gọi những năng lực như dị thuật hàn băng là Thiên giai không chỉ bởi chúng có năng lực mạnh mẽ, mà còn vì xác suất thức tỉnh của chúng quá thấp. Thức tỉnh dị thuật Thiên giai, đồng thời người còn có cả thiên phú tu hành thì lại càng hiếm.

Chương 49: Hoàng Cung cho gọi (1)

Về phần tại sao không mời Linh m có thực lực mạnh hơn mà mời hấn mới thức tỉnh năng lực thì cũng không có gì là kỳ quái. Đường đường là con gái của Nhất Đẳng Hầu, thiên tài Thiên Tự viện của Dị Thuật Viện, nếu bị mời vào Hoàng cung làm loại chuyện này thì e rằng, tin tức Hoàng đế Đại Hạ không tôn trọng nhân tài rất nhanh sẽ lưu truyền ra ngoài.

Lâm Tú thì khác, hấn ở Vương Đô chỉ là một tiểu bối vô danh, nói bắt là bắt.

Lâm Tú đoán không sai, hấn vừa tiến cung đã có một tên quản sự thái giám nói hấn biết, hằm bằm Hoàng cung trống rỗng, cần mượn năng lực của hấn, tạo băng cho trong cung.

Chuyện này Lâm Tú không cách nào cự tuyệt.

Thứ nhất, đây là hoàng đế tự mình triệu tập, hấn không được phép từ chối.

Thứ hai, ở một góc độ khác thì đây chính là nghĩa vụ của Lâm Tú.

Dù sao hấn cũng là học sinh Dị Thuật Viện. Mà học sinh Dị Thuật Viện còn có một thân phận khác, đó chính là những nhân tài đặc biệt được triều đình mời chào. Chỉ cần triều đình cần thì bọn họ phải phục vụ bất cứ lúc nào.

Những người này tiếp nhận triều đình bồi dưỡng, hưởng thụ tài nguyên của Dị Thuật Viện, kèm lương cao mười lượng bạc mỗi tháng, lẽ ra nên đảm đương phần nghĩa vụ này.

Nếu đã là triệu tập, hiển nhiên không có thù lao.

Mỗi phút mấy ngày qua đều đáng giá trên dưới mấy trăm lượng bạc, nay phải làm việc miễn phí cho Hoàng cung, tổn thất chính là vàng thật bạc thật. Nghĩ đến đây, Lâm Tú không nhịn được thở dài.

Quản sự thái giám kia nhướn mày: "Sao thế, ngươi không muốn vào cung?"

Lâm Tú lắc lắc đầu, nói: "Công công hiểu lầm, ta chẳng qua mới thức tỉnh năng lực, nguyên lực ít ỏi, thi triển một chốc đã hao hết nguyên lực. Ta sợ là tạo không được bao nhiêu bằng.."

Hoạn quan liếc hắt một cái, nói: "Điều này tự nhiên không cần ngươi lo lắng, cứ đi theo ta. Lát nữa vào hậu cung thì nhớ thông minh giùm ta một chút. Việc không nên nhìn thì chớ có nhìn, việc không nên hỏi cũng chớ có hỏi. Nếu phạm vào quy củ trong cung thì đừng trách ta không nhắc nhở ngươi trước.

Triều đình Đại Hạ có hai mươi bốn ti, mỗi ti nắm giữ chức trách riêng, Hoàng cung cũng có hai mươi ti, phân công quản lý mọi việc trong cung.

Bên trong Hoàng thành, tiền cung là nha môn các bộ, Vương Đô tam viện, trung cung là nơi Hoàng Đế nghị sự cùng đại thần, bởi vậy vị trí của hai mươi bốn ti đều nằm ở hậu cung, do nữ quan và thái giám trong cung chưởng quản.

Cho nên hồi nãy quản sự thái giám mới đặc biệt nhắc nhở Lâm Tú, bảo hắn dọc theo đường đi chớ nhìn lung tung kèm đừng hỏi

tầm bậy, dấu sao ở trong hậu cung này không phải phi tần của Hoàng đế thì chính là công chúa chưa xuất giá, những người này cho dù hấn liếc mắt một cái cũng là thất lễ.

Lâm Tú đi theo vài tên hoạn quan, đi qua mấy hành lang cung điện dài dằng dặc, cuối cùng tiến vào hậu cung trong truyền thuyết.

Hậu cung với trung cung, tiền cung, quả thực là hai thế giới.

Hai bên đường đi cung điện trồng đủ các loại hoa cỏ, hiện tại chính là sáng sớm, mặt trời chưa nhô cao, bên đường có rất nhiều cung nữ trẻ tuổi xinh đẹp đang chăm sóc hoa cỏ, vài thái trượng lướt qua người Lâm Tú, lúc cùng ba tên hoạn quan kia đứng hành lễ bên đường, Lâm Tú liếc mắt mấy lần không lộ dấu vết, ngồi trên thái trượng kia, không ai không phải mỹ nhân sắc nước hương trời, nói một cách chuẩn xác, là các loại hình thiếu phụ, có người mỹ diễm, có người thanh thuần, mỗi một vị đều có vẻ đặc sắc riêng.

(Thái trượng/ 彩仗 : vật trang hoàng nơi công đường, cung thất, dinh thự, hay rước theo kiệu, võng khi vua, quan ngự giá; gồm có: tán, lọng, cờ, quạt, binh khí.)

Lâm Tú chưa từng gặp Hoàng đế, không rõ tính cách của hấn, nhưng có một điểm không thể nghi ngờ, ánh mắt người này cực tốt, thậm mỹ cũng không kém Lâm Tú bao nhiêu.

So với mấy thiếu nữ trẻ trung kia, những người này mới là nữ nhân chân chính.

Hoạn quan bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở Lâm Tú: "Đã nói rồi, chớ nhìn lung tung, cẩn thận rước họa vào thân."

Lâm Tú nghe vậy, lập tức cúi đầu, mắt nhìn mũi mũi nhìn miệng, không liếc mắt lung tung nữa.

Nơi đây dù sao cũng là thời đại hoàng quyền phong kiến tối cao, hậu cung lại là chốn thị phi, hẳn là con trai một Tam đẳng bá nhỏ nhỏ, tốt hơn hết nên cẩn thận mọi chuyện.

Rất nhanh, Lâm Tú được ba tên hoạn quan dẫn đến một cung viện.

Trên cửa cung viện treo bảng hiệu "Thượng Bãng ty", Thượng Bãng ti là một trong hai mươi bốn ti ở hậu cung, công việc chủ yếu là cất trữ khối băng vào hầm băng mùa đông, rồi đợi đến mùa hè nóng bức, cung cấp cho các cung giải nhiệt.

Tiến vào Thượng Bãng ti, Lý tổng quản giải thích mục đích tới, quản sự thái giám phụ trách Thượng Bãng ti mặt có nét buồn, nói: "Phải làm sao bây giờ, chẳng biết tại sao, mấy ngày nay nước trong giếng ti ta đục ngầu dị thường, làm sao có thể dùng để chế băng cho các nương nương..."

Chương 50: Hoàng Cung cho gọi (2)

Lý tổng quản cau mày, đích thân bước tới bên cạnh giếng múc một thùng nước, quả thực nhìn thấy nước giếng này vô cùng đục, căn bản không uống được.

Hắn suy nghĩ một chút, nói: "Ta đi bẩm báo bệ hạ, các người đợi ở chỗ này."

Lý tổng quản rời khỏi Thượng Bạng ti, chốc lát sau lại đi vào, nói với Lâm Tú: "Đi theo ta."

Do nước giếng của Thượng Bạng ti xảy ra vấn đề, cho nên Hoàng đế tạm thời hạ chỉ, để Lâm Tú dựa theo phẩm cấp hậu phi mà đi tới cung điện của các phi tử chế băng.

Như vậy có thể tránh được các cung tranh giành, gìn giữ trật tự hậu cung.

Lấy công cụ chế băng từ Thượng Bạng ti, Lâm Tú đi theo bọn họ, rất nhanh được đưa đến trước một cung viện.

Trước cửa cung cao lớn, treo bảng hiệu "Vĩnh Ninh cung".

Cung viện chỗ này khí phái hơn nhiều, trước khi tiến vào, Lý tổng quản một lần nữa nhắc nhở: "Đây là nơi ở của Hoàng hậu nương nương, sau khi vào đừng ồn ào, chớ ngó nghiêng, sau khi tạo băng xong hãy mau chóng rời đi."

Lâm Tú bước vào tòa cung viện, trông thấy vài cung nữ cùng hoạn quan bận rộn trong viện, hắn được dẫn đến trước giếng nước ở góc cung viện, đã có hoạn quan múc đầy nước và đợi ở đây.

Khuôn tạo băng trong Hoàng cung là dùng của Thượng Bạng ti, khuôn này hình vuông,

mỗi lần có thể tạo một khối băng.

Hậu cung không phải là Trích Nguyệt lâu, Lâm Tú không thể trực tiếp dán tay lên mặt nước làm băng, mà chỉ có thể dán tay ở vỏ ngoài khuôn đúc.

Như thế, tốc độ chế băng sẽ chậm đi rất nhiều, tiêu hao nguyên lực cũng lớn hơn, Lâm Tú đối với chuyện này cũng không có cách nào, dù tay hần rửa sạch mấy chẳng nữa, thì hoạn quan bên người cũng không cho phép.

Không biết Hoàng đế có bao nhiêu phi tử, nhưng cứ theo đà này, nguyên lực trong cơ thể Lâm Tú, hôm nay nhất định sẽ bị những hậu phi này ép khô hết.

Thật vất vả mới chế xong băng cho Vĩnh Ninh cung của Hoàng hậu nương nương, Lâm Tú chưa kịp nghỉ ngơi lại bị dẫn tới Trường Xuân cung.

Nơi này là nơi ở của Quý phi nương nương, sau khi tiến vào Trường Xuân cung, Lâm Tú cảm giác được rất rõ ràng, thần sắc của mấy tên hoạn quan trở nên khẩn trương rất nhiều.

Mà trước khi đến đây, Lý tổng quản đã dặn đi dặn lại, lúc ở Trường Xuân cung nhất định phải nói chuyện cẩn thận hết sức có thể.

Bởi nếu như chọc giận Quý phi, ai cũng không cứu được hần.

Lâm Tú mới bước đến cửa Trường Xuân cung đã thấy một vị mỹ phụ cung trang đứng ở trong viện, trong ngực ôm một con vật giống mèo nhưng không phải mèo.

Con vật này, lông trên người trắng như tuyết, nói nó không phải mèo nhưng nó lại thực sự có hình dáng giống mèo, nói nó là mèo nhưng sau lưng nó lại mọc một đôi cánh trắng tinh xảo. Đây là lần đầu tiên Lâm Tú nhìn thấy mèo có cánh.

Đối với chuyện này Lâm Tú cũng không ngạc nhiên cho lắm, vì hắn biết giống loài trên thế giới này có phần không giống trên địa cầu.

Trừ nhân loại, thế giới này còn có Linh tộc, Man tộc, Hải tộc và một ít chủng tộc khác... Nên nếu có xuất hiện một vài con vật không có ở địa cầu chẳng có gì lạ.

Mỹ phụ cung trang dung mạo xuất chúng, lại mơ hồ lộ ra một loại quý khí, tư thái thướt tha xinh đẹp, ngực nhô cao, làm cho người ta không nhìn được muốn thay thế con mèo ở trong ngực của nàng.

Loại cô gái này, đối với nam nhân là hấp dẫn trí mạng.

Cũng may về phương diện nữ nhân, Lâm Tú đã thấy qua vô số sóng to gió lớn nên cũng không có biểu hiện gì lạ thường.

Sau khi Lý tổng quản đi vào thì bước nhanh về phía trước, khom người nói: "Nô tài ra mắt Quý phi nương nương."

Mỹ phụ cung trang thản nhiên nhìn hắn một cái, sau đó ánh mắt lại nhìn sang Lâm Tú, hỏi: "Hắn là người phương nào?"

Lý tổng quản vội vàng giải thích: "Hồi bẩm Quý phi nương nương, hắn là học sinh của Dịch Thuật Viện, được bệ hạ triệu vào cung để chế băng cho các vị nương nương."

Mỹ phụ cung trang nhẹ nhàng vuốt ve lông con linh thú trong ngực, không tiếp tục nhìn Lâm Tú mà nói: "Đi đi, động tác nhanh nhẹn một chút, Niếp Niếp sợ gặp người lạ, nếu dọa nó sợ, bốn công hái đầu các người xuống!"

Lý tổng quản liên tục đáp lời:

"Vâng! Vâng! Vâng! Chúng thần chế băng xong lập tức đi ngay, lập tức đi ngay... !"

Vị Quý phi này hiển nhiên không phải người lương thiện. Không chỉ có Lý tổng quản cùng mấy tên hoạn quan khúm núm, ngay cả cung nữ trong Trường Xuân cung cũng đều nom nớp lo sợ.

Ai nấy làm việc nhẹ chân nhẹ tay, đi đường không dám phát ra một chút thanh âm.

Thật vất vả mới chế băng xong, mọi người từ trong Trường Xuân cung đi ra, mấy tên hoạn quan vẫn còn cảm thấy sợ hãi trong lòng, lau mồ hôi lạnh trên trán, bộ dạng như thể sống sót sau tai nạn, trong đó bao gồm cả Lý tổng quản.

Hoàng đế Đại Hạ có vô số hậu cung, trong đó năm người địa vị được tôn sùng nhất chính là nhất Hậu tứ Phi.

Chương 51 → 100

Chương 51: Hậu cung quần phương (1)

“Nhất Hậu” tất nhiên là hoàng hậu, nàng là nhất quốc chi mẫu, mẫu nghi thiên hạ, hoàn toàn xứng đáng đứng đầu hậu cung.

Dưới Hoàng hậu có bốn vị phi tử, theo thứ tự là Quý phi, Hiền phi, Thục phi cùng Đức phi, sau đó chính là cửu tần, tiệp dư, tài nhân, mỹ nhân. Dưới sự dẫn dắt của Lý tổng quản, Lâm Tú nghiêm chỉnh dựa vào phẩm cấp của các phi tần ở hậu cung, lần lượt đi tới từng tòa cung điện một.

Sau Quý phi là Hiền phi, vị hậu phi này ngoại trừ nhìn một chút rồi không có nói cái gì, cho nên Lâm Tú bọn họ hoàn thành nhiệm vụ rất thuận lợi.

Đi ra khỏi Ninh Hạ cung của Hiền phi, Lý tổng quản rốt cục thở phào một cái, nói ra: “Chủ nhân của Thiên Thu cung kia, tính tình vô cùng tốt, trước giờ không làm khó dễ cung nhân, người có thể yên tâm.”

Thiên Thu cung là nơi ở của Thục phi, theo lời Lý tổng quản, vị Thục phi nương nương này có danh tiếng không tệ ở hậu c

Không bao lâu, bên trong Thiên Thu cung, Lâm Tú dán một bàn tay lên trên khuôn, một tay khác lau mồ hôi trên trán. Dùng loại phương thức này để chế băng, thực sự là tiêu hao nguyên lực quá. Hẳn vốn còn có thể kiên trì chế năm mươi khối băng, bây giờ chỉ sợ là một nửa cũng không được.

Nhiều nhất là một tòa cung điện nữa, sau đó nguyên lực trong cơ thể hẳn sẽ khô kiệt.

Đang lúc Lâm Tú cắn răng kiên trì, bên người bỗng nhiên có một làn gió thơm. Một người cung nữ đi tới, trong tay cầm một cái bát bằng, trong bát bằng là mười mấy quả nho óng ánh long lanh đã lột vỏ.

Nàng mỉm cười nhìn Lâm Tú, nói: "Vắt và cho người, đây là Thục phi nương nương ban thưởng."

Đưa bát bằng cho Lâm Tú, nàng lại nhẹ nhàng bước trở về.

Lâm Tú nhìn bát nho trong tay, ăn mấy quả, quay đầu lại thấy ba tên hoạn quan đang gian nan nuốt nước bọt, thế là đưa bát đá cho bọn hắn, cười nói: "Thục phi nương nương ban thưởng, mọi người chia đi."

Trong mùa hè nóng bức này có thể ăn được nho lạnh, đây là thứ chỉ có quý nhân trong cung mới có thể hưởng thụ. Lý tổng quản nuốt nước miếng, lắc đầu nói: "Không không không! Đây là Quý phi nương nương ban cho Lâm công tử, chúng ta không thể ăn..."

Lâm Tú khoát tay áo, nói: "Mấy vị công công theo ta chạy tới chạy lui cũng vất vả, sao ta có thể ăn một mình..."

Thấy Lâm Tú thoải mái như vậy, Lý tổng quản không có kiên trì, cười ha ha hai tiếng, nói: "Đã như vậy, chúng ta đi theo Lâm công tử hưởng chút lộc..."

Không biết quả nho này là giống gì, nước nhiều thịt dày lại không hạt, không những thế còn rất ngọt. Sau khi ướp lạnh, ăn một quả quả thực sáng khoái tới tận cùng. Lâm Tú đặt bát đá xuống, nhin không được mà nói: "Nho này ăn thật ngon..."

Lý tổng quản cười nói: "Nho này chính là cống phẩm từ nước Tây Vực, Hoàng hậu nương nương cũng được mỗi hai chum. Duy chỉ có Thục phi nương nương mới đem thứ cống phẩm quý giá này thưởng cho chúng ta."

Lâm Tú quay đầu nhìn về hướng nội cung, quả nhiên Thục phi nương nương đối xử với mọi người đều rất tốt. Hiện tại hẳn đã gặp qua chủ nhân của ba tòa cung điện, nhưng họ còn không thèm nhìn hẳn lấy một cái, nói chi là ban thưởng.

Trong Hoàng cung cái gì cũng phải quy củ: Tạo mười khối băng cho Hoàng hậu nương nương, Tứ phi cũng chỉ được bằng một nửa. Lâm Tú đối với Thục phi nương nương rất có hảo cảm, nên tạo thêm cho Thiên Thu cung hai khối nữa.

Đối với chuyện này Lý tổng quản chẳng nói thêm một lời nữa nữa.

Sau khi cùng nhau hưởng cống phẩm được Thục phi nương nương ban thưởng, khoảng cách giữa mấy người dần rút ngắn dần nữa. Đi ra Thiên Thu cung, Lý tổng quản đưa mắt nhìn Lâm Tú một cái, thiện ý nhắc nhở: "Kế tiếp chúng ta đi Thụy Đông cung, nơi đó vốn là tẩm cung của Đức phi nương nương. Mấy năm trước, sau khi Đức phi nương nương ốm bệnh qua đời, giờ chỉ có Minh Hà công chúa ở lại. Khi đến đây, Lâm công tử nhớ đừng nói lung tung, coi chừng chọc giận công chúa."

Lâm Tú biết, nếu Lý tổng quản nói như thế, nghĩa là vị Minh Hà công chúa này không dễ trêu chọc.

Hắn nhẹ gật đầu, nói ra: "Ta đã biết."

Bước vào Thụy Đông cung, Lâm Tú cảm nhận được một sự khác biệt rất rõ ràng so với những nơi trước đó.

Vĩnh Ninh cung, Trường Xuân cung, Ninh Hạ cung, Thiên Thu cung, tức là cung điện của Hoàng hậu cùng tam Phi còn lại, trong cung có không ít cung nữ hoạn quan, đâu đâu cũng thấy người bận rộn. Còn Thụy Đông cung này, chỉ có hai bóng người.

Một vị thiếu nữ váy đỏ ngồi trên một xích đu dưới cây ngô đồng, đứng phía sau nàng là một vị cung nữ.

Lý tổng quản đi đến trong viện, khom người nói: "Tham kiến công chúa, nô tài phụng mệnh bệ hạ, dẫn người đến chế băng cho Thụy Đông cung."

Thiếu nữ váy đỏ nhìn hẩn một cái, nói ra: "Thụy Đông cung không cần băng, ra ngoài."
"Vâng."

Lý tổng quản vừa lên tiếng, vốn định mang Lâm Tú ra ngoài, thì sau lưng bỗng nhiên lại vang lên âm thanh của người thiếu nữ váy đỏ kia.

Chương 52: Hậu cung quần phương (2)

"Dừng lại."

Thiếu nữ váy đỏ quay đầu nhìn thoáng qua cung nữ sau lưng, suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Thải Nhi, dẫn bọn hắc đi đến cạnh giếng."

Mặc dù không biết vì sao Minh Hà công chúa lại đổi ý nhưng Lý tổng quản vẫn dẫn Lâm Tú đi qua. Sau khi tạo đủ số lượng bằng cho Thụy Đông cung, Lý tổng quản khom người nói: "Công chúa, chúng ta còn phải đến cung khác, xin rời đi trước..."

Khi rời đi cùng Lý tổng quản, Lâm Tú ngoảnh đầu nhìn thoáng qua, thiếu nữ váy đỏ kia cũng đang nhìn hắc, ánh mắt hai người giao nhau. Chẳng biết tại sao, Lâm Tú bỗng nhiên dâng lên một loại cảm giác rất không thoải mái.

Rõ ràng là lần thứ nhất gặp nhau, hắc lại có cảm giác muốn đánh một trận cùng với người thiếu nữ váy đỏ này.

Cùng lúc đó, khi nhìn Lâm Tú, thiếu nữ váy đỏ cũng nhăn hàng mày đẹp để lại.

Bên cạnh xích đu, tiểu cung nữ cảm nhận được biểu hiện bất thường của thiếu nữ váy đỏ, hiếu kỳ nói: "Công chúa, sao vậy?"

Thiếu nữ váy đỏ hỏi: "Thải Nhi, người không cảm thấy người vừa rời rất đáng ghét sao?"

"Công chúa nói vị công tử kia ư?"

"Chính là hắc."

Tiểu cung nữ lắc đầu nói: "Không có, đáng đáp vị công tử kia rất đẹp mà..."

Thiếu nữ nhảy xuống xích đu, nói: "Nhưng mà ta lại cảm thấy hấn đáng ghét, so với Thái tử còn khiến người ta chán ghét hơn. Chỗ băng này đủ để người dùng một thời gian, ngày mai đừng để hấn tới..."

Sau khi đi khỏi Thụy Đông cung, Lâm Tú vẫn còn đang suy tư. Rõ ràng đây là lần đầu hấn gặp mặt Minh Hà công chúa, vốn không thù cũng không oán, không hiểu tại sao hấn lại có cảm giác chán ghét nàng.

Hấn quay đầu hỏi Lý tổng quản nói: "Minh Hà công chúa cũng thức tỉnh dị thuật sao?"

Lý tổng quản gật đầu nói: "Đó là đương nhiên, công chúa thiên tư thông tuệ, thức tỉnh lực lượng hỏa."

Rốt cuộc Lâm Tú đã biết được tại sao hấn lại cảm thấy không hợp với Minh Hà công chúa. Lực lượng chủ yếu trong cơ thể hấn là băng, Minh Hà công chúa là lửa. Một băng, một lửa, đây là hai thứ hoàn toàn tương phản, hai người sao có thể thấy hợp nhau được?

Băng hỏa gặp nhau, nhìn nhau chỉ thấy chán ghét, một khắc cũng không muốn đứng chung một chỗ.

Linh m là băng, Lâm Tú ở cùng nàng rất thoải mái, cả thể xác tinh thần đều cực kỳ vui vẻ; Minh Hà công chúa là lửa, Lâm Tú nhìn thấy nàng là thấy phiền, chắc hấn cảm giác của nàng cũng giống Lâm Tú.

Dị thuật cũng có quan hệ khắc chế, có cái là đơn phương khắc chế, có là khắc chế lẫn nhau, trường hợp của Lâm Tú cùng Minh Hà công chúa thuộc loại thứ hai.

Nếu có người thức tỉnh dị thuật thủy, như vậy thì dưới tình huống nguyên lực tương đương, người kia chắc chắn không phải đối thủ của Lâm Tú. Bằng cùng Thủy quyết đấu, đối phương muốn thắng Lâm Tú thì ít nhất phải thức tỉnh nhiều hơn hẳn một lần.

Mà bằng hỏa lại khắc chế lẫn nhau, nếu muốn xem ai hơn ai thì phải xem nguyên lực của người nào thâm hậu hơn.

Hiển nhiên là Minh Hà công chúa mạnh hơn Lâm Tú nhiều, nên Lâm Tú quyết định lần sau đến Hoàng cung lúc sẽ tận lực trốn tránh nàng.

Nữ nhân này, trời sinh để khắc hẳn.

Bên ngoài Thụy Đông cung, Lâm Tú bỗng nhiên nảy ra ý nghĩ kỳ lạ, hẳn đã có được năng lực hàn băng, nếu có cơ hội sao chép năng lực của Minh Hà công chúa, hai loại lực lượng này liệu có xung đột trong cơ thể hẳn hay không, để cho hẳn trải nghiệm một thanh Băng Hỏa lưỡng trọng thiên?

Trước mắt đây chỉ là ý tưởng, Lâm Tú không có cơ hội thử nghiệm, và cũng không dám thử.

Lúc này, Lý tổng quản đứng cạnh Lâm Tú nói: "Lâm công tử, cung điện của Hoàng hậu nương nương cùng tứ Phi đã đi qua, kế tiếp ta dẫn ngươi đến nơi cửa Tần ở..."

Sắc mặt Lâm Tú tái nhợt, hữu khí vô lực nói với hẳn: "Lý tổng quản, thật không giấu diếm, năm cung đã ép ta sạch sành sanh, trong cơ thể ta hiện tại không còn một chút nguyên lực."

Lý tổng quản vỗ vỗ đầu mình, nói: "Đều do ta đều do ta, sao ta lại quên bég chuyện

này.”

Nói xong, hắn lấy một hộp ngọc chế tác bằng bạch ngọc từ trong tay áo hắn mở hộp ngọc, từ trong hộp lấy ra một tinh thể trong suốt chùng hạt gạo, đưa cho Lâm Tú.

Sau khi Lâm Tú tiếp nhận, cẩn thận đánh giá vật trong tay, đây là một tinh thể trong suốt hình thoi, thoạt nhìn còn nhỏ hơn hạt gạo, nhớ tới ghi chép hắn đọc trong sách, Lâm Tú kinh ngạc nói: “Thứ này chẳng lẽ là nguyên tinh?”

Dị thuật không phải độc quyền của nhân loại, các chủng tộc khác trên thế giới cùng một số loài động vật cũng có năng lực đặc biệt.

Mọi người gọi loài thú có năng lực đặc biệt là dị thú, nguyên tinh là nguyên lực kết tinh trong cơ thể dị thú, đối với nhân loại mà nói, loại kết tinh này có thể dùng để khôi phục nguyên lực, cũng có thể dùng để trợ giúp năng lực thức tỉnh lần nữa.

Nguyên tinh trong tay Lâm Tú không màu trong suốt, hiển nhiên nó xuất phát từ dị thú cấp thấp nhất.

Chương 53: Cảm giác an toàn (1)

Hắn nắm tinh thể trong lòng bàn tay, chỉ cảm thấy lòng bàn tay truyền đến một luồng nhiệt, khi hắn vươn lòng bàn tay ra, tinh thể hình thoi không màu kia đã biến mất vô tung vô ảnh.

Mà cùng lúc đó, nguyên lực vốn đã khô kiệt trong cơ thể Lâm Tú, lại trở nên vô cùng dồi dào.

Lâm Tú vốn còn oán trách chút trong lòng, dẫu sao mỗi ngày hắn kiếm trên dưới mấy trăm lượng bạc, nay bị Hoàng đế triệu tới hoàng cung, một tí thù lao cũng không có, đổi lại ai cũng không muốn.

Không ngờ, tuy làm việc cho Hoàng đế không có bạc, nhưng có thu hoạch ngoài ý muốn.

Nguyên tinh không thể giúp hắn thức tỉnh ngay lập tức, nhưng quá trình nguyên lực hao hết lại tràn đầy trong nháy mắt chính là quá trình tu hành, quá trình này vốn rất chậm, có nguyên tinh là có thể khiến việc khôi phục nguyên lực hoàn thành trong giây lát, tác dụng của một viên nguyên tinh không thua gì Lâm Tú một ngày khổ tu.

Hoàng đế Đại Hạ ngoại trừ một vị Hoàng hậu, bốn vị chính phi ra, còn có tần phi, tiếp dư, mỹ nhân, tài nhân, mặc dù chỉ tiêu của những cung phi tiếp theo này không nhiều như Hoàng hậu và tứ Phi, nhưng cộng lại, cũng có thể ép khô Lâm Tú nhiều lần.

May có nguyên tinh khôi phục, một viên nguyên tinh liền ngang hắn một ngày tu hành, hắn mong sao phi tử của Hoàng đế

nhiều một chút, để hấn lại tận hưởng thêm nhiều nguyên tinh.

Mệt thì mệt, đi dạo hậu cung hoàng đế nửa ngày, nhưng tâm trạng Lâm Tú vẫn không tệ.

Hậu cung to như vậy, từ cung phi xuống cung nữ đều là mỹ nhân nhất đẳng, xuân lan thu cúc, mỗi người đều có vẻ đặc sắc riêng, cho dù Lâm Tú hiểu biết rộng rãi, đã sớm miễn dịch đối với mỹ nữ, nhưng không thể không thừa nhận, đi dạo ở hậu cung Hoàng đế, thực sự quá bỏ mắt.

Lâm Tú hôm nay, có hai cảm xúc sâu sắc nhất.

Thứ nhất, Hoàng đế Đại Hạ là một người cực kỳ ưa thích thiếu phụ.

Các phi tần hấn thấy hôm nay chỉ ít cũng hơn hai mươi vị, thế nhưng không một vị nào tuổi dưới ba mươi, đương nhiên, Lâm Tú không phải nói thiếu phụ không tốt, chỉ là tất cả phi tử đều cùng một loại hình, chẳng lẽ hấn không chán ư?

Thứ hai, cũng là điều quan trọng nhất – làm hoàng đế quả thật có thể làm gì tùy thích.

Miễn là nữ nhân hấn coi trọng, hấn đều có thể triệu vào trong cung, trở thành phi tần của hấn, một điều này làm Lâm Tú vô cùng hâm mộ, đây đã chẳng là thúc ngựa phi nhanh nữa, mà trường đua ngựa lớn nhất Đại Hạ đều do nhà hấn mở.

Quyền lực của Hoàng đế quá lớn, hấn chỉ cần nói một câu là có vô số nữ nhân tranh nhau nhào vào lòng hấn.

Cũng chỉ cần hấn nói một câu, Lâm Tú đành buông bỏ việc làm ăn mấy trăm lượng bạc

mỗi ngày, đến hậu cung cấp bằng miễn phí cho phi tử của hần, giống kiểu một phân tiền cũng không cho.

Thậm chí không riêng mỗi hậu cung, hầu hạ phi tử hậu cung xong xuôi, Lâm Tú lại bị dẫn đến trung cung, bắt đầu tạo bằng không ngừng nghỉ, khối bằng tạo ra tại đây, đầu tiên được đưa đến ngự thư phòng, sau lại được Hoàng đế ban thưởng cho một ít vương công huân quý...

Hần hoàn toàn sử dụng Lâm Tú thành công cụ hình người.

Đến tận khi sắc trời tối xuống toàn bộ, Lâm Tú mới được thả ra khỏi cung.

Tuy rằng bận rộn một ngày, bị vất khô nguyên lực vô số lần, nhưng thu hoạch của hần cũng rất lớn.

Lâm Tú đếm đếm, hôm nay hần tiêu hao tổng cộng mười lăm viên nguyên tinh, có thể tương đương hần tu hành nửa tháng, loại chuyện tốt này, Lâm Tú ước gì mỗi ngày đều có.

Chỉ là...

Lâm Tú ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đen kịt một mảnh, từ sau khi xảy ra sự kiện ám sát, hần mỗi ngày đều về nhà trước lúc trời tối, nếu Tôn Đại Lực không chờ hần ở cửa cung, Lâm Tú cứ thế này trở về, sẽ có nguy hiểm cực lớn.

Sau khi gạt bỏ hiềm nghi của Triệu gia, thân phận kẻ sai khiến ám sát Lâm Tú đêm đó, đã rất rõ ràng.

Một là có thâm cừu đại hận với Lâm Tú, thế nhưng Lâm Tú không biết, hai là người muốn cưới Triệu Linh Quân.

Chỉ cần Lâm Tú chết, hôn ước hai nhà hủy bỏ, bọn họ tự nhiên có cơ hội.

Chẳng qua, người ở Vương Đô muốn cưới Triệu Linh Quân vô số kẻ, Lâm Tú căn bản không thể xác định chính xác vào một mục tiêu nào cả.

Thời điểm hắn đang do dự có nên tự mình trở về không, thì một hương thơm quen thuộc từ phía sau truyền đến, Lâm Tú xoay người, trông thấy một bóng người từ tường cung điện đi tới.

"Linh m?"

"Sao bây giờ ngươi mới ra ngoài?"

Lâm Tú không thấy Tôn Đại Lực ở đây, mà lại thấy Triệu Linh m.

"Bệ hạ vừa mới thả ta ra khỏi cung." Lâm Tú giải thích một câu, hỏi thăm dò: "Ngươi ở chỗ này chờ ta?"

Triệu Linh m cũng không nhìn hắn, chỉ nhàn nhạt nói: "Đi, ta đưa ngươi về nhà."

Một câu đơn giản này khiến cho Lâm Tú cảm nhận được cảm giác vô cùng an toàn, một đại nam nhân, lại phải dựa vào cô gái để có cảm giác an toàn, điều này làm Lâm Tú hơi đỏ mặt.

Chương 54: Cảm giác an toàn (2)

Triệu Linh m lại đưa tới một cái hộp gỗ.

Lâm Tú tiện tay nhận lấy, hỏi: "Đây là cái gì? "

Triệu Linh m đáp: "Thù lao của Trích Nguyệt lâu."

Lâm Tú không ngờ, sau khi hấn đi Hoàng cung, nàng lại còn tốt bụng thay hấn đi Trích Nguyệt lâu, có điều số tiền này không có liên quan tới hấn, hấn dù không biết xấu hổ cũng không thể lấy, Lâm Tú đưa hộp gỗ trở về, nói: "Tiền này hấn nên..."

Hấn chưa kịp dứt lời, Triệu Linh m đã phát phát tay, nói: "Người một nhà không cần so đo những chuyện này."

Đã nói đến nước này, Lâm Tú chỉ đành yên lặng nhận bạc.

Cách nàng nói chuyện kiểu dứt khoát không thể nghi ngờ, nói không cần là nhất định không cần, Lâm Tú khẽ thở dài trong lòng, lần này nợ ân huệ của nàng, chỉ có thể từ từ đền bù trong tương lai.

Thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, đời trước Lâm Tú thiếu thốn nhiều thứ, nhưng tiền thì không thiếu, sống hai kiếp, hấn vẫn là lần đầu tiên trải qua cảm giác ăn bám.

Khó trách có nhiều tiểu bạch kiểm muốn được các phú bà lớn tuổi bao dưỡng như vậy, liệu cần nói hay không, ăn bám thật tuyệt...

(Tiểu bạch kiểm/ 小白脸 : có hai ý nghĩa, nghĩa thứ nhất dùng để chỉ những chàng trai trẻ và đẹp trai. Nghĩa thứ hai dùng

để chỉ những người đàn ông chuyên ăn bám, bám váy phụ nữ, ở đây dùng nghĩa thứ hai.
)

Lâm Tú và Triệu Linh m đi trên đường phố, hiện tại cách giới nghiêm ban đêm còn một đoạn thời gian, trên phố vẫn rất náo nhiệt, đi ngang qua một quán hoành thánh ven đường, Lâm Tú nhìn không được dừng bước.

Hắn ở hoàng cung suốt một ngày, chỉ ăn mấy miếng bánh ngọt Lý công công mang đến, hồi này hắn chưa cảm thấy gì, nhưng lúc này ngửi thấy mùi hoành thánh thì không cất bước nổi.

Lâm Tú ngồi xuống quầy hoành thánh, nói: "Ông chủ, cho hai bát hoành thánh."

Triệu Linh m đứng sau lưng hắn, thản nhiên nói: "Ta không cần. "

Lâm Tú không hề quay đầu lại, nói: "Ta biết ngươi không cần, một mình ta ăn hai bát, cả ngày hôm nay đều không ăn gì, ăn no rồi về, ngươi ngồi đây chờ ta một chút..."

Lâm Tú luôn thấy rằng hàng ăn ven đường không tồi, rẻ lại ngon, mầu chốt còn no bụng, một bữa ăn như Trích Nguyệt lâu này hở một tí là hàng chục hàng trăm lượng bạc, chênh lệch quá lớn với quan điểm tiêu dùng của hắn.

Ngay cả khi hắn nhiều tiền đến mức không tiêu hết, cũng sẽ không lãng phí ở những nơi ấy.

Hoành thánh của cửa hàng vỏ mỏng nhiều nhân, Lâm Tú ăn liên tiếp hai bát lớn, nhìn đại nương bán hoành thánh mặt mày hớn

hở, khách nhân ngày thường của bà đều là chân lấm tay bùn, đây là lần đầu tiên có công tử ăn mặc quý khí như vậy ở chỗ này ăn hoành thánh, đây chắc chắn là sự công nhận lớn nhất đối với tay nghề của bà, cho nên bà gói hoành thánh cho hần đều nhiều nhân thịt hơn người khác.

Lâm Tú ăn hai bát hoành thánh, chỉ tốn mười văn tiền, thanh thoi đi về nhà với Linh m, coi như là đang giúp tiêu hóa thức ăn.

Đi trên đường phố Vương Đô, Lâm Tú bỗng nhiên hỏi: "Linh m, tỷ tỷ ngươi là kiểu người gì?"

Nghe thấy hai chữ "tỷ tỷ" , trong mắt Triệu Linh m hiện ra một tia dị sắc, nói: "Nàng là người tốt nhất trên đời này, hiện tại, ngươi, còn chưa xứng với nàng."

Lâm Tú nhìn ra, cô gái nhỏ này dường như có chút tình tiết luyến tỷ, có điều lời nàng nói cũng là thật, tỷ tỷ của nàng là thiên kiêu Đại Hạ, Lâm Tú hiện tại, quả thực không xứng với người ta.

Lâm gia cách cuối dốc đã không xa, cho dù những gia tộc quyền quý xuống dốc giống vậy, e rằng cũng không muốn gả nữ nhi trong nhà cho hần.

Triệu gia còn nguyện ý thừa nhận hôn ước năm đó, đã xem như là phẩm chất cao thượng, có đức độ trong sáng.

Đối với chuyện vị hôn thê kia, Lâm Tú cũng không có tiếp tục truy vấn, trước mắt, Triệu gia dường như thật sự coi hần trở thành con rể tương lai, phụ mẫu mình cũng

lòng đầy hoan hỉ, căn bản không ai quan tâm ý kiến của người trong cuộc là hấn.

Chắc hấn vị thiên chi kiều nữ Triệu gia kia, cũng rất đau đầu đối với hôn ước này, rốt cuộc đây là chuyện giữa hai người bọn họ, Lâm Tú đang là người thấp cổ bé họng, hấn dự định đợi đến khi nàng trở về Vương Đô, gặp mặt nàng một lần, cùng nhau thuyết phục hai nhà hủy bỏ cuộc hôn nhân vốn không nên tồn tại này.

Đường về Lâm phủ rất dài, hai người cứ tán gẫu câu có câu không như thế, phần lớn thời gian đều là Lâm Tú nói, Triệu Linh m thính thoảng trả lời một câu.

Mà lúc này, ở phía sau hai người trăm trượng, có hai bóng người đã theo đuôi bọn họ một đường.

Một khắc nào đó, bước chân của hai người dừng lại, một trong số đó nói: "Cô gái kia một mực ở bên cạnh hấn, xem ra tối nay không thể động thủ."

Một người khác hừ lạnh một tiếng, nói: "Đều trách Ảnh Tử lần trước đánh rần động cỏ, khiến bọn hấn phòng bị nhiều hơn, khoảng thời gian này còn muốn động thủ với hấn, hấn là không có khả năng, chỉ đành tìm cơ hội sau này..."

Chương 55: Phá án bằng thú ngữ (1)

Ngày qua bị ép khô tới tới lui lui mười lần tại Hoàng cung, Lâm Tú có thể nói là mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần, ngủ thẳng đến giữa trưa hôm sau mới thức dậy.

Hôm nay không có ai trong cung đến mời hẩn, lượng băng hẩn chế hôm qua đủ để hoàng cung dùng ít nhất ba ngày.

Sau khi ngủ dậy ăn cơm trưa, Lâm Tú trước tiên đi Trích Nguyệt lâu một chuyến, chế cho bọn họ phần băng dùng hôm nay, tiếp đó tiến về Thanh Lại ti.

Sau khi triệu Lâm Tú vào cung, ngày hôm qua Hoàng Đế ban thưởng huân quý không ít băng, loại nha môn như Thanh Lại ti đương nhiên không có, quan viên nha dịch nơi này còn phải làm việc trong phòng trực giống hệt lồng hấp.

Lâm Tú có lòng muốn tạo mối quan hệ tốt cùng các đồng liêu Thanh Lại ti, như vậy bọn họ mới nhắm một mắt mở một mắt việc hẩn vắng mặt thường xuyên, cho hẩn thượng ban mặc ngư, do đó, chiều nay, các nha phòng Thanh Lại ti đều ngập tràn gió mát, không chỉ bày khối băng thật lớn ở bốn góc phòng, mà trước bàn các quan viên cũng đặt nước đá giải nhiệt.

(Thượng ban mặc ngư/ 上班摸鱼 : ý chỉ trong quá trình làm việc không chuyên tâm vào công việc, mà đi làm những chuyện không liên quan như chơi điện thoại, tán gẫu, chơi game, trốn làm...)

Thời gian nửa ngày, Lâm Tú đã cực kỳ thân thiết cùng nhóm các quan viên khắp Thanh Lại ti gồm Tập Nã xử, kho công văn, lao

phòng, về phần Lang trung đại nhân, Lâm Tú không có tự mình đi qua, nhưng cũng bảo nha sai đưa sang đủ khối băng.

Đến nay, đại bộ phận quan viên và nha sai Thanh Lại ti đều thay đổi cách nhìn với Lâm Tú.

Vị công tử nhà Bình An bá này, tuy ngày thường hiếm khi đến Thanh Lại ti, nhưng đối nhân xử thế thật không có gì đáng chê, trên người không có một chút khí chất con em quần là áo lụa, trò chuyện cùng hần như gió xuân lướt nhẹ qua mặt, cực kỳ thoải mái, chỉ bằng hần dùng năng lực của bản thân tạo phúc cho cả Thanh Lại ti, cứu bọn họ khỏi nỗi khổ nóng bức, thái độ của bọn họ đối với hần không thể không trở nên nhiệt tình, thân thiện.

"Người nói Lâm đại nhân này, sao gần đây không giống hồi trước?"

"Đúng vậy, hần hồi trước hầu như không đến Thanh Lại ti chúng ta, gần đây lại rất siêng năng tới."

"Lâm đại nhân thay đổi đâu chỉ những thứ này, hần trước kia không hề nói chuyện với chúng ta, hiện tại lại mua bữa sáng, làm đá giải nhiệt cho chúng ta, quả thực như thể đổi thành một người khác."

"Hần dường như thật sự khác biệt những con em quyền quý kia..."

Tại nha phòng nào đó, mọi người đang nghị luận Lâm Tú, thì ngay lúc này, trong đám người truyền tới một tiếng hừ nhẹ: "Hừ, khác biệt cái gì, các quyền quý đều chẳng phải giống nhau, mới nhận chút ít ơn huệ của hần đã coi hần là người mình?"

Mọi người nhao nhao ngoảnh đầu, ánh mắt hướng về một quan viên trẻ tuổi, cũng không mở miệng nữa.

Bọn họ đều biết, tên này là tài năng mới của Thanh Lại ti, xuất thân bình dân, từng bước từng bước leo lên vị trí hôm nay, luôn xem thường con cháu quyền quý dựa vào quan hệ tiến nhập Thanh Lại ti, và một số chuyện phát sinh trên người hắn trong quá khứ đã khiến hắn ôm địch ý rất lớn với tầng lớp quyền quý Vương Đô.

...

Hôm nay Lâm Tú không rời khỏi Thanh Lại ti.

Dị Thuật Viện hiện tại vẫn đang trong kỳ nghỉ, mùa hè mùa đông hàng năm, học viện sẽ cho học sinh nghỉ một tháng, để bọn họ về thăm người nhà, khoảng thời gian này, tất cả các khóa học của Dị Thuật Viện tạm dừng, Lâm Tú đi cũng không ích gì.

Lợi dụng khoảng thời gian này, vừa vặn xoát xoát cảm giác tồn tại ở Thanh Lại ti, vì để cha nương an tâm, phần việc này nhất định phải bảo trụ.

Lâm Tú vô cùng nhàm chán sắp xếp hồ sơ công ăn trên bàn, trông thấy một vị đồng liêu đối diện sửa sang lại hành trang chuẩn bị ra ngoài, thuận miệng hỏi: "Từ đại nhân, ngài đi đâu vậy?"

Từ đại nhân thở dài, đáp: "Phía tây thành xảy ra một vụ án, ta đi theo ghi chép."

Văn thư của kho công văn, bình thường ngoại trừ sau khi ghi chép và chỉnh lý hồ sơ vụ án, thì phải đi theo bộ khoái ngỗ

tác ra ngoài, ghi lại chi tiết hiện trường, lời nhân chứng nói...

Lâm Tú đã sớm ngồi không yên, nghe nói bên ngoài có công việc thì vội vàng đứng dậy, nói: "Tù đại nhân, trước đây được các người chiếu cố, trời nóng bức này, công việc ngoài kia vẫn là ta đi đi, ta không sợ nóng."

Ngày trước hẳn không tới kho công văn nhiều, ba văn thư phải làm công việc của bốn văn thư, nói ba vị văn thư này chiếu cố cũng không ngoa.

Ánh mặt trời ngoài đường đang gay gắt, Tù đại nhân vốn không muốn ra ngoài, chẳng lẽ ngồi trong nhà phòng hóng gió mát không thoải mái ư, hẳn khước từ đôi câu tượng trưng rồi cười nói: "Thế thì làm phiền Lâm đại nhân."

Lâm Tú xua tay: "Không khách khí không khách khí."

Chuyến công vụ lần này còn có ngỗ tác đi theo, thêm vài tên bộ khoái của Tập Nã Xử.

Chương 56: Phá án bằng thú ngữ (2)

Lâm Tú vừa nói vừa cười cùng mọi người dọc đường, duy có mỗi một người, nghiêm mặt từ đầu đến cuối, chưa từng biểu lộ tươi cười với hắn.

Đó là một người trẻ tuổi, bộ dạng khá đẹp trai, nhưng không bằng Lâm Tú, dáng vẻ không nói không rằng tỏ ra rất ngầu.

Lâm Tú nhớ, người này tên Liễu Thanh Phong, hình như là một chủ sự của Tập Nã Xử, tuổi không lớn lắm, năng lực rất mạnh, ở Thanh Lại ti có danh tiếng không nhỏ, từng là đệ nhất danh bộ Thanh Lại ti, sau đó được đề bạt, Lang trung đại nhân hết sức trọng dụng.

Lâm Tú không rõ mình đắc tội hắn khi nào, nhưng mà hắn không có sắc mặt tốt với Lâm Tú, Lâm Tú cũng sẽ không chủ động đi để ý hắn.

Đoàn người nhanh chóng đến địa điểm xảy ra vụ án.

Đây là một trạch viện của thương nhân ở phía tây thành, sân không nhỏ, bốn cổng vào nhà còn lớn hơn Lâm phủ, nơi này thuộc về một thương nhân họ Vương, người xảy ra chuyện cũng là thương nhân họ Vương này.

Sáng nay, hắn được phát hiện đã chết trong sân nhà mình.

Sau khi ngũ tác kiểm tra, phát hiện trên người hắn không có vết thương gì khác, chỉ có một vết thương chí mạng nằm sau gáy, một góc bồn hoa trong sân có vết máu, trải qua so sánh, đích thật là của Vương viên ngoại.

Ngoài ra, ngỗ tác cũng tìm thấy dấu hiệu bong gân tại mắt cá chân Vương viên ngoại.

Mà gạch xanh trên mặt đất, quả thực có một viên hơi lỏng lẻo, ban nãy một tên bộ khoái vô ý giẫm lên, xem chút nữa té ngã.

Vụ án đơn giản hơn tưởng tượng nhiều, hết thấy chúng cứ đều chứng tỏ thời điểm Vương viên ngoại đi trong sân đêm qua, không cần thận giẫm phải một viên gạch xanh lỏng lẻo này, thân thể không vững, ngã xuống đất.

Thật trùng hợp, đầu hấn đụng vào góc cạnh bồn hoa, lúc ấy liền đi đời nhà ma.

Gạch xanh lỏng lẻo trên mặt đất, dấu vết bong gân mắt cá chân của Vương viên ngoại, vết thương trí mạng sau gáy, cùng với vết máu trên bồn hoa, đều nói rõ điểm này.

Đương nhiên, chung quy đây cũng là vụ án mạng người, toàn bộ người Thanh Lại tì vẫn tiến hành khám xét hiện trường nghiêm ngặt, hỏi thăm từng người trong Vương phủ, thậm chí còn tiến hành khôi phục tình hình khi vụ án xảy ra như cũ, kết quả đều cho thấy, Vương viên ngoại là chết ngoài ý muốn.

Liễu Thanh Phong nhiều lần khám xét hiện trường, khẽ thở phào, nói: "Hiện trường bọn ta đã xem xét kỹ, Vương viên ngoại là bỏ mạng ngoài ý muốn, các người có thể thu dọn hiện trường, chuẩn bị hậu sự cho hắn."

"Lão gia, sao người lại bỏ đi như thế!"

"Điều này khiến bọn ta sống thế nào đây..."

"Lão gia, người thật ác độc mà..."

...

Mọi người trong Vương gia nghe vậy, đều bắt đầu gào khóc, bộ khoái Thanh Lại thì thường xuyên xử lý án mạng, đối với cảnh tượng này cũng tập mãi thành quen, chỉ là trong lòng cảm thán, Vương viên ngoại này chết rất uất ức, vất vả lắm mới xây dựng được gia nghiệp như vậy, còn chưa kịp hưởng thụ cho tốt thì đã ngã chết, cũng không tránh khỏi quá đáng tiếc...

Đúng lúc người của Thanh Lại thì chuẩn bị rời đi, Lâm Tú vẫn luôn lặng lẽ bất ngờ mở miệng nói: "Đây không phải tai nạn, là hãm giết."

Hắn vừa nói xong, tiếng khóc của mọi người trong Vương gia im bật.

Ánh mắt người của Thanh Lại thì cũng đồng loạt nhìn về phía Lâm Tú.

Mày Liễu Thanh Phong nhăn lại, ánh mắt nhìn chăm chăm Lâm Tú trầm giọng nói: "Lâm văn thư, tất cả căn cứ chính xác đều cho thấy, Vương viên ngoại là tai nạn chết, lẽ nào người phát hiện được đầu mối gì sao, ở đâu?"

Lâm Tú lắc đầu nói: "Không có."

Những bộ khoái của Thanh Lại thì này, đã làm không biết bao nhiêu án, ánh mắt rất lợi hại, bọn họ điều tra hiện trường nhiều năm, sắp xếp toàn bộ dấu vết tra được, mới có thể đưa ra kết luận này. Một người bình thường như Lâm Tú, đương nhiên không thể nào có kinh nghiệm điều tra hiện trường phong phú hơn bọn họ.

Mày Liễu Thanh Phong nhăn chặt lại, giọng điệu cũng nặng hơn, mang theo ý vị răn dạy, nói: "Lâm văn thư, tuy mạng người

quan trọng, cẩn thận như thế nào cũng không đủ, nhưng bất kể chuyện gì cũng phải nói đến chứng cứ, mời người không có bằng chứng thì đừng ở đây phát ngôn bừa bãi.”

Lâm Tú liếc mắt một cái nhìn vào chiếc lồng chim treo ở dưới mái hiên, chuẩn xác mà nói, là nhìn vào con chim ở trong lồng đó, đó là một con chim họa mi, những kẻ huân quý giàu có đều thích xách chim đi dạo tìm niềm vui, đây cũng coi như là một loại nhã hứng, Vương viên ngoại học đòi văn vẻ, trong nhà cũng nuôi mấy con.

Lúc này, xung quanh là một mảnh yên lặng, chỉ có con chim này đang kêu loạn.

Ngay sau đó, Lâm Tú dời tầm mắt, đưa tay chỉ về phía mọi người trong Vương gia, nói: “Vương viên ngoại là bị người khác mưu hại, hung thủ chính là người này, không tin thì thẩm tra hẩn rồi sẽ biết.”

Người bị Lâm Tú chỉ vào là một gã nam tử, thấy Lâm Tú gán tội danh giết người lên người hẩn, sắc mặt hẩn tái nhợt, bộp một tiếng quỳ ở trên đất, lớn tiếng nói: “Đại nhân, không phải ta, thật sự không phải ta, sao ta có thể giết hại lão gia chứ, lão gia gặp chuyện không may, còn là ta đi nha môn báo án, xin đại nhân minh giám!”

Chương 57: Phá án bằng thú ngữ (3)

Hai mắt Liễu Thanh Phong trầm lại, ngay lúc Lâm Tú chỉ về phía nam tử kia, hắc sắc phát hiện, trong mắt người này hiện lên một tia kinh hoàng!

Chuyện này sao có thể!

Phải biết rằng, từ khi bắt đầu đi vào Vương gia, hắc vẫn luôn âm thầm lưu ý về mặt của mỗi một người ở đây, thông qua nhiều lần điều tra, hắc mới loại trừ hiềm nghi của mỗi người.

Những hạ nhân trong Vương gia, biểu hiện đều không có gì đáng ngờ, nhưng vừa rồi khi Lâm Tú chỉ vào hắc, ánh mắt và vẻ mặt của hắc đều lộ ra sơ hở!

Nếu như hắc bị oan uổng, khi bị người khác vạch trần, hắc là sẽ khiếp sợ, bất ngờ, phần nộ, sợ hãi, chứ không nên xuất hiện loại kinh hoàng chợt dạt này.

Liễu Thanh Phong đã điều tra vô số án, tự tay bắt vô số hung thủ, trực giác được hình thành trong thời gian dài nói với hắc, người này có vấn đề!

Nhưng mà, vì sao Lâm Tú lại nhìn ra được.

Ánh mắt Liễu Thanh Phong nhìn về phía Lâm Tú, phát hiện ánh mắt của hắc rất bình thản, không nhìn ra được cảm xúc giao động nào.

Rất nhanh hắc điều chỉnh lại tâm tình, chỉ vào tên hạ nhân của Vương gia kia, nói: "Người này có vấn đề, bắt lấy hắc!"

Mấy người bộ khoái nhận được mệnh lệnh, lập tức bắt lấy tên hạ nhân kia từ trong đám người.

Vừa rồi khi mới bước vào người của Thanh Lại ti đều cho rằng Vương viên ngoại là tai nạn chết, vì thế khi hỏi người của Vương gia, cũng không có trọng điểm, nhưng lúc này nếu như đã xác định được người hiềm nghi, đương nhiên việc xét hỏi sẽ rất sắc bén, mới đầu người này trả lời cũng coi như là lưu loát, nhưng sau một hồi, lời khai của hắn có trăm ngàn chỗ hở, thậm chí tự mâu thuẫn lẫn nhau, dần dần, không nói đến người của Thanh Lại ti, đến ngay cả người nhà Vương gia cũng nhìn ra chỗ không đúng...

Một phụ nhân chỉ vào hắn, bị phẫn nói: "Vương Nhị, Vương gia chúng ta đối tốt với người như vậy, thế mà người lại làm ra loại chuyện này!"

Trải qua một hồi bị người Thanh Lại ti luân phiên tra hỏi, cuối cùng tâm lý của Vương Nhị cũng sụp đổ, hắn quỳ rạp xuống đất, khóc rống nói: "Phụ nhân, xin lỗi, ta không phải cố ý, ta không cố ý..."

Dưới áp lực trùng trùng, một người bình thường như Vương Nhị rất nhanh đã khai ra.

Hóa ra khi làm hạ nhân của Vương gia, hắn vẫn luôn âm thầm ăn cắp đồ vật của Vương gia, bởi vì thủ đoạn của hắn cẩn thận, mỗi lần đều không để lại dấu vết, nên vẫn luôn không bị bắt.

Không may là hôm qua khi hắn ăn trộm tiền của Vương viên ngoại, bị Vương viên ngoại bắt ngay tại chỗ, trong nhà có trộm, Vương viên ngoại tức giận đã lập tức muốn bắt hắn đi gặp quan.

Nếu như bị bắt đến quan phủ, ít nhất là không tránh được một trận đòn, khi Vương

Nhị cầu xin tha thứ, đã xảy ra tranh chấp với Vương viên ngoại, hắn đã vô ý đẩy Vương viên ngoại ngã, Vương viên ngoại đập gáy xuống đất, lập tức chết luôn.

Ban đầu Vương Nhị thất kinh, sau khi tỉnh táo lại, lo lắng quan phủ xử hắn tội giết người, nên đã cẩn thận xử lý hiện trường đầu tiên, rồi lại tỉ mỉ bố trí giả vờ Vương viên ngoại bất ngờ bỏ mạng ở trong sân, bởi vì hắn xử lý chi tiết quá hợp lý đến ngay cả người của Thanh Lại tỉ cũng bị lừa.

"Đáng chết, đã từng thấy kẻ giết người che giấu sự thật, nhưng chưa từng gặp kẻ nào sắp xếp không một kẽ hở như thế!"

"Thật sự là không để lại một chút manh mối nào cho chúng ta!"

"Người con mẹ nó, thật đúng là một nhân tài, có bản lĩnh này làm cái gì mà không được, thế mà cứ phải đi đường ngang ngõ tắt!"

...

Người của Thanh Lại tỉ suýt chút nữa bị Vương Nhị lừa dối, trong lòng vừa giận vừa tức, nhưng nghĩ đến bận trước bận sau, điều tra cẩn thận các góc ngách của Vương gia một hồi, cũng không phát hiện ra manh mối, Lâm Tú chỉ đứng ở trong sân, cái gì cũng không làm, thế mà lại có thể liếc mắt đã tìm ra hung thủ, trong lòng mọi người nổi lên vô số tò mò, rốt cuộc là tại sao hắn biết được.

Đến ngay cả Liễu Thanh Phong cũng thu hồi vẻ khinh thường đối với Lâm Tú, khiêm tốn thỉnh giáo nói: "Lâm văn thư, xin hỏi,

người làm thế nào nhìn ra hắn là hung thủ."

Trải qua chuyện này, hắn sẽ không bao giờ còn cho rằng Lâm Tú là tên công tử bại hoại dựa vào đi cửa sau mới có thể đến được Thanh Lại ti, đến ngay cả hắn cũng không nhìn ra được, thế mà Lâm Tú lại có thể liếc mắt đã nhận ra hung thủ, vị văn thư hồ sơ này, thật sự có bản lĩnh.

Hắn khinh thường con cháu quyền quý một bụng đều là bao cỏ, nhưng lại không thể không phục ánh mắt sáng như đuốc của Lâm Tú.

Đương nhiên Lâm Tú không thể nói cho Liễu Thanh Phong biết, là con chim ở trong lồng kia nói cho hắn biết, chuyện tối ngày hôm qua là Vương Nhị làm, tuy không có người thứ hai nhìn thấy, nhưng từ đầu đến đuôi đều bị con chim này nhìn thấy hết.

Hắn thần bí cười nói với Liễu Thanh Phong: "Đoán."

Chương 58: Chữa bệnh

Thanh Lại ti.

Thời gian nghỉ trưa, mọi người trong nha phòng đều nghị luận.

"Thật hay giả vậy, Lâm văn thư thần như thế sao."

"Đúng, người không nhìn thấy, mấy người chúng ta chỉ thiếu lật cả nhà Vương viên ngoại lên, nhưng cũng không tìm ra được manh mối gì, từ đầu đến cuối Lâm văn thư chỉ đứng ở trong sân, động cũng không động, thế mà lại biết hung thủ là ai, đây còn không thần sao."

"Đến ngay cả Chu đại nhân cũng nhìn nhầm, nếu không phải Lâm văn thư nhắc nhở, án mạng này, đã bị tên kia lừa dối rồi..."

Hầu như toàn bộ người trong Thanh Lại ti đều đang thảo luận án của Vương viên ngoại, án mạng đó được phá rồi cũng không phải trọng điểm, trọng điểm đó, án mạng không phải do Tập Nã ti phá, mà là một văn thư hồ sơ phá, mấy người bộ khoái của Tập Nã ti kể lại chuyện này rất kỳ diệu, cũng khiến cho trên người Lâm văn thư của Thanh Lại ti có một tầng khăn che mặt.

Trong một nha phòng, Lang trung Thanh Lại ti nhấp một ngụm trà, bất ngờ nói: "Đúng là có chuyện này."

Về mặt Liễu Thanh Phong có chút mơ hồ, nhưng vẫn gật gật đầu, nói: "Đúng là có chuyện này, đến bây giờ ta cũng không nghĩ ra, người kia không để lại một chút dấu vết nào, tại sao hắn lại nhìn ra được tên đó là hung thủ."

"Người không hỏi hấn sao?"

"Hỏi rồi, hấn nói là hấn đoán..."

Liễu Thanh Phong căn bản không tin lời Lâm Tú nói, hấn quả quyết nói: "Hấn nhất định là nhìn thấy những thứ chúng ta chưa nhìn thấy, rốt cuộc là ta đã bỏ sót điểm nào rồi..."

Lang trung Thanh Lại ti bỏ chén trà xuống, khẽ cười nói: "Đến ngay cả người cũng không phát hiện, thú vị, thú vị..."

...

Lâm phủ.

Lâm Tú không cùng những người đó về Thanh Lại ti, nhà của Vương viên ngoại cách Lâm gia không xa, sau khi rời khỏi chỗ đó, Lâm Tú đi thẳng về nhà.

Trên đường trở về, Lâm Tú thuận tiện mua chân gà và chân giò cho Đại Hoàng, hấn cũng là hôm nay mới phát hiện, thì ra học thêm một môn ngôn ngữ quan trọng như vậy, sợ rằng cho đến lúc chết Vương Nhị cũng không ngờ được hấn đã làm đến cực hạn, nhưng lại để sơ sót một con chim.

Có ai mà ngờ được, mình sẽ bị một con chim bán đúng.

Đáng tiếc bây giờ Lâm Tú chỉ là đơn phương nghe hiểu động vật nói mà thôi, nếu không phá loại án này sẽ đơn giản hơn nhiều, cho dù hôm nay con chim đó không nhiều lời nói ra chân tướng vụ án, vậy thì hấn cũng có thể tự mình đi hỏi.

Căn cứ vào sự ghi chép của điển tịch đối với loại năng lực này, muốn thực hiện câu

thông nói chuyện với động vật, ít nhất cần năng lực của hắc thức tinh lần nữa.

Vấn đề căn nguyên, vẫn là do nguyên lực trong cơ thể Lâm Tú quá yếu, không đủ để chống đỡ hắc thi triển năng lực cấp cao.

Chỉ có cố gắng tu hành, tăng cao nguyên lực, mới có thể khai phá được năng lực sâu hơn.

Nói đến tu hành, phương thức nhanh nhất, vẫn là thông qua hấp thụ nguyên tinh, cũng không biết bằng trong cung dùng chết chưa, khi nào lại triệu hắc tiến cung, lúc trước Lâm Tú đối mặt với chỉ dụ làm không công của Hoàng đế rất khó chịu, còn bây giờ là tràn ngập chờ mong.

Một phiêu băng, một phiêu nguyên tinh, đây là thắng cả hai.

Lý Tổng quản đến sớm hơn so với dự đoán của Lâm Tú.

Giữa trưa ngày hôm sau, hắc lại đi đến Lâm gia.

Vừa hay mới sáng sớm Lâm Tú đã đi đến Trích Nguyệt Lâu, giúp bọn họ chế tạo đủ lượng băng, cũng không cần làm phiền Linh m giúp hắc.

Về mặt Lý tổng quản tràn đầy ý cười, nói: "Lâm công tử, lần này phải làm phiền người rồi."

Lâm Tú khách khí nói: "Không phiền không phiền, Lý tổng quản tùy tiện phái một người đến là được, cần gì phải tự thân đi một chuyến."

Lý Tổng quản nói: "Đích thân đi đón công tử ta mới yên tâm, sáng sớm hôm nay, không

ít lượng băng còn lại ở trong cung đã dùng hết rồi, các nương nương thúc giục rất gấp, Lâm công tử vẫn là mau đi cùng với chúng ta đi, có chuyện gì chúng ta vừa đi vừa nói.”

Lâm Tú đi ra khỏi cửa, xe ngựa trong cung đã chờ ở bên ngoài.

Có xe ngựa đúng là tiện hơn nhiều, mấy ngày này Lâm Tú cũng coi như là kiếm được một khoản tiền, dự định hôm nay trở về, sẽ để cho Tôn Đại Lực chuẩn bị một chiếc, sau này có xe ngựa, sẽ không cần mỗi ngày đi bộ lâu như thế.

Xe ngựa trong cung chạy trên đường, đám người tránh đi rất xa, nhường ra một con đường thông thoáng, không đến một lát, Lâm Tú đã đến trước cửa cung.

Đi qua con đường rất dài trong cung, đi vào hậu cung, theo như thường lệ lúc trước, đi đến cung Vĩnh Ninh của Hoàng Hậu nương nương đầu tiên.

Lúc này, cuối cùng Lâm Tú cũng gặp được vị nhất quốc chi mẫu này.

Hậu cung Hoàng đế Đại Hạ mỗi người mỗi vẻ, nhưng đều có chung một đặc điểm, đó chính là đẹp.

Hoàng Hậu nương nương cũng là một vị mỹ nhân, dáng vẻ đoan trang, khí chất xuất chúng hơn nhiều so với các cung phi khác, nàng đang ở trong viện ngắm hoa, Lý Tổng quản đi lên cung kính nói mấy câu, Hoàng Hậu nương nương chỉ khẽ gật đầu, cũng không nhìn về phía Lâm Tú, mà tiếp tục ngắm bông từng hoa lan trong vườn hoa nhỏ.

Chương 59: Chữa bệnh (2)

Lâm Tú chỉ liếc mắt một cái rồi dời tầm mắt đi, dù sao chưa đến tuổi, phẩm vị của hắn và Hoàng đế Đại hạ khác nhau.

Hắn thích là ngự tử chứ không phải thiếu phụ.

Tuy những hậu phi này xinh đẹp, nhưng Lâm Tú cũng đã gặp không biết bao nhiêu nữ nhân xinh đẹp, bạn gái trước kia của hắn, đương nhiên luận khí chất thì kém các nàng, nhưng ngược lại giá trị nhan sắc không kém hơn là bao.

Đi qua cung Vĩnh Ninh, tiếp đó là cung Trường Xuân.

Trước khi đi vào cung Trường Xuân, Lâm Tú đã nhắc thêm vài phần cẩn thận, sau khi quen thuộc với Lý Tổng quản, hắn âm thầm nói cho Lâm Tú, vị Quý phi nương nương này vui giận thất thường, lúc nàng vui vẻ, ban thưởng không có một chút nào gọi là keo kiệt, lúc mất hứng, cung nữ hoạn quan của cung Trường Xuân chỉ cần khiến nàng có chút bất mãn, thì sẽ bị trách phạt nặng.

Bây giờ rất rõ ràng là Quý phi nương nương đang mất hứng.

Vừa mới bước vào cung Trường Xuân đã nhìn thấy trong viện có đám người hoặc đứng hoặc quỳ, Quý phi nương nương ung dung ưu nhã, lúc này vẻ mặt hung thần, một tiểu cung nữ quỳ ở trên đất, thân hình không ngừng run rẩy.

Thế mà ở trong này Lâm Tú lại có thể thấy được người quen.

Cô gái vẫn còn búi tóc hai bên, tóc mái bằng thưa, hai dải lụa màu trắng trên búi tóc rủ xuống, hôm nay nàng mặc một bộ váy màu vàng nhạt, lúc này đang dùng bàn tay vuốt ve trên người một con linh thú giống mèo nhưng không phải mèo.

Lúc trước, khi Lâm Tú nhìn thấy nó, nó còn rất có tinh khí, nằm ở trong ngực cup D của Quý phi hưởng phúc, bây giờ thì lại uể oải không phần chấn, trong miệng phát ra từng đợt âm thanh nức nở.

Quý phi nhìn về phía Bạch Song Song, hỏi: 'Niếp Niếp bị làm sao vậy.'

Cô gái bỏ linh thú xuống, áy náy nói: 'Xin lỗi, Quý phi nương nương, Song Song học nghệ không tinh, không nhìn ra được linh sủng bị bệnh gì.'

Nghe âm thanh nức nở của linh thú kia, suýt chút nữa Lâm Tú cười ra tiếng.

Vật nhỏ kia làm gì có bệnh, rõ ràng là trên chân bị một thứ đâm vào, chịu đau nên ở đó kêu rên, tuy Song Song cô nương có năng lực chữa khỏi bệnh, nhưng lại không hiểu nó nói gì, không thể giúp nó lấy thứ ở trên chân ra, nên đương nhiên bất lực với chuyện này.

Nghe Song Song cô nương nói, sắc mặt Quý phi nương nương càng lúc càng lạnh, nàng nhìn về phía tiểu cung nữ đang quỳ ở trên đất, lạnh lùng nói: "Bảo người chăm sóc Niếp Niếp cho tốt, bản cung vừa mới rời khỏi một lúc, Niếp Niếp đã biến thành như vậy, người đâu, lôi nàng xuống, đánh ba mươi trượng!"

Thân thể tiểu cung nữ càng run hơn, cũng không dám nói một câu cầu xin.

Nàng biết một khi nàng mở miệng, trong chốc lát sẽ chỉ khiến cho mình chịu hình phạt nặng hơn.

Song Song cô nương nhìn tiểu cung nữ quỳ ở trên mặt đất, trong lòng cảm thấy không đành lòng đang muốn mở miệng, thì có một bóng người đi đến.

Lý tổng quản nhìn thấy Lâm Tú đi lên, bị dọa cho giật mình, lúc muốn túm hăn về thì đã chậm rồi.

Lâm Tú đi đến trước mặt Quý phi nương nương, ôm quyền khom người nói: "Khởi bẩm Quý phi nương nương, học sinh biết một chút y thuật, có thể để cho học sinh xem linh sủng này một chút không."

Quý phi có chút ấn tượng với Lâm Tú, hai ngày trước hăn đến cung Trường Xuân chế băng, nàng cung chiêu linh sủng, vội hỏi: "Người nói là thật."

Lâm Tú gật gật đầu, nói: "Hăn là không có vấn đề gì."

Quý Phi lập tức nói: "Mau, mau để cho hăn nhìn xem."

Lập tức có hoạn quan ôm linh sủng đang uể oải lên, đưa vào trong tay Lâm Tú.

Lúc này, tất cả tầm mắt của mọi người trong đó bao gồm cả Quý phi và Bạch Song Song đều đang nhìn vào Lâm Tú.

Lâm Tú nhẹ nhàng vuốt lông linh sủng của Quý phi, linh sủng trong lòng hăn vẫn còn đang nức nở kêu rên, âm thanh này người khác nghe thấy là nức nở đau đớn, nhưng ở

trong tai Lâm Tú thì rõ ràng là giọng nói trong trẻo của một tiểu cô nương.

"Đau quá..."

"Chân đau quá!"

"Đau chết bản công chúa rồi..."

"Ai đến giúp bản công chúa rút nó ra..."

...

Thật ra Lâm Tú cũng có chút bất ngờ, trong điển tịch ghi lại, loại năng lực ngôn ngữ của động vật này, chỉ cần thức tỉnh một lần, là có thể nghe hiểu động vật nói, vốn dĩ hẳn tưởng rằng, trong đó chỉ là chó mèo, không ngờ được còn bao gồm cả mèo có cánh.

Giả vờ tìm tòi một chút, Lâm Tú lật linh sủng này lại, kiểm tra trên chân nó một hồi, kiểm tra đến chiếc chân cuối cùng, Lâm Tú lật đệm thịt dày ở dưới chân ra, ở phần giữa của đệm thịt, rút ra một cây kim mũi nhọn.

Cây kim này rất nhỏ, vị trí giấu rất kín, nếu không lật gan bàn chân của linh sủng này ra căn bản không tìm ra được nó.

Khi cái kim này được nhổ ra, linh thú trong lòng Lâm Tú phát ra tiếng rên rĩ thoải mái, xoay người một cái nhảy ra khỏi lòng Lâm Tú, nhảy lên nhảy xuống ở trên mặt đất, trong nháy mắt hồi phục lại tinh thần.

Quý phi nương nương lộ ra sắc mặt vui mừng, bật thốt lên nói: "Khỏi rồi, Niếp Niếp thật sự khỏi rồi!"

Chương 60: Quý phi nương nương ban thưởng.

Trong cung Trường Xuân, Quý phi nương nương ôm linh sủng vào trong lòng, sau đó hỏi Lâm Tú nói: "Người chữa khỏi cho tâm can bảo bối của bản cung, nói đi, người muốn thưởng cái gì."

"Phân ưu giải khó cho nương nương là vinh hạnh của học sinh, học sinh không muốn ban thưởng gì." Lâm Tú liếc nhìn tiểu cung nữ quỳ trên mặt đất, nói: "Nếu như linh sủng đã không có chuyện gì, học sinh thỉnh cầu nương nương tha cho nàng."

Quý phi liếc Lâm Tú một cái, nói: "Người là người ngoài, thế mà dám quản chuyện trong cung của bản cung."

Tiếp đó, giọng điệu nàng lại xoay chuyển, nói: "Có điều hôm nay bản cung cao hứng, lần này tạm tha cho nàng, người đi chế tạo băng đi, trong điện đã sắp nóng chết rồi..."

Không bao lâu sau, Lâm Tú bị Lý Tổng quản kéo sang một bên, Lý Tổng quản hạ giọng nói với hắn: "Người ăn tim gấu gan báo rồi sao, chuyện của Quý Phi nương nương cũng dám xen vào, còn dám nói điều kiện với nương nương..."

Lâm Tú biết Lý Tổng quản cũng là suy nghĩ cho hắn, cười cười, nói: "Lý Tổng quản yên tâm, về sau ta sẽ không thế nữa."

Thật ra hắn là chỉ thấy cung nữ kia đáng yêu, không đành lòng nhìn nàng bị phạt đánh mà thôi.

Nam nhân mà, tóm lại vẫn có chút thương hoa tiếc ngọc, huống chi Lâm Tú còn rất chắc chắn với chuyện này.

Nếu như hần muốn, hoàn toàn có thể trở thành một tên thú y ưu tú.

Khám bệnh cho người thì đơn giản, nhưng khám bệnh cho động vật thì không dễ như thế, bởi vì một người bình thường, còn có thể miêu tả mình không thoải mái ở chỗ nào, thời gian bao lâu, miêu tả cụ thể bệnh tình với đại phu.

Nhưng động vật không thể, chúng nó chính ra vừa giống như đứa trẻ con mới sinh ra không bao lâu, còn không biết nói, không thể giao tiếp câu thông, chẩn đoán như thế nào, toàn bộ dựa vào kinh nghiệm của thầy thuốc, đây cũng là nguyên nhân quan trọng của việc khám bệnh nhi khoa khó hơn.

Thuận tay giúp tiểu cung nữ kia xong, Lâm Tú bắt đầu chuyên tâm chế tạo băng, chỉ một chốc lát sau, một bóng người từ trong cung chạy chậm tới, chính là tiểu cung nữ vừa rồi suýt bị trách phạt kia.

Khuôn mặt tiểu cung nữ đỏ bừng dùng hai tay cầm một hộp gỗ điêu khắc rất tinh tế, đưa cho Lâm Tú, nói: "Đây là Quý phi nương nương thưởng."

Tiếp đó, nàng lại thè lưỡi, nhỏ giọng nói: "Vừa rồi cảm ơn ngài."

Lâm Tú mỉm cười nói: "Chuyện nhắc tay mà thôi."

Hần đưa tay cầm lấy hộp gỗ, một bàn tay khác còn đang để ở trên khuôn đúc băng, liên tục sử dụng nguyên lực, khiến trán hần thấm ra một tầng mồ hôi mỏng, tiểu cung nữ nhìn thấy, vội vàng lấy một chiếc khăn tay của mình ra, cẩn thận lau cho Lâm Tú.

Nàng vừa lau mồ hôi, vừa đánh giá Lâm Tú, sau đó sắc mặt không khỏi đỏ lên thu lại khăn tay, vội vàng chạy ra ngoài.

Lâm Tú buồn cười, tiểu cô nương còn có chút xấu hổ, không thể không thừa nhận, cái túi da này của hắn, đối với các cô nương vẫn là có sự hấp dẫn không nhỏ.

Có tiền nhiều vàng, ra tay hào phóng, còn đẹp trai, một người nam nhân có được những thứ này, không cần tốn nhiều sức cũng có thể trở thành một Hải Vương, đời trước Lâm Tú có thể như cá gặp nước, ngựa chạy đường bằng, một nửa là dựa vào tiền, một nửa khác chính là dựa vào mặt.

Sau khi chế tạo tảng băng cuối cùng cho cung Trường Xuân, bỗng nhiên Lâm Tú cảm nhận được phía sau một trận rối loạn, hắn quay đầu, nhìn thấy sủng thú của Quý Phi nương nương, cái thứ giống mèo mà không phải mèo kia đang phe phẩy cái cánh, từ từ bay về phía hắn.

Nó bay đến dừng lại trước mặt Lâm Tú, kích động hỏi: "Con người, có phải là người nghe hiểu bản công chúa nói chuyện không, nếu không thì sao người có thể biết trên chân ta bị kim nhọn đâm vào chứ."

Lâm Tú làm bộ dáng như nghe không hiểu, căn bản không tính trả lời nó.

Bên ngoài hắn đã có được năng lực chế tạo băng, nếu để cho người ta biết hắn còn hiểu tiếng nói của động vật, đoán không chừng sẽ bị bắt đi xẻ thịt để nghiên cứu, từ trước tới nay, chưa bao giờ có người có được hai loại năng lực trở nên.

Tuy nó không hiểu tiếng nói con người, không thể truyền loại tin tức chính xác này đi, cho dù biết cũng không thể nói cho người khác, nhưng cẩn thận vẫn hơn, ánh mắt Lâm Tú ngơ ngác nhìn nó, tiếp tục giả ngu.

"Thì ra hần nghe không hiểu."

"Nhàm chán quá, rốt cuộc chỗ này là đâu vậy, không có một ai có thể nói chuyện với ta..."

"Phụ vương, mẫu hậu, con nhớ hai người..."

...

Trong con mắt của đám người Lý Tổng quản, đây chỉ là sủng thú của Quý Phi nương nương, bay đến bên người Lâm Tú, kêu "meo meo" "meo meo" vài tiếng, rồi lại bay trở về.

Lâm Tú yên lặng thôi động nguyên lực, có chút suy nghĩ.

Các quốc gia trên đại lục, đều có thói quen coi loại linh thú quý hiếm này thành sủng vật, khi có nhu cầu sẽ có thị trường, hàng năm đều có không ít linh thú bị con người mang đi khỏi môi trường sống, đưa đến các quốc gia con người buôn bán. Con linh thú này, hần là cũng như thế.

Chương 61: Quý phi nương nương ban thưởng. (2)

Suy đoán từ mấy câu vừa rồi nó nói, dường như nó có địa vị không thấp ở trong tộc của nó.

Tuy Lâm Tú thương hại nó, nhưng cũng không làm được cái gì, sau khi chế băng cho cung Trường Xuân xong thì rời khỏi nơi này.

Khiến hần không thể tưởng tượng được là, có một bóng người đang đứng ở cửa cung, dường như đã chờ hần rất lâu.

Cô gái mặc váy vàng nhạt mỉm cười với hần, nói: "Lâm công tử."

Lâm Tú bất ngờ nói: "Song Song cô nương đang ở chỗ này chờ ta sao."

Cô gái gật gật đầu, sau đó tò mò hỏi: "Ta muốn hỏi Lâm công tử, làm sao ngươi biết sủng thú của Quý Phi nương nương là bị một cây kim đâm vào vậy."

Lâm Tú cười cười, nói: "Chỉ cần cẩn thận quan sát là biết, linh thú kia toàn thân đang run rẩy, nhưng biên độ run của một chân lớn hơn một chút, cho nên ta đoán, hần là cái chân đó của nó bị thương."

"Thì ra là thế." Hình như cô gái đã hiểu ra, sau đó nói: "Lâm công tử quan sát tỉ mỉ, Song Song hồ thẹn không bằng."

Lâm Tú nói: "Song Song cô nương không cần khiêm tốn, chữa bệnh cho người và chữa bệnh cho thú khác nhau, sủng thú giống như đứa bé, không thể nói chuyện, chẩn trị tận gốc rất khó, ta chỉ là lúc trước từng nuôi mèo, hiểu được tập tính của nó, hơn nữa

đánh bậy đánh bạ, trùng hợp đoán đúng mà thôi."

Nghe thấy Lâm Tú nói, mắt cô gái trước mắt sáng người, nói: "Công tử nói không sai, nếu như có thể nghe hiểu trẻ con và sùng thú nói thì tốt rồi, như thế việc chẩn trị sẽ rất dễ dàng, cũng may Lâm công tử cẩn thận như thế, nếu không tiểu cung nữ kia sẽ phải chịu phạt rồi."

Tiếp đó, nàng lại hỏi: "Vừa rồi Lâm công tử nói, người cũng biết y thuật."

Lâm Tú xấu hổ nói: "Tự bản thân học qua một chút, đương nhiên không thể nào so sánh với Song Song cô nương."

Sắc mặt Bạch Song Song đỏ lên, vội vàng nói: "Ta chẳng qua chỉ là dựa vào năng lực dị thuật mà thôi, luận cẩn thận ta không bằng người, nếu như Lâm công tử học y, nhất định sẽ làm tốt hơn so với ta."

Lâm Tú đang lo không có có hội kéo gần khoảng cách, nghe vậy nói: "Tuy ta muốn học, nhưng mà không có người dạy, về sau nếu ta có vấn đề gì, có thể thỉnh giáo Song Song cô nương được không?"

Bạch Song Song không nghĩ nhiều, gật đầu nói: "Được được, ta thỉnh thoảng ở Dị Thuật Viện, phần lớn thời gian thì ở Thái Y viện, người có vấn đề gì có thể đến tìm ta."

Ấn tượng của nàng về Lâm Tú vẫn là không tệ, đầu tiên, hấn bề ngoài tuần lãng, rất khó làm cho người ta sinh ra ác cảm, vừa rồi hấn vì một cung nữ không liên quan gì mà mạo hiểm đắc tội Quý Phi nương nương,

cũng khiến cho nàng có vài phần kính trọng.

Lâm Tú cười ôm quyền, nói: "Vậy thì cảm ơn Song Song cô nương."

Tiếp đó, Lâm Tú lấy lý do còn có việc làm nên cáo biệt với nàng.

Sau khi nhìn thấy năng lực của Song Song cô nương, bằng hữu là nàng này, Lâm Tú kết giao chắc rồi.

Tuy Lâm Tú không có kinh nghiệm kết giao bằng hữu, nhưng kinh nghiệm kết giao bạn gái lại rất phong phú, một cách ra nhiều cách, "bạn bè" và "bạn gái" chỉ khác nhau một chữ, hẳn là phương pháp cũng không khác nhau nhiều.

Dựa vào kinh nghiệm kết giao bạn gái của Lâm Tú, loại chuyện này cần phải tiến hành tuần tự, không được nóng vội, bước thứ nhất đầu tiên phải tạo hảo cảm, về sau mới tiếp tục bồi dưỡng tình cảm.

Tiếp đó, Lâm Tú lại dựa theo trình tự đi về phía cung điện của các nương nương.

Hiền phi, Thục phi, Đức phi, sau đó là một vài vị Tần phi, quý nhân có phân vị thấp...

Khi đi đến cung Thụy Đông, tiểu cung nữ kia nói cho Lâm Tú, hôm nay cung Thụy Đông không cần băng, khiến cho Lâm Tú thở phào một hơi.

Năng lực của hắn và công chúa Minh Hà tương khắc, gặp mặt sẽ sinh ra một loại kích động muốn đánh với nàng một trận, trong lòng muốn phân cao thấp, Lâm Tú có thể khắc chế bản năng này, nhưng không biết công chúa Minh Hà có thể khắc chế được không.

Nếu như hai người đánh nhau, bản thân hẳn có tám phần, không, mười phần không phải là đối thủ của nàng.

Người ta đã đi trên con đường này rất nhiều năm rồi, Lâm Tú chỉ là một con gà con tu hành không đến một tháng, so với nàng kém đến mấy cấp bậc.

Lúc này, trong cung Thụy Đông.

Tiểu cung nữ tên là Thái Nhi nói với cô gái mặc quần đỏ đang ngồi xích đu: "Công chúa, con người Lâm công tử rất tốt đó, vừa rồi nô tỳ nghe nói ở cung Trường Xuân, nếu không phải hẳn cầu tình cho Linh Lung, Linh Lung đã bị đánh rồi..."

Cô gái mặc quần đỏ mím nhẹ môi, thản nhiên nói: "Đến tính cách của con cọp mẹ đó còn không hiểu rõ mà dám đi cầu tình, lần này hẳn may mắn mà thôi, lần sau rất có thể đến ngay cả chính bản thân hẳn cũng không bảo vệ được."

Uy danh của Quý phi nương nương ở hậu cung hiển hách, đến ngay cả Hoàng Hậu nương nương cũng phải nhường nàng ba phần, chỉ có công chúa điện hạ mới dám gọi nàng là "cọp mẹ". Thái Nhi thè lưỡi, không dám tùy tiện nói tiếp.

...

Chương 62: Quý phi nương nương ban thưởng. (3)

Mãi đến khi sắc trời tối hẳn, Lâm Tú mới kéo thân hình mệt mỏi đi ra khỏi hoàng cung.

Ngoại trừ cung Thiên Thu, Thục phi nương nương phái tiểu cung nữ tặng một ly nước trà, cả ngày đến một miếng nước cũng không có, có điều, hẳn lại hấp thụ được mấy chục viên nguyên tinh cấp thấp.

Ở trong hoàng cung này hai ngày, gần bằng lúc trước hẳn tu luyện một tháng, nguyên lực trong cơ thể hẳn cũng nhiều hơn gấp đôi.

Đối với Dịch Thuật Sư mà nói, nguyên lực là nguồn suối để thi triển năng lực, thân thể là lọ đựng nguyên lực, quá trình tu hành thật ra là quá trình mở rộng lọ, lọ này có thể chứa được càng nhiều nguyên lực thì năng lực của Dịch Thuật Sư càng mạnh mẽ.

Cửa cung, một bóng người vẫn luôn đứng ở đó chờ hẳn.

Lâm Tú đi đến hỏi: "Người chờ ở đây bao lâu rồi."

"Vừa đến." Triệu Linh m nhìn cũng không nhìn Lâm Tú, thản nhiên nói: "Đi thôi, ta đưa ngươi trở về."

Năm chữ "ta đưa ngươi trở về" này khiến cho trong lòng Lâm Tú ổn định, cái cảm giác an toàn chết tiệt này..

Lâm Tú nghĩ đến cái gì đó, lấy hộp gỗ từ trong tay áo ra đưa cho nàng, nói: "Cái này tặng ngươi."

Đây là Quý phi nương nương ban cho hần, Lâm Tú mở ra xem qua, tuy tính tình Quý phi nương nương không tốt, nhưng ra tay rất hào phóng, nếu như lấy vật này ra bán, sợ rằng ít nhất cũng được hơn mấy trăm đến một nghìn lượng bạc.

Triệu Linh m mở hộp gỗ ra, phát hiện bên trong là một cây trâm cài rất tinh tế, thân trâm khắc hoa, đầu trâm là một con khổng tước giương cánh muốn bay, khổng tước kia mỏng như ve sầu, trông rất sống động, chỉ là lấy từ trong hộp ra, cánh khổng tước đã nhẹ nhàng rung động, giống như là muốn bay lên trời vậy.

Cho dù là Triệu Linh m, khi nhìn thấy cây trâm cài này, trong mắt cũng hiện ra vẻ kinh diễm, bất luận là sự khéo tay của người thợ hay là thiết kế, cây trâm này đều là đỉnh cấp, không phải là thứ người bình thường có thể có được.

Nếu như lấy đi bán, không biết sẽ khiến cho bao phu nhân trong Vương Đô điên cuồng.

Đây là một lễ vật rất trân quý, trân quý đến mức Triệu Linh m không thể không hoài nghi có phải là Lâm Tú có ý khác không.

Nàng nhướn mày, hỏi: "Người đưa ta cái này làm gì."

Lâm Tú giải thích nói: "Quý phi nương nương ban cho, đây là thứ của nữ tử, tuổi của nương ta lớn rồi, cài nái này không thích hợp, mấy ngày hôm trước ta đã tặng A Nguyệt tỷ một cái, ta nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể tặng cái này cho ngươi, ở phương diện tu hành ngươi giúp ta nhiều như vậy, lại giúp ta đi Trích Nguyệt Lâu

chế tạo bằng, xem như là ta báo đáp người đi."

Hắn nhìn Triệu Linh m một cái, nghĩ nghĩ, nói: "Người nghĩ đi đâu rồi, chắc không phải người cho rằng..."

Triệu Linh m lập tức phủ nhận nói: "Không có, chỉ là lễ vật này rất quý trọng, ta không thể nhận."

Lâm Tú cũng dứt khoát nói: "Không cần thì thôi, hôm sau tặng cho người khác."

Hắn đưa tay lấy lại hộp gỗ, cổ tay Triệu Linh m run lên, hộp gỗ kia lập tức biến mất ở trong tay áo nàng.

Nàng thản nhiên liếc Lâm Tú một cái, nói: "Người còn muốn tặng cho ai, đừng quên người và tỷ tỷ có hôn ước, ta thay nàng nhận trước, đợi nàng trở lại thì giao cho nàng."

"Ta cũng không nói muốn tặng cho nàng..."

"Vậy người muốn tặng cho ai?"

Mí mắt Lâm Tú giật một cái, liếc mắt nhìn thấy nắm tay của nàng đã nắm lại, lập tức nói: "Chỉ đùa một chút thôi, thứ đã tặng đi, nào có đạo lý lại lấy về, vật ấy đã tặng cho người, người muốn xử lý như thế nào, thì đó đều là chuyện của người..."

Quý phi nương nương ban thưởng cây trầm cài kia, vẫn là bị Linh m cầm đi.

Lâm Tú và tỷ tỷ của nàng không quen biết, tặng nàng trầm chỉ là vì báo đáp ân tình của nàng, về phần nàng xử lý như thế nào, thì đó là chuyện của nàng.

Lại một lần nữa đi cùng với Linh m nửa canh giờ mới trở về đến Lâm gia, Lâm Tú âm

thầm quyết định, ngày mai phải bảo Đại Lực đi mua xe ngựa, mỗi ngày thời gian trì hoãn ở trên đường quá lâu, chỉ nửa canh giờ cũng có thể làm được rất nhiều chuyện.

Giữa trưa ngày hôm sau, ăn cơm trưa xong, Lâm Tú và Tôn Đại Lực đi ra ngoài.

Tôn Đại Lực lấy bạc đi mua xe, Lâm Tú thì đi đến Trích Nguyệt Lâu.

Hiện nay, trình độ hùng hậu của nguyên lực trong cơ thể của hắn đã không thể so sánh với ngày trước, chế tạo xong năm mươi thùng băng, hắn đã có thể mặt không đỏ hơi thở không yếu, cho dù chế tạo thêm năm mươi thùng nữa cũng không phải việc gì khó.

Nhưng Lâm Tú cũng biết, vật lấy hiếm làm quý, nếu mỗi ngày hắn lại chế nhiều thêm một ít, vậy thì không thể bán được với giá bây giờ, chuồng quây của Trích Nguyệt Lâu cũng biết đạo lý này, mới có ngăn ngủ mấy ngày, cũng không biết buôn bán kiếm lợi được bao nhiêu bạc.

Không có gì để nghi ngờ, lợi nhuận của bọn họ nhiều hơn nhiều so với ba trăm lượng của Lâm Tú, lần này thời tiết nóng bức khó gặp nhất trong mười năm nay, các tửu lâu lớn của Vương Đô đã không còn kinh doanh, toàn bộ khách đều tập trung đến nơi này, Lâm Tú chưa từng nhìn thấy vẻ tươi cười trên mặt chuồng quây Trích Tinh Lâu biến mất.

Chương 63: Uy hiếp

Bận rộn một hồi, lại là một khoản ba trăm lượng đi vào, Lâm Tú cảm thấy mình đây là đang cướp tiền.

Cầm theo thù lao rời khỏi Trích Nguyệt Lâu, bỗng nhiên Lâm Tú cảm thấy trước mắt tối sầm lại.

Không phải là trời tối, mà là có hai bóng người cuồn tráng chắn ở phía trước hắn, hai tên tráng hán cao ít nhất hơn hai thước, cơ bắp vạm vỡ, cho người ta cảm giác rất áp bách.

Đối mặt với hai gã tráng hán chặn đường, Lâm Tú không hoảng một chút nào.

Tuy hắn không có sức mạnh biến thái như Tôn Đại Lực, nhưng vượt qua cực hạn của người bình thường có thể đạt được. Loại hình to con nhìn rất đáng sợ này, nếu như hắn nghiêm túc, cũng chính là một quyền một tên.

Một trong hai tên tráng hán cúi đầu nhìn Lâm Tú, nói: "Công tử nhà chúng ta có lời mời."

Lâm Tú hỏi: "Công tử nhà các người là ai?"

Tráng hán kia nói: "Người đi rồi sẽ biết."

Lâm Tú nhún vai, không biểu cảm gì nói: "Dẫn đường."

Trong tình cảnh sáng rõ như ban ngày, hắn cũng không có gì sợ, nếu như một lúc nữa phát hiện nơi mình đi không đúng, không đi với bọn họ nữa là được rồi, Lâm Tú muốn chạy, hai tên to con này cũng không ngăn được.

Lần trước tên đầu sỏ ám sát hắn, bây giờ vẫn không có chút manh mối nào, Lâm Tú rất tò mò, lần này người tìm hắn lại là có lai lịch gì.

Còn tưởng hai người này sẽ dẫn hắn đi chỗ nào, không ngờ được hai người chỉ đi mấy trăm bước, ở ngay giữa ngã tư đường, đưa Lâm Tú vào một tửu lâu.

Lúc đi vào tửu lâu, Lâm Tú ngẩng đầu lên nhìn, đây là một tửu lâu có tên là "Thiên Hương Lâu", luận trang trí thì không hề kém so với Trích Nguyệt Lâu, rõ ràng cũng là một tửu lâu có tiêu chuẩn cao.

Điều khác biệt là, hôm nay Trích Nguyệt Lâu phòng chật ních, đại sảnh đến một cái bàn cũng không thêm được, mà trong Thiên Hương Lâu này, đến một người khách cũng không có.

Vào trong nơi này, ngược lại hai người kia khách khí với Lâm Tú hơn, hai người dẫn hắn đến trước một tòa nhã gian, đưa tay nói: "Công tử nhà ta ở bên trong, mời."

Lâm Tú đẩy cửa vào, nhìn thấy là một bàn đầy thức ăn và rượu.

Thức ăn trên bàn này, mỗi một món đều là món ăn trân quý, sợ rằng giá tiền của một món cũng có thể khiến cho Lâm Tú ăn mấy năm hoành thánh, hơn nữa còn là trình độ ngày nào cũng ăn.

Phía đối diện của chiếc bàn, có một người trẻ tuổi đang ngồi.

Vốn dĩ bên ngoài thời tiết oi bức, đương nhiên trong phòng cũng là oi bức dị thường, người trẻ tuổi ngồi đến mồ hôi ướt

đầm, quần áo trên người ướt sũng, lúc lúc lại lau mồ hôi trên trán.

Khi Lâm Tú đi vào, theo đó mà đến là một trận cảm giác mát lạnh đập vào mặt.

Người trẻ tuổi dựng đứng lông tơ, không nhìn được run một cái, thân thể từ trong ra ngoài cảm nhận được một trận cảm giác sáng khoái.

Hắn mạnh mẽ đứng lên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lâm Tú, nói: "Quả nhiên là ngươi, người đã cung cấp bằng cho Trích Nguyệt Lâu mấy ngày nay chính là ngươi đúng không?"

Lâm Tú không phủ nhận, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Ngươi là người phương nào, tìm ta có chuyện gì?"

Trên mặt người trẻ tuổi lộ ra vẻ tươi cười, đưa tay ra với Lâm Tú, nói: "Ngồi xuống nói, hôm nay tại hạ cố ý thiết yến ở đây, chính là vì muốn kết giao bằng hữu với huynh đài."

Lâm Tú cũng không ngồi xuống, hỏi thẳng: "Có chuyện gì, nói thẳng đi."

"Sáng khoái!"

Người trẻ tuổi cũng không quanh co lòng vòng, nói: "Ta muốn huynh đài cung cấp bằng cho Thiên Hương Lâu chúng ta, Trích Nguyệt Lâu cho ngươi bao nhiêu tiền, ta trả ngươi gấp đôi."

Đối với chuyện ngày hôm nay, Lâm Tú đã sớm có đoán trước.

Mùa hè mỗi năm, bằng đều là một ngành sản xuất có lợi nhuận rất lớn, năm nay bởi vì nguyên nhân đặc thù, toàn bộ Vương Đô chỉ

có một mình hấn có thể cung cấp băng tảng, vì hấn có quan hệ hợp tác với Trích Nguyệt Lôu, ngoại trừ hoàng cung, Trích Nguyệt Lôu cũng là lũng đoạn toàn bộ băng của Vương Đô.

Đây cũng là nguyên nhân bọn họ hấp dẫn toàn bộ khách của Vương Đô, điều này liên quan đến một chuỗi dây xích lợi ích lớn, các tử lâu, thanh lâu khác đều tồn tại quan hệ cạnh tranh với nhau, sao có thể lơ đãng đứng nhìn.

Hiển nhiên, có người đổ mắt.

Lâm Tú mỉm cười, nói: "Một thùng băng năm lượng."

Hấn và Trích Nguyệt Lôu có hiệp ước, Trích Nguyệt Lôu đồng ý một thùng băng giá năm lượng bạc, điều kiện tiên quyết là Lâm Tú không được chế tạo băng cho cửa hàng có quan hệ cạnh tranh với họ, trừ phi đối phương tình nguyện ra giá rất cao.

"Năm lượng, gấp đôi chẳng phải là mười lượng." Người trẻ tuổi mở to mắt, bật thốt lên nói: "Sao ngươi không đi cướp đi."

Lâm Tú nhìn hấn, nói: "Là ngươi nói giá gấp đôi, ngươi có thể đi hỏi một chút, giá Trích Nguyệt Lôu trả cho ta chính là năm lượng."

Người trẻ tuổi nhăn mày lại, năm trước giá của một thùng băng, chẳng qua cũng chỉ có một lượng, hai lượng ba lượng là có thể xử lý, không ngờ được thế mà lại đắt như vậy, tuy nói đưa cho hấn mười lượng, Thiên Hương Lôu nhất định sẽ kiếm được một khoản lớn hơn, nhưng có ai mà không muốn tiết kiệm phí tổn chứ.

Huống chi, hấn cũng chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi.

Chương 64: Uy hiếp (2)

Nghĩ đến đây, trên mặt hấn lại lộ ra vẻ tươi cười, nói: "Muời lượng bạc có hơi đắt, hay là như này, ta cho trả cho người hai lượng bạc một thùng..."

Lâm Tú nhìn người trước mắt, thành thật hỏi: "Nhìn ta giống như không biết số sao?"

Người trẻ tuổi cười mà như không cười nói: "Năm vừa rồi một thùng bằng nhiều nhất chỉ bán được một lượng bạc, cho người hai lượng bạc đã là không ít rồi, có thể huynh đài không biết, Thiên Hương Lâu là sản nghiệp của phủ Vĩnh Bình hầu, người là con trai của Bình An bá, chắc không phải sẽ không biết Vĩnh Bình hầu chứ..."

Đương nhiên Lâm Tú biết Vĩnh Bình hầu, một trong ba vị Nhất đẳng hầu đương triều, thêm một cấp nữa chính là Quốc Công rồi, nhạc phụ tương lai của Lâm Tú sinh được hai nữ nhi ưu tú như vậy, cũng mới chỉ là Nhất đẳng hầu mà thôi, hơn nữa luận nội tình và thế lực, còn không thể so sánh được với những gia tộc kinh doanh mấy chục năm này.

Vương Đô đều là người quyền quý, bình thường sẽ không trực tiếp kinh doanh, như vậy sẽ bị người khác nhạo báng, nhưng hầu như toàn bộ gia tộc hiển hách đều âm thầm xây dựng một ít sản nghiệp, dùng để thỏa mãn cuộc sống xa hoa lãng phí thường ngày, cho nên phạm là những cửa hàng kinh doanh náo nhiệt ở Vương Đô, sau lưng đều có quý nhân chống lưng.

Cửa hàng không có chút bồi cảnh nào căn bản không đợi được đến lúc kiếm được tiền, thì đã bị người khác căn nuốt đến cái xương cũng không còn.

Người này đến cả Vĩnh Bình hầu cũng lấy ra rồi, rõ ràng là đang uy hiếp hấn.

Chiêu mộ không thành, nên lập tức đổi thành uy hiếp.

Nói cái gì mà Trích Nguyệt Lâu đưa người bao nhiêu, Thiên Hương Lâu tình nguyện trả gấp đôi - không có tiền người giả vờ cái gì.

Đối phương đến ngay cả thân phận của hấn cũng đã điều tra rõ, xem ra là thật sự không để một Bình An bá nhỏ nhỏ vào trong mắt, cũng phải, đương triều Nhất đẳng hầu đã là quyền quý trong quyền quý của quyền quý, địa vị tôn quý hơn cả Vĩnh Bình hầu chỉ có mười vị Quốc Công và những người hoàng tộc kia, Tam đẳng bá ở trong mắt bọn họ không khác gì bình dân cả.

Nhưng Tam đẳng bá có nhỏ hơn đi nữa cũng là quyền quý của Đại Hạ, nếu như hôm nay Lâm Tú đồng ý với hấn, mặt mũi của phủ Bình An bá sẽ đi quét mặt đất.

Đến lúc đó, phụ mẫu sẽ nhìn hấn như thế nào, Linh m sẽ nhìn hấn như thế nào, Tôn Đại Lực sẽ nhìn hấn như thế nào, Đại Hoàng sẽ nhìn hấn như thế nào.

Đến ngay cả Lâm Tú cũng sẽ tự khinh thường bản thân mình.

Người trẻ tuổi nhìn Lâm Tú, tiếp tục nói: "Người hấn là còn không biết, chủ tử sau lưng Trích Nguyệt Lâu là phủ phò mã, người

cảm thấy phò mã và Vĩnh Bình hầu, bên nào nặng bên nào nhẹ."

Tuy phò mã của Đại Hạ có thân phận tôn quý, nhưng không có thực quyền, đương nhiên là không bằng Nhất đẳng hầu, nếu Thiên Hương Lâu thật sự tình nguyện trả gấp đôi giá, Lâm Tú nhất định sẽ hợp tác với bọn họ, dù sao hắn cũng sẽ không lẫn cấn với bạc.

Những người này định dùng Vĩnh Bình hầu để áp chế hắn, khiến hắn khuất phục, đúng là bàn tính toán sai rồi.

Nếu như hôm nay hắn cúi đầu, không chỉ có Lâm gia mất mặt, còn có Triệu gia mất mặt.

Về mặt Lâm Tú bình tĩnh, không nhìn ra có cảm xúc gì, thản nhiên nói: "Xem ra, hôm nay không cần thiết phải ăn bữa cơm này nữa."

Nói xong, hắn lập tức xoay người rời đi.

Hai tráng hán kia muốn ngăn trở, người trẻ tuổi phát phát tay, cười nói: "Để cho hắn đi."

Đợi bóng người Lâm Tú biến mất, trên mặt hắn lộ ra vẻ trào phúng: "Hắn sẽ quay lại cầu xin ta, đến lúc đó, sẽ không còn là hai lượng nữa, mà là hai tiền, không, hai tiền cũng không có..."

Rất nhanh, hắn đứng lên, đi vào một gian nhà gian ở trong cùng tầng hai, sau khi nhẹ nhàng gõ cửa, đẩy cửa vào, nói với một người trẻ tuổi đứng ở trước cửa sổ nói: "Công tử, hắn từ chối."

Người nọ không quay đầu, thản nhiên hỏi: "Chắc là người biết nên làm thế nào rồi chứ?"

Người trẻ tuổi nói: "Rượu mời không uống, cũng chỉ có thể cho hấn uống rượu phạt..."

Đội người trẻ tuổi rời khỏi phòng, thanh niên đứng trước cửa sổ xoay người đi đến bàn, thấp giọng nói: "Hi vọng người không giống tên phế vật Tần Thông kia, để cho ta thất vọng..."

Rời khỏi Thiên Hương Lâu, Lâm Tú đi ở trên đường, vẫn luôn cảm thấy có chỗ nào đó cổ quái.

Tuy quyền quý ở Vương Đô vô pháp vô thiên, nhưng thế lực sau lưng Thiên Hương Lâu cũng không khỏi quá vô phá vô thiên đi.

Thậm chí Lâm Tú có cảm giác, bọn họ đây là cố tình gây phiền phức cho hấn.

Nhưng đây cũng chỉ là cảm giác của hấn, không thể không thừa nhận, thời tiết đặc thù này, lợi ích chế băng liên đới quá lớn, lớn đến mức một đại nhân vật nào đó cũng không nhịn được mà đỏ mắt, người có thể chế tạo băng giữa mùa hè chính là cây rặng tiền biết đi.

Chương 65: Khuyên người thiện lương

Vương Đô có hai cây rưng tiền như thế, một cây là Linh m, một cây là Lâm Tú.

Bọn họ không thể trêu vào Linh m nên đành phải đánh chủ ý lên người Lâm Tú.

Hôm nay, Lâm Tú từ chối phủ Vĩnh Bình hầu, từ thái độ cuối cùng của người trẻ tuổi đó có thể thấy được, chuyện này bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua như thế, hẳn phải cẩn thận cảnh giác một chút.

Khi Lâm Tú trở về đến trước cửa Trích Nguyệt Lâu, Tôn Đại Lực nhảy từ trên xe ngựa xuống, hỏi: "Thiếu gia, người đi đâu vậy, ta ở đây chờ người một hồi lâu rồi."

Lâm Tú thuận miệng nói: "Đi vòng quanh ở xung quanh một chút, đi thôi, về nhà."

Tôn Đại Lực mua xe ngựa ở cửa hàng xe, tính cả ngựa kéo xe, tổng cộng mất năm mươi lượng bạc, tốn bốn mươi hai lượng lên trên ngựa.

Thế đạo này, ngựa còn quý hơn người, mua một nha hòa chưa dạy dỗ, chỉ cần mất mấy lượng bạc, đây cũng chính là nguyên nhân phủ Bình An bá không có xe ngựa.

Ngoại trừ khoản tiền đầu tiên phải dùng, thường ngày phí tổn nuôi ngựa cũng không thấp, nếu không phải mấy ngày nay Lâm Tú kiếm được một khoản, hẳn cũng tiếc lấy bạc tiêu ở phương diện này.

Sáng hôm sau, Lâm Tú ngồi xe ngựa đi ra ngoài.

Xem xét tình huống lần trước, mỗi lần hẳn chế bằng cho hoàng cung chỉ đủ cho các nàng dùng một ngày rượu, cho nên hôm nay

ra ngoài sớm một chút, đầu tiên đi đến Trích Nguyệt Lâu một chuyến, để tránh tổn thất mất ba trăm lượng bạc này.

Hậu viện của Trích Nguyệt Lâu, Lâm Tú vừa chế băng, vừa nói với chủ quầy của Trích Nguyệt Lâu: "Hôm qua người của Thiên Hương Lâu đến tìm ta."

Chủ quầy Trích Nguyệt Lâu nghe vậy, trong lòng hơi lộp bộp, lập tức hỏi: "Công tử, người đã đồng ý với chúng ta, không được chế băng cho tửu lâu khác..."

Lâm Tú nói: "Ta biết, cho nên ta đã từ chối."

Chủ quầy Trích Nguyệt Lâu thở phào một hơi, tuy nói một thùng băng năm lượng bạc đã là một cái giá chưa từng có, nhưng lũng đoạn thị trường băng của Vương Đô khiến cho mấy ngày nay lượng khách đến Trích Nguyệt Lâu tăng cao, còn thu được không ít lợi nhuận.

Ý nghĩa quan trọng hơn là, khi tửu lâu khác không có băng để dùng, Trích Nguyệt Lâu lại có thể cung cấp băng ổn định cho khách, chỉ cần hình thành thói quen cho những người khách này, về lâu về dài thì việc kinh doanh trong tương lai sẽ càng ngày càng tốt hơn.

Có điều, hẳn do dự một lát, vẫn nhắc nhở Lâm Tú nói: "Mấy ngày nay công tử phải cẩn thận, sau lưng Thiên Hương Lâu là phủ Vĩnh Bình hầu, người từ chối bọn họ, bọn họ nhất định sẽ sử dụng thủ đoạn khác, thật sự không được thì, lượng băng của Trích Nguyệt Lâu có thể giảm bớt đi, cho bọn họ một phần, đừng quá cứng rắn đắc tội với bọn họ..."

Lâm Tú nhìn chuông quầy của Trích Nguyệt Lâu một cái, bất ngờ nói: "Không ngờ được, gian thương nhà ngươi cũng có chút lương tâm."

Lời nói là lời thật lòng, tuy đôi lúc Lâm Tú bướng bỉnh, nhưng cũng biết kiếm lợi tránh hại.

Nếu Thiên Hương Lâu tình nguyện ra giá giống với giá của Trích Nguyệt Lâu, nể mặt mũi của Vĩnh Bình hầu, Lâm Tú cũng không phải không suy xét đến lời nói của chuông quầy Trích Nguyệt Lâu.

Nhưng đôi phương căn bản không có thành ý hợp tác, bọn họ không chỉ muốn băng, mà còn muốn mặt mũi của phủ Bình An bá, sau khi ý thức được chuyện này, Lâm Tú sẽ một khối băng cũng không cho bọn họ.

Chuông quầy Trích Nguyệt Lâu bất đắc dĩ nói: "Không có cách nào cả, chúng ta cũng không thể hại công tử."

Dựa vào những lời này của hắn, Lâm Tú mỉm cười vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Yên tâm đi, lượng băng cung cấp cho Trích Nguyệt Lâu một khối cũng sẽ không ít đi, chỉ cần các ngươi không sợ Vĩnh Bình hầu, ta cũng không sợ."

Chuông quầy Trích Nguyệt Lâu nói: "Tuy quyền thế của Vĩnh Bình hầu không nhỏ, nhưng cũng không dám ra tay với phủ Phò mã, ngược lại là công tử người, thật sự phải rất cẩn thận..."

Một lát sau, Lâm Tú đi ra khỏi Trích Nguyệt Lâu, đưa tiền thù lao cho Tôn Đại Lực, chuẩn bị trở về Lâm phủ chờ Lý tổng quản đến đón hắn.

Nhưng khi Lâm Tú đi đến bên cạnh xe ngựa, đang chuẩn bị lên xe thì bất ngờ có một ông lão qua đường đánh vào trên người hắn.

"Ai u!"

Lâm Tú đứng tại chỗ, không nhúc nhích, ông lão lại đặt mông ngồi ở trên mặt đất, một tay ông lão ôm lấy chân Lâm Tú, một tay khác đỡ thắt lưng của mình, kêu rên nói: "Ai u, thắt lưng của ta bị người đụng gãy rồi, người mau đưa ta đi khám đại phu..."

Tôn Đại Lực trừng to mắt, chỉ vào ông lão kia, nói: "Rõ là người tự mình đụng vào!"

Nơi này vốn là phố xá sầm uất, chỉ một lát, đã có không ít người qua đường xông tới, Lâm Tú nghĩ rằng mình gặp phải tên lừa đảo, dù sao hắn đến từ thế kỷ 21, không hề xa lạ gì với loại chuyện này, nếu như hắn đoán không sai, ông lão này có hợp tác với y quán, nếu thật sự cùng hắn đi tới y quán, hôm nay cái số tiền lớn này hắn mất chắc rồi.

Chương 66: Khuyên người thiện lương (2)

Vồn dĩ Lâm Tú chỉ nghĩ đơn giản là lừa đảo, nhưng chưa đợi hấn mở miệng, đã có mấy bóng người từ bên ngoài đám người chen vào, người cầm đầu lớn tiếng hỏi: "Xảy ra chuyện gì, tụ tập ở đây làm cái gì?"

Mấy người này đều mặc công phục quan sai, nhưng mà không phải quan sai của Thanh Lại ti, dường như ông lão kia đã sớm có chuẩn bị, mấy người này vừa mới xuất hiện, hấn đã khóc lóc kể nói: "Mấy vị đại nhân, các ngài phải làm chủ cho tiểu nhân, người này đụng phải ta còn không chịu nhận..."

Quan sai kia còn chưa kịp nói cái gì, trong đám người đã có người nói: "Đánh rầm, rõ ràng là người tự mình đụng, cũng không mở to mắt chó ra nhìn xem, vị đại nhân này là loại người nào, hấn là người đụng phải người khác không nhận sao."

Rõ ràng trong đám người có người biết Lâm Tú, sau án của nữ tử Vương thị, Lâm Tú cũng có danh tiếng nho nhỏ ở trong bách tính bình dân của Vương Đô.

Tên quan sai cầm đầu kia hung hăng trừng mắt liếc nhìn người mở miệng trong đám người, sau đó lớn tiếng nói: "Có chuyện gì, về nhà môn rồi nói, đưa tất cả bọn họ về nhà môn!"

Hấn vừa nói xong, lập tức có hai người tiến lên muốn bắt lấy Lâm Tú.

Tôn Đại Lực làm hộ vệ của Lâm Tú, đương nhiên sẽ không thờ ơ lạnh nhạt, hấn tiến lên một bước đang muốn che trước người của Lâm Tú, thì Lâm Tú lại đưa tay ngăn hấn lại.

Lâm Tú vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Người đi về trước, cầm bạc đưa cho nương ta, sau đó ở nhà chờ là được."

Tôn Đại Lực gấp gấp nói: "Nhưng mà thiếu gia..."

Lâm Tú khoát tay áo, sau đó hỏi quan sai kia: "Các người là người của nha môn nào?"

Không biết vì sao, đứng trước ánh mắt của người trẻ tuổi này khiến trong lòng hắn có chút sợ hãi, nhưng bộ khoái kia vẫn kiên cường nói: "Chúng ta là người của nha môn Đông Thành, người yên tâm, nếu như không phải người làm, rất nhanh chúng ta sẽ thả người ra."

Vương Đô Đại Hạ có bốn khu vực trực thuộc, tức bốn hướng đông tây nam bắc trong thành, mỗi một khu trong thành do một nha môn quản lý, quan viên cao nhất của đông thành là Đông Thành Lệnh, đại khái tương đương với khu trưởng khu vực Đông Thành của Đế Đô, tất cả mọi chuyện dân sự, hình sự, cùng với những việc nhỏ lông gà vỏ tỏi phát sinh trong khu Đông Thành đều thuộc về nha môn Đông Thành quản.

Chỉ có khi xảy ra án mạng, hoặc là ảnh hưởng của vụ án quá lớn, mới có thể do Thanh Lại ti trực tiếp tiếp nhận.

Lâm Tú liếc nhìn bọn họ một cái, thần nhiên nói: "Nha môn Đông Thành đúng không, còn thất thần ra đây làm cái gì, đi thôi..."

Nói xong, hắn chấp tay sau lưng, chủ động đi về phương hướng nha môn Đông Thành.

Vẻ mặt của một vài tên bộ khoái Đông Thành đầy vẻ ngạc nhiên, vốn dĩ tưởng rằng hôm nay bắt người sẽ gặp phải một ít trở ngại,

không ngờ được người này còn chủ động hơn so với bọn họ, rốt cuộc hẳn đây là đi nha môn hay là đi về nhà vậy?

Có điều chỉ cần có thể đưa hẳn đến nha môn, nhiệm vụ của bọn họ sẽ hoàn thành, bộ khoái kia cũng không nghĩ nhiều, tay áo vung lên, nói: "Đi, về nha môn!"

Nha môn Đông Thành.

Một đường đi Lâm Tú thành thạo, giống như là đi dạo trong sân phơi nắng vậy, chậm chậm đi đến nha môn Đông Thành, vừa mới bước vào cửa nha môn, hẳn đã thấy một người quen thuộc.

Tên trẻ tuổi ngày hôm qua hẳn từng gặp ở Thiên Hương Lâu đang mỉm cười nhìn Lâm Tú, nói: "Đúng là trùng hợp, nhanh như vậy chúng ta đã gặp mặt rồi."

Lâm Tú cảm khái nói: "Đúng là có chút trùng hợp..."

Hành động của Thiên Hương Lâu, nhanh hơn nhiều so với tưởng tượng của hẳn, ông lão ở đường kia vừa xuất hiện thì bộ khoái đã đến, tất cả đều là người này đã sắp xếp trước.

Lâm Tú nhìn hẳn, hỏi: "Cha ngươi là ai, Đông Thành Lệnh, hay là Đông Thành Ủy?"

Đông Thành Lệnh là chủ quan nha môn, quản lý mọi việc trong Đông Thành, Đông Thành Ủy là người phụ tá, chuyên quản việc truy bắt trộm cướp, có thể sử dụng bộ khoái của nha môn Đông Thành, chỉ có hai người này.

Người trẻ tuổi từ chối cho ý kiến, nói: "Ngươi đúng là rất thông minh."

Trong lòng Lâm Tú hiểu rõ, thảo nào, bản thân hắn đã đến địa bàn của người ta rồi.

Người trẻ tuổi mỉm cười, nhìn Lâm Tú, nói: "Thế nào, một thùng băng, một tiền, người gặt đầu thì bây giờ có thể đi."

Lâm Tú hỏi: "Nếu như ta không đồng ý thì sao?"

Người trẻ tuổi nói: "Rất đơn giản, đừng người ở trên đường còn không nhận, ở nhà môn lại bỗng nhiên tức giận đã thương người, đánh gãy chân của ông lão đáng thương này, đúng là vô pháp vô thiên, dựa theo luật giam người một tháng, không quá đáng đi?"

Lâm Tú hỏi: "Ta đánh gãy chân của hắn lúc nào?"

Người trẻ tuổi nhận lấy một cây gậy từ trong tay nha dịch, mạnh mẽ đánh vào chân của ông lão kia, chỉ nghe thấy một tiếng "răng rắc" , ông lão kia lập tức ngã trên mặt đất, phát ra tiếng kêu như heo bị giết, mà một chân của hắn, đã gấp khúc thành một loại góc độ quỷ dị.

Chương 67: Khuyên người thiện lương (3)

Người trẻ tuổi từ trên cao nhìn xuống ông lão kia, hỏi: "Là ai đánh gãy chân của người?"

Bởi vì đau đớn mà vẻ mặt của ông lão dữ tợn, hấn giơ tay lên, khó khăn chỉ vào Lâm Tú, nói: "Là hấn, đều là hấn làm!"

Lâm Tú thở dài, bất đắc dĩ nhìn ông lão kia, hỏi: "Lương tâm của người không đau sao?"

Ông lão vẫn không ngừng rên rỉ như trước, người trẻ tuổi ném cây thủy hỏa côn đi, sau đó nhìn về phía Lâm Tú, hỏi: "Thế nào, lời ta vừa nói lúc này, người suy nghĩ đi."

Lâm Tú nhìn người trẻ tuổi này, lắc đầu nói: "Làm người ấy, vẫn nên thiện lương một chút thì tốt hơn."

Ý cười trên mặt người trẻ tuổi dần dần thu liễm, hấn thần nhiên liếc nhìn Lâm Tú, nói: "Người sẽ thay đổi chủ ý."

Dứt lời, hấn phát tay nói: "Đánh người còn kiêu ngạo như vậy, đầu tiên nhốt hấn vào đại lao trước, để đói ba ngày rồi nói sau."

Lâm Tú bị đưa vào đại lao Nha môn Đông Thành.

Không qua bao lâu, một chiếc xe ngựa đẹp đẽ quý giá dừng ở trước Lâm phủ.

Lý tổng quản nhảy xuống xe ngựa, vội vã đi vào Lâm gia, lớn tiếng nói: "Lâm công tử, Lâm công tử mau đi theo ta đi, đừng để các nương nương chờ sốt ruột..."

Tôn Đại Lực lắc lắc đầu: "Công tử nhà ta không ở nhà."

Bệ hạ và các nương nương đều đang chờ dùng bữa, trong lòng Lý tổng quản lộ bộ một chút, kinh hãi nói: "Cái gì, hắc không ở nhà, hắc đi đâu rồi?"

Nha môn Đông Thành.

Đại lao.

"Đi vào!"

Hai gã ngục tốt đẩy mạnh Lâm Tú vào trong một nhà giam, sau đó dùng xích sắt khóa cửa lao lại, sau khi hung tợn nhìn hắc một cái, thì quay đầu rời đi.

Đương nhiên nhà giam không phải nơi tốt gì, không chỉ ánh sáng âm u không nói, mùi không khí cũng rất khó ngửi, hoàn cảnh xung quanh người tràn ngập một loại cảm giác áp lực.

Không biết có phải do con trai của Đông Thành Ủy sắp xếp hay không, phòng giam của Lâm Tú, ngay cả một thứ giống cái giường cũng không có, chỉ có một đồng cỏ tranh tán loạn, đừng nói nằm, đến ngồi cũng không có chỗ ngồi, nên chỉ có thể đứng.

Có điều Lâm Tú cũng không hoảng, bây giờ, hắc là Lý tổng quản đã đến rồi đi.

"Ài, người trẻ tuổi, vì sao ngươi lại bị bắt vào đây vậy?"

Bên tai truyền đến một giọng nói, Lâm Tú quay đầu lại, nhìn thấy ở nhà giam bên cạnh có một ông lão, hắc cười cười, nói: "Bị người khác hãm hại vào, lão bá, vì sao ngươi lại vào đây?"

Trong nhà giam bên cạnh, ông lão gầy yếu kia thở dài, nói: "Ài, bị viên ngoại chiếm ruộng, ta đến nha môn lý luận, không ngờ được đại nhân của nha môn nhận bạc của hần..."

Trong nhà giam, phạm nhân thở ngắn thở dài với Lâm Tú không chỉ có một lão bá này.

Có người gặp chuyện bất bình, ngăn chặn quyền quý đùa giỡn dân nữ, sau đó bị bắt vào.

Có người mở sập hàng nhưng không nộp nổi "phí bảo hộ" cho bộ khoái, quấy hàng bị tịch thu, người cũng vào đại lao.

Còn có người giống như lão bá này, đặc tội thân hào nông thôn có tiền có thế, đối phương mua chuộc nha môn, gặp phải tai ương lao ngục.

Nha môn Đông Thành không có quyền lực phán người trọng hình, nhưng mà tìm một cái cớ, đánh họ mấy gậy, giam một thời gian, vẫn là nằm trong vòng quyền lực của nha môn.

Tuy những người này không quen biết nhau, nhưng cùng loại cảnh ngộ, đối với Lâm Tú cũng khó tránh khỏi có chút đồng bệnh tương liên.

Sau khi hỏi rõ ràng Lâm Tú đặc tội người nào, mọi người lại lo lắng cho hần, ông lão kia thông qua hàng rào của nhà giam, đưa qua cho hần hai cái bánh, nói: "Người trẻ tuổi, giấu hai cái bánh bao này đi, người người đặc tội là công tử của Thành Ủy đại nhân, hần nhất định sẽ không cho người dễ chịu, nói không chừng đến cả cơm cũng không cho người, người cầm hai cái bánh bao này, ban đêm vụng trộm ăn..."

Lâm Tú không nhận hai cái bánh bao đó, mà cười nói: "Yên tâm đi lão bá, lát nữa ta ra ngoài rồi."

Ông lão gấp gáp nói: "Sao ngươi lại không nghe lời vậy, nơi này đã vào rồi, dễ dàng đi ra ngoài được như thế sao?"

Lời ông lão vừa nói xong, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân hỗn độn, sau đó là một đạo âm thanh vừa sắc bén vừa nhuần, lại rất lo lắng: "Lâm công tử, Lâm công tử người ở đâu?"

Lâm Tú vẫy vẫy tay, nói: "Lý tổng quản, ta ở trong này."

Lý tổng quản gộp ba bước làm hai bước, đi đến trước nhà giam giam giữ Lâm Tú, nhìn xích khóa trên cửa nhà lao, giận dữ nói: "Mở cửa!"

Phía sau hắn là một nam nhân mặc quan phục đầu đầy mồ hôi, đưa tay đoạt lấy chìa khóa ở trong tay ngục tốt, run run mở cửa nhà lao, nói với Lâm Tú: "Hiểu lầm, đều là hiểu lầm, bản quan là Đông Thành Ủy, bây giờ đã điều tra rõ, án này không liên quan gì đến công tử, bây giờ công tử có thể đi rồi."

Mọi người bị giam giữ ở nhà giam khác đã sớm nhìn đến trợn mắt há mồm, hắn nói lát nữa sẽ đi ra ngoài, thế mà thật đúng một lúc đã được thả ra, Lâm Tú đứng tại chỗ nói: "Ta còn chưa đối chất với ông lão kia, sao đại nhân lại nói là đã điều tra rõ rồi?"

Chương 68: Ở lại bên người bản cung.

Lý tổng quản đã sớm chờ đến lòng nóng như lửa đốt, chặn lại nói: "Lâm công tử, ngài đừng chậm chạp nữa, bệ hạ và nương nương còn đang chờ ở trong cung đó, lỡ như chúng ta đi chậm, bệ hạ trách tội lên..."

Đông Thành Úy cũng vội vàng nói: "Đúng vậy Lâm đại nhân, bệ hạ triệu kiến quan trọng hơn, các ngài vẫn là mau chóng vào cung, đừng trì hoãn chuyện lớn..."

Bây giờ Đông Thành Úy đến cả suy nghĩ giết chết nghịch tử kia cũng có rồi.

Người bệ hạ khẩn cấp triệu kiến, thế mà lại bị bọn họ bắt vào nhà lao, hẳn đây là ngại cái vị trí Đông Thành Úy của ông già hẳn ngồi quá thoải mái sao?

Lâm Tú nhìn Lý tổng quản, nói: "Nếu bệ hạ trách tội, vậy thì cứ nói lời thật đi, ta nghĩ, Đông Thành Úy đại nhân sẽ làm chứng cho ta, không phải ta cố ý chậm trễ bệ hạ và nương nương, mà thật sự là bị người bắt vào nhà lao, khó có thể thoát thân..."

Bên ngoài mặt trời lên cao, trong nhà giam bí như cái lồng hấp, Đông Thành Úy rung mình một cái, chỉ cảm thấy một cảm giác mát lạnh từ phía sống lưng chạy lên.

Nếu như việc này nháo đến chỗ bệ hạ, vậy thì hẳn tiêu đời, hoàn toàn triệt để tiêu đời rồi!

Lúc này hai chân hẳn nhũn ra, đến cả suy nghĩ muốn quỳ xuống với Lâm Tú cũng có.

Hắn cầm lấy tay Lâm Tú, nhỏ giọng nói: "Lâm công tử, Lâm công tử, ngài đại nhân có đại lượng, tha cho hạ quan một con

đường, hạ quan nhất định nhớ rõ ân tình của ngài, buổi tối hôm nay hạ quan thiết yến ở Trích Nguyệt Lâu, rất hân hạnh được đón tiếp Lâm công tử..."

Lâm Tú thản nhiên nhìn hắn một cái nói: "Ăn cơm thì không cần, chỉ là lệnh công tử..."

Đông Thành Úy cắn răng nói: "Đánh, lát nữa sẽ đánh, bản quan nhất định sẽ quản giáo cho tốt nghịch tử này, xin công tử yên tâm!"

Lâm Tú gật gật đầu, lại nói: "Vừa rồi ta nghe nói, ở nơi này giam rất nhiều người đều là bị oan uổng..."

Đông Thành Úy lập tức nói: "Điều tra, bản quan lập tức điều tra, nhất định trả cho bọn họ một công đạo!"

Mấy người ở trong các nhà giam khác nghe được lời này của Lâm Tú, trên mặt đều lộ ra vẻ kích động, không ngờ được vị quý công tử này thế mà lại nói chuyện thay bọn họ.

Ánh mắt Lâm Tú thâm thúy liếc nhìn Đông Thành Úy một cái, sau đó nói với Lý tổng quản: "Chúng ta đi thôi, đừng để cho các nương nương chờ lâu."

Lý tổng quản đã vội muốn chết, túm lấy Lâm Tú chạy ra phía bên ngoài, khi hai người đi đến sân của nha môn, đúng lúc một người trẻ tuổi từ bên ngoài lao đến, hắn nhìn thấy Lâm Tú, đầu tiên là sững sốt, sau đó giận dữ nói: "Ai thả ngươi..."

"Hỗn xược!"

Đông Thành Úy từ trước đến giờ chưa từng luyện võ, thế mà cả người có thể phi hắn

lên, một cước lẳng không đập vào ngực người trẻ tuổi, đá hắt bay ra ngoài, rồi cười nói với Lâm Tú: "Lâm công tử, chuyện trong cung quan trọng hơn, hai người mau đi đi..."

Mãi đến khi Lâm Tú và đám người Lý tổng quản đi ra khỏi cửa lớn của nha môn Đông Thành, con trai của Đông Thành Úy mới hồi tỉnh lại, hắt vờ xoa ngực của mình, vừa khó hiểu nói: "Cha, người làm cái gì vậy, bắt hắt là..."

Nói đến chuyện này Đông Thành Úy lập tức tức giận, nổi giận mắng: "Là cái gì, là cái gì, câm miệng cho lão tử!"

Người bệ hạ cần, người nào dám giữ, Đông Thành Úy lại đập một cước nữa lên người con trai, chưa hết giận nói: "Người hồ cha ngươi rồi, suýt chút nữa hại chết ông đây, về sau ít lêu lổng với những người đó đi, người đâu, cầm hình trượng đến..."

Chỉ chốc lát sau, trong viện nha môn Đông Thành truyền ra tiếng kêu thảm thiết.

...

Bởi vì thời gian trì hoãn quá lâu, lúc Lâm Tú đến hoàng cung vừa lúc là chính Ngọ, thời điểm nóng nhất.

Trong cung Trường Xuân, Quý phi nương nương vẫn chưa trang điểm gì, loại thời tiết này bất kể trang điểm cái gì cũng sẽ lập tức bị trôi mất, tuy các cung nữ ở bên cạnh cũng mồ hôi đầm đìa, nhưng vẫn dùng sức cầm quạt quạt gió cho nàng.

Quý phi nương nương phất tay bảo các nàng dừng lại, có chút buồn bực nói: "Đừng quạt

nữa đừng quạt nữa, gió quạt ra đều là hơi nóng."

Nàng đứng ở cửa ngھn nhìn ra ngoài, hỏi: "Đến chưa?"

Một tiểu cung nữ từ bên ngoài chạy vào, lau một trán đầy mồ hôi, nói: "Quý phi nương nương, vị công tử kia đến rồi, bây giờ đang ở cung Vĩnh Ninh..."

Quý phi nương nương nhíu mày, nhỏ giọng thầm nói: "Hoàng hậu giỏi lắm, là Hoàng Hậu thì có thể chuyện gì cũng đều xếp ở trước bản cung sao, ngay cả lượng băng mỗi ngày cũng nhiều gấp đôi bản cung..."

Toàn bộ cung nữ hoạn quan cung Trường Xuân đều thức thoi cúi đầu, có một vài lời Quý phi nương nương có thể nói, nhưng các nàng đều không thể nghe.

Đoán chừng qua một hồi lâu, mới có bóng người đi vào cung Trường Xuân.

Hôm nay tâm tình Lâm Tú không tệ, từ trước đến giờ hần không thích bắt nạt người khác, nhưng đối với người muốn bắt nạt hần thì hần cũng chưa bao giờ nương tay.

Chương 69: Ở lại bên người bản cung. (2)

Khi phát hiện chuyện hôm nay, kết cục là hần thiết kế, Lâm Tú dự định tương kế tựu kế, tính kế đôi phương một trận, bởi vì hần biết, hôm nay băng trong hoàng cung sẽ dùng hết, bộ hạ nhất định sẽ triệu hần tiến cung, chuyện của hoàng gia lớn hơn trời, Hoàng đế triệu kiến, cho dù trong nhà chết cha nương thì cũng phải lập tức tiến cung.

Không cần biết là ai giữ hần, đây đều là đối nghịch với Hoàng đế, là kháng chỉ, truy cứu ra, tội chết cũng không quá đáng.

Không cần biết thủ đoạn của người sau lưng thông thiên như thế nào, cũng không thể chống lại được trời chân chính.

Hần chỉ muốn đứng kiếm tiền, có người muốn hần quỳ xuống cũng không kiếm được tiền, xin lỗi, không làm được.

Còn vì sao Lâm Tú không nháo lớn chuyện không phải hần không muốn, mà là không thể, Hoàng đế sẽ không để ý có phải hần bị hãm hại hay không, với hần mà nói, Lâm Tú chỉ là một công cụ chế tạo băng, không đúng thời hạn tiến cung chế tạo băng, là do hần thất trách.

Ở trong tình huống biết rõ bị triệu tiến cung, nhưng không nói ra tình hình thực tế với nha môn Đông Thành, khiến cho bộ hạ và các vị nương nương chờ một người là hần, chuyện này, căn bản không làm ra nổi điều tra cái gì.

Đến lúc đó, đương nhiên Đông Thành Ủy khó tránh khỏi trách phạt, nhưng bản thân hần cũng nhận phải sự bất mãn của Hoàng đế.

Lâm Tú và người này không có thâm cừ đại hận gì, không đáng làm loại chuyện thương địch thương mình này.

Khi trong lòng nghĩ đến việc này, bên cạnh thổi đến một làn gió thơm, tiểu cung nữ bên người Quý phi nương nương chạy đến, lấy khăn từ trong lòng ra, cẩn thận lau mồ hôi cho Lâm Tú.

Tiểu nha đầu này cũng là người biết tri ân báo đáp, không uổng công lần trước hần mạo hiểm đắc tội Quý phi nương nương cứu nàng một lần.

Chế xong băng cho cung Trường Xuân, khi Lâm Tú đang muốn đi đến cung tiếp theo, một người cung nữ đi đến, nói: "Quý phi nương nương truyền người đến đó."

Lâm Tú hơi sùng sốt, hần đến cung Trường Xuân ba lần, đều là làm việc ở trong viện tử, thái độ của Quý phi nương nương đối với bọn họ đều là làm xong nhanh chóng rời đi, sao bỗng nhiên hôm nay lại triệu kiến hần vậy?

Có điều cái này không phải là thứ Lâm Tú có thể đoán được, hần sửa sang lại quần áo một chút, đi theo cung nữ kia vào chính điện.

Bên trong đồ đựng đá đã được đựng một khối băng, Quý phi nương nương dựa vào trên nhuễn tháp, có cung nữ cắt dưa hấu đã ướp lạnh thành khối dùng cây tăm cắm vào rồi đưa vào miệng của nàng, khiến cho trong lòng Lâm Tú không khỏi cảm khái, sự xa hoa lãng phí và hưởng thụ của xã hội phong kiến là thứ đời sau có tiền cũng không thể nào trải nghiệm được.

Quý phi ăn một miếng dưa hấu, không có vẻ gì quá yêu thích, mà chỉ thản nhiên hỏi: "Tại sao hôm nay lại đến muộn như vậy?"

Lâm Tú trả lời: "Hồi nương nương, hôm nay có chút chuyện trì hoãn."

Quý phi giương mắt nhìn hần: "Theo bản cung nói, người dứt khoát ở lại cung Trường Xuân là được rồi, như vậy lúc nào bản cung cũng được ăn hoa quả ướp lạnh, gọi một tiếng là băng đã đến rồi, cũng không cần mỗi lần đợi người..."

Nhất thời Lâm Tú mờ mịt, hậu cung là nơi loại người nào cũng có thể ở lại sao, nếu như không phải tình hình đặc thù, ngoại trừ thái giám, nơi này không cho phép nam nhân khác bước vào, nếu không cái mũ xanh của Hoàng đế cũng không biết có bao nhiêu cái."

Không thấy hần mỗi lần đi đến hậu cung, bên người đều có mấy thái giám đi theo, không rời khỏi bên người hần nửa bước sao.

Lúc này, Quý phi tiếp tục nói: "Người không cần sợ, chỉ là chuyện cắt hai đao, nhin một chút là qua rồi, người tới cung Trường Xuân, bản cung sẽ không bạc đãi người..."

Lâm Tú mạnh mẽ ngẩng đầu: "..."

Từ trong cung Trường Xuân đi ra, rốt cuộc trái tim lơ lửng của Lâm Tú cũng được thả xuống.

Hần nhìn ra được, Quý phi nương nương thật sự có ý muốn giữ hần ở bên người, tuy hậu cung đúng là rất dưỡng mắt, nhưng cũng không thể vì ngắm mỹ nhân mà từ bỏ tư cách làm một người nam nhân.

Hắn còn kỳ vọng giải trừ hôn ước, sau đó có thể bay nhảy.

Quý phi nương nương cao cao tại thượng, nàng thật sự cảm thấy để cho Lâm Tú tiến cung là cho hắn quyền lực, là ân sủng đối với hắn, từ chối nàng ngược lại không được tán thưởng, may mắn là Lâm Tú thúc thời đưa hôn ước với Triệu gia ra, tỏ vẻ mình còn có vị hôn thê, Quý phi mới có chút tiếc nuối từ bỏ ý tưởng này.

Hôn ước hắn rất kháng cự trong lòng này, cuối cùng vẫn còn có chút tác dụng.

Kê tiếp, vẫn như cũ là đi đến từng tòa cung điện một, thật ra bây giờ nguyên lực trong cơ thể Lâm Tú đã tăng hơn gấp đôi, nhưng hắn vẫn là qua mỗi năm tòa cung điện chỉ dùng một viên nguyên tinh, thứ đồ miễn phí gì đó không cần cũng là không cần vô ích, sau này muốn có được nguyên tinh sẽ không còn dễ dàng như thế nữa.

Chương 70: Vô liên si

Khi đi qua cung Thụy Đông, một tiểu cung nữ từ bên trong chạy đến hỏi: "Đến chúng ta rồi sao, đến chúng ta rồi sao?"

Lý tổng quản hỏi: "Hôm nay cung Thụy Đông cần băng sao?"

Lần trước khi Lâm Tú đến, công chúa Minh Hà không để bọn họ đi vào, cho nên lần này Lý tổng quản hỏi nhiều một câu.

Tiểu cung nữ ra sức gật đầu, nói: "Cần cần, cứ hai lần đến một lần là được rồi."

Lâm Tú có thể nhìn ra, băng của cung Thụy Đông hẳn là cho tiểu cung nữ này dùng, bởi vì nguyên nhân năng lực của công chúa Minh Hà, nhất định thích nóng ghét lạnh, vừa lúc tương phản với Lâm Tú, thời tiết càng nóng bức, nàng lại càng thoải mái.

Vào cung Thụy Đông, Lâm Tú cũng không nhìn thấy công chúa Minh Hà, điều này khiến hắn thở phào một hơi, năng lực hai người tương khắc, thực lực của nàng lại vượt xa mình, ở cùng một không gian với nàng, Lâm Tú sẽ cảm thấy rất áp bách.

Ngồi xổm bên cạnh giếng yên tâm chế băng, có một khắc nào đó, bỗng nhiên lông tơ của Lâm Tú dựng thẳng lên, dường như có một loại lực lượng trong cơ thể bị cái gì đó dẫn dắt, bắt đầu nhanh chóng vận chuyển.

Lâm Tú quay đầu lại, nhìn thấy một vị hồng y thiếu nữ đứng ở trong sân.

Chính là công chúa Minh Hà.

Lực lượng hàn băng trong người Lâm Tú bắt đầu không chịu khống chế, trong đầu có một

bóng người nhỏ nói cho hắn: "Đánh một trận, đánh với nàng một trận!"

Khi hắn sâu sắc chú ý đến, công chúa Minh Hà cũng nắm chặt tay để ở đằng sau, hắn biết nàng cũng có cảm nhận giống hắn, Lâm Tú giống như bị dội một gáo nước lạnh vào đầu, trong nháy mắt bóng người nhỏ trong đầu kia đã bị hắn bóp chết.

Hắn sẽ không bởi vì nông nổi, mà đi làm loại chuyện không lý trí này.

Cùng lúc đó, công chúa Minh Hà cũng thả lỏng nắm tay ra, nàng thân nhiên liếc nhìn Lâm Tú một cái, hỏi: "Người tên là gì?"

Lâm Tú thành thật trả lời: "Lâm Tú."

"Lâm Tú."

Hiển nhiên công chúa đối với cái Lâm Tú này không xa lạ gì, nàng nhíu mày, không chắc chắn hỏi: "Lâm Tú, con trai của Bình An bá, có hôn ước với nữ nhân kia."

Quyền quý tầng dưới cùng của Đại Hạ chính là Tam đẳng bá, ngoại trừ phụ thân hắn ra, Vương Đô còn có ba mươi vị Tam đẳng bá, cho dù là Hoàng đế cũng không có khả năng nhớ rõ tất cả, huống chi là công chúa ở lâu trong hậu cung, thế mà nàng đến tên con trai một Tam đẳng bá cũng nhớ đến rõ ràng như vậy.

Lâm Tú đối với cái này cũng không bất ngờ

Bởi vì "nữ nhân kia" trong miệng nàng mà danh tiếng của phủ Bình An bá ở Vương Đô không nhỏ, có ai không biết nhà Bình An bá có một công tử phé vật trèo lên cành cao, bọn họ có thể không biết Lâm Tú, nhưng đều từng nghe qua tên của hắn.

Lâm Tú gật gật đầu, nói: "Hồi công chúa, là ta."

Công chúa Minh Hà tò mò đánh giá Lâm Tú, hỏi: "Người không phải không có..."

Lâm Tú giải thích nói: "Năng lực của ta vừa mới thức tỉnh không lâu."

Sau khi biết được tên của Lâm Tú, rõ ràng lòng hiếu kỳ của công chúa Minh Hà đối với Lâm Tú tăng lên rất nhiều, nàng đánh giá Lâm Tú từ trên xuống dưới một phen, sau đó lắc đầu nói: "Dáng vẻ đúng là có chút hình dáng, nhưng thiên phú quá kém, vẫn là không xứng với nữ nhân kia."

Lâm Tú chú ý tới, công chúa Minh Hà xưng hô với vị hôn thê kia của hắn, vẫn là "nữ nhân kia".

Giống như phần lớn nam nhân Vương Đô đều chán ghét Lâm Tú vậy, đại đa số nữ nhân Vương Đô, nhất là nữ nhân trẻ tuổi, đều chán ghét vị thiên chi kiều nữ kia của Triệu gia.

Nguyên nhân nam nhân chán ghét Lâm Tú, là vì Triệu Linh Quân quá ưu tú, nàng quốc sắc thiên hương, lại thiên phú hơn người, là nữ thần trong mộng của rất nhiều nam tử trẻ tuổi, mà nữ thần của bọn họ, lại là vị hôn thê của người khác, đương nhiên thù địch thê, không đội trời chung.

Nữ nhân chán ghét Triệu Linh Quân, cũng là bởi vì nhan sắc nàng rất đẹp, thiên phú quá tốt bất luận là tiểu thư khuê các, hay là công chúa hoàng thất, ở trước mặt nàng, đều ảm đạm phai mờ.

Tâm so sánh của nữ nhân rất nghiêm trọng, có người nữ nhân nào tình nguyện thừa nhận

mình không bằng người khác, hiển nhiên công chúa Minh Hà cũng là một người trong số đó.

Công chúa Minh Hà nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của hắn, không có chút tức giận nào, kinh ngạc nói: "Người không tức giận?"

Lâm Tú ngẩng đầu nhìn nàng một cái nói: "Con gái Triệu gia tư sắc thiên phú đều vô song, trong Vương Đô không có một nữ tử nào có thể so sánh với nàng, ngoại trừ cái khuôn mặt này ra, ta đúng là không có cái gì để xứng với nàng, điều công chúa nói là sự thật, vì sao ta lại tức giận?"

Lâm Tú không tức giận, công chúa Minh Hà đã có chút tức giận.

Tên hỗn xược này, khen nữ nhân kia là đủ rồi, còn cố tình muốn giẫm người khác một cước.

Cái gì mà gọi là không có một nữ tử nào trong Vương Đô có thể so sánh với nàng ta, đây chẳng phải là trong đó bao gồm cả nàng sao - tuy đây là lời nói thật, nhưng nàng thật sự không thích nghe.

Chương 71: Vô liêm sỉ (2)

Công chúa Minh Hà oán hận liếc mắt nhìn Lâm Tú một cái, cắn răng nói: "Người đứng là biết người biết mình, ngoại trừ diện mạo, luận địa vị, luận thiên phú, luận thực lực, không có một chút nào xứng đôi với nàng ta."

Lâm Tú mỉm cười nói: "Đa tạ công chúa đã khen."

Công chúa Minh Hà hơi sùng sốt, sau đó mới nhận ra được ý của Lâm Tú.

Tiếp đó nàng không nói gì, vừa rồi trọng điểm nàng nói là cái này sao, trọng điểm của nàng là hấn không xứng với nữ nhân kia, mà không phải là khen hấn đẹp trai...

Trên đời này sao lại có người vô liêm sỉ như thế!

Lâm Tú biết công chúa Minh Hà tức giận, bởi vì nguyên nhân này nên phần ngực bằng phẳng của nàng có hơi phập phồng, vì thế hấn không tiếp tục mở miệng nữa, vạn nhất hoàn toàn chọc giận nàng, hấn cũng không có quả ngon để ăn.

Có một số chuyện hấn không để ý, nhưng mà không có nghĩa là người khác có thể lặp đi lặp lại nhấn mạnh nhiều lần, chuyện này ít nhiều cũng có ý vũ nhục ở bên trong.

Thật ra đáng ra Lâm Tú nên nhịn, dù sao, thân phận đối phương tôn quý, thực lực hai người lại cách xa, chọc giận nàng không phải là hành động sáng suốt.

Nhưng không biết có phải nguyên nhân sức mạnh trong cơ thể hay không, chỉ cần nàng đứng ở trước mặt Lâm Tú, Lâm Tú đã không

nhìn được muốn đòi chọi gay gắt với nàng, có một số câu nói là nói ra theo bản năng.

Thật ra công chúa Minh Hà cũng ý thức được điểm này, vốn dĩ nàng không có ân oán gì với người này, nhưng chỉ cần đứng ở trước mặt hắn, nàng sẽ không nhìn được mà nói mấy câu khó nghe.

Trong Dị Thuật Viện, nàng thường xuyên gặp Triệu Linh m, bởi vì nguyên nhân thân phận và thực lực, tuy các nàng cũng không vừa mắt nhau, nhưng ai cũng không làm được gì ai, vì thế nên cũng không có gì giao tiếp với nhau.

Hôm nay cũng gặp được một người dị thuật một thân hàn băng, hơn nữa thực lực kém xa mình, công chúa Minh Hà không nhìn được muốn bắt nạt hắn.

Nhưng mà Lâm Tú này, lại giống như là cái gì cũng không cần, trong lời nói nàng căn bản không chiếm được lợi gì, lại không thể ra tay với hắn, sau khi công chúa Minh Hà bình phục tâm tình, chỉ có thể mang theo một bụng tức giận rời đi.

Có nguyên tinh cuộn cuộn không ngừng dùng để tu hành, rất nhanh Lâm Tú đã quên việc nhỏ xen vào giữa ở cung Thụy Đông, kết thúc công việc một ngày, hắn đi ra cửa cung, màn đêm hạ xuống, một chiếc xe ngựa đang dừng ở đó.

Ngoại trừ Tôn Đại Lực, Linh m cũng có mặt.

Nàng và Lâm Tú đã nói qua, thực lực của Tôn Đại Lực không đủ, cho nên mỗi ngày nàng đều đứng ở chỗ này chờ hắn, sau đó đưa hắn trở về.

Xe ngựa từ từ chạy, Tôn Đại Lực ở bên ngoài đánh xe, Lâm Tú và Triệu Linh m ngồi ở trong xe.

Nghĩ đến một chuyện, Lâm Tú hỏi nàng: "Linh m, người và công chúa Minh Hà quen biết không?"

"Công chúa Minh Hà..." Triệu Linh m nghe vậy, mày nhú lại, sau đó nói: "Người làm việc ở trong cung, cách xa nàng một chút, năng lực của nàng là hỏa, khắc chế với chúng ta, có thể nàng sẽ tìm người gây phiền phức."

Lâm Tú thầm nghĩ quả nhiên các nàng biết nhau, có lẽ là cũng đối đầu lâu năm rồi, một người băng, một người hỏa, không biết các nàng ai lợi hại hơn ai.

Vì thế hắn hỏi: "Người và công chúa Minh Hà, ai lợi hại hơn?"

Triệu Linh m liếc mắt nhìn hắn, hỏi: "Người cảm thấy thế nào?"

Lâm Tú không chút suy nghĩ, nói: "Ta cảm thấy người lợi hại hơn."

Tuy Triệu Linh m rất hài lòng với câu trả lời của Lâm Tú, nhưng vẫn nói: "Chưa từng đánh, nhưng nàng cũng không đơn giản, ta không nắm chắc nhất định thắng."

Xem ra hai người kẻ tám lạng người nửa cân, có điều, một người là đối thủ số mệnh, một người là cô em vợ thân ái, Lâm Tú cười nói: "Cho dù thực lực gần như nhau, nhưng thứ khác nàng kém xa người."

Đối với Triệu Linh m mà nói, công chúa Minh Hà tuyệt đối là một kinh địch, ở Dịch Thuật Viện, vẫn luôn có người không có chuyện gì tốt lấy hai nàng ra so sánh, bắt

luận là dung mạo, thiên phú, hay là thực lực, hai người cũng khó phân cao thấp.

Cho tới bây giờ, chưa từng có người nào nói, công chúa Minh Hà so với nàng kém xa như vậy, Triệu Linh m nhìn Lâm Tú một cái, hỏi: "Nàng kém ta ở chỗ nào?"

Lâm Tú nghĩ nghĩ, nói: "Tuy ở phương diện dung mạo các người mỗi người một vẻ, nhưng mà nàng thấp..."

Triệu Linh m hơi sùng sốt, thân thể của nàng là cao gầy, công chúa Minh Hà tương đối nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng đó cũng chỉ là tương đối mà thôi, chiều cao của công chúa Minh Hà, ở trong chiều cao trung bình của nữ tử tuyệt đối là cao hơn, không ngờ được, ở trong mắt Lâm Tú, thế mà lại có thể bị tính là thấp...

Có điều, so sánh với nàng, thì đúng thật là nàng ấy hơi thấp...

Nàng liếc Lâm Tú một cái, hỏi: "Còn có nữa?"

Chương 72: Vô liên si (2)

Bận rộn một ngày, vốn dĩ thể xác và tinh thần mệt mỏi, nói đến cái này, Lâm Tú lại không có chút mệt nhọc nào, dựa vào kinh nghiệm của một Hải Vương lão làng, hần giải thích với Triệu Linh m: "Còn có, người trắng hơn nàng, công chúa Minh Hà đúng là vừa đen vừa thấp..."

Màu da của Triệu Linh m trắng nõn, có một phần là liên quan đến năng lực của nàng, năng lực của công chúa Minh Hà là hỏa, cho nên làn da của nàng ta so với người bình thường hồng nhuận hơn một ít, nhưng như thế cũng không tính là đen mà...

Vừa đen vừa thấp, không thể tưởng tượng được, hình tượng của nàng ấy ở trong lòng Lâm Tú, thế mà lại có thể là thế này...

Lâm Tú tiếp tục phân tích: "Còn có còn có, tuổi các người tương đương nhau, nhưng nàng bình bình không có gì, người so với nàng lớn hơn..."

Triệu Linh m nhíu mày lại: "Ta nhìn trông có vẻ rất già sao?"

Lâm Tú vội vàng giải thích: "Ta không phải nói tuổi..."

"Vậy người nói cái gì?"

"..."

- - - - -

Cung Thụy Đông, công chúa Minh Hà đã nằm xuống giường, nhưng lăn qua lộn lại không ngủ được, trong lòng cuộn cuộn kích động muốn đánh với người ta một trận.

Nàng ở trên giường ngồi dậy, lẩm bẩm nói:
"Bản cung đây là làm sao vậy..."

Nửa tháng tiếp đó, cuộc sống của Lâm Tú có thể nói là gió êm sóng lặng.

Sau khi trải qua chuyện lần trước, cuối cùng Thiên Hương Lâu cũng chấm dứt chiến tranh. Các tử lâu, thanh lâu khác cũng không có người nào lại đến tìm hấn, khiến cho hấn có thể bình yên kiếm tiền tu hành.

Lung dựa đại thụ hưởng bóng mát, sau khi chuyện kia qua đi, bọn họ nhất định đã đều biết Lâm Tú làm việc cho hoàng cung, nếu ai còn dám có hành động nhỏ gì, vậy thì chẳng khác nào đi tìm đường chết.

Có thể nói, chỉ cần việc này còn ở trên người một ngày, Lâm Tú có thể đi ngang ở Vương Đô.

Có nguyên tinh giúp đỡ, cảnh giới của Lâm Tú tăng lên rất nhanh, đến ngay cả Linh m cũng nói, dựa theo xu thế như thế, có lẽ không cần đợi đến mùa đông năm nay, năng lực của hấn có thể thức tỉnh lần thứ hai.

Đây xem như là một tin không tốt không xấu.

Tu hành không ngừng tiến bộ, đương nhiên là chuyện tốt, nhưng nhìn từ hiệu quả tu hành mấy ngày này, thật ra thiên phú của Lâm Tú cũng không cao, cần có nguyên tinh giúp đỡ, mới có thể đạt tới loại tốc độ này, nếu như không có nguyên tinh, hấn so với những thiên tài chân chính đó còn có chênh lệch rất lớn.

Cũng may con đường tu hành của người khác chỉ có một đường, nhưng Lâm Tú lại có mấy đường, hấn vẫn luôn đi theo Tôn Đại Lực

rèn luyện lực lượng, Tôn Đại Lực rất khiếp sợ đối với lực lượng Lâm Tú thể hiện ra ngoài, nhưng nào hấn không đủ chuyên, rất dễ dàng bị Lâm Tú dùng tác dụng phụ của dị thuật đánh lừa.

Nửa tháng đi qua, nhiệt độ không khí cũng giảm đi một chút, Lâm Tú dự tính, có thể qua hơn nửa tháng nữa, kinh doanh của Trích Nguyệt Lâu sẽ không thể nào làm được nữa.

Có điều, mấy ngày nay, hấn đã tích góp được không ít bạc, tuy không đến mức Lâm gia lập tức đại phú đại quý, nhưng mà cuộc sống không cần căng thẳng nữa.

Hiện nay, Lâm Tú đã thích ứng với cuộc sống mới, thậm chí có chút hưởng thụ.

Hấn rất hưởng thụ loại cảm giác mỗi ngày đều ở cùng với người nhà này, cảm giác vui vẻ hòa thuận, nếu như lại cho hấn một lần cơ hội nữa, Lâm Tú vị tất phải lựa chọn trở về thế giới quen thuộc kia.

Thứ duy nhất khiến hấn nhớ nhung chính là những trò giải trí của thế giới kia.

Xem kịch, xem điện ảnh, KTV, giết kịch bản, trốn thoát khỏi mật thất, từ sáng đến tối, có thể chơi các trò chơi không giống nhau, nhưng trò giải trí ở thế giới này lại ít đến đáng thương.

Xúc súc, trời nóng bức, không có người nào đi chơi thứ này.

(Xúc súc: một loại trò chơi bóng đá ở cổ đại.)

Chọi gà, dẫn chim đi dạo, đấu dế, hấn lại không có hứng thú gì.

Nếu như có bằng hữu còn có thể tham gia một vài yến hội, nhưng mà Lâm Tú lúc trước lại là cửa lớn trong phủ không ra cửa nhỏ không tới, căn bản không có bằng hữu gì, đương nhiên cũng không có người mời hẳn.

Nhưng thật ra còn có một trò giải trí đứng đầu, là thứ nam nhân ở Vương Đô thích nhất, đó chính là đi dạo thanh lâu, thứ này lại càng không ở trong phạm vi suy xét của Lâm Tú.

Tuy nói linh hồn Lâm Tú đã sớm thân kinh bách chiến, nhưng thân thể vẫn trong sạch, đương nhiên không thể giao phó ở những nơi như thế, không, thể nghiệm lần đầu cũng không thể, ngay cả công chúa Minh Hà cũng khen diện mạo của hắn, nếu như đi thanh lâu, đến lúc đó, là ai chơi ai, sợ rằng những cô nương đó đến lấy lại tiền cũng đều đồng ý.

Huống chi, nếu như bị Triệu Linh m biết được, hai chân hắn nhất định không giữ được.

Nhàm chán, quá nhàm chán!

Lâm Tú đời trước, không phải ngựa chạy đường thẳng, mà chính là đường của ngựa chạy, hắn là khách hàng VVIP của các quán bar, quan ăn đêm, cuộc sống giải trí rất phong phú, hắn cũng đã sớm thích ứng với loại cuộc sống này.

Chương 73: Lê Hoa Uyển

Nhưng bây giờ, mỗi ngày không phải tu hành, thì chính là chế tạo bằng cho hoàng cung, nếu như không tìm chút việc gì để giải trí, sợ rằng hần sẽ bị ghen đến bệnh.

Hôm nay mới sáng sớm, Lâm Tú đã dẫn theo Tôn Đại Lực và Đại Hoàng, đi ra ngoài đi dạo.

Mới qua hơn nửa tháng, con chó Đại Hoàng này đã béo lên hần một vòng, từ lúc trước chỉ là một thân xương cốt lỏm chỏm, một tấm da bọc lấy xương, giờ đã trở nên mượt mà không ít, trên người cũng có chút thịt.

Sau khi Lâm Tú suy nghĩ cẩn thận, cảm thấy về sau đi ra ngoài vẫn là dẫn theo Đại Hoàng tốt hơn.

Là một con chó, nó có khứu giác và cảnh giác mà Tôn Đại Lực không có, có thể nhận ra được nguy hiểm sớm hơn con người, Lâm Tú cảm thấy nó làm hộ vệ còn đáng tin hơn so với Tôn Đại Lực.

Tôn Đại Lực và Đại Hoàng đi theo phía sau Lâm Tú, một người một chó trong miệng đều đang gặm đùi gà, Tôn Đại Lực ăn đến đầy một miệng, hỏi Lâm Tú: "Thiếu gia, chúng ta đây là đi đâu vậy?"

Lâm Tú nhàm chán nói: "Tùy tiện đi dạo một chút."

Ở suốt trong nhà, hần thật sự là chán đến hỏng rồi, ra ngoài tùy tiện đi dạo một chút cũng tốt.

Thời tiết hai ngày này có chút chuyển lạnh, bây giờ vẫn còn là buổi sáng, trên

đường có không ít người qua lại, các loại âm thanh hò hét và rao hàng vang lên không dứt, đúng lúc Lâm Tú cảm thấy ồn ào, chợt có một đoạn âm thanh đặc biệt truyền vào trong tai hắn.

m thanh này mềm mại uyển chuyển, giống như tiếng Tô Châu, Lâm Tú từng kết giao với một cô gái Tô Châu, nàng nói chuyện luôn mềm mại khiến cho người ta ngọt đến tận xương tủy.

m thanh này gọi lại cho Lâm Tú một chút hồi ức, hắn không khỏi đi về phía âm thanh kia, tìm kiếm một hồi.

Sau mấy chục bước, Lâm Tú dừng lại trước một tiểu các hai tầng.

Trên bảng hiệu của tiểu các, viết ba chữ vàng "Lê Hoa Uyển" rất lớn.

Đây chắc là một lâu hát hí, bởi vì trước cửa tiểu các có một tấm ván gỗ, trên tấm ván viết tên một vài hí khúc lưu truyền ở thế giới này, tuy tính giải trí của thanh lâu mạnh và thoải mái hơn, nhưng khó có được sự phong nhã, đây cũng là lý do sinh ra sự phát triển của nhà hát, nhạc phường, vũ phường.

Ngày còn nhỏ Lâm Tú cũng không thích nghe hí, khi tivi phát hí khúc, hắn vẫn luôn không chút do dự đổi kênh, sau này khi trưởng thành, ngược lại cảm thấy hí kháng có một phong vị khác, trong danh sách bài hát cũng có không ít các bài hát hí kháng cổ phong.

Đại Hoàng ở bên ngoài chờ, Lâm Tú mua cho hắn và Tôn Đại Lực hai tấm vé, đi vào Lê Hoa Uyển.

Khách trong nhà hát cũng không nhiều, phần lớn chỗ ngồi đều là trống, một cô gái mặc hí phục, ở trên đài không biết đang hát hí khúc nào, thanh âm khiến cho người ta nghe xong mềm mại cả người kia chính là xuất phát từ nàng.

Lâm Tú tùy tiện tìm một chiếc bàn ở góc sáng sửa ngồi xuống, lập tức có người dâng nước trà, Tôn Đại Lực nhìn Lâm Tú, đang muốn hỏi cái gì đó, nhưng còn chưa mở miệng, Lâm Tú đã nâng tay lên ngăn hẳn lại, sau đó nhắm mắt, lắng lắng nghe.

Sự đẹp dễ của âm nhạc, quả nhiên có thể thư giãn tâm tình con người, thanh âm này càng là có thêm một loại lực lượng thần kỳ, khiến cho tâm tình vốn dĩ có chút bức bối của Lâm Tú dần dần bình tĩnh trở lại.

Cũng khiến cho hắn nhớ tới một vài chuyện cũ.

Người con gái có giọng nói mềm mại êm dịu, lời nói vĩnh viễn nhỏ nhẹ kia là mối tình đầu của Lâm Tú.

Bọn họ từng thật sự yêu nhau, ở bên nhau ba năm, sắp đi vào điện đường hôn nhân rồi, nhưng sau cùng vẫn là chia tay.

Không có người thứ ba chen vào, cũng không có người nhà hai bên ngăn trở, tất cả những tình tiết cầu huyết đều không tồn tại, chỉ là thề non hẹn biển, tình yêu oanh oanh liệt liệt, lại bại dưới cuộc sống củi gạo dầu muối, và những chuyện lông gà vỏ tỏi.

Đoạn kinh nghiệm tình cảm sâu sắc này cũng làm cho Lâm Tú trở nên sợ hãi với hôn nhân, sau đó hắn lại qua lại với rất nhiều

bạn gái, nhưng không còn có một cô nương Giang Nam nào có giọng nói Tô Châu mềm mại nữa.

Đương nhiên, hắn cũng không muốn kết hôn nữa.

Khát vọng của thiếu niên về một đoạn hôn nhân hoàn mỹ kia, cuối cùng lột xác thành Hải Vương mỗi một tháng đổi một người bạn gái.

Nghe hát xong một khúc, Lâm Tú mở mắt, nhìn Tôn Đại Lực ở đối diện đang vò đầu bứt tai, dường như rất không được tự nhiên, rất nhanh hắn đã rõ ràng, gia hỏa này chính là một người thô bỉ, sao có thể thưởng thức được âm nhạc cái gì, để cho hắn nghe hí đơn giản chính là đàn gảy tai trâu.

Lâm Tú phát phát tay, nói: "Người không muốn nghe thì đi ra ngoài trước đi, thời gian muộn một chút ta sẽ tự mình trở về."

Tôn Đại Lực như được đại xá, lập tức đứng lên, nói: "Vậy thì thiếu gia, ta ở bên ngoài chờ người."

Chương 74: Lê Hoa Uyển (2)

Lâm Tú cũng không nói cái gì nữa, con hát ở trên đài đã bắt đầu hát khúc thứ hai, Lâm Tú vừa nghe âm thanh mềm mại kia, ngón tay vừa nhẹ nhàng gõ lên trên bàn theo tiết tấu.

Nhắm mắt lại, chỉ nghe âm thanh, giống như là trở về lúc trước.

Cái thế giới kia không có người nào khiến cho Lâm Tú lưu luyến, nhưng lại có chuyện khiến hần lưu luyến.

Lâm phủ rất ấm áp, Triệu gia đối với hần cũng rất tốt, nhưng mỗi khi đêm dài tĩnh mịch, Lâm Tú vẫn luôn cảm thấy trong đáy lòng hiện ra một loại cảm giác cô độc, giống như hoàn toàn không hợp với thế giới này vậy, vì thế tất cả mọi thứ trong thế giới này đối với hần đều là xa lạ, hần không tìm thấy được bất cứ cái gì quen thuộc ở đây.

Đến ngay cả hí khúc ở trong nhà hát cũng là thứ hần chưa bao giờ từng nghe.

Có điều, tuy giọng hát của con hát ở trên đài rất tốt, nhưng đối với Lâm Tú mà nói, chung quy vẫn là thiếu một cái gì đó.

Vì thế hần mở mắt, vẫy vẫy tay với một cô gái đứng cách đó không xa.

Bình thường mà nói, kinh doanh nhà hát, đều là tất cả gánh hát, ở trong này rót trà rót nước đều là tiểu học đồ của gánh hát, các nàng chạy ở trong này mấy năm, học hát vài năm, là có thể lên đài diễn xướng.

Cô gái nhanh chân bước tới, hỏi: "Công tử có gì dặn dò?"

Lâm Tú nói: "Ta muốn chọn kịch."

Muốn vào nhà hát, cần phải mua vé, vé này không giới hạn thời gian, có thể từ khi nhà hát mở cửa ngồi đến khi đóng cửa, nhưng ngoại trừ nghe hí miễn phí ra thì sau khi rót lần trà đầu tiên, cũng như điểm tâm đồ ăn, đều cần phải trả phí.

Mỗi ngày nhà hát sẽ sắp xếp một vài hí khúc, nếu như khách tình nguyện bỏ ra một ít tiền, thì có thể chọn hí khúc mình thích.

Chỉ chốc lát sau, đã có một bà lão đi lên, cười ha ha nói: "Xin hỏi công tử muốn chọn đoạn nào, ở chỗ chúng ta muốn một mình chọn khúc, là phải thu thêm hai mươi văn tiền."

Hai mươi văn tiền một khúc, cũng không đắt, Lâm Tú gật gật đầu, tiếp tục nói: "Khúc mục ta muốn chọn, ở chỗ các người không có, hay là người tìm một vị cô nương, ta dạy nàng hát như thế nào, rồi nàng lại hát cho ta nghe, thế nào?"

Lâm Tú vừa nói ra lời này, ánh mắt bà lão nhìn hẩn mang theo chút cảnh giác, tiếp đó lắc đầu nói: "Xin lỗi, công tử, Lê Hoa Uyển chỉ có thể hát khúc mục các cô nương biết hát..."

Lâm Tú nghĩ nghĩ nói: "Ta có thể thêm tiền."

Bà lão lắc đầu nói: "Đây không phải là chuyện tiền."

Bốp!

Lâm Tú đặt một thỏi bạc lên bàn.

Yết hầu lão bà giật giật, trong nháy mắt quay đầu, lớn tiếng nói: "Các cô nương tắt cả lại đây!"

Lê Hoa Uyển.

Một vài nữ tử đứng ở phía sau bà lão, ánh mắt tò mò đánh giá người công tử trẻ tuổi ngồi trước bàn, nhưng không có một người nào đứng ra.

Vị công tử này ra tay rất hào phóng, nhưng cũng là có điều kiện.

Hắn không nghe khúc mục ở trong nhà hát, mà là muốn dạy các nàng hát, rồi lại để các nàng hát cho hắn nghe, tuy trước kia chưa từng có loại chuyện này, nhưng chỉ cần cho nhiều bạc, mọi người cũng không phải không thể hát.

Vấn đề ở chỗ, người bình thường sao có thể đưa ra loại yêu cầu kỳ quái này, các nàng đều lo lắng, vị công tử tuần tú ở trước mặt này có mưu đồ không chính đáng với các nàng, đến lúc đó sẽ làm một vài chuyện khinh bạc.

Tuy bộ dạng của hắn tuần tú, nhưng các nàng cũng đều là người trong sạch, không giống với các cô gái trong thanh lâu dùng sắc mê hoặc người.

Giữa sân trầm mặc một hồi lâu, mới có một nữ tử đi lên một bước, nói: "Ta đến đi."

Lâm Tú chú ý đến, nàng chính là vị cô nương vừa hát hí khúc kia, tuy trên mặt vẫn là lớp trang điểm đậm, nhưng nhìn từ khuôn mặt và mi mắt, có lẽ cũng là một vị mỹ nhân.

Nữ tử này đứng ra, bên cạnh lập tức có người giữ nàng lại, khuyên: "Thải Y, người phải nghĩ cho kĩ, chỗ bậc này nào có dễ kiếm như vậy..."

Cô gái tên là Thải Y mỉm cười nói: "Không sao đâu, chẳng qua chỉ là học một khúc hát mới, không cần lo lắng."

Tiếp đó, nàng nhẹ nhàng thi lễ với Lâm Tú, nói: "Công tử mời đi theo ta."

Lầu một của Lê Hoa Uyển là đại đường, còn có khách nghe hí ở trong này, nếu như nàng một mình hát cho Lâm Tú thì đương nhiên không ở chỗ này, trong lầu còn có nhã các đặc biệt, đó là nơi chuẩn bị cho khách một mình chọn khúc.

Lâm Tú đi theo nàng lên lầu hai, đi vào một nhã gian trang trí tao nhã, đột nhiên hỏi: "Lẽ nào cô nương không sợ ta có mưu đồ bất chính sao?"

Đương nhiên hắn nhìn ra được băn khoăn của những cô nương kia, các nàng coi hắn là công tử ăn chơi trác táng đến sẵn mồi, cho nên mới không ai đồng ý.

Thải Y cô nương nhẹ nhàng cười, nói: "Người khác sẽ làm, nhưng công tử thì không."

Lâm Tú có chút kinh ngạc, hỏi: "Vì sao?"

Chương 75: Lại gặp Quý phi.

Tuy hấn một thân chính khí, những cũng không viết hai chữ "người tốt" ở trên mặt.

Thải Y cô nương nói: "Ngày ấy Thanh Lại ti thăm án, Thải Y đã đứng ở bên ngoài xem, công tử không sợ cường quyền, đạo đức tốt, khiến Thải Y rất khâm phục."

Lâm Tú búng tỉnh ngộ, tiếp đó cũng chỉ là cười cười, nói: "Nếu đã như thế, chúng ta bắt đầu đi."

Đầu tiên Lâm Tú ngâm nga một làn điệu ngắn, hấn vốn tưởng rằng, cần ngâm vài lần, nàng mới có thể học được, không ngờ được mới chỉ nghe hấn ngâm nga một lần, vị cô nương tên Thải Y này đã có thể dùng đàn tranh gảy ra một đoạn chuẩn xác.

Lâm Tú thầm nghĩ quả nhiên là chuyên nghiệp, mấy lượng bạc này tiêu rất giá trị.

Đánh giá của Linh m với hấn là cần kiệm, thật ra nàng có chút hiểu lầm Lâm Tú, hấn tiêu tiền rất tùy hứng, từ trước đến giờ không hỏi đắt hay không, chỉ xem có đáng giá hay không, hấn sẽ ăn đồ ăn mấy văn tiền bên đường, cũng có thể dùng mấy lượng bạc để nghe khúc, tất cả đều xem tâm tình.

Sau một khắc, Lâm Tú nhìn Thải Y, hỏi: "Nhớ kỹ ca từ khúc chưa?"

Thải Y gật đầu, nói: "Nhớ kỹ rồi."

Vừa rồi vị công tử này đưa cho nàng một đoạn ca từ khúc mới, có một vài làn điệu, thậm chí không nằm trong ngũ âm, cách hát và chủ lưu hoàn toàn khác nhau, là một cách hát mà nàng chưa từng nghe qua, Thải

Y không biết vì sao vị công tử này lại hát như thế, nhưng cái này cũng không quan trọng, quan trọng là khách thanh toán bạc, các nàng thỏa mãn yêu cầu của khách.

Nàng thanh thanh cổ họng, thử hỏi: "Công tử, ta bắt đầu nhé?"

Lâm Tú khẽ gật đầu.

Không bao lâu sau, đã có tiếng hí khang du dương, vang lên ở bên tai Lâm Tú.

"Phía dưới đài người qua lại, nhưng không thấy được gương mặt khi xưa

Người trên đài hát khúc ca ly biệt, cõi lòng tan nát.

Thật khó đặt bút viết chữ tình.

Chàng phải dùng máu để cất lên tiếng hát..."

Hát xong, Lâm Tú mở mắt, nhẹ nhàng thở ra một hơi, cuối cùng hẳn cũng tìm được loại cảm giác này.

Đây là cảm giác Lâm Tú cần, cũng là đối với hẳn mà nói, chính là thứ cảm giác vừa rồi thiếu trong khúc mục của nàng.

Có thể ở thế giới xa lạ, nghe được âm nhạc quen thuộc, đối với hẳn mà nói, không thể nghi ngờ gì đây chính là an ủi lớn nhất.

Một phần cảm giác cô độc trong lòng Lâm Tú, ở chỗ này nghe được "Xích linh", sau khi hơi phân tán một chút, hẳn nhìn nữ tử trước mặt chấp tay, nói: "Đa tạ Thái Y cô nương."

Thái Y cô nương nhẹ nhàng cười, nói: "Công tử khách khí, đây là việc Thái Y nên làm."

Lâm Tú đứng lên, nói: "Hôm nay còn có chuyện quan trọng, ngày khác sẽ đến nghe

cô nương xướng khúc.”

Thải Y nhẹ nhàng khom người, mỉm cười nói: “Công tử đi thông thả.”

Đội khi Lâm Tú rời khỏi Lê Hoa Uyển, trên mặt nàng mới hiện ra tia tò mò, ca khúc có giai điệu kỳ lạ này, trước kia nàng chưa từng nghe, dường như là do vị công tử này sáng tác ra, dưới góc nhìn của nàng, với hần mà nói dường như có ý nghĩa độc đáo nào đó.

Nhưng ca từ của khúc này, rõ ràng nói linh nhân các nàng.

Nhất thời, Thải Y dâng lên lòng tò mò với vị công tử này.

...

Sau ngày hôm đó, ngoại trừ tu hành với Linh m, đi hoàng cung chế tạo băng ra thì Lâm Tú lại có thêm một chuyện để làm.

Đi nhà hát nghe khúc.

Vốn dĩ phương thức giải trí của thế giới này đã không nhiều, những cái khác Lâm Tú không hề cảm thấy có hứng thú, duy chỉ đối với nghe hí là có chút chú ý, lần thứ hai đến Lê Hoa Uyển, Thải Y không có ở đây, Lâm Tú tùy tiện chọn một vị cô nương khác.

Chỉ là, khiến cho hần thất vọng là, rõ ràng cảm nhạc của vị cô nương kia không chuẩn như Thải Y, Lâm Tú dạy vài lần, nàng vẫn lạc điệu.

Roi vào đường cùng, Lâm Tú đành phải đổi người khác.

Tuy cô nương mới cảm nhạc chuẩn, nhưng vẫn không hát ra được hương vị Lâm Tú cần, lúc này Lâm Tú mới ý thức được, thanh âm của

Thải Y cô nương, dường như có thể đi vào linh hồn, có một tính chất đặc biệt mà không linh nhân nào có thể thay thế được.

Liên tiếp hai lần, Thải Y cô nương không có ở nhà hát, khi Lâm Tú lại đến lần nữa, trực tiếp hỏi chủ của Lê Hoa Uyển, cũng chính là là lão bà kia: "Xin hỏi Thải Y cô nương đi đâu rồi?"

Bà chủ thở dài, nói: "Thải Y bệnh rồi."

"Bệnh rồi?" Lâm Tú hỏi: "Nghiêm trọng không?"

Bà chủ lại than một tiếng, nói: "Đã nằm trên giường mấy ngày rồi..."

Lâm Tú nghĩ nghĩ, hỏi: "Ta có thể đi thăm nàng không?"

Bà chủ nhìn Lâm Tú, do dự một lát, cuối cùng gật đầu nói: "Mời công tử đi theo lão thân."

Một lát sau, trong một ngõ hẻm sâu của Lê Hoa Uyển, bà chủ của Lê Hoa Uyển đẩy cửa của một viện tử ra, nói với Lâm Tú: "Chính là nơi này."

Trong viện còn có một vài thiếu nam thiếu nữ mười hai mười ba tuổi, có người đang luyện tập giọng hát, có người đang lộn nhào, có lẽ cũng là người của Lê Hoa Uyển, Lâm Tú đi đến một căn phòng, vừa mới đến cửa, đã nghe được một tràng tiếng ho khan.

Chương 76: Lại gặp Quý phi. (2)

Lâm Tú đi vào phòng, nữ tử nằm ở trên giường nhìn thấy hắn, ngọc nguậy muốn đứng dậy, quần bách nói: "Công tử, sao người lại đến đây..."

Lúc này nàng không trang điểm, mặt mộc hiện ra, tóc đen được buộc lại rồi tung ở trên vai, dung mạo nàng không khác nhiều so với Lâm Tú đoán, mi dày tóc đen, mắt hạnh mũi ngọc, chỉ là sắc mặt và môi đều có chút tái nhợt, khiến cho nàng thêm vài phần ôn nhu và đáng thương.

Thấy nàng cố gắng chống người ngồi lên, Lâm Tú vội vàng nói: "Thải Y cô nương không cần ngồi dậy, nhiều ngày đến nhà hát tìm người, nhưng người không có ở đó, bà chủ nói người bị bệnh, nên ta đến thăm người."

Thải Y xin lỗi nói: "Để cho công tử nhớ mong rồi."

Lâm Tú hỏi: "Đã khám đại phu chưa?"

Bà chủ nói: "Đã khám rồi, nhưng uống mấy thang thuốc, vẫn không thấy tốt lên chút nào."

Tuy Lâm Tú và Thải Y cô nương không có bao nhiêu giao tình sâu đậm, nhưng chỉ có tiếng ca của nàng, mới có thể xoa dịu được cô độc và tịch mịch trong lòng hắn, cũng không thể để nàng tiếp tục bệnh như thế.

Lâm Tú nghĩ nghĩ, nói: "Ta có một bằng hữu, là Thái y trong cung, ta mời nàng đến khám giúp người, hắn là sẽ có thể khỏi rất nhanh."

Thải Y vội vàng nói: "Thải Y là một con hát, sao dám làm phiền Thái y..."

Lâm Tú khoát tay áo nói: "Con người nàng tốt lắm, không sao, người nghỉ ngơi trước đi, ta đi một chút rồi quay lại."

Dứt lời, hắn lập tức xoay người rời đi.

Bên trong phòng, bà chủ nhìn Thải Y, cười mà như không cười nói: "Người bị bệnh mấy ngày, vị công tử này đã tìm người mấy lần, còn muốn mời Thái y đến khám cho người, tám phần là coi trọng người..."

Trên gương mặt tái nhợt của Thải Y hiện ra một mảnh đỏ ửng: "Bà chủ, người đừng nói lung tung, có thể công tử chỉ là thích nghe ta hát mà thôi."

Bà chủ cười cười, nói: "Cái này không nói chắc được..."

...

Cửa cung, Lâm Tú đưa lệnh bài ra, sau đó đi vào trong cung.

Bằng hữu Thái y mà hắn nói đương nhiên chính là Song Song cô nương, lần này đi Thái y viện tìm nàng, một là vì Thải Y, hai là muốn tặng thêm một chút hữu nghị với Song Song cô nương.

Năng lực của nàng thật sự là thứ Lâm Tú quá khát vọng.

Trong cuộc đời, ai mà không có lúc đau đầu nhức óc cảm lạnh, cho dù không vì người khác, vì người nhà của mình, có được năng lực này cũng là điều rất cần thiết.

Sau khi đi vào Thái Y viện, Lâm Tú phát hiện ở cửa không có người nào canh gác nên đi thẳng vào, vốn dĩ muốn tìm người hỏi

một chút, Song Song cô nương có ở đây không, không ngờ được còn chưa có đi vào cửa lớn Thái Y viện thì đã nghe được một giọng nói quen thuộc.

"Thái Y viện lớn như vậy, nhiều Thái Y như thế mà ngay cả một người có thể trị cho Niếp Niếp cũng không có, các người nói, triều đình nuôi các người có tác dụng gì!"

Trong Thái Y viện, hơn mười Thái Y đứng thành một hàng, tất cả cúi đầu nhìn mũi chân của mình, không ai dám thở mạnh, Quý phi nương nương ung dung lộng lẫy ngực đang phập phồng tức giận, bộ điệu trên đầu cũng rung rung theo.

Một chân Lâm Tú đã bước vào cửa lớn Thái Y viện, trong lòng thầm cảm thấy không tốt, thế mà Quý phi nương nương lại có thể ở trong này, hơn nữa xem ra đang tức giận, bây giờ thời cơ không đúng, vẫn là nên lui trước thì tốt hơn.

Không ngờ được, một người Thái Y nhìn thấy có người đi vào, không nhin được ngẩng đầu nhìn qua cửa.

Không thấy còn tốt, hần vừa nhắc đầu, Quý phi nương nương đã chú ý đến hành động của hần, theo bản năng quay đầu nhìn, sau đó vui mừng nói: "Lâm Tú, người đến vừa đúng lúc, người mau đến xem xem, nhìn xem Niếp Niếp của bản cung làm sao vậy..."

Định chạy trốn nhưng lại bị Quý phi nương nương nhìn thấy, Lâm Tú muốn to đầu. Nhưng việc đã đến nước này, hần chỉ có thể kiên trì đi lên.

Hần đi vào trong viện, đầu tiên cung kính khom người với Quý phi nương nương, nói:

“Bái kiến Quý phi nương nương.”

Quý phi khoát tay áo nói: “Miễn lễ miễn lễ, người mau xem Niếp Niếp bị làm sao vậy...”

Quý phi đúng là rất để ý đến sủng vật của mình, không tiếc tự mình đi vào Thái Y viện, Lâm Tú thầm than một tiếng, rồi đi lên ôm lấy sủng thú ở trước người Song Song cô nương, hỏi: “Linh sủng của nương nương bị làm sao vậy?”

Song Song cô nương than nhẹ một tiếng, nói: “Không biết bị làm sao nữa, bắt đầu từ ngày hôm qua nó đã không ăn không uống, cũng không có một chút tinh thần nào, nhưng ta đã kiểm tra qua, trên người nó không có vết thương, cơ thể cũng không có vấn đề, chúng ta không biết nên làm cái gì bây giờ...”

Để ngự y chẩn trị cho động vật, đúng thật là làm khó bọn họ, Lâm Tú vươn hai tay nói: “Để ta xem thử đi.”

Song Song cô nương cẩn thận đưa sủng vật vào trong lòng Lâm Tú, sau đó toàn bộ lực chú ý đều đặt ở trên người Lâm Tú, nàng muốn xem xem, Lâm Tú chẩn trị cho nó như thế nào.

Chương 77: Bệnh của linh sủng.

Lâm Tú ôm sủng thú này vào trong ngực, phát hiện nó vẫn không nhúc nhích, đôi mắt giống như ngọc không có một điểm sáng, đây rõ ràng là không bình thường.

Lâm Tú vươn một ngón tay, nhẹ nhàng búng vào cái mũi của nó.

Tiểu gia hỏa này nhìn cũng không nhìn hấn, hữu khí vô lực nói: "Đừng đụng vào bản công chúa, bản công chúa rất phiền!"

Đương nhiên, ở trong tai Quý phi nương nương và các ngự y, mấy tiếng này chỉ là "meo meo meo meo meo" mà thôi.

Lâm Tú tiếp tục trêu nó, tuy hấn có thể nghe hiểu được nhóc con này nói chuyện, nhưng nó lại không thể nghe hiểu Lâm Tú nói, chỉ cần để cho nó nói vài câu, Lâm Tú mới có thể biết được nó không thoải mái ở chỗ nào.

"Nhàm chán quá!"

"Bản công chúa sắp bị buồn chết rồi..."

"Ai đến cứu ta với, ta không muốn ở chỗ này nữa..."

...

"Meo meo..."

"Meo meo, meo meo..."

"Meo meo, meo meo, meo meo..."

Mọi người chỉ nhìn thấy Lâm Tú không ngừng đùa nghịch, sủng thú của Quý phi nương nương không ngừng phát ra tiếng kêu, tim của Quý phi nương nương đều sắp tan nát rồi, nhưng xuất phát từ sự tin tưởng đối

với Lâm Tú, nàng vẫn luôn nhìn đến bây giờ, không nhìn được nữa mới mở miệng nói: "Thế nào, nhìn ra cái gì chưa?"

Lâm Tú ngừng đùa nghịch, hẳn đã có được tất cả những thứ hắn muốn biết.

Ai cũng đều hâm mộ phi tử trong cung, nhưng chân chính để cho bọn họ ở trong thâm cung, vừa ở chính là mấy năm thậm chí mấy chục năm, sợ rằng không có mấy người có thể chịu được.

Trong cung của các đời Hoàng Đế, rất nhiều phi tử chính là buồn bực mà chết.

Người như thế, động vật cũng như vậy.

Trước kia Lâm Tú từng xem rất nhiều loại tin tức như thế này, rất nhiều động vật trong vườn bách thú, bỗng nhiên trở nên buồn bã, không thích hoạt động, chán ăn, thậm chí tính tình nóng nảy, đi loanh quanh một tuyến đường cố định, ...

Thật ra cái này chính là biểu hiện của chúng trầm cảm.

Rất rõ ràng, sủng thú của Quý phi nương nương cũng trầm cảm rồi.

Lần trước Lâm Tú đã biết, nó là bị bắt khỏi môi trường sống đưa đến Vương Đô, rời khỏi cha mẹ người thân, rời khỏi bạn bè cùng lứa, cũng mất đi tự do, bị nhốt ở trong một tòa cung điện nho nhỏ, cái này thì khác gì vương bách thú, xuất hiện chúng trầm cảm cũng là khó tránh được.

Lâm Tú nhìn Quý phi nương nương, nói: "Hồi bẩm Quý phi nương nương, học sinh đã tìm ra được nguyên nhân bệnh của linh sủng rồi."

Sắc mặt Quý phi nương nương hiện ra vẻ vui mừng, nói: "Thật sao, Niếp Niếp bị làm sao vậy?"

Lâm Tú nói: "Sủng thú của nương nương bị trầm cảm."

Mày Quý phi nương nương nhú lại, hiển nhiên là không hiểu, hỏi: "Cái gì là... trầm cảm?"

Lâm Tú suy nghĩ trong chốc lát, giải thích nói: "Hồi nương nương, linh thú này là bị bắt từ nơi sinh sống đến một nơi xa lạ, nơi hằng ngày có thể hoạt động chẳng qua cũng chỉ là một mảnh trời của cung Trường Xuân, lâu ngày, trong lòng sẽ tích tụ bức bối, biểu hiện cụ thể là không ăn không uống, ủ rũ, không thích hoạt động, cho đến lúc chết..."

Sau khi Lâm Tú nói xong, Quý phi nương nương không trả lời lại, mà ánh mắt nhìn chằm chằm vào nơi nào đó, nhất thời lâm vào thất thần.

Một lát sau, nàng mới lấy lại tinh thần, sau đó hỏi Lâm Tú nói: "Vậy Niếp Niếp có thể cứu không?"

Lâm Tú suy nghĩ một lát, nói: "Nếu nương nương cho phép, có thể cho người dẫn sủng thú ra ngoài cung, nhìn ngắm một chút trời đất rộng lớn bên ngoài, như thế, có lẽ bệnh tình của nó sẽ có chuyển biến tốt."

Quý phi nương nương khẽ gật đầu, sau đó nói với tiểu cung nữ ở phía sau lưng: "Linh Lung, các người dẫn Niếp Niếp ra cung nửa ngày, bản cung có chút mệt mỏi, về cung nghỉ ngơi trước..."

Nói xong, mấy cung nữ đi theo hầu hạ, nàng có chút chán nản rời khỏi Thái Y viện.

Lâm Tú chú ý đến, sau khi hắn nói xong bệnh tình của linh thú này, cảm xúc của Quý phi nương nương đã xảy ra một chút thay đổi.

Có lẽ, nàng là nghĩ đến mình, tuy nàng là Quý phi, nhưng trên một ý nghĩa nào đó mà nói, nàng và sủng thú kia cũng không khác gì nhau.

Chữa bệnh cho sủng thú của Quý phi nương nương, đương nhiên Thái Y viện cũng phải có người đi theo, tự nhiên người được chọn là Bạch Song Song, đồng thời Lâm Tú cũng phải một đường đi theo.

Ngoài ra, còn có mấy người đi theo phía sau họ ở phía xa xa, hắn là người Quý phi nương nương phái đến bảo vệ linh sủng.

Nàng yêu thương linh sủng này như bảo bối, nhất định lo lắng khi chỉ để cho một tiểu cung nữ đưa nó ra khỏi cung.

Người cung nữ tên Linh Lung kia chính là tiểu cô nương Lâm Tú đã cứu ở cung Trường Xuân, nàng ôm lấy sủng thú, trên mặt tràn đầy hưng phấn và kích động, từ sau khi tiến cung, đây là lần đầu tiên nàng được ra khỏi cung, ngay cả đi đường cũng là vừa đi vừa nhảy.

Trên đường, Lâm Tú cảm khái nói: "Hình như Quý phi nương nương rất thích linh thú này."

Chương 78: Bệnh của linh sủng. (2)

Quý phi nương nương là thật sự thích linh thú này, khiến cho Lâm Tú sinh ra một loại cảm giác người không bằng thú.

Linh Lung nói: "Đó là điều đương nhiên, Niếp Niếp là quà trước khi mẫu thân nương nương qua đời tặng cho nàng, nương nương rất yêu nó, lúc nó sinh bệnh, nương nương ngay cả cơm cũng ăn không vô..."

Lâm Tú không biết linh sủng này có lai lịch gì, như thế thì nói thông rồi, di vật mẫu thân Quý phi nương nương để lại, nàng có tình cảm đặc biệt với nó cũng không có gì kỳ quái.

Lúc này, Bạch Song Song cũng hiếu kỳ nhìn về phía Lâm Tú, hỏi: "Lâm công tử, ta biết nếu như người mất đi tự do, bị giam cầm ở một chỗ trong thời gian dài sẽ có khuynh hướng trầm cảm, động vật và sủng thú cũng có sao?"

Lâm Tú gật gật đầu, nói: "Đương nhiên, động vật cũng có linh trí, linh trí của sủng vật này rất cao, có một vài bệnh con người bị, chúng nó cũng sẽ bị, không tin người xem, sau khi ra khỏi cung, không phải nó đã thay đổi thái độ sao?"

Lực chú ý của Linh Lung và Bạch Song Song đều đặt ở trên người Lâm Tú, nghe hắn nói xong, lập tức nhìn về phía sủng thú trong lòng Linh Lung.

Chỉ thấy không biết từ khi nào, trong mắt linh thú này đã có thần thái, đang nằm ở trong lòng Linh Lung, ngó cái đầu ra, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây ở xung quanh, xem ra có tinh thần hơn nhiều.

"Thật sự tốt hơn nhiều rồi!" Bạch Song Song bắt ngờ kêu một tiếng, sau đó nhìn Lâm Tú với ánh mắt sùng bái, nói: "Hôm nay lại học được vài thứ, đa tạ Lâm công tử..."

Lâm Tú mỉm cười nói: "Ta cũng có rất nhiều chỗ không bằng cô nương, về sau trao đổi nhiều hơn, lấy thừa bù thiếu là được."

Tiếp đó, hắn nói với Bạch Song Song: "Đúng rồi, Song Song cô nương, ta có chuyện muốn mời cô nương giúp..."

Bạch Song Song nói: "Lâm công tử không cần khách khí như vậy, người đã giúp ta hai lần rồi, có chuyện gì nói thẳng là được."

Lâm Tú mỉm cười, nói: "Thật ra cũng không phải chuyện lớn gì, ta có một người bằng hữu bị bệnh, uống rất nhiều thuốc cũng không thấy đỡ, có thể mời cô nương đi chẩn trị cho nàng không..."

Bạch Song Song lộ ra khuôn mặt tươi cười, nói: "Cái này tính là thỉnh cầu gì chứ, đại phu vốn là chữa bệnh cứu người, vị bằng hữu kia của công tử ở nơi này, bây giờ chúng ta đi đi."

Mục đích bọn họ đi ra cung, là để giải sầu cho sủng thú của Quý phi nương nương, đi đâu cũng không quan trọng.

Rất nhanh, Lâm Tú đưa các nàng đến nơi ở của Thái Y, Bạch Song Song cầm lấy tay của Thái Y, chỉ một lát, sắc mặt tái nhợt của Thái Y đã trở nên hồng nhuận, nàng từ từ ở trên giường ngồi lên, sợ hãi than nói: "Quá thần kỳ, ta cảm thấy thân thể đã hoàn toàn khỏi rồi!"

Lâm Tú nói: "Đó là đương nhiên, Song Song cô nương là Thái y của Thái y viện, đâu

phải là chỉ có hư danh, được rồi, người bệnh nặng mới khỏi, cần phải tĩnh dưỡng cho tốt, qua hai ngày nữa ta lại đến thăm người...”

Rời khỏi chỗ ở của Thái Y, chuyện tiếp theo đám người Lâm Tú phải làm, chính là đi dạo phố.

Quả nhiên vật nhỏ này là ở trong cung đến nghẹn hồng rồi, lúc ở hoàng cung thì ủ rũ, ra khỏi cung lập tức hoạt bát bình thường, nếu không phải có một sợi dây thừng buộc lại, sợ rằng đã sớm không biết chạy đi đâu rồi.

Lâm Tú hiểu được tiếng nó nói, cho nên hẳn biết, nó muốn đi nơi nào chơi, muốn ăn cái gì, mỗi lần đều vô thanh vô thức đi theo nó, điều này khiến cho lòng nhóc con kia được thỏa mãn, biểu hiện rất hoạt bát, nào còn có dáng vẻ uể oải không phấn chấn khi ở trong cung.

Trong lòng Bạch Song Song cảm thấy rất thần kỳ, ánh mắt nhìn về phía Lâm Tú chứa đầy vẻ ngưỡng mộ và khâm phục.

Nàng hiểu rất rõ, nếu như không có năng lực dị thuật, nàng chẳng là cái gì cả, mà trong rất nhiều tình huống, có dị thuật cũng không phải là tất cả mọi chuyện đều thuận lợi, giống như hai lần này.

Ước mơ lớn nhất của nàng chính là trở thành một đại phu chân chính, mà trở thành danh y là chuyện không dễ dàng, điều nàng cần học tập ở Lâm công tử, còn có rất nhiều...

Lâm Tú cảm thấy mình có tiềm năng trở thành người huấn luyện thú rồi, tại sao

lúc đầu không đề nghị Hải Đường cô nương đi làm nghề này, hình như nàng dự tính về sau đi bán đậu phụ...

Ở trong thế giới này, người có quyền có thể, có không ít người nuôi linh sủng, những người đó căn bản không cần tiền, ngành này tuyệt đối là một món lời lớn, so với chế tạo băng còn có lời lớn hơn.

Có điều, trước kia khi động vật không thể nghe hiểu, làm người huấn luyện thú cũng không có gì.

Nhưng nhìn thấy bộ dáng bức bối của sủng thú của Quý phi nương nương, ý niệm trong đầu Lâm Tú đã xảy ra giao động, làm người huấn luyện thú còn không tốt bằng làm thú y.

Dựa vào hiểu biết của Lâm Tú, nghề nghiệp thú y này, hình như là thứ thế giới này không có.

Chương 79: Không dám trèo cao

Từ xưa đến nay, chỉ có đại phu chuyên chữa bệnh cho người, nào có đại phu chuyên chữa bệnh cho thú, tuy nói có một bộ phận nhỏ như Hải Đường cô nương, có thể nghe hiểu tiếng động vật, nhưng có thể nghe hiểu động vật nói chuyện, không có nghĩa là có thể chữa bệnh cho chúng.

Nếu không phải sủng thú của Quý phi nương nương đúng lúc mắc phải bệnh trầm cảm, Lâm Tú cũng không hề có suy nghĩ gì về chuyện này, nhưng chỉ cần hắc có được năng lực của Song Song thì lập tức có thể đi làm chúng chỉ rồi.

Lâm Tú đã có quyết định, nếu như về sau trong nhà không có tiền, hắc sẽ mở một bệnh viện thú y ở ngay trong Vương Đô, chỉ chữa thú y, không chữa bệnh cho người, đến lúc đó, còn không phải kiếm tiền như cướp tiền sao.

Đúng rồi, khi đó có thể gọi Hải Đường đến, còn có thể tránh cho có người hoài nghi mình.

Ngày thứ hai, Lâm Tú lại đi hoàng cung chế tạo băng, khi đi vào cung Trường Xuân, nhìn thấy Quý phi nương nương ôm sủng thú, tinh thần so với ngày hôm qua tốt hơn rất nhiều, rất rõ ràng tâm tình của Quý phi nương nương cũng không tệ, nét cười trên mặt chính là chưa từng biết mất.

Chủ tử vui vẻ, đương nhiên dám hạ nhân cũng không cần cẩn thận như đi trên tấm băng mỏng, toàn bộ không khí cung Trường Xuân đều sáng sủa hơn rất nhiều.

Quý phi ôm sủng thú, dùng ánh mắt nhìn nhân tài đánh giá Lâm Tú, lại hỏi: "Người thật sự không suy xét tiền cung sao?"

Lâm Tú vội vàng nói: "Tạ nương nương nâng đỡ, chỉ là học sinh ở nhà là con trai độc nhất, trong nhà còn phải dựa vào học sinh để nối dõi tông đường, thứ cho học sinh khó có thể theo lệnh..."

Quý phi nương nương tiếc nuôi thỏ dài, cũng không kiên trì tiếp, nói: "Người đã không muốn, bản cung đành phải thưởng cho người thứ khác..."

Từ trong hoàng cung đi ra, trong tay Lâm Tú lại cầm một cái hộp gấm.

Triệu Linh m dựa vào bên cạnh xe ngựa, hỏi: "Cái gì vậy?"

Lâm Tú tiện tay đưa hộp gấm cho nàng, nói: "Quý phi nương nương ban cho, ta không dùng đến, tặng cho người."

Quý Phi nương nương cũng đúng là rất hào phóng, hai lần thưởng cho Lâm Tú đều là những thứ có giá trị xa xỉ, nhưng cái này cũng không kỳ quái, phạm là vật trong cung, làm gì có thứ nào là tầm thường, mỗi tháng tiền tiêu hàng tháng cung phi được lĩnh từ nội vụ ti có hạn, không có khả năng thưởng cho hẳn mấy trăm đến hơn một ngàn lượng bạc, nhưng trang sức quý báu thì không thiếu, ban thưởng ra đều không đau lòng.

Triệu Linh m mở hộp gấm ra, ngay sau đó, lập tức cảm thấy ánh mắt chấn động.

Trong hộp là một chiếc vòng ngọc xanh biếc, chất vòng ngọc tinh xảo trong suốt, sáng sủa xinh đẹp, không có một chút tạp

chất và vết rạn, rõ ràng là cục phẩm trong các loại ngọc, so với trâm cài lần trước càng trân quý hơn.

Triệu Linh m theo bản năng muốn từ chối, nhưng lại lo lắng bây giờ nàng từ chối, Lâm Tú quay đầu sẽ tặng vật này cho nữ nhân khác, vì thế nàng nhận lấy hộp gấm, giải thích nói: "Ta nhận thay tỷ tỷ."

Lâm Tú nhún vai: "Tùy người."

Hắn chỉ là không thích nợ người khác nhân tình, Linh m đối tốt với hắn chỉ đứng sau vợ chồng Bình An bá, một cái trâm cài không trả được nợ ân tình cho nàng, cho nên có cái gì tốt, Lâm Tú đều muốn đưa cho nàng trước.

Về phần nàng xử lý như thế nào, hắn sẽ không xen vào.

Ngày hôm sau không cần đi vào hoàng cung, Lâm Tú ăn xong cơm trưa thì đi ra ngoài với Tôn Đại Lực.

Lê Hoa Uyển.

Trong nhĩ các ở trên lầu hai của nhà hát, Lâm Tú nhìn Thái Y, hỏi: "Sức khỏe của Thái Y cô nương đã đỡ nhiều chưa?"

Thái Y cảm kích nói: "Đa tạ công tử, Thái Y đã khỏi hẳn rồi."

Lâm Tú nghĩ nghĩ, nói: "Nếu như người thật sự muốn cảm ơn ta thì đừng để cho bà chủ thu của ta nhiều tiền như thế nữa, nếu như mỗi lần tới nghe khúc đều phải tiêu mấy lượng bạc, ta thật sự không nghe nổi."

Thái Y che miệng cười khẽ, nói: "Ngân lượng lần trước, đủ để cho công tử tháng này ngày nào cũng đến, lần sau nếu công tử

muốn nghe khúc, đến nhà hát tìm ta là được, ta không thu ngân lượng của ngài."

Lâm Tú cân nhắc, sao mà nữ tử thanh lâu không thu tiền của hần, con hát linh nhân cũng không thu, chắc không phải là hần đã thức tỉnh năng lực bạch phiêu lúc nào mà không biết đó chứ?

Một lát sau, Thái Y nhìn về phía Lâm Tú, hỏi: "Hôm nay công tử muốn nghe khúc "Xích linh" kia sao?"

Lâm Tú lắc lắc đầu, nói: "Không, hôm nay ta sẽ dạy người một khúc mới, tên là "Tham song".

...

Sau nửa canh giờ, khi Thái Y hát xong câu cuối cùng, Lâm Tú từ từ mở mắt.

Giọng hát của Thái Y, êm tai mà lại đi sâu vào linh hồn, nghe nàng ca hát là một loại hưởng thụ cực hạn, thậm chí khiến cho Lâm Tú có chút nghiện.

Thái Y không biết lúc Lâm Tú nghe khúc, trong lòng suy nghĩ cái gì, khi nàng hát khúc này cho các tỷ muội nghe, các nàng cũng không cảm thấy có chỗ nào xuất sắc, cũng chỉ có công tử ở trước mắt này là say mê.

Chương 80: Không dám trèo cao (2)

Lúc này, dưới lầu.

Mấy người trẻ tuổi đi vào Lê Hoa Uyển, trong đó có một người nói: "Thải Y cô nương đâu, mau bảo nàng ra đây, đã lâu không nghe nàng xướng khúc rồi..."

Bà chủ Lê Hoa Uyển vội vàng chào đón, xin lỗi nói: "Mấy vị công tử đợi một chút, vừa mới có một vị công tử chọn Thải Y, đợi công tử ấy đi ra, ta lập tức bảo nàng đến xướng cho các ngài..."

"Ha, Ngô huynh, nàng lại để cho chúng ta chờ."

"Không biết là công tử nhà nào có mặt mũi như thế, để cho chúng ta nhiều người như vậy chờ một mình hăh."

"Xem ra người ta là không để Ngô huynh vào trong mắt..."

...

Nghe lời nói của mọi người, Ngô Thanh nhú nhú mày, hăh không tức giận bà chủ này, mà là những người bạn ở bên cạnh.

Ngô Thanh hăh cũng không phải nhị thế tử siêu cấp gì, chẳng qua chỉ có ông già làm sai ở nha môn, người ở Vương Đô này không để hăh vào trong mắt, không đến một nghìn thì cũng có đến tám trăm.

Ở loại địa phương này, người dám không phân biệt tình huống ra về ta đây đã sớm chết không biết bao nhiêu lần.

Chỉ có điều, nơi này cũng không phải khu vực phồn hoa của Vương Đô, ở xung quanh đây, không phải bình dân thì chính là mấy

thương nhân có chút tiền, người có quyền thế sẽ không đến loại nhà hát nhỏ keo kiệt này, hẳn cũng không cần cẩn thận quá mức.

Hơn nữa hẳn đã xem qua rồi, cửa nhà hát không có hộ vệ, bên trong nhà hát cũng không có, điều này nói rõ ở nơi này không có người nào có thân phận có địa vị.

Một khi đã như thế, thì hẳn sẽ không có gì để băn khoăn hết.

Hơn nửa tháng nay, hẳn vẫn luôn ở nhà dưỡng thương, đã sớm nghẹn đến một bụng lửa, muốn tìm một chỗ phát tiết, nếu như liên lụy đến ai thì chỉ có thể giận hẳn xui xẻo.

Hắn hừ lạnh một tiếng với bà chủ, nói: "Ta muốn xem xem, là ai có mặt mũi như vậy..."

Nhã các trên lầu hai, Lâm Tú chuẩn bị dạy Thái Y một bài hát, bỗng nhiên cửa nhã các bị người ở bên ngoài đẩy ra.

Cửa ở đây không có khóa, vì để phòng ngừa khách không giữ quy củ làm cái gì đó với các cô nương ở trong nhà hát, bình thường không có tình huống gì bất ngờ thì sẽ không có người nào tùy ý đi vào.

Lần này rõ ràng là có tình huống bất ngờ.

Mấy người trẻ tuổi đứng ở cửa, người đến không lương thiện, đứng ở đối diện nhất vừa hay là người Lâm Tú biết.

Khi Ngô Thanh nhìn thấy Lâm Tú ở trong phòng, mặt bị dọa đến trắng bệch.

Lần trước bởi vì hắn ta, hắn mới bị lão cha đánh cho một trận tơi bời, đoán chừng ở nhà dưỡng thương nửa tháng, hôm nay mới có thể ra ngoài.

Hắn cũng là sau này mới biết được, người này làm việc ở trong cung, ngày đó thái giám tổng quản trong cung đến nha môn Đông Thành tìm, lão cha hắn thiếu chút nữa khó giữ được mũ quan.

Vì nịnh bợ một Nhất đẳng hầu, thiếu chút nữa đắc tội đương kim bệ hạ, sau khi biết chân tướng, thậm chí Ngô Thanh còn cảm thấy cha đánh nhẹ.

Hắn thật sự là khốn nạn!

Rõ ràng biết không lâu sau đó bệ hạ sẽ triệu kiến hắn ta tiến cung, thế mà hắn ta còn cố ý để bị bắt đến nha môn Đông Thành, để cho Tổng quản trong cung đến tìm người, nếu như chuyện đó thật sự náo lớn, đến cái đầu của hắn cũng khó giữ được.

Vừa nhớ đến chuyện này, hai chân hắn bắt đầu nhũn ra.

Từ đó về sau, trong lòng Ngô Thanh tràn ngập cảnh giác với Lâm Tú.

Nếu như lại trêu chọc đến hắn, nói không chừng một lúc nào đó hắn sẽ bị hại chết.

Lâm Tú nhìn con trai Đông Thành Ủy đứng ở cửa, một hồi lâu không có hành động gì nên chủ động đứng lên, hỏi: "Lại tới bắt ta đến nha môn sao?"

Ngô Thanh lập tức khom người, nói: "Xin lỗi, đi nhầm rồi..."

Nói xong, hắn xoay người bước đi, đầu cũng không quay lại.

Ba bước gộp thành hai bước, rất nhanh đi xuống khỏi lầu hai, Ngô Thanh bỏ chạy, cũng không quan tâm mình trọng thương mới

khỏi, một khi biên độ động tác quá lớn, mông sẽ đau như đâm vào tim.

Mà người đi theo hấn đến đây, không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng không có người nào có ý định ở lại, rất nhanh bọn họ cũng giải tán.

Lâm Tú nhìn bà chủ đi theo, nghi hoặc hỏi: "Phát sinh chuyện gì vậy?"

Bà chủ cẩn thận đi vào, thử hỏi Lâm Tú nói: "Xin hỏi công tử, ngài, ngài là đại nhân vật của nhà nào ở kinh thành?"

Lâm Tú khoát tay áo nói: "Hạng người vô danh, không đáng nhắc đến."

Bà chủ thấp thỏm nói: "Ngài nói đùa, nói đùa rồi..."

Một hạng người vô danh, sao có thể quen biết Thái y, hạng người vô danh sao có thể khiến cho công tử của Đông Thành Uy nhìn một cái đã sợ đến mức chạy không thấy bóng dáng, chỉ là Lâm Tú không nói, bà cũng không dám hỏi nhiều.

Lâm Tú biết bà chủ không tin, nhưng lời hấn nói là thật.

Loại địa phương như Vương Đô này, cái không thiếu nhất chính là quyền quý, quyền quý nghèo túng, người khác đến ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua, không phải hạng người vô danh thì là cái gì, hấn chẳng qua là dựa vào cái cò lớn là hoàng cung, cáo mượn oai hùm một lần mà thôi.

Chương 81: Không dám trèo cao (2)

Bị người khác quấy nhiễu hứng thú, Lâm Tú không có tâm tư nghe hát nữa, sau khi cáo biệt Thái Y, thì lập tức rời khỏi nhà hát.

Trong nhă các ở lầu hai, bà chủ nhìn Thái Y, nói: "Cô nương, rõ ràng vị công tử này không phải người bình thường, người phải nắm lấy cơ hội cho tốt, ta thấy, hẳn không giống với loại công tử ăn chơi trác táng, nói không chừng đây là cơ hội người bay lên đầu cành làm phượng hoàng..."

Thái Y chỉ mỉm cười, nói: "Ta làm gì có cái mệnh số này."

Bà chủ lắc đầu nói: "Mệnh của mình, phải dựa vào chính mình đi tranh được, nhớ ta năm đó, ài, quên đi, chuyện năm đó không nhắc đến nữa..."

Thái Y lắc đầu nói: "Bà chủ vẫn là đừng nói lung tung, công tử thật sự không có ý này."

Linh nhân giống như các nàng, kết cục tốt nhất cũng chẳng qua là được người có tiền coi trọng, đón vào cửa làm thiếp thất, tuổi già có một chỗ dung thân.

Vị công tử này tuần tú, làm người chính trực, lại hiểu được quan tâm chăm sóc người khác, có được chỗ dựa như thế, đương nhiên là vô cùng tốt, cho dù là làm tỳ làm thiếp, nàng cũng tình nguyện, chỉ tiếc theo nàng thấy, đối phương đối với nàng vô tình, chưa từng có một chút hành vi cử chỉ nào vượt quá quy củ.

Việc này hôm nay, lại nói rõ thân phận của hẳn rất tôn quý, nàng căn bản không dám

trèo cao.

Chớp mắt, Lâm Tú đi vào thế giới này đã một tháng có thừa.

Đêm ngày hôm qua, Vương Đô mưa một trận, sáng sớm hôm nay, thời tiết đã mát mẻ hơn nhiều.

Một trận mưa một cơn mát mẻ, sau trận mưa này, có lẽ thời tiết sẽ không nóng nữa.

Đương nhiên bách tính Vương Đô vui mừng, một tháng trước, Vương Đô gặp thời tiết nóng bức mấy chục năm không gặp, hôm nay, rốt cuộc cũng không phải chịu cái khổ nóng bức nữa.

Dựa theo thường lệ, hôm nay Lâm Tú phải tiến cung, cho nên hắn đi đến Trích Nguyệt Lâu sớm.

Lúc này, chuông quây Trích Nguyệt Lâu không để cho hắn chế tạo băng, mà bảo hạ nhân dâng lên một cái hộp gỗ, cười nói: "Mấy ngày nay làm phiền công tử rồi, đây là một trăm lượng bạc, là chút tâm ý của phủ phò mã, hy vọng công tử vui lòng nhận cho."

Lâm Tú hiểu ý của hắn.

Thời tiết đã chuyển lạnh, đương nhiên Trích Nguyệt Lâu cũng không cần hắn đến chế tạo băng, một trăm lượng này là thù lao cuối cùng rồi.

Lâm Tú dứt khoát nhận lấy một trăm lượng, nói: "Hợp tác vui vẻ."

Chuông quây Trích Nguyệt Lâu cười nói: "Hy vọng sang năm còn có cơ hội hợp tác với công tử."

Lâm Tú cười nhẹ nhàng, sợ rằng sang năm không có cơ hội như vậy nữa.

Năm nay bất ngờ xảy ra mùa hè nóng bức, làm cho mọi người trở tay không kịp, ngay cả băng dự trữ trong hoàng cung cũng đã dùng hết, ngoại trừ Trích Nguyệt Lô, kinh doanh của các tử lâu khác không biết bị ảnh hưởng bao nhiêu.

Đã ngã một lần, vì tránh trường hợp tương tự tái diễn vào năm sau, mùa đông năm nay, bọn họ nhất định sẽ dự tính tích trữ băng, sang năm sẽ không còn xuất hiện tình huống khan khiếm băng nữa.

Trở về Lâm phủ, Lâm Tú kiểm kê thu hoạch một tháng này.

Một tháng trước, Lâm gia đã nghèo đến mức cần chủ mẫu đi cầm đồ trang sức mới có thể duy trì cuộc sống hàng ngày, bây giờ, bạc trắng để trong rương, còn có khoảng một vạn lượng.

Đây là số tiền Lâm Tú kiếm được trong một tháng.

Một vạn lượng, đối với bách tính bình thường mà nói, là một con số trên trời, nhưng đối với quyền quý đỉnh cấp trong Vương Đô lại là không đáng nhắc tới, chỉ có thể mua được một viện tử nhỏ trong khu vực phồn hoa của Vương Đô.

Chu Quân gọi Lâm Tú đến, nghĩ nghĩ, nói: "Tú Nhi, nương và cha con thương lượng một chút, dự định mua một viện tử ở Đông Thành, đến lúc đó, bất luận con phải đi Dịch Thuật Viện, hay là đi Thanh Lại ti đều sẽ tiện hơn một chút."

Nơi Lâm gia ở, cách hoàng cung rất xa, cho dù là đi xe ngựa cũng phải mất thời gian không ngắn.

Không chỉ có như thế, khu vực Tây Thành cách xa hoàng cung, trị an cũng là một trời một đất, chính vì như thế, thích khách mới chọn địa điểm động thủ là ở gần Lâm gia.

Lâm Tú biết bọn họ là suy nghĩ cho an toàn của mình, nhưng một vạn lượng bạc, căn bản không mua được nhà tốt ở Đông Thành, không đủ cho một nhà bọn họ ở, ý của mẫu thân là bọn họ vẫn ở đây, để cho Lâm Tú một mình ở nhà mới.

Nhưng Lâm Tú đã quen cảm giác có gia đình, trong nhà này, có người cùng hăn ăn cơm, có người nói chuyện với hăn, có người quan tâm chăm sóc hăn, với hăn mà nói, nhà mới không hề có ý nghĩa gì đáng nói.

Huống chi, dùng bạc này mua nhà, Lâm gia sẽ lại trở nên khó khăn như trước.

Hăn lắc lắc đầu, nói: "Nương, không cần, con ở đây rất tốt, thời tiết lạnh, bệ hạ hăn là cũng không triệu con tiến cung nữa, về sau cũng sẽ không về nhà muện như vậy."

Dường như bạc có kiếm thế nào cũng không thấy đủ, trước kia Lâm Tú đã không nghĩ mua nhà ở gần hoàng cung, hôm nay tuy đã kiếm được một khoản lớn, nhưng vẫn là không mua được thứ mình muốn mua.

Chương 82: Ban thường

Xem ra, đây là thời điểm hần nên nghiêm túc suy xét một chút vấn đề mở một bệnh viện thú y ở Vương Đô.

Lâm Tú cho rằng hôm nay Lý tổng quản sẽ không đến, nhưng sau cơm trưa, vẫn là gặp được hần.

Trải qua hơn một tháng quen biết, hai người đã rất quen thuộc, Lý tổng quản vỗ vỗ bờ vai của hần, nói: "Cái thời tiết quý quái này, cuối cùng cũng mát mẻ rồi, năm nay tiến cung một lần cuối cùng, về sau không cần đi nữa."

Lâm Tú nghe vậy, trong lòng thoáng qua một tia tiếc nuối.

Mấy ngày gần đây, dưới tác dụng của nguyên tinh, thực lực của hần đang nhanh chóng tăng lên, chỉ cần tiến cung vài lần nữa hần là sẽ có thể thức tỉnh lần thứ hai, đáng tiếc trời không toại lòng người, mất đi sự củng cố của nguyên tinh, lúc này sợ rằng phải cần mấy tháng nữa.

Một tháng qua, Lâm Tú đã rất quen thuộc hậu cung.

Những vị phi tần đó ở cung nào, mỗi một vị phi tần có tính tình gì, có kiêng kỵ cái gì, hần đều rõ ràng, đây đều là Lý Tổng quản nói cho hần, vì sợ Lâm Tú nói sai làm sai, đắc tội các nàng, rước tai họa vào cho bản thân.

Hôm nay vẫn theo thường lệ như trước, bắt đầu từ chỗ Hoàng Hậu nương nương, dựa theo địa vị của phi tần, lần lượt đi từng cung điện.

Khác với lần đầu tiên, lần này Lâm Tú đi vào cung Trường Xuân của Quý phi nương nương, nàng còn phá lệ thưởng cho hần hai quả dưa hấu.

Tính tình Quý phi nương nương không tốt lắm, điều này là tất cả mọi người ở hậu cung đều biết, có lẽ là vì Lâm Tú hai lần chữa khỏi cho sủng thú của nàng, nên nàng đối với Lâm Tú vẫn là có chút đặc biệt.

Lại một lần nữa đi vào cung của Thục phi nương nương, Lâm Tú có chút bất ngờ.

Bình thường đi đến cung Thiên Thu, trong viện chỉ có vài người cung nữ và hoạn quan, thế mà hôm nay lại gặp không ít người, ở phía trước đám người, Thục phi nương nương và một người nam tử trung niên đứng chung một chỗ, cả hai đang thưởng thức bồn hoa cúc nở rộ ở trong chậu.

Tầm mắt của Lâm Tú liếc qua người nam tử trung niên, không thể không thừa nhận, bộ dạng của người này rất anh tuấn, so với bản thân hần cũng không kém bao nhiêu, hơn nữa bởi vì liên quan đến tuổi tác, trên người hần còn có một loại trầm ổn mà Lâm Tú không có.

Đây là thuộc loại mị lực độc đáo của nam nhân trưởng thành, là loại mị lực mà các cô gái hoàn toàn không chống lại được.

Nhưng Lâm Tú hiểu rất rõ, nam nhân ở trước mắt chỉ thích thiếu phụ.

Không có gì nghi ngờ, ngoại trừ Lâm Tú ra, nam nhân có thể xuất hiện ở trong hậu cung, còn có thể đứng chung một chỗ với Thục phi nương nương đó chính là Hoàng đế Đại Hạ.

Lý tổng quản nhanh chóng đi lên, quỳ ở trên đất, cung kính nói: "Nô tài tham kiến bệ hạ!"

Lâm Tú cũng đi lên trước một bước, chấp tay khom người nói: "Thần, tham kiến bệ hạ."

Hiển nhiên là Hoàng đế Đại Hạ biết Lâm Tú, nhìn hắn nói: "Người hắn chính là con trai của Bình An bá, một tháng qua, người vất vả rồi, người muốn ban thưởng cái gì, có thể nói với Trẫm."

Lâm Tú vẫn là biết quy củ, nghe vậy khom người nói: "Hồi bệ hạ, thần là học sinh của Dịch Thuật Viện, hưởng bổng lộc của triều đình, phân ưu cho bệ hạ là việc thuộc bốn phận của thần, thần không cần ban thưởng."

Lý tổng quản ở bên cạnh kéo kéo ống tay áo hắn, nói: "Lâm công tử, từ trước đến giờ bệ hạ công tư phân minh, có công tất có thưởng, làm sai phải chịu phạt, người muốn ban thưởng cái gì, có thể trực tiếp nói với bệ hạ."

Trong lòng Lâm Tú buồn bực, làm gì có loại thưởng cho người khác như thế?

Hắn lại không biết điểm mấu chốt trong lòng Hoàng đế, lỡ như xin nhiều, Hoàng đế không cho thì làm sao bây giờ, khiến cho Hoàng đế xấu hổ, người xui xẻo vẫn là mình.

Mà nếu như nhẹ, vậy thì chẳng phải mình thiệt sao?

Trong lòng Lâm Tú băn khoăn, muốn nói muốn cái gì, thật ra là có, hắn muốn có một tòa nhà lớn ở gần hoàng cung, là loại phụ mẫu

hạ nhân đều có thể chuyển đến ở, bình thường bất luận phải đi Dị Thuật Viện hay là Thanh Lại ti cũng không cần phải đi lâu như vậy, nhưng tòa nhà như thế, giá cũng không rẻ, hắc không biết Hoàng đế có cho hay không...

Thời gian nhìn chỉ như một cái chớp mắt, nhưng trong lòng Lâm Tú đã do dự vô số lần, cuối cùng vẫn lựa chọn từ bỏ, đáng tiếc thì đáng tiếc một chút, nhưng cũng còn tốt hơn là nói sai.

Lúc này, bỗng nhiên Thục phi nhìn về phía Hoàng đế Đại Hạ, nói: "Bệ hạ, theo thần thiếp thấy, hay là ban cho hắc một tòa nhà ở hoàng thành đi, bệ hạ thích hoa quả ướp lạnh, đến lúc đó lúc nào cũng có thể triệu hắc tiến cung, không cần đợi lâu như vậy nữa..."

Hoàng đế Đại Hạ nhớ ra, mỗi lần hắc triệu Lâm Tú tiến cung, đúng là cần thời gian rất lâu, nghe vậy gật gật đầu, nói: "Vẫn là Thục phi suy nghĩ chu đáo, Chu Cẩm, người đi Nội Vụ ti tra một chút, chọn một tòa nhà ở gần hoàng cung thưởng cho hắc."

Chương 83: Ban thưởng (2)

Một tên hoạn quan ở phía sau Hoàng đế nói: "Tuân chỉ."

Lâm Tú vẫn còn đang sững sờ tại chỗ, còn chưa tỉnh lại, bị Lý tổng quản kéo tay áo, mới phản ứng lại được, khom người nói: "Thần tạ bệ hạ ban thưởng!"

Trong lòng hân mừng như điên, lần này lời lớn rồi, một câu nói của Thục phi nương nương, đã làm cho hân bớt được mấy vạn lượng bạc, mấy vạn lượng bạc, kiếm bao lâu mới kiếm được, hân thật sự yêu chết Thục phi nương nương rồi...

"Phi..."

Bỗng nhiên, Thục phi đứng ở bên cạnh Hoàng đế Đại Hạ bật cười ra tiếng.

Hoàng đế Đại Hạ quay đầu, nghi hoặc hỏi: "Ái phi làm sao vậy?"

Thục phi che miệng, dường như vô tình liếc Lâm Tú một cái, cố nín cười, nói: "Không có gì, thần thiếp chỉ là đột nhiên nghĩ tới một chuyện cười..."

Người trong cung làm việc chính là rất nhanh gọn, sau nửa canh giờ, Lâm Tú đã lấy được khế ước nhà và khế ước đất của một tòa nhà ở Đông Thành.

Tòa nhà không lớn, là một tòa tam tiến tứ hợp viện tiêu chuẩn, diện tích tương đương với Lâm phủ, nhưng ở gần hoàng cung, xung quanh đều là đại quan hiển quý, giá trị nhiều hơn gấp mười lần so với Lâm phủ.

Nói ra thì cũng thật trùng hợp, vừa lúc hân thiếu một tòa nhà, Hoàng đế lại thưởng cho hân một tòa nhà, tuy một tháng này mỗi

ngày hần đều bị hậu phi của Hoàng đế bóc lột hết sức, nhưng mà đáng giá.

Vợ chồng Bình An bá biết được việc này, đương nhiên là rất vui sướng, lập tức dặn dò hạ nhân thu dọn đồ đạc, chuẩn bị chuyển nhà.

Trước kia Lâm gia chính là ở tại Đông Thành, chỉ là sau này xuống dốc, ngay cả cuộc sống cũng không thể tiếp tục được nữa, nên đành phải bán nhà, chuyển đến Tây Thành xa xôi, hôm nay coi như là trở về chốn cũ.

Đợi đến khi chuyển hết đồ đạc quan trọng ở trong nhà đến đây, mua thêm vật dụng hoàn toàn mới, rồi lại quét tước dọn dẹp toàn bộ nhà một lần, đây đã là chuyện của ba ngày sau đó.

Lúc này, khoảng cách Dị Thuật Viện mở viện cũng chỉ còn lại hai ngày.

Hàng năm Dị Thuật Viện sẽ có hai lần nghỉ dài hạn, để cho các học sinh về nhà thăm người thân. Lần lượt là thời điểm mùa hè nóng nhất, và trước sau ngày Tết, đợi đến khi mở viện, trong viện sẽ mở một vài chương trình học tương ứng cho các học sinh lựa chọn tự do.

Đối với chuyện này, trong lòng Lâm Tú đã sớm có dự tính.

Tu hành dị thuật không có đường tắt để đi, hần đi theo Linh m tu hành là được rồi, phương diện này Dị Thuật Viện không giúp được gì nhiều, cũng sẽ không tiêu phí thời gian và tài nguyên đi bồi dưỡng một học sinh của Hoàng Tự Viện.

Loại học sinh không được coi trọng giống như Lâm Tú này, tác dụng duy nhất ở lại Dị Thuật Viện chính là đợi một ngày nào đó năng lực của bọn họ được triều đình dùng.

Ví dụ như Lâm Tú, một tháng trước, nếu như không có hắn, đám hậu phi của Hoàng đế kia sẽ rất khó chịu.

Sau khi mở viện, Lâm Tú dự định học tập một chút võ đạo.

Hắn có dị thuật lực lượng trong người, tu hành võ đạo có thể làm ít công to, trong khoảng thời gian ngắn nâng cao thực lực của mình, đến bây giờ, Lâm Tú còn chưa biết rốt cuộc là ai muốn giết hắn, tiếp theo khi nào sẽ ra tay, thực lực của hắn tăng lên một phần thì sẽ nhiều thêm một phần năng lực tự bảo vệ bản thân.

Ngoài ra, nguyên nhân quan trọng nhất Lâm Tú mong chờ mở viện, đương nhiên chính là hy vọng kết giao nhiều bằng hữu, càng nhiều bằng hữu mới, năng lực mới sẽ càng nhiều, cỗ lực lượng trong cơ thể hắn đã khao khát đến khó nhịn rồi...

Hai ngày sau, sợ rằng thời gian nhàn rỗi sẽ không nhiều nữa, hai ngày nay đã rất bận rộn rồi, Lâm Tú dự định thả lỏng một chút.

Phương thức thả lỏng đương nhiên là đi Lê Hoa Uyển nghe khúc.

Lê Hoa Uyển.

Tôn Đại Lực ngồi ở trên bậc cầu thang của nhà hát, trên mặt đầy vẻ ưu sầu.

Gần đây thiếu gia rất thích đến nơi này, hơn nữa mỗi lần đều chỉ tìm một con hát,

còn mỗi lần đều lên lầu hai, cũng không biết hai người ở trong phòng làm cái gì.

Thân làm hộ vệ, vốn dĩ hẳn không nên quản chuyện của thiếu gia.

Nhưng hẳn ở Lâm phủ nhiều năm, đã sớm coi nơi này trở thành nhà của mình, thiếu gia có hôn ước với Triệu gia, mà cả ngày lại chạy ra ngoài hái hoa ngắt cỏ, chuyện này nếu như để nhị tiểu thư biết, vậy thì chết rồi.

Hắn không biết có nên nói chuyện này cho lão gia và phu nhân không.

Nói ra, vậy thì là phản bội thiếu gia.

Không nói, lỡ như thiếu gia tiếp tục trầm mê, đối với Triệu gia mà nói cũng không phải một chuyện tốt.

Ngay lúc trong lòng Tôn Đại Lực đang do dự khó quyết thì bỗng nhiên bên tai vang lên một tiếng nói quen thuộc.

“Người ngồi ở đây làm gì?”

Tôn Đại Lực ngẩng đầu, khi nhìn thấy nữ tử đang đi đến, nhất thời da đầu phát tê.

Hắn lập tức vồ vồ mông, đứng lên nói:

“Nhị, nhị tiểu thư, ta, ta đi một nên ở chỗ này chờ một lát...”

Chương 84: Vừa hay bắt được

Học hỏi từ thất bại, lúc này đây, ánh mắt của hắn không dám nhìn loạn về phía nhà hát, nhưng Triệu Linh m vẫn nhìn về phía Lê Hoa Uyển: "Lâm Tú ở bên trong?"

Tôn Đại Lực chỉ có thể bắt đắc dĩ gật đầu, trong lòng cầu nguyện, tốt nhất là thiếu gia chỉ ở bên trong nghe hát, nếu không, hôm nay có thể sẽ không tránh được một trận đánh nhau...

Lê Hoa Uyển, nhã gian lâu hai.

Thải Y làm động tác lan hoa chỉ, bước hoa nhẹ nhàng, thanh âm uyển chuyển: "Nàng hát nơi đây khách gặp lại bạn cũ, một bước là một câu tương tư, người dưới đài đề tên bằng vàng, chưa từng nhận ra người quen cũ trên đài..."

Lâm Tú thật sự đang nghe hát.

Bây giờ bài hát Thải Y đang hát, vẫn như trước là một bài hát hí khang của thế giới kia, tên gọi là "Tham song", cô nương nàng vốn dĩ là con hát, hí khang cũng rất êm tai, trùng hợp đời trước Lâm Tú cũng rất thích những bài hát hí khang, vì thế nên dạy nàng thêm mấy bài.

Nghe rồi nghe, trên mặt Lâm Tú hiện ra vẻ nghi hoặc.

Trong Lê Hoa Uyển, có không ít linh nhân biết hát, nhưng lại không ai có giọng hát, sức cuốn hút đi thẳng vào lòng người như nàng, mới bắt đầu Lâm Tú cảm thấy là trình độ hát của nàng rất cao, nhưng sau khi nghe rồi nghe, Lâm Tú dần dần ý thức được,

duong như vấn đề không phải là ở trên trình độ hát.

Hắn như là nghĩ tới cái gì đó, hỏi: "Thải Y cô nương, có phải là cô nương đã thức tỉnh dị thuật rồi không?"

Về mặt Thải Y lộ ra vẻ mê mang, tiếp đó lắc đầu nói: "Không có..."

Lâm Tú do dự một lát, sau đó nói: "Thải Y cô nương có thể đưa tay ra, để cho ta bắt mạch một chút không."

Thật ra bắt mạch cũng là Lâm Tú lấy cớ, đã thức tỉnh dị thuật hay chưa, cũng không thể thông qua phương thức bắt mạch để biết được, nhưng hắn cũng không thể nói, Thải Y cô nương đưa tay ra cho hắn kiểm tra, người ta là cô nương trong sạch, có thể sẽ cho rằng hắn là loại người không đúng đắn.

Tuy hắn đúng là không đúng đắn, nhưng lúc này thật sự không có một chút tâm tư nào khác.

Thải Y không hề nghĩ nhiều, thoải mái đưa tay ra.

Nàng và công tử trước mắt đã gặp nhau nhiều lần, nàng hiểu rất rõ hắn sẽ không phải người nhân cơ hội chiếm tiện nghi của nàng.

"Mạo muội rồi."

Lâm Tú nói với nàng một câu, sau đó vươn ba ngón tay đặt ở trên cổ tay Thải Y.

Một khắc da thịt hai người chạm nhau đó, trong lòng Lâm Tú đã có đáp án.

Quả nhiên.

Một cỗ lực lượng trong cơ thể hần tự động đi vào trong cơ thể Thái Y, hơn nữa bắt đầu phục chế năng lực của nàng.

Nếu không phải đột nhiên Lâm Tú phát hiện ra, sợ rằng ngay cả chính bản thân nàng cũng không biết, trong cơ thể nàng còn có một loại năng lực như vậy.

Thể gian vô số dị thuật, cũng không phải là toàn bộ dị thuật sau khi thức tỉnh đều có biểu hiện rất rõ ràng, ví dụ như sự tăng trưởng của sức mạnh, hoặc có thể là chế tạo băng, nghe hiểu động vật nói... có một vài dị thuật, biểu hiện thời kỳ đầu rất mờ mịt...

Nếu như Lâm Tú không đoán sai thì có lẽ dị thuật Thái Y cô nương thức tỉnh là dị thuật âm.

Loại năng lực này khi lần đầu thức tỉnh chỉ biểu hiện là âm thanh thay đổi, người thức tỉnh loại năng lực này, giọng nói sẽ trở nên rất dễ nghe, bài hát được hát lên, đương nhiên cũng có một loại ý vị người khác không có được.

Lâm Tú ở Dị Thuật Viện đọc không ít sách, trong sách ghi lại, trong lịch sử từng xuất hiện không ít linh nhân nổi tiếng, đều là người có dị thuật âm.

Có điều, dị thuật này có giới hạn không cao, trong lịch sử ghi lại người có được năng lực này nhiều nhất năng lực thức tỉnh ba lần.

Như sức mạnh dị thuật băng, hỏa, lôi đều có phương pháp tu hành rõ ràng, thông qua không ngừng rèn luyện bản thân, không

ngừng vượt qua cực hạn của bản thân, có thể lần lượt thức tỉnh.

Nhưng loại năng lực giống như nghe hiểu thú ngữ này nên tu hành như thế nào?

Bởi vì không thể tu hành, cho nên không thể thức tỉnh nhiều lần, dị thuật âm cũng là như thế, Lâm Tú biết dị thuật này có giới hạn rất cao, sức mạnh sóng âm không thua gì dị thuật cấp thiên, nhưng không có phương pháp tu hành, đương nhiên cũng không có ai có thể tu hành nó đến cảnh giới kia.

Từ phi, người có được loại năng lực này là hắc.

Khác với Dị Thuật Sư khác, chỉ có một con đường có thể đi, nếu như con đường này bị phá hỏng thì sẽ không có biện pháp gì khác, nhưng Lâm Tú thì khác, con đường này không thông, hắc có thể đi con đường khác, dù sao bản chất của thức tỉnh là chất của nguyên lực thay đổi, hắc thức tỉnh dị thuật hàn băng ba lần, khi sử dụng năng lực thú ngữ lần nữa là có thể thay đổi, cũng có nghĩa là nguyên lực thức tỉnh lần ba, không biết đến khi đó cái năng lực này sẽ có biến hóa gì mới.

Lúc này, Lâm Tú còn chưa biết, bởi vì cho tới bây giờ còn chưa có một người nào đơn độc tu hành năng lực thú ngữ đến loại trình độ này.

Chương 85: Vừa hay bắt được (2)

Cũng như thế, nếu như Lâm Tú có được dị thuật âm, giới hạn của loại năng lực này sẽ được tăng lên rất nhiều, Lâm Tú nghĩ đến chiêu Su Tử Hồng của bà chủ cho thuê nhà trong phim của Tinh gia, uy lực đó cũng không nhỏ chút nào...

Đúng lúc Lâm Tú đang tính toán làm sao để có được năng lực của Thái Y thì cửa nhà gian bất ngờ bị người ở bên ngoài đẩy ra.

Triệu Linh m vừa đẩy cửa ra, đã nhìn thấy Lâm Tú đang sờ tay cô nương nhà người ta.

Lâm Tú thật sự là phục rồi, lẽ nào Linh m không có chuyện của mình để làm sao, tại sao ở đâu cũng có thể gặp được nàng vậy?

Triệu Linh m bước vào, nhìn chăm chăm Lâm Tú đang cầm tay Thái Y, hỏi: "Người đang làm gì vậy?"

Yết hầu Lâm Tú giật lên giật xuống, hỏi: "Nếu như ta nói ta đang bắt mạch cho vị cô nương này, người tin không?"

Trên mặt Triệu Linh m là một mảnh sương lạnh, hỏi ngược lại: "Người cảm thấy ta có tin không?"

Lúc này, Thái Y thức thời thu hồi tay lại, chủ động giải thích nói: "Phu nhân hiểu lầm rồi, Lâm công tử thật sự chỉ là đang bắt mạch cho ta..."

Triệu Linh m liếc mắt nhìn Thái Y một cái, nữ nhân ngực lớn ngực nghếch này, Lâm Tú có bao nhiêu bản lĩnh, nàng có thể không rõ sao, hần nào có biết bắt mạch, nhất định là lấy lý do bắt mạch, sờ tay khinh bạc nàng, thế mà nàng còn nói đỡ cho hần.

Người này cái gì cũng tốt, chỉ có điều là rất thích hái hoa ngắt cỏ.

Tiếp đó nàng mới ý thức được một chuyện, nhíu mày nói: "Phu nhân, phu nhân cái gì?"

"Linh m, có chuyện gì, chúng ta đi ra ngoài nói." Lâm Tú nắm cổ tay Triệu Linh m, cười cười nói xin lỗi với Thái Y: "Thái Y cô nương, thật xin lỗi, ta đi về trước, lần sau sẽ giải thích với cô nương..."

Lôi kéo Triệu Linh m ra khỏi Lê Hoa Uyển, Triệu Linh m hất tay Lâm Tú ra, lạnh lùng hỏi: "Người có phải là đã quên ta và người đã từng nói cái gì rồi không?"

Lâm Tú giải thích nói: "Hiểu lầm, thật sự là hiểu lầm."

Triệu Linh m hừ lạnh một tiếng, nói: "Ta tận mắt thấy người và cô nương khác tay trong tay, người nói với ta đây là hiểu lầm, trong mắt người còn có chuyện hôn ước đó không?"

Tuy Lâm Tú không thẹn với lương tâm, nhưng đứng ở góc độ Linh m, nàng đúng là có lý do tức giận và chất vấn.

Thật ra, Lâm Tú đã sớm muốn nói rõ với nàng, nhưng nàng vẫn luôn không cho Lâm Tú cơ hội nói.

Hắn hít thở sâu, nhìn Triệu Linh m, nói: "Thật ra Linh m, ta trước giờ chưa từng nghĩ tới muốn thành thân với một nữ tử mình chưa từng gặp mặt, không cần biết về ngoài nàng xinh đẹp, thiên phú dị thuật của nàng cao bao nhiêu..."

Triệu Linh m nói: "Mệnh của cha mẹ, lời mai mối, hơn nữa còn có hôn thư ở đó, đây

không phải là chuyện người muốn hay không muốn."

Lâm Tú hỏi: "Đổi lại là bản thân người, người sẽ tình nguyện gả cho một người đàn ông đến mặt mũi cũng chưa gặp sao?"

Triệu Linh m ngẩn ra một chút, môi giật giật: "Ta..."

Lâm Tú thấy nàng do dự, lập tức rên sắt khi còn nóng nói: "Ta nghĩ, tỷ tỷ của người hẳn là cũng không muốn gả cho ta, nếu như chúng ta đều không muốn, vì sao lại không buông tha cho nhau chứ?"

Về mặt Triệu Linh m càng thêm do dự, lẩm bẩm nói: "Nhưng mà, việc này liên quan đến danh dự của hai gia tộc..."

Lâm Tú trực tiếp hỏi: "Ở trong lòng người, là hạnh phúc của tỷ tỷ người quan trọng hay là danh dự của gia tộc quan trọng?"

Triệu Linh m lặng lẽ.

Lâm Tú biết, hẳn thành công rồi.

Đại gia tộc đều rất coi trọng danh dự, nhưng cũng phải nhìn người.

Linh m là một người tỷ khổng là điều không thể nghi ngờ, Lâm Tú nhìn ra được, nàng rất quan tâm tỷ tỷ của mình, nếu không sẽ không mỗi ngày đều không quan tâm chính sự mà chỉ nhìn chăm chăm Lâm Tú, nàng có thể không quan tâm thứ khác, nhưng tuyệt đối sẽ không không quan tâm vị thiên chi kiêu nữ của Triệu gia kia.

Lâm Tú thừa thắng xông lên, tiếp tục nói: "Cho nên, ta dự định đợi tỷ tỷ của người trở về, ta và nàng cùng nhau thuyết phục

Lâm gia và Triệu gia, hủy bỏ hôn ước kia, người cảm thấy thế nào?"

Triệu Linh m ngẩng đầu nhìn hấn, hỏi:
"Người thật sự nghĩ như vậy?"

Lâm Tú đưa ngón tay lên chỉ trời, nói:
"Nếu như có nửa câu nói dối sẽ bị thiên lôi đánh xuống, chết không tử tế."

Hấn nói là lời thật lòng, mỗi một câu đều phát ra từ tận đáy lòng, vì thế nên cũng không sợ.

Triệu Linh m nhìn vào ánh mắt hấn, nói:
"Dung mạo của tử tử đẹp hơn ta gấp trăm lần, thiên phú cũng không ai có thể so được, đến lúc đó người hối hận cũng đã muộn rồi."

Nàng không chỉ là một người tử khổng mà còn là một người tăng bốc tử tử, dung mạo của nàng ở trong lòng Lâm Tú đã hơn chín điểm, cho dù là nữ tử xinh đẹp hơn nữa, cũng không thể đẹp hơn nàng bao nhiêu.

Lâm Tú dùng một loại ánh mắt thất vọng nhìn nàng, hỏi: "Ở trong lòng người, lẽ nào ta là một người nông cạn như vậy sao, Linh m à Linh m, tư tưởng giác ngộ của người vẫn còn cần đề cao hơn, đương nhiên dung mạo đối với một cô gái quan trọng, nhưng quan trọng nhất vẫn là linh hồn..."

Chương 86: Còn trẻ không biết ngự tử tốt

"Một tên đi đạo thanh lâu thì nói cái gì linh hồn?"

"Triệu Linh m, ta nói cho ngươi biết, cả đời Lâm Tú ta giữ mình trong sạch, vẫn còn giữ một thân trong sạch, ngươi có thể chà đạp thân thể ta, nhưng không được giẫm lên linh hồn của ta!"

"Ngươi vẫn còn một thân trong sạch?"

"Lừa ngươi ta đi ra ngoài bị xe ngựa đâm!"

Triệu Linh m trầm mặc một lát, tạm thời tin Lâm Tú, sau đó mở miệng nói: "Cho dù ngươi không gạt ta, nhưng trước khi hôn ước kia thật sự giải trừ, ngươi không được có quan hệ thân mật gì với cô gái khác..."

Lâm Tú không phục nói: "Cái này không công bằng, ta..."

Nhìn thấy trên người Triệu Linh m phát ra hàn khí, Lâm Tú quả quyết nói: "Ta đồng ý với ngươi, ta không phát sinh quan hệ vượt qua giới hạn bằng hữu với cô gái khác là được, nữ nhân sẽ chỉ ảnh hưởng đến tốc độ tu hành của ta, đương nhiên ngoại trừ Linh m ngươi..."

...

Thật ra Lâm Tú rất đồng ý với lời nói của Triệu Linh m, con người không thể đứng vững nếu không có niềm tin, huống chi là hai gia tộc, từ trên mặt đạo đức mà nói, trước khi hôn ước được giải trừ, hẳn cũng nên vì Triệu Linh Quân mà thủ thân như ngọc.

Điểm này thật ra cũng không khó để làm được.

Nói ra lời trong lòng, bây giờ đối với Lâm Tú mà nói, những loại dị thuật cổ quái đủ loại kia còn có sức hấp dẫn lớn hơn so với nữ nhân, hẳn kiếp trước, có loại hình nữ nhân nào chưa từng gặp, có tư thế nào chưa chơi đùa, không đến mức háo sắc như thế.

Hôm nay là ngày Dị Thuật Viện mở viện.

Ngoại trừ tình huống đặc thù, tất cả học sinh của Dị Thuật Viện đều phải đến học viện báo danh.

Nhà mới Lâm Tú mới chuyển cách Dị Thuật Viện cũng không xa, nhưng hẳn vẫn đi vào cung sớm, đi tới bên trong Dị Thuật Viện.

Khác với mấy lần trước đến, khi đó Dị Thuật Viện rất lạnh lẽo, dọc đường đi không nhìn thấy mấy bóng người, nhưng mà hôm nay, trên các con đường trong viện đều có bóng người đi lại, tiếng nói chuyện bàn luận của các học sinh rất náo nhiệt.

Lâm Tú đứng ở trong đám người, ánh mắt sáng người, giống như là một con hồ ly xông vào đàn gà.

Mỗi một người học sinh đều là người có năng lực dị thuật của Dị Thuật Viện, đối với Lâm Tú mà nói, giống như thiên đường vậy.

Rất sớm trước kia, Lâm Tú cũng đã nghiên cứu qua, hiện nay Dị Thuật Viện có tổng cộng hơn hai trăm học sinh, trong đó, Thiên Tự Viện mười người, Địa Tự Viện hơn ba mươi người, Huyền Tự Viện hơn bảy mươi người, còn lại hơn một trăm người đều là học sinh Hoàng Tự Viện.

Trong những học sinh này, chỉ có học sinh của ba viện trước được coi trọng, còn phần

lớn mọi người giống như Lâm Tú, chỉ là nhân tài dự trữ triều đình chiêu mộ, triều đình cũng không trông cậy bọn họ có cái gì để trọng dụng, chỉ cần vào thời điểm cần dùng đến bọn họ, lợi dụng năng lực của bọn họ, chia bớt một phần sức lực với triều đình là được.

Hôm nay là ngày mở viện, buổi trưa viện trưởng sẽ nói chuyện ở Sùng Văn Điện, học sinh bốn viện, đều phải có mặt ở đó.

Lúc này khoảng cách thời gian đến buổi trưa còn không ngắn, Lâm Tú sớm đi đến Sùng Văn Điện, đã có hơn mười học sinh đến trước hần một bước.

Lâm Tú quan sát một chút, học sinh trong điện, nam tử chiếm đa số, nhưng nữ tử cũng có không ít, không biết bọn họ đều là năng lực gì, Lâm Tú không quen biết ai, đương nhiên cũng không tiện đến gần.

Linh m vẫn chưa đến, hần đứng ở một góc đại điện, một khắc nào đó, bỗng nhiên có người ở cửa la lớn: "Mau đến xem, mau đến xem, công chúa Minh Hà đến rồi!"

Hu la!

Hần ta vừa mới nói xong, học sinh nam ở trong viện giống như là nổ tung, đột nhiên tất cả đều trào ra ngoài đại điện, xung quanh Lâm Tú lập tức trống hần ra.

Lâm Tú liếc mắt ra ngoài cửa nhìn một cái, tiếp đó lắc đầu nói: "Còn trẻ không biết ngự tử tốt, coi thiếu nữ là bảo bối là sai lầm..."

Công chúa Minh Hà thì có cái gì đẹp, vừa thấp vừa đen, tuổi còn còn nhỏ nên chỉ có sân bay, thật không biết những người này

thích nàng cái gì, nhìn từ tình huống vừa rồi, nàng ta ở trong viện đường như còn có nhân khí không thấp.

Trong lòng Lâm Tú đang trào phúng công chúa Minh Hà, bỗng nhiên bên tai truyền đến một giọng nói.

"Xin hỏi huynh đài, ngự tỳ... có nghĩa là gì?"

Lâm Tú quay đầu, phát hiện nam tử ở lại trong điện không chỉ có một mình hắn, cách đó không xa còn có một thanh niên đang dựa vào cột, lúc này thanh niên kia rời khỏi cột, đi đến bên người Lâm Tú, có chút tò mò hỏi.

Lâm Tú không giải thích cụ thể với hắn, mà liếc mắt nhìn về phía phương hướng khác.

Ở cuối tầm mắt của hắn, có một bóng người đứng đó.

Đó là một nữ tử trẻ tuổi, dáng người cao gầy như Linh m, nhưng so với nàng ấy thì nữ tử này đầy đặn hơn, ngực lớn mông cong, chỉ đứng đó thôi, cả người đã tự nhiên lộ ra một loại thần thái mị hoặc, khi Lâm Tú mới đi vào trong điện này đã chú ý đến nàng.

Chương 87: Còn trẻ không biết ngụ ý tốt (2)

Dung mạo người này cực phẩm, dáng người cực phẩm, khí chất cũng là cực phẩm, rất có phong phạm ngụ ý.

So với công chúa Minh Hà, đây mới là loại hình hấn thích.

Thanh niên kia nhìn về phương hướng Lâm Tú nhìn, trong chớp mắt ngẩn ra, khi lại nhìn về phía Lâm Tú, trên mặt lại toát ra vẻ mặt như gặp được tri kỷ, hạ giọng nói:

"Anh hùng gặp được người cùng chí hướng, không đối gặt huynh đài, tại hạ cũng cảm thấy, nữ tử có mị lực nhất trong Dịch Thuật Viện này chính là Uyển Nhi cô nương..."

Lâm Tú nhìn hấn một cái, nói: "Ánh mắt người không tệ."

Sau khi đi vào thế giới này, Lâm Tú chỉ thừa nhận thẩm mỹ của hai người.

Một người là Hoàng Đế Đại Hạ, một người chính là người này.

Thanh niên kia cười nói: "Huynh đài cũng không kém, anh hùng gặp được người cùng chí hướng, những tên kia, căn bản không biết thưởng thức cái đẹp của nữ tử..."

Lâm Tú đến Dịch Thuật Viện, chuyện quan trọng nhất chính là kết giao bằng hữu.

Vất vả lắm mới gặp được một người có cùng con đường thẩm mỹ, đương nhiên sẽ không bỏ qua, hấn chấp tay với thanh niên này, nói: "Tại hạ Lâm Tú, xin hỏi đại danh của huynh đài."

"Lâm Tú?"

Sau khi nghe thấy cái tên Lâm Tú, thanh nhiên kia ngẩn ra một chút, sao đó không tin hỏi: "Người chính là Lâm Tú, con trai của Bình An bá, Lâm Tú?"

Trong lòng Lâm Tú cực kỳ bất đắc dĩ, rõ ràng Bình An bá chỉ là một quyền quý nhỏ, rõ ràng hắn khiêm tốn như thế, nhưng mà cả Vương Đô ai cũng từng nghe đến tên của hắn, vị hôn thê chưa từng gặp mặt kia rốt cuộc là ưu tú đến cỡ nào?

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của thanh nhiên kia, Lâm Tú gật gật đầu: "Là ta."

Người thanh nhiên nghe thế, nghiêm túc đứng thẳng, chấp tay nói: "Ngưỡng mộ đại danh đã lâu!"

Lâm Tú xua tay nói: "Tiểu bối vô danh, huynh đài quá lời."

Thanh niên lắc đầu nói: "Lâm huynh không cần khiêm tốn, có thể ôm được tiên tử hạ phàm, sao có thể là hạng người vô danh."

"Tiên tử" , Lâm Tú liếc mắt nhìn thanh niên kia một cái, hỏi: "Huynh đài từng gặp nàng?"

Thanh nhiên gật đầu, nói: "Đương nhiên là từng gặp."

"Thế nào, nàng ấy trông như thế nào?"

"Đâu chỉ là đẹp, quả thực là tuyệt đẹp."

"So với Uyển Nhi cô nương thì sao?"

...

Thanh niên trầm mặc một lát, mở miệng nói: "Đương nhiên thiên chi kiêu nữ đẹp, nhưng tại hạ vẫn là thích Uyển Nhi cô nương..."

Không ngờ được gia hỏa này cũng có nguyên tắc, Lâm Tú lại có thêm mấy phần kính trọng với hắn, tiếp đó lập tức nói: "Còn chưa biết đại danh của huynh đài."

Người thanh niên cười cười, nói: "Tại hạ Bách Lý Chương."

Dường như hắn cảm thấy rất có hứng thú với chuyện của Lâm Tú, hỏi: "Vị thiên kiêu của Triệu gia kia, đó là đến cả Thái tử cầu hôn cũng đều cự tuyệt, trong Vương Đô không biết có bao nhiêu người hâm mộ Lâm huynh, có một vị hôn thê như thế..."

Lâm Tú không muốn tiếp tục thảo luận chuyện này, nói sang chuyện khác: "Không biết Lý huynh ở viện nào, năng lực dị thuật là gì?"

Thanh niên lắc đầu nói: "Hỗ thẹn, hỗ thẹn, tuy tại hạ lĩnh ngộ được lực lượng lôi đình, nhưng không có thiên phú tu hành gì cả, năm nay vừa mới đi vào Dị Thuật Viện, chỉ ở Hoàng Tụ Viện sống qua ngày, huynh đài thì sao..."

"Lôi đình?"

Lâm Tú nhìn người này, trong lòng mừng rỡ, không ngờ được mới đến Dị Thuật Viện đã kiếm được bảo bối, lôi đình đó, đây là dị thuật cấp thiên hiểm thấy, uy lực so với dị thuật hàn băng chỉ có hơn không có kém.

Lúc này, Lâm Tú đã hạ quyết tâm, người bằng hữu này, hắn kết giao chắc rồi.

Vẻ tươi cười trên mặt hắn càng thêm sáng lạn, nói với người thanh niên này: "Nói ra thì ta và Lý huynh đồng bệnh tương liên, ta cũng vừa mới thức tỉnh dị thuật hàn

bằng, cũng chỉ có thể ở Hoàng Tự Viện sống qua ngày...”

Cảnh ngộ giống nhau, thẩm mỹ giống nhau, lập tức đã kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Dị thuật hàn băng, dị thuật lôi đình, đều là dị thuật hàng đầu trong các dị thuật cấp thiên, thiên phú tốt một chút, ở bất cứ nơi nào cũng là đối tượng các thế lực lớn tranh đoạt, tương lai là ruộng cội nước nhà...

Nhưng mà hai người đều không có năng lực, không có thiên phú, nói ra thì còn không bằng thức tỉnh một năng lực cấp hoàng, ít nhất còn có thể cảm thấy không đáng tiếc.

Cứ như thế, hai người đồng bệnh tương liên, vừa gặp mà như đã quen từ lâu, đứng tại chỗ nồng nhiệt nói chuyện phiếm.

Mà lúc này, có không ít ánh mắt của nữ tử trong điện đều hướng về phía hai người.

Công chúa Minh Hà vừa đến, nam tử trong điện đều đã chạy ra nhìn nàng, điều này khiến cho các nữ tử trong điện rất khó chịu trong lòng, so sánh ra, hai người còn ở lại trong điện không bị sắc đẹp của công chúa Minh Hà mê hoặc, đương nhiên sẽ có được sự yêu thích của các nàng.

“Hai vị đồng song này, bộ dạng đều rất tuấn tú.”

“Đâu chỉ có tuấn tú, ánh mắt cũng rất tốt, công chúa Minh Hà có cái gì đẹp đâu, những tên kia giống như là chó thấy xương vậy, vẫn là hai người bọn họ ổn trọng...”

Chương 88: Nữ nhân nguy hiểm

"Ta thích người ở bên trái kia, các người đừng giành với ta..."

"Ta thích người đứng bên phải, trắng trắng tinh tinh, không biết gia thế có tốt không..."

"Nhìn quần áo khí độ của hần, hần là cũng không tệ, xuân tâm của tiểu cô nương này mầm rồi..."

...

Đám nữ tử tụ lại một chỗ, đề tài nói chuyện phóng khoáng phá lệ, nếu như để người da mặt mỏng nghe được, khó tránh khỏi mặt đỏ tai hồng, nhưng Lâm Tú và Lý Bách Chương lại không chú ý tới ánh mắt của đám nữ tử ở đối diện.

Trong đầu Lâm Tú xoay chuyển trăm lần, nghĩ làm như thế nào để có thể yên lặng không một tiếng động có được năng lực lôi đình.

Lý Bách Chương đối với Lâm Tú là hận gặp nhau muộn, hận không thể coi hần là tri kỷ trong cuộc đời của mình, nói càng nhiều, hần càng thích Lâm Tú, cùng với ánh mắt thưởng thức nữ tử của hần, cũng như lời nói cách nói chuyện của Lâm Tú.

Trực giác nói cho hần, người này là người trong đồng đạo.

Tuy mới gặp mặt lần đầu tiên nhưng hai người lại giống như đã quen biết từ lâu, ở trong đại điện thoải mái nói chuyện, mãi đến một khắc nào đó, có người từ bên ngoài đi vào, trong điện lại truyền đến một trận ồ lên.

"Linh m cô nương, Linh m cô nương!"

"Hôm nay thế mà lại cùng lúc gặp được công chúa Minh Hà và Linh m cô nương, đáng giá đáng giá..."

"Nàng đến rồi, nàng đến đây rồi, nàng đi đến đây rồi..."

Triệu Linh m từ ngoài điện đi vào, khiến cho một hồi chấn động không nhỏ, nhưng nàng đối với chuyện này mất ngơ tai điếc, lập tức đi đến bên người Lâm Tú, nhẹ giọng nói: "Sao đến sớm thế?"

Lâm Tú nói: "Dù sao cũng không có chuyện gì, nên đến sớm một chút."

Lâm Tú vừa nói xong, trong điện đã truyền đến tiếng ồ lên, sau đó hắn nhìn thấy một bóng người đỏ lửa, từ bên ngoài đi vào trong điện.

Công chúa Minh Hà vẫn mặc quần áo đỏ như trước, sau khi nàng đi vào đại điện, quét mắt một vòng, phát hiện bất luận nơi nào cũng có người, mà hầu như toàn bộ nam tử đều dùng ánh mắt chờ mong nhìn nàng.

Cuối cùng công chúa Minh Hà lựa chọn một phương hướng, bước đi đến đó, Lâm Tú thấy nàng đứng ở bên cạnh mình, chỉ có thể kiên trì nói: "Bái kiến công chúa điện hạ."

Công chúa Minh Hà chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái, rồi ánh mắt dừng lại trên người Triệu Linh m, tiếp đó liếc qua Lý Bách Chương, rồi bình bình tĩnh tĩnh nhìn về phía trước.

Lâm Tú không hiểu được, ở trong điện này nhiều nơi như thế, vì sao nàng nhất định phải chọn nơi này, lần này thì hay rồi, một Linh m, một công chúa Minh Hà, nhất

thời hấp dẫn phần lớn tầm mắt của mọi người trong đại điện.

Hai người các nàng đều lặng lẽ không nói gì, khiến cho không khí xung quanh rất xấu hổ.

Lâm Tú chỉ có thể chủ động đánh vỡ sự trầm mặc này, hỏi Lý Bách Chương: "Lý huynh, vừa rồi chúng ta nói đến đâu rồi?"

Lý Bách Chương nghĩ nghĩ, nói: "Vừa rồi nói đến trong vòng đại điện này, Uyển Nhi cô nương là xinh đẹp nhất, người xinh đẹp thứ hai nên là người nào..."

Đây chính xác là vấn đề mà hai người vừa thảo luận.

Hai đại nam nhân đứng với nhau có thể thảo luận cái gì, Lâm Tú và Lý Bách Chương ngu tằm ngu, mã tằm mã, đương nhiên đề tài sẽ là nữ đồng song ở trong điện, hai người cùng nhất trí cho rằng, bất luận là khí chất, giá trị nhan sắc không có gì nghi ngờ Tần Uyển Nhi chính là người đứng đầu...

Nhưng mà đó là vừa rồi.

Bây giờ Linh m đứng ở ngay bên cạnh hần, ở trước mặt nàng thảo luận đề tài này, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Mí mắt Lâm Tú giật một cái, trùng mắt nhìn Lý Bách Chương, cười nói: "Vừa rồi chúng ta có thảo luận đề tài này sao?"

Lý Bách Chương nghi hoặc nói: "Không có sao, không phải Lâm huynh nói, ở nơi này ngoại trừ Uyển Nhi cô nương ra, hần là Tiết Ngung Nhi xinh đẹp nhất sao..."

Lâm Tú nhạy bén cảm nhận được, nhiệt độ không khí ở xung quanh đang hạ thấp xuống.

Lý Bách Chương lại hoàn toàn không biết gì, tiếp tục nói: "Ta và Lâm huynh có ý kiến giống nhau, ngoại trừ Uyển Nhi cô nương, dung mạo, dáng người, khí chất của Ngưng Nhi cô nương đều xuất chúng nhất, không biết Lâm huynh cảm thấy, trong các tính chất đặc biệt của nữ tử, cái nào là quan trọng nhất..."

Cuối cùng công chúa Minh Hà cũng không nghe nổi nữa, liếc mắt một cái chán ghét nhìn Lâm Tú và Lý Bách Chương, lạnh lùng nói: "Ở trong mắt nam nhân các người, nữ tử ngoại trừ dung mạo và dáng người, còn có cái khác sao?"

"Linh hồn."

"Linh hồn."

...

Lâm Tú và Lý Bách Chương trầm miệng một lời, tiếp đó hai người nhìn nhau cười, lúc này, ánh mắt hai cùng trong suốt giống nhau.

Lý Bách Chương nhìn về phía công chúa Minh Hà, ánh mắt thâm thúy nói: "Đương nhiên dung mạo và dáng người của nữ tử quan trọng, nhưng quan trọng nhất vẫn là linh hồn..."

Công chúa Minh Hà không biết nói cái gì, sau khi trừng mắt nhìn hai người, thì không mở miệng nói gì nữa.

Chương 89: Nữ nhân nguy hiểm (2)

Trong lòng Triệu Linh m hơi kinh ngạc, bởi vì lời người này nói và những lời Lâm Tú nói lúc trước thể mà lại giống nhau như đúc, lẽ nào bọn họ thật sự cảm thấy như thế sao?

Rất nhanh, bên ngoài có tiếng chuông vang lên, các học sinh ở Sùng Văn Điện tự mình xếp thành hàng, đứng thẳng người.

Một vị lão giả tóc bạc từ bên ngoài đi vào, đứng trên một tòa đài cao ở trước điện.

Lúc trước khi Lâm Tú nhập viện, đã từng gặp vị lão nhân này, biết hẳn chính là viện trưởng Dịch Thuật Viện.

Mỗi lần mở viện, viện trưởng đều triệu tập toàn bộ học sinh, phát biểu ở trong này, nội dung nói cũng chẳng qua là nội quy trong viện, nói cho các học sinh mới biết, ở trong này cái gì có thể làm, cái gì không thể làm, sau đó lại nói một hồi kỳ vọng tương lai đối với bọn họ, thẳng đến khi hết một canh giờ, Lâm Tú đã buồn ngủ, cuối cùng nghỉ thức hôm nay mới chấm dứt...

Các học sinh rời khỏi Sùng Văn Điện, khi Tần Uyển Nhi đi qua bọn họ, ánh mắt của Lý Bách Chương vẫn luôn nhìn theo nàng cho đến khi bóng người biến mất ngoài điện.

Lâm Tú muốn nhìn, nhưng không dám nhìn, bởi vì Linh m vẫn còn đứng ở bên người hắn.

Cho dù là như thế, dường như Triệu Linh m cũng nhìn thấu suy nghĩ của hắn, sau khi rời khỏi đại điện, nàng vô cùng nghiêm túc

nhìn Lâm Tú, nói: "Nữ nhân kia rất nguy hiểm, người tốt nhất cách xa nàng một chút."

Lâm Tú gật đầu nói: "Ta biết rồi."

Đương nhiên hắn sẽ không hoài nghi Linh m.

Khi nàng dùng vẻ mặt nghiêm túc này nói chuyện với hắn, đại biểu Lâm Tú cũng cần nghiêm túc.

Nàng nói nữ nhân kia rất nguy hiểm, vậy thì nhất định nữ nhân kia sẽ rất nguy hiểm.

Hắn mỉm cười nói với Triệu Linh m: "Yên tâm đi, chuyện đồng ý với người, ta sẽ làm được, trước khi hôn ước giải trừ, ta sẽ thủ thân như ngọc, không cho bất kỳ nữ nhân nào cơ hội..."

Đồng thời, trong lòng hắn cũng sinh ra vài phần tò mò, có thể bị Linh m định nghĩa là nữ nhân nguy hiểm, rốt cuộc có năng lực gì?

Nàng có chỗ nào nguy hiểm, có cơ hội có thể trải nghiệm một chút...

Nghi thức khai viện đã xong, cũng không có nghĩa là chuyện của Lâm Tú đã xong.

Hàng năm học viện đều mở một vài khóa học, bao gồm kinh nghĩa, lịch sử, dị thuật, võ đạo... các học sinh vẫn cứ vào nhu cầu mình cần, lựa chọn khóa học để báo danh.

Những khóa học này chủ yếu là nhằm vào học sinh Huyền Tự Viện và Hoàng Tự Viện để mở.

Những thiên tài Thiên Tự Viện, mỗi một người đều có giáo tập danh tiếng chỉ dạy, như các ngôi sao vây quanh mặt trăng vậy,

học viện trút hết tài nguyên tốt lên người bọn họ.

Học sinh Địa Tục Viện cũng có lão sư chuyên phụ trách, thuộc loại giảng bài của lớp nhỏ, rất được học viện coi trọng.

Huyền Tục Viện và Hoàng Tục Viện thì chỉ có thể rất nhiều người cùng nhau học, đối với kiểu sắp xếp này của học viện, Lâm Tú cũng không thấy kỳ quái.

Trước kia khi hắn đi học, trường học cũng chia thành lớp Thanh Bắc, lớp trọng điểm, lớp bình thường, và lớp đứng sau cần bổ túc, muốn trách chỉ có thể tự trách năng lực của mình thấp kém, thiên phú quá kém, không đáng được học viện trút tài nguyên.

Lâm Tú không có hứng thú với kinh nghĩa và lịch sử, khóa học dị thuật nghe thì có vẻ rất hữu dụng, nhưng thầy dạy tốt nhất đã ở bên người, hắn căn bản không cần lãng phí thời gian, đi theo Linh m tu hành là được.

Trong những khóa học này, duy nhất hắn cảm thấy hứng thú là lớp võ đạo.

Tuy Lâm Tú cũng được tính là một pháp sư, nhưng cấp bậc hắn rất thấp, nếu như đánh nhau với người khác, sử dụng năng lực còn không bằng đánh lộn phân thắng thua, hơn nữa hắn có được năng lực dị thuật, bất luận là sức mạnh hay là cường độ thân thể đã vượt qua cực hạn của người bình thường, võ đạo rõ ràng là phương pháp có hiệu quả nhất để trong thời gian ngắn tăng lên thực lực của hắn.

Cho nên, Lâm Tú không chút do dự đăng ký lớp võ đạo.

Học sinh Dị Thuật Viện vẫn là tương đối tự do, nói ra thì bọn họ không giống như là học sinh, mà giống như là nhân sĩ dị năng triều đình nuôi dưỡng, lớp võ đạo ba ngày mới học một lần, tiết học đầu tiên của lớp chính vào buổi sáng ngày mai.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tú đi ra ngoài trước rồi mua bánh bao ăn sáng, sau đó đi Thanh Lại ti điểm danh, ngồi trong nha phòng một lát rồi mới không nhanh không chậm đi về phương hướng hoàng cung.

Đi không bao lâu, Dị Thuật Viện, giáo trường.

Lâm Tú nhìn một bóng người đứng ở đó, đi qua hỏi: "Lý huynh, huynh cũng học lớp võ đạo sao?"

Lý Bách Chương quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Tú, trên mặt cũng lộ ra tươi cười, nói: "Chẳng lẽ Lâm huynh cũng đăng ký, lớp võ đạo không nhẹ nhàng, thân thể Lâm huynh không nhất định chịu đựng được..."

Lâm Tú cười cười, nói: "Không thử thì sao biết được là có chịu được hay không?"

Lúc này, Lý Bách Chương đến gần Lâm Tú, lộ ra một nụ cười như cái gì cũng biết, nhỏ giọng nói: "Lẽ nào nói, Lâm huynh cũng là đến xem..."

Chương 90: Luyện như thế nào vậy

Nói xong, ánh mắt hắn nhìn về một phương hướng, Lâm Tú nhìn về phía ánh mắt hắn nhìn, ánh mắt cũng là bất ngờ sáng ngời.

Phía trước cách đó không xa, một đám nữ tử đang tụ tập một cùng chỗ, hình thành một phong cảnh mỹ lệ.

Các nàng đều không mặc váy rộng thùng thình ngày xưa, mọi người đều mặc trang phục nam trang màu trắng, quần áo huấn luyện bó sát thân thể, phần eo cũng thắt lại giống như nam tử, thể hiện hoàn toàn dáng người mê người của các nàng ra ngoài, đồng thời cũng có anh khí mà nữ tử bình thường không có được.

Một nhóm nữ tử oai hùng hiên ngang đứng ở đó, nhìn rất đẹp mắt.

Lâm Tú và Lý Bách Chương liếc nhau, trên mặt hiện ra vẻ cười hai bên đều hiểu, đồng thời trong đầu cũng hiện ra một ý niệm.

Người cùng chí hướng!

Lúc này, Lâm Tú mới biết được, lớp võ đạo là cùng học với cả nữ đồng song, tuy các nàng có nữ giáo tập, sẽ tách ra với nam tử, nhưng thời gian đi học và địa điểm, cũng giống với bọn họ.

Bên phía nam tử, học sinh lựa chọn lớp võ đạo có ba mươi người, bên phía nữ tử, hình như cũng có mấy chục người.

Dị thuật sư đồng thời kiêm tu võ đạo là rất cần thiết.

Phần lớn người có năng lực dị thuật thật ra đều có thể tính là pháp sư, đương nhiên khả năng làm tổn thương của năng lực rất

cao, nhưng mà vẫn là người phàm, một khi bị người ở gần đánh bất ngờ, có thể đợi đến khi phản ứng lại được thì đã là tính mạng khó giữ.

Tu luyện võ đạo có thể khiến cho bọn họ thêm một phần năng lực tự bảo vệ bản thân, chỉ cần không phải bị người khác giết trong chớp mắt, thì sẽ còn có cơ hội phản sát đối phương.

Nói đơn giản, tu luyện võ đạo, chính là một bộ quần áo giáp bằng da thịt mà pháp sư làm cho bản thân.

Giáo tập lớp võ đạo của đám người Lâm Tú là một hán tử dáng người khôi ngô, sau khi toàn bộ học sinh đến đông đủ, hắn đi đến phía trước mọi người, ánh mắt nhìn lướt qua mọi người một lượt, trầm giọng nói: "Ta họ Tôn, là giáo tập chỉ dạy võ đạo của các ngươi, các ngươi có thể gọi ta là Tôn giáo tập."

Mọi người trầm miệng một lời nói: "Chào Tôn giáo tập."

Ánh mắt Tôn giáo tập lại nhìn lướt một lượt, nói: "Ta biết, mỗi người các ngươi đều là người có năng lực dị thuật, đều có sức mạnh không tầm thường, đến học lớp võ đạo của ta chỉ là xuất phát từ tò mò, hoặc là còn có nguyên nhân khác, nhưng từ giờ trở đi, ta sẽ coi các ngươi trở thành binh của ta để luyện tập, nếu như có người không chịu nổi, bây giờ có thể rời đi, không cần đợi đến lát nữa kêu cha gọi mẹ!"

Tôn giáo tập vừa nói xong, cũng không có người nào rời đi.

Trước khi chọn lớp học võ đạo, bọn họ chỉ biết môn học này rất khổ, cũng đã sớm có chuẩn bị tâm lý, lúc này rồi đi, chẳng phải là sẽ bị các nữ đồng song ở đối diện chê cười sao?

Tôn giáo tập nhìn đám người đứng yên không động, gật gật đầu nói: "Tốt lắm, hy vọng một canh giờ sau, các người sẽ không thay đổi chủ ý, bây giờ mọi người tản ra, đứng tản tại chỗ."

Đứng trung bình tản tại chỗ, sau khi mọi người nghe được mệnh lệnh của Tôn giáo tập, đều tự mình tản ra ở trên giáo trường, làm tốt tư thế.

"Người, hai chân tách ra!"

"Mông thấp xuống!"

"Hai đầu sát vào bên hông!"

...

Trong tay Tôn giáo tập cầm gậy gỗ, đi tới đi lui trong đám người, khi thì sửa đúng động tác của một vài học sinh, khi đi đến bên người Lâm Tú thì hơi hơi gật đầu.

Từ một động tác đứng tản, có thể nhìn ra rất nhiều thứ, vị học sinh trước mắt này đứng tản rất ổn định, có thể nhìn ra rất rõ ràng, hẳn nhất định có cơ bản.

Động tác đứng tản nhìn thì như đơn giản, nhưng muốn kiên trì thì không dễ dàng như vậy.

Có điều chỉ qua mấy hơi thở, đã có người hai chân nhũn ra, trán đổ mồ hôi, cơ thịt trên mặt không ngừng run run, rõ ràng là đã đến cực hạn.

Cuối cùng, rốt cuộc có người không chống đỡ được nữa, đặt mông ngồi ở trên đất.

Có người đầu tiên, sẽ có người thứ hai, chỉ nghe âm thanh "phù phù" "phù phù" , càng ngày càng có nhiều người bắt đầu từ bỏ, cuối cùng kiên trì được, chỉ có mấy chục người.

Mà lúc này, thời gian đã trôi qua nửa canh giờ.

Trong mấy chục người này, phần lớn đều là đau khổ kiên trì, quần áo trên người bọn họ đã ướt đầm mồ hôi, hai chân đã hơi run run, Tôn giáo tập nhìn những người còn lại cuối cùng này, gật gật đầu, nói: "Được rồi."

Phù phù!

Phù phù!

Hắn vừa nói xong, những người còn sót lại, cũng có hơn một nửa trực tiếp ngồi trên mặt đất.

Lâm Tú đứng thẳng thân người, trên trán không có một giọt mồ hôi nào, khiến cho hắn bất ngờ là, Lý Bách Chương cũng giống như hắn, thân nhiên nhẹ nhàng, nhìn qua giống như không có chuyện gì cả.

Nếu như đổi thành trước kia, hắn nhất định không đứng được trung bình tấn lâu như vậy, nhưng sau khi có được năng lực dị thuật, thể năng của hắn cũng được tăng lên rất nhiều, gần đây lại còn ngày ngày đi theo Tôn Đại Lực luyện tập, không nói khoa trương chút nào, hắn có thể luôn giữ động tác này cho đến ngày mai.

Chương 91: Luyện như thế nào vậy (2)

Lý Bách Chương cũng kiên trì lâu như thế, nói rõ thể chất hẳn rất tốt.

Tôn giáo tập đi đến, nhìn Lâm Tú và Lý Bách Chương, hỏi: "Hai người các người, trước kia có căn bản võ đạo?"

Lý Bách Chương cười cười, nói: "Từng học qua một chút."

Lâm Tú nói: "Chưa từng tiếp xúc với võ đạo, chỉ là thường xuyên rèn luyện thân thể."

Thật ra hẳn không sợ người khác hoài nghi, dù sao loại chuyện đứng trung bình tấn này, người bình thường trải qua rèn luyện, cũng có thể kiên trì được lâu như vậy.

Mà năng lực của hẳn, cho dù không đồ mồ hôi cũng sẽ không dẫn đến người khác hoài nghi.

Tôn giáo tập gật gật đầu, nói với những người tiếp tục kiên trì được: "Nghỉ ngơi một lát."

Lúc này, Lý Bách Chương ở bên cạnh chớp chớp mắt mấy cái với Lâm Tú, nói: "Lâm huynh, người xem, đám nữ tử ở đối diện đang nhìn chúng ta."

Vừa rồi khi bọn họ đứng tấn, đám nữ tử ở đối diện cũng làm, nhưng thời gian các nàng kiên trì ít một chút, khi nghỉ ngơi, vẫn luôn đứng ở phía xa đánh giá tình huống bên này.

Lâm Tú và Lý Bách Chương là người kiên trì được lâu nhất, đương nhiên càng được các nàng chú ý đến.

Lý Bách Chương liếc mắt nhìn Lâm Tú thật sâu, nói: "Quả nhiên Lâm huynh là người cùng đường với ta, thân là nam nhân, nhất định phải có thân thể cường tráng, nếu không sau này sao có thể ngao du bụi hoa, thể hư lực suy, sợ rằng có lòng mà lực không đủ..."

Lâm Tú nghĩ rằng hãn đã đủ tú rồi, không ngờ được còn có người tú hơn hãn.

Hãn tu luyện võ đạo là vì tăng thực lực của chính mình, tăng cường năng lực tự bảo vệ bản thân.

Lý Bách Chương tu luyện võ đạo là vì thân thể cường tráng, ngao du bụi hoa, ván này Lâm Tú ở tầng một, còn Lý Bách Chương đã ở tầng khí quyền rồi.

Nghỉ ngơi không đến một khắc đồng hồ, Tôn giáo tập đi đến, nói với mọi người: "Các người cởi quần áo ra."

Có người ngẩng đầu, nghi hoặc hỏi: "Giáo tập, vì sao?"

Tôn giáo tập không giải thích, nói: "Làm theo lời ta nói."

Tôn giáo tập nói chuyện làm việc, đều có một loại phong cách quân nhân thiết huyết, thân là học sinh, đương nhiên không dám cãi mệnh lệnh của giáo tập, mọi người đành phải từ từ cởi quần áo.

Thật ra Lâm Tú đã đoán được Tôn giáo tập bảo bọn họ cởi quần áo để làm gì, mặc quần áo luyện tập, sẽ bị trói buộc, ảnh hưởng đến hiệu quả luyện tập, có một số động tác cũng không làm được, khi hãn ở nhà rèn luyện, cũng là mình trần ra trận.

Học lớp võ đạo cần mặc cùng một loại quần áo huấn luyện, cởi áo khoác và áo lót bên trong, còn có một cái quần dài.

Rất nhanh, mọi người cởi áo, lộ ra nửa người trên.

Thế giới này sự phân biệt giữa nam nữ không nghiêm trọng như thế, bởi vì trong các cường giả đương thời, cũng có không ít nữ tử, tuy số lượng không so được với nam tử, nhưng mà khiến cho địa vị của nữ tử tăng lên không ít, không khí xã hội cũng thoải mái hơn.

Dù sao cũng là nam tử, chỉ cần không cởi hết, trần thân trên ở trước mặt nữ tử cũng không cần kiêng dè cái gì.

Đám nam tử cởi quần áo, các học sinh nữ ở cách đó không xa đều không nhìn được che kín mắt, nhưng mà vẫn có ánh mắt nhìn qua khe hở ngón tay.

Mặc quần áo, không nhìn ra được cái gì, nhưng sau khi cởi quần áo, chênh lệch của mọi người đã thể hiện ra rõ ràng.

Có người xương cốt lỏm chỏm, giống như là chỉ cần một ngọn gió cũng có thể thổi đổ, người thì đầy mỡ bụng, đúng thật là thân thể của mọi người đều có đặc điểm.

Chính vào lúc này, trong các nữ tử cách đó không xa, bỗng nhiên truyền đến một trận kinh hô.

Thậm chí có người bỏ tay che mắt ra, hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm vào một bóng người.

Bóng người kia có dáng người thon dài cao ngất, bụng không một chút mỡ, sáu múi cơ bụng hiện rõ vết hằn, nhưng lại không quá

đột ngột, những nơi khác cũng vừa đủ, không tạo cho người khác cảm giác vạm vỡ, nhưng cũng không phải loại gầy yếu.

Thân thể như thế, liếc mắt một cái rất có mỹ cảm, tăng thêm một chút thì béo, giảm đi một chút thì gầy, một khi đã nhìn thì sẽ không thể rời mắt được.

Đương nhiên nguyên bản thân thể Lâm Tú không phải là như thế này.

Nhưng năng lực dị thuật thức tỉnh, vốn dĩ tổ chất thân thể hẳn sẽ tăng mạnh, bất luận là sức mạnh hay là cường độ thân thể, đều có biến hóa nghiêng trời lệch đất so với lúc trước, lại cộng thêm một tháng qua, Lâm Tú ngày ngày đi theo Tôn Đại Lực rèn luyện, nên bây giờ biến thành bộ dạng này.

“Ừc...”

Trong đám nữ tử, có người thầm nuốt nước miếng, có người yên lặng đỏ mặt, e lệ rời tầm mắt ra chỗ khác, nhưng sau đó lại lặng lẽ liếc mắt nhìn một cái.

Rời đi, rồi lại ngắm.

Rời đi, rồi lại ngắm.

Nhìn thấy hầu như toàn bộ nữ đồng song đều đang nhìn Lâm Tú, Lý Bách Chương đánh giá thân thể Lâm Tú, vẻ mặt hâm mộ hỏi: “Lâm huynh, người đây là... luyện như thế nào vậy?”

Chương 92: Thợ săn và con mồi

Dị Thuật Viện, giáo trường.

Mấy chục bóng người cưỡi trần, giống như bùn đất, nằm ở trên mặt đất giáo trường, từng ngum từng ngum thở hỗn hển, đến ngay cả đầu ngón tay cũng không muốn động.

Đầu tiên là đứng tấn rất lâu, sau đó lại giống như ếch vậy, nhảy qua nhảy lại ở trên giáo trường, cuối cùng còn chạy hai mươi vòng xung quanh giáo trường, có người còn bò để hoàn thành vòng cuối cùng.

Mệt!

Quá mệt rồi!

Lúc này, đã có không ít người hối hận, vì sao lại chọn một môn khó như vậy. Giáo tập khóa võ đạo, trong con mắt của bọn họ, giống như là ác ma vậy.

Lâm Tú cũng nằm ở trên đất, làm bộ dáng như mệt muốn chết.

Không giả vờ không được, thể năng và sức mạnh của hắn đã vượt qua cực hạn của người bình thường, nếu như làm xong những thứ này, mặt còn không đỏ, hơi thở không yếu, người khác không nghi ngờ hắn có vấn đề mới là lạ.

Bên kia, đám nữ tử vừa mới chạy vòng quanh giáo trường mười vòng, tuy cũng rất mệt mỏi, nhưng mà bọn tâm phong độ thực nữ, không giống như nam nhân nằm trên mặt đất giáo trường.

Vừa lúc các nàng có thể đứng ở xa xa, từ trên cao thưởng thức những thân thể mê người kia.

Có người không nhận được nhỏ giọng hỏi:
"Vị công tử kia là ai vậy, bộ dạng anh
tuấn như thế, thân thể cũng đẹp, tại sao
trước kia chưa từng gặp?"

"Không biết, cũng không biết hần bao nhiêu
tuổi, có hôn phối chưa..."

"Nếu ai gả cho hần, vậy thì đúng là hạnh
phúc."

Thường ngày các nàng khắc chế thực nữ,
nhưng thật ra lúc riêng tư cũng sẽ tán gẫu
một vài đề tài tư mật không quá đoan
trang, không thể không nói, vị công tử trẻ
tuổi ở đối diện kia, là lang quân hoàn mỹ
ở trong lòng không ít nữ tử.

Tạm thời không nói đến dáng vẻ, chỉ cần là
thân thể mê người kia của hần, ai lại có
thể không tham...

Đúng lúc này, trong đám người có một vị nữ
tử nói: "Các người đừng có nằm mơ nữa, đó
là Lâm Tú công tử của Bình An bá, là người
có chủ."

Lời này vừa nói ra, nhất thời các nữ tử ồ
lên.

"Là ai, là ai có loại phúc khí này?"

"Con trai của Bình An bá?"

"Lâm Tú?"

"Nghe cái tên này, sao lại có chút quen
quen..."

Ở trong Vương Đô, không có nhiều người
từng gặp Lâm Tú, từng nghe đến tên của
hần, đã ít lại càng thêm ít, rất nhanh đã
có người nhớ ra, khiếp sợ nói: "Lâm Tú,
không phải chính là người cùng với vị kia
của Triệu gia..."

“Chính là hấn, các người hết hy vọng đi.”

Sau khi biết được thân phận của Lâm Tú, những nữ tử có ý với hấn chỉ có thể tiếc nuối thở dài.

Lâm Tú, con trai của Bình An bá đã có hôn ước với vị thiên chi kiêu nữ Triệu gia kia, hầu như mọi người trong Vương Đô đều biết, ai cũng biết hấn là vị hôn phu của Triệu Linh Quân, các nàng ai có bản lĩnh cướp được của Triệu Linh Quân.

Đó là một cái tên chỉ cần nhắc tới đã khiến cho tất cả nữ tử của Vương Đô không sinh ra nổi tâm tư gì.

Ở trước mặt nàng, các nữ tử trong Vương Đô, bao nhiêu minh châu ưu tú cũng phải ảm đạm phai mờ.

Cho nên, nàng cũng bị các nữ tử trong Vương Đô không thích, nếu có một cuộc thi bầu chọn nữ tử đáng ghét nhất trong Vương Đô, nhất định Triệu Linh Quân sẽ là người đứng đầu bảng.

Lúc này, trong đám người khẽ truyền đến một tiếng khinh thường: “Triệu Linh Quân thì làm sao, Triệu Linh Quân cũng giống như chúng ta, một cái mũi, hai mắt, gần quan được ban lộc, nàng lại không ở Vương Đô, ai thắng ai thua còn chưa chắc...”

“Ha ha, Tiết Ngung Nhi, lẽ nào người có ý với vị hôn phu của Triệu Linh Quân?”

“Dựa vào cái gì, tất cả mọi thứ ưu tú đều là của nàng, ngay cả nam nhân tốt như thế cũng là của nàng!”

“Ta ủng hộ người, loại chuyện như tình cảm này, vốn dĩ không có thứ tự đến trước và sau.”

“Ta cũng ủng hộ người!”

Triệu Linh Quân là người nào, thiên chi kiêu nữ của vương triều Đại Hạ, đối tượng hâm mộ và ghen tị của toàn bộ nữ tử cùng tuổi ở Vương Đô, từ khi nàng sinh ra tới nay, đã nhận được các loại ca ngợi, cuộc đời thuận buồm xuôi gió.

Thức tỉnh năng lực dị thuật mạnh mẽ, toàn bộ gia tộc một bước lên trời, còn nhỏ đã bá danh sự, ngay cả bộ hạ cũng kỳ vọng cao đối với nàng, từ nhỏ nàng chưa từng trải qua thất bại nào, nếu vị hôn phu của nàng bị người khác đoạt mất, sợ rằng sẽ trở thành trò cười lớn nhất của Vương Đô...

Cho đến lúc đó, mọi người sẽ biết, tiên nữ cao cao tại thượng kia, dường như cũng chỉ như thế, ngay cả vị hôn phu của mình cũng không giữ được...

Nghĩ đến có thể đạp vị tiên nữ kia xuống khỏi thần đàn, trong lòng các nàng mơ hồ có chút kích động.

Hiển nhiên Tiết Ngung Nhi cũng nghĩ như vậy, luận gia thế, nàng so với Triệu Linh Quân tốt hơn, luận mỹ mạo nàng cũng tự nhận không thua nàng ta, nhưng từ nhỏ đến lớn, nữ tử kia, vẫn luôn đứng ở trên đỉnh núi, nàng chỉ có thể ngược lên nhìn. Nếu như...

Chương 93: Thợ săn và con mồi

Nếu như vị hôn phu của nàng ta thích mình, có tính là mình đã nàng đánh bại nàng ta không.

Ý niệm này từ từ dâng lên trong lòng nàng, muốn áp chế cũng không áp chế được.

Nàng thật sự khát vọng đánh bại nữ nhân kia, một lần, cho dù chỉ một lần cũng được...

Dần dần, ánh mắt của nàng từ từ nhìn về phía bóng người đang nằm trên đất kia, trong mắt hiện ra một tia sáng kỳ dị, giống như nhìn thấy được con mồi.

Thân trên Lâm Tú trần trụi, từ trên đất ngồi lên, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy cái gì đó, ánh mắt nhìn về một phía.

Điểm cuối cùng của tầm mắt, một người trong các nữ tử, đang dùng ánh mắt rực lửa khác thường nhìn hắn.

Lý Bách Chương và Lâm Tú ngồi cùng một chỗ, cảm khái nói: "Lâm huynh, ta cảm thấy Tiết Ngung Nhi coi trọng huynh, ánh mắt nàng nhìn huynh không đúng lắm, ta cảm thấy nàng đã coi huynh trở thành con mồi rồi."

Giọng điệu của hắn có chút cảm khái, cũng có chút hâm mộ.

Rất rõ ràng, Lâm Tú và hắn là người đồng đạo, nhưng Lâm Tú làm còn tốt hơn so với mình, nếu không, Tiết Ngung Nhi coi trọng sẽ là hắn, mà không phải Lâm Tú.

Lý Bách Chương cũng không có gì bất ngờ về chuyện này, nếu hắn là Tiết Ngung Nhi, hắn cũng sẽ lựa chọn Lâm Tú.

Không nói cái khác, chỉ nói thân thể này, ai có thể chống đỡ được...

Hắn thua, thua tâm phục khẩu phục.

Lâm Tú không để lời nói của Lý Bách Chương vào trong lòng, hắn đã đồng ý với Linh m, trước khi giải trừ hôn ước, phải thủ thân như ngọc, nam tử hán đại trượng phu, một lời nói ra tứ mã nan truy, cho dù là có một tuyệt thế mỹ nhân trần như nhộng nằm ở trước mặt hắn, hắn cũng sẽ không kích động.

Nghỉ ngơi thêm chốc lát, Tôn giáo tập cho mọi người thả lỏng thân thể, rồi tuyên bố buổi học võ đạo hôm nay kết thúc.

Hôm nay Lâm Tú chưa học được cái gì, nhưng hắn cũng không nóng lòng, đây là tiết đầu tiên của khóa võ đạo, rõ ràng Tôn giáo tập chỉ là đang để cho mọi người hiểu rõ, trong lòng hắn tràn ngập chờ mong đối với các tiết võ đạo sau này.

Mặc quần áo vào, Lâm Tú và Lý Bách Chương cùng đi về phía bên ngoài giáo trường.

Một nữ tử từ bên cạnh hắn đi đến, đột nhiên thân thể lão đảo, suýt chút nữa ngã sấp xuống, Lâm Tú theo bản năng đỡ lấy nàng, sau đó phát hiện nữ tử này chính là Tiết Ngung Nhi.

Tiết Ngung Nhi được Lâm Tú giúp đỡ, mặt hơi đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Đa tạ công tử."

Lâm Tú thả nàng ra, cũng mỉm cười nói với nàng: "Cô nương khách khí."

Đúng lúc Tiết Ngung Nhi đang định rời đi thì mây liểu chau lại, nói với Lâm Tú: "Công tử, hình như chân ta bị trẹo rồi..."

"Ngung Nhi cô nương, ta đỡ nàng trở về!"

"Ngung Nhi cô nương, ta đỡ nàng trở về!"

"Ngung Nhi cô nương, ta đỡ nàng trở về!"

Tiết Ngung Nhi vừa mới dứt lời, mọi người vừa mới học xong tiết học võ đạo đã lập tức bao vây lại, chen lấn ở bên cạnh nàng.

Tiết Ngung Nhi chỉ thân nhiên liếc bọn họ một cái, hỏi: "Nhưng mà, các người còn có khí lực sao?"

Câu nói của nàng giống như một gáo nước lạnh, dội tắt hỏa diễm nhiệt tình trong lòng mọi người.

Vừa rồi bị sắc đẹp làm não mơ hồ, lúc này mới ý thức được, sau khi bị Tôn giáo tập chà đạp, tự bọn họ đi đường còn đang khập khiễng, cần phải đỡ lẫn nhau, ở đâu còn có thể công được người đẹp?

Lúc này, Tiết Ngung Nhi dùng ánh mắt bất lực nhìn Lâm Tú, hỏi: "Vị công tử này, người có còn khí lực không, có thể công ta về không?"

Cơ hội tốt như vậy, đương nhiên Lâm Tú rất vui lòng.

Không phải là vì hấn háo sắc, mà vui là vì giúp người là truyền thống mỹ đức của dân tộc Trung Hoa, do dù Linh m có hỏi hấn cũng có lý do giải thích, càng bởi vì vừa rồi khi hấn đỡ Tiết Ngung Nhi, cố sức mạnh kia trong cơ thể có phản ứng.

Nhưng không đợi Lâm Tú đồng ý, vị nữ giáo tập kia từ phía sau đi đến, nói với Tiết Ngung Nhi: "Bị thương đến chân sao, ta đưa người về."

Tuy trong lòng Tiết Ngung Nhi bức tức, nhưng trên mặt vẫn hiện ra vẻ mặt cảm kích, nói: "VẬY THÌ LÀM PHIÊN GIÁO TẬP..."

Nếu như nàng tiếp tục kiên trì, ngược lại thể hiện có dụng tâm, chỉ có thể chờ đợi cơ hội tiếp theo.

Nhìn vị nữ giáo tập kia đỡ lung Tiết Ngung Nhi rời đi, Lý Bách Chương cảm thán nói: "Nàng thật sự coi người trở thành con mồi, Lâm huynh thật là có thủ đoạn, mới nhập viện ngày đầu tiên đã câu mất lòng của một trong tứ mỹ Dị Thuật Viện rồi..."

"Tứ mỹ Dị Thuật viện?"

"Lâm huynh còn chưa không biết sao, Linh m cô nương, công chúa Minh Hà, Uyển Nhi cô nương, còn có Tiết Ngung Nhi, có tên là tứ mỹ Dị Thuật Viện."

Lâm Tú mỉm cười, nói: "Đúng là lần đầu tiên nghe nói."

Lý Bách Chương nhìn về phía phương hướng Tiết Ngung Nhi biến mất, bỗng nhiên nói với Lâm Tú: "Đương nhiên mỹ nhân khuynh tâm tốt, nhưng Lâm huynh cũng phải cân nhắc, bối cảnh của Tiết Ngung Nhi thâm hậu, tổ phụ đứng hàng Quốc Công, mấy năm này số quý công tử quanh quẩn ở bên cạnh nàng nhiều vô số kể, nàng lại chưa bao giờ chủ động với bất kỳ người nào, vì sao lại cố tình ngoại trừ Lâm huynh..."

Chương 94: Thợ săn và con mồi (2)

Trên mặt Lâm Tú lộ ra vẻ nghiền ngẫm tươi cười, xem ra vị hôn thê kia của hắn thật đúng là không được người khác yêu thích...

Đều là hồ ly ngàn năm, vị Ngung Nhi cô nương này còn chơi cái gì mà tán trai với hắn, chuyện giữa nữ nhân tranh giành tình nhân, tâm cơ đấu đá, Lâm Tú gặp nhiều rồi, những thứ khác hắn không hiểu, duy chỉ có hiểu nữ nhân, đây là tự bản thân nàng dâng đến.

Hắn mỉm cười làm như vô tình hỏi: "Không biết Ngung Nhi cô nương thức tỉnh năng lực gì?"

Lý Bách Chương nghĩ nghĩ, nói: "Hình như là phi hành..."

"Phi hành..." Lâm Tú gật gật đầu, nói: "Là một năng lực không tệ."

Tự mình biết bay còn bảo Lâm Tú cống, không phải coi hắn trở thành con mồi thì là cái gì?

Có điều, Tiết Ngung Nhi coi hắn thành con mồi, vậy thì tại sao nàng lại không phải con mồi của Lâm Tú?

Nếu như nàng thật sự có tâm tư nào đó, Lâm Tú sẽ khiến cho nàng hiểu, thợ săn ưu tú nhất thường dùng phương thức làm con mồi để xuất hiện...

Tạm thời không quan tâm Tiết Ngung Nhi nữa, Lâm Tú kinh ngạc nhìn Lý Bách Chương, hỏi: "Lý huynh không phải vừa mới đến Dự Thuật Viện sao, sao cái gì cũng biết vậy?"

Lý Bách Chương thần bí cười, nói: "Cái này không được tính là gì cả. Trước khi vào Dự

Thuật Viện ta đã thăm dò không ít tin tức, Lâm huynh có muốn biết vị cô nương nào, cứ hỏi ta là được...”

Không thể tưởng tượng được Lý Bách Chương còn là một người chuyện gì cũng biết, trong Dịch Thuật Viện người nào có năng lực gì, đây chính là điều Lâm Tú cần biết, có hẳn ta ở bên cạnh, Lâm Tú có thể bớt được quá trình tự mình thu thập tin tức.

Lâm Tú khoác cánh tay lên trên vai Lý Bách Chương, cảm khái nói: “Ta và Lý huynh thật sự là hận gặp nhau muộn...”

Lý Bách Chương cũng nói ra lời từ tận đáy lòng: “Nếu có thể sớm vài năm gặp được Lâm huynh, ta cũng sẽ không cô độc như vậy...”

Khi ôm lấy vai Lý Bách Chương, thật ra cổ sức mạnh trong cơ thể Lâm Tú, đã đi vào trong cơ thể hẳn ta, chỉ tiếc trong thời gian ngắn không có gì, nếu như giữ động tác này trong thời gian dài, là ai cũng đều có thể nhìn ra điều không thích hợp.

Nóng vội sẽ không chiếm được sức mạnh lõi đình, vẫn là thành lập tình hữu nghị Hải Vương với hẳn trước, đợi tìm được thời cơ thích hợp thì sẽ chuốc hẳn say, sau đó, hê hê hê...

Vì thế Lâm Tú thúc thời thu tay, nói: “Ta đi về trước, lần sau sẽ hẹn Lý huynh uống rượu.”

Lý Bách Chương mỉm cười, nói: “Vui vẻ ngồi cùng.”

Vốn dĩ Lâm Tú muốn đợi vài ngày nữa mới ra tay, không ngờ Lý Bách Chương lại phối hợp như thế, vì thế hẳn dứt khoát nói: “Đổi ngày không bằng gặp ngày dù sao bây giờ

cũng là thời gian trưa, Trích Nguyệt Lâu, ta mời khách, người và ta không say không về."

Lý Bách Chương cũng không từ chối, cười ha ha nói: "Cuộc đời gặp được tri kỷ, nên uống cạn một chén lớn, đi!"

Sau đó không lâu, hai bóng người cất bước đi vào Trích Nguyệt Lâu.

Tiền chuồng quầy đang tính sổ ở bên trong, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, sau đó lập tức bỏ bàn tính trong tay xuống, vẻ mặt tươi cười đi ra, nói: "Lâm công tử, dẫn bằng hữu đến ăn cơm sao, hôm nay các ngài cứ ăn tự nhiên, gọi tự nhiên, ta mời khách..."

Đối với Lâm Tú, trong lòng Tiền chuồng quầy rất cảm kích.

Tuy nói hôm nay thời tiết đã chuyển lạnh, nhưng một tháng nay khách đến đã thành thói quen, không phải dễ dàng thay đổi như thế, so với một tháng trước, hiện nay Trích Nguyệt Lâu làm ăn tăng vọt, mỗi ngày đều có một số lượng lớn tiền đi vào, Tiền chuồng quầy là đại công thần lớn nhất, đã được thăng làm quản sự phủ Phò mã, mà tất cả những thứ này đều là nhờ phúc của Lâm Tú.

Lâm Tú và Tiền chuồng quầy là bằng hữu cũ, hẳn cũng không khách khí, nói: "Đây là Tiền chuồng quầy người nói đó, giúp chúng ta tìm một nhả gian, bê lên mấy món bạng hiệu, thêm một vò rượu, nhớ rõ nhất định phải là rượu mạnh nhất ở đây!"

Lâm Tú cố ý nhấn mạnh hai chữ "mạnh nhất".

Tiền chuồng quầy cười ha ha, nói: "Công tử yên tâm, nhất định sắp xếp thỏa đáng cho

hai ngài, tiểu nhị đến đây, đầu tiên dẫn hai vị công tử lên lầu.”

Quả nhiên Tiền chương quây là một người thành thật, cộng thêm cả Tôn Đại Lực, đám người Lâm Tú mới có ba người, hấn lại cho người ta bê lên đầy một bàn đồ ăn.

Yết hầu của Tôn Đại Lực không biết đã động bao nhiêu lần, Lâm Tú lại nhớ rất rõ, mục đích hấn đến nơi này không phải ăn cơm, hấn cầm bầu rượu lên, bỏ chén rượu sang một bên, trực tiếp cầm hai cái bát đến, sau khi đổ đầy, nói với Lý Bách Chương: “Đến, Lý huynh, ngươi và ta cùng uống chén này!”

Hai người bung bát lên uống một hơi cạn sạch, Lâm Tú lại đổ đầy, nói: “Một ly này, kính ngươi và ta đều hận gặp nhau muộn!”

“Một ly này, kính Uyển Nhi cô nương!”

“Một ly này, kính ngựa chạy đường bằng!”

“Một ly này, kính bệ hạ và nương nương!”

“Một ly này...”

...

Chương 95: Kết giao bằng hữu

Lúc Lâm Tú tỉnh lại, trời đã tối rồi.

“Hít...”

Hắn ở trên giường ngồi dậy, day day đầu, một hồi lâu mới nhớ lại được đã xảy ra chuyện gì.

Hắn mời khách ở Trích Nguyệt Lâu, muốn chuốc Lý Bách Chương quá chén, để lấy được sức mạnh lõi đình của Lý Bách Chương, hắn còn bảo Tiền chuồng quây của Trích Nguyệt Lâu bê rượu mạnh nhất lên.

Kế hoạch hoàn mỹ không sót mẻ, nhưng Lâm Tú đã xem nhẹ Lý Bách Chương, đánh giá cao mình.

Không sai, Tiền chuồng quây cầm rượu mạnh nhất lên, nhưng Lý Bách Chương không say mà là Lâm Tú say.

Nhớ lại hắn đời trước hàng năm lăn lộn ở quán bar quán ăn đêm, không nói ngàn chén không ngã, nhưng tử lượng cũng được, cái thân thể ở kiếp này, sao tử lượng lại kém như vậy...

Sơ ý...

Lâm Tú cảm nhận một chút, ngoại trừ tự bản thân hắn thức tỉnh, ngoại trừ sức mạnh vẫn luôn ngủ đông ở trong cơ thể, trong thân thể hắn, vẫn chỉ là ba loại năng lực, nói rõ hắn là Tôn Đại Lực đưa hắn về.

Xem ra, thông qua phương thức chuốc rượu để có được sức mạnh của Lý Bách Chương là hoàn toàn không thực hiện được.

Lâm Tú chỉ có thể củng cố quan hệ với hắn trước, rồi hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Ngủ cả ngày, Lâm Tú không buồn ngủ chút nào, vất vả lắm mới nằm đến hừng đông, hần đi ra khỏi nhà.

Bởi vì còn quá sớm, trên đường không có mấy người đi lại, nhưng bánh bao, cháo và một vài cửa hàng đã mở cửa, Lâm Tú ăn một lồng bánh bao, ăn một bát cháo, còn ăn một chén đậu hủ, lúc này mới không nhanh không chậm đi về phía Dịch Thuật Viện.

Lúc này, người đi trên đường đã dần dần nhiều lên, Dịch Thuật Viện vừa mới mở cửa, khi Lâm Tú đi đến Tầng Thư Các, nơi này không có người nào.

Hắn tìm một hồi trên giá sách, tìm mấy quyển sách, sau đó tìm một vị trí ở trong góc, tập trung tinh thần đọc.

Hôm nay sách Lâm Tú đọc đều là về võ đạo.

Đoạn thời gian trước không phải bận tu hành, thì chính là bận chuyện trong cung, vẫn luôn không có cơ hội tìm hiểu kiến thức về phương diện võ đạo, hôm nay vừa lúc nhàn rỗi, Lâm Tú dự định bù lại một chút.

Lúc trước, Linh m đã từng nói, võ đạo là do rất lâu trước đây có người không thức tỉnh được dịch thuật, đã sáng lập ra một con đường tu hành khác.

Sau khi nhập môn võ đại, ở trong thân thể cũng sẽ sinh ra một loại sức mạnh, tên là chân khí.

Chân khí là trụ cột tu hành võ đạo, giống như nguyên lực là trụ cột để thi triển dịch thuật vậy.

Để chân khí bám vào thân thể, hoặc là trên bình khí có phát huy sức mạnh vượt qua cực

hạn của con người, điểm khác so với dị thuật đó là võ đạo là thứ người nào cũng có thể tu hành, chỉ là quá trình gian nan hơn nhiều.

Theo suy nghĩ của Lâm Tú, dị thuật sư và cường giả võ đạo, thật ra chính là sự khác nhau giữa người dị năng và cao thủ võ lâm.

Chỉ là loại cao thủ võ lâm này, so với cao thủ trong tiểu thuyết võ hiệp càng thêm mạnh mẽ, cho dù là người dị năng ở trong tay bọn họ cũng không nhất định có thể chiếm được bao nhiêu ưu việt.

Căn cứ vào những ghi chép trong sách, dường như đầu tiên phải có đầy đủ nền tảng thân thể, nếu không sẽ có hại mà không có tác dụng gì, thảo nào tiết học trước Tôn giáp tập bắt bọn họ phải hiểu rõ vấn đề trước.

Nhập môn võ đạo, trong tình huống cần có nền tảng thân thể nhất định là điều kiện tiên quyết, từ một tên cường giả cấp địa, dẫn một tia chân khí của bản thân độ vào trong cơ thể, sau đó chủ động dẫn đường cho một tia chân khí này, dựa theo lộ tuyến nhất định ở trong cơ thể để vận hành.

Phối hợp với luyện tập nhất định, sau khi lặp lại nhiều lần quá trình này, mới có thể giữ một tia chân khí này ở lại trong cơ thể mình.

Đương nhiên, một vài kỳ tài ngút trời, cũng có thể tự mình sinh ra chân khí, nhưng điều này cần thời gian lâu hơn và cũng khó hơn, phần lớn người nhập môn võ đạo đều cần người khác chỉ dẫn.

Cho dù là cường giả võ đạo hạ cảnh cấp địa, cũng gần như tương đương với đệ thuật sư thức tỉnh năm lần năng lực, có một vài võ quán chuyên kinh doanh lĩnh vực này, đương nhiên giá cũng rất đắt, giáo tập Đệ Thuật Viện là miễn phí, đây cũng là một trong những tài nguyên của Đệ Thuật Viện.

Lâm Tú chậm rãi đọc sách, mà theo thời gian trôi qua, học sinh trong Tàng Thư Các, cũng dần dần nhiều lên.

Đột nhiên, Lâm Tú ngửi được một luồng mùi thơm ập vào mặt, hần ngẩng đầu, nhìn thấy Tiết Ngung Nhi đang từ trước mặt đi đến đối diện hắn.

Tiết Ngung Nhi ngẩng đầu liếc nhìn, thấy là Lâm Tú, bất ngờ nói: "Ồ, là công tử sao, thật là trùng hợp..."

Lâm Tú cũng mỉm cười với nàng, nói: "Đúng vậy, thật là trùng hợp, lại gặp được Ngung Nhi cô nương."

Tiết Ngung Nhi kinh ngạc nói: "Công tử quen ta sao?"

Lâm Tú nói: "Tứ mỹ Đệ Thuật Viện, sao có thể không biết, hơn nữa, ngày hôm qua những bạn cùng học của ta đã gọi tên Ngung Nhi cô nương không biết bao nhiêu lần..."

Chương 96: Kết giao bằng hữu (2)

Tiết Ngung Nhi cúi đầu, ngượng ngùng nói: "Đó đều là người nhiều chuyện gọi linh tinh..."

Lâm Tú lắc đầu, nói: "Nữ tử ở Dịch Thuật Viện không ít, Ngung Nhi cô nương có thể đứng vào tứ mỹ, đương nhiên có chỗ hơn người, không cần khiêm tốn..."

Đương nhiên Tiết Ngung Nhi rất đẹp, điểm này, là được hai nhân sĩ chuyên nghiệp là Lâm Tú và Lý Bách Chương cùng công nhận.

Dung mạo của nàng so với Tần Uyển, Triệu Linh m và công chúa Minh Hà kém một chút, có lẽ chỉ kém một ít, nhưng đáng người đẹp hơn công chúa Minh Hà, khí chất so với Linh m thì khiến cho người ta cảm thấy dễ tiếp cận hơn, người như vậy sẽ càng nhận được hoan nghênh của nam nhân.

Đương nhiên, Lâm Tú và Lý Bách Chương cũng có chung nhận thức, tuy Tiết Ngung Nhi không tệ, nhưng Uyển Nhi cô nương vẫn vĩnh viễn là thần.

Tiết Ngung Nhi ngồi ở đối diện Lâm Tú, chốc lát lại vuốt vuốt tóc, chốc lát lại mân mê miệng, nỗ lực thể hiện ra sự nhu hòa và mi hoặc của nữ tử, mà khi ánh mắt nàng lơ đãng nhìn về phía Lâm Tú, mới phát hiện hắn căn bản không nhìn nàng, ánh mắt chưa từng rời khỏi sách...

Trong lòng Tiết Ngung Nhi buồn bực, một đại mỹ nhân như thế ngồi ở đối diện hắn, hắn lại có thể thờ ơ, đến liếc mắt cũng không liếc một cái, điều này khiến nàng sinh ra hoài nghi thật mạnh về mị lực của mình.

Có điều, loại cảm xúc này rất nhanh đã bị Tiết Ngung Nhi vút ra sau đầu.

Lúc này, bộ dạng đoan trang anh tuấn của Lâm Tú ngồi ở đối diện nàng, từ từ lật từng trang sách, khiến cho Tiết Ngung Nhi cảm nhận được một loại mị lực nghiêm túc của nam nhân.

Lại nghĩ đến thân hình hoàn mỹ không tỳ vết của hắn, Tiết Ngung Nhi không khỏi đỏ mặt.

Nếu như hắn không phải vị hôn phu của nữ nhân kia, nếu như gia thế của hắn hiển hách thêm một chút, vậy thì Lâm Tú chính là lang quân như ý lý tưởng nhất của nàng, mỗi một buổi tối có thể ôm thân thể như thể đi vào giấc ngủ, là một loại hạnh phúc như thế nào.

Chỉ nghĩ một lát đã khiến cho thân thể nóng lên.

Nhưng mà, vừa nghĩ đến nam nhân như thế lại có thể là của Triệu Linh Quân, trong lòng nàng lại tràn ngập không phục.

Dựa vào cái gì từ nhỏ đến lớn, toàn bộ chuyện tốt đều để một mình nàng ta độc chiếm, đến ngay cả nam nhân tốt như thế cũng đều là của nàng ta, nàng nhất định sẽ khiến vị hôn phu của Triệu Linh Quân, quỳ gối trước váy của nàng, đến lúc đó, nữ nhân kia ở trước mặt nàng, còn có tư cách giữ bộ dáng cao cao tại thượng sao?

Bất tri bất giác, thời gian đã qua một canh giờ.

Lâm Tú đọc sách một canh giờ, Tiết Ngung Nhi nhìn Lâm Tú một canh giờ.

Lại qua một khắc nữa, Lâm Tú ngẩng đầu, nói với Tiết Ngung Nhi: "Ngung Nhi cô nương, cô nương còn nhìn ta như vậy nữa, chắc là sẽ không có ý gì với ta đó chứ, ta là người đã có vị hôn thê..."

Sắc mặt Tiết Ngung Nhi đỏ lên, tiếp đó sáng giọng: "Lâm công tử nghĩ đi đâu thế, đương nhiên Ngung Nhi biết người đã có vị hôn thê, nhưng Ngung Nhi chỉ muốn làm bằng hữu với người, chẳng lẽ đến cái này cũng không được sao?"

Quả nhiên nàng biết thân phận của mình, nói cách khác, những suy đoán khác của Lâm Tú, có lẽ cũng đúng.

Có điều, lời nói của Tiết Ngung Nhi, Lâm Tú nghe vẫn cảm thấy là lạ.

"Ta chỉ muốn làm bằng hữu với người." đây không phải là thủ đoạn tán gái lúc trước của hắn sao, không thể tưởng tượng được, Lâm Tú cũng có một ngày bị thả thính...

Con mồi dâng lên tận cửa, nào có đạo lý buông thả, hắn mỉm cười với Tiết Ngung Nhi, nói: "Thì ra là như thế, đương nhiên có thể rồi, ta thích nhất là kết giao bằng hữu..."

Từ giờ trở đi, Lâm Tú ở Dịch Thuật Viện có hai người bạn.

Lý Bách Chương và Tiết Ngung Nhi.

Chẳng qua, hai tình bạn này, hoặc nhiều hoặc ít lẫn vào trong đó thứ không đơn thuần.

Động cơ của Lâm Tú đối với Lý Bách Chương không đơn thuần, động cơ của Tiết Ngung Nhi đối với Lâm Tú cũng không đơn thuần, Lâm Tú đồng dạng cũng đánh chủ ý lên nàng,

có thể nói mỗi người đều có ý xấu riêng, đến cuối cùng ai có thể chiếm được tiện nghi của ai thì phải xem thủ đoạn của mỗi người.

Tiết võ đạo thứ hai, chính là vào ba ngày sau.

Một ngày này, Lâm Tú vẫn đến giáo trường sớm như thế, Lý Bách Chương cũng đã đến, lúc này, đang ngồi dưới tàng cây ở bên cạnh giáo trường, miệng ngậm một ngọn cỏ, ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn chưa từng rời khỏi nữ đồng song ở đối diện.

Nhìn thấy Lâm Tú đi đến, hắn phun ngọn cỏ ra, từ xa vẫy vẫy tay với Lâm Tú, lớn tiếng nói: "Lâm huynh, ở đây!"

Lâm Tú từ từ đi đến, sóng vai với Lý Bách Chương tựa vào trên cây: "Tử lượng của Lý huynh không tệ, chuyện ngày hôm đó, thật sự là hổ thẹn..."

Lý Bách Chương cười cười, nói: "Không sao, lần sau uống ít một chút là được."

Hai người tựa vào trên cây, câu có câu không nói chuyện, không bao lâu sau, một bóng hình xinh đẹp từ bên cạnh đi đến, cười nói: "Lâm công tử, các người đến sớm đó."

Chương 97: Cơ hội đến rồi

Nhìn thấy người đến là Tiết Ngung Nhi, Lý Bách Chương tự giác đứng dậy, nói: "Ta đi vệ sinh một chút."

Tiết Ngung Nhi cứ tự nhiên như thế mà ngồi vào chỗ của Lý Bách Chương, Lâm Tú không thể không thừa nhận, trong tứ mỹ của Dịch Thuật Viện, Tiết Ngung Nhi có nhiều người theo đuổi nhất cũng không phải không có nguyên nhân.

Đương nhiên Linh m xinh đẹp, nhưng mà bộ dáng của nàng vẫn luôn có cảm giác tránh xa đừng lại gần, người đến gần nàng sẽ bị lạnh chết.

Công chúa Minh Hà thân phận tôn quý, chỉ có thể đứng từ xa nhìn.

Tần Uyển rất mị lực, nhưng gia thế như vậy, hơn nữa nghe nói nàng tác phong không tốt, lời đồn nàng đồng thời giữ mỗi quan hệ không chính đáng với rất nhiều nam tử, tuy bên người cũng có không ít người vây quanh, nhưng thanh danh không thể so với ba nữ tử khác.

Tiết Ngung Nhi thì khác, tổ phụ là Quốc Công, gia thế gần với công chúa Minh Hà, hơn nữa nàng lại rất thân thiện, tùm thành một đoàn với không ít nam đồng song trong viện, nàng muốn cái gì, sẽ có vô số người tranh nhau mang đến cho nàng, nàng đối với những người theo đuổi đó, không đồng ý cũng không cự tuyệt, vẫn luôn duy trì quan hệ như gần như xa với mỗi người, bởi vậy, mọi người đối với nàng, trong lòng đều giữ một tia hy vọng, cũng khiến cho nàng trở

thành người được hoan nghênh nhất trong tú mỹ.

Những tiểu xử nam trong Dị Thuật Viện này ngây thơ không có kinh nghiệm tình yêu, đương nhiên không phân biệt được cái gì là trà xanh, cái gì là muối muối tốt, nhưng nàng lấy thủ đoạn này khoe khoang trước mặt Lâm Tú, còn có một chút ý giảng chuyện tán trai với lão hồ ly.

Đứng trước mặt Hải Vương có đẳng cấp cao hơn nhiều so với nàng, thân phận thợ săn và con mồi, thường thường sẽ sinh ra chuyển biến.

Chỉ chốc lát sau, Tiết Ngung Nhi đã bị Lâm Tú đùa cho che miệng cười khẽ, làm nũng đưa tay lên, nhẹ nhàng đánh vào đầu vai hấn, đỏ mặt nói: "Ha ha ha, Lâm công tử, người thật là xấu..."

Một màn này, đương nhiên khiến những nam đồng song đứng cách đó không xa nghiêng răng ken két.

Trong bọn họ có không ít người, sở dĩ chọn lớp võ đạo, chính là muốn xông về phía Tiết Ngung Nhi, nhưng bình thường bọn họ ở bên người Ngung Nhi cô nương, người trước người sau, nàng cũng chưa từng thân mật với bọn họ như vậy.

Không ngờ được, lúc này mới có lần thứ hai đi học, nàng đã bắt đầu liếc mắt đưa tình với tiểu tử kia.

Cái tên kia có cái gì tốt, không phải chỉ là bộ dạng so với bọn họ đẹp hơn, đáng người so với bọn họ tốt hơn, sức chịu đựng dài hơn so với bọn họ thôi sao... Nhìn hấn như thế, nói không chừng chỉ là một tên

chỉ được vẽ bề ngoài, Ngung Nhi cô nương nhất định là bị vẽ bề ngoài của hắc che mờ hai mắt.

Sắp đến thời gian vào học, Tiết Ngung Nhi đứng lên, nhẹ nhàng phẩy cổ bám vào trên váy, sau đó nói với Lâm Tú: "Sắp đến giờ vào học rồi, ta qua đó trước."

Lâm Tú gật gật đầu, nhìn theo Tiết Ngung Nhi rời đi, khóe miệng nhếch lên vẽ cười như có như không.

Lý Bách Chương từ bên cạnh đi đến, không khỏi tán thưởng nói: "Cao, thật sự là cao..."

Hắn ở một bên thấy rõ, đầu tiên là Tiết Ngung Nhi đến gần Lâm Tú trước, cũng là nàng tìm đề tài, không qua bao lâu, thế mà cuộc nói chuyện giữa bọn họ trực tiếp bị Lâm Tú chuyển thành chủ đạo, Tiết Ngung Nhi hoàn toàn đi theo tiết tấu của hắn, bị hắn đùa cho khi thì cười vui vẻ, khi thì oán trách...

Cái này nói rõ điều gì, nói rõ giữa hai người căn bản không cùng một đẳng cấp, mới vừa rồi không lâu hắn mới nhận ra được, vị Lâm huynh này chính là một cao nhân chân chính.

Tôn giáo tập đã từ bên ngoài giáo trường đi đến, Lâm Tú vỗ vỗ hông đứng lên, nói: "Đi học thôi..."

Hôm nay là tiết võ đạo thứ hai, vừa mới bắt đầu vào học, Tôn giáo tập đã lệnh cho các học sinh tiếp tục chạy vòng quanh giáo trường duy chỉ giữ lại tám người, Lâm Tú và Lý Bách Chương ở trong những người được giữ lại.

Lâm Tú phát hiện, tám người giữ lại này, đều là những người có biểu hiện thể chất nổi trội xuất sắc ở tiết học đầu tiên.

Tôn giáo tập nhìn bọn họ, nói: "Con đường võ đạo, không thể so với dị thuật, nếu như không có thân thể mạnh mẽ, huấn luyện cường độ mạnh, sẽ chỉ có tác dụng ngược, ba ngày trước ta đã kiểm tra qua rồi, thể chất mấy người các người rất cao, đã có thể nhập môn, ta sẽ vận chuyển một đạo chân khí vào trong cơ thể các người, các người nhớ kỹ lộ tuyến vận hành của đạo chân khí này, sau đó thử tự mình dẫn đường..."

Trong tám người, Lý Bách Chương và một người khác tên là Vương Uy đã tu luyện ra được chân khí, Tôn giáo tập để bọn họ ở một bên chờ, sau đó đi đến bên người Lâm Tú, nói: "Đưa tay."

Lâm Tú đưa bàn tay ra, Tôn giáo tập áp bàn tay dày rộng của hắn vào bàn tay của Lâm Tú, sức mạnh trong cơ thể Lâm Tú không có phản ứng gì, cái này nói rõ Tôn giáo tập là một cường giả võ đạo thuần túy.

Chương 98: Cơ hội đến rồi (2)

Ngay sau đó, Lâm Tú đã cảm giác được có một sức mạnh mãnh liệt bá đạo thông qua bàn tay hấn đi vào trong thân thể, sức mạnh này rất cuồng bạo, thậm chí khiến cho thân thể hấn sinh ra loại cảm giác đau đớn.

Khó trách tu hành võ đạo cần phải tăng cường thể chất trước, đến ngay cả hấn còn như thế này, vậy thì những người có thể chất kém đó, căn bản không thể nhận được sức mạnh như vậy, chỉ sợ một lần thôi cũng sẽ tạo thành tổn thương vĩnh viễn với cơ thể.

Sau khi loại sức mạnh này đi vào trong thân thể Lâm Tú, dựa vào lộ tuyến nào đó, chạy một vòng, Tôn giáo tập nói: "Nhớ kỹ con đường này, rồi thử giữ lại chân khí."

Lâm Tú gật gật đầu, thử dẫn đường vận chuyển sức mạnh này trong cơ thể, bởi vì chân khí này quá mức cuồng bạo, hấn cũng cần toàn lực ứng phó, nhưng cho dù như thế, cũng chỉ có thể khiến cho chân khí ở trong cơ thể vận chuyển nửa vòng, tiếp đó chậm rãi tiêu tán.

Tôn giáo tập gật gật đầu với hấn, nói: "Lần đầu thử đã có thể giữ lâu như vậy, đã xem như là không tệ rồi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng ba tháng, hấn là người có thể bước lên đi vào cánh cửa võ đạo."

Lâm Tú ôm quyền nói: "Đa tạ Tôn giáo tập."

Tôn giáo tập không nói gì nữa, tiếp tục đi về phía người tiếp theo, năm người còn lại, có người không chịu được chân khí đi

vào, thất bại tại chỗ, bị Tôn giáo tập đuổi đi chạy vòng, hai người khác giống như Lâm Tú, đều kiên trì được để cho chân khí chạy một vòng trong cơ thể.

Trong thời gian nghỉ ngơi, có một bóng người bỗng nhiên đi đến bên người Lâm Tú.

Lâm Tú có chút ấn tượng với người này, hẳn là người thứ hai ở đây đã tu ra được chân khí, hình như tên là Vương Uy.

Vương Uy đi đến bên người Lâm Tú, vỗ vỗ bả vai Lâm Tú, hạ giọng nói: "Ta cảnh cáo ngươi, cách xa Ngung Nhi cô nương một chút, ngươi không xứng với nàng."

Nói xong câu đó, hắn tự mình rời đi.

Tiết Ngung Nhi ở Dịch Thuật Viện có rất nhiều người theo đuổi, đối với lời cảnh cáo của Vương Uy, Lâm Tú cũng không có gì bất ngờ, lúc này, Lý Bách Chương đi đến, hỏi: "Hắn uy hiếp ngươi?"

Lâm Tú cười cười, nói: "Người trẻ tuổi, có thể hiểu được."

Lý Bách Chương lắc đầu nói: "Cũng là một người đáng thương, hẳn thật sự cho rằng có cơ hội ôm được mỹ nhân về, cháu gái của Tam đẳng công sao có thể gả cho con trai của Tam đẳng hầu, người đáng thương giống như hắn, nhiều lắm..."

Đột nhiên Lâm Tú hỏi: "Hắn thức tỉnh năng lực gì?"

Lý Bách Chương nghĩ nghĩ, nói: "Hình như là năng lực không gian, năng lực cấp huyền hạ phẩm, Ngung Nhi cô nương sao có thể coi trọng hắn..."

Trong lòng Lâm Tú chớp động, năng lực không gian, nghe có vẻ rất mạnh, nhưng thật ra không có tác dụng gì, nguyên nhân chủ yếu là năng lực này không có biện pháp tu hành, thức tỉnh hoàn toàn là dựa vào may mắn, dường như là mấy chục năm trước, có một người thức tỉnh năng lực này đến ba lần.

Sau đó người kia được chiêu lãm vào quân đội, lợi dụng năng lực của hắn, vận chuyển lương thực trong đại chiến, một mình hắn, có thể gánh vác được một nửa hậu cần của quân đội.

Lâm Tú phát hiện hắn là một người có lòng tham không đáy, thật không dám giấu giếm, năng lực không gian, hắn cũng muốn.

Cho dù là không thể dùng để chiến đấu, dùng để đựng đồ cũng không tệ, tùy tiện mở một không gian ở bên mình, thậm chí còn tiện hơn so với túi đựng vật và nhẫn không gian ở trong tiểu thuyết.

Nhưng mà người này ôm địch ý với hắn lớn như thế, chuốc hắn say là không thể nào, ngoại trừ cái đó ra, còn có phương pháp gì nữa?

Rất nhanh, Lâm Tú nhướng mày, trong lòng có một kế hoạch.

Ở bên phía nữ tử, vừa mới làm xong một vài luyện tập thể lực, Lâm Tú lách lư đi qua đó, đi đến bên người Tiết Ngung Nhi, vừa nói vừa cười với nàng.

Điều này khiến cho trong lòng Tiết Ngung Nhi mừng thầm, xem ra kế hoạch của nàng tiến hành rất thuận lợi.

Lâm Tú đã chủ động đến gần nàng.

Có người vui, đương nhiên có người sầu.

Ánh mắt Lâm Tú liếc nhìn Vương Uy một cái, phát hiện sắc mặt hắn xanh mét, nhìn ánh mắt hắn giống như là muốn ăn thịt người vậy.

Lâm Tú và Tiết Ngung Nhi nói chuyện chốc lát, đã đùa cho nàng che miệng cười không ngừng, cũng đánh mấy đấm không đau không ngứa lên người hắn, rồi lúc này mới quay trở về.

Vương Uy bởi vì hắn và Tiết Ngung Nhi nói chuyện mà đã cảnh cáo mình, nói ra hắn không linh lợi, hơn nữa dễ dàng ghen, một khi đã như thế, vậy thì để cho hắn chịu một chút kích thích...

Vốn dĩ Lâm Tú tưởng chuyện còn cần phiên phức một chút, không ngờ được hắn vừa mới quay lại, đã có một bóng người đi đến.

Ngực Vương Uy phập phồng, tức giận nhìn Lâm Tú, cắn răng nói: "Họ Lâm kia, ta muốn khiêu chiến với ngươi, ngươi có dám nhận không!"

Khóe miệng Lâm Tú hơi nhếch lên.

A ha, cơ hội đến rồi...

Chương 99: Hạn chế năng lực

Phía trên giáo trường, Lâm Tú nhìn Vương Uy, hỏi: "Khiêu chiến cái gì?"

Vương Uy cả giận nói: "Đánh với ta một trận, nếu như ta thắng, về sau ngươi cách xa Ngung Nhi cô nương một chút, nếu như ngươi thắng, ta không bao giờ đến gần Ngung Nhi cô nương nữa."

Trong Dị Thuật Viện, tụ tập đều là một đám người trẻ tuổi, trẻ tuổi khí thịnh, có va chạm lẫn nhau là điều khó tránh khỏi, tuy trong Dị Thuật Viện có quy định cấm đánh nhau, nhưng không cấm tỷ thí, trong tình huống công bình công chính, dùng phương thức của nam nhân chiến đấu một trận, đến điểm thì dừng, người thua tâm phục khẩu phục, người thắng cũng chính đại quang minh.

Tiết Ngung Nhi đã sớm chú ý đến tình huống bên này, nghe vậy nhắc váy chạy đến, bắt mắt nói với Vương Uy: "Vương Uy, ngươi làm cái gì vậy!"

Tiếp đó, nàng lại nhìn về phía Lâm Tú, nói: "Lâm Tú, đừng đồng ý với hắn!"

Tuy có nam tử vì nàng tranh giành tình nhân, trong lòng nàng rất có cảm giác thành tựu, cũng không chán ghét, nhưng lần này không giống, Lâm Tú là công cụ quan trọng nhất để nàng đánh bại Triệu Linh Quân, nếu như Lâm Tú thua, từ nay về sau không đến gần nàng nữa, vậy thì chẳng phải kế hoạch của nàng vừa mới bắt đầu đã tuyên bố thất bại rồi sao?

Nàng tuyệt đối sẽ không ngồi yên nhìn chuyện này xảy ra.

Tuy kế hoạch của Tiết Ngung Nhi phát sinh biến cố, nhưng kế hoạch của Lâm Tú vẫn dựa theo dự liệu tiến hành, hấn sao có thể tro mắt đứng nhìn năng lực không gian đã đến tay rồi lại bay mất?

Ánh mắt của hấn và Vương Uy nhìn thẳng vào nhau, gật gật đầu nói: "Ta nhận khiêu chiến của ngươi."

Tiết Ngung Nhi nóng nảy, giơ hai tay ra chắn trước mặt Lâm Tú, kiên định nói: "Không được, ta không đồng ý!"

Lâm Tú mỉm cười nhìn nàng, nói: "Ngung Nhi cô nương, đây là chiến đấu giữa nam nhân, xin cô nương đừng nhúng tay vào."

Đương nhiên Tiết Ngung Nhi biết, việc này liên quan đến tôn nghiêm của nam nhân, việc đã đến nước này, trận đấu này, đã không thể tránh được nữa.

Nàng chỉ có thể ảo não lui sang một bên, trong lòng chờ đợi, Lâm Tú nhất định phải thắng.

Cho dù khả năng này rất nhỏ.

Nếu như so năng lực dị thuật, ai thua ai thắng còn chưa chắc, nhưng Vương Uy đã luyện ra chân khí, nếu đánh nhau thì Lâm Tú sao có thể là đối thủ của hấn.

Khi nói chuyện, Tôn giáo tập cũng đã đi đến.

Thế mà hấn lại không ngăn cản hai người mà khoanh hai tay đứng ở bên cạnh, một bộ dáng dự định xem nào nhiệt.

Hấn xuất thân từ quân ngũ, tỷ thí luận bàn trong quân là chuyện bình thường, không có mâu thuẫn gì là đánh một trận không thể

giải quyết được cả, nếu không được, vậy thì lại đánh thêm một trận nữa.

Vương Uy đã luyện ra chân khí, nhưng cũng chỉ là một tia mà thôi, có hấn ở bên cạnh nhìn, sẽ không thể xảy ra chuyện lớn gì.

Thấy Tôn giáo tập không ngăn cản, Vương Uy hoàn toàn yên tâm, một bên giáo trường có vũ khí, đều là chế tạo bằng gỗ, hấn chọn hai thanh kiếm gỗ, một cái cầm trong tay, một cái ném cho Lâm Tú.

Lâm Tú ước lượng cây kiếm gỗ trong tay, không biết thanh kiếm này làm bằng gỗ gì, cầm trong tay cũng khá nặng.

“Cẩn thận đó!”

Lúc này, Vương Uy đã dùng tay cầm chuôi kiếm, chém về phía Lâm Tú.

Tôn giáo tập nhú mày, tuy chỉ là kiếm gỗ, nhưng sức mạnh lớn như thế chém vào trên đầu cũng có thể tạo thành hậu quả nghiêm trọng, huống chi Vương Uy còn dùng chân khí, học sinh trẻ tuổi này, có chút không biết nặng nhẹ.

Hấn đứng một bên, chuẩn bị tùy thời ra tay.

Lúc Vương Uy chém kiếm đến, Lâm Tú cũng nắm chặt đuôi kiếm, hấn không đón đỡ, mà cũng giơ kiếm chém đến.

Bốp!

Hai thanh kiếm gỗ va chạm ở không trung, phát ra tiếng kêu thanh thúy.

Răng rắc!

Trong đó một cây kiếm gỗ trực tiếp gãy đôi.

Cây kiếm gãy là của Vương Uy, Lâm Tú bỏ kiếm trong tay xuống, đầu kiếm kia còn lượn một đường cong trên không trung, rồi đánh vào trên trán Vương Uy.

Vương Uy chỉ cảm thấy đầu bị đánh một đòn nặng, lúc ấy trước mắt tối om, nghiêng ngả ngã xuống đất, không còn ý thức.

Chuyện xảy ra quá nhanh, ai cũng không ngờ, kết cục lại là như thế này.

Chỉ một chiêu hai người đã lập tức phân ra thắng bại.

Lâm Tú cầm kiếm gỗ trong tay, rõ ràng cũng bị khiếp sợ, tiếp đó, vẻ mặt hấn vô tội nói: "Thanh kiếm đó của hấn, hình như không quá rắn chắc..."

Bây giờ không phải lúc thảo luận vấn đề kiếm gỗ có rắn chắc không, Tôn giáo tập nhanh chóng đi lên, dò xét dưới mũi của Vương Uy, rồi mới thở phào một hơi: "Chỉ là ngất đi thôi, mau đi mời Viện Y..."

Lúc này, Lâm Tú chủ động ngồi xổm người xuống, đỡ Vương Uy lên, đồng thời xin lỗi nói: "Là họa do ta gây ta, ta cống Vương Uy đi Thái Y Viện, ta quen Thái Y ở đó..."

Nói xong, hấn đứng lên, lưng cống Vương Uy, chạy như điên về phía cửa lớn Dịch Thuật Viện.

Tôn giáo tập thấy hấn hiểu chuyện như thế, cũng không nói gì nữa.

Chương 100: Hạn chế năng lực (2)

Trong Dịch Thuật Viện, Lâm Tú sai bước, tốc độ đi rất nhanh, nhưng ra khỏi cửa lớn Dịch Thuật Viện, bước chân hắn lập tức chậm lại.

Từ đây đến Thái Y Viện, lộ trình đi khoảng năm phút đồng hồ, mà hắn cần một khắc mới có thể thành công phục chế năng lực của Vương Uy, cho nên đoạn đường này, Lâm Tú dự tính từ từ đi qua đó.

Đầu với hắn, Vương Uy cũng coi như là tự rước lấy nhục.

Tuy hắn không có chân khí, nhưng mà hắn có lực khí.

Một lực bằng mười người, chút chân khí này của hắn ta, ở trước mặt lực lượng của hắn, căn bản không đủ nhìn.

Lung công Vương Uy, Lâm Tú từ từ bước đi, đồng thời cũng đang không ngừng phục chế sức mạnh trong cơ thể hắn, một khắc nào đó, bỗng nhiên người đằng sau lưng có động tĩnh.

Không thể ngờ được, hắn ta lại có thể tinh nhanh như thế, chuyện này không được, hắn còn cần một đoạn thời gian nữa mới có thể phục chế thành công.

Lâm Tú không chút do dự, nâng tay phải lên, bỏ một cái về phía sau, chuẩn xác đánh vào đằng sau gáy Vương Uy.

Ngay sau đó, người trên lưng lại im lặng nằm xuống.

Nửa khắc sau, Lâm Tú mới đến Thái Y Viện.

Điều khiển cho Lâm Tú bất ngờ là, phục chế năng lực của Vương Uy, thật ra chỉ dùng nửa khắc, chỉ bằng một nửa so với phục chế năng lực của Đại Lực và Hải Đường cô nương, sự khác biệt giữa ba lần này là, hắc lấy hai loại năng lực kia thông qua bắt tay, còn bây giờ là cộng Vương Uy trên lưng.

Xem ra, tốc độ lấy năng lực, hình như có liên quan đến diện tích tiếp xúc với thân thể.

Lâm Tú âm thầm ghi nhớ điểm này.

Không bao lâu sau, trong Thái Y Viện, một lão Thái Y vuốt vuốt chòm râu, nói với Lâm Tú: "Không có gì đáng ngại, hắc chỉ là ngắt đi thôi, nghỉ ngơi một chút là được rồi."

Lâm Tú cười cười nói: "Vậy là tốt rồi, để cho hắc nghỉ ngơi ở trong này đi."

Nói xong, Lâm Tú bỏ lại hắc ta, đi đến trong sân của Thái Y Viện.

Bạch Song Song đang ở trong kho dược liệu lấy dược liệu ra phơi nắng, Lâm Tú đi đến đó, đỡ hộp trong tay nàng, nói: "Ta giúp cô nương..."

Hai người bận một lát, cuối cùng chuyển được hết tất cả dược liệu ra ngoài, bỗng nhiên Lâm Tú nhìn về phía Bạch Song Song, nói: "Song Song cô nương, ta có thể học bắt mạch với người không?"

Lần trước khi bắt mạch cho Thái Y, Lâm Tú đã nghĩ đến biện pháp này.

Trong tình huống bình thường, nhất định hắc không có biện pháp nào giữ được tiếp xúc da thịt đến thời gian một khắc với

Song Song cô nương, nhưng nếu hấn lấy có học tập thì không nhất định nữa.

Bắt mạch là kỹ thuật đứng đầu, nàng chỉ có thể tự tay dạy, cơ hội thường xuyên đi lại chẳng phải đã có rồi sao?

Nghe Lâm Tú nói muốn học bắt mạch với nàng, Bạch Song Song vui vẻ nói: "Được!"

Nàng nhìn trái nhìn phải, chỉ vào một cái bàn đá ở trong viện, nói: "Chúng ta đi đến đó đi."

Hai người ngồi xuống bên bàn đá, Bạch Song Song nói với Lâm Tú: "Mạch đập chậm, mạch trầm, số mạch, mỗi một loại mạch tượng thể hiện đều khác nhau, đối ứng với chúng bệnh, cùng với phương pháp trị liệu cũng khác nhau, đầu tiên người cần phải làm quen mỗi một loại mạch tượng mới được..."

Có thể nhìn ra, nàng là thật sự muốn dạy Lâm Tú y thuật, nàng nói hết một lượt đặc thù của mỗi một loại mạch tượng với Lâm Tú.

Chỉ dạy học bằng lý luận không đủ, nàng vén cổ tay áo bên phải của mình lên, đặt cổ tay trắng tuyết lên trên bàn đá, nói với Lâm Tú: "Người có thể chẩn một chút mạch của ta, khi bắt mạch lần đầu, không nên gấp gáp, nhất định phải chẩn nhiều lần, phải nhớ kỹ, thà chẩn nhiều chứ đừng chẩn lầm..."

Trong lòng Lâm Tú cảm động, Song Song cô nương còn thật sự suy nghĩ cho hấn, một lần bắt mạch ít nhất cũng có năm ba phút đồng hồ, cho dù diện tích tiếp xúc da thịt ít thời gian phục chế lâu, nhưng chẩn mười

lần tám lần cũng đủ rồi, hôm nay chẳng phải là song hỷ lâm môn sao?

Lâm Tú kiểm chế vui sướng trong lòng, vươn ba đầu ngón tay, nhẹ nhàng đặt lên cổ tay trắng nõn của nàng.

Ngay sau đó, vẻ mặt Lâm Tú hơi ngưng lại.

Không đúng!

Sao lại không có chút động tĩnh nào!

Vốn dĩ chỉ cần va chạm với người có năng lực dị thuật, lực lượng trong có thể hấn sẽ rục rịch, không chịu khống chế của Lâm Tú đi vào thân thể người khác, nhưng lúc này, tay của hắn đặt ở trên cổ tay Song Song cô nương một hồi lâu rồi, nhưng cổ sức mạnh kia vẫn không có động tĩnh gì.

Lẽ nào, Song Song cô nương không có dị thuật?

Điều đó không thể nào, chính mắt Lâm Tú đã nhìn thấy nàng sử dụng dị thuật, cũng chính miệng nàng thừa nhận, điểm này, không thể nào sai sót.

Rất nhanh, Lâm Tú đã ý thức được vấn đề ở đâu.

Chắc không phải là số lượng năng lực hấn phục chế, đã đến giới hạn đó chứ?

Nói như thế, lần đầu thức tỉnh loại năng lực nào đó, uy lực đều rất yếu, cần không ngừng thức tỉnh, mới có thể dần dần trở nên mạnh mẽ.

Chương 101 → 150

Chương 101: Hạn chế năng lực (3)

Mà loại năng lực "phục chế năng lực của người khác" này nói đến cùng, cũng là một loại năng lực, không quá có khả năng lần đầu thức tỉnh đã không có giới hạn, giai đoạn bây giờ Lâm Tú đã đạt đến giới hạn của năng lực phục chế, đợi đến khi nguyên lực của hắn thức tỉnh lần thứ hai, có lẽ mới có thể có điều đột phá.

Nghĩ đến điểm này, Lâm Tú mới yên tâm.

Nếu như giới hạn năng lực của hắn là bốn loại, vậy thì năng lực cuối cùng của hắn, nhất định sẽ lựa chọn chữa bệnh mà không phải là không gian, bây giờ xem ra, không cần biết là Song Song cô nương, Tiết Ngưng Nhi hay là Lý Bách Chương, muốn có được năng lực của bọn họ, phải đợi một đoạn thời gian nữa.

Khi bắt mạch là không thể bị quấy rầy, cho nên Bạch Song Song cũng không thúc giục Lâm Tú, mà ở một bên kiên nhẫn đợi.

Mà lúc này, ở cửa Thái Y Viện, một bóng người vội vã đi vào.

Triệu Linh m nghe nói Lâm Tú ở lớp võ đại làm người khác bị thương, nên lập tức bỏ chuyện ở trên tay xuống, đầu tiên đi vào Thái Y Viện xem xét tình hình.

Nhưng nàng vừa mới bước vào cửa Thái Y Viện, đã nhìn thấy Lâm Tú đang sờ tay cô nương nhà người ta.

Về mặt Triệu Linh m băng lạnh bước ra khỏi cửa lớn Thái Y Viện, Lâm Tú nhắm mắt đuổi theo đằng sau nàng ấy, giải thích nói:

"Vừa rồi ta thật sự là đang cùng Song Song cô nương học bắt mạch..."

Triệu Linh m dùng bước chân, quay đầu nhìn hần, nói: "Người thề."

Lâm Tú giơ bốn ngón tay chỉ lên trời, trịnh trọng nói: "Ta thề với trời, vừa rồi ta thật sự đang học bắt mạch với Song Song cô nương, nếu như có nửa lời nói rồi, vậy thì để ta, để ta..."

Lâm Tú nhìn Triệu Linh m, Triệu Linh m cũng nhìn hần, nói: "Tiếp tục..."

Môi Lâm Tú giật giật, nhưng lại không nói ra cái gì.

Cái này không đúng!

Dựa theo sáo lộ bình thường, không nên là vào lúc trước khi hần nói "để cho sấm sét đánh xuống", thì Linh m sẽ che miệng của hần, rồi nói "được rồi được rồi tin tưởng người" như vậy sao...

Tại sao nàng lại không làm theo sáo lộ bình thường vậy?

Giữa bọn họ, thật sự ngay cả chút điểm tin tưởng đó cũng không có sao?

Triệu Linh m thấy hần trầm mặc, nói: "Làm sao vậy, không biết thề như thế nào sao, có cần ta dạy người không, nói theo ta "Nếu như có nửa câu nói dối, sẽ để cho sấm sét trên trời giáng xuống, chết không được tử tế..."

Lâm Tú sao có thể thề như thế.

Là một người xuyên qua, tư tưởng chủ nghĩa duy vật, khoa học lịch sử của hần đã sớm bị thiên thạch kia đập nát từ lâu. Lỡ như thề xong, ông trời thật sự đánh sấm sét

lên đầu hấn, vậy thì hấn đi tìm ai nói lý lẽ?

Hấn cũng không phải Lý Bách Chương, không có năng lực một thân kháng lôi.

Nhưng hấn cũng không thể nói cho Linh m, hấn chỉ là vì năng lực của Song Song cô nương, chuyện này không khác gì bại lộ bí mật lớn nhất của mình.

Nhìn ánh mắt Triệu Linh m, Lâm Tú chỉ có thể cúi đầu, chậm rãi nói: "Được rồi, ta thừa nhận, ta chính là muốn sờ tay của con gái, ta không biết xấu hổ..."

Lâm Tú cảm thấy làm người phải chân thành một chút, huống hồ vốn dĩ hấn cũng không phải nam nhân tốt gì, thứ hấn theo đuổi là ngựa phi nước đại, là cả một ao cá chứ không phải là một con ngựa, một con cá.

Linh m phải thay đổi một chút cái nhìn về hấn.

Thấy Lâm Tú thành thật như vậy, thế mà Triệu Linh m lại không biết nói cái gì.

Rất nhanh, trên mặt nàng đã hiện ra sắc mặt giận dữ, chất vấn nói: "Người không phải đã đồng ý với ta, trước khi hôn ước được giải trừ, sẽ không có quan hệ thân mật với nữ tử khác sao, người không tuân thủ lời hứa!"

Lâm Tú giải thích nói: "Nhưng đó chỉ là cầm tay, không, ngay cả cầm tay cũng không tính, người cũng thấy đấy, không cần biết là Thái Y cô nương, hay là Song Song cô nương, ta chỉ đặt ngón tay ở trên cổ tay các nàng, cái này cũng coi như là quan hệ thân mật sao?"

Triệu Linh m nhớ lại một chút, phát hiện hình như Lâm Tú nói đúng, nếu như cái này cũng coi là quan hệ thân mật, vậy thì không phải mỗi một đại phu đều là đồ háo sắc sao.

Cứ tiếp tục như thế cũng không phải cách, Lâm Tú hỏi: "Bao giờ tỷ tỷ người trở về?"

Hắn đợi Triệu Linh Quân trở về, để giải trừ hôn ước với hắn đó.

Triệu Linh m tức giận, nói: "Không biết."

Trong lòng Lâm Tú phàn nàn, cô nương này, cả ngày ở bên ngoài chạy lung tung cái gì, đây không phải là chậm trễ người khác sao, làm cho hắn bắt mạch cho một cô gái, mà giống như là ngoại tình vậy, còn phải phòng bị cô em vợ tương lai phát hiện, loại cuộc sống này, đến lúc nào mới...

Lúc này, bỗng nhiên Triệu Linh m nói: "Lâm Tú."

Bình thường nàng đều không gọi cái tên Lâm Tú, hành động khác thường này khiến cho trong lòng Lâm Tú có chút không chắc chắn, hắn cách xa Triệu Linh m một chút, lúc này mới hỏi: "Chuyện gì?"

Chương 102: Coi thường hấn rồi

Triệu Linh m nhìn hấn, hỏi: "Có phải là người có người mình thích rồi không?"

Lâm Tú kinh ngạc nói: "Vì sao lại nói như thế?"

Triệu Linh m nói: "Từ khi người còn nhỏ, cho đến khi mười tám tuổi, gặp người là sẽ nhắc đến hôn ước của người và tỷ tỷ, bây giờ vì sao đột nhiên lại đổi ý, có phải là người có người mình thích rồi không?"

Lâm Tú ngẩn ra một chút, không tin nói: "Gặp người là nhắc, ta có sao?"

Triệu Linh m gật gật đầu.

Lâm Tú thầm nghĩ, đó là cái nỗi của người trước, không có một chút quan hệ nào với hấn, chỉ đành giải thích nói: "Khi đó con trẻ không hiểu chuyện, người đừng để trong lòng..."

Triệu Linh m tiếp tục hỏi: "Vậy vì sao người phải hủy phần hôn ước này, phải biết rằng, bất luận người muốn thành thân với nữ tử nào, nàng đều không so được với tỷ tỷ..."

Vốn dĩ Lâm Tú muốn nói, hấn không cần thành thân, dựa vào bộ dạng, thân thể của hấn, chỉ cần hấn tình nguyện, sẽ có vô số nữ tử yêu thương nhưng nhớ, hấn có thể mỗi ngày đổi một người, vì sao lại phải thất cổ lên một cái cây?

Không có gì bất ngờ xảy ra, khi hấn nói ra những lời này, nhất định sẽ bị đánh một trận.

Cho nên Lâm Tú quyết định để những lời này ở trong lòng.

Lúc này, bỗng nhiên trong đầu lóe lên, nếu như hắc có nữ tử trong lòng, chẳng phải là có lý do từ hôn sao?

Bỗng nhiên vẻ mặt Lâm Tú trở nên nghiêm túc, hắc nhìn Triệu Linh m, khẽ thở dài, nói: "Không ngờ được, vẫn là bị người nhìn ra rồi..."

Triệu Linh m ngăn ra, tiếp đó truy hỏi: "Thật sự có, là ai, là con hát ở Lê Hoa Uyển kia sao?"

Linh m thật sự là tri kỷ, ngay cả người cũng đã chọn xong cho hắc rồi, Lâm Tú thuận theo nàng nói: "Đúng vậy."

Triệu Linh m nhú mày, hỏi: "Người cảm thấy nàng ta so được với tỷ tỷ của ta?"

Lâm Tú lắc lắc đầu, nói: "Người không hiểu tình yêu, khi người thật sự thích một người, trong mắt của người chỉ có nàng, đừng nói tỷ tỷ của người, cho dù là tiên tử trên trời, ở trước mặt nàng cũng phải âm thầm phai mờ."

"Vậy thì vì sao người còn đi sờ tay của nữ Thái Y kia?"

"..."

"Ta còn nghe nói, ở trong Dịch Thuật Viện, người quan hệ rất gần với Tiết Ngung Nhi, vì nàng mà tranh giành tình nhân với người khác, thậm chí còn đánh nhau..."

"..."

Lâm Tú nghĩ nghĩ, thử hỏi: "Ta cũng không thể nói, ba người ta cũng thích nhỉ?"

Bỗng nhiên Triệu Linh m nở nụ cười, hỏi: "Người không phải muốn nói, toàn bộ nữ tử xinh đẹp, người đều thích đi?"

Lâm Tú không biết xấu hổ, nói: "Cái này, lòng yêu cái đẹp, người nào cũng có, ta chỉ là muốn cho toàn bộ nữ tử xinh đẹp một ngôi nhà ấm áp, cái này sai sao..."

Triệu Linh m hừ lạnh một tiếng nói: "Suýt chút nữa ta đã bị người lừa rồi, người như người, sao lại không thích tỷ tỷ được, chắc không phải người nghĩ, trước khi thành thân, muốn phóng túng một lần cuối cùng đi?"

Lâm Tú vội vàng nói: "Ta không có, thật sự không có!"

Triệu Linh m nhìn hần, lạnh lùng nói: "Ta sẽ không lại tin tưởng người nữa, nếu như lần sau để cho ta nhìn thấy người đi khắp nơi hái hoa ngắt cỏ, ta nhất định sẽ không khách khí!"

Nhân sinh tại thế, có rất nhiều chuyện thân bất do kỷ.

Tùng mơ ước cầm kiếm đi đến chân trời góc bể, ai ngờ kết hôn quá sớm rồi có con.

Tùng mơ ước ngựa phi nước đại xem hết mọi loại hoa, nhưng ngại có một cô em vợ không nghe lời.

Linh m không tin hần, Lâm Tú cũng không có cách gì, bởi vì hần không đánh lại được nàng.

Nhưng nàng coi lâm Tú là tỷ phu tương lai, ít nhất có một chỗ tốt, đó là nàng sẽ phải luôn giúp đỡ hần tu hành, hiện nay tu hành của Lâm Tú hoàn toàn dựa vào nàng, thật sự không có một tầng quan hệ như thế, chỉ sợ nàng sẽ không để ý hần nữa.

Nhiều nhất thì về sau khi phục chế năng lực của nữ tử thì cần thận một chút, không

để nàng phát hiện là được.

Sau khi về nhà, Lâm Tú đóng cửa phòng, sau đó lấy từ trong túi tiền ra một thỏi bạc.

Hắn để thỏi bạc ở trong lòng bàn tay, ngay sau đó, thỏi bạc thể mà biến mất trong hư không.

Tâm niệm Lâm Tú vừa động, thỏi bạc lại xuất hiện ở trong tay.

Đây chính là năng lực không gian hắn mới có được.

Đây cũng là trước khi năng lực thức tỉnh lần thứ hai, năng lực cuối cùng hắn có thể lấy được.

Bạc không phải biến mất trong hư không, mà là bị hắn di dời đến một không gian tùy thân, không gian đó không lớn, chỉ có một mét vuông, không có tác dụng gì quá lớn, nhưng dùng để đựng một ít vật phẩm tùy thân thì rất rộng.

Về phần năng lực không gian, lúc trước Lâm Tú đã tìm hiểu qua.

Mỗi một lần thức tỉnh, thể tích không gian đều sẽ tăng lên rất nhiều, sau khi thức tỉnh ba lần, không gian có thể sử dụng rất lớn, có thể dùng để vận lương, chuyển một vài vật nặng, nói tóm lại, chỉ cần có thể lấy tay tiếp xúc, để vào một không gian lớn nhỏ có thể cất chứa nó thì đều có thể chuyển dời đến không gian tùy thân, điều kiện tiên quyết là đây phải là vật chết...

Thật ra vật còn sống cũng được, nhưng lúc đi ra có còn sống hay không thì không thể bảo đảm.

Chương 103: Coi thường hắc rồi (2)

Về phần sau khi thức tỉnh lần bốn, năng lực này có đột biến gì, tạm thời không có ai biết, bởi vì năng lực không gian không có biện pháp tu hành, thức tỉnh hoàn toàn dựa vào may mắn, người đời trước thức tỉnh nhiều nhất chỉ có ba lần mà thôi.

Ngay vào lúc Lâm Tú đang làm quen năng lực mới, một bóng người đổ đầu, lão đảo đi từ hoàng cung ra.

Đến bây giờ Vương Uy vẫn không hiểu, vì sao hắc lại bại dưới tay Lâm Tú, lẽ nào thật sự là hắc không may mắn, chọn phải một thanh kiếm gỗ không rắn chắc.

Ngẩng đầu nhìn về phía trước không xa có một chiếc xe ngựa đang dừng, Vương Uy biến sắc, vội vàng đi đến đó, dừng ở trước cửa xe, cung kính, nói: "Công tử..."

Trong xe ngựa truyền ra một giọng nói: "Thế nào?"

Vương Uy ảo não nói: "Vốn dĩ có cơ hội phế hắc, nhưng mà ta không may mắn..."

Tiếng nói kia dừng một lát, mới chậm rãi mở miệng nói: "Một lần là không may, hai lần là không may, cũng không thể nào nhiều lần đều là không may, xem ra là ta đã coi thường hắc..."

Làm quen năng lực mới một hồi, Lâm Tú thả một chút bạc vụn, một thanh chủy thủ phòng thân vào trong không gian kia, khi đi vào trong viện, nhìn thấy Tôn Đại Lực đang nâng một hòn đá.

Thật sự nhìn từ góc độ nào đó, tu hành sức mạnh dị thuật và tu hành võ đạo đều có chỗ

thần kỳ giống nhau, hai người này đều rèn luyện thân thể, nhưng một người là nâng cao nguyên lực, một người là tu luyện chân khí.

Nếu như Tôn Đại Lực có thể nhập môn võ đạo, như thế về sau tu hành của hắn chính là bỏ ra một phần, thu hoạch hai phần.

Huấn luyện giống như bình thường, nguyên lực và chân khí lại có thể cùng tăng trưởng.

Thứ hắn khuyết thiếu chỉ là có người dẫn hắn vào cánh cửa võ đạo mà thôi.

Tôn Đại Lực làm hộ vệ của hắn, đương nhiên Lâm Tú cũng hi vọng hắn càng mạnh càng tốt, chỉ có điều hắn không phải học sinh Dị Thuật Viện, không thể nào giống như Lâm Tú, hưởng thụ tài nguyên của Dị Thuật Viện miễn phí, chỉ có thể thông qua con đường bên ngoài.

Lâm Tú trở về phòng lấy một chút bạc, rồi lại đi đến trong viện, nói: "Đại Lực, đi ra ngoài với ta."

Tụ Anh quán.

Tụ Anh quán là một võ quán ở ở Đông Thành Vương Đô, có thể mở một võ quán mở một nơi tắc đất tắc vàng như Đông Thành, vậy thì nhất định chủ võ quán này cũng có chút năng lực.

Sự thật chính là như thế.

Quán chủ của Tụ Anh quán là một võ giả cấp địa, tuy thực lực chỉ là hạ phẩm cấp địa, nhưng mà tương đương với dị thuật sư thức tỉnh năm lần năng lực, khi hắn còn trẻ, đã có một chút uy danh ở trong giới võ đạo, sau này khi thoái ẩn giang hồ, dựa vào

nhân mạch kết giao năm đó, mở một võ quán ở Vương Đô, mở rộng nhận đệ tử, hôm nay cũng coi như hoàn toàn đứng vững gót chân ở Vương Đô Đại Hạ.

Ngoại trừ nhận đệ tử ra, Tụ Anh quán cũng có chút làm ăn khác.

Ví dụ như giúp người chưa tu hành võ đạo nhập môn, chỉ là giá rất đắt, không phải gia đình nào cũng có thể chịu được.

Mỗi lần độ một đạo chân khí vào người khác, phải thu một trăm lượng bạc, nhưng lại không nhất định có thể thành công, cuối cùng có thể còn phải mất mấy trăm thậm chí hơn một nghìn lượng, đây không phải là cướp tiền thì là cái gì, sau đó Lâm Tú lại nghĩ đến chuyện người nào đó cướp tiền còn ác hơn so với hắn, nên cũng không phân nân ở trong lòng nữa.

Vật lấy quý làm hiếm, giống như ở toàn bộ Vương Đô này, có được dị thuật hàn băng, chỉ có hắn và Linh m, cho nên khi mùa hè băng khan hiếm, hắn có thể lấy năng lực của bản thân, kiểm soát giá băng của Vương Đô.

Cũng như thế, bởi vì võ giả nhập môn khó, tu luyện cũng khó, cho nên số lượng võ giả ít hơn so với dị thuật sư, võ giả cấp cao còn có thể so với động vật quý hiếm, dẫn người khác nhập môn, ít nhất phải có thực lực cấp địa, đương nhiên quyền ra giá cũng ở trong tay võ giả cấp cao.

Lâm Tú và Tôn Đại Lực vừa mới đi vào Tụ Anh quán đã thấy một đám hán tử trần trụi thân trên.

Dáng người những người này khôi ngô, cơ bắp trên người nổi lên, nhìn thấy rất có cảm giác chấn động, mỗi một cú đâm đá đều có thể mang đến từng trận xé gió, khiến Lâm Tú xem mà kinh hãi.

Một gã tráng hán nhìn thấy bọn họ, đi đến hỏi: "Hai người các ngươi, làm gì đó?"

Lâm Tú nói: "Chúng ta đến mời quán trưởng dẫn khí."

Tráng hán kia nhìn bọn hắn một cái, nói: "Bất luận thành công hay thất bại, mỗi một lần dẫn khí một trăm lượng bạc, không trả giá."

Lâm Tú gật gật đầu, nói: "Chúng ta biết quý củ, bạc đã cầm đến rồi."

Tráng hán nhìn hộp gỗ trong ngực Tôn Đại Lực, hất đầu, nói với hai người: "Đi theo ta."

Lâm Tú và Tôn Đại Lực theo tráng hán này, đi qua tiền đường, đến hậu viện Tụ Anh quán.

Vừa mới đặt chân vào hậu viện, mí mắt Lâm Tú giật mạnh.

Chương 104: Dẫn khí

Hắn nhìn thấy ở giữa hậu viện này có một con hồ đang nằm, con hồ này cao ít nhất một trượng, bộ dáng cao lớn uy mãnh, nhìn một cái rất chấn động.

Chỉ có điều hiện tại con hồ này có chút uể oải không phần chấn, vô lực nằm úp sấp trên mặt đất, thỉnh thoảng phát ra tiếng gầm nhẹ đau đớn.

Tráng hán kia nhìn thấy vẻ mặt biến hóa của Lâm Tú và Tôn Đại Lực, nhếch miệng khinh thường, nói: "Đừng sợ, đây là tọa kỵ của quán chủ chúng ta, các người không trêu chọc nó, nó sẽ không chủ động làm người khác bị thương..."

Tiếp đó, hắn đi đến đứng trước mặt một người trung niên dáng người tinh tráng ở trước con hồ, nói: "Su phụ, hai người kia đến tìm người dẫn khí..."

Ánh mắt người trung niên đều đang tập trung vào con hồ, không kiên nhẫn phát phát tay, nói: "Bảo bọn họ ngày hôm khác đến, hôm nay ta không có hứng thú."

Tuy tráng hán này bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ có thể nói với Lâm Tú và Tôn Đại Lực: "Các người cũng thấy đấy, su phụ ta nói hôm nay không có hứng thú, ngày khác các người lại đến."

Ánh mắt Lâm Tú nhìn chăm chăm vào con hồ, đột nhiên, hắn mở miệng nói: "Bệnh của con hồ này, ta có thể chữa."

Người trung niên kia nghe vậy, mạnh mẽ quay đầu, nhìn Lâm Tú hỏi: "Người có thể chữa?"

Lâm Tú gật gật đầu, nói: "Dựa theo kinh nghiệm nhiều năm chữa bệnh cho động vật của ta, con hổ này là bị hóc xương, các người mở miệng nó rồi lấy xương ở trong ra là được rồi."

Tôn Đại Lực nghe không hiểu gì, hấn gần như là nhìn thiếu gia lớn lên, ở đâu ra kinh nghiệm nhiều năm chữa bệnh cho động vật?

Người trung niên làm việc rất dứt khoát, hấn ngồi lên trên lưng con hổ, vươn hai tay, mạnh mẽ mở miệng con hổ ra, tuy thân thể con hổ này không ngừng vằn vẹo phản kháng, nhưng vẫn bị hấn mạnh mẽ khống chế.

Tráng hán kia nhìn vào trong miệng con hổ thăm dò, sợ hãi nói: "Su phụ, thật sự có xương mắc ở trong!"

Nói xong, hấn trực tiếp đưa tay vào trong miệng hổ, không bao lâu ra sau đã lấy ra một đoạn xương ở trong cổ họng con hổ ra, dị vật ở trong họng không còn, lão hổ nghiêng người, giẫy dựa khỏi trói buộc của người trung niên, ngựa mặt lên trời thét dài một tiếng, tiếng thét xe gió tràn ngập vui vẻ và thoải mái.

Người trung niên thấy vậy mừng rỡ, nói với Lâm Tú: "Đa tạ vị tiểu huynh đệ này, làm cho ta sốt ruột, mới sáng sớm cũng không biểu A Hổ bị làm sao..."

Tiếp đó hấn như là nhớ tới cái gì: "Tiểu huynh đệ là đến dẫn khí đúng không, đến đây đến đây, chúng ta vào bên trong nói."

Sau khi giải quyết vấn đề thú cưỡi, quán chủ Tụ Anh quán nhiệt tình với Lâm Tú hơn rất nhiều, lại một lần nữa trở lại trong

quán, Lâm Tú bảo Tôn Đại Lực đưa bạc lên, người trung niên nói: "Một cái nhắc tay mà thôi, không cần bạc, đây coi như là ta cảm ơn người giúp A Hồ."

Lâm Tú xấu hổ, nói: "Chuyện này sao có thể..."

Người trung niên khoát tay áo, nói: "Sao lại không thể, đây cũng không phải chuyện phiền toái gì, tận cho đến khi người dẫn khí thành công, ta sẽ không thu bạc của người."

Có thể không mất tiền là tốt nhất, bạc của ai cũng không phải là gió thổi đến, nói lời thật lòng, Lâm Tú vẫn rất thích không mất tiền.

Học thêm một loại ngôn ngữ, qua trọng như thế nào, đây không phải là bớt được mấy trăm lượng bạc sao...

Quán chủ Tụ Anh quán đứng lên, đi về phía trước hai bước, nói: "Bây giờ, có thể bắt đầu rồi."

Lâm Tú đá Tôn Đại Lực một cước, nói: "Còn thất thần ra đây làm gì, còn không đi lên!"

Tôn Đại Lực ngẩn ra một chút, hỏi: "Thiếu gia, là ta lên sao?"

Lâm Tú tức giận lại đá hấn một cước nói: "Người không lên chẳng lẽ là ta lên, rốt cuộc là người bảo vệ ta hay ta bảo vệ người!"

"Ồ ồ!"

Lúc này Tôn Đại Lực mới hiểu rõ, thì ra là thiếu gia muốn hấn học võ đạo, trước kia không phải hấn chưa từng nghĩ đến, nhưng

mà phí dẫn khí nhập môn võ đạo rất đắt, bán hẵn đi cũng không đủ, cho nên chỉ có thể bắt đắc dĩ từ bỏ.

Quán chủ Tụ Anh quán võ võ thân thể Tôn Đại Lực: "Là một hạt giống luyện võ tốt, đáng tiếc nhập môn quá muộn..."

Sau khi nói xong, hấn nắm cổ tay Tôn Đại Lực, độ một tia chân khí đến: "Nhớ kỹ lộ tuyến vận hành chân khí này ở trong thân thể ngươi, sau đó thử giữ lại nó, dựa theo con đường này thử dẫn đường nó vận hành..."

Thân thể Tôn Đại Lực đâu chỉ mạnh hơn Lâm Tú mười lần, tuy đoán được hấn tu luyện võ đạo sẽ nhanh hơn so với mình, nhưng Lâm Tú cũng không ngờ được, hấn lại có thể một lần đã dẫn khí thành công.

Tôn Đại lực thành công giữ một đạo chân khí đó ở trong thân thể, từ đó về sau, chỉ cần thường xuyên luyện tập, dẫn đường một tia chân khí này vận hành theo một lộ tuyến cố định, đạo chân khí này sẽ không ngừng lớn mạnh, mà điều này, chính là con đường của người tu hành võ đạo.

Chương 105: Dẫn khí (2)

Ngay cả quán chủ Tụ Anh quán cũng rất bất ngờ, không nhin được nói: "Ta đi ngang dọc cả một đời, người được dẫn khí không đến một nghìn cũng có tám trăm, nhưng có thể một lần thành công, cũng không gặp được mấy người, tiểu huynh đệ, thiên phú võ đạo của hộ vệ này không bình thường..."

Điểm khác nhau lớn nhất giữa võ đạo và dị thuật là, năng lực dị thuật là do trời ban, tu hành võ đạo lại cần có người dẫn nhập môn, hơn nữa dị thuật và võ đạo không liên quan đến nhau, thiên phú dị thuật bình thường, nhưng có thể thiên phú võ đạo rất tốt, ngược lại cũng như thế.

Tôn Đại Lực có thể một lần dẫn khí thành công, nói rõ thiên phú võ đạo của hắn vượt xa thiên phú dị thuật, chỉ là nhập môn muộn một chút, nếu như hắn dẫn khí nhập môn sớm hai mươi năm, có lẽ đã sớm là một vị võ sư xuất sắc.

Tâm tình của quán chủ Tụ Anh quán không tệ, cười nói với Lâm Tú: "Tiểu huynh đệ, ngươi có muốn thử xem không?"

Có thể không mất tiền thì làm sao có thể bỏ lỡ, Lâm Tú gật gật đầu, xấu hổ nói: "Vậy thì làm phiền Trần quán chủ rồi, về sau A Hổ có chuyện gì, Trần quán chủ cứ việc đến tìm ta..."

Lời nói đã nói đến đây rồi, Trần Hùng cũng không thể keo kiệt, hắn vung tay áo lên, nói: "Chỉ cần lời nói này của tiểu huynh đệ, hôm nay không nhập môn được võ đạo, cũng đừng nghĩ đến trở về..."

Một lúc lâu sau.

Lâm Tú và Tôn Đại Lực vui mừng đi ra khỏi Tụ Anh quán, đứng ở trên đường hắt đánh một quyền, cảm nhận được trong cơ thể có một sức mạnh đặc biệt đang chậm rãi di chuyển...

Mà lúc này, trong Tụ Anh quán.

Trần Hùng ngồi ở trên ghế, sắc mặt tái nhợt, toàn thân như nhũn ra, hắt muốn đứng lên, nhưng hai chân vô lực, lại lần nữa dựa vào trên ghế, hắt nhìn xung quanh, tức giận nói: "Còn thất thần làm gì, đồ ta đứng lên..."

...

Lâm Phủ

Một tay Lâm Tú siết thành quyền, không hề sử dụng sức mạnh của dị thuật, vận hành chân khí trong cơ thể đến cánh tay, sau đó vung một quyền ra.

Tuy không sinh ra âm thanh bùng nổ như khi Linh m vung quyền, nhưng cũng truyền đến tiếng xé gió trong không khí.

Đây là lực lượng của võ đạo, hoặc nói là lực lượng của chân khí.

Vận chuyển chân khí đến bộ phận nào đó trên cơ thể, sức mạnh của bộ phận đó có thể tăng lên trên diện rộng, điều này tương tự với dị thuật lực lượng, khác biệt là dị thuật lực lượng chỉ có thể cường hóa cơ thể, chân khí còn có thể bám vào binh khí, đối với võ giả đứng ở đỉnh cao võ đạo mà nói, một kiếm chém đứt sông ngòi không phải chuyện khó.

Cho dù dị thuật sư mạnh mẽ nhất gặp bọn hắt cũng phải tạm thời tránh mũi nhọn.

Vốn dĩ theo tốc độ dẫn khí cho hần mỗi tiết học một lần của Tôn giáo tập, ít nhất Lâm Tú cần ba tháng mới có thể nhập môn, không ngờ Trần quán chủ nhiệt tình như vậy, nhất quyết trong một ngày dẫn khí cho hần hơn hai mươi lần, cưỡng ép khiến Lâm Tú nhập môn võ đạo.

Nếu dựa theo giá cả thu phí bình thường, chuyện này cần hơn hai ngàn gần ba ngàn lượng bạc, chẳng trách mọi người đều công nhận võ đạo là thứ kẻ có tiền mới có thể tu hành được, những hộ tiểu phú bình thường đều không chịu nổi ép buộc như vậy.

May mà khó khăn nhất của võ đạo cũng chính là nhập môn, chỉ cần trong cơ thể có một luồng chân khí, sau này chỉ cần tu hành từng bước một là được.

Chuyện này xem như là một điểm vượt trội của võ đạo so với dị thuật, tuy nhập môn khó nhưng tu luyện đơn giản, bất kỳ ai chỉ cần chịu vất vả bỏ công đều có thể từ yếu thành mạnh, dị thuật lại khác, tương tự những thứ như lực lượng, đóng băng, còn có thể dựa vào hoàn cảnh tu luyện, nếu vận may không tốt thức tỉnh thú ngũ, không gian hoặc năng lực kỳ lạ nào khác, ngay cả tu luyện cũng không tu luyện được, lần đầu thức tỉnh chính là đỉnh phong.

Lâm Tú đang ở trong sân luyện quyền, Triệu Linh m từ ngoài viện đi vào.

Nàng thật sự thích màu trắng, hôm nay mặc váy dài màu nguyệt sắc xen lẫn một vài hoa văn màu xanh nhạt, nếu Lâm Tú đoán không nhầm, dưới váy nàng hẳn còn mặc quần dài màu trắng.

Từ sau khi quen biết Lâm Tú, phẩm vị y phục của nàng trở nên không dám khen tặng.

Hôm nay là ngày Lâm Tú theo nàng tu luyện, nhìn thấy nàng đến, Lâm Tú tự giác đi về phòng, Triệu Linh m lại nói: "Hôm nay không tu hành ở đây, mấy ngày nay người tiến bộ rất nhiều, tu hành như vậy không còn nhiều tác dụng nữa, ta đưa người đến một nơi khác."

Cũng may nhờ mấy việc lật vật của hoàng cung mới giúp Lâm Tú cứ cách hai ngày là có thể tiếp xúc với rất nhiều nguyên tinh, ngay cả Linh m cũng công nhận tốc độ tu hành của hắn ta.

Lâm Tú đi theo sau lưng nàng, tò mò hỏi: "Chúng ta đi đâu?"

Triệu Linh m chưa từng giải thích quá nhiều, thân nhiên nói: "Đến rồi sẽ biết."

Chương 106: Tâm cơ của Linh m

Cả đoạn đường đi theo nàng đến Dị Thuật Viện, xuyên qua mấy cánh cửa ánh trắng, trước cánh cửa cuối cùng, Lâm Tú dừng chân.

Phía trên cánh cửa này có khắc một chữ "Thiên" rất lớn, bước vào cánh cửa này chính là Thiên Tự Viện trong truyền thuyết.

Nghe nói trong Thiên Tự Viện hiện nay có mười học sinh, mỗi một người đều là thiên tài dị thuật hiếm có, bất kể là năng lực dị thuật hay thiên phú đều thuộc loại đứng đầu, Thiên Tự Viện là nơi tu hành của bọn hắn, học sinh của những viện khác không thể vào được.

Triệu Linh m nghiêng đầu nhìn Lâm Tú, nói: "Đi thôi, ta đã xin chỉ thị của viện trưởng, ngươi có thể vào."

Lâm Tú theo nàng vào trong, phát hiện bên trong là từng tiểu viện đơn độc, Triệu Linh m dẫn hắn đến trước một tiểu viện, đẩy cửa viện ra nói: "Vào đi."

Lâm Tú vừa bước vào viện đã cảm nhận được một luồng khí mát mẻ.

Không biết tại sao, nhiệt độ trong viện này lại thấp hơn so với bên ngoài rất nhiều, hơn nữa càng theo nàng đi vào trong nhiệt độ lại càng thấp, đi đến cửa của một căn phòng, chân mày Lâm Tú đã đông thành một lớp băng.

Triệu Linh m đẩy cửa phòng, khí lạnh thấu xương ập đến, Lâm Tú không nhịn được run rẩy.

Ánh mắt của hắn nhìn vào trong phòng, thấy một chiếc giường, nói chính xác hơn là một khối băng.

Chính giữa căn phòng có đặt một chiếc giường băng, vô số hàn khí toát ra từ giường băng lan rộng khắp căn phòng, khiến nơi này thoạt nhìn có chút cảm giác như tiên cảnh.

Triệu Linh m giải thích: "Đây là giường huyền băng, được chế tạo từ huyền băng vạn năm không tan ở cực bắc của vương triều Đại La, bình thường ta đều ở chỗ này tu luyện."

Lâm Tú thầm nghĩ không hổ là thiên tài của Thiên Tự Viện, học viện lại có thể cung cấp tài nguyên tu hành như vậy cho nàng, có giường huyền băng này thời gian tu hành của nàng sẽ không còn giới hạn trong mùa đông nữa, mà là một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày chỉ cần nàng muốn, mỗi ngày đều là trời đông giá rét.

Lâm Tú nhìn giường huyền băng, thăm dò hỏi: "Người để ta tu hành ở trên giường này à."

Triệu Linh m liếc mắt nhìn hắn, nói: "Nếu người không sợ đông chết thì cứ lên đi."

Lâm Tú đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, hắn không ngốc, hắn không sợ lạnh nhưng không sợ lạnh cũng có mức độ, nếu nhiệt độ quá thấp sẽ vượt qua cực hạn chịu đựng của hắn.

Giống như năng lực của công chúa Minh Hà là lửa, nhưng bây giờ ném nàng ta vào trong dung nham nàng ta vẫn sẽ chết.

Triệu Linh m nói: "Người cứ ngồi ở bên giường, cùng tu hành với ta."

Nói xong, nàng đi đến trước giường bằng, cởi giày, sau đó lên giường ngồi xếp bằng, Lâm Tú nhìn thấy không nhịn được rùng mình.

Cách xa như vậy mà hần còn thấy lạnh, cứ ngồi như thế mộng không thấy lạnh sao.

Đương nhiên hần không dám hỏi chuyện mộng của Linh m có lạnh hay không, thành thật đi đến trước giường, ngồi xếp bằng dưới đất, hàn khí tỏa ra từ trên giường không lúc nào không xâm nhập vào cơ thể hần, Lâm Tú nhất định phải hết sức chăm chú vận chuyển nguyên lực để chống lại.

Vốn dĩ hần không có tư cách sử dụng loại tài nguyên này, đây là thứ Linh m khó khăn lắm mới tranh thủ giúp hần, hần không thể cô phụ khổ tâm của nàng, Lâm Tú nhắm mắt, không phân tâm, toàn tâm toàn ý vận chuyển nguyên lực chống lại...

Trên giường huyền băng, Triệu Linh m chậm rãi mở mắt, nàng liếc nhìn Lâm Tú, khóe môi hiện ra ý cười như có như không.

Hơn một canh giờ sau.

Triệu Linh m và Lâm Tú ra khỏi Thiên Tự Viện, người trước thần thái sáng láng, người sau sắc mặt tái nhợt, bước chân bỗng bình như bị vết sạch cơ thể.

Trên thực tế, cơ thể Lâm Tú quả thật bị khoét rỗng.

Giường huyền băng kia quả nhiên là chí bảo tu hành dị thuật bằng, chỉ là đến gần nó một chút, sức mạnh trong cơ thể sẽ tự vận

chuyển, Lâm Tú kiên trì hơn một canh giờ, cuối cùng cũng kiệt sức.

Bây giờ cái gì hần cũng không cần, chỉ muốn về nhà ngủ một giấc.

Mệt, quá mệt mỏi.

Tiết Ngung Nhi đi theo vài người cùng trường từ xa bước tới, lúc nhìn thấy Lâm Tú, ánh mắt sáng lên, lập tức vẫy tay với hần, nói: "Lâm công tử, trùng hợp như vậy, chúng ta muốn đi dạo chơi mùa thu, huynh có đi cùng không."

Nếu Linh m không ở bên cạnh, nếu hần vẫn còn sức lực, Lâm Tú sẽ đi cùng nàng ta.

Nhưng bây giờ hần chỉ muốn về ngủ.

Lâm Tú phát tay, nói: "Xin lỗi, Ngung Nhi cô nương, hôm nay ta còn chuyện khác không đi cùng mọi người được."

"Được rồi..." Tiết Ngung Nhi có chút thất vọng gật đầu, sau đó lại nói: "Vậy ngày mai chúng ta đi Nam Hồ chơi thuyền, huynh nhất định phải đến đây."

Lâm Tú hữu khí vô lực mỉm cười: "Nhất định, nhất định."

Triệu Linh m không nói gì, chỉ là khoe môi khẽ cong, như cười như không.

Cuối cùng Lâm Tú cũng không thể cùng Tiết Ngung Nhi chơi thuyền trên hồ được, bởi vì thời gian đã hẹn với Tiết Ngung Nhi là buổi trưa, mà sáng sớm hần đã bị Triệu Linh m cưỡng ép tu hành hơn một canh giờ, dần vật đến một chút sức lực cũng không còn, cuối cùng vẫn bị Đại Lực công về, làm gì còn sức chèo thuyền.

Chương 107: Tâm cơ của Linh m (2)

Mấy ngày kể tiếp đều như vậy.

Trước kia cách ngày Linh m mới giúp hần tu hành một lần, bây giờ một ngày ba lần.

Lâm Tú không có thời gian ứng phó với Tiết Ngung Nhi, cũng không có thời gian đến hí lâu nghe khúc, càng đừng nói đến học y thuật cùng Song Song cô nương, mỗi ngày hần đều bị Linh m dẫn vật cho sức cùng lực kiệt, hết lần này đến lần khác, tâm tư gì cũng không còn...

Đương nhiên, hiệu quả khi chịu khó tu hành cũng rất rõ ràng, Lâm Tú mơ hồ cảm giác hần đã chạm đến rào cản nào đó.

Lại lần nữa nhìn thấy Triệu Linh m, Lâm Tú đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, chủ động nói: "Đi thôi..."

Triệu Linh m nhìn hần, nói: "Hôm nay không cần tu hành, ta đến là muốn nói với ngươi, ta phải rời khỏi Vương Đô mấy ngày, ngươi cũng không cần tu hành, bây giờ ngươi đã đến nút thắt, đợi ta trở về hần sẽ có thể giúp ngươi thức tỉnh lần nữa."

Lâm Tú ngẩn ra một lúc, sau đó ngạc nhiên lẫn vui mừng nói: "Cái gì, ngươi muốn đi, đi bao lâu."

Triệu Linh m cau mày: "Ta đi rồi, ngươi rất vui à."

Lâm Tú đè nén vẻ mừng như điên trong lòng: "Không có, không có, ha ha ha..."

Mất thấy chân mày Triệu Linh m chau lại càng sâu, Lâm Tú vội vàng nghiêm mặt nói: "Xin lỗi, ta không phải cười chuyện này,

ta chỉ nghĩ đến một số chuyện vui vẻ thôi, ha ha ha ha ha...”

Mẫu thân của Linh m muốn về nhà mẹ để thăm người thân, nàng cũng sẽ đi cùng, cần phải rời khỏi Vương Đô một khoảng thời gian.

Ngắn thì nửa tháng, dài thì một tháng, Lâm Tú sẽ không gặp được nàng.

Lâm Tú đương nhiên rất vui vẻ.

Tuy Linh m đối với hấn rất tốt, nhọc lòng vì chuyện tu hành của hấn, khi tự mình tu luyện cũng không quên dẫn Lâm Tú theo, nhưng mấy ngày nay Lâm Tú thật sự không có chút thời gian nào dành riêng cho mình.

Hấn nhớ thương năng lực của Tiết Ngung Nhi và Song Song cô nương, mong nhớ giọng hát của Thái Y.

Linh m vừa đi, hấn đã đến Lê Hoa Uyển.

Mấy ngày nay vẫn luôn tu hành cường độ cao, tinh thần căng chặt trong thời gian dài, hấn gấp gáp muốn được thả lỏng.

Lê Hoa Uyển, trong nhĩ các lầu hai.

Mấy ngày nay, Thái Y thường xuyên nhớ đến vị công tử đặc biệt kia, đã rất lâu hấn không đến đây nghe nàng hát khúc, có điều đây cũng không phải chuyện gì lạ.

Những quý công tử Vương Đô này, rất nhiều lúc đều là hứng khởi nhất thời, mấy ngày thích Thái Y, qua vài bữa lại thích Thanh Y Diệp Y, tùy theo niềm vui của bọn hấn, có lẽ hấn đã quên mất nàng rồi.

Lần trước khi vị cô nương dung mạo tuyệt đẹp kia rời khỏi, dường như rất không vui, đó là thể tử của hấn sao.

Hắn là vậy rồi...

Vị cô nương kia mới là xinh đẹp thật sự, trên người còn lộ ra một loại quý khí, hai người đứng cạnh nhau rất xứng đôi, như một đôi bích nhân.

Nàng khẽ thở dài, lúc ngẩng đầu vừa khéo nhìn thấy Lâm Tú từ bên ngoài đi vào.

Lâm Tú nhắc tay chào hỏi Thái Y, nói: "Thái Y cô nương, đã lâu không gặp, mấy ngày nay bận rộn chuyện khác, không có thời gian đến nghe khúc..."

Thái Y lấy lại tinh thần, vội nói: "Tất nhiên chính sự của công tử quan trọng, chuyện lần trước... phu nhân không tức giận chứ."

Nghe thấy hai chữ "phu nhân", Lâm Tú nhất thời không phản ứng kịp, sau đó mới ý thức được người nàng nói là Linh m, bèn giải thích: "Ta còn chưa thành hôn, làm gì có phu nhân..."

Thái Y khẽ sửng sốt, sau đó trong lòng vui vẻ nói: "Xin lỗi, là Thái Y hiểu lầm, hôm nay vẫn nghe những ca khúc công tử đã từng dạy cho ta sao."

Lâm Tú gật đầu, sau đó lại nói: "Chuyện này không gấp, thực ra hôm nay ta đến đây còn một chuyện khác muốn nói với cô."

Hắn nhìn Thái Y, nói: "Có lẽ Thái Y cô nương không biết, cô đã sớm thức tỉnh một loại dị thuật, chính nhờ loại dị thuật này mới khiến cho chất giọng của cô không giống người khác."

Thái Y nhớ lại chuyện lần trước Lâm Tú bắt mạch cho nàng, vẫn có chút khó tin nổi,

không tin tưởng hỏi: "Công tử nói ta sao, nhưng tại sao bản thân ta lại không biết."

Lâm Tú mỉm cười, nói: "Dị thuật này có tên là 'dị thuật âm', sau khi thức tỉnh, chỉ biểu hiện thay đổi vô hình ở âm thanh, bản thân cô nương không biết cũng là chuyện bình thường."

Lâm Tú lấy một quyển sách mỏng từ trong tay áo ra đưa cho Thái Y nói: "Quyển sách này có ghi chép chi tiết liên quan đến dị thuật âm, cô có thể đọc trước sau đó sao chép lại một phần."

Quyển sách này đương nhiên là Lâm Tú mượn từ tàng thư các ở, quyển sách này hẳn có tác dụng không nhỏ với Thái Y, trong sách còn ghi chép vài ca khúc, đồng thời đánh dấu âm luật hoàn chỉnh, nghe nói có sự trợ giúp cho lần thức tỉnh thứ hai của dị thuật âm.

Sau khi lật vài trang sách trong tay, Thái Y đã tin tưởng lời nói của Lâm Tú.

Bởi vì những gì trong sách miêu tả giống hệt tình hình của nàng, giọng của nàng vốn không khác gì mọi người, có một ngày bỗng nhiên xảy ra thay đổi, các tỷ muội đều nói giọng của nàng trở nên hay hơn, nàng vẫn luôn cho rằng đó là kết quả của khoảng thời gian luyện giọng, không ngờ vậy mà lại là do nàng thức tỉnh dị thuật...

Chương 108: Động tâm

Một lúc lâu sau, nàng mới lấy lại tinh thần, nói với Lâm Tú: "Đa tạ công tử, nếu không có huynh ta còn không biết bản thân cũng sở hữu dị thuật."

Lâm Tú phát tay nói: "Ta cũng trùng hợp đoán trúng mà thôi."

Sau đó, hắn có chút kinh ngạc hỏi: "Sao Thái Y cô nương lại biết ta họ Lâm?"

Hắn nhớ rõ mình chưa từng nói tên cho Thái Y biết.

Thái Y khẽ mỉm cười, nói: "Lần trước khi Bạch ngự y chữa bệnh cho ta, ta nghe nàng ấy gọi huynh là Lâm công tử."

"Thì ra là vậy." Lâm Tú gật đầu, nói: "Quên nói với cô nương, ta tên Lâm Tú..."

Hắn còn chưa nói xong, gương mặt Thái Y đã lộ vẻ kinh ngạc, không nhịn được nói: "Lâm Tú, công tử chính là Lâm Tú có hôn ước với đại tiểu thư Triệu gia sao?"

Lâm Tú đã quen phản ứng khi người khác nghe thấy tên của hắn, thân nhiên gật đầu, nói: "Là ta."

Nhìn Thái Y đã đánh giá hắn một lúc, Lâm Tú hỏi: "Thế nào, trên mặt ta có hoa sao?"

Thái Y đỏ mặt, sau đó cúi đầu, nói: "Không có, chỉ là ra đã sớm nghe tên của công tử, tỷ muội trong lâu cũng rất tò mò, rốt cuộc nam tử như thế nào mới có thể lấy được vị cô nương kia về nhà..."

Lâm Tú mỉm cười, hỏi: "Bây giờ nhìn thấy rồi, có phải cảm thấy ta không xứng với nàng ấy không?"

Thải Y liên tục nói: "Không có không có, công tử nói đùa rồi, huynh tuần tú lịch sự, làm sao có nữ tử mà huynh không xứng được, huynh và Triệu cô nương là trai tài gái sắc, xứng đôi vừa lứa..."

Lâm Tú phát tay, nói: "Được rồi được rồi, ta cũng biết ta không xứng với người ta, không nói mấy chuyện này nữa, ta vẫn thích nghe Thải Y cô nương hát, muộn một chút, ta sẽ dạy cho cô một ca khúc mới..."

Giọng hát của Thải Y cô nương thật sự chạm đến linh hồn, cách ca hát cộng thêm năng lực dị thuật, mị lực của âm nhạc trong giọng ca của nàng, có thể đạt đến cách diễn đạt hoàn hảo.

Cho nên từ xưa đến nay người sở hữu dị thuật âm, bất kể nam nữ, cuối cùng đều trở thành đào kép nổi tiếng.

Với thực lực của Thải Y, sau này cũng sẽ có một ngày như vậy.

Lâm Tú cảm thấy hần nên nhân lúc còn sớm giữ mối quan hệ tốt với nàng, nếu không chờ sau khi nàng hoàn toàn nổi tiếng, muốn nghe nàng hát sẽ không dễ dàng như lúc này nữa.

Mà giọng hát của nàng lại là phương thuốc duy nhất chữa lành nội tâm của Lâm Tú.

Nói thật, Lâm Tú đã động lòng riêng với nàng, thậm chí muốn giữ nàng bên cạnh, như vậy có thể tùy lúc tùy nơi nghe được giọng hát vô cùng êm tai của nàng.

Hơn nữa chất giọng dễ nghe như vậy, chỉ dùng để nghe ca khúc không khỏi quá đáng tiếc.

Dùng âm thanh này để giao lưu thảo luận nhân sinh, ai có thể chịu nổi đây...

Hay là, dứt khoát bao nàng.

Lâm Tú ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thái Y đang say mê xướng khúc, suy nghĩ trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Nàng xinh đẹp hào phóng, dịu dàng hiểu chuyện, chính là loại hình ngự tỳ mà Lâm Tú yêu thích, tuy không phải loại phát ra mị lực trí mạng từ trong ra ngoài như Tần Uyển Nhi, nhưng chất giọng tự nhiên của nàng lại là một điểm cộng lớn...

Lâm Tú nhìn ra được Thái Y có chút hảo cảm với hắn, đây là trực giác của Hải Vương.

Chỉ cần hắn chịu, trong một tháng sẽ có thể khiến một chút hảo cảm này biến thành thích, thậm chí là yêu.

Đây là do Lâm Tú dự định dùng cách tiếp cận từng bước một, dần dần lặng lẽ, nếu dùng một số thủ đoạn tích cực hơn một chút, để Thái Y đã có chút hảo cảm với hắn hoàn toàn đắm chìm, cũng chỉ cần ba đến năm ngày.

Vấn đề ở chỗ không khó để chiếm được Thái Y, thuyết phục Linh m không đánh gãy chân hắn lại không dễ dàng như vậy.

Ít nhất cũng phải chờ sau khi giải trừ hôn ước với Triệu gia.

Trước lúc đó, vẫn nên duy trì tình bạn thuần khiết với nàng thôi.

Lúc rời khỏi Lê Hoa Uyển, Lâm Tú vốn định trả tiền nhưng Thái Y lại kiên trì không nhận, nàng nhìn Lâm Tú, ánh mắt kiên định nói: "Tuy Thái Y là con hát, nhưng cũng

biết cách tu hành dị thuật cực kì quý giá, ơn cứu mạng của công tử Thái Y còn chưa báo đáp lại được công tử tặng sách, chẳng qua chỉ hát cho công tử nghe vài ca khúc thôi, nếu nhận thù lao chẳng phải sẽ trở thành người vong ân phụ nghĩa sao.”

Lâm Tú trước giờ không thích chiếm lợi của người khác, lần trước ông chủ tiệm bánh bao tặng hắn một khay bánh, hắn cũng tìm cơ hội để trả lại.

Linh m tốt với hắn, Lâm Tú cũng đang nghĩ cách báo đáp, Quý phi nương nương hai lần tặng trang sức trân bảo, Lâm Tú nghĩ cũng không thêm nghĩ đã đưa cho nàng.

Nhưng lần này hắn lại không kiên trì.

Sớm muộn gì cũng là người của hắn, về sau sẽ chiếm tiện nghi của nàng rất nhiều, cũng không kém một hai lần này.

Trước cửa Lê Hoa Uyển, Thái Y nhìn Lâm Tú đi xa, sau đó trong lòng khẽ thở dài.

Vị hôn thê của Lâm công tử là thiên chi kiêu nữ Triệu thị, nàng chỉ là con hát cũng nghe nói đến chuyện của nàng ấy, hai người trai tài gái sắc, chính là trời sinh một đôi, buồn cười là nàng còn từng si tâm vọng tưởng như vậy.

Nàng mỉm cười tự giấu, vĩnh viễn chôn chặt một chút tình cảm kia dưới đáy lòng.

Chương 109: Sơ hở

Lại lần nữa học tiết võ đạo, Tôn giáo tập kinh ngạc nhìn Lâm Tú, hỏi: "Người dẫn khí thành công rồi."

Lâm Tú gật đầu, nói: "Có bằng hữu mở võ quán đã giúp ta."

Dẫn khí ít nhất cần phải là võ giả Địa cấp như hắn ta, Tôn giáo tập không ngờ Lâm Tú còn có bằng hữu như vậy, nhưng cũng không nói thêm gì chỉ lên tiếng: "Nếu người đã dẫn khí thành công, hôm nay chương trình học của người sẽ có chút thay đổi."

Dẫn khí thành công hay không, nội dung của tiết học võ đạo cũng sẽ khác nhau.

Còn chưa dẫn khí cùng với tổ chất cơ thể quá thấp, sẽ lấy việc nâng cao tổ chất cơ thể làm chủ chuẩn bị cho dẫn khí sau này, mà người dẫn khí thành công như Lý Bách Chương và Lâm Tú, sẽ lấy tu luyện võ đạo làm chủ.

Mà trọng điểm tu luyện của bọn hắn chính là kiểm soát chân khí.

Nếu vận chuyển chân khí đến bộ phận nào đó trên cơ thể công kích, hoặc để chân khí bám vào trên binh khí, với Lâm Tú mà nói vẫn có độ khó, trong cơ thể hắn chỉ có một luồng chân khí yếu ớt, hơn nữa tốc độ vận chuyển rất chậm, quá trình tích lũy cần rất lâu, trước mắt hắn không thể làm được việc chuyển chân khí bám vào binh khí.

Thời gian nghỉ ngơi giữa tiết học, Tiết Ngung Nhi từ xa bước đến, nàng lấy thiếp mời từ trong tay áo ra đưa cho Lâm Tú, nói: "Qua mấy ngày nữa là sinh thần của

ta, đến lúc đó ta sẽ thiết yên ở nhà, chắc lần này huynh sẽ không từ chối ta đây chứ."

Hai tay Lâm Tú nhận thiệp mời, xin lỗi nói: "Không đâu không đâu, mấy ngày trước thật sự quá bận, sinh thần của Ngung Nhi cô nương, ta nhất định sẽ đến."

Lâm Tú nhìn thiệp mời mới biết, qua vài ngày nữa Tiết Ngung Nhi đã mười tám rồi.

Rất khó tưởng tượng một cô nương chưa đến mười tám tuổi lại phát triển tốt như thế, cho nàng leo cây nhiều lần như vậy, bữa tiệc sinh thần lần này Lâm Tú hiển nhiên không có lý do vắng mặt.

Hắn mỉm cười với Tiết Ngung Nhi, hỏi: "Mấy ngày nay Vương Uy có còn làm phiền cô hay không."

Lâm Tú nhắc đến chuyện này, Tiết Ngung Nhi nhớ đến hôm đó Lâm Tú và Vương Uy ghen tuông tranh giành tình cảm vì nàng, trượng phu tương lai của Triệu Linh Quân vì nàng quyết đấu với người khác, nghĩ thôi cũng rất có cảm giác thành tựu.

Trong lòng nàng mừng thầm, ngoài mặt lại giả vờ không vui, oán trách nói: "Huynh còn nói nữa, ai bảo huynh thi đấu với hắn ta, lỡ như huynh thua thì sao?"

Lâm Tú nhún vai, nói: "Chẳng phải ta đã thắng rồi sao."

Nói tới đây, trên mặt Tiết Ngung Nhi hiện lên vẻ nghi ngờ, lẩm bẩm nói: "Kỳ lạ, tại sao Vương Uy lại muốn đánh cược với huynh như vậy, trước đây hắn ta đều xoay quanh Tần Uyển mà..."

Lâm Tú ngẩn ra một lúc, ánh mắt hơi nghiêm nghị, sau đó nhìn Tiết Ngung Nhi hỏi: "Ngung Nhi cô nương và Vương Uy trước đây không quen sao?"

Tiết Ngung Nhi lắc đầu, nói: "Không quen thuộc lắm, còn chẳng nói được mấy câu."

Lâm Tú trầm mặc một lúc, sau đó nở nụ cười nói: "Tóm lại hẳn ta không phiền cô nương là tốt rồi, được rồi, ta phải đi học, chúng ta gặp lại trên yến hội..."

Sau khi tách ra với Tiết Ngung Nhi, Lâm Tú cầm thanh kiếm gỗ trong tay, theo yêu cầu của Tôn giáo tập giữ vững cùng một động tác vung vẩy, ánh mắt lại nhìn về Vương Uy ở phía trước.

Bao gồm Tôn giáo tập, thậm chí ngay cả bản thân Vương Uy chỉ sợ đều cho rằng kiếm gỗ mà hắn chọn không rắn chắc, nhưng chỉ có Lâm Tú biết thanh kiếm đó chắc đến mức không thể rắn chắc hơn được nữa.

Đối với một kiếm chém xuống đầu của hắn, Vương Uy ra tay hết sức, không hề giữ lại.

Nếu không phải như vậy thanh kiếm gỗ của hắn sẽ không bị gãy trong chớp mắt, phải biết dự tính ban đầu của Lâm Tú là sau khi chịu vài cú đánh trên người, sẽ giả vờ vô ý đánh ngất Vương Uy, bởi vì Vương Uy dốc hết toàn lực khiến kiếm gỗ không thể chịu nổi lực đạo của hai người, mới gãy ngay lập tức ở lần đánh nhau đầu tiên.

Vương Uy đã luyện ra chân khí, một kích toàn lực của hắn ta đánh lên đầu người bình thường, nhẹ thì vỡ đầu chảy máu, nặng thì đi đời nhà ma.

Lâm Tú vốn cho rằng hắn ta bị mỹ sắc của Tiết Ngung Nhi làm cho đầu óc choáng váng, quá ghen tuông mà mất đi lý trí, ra tay quên mất nặng nhẹ.

Nhưng Tiết Ngung Nhi lại nói, hai người hoàn toàn không quen thân, Vương Uy cũng chưa từng theo đuổi nàng.

Nói cách khác Vương Uy ghen chỉ là ngụy trang, từ đầu đến cuối hắn ta đều nhắm vào mình.

Lâm Tú không biết trước kia nhi tử Bình An bá có từng dắc tội với người này hay không, cho dù từng dắc tội rồi cuộc giữa hai người có thâm cừ đại hận gì đáng để hắn ta tay độc ác với hắn như vậy ở tiết võ đạo.

Hay hắn ta là người hâm mộ cực đoan của vị hôn thê nhà mình, không muốn nữ thần gả cho mình cho nên mới dự tính trừ khử Lâm Tú.

Lâm Tú chưa từng nghĩ đến Vương Uy muốn lấy Triệu Linh Quân, không phải hắn chuồng mắt Vương Uy, mà là Vương Uy không xứng.

Chương 110: Sơ hở (2)

Lúc này những gì Lâm Tú liên tưởng đến không chỉ có vậy.

Lần ám sát tối hôm đó, liệu có phải có liên quan đến người này hay không.

Sau khi tên thích khách kia chết, tất cả manh mối đều đột ngột cắt đứt, Thanh Lại ti không tra ra chuyện gì đã đóng hồ sơ vụ án này lại, nhưng trong lòng Lâm Tú chuyện này vẫn chưa trôi qua.

Dù sao người ẩn nấp trong bóng tối kia muốn lấy mạng của hắn...

Nếu không phải lúc trò chuyện với Tiết Ngung Nhi, nàng vô tình nhắc đến Vương Uy không hề theo đuổi nàng, có lẽ Lâm Tú vẫn luôn cho rằng đây là chuyện xảy ra do tranh giành ghen tuông.

Vương Uy nguy trang rất tốt, chỉ đáng tiếc vẫn để lộ sơ hở.

Lúc này, Lý Bách Chương bước qua, nhìn thiếp mời trong tay Lâm Tú, cảm thán nói: "Lâm huynh thật lợi hại, ngay cả thiếp mời sinh thần của Ngung Nhi cô nương cũng lấy được."

Lâm Tú nhìn hắn ta, hỏi: "Lẽ nào nàng ấy không đưa cho ngươi sao?"

Lý Bách Chương u oán nhìn hắn một cái, nói: "Lời này của Lâm huynh thật tổn thương người ta, lớp võ đạo nhiều người như vậy, lấy được thiếp mời cũng chỉ có mình ngươi thôi, nếu thiếp mời này gặp ai cũng phát e rằng phủ Tiết quốc công sẽ chặt kín hết chỗ..."

Lâm Tú nghe vậy, không khỏi thở dài vì các nam đồng bào khác trong lớp võ đạo.

Nịnh bợ ton hót, nịnh đến cuối cùng, không có gì cả.

Bình thường bọn hăn đi bên cạnh Tiết Ngung Nhi làm tùy tùng, gọi là đến, đuổi là đi, đến cuối cùng ngay cả thiếp mời sinh thần cũng không lấy được...

Tầm mắt Lâm Tú nhìn về một hướng khác, hỏi: "Vương Uy cũng không có sao?"

Lý Bách Chương nói: "Phụ thân của Vương Uy là Quảng An hầu, ít nhiều gì cũng là chức Tam đẳng hầu, vốn cũng nên có thiếp mời, nhưng chẳng phải lần trước hăn ta khiêu chiến với người thất bại rồi sao, theo đánh cược sau này phải cách Ngung Nhi cô nương xa một chút, cho dù Ngung Nhi cô nương đưa cho hăn ta, hăn ta cũng không có mặt mũi để nhận."

Lâm Tú nhìn Lý Bách Chương, kinh ngạc nói: "Hình như Lý huynh rất hiểu biết quyền quý Vương Đô."

Lý Bách Chương mỉm cười, nói: "Đương nhiên, Vương Đô là nơi nào, quyền quý đầy đất, bách tính bình dân như chúng ta nếu không quen biết bọn hăn, bất cần đắc tội người nào đó sợ là chết rồi cũng không biết tại sao."

Lời này của Lý Bách Chương không sai, nhưng cũng không nghiêm trọng như vậy.

Không chỉ bách tính bình dân, cho dù là một trong số những quyền quý đó đắc tội với quyền quý có thể lực cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

Lúc này, Lý Bách Chương bỗng nhiên lại hỏi: "Không biết Lâm huynh đã nghĩ ra tặng cho Ngung Nhi cô nương lễ vật gì chưa?"

Lâm Tú nghi ngờ nói: "A, còn phải tặng lễ vật sao?"

Lý Bách Chương nhìn hắn với ánh mắt quái dị, nói: "Lâm huynh tưởng đến tham gia yến hội là ăn chùa uống chùa sao?"

Mấy ngày nay đã quen ăn uống miễn phí, vừa nãy Lâm Tú thật sự không nghĩ đến việc này.

Lúc này hắn có chút khó khăn rồi.

Tiết Ngung Nhi sinh ra ở nhà đại phú đại quý, có thứ gì tốt chưa từng thấy qua, tặng đồ rẻ thì có chút không ra tay được, tặng đồ quý giá Lâm Tú lại không nỡ.

Dù sao hắn kiếm tiền nuôi gia đình cũng không dễ dàng, tiền kiếm được một sống một chết, có thể còn không nhiều bằng tiền tiêu vật của Tiết Ngung Nhi, lễ vật vượt quá mười lượng bạc Lâm Tú phải cân nhắc lại đành hoảng.

Hơn nữa tặng lễ vật mười mấy hai mươi mấy lượng, hắn cũng không muốn mất mặt.

Nếu trâm cài vòng ngọc mà Quý phi nương nương ban cho vẫn còn thì tốt rồi, trang sức của nàng đều là đồ tốt, cho dù Tiết Ngung Nhi kiến thức rộng rãi hắn cũng không chịu được sức hút của hai món đồ kia.

Suy nghĩ này chỉ xét qua trong đầu Lâm Tú, mấy món đồ tốt kia để tặng Triệu Linh m, tặng cho nữ nhân khác hắn thật sự không nỡ.

Cuối cùng, Lâm Tú cúi đầu nhìn thiếp mời vàng trong tay, hỏi Lý Bách Chương: "Người nói bây giờ ta trả thiếp mời này về còn kịp không?"

Lý Bách Chương hít sâu một hơi, nói: "Lâm huynh, người quá đáng rồi..."

Những thứ mà người khác cầu còn không được hẳn lại muốn trả về, dường như thật sự có chút không phải chuyện người làm, cuối cùng Lâm Tú vẫn nhận thiếp mời.

Lễ vật vẫn phải tặng, nhưng phải tiết kiệm tiền một chút, mà tặng quà thể nào vừa tiết kiệm vừa khiến cô nương hài lòng là một kỹ năng cơ bản của Hải Vương đủ tư cách...

Một canh giờ sau, tiết học võ đạo hôm nay kết thúc.

Cũng vừa khéo đến giờ ăn cơm, các học sinh vừa kết thúc luyện tập lê tấm thân mệt mỏi ra khỏi Dị Thuật Viện, chuẩn bị ăn no một bữa để khao cơ thể cạn kiệt của mình.

Trích Nguyệt Lâu là tửu lâu gần đây làm ăn tốt nhất Vương Đô, dưới sự thúc đẩy tâm lý đám đông, đa số học sinh đều chọn chỗ này, tuy chi tiêu ở đây rất đắt nhưng mọi người cũng xuất thân từ gia đình giàu có, không hề để ý chút bạc ấy.

Chỉ có nhóm người Vương Uy, đi ngang qua cửa Trích Nguyệt Lâu, bước vào một tửu lâu khác cách đó không xa.

Chương 111: Liên kết lại

Đây vốn dĩ là chuyện bình thường, có lẽ đồ ăn ở Trích Nguyệt Lâu không hợp khẩu vị, có lẽ cảm thấy Trích Nguyệt Lâu đông người ồn ào, cũng không ai chú ý đến bọn hắn.

Trừ Lâm Tú.

Hắn ngẩng đầu, nhìn Vương Uy bước vào Thiên Hương Lâu, vẻ mặt như có suy nghĩ...

Lý Bách Chương vỗ vai của hắn, nói: "Đi thôi Lâm huynh, lần trước người mời ta, lần này nên để ta mời người..."

Lâm Tú không hề xa lạ gì với Thiên Hương Lâu.

Khoảng thời gian trước, bởi vì chuyện chế băng hắn từng xảy ra xung đột với Thiên Hương Lâu, sau này nhi tử Đông Thành Úy vì muốn ép hắn vào khuôn khổ, thiết kế hãm hại hắn, ngược lại bị hắn đùa bỡn.

Rồi sau đó có lẽ biết Lâm Tú làm việc cho hoàng cung, Thiên Hương Lâu cùng phủ Vĩnh Bình hầu đứng sau không còn động tác gì nữa.

Lâm Tú vốn nghĩ chuyện này đã trôi qua, không ngờ Thiên Hương Lâu lại lần nữa lọt vào mắt hắn.

Từ Dị Thuật Viện ra ngoài đến Trích Nguyệt Lâu là gần nhất, Vương Uy bỏ gần cầu xa đến Thiên Hương Lâu, cho thấy rõ ngay từ lúc bắt đầu mục đích của hắn ta đã rất rõ ràng.

Khẩu vị của mỗi người khác nhau, đây vốn là chuyện không có gì phải nghi ngờ, nhưng Lâm Tú vừa mới biết Vương Uy không phải người theo đuổi Tiết Ngung Nhi, hạ tử thủ

với hấn trong lúc tỷ thí, chớp mắt lại nhìn thấy hấn ta vào Thiên Hương Lâu, sao hấn có thể không nghi ngờ được.

Không thể không nói, con người Vương Uy này làm việc không đủ tỉ mỉ.

Mà ma quỷ thường ẩn giấu trong những chi tiết đó.

Chuyện Tiết Ngung Nhi là thứ nhất, Thiên Hương Lâu là thứ hai, Vương Uy ra tay sau lưng hấn là do phủ Vĩnh Bình hầu bày mưu đặt kế, đây là sự trả thù của phủ Vĩnh Bình hầu vì hấn đã từ chối chế băng.

Nếu thật sự là như vậy hấn không thể không nghiêm túc.

Thiên Hương Lâu là sản nghiệp của phủ Vĩnh Bình hầu, nhưng phủ Vĩnh Bình hầu có thân phận gì, bình thường nhất định sẽ không đích thân đến quản lý chuyện tửu lâu, mấy cửa hàng này thông thường đều giao cho quản sự chuyên quản lý sản nghiệp trong phủ, mà chỉ một quản sự nho nhỏ có thể sai khiến được Vương Uy sao.

Hai chuyện này, dường như có liên hệ với nhau, nhưng Lâm Tú luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Chỉ vì Lâm Tú từ chối chế băng cho bọn hấn mà bọn hấn muốn lấy mạng hấn, lý do này tuy nói thông nhưng vẫn có chút gượng ép.

Hôm nay Lý Bách Chương mời khách, hấn ta biết tửu lượng Lâm Tú không tốt, cho nên chỉ bảo tiểu nhị dâng trà, lại thấy khi hấn dùng cơm có chút không yên lòng, lên tiếng hỏi: "Lâm huynh có tâm sự sao?"

Lâm Tú mỉm cười, giải thích: "Không có, chỉ là hôm nay đồ ăn có hơi không hợp khẩu

vị, lần sau có thể thử thưởng thức món ăn của tử lâu khác, ví dụ như Thiên Hương Lâu gì đó...”

Lý Bách Chương nghe vậy lại nói: “Tử lâu khác thì sao cũng được, còn Thiên Hương Lâu, Lâm huynh ít đi sẽ tốt hơn.”

Lâm Tú nghe vậy ánh mắt nhìn về phía hắn ta, hỏi: “Tại sao?”

Lý Bách Chương giải thích: “Sau lưng Thiên Hương Lâu chính là phủ Vĩnh Bình hầu, Vĩnh Bình hầu từng vô số lần tự mình đến Triệu gia muốn cầu thân cho công tử nhà mình, đều bị Triệu gia từ chối, Lâm huynh đoán xem là tại sao?”

Còn có thể vì sao nữa, đương nhiên là do Lâm Tú và Triệu Linh Quân có hôn ước.

Liên hệ lại với nhau, tất cả đã liên kết.

Mặc kệ Thiên Hương Lâu cũng được, Vương Uy cũng thế, sau lưng hai chuyện này đều là phủ Vĩnh Bình hầu.

Vương Uy dùng chuyện ghen tuông tranh giành để ngụy trang ra tay độc ác với Lâm Tú, e rằng mục đích của Thiên Hương Lâu khi đó cũng không chỉ đơn thuần là để Lâm Tú chế băng...

Người đứng sau lưng che giấu rất sâu, thủ đoạn cực kỳ âm hiểm, nếu không phải chỉ một lời nói vô tâm của Tiết Ngung Nhi, nếu không phải Vương Uy lộ ra dấu vết về mặt chi tiết, nếu không phải Lý Bách Chương nhắc nhở, Lâm Tú hoàn toàn sẽ không nghĩ đến thì ra nguồn cơn ân oán của hắn và phủ Vĩnh Bình hầu lại là một tờ hôn ước...

Lâm Tú nhẹ nhàng nhấp ngụm trà, nói với Lý Bách Chương: “Vừa nãy ta nhìn thấy Vương

Uy vào Thiên Hương Lâu, chẳng lẽ hấn ta có giao tình với phủ Vĩnh Bình hầu."

Lý Bách Chương gật đầu, nói: "Vĩnh Bình hầu là chức Nhất đẳng hầu ở Đại Hạ, quyền lực trong tay không nhỏ, sau lưng tất nhiên không thiếu người vây quanh, phụ thân Quảng An hầu của Vương Uy tôn Vĩnh Bình hầu làm chủ, sai đâu đánh đó, ngoài ra Đông Thành Lệnh Đông Thành Úy cũng là một tay Vĩnh Bình hầu nâng đỡ lên, nha môn Đông Thành như hậu viện nhà bọn hấn, còn có Trung Dũng bá, Thành Ý bá, đều là thủ hạ của Vĩnh Bình hầu..."

"Trung Dũng bá."

Ánh mắt Lâm Tú nghiêm nghị, hấn không ngờ phụ thân của Tần Thông cũng là người của Vĩnh Bình hầu, lẽ nào Tần Thông nhắm vào hấn cũng là do có người đứng sau sai khiến...

Tuy lúc đó là Lâm Tú chủ động đắc tội Tần Thông, Tần Thông gây phiền phức cho hấn cũng là chuyện đương nhiên, nhưng bất kể là Thiên Hương Lâu chế bằng hay khiêu chiến lớp võ đạo, có chuyện nào không hợp lý đâu.

Chương 112: Liên kết lại (2)

Có người đang lợi dụng những chuyện đương nhiên này, ý đồ che giấu nguyên nhân thật sự sau lưng.

Có lúc Lâm Tú cảm thấy buồn bực, tại sao hắn mới đến đây không lâu lại gặp phải nhiều chuyện như vậy, lẽ nào hắn là thể chất hay gây chuyện thích trêu chọc phiền phức trong truyền thuyết.

Cho đến lúc này hắn mới biết, tất cả nhìn qua như thể ngẫu nhiên, thực ra đều là tất nhiên.

Không phải hắn thích trêu chọc phiền phức mà là có người luôn cố ý sắp xếp cho hắn.

Nói như vậy chuyện thích khách đêm đó cũng là bút tích của phủ Vĩnh Bình hầu rồi.

Lâm Tú cảm thấy rất oan ức.

Hắn trêu chọc ai chứ, rõ ràng hắn cũng là người bị hại của tờ hôn ước kia mà...

Thất phu vô tội, hoài bích có tội, Triệu Linh Quân chính là bích của Lâm Tú, chỉ cần hôn ước kia vẫn còn e rằng cả Vương Đô này, người mong hắn xảy ra chuyện không chỉ có một nhà Vĩnh Bình hầu.

Mà phủ Vĩnh Bình hầu nhiều lần ra tay với Lâm Tú đều không thành công, sợ rằng cũng sẽ không dùng tay như vậy.

Để tránh tìm sai kẻ địch, Lâm Tú còn phải xác nhận lại một chút.

Tửu lâu nào đó ở Vương Đô.

Ngô Thanh ăn uống no nê, bước ra khỏi tửu lâu.

Giờ phút này trong lòng gã cảm thán, mùi vị món ăn ở tửu lâu bình thường này hoàn toàn không thể so sánh được với Thiên Hương Lâu, chỉ đáng tiếc từ sau khi phá hỏng chuyện công tử Vĩnh Bình hầu giao cho lần trước, gã đã hoàn toàn bị từ bỏ.

Từ đó về sau, gã không thể như trước ăn uống miễn phí ở Thiên Hương Lâu nữa, ở bên cạnh đối phương hoàn toàn trở thành nhân vật qua đường.

Ra khỏi tửu lâu, Ngô Thanh đang muốn về nhà môn, đột nhiên bị một bóng người chặn đường.

"Người nào không có mắt..." Gã mở miệng muốn mắng chửi, sau khi nhìn rõ người đến, sắc mặt bị dọa cho trắng bệch, run giọng nói: "Người, người muốn làm gì, gần đây ta không hề trêu chọc người..."

Ngô Thanh thật sự rất sợ Lâm Tú, chuyện lần trước nếu không phải Lâm Tú tha cho gã, sợ rằng bây giờ cũng đã qua tuần đầu của gã rồi.

Lâm Tú khẽ mỉm cười với Ngô Thanh, nói: "Đừng sợ, ta chỉ muốn hỏi người vài chuyện thôi."

Ngô Thanh thăm dò hỏi: "Chuyện, chuyện gì."

Lâm Tú nói: "Ta biết, chuyện lần trước người bị người ta sai khiến, người chỉ cần nói cho ta biết người sai khiến người là ai thôi."

Ngô Thanh lắc đầu nói: "Không có ai sai khiến ta, chỉ là ta thường ăn cơm ở Thiên Hương Lâu có quan hệ tốt với chủ quầy Thiên Hương Lâu, khoảng thời gian đó người

chế bằng cho Trích Nguyệt Lâu, toàn bộ khách nhân đều chạy đến Trích Nguyệt Lâu, hẳn ta bảo ta giúp đỡ..."

Lâm Tú nhượng mày nói: "Thật à."

Ngô Thanh gật đầu nói: "Cực kỳ chính xác."

Lâm Tú khẽ mỉm cười với gã, nói: "Nếu là một mình ngươi làm, vậy thì không còn gì để nói nữa, oan có đầu nợ có chủ, ngươi cũng đừng trách ta, kiếp sau nhớ làm người tốt, mỗi năm đến ngày giỗ ta sẽ đốt thêm cho ngươi chút tiền giấy..."

Ngô Thanh biến sắc, run giọng nói: "Ngươi, ngươi muốn làm gì!"

Lâm Tú vô tình nói: "Ngày mai bệ hạ bảo ta trữ bằng cho hầm chứa bằng ở hoàng cung, bây giờ ta đánh ngươi một trận, trở về đánh gãy ba khúc xương sườn của mình, ngày mai khi người trong cung đến cứ nói bị ngươi đánh trọng thương, không thể hành động, để bệ hạ đợi thêm mấy ngày..."

Ngô Thanh cả giận nói: "Ngươi đây là vu oan cho ta!"

Lâm Tú nhún vai, nói: "Ta và ngươi không thù không oán tại sao phải vu oan cho ngươi, ngoài ra ta rất quen thuộc với công công trong cung, ngày mai bọn hắn sẽ bắt báo chi tiết với bệ hạ, ngươi trở về chuẩn bị hậu sự đi, hai ngày này muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, tốt nhất là từ biệt bằng hữu thân thích, ta sợ đến khi đó không còn thời gian nữa..."

"..."

Ngô Thanh trầm mặc một lúc, quyết đoán ngẩng đầu, nhìn Lâm Tú, nghiêm túc nói: "Là như vậy, chuyện đó không liên quan gì

đến ta hết, là đại công tử Dương Tuyên của phủ Vĩnh Bình hầu, hấn ta bảo ta gây phiền phức cho người, còn nói tốt nhất tìm cơ hội phỉ người, oan có đầu nợ có chủ, người muốn tìm thì đi tìm hấn ta, không liên quan đến ta, thật sự không liên quan đến ta...”

Sau khi trở lại Lâm phủ, Lâm Tú nhốt mình trong phòng, một mình ngồi trước bàn, trầm mặc rất lâu.

Phủ Nhất đẳng hầu, với Lâm gia hiện nay mà nói, thật sự quá mức to lớn, hoàn toàn không thể trêu chọc.

Đôi đầu chính diện với bọn hấn không khác gì lấy trứng chọi đá.

Không lâu trước đây, Lâm Tú còn có thể dùng việc chế băng cho hoàng cung để tự bảo vệ, nhưng bây giờ ngay cả chỗ nhờ cậy cuối cùng hấn cũng không có.

Nhưng cũng may mặc dù Lâm gia xuống dốc vẫn là thân phận quyền quý, cho dù là Vĩnh Bình hầu cũng không dám công khai ra tay với hấn, từ mấy chuyện của Tần Thông, Thiên Hương Lâu và Vương Uy có thể nhìn ra, ngoài mặt bọn hấn làm việc vẫn rất kiêng kị, Lâm Tú chỉ cần đề phòng vài động tác nhỏ của bọn hấn trong bóng tối là được.

Chương 113: Dạ yến

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Lâm Tú không còn lo lắng chút nào nữa.

Kẻ địch trốn trong bóng tối là đáng sợ nhất, nếu đã làm rõ thân phận của đám người kia, hẳn có thể từ từ tìm cơ hội, tìm cơ hội chơi chết bọn họ.

Ngày hôm sau, sau khi dùng xong bữa sáng, Lâm Tú dẫn theo Tôn Đại Lực và Đại Hoàng ra khỏi Lâm phủ.

Liên quan đến việc bị phủ Vĩnh Bình hầu tính kế, Lâm Tú không hề nói với phu phụ Bình An bá, bởi vì dù có cho hai người biết thì cũng chỉ khiến bọn họ lo lắng thêm mà thôi.

Bản thân Lâm Tú có lòng tin sẽ xử lý tốt việc này.

Hơn nữa trong lòng hắn đã có kế hoạch hoàn chỉnh.

Trước mắt chuyện quan trọng nhất là sinh thần của Tiết Ngung Nhi.

Năng lực của Tiết Ngung Nhi là phi hành, năng lực này Lâm Tú nhất định phải có.

Không chỉ để làm tròn giấc mộng bay lượn của hắn lúc nhỏ, mà năng lực phi hành này là một loại khá đặc biệt trong số rất nhiều năng lực dị thuật, trước khi thức tỉnh lần thứ năm, loại năng lực này biểu hiện ở chỗ có thể không màng đến lực hút trái đất, tự bay trên bầu trời.

Nhưng sau khi thức tỉnh lần thứ năm, loại năng lực này sẽ xảy ra thay đổi về chất.

Nói một cách cụ thể, sẽ từ việc tự mình lơ lửng biến thành vạn vật lơ lửng, từ "bay lượn" đến "không chế đồ vật".

Đây là hai năng lực hoàn toàn khác nhau, nếu Tiết Ngung Nhi có thể thức tỉnh năng lực bản thân năm lần, năng lực của nàng ta sẽ có thể từ "phi hành" huyền giai, tiến hóa đến "không chế đồ vật" thiên giai.

Bay lượn chỉ là năng lực huyền giai, nhưng không chế đồ vật lại là thiên giai.

Đến lúc đó, nàng ta không chỉ có thể khiến bản thân bay lên, còn có thể giúp người khác cũng bay lên.

Tuy những người ở thế giới này còn chưa có khái niệm "trọng lực", nhưng hiển nhiên bọn hắn đã hiểu được sự khủng khiếp của loại năng lực này, nếu không đã không liệt vào hàng thiên giai.

Vừa khéo Linh m không ở đây, trong một tháng này, hắn phải cố gắng tu hành, tranh thủ thức tỉnh lần thứ hai, sau đó nhanh chóng lấy năng lực của Tiết Ngung Nhi đến tay, nếu không chờ khi Linh m trở lại, mỗi ngày nàng lại ép khô tất cả tinh lực của hắn, đến khi đó chuyện gì hắn cũng không làm được.

Để nhanh chóng tăng tiến mối quan hệ với Tiết Ngung Nhi, tiệc sinh thần lần này, Lâm Tú đã phí không ít tâm tư vào lễ vật tặng nàng ta.

...

Ban đêm.

Sắc trời đã hoàn toàn mờ tối, cả Vương Đô được bóng đêm bao phủ, người nghèo khổ không có tiền đốt đèn cây đã sớm nghỉ

ngôi, phủ Tiết Quốc Công vẫn đèn đuốc sáng trưng như cũ.

Tùng chiếc xe ngựa, cỗ kiệu, dừng ở hai bên đường của Tiết phủ, như trường long từ đầu phố đến cuối phố, cực kì đồ sộ.

Hôm nay là sinh thần mười tám tuổi của Tiết Ngung Nhi - tôn nữ Tiết Quốc Công, sự phô trương phủ Tiết Quốc Công thể hiện ra còn lớn hơn cả đại thọ tám mươi của trưởng giả một vài đại gia tộc nào đó.

Tối nay đến Tiết phủ đều là các đại nhân vật có danh tiếng của Vương Đô, mà một vài tiểu quyền quý ngày thường khiến đại bộ phận bách tính phải ngưỡng vọng, thậm chí ngay cả tư cách tham gia yến hội tối nay cũng không có.

Phủ Tiết Quốc Công nhân khẩu đông đúc, trong đời thứ ba có hơn mười nam đinh, lại chỉ có một nữ hài, cho nên từ khi sinh ra Tiết Ngung Nhi đã nhận hết sủng ái, một vài người nhân cơ hội sinh thần nàng ta, dâng hậu lễ mượn dịp này nịnh bợ Tiết gia.

"Ngụy Hợp công tử phủ Vĩnh Xuân hầu, tặng một đôi ngọc như ý!"

"Trầm Vân công tử phủ Cự Lộc hầu, tặng một cây tỳ bà ngọc bích."

"Trần Bội Bội tiểu thư phủ Trần Quốc Công tặng một vạn lượng bạc trắng."

...

Trước cửa lớn phủ Quốc Công, có quản gia chuyên phụ trách thu lễ, vừa ghi chép lễ vật, vừa cao giọng đọc hạ lễ của mọi người.

Người được gọi tên, quay đầu chấp tay với nhóm người vẫn còn đang xếp hàng, sau đó bước vào.

Một người trẻ tuổi trình thiếp mời, quản gia kia nhìn tên trên thiếp mời, cao giọng nói: "Lâm Tú Lâm công tử phủ Bình An bá, tặng..."

Nói xong, ông ta thấy người trẻ tuổi này không có động tác, nhỏ tiếng nhắc nhở: "Công tử, hạ lễ của ngài đâu?"

Lâm Tú nói: "Hạ lễ của ta có chút đặc biệt, lát nữa sẽ đích thân tặng cho Ngung Nhi cô nương."

Quản gia cũng không nói thêm gì về chuyện này, những người trẻ tuổi theo đuổi tiểu thư nhà mình đều thích mấy chiêu trò đó, chỉ cần thiếp mời là thật, ông ta cũng không ngăn cản.

Chẳng qua một nhi tử của chức Tam đẳng bá nhỏ nhoi cũng muốn theo đuổi tiểu thư nhà mình, không nghi ngờ gì là si tâm vọng tưởng, tuy trong số những người theo đuổi tiểu thư quả thật không ai có thể so sánh với bộ dạng của hắn, nhưng thân phận quá thấp kém.

Giờ phút này, trong số những khách nhân xếp hàng trước cửa phủ lại bùng nổ nghị luận.

Chương 114: Dạ yến (2)

"Bình An bá, Bình An bá chẳng phải chúc Tam đẳng bá sao, nghe nói Trung Dũng Bá nhất đẳng còn không được mời, thiếp mời của hần từ đâu ra vậy."

"Không biết, có thể là bằng hữu của Ngung Nhi cô nương."

"Không phải chứ, bằng hữu của Ngung Nhi cô nương sao ngay cả lễ vật cũng không mang theo vậy."

"Lâm Tú, Lâm Tú này chẳng phải là vị có hôn ước với đích nữ Triệu gia sao, hần cũng đến đây à."

"Cái gì, là hần, đáng chết, mỗi thù đoạt thê không đội trời chung!"

...

Yến hội còn chưa bắt đầu, Tiết phủ đã cực kì náo nhiệt.

Lâm Tú đi vào sân, nhìn ngăm xung quanh, vậy mà không quen biết ai cả.

Cũng khó trách, hần đến thế giới này không lâu, người duy nhất được coi là bằng hữu cũng chỉ có Lý Bách Chương thân phận thần bí, hần ta nói mình là bách tính bình dân, gia đình bình thường, nhưng từ đầu đến cuối Lâm Tú vẫn còn nghi ngờ chuyện đó.

Một bách tính bình dân làm gì có nhiều kiến thức như vậy, làm sao lại hiểu biết quyền quý Vương Đô như thế, chẳng qua hần ta không nói Lâm Tú cũng không muốn đào sâu.

Lâm Tú và hần ta kết giao bằng hữu chỉ vì tính cách tương đồng giữa hai Hải Vương,

không liên quan đến thân phận của hấn ta.

Còn về những bạn cùng trường quen mặt khác đều là kẻ nịnh bợ Tiết Ngung Nhi, hoàn toàn không có cơ hội tham gia yến hội tối nay, cho nên những người khác tùm năm tùm ba vừa nói vừa cười, hấn thì ngay cả một người để trò chuyện cũng chẳng có.

Cũng may Tiết Ngung Nhi là nhân vật chính tối nay, vốn đang ở trong sân đón khách, khi nhìn thấy Lâm Tú, vui vẻ phát tay với hấn, sau đó chậm rãi bước qua.

Một nhóm nam nữ trẻ tuổi cũng vây quanh nàng ta đi qua đây.

Hôm nay Tiết Ngung Nhi mặc chiếc váy màu vàng nhạt, gương mặt được trang điểm tinh tế, không đậm không nhạt, vừa khéo xinh đẹp.

Tóc nàng được búi theo kiểu lẳng vắn kễ, điểm xuyết rất nhiều đồ trang sức, dưới ánh nến soi chiếu, rạng rỡ tỏa sáng, như thể cả người nàng đều đắm chìm trong ánh sáng chói mắt.

Không hề nghi ngờ, Tiết Ngung Nhi là tiêu điểm duy nhất của Tiết phủ tối nay.

Những nữ tử bên cạnh nàng, cũng có người dung mạo xuất sắc, nhưng tất cả đứng cạnh nàng đều trở thành lá xanh để tôn lên hoa hồng.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân quan trọng, là tiệc sinh thần của nàng không có Tần Uyển, không có Triệu Linh m, cũng không mời công chúa Minh Hà.

Nếu một trong số các nàng kia đến đây, tình hình tối nay cũng chỉ là hai trắng tranh nhau tỏa sáng.

Đương nhiên, Tiết Ngung Nhi không mời các nàng ấy cũng là chuyện trong tình lý.

Nếu Lâm Tú là Tiết Ngung Nhi, hẳn cũng sẽ không mời.

Không thể không nói, Tiết Ngung Nhi là một trong tứ mỹ nhân Dịch Thuật Viện, bỏ đi gia thế, chỉ là một nữ nhân, nàng ta cũng có chỗ độc đáo hơn người.

Nếu nàng ta không trà xanh như vậy, Lâm Tú vẫn rất muốn làm bằng hữu với nàng ta.

Lâm Tú nhìn Tiết Ngung Nhi chậm rãi bước đến, khẽ cười nói: "Ngung Nhi cô nương tối nay càng thêm xinh đẹp so với ngày thường."

Trong lòng Tiết Ngung Nhi vui vẻ, Lâm Tú con người này thật sự quá biết cách nói chuyện.

Vừa nãy gặp những người khác đều khen nàng ta tối nay rất xinh đẹp, lẽ nào bình thường nàng không đẹp sao.

Trong vô số lời khen nhận được trong tối nay, chỉ có một câu của Lâm Tú là được lòng nàng nhất.

Không biết tại sao, chỉ cần trò chuyện với Lâm Tú, cho dù tâm trạng của nàng buồn bực thế nào cũng sẽ rất nhanh vui vẻ trở lại.

Mặt nàng khẽ ửng đỏ, ra vẻ ngượng ngập nói: "Không có mà..."

Đột nhiên không biết từ đâu chui ra một kẻ tuần tú như vậy, mấy nam tử trẻ tuổi bên cạnh Tiết Ngung Nhi thay đổi sắc mặt, một người trong số đó ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Ngung Nhi, vị huynh đài

này là ai, tại sao trước giờ chưa từng thấy, không giới thiệu cho chúng ta sao.”

Lúc này Tiết Ngung Nhi mới đứng bên cạnh Lâm Tú, nói với mọi người: “Vị này là Lâm Tú Lâm công tử phủ Bình An bá, hẳn là bằng hữu rất tốt của ta.”

Vừa nghe nói là nhi tử Bình An bá, nhóm người lập tức yên tâm.

Còn tưởng là nhân vật nào, không ngờ chỉ là nhi tử của Bình An bá tam đẳng, người như vậy hoàn toàn không có tư cách làm đối thủ của bọn hắn.

Hơn nữa quyền quý Vương Đô có ai không biết, nhi tử Bình An bá có hôn ước với đích nữ Triệu gia, tất nhiên không có quan hệ cạnh tranh với bọn hắn... Đợi đã!

Nhi tử Bình An bá, nhi tử Bình An bá chẳng phải là vị hôn phu của thiên kiều Triệu gia sao, lẽ nào chính là người này!

Nhất thời, trong lòng mọi người đều phức tạp vô cùng.

Tuy bọn hắn đang theo đuổi Tiết Ngung Nhi, nhưng có ai không biết Triệu Linh Quân đâu.

Nếu bảo bọn hắn chọn một người giữa Triệu Linh Quân và Tiết Ngung Nhi, bọn hắn sẽ không chút do dự chọn người trước, nhưng loại lựa chọn này bọn hắn nằm mơ cũng không có.

Chương 115: Dạ yến (3)

Đôi mắt với vị nữ thần Triệu gia kia, tự bọn hắn cũng cảm thấy mình không xứng.

Vị trước mắt này trừ bộ dạng đẹp mắt ra, càng không xứng.

Nhưng cổ tình hắn thật sự là vị hôn phu của Triệu Linh Quân.

Cho nên bọn hắn ghen tị.

Rất ghen tị.

Tiết Ngung Nhi như không chú ý đến sắc mặt thay đổi của nhóm người kia, lại giới thiệu với Lâm Tú: "Vị này là Vệ Văn Viễn nhị công tử nhà Vệ Quốc Công, vị này là Tề Thanh Tiêu đại công tử nhà Tề Quốc Công, đây là Trần Bội Bội phủ Trần Quốc Công, nàng ta cũng là bằng hữu tốt của ta..."

Dựa theo trình tự, giới thiệu đến người thanh niên cuối cùng, Tiết Ngung Nhi nói: "Vị này là Dương Tuyên đại công tử phủ Vĩnh Bình hầu..."

Những người phía trước, Lâm Tú chỉ hơi ôm quyền chào hỏi, khi Tiết Ngung Nhi giới thiệu công tử Vĩnh Bình hầu, Lâm Tú ngẩng đầu nhìn qua, khóe môi gợi lên ý cười, lên tiếng: "Dương huynh, nghe danh đã lâu, nghe danh đã lâu..."

Nhìn nụ cười âm áp của Lâm Tú, không biết tại sao, Dương Tuyên bỗng nhiên cảm giác một luồng hơi lạnh trong lòng.

Nhưng rất nhanh loại cảm giác này đã biến mất không thấy, nếu không phải kiêng kị Triệu gia gã đã bóp chết người này, chẳng khó hơn bao nhiêu so với bóp chết một con kiến, ánh mắt gã và Lâm Tú chạm nhau, như

cười như không nói: "Nếu là bằng hữu của Ngung Nhi cô nương, tất nhiên cũng là bằng hữu của chúng ta, sau này phải quan tâm nhiều hơn mới được."

Lâm Tú mỉm cười như có thâm ý, nói: "Nên như vậy, nên như vậy..."

Tổ phụ của Tiết Ngung Nhi là Tam đẳng công Đại Hạ, Vĩnh Bình hầu là nhất đẳng hầu, tước vị chỉ thấp hơn so với ông ta một bậc, hạ lễ do đích thân đại công tử hầu phủ tặng cũng xem như rất coi trọng.

Tiết Ngung Nhi là tiêu điểm tối nay, người trẻ tuổi tham gia yến hội tối nay cũng đều vây quanh bên cạnh nàng ta.

Lúc này, một nam tử trẻ tuổi lấy một chiếc hộp gấm hình vuông to cỡ lòng bàn tay từ trong tay áo ra, cầm hai tay đưa cho Tiết Ngung Nhi, nói: "Ngung Nhi, đây là minh nguyệt châu ta phái người tìm từ Tây Vực, là lễ vật sinh thần ta tặng cho nàng."

Hắn ta mở hộp gấm ra, một vật thể giống trân châu còn to hơn cả trứng bồ câu đang nằm trong hộp gấm, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Tuy cửa Tiết phủ có lễ phòng, phần lớn mọi người trước khi vào cửa đều đặt lễ vật ở đó, nhưng cũng một số người tặng lễ vật quá quý giá, muốn giao trước mặt Tiết Ngung Nhi, cũng có thể thuận tiện nở mày nở mặt trước mọi người.

Lúc này người lấy ra minh nguyệt châu chính là Vệ Văn Viễn nhị công tử nhà Vệ Quốc Công, cũng là vị có thực lực nhất trong số những người theo đuổi Tiết Ngung Nhi.

Nữ hài tử luôn thích những đồ vật phát sáng, bảo vật này vừa lấy ra đã dẫn đến một loạt tiếng kinh ngạc thốt lên của rất nhiều cô gái trẻ tuổi bên cạnh Tiết Ngung Nhi.

"A, minh nguyệt châu đẹp quá!"

"Ta lớn như vậy, chưa bao giờ nhìn thấy minh nguyệt châu to thế này!"

"Minh nguyệt châu lớn như vậy, tinh khiết như vậy, nhất định rất khó tìm!"

"Vệ công tử thật sự có lòng..."

...

Chính vào lúc các nữ nhân lúu rúu, dùng ánh mắt hâm mộ đánh giá minh nguyệt châu, một giọng nói không hợp thời truyền đến trong nhóm người: "Hừ, minh nguyệt châu có gì hay đâu, tục khí, Ngung Nhi, đến xem lễ vật ta tặng cho nàng!"

Người nói chuyện là Tề Thanh Tiêu đại công tử phủ Tề Quốc Công, hần ta khinh thường nhìn Vệ Văn Viễn, mở hộp ngọc trong tay ra, hộp ngọc này có màu xanh biếc, không thấy vết nứt cùng tạp chất nào, chỉ mỗi chiếc hộp thôi đã là cực phẩm trong chất liệu ngọc bích, giá trị xa xỉ, có thể thấy đồ vật trong hộp sẽ càng quý giá hơn nữa.

Lúc này, Tề Thanh Tiêu đã mở hộp ngọc trong tay ra, chỉ thấy bên trong đựng một tinh thể hình thoi lớn cỡ móng tay.

Khoảnh khắc nhìn thấy tinh thể này, nhóm người lại truyền đến vài tiếng kinh ngạc thốt lên.

Chẳng qua lần này bị khiếp sợ là nam tử ở hiện trường.

“Nguyên tinh!”

“Trời ơi, e rằng cái này là nguyên tinh dị thú ngũ giai!”

“Cái này quá quý giá, có viên nguyên tinh này, sau này khả năng Ngung Nhi cô nương từ huyền giai thăng lên địa giai, ít nhất sẽ tăng thêm một phần!”

...

Ngay cả Lâm Tú nhìn thấy đồ trong hộp, trong lòng cũng không khỏi cảm thán, mấy tên con cháu quyền quý này vì tán gái, thật đúng là bỏ được tiền vốn.

Hắn tất nhiên không xa lạ gì với nguyên tinh, sở dĩ nguyên lực của hắn tăng trưởng nhanh như vậy, trừ nguyên nhân có Linh m dẫn dắt hắn cùng tu hành ra quan trọng nhất chính là nguyên tinh.

Chẳng qua, nguyên tinh mà Lâm Tú sử dụng là nguyên tinh dị thú cấp thấp.

Loại tinh thể hình thoi cỡ hạt gạo, tác dụng duy nhất chính là tăng tốc cho người tu hành vừa mới thức tỉnh năng lực, nó xuất thân từ trong cơ thể của dị thú cấp thấp, chỉ cần có tiền không khó để lấy được.

Nhưng dị thú cao giai lại khác.

Chương 116: Lễ vật của Lâm Tú

Dị thú ngũ giai, thực lực không kém dị thuật sư địa giai, đã sở hữu linh trí rất cao, sẵn bắt bọn chúng cần mạo hiểm rất lớn, cho dù có thể đánh bại bọn chúng cũng rất khó lấy được nguyên tinh của chúng.

Bởi vì trước khi bọn chúng chết sẽ dẫn bạo nguyên tinh, liệu chết một phen, dù chết đi, kẻ địch cũng đừng mong chiếm được lợi ích.

Loại nguyên tinh của dị thú cao giai này còn có một tác dụng rất lớn, chính là tăng tỷ lệ thức tỉnh dị thuật sư, tuy chỉ có một phần nhưng cũng là thứ mà rất nhiều dị thuật sư tha thiết mơ ước.

Nguyên tinh của dị thú địa giai, muốn mua cũng chẳng có hàng, so với minh nguyệt châu hiển nhiên càng thêm quý giá.

Tiết Ngung Nhi khéo léo, tất nhiên sẽ không biểu hiện thiên vị người nào, cùng lúc nhận lấy lễ vật của hai người, nói: "Đa tạ hai vị công tử, lễ vật của hai người, Ngung Nhi rất thích..."

Hai người mỉm cười với Tiết Ngung Nhi, khi ánh mắt nhìn về phía đối phương, lại hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi.

Lúc này, trong nhóm người lại truyền đến giọng nói nghi ngờ: "Không biết vị Lâm công tử này đã tặng lễ vật gì cho Ngung Nhi cô nương?"

"Ha, vừa nãy ta nhìn thấy Lâm công tử tay không vào phủ, sinh thần của Ngung Nhi cô nương, chắc không phải hấn chẳng chuẩn bị gì đấy chứ."

“Đây, chuyện này không hay lắm đâu...”

...

Vài nam tử trẻ tuổi, nhìn về phía Lâm Tú, xôn xao lắc đầu.

Từ sau khi biết hấn là nhi tử của Bình An bá, bọn hấn nhìn hấn thế nào cũng không thuận mắt.

Hấn dựa vào đâu có thể lấy Triệu cô nương.

Chỉ dựa vào dáng vẻ đẹp mắt sao?

Chỉ vì mỗi chuyện này, hấn đã là kẻ địch một đời của tất cả nam tử trẻ tuổi ở Vương Đô.

Mọi người đều vui sướng nhìn hấn xấu mặt, điều đó sẽ khiến bọn họ vui vẻ.

Tiết Ngung Nhi biết gia cảnh Lâm Tú không tốt, cũng không mong chờ hấn tặng lễ vật quý trọng gì cho mình, nhưng giờ phút này, nàng cũng khó mà nói gì.

Nàng biết nam nhân có lòng tự tôn, cho dù hấn thật sự rất nghèo cũng không muốn mất mặt trước nhiều người như vậy, nếu nàng nói với Lâm Tú dù không cần tặng lễ vật cũng được, ngược lại sẽ tổn thương lòng tự trọng của hấn.

Nhưng rất nhanh nàng cười nói: “Lễ vật của Lâm công tử, mấy ngày trước đã tặng cho ta rồi, ta rất thích.”

Lâm Tú đại khái đã biết tại sao Tiết Ngung Nhi lại khiến người ta thích như vậy, nữ hài tử am hiểu lòng người đến thế, ai thấy mà không gọi một tiếng muội muội tốt.

Hấn mỉm cười với Tiết Ngung Nhi, nói: “Thực ra tối nay ta còn chuẩn bị một lễ

vật đặc biệt cho Ngung Nhi cô nương, vốn định lát nữa mới lấy ra, nếu mọi người muốn xem ta chỉ đành bêu xấu trước vậy..."

Tiết Ngung Nhi không ngờ Lâm Tú thật sự chuẩn bị lễ vật cho nàng ta, tò mò hỏi: "Lễ vật gì?"

Lâm Tú lấy một ống trúc mảnh từ trong tay áo ra, sau khi dùng lửa đốt cháy dây dẫn phần đáy, một luồng sáng trắng bắn lên trời, đột nhiên nổ vang trong không trung.

Một nơi khác ở Vương Đô, Tôn Đại Lực đã sắp ngủ đột nhiên run rẩy, nhìn ánh lửa nổ tung trên bầu trời, vội nói: "Mau, mau phóng!"

Tiết phủ, có người sau khi ngẩn ra một lúc, bèn cười lớn nói: "Lễ nào, lễ vật người tặng cho Ngung Nhi cô nương, là một cây pháo..."

Hắn ta vừa dứt lời, trên bầu trời cách đó không xa, đột nhiên có vô số luồng sáng bắn thẳng lên, xông về phía chân trời.

Từng luồng sáng nổ tung trên trời cao, chiếu sáng cả chân trời, cũng khiến cho cảnh đêm u tối xuất hiện vô số vòng sáng rực rỡ đủ màu.

Tiết phủ lúc này, vô số người ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

"Đó là gì vậy?"

"Ngọn lửa đẹp quá!"

"Đẹp quá, đã lâu chưa từng thấy pháo hoa đẹp như vậy..."

...

Ánh lửa bảy màu chiếu sáng trời đêm, cũng soi chiếu gương mặt xinh đẹp say mê của Tiết Ngung Nhi, sắc thái của ánh lửa từ trang sức lưu ly trên đầu nàng ta khúc xạ ra xung quanh, khiến cả người nàng ta thoát nhìn như thể bước ra từ trong ánh sáng.

Một công tử trẻ tuổi hừ khế một tiếng, khinh thường nói: "Pháo hoa có gì đẹp chứ, chẳng đáng mấy đồng tiền."

Lập tức có người phụ họa nói: "Nhiều nhất cũng chỉ đáng mấy chục lượng bạc, hoàn toàn không thể so sánh với minh nguyệt châu và nguyên tinh của dị thú địa giai, cái này cũng có thể coi là lễ vật sao?"

Nam tử xung quanh không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng gần như trên gương mặt của tất cả nữ tử, hoặc ít hoặc nhiều đều hiện ra ánh sáng kỳ dị.

Tuy biết những ánh lửa này không quý trọng như minh nguyệt châu và nguyên tinh, nhưng nếu có người vào sinh thân của các nàng, tổn tâm tư sắp xếp ánh lửa xinh đẹp như vậy vì các nàng, nhất định cả đời các nàng cũng sẽ không quên được đêm nay.

Trong ánh lửa rực rỡ chói mắt, tiệc tối của Tiết phủ chính thức bắt đầu.

Tiệc tối theo hình thức tự chọn, trên bàn dài trong sân bày từng mâm thịt nướng, điểm tâm, hoa quả, cùng đủ loại nước uống, để khách nhân tự do thưởng thức.

Chương 117: Lễ vật của Lâm Tú (2)

Trong góc, Lâm Tú bung một ly nước trái cây không biết tên, khẽ nhấp một ngụm, Tiết Ngung Nhi chậm rãi bước đến bên cạnh hắn, nhỏ giọng nói: "Đa tạ huynh, đây là lễ vật tốt nhất ta nhận được hôm nay."

Giữa Hải Vương với nhau từng lưu truyền một câu nói thế này.

Nếu nàng chưa trải việc đời, hãy đưa nàng ngắm nhìn hết phần hoa nhân gian, nếu lòng nàng đã tang thương, hãy đưa nàng ngồi vòng xoay ngựa gỗ, ý của câu nói này là theo đuổi những nữ tử khác nhau phải dùng những cách thức khác nhau.

Dạ minh châu quý trọng sao, quả thật rất quý trọng.

Nguyên tinh cao giai hiếm có sao, quả thật cũng rất hiếm có.

Nhưng Tiết Ngung Nhi xuất thân quý tộc đỉnh cao Đại Hạ, lại là hòn ngọc quý duy nhất trong lòng bàn tay cả nhà, từ nhỏ đã nhận hết sủng ái, có vật quý trọng nào chưa từng thấy, lễ vật bình thường, cho dù quý trọng đến mấy, chỉ sợ cũng không thể đả động nàng ta.

Loại nữ tử này, cần một niềm vui bất ngờ nổi bật, hoặc là nói lãng mạn.

Những tên đê nhũ chỉ biết đập tiền này, nhất định không biết cái gì là lãng mạn.

Có nữ hài tử nào chỉ vừa mười tám, thanh xuân rực rỡ sẽ từ chối một màn pháo hoa lãng mạn như vậy.

Trong cảnh đêm khi mờ khi tỏ, Tiết Ngung Nhi ngẩng đầu nhìn Lâm Tú, sắc mặt có chút

phức tạp, thấp giọng nói: "Nếu huynh không phải là nhi tử của Bình An bá, vậy thì tốt biết mấy..."

Bùm!

Vừa khéo có pháo hoa nổ tung trên bầu trời, Lâm Tú không nghe rõ câu nói của Tiết Ngung Nhi nên hỏi: "Vừa rồi Ngung Nhi cô nương nói gì thế?"

Tiết Ngung Nhi lắc đầu, nói: "Không có gì."

Giờ phút này tâm trạng nàng có chút phức tạp.

Ngay từ đầu, nàng chỉ xem Lâm Tú như một công cụ, một công cụ có thể khiến nàng thắng Triệu Linh Quân, nhưng mấy ngày nay ở chung với nhau lại khiến suy nghĩ ban đầu của nàng xảy ra chút giao động.

Sự vui vẻ và vui sướng khi ở cạnh Lâm Tú là điều trước giờ nàng chưa từng trải nghiệm.

Hắn hài hước thỉnh thoảng lại pha chút trêu ghẹo mà nàng không hề thấy phản cảm, những lời hắn nói luôn là điều nàng muốn nghe, ngay cả lễ vật tặng cho nàng cũng độc đáo như vậy...

Nếu có thể ở bên cạnh người này, nhất định mỗi ngày nàng đều vui vẻ.

Chỉ tiếc dù là một người nam nhân hiểu tâm tư nàng nhất như vậy, cuối cùng lại bị Triệu Linh Quân cướp đi.

Chuyện này khiến sự ghen tị trong lòng nàng càng sâu, đồng thời cũng kiên định tín niệm ban đầu.

Cho dù cuối cùng hẳn là nam nhân của Triệu Linh Quân, nhưng người mà Triệu Linh Quân có được, cũng là người nàng không cần trước.

Đúng vậy, nàng muốn Lâm Tú yêu nàng, sau đó từ chối hẳn trong tình huống người Vương Đô đều biết.

Trong lòng Tiết Ngung Nhi lặng lẽ nói một câu xin lỗi với Lâm Tú, mượn cớ còn cần phải chiêu đãi khách nhân, có chút chợt dạ rời khỏi Lâm Tú.

Nhìn Tiết Ngung Nhi rời đi, Lâm Tú khẽ thở phào, xem xét biểu cảm của Tiết Ngung Nhi, lễ vật này hẳn không tặng nhầm, cũng không uổng công hẳn tốn nhiều tâm tư như vậy vì nàng ta.

Đối với tâm tư nữ tử, Lâm Tú đã từng nghiên cứu chuyên sâu.

Nếu Tiết Ngung Nhi không phải hòn ngọc quý của phủ quốc công, chỉ là con cháu bách tính gia cảnh bản hàn, bất kể tặng trang sức hay bắn pháo hoa đều không có hiệu quả tốt như việc trực tiếp đưa bạc.

Nhưng gia thế nàng ta hiển hách, không thiếu lễ vật quý trọng, tất nhiên pháo hoa sẽ tốt hơn một chút.

Không chỉ lãng mạn.

Mà còn rẻ nữa.

Đây là màn diễn pháo hoa được toàn thành chú ý, chẳng qua chỉ tốn của Lâm Tú mấy chục lượng bạc, tuy vượt qua dự toán nhưng vẫn trong phạm vi giá cả mà tâm lý hẳn có thể chấp nhận được.

Nếu hăn ăn nhiều hơn một chút, nói không chừng có thể ăn được tiền vốn trở về.

Do đó ban ngày Lâm Tú cũng chẳng ăn bao nhiêu, lúc người khác đang nịnh bợ ton hót Tiết Ngung Nhi, chỉ có một mình Lâm Tú chuyên tâm ăn uống.

Một canh giờ sau, yến hội tối nay cuối cùng đã kết thúc.

Những người khách lục tục rời khỏi Tiết phủ, khi Dương Tuyên nhi tử Vĩnh Bình hầu cùng tốp tớ đang chuẩn bị rời đi, một bóng đen từ phía sau bước đến, sóng vai đứng chung một chỗ với hăn ta.

Dương Tuyên liếc Lâm Tú, nói: "Lễ vật của Lâm huynh, thật sự rất nổi bật, có thể nhìn ra Ngung Nhi cô nương rất thích."

Lâm Tú mỉm cười, quay đầu nhìn Dương Tuyên, đẽ thấp giọng nói: "Chỗ này không có người khác, thực ra người không cần giả vờ như vậy."

Vẻ mặt Dương Tuyên hơi sững lại, bỗng nhiên bật cười, nói: "Lâm huynh đang nói gì vậy, sao ta không hiểu câu nào hết."

Lâm Tú khẽ cười một tiếng, nói: "Đừng giả vờ nữa, chuyện Thiên Hương Lâu, là người ở sau lưng sai khiến, hôm đó Vương Uy khiêu chiến ta cũng là do người bày mưu đặt kế, đúng rồi, Tần Thông cũng từng gây phiền phức cho ta, có phải cũng là ý của người không."

Dương Tuyên nhún vai, nói: "Ta thật sự không biết người đang nói gì."

Chương 118: Đột phá

“Không biết thì thôi vậy.” Lâm Tú lắc đầu, sai bước ra khỏi Tiết phủ, sau đó lại quay đầu cười với Dương Tuyên, thấp giọng nói: “Kế hoạch không tệ, chỉ là tìm người không đáng tin lắm, sau này tiếp tục cố gắng, thực ra ta vẫn rất thích xem dáng vẻ người chường mắt ta nhưng lại không làm gì được ta...”

Nhìn bóng lưng xoay người rời đi của Lâm Tú, vẻ mặt Dương Tuyên bình tĩnh, hai quyền trong tay áo đã siết chặt, khớp xương phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

Hắn ta quay đầu nhìn, trầm giọng nói: “Sao hắn biết được!”

Việc của Tần Thông rõ ràng là do hai người kết oán trước, chẳng qua hắn ta chỉ âm thầm ám thị Tần Thông vài câu. Thiên Hương Lô gây áp lực, ngoài mặt là vì chuyện chế băng, Vương Uy âm thầm ra tay độc ác trong lớp võ đạo, hắn ta lại làm càng thêm không rõ ràng, mỗi một chuyện đều có nguyên do nhân quả hợp lý, rốt cuộc tại sao Lâm Tú lại điều tra được trên người hắn ta.

Một gã tùy tùng sau lưng suy nghĩ một lúc, nói: “Tuy mỗi lần công tử đều sắp xếp rất trùng hợp, người bình thường sẽ không dễ dàng nghi ngờ ngài, nhưng nếu có lòng điều tra, cũng không khó tra ra quan hệ giữa Tần gia, Vương gia, Thiên Hương Lô với chúng ta, nhi tử Bình An bá này, e rằng không hề ngu ngốc như trong tình báo đã nói...”

“Thật sự là ta đã coi thường hắn rồi.” Vẻ mặt Dương Tuyên bình tĩnh lại, rất nhanh

nói: "Vốn ta còn dự tính để hấn sáng khoái thêm một khoảng thời gian nữa, nếu tự hấn tìm chết, ta sẽ thành toàn cho hấn..."

Tùy tùng kia có hơi do dự, nói: "Công tử, lỡ lại gặp tình huống như lần trước, nếu hoàng cung trách tội xuống..."

Dương Tuyên hừ lạnh một tiếng, nói: "Năng lực của hấn khi trước có chút hữu dụng với hoàng cung, nhưng ta đã cho người điều tra qua, đã rất lâu hoàng cung không tuyên triệu hấn, lần này, ta xem còn ai có thể cứu hấn."

Tùy tùng hỏi: "Thiếu gia đã có sắp xếp rồi?"

Đối phó với một tiểu nhân vật lại thất bại hai ba lần, Dương Tuyên vốn định dùng tay một khoảng thời gian, lên kế hoạch tuồng tận kín kẽ, phải đến mức một kích tất trúng.

Nhưng tối nay Lâm Tú chủ động khiêu khích, lại khiến hấn ta thay đổi ý định.

Một khắc hấn ta cũng không muốn đợi nữa, chỉ muốn nhanh chóng giải quyết tâm bệnh này.

Hấn lạnh lùng nói: "Lần này để Đông Thành Lệnh đi làm, bảo hấn ta làm việc sạch sẽ một chút, lần này, ta muốn người đó vĩnh viễn không thể trở mình!"

Rời khỏi Tiết phủ, không lâu sau, Lâm Tú đã về nhà.

Nhà mới của Lâm gia ở khu vực phồn hoa nhất Đông Thành, cách hoàng cung không xa, cách Tiết phủ cũng rất gần.

Những gia tộc có quyền có thể ở Vương Đô, thực ra phủ trạch đều tập trung cùng một chỗ, khu vực này phòng vệ cực kỳ nghiêm mật, có thể nói là năm bước một đồn, mười bước một trạm, trừ hoàng cung ra là nơi an toàn nhất ở Vương Đô.

Ở đây, buổi tối ra ngoài thậm chí có thể không cần mang theo hộ vệ.

Trừ tên thích khách có năng lực ẩn nấp ra, gần như không có thích khách nào sẽ lựa chọn ra tay ở đây.

Cũng vì chuyện này, Lâm Tú mới không mang theo Tôn Đại Lực, mà bảo hắn đi chuẩn bị pháo hoa đêm nay.

Lâm Tú về nhà không bao lâu, Tôn Đại Lực cũng đã trở lại, vừa mới vào cửa hắn ta đã hỏi: "Thiếu gia, thế nào, ta không làm hỏng chứ."

Lâm Tú gật đầu, nói: "Không tệ, ta bảo người làm một chuyện khác, thế nào rồi?"

Tôn Đại Lực đưa cho Lâm Tú một cái hộp ngọc, nói: "Thiếu gia yên tâm, đã mua xong rồi."

Lâm Tú mở hộp ngọc ra, trong hộp là mười viên tinh thể hình thoi nửa trong suốt, thể tích tinh thể này nhỏ hơn viên mà Lâm Tú nhìn thấy ở Tiết phủ hôm nay rất nhiều, nhưng lại lớn hơn một chút so với những viên hắn đã dùng trong hoàng cung.

Hoàng cung cung cấp cho hắn nguyên tinh dùng để hồi phục nguyên lực đến từ dị thú nhất giai, viên Tiết Ngung Nhi đã nhận lại là nguyên tinh dị thú ngũ giai, nguyên tinh trước mặt Lâm Tú, thuộc dị thú nhị giai.

Nguyên tinh của dị thú nhất giai khoảng mười lượng một viên, nguyên tinh cao hơn một giai giá cả cũng sẽ chênh lệch gấp mười lần, nguyên tinh dị thú ngũ giai đã cao đến mức mười vạn lượng một viên, hơn nữa còn là có tiền cũng không mua được, giá giao dịch chân chính e rằng cũng khoảng mấy chục vạn lượng.

Vì công tử phủ Tề quốc công kia, vì theo đuổi Tiết Ngung Nhi, có thể nói là ra hết vốn gốc.

Lâm Tú bảo Tôn Đại Lực mua mười viên nguyên tinh dị thú nhị giai này, tổng cộng tốn một ngàn lượng, khiến thịt hấn đau đớn.

Nhưng vì kế hoạch của hấn, Lâm Tú nhất định phải thức tỉnh thêm một lần nữa trong thời gian ngắn, lúc này không lo được nhiều như vậy.

Một tháng ở hoàng cung, Lâm Tú hấp thu hơn hai trăm viên nguyên tinh, tương đương tu hành hơn hai trăm ngày trong tình huống bình thường, thêm vào khoảng thời gian trước Linh m áp bức hấn tới cực hạn, sợ rằng hấn đến đây chỉ hai tháng ngắn ngủi đã tương đương với việc tu hành một năm rồi.

Chương 119: Đột phá (2)

Mà lúc này, nguyên lực trong cơ thể hắn tăng trưởng cực kỳ chậm chạp, thậm chí rơi vào trạng thái đình trệ, cho thấy rõ hắn đã gặp phải nút thắt.

Nút thắt, chính là điểm báo thức tỉnh thêm lần nữa.

Lúc này, nguyên tinh của dị thú nhất giai đối với tu hành của hắn mà nói đã không còn tác dụng gì nữa.

Thứ hắn cần là nguyên tinh cấp bậc cao hơn nữa.

Dựa vào nguyên lực bản thân xung kích vách ngăn kia, tuy cũng có thể làm được nhưng cần không ít thời gian, Lâm Tú đã không còn thời gian để chờ đợi nữa.

Một mình hắn trở về phòng, đóng cửa phòng lại, ngồi xếp bằng trên giường, lấy ra một viên nguyên tinh, nắm trong lòng bàn tay, sau đó hơi dùng sức.

Ngay sau đó, một luồng nguyên lực to lớn hơn gấp mười lần so với khi trước hắn cảm nhận, từ trong lòng bàn tay ủa vào cơ thể hắn.

Lâm Tú phát ra tiếng rên khẽ, cơ thể không chịu nổi chế lắc lư, cuối cùng vẫn mạnh mẽ ổn định lại.

Cơ thể hắn vượt qua người thường lại bị Linh m áp bức cực hạn nhiều lần như vậy, nỗi đau đón mức độ này vẫn có thể chịu được.

Một khắc sau, Lâm Tú dần dần mở mắt, khẽ thở ra một hơi, có chút tiếc nuối nói: "Thất bại rồi..."

Nguyên tinh của dị thú cao giai có thể tăng cao tỷ lệ đột phá, nhưng không phải một trăm phần trăm mà chỉ có xác suất thành công một phần, nói về mặt tỷ lệ, chỉ cần vận may của hắn không quá tệ, chín phần còn lại, rồi sẽ có một lần có thể thành công.

Lâm Tú lại lấy ra một viên nguyên tinh, cầm trong lòng bàn tay.

...

Đêm đã khuya.

Lâm Tú còn chưa ngủ.

Hắn ngồi xếp bằng trên giường, nhìn viên nguyên tinh cuối cùng trong tay, trong lòng cảm thấy cạn lời, xác suất một phần mười đã nói đâu, cũng lừa đảo quá rồi.

Còn lại một viên nguyên tinh cuối cùng, sau khi dùng xong nếu không đột phá ngày mai lại phải bảo Tôn Đại Lực ra ngoài mua, nguyên tinh của dị thú nhị giai không tính là hiếm có, chỉ cần có bạc, tám viên mười viên vẫn có thể mua được.

Một lúc sau, Lâm Tú cầm trong tay viên nguyên tinh cuối cùng, lòng mang mong đợi, lại lần nữa nhắm mắt.

Thời gian một đêm, lặng lẽ trôi qua.

Sáng sớm, sau vài tiếng gà gáy lạnh lạnh, Đại Hoàng trong ổ chó chậm rãi mở mắt ra.

Nhìn khúc xương lớn bên cạnh, Đại Hoàng nuốt nước miếng, tuy đã qua rất nhiều ngày nhưng mỗi lần nhớ đến trải nghiệm mấy ngày này, nó vẫn còn cảm giác đời chó như mộng.

Bắt đầu từ khi sinh ra, nó đã lưu lạc đầu đường, không chỉ phải chịu đựng gió táp

mua sa, ăn bữa này không có bữa sau, ăn no một bữa nhịn đói ba ngày cũng là chuyện bình thường.

Lúc đó, nó chưa từng nghĩ sẽ có một ngày có một cái ổ thuộc về mình, mỗi ngày đều có thịt ăn không hết, xương gặm không ngơi, nó cảm thấy đời chó của mình đã đến đỉnh cao.

Lúc này, một giọng nói đột nhiên truyền vào tai nó.

“Đại Hoàng, lại đây.”

Đại Hoàng đột ngột ngẩng đầu, hai lỗ tai dựng đứng, biểu cảm trên mặt chó cảnh giác đến cực điểm.

Nó không nghe nhầm đúng không, vừa nãy hình như nó nghe thấy có chó đang nói chuyện.

Chẳng lẽ trong sân này vẫn còn con chó thứ hai.

Nó xoay tại chỗ một vòng, cũng không phát hiện có con chó khác trong sân, chỉ có chủ nhân đang đứng trong sân, Lâm Tú nhìn Đại Hoàng, khóe môi khẽ động, lại có một giọng nói vang thẳng trong đầu Đại Hoàng.

“Đừng tìm nữa, ta ở trong này.”

Cuối cùng Đại Hoàng đã ý thức được gì đó, ngẩng đầu nhìn Lâm Tú, mắt chó đột nhiên trừng lớn.

Nữ thần vận mệnh cuối cùng vẫn chiếu cố Lâm Tú.

Một ngàn lượng bạc mua mười viên nguyên tinh, sau cùng đã để hắc đột phá tầng gong xiềng đó ở viên cuối cùng.

Nguyên lực xảy ra thay đổi về chất, tự nhiên năng lực cũng khác xa lúc trước.

Điều khiến Lâm Tú ngạc nhiên vui mừng là sau khi năng lực xảy ra thay đổi về chất, các loại năng lực đều tăng lên đồng bộ.

Lâm Tú bây giờ, có thể đóng băng mặt đất trong phạm vi một trượng quanh mình trong chớp mắt, mà sức mạnh của hắn cũng nghênh đón sự tăng trưởng mạnh mẽ, có thể nhẹ nhàng nhấc khóa đá mà khi trước không thể nâng lên nổi.

Thể tích của không gian tùy thân kia đã tăng lên gấp mười lần, thay đổi rõ rệt nhất còn có năng lực thú ngữ, Lâm Tú của trước đây chỉ có thể nghe hiểu lời nói của bọn chúng, bây giờ đã có thể dùng năng lực giao tiếp với động vật, khiến giọng nói của mình vang thẳng trong đầu bọn chúng.

Đại Hoàng là đối tượng thí nghiệm đầu tiên của hắn, lúc này nó đã trở thành cơ sở ngầm của Lâm Tú, giúp hắn giám thị tất cả những người khả nghi xung quanh Lâm phủ.

Trong tình huống bình thường có ai sẽ chú ý đến một con chó chó.

Mà sau khi trở về từ yến hội sinh thần của Tiết Ngung Nhi, liên tục bảy ngày Lâm Tú không hề ra khỏi cửa nhà lần nào.

Hắn bảo Tôn Đại Lực đến Dị Thuật Viện xin nghỉ phép giúp mình, mỗi ngày đều ở trong nhà, cửa lớn không ra, cửa sau không bước, chưa từng gặp Song Song cô nương cũng không đến Lê Hoa Uyển.

Chương 120: Ai đang nói chuyện?

Nói một câu thật lòng, ngày tháng như vậy khiến Lâm Tú ghen đến mức có chút khó chịu.

Nhưng hẳn là có người còn khó chịu hơn so với hẳn.

Thiên Hương Lâu.

Dương Tuyên ngồi trên ghế trong một nhà gian, một người trẻ tuổi đứng trước mặt hẳn ta có chút bất đắc dĩ nói: "Công tử, ta đã làm theo dặn dò của ngài, sắp xếp xong tất cả mọi thứ, chỉ đợi Lâm Tú ra khỏi cửa, nhưng mấy ngày nay hẳn vẫn luôn ở trong nhà, ngay cả cửa cũng chưa từng bước ra..."

Sắc mặt Dương Tuyên bình tĩnh, nâng chung trà lên nhấp một ngụm, thân nhiên nói: "Đợi đi, rồi hẳn sẽ ra ngoài thôi, ta muốn xem thử, hẳn có thể trốn đến lúc nào."

Lâm phủ.

Lâm Tú ngồi trong sân, một tay chống má, hai chữ "nhàm chán" viết rõ trên mặt.

Hắn đang đợi người.

Người đến có lẽ là Song Song cô nương, hoặc có thể là Lý tổng quản, hoặc là tổng quản nào đó khác, tính toán thời gian, bọn hẳn cũng nên đến rồi.

Đợi khoảng hơn một tiếng, ngoài tiểu viện của hẳn mới truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Song Song cô nương bước vào tiểu viện, còn chưa mở cửa Lâm Tú đã chủ động hỏi: "Có

phải Quý phi nương nương bảo cô đến không, bệnh tình sủng thú kia lại tái phát à."

Đôi mắt xinh đẹp của Song Song cô nương trợn to, môi nhỏ khẽ hé mở, kinh ngạc nói: "Lâm công tử, sao huynh biết."

Lâm Tú đương nhiên biết, hơn nữa bắt đầu từ hai ngày trước hắn đã ở nhà đợi nàng ta.

Linh sủng kia của Quý phi nương nương bị tâm bệnh, lần trước sau khi Lâm Tú và Song Song đưa nó xuất cung chỉ tạm thời làm dịu chứng bệnh u uất của nó, chỉ có thể trị ngọn không thể trị gốc.

Thời gian qua lâu, nó sẽ trở lại trạng thái u uất.

Hơn nữa đến lúc đó, cho dù đưa nó xuất cung nữa cũng không thể đạt được hiệu quả như lần đầu, sủng thú của Quý phi nương nương là do vong mẫu tặng cho, có ý nghĩa rất đặc biệt với nàng ta, cho nên nàng ta nhất định sẽ lại nghĩ đến Lâm Tú.

Lần trước sau khi trở lại Thái Y Viện, Bạch Song Song vẫn luôn suy nghĩ một chuyện.

Tại sao khi chẩn trị sủng thú của Quý phi nương nương, tất cả ngự y của Thái Y Viện đều bó tay không có cách nào, mà Lâm công tử chưa từng học bao nhiêu y thuật luôn có thể tìm ra vấn đề mấu chốt nằm ở đâu.

Về sau nàng ta đã hiểu, y thuật Thái Y Viện là người, y thuật Lâm công tử là tấm lòng, y thuật của hắn không thể hiện ở năng lực dị thuật, cũng không phải thuốc thang phương thuốc, mà hắn sở hữu một trái tim tinh tế.

Hắn có thể đặt mình vào vị trí của bệnh nhân để suy xét, từ đó đưa ra phán đoán chính xác, cho dù bệnh nhân của hắn chỉ là một con linh thú.

Thậm chí không cần nàng mở miệng, hắn cũng có thể đoán ra ý định của nàng, dường như tất cả đều nằm trong tầm khống chế của hắn, điều này khiến trong lòng Bạch Song Song càng thêm khâm phục hắn.

Lâm Tú không hề giải thích quá nhiều với nàng, mà là khẽ cười nói: "Chúng ta đi thôi."

Sau khi đi được vài bước, bước chân Lâm Tú đột nhiên dừng lại nói: "Song Song cô nương, cô hồi cung trước đi, chờ ta ở Thái Y Viện, ta sẽ đến nhanh thôi."

Song Song cô nương gật đầu, một mình rời khỏi Lâm phủ.

Không lâu sau, cửa sau Lâm phủ, một bóng người chậm rãi đi ra, xuyên qua mấy con hẻm nhỏ, bước ra từ một ngõ hẻm, thanh thoi đi về phía hoàng cung.

Phía đối diện chệch Lâm phủ, lầu hai của một quán trà lâu, một nam nhân với quần thâm đậm, thò đầu ra từ cửa sổ, nhìn về phía cửa lớn Lâm phủ, cắn răng nói: "Đã mấy ngày rồi, sao hắn còn chưa ra ngoài..."

Hắn ta không biết, cùng lúc khi hắn ta quan sát Lâm phủ, ở một góc tường có một con chó màu vàng cũng đang quan sát hắn ta.

Đại Hoàng vừa nhìn chăm chăm lầu hai trà lâu, vừa suy nghĩ vài chuyện.

Chẳng lẽ chủ nhân do chó biến thành sao, nếu không sao lại biết nói tiếng chó.

Với óc chó của nó, tạm thời vẫn không hiểu được mấy chuyện này.

Không hiểu thì không cần nghĩ nữa, nó chỉ biết phải nghe lời chủ nhân, có bất kì tình huống bất ngờ nào gần nhà cũng phải báo cáo với chủ nhân ngay lập tức...

Không lâu sau, Thái Y Viện.

Mất đi chuyện chế băng ở hậu cung Lâm Tú không thể vào đó nữa, ngoại nhân không được sự cho phép mà xông vào hậu cung là tử tội.

Dù sao nơi đó phần lớn đều là vợ của hoàng đế, hoàng đế cũng là nam nhân, hơn nữa còn là nam nhân có thân phận và địa vị cao nhất Đại Hạ, không thể tha thứ cho chuyện thảo nguyên xanh ròn trên đỉnh đầu được.

Song Song cô nương đã ở Thái Y Viện chờ Lâm Tú, sau khi nhìn thấy hấn lập tức nói: "Lâm công tử, chúng ta mau đến cung Trường Xuân, bệ hạ và Quý phi nương nương đã chờ ở đó rồi."

Trong lòng Lâm Tú kinh ngạc: "Bệ hạ cũng ở đó à."

Thực ra hấn không muốn gặp hoàng đế lắm, Lâm Tú không phải người của thế giới này, không có tư tưởng quân thần, cũng không có giác ngộ quân muốn thần chết, thần không thể không chết.

Chương 121: Ai đang nói chuyện? (2)

Mặc kệ là ai muốn lấy mạng của hắn, hắn cũng sẽ đấu tranh với đối phương đến cùng, kể cả Hoàng đế cũng như vậy.

Nhưng Lâm Tú lúc này lại không có thực lực chống lại hoàng đế, sinh tử của mình chỉ nằm trong ý niệm của người khác, Lâm Tú không thích cảm giác như vậy, lỡ nói sai gì đó, làm sai chuyện gì đấy, chọc long nhan phần nộ, không ai có thể cứu được hắn.

Hôm nay tất nhiên là không trốn được, Lâm Tú điều chỉnh lại tâm trạng nói: "Chúng ta đi thôi."

Một lúc sau, cung Trường Xuân.

Lâm Tú và Song Song cô nương đi vào cung Trường Xuân, tình cảnh trong cung bí hiểm, nhóm cung nữ hạ nhân cúi đầu, mấy vị thái y chờ đợi trước cung điện.

Chẳng qua chỉ mấy ngày không gặp, Quý phi nương nương thoát nhìn hao gầy không ít, trong lòng ôm linh sủng cũng là hai mắt vô thần, không có tinh thần, nhìn qua tinh thần còn kém hơn lần trước.

Lâm Tú đi vào viện, nói với Quý phi và Hạ Hoàng đứng bên cạnh nàng ta: "Thần tham kiến bệ hạ, tham kiến Quý phi nương nương..."

Khi nhìn thấy Lâm Tú, gương mặt Quý phi mới có thêm chút thần thái, nhanh chóng bước qua nói: "Lâm Tú, người mau đến xem, sao Niếp Niếp lại yếu như vậy, bốn cung bảo người đưa nó xuất cung, cũng không có chuyển biến tốt gì..."

Lâm Tú nhận súng thú từ trong tay Quý phi, tên nhóc này cũng không phản kháng, dứt khoát ngay cả mắt cũng nhắm lại.

Hạ Hoàng nhìn Lâm Tú, hỏi: "Người còn biết y thuật à?"

Lâm Tú nói: "Hồi bộ hạ, thần không biết y thuật, chỉ là trước đây trong nhà từng nuôi chó mèo, lại đọc ít sách, có chút hiểu biết về tập tính của vài động vật thôi."

Hạ Hoàng gật đầu, nói: "Chỉ cần người có thể chữa khỏi cho súng thú yêu quý của Quý phi, trăm sẽ trọng thưởng."

Lâm Tú nói: "Thần sẽ cố gắng hết sức."

Lâm Tú ôm súng thú, nói với Quý phi: "Quý phi nương nương, bây giờ tinh thần linh súng không tốt, thần cần một căn phòng yên tĩnh, không có bất kỳ ai quấy rầy."

Quý phi không chút nghi ngờ, lập tức nói: "Được, bốn cung sẽ sắp xếp."

Rất nhanh, Lâm Tú đã được đưa đến thiên điện của cung Trường Xuân.

Hắn ôm súng thú đi vào, bước chân của Quý phi dừng lại trước cửa, Song Song cô nương vốn muốn vào trong xem thử nhưng Lâm Tú không mời nàng ta, nàng ta cũng chỉ đành đứng chờ bên ngoài.

Trong lòng Lâm Tú vẫn ôm súng thú, bước vào trong phòng.

Nó vẫn nhắm mắt lại, không có tinh thần, đáng vẻ cực kì yếu ớt.

Lâm Tú vỗ đầu nó, thậm chí nói: "Đừng ngủ nữa, dậy chơi nào."

Vật nhỏ trong lòng giật mình, lập tức mở mắt, mờ mịt lại kinh ngạc vui mừng thốt lên: "Ai, ai đang nói chuyện!"

Đối với con thú nhỏ tên là Bạch Linh này mà nói, chuyện hồi hận nhất trong cuộc sống làm thú của nó, sợ rằng chính là vì ham chơi, một mình chạy ra khỏi tộc đàn, lúc đang ở trong rừng rậm vui vẻ chơi đùa với một con hổ con thì có một cái lưới lớn từ trên trời rơi xuống.

Đầu tiên là bị nhốt ở trong lồng, chịu sự xóc nảy của xe ngựa, sau đó, nó lại bị đưa đến một chỗ, ở đó có rất nhiều lồng sắt, trong mỗi một cái lồng sắt đều nhốt các loại dị thú, rất nhiều người ở trước lồng sắt đi tới đi lui, rồi lại đi tới đi lui, rồi nó bị người ta đưa đi, cuối cùng đến nơi này.

Tuy nơi này có ăn có uống, nhưng mà không có phụ vương mẫu hậu, cũng không có bạn bè đồng tộc, không có người nói chuyện với nó, nó cũng không nghe hiểu tiếng nói của những con người này, cũng không ai có thể nghe hiểu nó nói chuyện, nó sắp nhàm chán đến chết rồi.

Bây giờ, cuối cùng cũng có đồng loại nói chuyện với nó, sao nó có thể không kích động và vui mừng chứ?

Nó từ trong lòng Lâm Tú bay ra, bay tới bay lui ở trong thiên điện này, nhưng mà nó đã tìm ở trong này mấy lần, cũng không tìm được đồng loại vừa rồi nói chuyện với nó.

Cuối cùng nó tưởng rằng nó sinh ra ảo giác, lại thất vọng nằm úp sấp trên mặt đất, không nhúc nhích.

Lúc này, âm thanh vừa rồi lại vang lên trong đầu nó: "Đừng tìm nữa, ta ở ngay trước mặt ngươi."

Nó ngẩng đầu, đôi con ngươi trong như thủy tinh, nhìn chăm chăm Lâm Tú, một lần nữa lại bay lên, bay đến trước mặt Lâm Tú, sau khi đánh giá hồi lâu, cuối cùng nó mới ý thức được, vừa rồi là hắc nói chuyện với nó.

Trong lòng nó vừa vui vừa tò mò, hỏi: "Ngươi cũng là hồ sao?"

Lâm Tú bất ngờ nói: "Ngươi không phải là mèo sao?"

Rõ ràng linh thú trước mắt tức giận, bắt đầu bay xung quanh Lâm Tú, vừa bay, vừa ảo não nói: "Ngươi mới là mèo, cả nhà ngươi đều là mèo, bản công chúa là hồ tộc tôn quý, những tên vô lại bắt cóc bản công chúa, thế mà lại để cho bản công chúa đi bắt chuột, sao bản công chúa có thể đi bắt cái thứ ghê tởm đó..."

Nó tự nói một hồi, hình như cũng không có tức giận như vậy nữa, lại dừng ở trước mặt Lâm Tú, tò mò hỏi: "Ày, ngươi là con người sao?"

Lâm Tú gật gật đầu.

Chương 122: Đề nghị của Lâm Tú

Con người linh thú này linh động hiện ra vẻ nghi hoặc: "Nhưng mà tại sao con người có thể nghe hiểu chúng ta nói, ta cũng có thể nghe hiểu người nói, kỳ quái quá..."

Không đợi Lâm Tú trả lời, nó lại cầu xin nói: "Người là con người duy nhất có thể nói chuyện với ta, người có thể chơi cùng ta không, các nàng đều không nghe hiểu ta nói, ta cũng không nghe hiểu các nàng nói, ta thật sự sắp chán chết rồi..."

"Còn có, mỗi ngày các nàng đều cho ta ăn cá, bây giờ ta ngửi thấy mùi cá là muốn nôn..."

"Ăn cá còn không bằng ăn cà rốt nữa!"

"Người có thể nói với các nàng, đừng cho ta ăn cá nữa có được không?"

"Còn có, người có thể ngày nào cũng đến nơi này nói chuyện với ta không, ta thật sự nhàm chán quá..."

...

Vật nhỏ ở trước mặt này dùng ánh mắt cầu xin nhìn hắn, nhìn trông hết sức đáng thương.

Trên thực tế nó cũng thật sự đáng thương, rời xa cổ hương, chủng tộc bất đồng, ngôn ngữ không thông, nếu như là động vật bình thường cũng thôi đi, linh trí chúng nó không cao, có ăn có uống là có thể sống qua ngày.

Nhưng mà nó là linh thú, linh trí rất cao, hơn nữa có tình cảm, tưởng tượng một chút, nếu như Lâm Tú ở trong một hoàn cảnh ngôn ngữ không thông, thậm chí đến dùng thể tay

cũng không thể sử dụng được, không có ai có thể giao tiếp với hắn, thì hắn cũng sẽ rất bức bối.

Vốn dĩ Lâm Tú cũng không tính giao lưu với linh sủng của Quý phi nương nương, cho dù xác suất rất thấp, hắn cũng không muốn bại lộ chuyện mình có hai loại năng lực.

Nhưng mà, đại địch đang ở trước mắt, hắn đã không quan tâm được nhiều như thế.

Hắn nhìn con thú nhỏ ở trước mắt, dùng phương thức truyền âm nói: "Muôn ta thường xuyên chơi với ngươi cũng được, nhưng ngươi phải nghe lời ta."

Linh thú lơ lửng ở giữa không trung, liên tục gật đầu nói: "Nghe lời, ta nhất định sẽ nghe lời, ta chỉ cần ngươi chơi với ta!"

...

Bởi vì Lâm Tú chân bệnh phải giữ hoàn cảnh tuyệt đối im lặng, cho nên bao gồm cả Hoàng đế và Quý phi, mọi người đều ở bên ngoài chờ, bọn họ chỉ nghe thấy thỉnh thoảng trong thiên điện truyền đến âm thanh linh thú, nhưng lại không biết đã phát sinh ra cái gì.

Quý phi nương nương lòng nóng như lửa đốt, nhưng lại khắc chế kích động trong lòng, cũng may không bao lâu, Lâm Tú đã ôm linh thú đi ra.

Nàng bước nhanh lên phía trước: "Thế nào?"

Linh thú trong lòng Lâm Tú vẫn uể oải như trước, Lâm Tú nhìn về phía Quý phi nương nương, hỏi: "Xin hỏi Quý phi nương nương, thường ngày linh sủng đều ăn những thứ gì?"

Một tiểu cung nữ đi lên trả lời: "Đều là dùng cá tinh tế nhất, đồ ăn của linh sủng không có vấn đề gì."

Lâm Tú hỏi: "Chỉ có cá thôi sao?"

Tiểu cung nữ kia nghi hoặc nói: "Mèo không phải là nên ăn cá sao?"

Trong lòng Lâm Tú trào phúng, đương nhiên cá không có vấn đề, nó cũng thích ăn cá, nhưng để nó một ngày ba bữa đều ăn cá, ăn liên tiếp mấy tháng, cho dù có thích ăn cá đến mấy cũng không chống đỡ được...

Tuy linh sủng này có hình dạng giống như mèo, nhưng người ta cũng không phải là mèo, nếu như vật nhỏ này có thể nghe hiểu lời nàng nói, bây giờ nhất định sẽ lại tức giận.

Hắn chỉ có thể giải thích với Quý phi nương nương nói: "Hồi nương nương, thần đọc được ở trong một quyển sách, tuy linh sủng này lớn lên giống mèo, nhưng thật ra nó thuộc vào hổ tộc, nói cách khác, có lẽ nó không thích ăn cá, huống chi là ngày ngày đều ăn những món ăn giống nhau, con người chúng ta cũng không thể chịu đựng được, điểm này, linh sủng giống với chúng ta..."

Không có người nào sẽ cho rằng một con mèo ăn cá có vấn đề gì, nhưng mà xuất phát từ sự tín nhiệm với Lâm Tú, Quý phi nương nương vẫn là hỏi: "Vậy thì nên cho Niếp Niếp ăn cái gì?"

Lâm Tú nhìn vật nhỏ trong lòng liếc mắt một cái, nói: "Một ít thịt, như là thịt gà thịt bò cái gì đó, tóm lại không phải là

cá, rồi thêm với một lượng rau vừa phải, như rau xanh, cà rốt..."

Rất nhanh Quý phi nương nương lệnh cho người đi đến ngự thiện phòng mang những đồ ăn mà Lâm Tú nói, để vào trong một cái bát ngọc.

Khi Lâm Tú đặt bát ngọc vào sát miệng linh thú, một màn khiến mọi người trong cung Trường Xuân kinh ngạc đã xảy ra.

Chỉ thấy linh sủng đã hai ngày không ăn cơm, đưa đầu vào bên trong bát ngọc, bắt đầu ăn như hổ đói.

Có tiểu cung nữ vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, nói: "Ăn đồ ăn rồi, rốt cuộc linh sủng cũng ăn rồi!"

Cuối cùng Quý phi nương nương cũng nhẹ nhàng thở ra, tiếp đó dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Lâm Tú, nói: "Người thật sự không suy xét đến chỗ của bản cung sao, người chỉ cần chăm sóc Niếp Niếp là được, người muốn cái gì bản cung cho người cái đó..."

Lâm Tú còn chưa mở miệng, Hạ Hoàng đã không nhịn được bật cười, tiếp đó vội vàng khuyên nhủ: "Không được, cái này thật sự không được, Quý phi cần ai cũng được, Lâm Tú thật sự không được, nhiều nhất Trẫm cho hắn một cái lệnh bài, để cho hắn cách một ngày đến chăm sóc linh sủng là được..."

Chương 123: Đề nghị của Lâm Tú (2)

Nếu như là người khác, vì linh sủng của Quý phi, có lẽ hẳn sẽ thật sự chiêu mộ người này vào cung.

Nhưng người này là vị hôn phu của Triệu Linh Quân, đừng nói là một linh sủng, cho dù là cộng thêm toàn bộ phi tử hậu cung của hắn, đối với quốc gia mà nói, tầm quan trọng cũng không bằng một thiên kiều của Triệu gia.

Quý phi có chút thất vọng, nhưng vẫn là từ bỏ ý niệm này, hỏi Lâm Tú: "Chỉ cần Niếp Niếp ăn mấy thứ này, nó sẽ không sinh bệnh nữa sao?"

Lâm Tú lắc lắc đầu, nói: "Hồi Quý phi nương nương, bệnh của linh sủng, thức ăn chỉ là một nguyên nhân, nguyên nhân chân chính, lần trước thần đã nói qua với nương nương rồi."

Quý phi nói: "Nhưng mà về sau bản cung thường xuyên đưa nó ra cung cũng không có tác dụng gì, ngược lại bệnh tình của nó lại càng thêm nghiêm trọng."

Lâm Tú nghĩ nghĩ, nói với Quý phi nương nương: "Có lẽ, là vì Quý phi nương nương mới là chủ nhân của linh sủng, nếu như Quý phi nương nương tự mình đưa nó ra cung, tình huống sẽ không giống như thế nữa, đương nhiên điều này cũng chỉ là thần đoán..."

Sau khi trải qua nhiều chuyện như thế, về phương diện bệnh của linh sủng, Quý phi nương nương đối với Lâm Tú đã là rất tin tưởng không hề có nghi ngờ gì, nhưng một tên hoạn quan ở phía sau Hạ Hoàng nương

mày, mở miệng quở trách: "Hỗn xược, Quý phi nương nương là thiên kim chi khu, vạn nhất xảy ra chuyện gì, ai gánh vác nỗi trách nhiệm?"

Lâm Tú lập tức ôm quyền nói: "Là thần suy xét không chu toàn, nhất thời lỡ lời, xin bệ hạ và nương nương thứ tội."

"Người chỉ là ăn ngay nói thật, có tội gì." Quý phi nương nương phất ống tay áo, nhìn về phía Hạ Hoàng, nói: "Ta muốn xuất cung!"

Hạ Hoàng biết ý nghĩa của sủng thú này với nàng, trên mặt hiện ra vẻ bất đắc dĩ, cuối cùng nói: "Chu Cẩm, người tự mình dẫn theo nhân thủ, bảo vệ Quý phi nương nương, nhưng mà phải nhớ hành sự khiêm tốn một chút, nếu như Quý phi xuất cung bị những lão ngoan cố đó biết, lại không thiếu được cáo trạng ở trước mặt trẫm..."

Chu Cẩm cung kính khim người, nói: "Tuân chỉ."

Bởi vì chuyện này cũng là vì trị bệnh cho linh sủng, cho nên Quý phi cải trang xuất cung, Lâm Tú cũng phải đi theo bên người, có điều, hẳn cũng không cùng xuất phát với bọn họ, mà nói với Quý phi nương nương: "Nương nương, thần còn phải hồi phủ chuẩn bị một vài thứ, nửa canh giờ sau, thần ở Trích Nguyệt Lô chờ nương nương..."

Trích Nguyệt Lô cách hoàng cung cũng không xa, sau khi xuất cung, đi vài bước là đến.

Quý phi gật đầu nói: "Người đi đi, bản cung cũng cần thay quần áo."

Một lát sau, Lâm Tú rời khỏi hoàng cung, hẳn không hề đi đường chính, đi quanh một vài con ngõ nhỏ khoảng một khắc, rồi mới đi vào Lâm phủ từ cửa sau.

Cửa chính Lâm phủ, Đại Hoàng đang theo dõi, đột nhiên nó giật mình, từ trên mặt đất đứng lên, rồi nhanh chóng chạy vào trong phủ.

Lâm Tú nhìn nó, truyền âm nói: "Bọn họ vẫn còn đang ở đó sao?"

"Uông uông..."

Đại Hoàng ngẩng đầu kêu hai tiếng.

Không bao lâu sau, một bóng người từ Lâm phủ đi ra, lầu hai ở trà lâu đối diện, một nam tử giật mình, kích động nói: "Ra ngoài, cuối cùng hẳn cũng ra ngoài rồi, nhanh đi bẩm báo công tử!"

Phủ Vĩnh Bình hầu, từ trong miệng hạ nhân biết được Lâm Tú đã ra ngoài, trong lòng Dương Tuyên mừng rỡ.

Ngày đó sau tiệc tối của Tiết phủ, hẳn đã đề ra một kế hoạch nhằm vào Lâm Tú, một kế hoạch hoàn mỹ không sót mẻ, một khi thành công, cho dù là Triệu gia cũng không thể nào khiến hắn thoát thân.

Mọi chuyện đã chuẩn bị, chỉ chờ Lâm Tú vào cuộc.

Nhưng mà vừa đợi thì chính là bảy ngày.

Bảy ngày đó, Lâm Tú đáng chết này, biết bảy ngày này hẳn sống như thế nào không?

Bảy ngày, tám mươi tư canh giờ, sáu trăm bảy mươi hai khắc, không có lúc nào hắn không nhớ đến kế hoạch đó, đến ngay cả năm

mơ cũng là bộ dáng Lâm Tú không thể xoay người.

Vốn dĩ hắn cũng không hận Lâm Tú như thế, nhưng mà người này thật sự quá kiêu ngạo.

Đúng vậy, sự kiêu ngạo của người này khiến cho hắn không thể nhìn được nữa.

Cái gì gọi là "Ta chính là thích nhìn dáng vẻ người ghét ta nhưng lại không thể làm gì được ta" , cái này đối với một đại công tử phủ Nhất đẳng hầu mà nói, quả thực là vô cùng nhục nhã!

Hiện nay Đại Hạ có ba vị Nhất đẳng hầu, Triệu gia là mới thăng, nội tình không đủ, quyền thế một nhà khác, so với Dương gia thì cũng có chỗ không bằng.

Mà phụ thân hắn, nhất đẳng Vĩnh Bình hầu, tráng niên chính trực, tiền đồ vô hạn, không có gì bất ngờ xảy ra, trong tương lai hai mươi năm sau, thậm chí trong vòng mười năm, còn có khả năng được phong Công.

Bởi vậy, Dương gia hiện nay, tuy vẫn còn là Hầu Tước, nhưng mà đến ngay cả công tử đích truyền của phủ Tam đẳng công cũng là khách khách khí khí với hắn.

Một con trai của Tam đẳng bá nhỏ nhỏ, thế mà cũng dám nhục nhã hắn như thế, đây là nguyên nhân quan trọng nhất Dương Tuyên ra tay với Lâm Tú.

Chương 124: Quý phi xuất cung

Đương nhiên, thân phận của hần đặc thù, không thể nào trực tiếp ra tay với Lâm Tú.

Tuy phủ Vĩnh Bình hầu không dám nói quyền khuynh triều dã, nhưng thủ hạ quan viên dựa vào cũng không ít, nha môn Đông Thành càng giống như là của Dương gia, lần này người thay hần ra tay là con trai của Đông Thành Lệnh.

Thật ra loại chuyện này, Đông Thành Úy ra tay cũng được, nhưng việc lần trước, Ngô Thành làm việc khiến cho hần rất không hài lòng, người này ở chỗ Dương Tuyên, đã bị vớt sang vị trí ra rìa rồi.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân nữa hần không tự mình ra tay.

Những ngày này, hần liên tiếp ra tay với Lâm Tú, thế mà lại liên tiếp thất bại, những điều này không phải là hai chữ "trùng hợp" có thể giải thích rõ ràng.

Lần trước bởi vì hần sơ sót, trước đó không điều tra hành tung của Lâm Tú, cũng không biết hần chế tạo bằng cho hoàng cung, mới dẫn đến kế hoạch thất bại.

Một mặt là do hần không để Lâm Tú vào mắt, mặt khác là, những chuyện khác ở Vương Đô hần còn dễ điều tra, nhưng chuyện ở hậu cung, ai dám thăm dò, vạn nhất bị bộ hạ biết được, có còn cần đầu của mình nữa không?

Ai cũng biết, bộ hạ sủng hậu phi nhất, có một lần, một vài vị Ngự sử ở Đô Sát ti ở kim điện nói vài câu, một vị phi tử nào đó trong hậu cung đi đường không có nghi

thái, nên học nhiều lễ nghi trong cung một chút, tuy lúc ấy bệ hạ không nói gì, nhưng sau đó đã trực tiếp ba tháng không lên triều...

Từ đó về sau, nhóm Ngự sự trong mắt không chứa nổi một hạt cát đó, không ai dám công khai phê bình hậu phi, nhiều nhất cũng chỉ nói vài câu nhắc nhở bệ hạ mà thôi.

Lâm Tú lại lợi dụng việc này, gài bẫy hấn một lần, nếu như lần đó hấn trực tiếp ra tay, chỉ sợ rằng cũng khó có thể thoát thân.

Người này, không chỉ có kiêu ngạo, mà còn âm hiểm, để phòng ngừa vạn nhất, hấn vẫn là nên không ra mặt thì tốt hơn.

Đến lúc đó, cho dù có cái gì ngoài ý muốn, cha con Đông Thành Lệnh cũng có thể dốc sức chống đỡ, sẽ không liên lụy đến hấn.

Dương Tuyên thở phào một hơi, lại lần nữa chỉnh lý lại kế hoạch ngày hôm nay, phát hiện không có sơ hở gì, lúc này mới chấp tay ra sau lưng, đi ra khỏi phủ Vĩnh Bình hầu, khoe miệng hấn hơi nhếch lên, nói: "Đi, đi ra ngoài xem kịch..."

Trích Nguyệt Lâu.

Lâm Tú đi ra ngoài, đầu tiên đến Trích Nguyệt Lâu, sau đó đứng ở cửa đợi Quý phi nương nương đến.

Quý phi nương nương là mấu chốt quan trọng nhất trong kế hoạch của hấn.

Từ Tiết phủ trở về, Lâm Tú đã có kế hoạch này.

Ở Vương Đô, phủ Vĩnh Bình hầu quyền thế khuyh thiên, bất luận thế nào Lâm Tú cũng

không thể đầu lại bọn họ, mà nói đến thủ đoạn sau lưng, Dương Tuyên thân là con trai Nhất đẳng hầu, cũng có nhiều tiền hơn so với Lâm Tú.

Cho nên, hắn muốn mượn sức mạnh khác giúp đỡ.

Sức mạnh mà đến ngay cả Vĩnh Bình hầu cũng không đắc tội được.

Ở Tiết phủ chọc giận Dương Tuyên là bước đầu tiên trong kế hoạch của hắn.

Lâm Tú chính là kiêu ngạo, kiêu ngạo đến mức khiến cho Dương Tuyên không chịu được nữa, không nhịn được muốn lập tức ra tay với Lâm Tú, sau đó hắn ở trong nhà bảy ngày, ngay cả cửa lớn cũng không đi ra, chính là để cho cho Dương Tuyên sốt ruột.

Bắt đầu từ ngày thứ ba Lâm Tú ở nhà, Dương Tuyên đã sắp xếp người theo dõi ở trước cửa Lâm phủ, khi đó Lâm Tú đã biết, hắn sốt ruột rồi.

Khi hắn ra khỏi cửa lần nữa, Dương Tuyên nhất định sẽ không nhịn được ra tay.

Đây cũng chính là điều Lâm Tú mong muốn.

Cho nên, hắn đi hoàng cung, cùng với lúc từ hoàng cung đi về, chỉ đi cửa sau của Lâm phủ, khi hội hợp với Quý phi nương nương, sẽ là nghênh ngang đi ra từ cửa chính.

Hắn muốn để cho Dương Tuyên nhìn thấy.

Ở trước cửa Trích Nguyệt Lâu đợi một khắc, Lâm Tú nhìn thấy ba bóng người từ phương hướng hoàng cung đi đến.

Quý phi nương nương ôm linh sủng, phía sau còn có hai người đi theo, trong đó có một

tiểu cung nữ tên là Linh Lung, người còn lại, là hoạn quan bên người Hạ Hoàng.

Có điều, Lâm Tú hiểu rất rõ, nhìn thì như bọn họ chỉ có ba người, nhưng người ở bên cạnh âm thầm bảo vệ Quý phi nương nương nhất định không ít, cho dù là chỉ xuất hiện một chút tình huống nhỏ, nơi này cũng sẽ bị người bao vây trùng trùng.

Hôm nay Quý phi nương nương không mặc cung trang hoa lệ, mà thay một bộ váy thanh lịch, trên mặt cũng chỉ trang điểm nhẹ nhàng, nhìn qua chỉ là một quý phụ nhân xinh đẹp mà thôi.

Nhưng loại khí chất cao quý, đoan trang, thanh lịch toát ra từ trên người nàng không phải tùy tiện một quý phụ nhân nào cũng có thể có được.

Đương nhiên, loại khí chất này, người thường cảm nhận được, chỉ là một loại cảm giác khoảng cách không thể tiếp cận, cũng chỉ có quyền quý đỉnh cấp chân chính mới có thể nhìn ra, đây là một loại khí chất của người nhiều năm ở trên địa vị cao hình thành nên, mà nữ tử có loại khí chất này, toàn bộ Vương Đô cũng chỉ có vài người.

Chương 125: Quý phi xuất cung (2)

Tiểu cung nữ Linh Lung và hoạn quan Tổng quản ở phía sau cũng thay một bộ quần áo bình thường.

Lâm Tú bước nhanh đi lên phía trước, còn chưa đến gần, Quý phi nương nương đã nói: "Gọi ta là phu nhân là được rồi."

Tiếp đó, nàng cúi đầu nhìn sủng thủ trong lòng thần thái sáng láng, ngạc nhiên nói: "Người nói không sai, bản... Sau khi ta dẫn Niếp Niếp ra, nó lập tức trở nên có tinh thần..."

Đương nhiên Lâm Tú nói không sai, bởi vì vốn dĩ hần bảo tên nhóc này giả vờ, Quý phi nương nương xuất cung là hần đề nghị, nếu như không có một chút tác dụng nào, vậy thì những tín nhiệm của hần ở chỗ Quý phi nương nương khó khăn lắm tích góp được một chút, có lẽ sẽ suy giảm lớn.

Tâm tình của Quý phi nương nương tốt hơn một chút, sau đó hỏi Lâm Tú: "Bây giờ chúng ta phải làm cái gì?"

Lâm Tú nói: "Linh sủng ở trong cung thời gian quá lâu, trong lòng bức bối, phu nhân chỉ cần ôm nó đi dạo đường phố một canh giờ, coi như dạo phố bình thường là được rồi..."

"Đi dạo phố?" Quý phi nhìn Lâm Tú, nói: "Trước kia ta chưa từng đi dạo phố, như thế nào mới xem là đi dạo phố?"

Trước khi Quý phi nương nương tiến cung, có lẽ cũng là loại đích nữ của đại gia tộc, nuôi ở trong khuê phòng, rất ít khi đi ra ngoài, sau khi tiến cung, xuất cung

càng thêm khó, đối với nữ tử bình thường mà nói, đi dạo phố là chuyện bình thường như cơm bữa, nhưng nàng lại hỏi Lâm Tú nên làm như thế nào.

Lâm Tú nghĩ nghĩ, nói: "Phu nhân ở tùy tiện đi một chút ở trên đường phố của Vương Đô, muốn xem cái gì thì xem cái đó, muốn mua cái gì thì mua cái đó..."

Rõ ràng Quý phi nương nương là lần đầu tiên đi dạo phố, vẻ ung dung hoa quý trên mặt tràn đầy vẻ tò mò mới lạ, không chỉ có cười nhiều hơn, đến ngay cả khí sắc cũng tốt hơn không ít.

Chu Cẩm đi theo phía sau nàng nhìn thấy thì chắc chắc lấy làm kỳ lạ, mấy ngày nay, tâm tình nương nương vẫn luôn không tốt, khí sắc cũng càng ngày càng kém, Thái Y Viện kê mấy phương thuốc, nhưng lại không có một chút tác dụng nào, bệ hạ nhìn cũng rất sốt ruột.

Không ngờ được vừa mới xuất cung, tình trạng của nương nương đã tốt lên nhiều như thế, tuy con trai của Bình An bá lỗ mãng, nhưng lại bất ngờ làm được một chuyện tốt.

Mấy người đang đi dạo trên đường phố Vương Đô, Quý phi nương nương dung mạo kinh người, khí chất xuất chúng, đương nhiên hấp dẫn ánh mắt của vô số người, thỉnh thoảng còn có người bởi vì quay đầu nhìn lén, mà đâm vào người đi phía trước, dẫn đến tranh chấp.

Chuyện thể này phát sinh, cũng không nằm ngoài dự liệu của Lâm Tú.

Thật ra khi hần và Linh m cùng đi ở trên đường, cũng thường xuyên xảy ra chuyện như

thể, chỉ là không có nhiều như Quý phi nương nương.

Linh m mới mười bảy tuổi, chưa hết trẻ con, đẹp thì đẹp thật, nhưng khí chất chưa đuổi kịp.

Loại khí chất ung dung hoa quý như Quý phi nương nương là thứ nữ nhân khác muốn bắt chước như thế nào cũng không bắt chước được, hơn nữa các nương nương ở trong cung, vị nào cũng đều bảo dưỡng rất tốt, người khoảng ba mươi tuổi, làn da còn nộn giống như là trứng chim lột xác, khóe mắt không hề có một nếp nhăn nào, nếu như không phải thân thể đã phát dục thành thực, nói các nàng hai mươi tuổi cũng có người tin.

Chính vào lúc mấy người đang đi dạo phố, ở một đường phố khác của Vương Đô, Dương Tuyên đang nghe hạ nhân báo cáo.

"Công tử, đã tìm được bọn họ, Lâm Tú đang câu dẫn một mỹ phụ, dáng vẻ của mỹ phụ kia rất được, rất có hương vị..."

Sắc mặt Dương Tuyên trầm xuống cắn răng nói: "Thứ vô liêm sỉ, hần đã có hôn ước với Linh Quân, thế mà còn dám hái hoa ngắt cỏ, bảo Uông Hoàng Mã Thượng động thủ, tùy thời báo cáo với ta..."

"Cái này ta lấy!"

"Cái này ta cũng lấy!"

"Tất cả những thứ này ta đều lấy..."

...

Vương Đô, trước một sạp hàng nhỏ bán trang sức, một mỹ phụ mặc váy chỉ vào trang sức trên giá gỗ, liên tục mở miệng.

Lâm Tú nhìn đến cạ lời, cửa hàng nhỏ bên đường này, mục tiêu là nữ tử nhà bách tính bình thường, chỉ cần mười mấy văn tiền, mấy chục văn tiền là có thể mua được một món trang sức.

Có thể Quý phi nương nương không biết, mỗi một món trang sức, một viên trân châu nàng cài trên đầu, đều có thể mua được toàn bộ sạp hàng nhỏ này.

Nhưng thấy nàng mua vui vẻ, Lâm Tú cũng không lăm miệng, dù sao không cần hẳn tiêu tiền, để cho nữ nhân đáng thương này thỏa mãn một chút dục vọng mua sắm của nữ nhân cũng được.

Chu Cẩm đứng ở sau lưng Quý phi, rất vui vẻ lấy bạc ra, mua thứ đồ nàng nhìn trúng.

Đùng nói là sạp hàng nhỏ ven đường này, chỉ cần nương nương vui vẻ, có mua tất cả trang sức ở trên con phố này thì có sao.

Quý phi từ trước đến giờ chưa từng dạo phố, lòng hiếu kỳ rất mạnh, một hồi nhìn cái này, một hồi lại nhìn cái kia, sợ rằng tự bản thân nàng cũng đã quên, mục đích các nàng xuất cung là vì linh sủng.

Chương 126: Có tâm rồi

Trong lòng Lâm Tú ôm nhóc con kia, không biết có phải trong thời gian này tinh thần không tốt hay không, thế mà nó đã ngủ rồi.

Lúc linh sủng ngủ, hai cánh sau lưng sẽ thu lại, giống như là một con mèo nhỏ bình thường, nhưng đẹp hơn mèo bình thường rất nhiều.

Sau một lát, Chu Cẩm nhìn canh giờ, nói với Quý phi nương nương: "Phu nhân, đã đến giờ Ngọ thiện rồi, nghe nói đồ ăn của Trích Nguyệt Lâu có hương vị không tệ, hay là chúng ta đi đến đó ăn cơm?"

Quý phi đang vui vẻ, sau khi được Chu Cẩm nhắc nhở, mới cảm thấy bụng có chút đói, nằng gật gật đầu, nói: "Các người sắp xếp đi."

Lúc này, bỗng nhiên Lâm Tú bước lên một bước, đề nghị nói: "Phu nhân, ta nghe nói gần đây có một tiểu điểm, điểm tâm và thức ăn Giang Nam không tệ, phu nhân có muốn đi nếm thử không?"

Khi nghe thấy thức ăn Giang Nam, đôi mắt đẹp của Quý phi sáng người, nói: "Vậy thì đi tiểu điểm Giang Nam mà người nói."

Chu Cẩm khó xử nói: "Phu nhân, người của tiểu điểm, lai lịch không rõ, sợ rằng..."

Quý phi khoát tay áo, nói: "Có cái gì phải sợ, người khác cũng không biết thân phận của ta, người coi chúng ta như khách bình thường là được."

Chu Cẩm nghe vậy, cũng không dễ nói cái gì tiếp.

Tiểu điểm Giang Nam kia, vị trí cũng không ở nơi phồn hoa nhất của Vương Đô, ngược lại có vẻ khó tìm, Lâm Tú cũng là mất không ít công phu, mới nghe ngóng được địa chỉ của tiểu điểm.

Tuy nói tiếm điểm không nổi danh như Trích Nguyệt Lâu Thiên Hương Lâu, nhưng ở trong miệng một bộ phận thực khách, vẫn là nơi có danh tiếng rất tốt.

Điểm trang hoàng rất đơn giản, không gian cũng không lớn, thẳng ở gọn gàng đơn giản, trong điểm chỉ làm thức ăn Giang Nam, sau khi Quý phi chọn vài món, bốn người lần lượt ngồi ở bốn bên của cái bàn.

Cùng ăn cơm với Quý phi nương nương, Chu Cẩm và Linh Lung có chút câu nệ, chỉ dám ngồi xuống một nửa mông, Lâm Tú thì lại thỏa mái hơn một chút, gọi chủ phòng quây đến, nói: "Bê tất cả những món ăn đặc sắc của các người lên đây, mỗi món một phần."

Khách đến hào phóng, ông chủ vui tươi hơn hở chạy về nhà bếp ở phía sau bận rộn, thật ra đây là tiểu điểm của một đôi phu thê, không mời được người giúp đỡ, tất cả mọi chuyện đều là ông chủ và bà chủ tự mình làm.

Lâm Tú giải thích Quý phi nương nương: "Phu nhân, kinh doanh điểm này là một đôi phu thê, vốn dĩ bọn họ là nhân sĩ Giang Nam, mấy năm trước đến Vương Đô mở điểm, nói là vì để cho đồng hương Giang Nam ở bên ngoài cũng có thể ăn được hương vị quê nhà."

Quý phi nhìn Lâm Tú một cái, hỏi: "Sao người biết ta là người Giang Nam?"

Lâm Tú mỉm cười, nói: "Ta nghe thường ngày phu nhân nói chuyện, ngẫu nhiên có thể nghe ra được giọng điệu Giang Nam, nên đoán hẳn là phu nhân sinh trưởng ở Giang Nam."

Quý phi kinh ngạc nói: "Người từ nhỏ đã lớn lên ở kinh đô, nghe ra được giọng Giang Nam?"

Lâm Tú nói: "Ta có một bằng hữu, cũng là người Giang Nam, cho nên mới có thể nghe ra được giọng Giang Nam."

Quý phi gật gật đầu, cũng không hỏi lại nhiều.

Động tác của ông chủ và bà chủ rất nhanh, không bao lâu sau, một vài món ăn đã được bê lên.

Đối với những món ăn Giang Nam này, Quý phi nung nung thuộc như lòng bàn tay: "Đây là diêm thủy áp, đây là thủy tinh hào đề, đây là mã đề cao, đây là bách quả mật tiên..."

Nàng dùng đũa gắp một miếng thức ăn, môi đỏ mọng khẽ nhếch, sau khi bỏ vào trong miệng, trên mặt hiện ra vẻ thỏa mãn, cảm thán nói: "Cung... tuy trong nhà cũng có đại trù Giang Nam, nhưng mà đồ ăn bọn họ làm xong đưa đến, đều đã nguội, ăn không có tư vị, đã rất lâu rồi ta chưa từng nếm qua loại hương vị quê nhà này."

Hoàng Đế và hậu phi nhìn thì phong quang, nhưng thật ra mỗi ngày đến một miếng thức ăn nóng cũng không ăn được, Lâm Tú không chỉ có không hâm mộ, ngược lại còn cảm thấy bọn họ có chút đáng thương.

Đại khái qua nửa canh giờ, bốn người mới từ trong tiểu điếm Giang Nam này đi ra.

Quý phi xoa xoa chiếc bụng hơi nhô lên trong váy, đã rất lâu rồi nàng không ăn no như vậy, hoặc là nói, từ nhỏ đến lớn, nàng chưa bao giờ cảm nhận được cảm giác chắc bụng.

Bất luận là khi còn nhỏ, hay là sau khi tiến cung, dùng bữa đều có canh giờ, lễ nghi của gia tộc và trong cung cũng nói với nàng, ăn cơm nhiều nhất chỉ có thể ăn no năm phần, nàng cũng là bây giờ mới biết được, thì ra cảm giác ăn no hạnh phúc như thế.

Nhìn Lâm Tú một cái, Quý phi lại hỏi: "Tiếp theo đây chúng ta đi nơi nào?"

Lâm Tú mỉm cười nói: "Hồi phu nhân, vừa mới ăn cơm xong, không nên vận động quá nhiều, chúng ta đi nhà hát nghe một khúc nhạc, uống chén trà, âm nhạc có thể vun đắp tình cảm sâu đậm, đối với bệnh của linh sủng cũng có chỗ tốt..."

Quý phi gật gật đầu, nói: "Vậy thì làm theo như người nói đi."

Chương 127: Có tâm rồi (2)

Không bao lâu sau, Lê Hoa Uyển.

Bà chủ vừa nhìn thấy Lâm Tú đến, đã tươi cười chào đón, nói: "Ai da Lâm công tử, ngài lại tới nữa rồi, đúng lúc Thái Y đang nhàn rỗi, vẫn là nhã gian lúc trước, ta dẫn ngài đến đó..."

Lâm Tú ho nhẹ một tiếng, nói: "Hôm nay ra còn dẫn theo bằng hữu, đổi một căn phòng lớn một chút, Thái Y ở đâu, ta tìm nàng có chút chuyện..."

Lầu hai Lê Hoa Uyển, trong một căn phòng nào đó, sau khi bà chủ gõ cửa, đẩy cửa đi vào, nói với bóng người đang chỉnh dây đàn trong phòng: "Thái Y, Lâm công tử đến thăm người."

Thái Y đứng lên, nhẹ nhàng thi lễ với Lâm Tú, mỉm cười nói: "Công tử, ngài đến rồi."

Lâm Tú đi lên phía trước, nói: "Thái Y cô nương, hôm nay ra dẫn theo mấy vị bằng hữu đến đây, trong đó có một vị thân phận rất tôn quý, có một số việc, ta phải dặn dò cô nương trước..."

...

Khi Lâm Tú trở lại nhã gian, Quý phi nương nương nhìn hẩn một cái, hỏi: "Người thường xuyên đến nơi này sao?"

Lâm Tú gật gật đầu, nói: "Hồi phu nhân, ngày thường tu hành một rồi, hoặc là trong lòng thấy phiền muộn, ta đều đến nơi này nghe một chút khúc, thả lỏng tâm trạng..."

Quý phi liếc mắt nhìn hẩn, nói: "Người đúng là rất biết hưởng thụ."

Khi đang nói chuyện, Thái Y đã đến.

Hôm nay nàng không trang điểm biểu diễn, mặc một bộ váy trắng dài, tóc đen vẫn ở trên đầu, trong lòng ôm một cây tỳ bà, cho người ta một loại cảm giác hình tượng cô gái Giang Nam ôn nhu nhẹ nhàng.

Khi tiếng tỳ bà vang lên, từ môi anh đào nàng truyền ra, cũng là giọng hát Giang Nam mềm mại đến tận xương tủy.

Chu Cẩm và Linh Lung không hiểu tiếng Giang Nam, chỉ cảm thấy giọng hát của cô nương này dễ nghe, Linh Lung càng là vừa nghe vừa lắc lư đầu.

Chỉ có Quý phi nương nương, sau khi nghe được giọng hát của Thái Y, ánh mắt đã dừng lại một chỗ, mất đi tiêu cự.

Giọng hát của con hát này, có một loại sức mạnh thần kỳ, khi làn điệu Giang Nam quen thuộc truyền vào trong tai nàng, thời gian giống như trở lại hơn mười năm về trước, trở về Giang Nam kia, nơi Giang Nam mà nàng đã không nhìn thấy mười mấy năm.

Đó là nơi nàng lớn lên, dương liễu là lướt, mưa bụi mông lung, hồ sen mênh mông vô bờ, thuyền như dẹt trên mặt hồ..

Gió của Giang Nam, rốt cuộc cũng không thổi đến được kinh đô, nơi này có tuyết nàng thích, nhưng cũng không phải cổ hương của nàng.

Tô tô ma ma, thanh âm mềm mại đến tận xương tủy, dần dần xua tan vẻ u sầu mấy ngày qua nàng giấu ở đáy lòng, cũng khiến cho tâm tình tối tăm của nàng được chiếu sáng một luồng ánh mắt trời.

Ánh mắt nàng nhìn về phía Lâm Tú, nhẹ giọng nói: "Người có tâm rồi."

Lâm Tú ngẩn ra một chút, kinh ngạc nói: "A, phu nhân nói cái gì, ta nghe không rõ."

Nhưng Quý phi không nói lại nữa, mà nhắm mắt lại, cùng ngâm nga một làn điệu giống như Thái Y, trên mặt có vẻ tươi cười động lòng người, dần dần trầm bổng mở ra.

Lâm Tú thở ra một hơi, trên mặt cũng hiện ra vẻ mỉm cười.

Đua Quý phi nương nương ra cung, là kế hoạch của hần, nhưng không chỉ là vì cái kế hoạch kia.

Hần hiểu nữ nhân.

Vì thế, khi ở trong cung Trường Xuân nhìn thấy Quý phi nương nương, Lâm Tú biết nàng có tâm sự.

Thật ra tâm sự của nàng và linh thú giống nhau, các nàng đều là con chim bị nhốt ở trong cái lồng là thâm cung, điểm này, lần trước khi ở Thái Y Viện Lâm Tú đã nhìn ra.

Khi lần đầu tiên gặp Quý phi, Lâm Tú đúng là có chút sợ nàng.

Dù sao, cung nữ hoạn quan trong cung đều biết, Quý phi nương nương vui giận thất thường, thường xuyên trách phạt cung nhân, sau đó Linh Lung lại nói với hần Quý phi nương nương không đáng sợ như vậy, cung nữ thái giám cung Trường Xuân làm sai chuyện, nương nương sẽ trách phạt, nhưng mà là đánh nhẹ mắng nhẹ, ở các cung khác chộc giận chủ tử, chính là sẽ động đến lo lắng tính mạng.

Đãi ngộ của cung nữ cung Trường Xuân, ở trong hậu cung, cũng là số một số hai.

Ngày thường nương nương vui vẻ, sẽ ban cho bọn họ không ít đồ, nàng cũng rất bao che khuyết điểm, tuyệt đối không cho phép người của cung khác khi dễ các nàng, khi có cung nữ đến tuổi, còn cho các nàng một khoản đồ cưới rất dày, đưa các nàng xuất cung lập gia đình, không biết tốt hơn bao nhiêu lần so với nương nương ở các cung khác.

Làm việc ở cung Trường Xuân, chỉ cần không có khi tâm tình nương nương không tốt chọc giận nàng, hoặc là không quan tâm chăm sóc sủng thú nương nương yêu thương, thì đều sẽ không có chuyện gì cả.

Vốn dĩ những chuyện này không liên quan gì đến Lâm Tú, tâm tình Quý phi nương nương không tốt cũng không đến lượt hấn dỗi.

Ai bảo lần này hấn lợi dụng nàng chứ, coi như là nợ nàng một phần ân tình, Lâm Tú không thích nợ người khác nhân tình, đành phải nghĩ cách để nàng vui vẻ, xem như báo đáp ân tình của nàng.

Mà dỗi nữ nhân vui vẻ, hấn là chuyên nghiệp.

Chương 128: Bản cung rất thích hẳn.

Lê Hoa Uyển.

Thải Y hát xong một khúc, Lâm Tú chú ý đến, một tia tối tăm trong mắt Quý phi nương nương không biết đã biến mất không còn dấu vết từ lúc nào.

Thật ra âm nhạc là một thứ rất thần kỳ, cho dù là ngôn ngữ không thông cũng không gây trở ngại đến tình cảm cảm thụ âm nhạc, đây là một trong những mị lực quan trọng nhất của âm nhạc.

Những làn điệu, ca từ quen thuộc của quê nhà được hát lên, đối với người xa quê hương mà nói, sẽ mang đến một loại chữa lành.

Năng lực dị thuật của Thải Y có thể phóng lớn loại chữa lành này, bất luận là trong lồng ngực có bức bối lớn cơ nào, tâm tình xấu thế nào, nghe được loại thanh âm chữa lành này, trong lòng cũng sẽ rất nhanh yên tĩnh.

Về điểm này, Lâm Tú đã tự mình thể nghiệm qua.

Ở một khắc khi tiếng hát của Thải Y dừng lại, Quý phi nương nương nhẹ nhàng thở ra một hơi, nàng cúi đầu nhìn linh sủng ở trong lòng, phát hiện ánh mắt nó đã khôi phục linh động, giống như đã trở về bộ dáng hoạt bát nhất lúc trước.

Đến bây giờ, chuyện có liên quan đến linh sủng, nàng đã cực kỳ tín nhiệm Lâm Tú.

Nàng từ từ đứng lên nhìn Lâm Tú một cái, nói: "Hôm nay ta rất vui, ra ngoài lâu rồi, trở về thôi, nếu như ngươi có thời

gian rảnh, thường xuyên đến hậu cung thăm Niếp Niếp.”

Nhóc con kia ở trong lòng Quý phi nương nương “meo meo meo meo” vài tiếng với Lâm Tú, ý là bảo Lâm Tú thường xuyên vào cung nói chuyện với nó.

Quý phi nương nương muốn đi, trong lòng Lâm Tú có chút sốt ruột.

Đều đã một canh giờ rồi, sao Dương Tuyên còn chưa ra tay, lẽ nào, là mình đoán sai rồi?

Lần này kế hoạch thất bại, lần tiếp theo, không biết phải đợi đến khi nào.

Hơn nữa, đối phương có cho hần cơ hội nữa không còn không chắc được.

Nhất thời, Quý phi đã muốn rời khỏi nhà các, từ lâu hai đi xuống, đang muốn đi ra khỏi Lê Hoa Uyển, đột nhiên, một nam tử đang nghe hí, đứng dậy từ trên chỗ ngồi.

Trên mặt hần đầy vẻ lỗ mãng, ánh mắt mị mị nhìn Quý phi nương nương, rồi lại nhìn Lâm Tú một cái, nói: “Mỹ nhân, bộ dáng nàng xinh đẹp như vậy, đừng đi theo tiểu bạch kiểm này nữa, đi theo ta đi, nhìn thân thể của hần, rồi lại nhìn ta đi, ta mạnh hơn hần nhiều...”

Nói xong, thế mà tay hần ta lại không thành thật cười cười đưa tay về phía Quý phi nương nương.

Phía sau Quý phi nương nương, sát ý trong mắt Chu Cẩm tăng vọt, đang định hành động, Lâm Tú đã giành bước lên trước một bước, túm lấy cổ tay nam nhân kia.

Nam nhân giận giữ, một bàn tay khác nắm lấy áo trước ngực Lâm Tú, khinh thường nói: "Tiểu bạch kiểm, ngươi dám cướp nữ nhân với bốn đại gia."

Lâm Tú bỏ cổ tay người này ra, nhẹ nhàng đẩy trên vai hắn, thế mà nam nhân lại lùi lại mấy bước, rồi ngửa đầu ngã ở trên mặt đất, có hai người cùng đi với hắn, lập tức đi lên đỡ dậy.

Bất ngờ, sau khi nam nhân kia ngã xuống đất, thân thể run rẩy vài cái, rồi hai chân dừng lại, cũng không nhúc nhích nữa.

Một nam tử khác đỡ hắn lên, kinh hãi nói: "Đại ca, đại ca, ngươi làm sao vậy?"

Nhưng mặc cho hắn lay động thế nào, nam tử đang ngã xuống đất kia đều không có động tĩnh gì.

Hắn đưa tay sờ nhẹ nhàng thăm dò mũi người này, cả người lập tức đứng bật dậy từ trên mặt đất, run giọng nói: "Không thở nữa, đại ca chết rồi!"

Một người khác lập tức phản ứng lại, chạy ra ngoài đường lớn, lớn tiếng nói: "Giết người rồi, giết người rồi!"

Bà chủ và một vài linh nhân vội vàng đi đến, nghe nói ở đây có người chết, tất cả đều sợ hãi.

Thải Y cô nương từ trên lầu đi xuống, sau khi ý thức được đã xảy ra chuyện gì, sắc mặt đại biến, nhanh chóng đi đến trước mặt Lâm Tú, lo lắng hỏi: "Công tử, làm sao bây giờ..."

Lâm Tú đi đến trước người nam tử kia, ngồi xổm thân mình xuống, đưa tay ra dò xét ở dưới mũi hắn, rồi lại sờ mạch đập của hắn,

phát hiện người này đã chết không còn hơi thở.

Hắn chậm rãi đứng lên, nói thật, Lâm Tú biết, nhất định Dương Tuyên sẽ ra tay với hắn, nhưng lại không đoán được, vì để hãm hại hắn, hắn ta lại có thể không thương tiếc lấy một mạng người.

Trước mắt bao người, mọi người đều nhìn thấy, là Lâm Tú hắn đẩy người kia một cái, sau đó người này té ngã, rồi trực tiếp tử vong.

Nhân chứng vật chứng đầy đủ, hắn căn bản không có cơ hội cãi lại.

Tuy Lâm Tú có năng lực đánh chết người này, nhưng vừa rồi, khí lực hắn sử dụng, ngay cả một phần một trăm cũng không có.

Đây rõ ràng là một mạng người kéo hắn xuống nước, lần này, Dương Tuyên muốn khiến hắn hoàn toàn không thể xoay người...

Không đến một lúc sau, còn có mấy tên bộ khoái đi vào Lê Hoa Uyển.

Cảnh tượng quen thuộc, cũng là người quen thuộc.

Lâm Tú nhìn mấy tên bộ khoái kia, nhất thời không biết nói gì.

Tên bộ khoái cầm đầu vẫn là người lúc trước, hắn ta bước nhanh đến trước người nam tử đã chết, sau khi kiểm tra một hồi, nhìn mấy người Lâm Tú, nói: "Những người liên quan, tất cả đều về nha môn với ta!"

Chương 129: Bản cung rất thích hấn. (2)

Chu Cẩm nhướng mày, lúc này, Lâm Tú chủ động đứng ra, nói: "Một người làm một người chịu, không liên quan đến người khác, ta đi với các ngươi."

Bộ khoái kia ngược lại cũng không kiên trì, dù sao, lần này mệnh lệnh bọn họ nhận được, chính là dẫn Lâm Tú đi, hấn cũng không muốn phiền toái, phát phát tay, nói: "Dẫn đi!"

Vì thế, trong ánh mắt lo lắng của mọi người ở Lê Hoa Uyển, Lâm Tú bị bộ khoái Đông Thành dẫn đi.

Một lát sau, hoàng cung.

Hạ Hoàng nhíu mày, hỏi: "Có án mạng, sao lại trùng hợp như thế?"

Chu Cẩm lắc đầu nói: "Hồi bộ hạ, không phải là trùng hợp, là có mưu tính từ trước, người đó vốn dĩ sẽ không chết, là người ở bên người hấn ta khi đỡ hấn ta dậy đã lấy chân khí làm vỡ nát tâm mạch của người này."

Trên mặt Hạ Hoàng lộ ra vẻ mặt hứng thú, nói: "Nói cách khác, là có người cố ý hãm hại Lâm Tú?"

Chu Cẩm nói: "Đúng vậy, hơn nữa việc này hấn là có nha môn Đông Thành tham dự, nếu không, những bộ khoái này cũng không đến nhanh như vậy."

Hạ Hoàng cười cười, nói: "Là Vĩnh Bình hầu, không, Vĩnh Bình hầu không ngu xuẩn như thế, hấn sẽ không làm ra loại chuyện này."

Chu Cẩm nói: "Lão nô đã để cho Mật Trinh đi điều tra rồi, hẳn là rất nhanh sẽ có kết quả."

Hạ Hoàng gật gật đầu, hỏi: "Quý phi không sao chứ?"

Chu Cẩm lắc lắc đầu, nói: "Nương nương không sao, chỉ là có chút tức giận, bây giờ đã về cung rồi, người còn bảo lão nô chuyển cáo với bệ hạ, để bệ hạ nhất định trả lại trong sạch cho Lâm Tú."

"Trong sạch" Hạ Hoàng mỉm cười, nói: "Chưa chắc hẳn đã là trong sạch."

Chu Cẩm ngăn người, tiếp đó nói: "Ý của bệ hạ là..."

Hạ Hoàng nói: "Sớm không hãm hại, muộn không hãm hại, lại cố tình hãm hại vào lúc Quý phi xuất cung, người không cảm thấy, hẳn đề nghị Quý phi xuất cung, vốn dĩ là có điều kỳ quái sao?"

Chu Cẩm nghĩ nghĩ, nói: "Nhưng nương nương dẫn theo linh sủng xuất cung, bệnh tình của linh sủng kia, đúng là giảm đi rất nhiều, nương nương cũng rất vui..."

"Đây là chỗ cao minh của hẳn." Biểu cảm trên mặt Hạ Hoàng càng ngày càng thú vị, nói: "Người có còn nhớ, có một lần Trầm triệu hẳn chế băng, hẳn đến muộn một nửa canh giờ không?"

Chu Cẩm gật gật đầu, nói: "Nhớ, lần đó hẳn cũng là bị người khác hãm hại, bị bắt vào đại lao nha môn Đông Thành, còn là Tiểu Lý Tử tự mình đưa hẳn ra khỏi nhà lao."

Hạ Hoàng lắc lắc đầu, nói: "Không phải là bị bắt vào, là tự hẳn đi vào, hẳn biết Trầm sẽ triệu hẳn tiến cung, chỉ cần nói

ra việc này, nha môn nào dám bắt hấn, hấn đã dự liệu được mình sẽ đi ra, nên mới không sợ hãi, có điều, thời điểm đó, hấn cũng không nhân cơ hội cáo trạng với Trầm, ngược lại có chút nằm ngoài dự đoán của Trầm, điều này nói rõ hấn biết tiến biết lùi, điểm này, ở người trẻ tuổi rất khó có được."

Chu Cẩm trùng to mắt, lăm lăm nói: "Lẽ nào lần này, cũng là hấn..."

Hạ Hoàng cười cười, nói: "Nếu như không có lần trước, có lẽ lần này Trầm sẽ nghĩ là trùng hợp, tiểu tử này nhìn có vẻ thành thật, nhưng thật ra lòng rất đen tối, lần này thế mà lại có thể tính kế lên người Trầm và Quý phi..."

Chu Cẩm cả giận nói: "Lớn mật, quả thật là to gan lớn mật, bệ hạ nhất định phải nghiêm trị hấn, quyết không được dung túng cho hấn!"

Hấn vừa mới dứt lời, trên mông đã bị đá một cước, thân thể mất cân bằng, quỳ rạp xuống đất.

Quý phi nương nương đứng ở phía sau hấn, mắt phượng hung hấn, chỉ vào mũi hấn, mắng: "Cầu nô tài, vừa rồi bản cung bảo người nói với bệ hạ như thế sao, bản cung bảo người nói với bệ hạ trả lại trong sạch cho Lâm Tú, vừa rồi người đang nói cái gì!"

Chu Cẩm vội vàng thay đổi phương hướng quỳ, vẻ mặt đau khổ nói: "Nương nương thứ tội, thật sự là Lâm Tú này quá lớn mật, thế mà lại dám tính kế nương nương và bệ hạ, lão nô nhất thời tức giận..."

"Tính kế, tính kế cái gì!" Quý phi tức giận, ngay cả dáng vẻ cũng không quan tâm nữa, tức giận nói: "Những người các người, cả ngày tính kế tới tính kế lui, nhìn thấy tâm của ai cũng bần, đứa trẻ kia rất có tâm, mấy lần chữa bệnh cho Niếp Niếp, còn tổn hết tâm tư khiến cho bản cung vui, khắp nơi đều suy nghĩ cho bản cung, hôm nay hắn bị người khác hãm hại, các người còn hoài nghi hắn..."

Về mặt Hạ Hoàng có chút xấu hổ, Quý phi này vừa mắng, đúng là ngay cả hắn cũng cùng mắng.

Sau khi không nhận được đáp Chu Cẩm một cước, Quý phi lại nhìn về phía Hạ Hoàng, nói: "Bệ hạ, bản cung rất thích hắn, người nhất định không được để cho hắn chịu tội thân và uất ức!"

Hạ Hoàng bất đắc dĩ nói: "Được được được, Chu Cẩm, người lập tức đi nha môn Đông Thành, cứu Lâm Tú ra, rồi triệt để điều tra rõ chuyện này cho Trẫm, dám vô lễ với Quý phi nương nương, không cần biết sau lưng hắn là ai sai sử, một người cũng không buông tha!"

Chu Cẩm lập tức khom người: "Tuân chỉ."

Chương 130: Bản cung rất thích hẳn. (3)

Sau khi nhìn thấy kết quả như thế, cuối cùng Quý phi nương nương mới hài lòng, ngẩng đầu, kiêu ngạo rời đi.

Chu Cẩm ngập ngừng hỏi lại: "Bệ hạ thật sự không trách phạt hẳn sao?"

Hạ Hoàng phát phát tay, nói: "Không nghe thấy nương nương nói sao, cứ dựa theo lời Trẫm nói mà làm đi, giữa sự chênh lệch giữa phủ Bình An bá và phủ Vĩnh Bình hầu, kẻ này có thể nghĩ ra biện pháp này, phần nhạỵ bẹn này thật sự khiến Trẫm nhìn hẳn với cặp mắt khác xưa."

Chu Cẩm cũng công nhận điều này, gật đầu nói: "Tiểu tử này tâm cơ âm hiểm, phần tâm cơ này, các hoàn khố ở các gia tộc khác, thật đúng là không có mấy người có thể đấu lại hẳn, đại bộ phận người nếu như trêu chọc hẳn, sợ rằng đến ngay cả chết cũng không biết chết như thế nào..."

Hạ Hoàng mỉm cười nói: "Tiểu tử kia, Trẫm rất thưởng thức, tuổi không lớn, nhưng lại nhạỵ bẹn hơn người, trên người không có một chút khí chất hoàn khố nào, quan trọng nhất là, hẳn lại cười vị thiên kiêu Triệu gia kia, Trẫm rất yên tâm..."

Phần tâm tư này của bệ hạ, thật ra Chu Cẩm có thể hiểu được, Lâm gia sắp rơi khỏi hàng ngũ quyền quý rồi, không quyền không thế, đích nữ Triệu gia gả cho hẳn, tốt hơn so với gả cho một đại gia tộc nào đó, đến lúc đó, hai nhà mạnh liên hợp, cũng không phải là cảnh tượng bệ hạ muốn nhìn thấy.

Chu Cẩm đang muốn rời đi, tự mình đi xử lý việc này, bỗng nhiên Hạ Hoàng lại mở

miệng.

Hắn cho Chu Cẩm một ánh mắt ý vị thâm trường, nói: "Đầu tiên để cho việc này nổi lên một chút, Trầm muốn nhìn xem, chuyện này, còn có ai sẽ tham sự, tuy Vĩnh Bình hầu đối với Trầm trung tâm, nhưng nha môn Đông Thành và Hình Bộ cũng không thể trở thành sân nhà của Dương gia..."

Nha môn Đông Thành.

Đại lao.

Lâm Tú đã đi vào đây lần thứ hai rồi.

Nói đến cũng thảm, mặc dù hắn có quan thân cửu phẩm, nhưng ở trong chế độ chức quan của Đại Hạ, thất phẩm mới tính là nhập lưu, văn thư cửu phẩm, nghiêm khắc mà nói, phẩm cấp không bằng quan viên đã nhập chính thức, cho dù là tiểu nha môn như nha môn Đông Thành, chính là muốn bắt thì bắt.

Thân phận con trai Bình An bá, càng là không có tác dụng.

Nếu như Bình An bá là hắn thì còn tốt, quyền quý thiệp sự, ít nhất cũng phải là Thanh lại tử và Hình bộ mới có quyền xử trí, con của quyền quý, trước khi chức vị của cha chưa truyền xuống, thì chẳng là cái gì cả.

Đương nhiên, nếu như có người cha lợi hại, cho dù là phạm vào chuyện gì, cho nha môn Đông Thành mười cái lá gan, bọn họ cũng không dám bắt.

Không biết có phải do duyên phận hay không, vị trí bây giờ của Lâm Tú, vẫn là nhà giam lần trước.

Hắn bị giam vào không bao lâu, bên ngoài đã truyền đến tiếng bước chân từ xa đang đi đến gần.

Mấy bóng người từ hành lang đi đến, trước mặt là một người thanh niên xa lạ, đi theo phía sau hắn có mấy ngục tốt và bộ khoái, Ngô Thanh đi theo sau cùng, Lâm Tú là người có thù oán với hắn ta bị bắt vào đại lao, hắn ta không chỉ không có bao nhiêu vui vẻ, thậm chí còn có chút sợ hãi.

Một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thùng. Hắn sợ Lâm Tú lại lừa hắn.

Lần trước hắn ta đã dạo qua quĩ môn quan một vòng, đối với con người Lâm Tú này, chính là nỗi sợ phát ra từ tận đáy lòng.

Thanh niên xa lạ kia đi đến trước mặt Lâm Tú, hai tay khoanh lại, dùng ánh mắt đánh giá nhìn hắn, nói: "Giết người giữa đường, thật là go gan, ngươi cho rằng ngươi là con trai của Bình An bá thì có thể muốn làm gì thì làm, một số quyền quý ở Vương Đô thật sự là vô pháp vô thiên..."

Về mặt Lâm Tú nghi hoặc nhìn hắn: "Ngươi là?"

Một gã bộ khoái nói: "Đây là công tử của Thành Lệnh đại nhân, nói chuyện khách khí một chút!"

Lần trước là Đông Thành Úy, lần này đổi thành Đông Thành Lệnh, quả nhiên đúng như lời Lý Bách Chương nói, toàn bộ nha môn Đông Thành giống như hậu viện của phủ Vĩnh Bình hầu vậy.

Lâm Tú nhìn công tử Đông Thành Lệnh này, nói: "Vương Đô có một vài quyền quý, đúng thật là vô pháp vô thiên, vì dễ hãm hại

ta, thế mà không tiếc hi sinh một mạng người..."

Con trai của Đông Thanh Lệnh cười to, nói: "Cơm có thể ăn bậy, nhưng nói thì không thể nói lung tung, nhiều con mắt như thế tận mắt nhìn thấy người giết người, đây là chuyện không giao biện được, lát nữa lên công đường, người sẽ biết."

Nói xong, hắn xoay người rời đi, chỉ là trước khi đi, hắn quay đầu lại, hạ giọng nói: "Đừng có trách ta, muốn trách, thì trách người chọc vào người không nên chọc..."

Ngô Thanh đi theo phía sau Uông Hoành rời đi, mãi đến giờ phút này, hắn vẫn không nhìn thấy một chút vẻ sợ hãi hoặc là hoảng sợ nào trên mặt Lâm Tú.

Gần giống với tình hình lần trước.

Chỉ là, hắn căn bản không hiểu được, chuyện lần này, Dương Tuyên sắp xếp không có một kẽ hở, Lâm Tú giết người chính là chuyện rất nhiều người nhìn thấy, Đông Thanh Lệnh lại là người của Dương gia, hắn vẫn còn có thể lật ngược tình thế sao?

Chương 131: Ta là người tốt

Mang theo lòng tràn đầy nghi hoặc, Ngô Thanh rời khỏi nơi này.

Không qua bao lâu sau, trong nhà giam lại truyền đến một trận tiếng bước chân, Đông Thành Úy dẫn theo vài tên ngục tốt đi đến trước cửa nhà lao, bắt đầu nói: "Lâm công tử, đi với bản quan một chuyến đi, chuyện lần này là Thành Lệnh đại nhân tự mình hạ lệnh, để cho ta thăm án này, ta cũng không có cách nào..."

Đối với Lâm Tú, Đông Thành Úy cũng không nói là oán hận, ngược lại còn có chút cảm kích.

Dù sao lần trước, đối phương đã thật sự tha cho hắn một con đường mới khiến cho hắn tiếp tục ngồi được ở vị trí Đông Thành Úy này.

Hắn không muốn làm khó Lâm Tú, nhưng lại không thể cãi lại lệnh của Đông Thành Lệnh, nên chỉ có thể nói: "Lâm công tử, thật ra bản quan cũng không muốn như vậy, hi vọng ngài đừng trách ta."

Tuy hắn sinh được một đứa con trai không đáng tin, nhưng ấn tượng của Lâm Tú đối với Đông Thành Úy cũng không tệ.

Trước đó vài ngày, hắn ở trên đường gặp được mấy vị lão bá lần trước bị nhốt ở trong nhà giam, bọn họ nói sau khi hắn rời đi, Đông Thành Úy đã thả tất cả bọn họ ra, bình thường chuyện nha môn Đông Thành cầu kết với quyền quý, phú thương bắt nạt bách tính, cơ bản cũng đều là Đông Thành Lệnh làm.

Tuy người này cũng không được tính là quan tốt cái gì, nhưng cũng không tính là quá xấu.

Vì thế nhà giam mở ra, khi Lâm Tú đi ra, làm như lơ đãng liếc mắt nhìn Đông Thành Ủy một cái, sau đó khẽ lắc lắc đầu.

Đông Thành Ủy chú ý đến động tác này của Lâm Tú.

Sau đó một cảm giác mát lạnh từ sống lưng hắt ta chạy lên, thẳng đến sau gáy, nhất thời khiến cho da đầu hắt phát tê.

Có lừa dối.

Án này có lừa dối!

Lâm công tử không muốn để hấn nhúng tay vào!

Sau khi nhìn Đông Thành Ủy một cái, Lâm Tú lập tức đi về phía cửa nhà lao, trán Đông Thành Ủy đổ ra mồ hôi lạnh, sau khi sắc mặt biến hóa mấy lần, đột nhiên hấn ta xoay người ôm bụng, kêu rên nói: "Ai da, không được không được, sao bụng của bản quan lại đau như thế này, bản quan muốn đi nhà xí một lát, các người nói với Đông Thành Lệnh đại nhân, án này vẫn nên là để ngài ấy thẩm đi!"

Chỉ chốc sau, sau khi biết được tin tức Đông Thành Ủy tiêu chảy, không thể thẩm án, trong lòng Đông Thành Lệnh thầm mắng một câu, nhưng mà vẫn đi thay quan phục, từ sau nha môn đi ra, đi thẳng vào phía trên công đường, sau khi ngồi xuống, vỗ kinh đường mộc, trầm giọng nói với người trẻ tuổi dưới công đường: "Phạm nhân dưới công đường, người có biết tội!"

Quan chức dù có thấp kém như thế nào cũng tính là quan thân, vì thế ở trên công đường Lâm Tú có thể miễn quỳ, hấn ngẩng đầu hỏi Đông Thành Lệnh: "Không biết, còn xin đại nhân nói rõ."

Đông Thành Lệnh lại vỗ kinh đường mộc, cả giận nói: "Người giết người ở nhà hát, không biết có bao nhiêu con mắt nhìn thấy, lẽ nào còn muốn giảo biện sao?"

Lâm Tú hỏi: "Nếu như đã là án mạng, dựa theo quy định, hình như nha môn Đông Thành không có quyền hạn thẩm tra xử lý đúng không."

Đông Thành Lệnh hừ lạnh một tiếng, nói: "Đừng tưởng rằng bản quan không biết người là con trai của Bình An bá, còn là văn thư của Thanh Lại ti, nếu thật sự giao người cho Thanh Lại ti, nói không chừng bọn họ sẽ giải vây cho người, bản quan thân là quan phụ mẫu của Đông Thành, khu vực trực thuộc mình quản lý xảy ra chuyện lớn như thế, sao có thể không quan tâm, án này bản quan sẽ hỏi một lần trước, đến lúc đó, tự nhiên sẽ chuyển hồ sơ giao cho Hình Bộ ti, ở đó sẽ có đại nhân tiếp quản."

Hấn nói hiên ngang lẫm liệt, lòng đầy căm phẫn, bách tính không biết chuyện, sợ rằng sẽ thật sự nghĩ là một một quan phụ mẫu yêu dân như con.

Đông Thành Lệnh lại đập kinh đường mộc, lớn tiếng nói: "Lâm Tú, chuyện người giết người trước mặt nhiều người, có nhận tội không!"

Lâm Tú nhún vai, nói: "Ta có giết người hay không, lẽ nào không phải đại nhân là người rõ ràng nhất sao?"

"Người giỏi lắm!" Đông Thành Lệnh tức giận đứng lên, lấy ra một lệnh gổ từ trong ống đồng, ném xuống mặt đất, nói: "Giết người trước mặt nhiều người, còn không biết hối cải, dùng hình cho bản quan, không để cho người chịu chút đau khổ da thịt, người sẽ không thành thật!"

Rất nhanh, có vài tên bộ khoái, cầm các loại hình cụ đi ra.

Đông Thành nhìn Lâm Tú, hỏi: "Người là muốn chịu trượng hình, tạt hình trước, hay là ký hình đây, bản quan cho người một cơ hội lựa chọn."

Hắn vừa mới nói xong, một bóng người đã đứng ở bên ngoài công đường rất lâu, từ từ đi vào.

Chính là Chu Cẩm, người phụng mệnh điều tra án này.

Bệ hạ bảo hắn trước tiên không nóng nảy, đợi người phía sau màn đi ra, nhưng lúc này Lâm Tú sắp phải chịu hình, Quý phi nương nương nói, không được để cho hắn chịu một chút ủy khuất nào, nếu thật sự để cho Đông Thành Lệnh dùng hình với Lâm Tú, chộc nương nương tức giận, bệ hạ cũng không bảo vệ được hắn.

Ở trong cung, người hắn sợ nhất chính là Quý phi nương nương.

Chương 132: Ta là người tốt (2)

Chu Cẩm ngẩng đầu nhìn Đông Thành Lệnh, hỏi: "Vừa rồi người nói, sẽ có người của Hình Bộ tiếp quản án này, người đó là ai?"

Bỗng nhiên, bên ngoài có một người xông vào nhiễu loạn công đường, Đông Thành Lệnh ngăn ra một chút, sau đó lập tức phục hồi tinh thần, trầm giọng nói: "Người là người phương nào, có tư cách gì chất vấn bản quan, người đâu, đuổi hẳn ra ngoài, lát nữa sẽ thăm vấn!"

"Không nói đúng không?" Chu Cẩm không hề nhìn hẳn, mà đưa tay lên, vẫy vẫy phía trước, nói: "Bắt lấy Đông Thành Lệnh, đầu tiên dùng trượng hình, sau đó tạt hình, cuối cùng là ký hình, mãi đến khi hẳn nói mới thôi."

Chu Cẩm vừa nói xong, hơn mười người mặc áo bào đen bịt mặt xông từ bên ngoài vào, lần lượt đứng ở hai bên công đường.

Cùng lúc đó, không biết là nguyên nhân gì, bên ngoài nha môn Đông Thành, thế mà lại là bắt đầu hơi chấn động.

Bên ngoài nha môn, bách tính ở gần nhìn thấy từng hàng từng hàng cấm vệ võ trang hạng nặng, bao vây thành ba tầng bên ngoài nha môn Đông Thành, tất cả mọi người đều bị dọa đến.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Sao đến cấm vệ cũng đều đến đây rồi?"

"Vì sao cấm vệ lại bao vây nha môn, xảy ra chuyện lớn rồi, nhất định là xảy ra chuyện lớn rồi!"

...

Lúc này, phía trên công đường, Đông Thành Lệnh nhìn thấy những người áo đen này, cùng với dấu hiệu hoa văn trên quần áo bọn họ thì cả kinh đứng dậy từ vị trí ngồi, run giọng nói: "Mật, Mật Trinh ti!"

Ở Vương Đô, muốn nói Đông Thành Lệnh sợ nhất cái gì, không phải là Đầu Thượng ti, cũng không phải là quyền quý gì, không phải là Vĩnh Bình hầu, thậm chí không phải là Hoàng Đế, mà là Mật Trinh ti!

Bộ này của triều đình giống như là một con rắn độc trốn ở nơi nào đó, không xuất hiện thì thôi, một khi xuất hiện, nhất định có người phải nhà tan cửa nát.

Không biết lần này người xui xẻo là ai?

Ồ, chính là hần.

Hai mắt Đông Thành Lệnh trợn lên, ngất đi hôn mê.

Chu Cẩm nhìn Đông Thành Lệnh nằm ở trên mặt đất, thản nhiên nói: "Làm hần tỉnh dậy rồi hành hình."

Hậu nha, nha môn Đông Thành.

Đông Thành Úy trốn ở trong nhà vệ sinh, mạnh mẽ chịu đựng sự tanh tưởi của nơi này cũng không đi ra ngoài, mãi đến khi hần thấy thời gian tầm tầm rồi, hần cũng thật sự không chịu được mùi thối ở nơi này nữa mới chạy ra khỏi nhà vệ sinh, đứng ở trong sân, há mồm hít thở không khí mới mẻ.

Ngay sau đó, hô hấp hần đình trệ.

Bởi vì hần nhìn thấy ở trong viện ngoại trừ hần, còn có mấy chục bóng người đang đứng đó.

Những người này mặc giáp trụ xếp thành một hàng, tay cầm binh khí, những người này là cấm quân là điều không thể nghi ngờ, nhưng vì sao trong nha môn lại có cấm quân?

Mà những người này một thân hắc y, còn lấy vải đen che mặt, Đông Thành Úy cũng không xa lạ gì, đây là người của Mật Trinh ti, Mật Trinh ti khiến cho tất cả quan viên và quyền quý của Vương Đô nghe gió đã sợ cũng đến đây rồi...

Đông Thành Úy vừa xuất hiện, mắt chực ánh mắt lợi hại, đồng loạt nhìn về phía hắn.

Ngay sau đó, hai đầu gối Đông Thành Úy mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, hai tay giơ lên cao, run giọng nói: "Đừng bắt ra, ta là người tốt, ta là người tốt..."

Nha môn Đông Thành.

Trên công đường, Lâm Tú chấp tay với Chu Cẩm: "Đa tạ Chu tổng quản cứu giúp."

Chu Cẩm lắc đầu nói: "Người không cần cảm tạ ta, muốn tạ thì đi tạ bệ hạ và nương nương đi, người đó vô lễ với nương nương, chết chưa hết tội, mà người sau lưng bọn họ, một người cũng đừng hòng chạy thoát, nha môn Đông Thành này, càng là đối tượng thanh tẩy trọng điểm."

Đông Thành Lệnh vừa bị hắt nước tỉnh, nghe như thế lại ngất đi hôn mê.

Tiếp đó, Chu Cẩm nheo mắt lại, dùng ánh mắt cười mà như không cười nhìn Lâm Tú một cái, hạ giọng nói: "Có điều, dũng khí của người khiến ta rất bội phục, ngay cả bệ hạ và nương nương người cũng dám tính kế, lần này, là nương nương bảo vệ người, lần tiếp theo, sợ rằng sẽ không may mắn như thế..."

Trong giọng nói của Chu Cẩm mang theo hương vị cảnh cáo nồng đậm.

Trong lòng Lâm Tú cả kinh, trong nháy mắt sau lưng đổ một tầng mồ hôi lạnh.

Rốt cuộc là chỗ nào xảy ra vấn đề.

Kế hoạch của hắn hắn là không có lỗ hổng rõ ràng, hơn nữa sau khi Quý phi nương nương xuất cung, trạng thái của linh sủng đúng là khôi phục rất tốt, điều này nói rõ phương pháp trị liệu của hắn không sai, từ đầu đến cuối, hắn đều là làm chuyện hắn nên làm, không thể nào có khả năng lộ ra sơ hở.

Cho dù Lâm Tú vắt hết óc cũng không ngờ được, lần này sở dĩ bị nhìn thấu thật ra là vì lần trước hắn đã để lại ấn tượng với Hạ Hoàng...

Cũng may nhìn từ thái độ của Chu Cẩm, hình như bộ hạ không dự định so đo với hắn tội khi quân, nhưng điều này cũng nhắc nhở Lâm Tú, về sau vạn vạn không thể tự cho mình là thông minh...

Chương 133: Tiêu chuẩn kép của Quý phi

Việc lần này, thật sự là không có cách nào, thế lực Lâm phủ mỏng manh, bất luận là từ phương diện nào đều không thể chống lại được với phủ Nhất đẳng hầu, hẳn nhất định phải cược, cũng chỉ có thể cược.

Vẫn may, hẳn thành công rồi.

Đông Thành Lệnh hôn mê không bao lâu đã bị người của Mật Trinh ti làm tỉnh dậy, còn chưa đợi dùng hình, hẳn đã khai hết tất cả ra.

Bao gồm cả chuyện hẳn chịu sự sai sử của Dương Tuyên con trai Vĩnh Bình hầu như thế nào, đầu tiên sắp xếp bộ khoái ở xung quanh Lâm phủ, dự định khiến cho án này trở thành thiết án, rồi nhanh chóng chuyển giao cho Hình Bộ, hơn nữa còn khai tất cả những quan viên tiếp tay cho chuyện này ở trong Hình Bộ ra.

Vốn dĩ kế hoạch của hẳn là, nếu như chuyện bại lộ, hẳn sẽ một mình gánh chịu toàn bộ trách nhiệm, vạn vạn không thể khai Dương Tuyên ra.

Nhưng lúc này không còn phụ thuộc vào hẳn thành thật nữa, cấm vệ và Mật Trinh ti cùng xuất động, đương nhiên hẳn không thể nào giấu diếm cho Dương Tuyên.

Mức độ nghiêm trọng của án này đã vượt xa mức độ hẳn có thể chống đỡ.

Lúc này, Đông Thành Ủy cùng với Ôn Hoàng, Ngô Thanh, cũng bị người của Mật Trinh ti dẫn đến đây, chuẩn bị cùng thẩm vấn, Lâm Tú nhìn Đông Thành Ủy, nói với Chu Cẩm: "Chu Tổng quản, án này không liên

quan gì đến Đông Thành Ủy, vừa rồi ở trong nhà giam, hắn còn nhắc nhở ta."

Những lời này của Lâm Tú nghe thì nhẹ nhàng băng quơ, nhưng ở trong tai Đông Thành Ủy, giống như âm thanh của tự nhiên.

Lúc này, Lâm Tú trong mắt hắn là hào quang vạn trượng, giống như là phụ mẫu tái sinh.

Chu Cẩm nhìn Lâm Tú, sau đó nói: "Nếu đã như thế, vậy thì thả vị đại nhân này ra."

Sau khi Đông Thành Ủy và Ngô Thanh được thả ra, lập tức đi lên phía trước, khom người nói: "Đa tạ công tử trượng nghĩa nói thẳng, đa tạ Tổng quản nhìn rõ mọi việc!"

Chu Cẩm khẽ gật đầu, sau đó nói với người của Mật Trinh ti: "Chia một phần người ra, đi Hình Bộ bắt người, những người khác cùng ta đi phủ Vĩnh Bình hầu."

Nếu bộ hạ đã nói, người liên quan đến án này, một người cũng không tha, con trai của Vĩnh Bình hầu là đầu sỏ gây nên, đương nhiên khó thoát tội.

Mà lúc này, phủ Vĩnh Bình hầu, Dương Tuyên vừa mới về nhà.

Biết được Lâm Tú bị bắt đến nha môn Đông Thành, kế hoạch tiến hành thuận lợi, hắn đã không có gì phải lo lắng nữa.

Lâm Tú giết người trước mặt nhiều người, vô số con mắt nhìn thấy, nha môn Đông Thành và Hình Bộ hắn đã nhờ người quan tâm, cái tội danh này Lâm Tú không trốn thoát được.

Chỉ cần chứng minh được tội giết người của Lâm Tú, tuy hắn có thể sẽ được miễn tội chết, nhưng ít nhất kết cục cũng là lưu

đầy, đến lúc đó, hôn ước kia đương nhiên cũng mất đi hiệu lực.

Cho dù Triệu gia có hết lòng tuân thủ lời hứa cũng không thể nào gả Linh Quân cho một tên tội phạm, hắn đã gián tiếp tìm cho Triệu gia một lý do chính đáng, có phải là Triệu gia nên cảm ơn hắn không.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Dương Tuyên không kìm được hiện ra vẻ tươi cười.

"Chuyện gì khiến cho con vui vẻ như thế?"
Lúc này, một âm thanh trầm thấp, từ phía trước truyền đến.

Dương Tuyên ngẩng đầu, nhìn thấy một bóng người từ trước mặt đi đến, lập tức nghiêm mặt, cung kính nói: "Cha."

Nam trung niên trên mặt ẩn hiện vẻ uy nghiêm, nhìn hắn một cái nói: "Ta nghe quản gia nói, con và con trai của Bình An bá đối đầu nhau?"

Dương Tuyên biết chuyện hắn làm không lừa gạt được phụ thân, nên cũng không phủ nhận, nói: "Hắn không xứng với Linh Quân."

Ánh mắt người trung niên bình tĩnh nhìn hắn, hỏi: "Con thì xứng."

Dương Tuyên trầm mặc một lát, lắc đầu nói: "Con đến ngay cả năng lực dị thuật cũng không có, con cũng không xứng, nhưng hắn ta càng không xứng, nàng là người tốt đẹp như vậy, sao có thể gả cho loại phế vật đó!"

Người trung niên nói: "Đó là lệnh của cha mẹ, lời của mai mối."

Đột nhiên, Dương Tuyên ngẩng đầu, sắc mặt có chút hung hăng nói: "Lệnh của phụ mẫu

lời của mai mỗi cái gì, hai lão già đã không biết chết bao nhiêu năm rồi, lại nhất định quyết định vận mệnh của người khác, con biết con không xứng với nàng, cho dù là nàng gả cho Thái Tử, gả cho Triệu Vương, con cũng đều không có ý kiến, nhưng gả cho tên phế vật kia, con không phục!”

Ánh mắt người trung niên tĩnh lặng như giếng nước cổ, giọng điệu có chút thất vọng, lắc đầu nói: “Tuyên Nhi, con khiến ta rất thất vọng, từ mấy năm trước sau khi gặp được nữ tử Triệu gia, trong mắt con chỉ có một mình nàng, con có từng nghĩ tới, con là người kế thừa gia nghiệp to lớn của Dương gia không?”

“Gia nghiệp cái gì đó, con không cần.” Trên mặt Dương Tuyên hiện ra vẻ tươi cười, nói: “Chỉ cần nàng tốt, là con thấy đủ rồi.”

Nhìn bộ dáng si mê của hắn, vẻ thất vọng trong mắt Vĩnh Bình hầu càng đậm hơn, sau đó, ánh mắt hắn lại khôi phục lại vẻ tĩnh lặng, thân nhiên nói: “Sợ rằng con phải thất vọng rồi, hôn ước của Lâm gia và Triệu gia là không có khả năng bị hủy bỏ, cho dù Lâm gia muốn hủy bỏ, Triệu gia cũng sẽ không hủy bỏ, quan trọng nhất là, bệ hạ sẽ không đồng ý.”

Chương 134: Tiêu chuẩn kép của Quý phi (2)

Dương Tuyên mạnh mẽ ngẩng đầu, chất vấn nói: "Vì sao?"

Vĩnh Bình hầu không trả lời vấn đề của hắn, mà đột nhiên quay đầu, nhìn về một phương hướng nào đó.

Tùng đạo từng đạo thân ảnh màu đen từ đâu đi đến, từng hàng từng hàng bao vây Dương Tuyên, Chu Cẩm đi đến trước mặt Vĩnh Bình hầu, chấp tay nói: "Chúng ta bái kiến Hầu gia."

Vĩnh Bình hầu nói: "Chu tổng quản khách khí, không biết hôm nay Tổng quản đến Dương phủ có chuyện gì quan trọng?"

Chu Cẩm liếc mắt nhìn Dương Tuyên một cái, rồi ánh mắt lại nhìn về phía Vĩnh Bình hầu, nói: "Hầu gia, không phải chúng ta nói ngài, Hầu gia ngài anh minh cả đời, chúng ta rất bội phục, nhưng ngài đối với nhi tử, thật sự là quản giáo sơ xuất, lần này, hắn đã chọc ra cái lỗ to bằng trời rồi..."

Trên mặt Dương Tuyên đầy vẻ khiếp sợ: "Ta, ta làm sao?"

...

Sau khi ra khỏi nha môn Đông Thành, Lâm Tú không về nhà, mà đi đến hoàng cung.

Vì để tiện cho việc khám bệnh cho linh sủng của Quý phi, Hạ Hoàng đã ban cho hắn một tấm lệnh bài, cầm tấm lệnh bài này, sẽ có hoạn quan dẫn hắn đi vào trong hậu cung, nhưng mà giới hạn là cung Trường Xuân.

Sau khi đi vào cung Trường Xuân, đã có một cái bóng màu trắng tròn từ trong điện bay ra, nhào vào trong lòng Lâm Tú.

Nhóc con kia cuộn mình ở trong lòng Lâm Tú, đầu dụi dụi vào ngực hắn, vui vẻ nói: "Sao nhanh như thế người đã đến thăm ta rồi!"

Quý phi nương nương cũng từ trong điện đi ra, khi nhìn thấy Lâm Tú, đánh giá hắn từ trên xuống dưới vài lần, nói: "Bọn họ không làm gì người chứ?"

Lâm Tú nói: "Không có, Chu công công đến rất đúng lúc."

Lúc này, Quý phi nương nương mới lộ ra vẻ mặt tươi cười, nói: "Cho hắn mượn gan hắn cũng không dám không nghe lời bản cung, nếu không bản cung tróc da của hắn!"

Dáng người Quý phi nương nương cao gầy, đứng ở bên người Lâm Tú, chỉ thấp hơn Lâm Tú một chút, Lâm Tú cúi đầu nói: "Nương nương, lần này học sinh đến, là thỉnh tội với nương nương."

Quý phi nhìn hắn, hỏi: "Người đã trị khỏi bệnh cho Niếp Niếp, còn nghĩ cách để cho bản cung vui thì có tội gì?"

Quý phi nương nương đúng là hơi hung dữ, nhưng sự yêu thương bảo vệ của nàng đối với mình đều không giả chút nào, Lâm Tú không muốn lừa nàng, nên đã nói hết mọi chuyện ra.

Trước khi bệ hạ nói với nàng, hắn vẫn là thẳng thắn để được khoan dung thì tốt hơn.

Cho dù Quý phi nương nương muốn phạt hắn hắn cũng nhận, dựa vào sự hiểu biết của hắn đối với Quý phi nương nương, nể mặt

mũi con vật nhỏ này, hẳn là nàng sẽ xử trí nhẹ với hắn.

Nghe xong những lời Lâm Tú nói, Quý phi lâm vào trầm mặc rất lâu.

Một lát sau, nàng mới mở miệng hỏi: "Người nói, tất cả những chuyện này đều là con của Vĩnh Bình hầu hãm hại người, đây cũng không phải là lần đầu tiên?"

Lâm Tú gật gật đầu, bẩm báo hết tất cả chuyện lúc trước.

Quý phi nhíu mày, nói: "Tên họ Dương này, thật đúng là âm hiểm xảo hoạt, còn là luôn trốn ở sau lưng giở trò, bản cung ghét nhất là thứ đồ giả dối như thế!"

Sau đó nàng lại nhìn về phía Lâm Tú, hỏi: "Cho nên, đầu tiên người chọc giận hắn trước, khiến cho hắn sinh ra lòng trả thù, sau đó trốn ở nhà không ra ngoài, đợi hắn sốt ruột, như vậy chỉ cần người vừa ra khỏi cửa, hắn sẽ lập tức động thủ, người đề nghị bản cung xuất xung, là vì mượn tay bản cung đối phó hắn?"

Lâm Tú vội vàng giải thích nói: "Cũng không hoàn toàn là như thế, học sinh cũng là thấy mấy ngày gần đây tâm tình nương nương không tốt, nghe Song Song cô nương nói, Thái Y Viện đã kê vài phương thuốc, nương nương uống xong cũng không tốt lên, vì thế mới muốn đưa nương nương xuất cung giải sầu, nếu thật sự Dương Tuyên kia chọn hạ thủ với học sinh vào lúc đó thì coi như hắn xui xẻo..."

Đôi mắt đẹp của Quý phi nương nương nhìn về phía Lâm Tú, trong mắt lóe lên tia sáng kỳ dị, nói: "Không ngờ được, bình thường

thấy người ngốc ngốc, thế mà lại thông minh lanh lợi như thế, có thể nghĩ ra được cách này, dựa vào thân phận của người, chống đối với phủ Nhất đẳng hầu, thật đúng là làm khó người rồi...”

Lâm Tú sững sờ tại chỗ, không biết nên nói cái gì.

Vì sao cùng một chuyện, Dương Tuyên làm là âm hiểm giả dối, rõ ràng Lâm Tú càng âm hiểm hơn hẳn, đến trong mắt của Quý phi nương nương thì hẳn lại thành thông minh lanh lợi?

Cái này cũng quá tiêu chuẩn kép rồi đi!

Có điều, loại tiêu chuẩn kép này, hẳn thích.

Quý phi nương nương nhìn linh sủng trong lòng Lâm Tú đang vui vẻ, đôi mắt đẹp hiện lên ý cười, nói: “Bản cung còn chưa từng thấy Niếp Niếp thân mật với người ngoài nào như vậy, xem ra nó thật sự biết ai đối tốt với nó, người nhớ rõ, về sau người chính là người của cung Trường Xuân ta, nếu như có người dám bắt nạt người, người nói với bản cung, bản cung làm chủ cho người...”

Chương 135: Minh Hà khiêu khích, Lâm Tú phản đòn

Ngay từ đầu, Lâm Tú cảm thấy con người Thục phi nương nương rất tốt.

Nhưng bây giờ, hắn càng ngày càng thích Quý phi nương nương.

Nhất là thích sự bao che khuyết điểm của nàng.

Đối với người ngoài, rất ít khi nàng có vẻ hòa nhã.

Nhưng nàng đối với người một nhà, là thật sự tốt...

Bởi vì từ nhỏ thiếu tình yêu thương, cho nên chỉ cần có người đối tốt với hắn, hắn sẽ không nhịn được trả lại đối phương gấp mười lần.

Quý phi nương nương thân phận cao quý, cái gì cũng không thiếu, Lâm Tú không có cái gì có thể cho nàng, chuyện duy nhất có thể làm được đó chính là mang đến vui vẻ cho nàng.

Nàng coi linh sủng này là bảo bối, Lâm Tú sẽ dạy cho nhóc con này phương pháp lấy lòng Quý phi nương nương, để nó thân mật với Quý phi nương nương một chút, nhóc con này vì để Lâm Tú có thể thường xuyên đến thăm nó nói chuyện với nó, có thể nói là đối với Lâm Tú nói gì nghe nấy, chủ động rời khỏi trong lòng hắn, bay đến bay đi bên người Quý phi nương nương, thỉnh thoảng còn bay lên, hôn nhẹ lên mặt nàng một cái.

Quý phi bị linh sủng đùa cho vui vẻ ra mặt, nàng nhìn Lâm Tú, hỏi: "Trước kia

Niếp Niếp chưa bao giờ đối với bản cung như thế, lẽ nào là người dạy nó?"

Lâm Tú cười cười, nói: "Học sinh nào có bản lĩnh này, hẳn là nương nương thiên tu quốc sắc, xinh đẹp vô song, đến ngay cả linh sủng cũng không chống đỡ được mị lực của nương nương."

Quý phi chỉ là cười cười, nói: "Bản cung già rồi, người không cần bịa lời nói dối bản cung vui."

Lâm Tú nghiêm mặt nói: "Nương nương nào có già, người và công chúa Minh Hà đứng cùng một chỗ, người không biết còn tưởng rằng là tỷ muội đó..."

Trên một cái cây cách cung Trường Xuân một bức tường, cuối cùng cô gái mặc quần đỏ cũng không nghe nổi nữa, thả người nhảy từ trên cây xuống, nhẹ nhàng thở ra một hơi, khinh thường nói: "Ta nhổ vào, không biết xấu hổ, nịnh người khác thành tinh rồi!"

Cung Trường Xuân.

Ngày bình thường, không khí trong cung Trường Xuân rất nặng nề, hôm nay lại tràn ngập tiếng nói tiếng cười.

Quý phi nương nương tâm tình ủ dột lâu ngày, vẻ tươi cười ở trên mặt vẫn chưa từng biến mất, buồn bực và phiền muộn mấy ngày gần đây sớm đã không biết chạy đến chỗ nào, đến ngay cả tiểu cung nữ trong cung cũng bị Lâm Tú đùa cho cười khanh khách không ngừng.

Cuối cùng, Quý phi còn xoay người ôm bụng, liên tục nói: "Người đừng nói nữa, bản cung cười đến bụng cũng đau rồi, tại sao

trước kia bản cung không phát hiện ra, người là người thú vị như vậy..."

Các cung nữ hoạn quan trong cung Trường Xuân đối với nàng đều là rất cung kính, nói chuyện vô cùng cẩn thận, cho tới bây giờ không có ai giống như Lâm Tú, cái miệng nhỏ nhắn giống như là bôi mật vậy, mỗi một câu đều có thể khiến cho trong lòng nàng nở hoa.

Hoạn quan đứng ở trong sân, trong lòng lại cảm thấy may mắn.

May là gia hỏa này không tiến cung, nếu không hẳn tính thân đi vào hậu cung, sợ rằng chỉ dựa vào cái mồm này, không đến vài ngày là có thể ngồi vào vị trí Tổng quản, cái lưỡi này nhả ra hoa sen, miệng lưỡi lưu loát, có vị nương nương nào chống đỡ được?

Trên mặt Lâm Tú hiện ra biểu cảm xấu hổ, nhưng trong lòng lại rất bình tĩnh.

Đời trước quen nhiều bạn gái như thế, hẳn lại có thể không biết khen con gái như thế nào sao?

Bình tĩnh thôi, đừng gấp.

Khen con gái như thế nào cũng là một loại tự tu dưỡng của Hải Vương.

Quý phi nương nương cười đủ rồi mới đứng thẳng người dậy, sau khi bình ổn bộ ngực phập phồng một chút mới nói: "Hôm nay đến đây thôi, bản cung đi tìm bệ hạ, tước vị của nhà ngươi quá thấp, bản cung bảo bệ hạ thăng tước vị cho nhà ngươi, để tránh cho hạng chó mèo nào đó cũng muốn bắt nạt người của bản cung..."

Không bao lâu sau, Lâm Tú chậm rãi đi ra khỏi cung Trường Xuân.

Đứng ở trên con đường trong cung dài dằng dặc, hần thở dài một hơi.

Cái này có được tính là ôm cái đùi lớn của Quý phi nương nương không?

Không, có lẽ là đùi đẹp.

Có thể là do đời trước đều là cô nương ở bên cạnh hần, sống lại một đời, ông trời thương xót, tuổi còn trẻ đã để cho hần ăn com mềm ở khắp nơi.

Tu hành dựa vào Linh m, nghe hát không phải mất tiền, bị người bắt nạt có Quý phi nương nương làm chỗ dựa, những ngày như thế, thật sự rất tốt.

Lâm Tú đang muốn xuất cung, lại bị một người cản đường đi.

Công chúa Minh Hà dùng ánh mắt khinh thường nhìn hần, cắn răng nói: "Tên nịnh hót, không biết xấu hổ, trên đời sao lại có kẻ không biết liêm sỉ như ngươi!"

Lâm Tú đã rất quen thuộc hậu cung, biết cung Trường Xuân và cung Thụy Đông chỉ cách nhau một bức tường, vừa rồi hần mơ hồ nhìn thấy ở trên cây bên ngoài tường có một bóng người chóp lên, thì ra là công chúa Minh Hà đang nghe lén.

Lâm Tú nói: "Tại sao ta lại là kẻ nịnh hót."

Chương 136: Minh Hà khiêu khích, Lâm Tú phản đòn (2)

Công chúa Minh Hà nói: "Đừng tưởng rằng ta không nghe thấy, người vừa mới ở cung Trường Xuân khen Quý phi nương nương như thế nào!"

Lâm Tú nghi hoặc nói: "Ta có nói sai sao?"

Nhất thời công chúa Minh Hà không biết nói gì, liên quan đến những lời Lâm Tú khen Quý phi, nàng đúng là không có cách nào phản bác.

Cái gì mà thiên tư quốc sắc, xinh đẹp vô song, những thứ này cũng không khoa trương, Quý phi nương nương được công nhận là đệ nhất mỹ nhân ở hậu cung, bất luận là dáng người hay là vẻ ngoài, đều không phải là thứ mà các cung phi khác có thể so sánh.

Nhưng mà hần cô tình nói Quý phi nương nương và nàng đứng chung một chỗ, giống như là tỷ muội vậy, Quý phi nương nương đã ba mươi hai tuổi, nàng mới mười sáu, hần đây là khen Quý phi nương nương trẻ tuổi, hay là đang nói nàng già đây?

Hai tay nàng chống nạnh, cả giận: "Người dựa vào cái gì nói Quý phi nương nương và ta đứng chung một chỗ giống như tỷ muội, người có ý gì!"

Lâm Tú nói: "Ta chỉ là có sao nói thế nói lời thật lòng, lẽ nào công chúa không phát hiện ra, thật ra lông mày cùng với mắt của người và Quý phi nương nương có chút giống nhau sao?"

Nói lời thừa, đương nhiên vẻ ngoài của công chúa Minh Hà và Quý phi nương nương có chút giống nhau rồi, nhưng đó là bởi vì, Quý phi nương nương và phụ hoàng là biểu huynh muội, nếu tính ra thì Quý phi nương nương là biểu cô cô của nàng, trong người các nàng cùng chảy một phần dòng máu giống nhau, vẻ ngoài giống nhau cũng là chuyện rất bình thường.

Nhưng rõ ràng nàng lớn hơn mình nhiều như thế, sao có thể giống như tỷ tỷ của mình chứ?

Lâm Tú chỉ có thể giải thích nói: "Cái này chỉ là cảm nhận trực quan của ta, Quý phi nương nương và công chúa đứng cùng một chỗ, đúng là giống như muội muội của công chúa, có thể công chúa không đồng ý với cảm nhận của ta, dù sao mỗi người có cách nhìn khác nhau cũng là rất bình thường, ta vẫn còn có việc nên đi trước, tạm biệt công chúa..."

Công chúa Minh Hà sững sốt đứng tại chỗ.

Muội muội?

Từ tỷ muội này, đã đủ làm cho nàng tức giận, làm rộn nửa ngày, Quý phi nương nương nàng mới là muội muội?

Tên vô liêm sỉ kia, mắt hấn mù sao!

Quý phi nương nương cao hơn mình một cái đầu, bộ ngực no đủ hơn mình, mông cũng lớn hơn mình, nào giống muội muội của mình ở chỗ nào, giống ở chỗ nào!

Lâm Tú đáng chết, hôm nay nếu như không trị thật tốt cái mắt của hấn, nàng sẽ không mang họ Lý!

Nhưng mà, lúc nàng hồi phục lại tinh thần, đã không nhìn thấy Lâm Tú đâu nữa.

"A!"

Trên con đường trong cung dài dằng dặc, chỉ còn lại một bóng người áo đỏ đang phát điên, hoạn quan và cung nữ đi qua nhìn thấy công chúa Minh Hà phát điên, đều kinh hoảng tránh né...

Sau khi phát tiết một hồi, công chúa Minh Hà dần dần tỉnh táo lại.

Vừa rồi những lời Lâm Tú nói với Quý phi nương nương ở trong cung Trường Xuân, nàng đều nghe thấy hết.

Ngoài trừ nịnh hót khen Quý phi nương nương ra, nàng còn biết một chuyện khác.

Tuy nàng không thích Lâm Tú, nhưng nàng không thể không thừa nhận, tên này đúng là có chỗ hơn người.

Một con trai Tam đẳng bá nhỏ nhỏ cũng dám tính kế phủ Nhất đẳng hầu, thậm chí còn tính kế cả phụ hoàng và Quý phi nương nương, hơn nữa còn tính kế thành công rồi. Người có lá gan to như thế ở Vương Đô, sợ rằng cũng chỉ có một mình hắn.

Nhưng mà thế mà hắn lại dám ám chỉ nàng, món nợ này ghi lại cho hắn trước, ngày sau nhất định sẽ trả lại.

...

Lâm Tú đi ra khỏi hoàng cung, tâm tình rất sáng láng.

Hắn sờ lương tâm nói, hắn chưa từng đắc tội với công chúa Minh Hà.

Nhưng mà mỗi lần hai người vừa gặp mặt, nàng đã nói năng lỗ mắng với Lâm Tú, không phải hạ thấp hăn thì là mắng hăn, một lần hai lần cũng thôi đi, lần nào cũng như thế thì ai có thể chịu được?

Trước kia ngược lại không phải không thể nhin, dù sao tình thế mạnh hơn con người, người ta là công chúa, mình không thân phận không địa vị, nên sợ vẫn phải sợ, nên Lâm Tú cũng chỉ là đáp trả lại một hai câu, không dám làm quá rõ ràng.

Nhưng mà bây giờ đã khác.

Hăn có núi lớn Quý phi nương nương làm chỗ dựa, dựa vào cái gì mà phải tiếp tục nhin nàng?

Làm người phải có cốt khí, nếu như vẫn luôn bị nàng bắt nạt như thế, tức giận mà không dám nói, vậy thì ngày sau nhất định sẽ không có thành tựu quá lớn, về phần có đắc tội công chúa Minh Hà hay không, cái này quan trọng sao?

Cho dù Lâm Tú không làm cái gì, nàng cũng luôn chủ động bới lông tìm vết, không ngừng châm chọc khiêu khích, một khi đã như thế, vậy thì vì sao hăn không để cho mình thoải mái một chút.

Đương nhiên, điểm quan trọng nhất là, công chúa Minh Hà khác với Dương Tuyên.

Dương Tuyên là con trai Vĩnh Bình hầu, phủ Vĩnh Bình hầu quyền thế ngập trời, hăn có vô số thủ đoạn có thể đối phó Lâm Tú.

Chương 137: Còn có người khác?

Tuy công chúa Minh Hà có thân phận địa vị rất cao, nhưng mà nàng là công chúa, bên người ngoại trừ một tiểu cung nữ, thật ra cũng không có thể lực nào khác để điều động, trả thù của nàng nhiều nhất cũng chỉ là chủ động đánh hấn một trận, đánh không lại nàng, Lâm Tú còn có thể chạy.

Trên đường từ hoàng cung về nhà, có một đám người đi qua trước mặt Lâm Tú.

Dương Tuyên đội gông xiềng và xích chân, cúi đầu, bị một đám người áp giải, nhìn phương hướng bọn họ đi, có lẽ là Thanh Lại ti, phạm vi phụ trách của Thanh Lại ti là những vụ án quan trọng trong Vương Đô, khi con cháu của các quyền quý phạm tội, bình thường sẽ giao cho Thanh Lại ti xử lý.

Dường như cảm nhận được cái gì đó, Dương Tuyên dừng bước chân lại, đổi mắt nhìn vào một bóng người cách đó không xa.

Một khắc đó ánh mắt hai người giao nhau, Lâm Tú nở nụ cười sáng lạn với Dương Tuyên, nói: "Thật trùng hợp, lại gặp mặt rồi..."

Hôm nay, Thanh Lại ti giam một vị phạm nhân quan trọng.

Đại công tử phủ Vĩnh Bình hầu, Dương Tuyên.

Vĩnh Bình hầu ở Vương Đô là quyền quý trong quyền quý, xếp hàng luôn đứng đầu, thể lực đã không yếu hơn một Quốc Công nào đó đang xuống dốc, là đại công tử Hầu phủ, người thừa kế tước vị Vĩnh Bình hầu, Dương

Tuyên ở trong Vương Đô, thật ra có thể muốn làm gì thì làm.

Đừng nói là vi phạm luật pháp, cho dù là hấn giết người trước mặt nhiều người, quan sai Thanh Lại ti cũng không dám nhìn nhiều thêm một chút.

Trước đây, Tần Thông cũng dính vào một vụ án mạng, phụ thân của hấn chính là Nhất đẳng bá, Lang trung đại nhân cũng phải nhường hấn ba phần, nhưng mà hôm nay, vị đại công tử phủ Nhất đẳng hầu này, vừa mới đưa đến Thanh Lại ti đã bị nhốt thẳng vào thiên lao.

Phải biết rằng, phạm nhân nhốt ở thiên lao, cơ bản đều là bắt đầu từ lưu đầy, đại đa số đều là tử hình.

Đại công tử phủ Nhất đẳng hầu đương triều bị nhốt vào nơi như thế, thật sự là không thể tưởng tượng được.

Càng làm cho người khác khó tưởng tượng hơn là, phủ Vĩnh Bình hầu thế mà không có một chút hành động nào với chuyện này, giống như là cam chịu vậy, tóm lại hôm nay khắp nơi ở Thanh Lại ti đều lộ ra vẻ cổ quái, đám quan viên nha dịch cũng không dám hỏi nhiều, vẫn là giống như bình thường, yên lặng làm việc.

Khi Lâm Tú đi vào Thanh Lại ti, Dương Tuyên đã bị nhốt lại.

Trong kho công văn, Từ văn thư đang soạn hồ sơ vụ án, hấn vừa cắn đầu bút, vừa nói: "Không biết rốt cuộc Dương công tử Dương Tuyên này đắc tội thần tiên nào, tội của hấn bị liệt vào cơ mật, bị phán lưu đầy ba nghìn dặm, ngày mai bắt đầu khởi hành..."

Dương Tuyên sẽ không có khả năng bị phán tội chết, điểm này, Lâm Tú đã sớm có dự đoán.

Tuy trên danh nghĩa Đại Hạ là quân quyền tối cao, nhưng mà quyền lực của nhóm quyền quý cũng không thể khinh thường, đổi thành một Nhị đẳng bá Tam đẳng bá khác, hành vi của Dương Tuyên đủ để xét nhà diệt tộc, nhưng căn bản không lay động được phủ Vĩnh Bình hầu.

Nhất đẳng hầu đã là quyền quý trong quyền quý, ngay cả Hoàng Đế, cũng không thể nói động là động.

Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân chính khiến cho con cháu quyền quý của Vương Đô có rất nhiều người vô pháp vô thiên, coi như không có pháp luật.

Nơi này cũng không phải là Hoa Hạ cổ đại, bởi vì tồn tại năng lực dị thuật, năng lực cá nhân có thể phóng lớn vô hạn, dị thuật sư cấp cao chỉ cần một người cũng có thể địch lại được một mũi quân đội, mà sở dĩ những gia tộc quyền quý này có thể vững như Thái Sơn, thứ dựa vào không chỉ có quân ân, mà còn có thực lực của bọn họ.

Triệu gia từ Tam đẳng bá đến Nhất đẳng hầu, chỉ trong thời gian mười mấy năm, thực hiện một bước nhảy vọt năm tước vị, chính là vì tiềm lực của hai nữ nhi, cũng là vì thực lực trong tương lai của các nàng.

Tạm thời không nói đến tước Bá, ở Đại Hạ, tước vị đạt đến tước Hầu, tước Công, có nhà nào không phải là có nội tình và thực lực hùng hậu, nhà Công Hầu đỉnh cấp nhất, ngay cả Hoàng Đế cũng phải kiêng kị.

Nói đến cùng, đây cũng là một thế giới thực lực đứng đầu.

Đại Hạ, là một Đại Hạ của quyền quý.

Mà hoàng gia, chính là quyền quý lớn nhất Đại Hạ.

Dương Tuyên có thể được miễn tội chết, nhưng đối với hắn mà nói, lưu đầy cũng chính là tốt hơn một chút so với chết mà thôi.

Lâm Tú đi đến nhà giam giam trọng phạm, cười nói với lao đầu: "Lão Tiền, ta muốn đi thăm phạm nhân."

Trải qua một đoạn thời gian kinh doanh, bây giờ có thể nói Lâm Tú chính là con người giao tiếp của Thanh Lại ti, nhân duyên chính là độc nhất, lao đầu nghe xong, không nói hai lời, mở cửa nhà lao, nói với Lâm Tú: "Lâm đại nhân đi đi, có điều để ý thời gian một chút, đừng quá lâu..."

Lâm Tú cười cười, nói: "Biết rồi, ta sẽ không làm người khó xử."

Chương 138: Còn có người khác? (2)

Xuống thiên lao, một cỗ mùi hôi thối mốc đập thẳng vào mặt, Lâm Tú đưa tay ra phẩy phẩy, đi đến một phòng giam ở trong cùng, đứng ở cửa, chậm rãi nói: "Hương vị ở nơi này, so với nhà giam của nha môn Đông Thành còn khó ngửi hơn."

Dương Tuyên từ từ xoay người, gông xiềng và xích chân của hắn đã được bỏ ra, cả người ngoại trừ tóc có chút hỗn loạn, đứng ở đó, vẫn có một loại khí chất bất phàm như cũ.

Loại khí chất của nhà quyền quý đỉnh cấp dưỡng thành này, cho dù là thân rơi vào lao ngục, vẫn như cũ không biến mất.

Hắn nhìn Lâm Tú, không có phần nộ, cũng không có cô đơn, chỉ bình tĩnh hỏi: "Là trùng hợp hay là người tính kế ta?"

Lâm Tú nói: "Cái này quan trọng sao?"

Dương Tuyên nhìn hắn một cái, một lát sau, mới lại mở miệng: "Xem ra, tất cả những thứ này đều là người tính kế, buổi tối ngày hôm đó người cố ý chọc giận ta, khiến cho ta đầu tiên là lên kế hoạch với người, sau đó lại trốn ở trong nhà không ra, để cho ta có đủ thời gian chuẩn bị, rồi lại khiến ta nôn nóng sốt ruột, đợi người vừa ra khỏi cửa, đã khẩn cấp ra tay với người, mà trước đó, người đã sớm không biết dùng phương pháp gì thuyết phục Quý phi nương nương xuất cung, chỉ đợi ta ra tay..."

Lúc này, Dương Tuyên nhìn Lâm Tú, trong ánh mắt lại có chút khâm phục, cảm khái nói: "Lâm Tú à Lâm Tú, người cũng thật là

âm hiểm, khiến cho ta không thể không bội phục..."

Lâm Tú xấu hổ nói: "Cũng như nhau mà thôi."

Dương Tuyên nói: "Ta không âm hiểm được như ngươi."

Lâm Tú nói: "Ngươi cũng đừng khiêm tốn, thủ đoạn này của ngươi, ta cũng rất bội phục, nếu không phải may mắn của ta tốt hơn ngươi, có thể đã bị ngươi hại chết rồi."

Hai người nhìn nhau, không biết vì sao, hai kẻ địch từng giương cung bạt kiếm, thế mà giờ phút này lại không có chút thù hận nào.

Thắng làm vua thua làm giặc, đây là quy tắc.

Lâm Tú hỏi tiếp: "Tần Thông gây phiền phức cho ta, là ngươi sai sử đúng không?"

Việc đã đến nước này, Dương Tuyên cũng không giả bộ ngốc nữa, gật đầu nói: "Là ta, thực ra vốn dĩ cũng không có cơ hội, nhưng mà trùng hợp ngươi lại kết oán với Tần Thông, cho dù ta thuận tiện bảo hấn phế ngươi, ngươi cũng căn bản không thể nào hoài nghi đến ta."

Nói đến đây, trên mặt hấn hiện ra một tia tò mò, hỏi Lâm Tú nói: "Thật ra có một vấn đề, ta vẫn không hiểu, trước kia ngươi nhất như chuột, ngày đó ở công đường Thanh Lại ti, tại sao lại dám đứng ra chủ trì công đạo cho nữ tử đó, cái này không phải là Lâm Tú mà ta biết..."

Lâm Tú cũng rất bất ngờ, cho tới bây giờ không có người nào hỏi hấn vấn đề này,

không ngờ được, người hiểu hần nhất, không phải thân nhân bạn bè của hần, mà lại là Dương Tuyên...

Nếu như vẫn là Lâm Tú trước kia, đương nhiên không thể đứng ra, nhưng không có người nào biết, trong thân thể của hần, đã có một linh hồn mới.

Lâm Tú không giải thích vấn đề này với Dương Tuyên, Dương Tuyên cũng không truy hỏi, lại hỏi tiếp: "Còn có một việc, bất luận là Tần Thông, hay là Thiên Hương Lâu, hoặc là Vương Uy, ta tự nhận đều đã sắp xếp không một kẽ hở, vì sao ngươi lại biết, là ta ở sau lưng bọn họ sai sử?"

Lâm Tú cười cười, nói: "Nói ra thì, sắp xếp của ngươi thật sự là rất tốt, mỗi một lần gây phiền phức cho ta đều có một lý do hợp lý, thật ra vấn đề nằm ở chỗ Vương Uy, Ngung Nhi cô nương nói cho ta biết, trước kia Vương Uy không theo đuổi nàng, như thế thì, hần đột nhiên khiêu chiến với ta, chính là trùng trùng đáng ngờ..."

Dương Tuyên thở dài, nói: "Cân nhắc cẩn thận đến mấy cũng có sơ sót, là ta sơ ý, Vương Uy thích Tần Uyển, hần là ta nên tìm một người thật sự thích Ngung Nhi cô nương..."

Lâm Tú nói: "Đừng nói nữa, tuy Vương Uy hành sự không thành, nhưng ánh mắt không tệ."

Dương Tuyên cũng nói: "Đúng không, ngươi cũng cảm thấy Tần Uyển tốt hơn Tiết Ngung Nhi?"

Lâm Tú đồng ý nói: "Đương nhiên, tuy Tiết Ngung Nhi không tệ, nhưng Uyển Nhi cô

nuơng vĩnh vĩnh là thần...”

Sau một khoảng trăm mặc ngắn ngủi, hai người đều ý thức được bọn họ lạc đề rồi.

Lâm Tú bất ngờ nhìn Dương Tuyên, hỏi: “Hình như ngươi không có chút tức giận nào?”

Dương Tuyên hỏi ngược lại: “Tức giận cái gì, không được bằng người, tâm phục khẩu phục, ở trong lĩnh vực ta am hiểu nhất, bị người ta dùng phương pháp sở trường của ta đánh bại, có cái gì mà tức giận?”

Đơn giản mà nói, chính là ở trong một ly giao phong, hắh không âm hiểm bằng Lâm Tú, tài nghệ không bằng người, tức giận là biểu hiện vô năng.

Trên mặt Lâm Tú hiện ra vẻ không hiểu, lại hỏi: “Ta đã từng điều tra ngươi, ngươi không giống với những người như Tần Thông, ngươi không úc hiếp lương thiện, cũng không cưỡng ép dân nữ, tuy không phải người tốt gì, nhưng mà không xấu, vì sao lại luôn khó chịu với ta?”

Dương Tuyên rất thành thực nói: “Bởi vì ngươi không xứng.”

Nói xong hắh lại bổ sung một câu: “Ngươi không xứng với Triệu cô nương, nàng ở cùng với ngươi sẽ không hạnh phúc.”

Chương 139: Còn có người khác? (3)

Câu nói này khiến Lâm Tú không phục lắm, hỏi: "Ta không xứng, thì người xứng?"

Dương Tuyên nói: "Ta cũng không xứng."

Lần này Lâm Tú không nói gì nữa, đã thương đối thủ một nghìn, tự làm mình bị thương tám trăm, Lâm Tú không thể thảo luận vấn đề này với hắn, bởi vì hắn nói rất đúng..., cái này khiến người ta rất tức giận.

Hắn vốn là muốn đến xử lý tâm thái của kẻ địch, không ngờ được tâm thái của mình lại có dấu hiệu sụp đổ trước.

Đây là một fan não tàn của Triệu Linh Quân, fan não tàn là không có lý trí, Lâm Tú cũng không dự định tiếp tục nói lời thừa, hỏi một vấn đề cuối cùng: "Thích khách ám sát ta, cũng là người tìm đúng không?"

Dương Tuyên không chút suy nghĩ, lắc đầu nói: "Không phải ta, ta chỉ muốn phết người, không muốn giết người, điểm này, hắn là người có thể nhìn ra được."

Lâm Tú nhìn Dương Tuyên một cái, không nhìn thấy cái gì khác thường ở trong ánh mắt hắn.

Đã đến bước đường này rồi, hắn không có lý do gì để lừa mình.

Lẽ nào nào nói, buổi tối ngày hôm đó ám sát hắn, thật sự còn có người khác?

Lúc này, Dương Tuyên không nhịn được bật cười.

Lâm Tú tức giận nói: "Người cười cái gì?"

Dương Tuyên nói: "Ta cười người, người thật đáng thương, ngay cả ai muốn giết người người cũng không biết, hoặc là có thể nói, người ở Vương Đô muốn người chết quá nhiều, người đếm không hết?"

Lâm Tú không hề để ý đến Dương Tuyên, quay đầu bước đi, người này nói chuyện rất đả thương người.

Người ở Vương Đô muốn người chết quá nhiều, đếm không hết - - - - đây là lời mà con người có thể nói ra sao?

Hắn quay đầu nhìn Dương Tuyên một cái nói: "Không biết nói chuyện thì nói ít một chút, cẩn thận trên đường đi lưu đày bị người ta đánh chết..."

Khi trở lại Lâm phủ, Lâm Tú đứng ở cửa, bình phục một chút tâm tình, sắc mặt tối đen trên mặt biến mất, thay vào đó là một bộ dạng tươi cười, sau đó bước vào trong cửa phủ.

Phu thê Bình An bá đứng ở trong sân, Lâm Tú đi vào trong viện, mỉm cười nói: "Cha, nương, con về rồi."

Phu nhân Bình An bá đi lên trước, giúp Lâm Tú sửa sang lại tóc bay rồi trên trán, nói: "Hôm nay sao lại trở về muộn vậy, mau đi tắm rửa, hôm nay chúng ta ăn lẩu xuyên, chỉ đợi một mình con..."

Lẩu xuyên có điểm giống với lẩu bình thường, bình thường là sử dụng nồi đồng để trên than, sau khi nấu nước thì bỏ các loại thịt hoặc rau dưa mình thích vào trong nồi.

Loại phương pháp ăn này, ở trong nhà quyền quý không gặp nhiều, ngược lại ở trong nhà

dân chúng gặp nhiều hơn một chút.

Trong nhà quyền quý lễ pháp nghiêm ngặt, phần lớn là chế độ chia ra, bách tính thì không có nhiều chú ý như thế, Lâm phủ đã xuống dốc nhiều năm, một vài thói quen cuộc sống sớm đã không khác so với dân chúng.

Viện tử rộng rãi, ở giữa đặt hai cái nồi đồng.

Ba vị chủ nhân một bàn, bốn người hầu một bàn, trên đất còn bày một cái bát lớn, đó là cho Đại Hoàng, Chu Quân gắp hết thịt đã chín trong nồi vào bát cho Lâm Tú, nói: "Con tu hành vất vả, cần phải ăn nhiều một chút."

Lâm Tú mỉm cười, nói: "Con biết rồi, nương."

Bất luận ở bên ngoài có bao nhiêu nguy hiểm và tính kế, chỉ cần đi vào trong nhà, cảm giác nơi này mang đến cho Lâm Tú chỉ có quan tâm và ấm áp.

Sống hai đời, lần đầu tiên Lâm Tú cảm nhận được cảm giác gia đình, hẳn rất quý trọng những điều ở trước mắt, bên ngoài mưa gió có lớn hơn nữa, hẳn cũng sẽ nghĩ hết các biện pháp dốc sức chống đỡ, không để cho chúng thổi một phen một hào nào vào Lâm phủ.

Chỉ là bây giờ, rõ ràng hẳn vẫn chưa có thực lực như thế.

Hắn tính kế rất lâu, mạo hiểm cực lớn mới giải quyết được một phiền toái là Dương Tuyên, nhưng người đứng phía sau màn hạ sát thủ với hắn kia, hắn vẫn như trước không tìm được.

Thực lực, điều hấn cần nhất bây giờ là thực lực.

Ở một thế giới cá lớn nuốt cá bé, thực lực đứng đầu này, chỉ khi có được thực lực tuyệt đối, hấn mới có thể bảo vệ tất cả những gì mình quý trọng.

Dựa vào sự chăm chỉ của bản thân, thậm chí là sự giúp đỡ của Linh m, cộng thêm nguyên tinh lấy được khi chế băng cho hoàng cung, cùng với hấn tiêu một số tiền lớn mua những thứ đó, hấn mới vất vả thức tỉnh được lần thứ hai.

Nếu như đem tất cả những thứ này quy thành thời gian tu hành, chắc cũng gần một năm, nói cách khác, từ lần đầu tiên Lâm Tú thức tỉnh, đến lần thức tỉnh thứ hai, trong tình huống tu hành bình thường, cần thời gian một năm.

Nhìn từ điểm đó, đánh giá xét cấp bậc của Dịch Thuật Viện với hấn, là đánh giá quá thấp.

Hấn không phải mười tám tuổi mới thức tỉnh năng lực, mà là từ ngày đầu tiên xuyên qua, nhìn từ tốc độ tu hành, có lẽ không vào được Thiên Tự Viện, nhưng cũng thừa để đi vào Địa Tự Viện.

Trong vòng một năm thức tỉnh lần thứ hai, loại thiên phú này không thể nói là tốt nhất, nhưng mà tuyệt đối không kém, đại khái trình độ ở bên trên trung đẳng một chút, đời này nếu xuôi gió xuôi nước, khi sắp bốn mươi tuổi hấn có thể thức tỉnh lần thứ năm.

Chương 140: Thăng tước

Nếu như hần có thể sống đến một trăm tuổi, hơn nữa mỗi ngày đều chăm chỉ tu hành, cũng không phải là không có khả năng thức tỉnh lần thứ sáu.

Bởi vì mỗi một lần thức tỉnh đều khó hơn nhiều so với lần trước, từ lần đầu tiên hần thức tỉnh đến lần thứ hai thức tỉnh dùng một năm thời gian, như vậy thì lần thứ ba thức tỉnh, ít nhất cũng phải mất hai đến ba năm, đây vẫn là không tính thêm thời kỳ bình cảnh mà là tình huống lý tưởng.

Ba năm, đối với Lâm Tú mà nói, quá dài.

Cho dù là ba năm sau hần thuận lợi thăng cấp, cũng vẫn là con gà nhỏ hạ phẩm huyền cấp, mà trên thế giới này, chỉ có thức tỉnh lần thứ năm, cũng chính là có thực lực trên cấp địa, mới xem như chân chính bước vào con đường của cường giả.

Đương nhiên, điều đó với Lâm Tú mà nói còn quá mức xa xôi, trước mắt, lần thứ ba thức tỉnh chính là một cửa ải khó khăn với hần.

Sự tồn tại của nguyên tinh có thể tăng nhanh tốc độ tu hành dị thuật, nhưng bình thường không có người nào làm như thế.

Một dị thú nguyên tinh có thực lực tương đương với mình, chỉ có thể bắt được một ngày tu hành, đối với dị thuật sư cấp cao mà nói, đây rất không hiện thực, mạo hiểm tính mạng nguy hiểm đánh chết một dị thú, chỉ vì một ngày tu hành, đây cũng quá không có lời.

Còn không bằng để nguyên tinh lại, vạn nhất khi đối chiến với người khác, có thể vào lúc tiêu hao hết nguyên lực, trong nháy mắt khôi phục lại, so với người khác thời gian bay liên tục tăng thêm gấp đôi, điều này không khác gì nhiều thêm một cái mạng.

Huống hồ, nguyên tinh cấp cao có số lượng cực kỳ ít, muốn thuần túy dựa vào nguyên tinh để đột phá, bọn họ cần phải giết mấy nghìn thậm chí hơn một vạn dị thú cùng cấp, những dị thú này đều có khả năng hủy diệt một quốc gia, ở đâu ra nhiều như thế để cho bọn họ giết.

Chỉ có dị thuật sư cấp thấp mới đơn thuần lợi dụng khả năng của nguyên tinh để tu hành.

Lâm Tú tính đi tính lại, muốn thức tỉnh lần thứ ba, đại khái cần tám trăm viên nguyên tinh của dị thú trên bậc hai, đại khái mười viên nguyên tinh của dị thú bậc ba, dùng giá thị trường để tính, cần khoảng mười vạn lượng bạc trắng.

Mà từ lần thức tỉnh thứ ba đến lần thức tỉnh thứ tư, cần hai nghìn viên nguyên tinh của dị thú trên bậc ba, mười viên nguyên tinh dị thú cấp bốn, đổi thành bạc trắng, đã vượt qua hai trăm vạn lượng.

Đến lúc đó, bạc đã không phải là vấn đề chủ yếu, hơn một nghìn viên nguyên tinh thị thú cấp ba, cho dù là toàn bộ Vương Đô cũng không lấy ra được, tiếp tục đi lên trên nữa, con đường lợi dụng nguyên tinh để tu hành sẽ hoàn toàn bị chặn đứng.

Hơn nữa, đơn thuần dùng nguyên tinh để tu hành là vô cùng xa xỉ, giá của một nguyên

tinh cùng cấp tuyệt đối không chỉ là một ngày tu hành, phương thức này không khác gì so với việc đi nhà vệ sinh không mang giấy, rồi dùng ngân phiếu để lau cả, mà ở đây còn là loại giá trị một trăm lượng, một lần là bất đắc dĩ phải dùng trong trường hợp khẩn cấp, còn mấy trăm lần thì chính là đốt tiền.

Nhưng nguyên tinh, thật sự là con đường tắt tu hành tốt nhất của dị thuật sư cấp thấp, không có con đường nào tốt hơn.

Tình trạng trước mắt của Lâm Tú là, hần cần nguyên tinh nhưng lại không có nổi.

Tháng trước sống vất sống vương, vét sạch cơ thể, mới kiếm được một vạn lượng bạc, phần lớn đều để cho mẫu thân dùng cho việc trong nhà. Lâm Tú chỉ còn lại một nghìn lượng, tất cả đều mang đi mua nguyên tinh, bây giờ trên người hần đến ngay cả một trăm lượng bạc cũng không đào ra được.

Trong khoảng thời gian ngắn kiếm được mười vạn lượng bạc, trừ khi hần đi cướp.

Là người xuyên qua, đương nhiên trong tay Lâm Tú cũng có mấy phương pháp kiếm tiền, nhưng tất cả đều không tránh được hai chữ kinh doanh, nhưng hần một không có nhân thủ, hai không có nguồn vốn, ba không có thời gian tinh lực, muốn cái gì không có cái đó, phương pháp kinh doanh này tạm thời không thể nào làm được.

Hơn nữa sau khi trải qua chuyện Thiên Hương Lô, Lâm Tú rất rõ ràng, kinh doanh ở Vương Đô, không dễ làm như thế, không có chút bối cảnh, làm ăn càng lớn càng sẽ chỉ là làm giá y cho người khác.

Phủ Tam đẳng bá nho nhỏ, có thể bảo vệ được bao nhiêu sản nghiệp?

Tuy nói còn ngọn núi là Quý phi nương nương để dựa vào, nhưng nàng ở trong hậu cung phía xa, thật ra có thể giúp được Lâm Tú rất ít, Lâm Tú cũng không thể nào mỗi lần gặp chuyện đều đến làm phiền nàng, nhiều lần rồi, cho dù Quý phi nương nương có thích hẳn hơn nữa, sợ rằng cũng thấy phiền.

Phương pháp ở chung với nữ tử, phải hiểu được giữ khoảng cách thích hợp, nếu không sẽ thành hăng quá hóa dở, thậm chí nhận lại sự chán ghét.

Đây cũng là điều sau khi Lâm Tú trải qua vô số đoạn tình cảm, mới rút ra được một kinh nghiệm nhỏ.

Mọi người trong Lâm phủ đang vui vẻ ăn lẩu, căn bản không biết, trong thời gian ngắn ngủi, trong đầu Lâm Tú đã có vô số suy nghĩ hiện lên.

Chương 141: Thăng tước (2)

Ở một khắc nào đó, cửa phủ đang khép hờ, bỗng nhiên bị người ở bên ngoài đẩy ra, tiếp đó, Lý tổng quản dẫn theo vài tiểu hoạn quan đi vào.

Nhìn thấy tình hình trong viện, hắc cười cười, nói: "Lâm công tử, đang ăn sao?"

Sau khi hơi sững sốt, Lâm Tú đứng lên nói: "Lý tổng quản đến đây, ngồi xuống ăn một chút?"

Lý tổng quản khoát tay áo, nói: "Không cần, lần này ta đến để truyền chỉ, lát nữa còn phải đi về phục mệnh, Lâm công tử, Bình An bá, trước tiên không ăn nữa, tiếp chỉ đi..."

Nghe nói có thánh chỉ đến, phu thê Bình An bá lập tức đứng lên, cung kính đứng ở một bên.

Hạ nhân của Lâm phủ cũng đều quỳ xuống, đến ngay cả Đại Hoàng cùng thành thật nằm trên mặt đất.

Quyền quý gặp Hoàng Đế, không cần quỳ xuống, đây là đặc quyền của Hoàng Đế, cũng như thế, dị thuật sư mạnh mẽ cũng không cần quỳ lạy Hoàng Đế, thực lực tối thượng mới là pháp tắc không thay đổi của thế giới này.

Bình An bá cúi đầu trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Thánh chỉ, sao lại có thánh chỉ đến Lâm gia, Lâm gia đã mấy chục năm không nhận được thành chỉ rồi đi?

Đầu tiên Lý tổng quản nhìn nhìn Bình An bá, cười nói: "Chúc mừng Bình An bá tấn

thăng Nhị đẳng bá.”

Bình An bá cũng sờ đứng tại chỗ, ngay cả thánh chỉ cũng quên tiếp.

Hắn không hiểu được, bình thường hắn đều ở nhà, cái gì cũng không làm, vì sao lại được tấn thăng Nhị đẳng bá?

Nhị đẳng bá và Tam đẳng bá, tuy chỉ khác một chữ, nhưng ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Tam đẳng bá là quyền quý thấp nhất, tiếp theo sẽ luân thành dân chúng bình thường, tuy Nhị đẳng bá chỉ cao hơn một bậc, nhưng ít nhất gia tộc còn có thể kéo dài một thế hệ phú quý, mấy chục năm quang cảnh...

Lý tổng quản đứng ở đó, đã bắt đầu tuyên đọc thánh chỉ, văn phong thánh chỉ nho nhã, cách dùng từ rất chính thức, Lâm Tú nghe xong cũng hiểu đại khái.

Ý của Hoàng Đế bệ hạ là, Lâm Tú vất vả chế băng cho hoàng thất, lại nhiều lần cứu linh sủng của Quý phi, giải quyết ưu sầu cho Quý phi, tấm lòng này đáng quý, bắt đầu từ hôm nay, phụ thân Bình An bá tấn thăng làm Nhị đẳng bá, ban cho Lâm gia một trăm khoảnh ruộng tốt, trăm tấm lụa, nha hoàn phó dịch tổng cộng mười người...

Nói thật, lúc này Lâm Tú cũng có chút kinh ngạc.

Hắn cho rằng Quý phi nương nương chỉ là nói đùa, không ngờ được nàng lại làm thật.

Hắn chế băng cho hoàng cung, bệ hạ đã ban thưởng cho hắn một tòa nhà, không có lý do gì lại thưởng tiếp, nếu như nói trong này không có nguyên nhân là Quý phi nương nương, có đánh chết Lâm Tú cũng không tin.

Đại Hạ phong tước là có quy củ, đó chính là hầu như không phong người trẻ tuổi.

Cho dù người trẻ tuổi có được công lao, thụ phong cũng là trưởng bối trong nhà.

Triệu gia chính là một ví dụ.

Nhạc phụ đại nhân tương lai sinh được hai nữ nhi tốt, trực tiếp hoàn thành bước nhảy năm tước vị, phụ thân mình, cũng mới chỉ thăng được một cấp mà thôi.

Có điều, trưởng bối thụ phong và con cháu thụ phong, cũng không có gì khác biệt quá lớn, dù sao tước vị trong nhà là phải kế thừa, trừ phi là thứ tử hoặc là con vợ kế mới có sự khác nhau.

Trong nhà Lâm Tú là con trai độc nhất, đương nhiên sẽ không tồn tại vấn đề này.

Lúc này Bình An bá mới phản ứng lại, hẳn được tấn thăng tước vị là do con trai mình.

Lúc này, hẳn không khỏi nhớ tới, Lâm Tú từng nói giỡn với hắn, muốn tranh cho hắn một cấp tương đương với Quốc Công, tuy hắn không có ảo tưởng có một ngày có thể lên làm Bình An Công, nhưng mà cũng không ngờ được, lúc còn sống, tước vị của hắn còn có cơ hội thăng một cấp...

Mấy năm nay, chính thể chính sách phong tước thăng tước của triều đình có thể nói là buộc chặt.

Dù sao, tước vị của quyền quý không giống chức quan, quan viên còn cần phải làm việc chính sự ở chức vị của mình, làm ra cống hiến cho triều đình cho quốc gia mới có thể có được bổng lộc.

Nhưng quyền quý thì khác, nhóm quyền quý không làm việc, bọn họ chỉ nằm ở nhà, hàng năm triều đình cũng phải lấy một phần tài chính ra để nuôi bọn họ, nói trắng ra những người này chính là sâu mọt của xã hội, không thể tạo ra giá trị, chỉ biết tiêu hao xã hội.

Nếu như bọn họ có thể thành thành thật thật nằm ở nhà thì cũng thôi đi.

Bởi vì quyền quý có đặc quyền, khiến cho một phần lớn con cháu quyền quý dưỡng thành phong thái xa hoa dâm dật bất chính, ức hiếp dân lành, làm hại dân chúng, không chỉ là sâu mọt trong xã hội, mà còn là tai họa.

Dường như đương kim bệ hạ đã sớm ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, cho nên từ lâu đã bắt đầu, phong tước và thăng tước rất cẩn thận, không phải công lao ngập trời thì không tấn phong, phúc lợi của quyền quý cũng bị cắt giảm, còn về tước vị thấp nhất Tam đẳng bá này không chỉ có bổng lộc thấp đến đáng thương mà ngay cả đất phong cũng bị thu hồi, thật ra không khác gì với dân chúng bình thường.

Chương 142: Ngày tháng còn dài

Nói đến thủ đoạn chèn ép quyền quý của bộ hạ, thật ra cuối cùng cũng lấy thất bại để chấm dứt.

Bởi vì bộ phận hần có thể không chế, cũng chỉ có một ít quyền quý nhỏ, đúng ra chính là các gia tộc Tam đẳng bá, còn những hào môn thế gia chân chính, căn bản không bị ảnh hưởng quá lớn, trước kia cuộc sống của Lâm gia còn tạm được, sở dĩ gia tộc xuống dốc không phải không có liên quan đến việc khi bộ hạ vừa mới đăng cơ chèn ép quyền quý.

So với Tam đẳng bá, Nhị đẳng bá tốt hơn một chút, có đất phong, bổng lộc cũng cao hơn một chút, miễn cưỡng có thể xem như tầng cuối cùng của quyền quý.

Đùng thấy tước vị chỉ thấp một bậc, ý nghĩa đại biểu sẽ hoàn toàn khác nhau, hiện nay cho dù người muốn tính kế, bản khoản cũng phải nhiều hơn một chút, cũng không thể nào sẽ lại phát sinh chuyện, đường đường con trai Nhị đẳng bá, bị bộ khoái của nha môn Đông Thành tùy tiện bắt vào đại lao sao.

Lý tổng quản tuyên đọc thánh chỉ, sau khi cầm bạc của phu nhân Bình An bá rời đi, Lâm Tú đã bị người trong nhà bao vây.

"Tú nhi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

"Sao bỗng nhiên bộ hạ lại thăng tước cho ta?"

"Còn có đất phong và nha hoàn hạ nhân nữa..."

...

Lâm Tú biết đây đều là công lao của Quý phi nương nương, nhưng chỉ tiết trong đó, hần cũng không muốn giải thích nhiều, nếu như để cho mọi người biết, hần bị tính kế, còn lại đi vào đại lao một lần, suýt chút nữa bị nghiêm hình bức cung, sợ rằng lại phải lo lắng cho hần.

Lâm Tú chỉ cười cười, nói: "Cha, người đã quên rồi sao, con nói rồi, tranh cho người một tước vị tương đương với Nhất đẳng công, lúc này mới là Nhị đẳng bá mà thôi, người kích động cái gì, ngày lành còn ở phía sau đó..."

Bình An bá không nhịn được vỗ lên đầu hần một cái, nói: "Loại lời nói này nói ra ra ngoài sẽ bị người khác chê cười, sau này không được nói nữa."

Tuy lời nói như thế, nhưng miệng của Bình An bá sắp kéo đến lỗ tai luôn rồi, tuy thăng tước không phải vì chính hần, nhưng hần còn vui mừng hơn so với việc chính mình lập công thăng tước.

Bởi vì hần sinh được một đứa con trai tốt.

Gia tộc quyền quý khác ở Vương Đô, con nối dòng trong nhà không gây thêm phiền toái đã là hương thom bay cao rồi, trông cậy vào bọn họ lập công rồi thăng tước cho bọn họ, chỉ sợ những người đó có nằm mơ cũng không dám nghĩ như thế.

Chu Quân rất bất mãn với cái đánh đầu của phu quân, bà đứng ở bên người ông nghiêm mặt, nhíu mi nói: "Con trai cho ông một Nhị đẳng bá ông còn ý kiến, lại còn đánh đầu Tú Nhi, về sau ông đi thư phòng ngủ đi..."

Lâm Tú lo lắng phụ mẫu tiếp tục truy hỏi nguyên do phong tước, hấn lấy có mình một mình rồi, đi về phòng của mình.

Trong lòng hấn cảm thán, Quý phi nương nương thật đúng là nói một không nói hai, từ lúc nàng nói thăng tước vị cho Lâm gia cho đến khi thánh chỉ đến cửa, còn chưa đến một canh giờ.

Tước vị Nhị đẳng bá không cao, thậm chí có thể nói là rất thấp, nhưng thăng lên Nhị đẳng bá lại khác, điều này nói rõ Nhị đẳng bá này đã lọt vào mắt của bệ hạ rồi, ai muốn nhắm vào Lâm Tú hoặc là Lâm phủ đều phải suy nghĩ cẩn thận trước.

Lâm Tú không muốn tính kẻ người khác hoặc là bị người khác tính kẻ, cũng không muốn nhọc lòng tính kẻ người nào đó, hấn chỉ muốn yên lành tu hành, hy vọng sau Dương Tuyên, sẽ không có ai đến gây phiền phức cho hấn nữa.

Trong vòng quyền quý Vương Đô, hôm nay có một hồi chấn động ở trong phạm vi nhỏ.

Bình An bá tấn thăng làm Nhị đẳng bá, trong cung không hề áp xuống, trong thời gian ngắn ngủi nửa ngày, tin tức này đã truyền khắp trong vòng quyền quý Vương Đô.

Chuyện của một Nhị đẳng bá, vốn dĩ sẽ không khiến cho những quyền quý đỉnh cấp chú ý, nhưng thăng cấp Nhị đẳng bá này, ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Những năm gần đây, bệ hạ vẫn luôn không chế phân phong và tấn thăng quyền quý, chỉ có một vài vị ít ỏi thật sự lập được công lớn mới có thể tấn thăng, hơn nữa sau khi tước vị kế thừa, sẽ hạ xuống một cấp, cho

nên tước vị của nhóm quyền quý, chính thế là xu thế đi xuống.

Ở trong tình thế này, thế mà lại có người nghịch thế đi lên thì rõ ràng rất không bình thường.

Nhất thời, bọn họ đều bắt đầu điều tra, rốt cuộc Bình An bá đã làm chuyện gì, thế mà có thể khiến cho bộ hạ thăng tước, đương nhiên, bọn họ có thể điều tra được, cũng chỉ là gần đây con trai Bình An bá thức tỉnh dị thuật, thời gian trước vẫn luôn chế bằng cho hoàng cung, một tháng đó, bọn họ bị thời tiết nóng bức làm cho hồng rồi, tuy nói bộ hạ bởi vì việc này, thăng tước vị cho Bình An bá là thưởng hơi nhiều, nhưng mà cũng là nói thông được.

Chỉ là một Nhị đẳng bá mà thôi, cũng không phải Nhị đẳng hầu Nhị đẳng công, nói không chừng bộ hạ nhất thời cao hứng nóng đầu mới làm ra quyết định này, chỉ có thể nói Bình An bá may mắn.

Chương 143: Ngày tháng còn dài (2)

Sau khi điều tra rõ ràng, mọi người cũng rút việc này ra sau đầu.

Hai ngày nay Lâm phủ rất náo nhiệt.

Lúc trước trong nhà rất lạnh lẽo, ngày lễ ngày tết cũng không thấy có mấy người đến cửa bái phỏng, hai ngày này thỉnh thoảng lại có người đến cửa, trong những người này, có thân thích cực kỳ xa, nhiều hơn đó chính là quyền quý Vương Đô.

Một vài Tam đẳng bá, Nhị đẳng bá đến phủ, đều sai hạ nhân đưa lễ vật lên, bình thường những người này không có giao tình gì với Lâm phủ, lần này lại tặng lễ không nhẹ, giống như là mọi người rất quen thuộc nhau vậy.

Những thứ này đều là đạo lý đối nhân xử thế, Lâm Tú hiểu, nhưng trong nhà từ sớm đến tối, người đến người đi, khiến cho trong lòng hấn bức bội, không thể tĩnh tâm tu hành.

Vì thế Lâm Tú rời khỏi Lâm phủ, dẫn theo Tôn Đại Lực đi về phía Lê Hoa Uyển.

Khi tâm phiền ý loạn, cũng chỉ có giọng hát của Thái Y cô nương mới có thể mang cho hấn sự yên tĩnh trong lòng.

Cửa Lê Hoa Uyển, Tôn Đại Lực nói: "Thiếu gia, đại khái khoảng bao lâu người kết thúc, đến lúc đó ta đến đón người."

Lâm Tú kỳ quái nói: "Người không ở chỗ này đợi sao?"

Tôn Đại Lực nhìn hấn một cái, nói: "Thiếu gia, người thật sự muốn ta chờ ở chỗ này

sao, vạn nhất nhị tiểu thư trở về nhìn thấy..."

Lâm Tú không chút do dự khoát tay áo, nói: "Đi, bây giờ đi đi, đi xa một chút, đừng xuất hiện ở gần đây, một canh giờ sau đến đón ta..."

Rốt cuộc Đại Lục cũng thông suốt, điều này khiến cho Lâm Tú rất vui mừng.

Tuy nói bây giờ Linh m ở nhà bà ngoại, một chốc lát sẽ không trở về, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, Lâm Tú cũng không muốn thời khắc mấu chốt lại đứng lúc bị nàng bắt được.

Khi đi vào Lê Hoa Uyển, bất ngờ là nơi này còn chưa mở cửa.

Lâm Tú đi vào trong, hỏi một thiếu nữ: "Hôm nay không làm ăn sao?"

Thiếu nữ kia nhìn thấy Lâm Tú, ánh mắt sáng ngời, lập tức nói: "Công tử ngài tới rồi, ta lập tức đi gọi Thái Y tỷ tỷ!"

Thiếu nữ nhanh như gió chạy vào hậu viện, không bao lâu sau, Thái Y vội vàng đi đến, nàng nhìn thấy Lâm Tú, lo lắng nói: "Công tử, ngài không sao chứ?"

Lúc này, Lâm Tú mới ý thức được, ngày đó hắn bị bắt đi từ Lê Hoa Uyển, sau đó lại từ hoàng cung đi ra, đã quên không đến nơi này báo một tiếng bình an.

Hắn nhìn Thái Y, xin lỗi nói: "Xin lỗi, hai ngày này có quá nhiều chuyện phải bận tâm, quên mất không nói với các người một tiếng, ta không sao."

Thái Y nhẹ nhàng thở ra, nói: "Không sao là tốt, không sao là tốt..."

Lâm Tú nhìn đại đường không có một bóng người, hỏi: "Sao hôm nay lại không mở cửa?"

Thải Y giải thích nói: "Bởi vì hai ngày trước xảy ra án mạng, quan phủ niêm phong nơi này, còn chưa báo cho chúng ta biết lúc nào có thể mở cửa."

Mệnh lệnh này hẳn là của nha môn Đông Thành, Lâm Tú nói: "Đợi lát nữa ta đi nha môn thúc giục một chút, án mạng đã giải quyết xong rồi, cứ tiếp tục như thế cũng không phải cách, các người kiếm tiền cũng không dễ dàng, một ngày không mở cửa, sẽ ít đi một ngày làm ăn..."

Không bao lâu sau, trong nhĩ gian ở lầu hai Lê Hoa Uyển, Thải Y rót một chén trà cho Lâm Tú, cười hỏi: "Hôm nay công tử còn muốn dạy ta khúc mới không?"

Lâm Tú nói: "Cái này không gấp, lần trước ta đưa khúc phổ cho cô nương, cô nương đã luyện chưa, cảm giác thế nào?"

Thải y gật gật đầu, nói: "Mỗi ngày ta đều luyện tập, mấy khúc phổ đó thật sự rất hữu dụng, ta luyện mấy ngày, đã có thể cảm giác được trong cơ thể có một loại sức mạnh xuất hiện..."

Tiếp đó, nàng đi đến trước một ngăn tủ, từ trong đó lấy ra một quyển sách, hai tay đưa cho Lâm Tú, nói: "Khúc phổ này ta đã chép lại một bản, quyển sách này trả lại cho công tử."

Lâm Tú nhận lấy quyển sách này, đây là hản mượn từ Dịch Thuật Viện, còn phải trả về đúng hạn.

Sau đó, hắn lại nói với Thái Y: “Thái Y cô nương, có thể để cho ta bắt mạch cho cô nương lần nữa không?”

Thái Y không nói gì, chủ động đưa tay ra, kéo ống tay áo lên, để lộ cổ tay trắng tuyết.

Lâm Tú đặt ba ngón tay lên trên cổ tay nàng, ngay sau đó, khóe miệng không nhịn được mỉm cười, cổ sức mạnh kia trong cơ thể hắn, cuối cùng cũng có phản ứng rồi.

Hắn đoán quả nhiên không sai, sở dĩ lần trước không thể phục chế năng lực của Song Song cô nương, là do năng lực của hắn mới thức tỉnh lần đầu, số lượng phục chế năng lực đạt đến giới hạn, sau khi hắn thức tỉnh lần thứ hai, năng lực tăng lên trên diện rộng, đã có thể phục chế nhiều năng lực hơn.

Nhưng rất nhanh, Lâm Tú đã ý thức được một vấn đề.

Quá chậm!

Tốc độ hắn phục chế năng lực của Thái Y cô nương quá chậm, so với tốc độ phục chế năng lực của Hải Đường và Đại Lực còn chậm hơn, theo lý mà nói, hắn thức tỉnh nhiều hơn lúc trước một lần, cho dù tốc độ không nhanh hơn, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không trở nên chậm!

Chương 144: Ngày tháng còn dài (3)

Nhưng rất nhanh, Lâm Tú đã ý thức được vấn đề ở đâu.

Là vấn đề của diện tích tiếp xúc.

Khi bắt mạch, hần chỉ tiếp xúc với cổ tay của Thái Y cô nương, bắt mạch không thể so được với bắt tay, diện tích tiếp xúc thân thể của hai người quá nhỏ đương nhiên thời gian cần có cũng lâu hơn một ít, sợ rằng không phải một khắc là có thể hoàn thành.

Nhưng bắt mạch bắt cả một khắc, cũng có thể miễn cưỡng nói quá được, nhưng nếu chân cả nửa canh giờ thì kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra vấn đề đi?

Quả nhiên vẫn là phải kéo dài với nàng.

Nghĩ đến đây, Lâm Tú quyết đoán thu hồi tay.

Năng lực của Thái Y cô nương, thật ra hần cũng không gấp gáp thu hoạch, ngày sau còn có nhiều cơ hội, hơn nữa trước mắt hần vẫn còn một chút băn khoăn.

Nếu như lần đầu tiên thức tỉnh, năng lực hần có thể phục chế có hạn, vậy thì lần thứ hai thức tỉnh cũng không ngoại lệ, tuy trước mắt Lâm Tú không biết là mấy cái, nhưng mà nhất định sẽ có.

Trong loại tình huống này, thu hoạch năng lực phải biết có nặng nhẹ.

Năng lực lõi đình của Lý Bách Chương, đương nhiên là sẽ có cơ hội lấy được, còn có Tiết Ngung Nhi, ở trên người nàng đã bỏ mất một lần cơ hội, không biết tiếp theo sẽ là khi nào, nhất định phải nắm chặt.

Ngược lại chỗ Thái Y không cần sốt ruột, giữa hai người, ngày tháng còn dài, như thế thì, sẽ nhiều ra một vị trí năng lực.

Lúc này, bỗng nhiên Thái Y nhìn về phía Lâm Tú, nói: "Công tử."

Lâm Tú ngẩng đầu, hỏi: "Sao thế?"

Thái Y yên lặng, sắc mặt ửng đỏ, nói: "Ta đọc được ở trong sách, dị thuật không thể thông qua bắt mạch để có thể biết được..."

Lâm Tú ngẩn ra một chút, lúng túng nói: "Thế sao..."

Thái Y gật gật đầu, nói: "Ta đọc vài quyển sách, đều nói như thế..."

Quả nhiên nữ tử vẫn là không cần đọc nhiều sách, bỗng nhiên Lâm Tú đứng lên, nói:

"Hôm nay thời gian không còn sớm nữa, ta đi nha môn giúp các người thúc giục một chút, vạn nhất bọn họ không bỏ xuống thì không tốt rồi..."

Lâm Tú vội vã tiến ra Lê Hoa Uyển, trong lòng vô cùng xấu hổ.

Lần trước hẳn chỉ là tùy tiện tìm cái cớ để được tiếp xúc da thịt với nàng, lần này muốn dùng lại, không nghĩ tới bị Thái Y vô tình vạch trần.

Liệu nàng có cho rằng mình cố tình sàm sỡ nàng không?

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, Lâm Tú lại nở nụ cười.

Kì thật Thái Y có nghĩ như vậy hay không không quan trọng, với kinh nghiệm của mình, Lâm Tú dễ dàng nhìn ra Thái Y có tình ý với hắn, nếu không nàng đã không

ngượng ngùng đỏ mặt, thay vào đó sẽ là một cái tát đập tới.

Cô gái đã có ấn tượng tốt thì hai người sẽ dễ dàng hơn nhiều trong việc xác định quan hệ, nếu không phải vì hấn còn có hôn ước, nhiều nhất ba ngày là có thể tán đổ nàng, đáng tiếc hấn đã đáp ứng Linh m, chỉ có thể chờ đợi tỷ tỷ nàng trở lại rồi nói sau.

Ra khỏi Lê Hoa Uyển, Tôn Đại Lực còn chưa tới đây, một mình Lâm Tú đi tới nha môn ở phía đông.

Lâm Tú đã đến nơi này hai lần, đây là lần thứ ba, nhưng vẫn còn cảm thấy có chút xa lạ.

Không phải Lâm Tú nhanh quên, mà là trong nha môn đều đổi thành gương mặt mới, hấn không chỉ không biết bộ khoái nào, thậm chí lính trông cửa cũng đã đổi một đám khác.

Lâm Tú biểu thị thân phận, vào nha môn sau đó nói với một gã nha dịch: "Ta muốn tìm Thành Ủy đại nhân của các người để bàn việc, làm phiền thông báo một tiếng."

Nha dịch kia nói: "Thành Ủy đại nhân hiện tại không ở nha môn, mong ngài quay lại vào lúc khác."

Lâm Tú đến để giúp Thái Y giải quyết chuyện Lê Hoa Uyển, không nghĩ tới vô huyệt, đành phải quay về Lâm phủ trước, Tôn Đại Lực đứng trong sân luyện công, nhìn thấy Lâm Tú thì kinh ngạc hỏi: "Thiếu gia, sao người trở về sớm như vậy?"

Lâm Tú nói: "Hôm nay không có chuyện gì nên về sớm."

Tôn Đại Lực nói: "Thiếu gia trở về rất đúng lúc, vừa rồi có hai người đến đây, nói là tìm người, ta trả lời người đang vắng nhà, kêu bọn họ về trước, bọn họ lại không đi, hiện tại còn đang chờ ở trong sân."

Lâm Tú vừa mới đi vào sân thì đã nhìn thấy cha con Đông Thành Ủy đứng ở nơi đó, vẻ mặt khẩn trương thậm chí có chút co quắp.

Khó trách vừa rồi hắn đi nha môn không gặp bọn họ, thì ra đã tới nhà tìm hắn.

Lâm Tú đi tới, hỏi: "Ngô đại nhân, tìm ta có chuyện gì?"

Nghe được giọng của Lâm Tú, Đông Thành Ủy lập tức quay đầu lại, sau đó cùng con quý bịch xuống đất, kích động nói: "Đa tạ ơn cứu mạng của công tử!"

Lâm Tú bị dọa cho giật mình, vội hỏi: "Các người làm gì vậy, mau đứng lên."

Đông Thành Ủy nói: "Nếu không có công tử ngày ấy nói chuyện giúp hạ quan, chỉ sợ hạ quan đã lành ít dữ nhiều, hôm nay mang theo nghịch tử tới cửa bái tạ ơn cứu mạng của công tử!"

Ngô Thanh nhìn về phía Lâm Tú, ánh mắt vừa cảm kích vừa sợ hãi.

Chương 145: Tới cửa bái tạ

Cảm kích là vì Lâm Tú đã nói chuyện giúp phụ thân hắn, sợ hãi là vì nghĩ mà sợ, nếu như khi đó hắn cũng giống như Uông Hoành, bỏ đá xuống giếng với Lâm Tú, chỉ sợ mấy ngày sau hắn cũng nằm trong danh sách những người bị xử trảm.

Đương nhiên, hắn càng sợ hãi sự âm hiểm của Lâm Tú.

Lần thứ hai Lâm Tú bị bắt vào nha môn vậy mà là tính kẻ người khác, Vĩnh Bình hầu đường đường là Nhất đẳng hầu, nhưng con trai vẫn bị Lâm Tú tính kẻ phải lưu đầy, lúc trước hắn lựa chọn trêu chọc người này là quyết định quá sai lầm.

Sau khi để cha con Đông Thành Ủy đứng hắn lên, Lâm Tú mới biết được từ miệng hắn kết cục của sự kiện này.

Bởi vì Đông Thành Lệnh tham dự chuyện Dương Tuyên hãm hại Lâm Tú, lập tức bị bắt, không chỉ vậy, sau khi hắn sa lưới còn khai ra một quan viên Hình bộ.

Một khi Mật Trinh ti ra mặt, mặc dù là việc nhỏ cũng biến thành chuyện lớn, không bao lâu sau, việc Đông Thành Lệnh ăn hối lộ trái pháp luật trước kia đã bị đào lên từng cái một, hơn nữa cha con hai người tội lỗi chồng chất, trực tiếp bị y luật phán tử hình, qua vài ngày nữa sẽ bị xử trảm.

Mà bộ khoái có liên quan, ngục tốt nhất đẳng, có kẻ nào xử kẻ đó, không ai may mắn thoát khỏi.

Đông Thành Ủy lần này không chỉ có tránh được một kiếp, còn gặp họa mà được phúc, thế chỗ của Đông Thành Lệnh, từ ngày mai sẽ bắt đầu chính thức nhận chức.

Bởi vì tất cả đều là Lâm Tú giúp cho hắn, nên trưa hôm nay hắn mới mang theo con trai, đồng thời chuẩn bị một phần hậu lễ đến Lâm phủ cảm tạ.

Lâm Tú phát phát tay, nói: "Người không cần cảm tạ ta, muốn cảm tạ thì cứ cảm tạ chính người, không làm xằng làm bậy giống Đông Thành Lệnh, nhưng người phải quản con trai cho tốt, đừng có ỷ vào thân phận con cháu nhà quan viên mà bắt nạt dân chúng, lỡ một ngày nào đó trêu chọc phải người không nên dây, lúc đó chính người sẽ bị liên lụy..."

Ngô Thanh nghe vậy, lập tức lại quỳ xuống, sau đó mở miệng: "Lâm công tử yên tâm, về sau ta nhất định sẽ thay đổi, làm một người tốt, không còn dám giống như trước đây..."

Trải qua hai kiếp nạn suýt chết, Ngô Thanh đã thật sự hồi cải.

Con trai Đông Thành Lệnh không ai bì nổi ngày xưa, qua hai ngày nữa sẽ phải rơi đầu xuống đất, công tử Vĩnh Bình hầu tôn quý đang trên đường lưu vong, những chuyện này mang tới cho hắn đả kích quá lớn, cũng là nguyên nhân quan trọng nhất khiến hắn quyết tâm hồi cải.

Lâm Tú lại nhìn Đông Thành Ủy một chút, nói: "Chúc mừng Ngô đại nhân thăng quan, làm Đông Thành Lệnh đã coi như quan phụ mẫu một phương, cần phải tạo phúc cho bách tính, đừng có lúc nào cũng chỉ biết tìm

cách cấu kết quyền quý, kết cục của người tiền nhiệm người cũng đã nhìn thấy, thành thật làm việc vì bách tính tốt hơn bất cứ điều gì khác...”

Đông Thành Ủy nghiêm nghị nói: “Hạ quan nhất định ghi nhớ lời công tử dạy bảo.”

Lâm Tú nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Đúng rồi, ngày đó Lê Hoa Uyển phát sinh án mạng, nha môn các người đến bây giờ còn không cho người ta làm ăn, nhớ xóa bỏ một chút hạn chế, người ta chỉ là làm ăn nhỏ, không chịu nổi tổn thất trong thời gian dài như vậy...”

Đông Thành Ủy gật đầu liên tục, nói: “Vâng vâng vâng, hạ quan trở về sẽ làm, trở về sẽ làm...”

Lâm Tú lại nói: “Còn nữa, ta có một người bằng hữu ở Lê Hoa Uyển, nếu như thuận tiện, mong đại nhân bình thường quan tâm nơi đó nhiều hơn một chút, dù sao nơi đó không phải người già yếu thì cũng là con gái chân yếu tay mềm, rất dễ bị người ta bắt nạt.”

Đông Thành Ủy vỗ ngực cam đoan: “Nhất định nhất định, công tử yên tâm, ai dám quấy rối ở nơi đó, bản quan tất nhiên sẽ nghiêm trị!”

Có những lời này của hãn, Lâm Tú không cần lo lắng nữa.

Lê Hoa Uyển nằm ở đông thành, vừa vặn thuộc phạm vi quản lý của hãn, mà chỗ kia không phải khu vực phồn hoa, cấp bậc hí lâu cũng không cao, bình thường người có thân phận quyền quý sẽ không đi nơi đó,

giờ hắn đã là Đông Thành Lệnh, có thể che chở được.

Rời khỏi Lâm phủ, Ngô Văn Viễn đã thăng cấp làm Đông Thành Lệnh đầu tiên là trở lại nha môn, tự mình dẫn người tiến tới Lê Hoa Uyển, Lâm Tú có ơn tái tạo với hắn, mà chỉ nhờ một chuyện này, nếu như ngay cả chuyện này cũng không làm được, hắn về sau nào còn mặt mũi gặp Lâm Tú.

Lúc này, Lê Hoa Uyển.

Đổi mặt với lưu manh ở lại hí lâu, bầu gánh có chút bất đắc dĩ, nói: "Các vị khách quý, không phải là chúng ta không biết điều, chỉ là quan lão gia nói mấy ngày nay không cho phép chúng ta mở cửa, thật sự là không có biện pháp..."

Một người đàn ông vẻ mặt dữ tợn cười hà hà, nói: "Người nói hôm nay không mở cửa đúng không, được, ta cũng không làm khó dễ các người, ta trả bạc, mời vài vị cô nương tới phủ của ta thượng xướng, như vậy đã được chưa?"

Bầu gánh lắc đầu nói: "Khách quan, thật ngại quá, chúng ta chưa từng có quy củ như vậy, các cô nương đều không ra khỏi lâu."

Chương 146: Tới cửa báỉ tạ (2)

Muốn các cô nương đi tới phủ, tâm tư gây rối rất rõ ràng, không biết các cô nương lâu khác từng bị gây họa bao nhiêu lần, nàng sẽ không vì bạc mà đẩy bọn họ vào trong hồ lửa.

Người đàn ông kia nhổ một ngụm nước bọt trên đất, không kiên nhẫn nói: "Cái này là quy củ chó má gì vậy, ta cũng không phải không trả bạc, nói cho người biết, hôm nay người mà làm bản đại gia mất hứng, các người đừng mong được kinh doanh cái hí lâu này tiếp..."

Bầu gánh lộ vẻ mặt khó xử, các cô nương bây giờ đều đã lui về phía sau.

Lúc Ngô Văn Viễn đi vào thì vừa lúc nhìn thấy vài tên lưu manh này đang gây khó dễ người của Lê Hoa Uyển.

Hắn biết tên lưu manh này, khi Đông Thành Lệnh tiền nhiệm vẫn còn giữ chức, mấy người này mỗi tháng đều hiếu kính Đông Thành Lệnh không ít tiền, bởi vậy mới có thể hoành hành ngang ngược ở nội thành, lúc đó Ngô Văn Viễn muốn quản, lại sợ đắc tội Đông Thành Lệnh, cuối cùng chỉ có thể làm như không thấy chuyện này.

Hiện tại thì khác, giờ hắn đã là Đông Thành Lệnh, không cần để ý sắc mặt của người khác.

Hắn trầm mặt xuống, giận dữ quát to: "Mấy tên khốn kiếp này, thật sự là gan to bằng trời, người đâu, kéo tất cả bọn hắn ra ngoài cho ta, mỗi tên chịu một trăm trượng, đánh ngay giữa đường, bản quan

thực muốn xem xem về sau còn có ai dám làm càn ở chỗ này!"

Mấy tên lưu manh còn chưa kịp phản ứng đã bị bộ khoái nha dịch lôi ra ngoài, có mấy người mang ghế dài ra từ trong lâu, rất nhanh, bên ngoài liên tiếp vang lên những tiếng kêu cực kì thảm thiết.

Vô số người qua đường đứng ở xa xa vây xem, bọn họ biết đám lưu manh này, trước kia bọn chúng ở trong thành ức hiếp dân chúng, quan phủ cũng không quản, hôm nay xảy ra chuyện gì vậy, thế mà bị nha sai lôi ra khỏi lâu, còn đánh đập tàn nhẫn như vậy...

Xem ra cái diễn lâu tên Lê Hoa Uyển này có bối cảnh...

Trong Lê Hoa Uyển, các cô nương vô cùng bất ngờ nhìn một màn này, bầu gánh cũng không biết trước mắt đang xảy ra chuyện gì, đúng lúc này, khuôn mặt trầm xuống của Ngô Văn Viễn trong nháy mắt liền chuyển biến thành tươi cười như gió xuân, đi lên phía trước nói: "Người chính là bầu gánh của diễn lâu này đúng không, từ giờ trở đi, các người có thể mở cửa làm ăn, bản quan là Đông Thành Lệnh mới nhận chức, ở đây có lưu manh vô lại làm loạn là do bản quan trị an không chu toàn, về sau nếu có người dám gây chuyện, các người cứ đến nha môn đông thành tìm bản quan, bản quan nhất định sẽ làm chủ cho các người!"

Bầu gánh và các cô gái Lê Hoa Uyển đều có chút sững sờ, vị đại nhân mới nhận chức Đông Thành Lệnh này bình dị gần gũi như vậy sao?

Chỉ có Thái Y giống như nghĩ tới điều gì, trong lòng có chút ngọt ngào, khóe miệng cũng mỉm cười.

Đến tận khi Đông Thành Lệnh rời khỏi, các cô gái mới vui vẻ cảm thán.

"Đáng đánh!"

"Đại nhân mới tới này thật sự là một vị quan tốt..."

"Hi hi, về sau không cần sợ người xấu đến quấy rối nữa!"

Các cô nàng líu ríu nói chuyện với nhau, chỉ có chủ gánh đi đến trước mặt Thái Y, nhìn nàng một cái, hỏi: "Thái Y, có phải người biết điều gì đúng không?"

Thái Y lắc đầu nói: "Không có..."

Chủ gánh liếc nàng một cái, nói: "Không có cái rắm, còn muốn giấu diếm ta sao, vừa rồi ta đã thấy người ở nơi đó cười ngây ngô, không nói đúng không, không nói thì chờ lần sau Lâm công tử tới, ta sẽ bảo hấn người mắc bệnh không có mặt ở đây..."

Trên mặt Thái Y lộ ra vẻ bối rối, nói: "Công tử mới rồi có nói với ta là muốn đi nha môn nói giúp chúng ta, ta cũng không biết Đông Thành Lệnh đại nhân sẽ tới..."

Trên mặt chủ gánh lộ ra nụ cười, nói: "Thái Y à, ta thấy vị Lâm công tử kia thật lòng với người, nếu không người ta cần gì để ý chúng ta như vậy?"

Hai tay Thái Y nắm chặt vạt áo, lúc đầu nàng đã chôn thật sâu một ít tâm tư tại đáy lòng, nhưng chuyện xảy ra hôm nay lại làm cho nàng không thể không nghĩ nhiều...

Thế nhưng công tử có hôn ước, vị thiên chi kiều nữ kia hẳn là sẽ không cho phép hắn nạp thiếp.

Dù không làm thiếp thất, có thể thường xuyên hầu hạ ở bên cạnh hắn, hát một khúc cho hắn nghe cũng tốt...

Trong lúc nhất thời, trong lòng của nàng nổi lên ngàn vạn gợn sóng chập trùng.

Khi tước vị tăng lên, cuộc sống ở Lâm phủ đã xảy ra thay đổi rõ ràng.

Đầu tiên là người tới cửa bái phỏng nổi lên không dứt, mặc kệ trước kia có quen biết không, lễ vật vẫn tràn đầy một căn phòng, nếu không phải trong cung ban cho năm nha hoàn năm người hầu, một mình A Nguyệt cũng không chịu nổi.

Lâm gia trước kia cũng có vài nha hoàn hạ nhân, trước đó không lâu đều cảm thấy Lâm phủ xuống dốc, cầm được khế ước bán mình rồi đều rời đi, mấy ngày này, trong nhà không đủ nhân lực, nhất là A Nguyệt, ngày thường chạy đông chạy tây, hầu như không có thời gian rảnh rỗi.

Chương 147: Vị hôn thê của người biết được thì có tức giận không?

Hiện tại thì tốt rồi, nàng đã là đại nha hoàn không thể nghi ngờ, nha hoàn hạ nhân trong phủ đều do nàng quản, chuyện quét dọn đã không cần nàng tự mình đi làm.

Lâm Tú đã nghỉ nhiều ngày, hôm nay đúng lúc là thời gian học khóa võ đạo, hắn cũng muốn đi tàng thư quán trả sách, sau bao nhiêu lâu, nay lại một lần nữa đi vào Dịch Thuật Viện.

Xung đột với Dương Tuyên đã tạm thời bình ổn từ khi hắn ta bị lưu đày ra khỏi kinh thành.

Nói tới cái này thật ra Lâm Tú rất buồn bực.

Ở thời điểm xác định là ai khắp nơi gây phiền toái cho bản thân, Lâm Tú từng điều tra hắn, kết quả làm cho hắn có chút bất ngờ.

Người con trưởng của Vĩnh Bình hầu này tuy không phải loại người chính nghĩa lắm liệt, nhưng cũng không tính là xấu xa, hắn vừa không ức hiếp dân chúng, lại không đùa giỡn dân nữ, ở trong đám con cháu quyền quý thời nát không chịu nổi xứng đáng được gọi là hoa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Thậm chí, khi Mật Trinh tỉ tra xét vụ án hắn giả họa cho Lâm Tú, phát hiện kẻ tử vong tại Lê Hoa Uyển là một lưu manh nổi danh, thậm chí từng giết hai mạng người, vốn là kẻ đáng chết, nhưng mà bởi vì mua chuộc được cựu Đông Thành Lệnh, mới có thể một mực ung dung ngoài vòng pháp luật.

Nói cách khác, tên khốn Dương Tuyên này chỉ là cảm thấy ngựa mất một mình Lâm Tú.

Không biết sức hút của vị hôn thê kia của hần lớn cỡ nào, thế mà làm cho con trai trưởng Nhất đẳng hầu biến thành như vậy, liệu mạng chịu lưu đầy cũng không muốn để Lâm Tú sống tốt.

Hần thực đáng ghét, nhưng cũng thực đáng thương.

Cũng ứng với câu châm ngôn kia, liêm cầu liêm đến cuối cùng, vẫn không có được gì cả.

Mấy ngày nay chuyện Dương Tuyên lưu đầy khiến Vương Đô nổi lên sóng to gió lớn, dù sao đó là con trai trưởng của Nhất đẳng hầu, cho dù là dính phải vụ án liên quan đến mạng người cũng có thể việc lớn hóa việc nhỏ, việc nhỏ hóa không còn, sao lại rơi vào kết cục như thế.

Nhưng bởi vì vụ án này dính đến Quý phi, Mật Trinh ti đã nghiêm lệnh tất cả người biết kín miệng lại, nên chi tiết vụ án này không lưu truyền ra bên ngoài.

Đương nhiên, nhờ vậy mà không mấy người biết quan hệ của Lâm Tú cùng việc này.

Chuyện này tuy ảnh hưởng không nhỏ tới phủ Vĩnh Bình hầu, nhưng vẫn chưa đến mức lay động gốc rễ, con trai trưởng không thể kế thừa tước vị thì còn có con trai thứ, bệ hạ cũng không có ý tứ tiếp tục trách tội Vĩnh Bình hầu, nghĩa là việc này dừng ở đây.

Lâm Tú biết, mình gián tiếp lưu đầy con hần, Vĩnh Bình hầu hần là rất hận mình, nhưng ở ngoài sáng hần sẽ không làm gì Lâm

Tú, trong khoảng thời gian ngắn cũng không dám ngẩng ra tay, nếu không đó là giấu đầu lòi đuôi, trắng trợn đánh mặt hoàng đế Đại Hạ.

Nghĩ rõ ràng điểm này, Lâm Tú đã không còn lo lắng, trở lại Dị Thuật Viện, đầu tiên là đi Tàng thư các, sau đó lại ở nơi đó xem sách, tính toán thời gian, đợi khóa võ đạo sắp bắt đầu rồi mới không nhanh không chậm đi xuống lầu.

Ở cửa Tàng thư các, Lâm Tú gặp một người.

Minh Hà công chúa vẫn mặc một thân quần áo đỏ rực, lại cùng lần đầu tiên thời điểm khác hẳn khác nhau. Giống như lần đầu tiên Lâm Tú gặp nàng, nhưng ánh mắt nàng nhìn Lâm Tú đã khác hẳn.

Ánh mắt muốn vung đao chém người.

Lâm Tú nhìn ra được, Minh Hà công chúa đang gồng người lên, nắm tay của nàng đã theo bản năng nắm chặt, hô hấp biến thành ồ ồ, thậm chí Lâm Tú cảm giác được không khí chung quanh có dấu hiệu nóng lên.

Trước khi Minh Hà công chúa hoàn toàn bùng nổ, Lâm Tú quyết đoán chuồn đi.

Dị Thuật Viện, Giáo trường.

Tiết Ngung Nhi tựa vào một thân cây, ánh mắt kinh ngạc nhìn nơi nào đó, vẻ mặt có chút thất thần.

Từ bữa tiệc sinh nhật lần trước, nàng chưa từng gặp lại Lâm Tú.

Nàng đã từng hỏi Tôn giáo tập, Tôn giáo tập nói Lâm Tú xin nghỉ dài hạn, có khả năng chờ thêm mấy ngày nữa mới có thể trở về đi học, không biết vì sao, nghe được

chuyện này, tâm trạng của Tiết Ngung Nhi có chút đi xuống.

Xung quanh nàng xưa nay không thiếu người theo đuổi, vô luận nàng đi đến nơi nào, bên cạnh cũng có rất nhiều người vây quanh, hỏi han ân cần, mặc cho nàng sai bảo.

Những người đó mỗi ngày nghĩ biện pháp dỗ dành nàng vui vẻ, dùng các loại từ ngữ hoa mỹ khen ngợi lấy lòng nàng, Tiết Ngung Nhi thực hưởng thụ loại cảm giác được quần chúng tung hô này.

Nhưng Lâm Tú khác biệt với những người đó.

Tuy rằng hắn cũng khen nàng, nhưng tới bây giờ vẫn chưa từng cố ý lấy lòng, vì nguyên nhân này, Tiết Ngung Nhi mới thích ở cùng một chỗ với Lâm Tú, bởi vì sự chân thật của Lâm Tú, lời khen chân thật mới dễ đi vào lòng người nhất.

Còn có một điểm, đó là khi trò chuyện với Lâm Tú, nàng sẽ có một loại cảm giác thực thả lỏng, thực thoải mái.

Rất nhiều thời điểm, một câu nói vô tâm của Lâm Tú sẽ làm nàng vui vẻ vô cùng, loại cảm giác này, người khác không thể mang đến.

Nhưng mà, đã gần mười ngày nàng không được gặp Lâm Tú.

Chương 148: Vị hôn thê của người biết được thì có tức giận không? (2)

Mỗi lần đến Dịch Thuật Viện đi học, Tiết Ngung Nhi đều tràn đầy kỳ vọng, nhưng khi nàng không tìm được bóng dáng của người mình mong gặp nhất, hy vọng lại biến thành thất vọng.

Thời gian dài không gặp, trong lòng nàng thể mà có chút nhớ nhung hần.

Hần thật sự là một người rất hiểu suy nghĩ của con gái, bề ngoài lại tuần tú, ngay cả dáng người cũng là hoàn mỹ, người đàn ông tốt như vậy, bên cạnh Tiết Ngung Nhi chỉ có một mình Lâm Tú, thể nhưng hần lại bị cô gái kia chiếm mất...

Trong lòng Tiết Ngung Nhi dâng lên một cảm giác ghen tuông, tâm trạng càng thêm không tốt.

Lúc này, một cô gái đi tới hỏi: "Ngung Nhi, người làm sao vậy, mấy ngày nay tâm trạng có vẻ rất tệ, có tâm sự gì à?"

Đương nhiên Tiết Ngung Nhi sẽ không tâm sự chuyện này với người khác, mặc dù người này là bạn tốt nhất của nàng, nàng chỉ là mỉm cười, nói: "Không có, chẳng qua là những người đó cả ngày vây quanh ta, làm ta thấy thật phiền..."

Trần Bội Bội trợn trắng mắt lườm nàng một cái, hỏi: "Người nói vậy là khoe khoang, hay là khoe khoang, hay vẫn là khoe khoang?"

Tiết Ngung Nhi nhẹ nhàng đánh lên người nàng một cái, nói: "Nói nhảm cái gì vậy,

ta nào có khoe khoang, người vây quanh người cũng không thiếu..."

Trần Bội Bội thở dài nói: "Ta còn tưởng rằng người đang khổ sở vì chuyện của Dương Tuyên."

"Dương Tuyên?" Tiết Ngung Nhi rất quen thuộc với Dương Tuyên, nghe vậy nghi hoặc hỏi: "Dương Tuyên làm sao?"

Trần Bội Bội kinh ngạc hỏi: "A, chuyện lớn như vậy mà người cũng không biết sao?"

Tiết Ngung Nhi lắc lắc đầu, nói: "Ta không biết, mấy ngày nay ta ở nhà học tập nữ hồng, không đi ra ngoài nhiều..."

Mấy ngày nay nàng ở nhà, nhưng không phải học tập nữ hồng, mà là lên kế hoạch làm thế nào để cho Lâm Tú thích nàng, nào còn tâm trạng lo lắng chuyện khác.

Trần Bội Bội nói: "Dương Tuyên bị phán xử lưu đầy, người không biết à?"

Dương Tuyên là con trai của Nhất đẳng hầu, địa vị cũng không thấp hơn Tiết Ngung Nhi bao nhiêu, lần này nàng thật sự kinh ngạc, hỏi: "Tại sao có thể như vậy, hắn làm chuyện gì mà lại bị lưu đầy?"

Trần Bội Bội lắc lắc đầu, nói: "Không biết, lúc ta nhận được tin tức này, hắn đã ra khỏi kinh thành."

Tiết Ngung Nhi đang muốn nói gì, đôi mắt đẹp bỗng nhiên sáng ngời, bước nhanh về một phương hướng.

Lâm Tú vừa mới đi vào Giáo trường đã nhìn thấy Tiết Ngung Nhi đang đi tới.

Lâm Tú mỉm cười chào hỏi nàng: "Ngung Nhi cô nương, đã lâu không gặp."

Tiết Ngung Nhi oán trách nói: "Người còn dám nói, biến mất lâu như vậy cũng không thèm thông báo một tiếng, người có còn coi ta là bằng hữu không?"

Lâm Tú nhận lỗi: "Thật ngại quá, mấy ngày này trong nhà có chút chuyện nên không thể đi học."

Hắn nói hai ba câu rồi chuyển hướng đề tài, đứng ở nơi đó hàn huyên với Tiết Ngung Nhi trong chốc lát, thường xuyên trêu chọc cho nàng cười khanh khách không ngừng, Trần Bội Bội đứng cách đó không xa nhìn thấy cảnh này, trong lòng rất nghi hoặc, mấy ngày nay tâm trạng của Tiết Ngung Nhi không tốt, sao nhanh như vậy đã chuyển biến rồi?

Lâm Tú còn đang nói chuyện với Tiết Ngung Nhi, bỗng nhiên có một bóng người từ xa xa chậm rãi đi tới, đó là một người trẻ tuổi nhìn qua có chút ngại ngùng, trong tay hắn đang cầm một khối ngọc bích, nói với Tiết Ngung Nhi: "Ngung Nhi cô nương, đây là ngọc gia truyền của nhà ta, ta muốn tặng cho nàng..."

Tiết Ngung Nhi vội vàng đáp: "Không được, sao ta có thể nhận ngọc gia truyền nhà các người?"

Người trẻ tuổi đỏ mặt nói: "Thực không dám đầu diêm, Ngung Nhi cô nương, ta thích nàng..."

Lâm Tú nhìn mà trong lòng âm thầm thở dài, người trẻ tuổi này nói chuyện bình thường với con gái mà cũng đỏ mặt, hiển nhiên không cùng đẳng cấp với Tiết Ngung Nhi, đáng thương cho một tình yêu non nớt vừa sinh ra đã phải đi về phía tử vong.

Cho dù bản thân Lâm Tú đã không còn tin tưởng tình yêu, nhưng hẳn sẽ không giấu cột chàng trai nhìn thấy cô nàng trong mộng là mặt đỏ ửng này, bởi vì bản thân hẳn trong quá khứ đã từng như vậy, nhưng giờ không thể tìm lại.

Mỗi một tình yêu đều đáng được tôn trọng.

Tiết Ngung Nhi không nhận lấy khối ngọc này, mà nhìn người trẻ tuổi, vẻ mặt áy náy: "Thực xin lỗi, ta không biết người thích ta, cho tới nay, ta đều chỉ coi người là bằng hữu..."

Lâm Tú nghe được rõ ràng có tiếng một trái tim tan vỡ.

"Ta, ta biết rồi..." Người trẻ tuổi lộ vẻ mặt mất mát, thấp giọng nói một câu, thu hồi ngọc bích trong tay, sau đó yên lặng xoay người rời đi, một cuộc tình còn chưa bắt đầu đã chấm dứt một cách qua loa.

Tiết Ngung Nhi nhìn Lâm Tú, bất đắc dĩ nói: "Ta cũng không biết vì sao lại như vậy, ta coi bọn họ là bằng hữu, bọn họ lại luôn... luôn nói với ta những lời này."

Lâm Tú cười nói: "Tất nhiên là do Ngung Nhi cô nương rất có sức hút, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, chỉ cần là đàn ông đều muốn cưới cô nương về nhà."

Sắc mặt Tiết Ngung Nhi hơi đỏ lên, nhỏ giọng hỏi: "Vậy, vậy có bao gồm người không?"

Chương 149: Vị hôn thê của người biết được thì có tức giận không? (3)

Lâm Tú thở dài, nói: "Ài, đáng tiếc ta đã có vị hôn thê..."

Một tiếng thở dài của hắn ẩn chứa quá nhiều thứ, tình cảm, tiếc nuối, không cam lòng, cùng với vô hạn phiền muộn, tuy không trực tiếp trả lời, nhưng đã cho Tiết Ngung Nhi một đáp án khẳng định.

Tiết Ngung Nhi biết được tâm ý của Lâm Tú, trong lòng vô cùng vui vẻ, mở miệng hỏi: "Người đã có vị hôn thê, vì sao còn dám khiêu chiến Vương Uy, đi lại gần với ta như vậy, vị hôn thê của người mà biết sẽ không tức giận chứ?"

Trích Nguyệt Lâu

Lâm Tú và Lý Bách Chương đang uống trà, Tiền chương quây nói hôm nay có loại trà mới thượng hạng, tặng miễn phí mấy hộp cho Lâm Tú.

Sau khi phát hiện tử lượng của Lý Bách Chương còn tốt hơn so với mình, Lâm Tú đã từ bỏ tâm tư chuốc say hắn ta rồi lấy năng lực, cho nên dứt khoát ngay cả rượu cũng không uống, uống trà rất tốt.

Hai ngày nay hắn tiếp xúc với trà không ít.

Kỹ năng trà đạo của Tiết Ngung Nhi đã đạt đến mức tuyệt hảo, nếu không phải đạo hạnh của Lâm Tú cao hơn, đổi lại những tấm chiếu mới không có bao nhiêu kinh nghiệm cuộc sống, e rằng đã xem nàng ta là muội muội tri kỷ từ lâu.

Lý Bách Chương nhấp một ngụm trà, cảm khái nói: "Gần đây, quan hệ giữa Lâm huynh và Ngung Nhi cô nương tiến triển thần tốc, đêm hôm đó tuy ta không đến Tiết phủ nhưng cũng nhìn thấy màn pháo hoa kinh diễm kia, sau này mới biết đó là lễ vật Lâm huynh chuẩn bị cho Ngung Nhi cô nương, không thể không nói, Lâm huynh, cao minh, thật sự cao minh!"

Lâm Tú cười hỏi: "Lý huynh nói gì vậy."

Lý Bách Chương nói: "Minh nguyệt châu quý trọng, nguyên tinh cao giai hiểm có, nhưng có người thiếu nữ nào có thể từ chối pháo hoa rực rỡ xinh đẹp đâu, đối với việc nghiên cứu tâm tư của nữ tử, e rằng Lâm huynh đã sớm đến đỉnh cao, mấy kẻ theo đuổi Ngung Nhi cô nương kia, trong mắt người, sợ rằng chẳng khác gì hài tử ba tuổi."

Lâm Tú cười mà không nói, nếu có ai đó có thể so sánh với hắn về phương diện này, nhất định là họ Lý không thể nghi ngờ.

Lý Bách Chương lại cảm khái nói: "Ngung Nhi cô nương coi người là con mồi, nhưng lại không biết nàng ta mới là con mồi của người, nàng ta tự cho rằng thủ đoạn lợi hại, nhưng so với người, vẫn chênh lệch như trời với đất."

Đột nhiên, Lý Bách Chương chuyển chủ đề, lại hỏi: "Có điều chắc Lâm huynh không thật sự muốn xảy ra gì đó với Ngung Nhi cô nương đấy chứ, là bằng hữu ta phải nhắc nhở người một câu, nàng ta là hòn ngọc quý trong lòng bàn tay phủ Tiết quốc công, cuối cùng một khi gây ra chuyện không thể thu dọn, Lâm huynh sẽ nguy hiểm đấy."

Lâm Tú gật đầu nói: "Yên tâm, ta tự có chừng mực."

Hắn vốn không phải vì chơi đùa tình cảm và cơ thể của Tiết Ngung Nhi, ngay từ đầu chỉ muốn năng lực của nàng ta.

Sau khi lấy được năng lực của nàng ta, Lâm Tú sẽ hoàn toàn cắt đứt quan hệ với nàng ta.

Chuyện này nghe qua hơi tồi tệ một chút, thực tế cũng rất tồi, nhưng ai bảo Tiết Ngung Nhi muốn tồi với hắn trước, hắn chẳng qua chỉ lấy đạo của người trả lại cho người thôi.

Cuộc chiến giữa Hải Vương và trà xanh, ai thua ai thắng, phải xem đẳng cấp của ai cao hơn.

Kỹ năng không bằng người, sẵn sàng đánh cuộc chấp nhận chịu thua.

Tạm thời không nghĩ đến Tiết Ngung Nhi, Lâm Tú lại lần nữa dời lực chú ý lên người Lý Bách Chương.

Bây giờ nguyên lực của hắn đã thức tỉnh lần hai, tu vi là Hoàng giai thượng cảnh, tuy vẫn là tầm chiêu mới sức chiến đấu năm mảnh vụn, nhưng vẫn phải nhanh chóng lấy được lực lượng lõi đình của Lý Bách Chương, loại năng lực này còn có thể xếp hạng cao hơn cả dị thuật bằng trên bảng dị thuật.

Dù sao thì bằng hữu hình, sấm sét vô hình, xét về sức mạnh bộc phát đơn thể vẫn là sấm sét mạnh hơn một chút.

Lâm Tú nhìn chén trà đã thấy đáy, nói: "Uống trà không có mùi vị, tửu lượng ta không chịu nổi, Lý huynh không cần nhân

nhượng ta, tiểu nhị, đổi rượu cho Lý huỳnh!"

Không cho Lý Bách Chương từ chối, Lâm Tú rất nhanh bảo tiểu nhị dâng một bình rượu lên, đồng thời rót đầy ly rượu, Lý Bách Chương chỉ đành cầm ly rượu làm như vô ý nói: "Mấy ngày trước, Vương Đô xảy ra chuyện lớn, không biết Lâm huỳnh có biết hay không."

Lâm Tú nhướng mày hỏi: "Chuyện gì?"

Lý Bách Chương nói: "Dương Tuyên nhi tử Vĩnh Bình hầu, không biết phạm sai lầm lớn gì vậy mà bị lưu đầy ra khỏi kinh, đường đường là nhi tử của Nhất đẳng hầu lại rơi vào kết cục như vậy, trước đây chưa từng xảy ra, Lâm huỳnh có biết chuyện này không."

Lâm Tú lắc đầu, nói: "Không biết, ta cũng chỉ gặp Dương Tuyên một lần vào yến hội sinh thần của Ngung Nhi cô nương thôi, không thân với hắn ta lắm..."

Vụ án này được Mật Trinh ti ra lệnh bảo mật nghiêm ngặt, không mấy ai biết nội tình bên trong.

Vì kéo dài thời gian, Lâm Tú và Lý Bách Chương tán gẫu việc nhà, hắn cười nói: "Lý huỳnh hiểu biết tất cả về ta, ta lại chỉ biết tên của Lý huỳnh, không biết Lý huỳnh ở đâu, nếu ngày nào đó uống say, ta cũng tiện đưa người về."

Chương 150: Kế hoạch chuốc say

Lý Bách Chương mỉm cười, nói: "Tử lượng của ta, Lâm huynh cứ yên tâm, không say được."

Trong lòng Lâm Tú nghi ngờ, lẽ nào năng lực lôi đình còn có hiệu quả giải rượu, trong sách không có ghi chép về chuyện này, sau đó hắn lại hỏi: "Thấy tuổi tác của Lý huynh hắn cũng cỡ như ta, không biết Lý huynh đã có hôn phối chưa."

Lý Bách Chương nhìn Lâm Tú đầy thâm ý nói: "Lâm huynh cảm thấy, người như ta và huynh sẽ vì một cái cây mà từ bỏ cả khu rừng sao?"

Không hổ là người hiểu Lâm Tú nhất, một câu nói của Lý Bách Chương đã nói trúng tâm sự lớn nhất của Lâm Tú.

Lý Bách Chương cầm chén rượu, ra hiệu với hắn nói: "Thực ra ta có chút đồng tình với Lâm huynh, người như ngươi vậy mà lại bị một tờ hôn ước trói buộc, hơn nữa đối phương còn là thiên kiều khó lòng chạm tới, chắc hẳn Lâm huynh nằm mơ cũng muốn thoát khỏi trói buộc này nhỉ."

Lâm Tú nhìn Lý Bách Chương, khẽ lắc đầu nói: "Không ngờ người hiểu ta nhất lại là huynh..."

Lâm Tú nói câu này là thật, phụ mẫu ở thế giới này đối xử với hắn rất tốt, Linh m tốt với hắn đến mức không chê vào đâu được, nhưng bọn hắn đều không hiểu Lâm Tú, cũng không rõ hắn muốn cái gì.

Lý Bách Chương chỉ mỉm cười, nói: "Chuyện này cũng không có gì kì lạ, bởi vì ta và

người đều là người giống nhau, người chính là ta, ta chính là người..."

Khi nói đến đây, hần ta dường như nhớ lại một vài tâm sự, ngửa đầu một hơi uống cạn rượu trong chén, lại rót đầy rồi nói với Lâm Tú: "Ly này, kính loại người như chúng ta!"

Lâm Tú buông ly trà, lấy một cái ly khác, sau khi rót đầy rượu bèn cầm lên nói: "Kính loại người như chúng ta..."

Ngàn vàng dễ lấy, tri kỷ khó cầu.

Rượu có thể lần sau lại uống, nhưng lần sau chưa chắc có tâm tình như hôm nay, có điều lần này Lâm Tú không uống say, cho dù bây giờ là ban ngày, nơi này cách Lâm phủ cũng không xa, hần vẫn không quên ở nơi hần không nhìn thấy vẫn có người muốn lấy mạng của hần.

Lần này toàn bộ quá trình hần đều tỉnh táo, cho nên đối với tử lượng của Lý Bách Chương lại có thêm nhận thức mới.

Nếu nói hôm nay hai người uống mười phần rượu, vậy thì một mình Lý Bách Chương đã uống chín phần, cho dù như vậy, khi Lâm Tú cảm giác đầu óc hơi choáng váng, thoát nhìn hần ta lại không có chuyện gì, khiến Lâm Tú không tìm được cơ hội nào.

Lần nữa trở về phủ, Lâm Tú chìm vào suy nghĩ.

Tiếp tục như vậy không ổn, nếu năng lực này ở trên người nữ tử, Lâm Tú vẫn nắm chắc sẽ lấy được, Lý Bách Chương không phải loại ngu ngốc như Vương Uy, hần ta rất thông minh, chỉ số cảm xúc cực cao,

trong tình huống bình thường muốn lấy năng lực của hần ta khó như lên trời.

Một lúc sau, Lâm Tú cắn răng, chẳng phải người uống được lắm sao, lần sau để người uống cho đủ!

Hần tìm Đại Lực, nói: "Đi tìm vài cây tre đến đây, dùng to quá, cũng dùng mảnh quá, rửa sạch cành lá, sau đó chặt các đốt tre, rửa sạch rồi để trong sân, còn nữa lúc trở về thuận tiện đến tửu quán mua mười vò rượu, loại mạnh nhất ấy..."

Tuy Tôn Đại Lực không biết thiếu gia muốn làm gì, nhưng một câu cũng không hỏi thêm, lập tức ra ngoài chuẩn bị.

Đội Tôn Đại Lực chuẩn bị đầy đủ những thứ Lâm Tú cần, Lâm Tú lại đến phòng bếp nói với trù nương đang bận rộn bên trong: "Vương thẩm, lát nữa cho ta mượn phòng bếp một lúc..."

...

Sau khi bận rộn một đêm, Lâm Tú ra khỏi phòng bếp.

Trong tay hần cầm theo vò rượu nho nhỏ, đây là thành quả hần thức đêm hại gan làm ra.

Lâm Tú tự hỏi một chút, sở dĩ Lý Bách Chương ngàn chén không say, không phải vì tửu lượng hần ta tốt mà là rượu của Trích Nguyệt Lâu quá tệ, vì vấn đề công nghệ phần lớn rượu nơi này đều là mấy độ mười mấy độ, cái gọi là rượu mạnh nhất chẳng qua cũng chỉ khoảng hai mươi độ, vậy thì được coi là rượu mạnh gì chứ, gọi là bia thì còn được...

Nhớ năm đó, Lâm Tú uống bia cũng uống hết cả thùng.

Chỉ tiếc tử lượng cơ thể này không ổn, bia cũng không uống được bao nhiêu.

Để chuốc say Lý Bách Chương, Lâm Tú nghĩ ra một cách, hắn dùng rượu khoảng hai mươi độ bên ngoài chung cất lại mấy chục lần, cuối cùng mười vò rượu chỉ còn lại một vò nhỏ như vậy, vò rượu chung cất cuối cùng này Lâm Tú cũng không biết được bao nhiêu độ nhưng hương rượu rất nồng, hắn chỉ mới nhấp một ngụm nhỏ mà đầu óc đã hơi choáng váng...

Lần này nếu còn không chuốc say được Lý Bách Chương, lần sau hắn sẽ thêm nguyên liệu vào trong rượu.

Ngủ một giấc đến trưa, Lâm Tú xách theo kiệt tác của mình đến Dịch Thuật Viện.

Hắn không tìm được Lý Bách Chương, ngược lại gặp Song Song cô nương trước.

Bạch Song Song ôm mấy quyển sách trong lòng, bước ra từ Tầng Thư Quán, vừa nhìn đã thấy Lâm Tú, lập tức bước về trước nói: "Lâm công tử, ta đang định đến Lâm phủ tìm huynh, không ngờ huynh lại ở đây, thật trùng hợp..."

Chương 151 → 200

Chương 151: Sức mạnh sấm sét

Lâm Tú nghi ngờ nói: "Song Song cô nương tìm ta có chuyện gì?"

Bạch Song Song nói: "Không phải ta tìm huynh có chuyện, là Lệnh thái y đại nhân tìm huynh, bây giờ huynh có việc gì không, nếu không có thì cùng ta đến Thái Y Viện một chuyến đi."

Lâm Tú dứt khoát nói: "Đi thôi."

Hắn đến Dị Thuật Viện là muốn tìm Lý Bách Chương, cũng không nóng lòng trong một lúc, chuyện của Song Song cô nương cũng rất quan trọng, thậm chí năng lực của nàng ta trong lòng Lâm Tú còn xếp trước sấm sét của Lý Bách Chương.

Khoảng cách giữa Thái Y Viện và Dị Thuật Viện không xa, cũng chỉ là lộ trình trong chốc lát, Lâm Tú và Song Song cô nương còn chưa trò chuyện được mấy câu đã đến Thái Y Viện.

Song Song cô nương đi vào một căn phòng nói với lão giả râu bạc đang đọc sách: "Đại nhân, Lâm công tử đến rồi."

Lão giả râu bạc nghe vậy, lập tức buông sách xuống, gương mặt tươi cười nghênh đón nói: "Lâm công tử, mời ngồi mời ngồi..."

Lâm Tú còn có chuyện khác, bèn thẳng thắn hỏi: "Không biết Lệnh thái y đại nhân tìm ta có việc gì?"

Lệnh thái y nhìn Lâm Tú, ngại ngừng nói: "Nói ra thật xấu hổ, linh sủng của Quý phi nương nương nhiều lần sinh bệnh Thái Y Viện đều bất lực, Lâm công tử lại có thể chữa khỏi. Cho nên lão phu muốn mời Lâm

công tử làm viện y của Thái Y Viện, bình thường Lâm công tử không cần làm gì cả, linh sủng của vị nương nương nào đó trong cung sinh bệnh người đến Thái Y Viện khám là được, đương nhiên Thái Y Viện sẽ không để người tổn công vô ích, ta sẽ xin triều đình cho người bổng lộc năm mươi lượng bạc mỗi tháng."

Năm mươi lượng bạc đối với Lâm Tú hiện nay mà nói tất nhiên không thể thu hút được hắn, nhưng ở trong Thái Y Viện lại có người hấp dẫn hắn.

Nếu có thân phận của viện y chẳng phải hắn có thể danh chính ngôn thuận đến tìm Song Song cô nương giao lưu y thuật hay sao, thường xuyên qua lại như vậy sẽ có nhiều cơ hội rồi.

Lệnh thái y nhìn Lâm Tú hỏi: "Không biết ý của Lâm công tử thế nào?"

Lâm Tú không do dự bao lâu, gật đầu nói: "Đương nhiên là được, có bạc hay không không quan trọng, chủ yếu là ta thích cứu mạng chữa thương, thật không dám giấu ta cũng muốn học hỏi y thuật với các thái y, không biết sau này có thể thường xuyên đến đây hay không."

Thấy Lâm Tú đồng ý dễ dàng như vậy, trong lòng Lệnh thái y mừng rỡ, vội vàng nói: "Có thể, đương nhiên có thể, Thái Y Viện vĩnh viễn hoan nghênh công tử."

Lâm Tú mỉm cười, sau đó nói với Bạch Song Song: "Song Song cô nương, lần trước thuật bắt mạch chỉ học được một nửa, bây giờ ta vừa khéo có thời gian, chỉ bằng chúng ta tiếp tục."

Tuy lúc bắt mạch diện tích tiếp xúc da thịt giữa hai người có hạn, sao chép năng lực chậm một chút, nhưng nếu lấy lý do học bắt mạch vẫn có cơ hội tiếp xúc cổ tay nàng ta trong thời gian dài.

Lâm Tú vừa nói xong, Lệnh thái y đã chủ động nói: "Lâm công tử muốn học bắt mạch à, lão phu có thể dạy ngươi, dù sao bây giờ lão phu cũng không có chuyện gì."

Song Song cô nương cũng cười nói: "Lâm công tử, sở trường của Lệnh thái y là bắt mạch, lúc đầu cũng là ngài ấy dạy ta bắt mạch, ngài ấy dạy huynh nhất định sẽ tốt hơn ta dạy cho huynh."

Lâm Tú phát tay nói: "Bỏ đi bỏ đi, ta đột nhiên nhớ ra còn một chuyện quan trọng phải làm, để ngày khác đến thỉnh giáo Lệnh thái y đại nhân vậy."

Lâm Tú cúi đầu, than thở ra khỏi Thái Y Viện.

Lão đầu tử này ân cần như vậy làm gì, hẳn muốn học bắt mạch sao, chủ yếu là hẳn muốn thân cận da thịt với Song Song cô nương thôi, bị ông ta quấy rối như vậy, nếu hẳn ta kiên trì muốn học với Song Song cô nương, ngược lại hiện rõ có dụng tâm khác.

Chỉ đành chờ lần sau khi ông ta không có ở đó sẽ tìm cơ hội khác vậy.

Rời khỏi Thái Y Viện, Lâm Tú rất nhanh trở lại Dị Thuật Viện.

Hắn không biết bây giờ Lý Bách Chương có trong viện hay không, sau khi dạo một vòng Dị Thuật Viện xong cuối cùng mới tìm được hắn ta đang ở bờ hồ phía sau.

Nói là hồ sau thực ra chỉ là một hồ nước hơi lớn một chút, nhưng cũng là một trong những phong cảnh ít ỏi trong viện, bên hồ là con đường nhỏ lát đá xanh, hai bên đường là thảm cỏ xanh mướt, trong viện có rất nhiều học sinh đều thích đến đây thư giãn khi nghỉ ngơi giữa lúc tu hành.

Hồ sau được gọi là hồ Uyên Ương, không phải trong hồ có uyên ương mà là rất nhiều cặp tình nhân ở Dịch Thuật Viện đều thích tản bộ trò chuyện ở bên hồ, cầu độc thân ở đây rất dễ bị ăn no cầu lương.

Không khí giữa nam nữ ở Đại Hạ phóng khoáng hơn nhiều so với Hoa Hạ cổ đại, khi Lâm Tú tìm đến đây còn có không ít tình nhân đang nắm tay chậm rãi dạo bước bên hồ.

Lý Bách Chương ngồi trên bãi cỏ, nhìn ngắm những cặp tình nhân đi qua đi lại, vẻ mặt ngọt ngào, ánh mắt sâu thẳm không biết đang nghĩ gì.

Chương 152: Sức mạnh sấm sét (2)

Lâm Tú đi đến bên cạnh hấn ta, sóng vai ngồi cùng hấn ta cười hỏi: "Sao vậy, hăm mộ à."

Lý Bách Chương quay đầu nhìn hấn, cười lạnh nói: "Đùa à, ta sẽ hăm mộ bọn hấn sao, giấc mộng của ta không phải một gốc cây mà là cả khu rừng..."

Lâm Tú chỉ lắc đầu nói: "Đừng quên, chúng ta là người giống nhau."

Nụ cười trên gương mặt của Lý Bách Chương dần dần thu lại, sau đó trầm mặc.

Có rất ít Hải Vương trời sinh đã là Hải Vương, Lâm Tú từng là một xử nam nhỏ bé ngây thơ đối xử với tình cảm rất nghiêm túc, chỉ là sau này xảy ra một vài chuyện mới khiến hấn dần dần biến thành dáng vẻ như hiện nay.

Nhưng cho dù là bây giờ, hấn cũng sẽ hăm mộ những cặp tình nhân trong mắt chỉ có nhau, không cần suy nghĩ đến vật chất, cuộc sống, một lòng đắm chìm trong mật ngọt.

Bởi vì thứ bọn hấn sở hữu là thứ mà hấn vĩnh viễn cũng không có được.

Đó là dáng vẻ ban sơ của tình yêu.

Lý Bách Chương hiển nhiên cũng có câu chuyện, Lâm Tú không hỏi nhiều cũng không nói nhiều, mà là lấy vò rượu nhỏ giấu trong tay áo đã lâu đưa cho hấn ta nói: "Uống một chút đi."

Người có câu chuyện, ta có rượu, vậy là đủ rồi.

Lý Bách Chương nhìn hẩn hỏi: "Người luôn mang theo vò rượu bên người à."

Lâm Tú nói: "Vốn muốn tìm người uống rượu mà, đây là kho báu của ta đây, bình thường không nỡ lấy ra đâu, cũng chỉ có người, người khác ngay cả người cũng đừng mong được người..."

Guơng mặt Lý Bách Chương lộ ra vẻ cảm động, vỗ vai Lâm Tú lại không nói thêm gì, nhận vò rượu từ tay hẩn mở nút ra.

Ngay sau đó, vẻ mặt hẩn ta bỗng dung đình trệ, đột nhiên hít một hơi, chân động nói: "Hương rượu này..."

Lâm Tú cười nói: "Thơm phải không, đã nói là kho báu của ta mà, ta dám nói, tất cả loại rượu trên thị trường đều không thơm bằng của ta, nếm thử xem."

Lâm Tú thầm nghĩ rượu này tất nhiên phải thơm rồi, mùi vò rượu rút lại thành tinh hoa của một vò rượu nhỏ này, có thể không thơm được sao.

Lý Bách Chương gấp không chờ nổi đột nhiên nốc một ngụm, ngay sau đó vẻ mặt hẩn ta thay đổi cực kỳ phức tạp, rất lâu hẩn ta mới lấy lại tinh thần, tán thưởng nói: "Rượu ngon, đủ mạnh, đây là rượu mạnh nhất mà ta từng uống, mỹ tửu đỉnh cao của Trích Nguyệt Lâu so sánh với rượu này, quả thật cứ như nước lã!"

Lâm Tú nói: "Nam nhân chân chính nên uống loại rượu mạnh nhất, ngử với nữ tử mình yêu nhất, nhưng mà tửu lượng của ta không ổn, có lẽ chỉ uống hai hóp đã say, một mình người uống đi..."

Nếu là rượu bình thường, Lý Bách Chương có lẽ sẽ nhường Lâm Tú.

Nhưng rượu này, nói về thuần hương, nói về độ mạnh, quả thật là trước giờ hần ta chưa từng thấy, hần ta cũng là người mê rượu, trong nhà cất vô số loại rượu, nhưng bất kỳ vò rượu nào cũng không thể so sánh với mỹ tửu trước mặt này, đều chẳng đáng nhắc đến.

Giờ phút này, tri kỷ cuộc đời bên cạnh, nỗi buồn trong lòng khó có thể nói thành lời, thứ hần ta có thể ký thác cũng chỉ có mỹ tửu trong tay mà thôi.

Hần ta không khách sáo với Lâm Tú, uống từng hóp lớn, không lâu sau, vò rượu nhỏ kia đã thấy đáy, mà kẻ cực ít uống say như hần ta, khi nhìn thấy Lâm Tú bên cạnh, trước mắt lại xuất hiện bóng chồng.

Ngã trên bãi cỏ, trước khi mất đi ý thức, hần ta siết chặt cổ tay Lâm Tú, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Lâm huynh, hứa với ta, cả đời này nhất định đừng thành thân, nhất định không được!"

Nói xong, hần ta nằm trên bãi cỏ, không còn động tĩnh gì.

Lâm Tú bất đắc dĩ công hần ta đi ra ngoài Dịch Thuật Viện, trong lòng thở dài: "Lại là một người có câu chuyện..."

...

Khi Lý Bách Chương tỉnh lại, phát hiện bản thân đang nằm trên một chiếc giường xa lạ.

Hần ta chớp mắt tỉnh ngủ, đột ngột bật dậy từ trên giường, quan sát xung quanh, ý thức được nơi này hần là trong phòng khách của khách điếm ở nơi nào đó, hần ta thở

phào, đi đến trước cửa, đẩy cửa ra, phát hiện nơi này là Trích Nguyệt Lâu.

Người phục vụ ở trước cửa vẫn luôn đợi hần ta, thấy hần ta ra ngoài, vội nói: "Vị khách quan này, là do một vị công tử họ Lâm đưa ngài đến đây, ngài ấy còn dặn dò phòng bếp làm cho ngài canh giải rượu, bây giờ có cần đưa vào phòng cho ngài không."

Lý Bách Chương gật đầu, nói: "Đi đi."

Hần ta lại lần nữa trở về phòng, nhớ đến chuyện xảy ra trước khi say rượu, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ, thực ra hần ta vốn chỉ thương cảm một chút, lại bị câu nói của Lâm Tú dẫn dắt suy nghĩ, thêm vào mỹ tửu không thể từ chối được, cuối cùng khiến hần ta khó lòng không chế tâm trạng, vậy mà phá lệ uống say.

Đây là lần đầu tiên từ khi hần ta trào đời đến nay.

Cũng không thể trách hần ta, thật sự là rượu kia quá thơm, đó là hương vị mà bất kỳ người mê rượu nào cũng không thể từ chối được, cũng không biết Lâm Tú lấy được từ đâu, lần sau nhất định phải tìm hần hỏi rõ ràng...

Chương 153: Sức mạnh sấm sét (3)

Mà lúc này, Lâm phủ.

Lâm Tú đi vào phòng, đóng cửa phòng lại, khóa môi hiện lên nụ cười.

Hắn vươn tay phải, ngón tay khẽ cong, trên đầu ngón tay có một số tia chớp điện đang lóe lên...

Ngày thứ mười sáu Linh m không ở đây, nhớ nàng.

Lâm Tú ngồi trong sân, ngẩng đầu nhìn trời, khẽ thở dài.

Con người có đôi khi chính là ti tiện như vậy.

Lúc Linh m ở bên cạnh, Lâm Tú trông mong nàng ta đi mau một chút, bây giờ Linh m không ở đây, hắn lại mong nàng sớm trở về.

Sau khi lợi dụng nguyên tinh đột phá tu vi, nửa tháng nay, thực lực của Lâm Tú về cơ bản không hề tăng trưởng, không có sự giúp đỡ của Linh m tốc độ hắn tu luyện dị thuật bằng trở nên cực kỳ chậm chạp, mà khi trước Lâm Tú còn có thể rèn luyện sức mạnh với Đại Lực, bây giờ chút trọng lượng kia đã không thể kích phát cực hạn nhục thể của hắn được nữa.

Nếu hắn tăng cường độ luyện tập giống như Tôn Đại Lực, cho dù Tôn Đại Lực có gốc hơn nữa cũng có thể nhìn ra hắn có vấn đề.

Năng lực sức mạnh thức tỉnh lần đầu đã là cực hạn mà người bình thường có thể đạt được, người bình thường có rèn luyện thể nào cũng không đạt đến trình độ hiện nay của Lâm Tú, chỉ có dị thuật mới có thể làm được.

Cho nên trong khoảng thời gian này, Lâm Tú chỉ có thể rút thời gian luyện võ đạo, chân khí trong cơ thể tăng trưởng không ít, hơn nữa đã có thể tự mình vận dụng tự nhiên.

Hôm nay vẫn là một ngày nhưng nhớ Linh m, Lâm Tú ngồi trong sân, Đại Hoàng nằm bẹp dưới chân hắn, chuyên tâm đối phó với miếng thịt bò lớn trong bát.

Hạ nhân mới đến của Lâm gia đều biết, con chó canh cửa này có địa vị rất cao ở Lâm phủ, bình thường ăn còn ngon hơn bọn hắn, cho nên ai cũng không dám ức hiếp nó.

Đột nhiên bầu trời truyền đến tiếng nổ vang, Đại Hoàng giật mình nhảy dựng lên, cảnh giác quan sát xung quanh.

Lâm Tú xoa đầu nó nói: "Không sao, sấm sét mà thôi."

Nghe thấy lời nói của Lâm Tú, Đại Hoàng lại nằm bẹp xuống lần nữa, tiếp tục ăn cơm.

Mà lúc này, Lâm Tú lại đột nhiên ngẩng đầu: "Sét đánh."

Lúc này, trên bầu trời tập trung mây đen dày đặc, trong mây đen có ánh sáng không ngừng chớp động, đó là sấm sét đang nổi lên.

Tu hành dị thuật có tính chất không xác định, có loại dị thuật khi thi triển sẽ cực kì hao phí nguyên lực, có thể dựa vào thi triển năng lực rút cạn nguyên lực để nhanh chóng tăng trưởng, ví dụ như đóng băng, khổng hỏa, có loại dị thuật hoàn toàn không hao phí nguyên lực, ví dụ như không gian, thú ngữ, có loại dị thuật bất

kỳ lúc nào ở đâu cũng có thể tu hành, ví dụ như lực lượng, có dị thuật cần phải có hoàn cảnh đặc biệt, đóng băng và sấm sét là hai loại điển hình nhất.

Trong một năm mười hai tháng, có khoảng mười tháng là tốc độ tu hành dị thuật bằng cực kì chậm chạp, nhưng một tháng lạnh giá nhất, một ngày tu hành có thể tương đương với mười ngày nửa tháng lúc bình thường, cái gọi là một năm không mở cửa, mở cửa ăn suốt một năm.

Sức mạnh sấm sét cũng như vậy, trong tình huống bình thường chỉ có thể thông qua tiêu hao nguyên lực, rồi lại tăng lên trong quá trình chậm rãi hồi phục, nhưng một khi gặp phải thời tiết giông tố, có thể dẫn sấm sét rót vào cơ thể, bây giờ chính là thời cơ tuyệt nhất để tu hành sức mạnh sấm sét!

Có điều trong nhà lại không phải địa điểm tu hành tốt nhất.

Một lát nữa khi hắc dẫn sấm sét, người gần đó đều có thể nhìn thấy, từng tia sét rơi vào Lâm phủ, người không biết còn tưởng hắc đã làm chuyện gì thương thiên hại lý.

Hơn nữa như vậy quá thu hút sự chú ý, Lâm Tú không ngốc như thế.

Hắn về phòng, mặc y phục hạ nhân đã chuẩn bị xong từ sớm, lại dùng khăn che kín mặt, một mình ra khỏi phủ từ cửa sau.

Từ sau khi biết được người ám sát mình lần trước không phải Dương Tuyên sai khiến, Lâm Tú làm việc càng thêm cẩn thận.

Hắn che giấu tung tích, cả đường ra khỏi cửa thành Đông, sau đó rời khỏi quan đạo,

chạy như điên về phía ngọn núi nào đó ngoài thành, rời khỏi quan đạo xung quanh không còn ai nữa, Lâm Tú cũng không cần che giấu thực lực, sức mạnh bộc phát và khả năng chịu đựng vượt xa cực hạn nhân loại khiến tốc độ của hắn nhanh như báo săn, rất nhanh đã biến mất trong núi.

Không bao lâu từng tia sét từ trên trời đánh nghiêng xuống, rơi vào nơi nào đó trong núi.

Các hộ thợ săn dưới chân núi không thấy lạ đối với chuyện này, thời tiết giông bão, sấm sét đánh trong núi, không phải chuyện gì đáng ngạc nhiên, lúc bọn hắn săn mỗi cũng thường gặp phải cây cối bị sét đánh cháy đen.

Chẳng qua hôm nay sấm sét không khỏi nhiều hơn một chút, bắt đầu từ ban này, từng tia sét chưa từng ngừng lại.

Trong núi.

Dưới một cây đại thụ.

Lâm Tú đang bị sét đánh.

Không, hắn nên nói là hắn đang chủ động để sét đánh.

Chương 154: Âm sát ở cửa thành

Người đã thức tỉnh sức mạnh sấm sét không chỉ có thể sáng tạo sấm sét, cũng có thể dẫn dắt sấm sét, lúc trời mưa giông, bọn hắn chính là cột thu lôi di động, có thể dẫn dắt sấm sét trên trời đánh xuống để tu hành bất kỳ lúc nào.

Tùng đột sấm sét to cỡ cánh tay, từ trên trời đánh xuống rơi trên người Lâm Tú, hắn không chút thương tích, ngược lại còn lộ ra vẻ mặt hưởng thụ.

Trên thực tế quả thật Lâm Tú đang hưởng thụ, thì ra bị sét đánh lại là cảm giác này, tê dại, lỗ chân lông toàn thân đều nở ra vào giờ phút này, khiến người ta không nhận được muốn rên rỉ ra tiếng.

Tuy cơ thể Lâm Tú không chút thương tích khi bị sét đánh, nhưng y phục của hắn lại biến thành tro bụi dưới sự tấn công không ngừng của sấm sét, bây giờ toàn thân hắn không còn một mảnh vải, may mà nơi này là núi sâu rừng già, rất ít người đến, không có ai nhìn thấy.

Lâm Tú đã sớm biết sẽ xảy ra tình huống như vậy, cho nên hắn đã chuẩn bị thêm nhiều bộ y phục trong không gian tùy thân.

Có điều sau này khi tu hành, vẫn nên cởi sạch sẽ thì tốt hơn, miễn cho mỗi lần phải lãng phí một bộ.

Lâm Tú vào giờ phút này, toàn thân trên dưới đều lóe sáng, dưới sự tấn công của sấm sét, nguyên lực trong cơ thể hắn đang dùng tốc độ gấp mười lần so với tu hành lúc bình thường tăng trưởng nhanh chóng, điều này lại lần nữa chứng minh: với hắn

mà nói, không chỉ có một con đường tu hành, năng lực càng nhiều, cách thức tu hành của hấn sẽ càng nhiều, sự chênh lệch với những thiên tài kia cũng dần dần được xóa bỏ.

Không biết qua bao lâu, trên bầu trời dần dần không còn sét đánh nữa, giọt mưa to như hạt đậu tí tách rơi xuống.

Lâm Tú vừa mới thay y phục, rất nhanh đã bị mưa thấm ướt.

Nói chung thời gian sét đánh sẽ không kéo dài, nhưng cho dù chỉ là một khắc ngắn ngủi cũng tương đương với tu hành một tháng lúc bình thường, Lâm Tú cảm thấy quá đủ rồi.

Hắn chạy như điên xuống núi trong màn mưa to, khi sắp đi đến quan đạo mới đổi thành bước chân như người bình thường.

Vì lo lắng sẽ bỏ qua thời cơ sét đánh, Lâm Tú ra ngoài rất gấp, quên mang dù lại điên cuồng xuống núi, đã sớm ướt như chuột lột, thoát nhìn cực kỳ chật vật.

Giờ phút này trời mưa rất to, trên quan đạo cũng không có bóng người, thỉnh thoảng có xe ngựa chạy qua, cũng vội vã đến, vội vã đi, khi đi ngang qua vũng nước trong hồ trũng, suýt nữa Lâm Tú bị nước bắn tung tóe.

Lại một chiếc xe ngựa chạy đến, Lâm Tú hơi cách xa một chút.

Chủ nhân của xe ngựa này, hiển nhiên tố chất không giống những người trước, từ lúc đi ngang qua người Lâm Tú, tốc độ rõ ràng chậm hơn rất nhiều.

Khi đi đến cạnh Lâm Tú, xe ngựa kia hoàn toàn ngừng lại, hán tử đánh xe mỉm cười nhìn Lâm Tú nói: "Vị tiểu ca này, trời mưa lớn như vậy, sao không mang theo dù, lên đây đi, ta cho người đi một đoạn."

Lâm Tú từ chối nói: "Không cần, sắp đến cửa thành rồi, nhà ta ở gần cửa thành."

Hán tử thấy vậy, cũng không miễn cưỡng, chỉ phất tay với Lâm Tú, cười nói: "Vậy chúng ta đi trước đây."

Khoảnh khắc khi gã phất tay, một mũi nhọn lạnh lẽo bắn ra từ tay áo gã, nhắm thẳng vào mi tâm của Lâm Tú.

Trong phút chốc, Lâm Tú phát giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt, dị thuật lực lượng mang đến sức mạnh bộc phát và tốc độ phản ứng vượt xa cực hạn nhân loại khiến hắn có thể làm ra động tác nghiêng đầu vào thời khắc mấu chốt, ám tiễn kia sượt qua tóc hắn, chỉ mang đi vài sợi tóc.

Nhưng mà nguy cơ còn lâu mới có thể giải trừ.

Khoảnh khắc khi ám tiễn thất bại, trong một bàn tay khác của nam tử kia, không biết từ lúc nào lại có thêm thanh trường kiếm, không cho Lâm Tú bất kỳ thời gian phản ứng nào, trường kiếm phá không, nhắc lên tiếng gió gào thét, mục tiêu chính là ngực trái của Lâm Tú, vị trí trái tim.

Trường kiếm lướt qua, nước mưa nháy mắt bốc hơi hóa thành sương trắng, đây là hiệu quả khi rót chân khí vào vũ khí.

Một kiếm này nếu đâm trúng, trái tim Lâm Tú sẽ trực tiếp bị xuyên qua.

Răng rắc

Lồng ngực Lâm Tú đóng thành một lớp băng dày, có điều những lớp băng này không hề hình thành bất kì ngăn trở gì với trường kiếm, trường kiếm đình trệ trong chớp mắt bèn dùng thể như chẻ tre xuyên qua lớp băng, đâm vào cơ thể Lâm Tú.

Nhưng cũng trong chớp mắt này, khiến cơ thể Lâm Tú xoay chuyển, kiếm này không hề xuyên qua ngực hắn mà là vai trái.

Tuy thích khách này kinh ngạc nghi ngờ tốc độ phản ứng của mục tiêu, vậy mà có thể liên tiếp né tránh hai lần hành động tạt chết của gã, nhưng chỉ cần giờ phút này gã thúc động chân khí sẽ có thể hoàn toàn phá hủy lực phủ ngũ tạng của hắn, khi gã đang muốn làm vậy, đột nhiên nhìn thấy đồng tử của người trẻ tuổi đối diện biến thành màu bạc.

“Đây là cái gì!”

Cho dù sát thủ đã nhìn quen rất nhiều trường hợp, giờ phút này cũng không khỏi bị dọa cho giật mình.

Chương 155: Một quyền (1)

Gã muốn lập tức thúc đẩy chân khí, một kích mất mạng, nhưng ngay sau đó, một luồng sức mạnh kì quái từ trường kiếm truyền đến cơ thể gã, khiến cơ thể gã nháy mắt tê dại, không thể làm ra bất kỳ phản ứng gì.

Chính vào khoảnh khắc ngăn ngủi toàn thân thích khách tê dại này, một nắm đấm bình thường không có gì lạ đánh vào lồng ngực gã.

Bốp!

Nắm đấm của Lâm Tú đánh vào lồng ngực người đó, phần ngực của sát thủ lồm xuống, y phục phần lưng nứt toạc xuất hiện chuồng ấu, mà trái tim của gã cũng vỡ nát dưới cú đấm này.

Nếu cơ thể gã không bị tê dại, tất nhiên sẽ có thời gian phản ứng.

Chỉ cần gã dùng chân khí hộ thể, một quyền này nhiều nhất cũng chỉ khiến gã bị thương nhẹ.

Đáng tiếc, không có nếu như.

Một cường giả võ đạo mất đi chân khí cũng chỉ là nhục thể phàm thai như người bình thường thôi, mà nhục thể phàm thai với Lâm Tú mà nói chỉ cần một quyền.

Một quyền mất mạng.

Sát thủ này đến chết cũng nghĩ không ra luồng sức mạnh thần bí khiến gã tê dại rốt cuộc là gì, một kẻ năng lực vừa thức tỉnh không lâu, tu vi võ đạo thấp đến đáng thương, tại sao lại có sức lực lớn như vậy...

Bốp!

Sát thủ đã mất đi sinh cơ, thi thể ngã xuống đất, ngựa kéo xe bị hoảng sợ, điên cuồng chạy về trước, rất nhanh đã biến mất trong màn mưa.

Cửa thành phía trước, đã có vệ sĩ tuần tra canh gác phát hiện tình hình nơi này, đang chạy qua đây.

Nguyên lực trong cơ thể Lâm Tú trống rỗng, vết thương đau đớn kịch liệt, hắn nhìn thanh kiếm vẫn còn cắm trên đầu vai, một cơn choáng váng đánh úp đến...

...

Lâm phủ.

Trận mưa to hôm nay đã tạnh, trong sân Lâm phủ đứng đầy người, trong phòng của Lâm Tú cũng sắp không có chỗ đặt chân.

Trận ám sát ở cửa thành dẫn đến không ít chuyện phía sau.

Phu phụ Bình An bá đứng trước giường, Chu Quân lo lắng nắm tay Lâm Tú hỏi: "Tú Nhi, con cảm thấy thế nào, vết thương có đau hay không."

Suýt nữa bị người ta một kiếm xuyên tim, tất nhiên vết thương rất đau, nhưng Lâm Tú vẫn lộ ra nụ cười, nói: "Nương yên tâm đi, chỉ là vết thương ngoài da, không bị thương chỗ yếu hại."

Vẻ mặt Bình An bá âm trầm, cắn răng nói: "Rốt cuộc là ai, ba lần bốn lượt ám sát con, gã và Lâm gia chúng ta, rốt cuộc có thâm thù đại hận gì!"

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng động huyền não, một bóng người từ ngoài cửa

chen vào nói: "Nhường một chút, nhường một chút, ta là viện y của Thái Y Viện..."

Bạch Song Song chen đến trước giường, lúc nhìn thấy Lâm Tú đang nằm trên giường vẫn tỉnh táo như cũ, khẽ thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói với mọi người trong phòng: "Ta phải chữa trị cho Lâm công tử, phiền mọi người ra ngoài trước, ta cần yên tĩnh."

Nếu là người của Thái Y Viện, mọi người tự nhiên đều lui ra ngoài.

Bạch Song Song ngồi trước giường hỏi: "Công tử bị thương chỗ nào?"

Lâm Tú kéo chăn xuống lộ ra vết thương trên vai, Bạch Song Song nhìn thấy, bất thốt tiếng kêu kinh ngạc: "Sao lại bị thương nặng như vậy..."

Lâm Tú cười nói: "May mà không bị thương chỗ yếu hại, mục tiêu của thích khách kia là ngực của ta, nếu không phải ta phản ứng nhanh, e rằng không còn gặp cô nương được nữa."

Nghe thấy tin tức Lâm Tú bị thương, Bạch Song Song bèn vội vàng đuổi đến, sau khi nhìn thấy vết thương của Lâm Tú, thực ra đã khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Vết thương trên vai tuy nhìn qua đáng sợ, nhưng giống như Lâm Tú đã nói, chỉ là ngoại thương hơi nghiêm trọng thôi, không khó để chữa trị.

Nàng nói với Lâm Tú: "Lâm công tử giờ chần ra đi, ta sẽ chữa cho huynh."

Lâm Tú xốc chăn lên, lộ ra nửa thân trên trần trụi.

Thân thể này không có mỡ thừa, cơ ngực và cơ bụng không hiện rõ lắm nhưng còi y phục vẫn rất ra hình ra dáng, Bạch Song Song không biết thân hình của Lâm Tú lại hấp dẫn như vậy, nhìn đến mức miệng nhỏ hé mở, thậm chí vô thức dùng ngón trỏ chọc vào cơ ngực của Lâm Tú.

Sau đó nàng mới ý thức được đã xảy ra chuyện gì, sắc mặt khế ửng đỏ, vội vàng ngồi nghiêm chỉnh lại, sau đó vươn hai tay ra, lòng bàn tay chạm vào vết thương của Lâm Tú.

Sau khi Song Song cô nương tiếp xúc với cơ thể của hắn, Lâm Tú không còn cảm thấy đau đớn gì nữa, ngược lại, chỗ da thịt hai người tiếp xúc trên miệng vết thương còn truyền đến cảm giác ấm áp thoải mái.

Đương nhiên giờ phút này Lâm Tú cũng không nhận rồi, khi tay của Song Song cô nương đặt trên vai hắn, một luồng sức mạnh lạnh lẽo tiến vào cơ thể của nàng.

Không ngờ cuối cùng vẫn đi đến bước này.

Lần trước khi nàng chữa trị cho Tôn Đại Lực, Lâm Tú đã suy nghĩ có nên cố ý bị thương, sau đó mời Song Song cô nương chữa trị thuận tiện đoạt lấy năng lực của nàng hay không, bây giờ thì hay rồi, không chờ hắn tự mình nhẫn tâm, người khác đã quyết định thay hắn.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, có một loại năng lực mới đang được sao chép đến cơ thể hắn từng chút một.

Chương 156: Một quyền (2)

Lần này, Song Song cô nương ngồi trước giường Lâm Tú rất lâu, cho thấy rõ vết thương của Lâm Tú, với năng lực của nàng trước mắt, không hề dễ dàng chữa trị.

Hai khắc sau, Lâm Tú chỉ cảm thấy trước ngực nặng nề, một cơ thể mềm mại mang theo hương thơm nhàn nhạt, cứ như vậy ngã xuống.

Sắc mặt Bạch Song Song trắng bệch, thậm chí ngay cả đôi môi cũng mất đi huyết sắc, nàng muốn chống đỡ cơ thể nhưng lại không vực dậy được chút sức lực nào, chỉ đành nằm trên người Lâm Tú, đỏ mặt yếu ớt nói: "Lâm, Lâm công tử, ta không còn sức lực..."

Lúc này, vết thương trên vai Lâm Tú đã khép lại hơn phân nửa, hắn ngồi dậy từ trên giường, dùng một tay khác ôm nàng lên nói: "Đa tạ Song Song cô nương, ta đưa cô đến sương phòng nghỉ ngơi."

Bạch Song Song được Lâm Tú ôm lên, đầu tựa vào ngực Lâm Tú, hắn còn chưa mặc lại y phục, lúc này cả người nàng vô lực, mặt nhỏ nóng lên, chỉ đành vùi đầu trước ngực, nhỏ giọng nói: "Đợi, đợi nguyên lực của ta hồi phục, sẽ giúp huynh chữa trị tiếp..."

Lâm Tú ôm nàng vào sương phòng, chỉ vài bước chân ngăn ngủi nàng đã thiếp đi trong lòng Lâm Tú, có thể thấy vừa rồi nàng đã hao phí lớn thế nào.

Lâm Tú đặt nàng trên giường, giúp nàng đắp chăn, sau đó đóng cửa phòng lại, trở về phòng của mình.

Cảm nhận trong cơ thể nhiều hơn một loại năng lực, khoe môi Lâm Tú khẽ mỉm cười, mơ ước năng lực của Song Song cô nương lâu như vậy, hôm nay cuối cùng coi như đã lấy được như ý nguyện.

Sau khi về phòng Lâm Tú tốn rất nhiều thời gian mới an ủi được mẫu thân, phu nhân Bình An bá vừa rời khỏi đã có một bóng người từ bên ngoài bước vào, chính là Liễu Thanh Phong.

Hắn ta đi đến trước giường, hỏi Lâm Tú: "Lâm đại nhân, không sao chứ."

Lâm Tú cười nói: "Không chết được."

"Lâm đại nhân không sao thì tốt." Liễu Thanh Phong lúc này mới nói: "Lần này đến đây là muốn điều tra chuyện thích khách, có chút vấn đề muốn hỏi Lâm đại nhân, không biết bây giờ Lâm đại nhân có tiện không."

Lâm Tú gật đầu, nói: "Người hỏi đi."

Liễu Thanh Phong nhìn hắn hỏi: "Tại sao hôm nay Lâm đại nhân lại ra khỏi thành một mình, hơn nữa còn mặc y phục của hạ nhân Lâm phủ."

Chuyện này cũng không có gì đáng giấu diếm, Lâm Tú nói: "Liễu đại nhân hẳn cũng biết, cách đây không lâu ta cũng từng gặp phải chuyện ám sát, lần đó suýt chút nữa đã mất mạng, sau này ta cẩn thận hơn nhiều ra cửa luôn mang theo hộ vệ, lần này thực sự là do ở trong thành quá lâu. trong lòng phiền muộn muốn ra khỏi thành hít thở không khí, để không thu hút sự chú ý của người khác. ta cố ý thay đổi cách ăn mặc

còn rời khỏi từ cửa sau, không ngờ khi trở về thành lại xảy ra chuyện như thế."

Lý do này cũng hợp lý, Liễu Thanh Phong nhìn Lâm Tú nói: "Xem ra người muốn ám sát Lâm đại nhân vẫn luôn nhìn chăm chăm người."

Lâm Tú cũng là sau hôm nay mới ý thức được chuyện này, ở trong thành, nhất là sau khi hấn dời đến khu vực Đông Thành, độ khó để ra tay với hấn tăng lên rất nhiều, ngoài thành tất nhiên là địa điểm ám sát tốt nhất.

Lần duy nhất hấn ra khỏi thành đã gặp ngay thích khách, chỉ có một khả năng, đó chính là hành tung của hấn lúc nào cũng nằm trong tầm mắt của người khác.

Liễu Thanh Phong hỏi tiếp: "Lâm đại nhân có nghi ngờ ai không?"

Lâm Tú lắc đầu, tuy hấn không đắc tội với ai, nhưng vì tờ hôn ước kia người muốn hấn chết thật sự quá nhiều, vô số người đều có động cơ gây án, hoàn toàn không hoài nghi nổi.

Liễu Thanh Phong suy nghĩ một lúc, ánh mắt lại lần nữa nhìn về phía Lâm Tú nói: "Còn có một chuyện, ta rất tò mò"

Lâm Tú hỏi: "Chuyện gì?"

Liễu Thanh Phong nói: "Thân phận của thích khách ám sát Lâm đại nhân chúng ta đã tra rõ, người này tên Lưu Thanh là sát thủ có chút danh tiếng, tuy gã không thức tỉnh năng lực dị thuật nhưng lại sở hữu tu vi võ đạo Huyền giai thượng cảnh, làm sao Lâm đại nhân có thể phản sát được gã."

Hắn ta không dừng lại nói tiếp: "Theo ta được biết, năng lực dị thuật của Lâm đại nhân chỉ mới thức tỉnh hai tháng."

Thực lực sát thủ kia quả thật rất mạnh, chính diện đánh nhau, cho dù sức mạnh của Lâm Tú vượt xa người thường cũng không phải đối thủ của gã, thực lực chân chính của người này không yếu hơn Linh m.

Nếu không phải Lâm Tú lấy được sức mạnh sấm sét cách đó không lâu, vào thời khắc mấu chốt tranh thủ chút thời gian ngắn ngủi cho mình, hôm nay hẳn khó thoát khỏi tử kiếp.

Lâm Tú thở ra một hơi, nói: "Nói ra thì cũng coi như ta may mắn, không lâu trước đây ta đã lợi dụng nguyên tinh thức tỉnh dị thuật bằng lần thứ hai, hơn nữa võ đạo cũng dẫn khí thành công, khi một kiếm của sát thủ kia vung đến, ta đã ngưng kết giáp bằng trước ngực, hơi ngăn cản được thế kiếm chém xuống không để gã đâm trúng chỗ yếu hại, sau đó dẫn chân khí vào nắm đấm, toàn lực tấn công lồng ngực của người đó..."

Chương 157: Một quyền (3)

Những gì Lâm Tú miêu tả cũng không khác gì so với vết tích Liễu Thanh Phong nhìn thấy ở hiện trường.

Hiện trường có băng thừa còn sót lại, lồng ngực thích khách kia lõm xuống, trái tim vỡ nát, chính là nguyên nhân duy nhất khiến gã tử vong, nhìn qua quả thật là một trận phản sát tuyệt đẹp.

Nhưng trong đó lại có một lỗ hổng mấu chốt.

Guang mặt Liễu Thanh Phong lộ vẻ nghi ngờ nói: "Ta còn một điểm rất tò mò, thích khách kia sở hữu tu vi võ đạo không tầm thường, trong tình huống chân khí hộ thể, với tu vi võ đạo của Lâm đại nhân không thể một quyền đánh chết gã được, tại sao..."

Lâm Tú lắc đầu, ngắt lời hắn ta, nói: "Tại sao gã không dùng chân khí hộ thể ta cũng không biết, sợ rằng Liễu đại nhân chỉ có thể hỏi chính người đó..."

Thích khách kia đã chết, tất nhiên Liễu Thanh Phong không thể hỏi được, khả năng duy nhất chính là khi đối phương ám sát Lâm Tú đã rót tất cả chân khí vào binh khí, khiến chân khí trong cơ thể trống rỗng mới bị Lâm Tú phản sát.

Nhưng chuyện này lại mang đến một vấn đề mới, nếu người này rót toàn bộ chân khí vào binh khí, nhất định là ôm suy nghĩ một kích tất chết, chớp mắt khi đâm trúng Lâm Tú sẽ kích phát chân khí phá hoại lực phủ ngũ tạng của hắn, không thể nào cho Lâm Tú thời gian để phản kích.

Vụ án dường như rơi vào một vòng tuần hoàn chết.

Ánh mắt Lâm Tú bình tĩnh, trong lòng lại nổi lên gợn sóng.

Liễu Thanh Phong không hổ là người quan trọng nhất của lang trung đại nhân, mỗi một vấn đề đều chỉ thẳng đến điểm mấu chốt, nhưng hắn ta làm sao cũng không nghĩ ra, thích khách kia không phải không muốn lấy chân khí hộ thể, mà là không thể.

Con người từ khi gặp phải nguy cơ cho đến lúc đại não phán đoán nguy cơ để phản ứng cuối cùng chấp hành là chuyện cần thời gian, tuy thời gian đó không dài nhưng nhất định phải dài hơn thời gian dòng điện truyền đi.

Trong chớp mắt khi thanh kiếm của gã đâm trúng cơ thể Lâm Tú, cả người gã đã bị điện làm cho tê dại, đừng nói rút chân khí ngự kiếm ngay cả chân khí bám trên thân kiếm cũng không thể kích phát được, nếu gã dùng những thứ như gậy gộc, phi đao, sẽ không bị dẫn điện, hoặc không dùng ám khí tiếp xúc cơ thể, Lâm Tú sẽ chết chắc, nhưng trên đời có trăm ngàn loại binh khí, gã lại cố tình chọn kiếm...

Lâm Tú không giải thích cho hắn ta, Liễu Thanh Phong cũng không truy hỏi.

Dù sao thích khách kia đã chết, Lâm Tú cũng không bị thương, không gây ra hậu quả nghiêm trọng, hắn ta chỉ dặn dò Lâm Tú: "Lâm đại nhân, xem ra có người rất hi vọng người xảy ra chuyện, sau này người phải thật cẩn thận, nếu không cần thiết thì đừng ra khỏi thành, cho dù ở trong thành ra cửa cũng phải mang theo hộ vệ."

Lâm Tú ôm quyền nói: "Đa tạ Liễu đại nhân nhắc nhở."

"Nếu Lâm đại nhân không có việc gì, ta về nha môn trước." Liễu Thanh Phong gật đầu ra hiệu với Lâm Tú, lúc đi đến trước cửa, bước chân hơi khựng lại nói: "Nếu Lâm đại nhân có thời gian không ngại nghĩ thử xem, nếu người không cho ai biết hành tung của mình kẻ địch của người làm sao biết được, người giả dạng hạ nhân rời khỏi từ cửa sau liệu có ai nhìn thấy không."

Liễu Thanh Phong vừa nói xong, ánh mắt Lâm Tú khẽ nghiêm nghị.

Hắn giả dạng thành hạ nhân, rời khỏi Lâm phủ từ cửa sau, không chỉ một mình hắn biết.

Còn có một người.

Người này là hạ nhân của Lâm phủ, là một trong mười hạ nhân bộ hạ ban thưởng khi tấn tước cho Lâm phủ, khi đó gã quét tước chuồng ngựa ở hậu viện vừa khéo đụng phải Lâm Tú, lúc bấy giờ còn kinh ngạc một chút, Lâm Tú chỉ bảo gã giữ bí mật rồi không nghĩ nhiều nữa đã ra khỏi nhà.

Lâm Tú lập tức nói: "Đại Lục!"

Tôn Đại Lục vội vàng từ bên ngoài chạy vào, nói: "Thiếu gia, có chuyện gì!"

Lâm Tú trầm giọng nói: "Đi tìm Lâm Võ!"

Lâm Võ là tên của hạ nhân kia, những nha hoàn hạ nhân vào Lâm phủ đều được ban họ Lâm.

Tôn Đại Lục chạy nhanh ra ngoài, không lâu sau đã chạy trở về, trên mặt hắn ta tràn

ngập về chấn động, lấp bắp nói: "Thiếu, thiếu gia, Lâm Võ, Lâm Võ chết rồi!"

Lâm phủ, trong sương phòng của hạ nhân.

Liễu Thanh Phong kiểm tra thi thể nam tử trên mặt đất một lượt, nói: "Uống thuốc độc tự sát, xem ra gã đã chuẩn bị từ sớm."

Khi nhìn về phía Lâm Tú lần nữa, sắc mặt của hắn ta trở nên nghiêm túc nói: "Nếu bị người ta mua chuộc gã sẽ không làm đến bước này, ngay cả độc cũng chuẩn bị từ trước, sau khi Lâm đại nhân hồi phủ còn chưa điều tra gã đã quyết đoán tự sát, người này... hắn là tử sĩ mà người khác nuôi dưỡng."

Người có thể nuôi dưỡng tử sĩ, thân phận tuyệt đối không đơn giản, rất có khả năng là công hầu quyền thế ngập trời ở Vương Đô.

Liễu Thanh Phong nói: "Nếu Lâm đại nhân muốn tra ra hung thủ của vụ án này, sợ rằng phải bắt đầu tra từ thân phận người này, nhưng nếu những tử sĩ kia được thả ra ngoài, cho dù có điều tra đến cùng cũng không tra được gì, nước ở Vương Đô rất sâu, Lâm đại nhân hẳn hiểu rõ hơn ta."

Chương 158: Quý phi phần nộ (1)

Lâm Tú gật đầu, nói: "Đa tạ Liễu đại nhân nhắc nhở, vụ án này Thanh Lại ti không cần phí sức nữa."

Vụ án này, Thanh Lại ti không tra được.

Cho dù có thể điều tra, cũng không dám tra.

Trong tình huống bình thường, loại chuyện ám sát này, người bị nghi ngờ ngay lập tức hẳn là những kẻ mà mình đặc tội gần đây.

Khoảng thời gian này người duy nhất Lâm Tú đặc tội hẳn chính là Vĩnh Bình hầu, dù sao đại nhi tử sau này kế thừa tước vị của ông ta vì Lâm Tú mà bị phán xử lưu đày, ông ta có lý do để hận Lâm Tú.

Nhưng Lâm Tú cảm thấy, lần ám sát này không có liên quan đến Vĩnh Bình hầu.

Cho dù Vĩnh Bình hầu muốn ám sát hẳn, cũng có thể đợi đến khi sự việc hoàn toàn bình ổn lại rồi mới ra tay, nếu không chẳng phải sẽ giấu đầu lòi đuôi sao, bệ hạ vừa mới tấn tước cho Lâm gia, ông ta đã phải thích khách giết Lâm Tú, rõ ràng không coi hoàng đế ra gì.

Nhưng cũng có khả năng là Vĩnh Bình hầu biết người khác sẽ nghĩ như vậy, cho nên làm ngược lại, để người ta không biết suy nghĩ thật sự...

Điều thật sự khiến Lâm Tú loại bỏ hiềm nghi với Vĩnh Bình hầu, là lần ám sát này và lần ám sát trước đều có cùng một điểm chung, đều là sau khi Lâm Tú đặc tội với thể lực không dễ trêu chọc nào đó.

Lần trước hắn đắc tội Tần Thông lập tức bị ám sát, cho dù hắn xảy ra chuyện người đầu tiên bị nghi ngờ cũng là Tần gia.

Lần này hắn đắc tội Vĩnh Bình hầu, không quá vài ngày thích khách lại xuất hiện, nếu hắn chết hiềm nghi của Vĩnh Bình hầu là lớn nhất.

Hai lần ám sát quá giống nhau, rõ ràng là phong cách hành sự của cùng một người, tuy ở Vương Đô người biết Dương Tuyên vì Lâm Tú mới bị lưu đày rất ít, nhưng bộ khoái ở nha môn Đông Thành, còn có người của Mật Trinh ti, mấy trăm cấm vệ quân đều biết, người có lòng nếu muốn điều tra chuyện này không khó để biết được sự thật.

Hiện nay Lâm Tú nắm giữ tình báo quá ít, ngay cả đối tượng nghi ngờ tử tế cũng chẳng có.

Hoặc là nói người có thể nghi ngờ quá nhiều.

Hào môn quyền quý của Đại Hạ, có nhà nào không muốn lấy Triệu Linh Quân, trừ những người bên ngoài đã đề thân ra, còn có những kẻ trong bóng tối nổi lên tâm tư, hoàn toàn không thể biết được là ai ở sau lưng hãm hại hắn.

"Nha môn còn có việc, bản quan cáo từ trước." Liễu Thanh Phong chấp tay với Lâm Tú, nhưng muốn nói lại thôi.

Lâm Tú hỏi: "Liễu đại nhân còn có chuyện gì sao?"

Liễu Thanh Phong do dự hồi lâu, rốt cuộc hỏi: "Vụ án lần trước, rốt cuộc tại sao Lâm đại nhân nhìn ra Vương Nhị là hung thủ giết người?"

Lâm Tú kinh ngạc nói: "Người còn đang suy nghĩ vấn đề này à."

Liễu Thanh Phong nói: "Mấy ngày nay ta vẫn luôn dựng lại vụ án đó, tự cho rằng không bỏ lỡ bất kì manh mối nào, mong Lâm đại nhân giải thích nghi hoặc."

Lâm Tú nhún vai, nói: "Thật sự là đoán đây."

"Cáo từ!"

Liễu Thanh Phong vừa đi, phu phụ Bình An bá vào phòng, Chu Quân nắm chặt tay Lâm Tú nói: "Nhất định là vì hôn ước kia, chúng ta không cần hôn ước đó nữa, nữ nhi của Triệu gia, Lâm gia chúng ta lấy không nổi, nương không yêu cầu con điều gì, chỉ cầu cả đời này con có thể bình an, không bệnh tật không tai ương..."

Bình An bá cũng xụ mặt nói: "Cho dù khiến Triệu gia bất mãn, hôn ước này nhất định phải hủy bỏ!"

Xem ra trải qua hai lần ám sát, bọn hắc cũng dần dần ý thức được vài chuyện.

Thực ra người ở sau lưng sắp xếp thích khách, có cùng mục tiêu với Lâm Tú, bọn hắc đều không muốn thực hiện hôn ước giữa Lâm gia và Triệu gia, đáng tiếc kẻ đó không biết suy nghĩ của Lâm Tú, nếu không sẽ không có nhiều chuyện như vậy.

Giọng điệu Chu Quân kiên định nói: "Hủy, nhất định phải hủy, bây giờ chúng ta đến Triệu gia!"

Lâm Tú bất đắc dĩ vỗ tay bà, nói: "Nương, Linh m và phụ mẫu đi thăm người thân rồi, có thể phải mười ngày nửa tháng nữa mới

trở về, bây giờ người đến Triệu gia cũng vô dụng."

Sau khi Chu Quân tỉnh táo lại, sắc mặt có chút phức tạp, thở dài nói: "Năm đó khi lão thái gia định thân cho các con, ai cũng không ngờ Triệu gia sẽ xuất hiện kiêu nữ như vậy, ngay từ đầu ta và cha con còn vui mừng vì Lâm gia có người con dâu tốt như thế, sau này thiên phú của Linh Quân dần dần hiện rõ được bề hạ coi trọng, tước vị của phụ thân Linh Quân không ngừng tăng lên, người đề thân với Triệu gia càng lúc càng nhiều, khi đó chúng ta ý thức được hôn ước này thực ra không phải chuyện gì tốt..."

Lâm Tú nghe vậy, trong lòng khẽ động, hỏi: "Nương, có những ai đã đề thân với Triệu gia?"

Có lẽ kẻ đứng sau lên kế hoạch hai lần ám sát này chính là một trong số những gia tộc kia, biết được rốt cuộc là ai đã đề thân với Triệu gia, ít nhất hẳn có thể xác định vài mục tiêu chủ yếu.

Chương 159: Quý phi phần nộ (2)

Chu Quân suy nghĩ một lúc, nói: "Chỉ hoàng gia thôi đã có Thái tử, Triệu vương, Tề vương, Yên vương, trong hoàng tộc có thể tử của quận chúa Trường Bình, thế tử của quận chúa Giang Ninh, thế tử của quận chúa Ly Dương, thế tử của quận chúa Hà Giang, chín phủ quốc công đã có sáu phủ đến Triệu gia, còn có mười mấy hầu phủ..."

Lúc đầu Lâm Tú còn đêm, về sau trực tiếp từ bỏ.

Xác định được cái rắc, đây chẳng phải là người vợ quốc dân sao, là quyền quý đều muốn kết thân với Triệu gia, nói về mặt lý luận mấy người này đều có động cơ, bọn hắn đều mong hắn chết...

Hay lắm, hắn chính là kẻ thù của cả thế giới...

May mà lần này cuối cùng phụ mẫu cũng đứng về phía hắn.

Sau khi trải qua cảm xúc kích động ban nãy, Bình An bá cũng bình tĩnh lại, ông thở dài nói: "Chuyện này Triệu gia cũng rất khó xử, dù sao bọn hắn cũng là Nhất đẳng hầu, bất kể là ai hủy bỏ hôn ước này, bọn hắn nhất định sẽ bị chụp mũ không giữ lời hứa, danh dự gia tộc cũng bị ảnh hưởng..."

Câu này là sự thật.

Nếu Triệu gia hủy bỏ hôn ước, vậy thì người ta sẽ nói bọn họ không giữ chữ tín, trước đây khi hai nhà đều nghèo túng đã định ra hôn sự, bây giờ Triệu gia phát đạt bèn trở mặt không nhận người.

Nếu Lâm gia hủy bỏ hôn ước, mọi người sẽ nói là do Triệu gia ép buộc, nếu không phải bắt luận là ai hủy bỏ hôn ước người bị mắng cũng là Triệu gia, hôn ước này cũng sẽ không kéo dài đến tận bây giờ.

Người không có chữ tín sẽ không sống yên, đại gia tộc càng xem trọng chữ tín, do đó dù Triệu gia và Lâm gia không muốn thực hiện hôn ước, những quyền quý khác ở Vương Đô cũng không muốn, hôn ước này vẫn tồn tại cho đến nay.

Lúc này, Chu Quân như nghĩ đến chuyện gì đó, đột nhiên nói: "Ta từng đọc hôn thư, trong đó chỉ nói hai nhà Lâm Triệu liên hôn, cũng không nói cụ thể sẽ lấy ai, Triệu gia có hai nữ nhi, chúng ta không lấy Linh Quân, có thể lấy Linh m!"

Lâm Tú ngẩn ra một chút, sau đó chờ mong hỏi: "Có thể sao?"

Lâm Tú chưa từng xem hôn thư kia, không biết còn có thao tác này.

Nữ nhân chưa từng gặp mặt cũng không quen biết, Lâm Tú không muốn lấy, nhưng có người hấn từng gặp cũng quen biết, tuy Linh m hơi hung dữ một chút, nhưng địa vị của nàng trong lòng Lâm Tú, không ai có thể thay thế được.

Trừ phụ mẫu ở dị thế ra, có lẽ nàng là nữ tử duy nhất toàn tâm toàn ý đối xử tốt với Lâm Tú lại không cầu hồi báo.

Còn có một điểm rất quan trọng, thuộc tính của nàng và Lâm Tú giống nhau, lấy nàng về, hai người có thể ngày ngày tu hành, đêm đêm tu hành, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đều có thể tu hành...

Đợi một chút!

Lâm Tú bỗng nhiên biến sắc.

Vậy mà hẳn thật sự ảo tưởng cuộc sống sau khi thành hôn với Triệu Linh m, hơn nữa vừa nghĩ đến chuyện này trong lòng hẳn thể mà lại có sự hạnh phúc khó hiểu, đây có còn là Tiểu Bạch Long hoang dã theo chủ nghĩa chỉ làm không cưới, tiểu hoàng tử hộp đêm Lâm Tú nữa không?

Lâm Tú hiểu chuyện tình cảm nam nữ, cho nên hẳn cũng rõ ràng chuyện này có nghĩa gì.

Nghĩa là hẳn thích Linh m.

Không phải loại thích chơi chơi kia, hẳn thật sự đang suy nghĩ sống cùng Linh m, biết rõ Linh m sẽ không cho hẳn hái hoa ngắt cỏ, hẳn cũng đang nghiêm túc cân nhắc chuyện này.

Nếu là Linh m cho dù bảo hẳn hồi tâm sửa tính, cũng không phải không...

Lâm Tú bỗng nhiên bừng tỉnh, sau đó dẹp bỏ suy nghĩ đáng sợ này trong đầu, rồi cuộc từ khi nào hẳn đã trúng độc của Linh m vậy.

Đúng lúc này, Bình An bá lên tiếng, cắt ngang ảo tưởng của Lâm Tú.

Ông khẽ thở dài, lắc đầu nói: "Chuyện này tất nhiên là không được, từ sau khi Linh Quân và Tú Nhi sinh ra, hôn ước giữa hai người đã được thành lập, hôn ước này là nhắm vào hai người bọn nó, từ xưa đến nay làm gì có đạo lý tùy ý lựa chọn đối tượng."

Guơng mặt Chu Quân lộ vẻ kiên quyết, nói: “Bất kể thế nào, hôn ước này cũng phải hủy bỏ!”

Tình huống trước mắt có chút xấu hổ.

Hôn ước còn bày ra đó, hủy cũng không được, không hủy cũng không xong, cho đến nay Lâm Tú mới ý thức sự việc không đơn giản như hấn tưởng tượng.

Bất kể thế nào cũng phải chờ người của Triệu gia trở lại mới có thể quyết định, trước mắt Lâm phủ vẫn còn một chuyện cần giải quyết.

Hấn nhìn về phía phu phụ Bình An bá nói: “Cha, nương, con muốn trả khế ước bán thân của nha hoàn hạ nhân trong nhà lại cho bọn hấn, để bọn hấn tự mình mưu sinh.”

Tôn Đại Lực, lão Hoàng, A Nguyệt và Vương thẩm, đã ở Lâm gia rất nhiều năm, hiểu rõ gốc rễ, Lâm Tú tuyệt đối tin tưởng.

Nhưng những hạ nhân mà bộ hạ ban cho sau này, Lâm Tú không tin được.

Hấn không thể cam đoan, trong số bọn hấn liệu còn có ai giống Lâm Võ, là kẻ nằm vùng mà người khác sắp xếp vào Lâm gia hay không.

Chương 160: Quý phi phần nộ (3)

Để đề phòng lỡ như, dứt khoát đuổi hết tất cả, cho bọn hần một khoản tiền thôi việc, để bọn hần thoát khỏi nô tịch, nhất định bọn hần cũng sẽ không oán trách Lâm phủ điều gì.

Phụ phụ Bình An bá hiển nhiên cũng nghĩ tới chuyện này, Chu Quân gật đầu nói: "Chuyện trong nhà, con làm chủ là được."

Rất nhanh Lâm Tú triệu tập chín nha hoàn hạ nhân trong sân, nói với bọn hần quyết định của mình, những hạ nhân đó đều không cảm thấy mất mát gì, ngược lại còn có chút hưng phấn.

Những người như bọn họ, rất nhiều người đều là gia quyến của quan lại phạm tội khi trước, bởi vì biến cố gia tộc mới bị sung làm nô tịch, cũng là người từng làm chủ nhân có ai muốn cả đời phải hầu hạ người khác đâu.

Hôm nay có cơ hội lấy lại tự do, tất nhiên cực kì hưng phấn.

"Đa tạ thiếu gia, đa tạ thiếu gia!"

Sau khi ngàn ân vạn tạ Lâm Tú, bọn họ thu dọn hành lý cầm lấy tiền thôi việc, vui vẻ phấn chấn ra phủ, Lâm Tú nói với A Nguyệt bên cạnh: "A Nguyệt tỷ, vẫn phải vất vả cho mọi người mấy ngày nữa, ta sẽ nhanh chóng tìm những người đáng tin đến giúp tỷ."

A Nguyệt vội vàng nói: "Thiếu gia nói gì vậy, ta không vất vả không vất vả, chuyện này vốn dĩ là chức trách của ta."

Lâm Tú cũng không khách sáo với nàng nữa, mấy người các nàng đều không rời bỏ khi Lâm phủ nguy nan, Lâm Tú đã sớm đổi xử với bọn hắn như người nhà.

Giải quyết xong tai họa ngầm hạ nhân trong nhà, Lâm Tú đến sương phòng của Song Song cô nương.

Song Song cô nương vẫn chưa tỉnh lại, đáng về nàng khi ngủ phá lệ yên tĩnh, thực ra Lâm Tú có chút áy náy và xin lỗi nàng, dù sao ngay từ lúc bắt đầu, hắn tiếp cận nàng đã không có ý tốt, mà nàng lại là cô nương đơn thuần nhất, thuần khiết nhất mà Lâm Tú từng gặp ở hai kiếp.

Khác với loại trà xanh tâm tư kín đáo như Tiết Ngung Nhi, nàng một lòng muốn trở thành danh y, xem cứu người chữa thương là nhiệm vụ của mình, so sánh với phẩm cách cao thượng cùng lý tưởng của nàng, rất nhiều người bao gồm cả Lâm Tú đều có vẻ dơ bẩn.

Khi Song Song cô nương thức dậy đã là ban đêm.

Đây là biểu hiện bình thường của việc cạn kiệt thể lực và nguyên lực, trước đây khi Lâm Tú bị Linh m áp bức, mỗi ngày cũng ngủ đến trời tối.

Bạch Song Song từ trên giường ngồi dậy, nhìn sắc trời cuống quýt nói: "Đã trễ như vậy rồi, ta phải nhanh chóng về nhà..."

Lâm Tú đi đến trước giường, đưa chén canh gà cho nàng nói: "Bên ngoài đã đến giờ giới nghiêm, sợ là đêm nay Song Song cô nương phải ở lại đây rồi, cô đừng lo lắng, ta đã cho người thông báo cho nhà cô rồi,

đây là canh gà ác nướng ta hầm suốt hai canh giờ, bà cố ý bảo ta mang đến cho cô bồi bổ cơ thể."

Bạch Song Song xấu hổ nhận chén canh gà trong tay Lâm Tú nói: "Làm phiền mọi người rồi."

Lâm Tú cười nói: "Người nên nói làm phiền là ta mới phải, hôm nay cô ở nhà ta nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta cùng nhau tiễn cung."

Bạch Song Song gật đầu, uống từng ngụm nhỏ canh gà trong chén, chờ sau khi nàng uống xong, Lâm Tú nhận cái chén không nói: "Cô nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì có thể gọi ta."

Sau khi rời khỏi phòng của Song Song cô nương, Lâm Tú quay đầu nhìn thấy bóng người đang đứng sau lưng hắn.

Hắn lập tức bị dọa giật mình, hỏi: "Nương, người ở đây làm gì vậy?"

Chu Quân thăm dò nhìn vào trong phòng, sau đó kéo Lâm Tú sang một bên, nhỏ tiếng hỏi: "Vị cô nương này là thiên kim nhà ai, các con có quen không, trong nhà nàng ấy có những ai, đã có hôn phối chưa..."

Lâm Tú nhìn dáng vẻ của bà biết ngay bà đang xem xét con dâu cho mình, bất đắc dĩ nói: "Nương, người hiểu lầm rồi, Song Song cô nương là bằng hữu của con, giữa chúng con không có gì cả."

Chu Quân nói: "Bất kỳ chuyện gì cũng từ không đến có, ta thấy vị cô nương này không tệ, nếu gia thế nàng ấy trong sạch, cũng không phải không được..."

“Được rồi nương, con còn có việc, về phòng trước, người cũng nghỉ ngơi sớm đi...”

Để tránh bà lại nói thêm gì nữa, Lâm Tú quyết đoán chuẩn về phòng mình.

Hắn thật sự không có chút suy nghĩ nào với Song Song cô nương, tuy nàng cũng rất xinh đẹp nhưng không phải loại hình Lâm Tú thích, Song Song cô nương là kiểu loli, tuổi tác nàng tương đương với Linh m và công chúa Minh Hà, trời sinh đã có gương mặt trứng ngỗng mịn màng, khiến cho nàng nhìn qua còn nhỏ hơn tuổi tác thực tế.

Kiểu Lâm Tú thích là ngự tử như Thái Y và Tần Uyển, nhất là Tần Uyển, quả thật là đỉnh cao của ngự tử, Lâm Tú cũng coi như trải nghiệm phong phú, rất có định lực, nhưng khi gặp nàng cũng không kiềm được mạnh động.

Một đêm không mộng寐.

Sáng sớm hôm sau, Song Song cô nương khôi phục nguyên lực, lại giúp Lâm Tú chữa trị thêm một lần nữa, sau khi kết thúc, vết thương bị đâm xuyên có chút khủng khiếp trên vai của Lâm Tú đã hoàn toàn khép lại, không hề lưu lại vết sẹo nào.

Chương 161: Quý phi phần nộ (4)

Điều này khiến Lâm Tú chặc chặc mấy tiếng lấy làm kỳ diệu, cũng có chút kích động và hưng phấn.

Bởi vì năng lực này hẳn cũng có.

Đương nhiên, hiệu quả chữa trị Lâm Tú sử dụng không thể tốt như Song Song cô nương được.

Dù sao hẳn mới thức tỉnh hai lần, Song Song cô nương nhìn qua đáng yêu ngây ngô, thiên phú tu hành lại không thấp, năng lực cũng đã thức tỉnh bốn lần, là ngôi sao hi vọng của Thái Y Viện.

Không chỉ như vậy, trị liệu là năng lực Huyền giai, Song Song cô nương đã tu hành đến tận cùng, nếu đời này nàng vẫn còn đột phá, năng lực này cũng sẽ bước vào Địa giai.

Vết thương đã khép lại, nhưng cơ thể Lâm Tú vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, cần tĩnh dưỡng một khoảng thời gian.

Cùng Song Song cô nương dùng bữa sáng ở nhà xong, Lâm Tú bèn tiến cung với nàng, đưa nàng đến Thái Y Viện, mình thì đi về phía hậu cung.

Vào hậu cung, một tiểu thái giám đi theo hẳn một tắc không rời, tuy nói Lâm Tú có thể tự do ra vào nơi này, nhưng chỗ có thể đi chỉ giới hạn ở cung Trường Xuân của Quý phi nương nương mà thôi.

Lúc hẳn đi vào cung Trường Xuân, Quý phi nương nương đang ngắm hoa trong sân, linh sủng trong lòng nàng nhìn thấy Lâm Tú, bèn bỏ qua Quý phi nương nương bay về phía Lâm

Tú, nhào vào lòng hắn, chất vấn hắn tại sao hôm qua không đến thăm nó.

Dựa theo thời gian đã hẹn, tối qua Lâm Tú phải đến nhưng vì chuyện ám sát mà đành trì hoãn.

Quý phi nương nương cũng không vui nhìn Lâm Tú hỏi: "Hôm qua người chạy đi đâu vậy, bốn cung và Niếp Niếp đợi người ở đây suốt một ngày."

Với tính cách bình thường của nàng, nếu có ai dám cho nàng leo cây, lúc này đã bị kéo xuống đánh từ lâu, nhưng đối với Lâm Tú, Quý phi yêu thích từ tận đáy lòng, tất nhiên sẽ khoan dung hơn một chút.

Lâm Tú giải thích: "Hồi Quý phi nương nương, hôm qua vốn muốn đến đây, nhưng vì bị thích khách ám sát suýt mất mạng, nên đành ở nhà nghỉ ngơi một ngày."

"Cái gì?" Quý phi nghe vậy, mày liễu cau chặt, phần nộ hỏi: "Ám sát, ai làm, người có bị thương không?"

Lâm Tú nói: "Tạ Quý phi nương nương quan tâm, không bị thương chỗ yếu hại, sau khi Song Song cô nương chữa trị hai lần, đã không còn gì đáng ngại nữa."

Quý phi cau mày nói: "Bản lĩnh của Song Song bốn cung hiểu rõ, ngay cả nàng cũng phải chữa trị hai lần, xem ra không phải vết thương nhẹ, rốt cuộc là ai muốn hại người, bốn cung không tha cho hắn!"

Lâm Tú lắc lắc đầu nói: "Thích khách kia đã chết, tạm thời không điều tra được."

Quý phi nương nương suy nghĩ một lúc, nói: "Nhất định là Vĩnh Bình hầu kia, ông ta muốn báo thù cho nhi tử, người cứ chờ ở

đây, bốn cung đi tìm bệ hạ, chỉ là Nhất đẳng hầu nhỏ nhoi thật đúng là vô pháp vô thiên mà!”

Lâm Tú vội vàng nói: “Quý phi nương nương bớt giận, Vĩnh Bình hầu hẳn không ngốc như vậy, nhi tử của ông ta bị lưu đày không đến mấy ngày, lúc này ông ta ra tay, chẳng phải không đánh đã khai sao...”

Quý phi nương nương không hề ngừng bước chân ra khỏi cung Trường Xuân, vẫn nổi giận đùng đùng nói: “Cho dù không phải ông ta, cũng phải tra ra kết quả, người của bốn cung cũng dám động, bọn hắn thật sự chán sống rồi!”

Ngự thư phòng.

Hạ Hoàng đang nghe mấy vị đại thần bẩm báo công việc của các bộ, lại bị Quý phi nương nương nổi giận đùng đùng bước vào cắt ngang, sau khi nghe nàng nói rõ nguyên nhân sự việc, an ủi nói: “Bớt giận, bớt giận, chuyện này trẫm sẽ điều tra đến cùng, cho nàng một đáp án hài lòng.”

Có được lời hứa của Hạ Hoàng, cơn giận của Quý phi nương nương mới giảm được một chút, hài lòng rời khỏi ngự thư phòng.

Lúc này, một vị đại thần không nhịn được bước về trước nói: “Bệ hạ, đây là ngự thư phòng, là nơi bệ hạ và thần tử thương thảo triều sự, Quý phi nương nương lại tùy ý xông vào như thế, thực sự là, thực sự là không ra gì, mong bệ hạ quản thúc Quý phi nương nương nhiều hơn...”

Hạ Hoàng “quản thúc” liếc nhìn ông ta nói: “Nếu trẫm có thể quản thúc đã quản từ sớm còn cần người ở đây nói sao, Vương thị

lang, trầm phải nhắc nhở người, nữ nhi người mấy tháng trước mới được tiến cung làm Quý nhân, nếu Quý phi nương nương biết người ở đây nói xấu nàng ấy, người cảm thấy sau này nữ nhi người còn có ngày lành không."

Vương thị lang ngăn ra một lúc, sau đó lộ vẻ chính nghĩa, hiên ngang lẫm liệt nói: "Quá đáng, thật quá đáng, Bình An bá là Nhị đẳng bá do bộ hạ mới tấn phong, vậy mà có người dám ám sát nhị tử của ông ta, đây chẳng phải là coi thường bộ hạ, coi thường triều đình sao, nghiêm ngặt điều tra, nhất định phải nghiêm ngặt điều tra!"

Một khắc sau, mấy vị đại thần rời khỏi ngự thư phòng, Hạ Hoàng đi đến chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, trầm giọng nói: "Chu Cẩm."

Một bóng người từ sau cây cột bước ra, không đợi Hạ Hoàng hỏi đã chủ động nói: "Hồi bộ hạ, Mật Trinh ti đã điều tra chuyện này, nhưng nhất định sẽ không có kết quả, hai lần ám sát nhắm vào Lâm Tú, được phân phát lần lượt thông qua hai tổ chức sát thủ, loại phân phát nhiệm vụ ám sát này, người thuê sẽ không để lộ tin tức của mình, ngay cả bản thân thích khách cũng không biết, chúng ta cũng không tra được..."

Chương 162: m thâm bảo vệ (1)

Sau đó hấn ta suy nghĩ một lúc hỏi: "Liệu có phải là Vĩnh Bình hầu không?"

Hạ Hoàng nghĩ cũng không thềm nghĩ nói: "Không phải, nếu ông ta chỉ có chút bản lĩnh ấy, sẽ không giữ được gia nghiệp Dương gia lớn như vậy, xem ra có người rất muốn phá hoại hôn ước kia, người nói xem, sẽ là ai đây..."

Chu Cẩm tự hỏi một lúc, sau đó cười khở một tiếng nói: "Đoán không ra, quá nhiều người Vương Đô đều muốn hấn chết, lão nô nói thật, hấn có thể sống đến bây giờ, quả thật chính là kỳ tích..."

Hạ Hoàng nói: "Còn không phải bởi vì vị kia của Triệu gia sao, ngay cả mấy nhi tử của trẫm cũng muốn tranh giành, có nhà nào không động tâm chứ, trước đây thái độ Triệu gia không rõ thì cũng thôi, bây giờ Triệu gia cũng có ý thúc đẩy chuyện này, có vài người ngồi không yên rồi..."

Chu Cẩm trầm mặc một lúc nói: "Chuyện này hấn sẽ không tra được kết quả, chỗ Quý phi nương nương phải ăn nói thế nào?"

Hạ Hoàng suy nghĩ một lúc nói: "Cứ nói đúng sự thật, Quý phi không phải người cố tình gây sự, ngoài ra tăng cường gấp đôi lực lượng tuần tra gần Lâm phủ, bảo người Mật Trinh ti âm thâm bảo vệ hấn..."

Khi nói xong câu cuối cùng, hấn ta thản nhiên liếc Chu Cẩm nói: "Trẫm không muốn hấn xảy ra chuyện, đã hiểu chưa?"

Lâm Tú ở cung Trường Xuân một lúc, Quý phi nương nương đã trở lại, nàng nói với Lâm

Tú bệ hạ đã hứa nhất định sẽ tra rõ chuyện này, bảo hấn yên tâm dưỡng thương, ở nhà chờ tin tức là được.

Sau đó Lâm Tú ở cung Trường Xuân nửa canh giờ, chủ yếu là trò chuyện với tên nhóc kia một lúc, hỏi nó mấy ngày nay muốn ăn gì, liệt kê cho nó một phần thực đơn, ăn no ngủ say còn có người trò chuyện, cũng có thể làm nhạt bớt một chút nỗi buồn khi rời xa quê hương.

Sau đó thuận tiện dĩ Quý phi nương nương vui vẻ, có một vài phương diện nàng cũng không khác gì vật nhỏ kia, đều bị nhốt trong thâm cung cần có người trò chuyện, cung nữ hoạn quan bên cạnh quá tôn kính nàng, Lâm Tú lại càng cởi mở hơn một chút, hơn nữa hấn hiểu tâm tư nữ nhân, biết nàng muốn nghe cái gì, không muốn nghe cái gì, bắt đầu từ khi Lâm Tú đến cung Trường Xuân, tiếng cười đùa vui vẻ nơi này chưa từng ngừng lại.

Không bao lâu sau, Quý phi nương nương bèn che mặt nói: "Không được không được rồi, hôm nay bản cung không thể cười nữa, còn cười nữa sẽ có nếp nhăn mất, lúc người xuất cung thuận tiện đến Thái Y Viện một chuyến, bảo Song Song đến chỗ bản cung..."

Rời khỏi cung Trường Xuân, Lâm Tú đi đến Thái Y Viện trước.

Song Song là viện y của Thái Y Viện, cũng chính là thái y thực tập, trừ thân phận này ra nàng còn là y nữ thiếp thân của các nương nương hậu cung, cung phi đầu đầu choáng váng gì đó sẽ tìm nàng trước tiên.

Dù sao năng lực dị thuật của nàng cũng bày ra đó, chỉ cần có bệnh tật gì trong người

nàng đều có thể tay đến bệnh trừ.

Lâm Tú còn biết sở dĩ các nương nương trong cung bảo dưỡng tốt như vậy cũng có công lao của nàng, năng lực của nàng không chỉ chữa trị còn có thể dưỡng nhan chăm sóc da, khiến tế bào duy trì sức sống.

Vết thương của Lâm Tú có thể nhanh chóng khép lại chính là vì nguyên lý này.

Lâm Tú nói Quý phi nương nương và công chúa Minh Hà thoát nhìn như tỷ muội không phải không có căn cứ, nàng khoảng ba mươi rồi mà làn da vẫn tốt đến kinh người, non mềm như có thể véo ra nước, có thể những thiếu nữ mười bảy mười tám đương độ thanh xuân kia cũng không thể so được với nàng về mặt này.

Nói ra thì Lâm Tú bây giờ cũng có năng lực đó.

Chẳng qua năng lực của hần không tiện bại lộ, nếu không chỉ dựa vào bản lĩnh diệu thủ hồi xuân này, đừng nói mấy gốc cây sọ là cả khu rừng cũng sẽ chủ động chạy về phía hần.

Phàm là nữ tử, ai cũng không thể chống lại dụ dỗ thanh xuân bất lão, dung nhan trường tồn.

Từ Thái Y Viện ra ngoài, Lâm Tú phát hiện một bóng người đang chờ bên ngoài.

Chính là đại thái giám Chu Cẩm bên cạnh Hạ Hoàng.

Lâm Tú ôm quyền nói: "Chào Chu tổng quản."

Chu Cẩm gật đầu nói: "Chuyện của người bộ hạ đã biết, sau này cẩm vệ quân sẽ tăng cường phòng vệ gần nhà của người, Mật

Trình ti cũng sẽ phái người âm thầm bảo vệ người, nếu người gặp phải phiền phức không thể giải quyết, có thể cầu xin sự giúp đỡ của Mật Trình ti, đương nhiên tiền đề là người khác gây phiền phức cho người trước."

Trong lòng Lâm Tú hiểu rõ, ôm quyền nói: "Tạ long ân của bộ hạ."

Sau đó hắn lại nói: "Chuyện ám sát lần này, có người sắp xếp tử sĩ vào Lâm phủ."

Nha hoàn hạ nhân trong cung ban thưởng là do Nội Vụ ti quản lý, cũng chỉ có người trong cung mới có thể tra được con đường này.

Chu Cẩm lắc đầu nói: "Vô ích thôi, Nội Vụ ti cũng tuyển người bên ngoài, gia tộc và thế lực có thể sắp xếp người vào Nội Vụ ti nhiều không đếm xuể, Mật Trình ti cũng đã tra qua, không thu hoạch được gì cả."

Chương 163: m thâm bảo vệ (2)

Nếu đã như vậy, Lâm Tú cũng không còn chuyện khác, ôm quyền nói: "Đa tạ Chu tổng quản."

Chu Cẩm phát tay sau đó đi mất.

Thật đúng là không uổng phí ôm cái đùi lớn của Quý phi nương nương, có những sự sắp xếp kia sau này Lâm Tú không cần lo tính mạng bị uy hiếp nữa, tuy riêng tư và tự do của hắn có thể sẽ ít đi một chút, nhưng so với tính mạng những chuyện bất tiện kia hoàn toàn không đáng là gì.

Khi Lâm Tú ra khỏi cửa cung, nhìn thấy Tôn Đại Lực đang chờ ở đó.

Lâm Tú nhìn hắn ta, kinh ngạc nói: "Ban ngày ban mặt, ngươi ở đây làm gì?"

Sau khi chuyển nhà, khoảng cách giữa Lâm gia và hoàng cung chỉ có một con đường, đi mấy bước là tới, hơn nữa con đường này đầy rẫy cấm vệ quân, thích khách đầu óc không bình thường mới lựa chọn ra tay ở đây, không cần Tôn Đại Lực đi theo sau lưng hắn nữa.

Tôn Đại Lực lắc đầu, kiên định nói: "Bắt đầu từ bây giờ, thiếu gia ở đâu, ta sẽ ở đó!"

Ngày hôm qua Lâm Tú bị ám sát, hắn ta không ở bên cạnh, điều này khiến Tôn Đại Lực thân là hộ vệ rất áy náy, Lâm Tú cũng nhìn ra tâm tư của hắn ta, vỗ vai hắn ta nói: "Được rồi, ngươi muốn theo thì cứ theo đi."

Đang muốn cùng Tôn Đại Lực trở về thì một chiếc xe ngựa chạy đến, dừng bên cạnh Lâm

Tú.

Tôn Đại Lục lập tức làm ra tư thế cảnh giác, bảo vệ Lâm Tú sau lưng.

Lúc này, bên trong xe ngựa truyền đến giọng nói trầm âm: "Không cần căng thẳng, bản hầu không có ác ý."

Lâm Tú ôm quyền với xe ngựa hỏi: "Dám hỏi các hạ là..."

Bên trong xe lại truyền đến giọng nói: "Lão phu Vĩnh Bình hầu, đã ở đây đợi người rất lâu rồi."

Về mặt Lâm Tú có chút bất ngờ, trước đó không lâu hắn đắc tội Vĩnh Bình hầu, trưởng tử Dương Tuyên của đối phương vì hắn mà bị đày ra khỏi kinh, hơn nữa hôm qua Lâm Tú vừa bị ám sát, Vĩnh Bình hầu có hiềm nghi là người chỉ thị phía sau nhất, trong tình huống này ông ta còn ngang nhiên ở đây đợi hắn, rốt cuộc có ý gì.

Bên trong xe trầm mặc một lúc, giọng nói kia lại vang lên lần nữa: "Tin tức người bị ám sát, bản hầu đã nghe nói, trong trận tranh đấu giữa người và Tuyên Nhi, hắn thất bại thảm hại, cho thấy rõ tâm cơ mưu trí của người vượt xa hắn, người hắn có thể nhìn ra chuyện này không liên quan đến bản hầu."

Lâm Tú nhún vai, cười nói: "Vậy cũng chưa chắc, ai mà biết hầu gia có phải đang tương kế tựu kế không."

Người trong xe cũng bật cười, nói: "Ai nấy đều nói nhi tử của Bình An bá trời sinh tính cách tầm thường, hôm nay gặp mặt mới biết lời đồn vô căn cứ, hôm nay bản hầu gặp người không có ý khác, chỉ không muốn

bị người khác coi là con cò, Tuyên Nhi chủ động khiêu khích, bại trong tay người, đó là do kỹ năng của hắn không bằng người ta, không trách người khác được."

Vừa dứt lời, ông ta lại chậm rãi nói:
"Mười mấy năm trước, quả thật bản hầu có suy nghĩ muốn kết thân với Triệu gia, nhưng lúc đó sự trưởng thành của đích nữ Triệu gia không nhanh như vậy, nhiều năm sau, bản hầu đã ý thức được địa vị của phủ Vĩnh Bình hầu muốn cưới vị thiên kiêu kia quả thật là nằm mơ giữa ban ngày, cũng đã chặt đứt suy nghĩ kia, tiếc rằng khi còn bé Tuyên Nhi từng gặp cô nương kia một lần, từ đó kinh ngạc trước vẻ đẹp, một lòng ái mộ, vì thế thậm chí đã làm ra một vài chuyện không lý trí, có điều hắn đã trả giá cho hành vi của mình, ân oán giữa hai người các người, chỉ giới hạn trong hai người các người, không liên quan đến hai nhà Lâm Dương."

Nói xong mấy lời này, xe ngựa chậm rãi chạy đi.

Thực ra Lâm Tú cũng không nghi ngờ Vĩnh Bình hầu, trên thực tế hắn không cho rằng lần ám sát này là do ông ta làm, sự xuất hiện của Vĩnh Bình hầu tỏ rõ thái độ, phủ Vĩnh Bình hầu sẽ không vì chuyện lần trước mà báo thù hắn, mặc kệ trong lòng ông ta có phải nghĩ như vậy hay không, chỉ riêng thái độ và tầm nhìn này đã khiến Lâm Tú nhìn ra Nhất đẳng hầu không giống những tiểu quyền quý khác.

Tôn Đại Lực đứng bên cạnh Lâm Tú hỏi:
"Thiếu gia, bây giờ chúng ta về nhà sao?"

Lâm Tú lắc đầu nói: "Không về nhà, đến Lê Hoa Uyển."

Thừa dịp Linh m về nhà bà ngoại, nhất định có thể ăn chơi thì ăn chơi, có thời gian nghe khúc thì đi nghe khúc, một khi nàng về Vương Đô, nghênh đón hẳn chỉ có áp bức không có ngày đêm...

Lê Hoa Uyển.

Chủ gánh hát lần này nhìn thấy Lâm Tú còn nhiệt tình hơn so với khi trước, chủ động nói: "Thải Y ở chỗ cũ trên lầu, công tử cứ lên tìm nàng là được."

Nhã các lầu hai là nơi bình thường các cô nương hát mệt sẽ nghỉ ngơi, mỗi người đều có căn phòng chuyên dùng cho mình.

Trong phòng của Thải Y, còn có một tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi đang luyện giọng với Thải Y, nhìn thấy Lâm Tú bước vào, nàng nói với tiểu cô nương: "Muội trở về trước đi, xuống dưới luyện nhiều thêm một chút, sau khi luyện nhuần nhuyễn mới không phạm lỗi."

Chương 164: m thâm bảo vệ (3)

"Đa tạ Thái Y tỷ tỷ."

Tiểu cô nương mỉm cười với nàng rồi nhảy nhót chạy ra ngoài.

Lâm Tú đi đến trước bàn ngồi xuống, hỏi: "Sao rồi, gần đây làm ăn vẫn tốt chứ?"

Thái Y cười nói: "Cũng như trước kia thôi, chỉ là mấy ngày trước đóng cửa bị ảnh hưởng một chút, có điều đã khôi phục lại rồi."

Lâm Tú lại hỏi: "Ta vừa thấy chủ gánh hát cau mày nhăn nhó, có phải gặp khó khăn gì không, có người gây phiền phức cho hí lâu sao?"

Thái Y nhìn Lâm Tú nói: "Lần trước Đông Thành lệnh đại nhân đích thân đến đây, hung hăng dạy dỗ những kẻ lưu manh vô lại thường đến đây gây chuyện, bây giờ nào có ai còn dám gây phiền phức cho chúng ta nữa, là công tử bảo Đông Thành lệnh làm vậy phải không."

Lâm Tú không phủ nhận nói: "Ta chỉ thuận miệng nhắc một câu, bảo hấn ta để ý chỗ này nhiều hơn, nếu Lê Hoa Uyển đóng cửa, ta biết đi đâu nghe khúc đây."

Thái Y cười nói: "Hí lâu ở Vương Đô ít nhất cũng có mấy chục chỗ, nhiều nơi lớn hơn cả Lê Hoa Uyển, hơn nữa còn có nhiều đào kép nổi tiếng, sao công tử lại không có chỗ nghe khúc chứ."

Lâm Tú nhìn nàng nói: "Nhưng nơi đó không có cô nương."

Những lời này khiến cho Thái Y ngo ngác tại chỗ, rất nhanh đã lấy lại tinh thần,

guơng mặt xinh đẹp không biết khi nào nổi lên rặng mây đỏ, nhỏ tiếng nói: "Giọng ca của Thái Y vụng về, không, không so được với người ta."

Lâm Tú nói: "Cho dù các nàng có hát hay hơn nữa, ta vẫn thích giọng của Thái Y cô nương, thật sự muốn cả đời đều có thể nghe Thái Y cô nương xướng khúc."

Hai câu nói của Lâm Tú khiến Thái Y cúi đầu, mặt nàng đỏ rực, trong lòng như có nai con chạy loạn, không nhịn được suy đoán, rốt cuộc công tử có ý gì...

Không có phong cảnh nào đẹp hơn nữ tử thẹn thùng đỏ mặt, tuy kiếp trước Lâm Tú từng có vô số nữ nhân, nhưng loại thẹn thùng này cũng chỉ nhìn thấy trên guơng mặt mỗi tình đầu.

Những nữ tử gặp được sau này, đương nhiên cũng sẽ đỏ mặt, nhưng rất nhiều lúc đều là giả vờ, Lâm Tú nhìn thấu mà không nói ra.

Bởi vì mỗi khi các nàng ra vẻ thẹn thùng, Lâm Tú nhìn ánh mắt của các nàng, nói thích các nàng cũng là giả vờ, mọi người đều cùng một loại người, ai lại xem là thật.

Nhưng mà Thái Y thì khác.

Nhất là vẻ diu dàng cúi đầu, như đóa hoa sen dưới nước thẹn thùng không chịu được gió lạnh, nữ tử như vậy sẽ khiến người ta không nhịn được muốn yêu thương và che chở.

Bởi vì Linh m và tồ hôn ước kia, mấy ngày nay Lâm Tú rất khắc chế, không trêu chọc tiểu cô nương khắp nơi, nhưng đến chỗ Thái Y, mỗi lần hấn đều không chịu được muốn

chọc ghẹo, chính là để nhìn thấy dáng vẻ đỏ mặt thẹn thùng của nàng.

Thấy nàng ngượng ngùng không nói, Lâm Tú mới nói sang chuyện khác: "Cho nên Lê Hỏa Uyển của mọi người nhất định phải mở tiếp, nếu không nguyện vọng cả đời muốn nghe thấy giọng hát Thái Y cô nương của ta sẽ thất bại, nói đi, mọi người gặp khó khăn gì, chỉ cần có thể giúp, ta nhất định sẽ giúp mọi người."

Thái Y lấy lại tinh thần, sau đó nói: "Thực ra vẫn là chuyện tiền bạc, tiền thuê mỗi tháng ở chỗ này không ít, tiền hí lâu kiếm được phần lớn đều để thanh toán tiền thuê, những phần khác, cũng phải duy trì cuộc sống của gánh hát, chủ gánh hát thiện tâm, thu lưu không ít hài tử không nhà không cửa, vốn muốn dạy các nàng hát hí khúc, sau này cho các nàng cái nghề mưu sinh, nhưng việc làm ăn của hí lâu bình thường, lại có nhiều người cần ăn cơm như vậy, trước mắt thu không bằng chi..."

Nghề hí lâu này cũng là kết cấu của kim tự tháp.

Những đào kép nổi tiếng trên đỉnh cao nhất, mỗi lần ra sân khấu đều có giá cả xa xỉ, nhưng phần lớn các gánh hát cũng chỉ miễn cưỡng đủ sống.

Sau khi nghe Thái Y nói xong, trong lòng Lâm Tú đột nhiên xuất hiện một ý tưởng.

Hắn nhìn về phía Thái Y nói: "Nếu chỉ muốn giúp các nàng sau này có thể sinh sống, chỉ bằng để các nàng đến Lâm phủ, vừa khéo nhà ta cần tuyển một số hạ nhân, không yêu cầu các nàng biết cái gì, chỉ cần các nàng

thông minh một chút, có thể bung trà rót nước, dọn dẹp quét tước là được."

Vì suy nghĩ cho sự an toàn, hôm nay Lâm Tú mới vừa đuổi hạ nhân trong nhà đi, nhưng kéo dài cũng không phải chuyện tốt, chỉ có hai người A Nguyệt và Vương thẩm, những việc lật vật trong nhà đều làm không xuể.

Những tiểu cô nương gánh hát thu dưỡng, nền tảng sạch sẽ, có thể yên tâm dùng người, vừa giải quyết vấn đề của Lâm phủ lại có thể giảm bớt áp lực cho Lê Hoa Uyển, chẳng phải là vẹn cả đôi đường sao.

Thải Y suy nghĩ cũng có chút kích động hỏi: "Các nàng có thể sao?"

Lâm Tú gật đầu nói: "Có thể, vào Lâm phủ, các nàng không cần nhập nô tịch, tiền công trả theo tháng, khi nào muốn đi cũng được, sau khi ở Lâm phủ vài năm, nếu các nàng muốn rời đi, ta sẽ cho các nàng một khoản tiền thôi việc hậu hĩnh, đến lúc đó bất kể các nàng xem là đồ cưới cũng được, hay là tự mình làm ăn nhỏ cũng tốt."

Chương 165: m thâm bảo vệ (4)

Sau khi Lâm Tú nói xong Thái Y lập tức xuống lầu, nói chuyện này cho chủ gánh hát.

Chủ gánh hát vội vàng đi lên hỏi Lâm Tú: "Lời Lâm công tử nói là thật sao?"

Lâm Tú nói: "Tất nhiên là thật, chẳng lẽ chủ gánh hát không muốn."

"Muốn, tất nhiên là muốn!" Chủ gánh hát Lê Hoa Uyển liên tục gật đầu nói: "Có thể vào phủ của công tử là phúc khí của các nàng, đầu năm nay làm gì cũng tốt hơn làm đào hát, vừa khổ vừa mệt cũng chỉ miễn cưỡng sinh sống, công tử cần mấy người, ta và Thái Y sẽ chọn vài người thông minh hiểu chuyện qua đó..."

...

Cuối cùng Lâm Tú chọn tám tiểu cô nương từ Lê Hoa Uyển.

Độ tuổi các nàng từ mười ba đến mười sáu, đều được chủ gánh hát thu dưỡng, vốn chuẩn bị bồi dưỡng thành đào kép, khi Lâm Tú và Tôn Đại Lực đưa các nàng về Lâm phủ, các tiểu cô nương ai nấy đều mang theo bọc nhỏ, trong đôi mắt to lóe lên tò mò cùng mong đợi, lại có chút lo lắng lẫn sợ hãi.

Khi trở lại Lâm phủ, Lâm Tú phát hiện số lượng phòng vệ ở cự ly trước cửa nhà hấn đã tăng gấp đôi so với trước đây.

Gần như cứ cách năm mươi thước sẽ có mấy trạm gác cầm vệ, mà những nơi khác trong khu vực này, cơ bản đều phải cách nhau cả trăm thước.

Mấy chỗ này mặc kệ ban ngày hay ban đêm đều có người canh gác, sự tồn tại của bọn hắc khiến cho khu vực Đông Thành nơi tập trung quyền quý này trở thành chỗ an toàn nhất Vương Đô.

Mà trên con đường trước cửa Lâm phủ cũng có chút khác biệt.

Góc tường phía đông, có bóng người đang dựa vào đó.

Đó là một lão ăn mày, ăn mặc rách rưới dơ bẩn, lúc này đang dựa vào đó ngủ gật, vị trí ông ta nằm vốn là vị trí của Đại Hoàng, bình thường nếu có ăn mày dám đến đây nghỉ chân đã bị nó đuổi đi từ sớm, nhưng hôm nay Đại Hoàng lại nằm trước cửa, khi nhìn thấy Lâm Tú lập tức chạy đến, nhỏ giọng nức nở vài tiếng, lên án với Lâm Tú hành vi hung ác chiếm ổ chó của tên ăn mày này.

Lúc bắt đầu nó còn muốn phản kháng nhưng lại bị ánh mắt của tên ăn mày kia dọa lui.

Lâm Tú nhìn thoáng qua lão ăn mày, quay đầu lại nhìn về phía người trung niên bán bánh rán ven đường.

Trên con đường này thường xuyên có một vài sạp nhỏ lưu động, một vài người bán hàng rong đẩy xe, hoặc vác gánh, bán bánh nướng, hồ lô ngào đường, mút quả gì đấy, ngẫu nhiên có người bán bánh rán cũng rất bình thường.

Nhưng vẫn đề ở chỗ, một người bán bánh rán kiếm sống lại rán bánh nát vụn, hình dạng chẳng ra sao, chó nhìn thấy cũng không muốn ăn, đây là thứ cho người ăn sao.

Bán bánh rán mà có tay nghề này đã chết đói từ lâu.

Người này nếu không phải người Mật Trinh thì phải đến bảo vệ hăn, Lâm Tú sẽ ăn hết bánh rán của ông ta.

Tuy đoán được thân phận của hai người nhưng Lâm Tú lại không biểu hiện ra, chỉ nhìn bọn hăn nhiều hơn một chút rồi đưa mấy tiểu cô nương vào Lâm phủ.

Sau khi Lâm Tú về nhà, lão ăn mày đang dựa góc tường đứng dậy, đi đến bên cạnh người trung niên bán bánh rán, lại nằm xuống góc tường, hạ giọng nói: "Ta cảm thấy có phải tiểu tử kia phát hiện chúng ta rồi không."

Người trung niên bán bánh rán vừa tiếp tục rán bánh, vừa nhỏ tiếng nói: "Không thể nào, ta và người ngụ trang tốt như vậy, sao hăn có thể nhìn ra được."

Ông lão nghe vậy suy nghĩ một lúc nói: "Cũng phải, hăn là do ta nghĩ nhiều rồi."

Lúc này người trung niên đặt cái xèng xuống, nói với lão ăn mày: "Người có muốn nếm thử bánh rán của ta không, ta cảm thấy hương vị không tệ."

Ông lão ngẩng đầu nhìn thoáng qua, cái thứ đen thui nhão nhoẹt kia không biết là gì, chất đầy cả nôi.

Ông ta lập tức xoay người vịn tường: "Ọe..."

Sau khi về nhà, Lâm Tú giao mấy nha đầu của Lê Hoa Uyển cho A Nguyệt, nàng ta sẽ sắp xếp ổn thỏa cho các nàng.

Phu nhân Bình An Bá rất thích mấy tiểu nha đầu này, các nàng đều xuất thân từ Lê Viên, có thể nói là mang theo tài nghệ vào

phủ, có thể hát có thể nhảy còn có thể lộn nhào, các nàng vừa đến, toàn bộ Lâm phủ đều náo nhiệt hẳn lên.

Lâm Tú rất thích loại náo nhiệt này, kiếp trước sau khi cha mẹ ly hôn, hắn từng một mình ở một thời gian rất dài, ngay cả hội xuân hàng năm cũng là xem một mình, loại náo nhiệt này với hắn mà nói, rất đáng quý.

Tiếp đó, vì để xác định hai người ở bên ngoài có thật sự là đến bảo vệ hắn không, sau khi Lâm Tú ăn cơm xong, tuy không có việc gì, nhưng vẫn cùng với Tôn Đại Lực đi ra ngoài đi bộ.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn, sau khi hắn đi ra khỏi phủ, ăn mày và người bán bánh rán kia đều yên lặng đi theo phía sau Lâm Tú, giữ khoảng cách nhất định với hắn, nhưng lại không để cho Lâm Tú rời khỏi tầm mắt của bọn họ.

Lâm Tú quan sát hai ngày, phát hiện ban ngày bọn họ đến rất sớm, trước khi giới nghiêm buổi tối mới rời đi, trên cơ bản đều là cả ngày thực thi việc bảo vệ hắn, điều này cũng khiến cho Lâm Tú rất yên lòng.

Chương 166: Tác dụng của thú ngữ (1)

Tuy không biết thực lực của bọn họ như thế nào, nhưng có thể được Mật Trinh tỉ phái ra, hẳn là cũng sẽ không quá kém.

Vấn đề an toàn, tạm thời không cần lo lắng, việc hắn cần làm chỉ có một việc.

Tu hành.

Tuy nói đã có người âm thầm bảo vệ, nhưng những người này chung quy vẫn là của người khác bố thí, chỉ có bản thân hắn có được thực lực, hắn mới có thể thật sự yên tâm.

Bây giờ không phải mùa đông, Linh m cũng không ở bên người, đơn thuần dựa vào tiêu hao nguyên lực để tu hành, ý nghĩa không lớn, nhưng tu hành sức mạnh lõi đình, ngược lại không cần mượn sức người khác, mà cần phải dụng được thời tiết thích hợp, trước mắt đối với hắn mà nói, phương pháp đơn giản nhất vẫn là thu hoạch nguyên tinh.

Đi lượn một vòng, lại nhớ đến hai vấn đề.

Về kiếm tiền như thế nào, trong lòng Lâm Tú không hề thiếu ý tưởng, bao gồm mở một bệnh viện thú y, hoặc là làm kinh doanh, nhưng mà bất luận là loại nào, giai đoạn đầu đều cần nguồn vốn không nhỏ, thời gian thu hồi tài chính cũng rất lâu, hắn vẫn là hướng về phương pháp đơn giản trực tiếp kiếm được tiền nhanh.

Trong viện truyền đến một trận tiếng bước chân, Lâm Tú đi ra cửa, thấy một vài bóng người quen thuộc.

Người đến đều là đồng sự ở Thanh Lại tỉ, bọn họ từ trong miệng Liễu Thanh Phong

biết được Lâm Tú bị thương, sau khi làm xong việc ở nhà môn, đã cầm theo lễ vật đến Lâm phủ hỏi thăm.

Hiện nay, Lâm Tú ở Thanh Lại ti đã có nhân duyên rất tốt, quan hệ với các nơi rất hòa hợp, mấy người thấy hần không có vấn đề gì lớn, bỏ lễ vật xuống, ngồi không bao lâu đã cáo từ trở về.

Quan hệ ở Thanh Lại ti, vẫn cần duy trì, ngày hôm sau Lâm Tú không có chuyện gì, đã sớm đi ra ngoài, ăn chút bữa sáng ở bên đường, rồi từ từ đi về phía Thanh Lại ti, Tôn Đại Lực và Đại Hoàng một trái một phải đi theo bên người hần.

Sau khi đi vào Thanh Lại ti, Lâm Tú phát hiện hôm nay trong nha môn có chút lạnh vắng, không thấy có một bộ khoái nào, đến ngay cả người thủ ở cửa cũng không thấy.

Hần đi đến cửa kho công văn, hỏi: "Tù văn thư, sao hôm nay trong nha môn không có ai thế?"

Tù văn thư đang sửa sang lại hồ sơ, nghe thấy tiếng nói, ngẩng đầu lên nhìn thấy là Lâm Tú, đứng lên hỏi: "Lâm đại nhân vừa mới bị thương, sao không ở nhà nghỉ ngơi thêm mấy ngày?"

Lâm Tú cười cười, nói: "Vết thương của ta đã được Thái Y chữa khỏi rồi, nhàn rồi cũng là nhàn rồi, nên đến nha môn xem xem."

Tù văn thư ân cần hỏi thăm hần hai câu, lúc này mới nói: "Hôm nay có một phú thương đến báo án, nói là con trai mất tích rồi, bảo chúng ta hỗ trợ tìm kiếm, nếu như có thể tìm ra được, tình nguyện

trả một ngàn lượng bạc tiền thù lao, những tên gia hỏa kia nghe thấy có thể kiếm được nhiều bạc như vậy, một đám người đều chạy ra ngoài tìm người rồi...”

Hai mắt Lâm Tú hơi sáng lên: “Một ngàn lượng bạc?”

Một ngàn lượng bạc cũng không phải là con số nhỏ, đủ cho văn thư bình thường ở Thanh Lại tí kiếm mười năm, mà những tiểu bộ khoái này, có thể cả đời cũng chỉ kiếm được nhiều như thế, thảo nào bọn họ tích cực như vậy.

Mà đối với Lâm Tú cả người trên dưới chỉ có mấy chục lượng mà nói, một ngàn lượng có thể mua mười khóa nguyên tinh dị thú bậc hai, chỉ là tìm người mà thôi, đơn giản đến không thể đơn giản hơn nữa.

Lâm Tú hỏi: “Báo án là phú thương nào?”

Từ văn thư cười cười, nói: “Lẽ nào Lâm đại nhân cũng có hứng thú với án này, phú thương kia dán bố cáo tìm người, ngay cả bên ngoài nha môn cũng dán, Lâm đại nhân có thể tự mình đi xem xem.”

Vừa rồi Lâm Tú không chú ý, một lần nữa đi ra khỏi nha môn Thanh Lại tí, quả nhiên thấy ở trên tường có một tấm bố cáo.

Đây là một tấm thông báo tìm người, trên mặt là bức tranh của đứa trẻ, cùng với đặc điểm và quần áo lúc hắn mặc khi lạc đường, trên bố cáo nói, phạm là người cung cấp manh mối hữu dụng, nhiều nhất có thể có được một trăm lượng bạc tạ ơn, mà có thể tìm ra đứa nhỏ, đồng thời đưa về phủ, lại có thể có được một ngàn lượng bạc thù lao.

Phía dưới bố cáo viết vị trí của phủ đệ phú thương.

Lâm Tú vỗ vỗ đầu Đại Hoàng, nói: "Đi thôi, công việc đến rồi..."

Phủ Trần viên ngoại.

Trần viên ngoại là phú thương nổi danh xuyên lục địa, trong nhà chủ yếu kinh doanh châu báu, làm ăn rất lớn, ở Vương Đô có đến mấy chục cửa hàng, thật sự là một nhà sản nghiệp bạc triệu.

Nói đến Trần viên ngoại này, hẳn dụng nghiệp từ hai bàn tay trắng, có thể tích góp được từng chút từng chút một đến khi có được gia tài ngày hôm nay, cũng coi như là một nhân vật lợi hại, trong nhà không có người kế thừa hương khói vẫn là một mối tâm bệnh của hắn, mãi đến khi hắn năm mươi tuổi, cưới tiểu thiếp thứ mười sáu, vất vả lắm mới sinh được một người con trai, đương nhiên rất vui mừng, trong ngày thường hết sức yêu thương người con trai độc nhất này, thật sự là nâng trong tay sợ ngã, ngậm trong miệng sợ tan...

Nhưng ngày hôm qua, con trai duy nhất của hắn, mất tích rồi.

Chương 167: Tác dụng của thú ngữ (2)

Điều này khiến cho Trần viên ngoại gấp đến hông, ngày hôm qua để cho người trong nhà tìm một đêm, sáng sớm hôm nay phái người đến các nha môn lớn báo án, đồng thời dán bố cáo treo giải thưởng lớn, hy vọng có người biết chuyện có thể cung cấp manh mối, không cần biết ai tìm được con hắc hắc đều trả một ngàn lượng bạc làm tiền thù lao.

Khi Lâm Tú đến Trần phủ, phát hiện Liễu Thanh Phong đã ở đây, hắc đang cùng với một ông lão cả mặt đều là vẻ gấp gáp tìm hiểu tình huống.

Khi nhìn thấy Lâm Tú đến, trong mắt hắc hiện lên vẻ dị thường, hỏi: "Lâm đại nhân cũng có hứng thú với án này?"

Lâm Tú nói: "Nhìn thấy bố cáo, nên đến đây xem xem, Liễu đại nhân tiếp tục đi, ta không quấy rầy người thẩm vấn."

Liễu Thanh Phong gật gật đầu, tiếp tục nói với ông lão kia: "Nhìn từ tình huống trước mắt, rất có khả năng lệnh công tử không phải lạc đường, mà là bị người khác bắt đi, hơn nữa bản quan bước đầu đoán, người bắt đi, hắc là người của Trần phủ, ta muốn triệu tập tất cả người của Trần phủ đến đây, ta sẽ thẩm vấn từng người một..."

Lâm Tú không để ý đến bên phía Liễu Thanh Phong, mà đi đến bên người một phụ nhân, hỏi: "Người là..."

Phụ nhân kia lập tức nói: "Hồi đại nhân, dân phụ là bà vú của thiếu gia."

Lâm Tú đánh ngón tay kêu vang, nói: "Vừa đúng lúc, người đi tìm cho ta một bộ quần áo thường ngày thiếu gia nhà các người hay mặc, tốt nhất là hay mặc bên người, chưa từng giặt, ta có chỗ cần dùng."

Tuy phụ nhân kia không biết dụng ý của Lâm Tú, nhưng vẫn xoay người đi vào trong phòng, khi đi ra, cầm theo một bộ quần áo giao cho Lâm Tú, nói: "Đây là bộ quần áo buổi chiều hôm qua thiếu gia mặc, còn chưa kịp giặt..."

Trong tay Lâm Tú là một cái yếm của trẻ con, trên này có một mũi sữa đặc biệt, là mũi trên người trẻ con.

Sau khi cầm lấy cái yếm, Lâm Tú đi ra khỏi Trần phủ.

Thật ra Liễu Thanh Phong vẫn luôn chú ý đến tình huống bên phía Lâm Tú, cho đến bây giờ, hắn vẫn còn chưa nghĩ thông được, lần trước Lâm Tú phá án như thế nào, nhưng hắn không thể không thừa nhận, ở trên phương diện tra án, thật ra Lâm Tú cũng có chút bản lĩnh, hắn đi đến bên người bà vú, hỏi: "Vừa rồi hắn nói với người cái gì?"

Bà vú nói chi tiết chuyện vừa xảy ra.

Mày Liễu Thanh Phong nhăn lại, lẩm bẩm nói: "Hắn lấy yếm làm cái gì..."

Rất nhanh, hắn lắc lắc đầu, tạm thời vứt suy nghĩ này ra sau đầu, Trần viên ngoại đã triệu tập toàn bộ hạ nhân trong phủ đến, hắn còn phải thăm vấn từng người này, trực giác phá án nhiều năm cho hắn biết, án này là quý trong nhà gây nên, mà nội quý, chính là ở bên trong những người này...

Lâm Tú đi ra khỏi Trần phủ, lấy cái yếm Trần thiếu gia mặc đến trước mũi Đại Hoàng quơ quơ: "Nhớ kỹ mùi hương này, tìm từng con phố một, chỉ cần ngửi thấy ở đâu xuất hiện mùi hương này, lập tức trở về nói cho ta biết."

Tìm người Lâm Tú không làm, mà là Đại Hoàng làm.

Khứu giác của chó nhạy hơn con người gấp một nghìn lần, bất kỳ mùi hương nào, đều không trốn thoát khỏi cái mũi của chúng nó.

Đại Hoàng ngẩng đầu, khó xử nhìn Lâm Tú, nói: "Chủ nhân, tòa thành này quá lớn, đường phố rất nhiều, một mình ta... Không, một con chó như ta không ngửi hết được..."

Lâm Tú nghĩ nghĩ, hỏi: "Lúc trước khi người lẫn lộn ở bên ngoài, có còn bằng hữu nào khác không?"

Đại Hoàng lắc lắc đầu chó, nói: "Không có, chúng ta đều là một mình hành động, có khi vì địa bàn và thức ăn còn đánh nhau, cho dù ta đi tìm bọn chúng, bọn chúng cũng không nhất định sẽ giúp ta."

Lâm Tú suy nghĩ một hồi, nói: "Người nói với bọn chúng, ai có thể tìm được người, ta lo một tháng cơm cho nó, một ngày ba bữa, cam đoan bữa nào cũng có thịt..."

Vương Đô.

Khu Bắc Thành.

Một mảnh đất lớn đầy rác rưởi và tạp vật, thỉnh thoảng liên tiếp truyền đến tiếng chó kêu.

Nơi này đều chất đồng rác sinh hoạt của dân chúng Vương Đô, nơi này cách xa khu vực dân chúng, mùi hôi ngập trời, không có người nào tình nguyện tiếp cận, nhưng mà lại là thiên đường của chó lang thang.

Bình thường bọn chúng ở trong đây tìm thức ăn, miễn cưỡng không bị đói chết.

Thức ăn trong đồng rác có hạn, căn bản không đủ chia cho toàn bộ chó, mỗi ngày đều sẽ có những con vì thức ăn mà xuất hiện chuyện đánh nhau, nhưng hôm nay, mấy chục con chó lang thang không có thời gian đánh nhau, mà vây quanh một con chó màu vàng đất, nước miếng chảy ròng ròng.

"Người nói thật?"

"Tìm được người kia rồi, thì lo cơm một tháng cho chúng ta, một ngày ba bữa, bữa nào cũng có thịt?"

"Nếu người dám gạt chúng ta, chúng ta cắn chết người!"

...

Đại Hoàng đối mặt với đàn chó ồn ào, vũng vàng ngời trên đất, mặt chó tràn đầy vẻ kiêu ngạo, hỏi: "Các người nhìn ta, so với lúc trước có gì khác?"

Đám chó nhìn Đại Hoàng, sau đó đều kinh hô ra tiếng.

"Hình như cường tráng hơn rồi!"

"Màu lông cũng sáng hơn!"

"So với lúc trước béo hơn rất nhiều!"

"Trong khoảng thời gian này, có phải là người ăn rất nhiều đồ ngon không?"

Chương 168: Tác dụng của thú ngữ (3)

Đại Hoàng từ trên cao nhìn xuống đàn chó, nói: "Yên lặng, yên lặng, bây giờ ta không giống với các ngươi, ta là người có chủ nhân, ta cam đoan với các ngươi, chỉ cần các ngươi tìm được chủ nhân của chiếc áo này, một tháng tiếp theo, các ngươi mỗi ngày đều có thịt ăn, sẽ không bao giờ đói bụng nữa."

Trong mắt đàn chó toát ra vẻ khát vọng, nhưng mà đều không hành động, mà dùng ánh mắt sợ hãi nhìn con chó màu đen ở phía trước.

Hình thể của con chó này lớn hơn so với những con chó khác cả một vòng, là thủ lĩnh của đàn chó ở đây, ngày thường có thức ăn, cũng là đầu lĩnh hưởng thụ trước, nó không gật đầu, không có con chó nào dám hành động.

Con chó đen kia vừa đi xung quanh Đại Hoàng một vòng, vừa nói: "Ngươi đã không còn thuộc về nơi này, rời khỏi nơi này rồi thì đừng trở về nữa, nếu không đừng trách ta không khách khí."

Làm thủ lĩnh của đàn chó, nó cảm nhận được, Đại Hoàng xuất hiện đã uy hiếp đến sự thống trị của nó.

Ngày trước, Đại Hoàng cũng từng khúm núm cúi đầu với thủ lĩnh này, cho dù tìm được thức ăn, nó cũng phải dâng lên cho con chó này trước, nhưng nay đã khác ngày xưa, ba ngày không gặp, đã làm thay đổi cách nhìn khác của chó, hưởng chỉ là hơn một tháng.

Lúc này, nó đã sớm không còn là A Hoàng ngày đó.

Thân thể nó so với con chó đen này còn cường tráng hơn, nhảy lên một cái, đã làm nó ngã nhào trên đất, con chó đen kia muốn phản kháng, nhưng mà một con chó lang thang kiếm thức ăn ở chỗ rác rưởi này, sao có thể là đối thủ của một Đại Hoàng ngày ngày ăn thịt, phát hiện bất luận như thế nào, cũng không thể giẫy khỏi Đại Hoàng, nó lập tức phát ra vài tiếng gào thét, cúi thấp đầu chó, thể hiện thần phục.

Đại Hoàng áp chế con chó đen này xuống dưới thân, nhìn xuống đàn chó, lớn tiếng nói: "Từ giờ trở đi, ta sẽ là thủ lĩnh của các ngươi, ai phản đối?"

Một tiếng chó kêu, tất cả đàn chó đều cúi đầu.

Không bao lâu sau, khắp các đường phố của Vương Đô đều xuất hiện bóng dáng của chó lang thang, bọn chúng dùng mũi dũi sát mặt đất không ngừng ngửi cái gì đó, cảnh này khiến cho dân chúng cực kỳ ngạc nhiên...

Lê Hoa Uyển.

"Mười năm trước, ta không biết ngươi, ngươi không thuộc về ta, chúng ta vẫn giống nhau, ở bên một người xa lạ nào đó..."

Lâm Tú đang nghe Thái Y hát, lần này hẳn không bảo Thái Y hát hí khang nữa, ca khúc "mười năm" này ở thế giới xa lạ này, từ trong miệng Thái Y hát ra khiến cho Lâm Tú sinh ra một loại cảm giác thời không thay đổi.

Nếu như trên người nàng không phải mặc váy cổ phong, mà là sườn xám hoặc là Tshirt quần dài bình thường, nhất định sẽ càng có cảm giác hơn.

Đợi sau này, Lâm Tú nhất định tự mình thiết kế mấy bộ trang phục hiện đại, để cho nàng mặc vào, đáng người Thái Y này không mặc sườn xám thật sự là lãng phí, đến lúc đó nàng mặc sườn xám, hát làn điệu Giang Nam...

Ừm, chính là cảm giác mỗi tình đầu.

Thái Y phát hiện, mỗi lần Lâm công tử bảo nàng hát, tuy nhạc điệu đều rất dễ nghe, nhưng càng ngày càng thay đổi, thông qua một đoạn thời gian hiểu biết, đương nhiên nàng biết Lâm công tử không hiểu âm luật, nàng thật sự tò mò, những bài hát hẳn dạy nàng, đều là ở đâu đến?

Sau khi hát xong một bài, nàng rót một chén nước trà cho Lâm Tú, sau đó hỏi: "Những tiểu nha đầu đó chưa từng học qua quy củ, không có chọc mọi người tức giận chứ?"

Lâm Tú cười nói: "Không có, mấy tiểu nha đầu đều rất hoạt bát, nương của ta rất thích các nàng."

Thái Y trêu ghẹo nói: "Thật ra ta rất hâm mộ các nàng, cho dù là làm hạ nhân ở phủ của công tử, nhưng cũng tốt hơn rất nhiều so với ở nhà hát, nếu như có thể, ta cũng muốn giống như các nàng, cho dù chỉ là một người bung trà rót nước ở bên người công tử..."

Lâm Tú quyết đoán lắc đầu, nói: "Không được không được, cái này tuyệt đối không được."

Ánh sáng trong mắt Thái Y tối sầm lại, nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ tươi cười,

nói: "Công tử đừng tưởng là thật, ta chỉ là đùa một chút."

Lâm Tú nhìn nàng, nói: "Thải Y cô nương là một nữ tử tốt như thế, bung trà rót nước cho ta rất đáng tiếc, đợi về sau ta có tiền, ta sẽ mời người về nhà, để người ngày ngày hát cho một mình ta..."

Tâm tình mất mát của Thải Y trong nháy mắt lại sáng lên, tất cả những điều này Lâm Tú đều nhìn ở trong mắt, trong lòng không khỏi dâng lên vài phần đau lòng và yêu thương, không phải không muốn cho Thải Y một lời hứa hẹn, nhưng mà chuyện hôn ước còn chưa giải quyết, toàn bộ hứa hẹn đều không có ý nghĩa.

Rất nhanh, Thải Y xuống lầu lên đài, Lâm Tú ở trong phòng của nàng nghỉ ngơi, bỗng nhiên nghe được bên ngoài truyền đến vài tiếng chó kêu.

Lâm Tú xuống lầu đi ra ngoài cửa, nhìn thấy Đại Hoàng và một con chó màu xám đứng ở cửa, Đại Hoàng hung phấn nhìn hắn, nói: "Chủ nhân, chúng ta tìm được rồi!"

Lâm Tú hỏi: "Ở đâu?"

Chương 169: Tác dụng của thú ngữ (4)

Con chó màu xám kia đến bây giờ còn chưa có tin, thế mà lại có người có thể nghe hiểu tiếng chó của chúng nó, nhưng mà so với những thứ này, nó càng muốn có thịt ăn hơn, vì thế nó phe phẩy cái đuôi, kích động nói: "Đi theo ta!"

Vương Đô, khu Bắc Thành.

Vương Đô Đại Hạ không phải chỉ có quyền quý, trên thực tế, toàn bộ hơn 99% ở Vương Đô đều là dân chúng nghèo khổ, sự giàu có đông đúc và phồn vinh của Vương Đô không có liên quan gì đến bọn họ.

Phần lớn số người ở đây, đều phải vì no bụng mà làm việc vất vả.

Khác so với khu Đông Thành tập trung đều là phần lớn quyền quý ở Vương Đô, khu Bắc Thành vô cùng lụi bại, ở đây đều là dân chúng cực khổ, nhà dân ở đây tương đối thấp bé, trên đường cũng không thấy có cấm vệ tuần tra, là nơi có trị an kém nhất của toàn bộ Vương Đô, cũng là nơi dễ dàng cất giấu những thứ rác rưởi nhất.

Lâm Tú và Tôn Đại Lực, Đại Hoàng, Tiểu Hôi đứng ở trước một nhà dân, hẩn nhìn Tiểu Hôi, hỏi: "Ở trong này sao?"

Lúc này Đại Hoàng liên tục gật đầu, nói: "Chủ nhân, ta cũng ngửi thấy được, mùi hương đó chính là ở trong viện này."

Lâm Tú đi lên một bước, dùng sức gõ cửa.

Rất nhanh, trong viện truyền đến một giọng nói cảnh giác: "Ai vậy?"

Lâm Tú nói: "Điều tra nhân khẩu, làm phiên mở cửa."

Người nọ nói: "Nhà chúng ta có hai người."

Thấy đối phương không có ý mở cửa, Lâm Tú tiếp tục nói: "Còn có một việc, quan phủ phát trợ cấp, mỗi hộ một trăm văn, lão hương, mở cửa lĩnh một chút."

Người nọ nói: "Một trăm văn không nhiều, nhét qua khe cửa là được."

Lâm Tú lại mở miệng: "Chúng ta đi rất lâu rồi, có chút khát nước, có thể xin một chén nước uống được không?"

Người nọ vô tình nói: "Các người không phải là đi điều tra nhân khẩu sao, đi đến nhà tiếp theo xin đi."

Lâm Tú hao hết kiên nhẫn, giận dữ nói: "Cho mặt mũi mà còn không cần, Đại Lục, lên!"

Oành!

Tôn Đại Lục nhẹ nhàng đẩy cửa, hai cánh cửa lớn ầm ầm đổ xuống đất, một đôi nam nữ trung niên đứng ở trong viện, dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Lâm Tú và Tôn Đại Lục, run giọng nói: "Người, các người là ai, tới nhà của ta làm cái gì?"

Đại Hoàng dùng mũi ngửi ngửi, lập tức nói: "Chủ nhân, ở phía bên phải trong phòng."

Lâm Tú nhìn đôi nam nữ này một cái, đi về phía bên phải phòng, nam tử kia biến sắc, đang muốn ngăn trở, lại bị Tôn Đại Lục nhắc lên như nhắc con gà con, rồi ném xuống đất.

Tôn Đại Lục liếc mắt nhìn bọn họ một cái, nói: "Thành thật một chút, đừng ép ta ra tay."

Sau khi hai người chứng kiến sức lực kỳ quái của Tôn Đại Lực, quả nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ là vẻ kinh sợ trên mặt càng ngày càng sâu.

Lâm Tú đi đến cửa bên phải trong căn phòng, đẩy cửa đi vào, phát hiện trên giường đang có một đứa trẻ đang ngủ, bất luận là diện mạo, hay là quần áo mặc trên người, đều giống hệt với trên bố cáo.

Dường như tiếng bước chân của Lâm Tú làm kinh động đứa trẻ này, nó đang ngủ thì bất ngờ bừng tỉnh, sau đó lớn tiếng khóc lên.

Lâm Tú đi đến bên giường, ôm lên, sờ sờ đầu, nói: "Đừng khóc, người xấu đã bị bắt rồi, bây giờ ta dẫn ngươi đi tìm cha nương của ngươi."

Khi Lâm Tú ôm đứa trẻ đi ra, đôi nam nữ ở trong viện phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, khóc kể nói: "Chuyện này không liên quan đến chúng ta, chúng ta chỉ là giúp người khác chăm sóc..."

...

Trần phủ.

Liễu Thanh Phong đã thăm vãn xong mỗi một hạ nhân trong Trần phủ, lúc này hắn đang nhìn vào một phụ nhân, trầm giọng hỏi: "Nói, người giầu thiếu gia Trần gia ở đâu rồi!"

Trần viên ngoại đến già mới có con, rất sủng ái đứa con trai này, chỉ mời bà vú thôi, mà đã có bốn người.

Phụ nhân này là một trong những bà vú, nàng căn bản không ngờ được, chẳng qua là lúc bị hỏi, nàng lộ ra một chút vẻ mặt kinh hoảng, đã trực tiếp bị bắt đi ra, sau

khi liên tiếp ép hỏi, đã không còn cách nào giảo biện nữa...

Nghĩ đến đây, nàng dứt khoát hung ác, nhìn Trần viên ngoại nói: "Không sai, là ta đã giấu thiếu gia đi, cho ta một vạn lượng bạc, sau đó thả ta đi, ta sẽ giao thiếu gia cho ngươi, nếu không, lão gia đợi nhật xác thiếu gia đi!"

Hai mắt Liễu Thanh Phong trầm lại, cả giận nói: "Thứ vô liêm sỉ, đến bây giờ còn dám mở miệng uy hiếp..."

Hắn còn chưa dứt lời, đã bị Trần viên ngoại kéo ống tay áo, về mặt Trần viên ngoại khổ sở, nói: "Bỏ đi, không phải chỉ là một vạn lượng thôi sao, cho nàng là được, vẫn là mạng của con ta quan trọng hơn..."

Trên mặt bà vú lộ ra vẻ đắc ý, nàng là chắc chắn lão gia đến già mới có con trai, đối với ngọn mầm duy nhất này rất sủng ái, mới mạo hiểm bắt thiếu gia đi, vốn định để cho thân thích lừa gạt lấy một vạn lượng bạc, tình huống bây giờ chỉ là bất đắc dĩ.

Bà vú nhìn Trần viên ngoại, nói: "Lão gia, ta còn phải nói với ngươi, nếu như ta xảy ra chuyện, bọn họ cũng sẽ giết chết thiếu gia, ngươi tốt nhất..."

Chương 170: Xin phu nhân tự trọng (1)

Lâm Tú ôm một đứa trẻ từ bên ngoài đi vào, hỏi: "Tốt nhất cái gì?"

Khi đứa trẻ nhìn thấy Trần viên ngoại, lập tức vươn hai tay, lớn tiếng gọi: "Cha!"

Trần viên ngoại ngẩn ra một chút, lập tức trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên, nhận lấy đứa nhỏ từ trong tay Lâm Tú, gắp gao ôm vào trong ngực, liên tục nói: "Trở về rồi, con của ta đã trở về rồi!"

Bà vú kia nhìn cảnh này, vẻ mặt lập tức xám như tro, hai chân mềm nhũn, ngã xuống đất.

Tại sao có thể như thế!

Rõ ràng nàng đã gửi thiếu gia ở trong nhà thân thích!

Liễu Thanh Phong cũng ngạc nhiên nhìn Lâm Tú, trong lòng có vạn con ngựa đang chạy vòng quanh.

Hắn tiêu hao tâm tư rất lớn mới tìm ra được phạm nhân, đang định tiếp tục thẩm vấn, nhưng Lâm Tú, Lâm Tú đã trực tiếp ôm đứa nhỏ trở lại, tại sao hắn biết đứa nhỏ ở đâu, lẽ nào năng lực của hắn là bói toán, điều đó là không thể nào...

Lâm Tú cũng là sau khi trở lại Trần phủ mới biết được, trước khi hắn trở về, Liễu Thanh Phong tìm được được người phạm tội của vụ án này rồi.

Phạm nhân là bà vú của Trần phủ, bởi vì thời gian ở Trần phủ lâu, tận mắt nhìn thấy Trần viên ngoại rất coi trọng sủng ái con trai, vì thế đã động lòng bắt cóc để vợ vết tài sản.

Nàng sai sử thân thích bắt cóc Trần thiếu gia, vốn định đợi qua hai ngày nữa, đợi đến lúc Trần lão gia bởi vì lo lắng mà tâm lực tiêu tụy, không còn hy vọng gì nữa, sẽ để cho bà con thân thích xa ra mặt vợ vết tài sản, còn mình thì tránh ở phía sau màn, ngồi không hưởng lộc, chẳng phải là đẹp cả đôi đường sao?

Nhưng nàng thế nào cũng không ngờ được, mình lại có thể bị người của quan phủ bắt ra, vốn dĩ có Trần thiếu gia ở trong tay, nàng còn có khả năng thoát thân, bây giờ, thiếu gia được người ta tìm trở về rồi, nàng đến một điểm hy vọng xoay người cũng không có.

Hai mắt bà vú kia vô thần, xụi lơ trên mặt đất, như là bị rút hết xương cốt toàn thân.

Liễu Thanh Phong cũng là vẻ mặt kinh nghi, hai mắt hấn sáng lên nhìn Lâm Tú, hỏi "Lâm đại nhân, người, người làm sao mà làm được vậy?"

Nếu như không phải biết thân phận của Lâm Tú, địa vị của Lâm gia, hẳn nhất định sẽ hoài nghi, đây là vở kịch mà Lâm Tú phối hợp diễn với bà vú, mục đích là để lừa gạt Trần phủ giành lấy ngân lượng.

Lần này Lâm Tú ngược lại không làm lơ Liễu Thanh Phong, hỏi: "Hắn là Liễu đại nhân biết, ta lấy một bộ quần áo bên người của Trần thiếu gia đúng không?"

Liễu Thanh Phong gật đầu, nói: "Ta nhìn thấy rồi, Lâm đại nhân chỉ dựa vào một bộ quần áo, là có thể tìm ra được Trần thiếu gia?"

Lâm Tú vỗ vỗ đầu Đại Hoàng, nói: "Đương nhiên ta không thể, nhưng nó thì có thể, khứu giác của chó nhạy cảm hơn khứu giác của con người rất nhiều, ta chỉ cần để nó nhớ rõ mùi trên người Trần thiếu gia, sau đó lại để cho nó đi ngủ ở khắp nơi trên đường, ngoại trừ Trần phủ, nơi xuất hiện loại mùi hương đó, chính là nơi giấu Trần thiếu gia."

Khứu giác của chó nhạy cảm hơn con người, đây là kiến thức bình thường, đương nhiên Liễu Thanh Phong biết, trong bách tính khi có người có khứu giác nhạy cảm, cũng luôn nói "Cái mũi của người còn nhạy hơn mũi chó."

Nhưng loại năng lực lợi dụng chó để phá án này, Liễu Thanh Phong khó có thể hiểu được, chó là súc vật, sao có thể nghe hiểu được tiếng người, nó làm thế nào để có thể giúp Lâm Tú điều tra án?

Lâm Tú biết nghi hoặc của Liễu Thanh Phong, chủ động giải thích nói: "Thật ra có một số động vật rất thông minh, nhất là chó, bọn chúng thường xuyên cùng ở với con người, cũng hiểu được nhân tính, chỉ cần rèn luyện thêm một chút là có thể giúp chúng ta làm rất nhiều chuyện, nếu Liễu đại nhân có hứng thú, có thể tự mình thử huấn luyện một con, bất luận là truy bắt hung thủ hay là tìm người, bọn chúng đều mạnh hơn so với con người rất nhiều."

Trên mặt bộ khoái đứng bên cạnh Liễu Thanh Phong lộ ra vẻ xấu hổ, bọn họ thế mà đến ngay cả một con chó cũng không bằng, lần này thật đúng là mất mặt mất về nhà luôn rồi...

Phá án nhiều năm, Liễu Thanh Phong tự nhận hắc ở trên con đường này, không có một ai có thể vượt qua hắc, nhưng lần này, Lâm Tú thật sự cho hắc biết cái gì gọi là người tài còn có người tài hơn, bên ngoài bầu trời còn có bầu trời khác, núi cao còn có núi cao hơn.

Trên mặt hắc lộ ra vẻ lĩnh giáo, nói: "Hôm nay, Lâm đại nhân thật sự khiến cho Liễu mở mang tầm mắt, Liễu mộ tự nhận mình tinh thông điều tra án, nhưng mà so sánh với Lâm đại nhân, vẫn còn kém xa."

Lâm Tú khoát tay áo nói: "Liễu đại nhân không cần quá khiêm tốn, người có thể trong một đoạn thời gian ngắn như thế đã điều tra ra được người phạm tội, cũng là một thần thám."

Lâm Tú cũng không phải là thối phòng, mấy lần tiếp xúc ngắn ngủi, Lâm Tú phát hiện, thật ra Liễu Thanh Phong có chút tài năng tra án, đổi lại là hắc, không thể nào ở trong khoảng thời gian không đến nửa canh giờ, từ bên trong nhiều hạ nhân như thế tìm ra được người phạm tội, có cho hắc thời gian một ngày hắc cũng không làm được.

Chương 171: Xin phu nhân tự trọng (2)

Liễu Thanh Phong lắc đầu nói: "Thật ra ta là dựa vào năng lực dị thuật, không so được với thủ đoạn tinh diệu của Lâm đại nhân."

"Năng lực dị thuật" hai mắt Lâm Tú sáng ngời, hỏi: "Liễu đại nhân thức tỉnh năng lực dị thuật gì?"

Liễu Thanh Phong nói: "Thật không dám giấu diếm, ta là dựa vào dị thuật mục chi, có thể nhìn thấy manh mối người bình thường dễ bỏ qua, cũng có thể nhìn thấy biến hóa rất nhỏ trên vẻ mặt của mỗi một người, như thể mới có thể rất nhanh tìm ra được người phạm tội."

Dị thuật mục chi, trong lòng Lâm Tú động lên.

Hắn là người có được nhiều loại dị thuật, đương nhiên ý thức được, người đi trước phân định phẩm cấp dị thuật, nhưng cũng không thể đại biểu tất cả.

Ở trong một tình huống riêng biệt nào đó, tác dụng của dị thuật cấp thấp là thứ mà dị thuật cấp cao không thể thay thế.

Dị thuật hàn băng là cấp thiên, dị thuật trị liệu là cấp huyền, nhưng một người bị thương sắp chết, cho dù là siêu cấp cường giả thức tỉnh chín lần dị thuật hàn băng, cũng không có tác dụng bằng Song Song cô nương thức tỉnh bốn lần năng lực trị liệu.

Cũng như thế, nếu như không có năng lực thú ngữ, cho dù trong người Lâm Tú có dị thuật cấp thiên, cũng không thể tìm được đứa nhỏ kia.

Dị thuật mục chi cũng là cấp huyền, nhưng ở chỗ của Lâm Tú, toàn bộ dị thuật, đều là cấp thiên, loại năng lực này có thể cho người khác thị lực là năng lực nhìn rõ không ai có thể tưởng tượng được, sau khi thức tỉnh năm lần năng lực này thì không biết sẽ có tác dụng gì, Lâm Tú tưởng tượng có khi nào là nhìn thấu cái gì đó...

Vì dễ nhìn thấy... vì dễ dưỡng mắt thật tốt, năng lực của Liễu Thanh Phong, vẫn là nên nghĩ biện pháp để có được nó.

Người thức tỉnh dị thuật mục chi sẽ không bị cận thị, cũng không bị lão thị, ánh mắt sẽ tự có kính viễn vọng và kính phóng đại, cùng với công năng tự động tập trung lấy nét, thật sự đúng là tin vui cho loại người như Lâm Tú và Lý Bách Chương, dùng loại năng lực này để ngắm mỹ nữ, chà chà...

Sau khi vừa mới có được năng lực lôi đình và năng lực trị liệu, Lâm Tú đã tìm được mục tiêu mới.

Lâm Tú nói với Liễu Thanh Phong: "Dị thuật chỉ là thủ đoạn, thật ra đối với thủ đoạn điều tra án của Liễu đại nhân, ta cũng rất bội phục."

Mắt Liễu Thanh Phong giật một cái, có chút vui vẻ hỏi: "Lâm đại nhân thật sự cho là như thế?"

Đối với một thần thám mà nói, có còn chuyện gì vui mừng hơn là được một thần thám khác công nhận hần, ở trong lĩnh vực chuyên nghiệp của hần, có được sự tán thành của một người chuyên nghiệp mà hần cũng khâm phục, điều này đối với Liễu Thanh Phong mà nói, là vinh quang rất lớn.

Lâm Tú cười nói: "Rất chính xác, hay là tìm một cơ hội, hai người chúng ta uống một ly, thuận tiện trao đổi một chút tâm đắc điều tra án, học tập lẫn nhau, cùng nhau tiến bộ, thế nào?"

Liễu Thanh Phong mừng rỡ nói: "Cũng đang có ý này."

Thấy nhắc đến uống rượu, hai mắt Liễu Thanh Phong đều sáng lên, trong lòng Lâm Tú sinh ra vẻ cảnh giác, hỏi: "Không biết tử lượng của Liễu đại nhân thế nào?"

Liễu Thanh Phong cười nói: "Tạm được."

Lâm Tú biết, Liễu Thanh Phong là người rất biết khiêm tốn, hẳn nói tạm được, ý chính là tử lượng rất tốt, nếu như là như thế, Lâm Tú còn phải chuẩn bị trước hai ngày.

Hắn cười nói với Liễu Thanh Phong: "Hôm nay ta còn có chút chuyện, tìm một thời gian, ta thiết yến ở Trích Nguyệt Lâu, mời Liễu đại nhân uống vài chén."

Lâm Tú còn chưa biết sau khi lần thứ hai thức tỉnh, giới hạn phục chế năng lực là bao nhiêu, Liễu Thanh Phong ở ngay trong nha môn, lúc nào cũng có thể tìm hắn uống rượu, vì thế cũng không cần sốt ruột.

Liễu Thanh Phong lắc đầu nói: "Trích Nguyệt Lâu rất đắt, chúng ta tìm một quán nhỏ ven đường, tùy tiện gọi vài món là được."

Lời này đánh trúng vào lòng Lâm Tú, hẳn cũng biết Trích Nguyệt Lâu rất đắt, tuy mỗi lần Tiền chương quây đều tính cho hắn giá rất hữu nghị, nhưng Lâm Tú vẫn cảm thấy đau lòng, bây giờ hắn càng nhìn Liễu

Thanh Phong càng cảm thấy thuận mắt, người trẻ tuổi này, rất hiểu chuyện...

Bộ khoái áp giải ba phạm nhân về phía nha môn, Trần viên ngoại vội vàng đi ra, đưa một sấp ngân phiếu vào tay Lâm Tú, nói: "Cảm tạ vị đại nhân này, đây là ngân phiếu một ngàn một trăm lượng, mời đại nhân nhận cho, chỗ nhiều ra kia, coi như là ta mời các đại nhân ăn bữa cơm, chuyện xấu trong nhà, không thể để các đại nhân làm không công vất vả lâu như thế..."

Đối với tiền thù lao này, Lâm Tú không hề cự tuyệt.

Đây là thứ hần đáng có được, tuy kiếm được số tiền này rất dễ dàng, nhưng mà năng lực của hần là không thể thay thế, Lâm Tú giao một trăm lượng bạc cho một bộ đầu nói: "Một trăm lượng này, người chia cho mọi người đi."

Bộ đầu kia còn muốn cự tuyệt, Lâm Tú trực tiếp khoát tay áo, nói: "Mọi người cũng là mới sáng sớm đã bận, chút tiền ấy cầm lấy mua rượu."

Chương 172: Xin phu nhân tự trọng (3)

Thấy thế, bộ đầu kia cũng không cự tuyệt, mấy tên bộ đầu cười ha ha rồi chấp tay cảm ơn Lâm Tú, số tiền này chia cho mỗi một người bọn họ, cũng có mười mấy lượng, là bổng lộc mấy tháng của bọn họ.

Liễu Thanh Phong nhìn ngân phiếu trong tay Lâm Tú, trong mắt hiện lên vẻ hâm mộ và khát vọng, nhưng cũng rất nhanh tiêu tán đi.

Hắn ôm quyền với Lâm Tú, nói: "Lâm đại nhân, ta về nha môn trước."

Lâm Tú cười nói: "Ta còn có chút việc cần hoàn thành, mấy ngày nữa chúng ta gặp."

Tu vi đình trệ lâu như thế, vừa mới kiếm được một ngàn lượng bạc, Lâm Tú muốn nhanh chóng đổi chúng thành nguyên tinh.

Nói ra thì, một ngàn lượng bạc, cũng chỉ có thể đổi được mười khóa nguyên tinh, bớt được mười ngày tu hành, lợi dụng nguyên tinh để tu hành, thật sự là rất đắt tiền, lúc này mới chỉ là thức tỉnh lần thứ hai, đợi đến khi lại thức tỉnh một lần nữa, một ngày tu hành sẽ cần một ngàn lượng, sợ rằng có là người có tiền hơn nữa cũng không chống đỡ nổi.

Hắn phải suy xét tìm kiếm một phương pháp mới.

...

Lâm phủ, trong một sương phòng.

Lúc này chính là đầu thu, thời tiết vẫn còn hơi nóng, nhưng ở trong sương phòng này lại rất mát mẻ, thậm chí có thể nói là

rét lạnh, quả thực giống như động băng vậy.

Trên thực tế, nơi này chính là động băng.

Bên trong toàn bộ gian phong đã sớm bị khoét rỗng, bề mặt cùng với bốn phía bức tường đều kết một lượng băng rất dày, Lâm Tú ngồi xếp bằng ở trên băng, trong cơ thể còn có hàn khí không ngừng cuộn cuộn dâng trào.

Dùng nguyên tinh để tu hành, đầu tiên phải tiêu hao hết nguyên lực trong cơ thể, sau đó dùng nguyên tinh để bổ sung, rồi lại tiêu hao, lại bổ sung, lặp đi lặp lại quá trình này mấy lần.

Nói chuyện với động vật là không tiêu hao nguyên lực mấy, loại năng lực cấp thấp này, thậm chí đến tiêu hao nguyên lực, lợi dụng nguyên tinh để tăng lên cũng không làm được.

Sở dĩ dị thuật cấp thiên là dị thuật cấp thiên, không chỉ ở chỗ chúng có năng lực mạnh mẽ, mà còn ở trong thời gian ngắn chúng có thể tiêu hao triệt để nguyên lực trong cơ thể, cái này đại biểu cho tiềm lực của dị thuật.

Lâm Tú có thể vô căn cứ tạo băng và giải phóng lôi đình, đều có thể trong khoảng thời gian ngắn tiêu hao một lượng lớn nguyên lực, có điều động tĩnh sau đó quá lớn, không thể nào che giấu được người khác, vì thế hắn chỉ có thể chủ động tạo một hầm băng trong nhà.

Rau dưa, thịt và các loại thức ăn phòng bếp mới mua đều có thể gửi ở trong này mà không cần lo lắng biến chất.

Không mất thời gian bao lâu, hai khóa nguyên tinh dị thú bậc hai Lâm Tú vừa mới có được đã bị hấn tiêu hao hết, loại tốc độ tiêu tiền này, có thể xưng là tuyệt đỉnh phá sản.

Có điều, hôm nay giúp Trần viên ngoại tìm được con, thật ra khiến cho Lâm Tú nghĩ được một biện pháp kiếm tiền rất nhanh.

Mật Trinh.

Năng lực thú ngữ này, không chỉ có thể dùng để làm thú y, mà cũng rất thuận tiện dùng để bí mật điều tra một việc nào đó.

Dù sao, bị người khác theo dõi, ai cũng biết cảnh giác, nhưng mà bị chó theo dõi, ai sẽ chú ý đến một con chó, hoặc là, Lâm Tú nuôi một con chim, có là người cảnh giác đến thế nào chẳng nữa, cũng sẽ không ý thức được, mình bị một con chim giám thị.

Đại Hạ cũng có loại nghề nghiệp thám tử tư, nhưng không gọi bằng cái tên này, mà gọi là mật trinh, bí mật điều tra riêng tư, mật trinh cái gì cũng làm, tìm người, điều tra bối cảnh cá nhân, ngoại tình, theo dõi giám thị, bảo vệ, và nhiều chuyện khác...

Mật Trinh ti nằm trong hai mươi bốn ti của triều đình, cũng làm chuyện này, điều khác nhau là bọn họ mà mật trinh chính thống, người ăn mày và người bán bánh rán ở bên ngoài Lâm gia kia, chính là Mật trinh.

Giá thuê mật trinh tư nhân rất cao, bởi vì mục tiêu khách bảo vệ của bọn họ không phải là dân chúng bình thường, mà là quyền quý phú thương, từ trong tay bọn họ, có

thể mua được bí văn của các đại gia tộc ở Vương Đô. Từ trên ý nghĩa nào đó mà nói, mật trình và paparazzi cũng không khác nhau lắm...

Làm nghề này không cần đầu tư nhiều tiền, hơn nữa bình thường đều là giao dịch một lần, không cần đợi thu hồi vốn, là công việc làm thêm lý tưởng nhất của Lâm Tú.

Trong lòng Lâm Tú đã có bước đầu tính toán, hẳn đi ra khỏi Lâm phủ.

Con chó Tiểu Hôi kia, hôm nay cung cấp manh mối quan trọng cho hắn, Lâm Tú không có bạc đãi nó, vừa rồi cho nó ăn hai cái giò, năm cái chân gà, bây giờ đang nằm phơi nắng ở bên ngoài Lâm phủ.

Lâm Tú dẫn theo Tôn Đại Lực và Đại Hoàng, đi ra chợ bán chim của Vương Đô.

Hắn định mua một con chim, tuy người bình thường có thể sẽ không hoài nghi Đại Hoàng, nhưng dù sao hình thể của nó quá lớn, ở bên ngoài theo dõi không thành vấn đề, nếu như người bị theo dõi đi vào trong phủ, Đại Hoàng cũng không có cách nào.

Chương 173: Xin phu nhân tự trọng (4)

Có một con chim thì khác, mục tiêu càng nhỏ, càng không dễ dàng bị chú ý, huấn luyện tốt rồi, cho dù là máy bay không người lái thông minh nhất cũng không so sánh được.

Ở gần Lâm phủ có một con phố bán hoa và chim, những thứ này, rất có thị trường ở trong vòng quyền quý.

Đám người quyền quý không cần làm việc, nằm không hưởng bổng lộc, mỗi ngày có một bó lớn thời gian rảnh rỗi, ngoại trừ ức hiếp bách tính, trêu ghẹo con gái nhà lành ra, thì cái gì mà dẫn chim đi dạo chọi gà đấu dế, đều là kỹ năng cơ bản.

Con phố bán hoa và chim là cả một đường đều là cửa hàng bán bốn cảnh, hoa cỏ, côn trùng, chim, sau khi đi vào cửa, đầu Lâm Tú bắt đầu ong ong, giống như là muốn nổ tung vậy.

Nơi này vốn dĩ là âm ỉ, ở trong tai người khác, chỉ là tiếng chim kêu vang, ở trong tai Lâm Tú thì khác.

"Cô lồ lồ lồ..."

"Đói quá, ta muốn ăn đồ ăn..."

"Oa oa, có muốn giao phối không?"

"Ta ta ta ta, ta ở đằng sau ngươi..."

...

Lâm Tú phát hiện, không phải toàn bộ động vật đều có linh trí giống như linh sủng của Quý Phi và Đại Hoàng, trên thực tế phần lớn những lời nói của động vật ở đây, đều là không có ý nghĩa.

Ví dụ như những con cá cảnh này, cũng chỉ có phun ra bong bóng, những âm thanh phát ra không hề có tin tức gì.

Một vài loại côn trùng, chỉ có thực vật và bản năng giao phối, lặp đi lặp lại, cũng chỉ có mấy câu mà thôi.

Điều khiến cho Lâm Tú bất ngờ là có một vài loài chim có chỉ số thông minh rất cao, có thể rõ ràng nhìn ra được tư duy của mình, ví dụ như họa mi, hoàng tước và nhiều loài khác, Lâm Tú tiêu mười lượng bạc mua một con chim họa mi ở một cửa hàng ở đầu phố, sau đó vội vàng rời đi.

Có thể nghe hiểu thú ngữ, cũng không hẳn là chuyện tốt, ít nhất là ở loại địa phương này, Lâm Tú bị ồn đến một khắc cũng không muốn ở thêm, các loại âm thanh phức tạp không có ý nghĩa giao hội với nhau, khiến cho đầu hấn giống như là muốn vỡ ra.

Một lát sau, Lê Hoa Uyển, bên trong nhà các.

Thải Y nhìn họa mi trong lồng, không nhìn được đưa tay ra chơi đùa, nói: "Con chim họa mi này thật đẹp..."

Lâm Tú đang thương nghị một chuyện với bà chủ, tuy hấn muốn làm thêm công việc mật trính, nhưng muốn làm chuyện này, cũng không phải ngưỡng cửa nào cũng có, ít nhất, hấn cần một cửa hàng.

Có cửa hàng, mới có thể tiếp đãi khách, nhưng rõ ràng là Lâm Tú không có thời gian và tinh lực này, hấn cũng không thể cả ngày ngồi ở trong cửa hàng, ngược lại có thể mượn một nơi như Lê Hoa Uyển, ở cửa dựng một bảng hiệu, nếu như có mỗi làm ăn

đến cửa, đầu tiên để cho các nàng tiếp giúp Lâm Tú là được.

Vốn dĩ Lâm Tú dự định trả thù lao cho các nàng, nhưng mà bà chủ không cần, Lâm Tú thấy thái độ của bà chủ kiên quyết, nên không có tiếp tục kiên trì.

Sở sự vụ trình thám Lâm thị cứ như thế khai trương, nhưng liên tục mấy ngày không có mỗi làm ăn, chuyện này cũng rất bình thường, ngành này dù sao cũng không giống với những cửa hàng bán đồ đặc đúng tiêu chuẩn, khách của bọn họ có vẻ đặc thù, hơn nữa độ nổi tiếng cũng rất quan trọng, mỗi người đều muốn tìm một mặt trình có danh tiếng, những người vừa mới vào ngành, không có ai đến hỏi thăm là trạng thái bình thường.

Một ngày này, Lâm Tú đi ở trên đường, Đại Hoàng đi theo ở phía sau, trên vai có một con họa mi đứng, dẫn tới sự chú ý của người đi đường.

Vương Đô đều biết người dẫn chim đi dạo không ít, nhưng bọn họ không dùng sợi tơ buộc vào chân chim, mà cắt ngắn cánh của chim đi, hoặc là đứt khoát cầm theo lồng sắt cùng đi dạo, không cho chúng nó có cơ hội đào thoát, vị công tử trẻ tuổi ở trước mắt này, lại dùng sợi tơ buộc vào chân, mà không cắt cánh của chim, con chim này lại ngoan ngoãn đậu ở trên vai hắn, đây mới là cảnh giới cao nhất của việc dẫn chim đi dạo.

Một lát sau, còn có mấy người đi lên hỏi Lâm Tú phương pháp huấn luyện chim, hoặc là đứt khoát hỏi hắn có bán con chim này không, thậm chí còn có người ra giá đến

một trăm lượng bạc, mà Lâm Tú mua một con chim này từ chợ chim, cũng chỉ mười lượng mà thôi.

Đương nhiên là Lâm Tú không bán, về phần phương pháp dạy chim, bọn họ cũng không học được.

Thật ra khi lần đầu tiên khi Lâm Tú mở lồng chim ra, con chim họa mi này cũng muốn bay đi, nhưng mà nó rất tò mò, vì sao người này lại có thể nghe hiểu nó nói, nên vẫn luôn bay quanh trên đầu Lâm Tú.

Lâm Tú tốn thời gian ba ngày, cùng nói chuyện phiếm với nó, lại dùng đồ ăn dụ hoặc, cuối cùng mới thu phục được con chim họa mi này, để cho nó tình nguyện ở bên người hắn.

Điểm này, chim và chó có khác nhau rất lớn.

Chương 174: Xin phu nhân tự trọng (5)

Chó đã sớm bị con người thuần hóa, trời sinh đã rất trung thành với con người, cho nên Lâm Tú dùng một cái chân giò, mấy cái chân gà đã dẫn được Đại Hoàng trở về nhà, khiến nó không rời khỏi bên người, nhưng những con chim này lại rất khó tìm, thiên tính của chúng là tự do, cho dù là Lâm Tú có thể trao đổi với chúng, cũng khó khiến chúng nó phục tùng.

Nếu không, hẳn còn dùng cái gì mà mật trính, chỉ cần giúp người khác huấn luyện chim, cũng có thể kiếm được đầy bát.

Vẫn may là con chim này có đầu óc, biết phân biệt bữa no bữa đói, lúc ở bên ngoài vận khí không tốt, ba ngày đói chín bữa, mùa đông càng là quý môn quan, đi theo Lâm Tú, một ngày ba bữa bữa nào cũng no, muốn ăn cái gì thì có thể ăn cái đó, tốt hơn nhiều so với ở bên ngoài ăn côn trùng...

Đi vào Lê Hoa Uyển, Lâm Tú vừa mới đi đến đại đường ở lầu một, bà chủ đã ở trên lầu đi xuống, vui vẻ nói: "Lâm công tử, ngài tới thật đúng lúc, có mỗi làm ăn đến cửa rồi, còn là một mỗi làm ăn lớn, Thái Y đang ở trên lầu bàn luận với khách..."

Một lát sau, nhã các lầu hai, Lâm Tú gặp được vị khách kia.

Đó là một nữ nhân, vóc dáng không cao, dáng người rất cường tráng, đại khái khoảng một mét năm, cân nặng hơn ba trăm cân (150kg), tuổi cũng không nhỏ, nhìn bộ dáng có vẻ hơn bốn mươi, đơn thuần nhìn từ góc độ thẩm mỹ, thì bộ dáng này thật sự không đẹp mắt.

Nhưng mà nàng có một ưu điểm rất lớn, đó là rất nhiều tiền.

Trên đầu mang đầy trang sức, toàn bộ đều là vàng ròng, Lâm Tú nhìn thôi cũng thấy nặng, ngoài ra, còn có vòng cổ trân châu trên người nàng, mỗi một viên trân châu lớn nhỏ, đều rất sáng màu, vừa nhìn đã biết là hàng cao cấp, sở dĩ là trên người mà không phải là trên cổ, vì nàng béo không có cổ, cằm và ngực dính vào một chỗ.

Ngoài ra, trên cổ tay trái và cổ tay phải của nàng còn có hai chiếc vòng vàng, suýt nữa làm lóa hai mắt Lâm Tú.

Khi nhìn thấy Lâm Tú, hai mắt nữ nhân này sáng ngời, hỏi: "Người chính là vị mật trính đó?"

Lâm Tú gật gật đầu, hỏi: "Xin hỏi người muốn ủy thác chuyện gì?"

Nữ nhân này đánh giá Lâm Tú từ trên xuống dưới một hồi, trong mắt bắt đầu nở rộ ánh sáng, vốn dĩ phần mỡ nằm yên ở trên cổ giờ giật giật vài cái, nhìn Lâm Tú nói: "Hay là người đừng làm mật trính nữa, theo ta đi, mỗi tháng ta cho người năm trăm lượng bạc, người có thể tùy ý tiêu, trong tháng đó, người phải ở bên ta mười ngày, thời gian khác làm chuyện gì ta cũng không quản..."

Trên mặt Lâm Tú lập tức lộ ra vẻ đoan chính, nói: "Phu nhân, mời người tự trọng, ta không phải người như thế..."

...

Lê Hoa Uyển, nhả các lầu hai, nữ nhân kia còn đang không ngừng tăng giá.

"Một ngàn lượng!"

"Cái này thật sự không phải vấn đề tiền bạc, đây là giới hạn và tôn nghiêm!"

Nữ nhân kia thấy thái độ của Lâm Tú kiên quyết, trong mắt có chút thất vọng, cuối cùng nói: "Nếu như người hối hận, lúc nào cũng có thể đến phủ Bảo Định hầu tìm ta, giá cả chúng ta có thể bàn lại..."

Không ngờ được nữ nhân này còn có bối cảnh là phủ Nhị đẳng hầu, Lâm Tú bất đắc dĩ nói: "Phu nhân vẫn nên nói xem, người muốn tìm ta làm cái gì đi."

Nói đến việc này, trong mắt nữ nhân này lộ ra vẻ hung ác, cắn răng nói: "Tên vô liêm sỉ kia, ăn của ta, ở của ta, tiêu tiền của ta, lại có thể dám tìm nữ nhân khác sau lưng ta, ta muốn người giúp ta lấy chứng cứ phản bội ta của hắn, sau khi chuyện thành, ta trả người một ngàn lượng tiền thù lao!"

Rất nhanh Lâm Tú đã hiểu rõ tình hình của nữ nhân này.

Thì ra nàng nuôi một tiểu bạch kiểm, bình thường cung cấp cho hắn cuộc sống xa hoa, điều kiện tiên quyết là tiểu bạch kiểm phải cùng ăn chơi với nàng.

Mấy ngày gần đây, nàng phát hiện công lương mà tiểu bạch đó giao nộp không đủ một cách nghiêm trọng, vì thế đã hoài nghi nàng bị đội mũ xanh rồi, cho nên, nàng tìm mấy mật trinh, nhưng cũng đều không tìm ra được chứng cứ quan trọng, Lâm Tú đã là mật trinh thứ năm nàng đổi.

Xem ra mỗi làm ăn này hơi khó, nhưng Lâm Tú vẫn sẵn sàng nhận.

Dù sao một ngàn lượng bạc, dù hoặc đổi với hần không thể nói là không lớn.

Còn có một chi tiết khiến cho Lâm Tú cạn lời, đó là phú bà này bao dưỡng tiểu bạch kiểm khác, còn muốn hần không đội mũ xanh cho mình, nhưng vừa rồi nàng nói với Lâm Tú, ngoại trừ thời gian ở cùng nàng ra thì làm cái gì cũng được, cái này rõ ràng là phân biệt đối xử.

Trước khi đi, nữ nhân này còn không quên dặn dò Lâm Tú: "Nếu người thay đổi chủ ý, nhớ rõ nhất định phải đến tìm ta!"

Sau khi đặt cọc một trăm lượng tiền thù lao, nàng mới lưu luyến không nỡ rời khỏi nơi này.

Vất vả lắm mới tiễn được bước chân nàng, Lâm Tú nhìn thấy khố miệng Thái Y đang cười, hỏi: "Thái Y cô nương, cô nương cười cái gì?"

Chương 175: Bắt kẻ thông dân (1)

Thải Y cười khanh khách nói: "Ta chỉ là cảm thấy công tử có giới hạn và kiên quyết, mỗi tháng một ngàn lượng bạc, mấy người có thể chống đỡ được dụ hoặc lớn như thế?"

Thật ra Lâm Tú cũng không chống đỡ được, lấy giá hàng hóa của thế giới này để tính toán, tương đương với một triệu nhân dân tệ của đời sau, một triệu tệ một tháng, cho dù là dùng quả cầu thép để cảnh cáo... cũng có những người có thể cắn răng chịu đựng.

Lâm Tú bất đắc dĩ nói với Thải Y: "Thật ra ta cũng thích bạc, nhưng mà thật sự là không xuống tay được với vị phu nhân kia, nếu như là Thải Y cô nương, đừng nói là một ngàn lượng, một trăm lượng ta cũng tình nguyện..."

Sau khi Thải Y quen biết với Lâm Tú, mỗi lần bị hấn thả thính đến thả thính đi, cũng đã thả lỏng rất nhiều, nghe vậy chỉ nhẹ nhàng cười, nói: "Vậy thì ta phải kiếm thật nhiều tiền, đến lúc đó công tử phải nhớ rõ những lời hôm nay đã nói..."

"Một lời nói ra, tứ mã nan truy, ta đợi Thải Y cô nương..."

...

Ở Lê Hoa Uyển vui đùa một lúc với Thải Y, Lâm Tú đi về Lâm phủ, hấn không quên, mình còn chính sự phải làm.

Đây là mỗi làm ăn đầu tiên từ khi hấn làm mật trình, phải làm cho thật tốt mới có thể làm ra được danh tiếng, điều này đối

với một mật trình mới là nói, là quan trọng nhất.

Nữ nhân kia đã đưa miêu tả dáng vẻ và địa chỉ của tiểu bạch kiểm cho Lâm Tú, chính là giám thị hành động của người này, tốt nhất là có thể tìm ra được chứng cứ quan trọng tên kia đã phải bội nữ nhân này.

Loại chuyện này, đối với Lâm Tú mà nói căn bản không cần hấn ra tay, dùng một bữa thức ăn chim hồi lộ con chim họa mi kia, nó sẽ bay đi giúp Lâm Tú giám thị mục tiêu.

Mãi đến hai canh giờ sau, nó mới đập cánh, từ ngoài cửa sổ bay vào trong phòng Lâm Tú, dừng ở trên bàn, chiêm chiếp kêu vài tiếng.

Lâm Tú nhú mày, kinh ngạc nói: "Người để mất dấu rồi?"

Chim họa mi lại nói vài tiếng, Lâm Tú nghe xong có chút suy nghĩ.

Ngay vào hơn một canh giờ trước, nó nhìn thấy mục tiêu rời khỏi nhà, đi vào một tửu lầu ăn cơm, sau đó lại không đi ra nữa, sau đó nó chờ đến không còn kiên nhẫn, đi vào trong tửu lầu đó nhìn, mới phát hiện hấn đã về nhà.

Người bình thường nghe nói đến việc này, phản ứng đầu tiên là khi mục tiêu rời khỏi tửu lầu, nó thất thần không chú ý tới, nhưng Lâm Tú không nghĩ như vậy.

Vì để tìm được căn cứ quan trọng người này phản bội, Lâm Tú không phải mật trình duy nhất mà phú bà kia tìm, trước hấn, nàng đã tìm mật trình có danh tiếng cao hơn rất

nhiều so với Lâm Tú, nhưng không có ngoại lệ, bọn họ đều thất bại.

Mà trước khi tìm mật trình, nàng còn để cho hạ nhân bên người theo dõi người kia, vẫn không thu hoạch được gì.

Mỗi làm ăn này, quả nhiên có chỗ khó.

Xem ra một ngàn lượng bạc này cũng không dễ kiếm, Lâm Tú để cho hạ mi quan sát mục tiêu thêm hai ngày, phát hiện buổi chiều mỗi ngày, hắc đầu rời khỏi nhà vào thời gian cố định, sau đó thì mất tung tích, mãi đến hai ba canh giờ sau đã trực tiếp xuất hiện ở nhà.

Chuyện này cũng gợi lên hứng thú của Lâm Tú, hắc đầu theo Đại Hoàng và hạ mi tự mình đi ra ngoài, nhìn thấy nam nhân kia đi vào một tòa tử lâu, hắc đầu thủ ở một quán trà bên ngoài tử lâu, vừa uống trà vừa đợi.

Bây giờ đúng vào thời gian ăn cơm, thỉnh thoảng tử lâu có người đến người đi, nhưng mục tiêu Lâm Tú đợi không xuất hiện.

Một khắc nào đó, đột nhiên Đại Hoàng đang ghé vào dưới chân Lâm Tú hít hít, sau đó nhỏ giọng kêu: "Chủ nhân, chủ nhân, hắc đầu đi ra rồi!"

Lâm Tú lập tức nhìn về phía cửa tử lâu, nhưng lại không phát hiện gì, Đại Hoàng lại nói: "Chủ nhân, chính là người vừa mới đi ra lúc này, tuy dáng vẻ của hắc đầu đã thay đổi, cũng thay đổi y phục, nhưng mà mùi hương trên người không đổi!"

Ánh mắt Lâm Tú lập tức tập trung vào một người trẻ tuổi mặc áo dài màu xám, dung mạo người này rất tuấn lãng, nhưng lại

khác nhau rất lớn với mục tiêu Lâm Tú theo dõi, quần áo cũng khác, nhưng, hình thể và chiều cao của hai người lại rất tương tự.

Lâm Tú ngẩn ra một chút, rất nhanh ý thức được cái gì, đứng phắt dậy.

Người này là một người có năng lực dị thuật, hẳn có thể thay đổi khuôn mặt của mình!

Thảo nào không cần biết là hạ nhân hầu phủ, hay là mật trính trước Lâm Tú, tất cả đều không tìm được chứng cứ quan trọng hẳn tìm nữ nhân khác, mỗi lần họa mi đều mất công đi một chuyến, đến ngay cả Lâm Tú cũng bị lừa, vẫn may hôm nay ra ngoài dẫn theo Đại Hoàng.

Hắn có thể thay đổi dung mạo, nhưng không thể thay đổi mùi.

Trong mắt Lâm Tú hiện ra một tia lửa nóng, không lộ dấu vết đi về phía trước.

Lúc này hẳn đang nghĩ, không chỉ là chuyện một ngàn lượng tiền thù lao, năng lực dịch dung, bây giờ đối với hắn mà nói quá quan trọng!

Chương 176: Bắt kẻ thông dân (2)

Có thể nói, gương mặt này của Lâm Tú, mang đến cho hắc phiến toái rất lớn, trong Vương Đô không biết có bao nhiêu người muốn âm thầm dồn hắc vào chỗ chết, tuy bề hạ phái người của mật trình ra bảo vệ hắc, nhưng tương ứng Lâm Tú cũng mất đi tự do.

Hắc biết, hai gã mật trình kia đang ở một nơi bí mật nào đó gần đây bảo vệ hắc, an toàn của hắc được bảo đảm, nhưng cũng không có bí mật của mình.

Lần sau, nếu như lại gặp phải thời tiết giông tố, căn bản Lâm Tú không thể nào lại ra ngoài tu hành, đây là vấn đề hắc rất phiền não.

Nếu như hắc có thể thay đổi khuôn mặt, chuyện đó sẽ trở nên rất đơn giản.

Làm một vài chuyện không bị người khác biết, hoặc là không tiện để người khác biết, hắc hoàn toàn có thể đổi một gương mặt, không một tiếng động mà đi làm, cũng không cần lo lắng bị người khác ám sát ở trên đường, hoặc là bí mật lớn nhất bị lộ ra.

Mà điều kiện tiên quyết của tất cả những chuyện trên, lại đến từ năng lực của người này!

Lưu Đông đi ở trên đường phố náo nhiệt, trong lòng rất khinh thường.

Nữ nhân vừa lùn vừa béo vừa xấu kia, thế mà lại có thể sinh ra hoài nghi với hắc, còn cố ý mời mật trình đi điều tra hắc, quả thực là trò cười, Lưu Đông hắc tung hoành trong bụi hoa nhiều năm, chính là

dựa vào năng lực đôi mắt dịch dung, cho dù hần ngày ngày đi ra ngoài tìm nữ nhân, nàng cũng không điều tra ra được chứng cứ gì.

Nếu không phải vì tiền của nàng, cùng với cuộc sống xa hoa lãng phí, hần có chết cũng không lên giường với con lợn béo đó, mỗi ngày ôm một đồng thịt béo vào giấc ngủ đã để lại bóng ma ám ảnh rất lớn trong lòng hần, chỉ có những tiểu muội muội xinh đẹp trong thanh lâu mới có thể an ủi tâm hồn bị thương của hần...

Về phần con lợn béo kia, nàng cho người điều tra thoải mái đi, cứ việc tùy ý điều tra, tra được chứng cứ thì coi như hần thua!

Trong lòng nghĩ như thế, Lưu Đông đến cửa thanh lâu hay đến.

Xoa nắn mấy lần người các cô nương chào mời khách ở cửa thanh lâu, Lưu Đông mỗi tay ôm một người, vừa cười vừa đi vào, chuẩn bị an ủi cho tốt những uất ức mà đêm hôm qua hần phải chịu.

Lâm Tú đứng ở trên đường cách đó không xa, yên lặng chăm chú nhìn vào tất cả những chuyện này.

Hần biết rất ít người có thể chống đỡ được dụ hoặc của việc bớt phần đầu ba mươi năm. Nhất là đi vào xã hội, sau khi gặp được sự ác độc của cuộc sống, từ từ sẽ biết tôn nghiêm và điểm giới hạn thật ra là thứ không đáng tiền nhất, có một vài người hung ác cắn răng một cái, rồi lựa chọn đi đường tắt.

Ở trước mặt hiện thực, giấc mơ không đáng được nhắc tới.

Nhưng mà có rất ít người hiểu được, vòng tròn vận mệnh đã sớm âm thầm định xong giá rồi.

Đường tắt bớt phần đầu ba mươi năm cũng không dễ đi như vậy, đời trước, Lâm Tú biết có rất nhiều mỹ nam mỹ nữ còn trẻ đã được phú bà phú hào bao nuôi, thật ra lúc riêng tư bọn họ cũng sẽ tiêu tiền tìm niềm vui, tâm lý của bọn họ chịu áp lực lâu rồi, càng cần được giải phóng hơn người bình thường.

Nhất là mấy kẻ được phú hào bao dưỡng, cảnh ngộ của bọn họ càng thê thảm hơn, bởi vì ở một phương diện nào đó dục vọng của nam nhân sẽ theo sự tăng trưởng của tuổi mà xuống thấp, thứ bọn họ theo đuổi nhiều hơn là tiền tài, quyền lực, những thứ này có nhiều sức hấp dẫn hơn so với mỹ sắc, thỉnh thoảng tìm một cô em xinh đẹp là vì để thỏa mãn nhu cầu sinh lý bình thường.

Nhưng nữ nhân thì khác, dục vọng của các nàng, sẽ theo tuổi lớn lên mà gia tăng, hơn nữa thủ đoạn càng nhiều hơn, thậm chí có một vài người mới thấy lần đầu, Lâm Tú chỉ là nghe miêu tả đã cảm thấy không rét mà run, sự thê thảm của người tự mình trải qua, lại càng là không cần nhiều lời.

Lâm Tú hiểu Lưu Đông, nhưng cũng không đồng tình với hắn.

Vốn dĩ trên đời này không có bữa cơm miễn phí, nếu đã quyết định làm tiểu bạch kiểm thì phải có sự giác ngộ của tiểu bạch kiểm, nhìn từ góc độ của nghề tiểu bạch

kiếm này, hành vi của hắn được coi như là phá luật lệ.

Lâm Tú tìm một quán trà ở đối diện thanh lâu uống trà, thuận tiện cho người làm thuê của quán trà hai đồng bạc, bảo hắn đi phủ Bảo Định hầu mời nữ tử kia đến đây, nói là hắn đã tra được manh mối Lưu Đông phản bội nàng.

Nửa canh giờ sau, một thân thể tròn cuộn cuộn, đã dẫn theo hơn mười hạ nhân Hầu phủ đi đến cửa thanh lâu.

Lâm Tú đi ra khỏi quán trà, nữ nhân kia nổi giận ùng ùng hỏi: "Thứ chó má kia ở đâu?"

Lâm Tú nói: "Đừng nóng nảy, đợi hắn đi ra rồi nói sau."

Nữ nhân kia cắn răng nói: "Ta không đợi được nữa!"

Dứt lời, nàng đã dẫn hơn mười hạ nhân xông vào, đi vào thanh lâu, nàng bê một cái ghế đến, chặn ở cửa, nói: "Tìm, tìm từng phòng một cho ta!"

Chương 177: Bắt kẻ thông dân (3)

Lúc này còn chưa đến buổi tối, vốn dĩ người lựa chọn tìm hoan mua vui vào lúc này không nhiều lắm, bây giờ thanh lâu cũng mới chỉ có ba khách.

Ba người đang khoái hoạt, thì bị người khác đập cửa xông vào, nhất thời quá sợ hãi, nhưng khi nhìn thấy khí thế của người đến, cũng không dám nói cái gì, xám xịt mặc quần áo vào rồi từ trên lầu đi xuống.

Khi Lưu Đông nhìn thấy nữ nhân béo kia ngồi ở cửa, trong mắt lập tức hiện lên một tia kinh sợ, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại.

Hắn tuyệt đối nắm chắc, không ai có thể nhận ra hắn.

Lúc này, nữ nhân béo kia cũng phát hiện ở đây không có người nàng muốn tìm, ánh mắt nhìn về phía Lâm Tú, nghi hoặc nói: "Người nói người đâu?"

Lâm Tú đi đến trước mặt Lưu Đông, trong ánh mắt kinh hoàng của hắn, Lâm Tú đưa tay ra, kéo kéo, day day hai bên mặt Lưu Đông.

Tiếp đó, một màn thần kỳ đã xảy ra.

Chỉ thấy sau khi Lâm Tú kéo kéo, mặt của người trẻ tuổi lúc này, thoáng chốc đã biến thành một dáng vẻ khác.

Vẻ mặt Lưu Đông sợ hãi, còn ánh mắt nữ nhân béo kia thì tròn tròn.

Nàng từ trên ghế đứng phắt dậy, trong lòng dâng lên giận dữ vô tận, lớn tiếng nói: "Chết tiệt, ta cho người ăn cho người mặc, người lại dám ở sau lưng ta tìm nữ nhân khác, đánh, đánh thật mạnh cho ta!"

Tùy tùng của nàng mang đến nghe thề lập tức đi lên, ghì Lưu Đông xuống đất, rồi một trận quyền cước đấm đá vào người hắn.

"Viên Viên, ta sai rồi, ta sai rồi!"

"Về sau ta sẽ không dám nữa!"

"Nàng tha cho ta lần này đi!"

...

Lưu Đông ôm đầu, ở trên mặt đất cầu xin tha thứ, nữ nhân kia lại không hề có ý dừng lại, trên mặt lộ ra vẻ chán ghét, nói: "Lão nương ghét nhất là bị nam nhân phản bội, đánh cho ta, không được dừng!"

Năng lực dịch dung, là dị thuật có cấp thấp nhất, không có năng lực tấn công hoặc là phòng ngự, dưới một trận đấm đá của mười người cường tráng, rất nhanh Lưu Đông đã hôn mê.

Lâm Tú thấy nữ nhân này vẫn như trước không có ý dừng lại, chủ động đi đến, nói: "Đừng đánh nữa, còn đánh nữa sẽ có án mạng, đến lúc đó ai cũng không thu dọn được."

Hắn tách đám người ra, đồng thời đỡ Lưu Đông lên trên vai, nói: "Sao lại đánh người đến mức ngất đi vậy, ta đưa hắn đi y quán, lỡ như xảy ra chuyện gì thì không hay, cái kia, Viên Viên phu nhân, lát nữa chúng ta gặp ở Lê Hoa Uyển."

Cống Lưu Đông đi, một mình Lâm Tú đi ra khỏi thanh lâu.

Cùng lúc đó, sức mạnh thuộc loại trị liệu trong người hắn đã chạy một vòng trong cơ thể người này nên Lâm Tú hiểu rõ đối với tình hình thân thể của gã, chẳng qua là bị

gãy xương sườn, đau quá ngất đi mà thôi, vẫn đề không lớn.

Nửa khắc sau, Lâm Tú đã cõng người này đến y quán gần nhất, sau khi để lại mấy khối bạc vụn thì đi tới Lê Hoa Uyển.

Nữ nhân kia đã chờ ở đó.

Lâm Tú nói với nàng: "Người ta đã để ở y quán Đồng Nhân, cũng đã trả tiền chẩn trị, một lát nữa phu nhân cho người đi đón là được."

Nữ nhân này hừ lạnh một tiếng, nói: "Coi lão nương là loại người nào, một lần phản bội, cả đời không cần, cầu nam nhân kia, để cho hắn tự sinh tự diệt đi."

Tiếp đó, nàng lại ném cho Lâm Tú một ánh mắt câu dẫn, nói: "Gọi phu nhân cái gì, tuổi của ta so với người cũng không lớn hơn bao nhiêu, gọi tỷ tỷ..."

Một ánh mắt câu dẫn này khiến Lâm Tú suyt chút nữa nôn cả cơm ra, tuổi của nữ nhân này, sợ rằng còn nhiều hơn tuổi nương hắn, một tiếng tỷ tỷ này Lâm Tú thật sự không gọi được.

Nữ nhân nhìn Lâm Tú, khen nói: "Cầu nam nhân này, thế mà có thể thay đổi dáng vẻ, khó trách mấy mật trính lúc trước ta tìm, đều không bắt được hắn, vị tiểu đệ đệ này, thật đúng là có chỗ hơn người, thế nào, ngươi đã nghĩ kỹ chưa, chỉ cần ngươi đi theo ta, mỗi tháng có thể có được một ngàn lượng bạc, cho dù ngươi ở bên ngoài nuôi nữ nhân khác, ta cũng không quản..."

Lâm Tú quyết đoán nói: "Chúng cứ quan trọng người kia phản bội, ta đã tìm được

rồi, vậy thì số tiền thù lao còn lại, xin mời phu nhân..."

Nữ nhân kia bất mãn nhìn Lâm Tú một cái, lấy một sấp ngân phiếu ở trong tay áo ra, nói: "Không phải một ngàn lượng thôi sao, đi theo ta, mấy ngày là có một ngàn lượng..."

Lâm Tú nhận lấy ngân phiếu, sau đó nghiêm mặt nói: "Thật xin lỗi, phu nhân, ta là người đứng đắn, giáo dục từ nhỏ nhận được không cho phép ta làm loại chuyện này..."

Nữ nhân kia lắc đầu, cũng không miễn cưỡng, nói: "Người nha, vẫn là còn trẻ tuổi, cái gì mà tôn nghiêm, cái gì mà giới hạn, đều là hư ảo, lời của ta nói vẫn có hiệu lực như trước, chừng nào người thay đổi chủ ý, lúc nào cũng có thể đến tìm ta..."

Tuy Lâm Tú không phải người đứng đắn gì, nhưng hắn cũng chọn người.

Nếu như người nói những lời này là Thái Y hoặc là Linh m, Tiết Ngung Nhi, có thể hắn sẽ đồng ý... hắn thật sự là không độc ác hạ quyết tâm được.

Chương 178: Bắt kẻ thông dân (4)

Bà chủ Lê Hoa Uyển đứng ở phía sau Lâm Tú, hăm mộ nói: "Một ngàn lượng đó, nhà hát chúng ta làm vài năm cũng không kiếm được nhiều như vậy, những người này thật là..."

Tuy có rất nhiều con đường thông đến La Mã, nhưng có những người trời sinh đã ở trong La Mã.

Thứ các nàng vừa sinh ra đã có được là thứ cả đời người khác phần đầu cũng không có được, bây giờ là như thế, mấy nghìn năm sau, cũng là như thế.

Cho nên mới có người vì bớt phần đầu mấy chục năm, lựa chọn đường tắt, tuổi còn trẻ mà đã từ bỏ cố gắng, trong lòng Lâm Tú cũng rất hy vọng có một phú bà xinh đẹp trẻ tuổi cho hẳn một trăm ngàn lượng, như vậy hẳn cũng sẽ không cần vất vả kiếm tiền tu hành.

Đương nhiên, bây giờ thu hoạch lớn nhất của Lâm Tú không phải là một ngàn lượng kia.

Hắn trở lại Lâm phủ, đóng cửa phòng lại, đi vào trước gương đồng.

Lâm Tú sờ sờ mặt mình, khuôn mặt hắn biến ảo một hồi, cuối cùng biến thành dáng vẻ của một người đàn ông lương thiện chất phác.

Chính là Tôn Đại Lực.

Tiếp đó, mặt của Tôn Đại Lực lại biến thành Lý Bách Chương, biến thành Liễu Thanh Phong, biến thành Dương Tuyên...

Vốn dĩ hắn muốn biến thành Linh m và Thái Y, nhưng sau đó lại nghĩ, cảm giác này rất

không hợp lý, lần sau khi gặp các nàng sẽ dễ xấu hổ, cuối cùng trong đầu vẫn là từ bỏ ý niệm đó.

Lâm Tú một mình ở trong phòng chơi rất vui, thuật dịch dung này không giống với trong sách ghi lại. Trong sách nói, thuật này có thể thay đổi khuôn mặt con người, nhưng biến hóa cần thời gian, hơn nữa gương mặt không thể gặp ngoại lực, nếu không sẽ hiện ra nguyên hình, nhưng ở trên người Lâm Tú lại không phải như thế.

Hắn muốn biến là có thể biến thành những khuôn mặt khác nhau, thậm chí còn có thể thay đổi liên tục, hơn nữa, cho dù hắn dùng sức kéo vuốt mặt, biến hóa ra gương mặt của người khác cũng không xảy ra biến hóa gì.

Rất nhanh Lâm Tú đã ý thức được nguyên nhân.

Thuật dịch dung là dị thuật dưới cấp hoàng, trong lịch sử, người thức tỉnh năng lực này, nguyên lực chỉ ở trình độ thức tỉnh lần đầu, đương nhiên biến hóa chậm, cũng dễ dàng bị ngoại lực phá hỏng.

Nhưng trình độ nguyên lực của Lâm Tú đã thức tỉnh lần thứ hai, dùng nó để thi triển, đương nhiên biến hóa sẽ nhanh và ổn định hơn.

Từ trên một ý nghĩa nào đó, từ giờ trở đi, năng lực dịch dung này, đã là thượng phẩm cấp hoàng rồi.

Có điều, sau khi quen thuộc năng lực này, Lâm Tú phát hiện năng lực này cũng có khuyết điểm.

Đó chính là, hăn chỉ có thể thay đổi khuôn mặt, mà không thể thay đổi các bộ phận khác, ví dụ như chiều cao, hình thể và các loại khác, nếu như hăn biến thành nữ tử, cũng chỉ là sân bay, hơn nữa còn có hầu kết, liếc mắt một cái là bị người khác nhìn thấy.

Nói tóm lại, với thực lực bây giờ của Lâm Tú, sử dụng loại năng lực này vẫn là có rất nhiều giới hạn, không biết sau khi thức tỉnh nguyên lực nhiều lần thì có thay đổi nào không.

Trong đầu Lâm Tú suy nghĩ một hồi, hăn bỗng nhiên đỏ mặt...

Bên ngoài Lâm phủ.

Người trung niên bán bánh rán nhìn lão ăn mày kia, hỏi: "Có cảm thấy tay nghề của ta hai ngày nay trở nên tốt hơn rồi không?"

Lão ăn mày nhìn thoáng qua trong nồi vẫn đen một đám như trước, không nói câu nào.

Người trung niên nhìn trái nhìn phải, phát hiện ở góc tường cách đó không xa có một con chó màu xám nằm úp sấp, trong đầu hăn lóe lên, đi đến phía trước con chó màu xám, đổ hết tất cả những thứ ở trong nồi xuống trước mặt con chó.

Sau khi đổ xong, hăn còn lớn tiếng nói: "Con chó lang thang nhà người cũng đáng thương, ăn đi, lợi cho người rồi."

Buổi chiều hôm nay Tiểu Hôi được ăn cơm thịt bò, ăn hết cả một bát lớn, lúc này đang cảm thấy có chút không tiêu hóa được, bỗng nhiên ngửi thấy một cỗ mũi gay mũi, đột nhiên mắt chó trùng lớn, sau đó...

Nôn!

Về mặt người trung niên bình tĩnh, đá một cước vào mông con chó, rồi lại trở về quán bánh rán, quay đầu nhìn Lâm phủ, nói: "Tiểu tử kia không làm mật trình thật là đáng tiếc."

Bọn họ phụng mệnh bảo vệ Lâm Tú, đương nhiên biết hắn làm cái gì, có thể huấn luyện một con chó theo dõi người khác cho hắn, cái này đã được xem như là một bản lĩnh rất giỏi.

Về phần con chim họa mi kia, bởi vì mục tiêu quá nhỏ, bọn họ không có phát hiện ra.

Được sự nhắc nhở của hắn, lão ăn mày cũng ý thức được cái gì, nói: "Nói đến mật trình, hôm nay tiểu tử bắt được ở thanh lâu kia, thế mà lại có thể thay đổi khuôn mặt, nhân tài như thế, chính là người mật trình cần, người thủ ở chỗ này, ta phải đi về một chuyến, lập tức báo cáo việc này..."

Y quán Đồng Nhân.

Lúc Lưu Đông tỉnh lại, phần xương sườn bị gãy đã được bó lại, nhưng trong lòng hắn lại là một mảng u ám.

Vừa rồi, hạ nhân của nữ nhân kia đến đây, nói với hắn, về sau đừng xuất hiện trước mặt nàng nữa, nếu không thấy hắn một lần đánh một lần, điều này có nghĩa là, hắn sẽ tạm biệt cuộc sống xa hoa lãng phí trước kia.

Chương 179: Thân phận của Lý Bách Chương (1)

Hắn không bao giờ còn có thể muốn ăn cái gì thì ăn, muốn mua cái gì thì mua, tuy cuộc sống như thế có chút khó khăn, nhưng vừa nghĩ đến về sau không phải đối mặt với nữ nhân ghê tởm kia nữa, không bao giờ bị dụng cụ đáng sợ kia tra tấn nữa...

Nghĩ đến đây, Lưu Đông rùng mình một cái, lập tức vứt bỏ cảnh tượng khủng bố kia ra khỏi đầu.

Khập khiễng tiêu sái bước ra khỏi y quán Đồng Nhân, bỗng nhiên có hai bóng người chặn đường đi của hắn.

Ban ngày ban mặt, hai người lại mặc đồ đen, bên hông còn có bội đao, Lưu Đông bị dọa cho giật mình, hỏi: "Người, các người là ai, muốn làm cái gì?"

Trong đó có một người lộ ra nụ cười thần bí, nói: "Lưu Đông đứng không, theo chúng ta một chuyến, Mật Trình ti chúng ta rất cần nhân tài như người..."

...

Một viên nguyên tinh cuối cùng ở trong tay Lâm Tú hóa thành bột phấn, món tiền đầu tiên hắn thông qua thân phận mật trình kiếm được, cũng bị tiêu đến không còn dư một văn.

Mà hắn thu hoạch được chỉ tương đương với bốn mươi ngày chịu khổ chịu khó tu hành để tăng trưởng nguyên lực.

Có đôi khi Lâm Tú cũng do dự, rốt cuộc như thế có đáng giá không, nhưng vừa nghĩ đến

lần đó khó lòng phòng bị được ám sát,
trong lòng lại trở nên kiên định.

Tiền tài chỉ là vật ngoài thân, nhưng thực
lực không phải.

Thực lực của bản thân liên quan đến tính
mạng của người nhà hần, cùng với việc hần
có thể bảo vệ được người hần yêu thương
hay không, so sánh với những chuyện này..
chỉ một ít tiền bạc mà thôi, không tính là
cái gì.

Trong mấy ngày này, Lâm Tú lại lần lượt
nhận được mấy đơn làm ăn.

Đều là Trần Viên Viên kia giới thiệu cho
hần, bằng hữu của phú bà đều là phú bà,
trong nhóm của nàng cũng đều là các nữ
nhân có cùng tình huống với nàng, các nàng
lo lắng nam nhân của mình ở bên ngoài tìm
nữ nhân khác, nên ủy thác cho Lâm Tú theo
dõi điều tra, nhưng ra giá lại không được
hào sảng như Trần Viên Viên.

Trần Viên Viên ra giá cao như thế, là có
nguyên nhân.

Lưu Đông kia có năng lực dịch dung, Trần
Viên Viên dùng thời gian mấy tháng, cũng
không điều tra ra được chứng cứ, trong con
giận dữ, mới treo giải thưởng số tiền lớn
như thế.

Bình thường điều tra ngoại tình, giá chỉ
có mười lượng đến mấy chục lượng.

Loại ủy thác này, Lâm Tú căn bản không cần
thiết phải nhận, hần nghĩ cũng không nghĩ
đã từ chối.

Bắt đầu từ ngày đầu tiên, hần đã không dự
định đi con đường ổn định giá, nhận đơn
quan trọng ở việc chứ không ở nhiều, bình

thường một đơn ury thác một ngàn lượng bạc, mấy chục vụ ury thác nhỏ mới có được số tiền này, Lâm Tú không có thời gian lãng phí tình lực ở những việc này.

Lâm Tú hiểu rất rõ, Trần Viên Viên có lòng tốt giúp hắn làm ăn, là đánh chủ ý lên thân thể hắn.

Hắn không phải không có hứng thú với phú bà, nhưng cũng phải là loại phú bà trẻ tuổi xinh đẹp như Linh m, Trần Viên Viên thấy Lâm Tú chết cũng không theo, cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ từ bỏ.

Khi Lâm Tú lại một lần nữa ngẫu nhiên gặp Trần Viên Viên ở trên đường, nàng đã thân mật kéo tay một nam tử trẻ tuổi khác.

Dung mạo của nam tử kia tuấn tú, quần áo rất đẹp dễ quý giá, rõ ràng là dùng tơ lụa tốt nhất, chân đi giày vân thêu tơ vàng, bên hông còn đeo một khối ngọc đẹp giá trị xa xỉ, tuy cả người không nhìn ra được bao nhiêu quý khí, nhưng cộng thêm cả bộ quần áo này, đúng là cũng khá quý.

Cuộc sống vật chất của nam tử này hẳn là sẽ được thỏa mãn rất lớn, nhưng từ trên mặt hắn, Lâm Tú lại không nhìn thấy nửa điểm tươi cười.

Trong ánh mắt hắn không có ánh sáng.

Đang tuổi hăng hái nhất, nhưng ánh mắt hắn lại rất mê dại, vẻ mặt mê mang, giống như là một khối thể xác bị rút sạch linh hồn.

Cuộc đời chính là như thế, có được, đương nhiên cũng phải có từ bỏ, hắn có được sự hưởng thụ vật chất, thú từ bỏ, chính là linh hồn chịu trời buộc...

Trong tay Lâm Tú cầm một cái lồng chim, con chim họa mi trong lồng là hắc mới mua, tốn rất nhiều tâm tư mới phục tùng, đây là lễ vật hắc chọn lựa cho Quý phi nương nương, ngoại trừ Linh m và mẫu thân, ở thế giới này, nàng là nữ nhân đối xử với Lâm Tú tốt nhất, người khác đối tốt với hắc một phần, Lâm Tú vẫn luôn nghĩ báo đáp mười phần.

Quý phi nương nương ở trong cung tịch tịch, Lâm Tú sẽ thường thường tìm chút thú vui cho nàng.

Còn chưa đi đến cửa cung, bỗng nhiên bước chân Lâm Tú dừng lại.

Hắc nhìn thấy một bóng người quen thuộc ở đầu đường.

Liễu Thanh Phong cũng một bà lão, đi ra từ một y quán, nhìn qua vẻ mặt rất cô đơn.

Một người đàn ông tiến hắc ra ngoài, lắc đầu nói: "Bệnh của lệnh đường, thú cho lão hủ bắt lực, vẫn là mời cao minh khác đi."

Trong mắt Liễu Thanh Phong hiện ra một tia bi thương, đang định rời đi, bỗng nhiên phía sau truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Chương 180: Thân phận của Lý Bách Chương (2)

Lâm Tú đi tới, hỏi: "Liễu đại nhân, làm sao thế?"

Trên mặt Liễu Thanh Phong lộ ra vẻ tươi cười miễn cưỡng, nói: "Là Lâm đại nhân sao, mẫu thân của ta bị bệnh, ta đưa bà đi khám bệnh."

Lâm Tú hỏi: "Bệnh của lệnh đường sao rồi, đại phu nói thế nào?"

Liễu Thanh Phong lắc lắc đầu.

Lâm Tú nghĩ nghĩ, nói: "Như vậy đi, ta có một chút quan hệ ở Thái Y Viện, người đưa lệnh đường đến Lâm phủ, ta mời nàng đến chẩn bệnh một chút cho lệnh đường..."

Liễu Thanh Phong ngần ra một chút, do dự nói: "Cái này..."

Vốn dĩ hắn không thích nhận ân huệ của người khác, nhưng chuyện này liên quan đến bệnh tình của mẫu thân, hắn thật sự không có cách nào mở miệng cự tuyệt.

Thật ra hắn cũng từng nghĩ đến mời Thái Y, nhưng bổng lộc một tháng của hắn chỉ có mấy chục lượng bạc, mua thuốc cho mẫu thân đã là miễn cưỡng, mà mời Thái Y chẩn bệnh, phải có hơn một trăm lượng bạc, hắn căn bản không mời nổi...

Lâm Tú vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Đều là đồng liêu, khách khí với ta cái gì, ta còn có việc, tiến cung trước, muộn một chút gặp lại."

Lời "Cảm ơn" của Liễu Thanh Phong còn chưa kịp nói ra, Lâm Tú đã xoay người rời đi.

Hắn nhìn bóng lưng Lâm Tú, nghĩ đến thái độ lúc trước của mình với hắn, trên mặt lộ ra một tia áy náy, nhưng rất nhanh đã trở nên vui sướng, nói: "Nương, y thuật của Thái Y cao minh, nhất định có thể chữa khỏi bệnh của người!"

Không bao lâu sau, Lâm Tú đã đi vào hoàng cung.

Thái Y Viện ở trong cung, Linh m có thể đưa Lâm Tú đến trước cửa cung, đây là đặc quyền của học sinh Thiên Tự Viện, Lâm Tú không có loại quyền hạn này, lệnh bài của hắn, chỉ có thể để cho một mình hắn đi vào.

Đi qua hành lang thật dài trong cung, sau khi hai lần đưa lệnh bài ra, dưới sự dẫn đường của tiểu hoạn quan, Lâm Tú ngựa quen đường cũ đi vào cung Trường Xuân.

Một bóng trắng trong từ trong ngực Quý phi nương nương nhanh chóng bay vào lòng Lâm Tú, khiến cho trên người Lâm Tú đều là mùi của Quý phi nương nương, bây giờ Lâm Tú đã biết, nhóc con kia không phải tên là Niếp Niếp, nó có tên của mình, phiên dịch thành tiếng phổ thông Đại Hạ, nên gọi là Bạch Linh.

Quý phi bĩu môi, không vui nói: "Bản cung nuôi nó lâu như thế, nó mới gặp người vài lần, đối xử với người còn thân mật hơn so với bản cung."

Lâm Tú nhìn Bạch Linh một cái, nó lập tức quay trở về trong lòng Quý phi, còn dùng cái đầu nhỏ cọ cọ ở ngực nàng.

Lúc này, Lâm Tú cũng đi lên trước, đưa cái lồng chim cho tiểu cung nữ, nói với Quý

phi: "Nương nương, đây là lễ vật học sinh tặng nương nương, tiếng kêu của nó rất êm tai, ngày thường có thể giải buồn cho nương nương."

Quý phi ở lâu trong thâm cung, thiếu người bầu bạn, bởi vậy mới ngàn vạn sủng ái linh sủng này, Lâm Tú tặng nàng họa mi, có thể nói là tặng đến trong lòng nàng, nhưng nghĩ đến linh sủng và nàng giống nhau ở trong cung lâu sẽ dần dần sinh ra sự bức bối, con chim này bị nhốt ở trong lồng, làm sao có thể không trở thành nàng thú hai, trong lòng Quý phi lại dâng lên vài phần thương hại.

Nàng nhìn về phía Lâm Tú, nói: "Người tặng bản cung lễ vật, bản cung rất thích, nhưng bầu trời mới là nơi nó nên quay về, hẳn là nó cũng không muốn bị nhốt ở trong cái lồng nhỏ nhỏ này, hay là thả nó đi..."

Nói xong, nàng đã tự tay mở cửa lồng sắt ra.

Chỉ có điều, họa mi ở trong lồng, bay ra khỏi lồng sắt, hót vang bay một vòng ở trên bầu trời, rồi lại bay xuống dưới, dừng ở trên vai nàng.

Quý phi không dám động lung tung, nghiêng đầu nhìn con chim đậu ở trên vai, vừa mừng vừa sợ, hỏi: "Đây, đây là chuyện gì vậy?"

Lâm Tú giải thích nói: "Hồi nương nương, con chim này là tự học sinh đã thuần dưỡng qua, ngày thường nương nương không cần nhốt nó ở trong lồng, nó muốn đi ra ngoài, sẽ tự mình bay đi chơi đùa giỡn, mệt mỏi đói bụng, sẽ tự trở về."

Lâm Tú đưa tay ra, họa vmi lập tức dừng ở trong lòng bàn tay hấn, hấn nhìn Quý phi, nói: "Nương nương cũng có thể thử như này, con chim này rất có linh tính."

Quý phi thử đưa tay ra, quả nhiên con chim họa mi kia bay vào trong tay nàng.

Trên mặt nàng hiện ra vẻ tươi cười, liên tục nói: "Thú vị, thật sự là thú vị..."

Nhìn thấy nàng vui vẻ như thế, Lâm Tú cũng thở phào một hơi.

Vì để khiến cho Quý phi nương nương vui vẻ, hấn cũng là rất nhọc lòng, lấy hết những thủ đoạn tán gái lúc trước ra, cũng may hiệu quả không tệ lắm, sau khi có được sủng vật mới này, vẻ tươi cười trên mặt Quý phi nương nương chưa từng biến mất, hấn khổ tâm một hồi cũng không uổng phí.

Nửa canh giờ sau, Lâm Tú từ trong cung Trường Xuân đi ra.

Tặng Quý phi nương nương một sủng vật mới, nương nương lại thưởng cho hấn một đôi khuyên tai, Lâm Tú còn cảm thấy cứ tiếp tục như thế, trang sức bên người nàng, sớm hay muộn đều đến trong tay hấn hết.

Chương 181: Thân phận của Lý Bách Chương (3)

Vôn dĩ hần định đi Thái Y Viện, buổi chiều mời Song Song cô nương cùng ăn một bữa cơm, thuận tiện giúp mẫu thân của Liễu Thanh Phong khám bệnh, nhưng khi hần đi ngang qua cửa cung Thiên Thu, bỗng nhiên bước chân dừng lại.

Một bóng người từ cung Thiên Thu đi ra, khi nhìn thấy Lâm Tú, cũng ngẩn ra một chút.

Tiếp đó, vẻ mặt người đó lập tức trở nên có chút xấu hổ, nói với Lâm Tú: "Lâm huynh, trùng hợp vậy, người cũng ở đây..."

Lâm Tú không ngờ được, ở hậu cung lại có thể gặp được Lý Bách Chương.

Vừa rồi hần thấy rất tốt, Lý Bách Chương đi ra từ trong cung Thiên Thu, đó là tấm cung của Thục phi nương nương, sau khi không chế băng cho hoàng cung nữa, đã rất lâu rồi Lâm Tú không thể đi vào.

Nam nhân có thể tự do ra vào ngoại trừ Hoàng đế, sợ rằng cũng chỉ có con trai của Thục phi nương nương.

Tiểu thái giám ở bên người Lâm Tú nhìn thấy Lý Bách Chương, nhanh chóng đi lên phía trước hai bước, cung kính nói: "Tham kiến Tần vương điện hạ."

Lý Bách Chương phát phát tay, nói: "Miễn lễ, miễn lễ, đầu tiên xuất cung trước đi."

Lâm Tú đã từng hoài nghi thân phận của Lý Bách Chương, thậm chí còn cố ý điều tra, nhưng mà Lý là quốc hộ của Đại Hạ, quyền quý họ Lý ở Vương Đô, ít nhất cũng có mấy

chục người, còn là dưới tình huống bài trừ dòng họ hoàng thất, thật sự là không có cách nào xác định thân phận của hắn.

Nhưng Lâm Tú có nghĩ thế nào cũng không ngờ được, hắn thế mà lại có thể là hoàng tử.

Bởi vì phân đông phi tần hậu cung của đương kim Hoàng đế, con trai con gái cũng không ít, nhưng những hoàng tử, công chúa này đều chưa thành niên, hoàng tử thành niên chỉ có bốn người.

Thái Tử, Tề Vương, Triệu Vương, và Tần Vương.

Bốn vị hoàng tử này, lần lượt là một hậu tam phi sinh ra, ngoại trừ Quý phi nương nương, năm vị hậu phi có địa vị tối cao ở hậu cung đều có con nối dòng.

Thái tử là con trai trưởng của Hoàng Hậu nương nương, cũng là trưởng tử của Thiên tử, từ rất sớm đã được lập làm Thái Tử, Tề Vương là Hiền phi nương nương sinh, ở trong triều có được danh tiếng hiền đức, mẫu phi của Triệu Vương là Đức phi nương nương đã qua đời, hắn cũng là ca ca ruột của công chúa Minh Hà, một vị cuối cùng, chính là Tần Vương.

Tần Vương là con trai độc nhất của Thục phi nương nương, trong mấy vị hoàng tử này, có cảm giác tồn tại thấp nhất, cũng rất ít khi lộ diện trong triều đường, vì thế trong vòng quyền quý, đối với vị Tần Vương điện hạ này, cũng chỉ là nghe danh, mà chưa gặp người thật.

Hắn đến với thế giới này, người bằng hữu đầu tiên kết giao, thế mà lại có thể là

hoàng tử.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, Lâm Tú cảm thấy cũng không có gì bất ngờ.

Phụ thân thích thiếu phụ con thích ngự tử, chính xác là thân sinh.

Sau khi ra khỏi hậu cung, Lâm Tú chấp tay với Lý Bách Chương, nói: "Trước kia không biết thân phận của điện hạ, có nhiều mạo phạm, xin điện hạ đừng trách."

Lý Bách Chương xua tay nói: "Ta vẫn thích người gọi ta là Lý huynh, tương giao của người và ta, chỉ là sở thích hợp nhau, giữa chúng ta không có cái gì mà con trai của Bình An bá, cũng không có cái gì mà Tần Vương điện hạ."

Lâm Tú không phải là người già mồm, nghe vậy chỉ cười cười nói: "Dân chúng bình dân, gia đình bình thường... Lý huynh giàu cũng đủ sâu."

Lý Bách Chương bất đắc dĩ nói: "Đây cũng là chuyện không có cách nào, nếu như ta vừa gặp được một người đã nói rõ thân phận thật với hần, sợ rằng không bao giờ kết giao được với một bằng hữu tri âm, trên cuộc đời này, hồng nhan, tri kỷ khó cầu, Lâm huynh ngàn vạn đừng bởi vì thân phận của ta mà có cái gì băn khoăn."

Thật ra Lâm Tú cũng không có gì băn khoăn, nhưng hần nhìn ra được sự băn khoăn của Lý Bách Chương, vì thế hần chủ động đưa tay khoác lên bờ vai hần, nói: "Nói như thế, lần trước là Lý huynh cố ý nhắc nhở ta chuyện phủ Vĩnh Bình hầu."

Lý Bách Chương cười cười, nói: "Ta vất vả lắm mới có được một bằng hữu là Lâm huynh,

sao có thể nhìn người bị người khác hãm hại, có điều Lâm huynh đúng là có thủ đoạn hay, thế mà lại có thể khiến Dương Tuyên bị lưu đày ra khỏi kinh, điểm này, ngay cả ta cũng không ngờ được...”

Chuyện đó, bây giờ Lâm Tú nghĩ lại, thật ra còn có chút nghĩ mà sợ.

Nếu như không phải Quý phi nương nương che chở, cho dù là lật đổ được Dương Tuyên, bản thân hần cũng khó tránh khỏi trừng phạt, Lâm Tú không tiếp tục nói sâu về đề tài này, về chuyện bằng hữu của hần là thân vương, hần còn cần một chút thời gian để tiêu hóa.

Lúc này, Lý Bách Chương lại chủ động hỏi: “Đúng rồi, lần trước rượu ngon người tặng ta, có còn không?”

Lâm Tú quyết đoán lắc đầu nói: “Không còn rồi, ta cũng chỉ giấu có một ít đó.”

Thật ra, mấy ngày này hần lại nấu được một ít nữa, nhưng vì để chuốc say Liễu Thanh Phong, thực lực lôi đình của Lý Bách Chương hần đã chiếm được, nên sẽ không lãng phí rượu ở chỗ Lý Bách Chương.

Chương 182: Thân phận của Lý Bách Chương (4)

Lý Bách Chương không cam lòng truy hỏi:
"Rượu đó, lúc trước người mua ở đâu vậy?"

Lâm Tú nói: "Là của một người làm nghề bán rượu rong, có một lần hắn bán rượu ở trước cửa nhà ta, ta ngửi thấy mùi rượu thơm, nên đã mua vài hũ, sau đó uống chỉ còn lại một vò, lần trước người đều uống hết rồi."

"Vậy người bán rong kia đâu?"

"Từ sau lần đó, ta vẫn chưa gặp lại hắn."

...

Về mặt Lý Bách Chương tiếc nuối, liên tiếp nói mấy tiếng đáng tiếc, lúc này, bỗng nhiên trong đầu Lâm Tú nảy ra một ý tưởng, Lý Bách Chương là hoàng tử, có loại rượu ngon nào mà chưa từng uống, nhưng đối với loại rượu hắc nấu, vẫn là khen không dứt miệng, nói rõ rượu này vẫn là có thị trường rất lớn.

Trước kia cũng không phải Lâm Tú không nghĩ tới kinh doanh, nhưng dựa vào quý mô bây giờ của nhà họ Lâm, kinh doanh nhỏ thì không có ý nghĩa, làm lớn thì lại không giữ được, cuối cùng vẫn là làm giá y cho người khác, nên hắn vẫn luôn không hành động.

Nhưng bây giờ thì khác.

Hắn có một hoàng tử là bằng hữu, cho dù là một hoàng tử không có cảm giác tồn tại nhất trong các hoàng tử, nhưng đó cũng là hoàng tử, không có người nào ăn gan hùm mật báo dám thôn tóm kinh doanh của hắn, nếu như có thể buộc mình và Lý Bách Chương

vào với nhau, cọc làm ăn này, có thể yên tâm làm rồi.

Khi đó, Lâm Tú cũng không cần vất vả làm mặt trình, rất lâu không nhận được đơn hàng nào không nói, vất vả lắm mới nhận được một đơn, còn bị loại nữ nhân như thể mơ ước thân thể hoàn mỹ của hắn, nói thật, sau khi làm xong đơn hàng đó, Lâm Tú có một bóng ma tâm lý rất lớn.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lâm Tú càng ngày càng sáng, hắn nhìn Lý Bách Chương, hỏi: "Lý huynh, người cảm thấy rượu lần trước ta tặng cho người, bán bao nhiêu tiền thì thích hợp."

Lý Bách Chương vừa nhớ lại hương vị, vừa nói: "Rượu ngon vô giá, sao có thể dùng bạc để đánh giá."

Lâm Tú lắc đầu nói: "Cho dù là rượu ngon, thì cũng là hàng hóa, nếu đã là hàng hóa, thì phải có giá cả, nếu không thì sao có thể làm kinh doanh?"

Lý Bách Chương hơi sững sốt, hỏi: "Kinh doanh?"

Lâm Tú phát phát tay, nói: "Chuyện này không quan trọng, người nói, một vò rượu như thế, trên thị trường bán bao nhiêu thì phù hợp?"

Lý Bách Chương nghĩ nghĩ, nói: "Phải chia tình huống."

Lâm Tú nói: "Tình huống gì?"

Lý Bách Chương nói tiếp: "Vừa rồi Lâm huynh nói không sai, đối với người thích rượu ngon mà nói, rượu này chính là báu vật vô giá, nhưng nó cũng chỉ là hàng hóa, vô giá không phải là chuyện tốt, nếu như

thế gian này chỉ có một vò, vậy thì bảo ta tốn một ngàn lượng để mua nó, ta cũng tình nguyện, nếu vò rượu này có mười vò, ta tình nguyện tốn hai trăm, nếu rượu này số lượng vô hạn, vậy thì giá của nó sẽ giảm lớn, dù sao nó là rượu, trên bản chất là vật dùng để uống, bất luận như thế nào, giá cũng không thể quá cao...”

Lý Bách Chương nói rất có đạo lý, kiếp trước có một vài loại rượu có giá bán rất khó tin, một vò rượu, động một cái là mấy chục vạn thậm chí hơn trăm vạn, nhưng không có ngoại lệ, nhưng loại rượu đó đều có số lượng rất ít, uống một bình ít một bình, người mua được nó, phần lớn đều là dùng để cất đi.

Mà nếu như mua để uống, vậy thì rượu có giá cao đến đâu, cũng không cao đến đâu được.

Lâm Tú nghĩ nghĩ, hỏi: “Lý huynh cảm thấy, một vò rượu như thế, nếu lấy ra để bán, cung ứng lâu dài, bán mười lượng bạc có được không?”

Lý Bách Chương không chút do dự nói: “Không đắt, những loại rượu của Trích Nguyệt Lâu, mỗi một vò đều bán mấy lượng bạc, loại rượu ngon mà người đưa ta, bán mười lượng bạc một vò là tuyệt đối không nhiều...”

Rượu ở thế giới này, tương đối mà nói, không tính là rất đắt.

Bán rượu ở trên phố, căn cứ vào chất rượu, từ mười văn tiền một cân đến mấy chục văn tiền một cân đều có, đây là giá dân chúng bình dân và nhà giàu có có thể chấp nhận, rượu bên trong tủ lâu đắt hơn một chút,

một bầu rượu có thể bán được mấy lượng bạc, khoảng chừng mấy mấy ngàn nhân dân tệ, Lâm Tú nghĩ lại giá rượu cao cấp ở đời sau, cảm thấy đây cũng coi như là có lương tâm, chẳng qua loại rượu này sẽ không phải là thứ người dân bình thường vất vả kiếm sống hàng ngày có thể uống được.

Mười lượng bạc, cũng chỉ là một vạn tệ một bình rượu ở đời sau, giá đúng là rất đắt, nhưng bản thân mình chính là đi con đường cao cấp, đối với những quyền quý này mà nói, sợ rằng mười lượng bạc rơi ở trên đất cũng sẽ không xoay người lại nhặt.

Trong lòng Lâm Tú đã có chủ ý, hắn ôm bả vai Lý Bách Chương, cười nói: "Không biết một ngàn lượng bạc, khi nào Lý huynh dự định đưa cho ta?"

Lý Bách Chương sừng sốt: "Cái gì mà một ngàn lượng bạc?"

Lâm Tú nói: "Không phải Lý huynh vừa nói, nếu như rượu ngon kia chỉ có một vò, người tình nguyện tiêu một ngàn lượng bạc để mua sao, vò rượu lần trước ta chính là một ngụm cũng đều chưa uống..."

...

Chương 183: Thân phận của Lý Bách Chương (5)

Cuối cùng Lâm Tú vẫn là không đòi khoản tiền đó từ chỗ Lý Bách Chương, đường đường Tần Vương điện hạ, thế mà lại có thể khóc than với hắn, còn nói tình bằng hữu giữa hai người bọn họ không thể dùng ngân lượng để đong đếm, lần sau hắn sẽ mời Lâm Tú uống rượu bù lại.

Lâm Tú còn thiếu chút rượu đó sao, thứ Lâm Tú thiếu là bạc.

Nhưng lần này, Lâm Tú không hề nhắc đến kinh doanh với Lý Bách Chương, hôm nay hắn còn một chuyện quan trọng khác cần làm.

Đi vào Thái Y Viện, Song Song cô nương cũng ở trong này, Lâm Tú mời nàng đến Lâm gia ăn cơm, thuận tiện trị liệu cho một bệnh nhân, nàng không hề do dự đồng ý.

Nàng là nữ tử đơn thuần nhất, tâm địa lương thiện nhất mà Lâm Tú từng gặp.

Song Song cũng từng nói với Lâm Tú, thật ra nàng không thích làm Thái Y trong cung, dù sao, hậu phi trong cung cũng không phải ngày nào cũng bị bệnh, phần lớn thời gian đều là triệu nàng qua đó bảo dưỡng dung nhan cho bọn họ.

Mà lý tưởng của nàng, là danh y một thế hệ, là tể thế cứu người, chứ không phải bị nhốt ở trong cung.

Nhưng nhân sinh trên đời, chuyện thân bất do kỷ rất nhiều.

Từ khi bắt đầu thức tỉnh năng lực trị liệu, nàng đã bị triệu vào Dị Thuật Viện, triều đình đã cung cấp cho nàng vô số tài

nguyên tu hành để bồi dưỡng năng, năng có thể ở tuổi mười bảy thức tỉnh bốn lần năng lực, có thể nói hoàn toàn là nhờ vào nguyên tinh.

Mà gia tộc của năng, sau khi năng lực của năng được phát hiện, từ bình dân bình thường, được thăng làm quyền quý của Vương Đô, tất cả những điều này đều là triều đình cho năng, ở trong một số việc, năng không có lựa chọn.

Khi Lâm Tú và Song Song đi đến Lâm gia, ở ngoài cửa gặp được Liễu Thanh Phong.

Hắn cũng mẫu thân tuổi già ở trên lưng, thẳng tắp đứng ở đó chờ đợi, Lâm Tú đi đến hỏi: "Liễu đại nhân, sao ngươi không đi vào?"

Liễu Thanh Phong cười nói: "Ta ở chỗ này chờ Lâm đại nhân."

Tính cách của Liễu Thanh Phong chính là như thế, Lâm Tú cũng không hề nhiều lời, chỉ nói: "Đi vào thôi, vị này là Song Song cô nương, năng là bằng hữu của ta cũng là Thái Y của Thái Y Viện, một lát nữa để năng khám bệnh cho lệnh đường."

Song Song cô nương là thần y trời sinh, thật ra năng cũng không cần học y lý và dược lý gì, chỉ cần nắm tay của lão nhân, khí sắc của lão nhân nằm ở trên giường đã dần dần chuyển biến tốt, rồi nặng nề đi vào giấc ngủ.

Năng mượn thư phòng của Lâm Tú, viết một phương thuốc, đưa cho Liễu Thanh Phong, nói: "Trong phổi lão nhân gia có tật, ta đã giúp bà chữa khỏi phần lớn chỗ đau, nhưng bà tuổi già thân thể yếu, còn cần

phải điều dưỡng, người dựa theo phương thuốc này, bốc thuốc thời gian dài là được rồi...”

Bệnh của lão nhân gia, khác với vết thương của Lâm Tú.

Năng lực chữa khỏi, có tác dụng kỳ diệu với trị liệu ngoại thương, cơ bản có thể làm vết thương hoàn toàn khép lại, nhưng đối với một vài tật bệnh mãn tính, lại không có hiệu quả trị liệu tốt như thế, nhưng cho dù là như thế, cũng có thể giảm lớn bệnh tình của mẫu thân Liễu Thanh Phong, hơn nữa dùng được vật điều dưỡng, tăng thêm ba năm, năm năm duyên thọ của bà cũng là chuyện dễ dàng.

Liễu Thanh Phong nhận lấy phương thuốc, cảm kích nói: “Đa tạ Thái Y, không biết ngài cần bao nhiêu phí chẩn trị...”

Song Song cô nương cười nói: “Ta khám bệnh không thu tiền.”

Liễu Thanh Phong nói: “Đây...”

Lâm Tú cũng nói: “Song Song cô nương là một đại phu chân chính, người không cần khách khí, để cho lão nhân gia nghỉ ngơi cho tốt, chúng ta ra bên ngoài nói chuyện.”

Ra khỏi phòng, Song Song cô nương đã bị Bình An bá phu nhân không kìm chế được kéo đi nói chuyện, bởi vì trong lòng bà có ý tưởng hủy bỏ hôn ước với Triệu gia, nên bây giờ bà một lòng một dạ muốn tìm cho Lâm Tú một người vợ mới.

Rất rõ ràng, Song Song cô nương chính là một trong những mục tiêu trọng điểm của bà.

Liễu Thanh Phong đứng tại chỗ, đột nhiên ôm quyền cúi đầu, nói với Lâm Tú: "Rất xin lỗi, Lâm đại nhân, trước kia ta không biết con người của người, thái độ đối với người không tốt, ta..."

Lâm Tú khoát tay áo, nói: "Được rồi, nếu như người thật sự áy náy, lát nữa cùng với ta uống vài chén."

Mặt Liễu Thanh Phong lộ ra vẻ cảm động, ôm quyền nói: "Nhất định!"

Cơm chiều hôm nay của Lâm Tú rất phong phú, ăn cơm xong, Lâm Tú đưa Song Song cô nương trở về trước, đợi khi hắc trở lại Lâm phủ, Liễu Thanh Phong vẫn còn chưa đi.

Song Song cô nương nói, thân thể của lão nhân gia yếu ớt, hắc là bà sẽ ngủ thẳng đến buổi sáng mai mới tỉnh, Lâm Tú bảo nha hoàn thu dọn một gian sương phòng, giữ cả Liễu Thanh Phong lại.

Sắc trời đã tối hắc, Lâm Tú ở thư phòng nhắc một cái bàn nhỏ lên, lấy ra một vò rượu ngon bản thân đặc chế, nói: "Tài năng điều tra án của Liễu đại nhân, ta rất bội phục, hôm nay nhất định phải uống đến sáng khoái."

Chương 184: Thân phận của Lý Bách Chương (6)

Liễu Thanh Phong ngửi được mùi thơm của rượu, yết hầu giật giật, không nhịn được nói: "Lý đại nhân, rượu này, thơm quá..."

Lâm Tú lấy ra một cái bát, cười nói: "Đúng thế, đây là bảo vật ta cất giấu, đổi là người khác, ta còn luyện tiệc lấy ra đó..."

Đổ đầy một bát cho Liễu Thanh Phong, Lâm Tú nói: "Khi lần đầu tiên gặp mặt Liễu đại nhân, bản quan một không trêu ngươi, hai không chọc ngươi, thái độ của Liễu đại nhân với bản quan lại rất ác liệt, một chén này, ngươi tự phạt."

"Đó là điều đương nhiên!" Về mặt Liễu Thanh Phong xấu hổ, bung bát rượu lên, một hơi uống cạn sạch.

Chỉ là độ chấn động của rượu này vượt qua tưởng tượng cả hắn, đi vào trong họng, chớp mắt đầu óc hắn đã trống rỗng, một hồi lâu mới hồi phục tinh thần, hắn chưa bao giờ uống loại rượu nào ngon như thế, trong lòng không khỏi cảm động, Lâm đại nhân thật sự lấy rượu ngon nhất ra chiêu đãi hắn.

Lâm Tú mỉm cười lại rót cho hắn một bát, nói: "Mời Song Song cô nương đến đây, chữa bệnh cho lệnh đường, ta nợ nàng một ân tình lớn, về sau còn phải trả cho nàng, một chén này, Liễu đại nhân còn phải tự phạt."

"Lý nên như thế!" Liễu Thanh Phong lại bung bát rượu lên, một hơi uống cạn, dừng cảm nói: "Đa tạ Lâm đại nhân giúp đỡ, Liễu

mỗ sẽ vĩnh viễn nhớ ân tình của Lâm đại nhân."

Rượu do đích thân Lâm Tú nấu, một ly địch được với mười ly lúc trước, hưởng chỉ lần này Lâm Tú dùng bát, qua mấy bát, Liễu Thanh Phong đã nằm sấp trên bàn, vô thức nói: "Đa tạ Lâm đại nhân, về sau nếu có gì sai bảo, Liễu mỗ, Liễu mỗ nhất định sẽ không chối từ..."

Nói xong, hắn lập tức nhắm mắt lại, không còn có động tĩnh gì nữa.

Lâm Tú cũng bê bát rượu lên nhấp một ngụm, sau đó lắc lắc đầu, thấp giọng nói: "Không thắng được tửu lực, không thắng được tửu lực..."

Sau đó, hắn cũng ghé vào trên mặt bàn trước mắt, chỉ là khi hắn ngã xuống, cánh tay thuận thể khoác lên vai Liễu Thanh Phong.

...

Dị Thuật Viện.

Lớp võ đạo còn chưa bắt đầu, Lâm Tú tựa vào trên một thân cây, tầm mắt vẫn luôn ở trên người nữ đồng song ở đối diện.

Nữ tử lựa chọn lớp võ đạo, ít nhiều đều có một chút nền tảng võ đạo, dáng người của các nàng cũng thon thả hơn so với nữ tử bình thường, quần áo huấn luyện thể hiện hoàn toàn dáng người rất hoàn mỹ của các nàng ra ngoài, đường cong cực kỳ động lòng người...

Lý Bách Chương ngồi ở bên cạnh Lâm Tú, nhìn ánh mắt Lâm Tú, kỳ quái nói: "Lâm huynh, ta vẫn luôn cảm thấy, ánh mắt của ngươi hôm nay, không giống với trước kia..."

Lâm Tú thu hồi ánh mắt, hỏi: "Có sao?"

Lý Bách Chương gật gật đầu, nói: "Hình như sáng hơn so với lúc trước..."

Lâm Tú không hề nhiều lời, ánh mắt tùy ý nhìn về phía trước, bên ngoài giáo trường một trăm trượng, có một con kiến, đang cố sức di chuyển hạt gạo lớn hơn nhiều lần so với thân thể nó.

Lâm Tú ngồi dưới tàng cây, có thể nhìn rõ đến cái râu của con kiến.

Khó trách Liễu Thanh Phong xử án như thần, loại nhãn lực này, có thể khiến cho hần phát hiện bất kỳ dấu vết nhỏ nhất nào, mà cho dù có là tay lão làng thần thực hơn nữa, cũng không tránh được khi gây án để lại dấu vết.

Đương nhiên, loại năng lực này dùng để ngắm mỹ nữ cũng rất tốt.

Dị thuật mục chi, ánh mắt tự mang theo công năng điều chỉnh nét, nhìn xa là một loại cảm giác, nhìn gần lại là một loại cảm giác khác, thường thức ba trăm sáu mươi độ không góc chết, tư vị trong đó, người ngoài không thể nào biết được.

Có điều, tuy khoảng cách của hần và nữ đồng song này rất ra, nhưng mà nhìn thời gian lâu, vẫn là có chút không tốt, Lâm Tú thu hồi tầm mắt, khi đưa tay vào trong tay áo, trong tay đã nhiều thêm một đôi khuyên tai.

Khuyên tai Quý phi nương nương tặng, đương nhiên tinh xảo, chủ thể của khuyên tai được tạo ra từ vàng ròng, bên trên chạm rồng một con bướm một cánh chim, hai con đứng cùng một chỗ, vừa lúc có thể tạo

thành một đôi, dưới cánh, còn có một viên pha lê màu lam, dưới ánh mắt trời phát ra ánh sáng lóa mắt.

Lâm Tú đang suy nghĩ, đôi khuyên tai này nên tặng cho ai.

Tặng cho Linh m, đương nhiên Lâm Tú tình nguyện, nhưng Lâm Tú tặng cho nàng, là hy vọng tự nàng đeo, mà mỗi lần nàng đều nói nhận cho tỷ tỷ, một lần hai lần còn được, nhiều hơn nữa, trong lòng Lâm Tú cũng có chút không vui.

Dù sao, người đối tốt với hấn là Triệu Linh m, mà không phải là Triệu Linh Quân, một người là ở bên người bảo vệ hấn, muội muội tốt chỉ dẫn hấn tu hành, một người khác, là nữ nhân mang đến rất nhiều họa sát thân cho Lâm Tú, sự nặng nhẹ của các nàng ở trong lòng Lâm Tú, không cần phải nói cũng biết.

Tặng đôi khuyên tai này cho Linh m, nàng nhất định sẽ nhận cho tỷ tỷ, cho nên lần này Lâm Tú không dự định tặng cho nàng.

Chương 185: Linh m trở về (1)

Lâm Tú đang suy nghĩ có nên tặng cho Thái Y không, dựa vào sự hiểu biết của hắn với Thái Y, đồ vật quý trọng như thế này, nàng nhất định sẽ không nhận, hơn nữa tặng phần lễ vật này đi, ý nghĩa đại biểu sẽ khác, bây giờ, vẫn chưa phải lúc triển khai thế tấn công với Thái Y.

Lâm Tú lắc lắc đầu, tặng cho ai cũng đều không thích hợp, vẫn là cất đi trước, về sau đợi người có duyên đi.

Còn chưa đợi hắn cất đi, bên tai đã truyền đến một giọng nói vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

“Đôi khuyên tai thật là đẹp!”

Lâm Tú ngẩng đầu, nhìn thấy Tiết Ngung Nhi đang ở trước mặt đi đến.

Nàng đi đến trước mặt Lâm Tú, ngồi xổm xuống nhìn đôi khuyên tai trong tay hắn, vui sướng hỏi: “Khuyên tai này thật là đẹp, tặng cho ta sao?”

Đối mặt với vấn đề này của Tiết Ngung Nhi, Lâm Tú không có lời nào chống đỡ.

Nói đúng, hắn đúng là có chút luyện tiếc.

Nói không đúng, nhìn thấy ánh mắt và vẻ mặt chờ mong của Tiết Ngung Nhi, nếu như hắn từ chối, tinh lực và tâm huyết lúc trước tiêu phí ở trên người nàng, nhất định sẽ biến thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Lâm Tú quá hiểu nữ nhân, cho nên hắn biết rõ cái gì mới là lựa chọn chính xác.

Hắn kìm sự đau lòng xuống, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, hỏi: "Thích không?"

Tuy Tiết Ngung Nhi không thiếu trang sức, chỉ khuyên tai thôi đã mấy chục đôi, nhưng mà đôi khuyên tai này thật sự rất đẹp, thậm chí nàng liếc mắt cũng có thể nhìn ra, đây là đồ trong cung, loại công nghệ này, chỉ có đình cấp đại sư ở trong cung mới có.

Nàng theo bản năng đưa tay ra lấy, nhưng đưa đến một nửa, lại thu hồi tay về, ra vẻ lo lắng nói: "Người tặng ta đồ vật quý trọng như thế, vị hôn thê của người biết, chắc sẽ không tức giận chứ?"

Vốn dĩ lòng Lâm Tú đã rất đau, giật mình nói: "Đúng vậy, hay là thôi đi..."

Tiết Ngung Nhi gấp rồi, một tay lấy đôi khuyên tai trong tay Lâm Tú, nói: "Sao người có thể như thế, đồ tặng cho người khác rồi, không được đổi ý, ai da..."

Nàng nhìn thấy bị Lâm Tú nắm ngược lại tay, sau khi ngẩn ra một chút, sắc mặt đỏ bừng, nói: "Người, người làm cái gì..."

Chính vào lúc nàng đưa tay cướp lấy đôi khuyên tai, tay nàng đã bị Lâm Tú thuận thế cầm lấy.

Trong lòng Tiết Ngung Nhi vừa then thùng vừa dắc ý: "Lẽ nào, cuối cùng hắn cũng không nhận được nữa?"

Vẻ mặt Lâm Tú mê mang chớp mắt một cái, sau đó lập tức buông tay, nói: "Xin lỗi, không kìm lòng được, không kìm lòng được..."

Tiết Ngung Nhi đỏ mặt chạy đi, Lâm Tú lại nhíu mày.

Sao lại...

Sao lại không có phản ứng?

Vừa rồi khi Tiết Ngung Nhi chạm vài tay hắc, năng lực thuộc loại phục chế trong cơ thể Lâm Tú không có một chút động tĩnh nào, lần này Lâm Tú cũng không xa lạ, lần trước khi hắc bắt mạch với Song Song, loại năng lực này cũng không có phản ứng, nguyên nhân là khi lần đầu tiên hắc thức tỉnh, giới hạn phục chế năng lực là bốn.

Sau khi nguyên lực đột phá, trong thời gian ngắn, lại phục chế được bốn năng lực, lần lượt là lôi đình, trị liệu, dịch dung, và đồng thuật.

Nhưng theo lý mà nói, lần đầu tiên thức tỉnh so với lần thứ hai thức tỉnh, chênh lệch nguyên lực phải tăng gấp bội, sao bây giờ giới hạn năng lực chỉ có tám, tính như thế, mỗi lần hắc thức tỉnh, sẽ chỉ nóc thêm vị trí của bốn năng lực.

Nếu như thật sự là như thế, về sau hắc lại phục chế năng lực thì phải cân nhắc trước sau, rồi thận trọng lựa chọn.

Nếu như vì lòng tham, phục chế một năng lực không có bao nhiêu tác dụng, vậy thì nó sẽ chiếm cứ một vị trí năng lực, đến lúc đó gặp được năng lực quan trọng, hắc chỉ có thể tro mắt nhìn.

Lớp võ đạo hôm nay, Lâm Tú không có một chút tâm tư nào.

Vốn dĩ tưởng rằng sau khi thức tỉnh, số lượng phục chế năng lực sẽ nhiều ra rất nhiều, không ngờ được bốn cái đã là cực hạn, điều này so với kỳ vọng của hắc, kém quá nhiều.

Trong sách không có ghi chép về năng lực phục chế, Lâm Tú cũng không có thứ gì để tham khảo, nên chỉ có thể mày mò nuốt tâng đá qua sông.

Có điều, vốn dĩ năng lực này đã rất nghịch thiên, nếu như mỗi một lần thức tỉnh, năng lực phục chế nhiều hơn gấp đôi, sợ rằng sau khi thức tỉnh lần thứ ba, cộng toàn bộ dị thuật trên thế gian cũng không đủ cho hắn phục chế.

Tuy nói như thế, chênh lệch giữa sự thật và kỳ vọng quá lớn, Lâm Tú vẫn là không tránh được có chút mất mát.

Khác với sự mất mát của Lâm Tú, hôm nay Tiết Ngung Nhi rất vui mừng.

Nàng đã đeo đôi khuyên tai của Lâm Tú tặng, về phần đôi khuyên tai ban đầu đeo, nàng tùy tay tặng cho một vị tỷ muội ở bên người, đó là đôi khuyên tai lúc trước nàng rất thích, đã đeo rất lâu, nhưng bây giờ nàng có cái thích hơn.

Vốn dĩ Tiết Ngung Nhi đã có dung mạo và khí chất, sau khi đeo đôi khuyên tai này, cả người càng có vẻ kiều diễm.

Chương 186: Linh m trở về (2)

"Đôi khuyên tai này thật là đẹp!"

"So với đồ ở Uyên Ương Trai bán còn đẹp hơn!"

"Ngung Nhi, người mua đôi khuyên tai này ở đâu vậy, ta cũng muốn mua một đôi..."

...

Nghe mọi người ở bên người khen, trong lòng Tiết Ngung Nhi vui mừng, nói: "Đây là của Lâm công tử tặng, nhìn công nghệ này, rõ ràng là đồ trong cung, bên ngoài không mua được..."

"Cái gì!"

"Lâm Tú tặng?"

"Thế mà hắn lại có thể tặng đồ vật trân quý như thế này cho người, Ngung Nhi cô nương, chắc người sẽ không thật sự khiến cho lòng hắn hướng về phía người đó chứ?"

"Cái này nếu như bị vị Triệu gia kia biết, không biết trong lòng sẽ nghĩ như thế nào..."

Tiết Ngung Nhi nhìn các nàng, giải thích nói: "Ai da, các người đừng hiểu lầm, chúng ta chỉ là bằng hữu tốt, giữa bằng hữu với nhau tặng lễ vật, không phải là chuyện rất bình thường sao?"

Sau khi tan lớp võ đạo, mọi người đều biết Lâm Tú tặng Tiết Ngung Nhi một đôi khuyên tai.

Những người theo đuổi Tiết Ngung Nhi, ánh mắt nhìn Lâm Tú, như là muốn ăn thịt người.

Mà các nữ đồng song, trong ánh mắt nhìn về phía hắn lại lộ ra vẻ cổ quái.

Lâm Tú không biết, nhưng mà các nàng biết, Tiết Ngung Nhi chỉ coi hắn như con mồi mà thôi, đợi khi Lâm Tú thật sự quý gỏi ở dưới váy Tiết Ngung Nhi, hắn sẽ bị nàng một cước đá văng, đến lúc đó, vị thiên chi kiêu nữ của Triệu gia kia cũng sẽ trở thành trò cười của Vương Đô.

Người đáng thương này, đã bước một bước vào cạm bẫy của Tiết Ngung Nhi rồi.

Lâm Tú rời khỏi giáo trường, mỉm cười vẫy tay chào tạm biệt Tiết Ngung Nhi, sau khi xoay người, vẻ mặt tươi cười trên mặt dần dần biến mất.

Ha ha, mới có chút công phu như thế, chuyện này truyền khắp trong các học sinh của lớp võ đạo, Tiết Ngung Nhi cũng không khỏi rất nóng vội rồi.

Có điều, thú của Lâm Tú hắn, dễ dàng lấy được như thế sao?

Trước mắt, đúng là nàng chiếm được một chút lợi, nhưng đợi ngày sau, Lâm Tú sẽ khiến cho nàng trả lại gấp trăm ngàn lần.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Lâm Tú lại nhếch lên vẻ tươi cười.

Nhưng rất nhanh hắn đã không cười nổi nữa.

Bởi vì một bóng người hồng y đang cản đường đi của hắn.

Công chúa Minh Hà đứng ngăn ở con đường hắn nhất định phải đi qua.

Nàng không nhìn Lâm Tú, mà đưa tay lên, một đoàn hỏa diễm nhảy múa ở trong lòng bàn tay, Lâm Tú đứng cách nàng rất xa,

cũng cảm nhận được nhiệt độ của hỏa diễm này.

Hắn lui về phía sau vài bước, cảnh giác nói: "Công chúa, ngươi muốn làm gì?"

Công chúa Minh Hà cười trào phúng, nói: "Tiếp tục kiêu ngạo đi, sao ngươi không kiêu ngạo nữa, ngươi lấy ra dũng khí lần trước đối mặt với bản công chúa ở hậu cung đi..."

Quả nhiên làm người không thể quá kiêu ngạo, lần này nàng đến, là để báo thù lần trước.

Lâm Tú muốn nói đạo lý với nàng, nói: "Công chúa điện hạ, ta tự nhận là không chủ động trêu chọc công chúa, mỗi lần đều là người gây phiền toái cho ta trước, mời điện hạ nói chút đạo lý được không?"

"Ngươi mắng ta không nói đạo lý?"

"..."

Lâm Tú phát hiện, hắn và công chúa Minh Hà căn bản không thể câu thông, chỉ cần hai người bọn họ gặp mặt, đã không có cách nào bình tĩnh nói chuyện, hắn thở sâu, nhìn công chúa Minh Hà, hỏi: "Công chúa muốn thế nào?"

Công chúa Minh Hà xắn tay áo, nói: "Không biết vì sao, mỗi lần ta nhìn thấy ngươi, thì chỉ muốn đánh ngươi một trận."

Trùng hợp rồi, Lâm Tú cũng nghĩ như thế.

Nhưng mà hắn không nói ra, bởi vì hắn không đánh lại được.

Lâm Tú lùi về phía sau hai bước, nói: "Điện hạ đừng quên, điều thứ tám trong

viện quy của Dịch Thuật Viện là cấm đánh nhau."

Công chúa Minh Hà cười lạnh một tiếng, nói: "Ta cứ đánh nhau, người bảo bọn họ đến xử phạt ta đi."

Đây là một trong những nguyên nhân Lâm Tú cố gắng tu hành, bởi vì thực lực quá kém, thì khi có một nữ nhân không phân rõ phải trái muốn đánh hấn thì hấn chỉ có thể lựa chọn chạy.

Có điều, trong lòng Lâm Tú vừa mới có suy nghĩ này, bỗng nhiên một đường lửa từ mặt đất nổi lên, hình thành một vòng tròn lửa, vây hấn ở giữa.

Lâm Tú điều động nguyên lực, trong phạm vi một trượng dưới chân, bắt đầu có băng ngưng kết, nhưng băng này căn bản không diệt được hỏa diễm, ngược lại trong thời gian ngắn, đã bị hòa tan thành nước...

Năng lực của công chúa Minh Hà đã thức tỉnh nhiều hơn so với hấn hai lần, nên đã gắt gao áp chế Lâm Tú.

Nhưng mà ngay sau đó, khối băng bị hỏa diễm của công chúa Minh Hà hòa tan, thế mà lại bắt đầu ngưng kết lại, hơn nữa lần này tốc độ nhanh hơn, trực tiếp bao trùm vòng tròn lửa kia, hơn nữa còn trực tiếp làm đông cứng hỏa diễm.

Lâm Tú ngẩn ra một chút, bởi vì vừa rồi hấn không làm gì cả.

Nhưng rất nhanh, hấn đã ý thức được cái gì đó, mạnh mẽ quay đầu, hấn nhìn thấy một thân bạch y đứng phía sau, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng: "Linh m, người trở lại rồi!"

Chương 187: Linh m trở về (3)

Triệu Linh m đi đến trước mặt Lâm Tú, ánh mắt bình tĩnh nhìn Minh Hà công chúa, nói: "Người có chuyện gì thì cứ tìm ta, bắt nạt kẻ yếu thì tính là bản lĩnh gì."

Nói thật, hai chữ "Kẻ yếu" này làm cho trái tim Lâm Tú có chút đau nhức.

Nhưng Linh m lại nói lời thật.

Hắn ở trước mặt Minh Hà công chúa, không phải kẻ yếu thì là cái gì?

Minh Hà công chúa nhìn Triệu Linh m một cái, không nói thêm câu nào, xoay người rời khỏi.

Lâm Tú bước nhanh lên phía trước, hỏi: "Linh m, người trở về từ bao giờ vậy?"

Triệu Linh m đáp: "Buổi sáng hôm nay."

Nàng liếc nhìn Lâm Tú, hỏi: "Người dùng mấy khối nguyên tinh?"

Không nghĩ tới nàng liếc mắt một cái là xem thấu phương thức đột phá của mình, Lâm Tú ngượng ngùng nói: "Mười khối."

"Phung phí." Triệu Linh m nhú mày nói: "Mười khối dị thú nguyên tinh bậc hai ít nhất cũng phải một ngàn lượng bạc, nếu người chờ ta trở lại, nhiều nhất mười ngày là có thể thành công thức tỉnh."

Lâm Tú chỉ là cười cười: "Trong một tháng người không ở chỗ này, đã xảy ra rất nhiều chuyện."

Trong khoảng thời gian Linh m không có mặt xác thực đã xảy ra rất nhiều chuyện, nếu không tiêu một ngàn lượng bạc này, tăng năng lực thú ngử lên một cấp, chỉ sợ kẻ bị

lưu đây sẽ không phải Dương Tuyên, mà là hấn.

Triệu Linh m cười lạnh một tiếng, nói: "Đúng vậy, trong thời gian ta không có mặt xác thực đã xảy ra rất nhiều chuyện, ta vừa rồi tới đây có nghe người khác nói, người tặng Tiết Ngung Nhi một đôi khuyên tai rất tốt, đẹp không cách nào mô tả."

"Cái này..." Trong lòng Lâm Tú căng thẳng, tin tức của Linh m quá linh thông rồi, vừa mới trở về đã biết chuyện hấn đưa tặng Tiết Ngung Nhi khuyên tai, hấn chỉ có thể giải thích: "Thật ra ta vốn muốn tặng đôi bông tai đó cho người, nhưng nghĩ lại nếu ta đưa người, người lại đưa cho tỷ tỷ người giữ, cho nên ta mới thay đổi ý nghĩ."

Triệu Linh m nhìn hấn, nhú mày nói: "Tỷ tỷ của ta là thê tử tương lai của người, người đưa tặng lễ vật cho thê tử tương lai có vấn đề gì sao?"

Lâm Tú hỏi ngược lại: "Nhưng mà không phải người đã đưa cho nàng hai món sao, đó vốn là đồ ta tặng cho người, người lại đưa người khác, người chẳng lẽ không cảm thấy chuyển giao lễ vật được tặng cho người khác là một việc rất không lễ phép sao?"

Triệu Linh m cả giận nói: "Nàng cũng đâu phải người ngoài..."

Lâm Tú cũng tự giễu nói: "Đúng vậy, ít nhất ta sẽ không bởi vì người ngoài mà bị ám sát, suýt chút nữa đã không còn được gặp lại người."

"Ám sát?" Khuôn mặt Triệu Linh m biến sắc, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Lâm Tú bình tĩnh nói: "Đại khái sau khi người rời đi nửa tháng, ta lại gặp một lần ám sát, nếu như hơi đen đủi một chút, thì ta đã bị người ta đâm xuyên tim, ta chỉ là một tiểu nhân vật, chưa từng đắc tội ai, làm gì tự nhiên có người muốn đưa ta vào chỗ chết nhiều lần. "

Triệu Linh m khẩn trương nhìn hấn, hỏi: "Người không sao chứ?"

Lâm Tú đáp: "Không có việc gì, ta tương đối may mắn, thanh kiếm kia chỉ là đâm qua bả vai, nhưng về sau ta chỉ sợ sẽ không được may mắn như vậy."

Triệu Linh m lắc đầu nói: "Sẽ không có lần sau, ta sẽ ở bên cạnh để bảo vệ người."

Lâm Tú thở dài, hỏi: "Chẳng lẽ ta không thể từ hôn với tỷ tỷ người sao?"

Triệu Linh m nhìn hấn một cái, đáp: "Hôn ước liên quan đến danh dự của cả hai gia tộc."

Lâm Tú nghĩ một hồi, hỏi thử: "Khi hai vị lão thái gia định ra việc hôn nhân chúng ta còn chưa ra đời, chỉ là nói hai nhà chúng ta hãy làm một đám cưới, có khi nào, ta nói là nếu, nếu ta cưới một cô gái bất kì trong nhà Triệu gia các người, có phải cũng coi như đám cưới không?"

"Cô gái bất kì?" Triệu Linh m nghĩ một hồi, nhíu mày nói: "Trừ ta cùng tỷ tỷ, Triệu gia không còn cô nương nào khác, người đang nói tới ai?"

Lâm Tú phát phát tay, nói: "Không có sao, không có thì thôi, coi như ta chưa nói..."

Trở về Lâm phủ từ Dịch Thuật Viện, chỉ có một đoạn đường ngắn ngủi, Triệu Linh m lại

kiên trì đưa Lâm Tú về nhà giống như trước.

Trên đường trở về cùng Lâm Tú, Triệu Linh m bỗng nhiên nói: "Người về sau cách xa Tiết Ngung Nhi một chút."

Lâm Tú hỏi: "Vì sao?"

Triệu Linh m cả giận quát: "Tại sao người ngốc như thế, người chẳng lẽ thật sự không nhìn ra Tiết Ngung Nhi có tâm tư gì?"

Lâm Tú ra vẻ kinh ngạc hỏi: "Tâm tư gì?"

Triệu Linh m cắn răng nói: "Người là vị hôn phu của tỷ tỷ ta, nếu người bị Tiết Ngung Nhi mê hoặc đến điên đảo tâm thần, người khác sẽ nghĩ gì về tỷ tỷ của ta, người cho rằng Tiết Ngung Nhi thích người sao, nàng chỉ là đang lợi dụng người, ngay cả điểm ấy cũng không nhìn ra, thảo nào bị người ta đùa giỡn trong lòng bàn tay."

Trong chuyện này, Linh m nghĩ Lâm Tú ở tầng hầm, thực ra hẳn ở tầng khí quyển.

Trong hần và Tiết Ngung Nhi thật sự là có người lợi dụng một người khác, cũng xác thực có người bị đùa giỡn trong lòng bàn tay, nhưng người đó không phải Lâm Tú.

Chương 188: Tới cửa từ hôn (1)

Đùng nhìn Lâm Tú hiện tại mở miệng là “Ngung Nhi cô nương” “Ngung Nhi cô nương”, nghe có vẻ rất thân thiết, chờ đạt được năng lực của nàng ta rồi, ha ha...

Đương nhiên, không thể nói cho Linh m biết nguyên nhân này.

Ở trước mặt nàng, Lâm Tú còn muốn làm bộ như là một tên trai tân ngây thơ không hiểu gì cả, hấn ra vẻ bất ngờ nói: “A, không thể nào, sao người lại nghĩ như vậy, chúng ta chỉ là bạn tốt mà thôi, Ngung Nhi cô nương cũng không phải người như vậy...”

Ngực Triệu Linh m phập phồng lên xuống không ngừng, nàng cảm thấy mình sắp bị Lâm Tú làm cho tức chết.

Trong mắt kẻ này chỉ có bề ngoài xinh đẹp của Tiết Ngung Nhi, căn bản không biết thủ đoạn của Tiết Ngung Nhi, nói không chừng ngày nào đó bị nàng ta bán đi, lại còn giúp nàng ta đếm tiền.

Nàng đang muốn vạch trần cho Lâm Tú biết bộ mặt thật của Tiết Ngung Nhi, khuôn mặt lại bỗng nhiên biến sắc, đột nhiên xoay người, cùng lúc đó, mặt đất xung quanh nhanh chóng kết băng.

Năng lượng băng hàn bắn ra, gặp phải đa số người đi đường đều tự động tránh ra, ngoại trừ một lão ăn mày.

Năng lượng băng hàn trong nháy mắt đi tới dưới chân hấn, sau đó lập tức lan tràn, chỉ sau thời gian hai cái hô hấp, toàn thân lão ăn mày đã bị đông lạnh thành một khối băng.

Triệu Linh m bảo vệ Lâm Tú ở phía sau lưng, trầm giọng nói: "Từ khi ra khỏi Dịch Thuật Viện, người này vẫn luôn đi theo chúng ta, người đứng sau ta, không được rời xa."

Những người qua đường thấy một màn như vậy, đều kinh hoàng tản ra bốn phía, mà thân thể ông lão bị Linh m đóng băng bỗng nhiên xuất hiện một tia màu vàng.

Tia màu vàng này rất nhanh lan tràn toàn thân, khiến cho cả người hắn đều biến thành một cục vàng to lớn, sau đó, tay chân của hắn động đậy, lớp băng bao quanh bên ngoài thân thể ầm ầm vỡ vụn.

Trong nháy mắt này, ở phía sau lão ăn mày không xa, một người bán hàng rong đột nhiên rút ra đòn gánh, đứng ở bên cạnh ông lão, cái đòn gánh vậy mà làm từ tinh cương, chỉ là động tác rút ra cũng khiến bầu không khí truyền đến thanh âm nổ đùng đoàng, nhất định là đã được truyền chân khí vào.

Người bán hàng rong này hiển nhiên là một vị cao thủ võ đạo sở hữu thực lực không tầm thường.

Khuôn mặt Triệu Linh m khế biến sắc, lập tức nói với Lâm Tú: "Bọn hắn còn có đồng lõa, người đi trước đi!"

Vừa nói tới đây, tay nàng đã ngưng kết ra một cây thương bằng hàn băng, chĩa về phía hai người, bầu không khí hết sức căng thẳng.

Một màn này nhìn như rất dài, thật ra chỉ phát sinh trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, giờ Lâm Tú mới kịp phản ứng, vội vàng nói:

"Hiểu lắm, hiểu lắm, bọn họ là mật trình do bộ hạ phái tới bảo vệ ta, người một nhà, người một nhà..."

Triệu Linh m ngẩn ra một chút, hỏi: "Người nói thật sao?"

Lâm Tú bất đắc dĩ nói: "Đương nhiên là thật, tên thích khách nào ăn gan hùm gan báo dám công khai ám sát ở chỗ này?"

Nơi này là ngã tư đường Đông Thành, hoàng cung ở ngay mấy trăm thước phía trước, nơi này mười bước một đội ngũ tuần tra, năm bước một trạm gác, cao thủ thiên giai cũng không dám náo loạn, huống chi là hai tên thích khách nho nhỏ.

Hầu như là cùng thời điểm phát sinh xung đột, cách đó không xa đã xuất hiện hơn mười bóng người mặc áo giáp chỉnh tề chạy vụt về hướng này, cận vệ tuần tra vây quanh lão ăn mày cùng người bán hàng rong, chỉ cần bọn họ có một hành động khác thường thì lập tức sẽ bị giết chết.

Hai người lập tức lấy ra từ bên hông một khối lệnh bài, ném cho thủ lĩnh nhóm cấm vệ, lão ăn mày nói: "Mật Trình ti chấp hành nhiệm vụ, nơi này không có chuyện của các người, tiếp tục công việc của mình đi."

Thủ lĩnh cấm vệ cẩn thận xem xét lệnh bài, sau đó đi lên phía trước, hai tay trao trả, nói: "Đắc tội rồi."

Sau đó, hắn lập tức dẫn theo thủ hạ rời khỏi.

Mật Trình ti lệ thuộc trực tiếp bộ hạ, thường xuyên sẽ chấp hành nhiệm vụ cơ mật quan trọng, bọn họ chỉ cần thông báo thân

phận, không cần báo cho người khác biết nội dung nhiệm vụ.

Lúc này, lão ăn mày kia đi lên phía trước, kinh ngạc nhìn Lâm Tú hỏi: "Tiểu tử, sao ngươi biết được chúng ta là người bảo vệ ngươi?"

Lâm Tú cười cười, nói: "Chu tổng quản nói với ta rằng, trong khoảng thời gian này sẽ có người của Mật Trinh ti bảo vệ ta."

Lão ăn mày lộ vẻ mặt khó hiểu: "Vậy ngươi phát hiện chúng ta từ khi nào?"

Lâm Tú đáp: "Từ ngày đầu tiên các ngươi đến Lâm phủ."

Lão ăn mày càng thêm nghi hoặc: "Ngày đầu tiên ngươi đã biết chúng ta là mật trinh?"

Lâm Tú lắc đầu nói: "Vốn không xác định, nhưng bánh rán do vị mật trinh này làm thật sự, thật sự rất đặc biệt, không thể không làm cho người ta hoài nghi, nên..."

Lão ăn mày nghe vậy, mặt lộ vẻ nổi giận, nhìn người bán hàng rong nói: "Đã bảo ngươi đổi thân phận khác mà ngươi không đổi, ngày đầu tiên đã bị người ta phát hiện, thật sự là mất hết mặt mũi mật trinh!"

Chương 189: Tới cửa từ hôn (2)

"Người không tự ngẫm lại bản thân còn dám nói ta, đã bảo người đừng ở gần như thế rồi, kết quả theo dõi bị người ta phát hiện, người nói người có chùng mực, có chùng mực cái rắm!"

Hai người mắng nhau ở giữa đường, Lâm Tú cùng Triệu Linh m không quan tâm bọn họ, tiếp tục đi về phía Lâm phủ.

Trên đường, Lâm Tú tò mò hỏi: "Linh m, người làm cách nào để biến ra cây thương vừa nảy vậy?"

Không thể không nói, hình ảnh nàng vừa rồi đột nhiên biến ra một cây thương bằng nhìn rất phong cách, Lâm Tú cũng muốn học, về sau nếu mình làm được thì quá ngầu.

Triệu Linh m nhìn hấn một cái, nói: "Lấy bằng ngưng làm vũ khí, yêu cầu năng lực khổng chế rất cao, chờ người lại thức tỉnh thêm một lần nữa mới có thể chậm rãi học tập, đến lúc đó ta sẽ dạy người."

Về tới Lâm phủ, vợ chồng Bình An bá cảm thấy rất ngạc nhiên lẫn vui mừng khi nhìn thấy Linh m đến đây.

Sau một phen khách sáo chào hỏi, Chu Quân im lặng một lát, rồi hỏi Linh m: "Linh m, cha nương của người đã về Vương Đô chưa?"

Triệu Linh m gật gật đầu, nói: "Buổi sáng hôm nay ta cùng bọn họ trở về."

Vợ chồng Bình An bá liếc nhau, Chu Quân tiếp tục nói: "Ta và phụ thân Lâm Tú hôm nay định đi báỉ phòng Triệu phủ một lát, khi Linh m người về phủ, phiền người thông báo một tiếng cho cha nương mình."

Triệu Linh m gật gật đầu, nói: "Được, giờ ta sẽ trở về nói với bọn họ."

Sau khi Linh m rời khỏi, Lâm Tú nhìn vợ chồng Bình An bá hỏi: "Cha, mẹ, hai người định đi Triệu gia từ hôn sao?"

Chu Quân gật gật đầu, nói: "Trong khoảng thời gian này, ta và cha con suy xét thật lâu, mặc kệ là danh dự Lâm gia hay là danh dự Triệu gia, ở trong lòng cha nương đều kém xa an toàn của con, cha nương không cần người có thành tựu gì, chỉ muốn người bình an hạnh phúc một đời là tốt rồi."

Trong lòng Lâm Tú dâng lên dòng nước ấm, cười hỏi: "Con có thể đi cùng hai người không?"

Chu Quân lắc lắc đầu, nói: "Ta và cha con đi là đủ rồi, con ở lại nhà đi, loại chuyện này tiểu bối các con không tiện ra mặt."

Lâm Tú nghĩ một hồi, nói: "Con vẫn nên đi cùng hai người thì hơn, dù sao nguyên nhân từ hôn là do con, chúng ta cùng đi sẽ càng có sức thuyết phục."

Hai người suy nghĩ một lát, cảm thấy Lâm Tú nói cũng có lý, ước chừng nửa canh giờ sau, một nhà ba người ngồi lên xe ngựa, đi về phía Triệu phủ.

Triệu phủ là Phủ Nhất đẳng hầu, vị trí ở ngay Đông Thành, cách Lâm phủ không xa.

Ước chừng sau nửa khắc, xe ngựa dừng lại trước cửa Triệu phủ, Tôn Đại Lực để người gác cổng thông báo, rất nhanh đã có mấy bóng người đi ra khỏi phủ nghênh đón.

Cha Linh m thì Lâm Tú đã biết, vị phụ nhân bên cạnh hắn thì là lần đầu tiên gặp, chắc

hắn là nương của Linh m, tuy rằng trên mặt của nàng đã xuất hiện một ít dấu vết của năm tháng, nhưng có thể thấy được khi trẻ tuổi cũng là một vị mỹ nữ xinh đẹp như hoa.

Đương nhiên, hiện tại Triệu phu nhân cũng rất đẹp, nhưng là một loại dịu dàng hiền thực, so với sự dịu dàng của Triệu phu nhân, Linh m có vẻ rất lạnh lùng cao ngạo, từ ấn tượng đầu tiên mà nói, Lâm Tú thậm chí hoài nghi Linh m có phải được Triệu phủ nhật về nuôi không.

Vợ chồng Võ An hầu nhiệt tình nghênh đón một nhà ba người đi vào, Lâm Tú đi vào Triệu phủ thì phát hiện, phủ đệ Triệu gia giàu có hơn Lâm phủ nhiều lắm, ít nhất cũng có bảy tám tiến (1) , người hầu trong phủ cũng không ít, đây là phủ Nhất đẳng hầu, đặt tại Đại Hạ cũng là một trong những gia tộc nắm giữ quyền thế ngập trời.

(Bảy tám tiến: Một kiểu tứ hợp viện có nhiều gian nhà, có tới bảy tám khu sân viện.)

Vào chính đường, chủ khách phân chia chỗ ngồi xong, đương nhiên là không tránh được một phen khách sáo.

Hồi lâu sau, Chu Quân mới chủ động chuyển sang đề tài chính, nói với vợ chồng Võ An hầu: "Lần này hai vợ chồng chúng ta đến quý phủ là vì hôn ước của Lâm Tú và Linh Quân."

Võ An hầu buông chén trà xuống, cười nói: "Cũng phải, tuổi tác của Lâm Tú và Linh Quân đều đã không còn nhỏ, chúng ta vốn định đợi cho lần này Linh Quân về Vương Đô rồi mau chóng làm đám cưới."

Chu Quân lắc lắc đầu, nói: "Võ An hầu hiểu lắm, Triệu phủ hôm nay đã là phủ Nhất đẳng hầu, Lâm gia ta sớm xuống dốc, thật sự là không dám trèo cao, chuyện hôn ước chỉ bằng hủy bỏ đi."

Võ An hầu ngăn ra một chút, sau đó nói: "Phu nhân nói gì vậy, Triệu gia ta không phải loại tiểu nhân như thế, nếu đã định ra hôn ước thì nhất định sẽ không đổi ý, điểm này các người có thể yên tâm."

Lúc này, Bình An bá Lâm Đình mở miệng nói: "Tất nhiên chúng ta biết rõ Triệu gia không phải loại người đó, nhưng thực không dám giấu diếm, trong hai tháng gần đây Tú Nhi đã liên tiếp bị ám sát hai lần, vài ngày trước lại suýt nữa mất đi tính mạng, Linh Quân cô nương tài sắc vẹn toàn, ở Vương Đô những gia tộc muốn lập hôn ước với Triệu gia nhiều không đếm xuể, Lâm gia thực sự không đắc tội nổi, nếu hôn ước không bị trừ bỏ, không biết những vụ ám sát như vậy còn xảy ra bao nhiêu lần..."

Chương 190: Tới cửa từ hôn (3)

Võ An hầu nghe vậy thì nghiêm mặt, nhìn về phía Lâm Tú đang đứng ở một bên, hỏi:

"Chuyện ám sát... hiền chất không sao chứ?"

Lâm Tú mỉm cười, nói: "Tạ ơn Triệu bá phụ quan tâm, lần trước ta tương đối may mắn, một kiếm kia không đâm trúng bộ phận quan trọng, hôm nay đã không có việc gì."

Võ An hầu im lặng một lát, ngẩng đầu nhìn về phía vợ chồng Bình An bá nói: "Tâm tư của người làm cha mẹ, ta có thể hiểu được, nhưng thực không dám giấu diếm, hiện giờ cái hôn sự này đã không phải là hai nhà chúng ta có thể quyết định."

Chu Quân khó hiểu hỏi: "Đây là vì sao?"

Lâm Đình lại như ý thức được cái gì, vẻ mặt biến sắc hỏi: "Chẳng lẽ là..."

Võ An hầu gật gật đầu, nói: "Không sai, đây là ý tứ của bộ hạ, bộ hạ hy vọng Lâm Tú và Linh Quân có thể mau chóng thành hôn."

Triệu gia...

Phu nhân Bình An bá không hiểu ra sao cả, hỏi Võ An hầu: "Vì sao vậy, hôn ước của hai nhà Lâm Triệu đâu liên quan tới bộ hạ."

Võ An hầu nhẹ nhàng thở dài, giải thích rằng: "Bởi vì bộ hạ không muốn để Linh Quân gả cho gia tộc khác, những gia tộc cùng thế lực đó đều quá mạnh rồi, hoàng thất trải qua nhiều năm cố gắng mới khiến cho thế cục trong triều đạt tới cân bằng vi diệu, mà nếu Linh Quân gả vào một gia tộc trong đó, loại cân bằng này sẽ bị đánh

võ, đây là điều bệ hạ không muốn nhìn thấy."

Hắn nhìn phu nhân Bình An bá, hỏi: "Phu nhân cảm thấy bệ hạ sẽ trở mắt nhìn Linh Quân gả cho một nhà công hầu hoặc là quận vương, hay một vị hoàng tử nào sao?"

Chu Quân nhất thời không biết nói gì.

Cho dù nàng có ngốc đi nữa, thì cũng rõ ràng mức độ nghiêm trọng của việc này.

Lúc này, Bình An bá cũng cười khở một tiếng, nói: "Lâm gia chỉ là một gia tộc nhỏ, cho dù Linh Quân gả vào cũng sẽ không ảnh hưởng đến sự cân bằng các thế lực trong triều, mà hôn ước của hai nhà lại cho bệ hạ một lý do tuyệt hảo."

Cuối cùng Lâm Tú cũng rõ ràng.

Nói cho cùng, trước kia hắn chỉ là sống cuộc đời của người thường, nhiều nhất là một công tử nhà giàu, không biết đến sự tranh đấu giữa các thế lực trong vương triều phong kiến.

Nhưng hiện tại hắn đã hiểu.

Vương Đô có rất nhiều gia tộc lợi hại muốn cho con cháu cưới Triệu Linh Quân, nhưng loại kết quả này, có một người tuyệt đối không muốn nhìn thấy, đó chính là hoàng đế Đại Hạ, từ xưa đến nay, công cao vượt chủ, hoặc thực lực bề tôi quá mức mạnh mẽ, uy hiếp sự thống trị của quân vương, đều là chuyện tối kỵ.

Đám cưới của công hầu khác thì cũng thôi đi, loại chuyện này rất khó xử lý, dù sao cũng không thể ép buộc tất cả con gái nhà quyền quý thành hôn với nhà bình dân, nhưng Triệu Linh Quân thì khác.

Năng lực của nàng quá mạnh, thiên phú cũng quá khủng bố, tương lai thực lực cá nhân mạnh mẽ, nếu kết hợp với lực ảnh hưởng của một đại gia tộc khác, bọn họ sẽ đủ năng lực làm hoàng tộc Đại Hạ phải đổi họ, nếu nàng gả cho một thế lực lớn khác, sợ rằng buổi tối hoàng đế Đại Hạ Hoàng không thể ngủ ngon giấc.

Lâm gia thì khác.

Gia tộc mỗi đời chỉ có một người con trai, muốn quyền không có quyền, muốn thế không có thế, vừa không nắm giữ quân quyền, cũng không nắm giữ chính quyền, sự hưng suy của gia tộc hoàn toàn phụ thuộc ý trời, trong lòng hoàng đế Đại Hạ, đây là nhà chồng lý tưởng nhất của Triệu Linh Quân.

Huống chi hai nhà còn có hôn ước, có thể nói là danh chính ngôn thuận, quá hợp ý Thiên tử.

Ai muốn hủy bỏ hôn ước này chính là muốn đối nghịch với hoàng đế.

Khó trách lần trước hần tính kế bệ hạ cùng Quý phi, Hoàng đế không hề trách tội Lâm Tú, khó trách nghe được Lâm Tú bị ám sát, hần lập tức phái hai vị cao thủ âm thầm bảo vệ, thì ra hần còn không muốn Lâm Tú gặp chuyện hơn cả bản thân Lâm Tú.

Việc đã đến nước này, đề tài tự nhiên không thể tiếp tục thảo luận.

Tuy Triệu gia là Nhất đẳng hầu, nhưng tước vị là do hoàng đế Đại Hạ một tay đề bạt, mà không phải là thực lực của bọn họ, nội tình không thể so sánh với gia tộc khác, tự nhiên cũng không dám cãi lời hoàng đế.

Lâm gia thì càng không cần nói, sự sống chết của gia tộc có thể thay đổi chỉ bằng một câu nói của hoàng đế, lấy cái gì để phản kháng đây?

Người một nhà đầy lòng chờ mong mà đến, lại thất vọng mà về.

Cha mẹ Linh m vốn muốn đám người Lâm Tú ở lại ăn bữa cơm, nhưng lại bị vợ chồng Bình An bá uyển chuyển cự tuyệt, sau khi biết được chân tướng việc này, bọn họ căn bản không có tâm trạng ăn cơm.

Trên chuyến xe ngựa về nhà, tâm trạng cha mẹ Lâm Tú rất xấu, ngược lại Lâm Tú không cảm thấy có gì không ổn.

Ông trời cho hắn sống lại một lần nữa, cho hắn năng lực dị thuật nghịch thiên, quan trọng nhất là cho hắn một gia đình ấm áp hắn khát vọng đã lâu, hắn còn gì mà không hài lòng?

Chương 191: Đồng bệnh tương liên (1)

Làm người sống cần biết đủ.

Lâm Tú sớm đã ngộ ra chân lý cuộc đời.

Cuộc sống nào có thuận buồm xuôi gió, thập toàn thập mỹ, nếu không thể phản kháng, vậy không bằng nằm im hưởng thụ, nếu hôn ước không được hủy bỏ thì thôi.

Nếu hoàng đế Đại Hạ ép hấn cưới Trần Viên Viên nặng hơn 150 kg, vừa già vừa xấu, còn có ham mê đặc thù, Lâm Tú sẽ dẫn theo người nhà rời khỏi Đại Hạ, sau đó vùi đầu khổ tu, vài năm sau tạo phản cướp đoạt giang sơn của hấn, lại để cho một trăm người phụ nữ vừa già vừa xấu làm nhục hấn một tháng, dùng cái này để trả thù..

Nhưng trên thực tế, hấn sắp kết hôn với Triệu Linh Quân, một cô gái mười tám tuổi xinh đẹp, năng lực dị thuật nghịch thiên, thiên phú cực cao, chuyện này nhìn thế nào cũng là mình chiếm lợi.

Không lỗ.

Vì thế, Lâm Tú chủ động an ủi vợ chồng Bình An bá một phen: "Cha, nương, hai người khổ sở cái gì vậy, bệ hạ đã phái cao thủ âm thầm bảo vệ con, về sau không cần lo lắng có người ám sát, như vậy hôn ước này đối với nhà chúng ta thực là chuyện tốt, Triệu cô nương cực kì ưu tú, đàn ông Vương Đô muốn cưới nàng có thể xếp hàng từ cửa Triệu gia tới cổng thành, coi như là con chiếm lợi lớn, vui vẻ còn không kịp..."

Bình An bá vợ chồng cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy Lâm Tú nói thực có lý.

Bọn họ tới Triệu gia từ hôn không phải cũng là vì lo lắng cho an toàn của Lâm Tú sao, chỉ cần vấn đề này được giải quyết, chuyện hôn sự này đều là nhà mình chiếm lợi.

Trong xe ngựa, Lâm Tú đưa ra hai bàn tay, nắm lấy tay của cha mẹ, cười nói: "Thật ra, hôn sự này không thể hủy bỏ, trong lòng con còn thầm vui vẻ, không biết người vợ chưa cưới kia của con bao giờ mới trở về, con còn muốn sớm thành thân với nàng đây."

Một tia ưu sầu trong lòng Chu Quân bởi vì câu nói này của Lâm Tú mà đã tan biến, nàng đưa tay dí lên trái Lâm Tú một cái, nói: "Lời này thật ra không sai, Linh Quân gả đến Lâm gia chúng ta, quả là phúc tám đời nhà ngươi..."

...

Trở lại Lâm phủ, sau khi tách ra khỏi cha mẹ, đi vào phòng mình, nụ cười trên mặt Lâm Tú mới dần dần biến mất, nhẹ giọng thở dài.

Hôn nhân ở trong lòng hắn kì thật rất thần thánh và trang trọng.

Hôn nhân theo cái nhìn của hắn, là hai nam nữ yêu thương lẫn nhau, bị tình yêu hấp dẫn, cuối cùng muốn nắm tay đối phương cả đời, chứ không phải vì danh dự gia tộc gì đó, lại càng không phải suy tính chính trị.

Người như vậy, Lâm Tú đời trước không gặp được, đời này xem ra cũng không khác gì.

Từ trước khi hắn xuyên qua, cuộc đời của con trai Bình An bá đã bị sắp xếp, hắn

muốn thay đổi, nhưng lại hữu tâm vô lực.

Trong đầu Lâm Tú ngập tràn những suy nghĩ hỗn loạn, đi đến trước giường, ngã đầu xuống ngủ.

Ngủ một giấc rồi, Lâm Tú ra khỏi phòng, tinh thần lại tràn đầy.

Nếu đã không thể phản kháng, vậy chi bằng nằm im hưởng thụ, đây là nguyên tắc sống của hắn, so với việc buồn khổ vì những chuyện không thể thay đổi, tốt nhất là sớm học thích ứng.

Nếu như đại tiểu thư Triệu gia ngoại trừ thiên phú dị thuật trác tuyệt ra còn hiểu rõ tri thức lễ nghĩa, biết thông cảm quan tâm, cuộc sống hôn nhân hài hòa mỹ mãn, vậy hắn còn gì để oán giận.

Nếu có thể giống như cha mẹ, vậy hôn nhân cũng không phải chuyện gì đáng sợ.

Hắn chỉ có thể an ủi mình như vậy.

Sửa sang lại tâm trạng, Lâm Tú đi bộ ra khỏi cửa, nhìn thấy lão ăn mày kia vẫn tựa vào góc tường, nhưng người bán hàng rong đã thay đổi kiểu làm ăn, hắn không còn bán bánh rán, mà là bán nước trà.

Bán nước trà là chuyện cực kì đơn giản, một cái bếp lò nhỏ đốt than, bên trên đặt bình đồng, trong bình có nước nóng, có khách thì cho một nắm trà vào, đợi nước sôi là xong việc.

Nếu ngay từ đầu hắn đã bán nước trà thì Lâm Tú thật đúng là không nhất định sẽ hoài nghi hắn.

Đối với thực lực của hai người, Lâm Tú đã có chút hiểu biết.

Lão ăn mày này là một dị thuật sư, thực lực không kém gì Linh m, nhưng cũng sẽ không vượt qua Huyền Giai, thực lực Linh m là Huyền Giai thượng cảnh, lão ăn mày hẳn là không chênh lệch với nàng bao nhiêu.

Mà người bán hàng rong thì cho Lâm Tú cảm giác mạnh hơn xa Tôn giáo tập và quán chủ Tự Anh quán, cũng hẳn là Huyền Giai thượng cảnh.

Vô luận là dị thuật sư hay là võ giả, thậm chí là dị thú, Địa giai đều là một đường ranh giới rất khó vượt qua, Địa giai trở lên được xưng là cao giai dị thuật sư, cao giai võ giả, cao giai dị thú, Địa giai trở xuống, hết thảy đều là cấp thấp.

Cần nhắc đến việc năng lực của lão giả này là thân thể hóa thành màu vàng, thuộc về loại có thể đỡ đòn có thể tấn công, mà sức chiến đấu của võ giả thì không thể dùng lẽ thường suy xét, có hai người này che chở, cho dù là gặp phải cao thủ Địa giai, bọn họ cũng có thể giúp Lâm Tú kéo dài thời gian một hồi.

Chương 192: Đồng bệnh tương liên (2)

Từ việc bố trí hai tên mật trình này có thể nhìn ra hoàng đế bệ hạ rất để ý an toàn của hần, dù sao Lâm Tú xảy ra chuyện, hần cũng sẽ rất đau đầu.

Hôm nay đi đến Triệu phủ một chuyến, Lâm Tú càng thêm hiểu rõ tầm quan trọng của thực lực.

Sở dĩ Triệu Linh Quân được coi trọng như thế là vì nàng ở tuổi mười tám đã bước vào Địa giai, loại thiên phú này, tại Vương Đô, thậm chí toàn bộ Đại Hạ đều là độc nhất vô nhị.

Nếu như bây giờ Lâm Tú không phải thức tỉnh hai lần, mà là năm lần, cho dù là có phần hôn ước kia tồn tại, hoàng đế Đại Hạ cũng sẽ không đồng ý với hôn nhân này.

Hần cần sự cân bằng, không phải hai phe phái mạnh mẽ liên hợp.

Dù vậy, Lâm Tú cũng muốn cố gắng tăng thực lực lên.

Hiện tại hần còn quá mức nhỏ yếu, nhỏ yếu đến mức không thể làm chủ cuộc sống bản thân, nhỏ yếu đến mức ngay cả hôn nhân đại sự cũng phải làm theo mong muốn của người khác.

Hần muốn một ngày nào đó có được thực lực mạnh hơn tất cả, như vậy ai cũng không có tư cách khoa tay múa chân với cuộc đời hần.

Phủ Tần Vương.

Một chiếc xe ngựa chậm rãi đi đến, Lâm Tú nhảy xuống từ trên xe ngựa, nói với hạ nhân trông cửa rằng: "Làm phiền báo cho

Tần Vương điện hạ rằng Lâm Tú có việc tìm."

Bởi vì Tần Vương điện hạ không có bằng hữu, cho nên ngày thường vương phủ không có khách ghé thăm, nhưng thấy vị công tử trẻ tuổi này khí chất bất phàm, người gác cổng vẫn cung kính khom người nói: "Mong quý khách chờ một lát, ta lập tức đi thông báo."

Người gác cổng phủ Tần Vương đi vào không bao lâu, Lý Bách Chương đã sắp bước ra, lộ vẻ mặt bất ngờ hỏi: "Lâm huynh, sao ngươi lại tới đây?"

Lâm Tú thấy hần không định mời mình đi vào, nhìn trái nhìn phải, hỏi: "Tìm người tất nhiên là có chuyện quan trọng, có thể vào trong nói không?"

Lý Bách Chương do dự một chút, sau đó nói: "Vào đi, vào thư phòng của ta nói chuyện."

Phủ Tần Vương khí phái hơn tất cả phủ đệ mà Lâm Tú từng nhìn thấy, ở Đông Thành tắc đất tắc vàng này mà chiếm diện tích cực lớn, giá trị không thể đo lường.

Đương nhiên, cái này là vì thân phận của hần, phủ đệ của thân vương, triều đình đã có sớm có quy chế riêng.

Chỉ riêng đi từ cửa phủ đến thư phòng Lý Bách Chương, Lâm Tú đã xuyên qua năm cánh cửa, xem ra còn phải đi qua thêm vài cái nữa, cũng đã thấy được mấy chục người hầu vương phủ, lại xuyên qua một cánh cửa nữa, bước chân Lâm Tú dừng lại.

Hình như phía trước có chuyện gì đó xảy ra.

Một tỳ nữ nằm úp ở trên đất, hai gã người hầu cầm trong tay cây gậy, liên tiếp đánh vào trên lưng nàng, tỳ nữ này ngậm chặt hàm răng, mồ hôi lớn bằng hạt đậu không ngừng rỉ ra trên trán, nhưng lại không dám kêu ra thành tiếng.

Một cô gái mặc quần áo đẹp để quý giá, dáng vẻ đoan trang đứng ở phía trước, vẻ mặt lộ ra giận dữ: "Tiện tỳ, người có biết đó là đèn lưu ly bản cung thích nhất không, bán người đi cũng không đủ mua một cái, thế mà bị người lỡ tay đánh vỡ, hung hăng đánh nàng cho bản cung!"

Người này có bề ngoài rất đẹp, trên người từ trong ra ngoài đều tản ra vẻ quý phái, nhưng bởi vì giờ phút này vẻ mặt tức giận quá mức dữ tợn, làm cho sự tôn quý nhiễm vài phần tàn độc.

Lý Bách Chương mặt trầm như nước, trên trán nổi lên gân xanh, nhưng vẫn cố gắng khắc chế cảm xúc, thấp giọng nói: "Đủ rồi!"

Cô nàng kia nhìn thấy Lý Bách Chương, giận dữ trên mặt lập tức chuyển thành nụ cười, đi tới nói: "Điện hạ, tiện tỳ này làm vỡ đèn lưu ly nô tì thích nhất, nô tì mới cho người phạt nàng, nàng đã làm sai, đáng bị trừng phạt..."

Sắc mặt Lý Bách Chương bình tĩnh, thản nhiên nói: "Bảo bọn họ dừng tay, bản vương và bằng hữu có chuyện quan trọng muốn trao đổi, đừng làm ồn gây phiền cho chúng ta."

Cô nàng kia hờ hững nhìn thoáng qua tỳ nữ trên đất, lạnh lùng nói: "Lần này điện hạ mở miệng nói giúp cho người, bản cung tha

ngươi một lần, lần sau nếu tái phạm, bản cung nhất định không tha thứ."

Lý Bách Chương hít sâu một hơi, nói:
"Chúng ta đi."

Lâm Tú đi theo Lý Bách Chương vào một nơi sâu tận cùng trong vương phủ, ngoài cửa lại còn có bốn gã thủ vệ, không biết là phòng ai.

Lâm Tú nhìn Lý Bách Chương, hỏi: "Vị vừa rồi là..."

Trong mắt Lý Bách Chương hiện ra một tia mỉm cười thật sâu, thấp giọng đáp: "Tần Vương phi."

Lâm Tú trước kia từng hỏi Lý Bách Chương rằng hắn có hôn phối không, Lý Bách Chương nói không có, hiện tại xem ra khi đó hắn chỉ là nói dối mà thôi.

Lâm Tú không hỏi hắn tại sao nói dối, bởi vì hắn biết nguyên nhân.

Hắn và Lý Bách Chương có chung suy nghĩ về một chuyện, đó là đánh giá một cô gái quan trọng nhất là tâm hồn, bằng không mặc kệ khuôn mặt xinh đẹp, đáng người no đủ, khí chất xuất chúng tới đâu, nếu tâm hồn xấu xí, bọn họ cũng sẽ không thèm liếc nhìn thêm một lần.

Chương 193: Đồng bệnh tương liên (3)

Cô nàng kia hiển nhiên chính là một người chỉ có được bề ngoài.

Dung mạo xinh đẹp cũng không thể che giấu nội tâm ác độc của nàng.

Lâm Tú sẽ không thích phụ nữ như vậy, Lý Bách Chương đương nhiên cũng sẽ không, rốt cuộc Lâm Tú biết tại sao khi đó Lý Bách Chương ngồi ở bên bờ hồ nhìn về phía đôi tình lữ ân ái nọ mà trong ánh mắt lại không giấu nổi phiền muộn.

Người ta thường nói, nam sợ chọn sai nghề, nữ sợ gả sai chồng, thật ra hôn nhân không như ý sẽ gây thương tổn chẳng phân biệt nam nữ, chỉ là người đàn ông thường dễ dàng bị xem nhẹ mà thôi.

Lâm Tú vỗ nhẹ bả vai Lý Bách Chương, không nói cái gì cả, đây là sự ăn ý giữa những người đàn ông.

Lý Bách Chương cười cười, nói: "Không có việc gì, ta đã sớm quen rồi."

Hắn thở ra một hơi, nói: "Không nói chuyện này nữa, người tìm ta có chuyện gì?"

Lâm Tú hỏi: "Còn nhớ rõ loại rượu lần trước người khen ngon không?"

Nói tới việc này, ánh mắt của Lý Bách Chương sáng ngời, hỏi: "Người còn loại rượu người đó sao?"

Lâm Tú đáp: "Tuy rằng hiện tại không có, nhưng ta đã nghiên cứu ra phương pháp sản xuất của nó, chỉ cần chúng ta muốn, loại rượu ngon này, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu."

Lý Bách Chương nói: "VẬY người mau ủ rượu đi, từ lần trước uống rượu của người, ta uống loại rượu nào cũng cảm thấy không có mùi vị gì..."

Lâm Tú nói: "Ta tìm người không phải vì mời người uống rượu, mà là rủ người nhập bọn làm ăn, nếu loại rượu này tốt như vậy, chúng ta tự mình mở mấy tửu quán, chủ yếu bán loại rượu này, nhất định sẽ kiếm được rất nhiều tiền..."

Lý Bách Chương ngăn ra một chút, lập tức trả lời: "Nói không sai, rượu này vừa xuất hiện, không loại rượu nào khác trên thị trường có thể so sánh, lợi nhuận nhất định rất nhiều, chẳng qua loại làm ăn nhất định kiếm lời này vì sao người không tìm Triệu gia, mà lại tìm ta..."

Lâm Tú tìm Lý Bách Chương mà không phải Triệu gia, tất nhiên có lý do của mình.

Đầu tiên, công việc này sẽ kiếm được rất nhiều lợi nhuận, cần phải có một gốc đại thụ đáng tin, tuy rằng Triệu gia cũng là quyền quý, nhưng khẳng định không thể lớn bằng gốc cây phủ Tần Vương này.

Nguyên nhân thứ hai cũng là quan trọng nhất, Lâm gia cùng Triệu gia tuy là thân gia, nhưng quan hệ hai nhà thật ra rất xấu hổ, Lâm Tú không muốn dính dáng liên lụy càng sâu với bọn họ trong việc làm ăn.

Những lời này đương nhiên không có khả năng nói cho Lý Bách Chương, Lâm Tú nhìn hắn, ra vẻ giật mình: "Đúng nha, giờ ta mới nghĩ tới lần trước người nói chuyện với ta, ngay cả một ngàn lượng bạc cũng không lấy ra được. Tuy người là một trong số ít bằng hữu của ta, ta muốn cùng người

phát tài, nhưng hiện tại nghe người nói vậy ta lại cảm thấy loại chuyện tốt này vì sao không tìm nhà nhạc phụ chứ? Đa tạ Lý huynh nhắc nhở, ta lập tức rời đi, cáo từ..."

Hắn vừa mới xoay người, cổ tay đã bị cầm chặt.

Lý Bách Chương ngăn cản ở trước mặt hắn, vội vàng nói: "Lâm huynh, dừng bước, người không hiểu được, trong chuyện làm ăn rất kiêng kỵ việc hợp tác với người có quan hệ quá thân mật, đến lúc đó, nếu bởi vì bạc mà náo loạn với nhau, vậy chẳng phải là mất hết tình cảm sao?"

Lâm Tú cười hỏi: "Chẳng lẽ Lý huynh không lo lắng chúng ta đến lúc đó cũng bởi vì bạc mà không còn tình cảm sao?"

Lý Bách Chương chỉ mỉm cười, nói: "Bạc đối với người như chúng ta thì chỉ là vật ngoài thân, nếu thực sự có một ngày như vậy, ta sẽ tự rời khỏi."

Thật ra trong lòng Lâm Tú tin tưởng lời này của Lý Bách Chương, bởi vì hai người bọn họ không theo đuổi bạc, bạc chỉ cần đủ tiêu là được, lại nhiều hơn nữa thì chỉ là con số mà thôi.

Hiển nhiên, trước mắt Lâm Tú không đủ bạc để tiêu.

Nhưng hắn không nghĩ tới là, Lý Bách Chương thân là hoàng tử, thế mà cũng sẽ thiếu tiền.

Hắn nhìn Lý Bách Chương, hỏi: "Người là thân vương, đất phong lớn như vậy, thực ấp vô số, tại sao cũng thiếu tiền?"

Lý Bách Chương thở dài một tiếng, nói:
"Người nói không sai, phủ Tần Vương không
thiếu bạc, nhưng ta mắc kẹt việc này,
chuyện trong ngoài vương phủ đều là Vương
phủ nắm ở trong tay."

Lâm Tú đã hiểu được, thì ra tài chính
vương phủ không do hắn nắm quyền.

Nghe đến đó, hắn không khỏi có chút đồng
tình với Lý Bách Chương, thân là hoàng tử,
thân phận tôn quý bậc này, hôn nhân không
thể như ý mình, cưới một cô gái mình không
thích, ngay cả tài chính cũng bị người
khác khống chế...

Lâm Tú bỗng nhiên cảm thấy, so với Lý Bách
Chương, hắn cũng không tệ lắm.

Cùng là người lưu lạc chân trời, chỉ cần
có người thăm hỏi hơn hắn, trong lòng hắn
sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.

Kết giao người bằng hữu này quả nhiên đáng
giá.

Nhưng hắn rất nhanh liền ý thức được một
vấn đề, lại nhìn về phía Lý Bách Chương,
ngghiêm nghị hỏi: "Người hiểu bao nhiêu về
Triệu Linh Quân?"

Lý Bách Chương lắc lắc đầu, nói: "Trước
kia nàng đều tu hành ở bên ngoài, rất ít
khi trở về Vương Đô, ta và nàng mới chỉ
gặp mặt vài lần, không hiểu nhiều về nàng,
người hỏi cái này làm gì?"

Chương 194: Đồng bệnh tương liên (4)

Lâm Tú sầu lo đáp: "Ta lo lắng tính tình của nàng cũng thô bạo giống Tần Vương phi, dục vọng không chế quá mạnh, nếu nửa đời sau sống cùng một người phụ nữ như vậy, ta thà chết còn hơn..."

Lý Bách Chương đưa tay che cái miệng của hắn, cắn răng nói: "Đừng nói nữa, đừng nói nữa..."

...

Ở cửa phủ Tần Vương, Lý Bách Chương tự mình đưa tiễn Lâm Tú ra ngoài.

Thật ra trước ngày hôm nay, giao tình của hai người cũng không phải rất sâu sắc, đơn giản là hai công tử phong lưu ngưu tầm ngưu, mã tầm mã thấy hợp ý với nhau mà thôi.

Bọn họ có yêu thích giống nhau, gu thẩm mỹ giống nhau.

Nhưng sau ngày hôm nay, hai người lại có thêm một điểm giống nhau.

Đồng bệnh tương liên.

Hai người đều khát vọng một khu rừng rậm, kết quả lại đều thất cổ tự tử trên một thân cây.

Hôn nhân của Lý Bách Chương không được hạnh phúc, Lâm Tú thì không ôm kì vọng gì với gia đình tương lai, hai người đồng bệnh tương liên, rất nhanh đã thành lập tình hữu nghị cách mạng sâu sắc.

Lý Bách Chương tuy là Tần Vương cao quý, nhưng tài chính vương phủ lại bị Vương phi nắm hết, bởi vậy tại thời điểm Lâm Tú rú

rê gia nhập, hấn hầu như là cầu xin gia nhập.

Đối với lần hợp tác này, hai người đã bước đầu đạt được nhận thức chung.

Lâm Tú bỏ ra kỹ thuật, Lý Bách Chương bỏ ra nhân lực cùng vật lực, ban đầu Lâm Tú vốn muốn hai bên chia lợi nhuận 50/50, nhưng Lý Bách Chương kiên trì để Lâm Tú lấy 60 còn hấn 40, Lâm Tú đành nghe theo hấn.

Giai đoạn đầu hấn chỉ cần mười vạn lượng dùng để mua nguyên tinh, mau chóng tăng thực lực lên tới Huyền Giai.

Còn Lý Bách Chương cần độc lập kinh tế, bốn phần tiền lời cũng đủ để hấn tiêu.

Trở lại Lâm phủ, Lâm Tú phát hiện Triệu Linh m đang chờ hấn ở trong sân.

Nhìn thấy hấn trở về, Triệu Linh m mới nhíu mày hỏi: "Người lại chạy đi đâu vậy, lỡ như gặp phải thích khách thì làm sao bây giờ?"

Giọng nói của nàng tuy rằng có chút gay gắt, nhưng lộ ra sự quan tâm, có một điều Lâm Tú hiểu hơn bất kì ai khác, có người quản là chuyện tốt, không có người quản chính là bi ai.

Hấn đi lên phía trước giải thích rằng: "Yên tâm đi, ta không đi quá xa, hơn nữa có hai vị mật trình đi theo, không có việc gì."

Sắc mặt Triệu Linh m dịu xuống, nói: "Đi, theo ta đi tu hành."

Hai người đi tới Dịch Thuật Viện, trên đường Triệu Linh m vẫn luôn im lặng, tận đến khi

đi vào căn phòng rét lạnh thuộc Thiên Tự Viện mới nói: "Hiện tại thì tốt rồi, mặc kệ người trước kia là thật sự muốn từ hôn hay là giả vờ muốn từ hôn, đều không lui được..."

Lâm Tú an ủi: "Không lui được thì thôi, dù chuyện này ra sao ta cũng sẽ không chịu thiệt."

Tuy đây là sự thật, nhưng nghe Lâm Tú nói vậy, Triệu Linh m vẫn có chút không biết nói gì, nàng nhìn Lâm Tú một cái, chỉ vào cái giường huyền băng, nói: "Đi lên."

Lâm Tú ngẩn ra một chút, hỏi: "Ta tưởng mình sẽ tu hành ở bên cạnh chứ?"

Triệu Linh m nói: "Năng lực của người đã thức tỉnh lần thứ hai, có thể tu hành trên cái giường băng này trong thời gian ngắn, sau khi người đi lên, thử dẫn hàn khí của nó vào thân thể."

Trong chuyện tu hành, Lâm Tú tín nhiệm Linh m vô điều kiện, hắn cởi giày, ngồi xếp bằng ở trên giường huyền băng, hàn khí từ phía dưới mông bốc lên, thấm vào tận xương tủy, làm cho hắn nhận không được rung mình một cái.

Hắn đoán không sai, cái giường này quả nhiên sẽ làm mông rất lạnh.

Lâm Tú chỉ kiên trì được thời gian một khắc thì đã xuống khỏi giường, tại đây tốc độ tu hành rất nhanh, tuy không bằng trực tiếp hấp thụ nguyên tinh, nhưng so với bản thân tự tu hành thì nhanh hơn nhiều, khó trách Linh m tuổi còn trẻ mà đã thức tỉnh bốn lần, hắn là cũng có công lao rất lớn của cái giường huyền băng này.

Chẳng qua, Lâm Tú không thể đi theo đường của nàng.

Dù sao nàng từ khi còn rất nhỏ năng lực đã thức tỉnh rồi, đến bây giờ mới thức tỉnh bốn lần, nếu tu hành một cách bình thường, đợi Lâm Tú đạt được cảnh giới hiện tại của nàng, ít nhất cũng phải chờ mười năm sau.

Đối với hấn hiện tại mà nói, nạp tiền mới là con đường đúng đắn.

Lâm Tú đoán không sai, sau khi Linh m trở lại Vương Đô, hấn lại sống cuộc đời mỗi ngày bị ép khô tinh lực, ngoại trừ tu hành thì là ngủ, càng không cần nhắc đến đi Lê Hoa Uyển nghe hát, hoặc là bồi dưỡng tình cảm với Tiết Ngưng Nhi.

Nhưng hiện tại bồi dưỡng tình cảm cũng không có tác dụng gì, dù sao năng lượng phục chế của Lâm Tú đã đến số lượng giới hạn, tất cả đều chờ hấn đột phá tiếp, cũng cần hấn kiếm đủ mười vạn lượng bạc.

Nửa tháng sau, Lý Bách Chương đi tới Lâm phủ.

Ở trong thư phòng của Lâm Tú, Lý Bách Chương đặt một vò rượu nhỏ ở trước mặt hấn, nói: "Cái đồ chơi này thật thần kỳ, chỉ cần một ngày mà loại rượu cùi bắp vị nhạt như nước đã biến thành rượu ngon nồng đậm..."

Lâm Tú hỏi: "Hiện tại chúng ta có bao nhiêu hàng để bán?"

Chương 195: Kéo dài (1)

Từ khi hần nói với Lý Bách Chương việc này, Lý Bách Chương đã cải tạo lại một trang viên của hần ở ngoại thành, biến thành một xưởng làm rượu, hôm nay đã có một ít hàng tồn kho.

Lý Bách Chương nói: "Rượu chúng ta tự làm thì còn cần một ít thời gian, nhưng ta đã thu mua hai cái xưởng nhỏ, có thể dùng rượu có sẵn, mấy ngày nay đám thợ bận rộn một phen, hần là có khoảng năm trăm vò."

Rượu ở thế giới này là đồ uống thông thường, năm trăm vò căn bản không đủ bán, nhưng hai người ngay từ đầu đã tính đi theo con đường phục vụ khách hàng cao cấp, trong loại tình huống này, năm trăm vò rượu đã đủ khai trương cửa hàng.

Lâm Tú lại lo lắng hỏi một câu: "Người của ngươi có đáng tin không, nếu phương pháp phối chế bị tiết lộ ra ngoài, chúng ta sẽ không thể kiếm được tiền."

Căn bản việc này không yêu cầu nhiều kỹ thuật, nếu như để lộ ra ngoài, vụ làm ăn này coi như đổ bể.

Lý Bách Chương nói: "Yên tâm đi, thợ trong xưởng đều là thân tín của ta, tuyệt đối có thể tín nhiệm, địa chỉ cửa hàng ta đã chọn xong rồi, ngay tại con đường Cung Môn Khẩu, đó là con đường đám quan viên cùng quyền quý trong triều phải qua để vào triều, ít ngày nữa có thể khai trương, ta lần này tới tìm ngươi là muốn cùng ngươi thương nghị giá rượu."

Hần nhìn Lâm Tú, nói: "Ta nghĩ, ngay cả loại rượu nát của Trích Nguyệt Lâu cũng có

thể bán mấy lượng bạc, rượu của chúng ta chỉ bán mười hai lượng thì không khỏi có chút thua thiệt, có nên nâng cao giá thêm một ít không..."

Về giá rượu, Lâm Tú cùng Lý Bách Chương thảo luận hồi lâu, cuối cùng định ra phương án kế tiếp.

Rượu của bọn họ không phải đều chung một giá, mà là chia cấp bậc.

Loại rượu chung cất nhiều lần nhất, ngon nhất, một trăm lượng bạc một vò, số lượng cung ứng mỗi tháng một trăm vò, bán đủ là ngừng lại.

Ngoài ra, dựa theo số lần chung cất, giá rượu dao động từ mười hai đến mấy chục lượng bạc một vò, thỏa mãn yêu cầu khác nhau của khách hàng.

Một trăm lượng bạc một vò rượu, đổi thành nhân dân tệ thì chính là mười vạn, loại giá cả này, vẫn có chênh lệch rất lớn với những loại rượu nổi tiếng động một tí là mấy chục vạn thậm chí trên trăm vạn một chai, nhưng ở thế giới này, tuyệt đối đã là giá trên trời.

Cho dù là đám người quyền quý cũng sẽ không phát rồ đến mức tiêu một trăm lượng bạc mua vò rượu.

Nhưng loại rượu quý giá này, vốn chỉ là bảo vật trấn điếm, tác dụng chủ yếu là nâng cấp bậc của cửa hàng lên.

Nếu cảm thấy đắt, còn có loại rượu mười lượng bạc một vò, loại rượu này đã được chung cất mấy lần, luận mùi hương và vị, không phải rượu khác trên thị trường có

thể so sánh, từ phẩm chất mà nói, giá trị tuyệt đối đáng giá mười lượng bạc.

Mấy ngày sau, một tửu quán tên là "Hong Nê Cu" yên lặng khai trương ở Vương Đô.

Tửu quán này nằm ở mặt đường lớn Vương Đô, gần với cửa cung, là đường đám quan viên cùng quyền quý phải qua nếu muốn vào triều.

Triều đình Đại Hạ có hai mươi bốn ti, phân công quản lý mọi việc trong triều, mà mỗi năm ngày, bệ hạ đều sẽ mời dự họp lên triều một lần, những chuyện quan viên các ti không thể quyết định, thì có thể kể ra tại triều, sau đó các quan viên cùng thảo luận.

Triều hội sẽ bắt đầu vào giờ tỵ, trong tình huống bình thường sẽ kéo dài liên tục một canh giờ.

Thật ra vốn họp triều bắt đầu vào thời gian rất sớm, nhưng mà sau khi đương kim bệ hạ đăng cơ, hắc đã dứt khoát lùi lại hai canh giờ, hành động này làm cho các quan viên thật lòng khen ngợi.

Trước kia vào triều quá sớm, khi trời chưa sáng bọn họ đã phải rời giường, ngay cả đồ ăn sáng cũng không có thời gian hưởng dụng.

Hiện tại thì tốt rồi, có thể ngủ một giấc liền mạch, ăn xong đồ ăn sáng lại chậm rãi đến cửa cung, xem xét thời gian, vẫn còn một hồi lâu nữa họp triều mới bắt đầu.

Đương nhiên, mọi người cũng đều biết, bệ hạ lùi lại thời gian lâm triều không phải vì nghĩ cho bách quan, là chính hắc không dậy sớm được.

Hắn lui thời gian lâm triều lại hai canh giờ là vì được ngủ thêm một hồi với hậu phi.

Điểm này, trong lòng bách quan biết rõ ràng, nhưng không dám vạch trần.

Sau khi bãi triều, vừa lúc là thời gian ăn trưa, quan viên quyền quý ra khỏi cửa cung, hoặc là về nhà dùng cơm trưa, hoặc là tụ tập bạn bè tìm một tòa tửu lâu uống mấy chén, hoặc trở về nhà, hoặc về nha môn.

Đối với chuyện quan viên uống rượu, triều đình cũng không nghiêm lệnh cấm, chỉ cần không uống say mềm xuất hiện ở nha môn là được, tụ tập ăn uống sau khi bãi triều đã trở thành thói quen lâu dài của các quan viên.

Buổi trưa hôm nay, sau khi bãi triều, các quan viên liền lục tục đi ra khỏi cửa cung.

"Các vị đại nhân, buổi trưa hôm nay tới Trích Nguyệt Lâu đi, bản quan mời khách, các vị nhất định phải đi đó."

"Ài, lần trước Vương đại nhân đã mời khách rồi, lần này đến phiên bản quan đi."

"Các người đừng nói nhiều, bữa tiệc hôm nay cứ để bản hầu trả tiền..."

...

Chương 196: Kéo dài (2)

Ra khỏi cửa cung, các quan viên tụ tập tập năm tập ba, vừa đi vừa nói chuyện, cơ bản đều là đang thương lượng hôm nay đi nơi nào ăn cơm, ai trả tiền, có người bỗng nhiên ngừng lại bước chân.

Trên mặt hần hiện ra vẻ mặt nghi hoặc, nhìn trái nhìn phải, lẩm bẩm nói: "Kỳ quái, là mùi gì thơm như vậy?"

Đầu đường, rất nhanh có người phát hiện đây là mùi gì.

"Hình như là mùi rượu."

"Bản quan uống rượu bao nhiêu năm, thế gian không có khả năng tồn tại rượu thơm như vậy."

"Phía trước có một cái tửu quán, hình như mùi truyền tới từ nơi đó."

"Đi, đi xem thử, bản quan muốn xem thử đến cùng là rượu gì thơm như vậy, làm cho sâu rượu trong bụng bản quan cũng muốn chui ra ngoài."

...

Mùi hương truyền ra từ tửu quán thật sự là quá mức mê người, mấy vị quan viên đều bị hấp dẫn, nhịn không được đi vào tửu lâu tên "Hong nê cư" này.

Bên trái bảng hiệu tên tửu quán còn có một hàng thơ.

"Rượu Lục Nghị mới cất, từ lò nhỏ gạch hồng."

"Đêm nay trời có tuyết, muốn uống một chén không?"

(Nguyên văn bài thơ VẤN LƯU THẬP CỬU của Bạch Cư Dị: "Lục nghĩ tân phôi tửu, hồng nê tiểu hỏa lô. Văn lai thiên dục tuyết, năng ẩm nhất bôi vô")

Cái này hiển nhiên là tửu quán, không thể không nói, bài thơ tuy rằng ngắn gọn, nhưng tình thâm vị sâu, cho người đọc không nhận được sinh ra suy nghĩ muốn rủ mấy người bạn tốt chè chén một phen.

Mấy người đi vào tửu quán, trong tửu quán sớm đã có bồi bàn đang cầm khay đi lên phía trước, cười nói: "Đây là rượu ngon Tiên Nhân Túy mà bản điểm mới làm ra, các vị khách quan có thể tùy ý nhắm nháp."

Trên khay trong tay bồi bàn có mấy chén rượu, trong chén là rượu trong suốt.

Có người sợ hãi than nói: "Thật sự là rượu!"

Mấy vị quan viên ở đây đều xuất từ danh môn vọng tộc, có rượu ngon gì mà chưa từng uống, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên thấy rượu ngon mùi nồng đậm như thế, có người nhận không được cầm lấy một cái chén uống một hơi cạn sạch, sau đó thật lâu không nói nên lời.

Rượu này vừa uống vào miệng liền cảm thấy vô cùng cay, có thể nói là loại rượu mạnh nhất hần từng uống trong cuộc đời này, nhưng khi chui xuống thanh quản lại ngọt lành tràn đầy mùi hương, dư vị ngân nga, chỉ tiếc chén rượu quá nhỏ, hần vừa mới cảm nhận được hương vị, chén rượu đã trống không.

Hần đưa tay muốn lấy chén rượu thứ hai, bồi bàn mở miệng xin lỗi: "Thật có lỗi với

khách quan, đây là rượu dùng thử dành cho khách hàng mới, mỗi người chỉ có thể uống một chén."

Bên cạnh có người cười trêu nói: "Luu đại nhân, nhà ngươi cũng không thiếu bạc, tại sao ngay cả chút lợi nhỏ này của tửu quán người ta mà ngươi cũng muốn chiếm..."

Quan viên này mở miệng cười một tiếng, nói: "Được rồi, rượu này thật sự là hàng quý khó gặp, cho bản quan một vò, bản quan muốn uống cho no!"

Bồi bàn lấy đến một vò rượu, nói: "Khách quan, đây là rượu của ngài, một trăm lượng."

Vị quan viên kia nhìn vò rượu không lớn không nhỏ trong tay, lộ vẻ không dám tin tưởng hỏi: "Ngươi nói là bao nhiêu?"

Bồi bàn lặp lại: "Đây là loại rượu ngon cao cấp nhất của cửa hàng, một vò một trăm lượng bạc."

Quan viên kia tức giận nói: "Một trăm lượng một vò rượu, tại sao các ngươi không đi cướp đi?"

Một trăm lượng với hần cũng không tính là cái gì, nhưng dùng một trăm lượng mua một vò rượu, trừ phi hần điên rồi, tuy rằng rượu này thật sự rất ngon, trước nay chưa từng gặp, nhưng cũng không đáng cái giá này.

Lúc này, bồi bàn kiên nhẫn nói: "Khách quan hiểu lầm, loại Tiên Nhân Túy cao cấp nhất này rất khó sản xuất, số lượng có hạn, tiêu điểm mỗi tháng chỉ bán ra một trăm vò, sau khi bán xong sẽ dùng lại, nếu ngài cảm thấy đắt thì có thể chọn loại

khác rẻ hơn, nơi này còn có loại 52 lượng một vò, 32 lượng một vò, 22 lượng một vò và 12 lượng một vò, ngài đều có thể nếm thử...”

Nói đến cái này cũng kì lạ, lần đầu nghe được giá rượu thế mà là một trăm lượng một vò, trong lòng quan viên này còn thực phần nộ.

Mà khi nghe nói loại rượu này một tháng chỉ bán một trăm vò, hẳn liền cảm thấy cái giá này tựa như cũng không phải quá đáng.

Dù sao, vật hiếm thì quý, Vương Đô sẽ không thiếu người nguyện ý bỏ một trăm lượng bạc mua loại rượu này.

Nhưng trong lòng hắn vẫn tò mò, nói: “Bản quan muốn nhìn xem rượu ở chỗ các người có cái gì bất phàm, thế mà bán giá đắt như vậy...”

Hắn đi đến chỗ vài bồi bàn khác, thưởng thức một chén trong mỗi một cái khay rượu, sau đó hắn liền ý thức được, rượu nơi này bán đắt như vậy không phải không có nguyên nhân.

Hắn đã từng uống loại rượu giá mười lượng bạc một vò tại Trích Nguyệt Lâu, nhưng so với loại rượu cũng mười lượng bạc một vò ở đây, căn bản là không cùng một cấp bậc.

Uống tiếp một chén, hắn phát hiện vò rượu 22 lượng bạc một vò càng dữ dội và thuần khiết hơn loại 12 lượng bạc, loại 32 lượng bạc lại tốt hơn một chút, mà loại một trăm lượng bạc quả thực là cực phẩm, so với số rượu còn lại, phẩm chất cao hơn không chỉ một bậc.

Chương 197: Kéo dài (3)

Lúc này, hắn không còn cảm thấy một trăm lượng bạc một vò là đắt nữa.

Hắn đang suy nghĩ một chuyện khác, loại rượu này một tháng chỉ bán một trăm vò, Vương Đô có không biết bao nhiêu người mê rượu, mà trả được cái giá một trăm lượng bạc cũng không ít, chỉ là một trăm vò căn bản không đủ, xuống tay chậm một chút có khả năng sẽ không còn.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức nói với bồi bàn: "Cho bản quan hai vò, không, ba vò rượu loại một trăm lượng bạc..."

Bồi bàn lại lắc đầu, xin lỗi: "Thực xin lỗi vị khách quan này, loại rượu Tiên Nhân Túy một trăm lượng bạc một vò này mỗi người chỉ được mua một vò."

Quan viên kia nhú mày, không vui hỏi: "Tại sao chỉ có thể mua một vò, người cho rằng bản quan không đủ tiền trả sao?"

Bồi bàn vội vàng nói: "Khách quan không nên hiểu lầm, cái này là quy củ do ông chủ chúng ta đặt ra, chúng ta cũng không có cách nào."

Quan viên không kiên nhẫn nói: "Cái quy củ chó má gì đây, ông chủ các người ở nơi nào, gọi hắn ra đây cho ta."

Hắn đang nói tới đây, một bóng người đi ra từ trong quán, ánh mắt bình tĩnh nhìn hắn, hỏi: "Ồ, Lưu đại nhân, người có ý kiến gì với quy củ do bản vương đặt ra sao?"

"Tần, Tần Vương điện hạ!"

"Hạ quan tham kiến Tần Vương điện hạ!"

Nhìn thấy người này, mọi người ngây ngốc tại chỗ.

Mấy vị quan viên căn bản không nghĩ đến, cửa hàng này lại là sản nghiệp của phủ Tần Vương, nhìn thấy Lý Bách Chương, bọn họ nhao nhao tiến lên chào hỏi, quan viên có thể tham dự triều hội đương nhiên phẩm cấp sẽ không thấp, đều dễ dàng nhận ra Tần Vương.

Quan viên họ Lưu kia thầm kêu khổ trong lòng, vội vàng nói: "Không, không có ý kiến, hạ quan cảm thấy quy củ do Tần Vương điện hạ lập ra quá tốt, rượu ngon có hạn, mà người mê rượu lại quá đông, chỉ khi lập thành quy củ này mới có thể để cho càng nhiều người thưởng thức được nó, điện hạ anh minh..."

Một lát sau, mấy người đi ra từ cửa hàng, trên tay mỗi người đều mang theo một vò rượu.

Đều là loại một trăm lượng bạc một vò.

Thật ra có người vốn không muốn mua, nhưng người khác đều mua, chỉ có bọn họ không mua, nếu lưu truyền ra ngoài chẳng phải sẽ thành họ không chiếu cố việc làm ăn của Tần Vương điện hạ sao, chỉ có thể nhịn đau mua về.

Cũng may rượu này thật sự là cực phẩm, cho dù là tiêu pha một lần cũng đáng..

Bọn họ vừa rời khỏi, một đám quan viên khác cũng đi ngang qua cửa tửu quán.

Có người dừng lại bước chân, nghi hoặc hỏi: "Ồ, mùi gì thơm như vậy?"

Người khác phát hiện nơi phát ra mùi thơm, chỉ vào tửu quán, nói: "Đi, vào xem thử..."

Không bao lâu sau, bọn họ mỗi người cầm một vò rượu, về mặt khỗ sở, đi ra từ trong cửa hàng...

Sau đó là nhóm quan viên kế tiếp.

...

Lâm Tú ngồi ở bên trong tử quán, ngón tay nhanh chóng lật đếm ngân phiếu, trong lòng cảm thán, lúc trước tìm Lý Bách Chương hợp tác là một quyết định vô cùng sáng suốt.

Là thân vương, hắn không cần làm gì cả, chỉ cần ngồi trong cửa hàng là đủ rồi.

Phàm là quan viên quyền quý bị mùi rượu hấp dẫn đến cửa hàng, ai thấy hắn cũng không thể không nể mặt ba phần, tuy rằng Tần Vương không phải Thái Tử, ở trong triều đường cũng không xuất hiện nhiều, nhưng ai bảo nương người ta là ái phi được bệ hạ sủng ái nhất đây, chút mặt mũi này vẫn phải cho.

Cái này cũng làm cho số lượng khách ghé thăm tử quán rất cao, phàm là người đi vào, không có ai tay không đi ra ngoài.

Hơn nữa Lý Bách Chương xuất hiện, ở ngày đầu tiên đã biểu thị đây là sản nghiệp của phủ Tần Vương, hoàn toàn đoạn tuyệt tâm tư của những người muốn ra tay làm loạn.

Làm ông chủ phía sau màn, Lâm Tú không cần làm gì khác, chỉ cần ngồi đếm tiền là được rồi.

Có một công việc làm ăn ổn định lâu dài lại lãi kếp sù, kiếm nhiều tiền hơn xa hắn lúc trước tạo băng, tìm người, làm mật trình, khó trách nhiều người chen chúc cúi đầu trước mặt tư bản như vậy, bọn họ ở trong thời gian ngắn ngủi vài năm đã có

thể kiếm được số tiền mà giai cấp bình thường làm việc đồng thời không ăn không uống mấy ngàn năm cũng chưa nhất định có thể đạt tới.

Hôm nay là ngày khai trương cửa hàng, kết quả không ngoài dự đoán của Lâm Tú và Lý Bách Chương.

Tục ngữ nói rượu thơm không sợ ngõ sâu, rượu của bọn họ không chỉ thơm, ngõ cũng không sâu, thậm chí ngay tại con đường phần hoa nhất gần cửa cung, lại có Tần Vương tự mình tọa trấn, ước chừng có hơn hai mươi quan viên, mặc kệ là tình nguyện hay là không tình nguyện, lúc rời khỏi cửa hàng đều phải mua một vò rượu.

Buổi chiều, số lượng khách hàng ghé thăm cửa hàng bắt đầu tăng vọt.

Tới nơi này mua rượu, không phải hầu phủ này thì cũng là công phủ kia, cứ thế một trăm vò rượu ngon cao cấp nhất chỉ trong vòng nửa giờ ngắn ngủi đã tiêu thụ không còn, người tới sau chỉ có thể mua loại rẻ hơn, năm mươi hai, ba mươi hai lượng bạc một vò...

Chương 198: Kéo dài (4)

Đến cuối cùng, ngay cả loại rượu cấp thấp nhất mười hai lượng bạc một vò cũng bị mua sạch sẽ, còn có không ít người hầu quản gia của các quan viên quyền quý đứng bên ngoài cửa xếp hàng, cuối cùng chỉ có thể thất vọng mà về.

Ban đầu mọi người tới vì nể mặt Tần Vương mới tới chiêu cố việc làm ăn của cửa hàng.

Nhưng về sau, việc làm ăn càng ngày càng tốt đều dựa vào phẩm chất của rượu.

Sau khi bán xong một vò rượu cuối cùng, Lâm Tú và Lý Bách Chương đóng cửa tiệm, nhìn một rương ngân phiếu cùng ngân lượng trước mắt mà ngây người, chỉ một trăm vò rượu Tiên Nhân Túy cao cấp nhất đã có thể kiếm về một vạn lượng bạc, những loại rượu phẩm chất kém một chút, tổng cộng lên cũng khoảng một vạn năm ngàn lượng, khấu trừ toàn bộ chi phí, số tiền lãi tuyệt đối không ít hơn hai vạn lượng.

Mà cái này, chỉ là lợi nhuận một ngày.

Tuy rằng một ngày này đã tiêu hao một nửa số hàng lưu trữ trong xưởng, nhưng xưởng ngoài thành đã bắt đầu hoạt động bình thường, có thể cuộn cuộn không ngừng cung hàng hóa, không bao lâu sau, Lâm Tú có thể kiếm đủ số tiền hoàn thành mục tiêu nhỏ.

Mười vạn lượng bạc, vừa vặn là một cái mục tiêu nhỏ.

Mà trong tình huống bình thường, hẳn phải không ăn không uống, làm bằng cho Trích Nguyệt Lâu một năm, hoặc là gặp được một

trăm phú bà giống như Trần Viên Viên, mới có thể kiếm được số tiền nhiều như vậy...

...

Dị Thuật Viện.

Tại chỗ riêng của Triệu Linh m, trong phòng, Triệu Linh m và Lâm Tú mặt đối mặt nhau, khoanh chân ngồi trên giường huyền băng, một khắc sau, nàng mở to mắt, ánh mắt lộ ra vẻ mặt nghi hoặc nhìn Lâm Tú hỏi: "Sao hôm nay ngươi lâu như vậy?"

Hơn nửa tháng trước, Lâm Tú chỉ có thể kiên trì được một khắc đồng hồ trên giường huyền băng.

Tới hôm nay mới trôi qua hơn nửa tháng, hẳn lại có thể có thể kiên trì hơn hai khắc đồng hồ, loại tốc độ tu hành này đã có chút dọa người rồi, phải biết rằng bản thân Triệu Linh m muốn tăng thời gian kiên trì trên giường huyền băng từ một khắc lên hai khắc đã phải tốn khoảng ba tháng.

Cái này không phải biểu hiện bình thường của một người năng lực vừa mới thức tỉnh lần thứ hai.

Lâm Tú mở to mắt, nhìn nàng đang nghi hoặc, hỏi: "Chẳng lẽ kéo dài thời gian là chuyện rất khó sao?"

Triệu Linh m nghĩ một hồi, nhìn hẳn hỏi: "Ngươi có vụng trộm tu luyện sau lưng ta không?"

Lâm Tú tức giận nói: "Mỗi ngày ngươi đều khiến ta bị rút sạch sức lực, ngươi cảm thấy ta còn có thời gian vụng trộm tu luyện sao?"

Triệu Linh m khó hiểu nói: "Vậy tại sao nguyên lực của người tăng trưởng nhanh như vậy?"

Lâm Tú nói: "Nửa tháng này, ta dùng hơn hai trăm nguyên tinh dị thú bậc hai, có thể không nhanh sao?"

Triệu Linh m hơi kinh ngạc, sau đó càng thêm nghi hoặc: "Người lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?"

Tình huống của Lâm gia nàng rất rõ ràng, nếu không phải Lâm Tú lúc trước làm bằng cho Trích Nguyệt Lâu, ngay cả kéo dài cuộc sống bình thường cũng làm khó Lâm gia, sau khi Lâm Tú làm bằng buôn bán lời chút tiền, tình huống trong nhà mới tốt hơn, nhưng cũng không tốt đến mức độ này.

Hơn hai trăm viên nguyên tinh dị thú bậc hai, cũng chính là hơn hai vạn bạc trắng.

Tiêu hơn hai vạn lượng bạc, đổi thành nguyên tinh dị thú để tu hành, cho dù là Triệu gia hôm nay cũng không làm được chuyện xa xỉ như vậy.

Lâm Tú giải thích nói: "Ta cùng bằng hữu kết hợp làm chút buôn bán nhỏ, đây là số tiền lãi kiếm được trong nửa tháng nay."

Về mặt Triệu Linh m lập tức biến thành khẩn trương, hỏi: "Việc buôn bán gì mà trong nửa tháng có thể kiếm nhiều tiền như vậy, có phải là người làm chuyện gì xấu không?"

Nàng với Lâm Tú đã sắp là người một nhà, nếu Lâm Tú lầm đường lạc lối, nàng có trách nhiệm và nghĩa vụ kéo hấn quay lại chính nghĩa.

Lâm Tú bắt đầu nói: "Trong lòng người ta là loại người như vậy sao... Có biết Hồng nê cư mới mở ở cửa cung không?"

Triệu Linh m gật gật đầu, nói: "Biết, đó không phải một cái tửu quán sao, nghe nói nơi đó bán rượu rất ngon, phụ thân ta cũng muốn mua, nhưng mỗi lần đi đều bị báo là bán hết hàng, hấn còn buồn bực một phen..."

Lâm Tú lộ vẻ bất ngờ nói: "Nhạc phụ đại nhân cũng mê rượu sao?"

Tuy rằng xung hô này làm cho Triệu Linh m cảm thấy là lạ, nhưng hấn cùng tỷ tỷ sớm muộn cũng thành hôn với nhau, xung hô này cũng không sai, Triệu Linh m gật gật đầu, nói: "Cũng không phải rất mê rượu, chẳng qua hấn thích uống một ly trước khi ngủ mà thôi, gần đây cửa hàng rượu đó được các quan viên quyền quý yêu thích, hấn cũng là nghe người khác nói."

Lâm Tú lắc lắc đầu, nói: "Thế mà người không nói sớm, đợi lát nữa người cùng ta về Lâm phủ, lúc trở về mang theo hai vò."

Triệu Linh m lúc này mới ý thức được cái gì, bất ngờ nhìn Lâm Tú hỏi: "Tửu quán là người mở sao?"

Lâm Tú nói: "Là ta và bằng hữu cùng mở?"

Triệu Linh m càng thêm nghi hoặc: "Nhưng đó không phải là sản nghiệp của phủ Tần Vương sao?"

Chương 199: Tần Uyển (1)

Nàng ngày thường không quan tâm việc này, nhưng đã nhiều ngày nay trong lúc ăn cơm, phụ thân liên tục nhắc tới, nàng cũng ghi nhớ việc này trong lòng, nhưng, nàng cũng chỉ biết là tửu quán mới mở là sản nghiệp của phủ Tần Vương, giá bán cực kỳ đắt, động một cái là mấy chục thậm chí trăm lượng bạc một vò, có thể nói là giá trên trời, nhưng đám người quyền quý quan viên Vương Đô còn tranh nhau mua, có người thậm chí phải người hầu trong phủ tới xếp hàng suốt đêm, nếu không vì như thế, Triệu gia thân là phủ Nhất đẳng hầu cũng không đến mức ngay cả một vò rượu cũng không mua nổi.

Mỗi người đều biết tiến vào Hồng nê cư một lần cần chi phí rất lớn, nhưng bởi vì đó là sản nghiệp của phủ Tần Vương, nên không có người cảm thấy biến thái, Triệu Linh m cũng không biết cái cửa hàng này còn liên quan đến Lâm Tú.

Lâm Tú nhìn Triệu Linh m, giải thích: "Người bằng hữu kia của ta chính là Tần Vương."

Triệu Linh m sững sờ: "Người quen biết Tần Vương từ bao giờ?"

Lâm Tú nói: "Nói đến người này người cũng biết, ngày ấy mở viện, chính là người đứng bên cạnh ta tại Sùng Văn điện."

Triệu Linh m mặc dù có nghe nói tới Tần Vương, nhưng từ trước tới nay chưa từng gặp mặt, đối với việc Lâm Tú có thể làm bằng hữu với Tần Vương, nàng hơi có vẻ

ngoài ý muốn, nhưng cũng đã biết bạc để hẩn mua nguyên tinh tới từ đâu.

Nếu Lâm Tú kiếm tiền không bằng bằng môn tà đạo, nàng cũng không tiện nói cái gì, tu hành kết thúc, đầu tiên là cùng Lâm Tú đi Lâm phủ, cầm hai vò rượu, sau đó mới trở lại Triệu gia.

Triệu phủ.

Võ An hầu nhìn hai vò rượu ngon trước mặt, kinh ngạc nói: "Rượu này tên là Tiên Nhân Túy, mỗi tháng chỉ bán một trăm vò, đã sớm bị người ta mua hết, Trịnh Quốc Công mấy ngày trước xin bỏ ra số tiền gấp đôi để mua một vò nhưng cũng không có kết quả, Linh m, ngươi lấy đâu ra hai vò rượu này..."

Triệu Linh m trả lời: "Lâm Tú đưa tặng."

Không đợi phụ thân đặt câu hỏi, nàng đã giải thích: "Tửu quán gần cửa cung là do Lâm Tú cùng Tần Vương hợp tác mở ra, hẩn nghe nói người không mua được, nên kêu ta mang về hai vò."

Võ An hầu nghe được tin tức này, cũng kinh ngạc hồi lâu.

Trong các vị hoàng tử, Tần Vương là một người tương đối lạng lẽ, từ trước đến nay không ra ngoài, không tham dự các sự kiện lớn, tại sao Lâm Tú có thể trở thành bằng hữu với hẩn, đồng thời còn hùn vốn mở tửu quán, loại quan hệ này không giống như là bằng hữu bình thường.

Hẩn hỏi con gái: "Lâm Tú và Tần Vương có quan hệ rất tốt sao?"

Triệu Linh m vốn muốn nói hai người này là ngu tầm ngu, mã tầm mã, nhưng thấy mình đang ở trước mặt phụ thân, nên sửa lời

thành: "Tần Vương ẩn giấu tung tích tiến vào Dị Thuật Viện, cho nên hai người kết bạn, quan hệ cũng không tệ lắm."

Võ An hầu nói: "Hắn tựa hồ không giống trước kia, trước kia hắn có tính cách quái gở, thậm chí số lần bước ra khỏi cửa cũng rất hiếm, huống chi là kết giao bằng hữu, hiện tại thế mà trở thành bạn tri kỉ của Tần Vương, mà Bình An bá tử Tam đẳng bá tăng cấp Nhị đẳng bá, hình như cũng là bởi vì hắn, con người làm sao có thể phát sinh biến hóa lớn như vậy trong thời gian ngắn, chẳng lẽ hắn trước kia đều là cổ tình ẩn nhẫn sao?"

Nhớ tới hành vi của Lâm Tú trong khoảng thời gian này, ánh mắt Triệu Linh m có chút mê man, Lâm Tú thay đổi quá nhiều, thậm chí có đôi khi làm nàng không hiểu được.

Chủ yếu vẫn là không hiểu rốt cục hắn có háo sắc không.

Nếu nói hắn không háo sắc, bên cạnh hắn là một bầy mỹ nữ xinh đẹp, không chỉ thường xuyên đi hí lâu nghe hát, còn bị nàng bắt gặp cảnh đùa giỡn nữ thái y xinh đẹp, tồi tệ nhất là, hắn còn thường xuyên liếc mắt đưa tình với Tiết Ngưng Nhi...

Nhưng nếu nói hắn háo sắc... Triệu Linh m nhìn ra, Lâm Tú hết sức kháng cự hôn sự với Triệu gia, mà đây không phải là bởi vì hai lần ám sát, trước khi việc này phát sinh hắn đã biểu hiện ra ý nghĩ muốn hủy bỏ hôn ước.

Không biết bao nhiêu thanh niên Vương Đô muốn cưới Triệu Linh Quân, thế mà người có hôn ước với nàng lại chẳng thèm ngó tới,

cái này không thể không nói là một loại
châm chọc.

Lâm phủ.

Đưa tiễn Linh m về không được bao lâu,
trên trời đã nổi lên tiếng sấm ầm ỹ, mây
đen tụ tập, đoán chừng trời sắp mưa.

Trên đường phố người đến người đi một cách
vội vàng, hiển nhiên là muốn mau chạy về
nhà, Lâm Tú lại cùng Tôn Đại Lực ra khỏi
cửa, sau khi hai tên mặt trắng bị phát
hiện thân phận, dứt khoát không che giấu
nữa, ở cách đó không gần không xa bảo vệ
phía sau Lâm Tú.

Không bao lâu sau, tại cửa Lê Hoa Uyển.

Lâm Tú nói với Tôn Đại Lực: "Người về
trước đi, một canh giờ sau lại đến đón
ta."

Tôn Đại Lực đáp: "Ta ở phía dưới nghe hát,
thiếu gia có gì cứ gọi ta là được."

Chương 200: Tần Uyển (2)

Lão ăn mày tựa vào góc tường, người trung niên bán nước trà cũng bày sạp trà ở một bên, đối với việc bảo vệ Lâm Tú an toàn, bọn hắn làm rất trọn vẹn trách nhiệm.

Tiến vào Lê Hoa Uyển, Lâm Tú đi thẳng vào gian phòng của Thái Y trên lầu hai.

Thái Y nhìn thấy Lâm Tú, ra vẻ ngoài ý muốn nói: "Trời sắp mưa rồi, sao công tử lại tới đây?"

Lâm Tú quay người đóng cửa phòng lại, nhỏ giọng nói: "Ta cần cô nương giúp ta một việc, nơi này của cô có quần áo dành cho đàn ông không?"

Thái Y nhẹ nhàng gật đầu, nói ra: "Có một món, là đồ hóa trang ta mặc lúc diễn vai tiểu thư sinh, công tử có mặc không?"

"Quá tốt rồi!" Lâm Tú lập tức nói: "Đưa bộ quần áo kia của cô cho ta mượn để mặc đi..."

Thái Y mở ra tủ quần áo, lấy bộ quần áo ra, trên y phục này còn mang theo mùi thơm của con gái, Lâm Tú cầm được liền đến sau tấm bình phong để thay, sau khi ra ngoài nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Thái Y liền giải thích: "Ta muốn đi làm một việc, nhưng không muốn để người khác biết, đừng cho bất luận kẻ nào biết ta không ở trong gian phòng của cô."

Nói xong, hắn đi đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra, nhảy xuống, vũng vàng đáp đất tại hậu viện.

Thái Y bước nhanh tới trước cửa sổ, nhỏ giọng nói: "Công tử cẩn thận..."

Khi bóng người mặc áo xanh đi ra khỏi cửa sau Lê Hoa Uyển thì đã biến thành một thanh niên bề ngoài bình thường, hần thông qua một cái hẻm nhỏ đi đến đường lớn, lão ăn mày cùng người bán hàng rong đang trò chuyện với nhau cũng không phát hiện chỗ nào dị thường.

Vương Đô.

Trên bầu trời dày đặc mây đen, lôi điện bay múa trong mây, đây là điềm báo sắp nổi mưa to, người đi đường vội vàng trở về nhà, trên đường phố rất nhanh đã biến thành trống trải.

Đông Thành, trong phủ đệ của danh gia vọng tộc nào đó, thỉnh thoảng có lôi đình đánh xuống, quyền quý xung quanh đã sớm quen thuộc với chuyện này.

Nơi đó là phủ Tần Vương, mà năng lực dị thuật Tần Vương điện hạ thức tỉnh chính là lôi đình, bởi vậy, mỗi khi có thời tiết giông tố, phủ Tần Vương đều sẽ xuất hiện kỳ cảnh này, hàng xóm xung quanh đã thấy nhiều, nên không còn cảm thấy kỳ quái.

Tại chỗ sâu nhất trong Phủ Tần Vương, nơi sân nhỏ im ắng.

Lý Bách Chương khoanh chân ngồi ở trong sân, từng tia lôi đình rơi xuống từ trên bầu trời, liên tiếp bổ vào trên người hắn.

Người bình thường bị một tia lôi đình này đánh trúng chỉ sợ đã trực tiếp mất mạng, nhưng vẻ mặt Lý Bách Chương từ đầu đến cuối đều lạnh nhạt, thậm chí dù là quần áo trên thân thể cũng không có biến hóa gì.

Cùng lúc đó, tại một ngọn núi ngoài thành.

Một bóng người trần như nhộng ngồi dưới tàng cây, toàn thân lưu chuyển ánh sáng màu bạc, hắt mở to mắt, ngay cả trong hai mắt cũng điện quang chớp lóe.

Lâm Tú chưa từng nghĩ tới bị sét đánh lại là một chuyện thu thái như vậy, mỗi một luồng sấm sét bổ vào người hắn đều sẽ chuyển hóa thành nguyên lực tinh thuần, dung nhập trong cơ thể của hắn, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã vượt qua hơn nửa tháng tu hành bình thường.

Không chỉ như thế, hắn còn có thể rõ ràng cảm nhận được, mỗi một luồng lôi đình đánh xuống, thân thể của hắn sẽ càng trắng hơn mấy phần, loại cường tráng này không phải cơ bắp tăng trưởng, mà là mỗi một thớ cơ bắp của hắn có thể bộc phát ra lực lượng càng mạnh hơn.

Bản thân Lâm Tú có thể chuyển hóa nguyên lực làm lực lượng, nếu như thân thể không ngừng được cường hóa, thực lực võ đạo của hắn sẽ tăng trưởng càng nhanh hơn, khi chiến đấu cận thân, có thể tùy tiện đánh bại dị thuật sư sở hữu nguyên lực thâm hậu hơn hắn nhiều.

Thậm chí, kết hợp thêm năng lực dị thuật khó lòng phòng bị, chỉ cần là dị thuật sư hoặc võ giả Địa giai trở xuống, hắn sẽ có cơ hội giết ngược.

Đương nhiên, nếu là đánh công bằng trước mặt nhau, Lâm Tú vẫn không có một chút hi vọng nào.

Linh m và Minh Hà công chúa đều là Huyền Giai thượng cảnh, lại đồng thời có tu vi võ đạo không tầm thường, Lâm Tú có thể nhìn ra chênh lệch với các nàng.

Mỗi lần sét đánh sẽ không kéo dài quá lâu, chẳng được bao lâu, bầu trời đã không còn tiếng sấm, Lâm Tú thay xong quần áo, một đường phi nước đại xuống núi, chờ đến khi hấn vào thành, mưa đã rất to.

Với tốc độ chạy của hấn, tự nhiên là không có khả năng bung dù, không bao lâu quần áo đã bị nước mưa xối ướt đẫm.

Lê Hoa Uyển.

Thải Y ngồi ở bên giường, nhìn màn mưa ngoài cửa sổ, trong lòng thầm lo lắng cho Lâm Tú.

Không biết công tử đi làm cái gì mà phải che giấu tung tích, mưa bên ngoài lớn như thế, lúc hấn ra khỏi cửa lại không mang dù, nếu ướt thì làm sao bây giờ...

Ngay tại thời điểm nội tâm nàng hoảng loạn, một bóng người đã mở cửa sổ tiến vào.

Lâm Tú toàn thân ướt đẫm, áy náy nói với Thải Y: "Thật ngại quá, làm quần áo của cô ướt hết rồi."

Chương 201 → 250

Chương 201: Tần Uyển (3)

Thải Y vội vàng tiến lên, cởi áo ngoài của Lâm Tú xuống, nói: "Công tử mau thay quần áo đi, cẩn thận cảm lạnh..."

Thải Y lấy ra quần áo của Lâm Tú, áo ngoài thì có thể thay, nhưng quần áo bên trong của Lâm Tú đã ướt đẫm, cứ như vậy mặc vào, áo bào bên ngoài chẳng mấy chốc sẽ bị thấm ướt.

Cũng may Thải Y là con hát, cái khác không có, đồ hóa trang lại rất nhiều, rất nhanh nàng tìm được một cái áo trong ở trong tủ treo quần áo, nàng đưa cho Lâm Tú, nói: "Đây là đồ trước kia ta từng mặc, công tử tạm thời mặc trước, y phục của người lưu lại nơi này, chờ ta giặt sạch phơi khô, lần sau công tử hãy tới lấy."

Lâm Tú không có lựa chọn khác, chỉ có thể mặc y phục của nàng vào trước, khuôn mặt Thải Y đỏ lên, cái áo trong này mặc dù là kiểu dáng dành cho đàn ông, nhưng vẫn là đồ nàng từng mặc, trong lòng chợt cảm thấy ngượng ngùng.

Lâm Tú thì không nghĩ nhiều như vậy, vẫn là y phục khô mát mặc dễ chịu hơn, thay xong quần áo phía sau tấm bình phong, hắn mới đi ra căn dặn Thải Y: "Chuyện hôm nay nhớ kỹ đừng nói cho bất luận kẻ nào biết."

Thải Y lập tức nhẹ nhàng gật đầu, chăm chú nói: "Công tử yên tâm, ta sẽ không nói với bất kỳ ai."

Lúc Lâm Tú đi xuống lầu một, phát hiện Tôn Đại Lực đã ngủ, hắn vỗ bả vai Tôn Đại Lực, nói: "Đi thôi."

Tôn Đại Lục xoa xoa đôi mắt buồn ngủ, cùng Lâm Tú đi ra khỏi Lê Hoa Uyển, bởi vì không thể cách hai mật trình quá xa, cho nên hiện tại đi ra ngoài hẳn rất ít khi dùng xe ngựa.

Lúc ra khỏi cửa, Tôn Đại Lục đã chuẩn bị hai cây dù, lúc này mưa vẫn còn rất to, Lâm Tú bước đi, nhìn thấy không ít người đi đường đứng dưới mái hiên tránh mưa, trận mưa đột nhiên xuất hiện này, cũng làm cho rất nhiều người trở tay không kịp.

Đi đến một góc đường, Lâm Tú dừng lại bước chân, ánh mắt nhìn về phía trước.

Bên đường, dưới mái hiên, có một cô gái đang tránh mưa.

Cô gái này bề ngoài yếu điệu mềm mại, dung mạo rất đẹp, mũi ngọc mảy ngài, làm người khác chú ý nhất là cặp mắt hoa đào của nàng, cùng với nốt ruồi nho nhỏ ở khóe mắt bên phải.

Quần áo của nàng đã bị dính ướt không ít, dán thật chặt ở trên người, càng lộ ra dáng người lung linh, bởi vì rét lạnh mà đứng dưới mái hiên nàng hai tay ôm chặt trước ngực, làm dáng người vốn là cực phẩm lại càng thêm nổi bật.

Lâm Tú biết cô gái này.

Cụ thể hơn thì hẳn từng gặp nàng một lần.

Cô gái này là Tần Uyển.

Tần Uyển là một trong tứ mỹ Di Thuật Viện, Lâm Tú, Lý Bách Chương, thậm chí còn có Dương Tuyên, đều phải khen ngợi nàng, mặc dù Linh m là em vợ của hắn, cũng là cô gái có địa vị quan trọng nhất tại thế giới này trừ nương ra, nhưng nếu Lâm Tú thật lòng

nhận xét, Tần Uyển hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất mỹ nhân Dị Thuật Viện.

Vẻ đẹp của nàng không chỉ biểu hiện tại bề ngoài.

Trên người nàng, từ trong ra ngoài đều tản ra một loại sức hút, rất dễ dàng dẫn ra dục vọng nguyên thủy nhất trong lòng đàn ông.

Giờ phút này, nhìn nàng bởi vì quần áo bị nước mưa làm ướt nhẹ nên phải ôm ngực run rẩy ở dưới mái hiên kia càng làm cho người ta không nhịn được sinh lòng thương tiếc, ngay cả Lâm Tú đã sớm rèn luyện nội tâm đến cảnh giới cực cao, tại một khoảnh khắc nào đó cũng dâng lên xúc động muốn ôm nàng vào lòng mình.

Đương nhiên, loại xúc động này cũng chỉ là chột lóe lên mà thôi, dù sao cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn, ở phương diện này Lâm Tú rất kiên định.

Hắn chậm rãi đi qua, thu lại dù giấy trong tay đưa cán dù cho Tần Uyển, nói: "Uyển Nhi cô nương quên mang dù sao, ta đã sắp về tới nhà, cây dù này cho người mượn."

Tần Uyển nhìn về phía Lâm Tú, một cái chớp mắt sau liền khẽ gật đầu, tiếp nhận cây dù kia, nói: "Đa tạ Lâm công tử."

Lâm Tú lộ vẻ ngoài ý muốn hỏi: "Uyển Nhi cô nương cũng biết ta sao?"

Tần Uyển mỉm cười, nói: "Vị hôn phu của Triệu cô nương, làm sao ta lại không biết, mà e rằng sợ Lâm công tử không biết, danh tiếng của người tại học viện không nhỏ, nhất là ở trong các nữ đồng môn..."

Lâm Tú chỉ là cười cười, nói: "Bên ngoài lạnh lẽo, Uyên Nhi cô nương vẫn nên mau về nhà đi, ta về phủ trước đây."

Dứt lời, Lâm Tú cũng không nói nhiều, trực tiếp quay người rời đi.

Nếu như dựa theo tính tình trước kia, gặp được loại mỹ nữ này, hẳn khẳng định sẽ lưu lại, một cô gái xinh đẹp bị dầm mưa ướt đẫm, đứng dưới mái hiên run lẩy bẩy, vậy cớ y phục của mình ra cho nàng mặc là đương nhiên, sau đó lại nhiệt tình hộ tống nàng về nhà, hoàn toàn không cần người ta mở miệng...

Nhưng Linh m nói Tần Uyên rất nguy hiểm, không nên tiếp cận nàng, nên Lâm Tú chỉ là lễ phép đưa tới một cây dù thôi.

Hắn vẫn rất nghe lời Linh m.

Chương 202: Tần Uyển (4)

Hành vi của Lâm Tú cũng làm cho Tần Uyển thâm cảm thấy ngoài ý muốn.

Nàng vốn tưởng rằng, Lâm Tú sẽ thừa cơ tiếp cận nàng, thậm chí đã làm tốt dự định cự tuyệt hẳn tặng áo, không nghĩ tới hẳn chỉ là đưa dù rồi dứt khoát rời khỏi, căn bản không định nói thêm gì.

Do dự một chút, Tần Uyển ngẩng đầu lên nói: "Lâm công tử."

Lâm Tú quay đầu lại, hỏi: "Uyển Nhi cô nương, còn có việc gì sao?"

Tần Uyển áy náy nói: "Lâm công tử, có thể cho ta mượn chút bạc không, ngày mai tới Dịch Thuật Viện ta sẽ trả lại người."

Lâm Tú không chút do dự, lấy ra ngân phiếu từ trong tay áo, đưa cho nàng, hỏi: "Một trăm lượng bạc có đủ không?"

Tần Uyển lắc đầu, nói: "Không cần nhiều như vậy, vài đồng bạc vụn là đủ rồi."

Lâm Tú có chút lúng túng nói: "Thật ngại quá, đây đã là ngân phiếu giá trị thấp nhất trên người của ta rồi..."

Cái này thật không phải Lâm Tú ra vẻ giàu có, ngân phiếu dễ dàng mang theo hơn bạc, Lâm Tú trước kia hay đặt bạc vụn ở đai lưng hoặc là tay áo, nhưng thường xuyên cảm thấy cần cần do nó đập vào người, mà đa số thời điểm hẳn đi ra ngoài là để mua nguyên tinh, mỗi lần đều là giao dịch hơn ngàn lượng bạc, không có khả năng dùng bạc trắng, cho nên bây giờ hẳn chỉ mang theo ngân phiếu mệnh giá lớn.

Trước đó cũng có mười lượng hai mươi lượng lẻ tẻ, nhưng trùng hợp hôm nay đã sử dụng hết.

Hắn phải lấy từ chỗ Tôn Đại Lực hai lượng bạc để cho Tần Uyển mượn.

Về sau, Lâm Tú và Tần Uyển tách ra, đi qua một cửa hàng nhỏ bán mì ven đường, bị mùi thơm từ bên trong cửa hàng truyền tới hấp dẫn, nhịn không được đi vào, nói: "Cho ta bát mì."

Không thể không nói, đồ ăn ở tửu lâu lớn rất ngon, nhưng một số cửa hàng nhỏ ven đường cũng không tệ, phàm là có thể mở một cửa hàng tại nơi như Vương Đô, hơn nữa còn có thể mở trong thời gian dài, không ông chủ nào không có chút bản lĩnh thật sự.

Nơi này không phải là khu vực trung tâm Đông Thành, chung quanh phần lớn là chỗ ở của bình dân, bàn ở cửa hàng này nhìn tương đối cũ kỹ, mặt tường cũng không phải mới, đoán chừng đã mở từ cách đây rất nhiều năm tháng.

Từ những cái này đã đủ để phán đoán, đồ ăn của cửa hàng này rất ngon.

Lâm Tú ra đời ở phương bắc, lớn lên cũng ở phương bắc, yêu thích các loại mì phở, thậm chí đã đạt tới một loại cổ chấp.

Ông chủ cửa hàng rất nhanh liền bung lên một bát mì nóng hôi hổi, Lâm Tú ngửi mùi hương đã thấy bụng kêu ọc ọc, không kịp chờ đợi cầm đũa ăn thử, sợi mì rất nhỏ, lại không mất đi độ dai dẻo, canh là canh nấm, vị rất ngon, chắc chắn cần chế biến tỉ mỉ, Lâm Tú ngẩng đầu hỏi ông chủ: "Ông

chủ, làm canh này hẳn là rất tốn công sức đúng không?"

Ông chủ cười ha hả nói: "Công tử thực là người sành ăn, canh này dùng mười tám loại nấm để chế biến, mỗi một nồi đều phải đun sôi đủ ba canh giờ, cần bỏ ra rất nhiều công sức..."

Lâm Tú đang cùng ông chủ nói chuyện, một bóng người đi đến trong cửa hàng, nói: "Ông chủ, cho ta bát mì."

Lâm Tú quay đầu, ánh mắt va chạm với ánh mắt Tần Uyển, hai người đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Lâm Tú rất kinh ngạc, Tần Uyển thế mà lại tới chỗ như vậy để ăn.

Loại quán nhỏ bên đường này, ngày bình thường khách hàng đều là bình dân bách tính, ngay cả hộ hơi khá giả một chút cũng sẽ không tới đây, Linh m đã là người rất bình dị trong bọn họ, nhưng nàng cũng chưa từng cùng Lâm Tú ăn ở quán ven đường.

Tiên nữ giống như Tiết Ngung Nhi, đáng ra phải không dính khói lửa trần gian, đừng nói ngồi trên cái ghế cũ kia, cho dù là bước vào cửa hàng này, tưởng như cũng sẽ khiến giày của nàng trở nên ô uế.

Minh Hà công chúa thì lại càng không, đồ ăn của nàng ngày thường đều tới từ đầu bếp hàng đầu ngự thiện phòng, có khả năng ngay cả đồ ăn trong Trích Nguyệt Lâu, Thiên Hương lâu, nàng cũng cảm thấy chướng mắt.

Lâm Tú lúc đầu nghĩ là Tần Uyển cũng là tiểu tiên nữ như vậy, tận đến khi hắn thấy cảnh này.

Tần Uyển cũng đang kinh ngạc.

Lâm gia đã là phủ Nhị đẳng bá, vừa rồi nàng cũng nhìn thấy, Lâm Tú bình thường đi ra ngoài, ngân phiếu mệnh giá thấp nhất trong tay đã là một trăm lượng bạc, làm sao cũng tới loại địa phương này ăn uống.

Đây là lần đầu tiên Tần Uyển nhìn thấy con cháu nhà quyền quý chịu đến nơi thế này ăn uống.

Ông chủ cửa hàng nhìn thấy Tần Uyển, cười nói: "Cô nương lại tới sao, vẫn như cũ sao, mì mỏng ít hành, nhiều nước dùng..."

Lâm Tú ý thức được, vừa rồi Tần Uyển vay tiền hẳn hình như là vì ăn cơm.

Cái này khiến hắn càng thêm kỳ quái.

Nhà Tần Uyển mặc dù không quá giàu có, nhưng hắn là sẽ không thiếu tiền, nếu nói nàng đi ra ngoài quên mang bạc, không có cách nào mới đến đây ăn một bữa mấy văn tiền, vậy thì ông chủ đã không quen thuộc với nàng như vậy.

Rất hiển nhiên, nàng là khách quen của nơi này.

Chương 203: Tiết Ngung Nhi tỉnh lại (1)

Mặc dù trong đầu tràn ngập nghi hoặc, Lâm Tú vẫn điềm nhiên như không mỉm cười nhìn Tần Uyển, nói: "Uyển Nhi cô nương, thật là trùng hợp."

Tần Uyển cũng lấy lại tinh thần, trực tiếp ngồi ở đối diện Lâm Tú: "Đúng là rất trùng hợp, Lâm công tử cũng thường xuyên đến nơi này ăn cơm sao?"

Lâm Tú lắc đầu đáp: "Không thường xuyên, chỉ là trùng hợp đi ngang qua, lại vừa vặn đói bụng nên tiến vào ăn tô mì, Uyển Nhi cô nương tựa như là khách quen của nơi này."

Tần Uyển cũng không phủ nhận, nói ra: "Đồ ăn của cửa hàng này rất ngon, ta thường xuyên đến ủng hộ."

Nàng nói xong câu đó, giữa hai người lại rơi vào trạng thái im lặng thật lâu, có chút lúng túng.

Kỳ thật đối với Lâm Tú mà nói, ở chung phòng với một cô gái thế mà không nói lời nào là một loại sỉ nhục lớn lao, nhưng đối mặt Tần Uyển, Lâm Tú vẫn không chủ động tìm kiếm chủ đề.

Mặc dù đây chỉ là lần thứ hai nhìn thấy Tần Uyển, nhưng trực giác nói cho Lâm Tú biết nàng ở đẳng cấp rất cao.

Đẳng cấp của Tần Uyển cao hơn tiểu trà xanh Tiết Ngung Nhi không biết bao nhiêu lần, đối với loại phụ nữ như vậy, hết thảy kỹ xảo của đàn ông đều không có tác dụng.

Nói đơn giản một chút thì nàng chính là đồng loại của Lâm Tú.

Mặc dù hai người tới bây giờ không mở miệng nói bao nhiêu câu, nhưng trực giác giữa đồng loại với nhau nói cho Lâm Tú biết, người phụ nữ này không đơn giản, bởi vì hắn không nhìn thấu Tần Uyển.

Thải Y, Tiết Ngung Nhi, Linh m, thậm chí là Quý phi nương nương, mỗi một ánh mắt, một động tác của các nàng, Lâm Tú liền có thể hiểu thấu trong lòng bọn họ đang suy nghĩ gì, nhưng Tần Uyển thì khác, ánh mắt của nàng tựa như là một vực sâu không thấy đáy, Lâm Tú nhìn vào đó mà không tìm thấy bất kỳ tin tức gì.

Đẳng cấp của nàng không thấp hơn Lâm Tú.

Đối mặt người đẳng cấp thấp hơn mình, hắn có thể tùy ý ra tay, bởi vì hết thảy đều nằm trong khống chế của hắn.

Nhưng đối mặt người phụ nữ cùng đẳng cấp, hoặc là đẳng cấp còn cao hơn, tại thời điểm hắn chủ động ra tay, chính là lúc hắn thua.

Quyết đấu cao cấp, vô chiêu thắng hữu chiêu.

Nhưng cuối cùng, Lâm Tú vẫn không nhận được ra tay trước.

Hắn cởi xuống áo bào ngoài trên người mình, đưa cho Tần Uyển.

Tần Uyển lắc đầu, cự tuyệt: "Ta không lạnh."

Lâm Tú nhìn quần áo đã dán sát vào trước ngực của nàng, cùng với quy mô khoa trương kia, lắc đầu nói: "Đây không phải vấn đề có lạnh hay không, cô không mặc quần áo vào, ta không cách nào chú tâm ăn uống, hoặc là cô có thể đi bàn khác để ngồi."

Tần Uyển cúi đầu nhìn một chút, sau đó ngẩng đầu, tiếp nhận quần áo của Lâm Tú, đắp lên người, nói: "Cảm ơn."

Từ đầu đến cuối, nàng đều biểu hiện rất lạnh nhạt, không có một chút ngượng ngùng hay tức giận giống phụ nữ bình thường khi gặp phải loại chuyện này, nếu như là Tiết Ngung Nhi, nàng hẳn sớm đã đưa tay nhỏ đánh vai Lâm Tú, nũng nịu nói "Người thật hư hỏng"...

Điều này cũng làm cho Lâm Tú càng thêm vững tin, hẳn đã gặp phải cao thủ.

Sau đó, Lâm Tú cùng Tần Uyển, không còn nói gì với nhau nữa.

Ăn xong bát mì của mình, Lâm Tú đứng lên trước, thanh toán tiền mì của mình, tạm biệt Tần Uyển, rời khỏi tiệm mì.

Trong tiệm mì, Tần Uyển vẫn đang ăn, quần áo của Lâm Tú khoác lên người mang tới cảm giác thật ấm áp, nhưng người này, Tần Uyển không nhìn thấu.

Vị hôn phu của Triệu Linh Quân ở trong lòng mọi người không có địa vị cao, con nhà Tam đẳng bá, mười tám tuổi mới thức tỉnh năng lực dị thuật, bình thường đến mức không thể bình thường hơn, một kẻ tầm thường dựa vào vị hôn thê mà nổi danh, bị loại phụ nữ như Tiết Ngung Nhi đùa nghịch xoay quanh còn không biết, không biết bao nhiêu người âm thầm cười cợt sau lưng, trước kia Tần Uyển cũng cho là như vậy.

Nhưng hôm nay tiếp xúc trong thời gian ngắn ngủi, Tần Uyển đã biết được mình có hiểm lộ rất lớn với Lâm Tú.

Người này không đơn giản, hẳn tuyệt đối không tầm thường, loại người này không có khả năng bị Tiết Ngung Nhi đùa giỡn trong lòng bàn tay, thủ đoạn của Tiết Ngung Nhi chỉ có thể đối phó những thiếu gia ăn chơi đầu óc ngu si, nàng xem người đàn ông này làm con mồi, cuối cùng nhất định sẽ là chính nàng chịu thiệt.

Cũng không biết, Lâm Tú tiếp cận Tiết Ngung Nhi đến cùng là vì mục đích gì...

Trả thù sao?

Hay là tương kế tựu kế, gạt người lừa sắc?

Nàng không nhìn thấu.

Ăn hết mì, Tần Uyển thanh toán tiền mì, đi ra khỏi cửa hàng.

Không biết từ lúc nào mưa bên ngoài đã tạnh.

Tần Uyển thu lại cây dù Lâm Tú đưa cho, bước đi trên đường, trùng hợp có hai người đàn ông say rượu đi tới, thấy được nàng, không khỏi giật mình vì bề ngoài xinh đẹp, sau đó sắc mặt hiện ra vẻ dâm tà, trêu chọc: "Cô nương nhìn thật xinh đẹp, có muốn chơi đùa với chúng ta không..."

Tần Uyển nhìn bọn hắn, trên mặt hiện ra một nụ cười rung động lòng người, nói: "Có..."

Nói xong, nàng chủ động rẽ sang ngõ nhỏ bên cạnh.

Chương 204: Tiết Ngung Nhi tỉnh lại (2)

Loại mỹ nhân cực phẩm này thế mà đồng ý ôm ấp yêu thương, hai tên say này vô cùng vui vẻ, không kịp chờ đợi đã bước theo.

Không biết qua bao lâu, có người đi ngang qua cái ngõ kia, nghe được bên trong truyền đến từng đợt thanh âm dâm loạn, bước chân không khỏi dừng lại, không nhìn được nhìn thoáng qua, sau đó liền trợn mắt há hốc mồm, mặt mũi tràn đầy vẻ chấn kinh.

Chỉ thấy bên trong ngõ hẻm kia, hai tên đàn ông say rượu đang ôm nhau, ra sức hôn môi, cùng lúc đó, tay bọn hắn còn đang không ngừng sờ soạng trên người đối phương, tình huống kích thích một cách hỗn loạn...

Người đi đường kia chợt cảm thấy trong dạ dày quay cuồng một hồi, vội vàng bỏ chạy, trên đường còn vấp ngã, vừa chạy vừa cảm thán trong lòng: "Đạo đức xã hội ngày càng đi xuống, ngày càng đi xuống..."

...

Dị Thuật Viện, võ đài.

Lâm Tú và Lý Bách Chương tựa vào thân cây cạnh võ đài, khoe miệng hai người đều ngậm một cọng cỏ đuôi chó, giữ tư thế ngẩng đầu nhìn trời thật lâu.

Từ đồng đạo biến thành đồng cảm vì đồng bệnh tương liên, tình hữu nghị giữa hai người cũng càng thêm thâm hậu hơn trước.

Lâm Tú đã biết Lý Bách Chương đến Dị Thuật Viện, chính là vì giải sầu.

Trong nhà có một vị thê tử như vậy, xác thực bên ngoài tốt hơn ở nhà.

Lâm Tú mới đầu là vì học tập kiến thức võ đạo, nhưng hẳn chậm rãi phát hiện, tác dụng của khóa võ đạo kỳ thật không lớn như vậy, tác dụng lớn nhất chính là có giáo tập sẽ giúp bọn hắn dẫn khí, Lâm Tú đã dẫn khí thành công, coi như không lên lớp học khóa võ đạo, hẳn cũng có thể tự mình tu hành.

Lý do làm hắn lên lớp học khóa khóa võ đạo tất nhiên là Tiết Ngung Nhi.

Bởi vì năng lực phục chế đã đến giới hạn số lượng cao nhất, Lâm Tú cần thức tỉnh thêm một lần nữa mới có thể thu được năng lực phi hành của Tiết Ngung Nhi, trước lúc đó, hắn nhất định phải duy trì mối quan hệ thân thiết với Tiết Ngung Nhi, nếu không chẳng khác nào phí công nhọc sức, ngay cả ban thưởng khuyến tài quý giá của Quý phi nương nương cũng coi như mất trắng.

Lâm Tú đang nhìn trời, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một khuôn mặt tuyệt mỹ.

Cho dù là nhìn từ góc độ này, khuôn mặt Tần Uyển cũng đẹp không có góc chết.

Nàng đưa cây dù kia cùng quần áo cho Lâm Tú, lại lấy ra một thỏi bạc, nói: "Đa tạ Lâm công tử, hai ngày trước ngươi không tới Dị Thuật Viện, những vật này hiện tại mới có thể trả lại ngươi, đúng rồi, y phục của ngươi ta đã giặt rồi."

Lâm Tú tiếp nhận bạc, nói: "Không cần khách khí, tiện tay mà thôi."

Hai người cũng không nói lời dư thừa, Tần Uyển đưa những vật này vào tay Lâm Tú rồi quay người rời đi.

Lý Bách Chương trợn to mắt nhìn Lâm Tú, hỏi: "Người và Uyển Nhi cô nương quen biết từ bao giờ, tại sao nàng lại có y phục của người?"

Lâm Tú nói: "Đừng hiểu lầm, chỉ là mấy ngày trước trời mưa to, nàng quên mang dù, toàn thân ướt đẫm đứng dưới mái hiên, trùng hợp ta thấy được, vì cùng là đồng môn, nên cho mượn cây dù, thuận tiện cho mượn thêm áo ngoài để ủ ấm, hôm nay nàng đến trả đồ cho ta mà thôi."

Lý Bách Chương ra vẻ không tin tưởng: "Thật như thế sao?"

Lâm Tú nhún vai, nói: "Người hẳn là nhìn ra, nàng lợi hại hơn Tiết Ngung Nhi nhiều, không dễ dàng chiếm được như vậy."

Lý Bách Chương nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Cũng đúng, Dịch Thuật Viện nhiều phụ nữ như vậy, duy chỉ có Uyển Nhi cô nương ta không nhìn thấu, cũng không biết ai có thể ôm mỹ nhân về nhà, dù sao cũng không phải là hai chúng ta..."

Tựa hồ là nói tới chuyện thương tâm, hẳn lần nữa ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt cô đơn.

Tần Vương phi là ai, hẳn rõ ràng hơn bất kì ai khác, đó là người phụ nữ ghen tuông từ trong máu, buổi sáng hẳn nhìn nha hoàn hơi lâu một chút, ban đêm nha hoàn sẽ bị đổi hết. Còn Triệu Linh Quân, một tiên nữ vừa ưu tú vừa kiêu ngạo như vậy, làm sao có thể để Lâm Tú nạp thiếp.

Lý Bách Chương cảm thán một tiếng, đều là người lưu lạc chân trời...

Một bên khác, Tiết Ngung Nhi nghiêng chặt hàm răng, bàn tay nhỏ trắng nõn trong tay áo đã siết lại từ lâu.

Tiểu tiện nhân Tần Uyển này, chẳng lẽ muốn tranh đoạt Lâm Tú với nàng.

Nếu là những người khác, Tiết Ngung Nhi căn bản không lo lắng, nàng có tự tin tuyệt đối với mình, không có mấy người có thể cướp đoạt con mối khỏi tay Tiết Ngung Nhi nàng.

Nhưng nếu như là Tần Uyển, nàng thật không có nắm chắc tất thắng.

Từ khi Tần Uyển tới Dịch Thuật Viện, có không ít người theo đuổi nàng trước kia đã vây quanh bên cạnh Tần Uyển, Tiết Ngung Nhi có thể nói là có thù xưa hận cũ với Tần Uyển.

Nói lời thật lòng, khi Tần Uyển xuất hiện tại bên cạnh Lâm Tú, nàng có chút luống cuống.

Tần Uyển rời đi, nàng vẫn không có cách nào giữ vững sự trấn định, bước nhanh đến bên cạnh Lâm Tú, giả bộ bình tĩnh hỏi: "Lâm công tử, người rất thân với Tần Uyển sao?"

Chương 205: Tiết Ngung Nhi tỉnh lại (3)

Lâm Tú nói: "Không quá quen, chỉ là từng gặp mặt hai lần."

Tiết Ngung Nhi lại hỏi: "Vậy vừa rồi nàng tìm người làm gì?"

Lâm Tú nói lại những lời từng kể với Lý Bách Chương cho Tiết Ngung Nhi nghe một lần.

Tiết Ngung Nhi nghe xong, thoáng cảm thấy yên tâm, nhưng vẫn căn dặn Lâm Tú: "Lâm công tử, Tần Uyển là một nữ nhân rất nguy hiểm, người nên cách xa nàng một chút, ta cảm thấy nàng tiếp cận người nhất định là không có ý tốt, người không nên mắc lừa..."

Đánh giá của Linh m cùng Tiết Ngung Nhi đối với Tần Uyển đều là "nữ nhân nguy hiểm", nhưng Lâm Tú rất rõ ràng, người không có lòng tốt với hắn xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.

Nhưng trên mặt hắn lại lộ ra vẻ hoàn toàn không tin tưởng, lắc đầu nói: "Ngung Nhi cô nương suy nghĩ nhiều, ta và Uyển Nhi cô nương chỉ là bằng hữu bình thường mà thôi."

Tiết Ngung Nhi lộ vẻ không vui nói: "Bằng hữu bình thường, bằng hữu bình thường lại còn xưng hô Uyển Nhi cô nương Uyển Nhi cô nương thân mật như vậy..."

Lâm Tú nói: "Nhưng ta cũng gọi người là Ngung Nhi cô nương mà..."

"Người!"

Tiết Ngung Nhi thật sự đã bị tên đầu gổ này làm cho tức chết, hắn chẳng lẽ không biết nàng rất không thích Tần Uyển sao,

thế mà còn đi lại gần với tiểu tiện nhân kia như vậy, nàng lườm Lâm Tú một cái, cắn răng nói: "Hừ, ta không thèm để ý đến người nữa!"

Nói xong, nàng liền thở phì phò quay người rời khỏi.

Giờ phút này, nàng đã âm thầm quyết định trong lòng, nếu như Lâm Tú không nói xin lỗi với nàng, nàng sẽ không để ý tới hắn nữa!

Kẻ ngốc này, thật sự là tức chết ta rồi, tại sao ngay cả việc phụ nữ xinh đẹp tiếp cận có mục đích xấu xa hay không cũng không nhìn ra?

Lý Bách Chương đang nhìn trời trầm tư, lúc này liếc theo phương hướng Tiết Ngung Nhi rời đi, khẽ thở dài.

Có khả năng ngay cả bản thân Ngung Nhi cô nương cũng không phát hiện, quan hệ của nàng và Lâm Tú đang thay đổi, lúc đầu là nàng nắm thế chủ động, giờ đây lại chậm rãi biến thành bị động...

Mười ngày thoáng cái đã trôi qua.

Mười ngày này, Lâm Tú chưa từng đình chỉ tu hành.

Xưởng rượu ngoài thành đã bắt đầu chung cất rượu cả ngày lẫn đêm, dù vậy, rượu của bọn hắn vẫn là cung không đủ cầu, loại rượu chung cất kiểu mới này thậm chí ảnh hưởng tới các tửu quán khác ở Vương Đô, nhất là cửa hàng rượu cao cấp, việc làm ăn xuống dốc không phanh.

Trong ngành này có mắt xích lợi ích rất sâu xa, thậm chí liên quan đến phủ đệ công hầu cao cấp Vương Đô, nếu không phải sau

lung cửa hàng là phủ Tần Vương, e rằng cửa hàng này đã sớm không thể mở tiếp.

Điều này cũng làm cho Lâm Tú ý thức được, lúc trước tìm Lý Bách Chương hợp tác chứ không phải Triệu gia, quả nhiên là lựa chọn sáng suốt.

Triệu gia mặc dù cũng là phủ Nhất đẳng hầu cao quý, nhưng cũng khó mà đèo xuống những quyền quý cao cấp khác của Vương Đô.

Từ quán làm ăn đông khách, Lâm Tú tự nhiên cũng có thu nhập rất khủng, theo yêu cầu của hắn, ngoại trừ cần chỗ ngân lượng dùng để xây dựng thêm nhà xưởng, mua sắm nguyên liệu ra, mỗi năm ngày, Lý Bách Chương đều sẽ đổi tiền hoa hồng thành ngân phiếu giao cho hắn, mà vừa lấy được ngân phiếu, Lâm Tú sẽ đổi nó thành nguyên tinh.

Vì không làm cho người khác chú ý, mỗi lần hắn đều dùng khuôn mặt khác biệt, cũng đi các cửa hàng khác nhau.

Nguyên tinh dị thú bậc hai, mặc dù cũng không khan hiếm, nhưng trong thời gian ngắn, nếu có người mỗi lần đều mua mấy chục thậm chí trên trăm viên, tất nhiên sẽ bị người có tâm để ý.

Mà nguyên tinh dị thú bậc ba, Lâm Tú cũng chia mấy lần mua mười mấy viên, chuẩn bị giữ lại để xung kích bình cảnh.

Loại nguyên tinh này, giá cả đã cao tới một ngàn lượng một viên, mà số lượng cũng rất thưa thớt, Lâm Tú đi mấy cửa hàng mới góp đủ mười lăm viên, về phần nguyên tinh bậc bốn, bình thường đều là có tiền mà không mua được, Lâm Tú thử hỏi mấy cửa hàng, đại đa số câu trả lời đều là không

có, một cửa hàng duy nhất có thì giá cả cũng cao hơn giá thị trường ba phần mười.

Cái này cũng mang ý nghĩa, sau khi năng lực lại thức tỉnh một lần nữa, Lâm Tú chỉ có thể thành thật tu hành, không còn cách nào dựa vào số lượng lớn nguyên tinh rút ngắn thời gian tu hành nữa.

Đương nhiên, so sánh với những người khác, tốc độ tu hành của hắn vẫn rất nhanh.

Bản thân có hai năng lực Thiên giai, một năng lực Địa giai, tốc độ tu hành của hắn đã gấp hai tới ba lần người khác, cứ tính toán như thế, hắn đã có thể gọi là thiên tài rồi.

Mười ngày này, cuộc sống của Lâm Tú rất phong phú.

Tiết Ngung Nhi lại cảm thấy rất tồi tệ.

Rõ ràng nàng đã tức giận, từ đầu đến cuối Lâm Tú lại không đến dỗ dành nàng, mấy lần lên lớp khóa võ đạo, hắn cũng không chủ động tìm chính mình nói chuyện, chẳng lẽ hắn cũng đang tức giận?

Dần dần, Tiết Ngung Nhi từ hờn dỗi ban đầu đã không còn tức giận, đến cuối cùng lại tự hỏi lòng mình.

Chương 206: Tiết Ngung Nhi tỉnh lại (4)

Lần trước có phải mình gây sự vô lý không?

Hình như Lâm Tú chỉ là cho Tần Uyển mượn một cây dù, đưa quần áo cho Tần Uyển mặc tránh mưa lạnh mà thôi, đổi lại bất luận người đàn ông nào biết thương hoa tiếc ngọc, đều sẽ làm như thế.

Nếu như Lâm Tú làm như không thấy, mới thật sự là vô tình.

Nói như vậy, Lâm Tú không sai.

Vậy là nàng sai.

Hóa ra là nàng sai.

Trong lòng Tiết Ngung Nhi cực độ hối hận, sớm biết vậy đã không tức giận, thật vất vả mới chiếm được thiện cảm của Lâm Tú, lại bởi vì sự tùy hứng, mà bao nhiêu cố gắng trước đó đều đổ xuống sông xuống biển.

Tới khóa võ đạo tiếp theo, Tiết Ngung Nhi chủ động tìm tới Lâm Tú, cúi đầu nói: "Thật xin lỗi, lần trước đều là lỗi của ta, là ta gây sự vô lý, người tha thứ ta có được không..."

Lâm Tú còn chưa mở lời, nàng đã giống như là đứa nhỏ làm sai chuyện gì, nắm lấy ống tay áo của Lâm Tú, lúc lắc tay hắn, nhỏ giọng nói: "Người tha thứ cho ta đi, có được không..."

Cách đó không xa, mấy người theo đuổi Tiết Ngung Nhi thấy cảnh này, chỉ cảm thấy một luồng nhiệt huyết dâng lên, chạy thẳng tới đỉnh đầu.

Nếu như Ngung Nhi cô nương làm vậy với bọn hăn, cho dù là bọn hăn nói chuyện bằng giọng hơi lớn một chút, cũng sẽ tự mình tát mình một cái, tên Lâm Tú đáng chết này, mặc kệ Ngung Nhi cô nương phạm phải sai lầm gì, đáng ra đều phải không chút do dự tha thứ mới phải!

Nhìn xem Tiết Ngung Nhi lộ vẻ tủi thân uất ức như vậy, Lâm Tú cười cười, nói: "Được rồi, ta tha thứ cho ngươi, ta và Tần Uyển thật sự chỉ là bằng hữu bình thường, không, ngay cả bằng hữu bình thường cũng không tính, chỉ là từng gặp mặt hai lần mà thôi, sao có thể so sánh với quan hệ của chúng ta..."

Lo lắng ứ đọng trong lòng Tiết Ngung Nhi mười ngày nay, bởi vì câu nói này của Lâm Tú mà biến mất không còn dấu vết, khẽ hừ một tiếng, nói: "Coi như ta không nhìn lầm ngươi..."

Gặp gỡ Tần Uyển chỉ là ngẫu nhiên, sau khi chuyện đó trôi qua, hai người không còn cùng xuất hiện nữa.

Ngược lại là Tiết Ngung Nhi, mặc kệ là lớp võ đạo hay Lâm Tú đọc sách ở Tàng Thư Các, nàng ta đều sẽ xuất hiện bên cạnh Lâm Tú, có lúc còn mang theo điểm tâm mút quả cho Lâm Tú, có khi quần lấy hăn thỉnh giáo vài vấn đề, may mà khoảng thời gian này Linh m bận rộn tu hành không rảnh bận tâm đến Lâm Tú, nếu không hăn lại bị quở trách một trận.

Là thiên tài đỉnh cao của học viện, thực ra Linh m không nhàn rỗi như vậy.

Nàng phải tu hành dị thuật, còn phải nâng cao võ đạo, và một số diễn tập thực chiến,

chương trình học tập vận dụng năng lực vân vân, triều đình và học viện tốn rất nhiều tài nguyên cho nàng, thời gian nàng tu hành phải nhiều hơn Lâm Tú, không thể giờ phút nào cũng nhìn chăm chăm hấn được.

Tiết Ngung Nhi thì khác.

Năng lực của nàng ta là Huyền giai, thiên phú tu hành bình thường, cân nhắc đến tính đặc biệt có thể tăng cấp của năng lực phi hành, cùng thể diện của phủ quốc công mới để nàng ta miễn cưỡng vào Huyền Tự Viện.

Tiết Ngung Nhi hấn cũng không quan tâm đến chuyện tu hành.

Nếu không chỉ dựa vào tài lực của phủ quốc công, nàng ta cố gắng thêm một chút thôi bây giờ hấn đã thức tỉnh bốn lần từ lâu, bước vào Huyền giai thượng cảnh, mà không phải vẫn còn quanh quẩn ở Huyền giai hạ cảnh, cho Lâm Tú thêm một chút thời gian nữa, cảnh giới của hấn sẽ có thể đuổi kịp Tiết Ngung Nhi.

Đương nhiên cùng là Huyền giai hạ cảnh vẫn có khác biệt rất lớn, người mới bước vào cảnh giới này và người đã ở đỉnh cao cảnh giới, sự chênh lệch trong đó chính là mấy năm tu hành.

Trong khoảng thời gian này, Lâm Tú và Tiết Ngung Nhi vẫn duy trì quan hệ như gần như xa.

Vừa không quá thân mật lại không quá xa cách.

Bởi vì bây giờ hấn vẫn chưa có đủ bạc, cảnh giới chậm chạp không thể đột phá, giới hạn trên năng lực bản thân không gia tăng, cho dù nắm được Tiết Ngung Nhi cũng

không có bất kỳ tác dụng gì, ngược lại sẽ khiến hấn rơi vào hoàn cảnh xấu hổ.

Cho nên hấn chỉ có thể kéo dài như vậy trước.

Nhưng mấy ngày nay, chỉ cần Lâm Tú xuất hiện ở Dị Thuật Viện, Tiết Ngung Nhi sẽ đến tìm hấn, hơn nữa còn ở cạnh hấn rất lâu, hiển nhiên là muốn phát động tấn công hấn, muốn hạ gục hấn ngay.

Vì không muốn Tiết Ngung Nhi quấy rầy tiết tấu của hấn, Lâm Tú dứt khoát không đến Dị Thuật Viện.

Nhưng chuyện này từ đầu đến cuối cũng không phải kể lâu dài, dù sao hấn còn phải lên lớp võ đạo, khi trước hấn gài bẫy Dương Tuyên đã vắng mặt vài lần rồi, nếu còn thiếu thêm mấy tiết học nữa, theo quy định của học viện môn này sẽ bị phán không hợp cách, năm sau phải học lại lần nữa.

Hôm nay có lớp võ đạo, khi trước Lâm Tú vì trốn Tiết Ngung Nhi đã xin nghỉ hai lần liên tục, không thể vô cớ vắng mặt thêm nữa.

Chương 207: Không nữ (1)

Quả nhiên, Tiết Ngung Nhi vừa mới đến giáo trường đã nhanh chóng đi đến bên cạnh Lâm Tú hỏi: "Hai lần lên lớp, tại sao huynh lại không đến?"

Lâm Tú cười giải thích: "Mấy ngày trước nhà ta có chút chuyện."

Tiết Ngung Nhi lại không truy hỏi căn kẽ mà vui vẻ chia sẻ với Lâm Tú một vài chuyện của nàng ta trải qua mấy ngày nay, đồng thời thỉnh thoảng lại tiếp xúc thân thể không tính là quá thân mật với Lâm Tú, trong lời nói không chút che giấu hảo cảm dành cho Lâm Tú.

Điều này khiến Lâm Tú ý thức, Tiết Ngung Nhi câu cá lâu như vậy, có thể không nhận được muốn thu lưới rồi.

Mục đích ban đầu của nàng ta chính là tiếp cận Lâm Tú, để Lâm Tú thích nàng ta, sau đó bỏ rơi hắn, cứ như vậy Triệu Linh Quân sẽ trở thành trò cười, tuy Lâm Tú cũng sẽ bị người ta giễu cợt nhưng hắn chỉ là một tiểu nhân vật không quan trọng, trọng điểm mọi người quan tâm vẫn là Triệu Linh Quân.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Lâm Tú, sau khi kết thúc lớp võ đạo, Tiết Ngung Nhi khắp khiễng đến bên cạnh Lâm Tú nói: "Lâm Tú, vừa nãy khi luyện tập, không cẩn thận bị trẹo chân, huynh có thể cõng ta xuất cung không, xe ngựa nhà ta đang chờ ngoài cung..."

Giờ phút này Lâm Tú cực kì hồi hận.

Tại sao hắn lại vội vã muốn sao chép năng lực của Liễu Thanh Phong, bây giờ cơ hội

lớn bày ra trước mắt, đáng tiếc hắn không dùng được!

Giai đoạn hiện nay, số lượng năng lực hắn có thể sao chép đã đến giới hạn, đừng nói công Tiết Ngung Nhi, cho dù tiếp xúc không có khoảng cách với nàng ta cũng vô ích, tất cả đều phải chờ hắn đột phá thêm lần nữa...

Lâm Tú nhìn Tiết Ngung Nhi, khó xử nói: "Ngung Nhi cô nương, nam nữ thụ thụ bất thân, những nữ tử cùng trường đâu?"

Tiết Ngung Nhi thở dài nói: "Các nàng trải qua huấn luyện lâu như vậy, sớm đã mất sức, tự mình đi đường còn loạng choạng, cho dù là dìu ta cũng không được..."

Cái này không phải Tiết Ngung Nhi cố ý lấy cớ mà lớp võ đạo thật sự rất mệt, mỗi lần lên lớp dưới sự sắp xếp của giáo tập, các học sinh đều bị rút cạn khí lực để đột phá cực hạn cơ thể, đừng nói nữ tử ngay cả mấy học sinh nam, đi đường mà bước chân cũng bồng bênh.

Lâm Tú lại hỏi: "Vậy giáo tập của cô đâu?"

Tiết Ngung Nhi bất đắc dĩ nói: "Ta vốn muốn tìm giáo tập giúp đỡ nhưng nàng ấy đã đi rồi."

Trước khi số lượng năng lực của hắn chưa tăng lên, hoàn toàn không cần thiết tiếp xúc cơ thể với Tiết Ngung Nhi, Lâm Tú lại nói: "Nhưng Ngung Nhi cô nương, năng lực của cô chẳng phải là phi hành sao, lẽ nào cô không thể tự mình bay ra ngoài à."

"Hôm qua khi ta tu hành đã hao phí hết nguyên lực đến bây giờ vẫn chưa hồi phục, không thể sử dụng năng lực." Gương mặt

Tiết Ngung Nhi lộ vẻ không vui nói: "Còn nói là bằng hữu tốt, ngay cả chút chuyện này cũng không muốn giúp, ta tự mình đi tù tù, một canh giờ cũng có thể đi đến cửa cung..."

Lâm Tú thở dài, ngồi xổm xuống nói: "Lên đi."

Biết rõ đây là Tiết Ngung Nhi đang dụ dỗ hấn, nhưng Lâm Tú không có cách nào không mắc câu.

Tiết Ngung Nhi đã muốn phát động tấn công hấn, lần này Lâm Tú từ chối nàng ta, sau này có thể sẽ không còn cơ hội như vậy nữa.

Chỉ có thể để nàng ta nhìn thấy hi vọng trước, nàng ta mới tiếp tục tiến hành kế hoạch bước tiếp theo.

"Vậy thì còn được..."

Trên gương mặt Tiết Ngung Nhi lại lần nữa lộ ra nụ cười, nằm trên lưng Lâm Tú, thực ra nàng ta thật sự bất cẩn bị treo chân, nhưng nàng ta nói trong cơ thể mình không còn nguyên lực là nói dối, chính vì muốn Lâm Tú công nàng ta.

Tiếp xúc cơ thể thích hợp chính là một bước quan trọng để nam nhân này đắm chìm.

Nhưng mà sau khi thật sự nằm trên lưng Lâm Tú, Tiết Ngung Nhi có chút hối hận.

Thì ra tiếp xúc cơ thể với nam nhân là cảm giác này, bên dưới là cơ thể mang theo khí tức nam tử mãnh liệt khiến trái tim nàng ta đập mạnh, vết đỏ trên mặt rất nhanh lan đến cổ, cơ thể cũng trở nên mềm mại vô lực.

Tiết Ngung Nhi hồi hận.

Đây là lần đầu tiên nàng ta tiếp xúc thân mật như vậy với nam tử, nàng ta hoàn toàn không ngờ được Lâm Tú cũng vậy mà lại là cảm giác như thế, mặt nàng ta nóng bừng, cơ thể cũng xảy ra một chút thay đổi, điều này khiến nàng ta hiểu ra không thể tiếp tục như vậy nữa!

Lâm Tú cũng Tiết Ngung Nhi, còn chưa đi được mấy bước, đột nhiên cảm thấy sau lưng nhẹ bẫng.

Hắn quay đầu, nhìn thấy Tiết Ngung Nhi lơ lửng trên không, mặt đỏ như quả đào chín mọng.

Nàng ta không dám nhìn Lâm Tú, nói: "Ta, ta cảm giác nguyên lực trong cơ thể hồi phục một chút rồi, ta, ta về trước đây..."

Nói xong cả người nàng vẽ một vòng cung duyên dáng trên bầu trời, biến mất trước mặt Lâm Tú.

Lâm Tú nhìn mà trong lòng hâm mộ, bay tới bay lui vui biết mấy, hắn nhất định phải lấy năng lực của nàng ta đến tay, hơn nữa ngày đó đã không còn xa rồi.

Chương 208: Không nữ (2)

Tiết Ngung Nhi từng bước ép sát, buộc Lâm Tú cũng phải lên kế hoạch trước.

Vốn định kiếm đủ bạc rồi mới đột phá đến Huyền giai, bây giờ xem ra không còn kịp nữa.

Sau khi Tiết Ngung Nhi rời đi, Lâm Tú nhanh chóng rời khỏi Dịch Thuật Viện, đuổi theo một bóng người hỏi: "Lý huynh, trên người huynh còn dư ngân lượng không?"

Lý Bách Chương nghi ngờ nói: "Người vẫn thiếu bạc sao?"

Hắn ta rất rõ ràng, chỉ hai tháng ngắn ngủi, bạc trắng Lâm Tú kiếm được ở tửu quán đã vượt quá năm vạn lượng, hắn không thiếu bạc mới phải.

Lâm Tú gật đầu nói: "Ta có chỗ cần dùng, bạc trên người không đủ, muốn hỏi mượn người trước một ít, đến lúc đó, người cứ khấu trừ thẳng vào thu nhập của tửu lâu ta là được."

Lý Bách Chương cũng không hỏi nhiều, nói: "Tính luôn phần ta để dành khi trước, chỗ ta vẫn còn khoảng năm vạn lượng, đủ không?"

Lý Bách Chương rất hào phóng cho Lâm Tú mượn toàn bộ ngân phiếu trên người, Lâm Tú cũng không khách sáo với hắn ta, việc làm ăn của tửu lâu dần dần thịnh vượng, số tiền này hắn trả nổi, Lý Bách Chương cũng biết hắn trả nổi.

...

Vương Đô

Trân Bảo Các.

Một nam tử đi vào cửa tiệm, lấy ra một tấm ngân phiếu trị giá hai trăm lượng, nói với người bán hàng: "Ta muốn một viên nguyên tinh của dị thú bậc hai."

Hơn một tháng trước, nguyên lực trong cơ thể hắn không còn tăng trưởng nữa, điều này cho thấy rõ năng lực của hắn đã gặp nút thắt, nguyên tinh dị thú cao hơn một giai có thể tăng cơ hội thức tỉnh năng lực của hắn, chỉ là giá cả xa xỉ, một trăm lượng này gần như là toàn bộ tích lũy của hắn.

Người bán hàng bất đắc dĩ lắc đầu với nam tử, nói: "Xin lỗi khách quan, nguyên tinh ngài cần, tiểu điểm không có."

Nam tử ngán ra một lúc, lại nói: "Có lẽ người nghe nhầm rồi, ta muốn nguyên tinh dị thú bậc hai, không phải bậc bốn."

Nguyên tinh bậc bốn trở lên rất quý giá, thường là có tiền cũng không mua được, không có cũng rất bình thường, nhưng nguyên tinh của dị thú bậc hai sao có thể không có ở cửa tiệm chuyên bán nguyên tinh như vậy được.

Người bán hàng giải thích: "Ta không nghe nhầm, thật không dám giấu, vừa nãy có một vị khách quan đã mua hết tất cả nguyên tinh dị thú bậc hai trong tiệm, hay là ngài đến cửa tiệm khác xem thử đi."

Nam tử chỉ có thể rời khỏi Trân Bảo Các đến cửa tiệm khác.

Đồng thời trong lòng hắn cũng cảm thán, một viên nguyên tinh dị thú bậc hai một trăm lượng, người như hắn mua một viên đã

tiêu hết toàn bộ gia sản, người khác một lần lại mua hơn cả trăm viên, người giàu có ở Vương Đô thật sự rất nhiều, hắn cũng chỉ có thể chạy đến cửa tiệm khác.

Nhưng mà một khắc sau, hắn ở cửa tiệm khác cũng nhận được đáp án giống với cửa tiệm trước.

Tất cả nguyên tinh dị thú bậc hai của cửa hàng này cũng bị người ta mua hết.

Sau đó là cửa tiệm thứ ba, thứ tư...

Hắn tốn cả ngày trời, chạy suốt tám cửa tiệm, nhưng cửa tiệm nào cũng không có nguyên tinh dị thú bậc hai, tất cả nguyên tinh dị thú bậc hai đều bị người ta mua hết...

Bước ra khỏi cửa hàng cuối cùng, trong tay hắn cầm ngân phiếu một trăm lượng vẫn chưa tiêu xài, rất lâu cũng không nói gì.

Ngay cả nguyên tinh của dị thú bậc hai cũng không có, còn mở tiệm cái rắm.

...

Lâm phủ.

Lâm Tú ra khỏi phòng, mười ngón tay giao nhau, kéo giãn cơ thể.

Lúc này trong viện không có ai, Lâm Tú đi đến chỗ bình thường Tôn Đại Lực mài giữa khí lực, cầm một cái khóa đá, khẽ dùng sức, khóa đá bị nâng lên một chút, Lâm Tú không tiếp tục mà buông tay, lặng lẽ bỏ xuống.

Khóa đá này Tôn Đại Lực phải tốn hết toàn lực mới có thể nâng lên được, Lâm Tú lúc này chỉ cần dùng một tay.

Đúng vậy, hắn đập tiền thành công rồi.

Tuy cái này đã hao hết tất cả tích lũy của hắn, còn nợ Lý Bạch Chương năm vạn lượng bạc, nhưng so sánh với đột phá thực lực, mấy thứ này không tính là gì.

Từ lần đầu thức tỉnh đến lần thứ ba thức tỉnh, chỉ mất không đến bốn tháng.

Tuy đây là do hắn liều mạng đập tiền để đập ra, nhưng thực lực đập ra cũng thuộc về bản thân, hơn nữa nhiều loại năng lực trên người hắn, sau khi bước vào Huyền giai, thực lực không thể so sánh được.

Nếu thích khách hôm đó lại xuất hiện, cho dù đánh nhau chính diện, Lâm Tú cũng có lòng tin giết chết người đó.

Hơn nữa sau khi thức tỉnh lần nữa, các loại năng lực của hắn cũng có sự lột xác mới.

Bằng, sấm sét tất nhiên không cần phải nói, phạm vi thi triển năng lực lớn hơn, uy lực mạnh hơn, sức mạnh cũng tăng trưởng mạnh mẽ, sự kết hợp giữa lực lượng và sấm sét thực sự là át chủ bài lớn nhất của Lâm Tú.

Với nguyên lực hiện nay của hắn, sấm sét phóng thích ra uy lực không lớn lắm, nhưng lại có thể gây tê dại trong chớp mắt.

Trong chiến đấu sinh tử, nháy mắt cũng có thể phân thắng bại.

Chương 209: Không nữ (3)

Trong tình huống cơ thể tê dại không thể phản kích, võ giả Địa giai trở xuống không ai có thể đỡ được một quyền của hắn.

Đồng thời năng lực được tăng cường còn có chữa trị và thị lực, có điều hai loại năng lực đó vốn dĩ đã là Huyền giai, Lâm Tú rất rõ ràng sau khi bọn chúng đột phá sẽ xảy ra thay đổi gì, ngược lại là dịch dung và thú ngữ đã cho Lâm Tú ngạc nhiên lần vui mừng rất lớn.

Năng lực dịch dung vốn là Hoàng giai, không ai biết sau khi nó thức tỉnh lần ba sẽ xảy ra chuyện gì, bây giờ Lâm Tú biết rồi.

Khi trước tuy hắn có thể thay đổi khuôn mặt, nhưng không thể thay đổi giọng nói cũng không thể thay đổi hình thể, mà bây giờ nguyên lực hùng mạnh trong cơ thể đã có thể hỗ trợ hắn khống chế nhiều cơ thịt hơn trên cơ thể, thay đổi hình thể cục bộ cùng với thay đổi giọng nói.

Lâm Tú có dự cảm năng lực này đã bị người ta đánh giá thấp hơn rất nhiều.

Theo nguyên lực không ngừng tăng trưởng, khả năng kiểm soát cơ thể của hắn cũng càng lúc càng mạnh, cho đến khi tùy ý thay đổi chiều cao, hình thể, thậm chí là...

Thay vì nói loại năng lực này là "dịch dung", chi bằng gọi nó là "biến hóa".

Dịch dung chỉ là thay đổi biểu hiện sơ cấp mà thôi.

Còn về thú ngữ sau khi tiến hóa càng khiến Lâm Tú bất ngờ.

Lâm Tú quay đầu, nhìn về phía tường viện.

Mấy chục con chim sẻ đang đứng thành một hàng trên tường viện, ríu rít kêu gì đó, lúc nào đó bọn chúng đột nhiên tung cánh bay lên, lượn một vòng trên không trung, một chốc xếp thành hình chữ bát, một chốc xếp thành hình chữ nhất.

Một lúc lâu sau, bọn chúng mới trở lại tường viện, lại bắt đầu ríu rít, như thể những gì ban nãy chưa từng xảy ra.

Lâm Tú cũng chỉ vừa mới biết ban nãy cái gọi là "thú ngữ" hoàn toàn không phải ngôn ngữ loài thú, có thể nghe hiểu động vật nói chuyện cũng chỉ là biểu hiện sơ cấp nhất, sau khi thức tỉnh lần ba, loại năng lực này sẽ lột xác trở thành "ngự thú".

Hắn có thể chủ động không chế một vài động vật cấp thấp, để bọn chúng hoàn thành một số chuyện theo ý của Lâm Tú, ví dụ như để những con chim sẻ bay lượn theo quỹ tích hắn lập ra, để Đại Hoàng lộn nhào tại chỗ.

Trước khi thức tỉnh năng lực, Lâm Tú cũng có thể làm được chuyện này, nhưng khi đó cách mà hắn áp dụng là trò chuyện.

Nếu đám động vật không muốn, hắn cũng không có cách nào.

Nhưng bây giờ hắn có thể trực tiếp ra lệnh, kỳ lạ là đối với mệnh lệnh của hắn, những động vật kia chấp hành không chút do dự, như thể có thứ gì đó đang không chế ý thức của chúng.

Đây nào phải là uy lực nên có của năng lực Hoàng giai.

Được thú ngữ và dịch dung dẫn dắt, Lâm Tú dần dần ý thức được, có lẽ một vài năng

lực cấp thấp khác cũng vì lý do tương tự mà bị người ta bỏ qua.

Không phải chúng yếu ớt vô dụng, mà là tác dụng của những năng lực kia không ai có thể hoàn toàn khai phá.

Cuối cùng điều đáng nhắc đến chính là năng lực không gian lấy được từ chỗ Vương Uy.

Sau khi thức tỉnh lần thứ ba, kích cỡ của không gian tùy thân lại lớn hơn gấp mười lần, hơn nữa còn có một sự thay đổi mới, trước đây Lâm Tú không thể đưa vật sống đến không gian, bây giờ đã có thể làm được.

Chẳng qua thu nạp vật sống và thu nạp vật chết có khác biệt rất lớn.

Về mặt nguyên tắc, chỉ cần là vật chết mà không gian đó có thể dung nạp đều có thể thu vào, nhưng vật sống thì khác, Lâm Tú thử bỏ con kiến, bộ cánh cứng vào đó, phát hiện bọn chúng rất nhanh đã chết.

Sau đó hần ý thức được trong không gian không có không khí, cho nên hần lại chuyển vào một ít không khí, lần này thời gian bộ cánh cứng ở trong không gian rất lâu, sau một canh giờ, Lâm Tú lấy nó ra, nó vẫn rất vui vẻ bò dưới đất.

Xem ra chỉ cần không ngừng rót không khí, thực phẩm và nước vào đó, vật sống có thể sinh tồn được trong không gian.

Có điều Lâm Tú chỉ có thể dùng kiến và bộ cánh cứng để làm thí nghiệm, vật sống có thể tích lớn hơn một chút như chim sẻ, mặc cho hần cố gắng thế nào cũng không thể thu vào không gian được, nhưng có thể đoán được chỉ cần năng lực tiếp tục thức tỉnh,

sớm muộn cũng có một ngày dùng năng lực này giấu người cũng chẳng phải chuyện khó.

Vì Tiết Ngung Nhi, Lâm Tú đã nợ năm vạn lượng mới có thể đập được thực lực.

Hắn gấp không chờ nổi muốn gặp nàng ta.

Đương nhiên để đảm bảo, Lâm Tú đến Lê Hoa Uyển trước, kiểm nghiệm chỗ Thái Y xem giới hạn năng lực của hắn có tăng lên hay không.

Từ sau khi có được phương pháp tu hành dị thuật, mỗi ngày Thái Y đều tu hành, giọng hát càng thêm dễ nghe, khiến cho việc làm ăn của Lê Hoa Uyển tốt hơn trước rất nhiều, phần lớn mọi người đều đến vì nàng.

Nàng vẫn giống như trước đây lên đài hiến khúc, nhưng lại không còn hát riêng ở nhà các cho khách nhân nữa, đương nhiên, Lâm Tú không nằm trong số này.

Chương 210: Không nữ (4)

Hắn mượn có xem chỉ tay, sờ tay nhỏ mềm mại không xương của Thái Y một lúc, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên mỗi khi đột phá năng lực, giới hạn năng lực sao chép của hắn cũng sẽ gia tăng.

Thái Y ngồi đối diện Lâm Tú, để mặc hắn nắm tay mình, chớp mắt hỏi: "Công tử nhìn ra được gì sao?"

Lâm Tú gật đầu nói: "Xem xét chỉ tay, sau này Thái Y cô nương nhất định sẽ đại phú đại quý, hơn nữa còn gặp được nhân duyên tốt đẹp..."

Thái Y nhin không được mím cười, nói: "VẬY mượn cát ngôn của công tử..."

Hôm nay có lớp võ đạo, Lâm Tú không ở Lê Hoa Uyển bao lâu đã rời khỏi chỗ này, đến giáo trường của Dịch Thuật Viện.

Điều khiến Lâm Tú bất ngờ là mấy ngày trước Tiết Ngung Nhi vẫn còn bộ dáng gấp không chờ nổi hận không thể ăn hắn, mấy ngày không gặp ngược lại trở nên thẹn thùng, không thoải mái, tránh không gặp Lâm Tú.

Đang chơi chiêu trò gì nữa đây.

Hôm nay Tiết Ngung Nhi cũng không chủ động đi tìm Lâm Tú, ngược lại ở cùng với các nữ tử chung lớp.

Có người nhin không được mở đầu hỏi: "Ngung Nhi, ngươi và Lâm Tú sao rồi, rốt cuộc ngươi có nắm bắt được hắn không."

Tiết Ngung Nhi phát tay nói: "Ôi chao, các ngươi đừng hỏi nữa, để cho ta một mình yên tĩnh."

Nàng ta lén lút quay đầu nhìn Lâm Tú, sau đó cúi đầu, rơi vào mê man cùng rồi rắm vô tận.

Ngay từ đầu nàng ta tiếp cận Lâm Tú quả thật là để Triệu Linh Quân xấu mặt.

Nhưng bây giờ, nàng ta thật sự giao động.

Lâm Tú rất tốt, dáng vẻ hấn anh tuấn, cơ thể mê người, miệng ngọt biết nói chuyện, quan trọng nhất là trên người hấn có một thứ đặc biệt mà tất cả những kẻ theo đuổi nàng ta đều không có.

Tiết Ngung Nhi không thể nói được cụ thể đó là thứ gì, lúc Lâm Tú tặng nàng ta pháo hoa mới ý thức được Lâm Tú không giống những người đó.

Nàng ta rất thích sự khác biệt này.

Nếu có thể khiến Triệu Linh Quân xấu mặt, Tiết Ngung Nhi sẽ thấy rất vui.

Nhưng nếu cái giá là tổn thương Lâm Tú... nàng ta có chút không nỡ.

Lớp võ đạo kết thúc, Lâm Tú ra khỏi giáo trường, về mặt nghi ngờ.

Tiết Ngung Nhi làm sao vậy.

Tiết trước nàng ta còn đói khát như sói như hổ, lần này vậy mà không chủ động tìm hấn trò chuyện, hơn nữa vừa tan lớp đã vội vã rời đi, không cho Lâm Tú một chút cơ hội tiếp cận nào.

Đây là cách lạt mềm buộc chặt hay là chiêu lúc nóng lúc lạnh.

Chiêu này tất nhiên Lâm Tú không hề xa lạ, một vài nữ tử tự cho là đúng thường xuyên đối xử lúc nóng lúc lạnh với những nam tử

theo đuổi các nàng, khiến bọn hấn vui vẻ chốc lát, mất mát chốc lát, từ đó nắm chặt bọn hấn trong lòng bàn tay, cái này cũng là một loại thả thính biến tướng.

Nhưng sử dụng thủ đoạn này với Lâm Tú lại có chút mùa riu qua mắt thợ.

Tiết Ngung Nhi đã hiểu sai một chuyện, nàng ta có nhu cầu với Lâm Tú, nàng ta cần Lâm Tú thích nàng ta, như vậy mới có thể chọc tức được Triệu Linh Quân, nhìn bề ngoài, trong quan hệ giữa hai người, người nắm quyền chủ động là Tiết Ngung Nhi, nhưng thực ra Lâm Tú mới là phía chủ động.

Cách đối phó lúc lạnh lúc nóng chính là lấy lạnh chế lạnh, lấy nóng chế nóng.

Chỉ cần Lâm Tú cũng né tránh nàng ta, cuối cùng người sốt ruột vẫn sẽ là Tiết Ngung Nhi.

Có điều Lâm Tú không ngờ, hấn rất nhanh đã gặp được Tiết Ngung Nhi.

Ngay tại cửa cung.

Tiết Ngung Nhi bị một nhóm người ngăn ở đó, nói chính xác hơn là một nhóm nữ nhân.

Cầm đầu là một nữ nhân mập mạp, vòng eo nàng ta to cỡ hai Tiết Ngung Nhi, dáng vẻ bình thường, nhưng y phục quý giá bất phàm, trang sức đeo trên đầu trên cổ không phải vật tầm thường, quý khí cao cao tại thượng trên người càng không phải nữ tử bình thường có thể sở hữu được.

Tiết Ngung Nhi bị vây giữa nhóm người, tức giận nhìn nữ tử kia, phần nộ nói: "Tổng Ngọc Trí, ngươi muốn làm gì!"

Tiết Ngung Nhi vừa lên tiếng, Lâm Tú đã đoán được thân phận của nữ tử kia.

Người họ Tống, sở hữu quý khí như vậy hơn nữa còn dám gây phiền phức cho Tiết Ngung Nhi không có mấy ai, nữ tử này chỉ có thể là đến từ phủ Ninh quốc công.

Tuy Tiết gia cũng là phủ đệ quốc công nhưng so với Tống gia vẫn có chút không bằng, dù sao một người là Tam đẳng công, một người là Nhị đẳng công, phẩm cấp quyền quý của Đại Hạ không chỉ đại diện cho tước vị, còn có thực lực.

Nữ tử tên Tống Ngọc Trí kia hiển nhiên không hề kiêng kị thân phận của Tiết Ngung Nhi, chỉ vào mũi nàng ta mắng: "Tiết Ngung Nhi, ngươi là tiểu tiện nhân, bên cạnh có nhiều nam nhân như vậy còn không đủ, thế mà dám cướp nam nhân của ta!"

Tiết Ngung Nhi ngẩn ra một lúc, sau đó càng thêm tức giận, chất vấn: "Tống Ngọc Trí, ngươi đang nói gì vậy, ta cướp người của ngươi khi nào!"

Tống Ngọc Trí cắn răng nói: "Tiểu tiện nhân, ngươi còn không thừa nhận, Trịnh Duy vốn ở cạnh ta, đang yên đang lành đột nhiên lại xoay quanh ngươi, nhất định là do ngươi đã dụ dỗ hắn!"

Chương 211: Gặp chuyện bất bình (1)

Tiết Ngung Nhi giận dữ nói: "Người nói bấy bạ gì đó, ta và Trịnh Duy hoàn toàn không quen nhau!"

Đối thoại vài câu ngắn gọn giữa hai người, Lâm Tú đã làm rõ ngọn nguồn sự việc.

Thì ra là vị công tử quyền quý nào đó của Vương Đô, trước đây vẫn luôn theo đuổi Tổng Ngọc Trí, gần đây không biết tại sao lại từ bỏ, ngược lại vây quanh Tiết Ngung Nhi, cho nên vị tiểu thư Tổng gia mang người chặn Tiết Ngung Nhi ở cửa cung mới có trận đại chiến trước mắt.

Chiến đấu giữa nữ nhân với nữ nhân, phổ biến nhất cũng hung tàn nhất thông thường đều là vì nam nhân, nhỏ thì nữ tử bình dân, lớn thì quý nữ hào môn, thậm chí là cung phi hậu cung cũng khó tránh khỏi, thậm chí địa vị của các nàng càng cao, thủ đoạn sẽ càng hung tàn ngoan độc, về điểm này, cuộc chiến hậu cung là tiêu biểu nhất.

Tóm lại nam nhân khi trước thích nàng ta, bây giờ lại làm tùy tùng bên cạnh Tiết Ngung Nhi, vị tiểu thư Tổng gia này rất tức giận thậm chí có chút thở hển hển, không tiếc xé rách da mặt trước cửa cung, có thể thấy nàng ta rất để ý chuyện "làm phản" của nam tử kia.

Theo Lâm Tú thấy chuyện này rất bình thường...

Tuy không thể nói trông mặt mà bắt hình dong, nhưng không phải tất cả nam nhân đều có giác ngộ như Lâm Tú.

Nam nhân bình thường lựa chọn một người giữa Tống Ngọc Trí và Tiết Ngung Nhi, chỉ cần không phải người mù sẽ không chút do dự lựa chọn người sau, hẳn là nam tử kia hoàn toàn tỉnh ngộ, không muốn làm trái linh hồn mình leo lên cành cao phủ Ninh quốc công, ngược lại quỳ dưới váy Tiết Ngung Nhi chứ không phải do Tiết Ngung Nhi chủ động dụ dỗ.

Lâm Tú tin tưởng Tiết Ngung Nhi, bởi vì trong khoảng thời gian này Tiết Ngung Nhi vẫn luôn bám riết không tha dụ dỗ một người khác.

Chính là hắn.

Nhưng hiển nhiên Tống Ngọc Trí không tin, từ nhỏ đến lớn vốn không có nam nhân theo đuổi nàng ta, bây giờ khó khăn lắm mới có một người, nàng ta cũng nhìn trúng người đó, lại bị Tiết Ngung Nhi dụ dỗ đi mất, chuyện này khiến nàng ta tức giận đến cực điểm.

Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì đều là đích nữ của nhà quốc công, người theo đuổi Tiết Ngung Nhi nhiều như vậy, bên cạnh nàng ta lại không có người hỏi thăm, khó khăn lắm mới có một người cũng bị cướp đi, tiện nhân này thật sự quá đáng!

Nàng ta cắn răng nói: "Bắt nàng ta lại cho ta!"

Tống Ngọc Trí vừa nói xong, hai nữ tử bên cạnh đã ấn vai Tiết Ngung Nhi, tuy Tiết Ngung Nhi biết bay nhưng trước mắt hoàn toàn không thể vùng vẫy thoát ra được.

Giờ phút này nàng ta có chút hoảng loạn, chỉ đành cưỡng ép chính mình bình tĩnh

nói: "Tổng Ngọc Trí, người dám làm gì ta, Tiết gia sẽ không tha cho người."

Tổng Ngọc Trí hừ lạnh một tiếng, nói: "Tiểu tiện nhân, bớt lấy Tiết gia của người ra hù ta, người khác sợ Tiết gia các người, còn ta không sợ đâu, hôm nay ta muốn để tất cả mọi người đều nhìn thấy, kết cục khi cướp nam nhân của người khác!"

Tiết Ngung Nhi cầu cứu nhìn xung quanh, nhưng bất kể là tỷ muội tốt khi trước của nàng ta hay là những kẻ theo đuổi nàng ta đều cúi đầu nhìn xuống đất không một ai dám bước lên.

Tất nhiên tuy Tiết gia rất mạnh nhưng Tổng gia lại càng không dễ chọc, đó là gia tộc quyền quý xếp ba hạng đầu Đại Hạ, cho dù là Tiết gia cũng không thể chống lại bọn hăn, nếu đắc tội tiểu thư Tổng gia sau này bọn hăn sẽ không còn ngày lành nữa.

Không chỉ là bọn hăn, ngay cả thủ vệ trước cửa cung cũng giả vờ không nhìn thấy gì cả, hiển nhiên không muốn cũng không dám tham dự vào chuyện này.

Tiết Ngung Nhi bị người ta khống chế, gương mặt Tổng Ngọc Trí lộ ra vẻ vui sướng, giơ bàn tay đầy đặn lên muốn tát vào mặt Tiết Ngung Nhi.

Trước mặt nhiều người như vậy, nếu một cái tát này rơi xuống, tôn nghiêm của Tiết Ngung Nhi sẽ bị mất đi...

Tiết Ngung Nhi đã cảm nhận được tiếng gió bên tai, nước mắt khuất nhục trượt xuống gương mặt, nàng ta nhắm mắt lại, trong lòng chỉ còn lại tuyệt vọng và nhục nhã.

Nhưng cái tát của Tổng Ngọc Trí hoàn toàn không rơi xuống.

Khi tay nàng ta sắp rơi xuống, bị người ta nắm lại.

Lâm Tú ngăn cản bàn tay Tổng Ngọc Trí, quay đầu nhìn về phía hai nữ tử, lớn tiếng nói: "Thả Ngung Nhi cô nương ra!"

Tiết Ngung Nhi đột nhiên mở to mắt, trước mắt nàng ta là một bóng lưng đơn bạc, nhưng lại cho nàng ta cảm giác cực kì an toàn.

Là Lâm Tú!

Nàng ta cố sức vùng vẫy, muốn thoát khỏi khống chế của hai người kia, hai nữ tử vốn giữ chặt Tiết Ngung Nhi, nhưng không biết tại sao đột nhiên hoa mắt, trong đầu chớp mắt trống rỗng, lực đạo trên tay tự nhiên buông lỏng.

Tiết Ngung Nhi nắm bắt cơ hội, lập tức vùng vẫy thoát khỏi các nàng, chạy đến bên cạnh Lâm Tú, siết chặt cánh tay hắn.

Sau khi hai nữ tử lấy lại tinh thần còn muốn động thủ lần nữa, đột nhiên cảm giác dưới chân chợt lạnh, không biết từ lúc nào dưới đất đã xuất hiện một tầng băng, đóng băng các nàng ngay tại chỗ, muốn cử động cũng không được.

Chương 212: Gặp chuyện bất bình (2)

Lúc này Lâm Tú dần dần buông cổ tay Tống Ngọc Trí.

Tống Ngọc Trí mặt không cảm xúc nhìn Lâm Tú hỏi: "Người là ai?"

Lâm Tú nói: "Ta chỉ là một người bình thường gặp chuyện bất bình mà thôi, là hạng người vô danh không đủ để Tống cô nương nói đến..."

Tống Ngọc Trí nhin không được trào phúng nói: "Hạng người vô danh cũng xứng làm anh hùng cứu mỹ nhân sao."

Nàng ta vừa nói xong, một nhóm nữ tử sau lưng đã bao vây Lâm Tú và Tiết Ngung Nhi.

Động tác của các nàng rất nhanh, nhưng có người còn nhanh hơn các nàng, khi Tống Ngọc Trí còn chưa nói xong, cơ thể Tiết Ngung Nhi và Lâm Tú đã lơ lửng trên không, bay về phía xa.

Tống Ngọc Trí nhìn hai bóng người bay xa trên trời, hừ lạnh một tiếng nói: "Tránh được mừng một, không tránh được ngày rằm, điều tra cho ta, tiểu bạch kiểm kia có lai lịch gì..."

Sau lưng nhóm người, lão ăn mày và người bán hàng rong thở phào một hơi, vậy mà Lâm Tú lại xảy ra xung đột với tiểu thư của nhà Ninh quốc công, may mà tiểu cô nương Tiết gia đưa hấn thoát khỏi vòng vây, nếu không bọn hấn thật sự không biết phải xử lý thế nào...

Bọn hấn đương nhiên không thể nhìn Lâm Tú xảy ra chuyện, nhưng Tống gia cũng không dễ chọc...

Lúc này Tổng Ngọc Trí nhìn về phía hai nữ tử, cau mày nói: "Đã nói từ sớm, Tiết Ngung Nhi biết bay, bảo các người giữ chặt nàng ta đừng để nàng ta chạy, các người giữ thế nào vậy."

Hai nữ tử kia nhìn nhau, một người trong đó căng da đầu nói: "Xin lỗi tiểu thư, ta, vừa nãy ta không biết tại sao, đột nhiên hoảng hốt một lúc, tay không còn sức lực nữa..."

Người còn lại cũng vội vàng nói: "Ta cũng vậy..."

Lúc này một bóng người lặng lẽ rời khỏi nhóm người, Tần Uyển nhìn phương hướng biến mất của Lâm Tú và Tiết Ngung Nhi, thân nhiên nói: "Coi như trả lại tức cho huynh vậy..."

Trên bầu trời, Lâm Tú cúi đầu nhìn, con đường Vương Đô trong mắt hắn chỉ còn lại những đường cong giao nhau, mà bóng người trên đường cũng nhỏ như con kiến.

Lâm Tú từ nhỏ đã sợ độ cao siết chặt cánh tay Tiết Ngung Nhi, run giọng nói: "Ngung Nhi cô nương, cô tuyệt đối đừng buông tay nha..."

Một lúc sau.

Đồng ruộng ngoài thành.

Dòng suối nhỏ trong suốt chậm rãi chảy từ tây sang đông, mặt nước nơi này phẳng lặng, bèo nước tươi tốt, mấy con cá chơi đùa vui vẻ trong nước, đột nhiên một hòn đá rơi vào trong nước, tung tóe một đóa bọt sóng, nhắc lên từng gợn sóng, đàn cá đang bơi bị chấn động tản ra xung quanh, rất nhanh biến mất không thấy đâu.

Tôm!

Tiết Ngung Nhi lại ném một hòn đá xuống nước, tức giận nói: "Còn nói vì ta lên núi đao xuống biển lửa, vừa nãy lại không có một ai đứng ra..."

Người nàng ta nói là những kẻ theo đuổi bên cạnh.

Bình thường lúc vây quanh nàng ta, bọn hăn tranh nhau nói mấy lời dễ nghe, đợi đến khi nàng ta thật sự cần bọn hăn, toàn bộ đều trở thành con rùa rút đầu.

Vừa rồi được Tiết Ngung Nhi đưa đi bay rất lâu, sắc mặt Lâm Tú có chút trắng bệch, sau khi lấy lại tinh thần mới nói: "Thực ra cô cũng không thể trách bọn hăn được, bọn hăn không thể trêu chọc được Tổng gia, sao có thể vì cô đắc tội phủ Nhị đẳng công..."

Tiết Ngung Nhi nhìn Lâm Tú, phản bác nói: "Nhưng tại sao huynh lại..."

Hoạn nạn gặp chân tình, lâu ngày thấy lòng người.

Nàng cũng vừa nhận ra, những kẻ ngày ngày vây quanh nàng ta, nói vì nàng ta lên núi đao xuống biển lửa, đến thời khắc mấu chốt, một người cũng không đáng tin.

Lâm Tú chưa từng nói những lời khoa trương với nàng, nhưng khi nàng gặp nguy hiểm, chỉ có hăn không chùn bước đứng ra.

Lâm Tú cười nói: "Ta nói rồi, cô là bằng hữu của ta, bằng hữu gặp nạn, nếu ta đứng bên cạnh nhìn, còn coi là bằng hữu gì nữa."

Tiết Ngung Nhi hỏi: "Huynh không sợ Tổng gia sao?"

"Sợ."

Lâm Tú nhìn ánh mắt của nàng ta nói:

"Nhưng ta càng không muốn nhìn thấy cô bị nữ nhân mập kia ức hiếp."

Giờ phút này, ánh mắt nghiêm túc của Lâm Tú khiến Tiết Ngung Nhi có chút thất thần, sau đó nàng lập tức quay đầu, tiếp tục ném đá vào trong nước, chỉ là gương mặt xinh đẹp nổi lên một tầng mây đỏ.

Liên quan đến chuyện hôm nay, Lâm Tú không thể không thừa nhận, tuy Tiết Ngung Nhi có chút trà xanh nhưng chuyện nào ra chuyện đó, hôm nay Tổng Ngọc Trí gây phiền phức cho nàng, hoàn toàn xuất phát từ tự ti và ghen tị.

Nàng ta ghen tị mỹ mạo và thân hình của Tiết Ngung Nhi, đổ kị bên cạnh Tiết Ngung Nhi có vô số người theo đuổi vây quanh, mà ghen tị dễ khiến người ta, nhất là nữ nhân mất đi lý trí và cảm xúc.

Lâm Tú không chùn bước đứng ra, nguyên nhân quan trọng nhất đương nhiên là năng lực của Tiết Ngung Nhi.

Còn một điều nữa là thể lực Tổng gia, người khác sợ nhưng hấn không sợ.

Mỗi khi Lâm Tú ý thức được cho dù hấn không làm gì cũng có vô số đại gia tộc, đại thể lực của Vương Đô muốn dồn hấn vào chỗ chết, hấn sẽ không sợ gì nữa.

Chương 213: Gặp chuyện bất bình (3)

Tục ngữ nói rận nhiều không ngứa, nợ nhiều không lo, kẻ địch của hần đã nhiều như vậy rồi, nhiều thêm một người hay ít hơn một người thì có gì khác biệt sao.

Huống hồ ở thế giới này, còn có người không muốn hần xảy ra chuyện hơn chính bản thân hần.

Người này chính là hoàng đế bệ hạ.

Chuyện lần trước coi như khiến Lâm Tú hiểu rõ.

Tuy Lâm gia chỉ là Nhị đẳng bá, nhưng ở Vương Đô bất kể là công tử hầu tước, tôn nữ công tước gì, hần cũng không cần sợ ai cả.

Chỉ cần hần không tìm đường chết, phạm đại tội gì đó không thể tha thứ được, hoàng đế bệ hạ sẽ không để hần xảy ra chuyện, một khi hần có chuyện, Triệu Linh Quân sẽ gả cho ai.

Những quyền quý đỉnh cao ở Vương Đô, quyền thế và địa vị hôm nay đều dựa vào thực lực để có được, nếu bọn hần lấy Triệu Linh Quân, vài năm sau hoàn toàn có năng lực tạo phản Lý gia, khiến hoàng tộc Đại Hạ đổi họ, chỉ sợ hoàng đế bệ hạ có nằm mơ cũng muốn cả đời Lâm Tú bình an, không bệnh tật không tai ương.

Tổng Ngọc Trí có tính là gì, hung thủ ám sát hai lần trước, Mật Trinh ti vẫn chưa tìm ra, nàng ta dám ra tay với mình chính là đưa gỏi đầu cho hoàng đế bệ hạ đang buồn ngủ.

Lần trước chuyện của Dương Tuyên đã giúp hấn ta nắm được cơ hội, thanh tẩy đảng hoàng thể lực của Vĩnh Bình hầu một phen, nếu Tống gia dám ra tay, chẳng phải hấn ta lại có lý do rồi hay sao.

Tiết Ngung Nhi ném mấy hòn đá, quay đầu nhìn Lâm Tú đang ngây người, một hòn đá ném xuống mặt nước dưới chân hấn, hỏi: "Này, huynh đang nghĩ gì vậy."

Lâm Tú quay đầu lại, ngẩng đầu nói: "Ta đang suy nghĩ, nữ nhân mập kia liệu có báo thù ta không, hay là ta trở về xin lỗi nàng ta, Tống gia là Nhị đẳng công, nhà ta chỉ là Nhị đẳng bá, Tống gia hắt xì một cái đủ để ta chết cả trăm lần, sớm biết như vậy ta đã trốn xa rồi..."

Tiết Ngung Nhi tức giận nhéo eo hấn, nói: "Con người huynh sao có thể như vậy..."

Lâm Tú cười nói: "Đùa thôi, đừng nói là nữ nhi nhà quốc công, cho dù là công chúa ta cũng sẽ đứng ra bảo vệ cô..."

Tiết Ngung Nhi bỗng nhiên trầm mặc, thấp giọng hỏi: "Huynh, tại sao huynh lại đối với ta tốt như vậy."

Lâm Tú nói với vẻ đương nhiên: "Bởi vì chúng ta là bằng hữu mà..."

Gương mặt Tiết Ngung Nhi lộ vẻ áy náy, thấp giọng nói: "Ta, ta không đáng để huynh đối xử tốt như vậy..."

Lâm Tú nói: "Giữa bằng hữu với nhau, làm gì có đáng hay không."

Tiết Ngung Nhi bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Lâm Tú, nghiêm túc nói: "Lâm Tú, huynh quá ngây thơ, quá đơn thuần, dễ dàng tin tưởng

người khác, huynh như vậy rất dễ bị người ta lừa đây có biết hay không."

Lâm Tú không ngờ, có một ngày sẽ có một nữ nhân, dùng những từ ngữ "ngây thơ" "đơn thuần" để hình dung hắn.

Cô nương ngốc, người ngây thơ là cô, đơn thuần cũng là cô...

Ánh mắt Tiết Ngung Nhi nhìn Lâm Tú, nói lời thâm thía: "Huynh phải nhớ kỹ, tuyệt đối không thể dễ dàng tin tưởng người khác, nhất là nữ nhân, nữ nhân xinh đẹp, nữ nhân càng xinh đẹp càng không thể tin được, có một vài nữ nhân tâm cơ rất sâu, các nàng nhìn qua như thỏ con, nhưng huynh hoàn toàn không thể tưởng tượng được sau lưng các nàng hư hỏng thể nào đâu..."

Mãi cho đến khi Lâm Tú cam đoan với Tiết Ngung Nhi bên bờ suối, sau này tuyệt đối sẽ không dễ dàng tin tưởng nữ nhân, Tiết Ngung Nhi mới hài lòng gật đầu nói: "Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta về thôi."

Lâm Tú chủ động chìa tay ra, Tiết Ngung Nhi liếc hắn hỏi: "Làm gì vậy?"

Lâm Tú ngạc nhiên nói: "Không phải trở về sao?"

Tiết Ngung Nhi trừng hắn nói: "Tổng Ngọc Trí đâu có ở đây, chúng ta đi về là được rồi."

Lâm Tú thu tay lại, buồn rầu nói: "A, xa như vậy, nếu phải đi về..."

"Phụt..." Tiết Ngung Nhi không nhịn được bật cười, sau đó chủ động vươn tay ngọc với Lâm Tú nói: "Đưa tay cho ta."

Lâm Tú tự nhiên cầm tay Tiết Ngung Nhi, dặn dò: "Ngung Nhi cô nương, khi trở về, nhất định phải nhớ bay chậm một chút..."

Khi ra ngoài, vì Tiết Ngung Nhi bay quá nhanh, Lâm Tú không đủ thời gian lấy năng lực của nàng ta, lúc này ngàn vạn dặn dò nàng ta, bảo nàng ta nhất định phải bay chậm một chút..."

Lúc này.

Tổng phủ.

Trong một tiểu viện ở nơi khác, Tổng Ngọc Trí quần lấy một nam tử trẻ tuổi nho nhã, nũng nịu nói: "Đại ca, muội bị người ta ức hiếp, huynh nhất định phải giúp muội xả giận..."

Nam tử kia xoa đầu nàng ta, cười nói: "Trước giờ chỉ có muội ức hiếp người khác, là ai gan to hơn trời, dám ức hiếp tiểu công chúa Tổng gia chúng ta."

Tổng Ngọc Trí vịn vẹo cơ thể mập mạp nói: "Muội đã điều tra rõ rồi, người đó tên Lâm Tú, chỉ là nhi tử của Nhị đẳng bá nhỏ nhoi, đại ca bóp chết hắn chỉ đơn giản như bóp chết một con kiến..."

Nghe thấy cái tên "Lâm Tú" , nam tử trẻ tuổi cau mày nói: "Muội nói là nhi tử của Bình An bá."

Chương 214: Gặp chuyện bất bình (4)

Tổng Ngọc Trí nói: "Chính là hấn chính là hấn, hôm nay làm đau cổ tay muội, muội muốn đại ca phết một tay của hấn, không, là hai tay..."

Nam tử trẻ tuổi lắc đầu nói: "Ngọc Trí, nếu là người khác đại ca có thể trút giận cho muội, nhưng Lâm Tú này huynh sẽ không giúp muội, cũng không cho muội lén lút gây phiền phức cho hấn."

"Tại sao?" Tổng Ngọc Trí ngẩng đầu, khó hiểu nói: "Hấn rõ ràng chỉ là nhi tử của Nhị đẳng bá nhỏ nhỏ, tại sao không thể động đến hấn."

Nam tử trẻ tuổi khẽ thở một hơi nói: "Có vài chuyện muội không hiểu, cũng không cần phải hiểu, muội chỉ cần biết đừng gây phiền phức cho Lâm Tú kia là được, nếu không một khi xảy ra chuyện có thể ngay cả nhà ta cũng không bảo vệ được cho muội..."

Không lâu sau, Tổng Ngọc Trí ra khỏi tiểu viện, trong lòng cực kì buồn bực.

Nàng ta không hiểu, chẳng qua chỉ là nhi tử Nhị đẳng bá nhỏ nhỏ, tại sao đại ca lại không cho nàng ta trêu chọc.

Nhưng Tổng Ngọc Trí cũng biết, đại ca có thể đại diện cho Tổng gia, lời của hấn ta nàng nhất định phải nghe, xem ra người tên Lâm Tú kia hấn có một chút bối cảnh. Nhắc đến Lâm Tú, Tổng Ngọc Trí càng thêm tức giận.

Tên tiểu bạch kiểm kia còn đẹp trai hơn cả Trịnh Duy, sao bên cạnh nàng ta lại không có nam nhân như vậy, dựa vào đâu tất cả

nam nhân đẹp trai đều vây quanh Tiết Ngung Nhi.

Chỉ vì dáng vẻ nàng ta xinh đẹp sao.

Một đám nam nhân thối nông cạn!

Trên mặt Tống Ngọc Trí lộ ra vẻ ghen tị và thù hận, cắn răng nói: "Tiết Ngung Nhi, chuyện này còn chưa xong đâu!"

Phi hành thật sự là một năng lực rất tốt.

Nếu Lâm Tú biết bay giống Tiết Ngung Nhi, khi gặp phải thích khách, hẳn chỉ cần bay lên trời là được, ngoại trừ thích khách giỏi bắn cung, đại bộ phận người khác đều bó tay với năng lực này, chỉ có thể tro mắt mà nhìn.

Đương nhiên, cũng không phải chỉ có năng lực phi hành mới có thể bay.

Theo Lâm Tú biết, thức tỉnh bốn lần dị thuật hệ băng là có thể hóa ra một đôi cánh băng sau lưng, Minh Hà công chúa cũng có năng lực hóa ra đôi cánh hỏa diễm để bay, còn có một ít năng lực không chế vật thể, cũng có thể gián tiếp dùng các loại vật thể để phi hành.

Nói tới cái này, năng lực thú ngữ cũng có thể bay.

Chỉ cần bên cạnh có con chim hình thể thật lớn, có thể chở nhân loại bay lên, Lâm Tú có thể ra lệnh cho chúng nó chở mình bay lên, chẳng qua toàn bộ phương thức khác đều không đơn giản và mau lẹ như Tiết Ngung Nhi mà thôi.

Huống chi năng lực phi hành của Tiết Ngung Nhi có thể tiến hóa, sau năm lần giác

tĩnh, năng lực này sẽ phát sinh biến hóa
ngiên trường lịch đất.

Lúc trở về, Tiết Ngung Nhi nhớ kỹ lời dặn
của Lâm Tú, không bay quá nhanh, ước chừng
dùng hơn một khắc đồng hồ mới chậm rãi hạ
xuống cửa Tiết phủ.

Roi xuống đất, Lâm Tú buông lỏng tay nàng
ra, Tiết Ngung Nhi nhìn hần, nói: "Hôm nay
phải cảm ơn huynh rồi."

Lâm Tú mỉm cười, nói: "Không cần cảm tạ,
ta đã nói rồi, chúng ta là bằng hữu."

Tiết Ngung Nhi nhỏ giọng nói: "Ta, ta về
nhà trước..."

Lâm Tú gật gật đầu, nói: "Ta cũng trở về
đây."

Hần đã khẩn cấp muốn thử nghiệm năng lực
mới.

Tiết Ngung Nhi xoay người đi được vài
bước, bỗng nhiên lại quay đầu nói: "Ta, ta
còn có một việc quan trọng muốn nói cho
huynh biết."

Lâm Tú đi tới hỏi: "Chuyện gì thế?"

"Huynh tới sát đây, chuyện này không thể
để người khác biết." Tiết Ngung Nhi kiễng
chân, giống như muốn thì thầm với Lâm Tú,
Lâm Tú đưa lỗ tai tới, chưa nghe được Tiết
Ngung Nhi nói gì, trên mặt đã truyền đến
cảm xúc mềm mại.

Đợi cho hần ý thức chuyện gì xảy ra, Tiết
Ngung Nhi đã quay đầu chạy vào Tiết phủ.

Lâm Tú đứng ngơ tại chỗ - Tiết Ngung Nhi
hôn hần!

Trên mặt còn lưu lại cảm giác ẩm áp, Lâm Tú xác thực đã bị Tiết Ngung Nhi làm cho kinh ngạc, vì khiến Triệu Linh Quân xấu mặt mà nàng dám bỏ ra vốn lớn như vậy sao?

Triệu Linh Quân à Triệu Linh Quân, chỉ sợ nàng cũng không biết bản thân bị người ta hận như vậy...

Nhưng đối với Lâm Tú mà nói, bị hôn thì bị hôn, không sao cả, dù sao hấn cũng không chịu thiệt, đã lấy được năng lực của Tiết Ngung Nhi, về sau không cần tốn tâm tư trên người nàng nữa.

Sau khi chiếm được thứ quý giá nhất của người con gái là quay người rời đi, tuy rằng làm như vậy nghe có chút xấu xa, nhưng ai bảo nàng có ý xấu với mình trước chứ?

Đối xử xấu xa với người khác thì không ổn, nhưng đối xử xấu xa với Tiết Ngung Nhi, Lâm Tú cảm thấy hợp tình hợp lý, không vấn đề gì.

Bày ra kế hoạch và cố gắng lâu như vậy, cuối cùng cũng đã có thu hoạch, tâm trạng Lâm Tú sung sướng, phân biệt phương hướng, đi về phía nhà mình.

Đương nhiên, trước khi rời đi, Lâm Tú đã dùng sức xoa xoa bên mặt bị Tiết Ngung Nhi hôn, loại sai lầm cấp thấp này, hấn sẽ không phạm phải.

Chương 215: Hôn (1)

Nói tới cái này, đoạn đường trước cửa Tiết phủ, không hiểu sao Lâm Tú thấy rất quen thuộc, nhất là gia đình phía trước Tiết phủ, Lâm Tú cảm thấy rất quen mắt, đôi sư tử đá trước cửa hình như đã từng gặp ở nơi nào.

Ồ, một đôi sư tử đá này đúng là hắn đã từng thấy, không phải chính là cặp sư tử đá trước cửa nhà Linh m sao...

Ngay cả người gác cổng Triệu Phủ cũng nhận ra Lâm Tú, nhiệt tình bắt chuyện chào hỏi với hắn, sau đó la lớn với bên trong phủ: "Nhị tiểu thư, cô gia đến thăm..."

Lâm Tú vội vàng nói: "Không cần, không cần, ta chỉ là đi ngang qua, chỉ là đi ngang qua thôi..."

Nhưng rất nhanh, một bóng người mặc áo trắng đã đi ra khỏi Triệu Phủ, Triệu Linh m đi đến trước mặt Lâm Tú hỏi: "Sao người lại ở chỗ này?"

Lâm Tú có chút chột dạ, lập tức nói: "Đi ngang qua, đi ngang qua mà thôi..."

"Đi ngang qua? Người làm chuyện gì mà phải đi ngang qua nơi này?" Triệu Linh m căn bản không tin, cẩn thận đánh giá Lâm Tú một phen, ánh mắt bỗng nhiên ngăm nhìn bên mặt phải của hắn, hỏi: "Mặt của người sao lại hồng như vậy?"

Lâm Tú ngẩn ra, giải thích: "À, có thể là do gió lớn thổi trúng..."

Triệu Linh m lại hỏi: "Thế sao chỉ hồng một bên?"

...

Triệu Linh m như là một mật trình có kinh nghiệm phong phú, hai câu hỏi đã đủ sức khiến Lâm Tú á khẩu không trả lời được.

Nàng nhìn chăm chăm mặt Lâm Tú, tựa như là ý thức được cái gì, bỗng nhiên giơ tay, nhẹ nhàng hôn bàn tay của mình, sau đó đưa tay dán lên bên mặt trái của Lâm Tú, dùng sức đè xuống.

Khi tay nàng rời khỏi, trên mặt Lâm Tú đã xuất hiện một dấu son nhợt nhạt.

Lâm Tú giật mình hỏi: "Linh m, ngươi làm gì vậy?"

Triệu Linh m vẫn chưa trả lời hẳn, mà là lấy tay xoa xoa dấu son môi trên mặt trái của Lâm Tú, sau đó... Sau đó hai bên mặt Lâm Tú giống nhau như đúc.

Sắc mặt Triệu Linh m trầm xuống, hỏi: "Ai làm?"

Lâm Tú còn chưa kịp nói gì, nàng đã nhìn về phía phủ đệ cách đó không xa, cắn răng nói: "Là Tiết Ngung Nhi, Tiết Ngung Nhi hôn ngươi!"

Với trực giác xuất sắc cùng khả năng suy luận này, nàng không làm mật trình thì thật đáng tiếc, Lâm Tú chỉ có thể nói: "Là Tiết Ngung Nhi, nhưng Linh m ngươi đừng xúc động, chuyện không giống như ngươi nghĩ đâu..."

...

Một lát sau, Lâm Tú nhún vai, nói: "Chuyện là thế đây."

Triệu Linh m cười lạnh nói: "Ngươi cứu nàng, nàng vì cảm tạ ngươi nên hôn ngươi

một cái, lý do này, bản thân người sẽ tin sao?"

Lâm Tú lần này thật sự là cây ngay không sợ chết đứng, hắn nhìn Triệu Linh m, nói: "Nếu người không tin thì có thể đi cửa cung, cũng có thể đi Dị Thuật Viện hỏi thăm, chuyện này có rất nhiều người tận mắt chứng kiến, đương nhiên, trong tình huống bình thường, cho dù ta cứu Tiết Ngung Nhi, nàng cũng sẽ không dùng phương thức này để cảm tạ, nhưng nàng vốn đã có ý đồ xấu, muốn mượn việc này làm nhục tỷ tỷ người, đây đều là kế hoạch của nàng."

Triệu Linh m nghe vậy liền sùng sốt, sau đó khiếp sợ nói: "Thì ra người đã biết!"

Lâm Tú nhún vai, nói: "Từ ngày đầu tiên nàng tiếp cận ta thì ta đã biết rồi."

Triệu Linh m cả giận nói: "Biết mà người còn liếc mắt đưa tình với nàng, người có biết người khác sẽ nghị luận sau lưng tỷ tỷ như thế nào không?"

Lâm Tú nói: "Chỉ cho phép nàng dùng kế với ta, mà ta không thể tương kế tựu kế sao, nàng không phải muốn ta thích nàng, sau đó lại cự tuyệt ta sao, tại sao ta không thể khiến nàng thích ta trước, sau đó lại cự tuyệt nàng?"

Triệu Linh m cực độ bất ngờ: "Từ đầu người đã trù tính như vậy?"

Lâm Tú nhìn Triệu Linh m, hỏi: "Ở trong mắt người ta thật sự rất ngốc sao?"

Đương nhiên ở trong mắt Triệu Linh m, Lâm Tú không phải người ngu xuẩn, nói cách khác, ngay cả Tiết Ngung Nhi cũng không biết thật ra Lâm Tú đã sớm xem thấu lòng

dạ của nàng, cho tới nay đều là lấy đạo của người trả lại cho người mà thôi...

Triệu Linh m dùng ánh mắt kinh dị nhìn Lâm Tú một cái, im lặng một hồi lâu mới nói: "Tiết Ngung Nhi có vô số người theo đuổi, Tiết gia cũng là Tam đẳng công, trêu chọc nàng không mang tới chỗ tốt cho ngươi, chuyện này đừng ở đây đi, về sau không được trêu chọc nàng nữa..."

Lâm Tú gật gật đầu, nói: "Ta biết rồi."

Triệu Linh m bất ngờ hỏi: "Ngươi chịu nghe lời ta?"

Lâm Tú nói: "Ngươi làm sao vậy, ngươi là em vợ của ta, ngươi sẽ không hại ta, vì sao ta không muốn nghe lời ngươi?"

Triệu Linh m liếc mắt nhìn hắn, nói: "Nếu ta yêu cầu ngươi không hái hoa ngắt cỏ nữa thì ngươi sẽ chịu sao? Không chỉ Tiết Ngung Nhi, còn có cô nàng ở Lê Hoa Uyển, nữ thái y Thái Y Viện, ngươi thừa dịp ta không có mặt, hàng ngày chơi đùa với các nàng, ngươi nghĩ rằng ta không biết sao?"

Lâm Tú kinh hãi hỏi: "Ngươi xếp gián điệp nằm vùng bên cạnh ta sao? !"

Trong một tháng Linh m không có mặt, Lâm Tú có thể nói là trêu ghẹo ong bướm khắp nơi.

Chương 216: Hôn (2)

Nhưng sao nàng biết được?

Chẳng lẽ Tôn Đại Lực làm phản?

Hay là Linh m sắp xếp gián điệp nằm vùng bên cạnh hần?

Triệu Linh m nhìn về mặt kinh hoàng của hần, hừ lạnh một tiếng, nói: "Vốn ta còn không xác định, nhưng nhìn về mặt của người hiện tại, xem ra ta đoán không sai..."

"..."

Lâm Tú dần dần ý thức được, Linh m căn bản không gây thơ như vẻ ngoài của mình, nàng rất thông minh, ngay cả người kinh nghiệm phong phú như hần hơi không để ý cũng sẽ trúng kế.

Hần cười gượng hai tiếng, nói sang chuyện khác: "Đúng rồi Linh m, năng lực của ta đã thức tỉnh lần thứ ba, người có thể dạy ta cách dùng năng lực ngưng tụ thành binh khí không?"

"Cái gì?" Triệu Linh m giật mình nhìn Lâm Tú, hỏi: "Sao người nhanh như vậy!"

Từ khi Lâm Tú thức tỉnh năng lực đến giờ còn không đến bốn tháng, trong bốn tháng thức tỉnh năng lực ba lượt, cho dù là tỷ tỷ thiên tài của nàng cũng không thể làm được.

Lâm Tú thở dài, nói: "Bỏ ra mười vạn lượng bạc thì có thể không nhanh sao?"

Triệu Linh m lúc này mới nhớ tới cái gì, hỏi: "Người mua hết toàn bộ nguyên tinh bạc hai của Vương Đô chính là người?"

Hai ngày nay, tất cả nguyên tinh bậc hai tại tất cả cửa hàng ở Vương Đô đều bị mua sạch, làm cho đám quyền quý không ngừng thảo luận, bọn họ rất hiếu kỳ đến cùng là ai giàu có như vậy, bỏ ra mười vạn lượng bạc chỉ vì đột phá từ Hoàng giai thượng cảnh lên Huyền giai hạ cảnh, gia tộc có đủ số tiền này ở Vương Đô thì có không ít, nhưng có thể bỏ ra mười vạn lượng bạc trắng để mua nguyên tinh cấp thấp lại không nhiều.

Thấy Lâm Tú không phủ nhận, nàng nhíu mày nhìn Lâm Tú, nói: "Sao ngươi lại gấp gáp như vậy, đây là mười vạn lượng bạc đó, chỉ cần ngươi đi theo ta tu hành cho tốt, không cần nguyên tinh cũng có thể thành công thăng cấp..."

Lâm Tú lắc đầu nói: "Bạc chính là dùng để tiêu, tỷ tỷ ngươi lợi hại như vậy, ta đương nhiên cũng muốn cố gắng một chút, nếu không, người khác sẽ mắng sau lưng ta là đồ ăn bám phụ nữ..."

Lời này của Lâm Tú không phải không có đạo lý, tu vi của hắn tiến bộ càng nhanh, Triệu Linh m tự nhiên càng vui vẻ, huống chi nếu nhìn thành quả tu hành mấy tháng nay của Lâm Tú, thiên phú của hắn tựa hồ cũng không kém, tuy rằng còn có chênh lệch nhất định với thiên tài, nhưng loại chênh lệch này có thể bù lại nhờ sự chăm chỉ.

Nàng nhìn Lâm Tú, nói lời thâm thía: "Tuy rằng tu vi của ngươi tăng lên rất nhanh, nhưng sự hiểu biết cùng vận dụng năng lực của ngươi kém xa tu hành từng bước một, mấy ngày kế tiếp ta sẽ dạy ngươi một ít kiến thức trụ cột, ngươi hãy chú tâm học tập cho tốt..."

Tu hành dị thuật, thật ra rất cần lời dạy bảo của tiền bối.

Có một người thầy sở hữu năng lực giống mình, lại thức tỉnh nhiều lần hơn mình dạy bảo, có thể tránh khỏi đường vòng quanh co, Linh m chính là người thầy thích hợp với Lâm Tú.

Dị Thuật Viện, Thiên Tự Viện, tại tiểu viện thuộc về Triệu Linh m.

Trung tâm cái sân, có một cây cọc gỗ dựng đứng.

Triệu Linh m nhìn Lâm Tú một cái, nói: "Xem cho kỹ đây."

Nàng nói tới đây, nửa phần dưới cọc gỗ trực tiếp bị đóng băng, đồng thời trong tay Linh m đã ngưng tụ ra một cây trường thương hàn băng, nàng đâm tới một cái, mũi thương xuyên thẳng qua cọc gỗ, mảnh băng bay tán loạn...

Lâm Tú nhìn cảnh này, trong lòng cả kinh. Nếu đó không phải cọc gỗ, mà là một người, vậy trái tim hắn đã bị đâm thủng.

Triệu Linh m giải thích với Lâm Tú: "Năng lực của ngươi còn quá yếu ớt, không thể giết người khác trong nháy mắt, nếu lại gặp phải thích khách, ngươi cần đóng băng bọn hắn, hạn chế hành động của bọn hắn, sau đó mới có thể giết người trong một chiêu."

Loại phương thức công kích này, Lâm Tú rất quen thuộc, không phải chính là kỹ năng của Vương Chiêu Quân sao, lúc Lâm Tú mới chơi game Vương Giả Vinh Diệu, hắn chơi các champ Đất Kỹ, An Kỳ Lạp, Vương Chiêu Quân đầu tiên, nắp trong bụi cỏ, tung

chiêu không chế, sau đó giết người trong chớp mắt, đây là tinh túy của lối chơi pháp sư đường giữa...

Không đủ sát thương thì dùng không chế bù lại, trong giai đoạn đầu, khi người học đệ thuật hệ băng chiến đấu với đối thủ, không chế là quan trọng nhất.

Triệu Linh m chỉ vào một cái cọc gỗ khác, nói với Lâm Tú: "Người thử xem."

Lâm Tú đi đến phía trước, vận chuyển nguyên lực, ở dưới gốc cọc gỗ, lớp băng nhanh chóng lan tràn, mà tay Lâm Tú cũng ngưng tụ ra một cây thương băng giá, tuy rằng cây thương này nhìn xiêu xiêu vẹo vẹo, tối thiểu cũng nhìn ra được là cây thương.

Hắn đâm thương ra, mũi thương đâm trúng cọc gỗ, cọc gỗ không bị đâm thủng, chỉ là lung lay mấy cái, mà cây thương Lâm Tú ngưng tụ thành lại trực tiếp tan vỡ thành các mảnh băng.

Triệu Linh m đi đến phía trước cọc gỗ, nói: "Thương của người còn chưa đủ cứng rắn, cũng không đủ thẳng, cái này là vì nguyên lực người quá yếu, năng lực không chế thương cũng không đủ, nếu đối phương là võ giả, trong nháy mắt bọn hắn sẽ thoát khỏi trói buộc của người, giống như thế này..."

Chương 217: Hôn (3)

Nàng dùng bàn tay sờ vào cọc gỗ, dễ dàng rút cọc gỗ ra khỏi mặt đất, lớp băng dưới gốc cọc gỗ vỡ vụn ra.

Sau đó, nàng đi đến trước cây cọc gỗ lúc này mình đã đông cứng, dùng sức lực tương tự, cây cọc gỗ này lại đứng im bất động.

Vấn đề này, trước mắt Lâm Tú không có cách nào giải quyết, thực lực Linh m vốn đã mạnh hơn hẳn, hẳn khẳng định không có biện pháp làm tốt như nàng.

Lúc này, Triệu Linh m lại cổ vũ Lâm Tú: "Nhưng đây là lần đầu tiên của ngươi, làm được như vậy đã là không tệ rồi, chuyện tu hành kế tiếp không có đường tắt để đi, ngươi nhất định phải chăm chỉ cố gắng..."

Sau khi thức tỉnh lần thứ ba, con đường bật hack nhờ ngân lượng của Lâm Tú dừng ở đây.

Mặc dù hẳn có tiền cũng không mua nổi nguyên tinh, nhưng tình huống thực tế của hẳn cũng không giống lời nói của Linh m, không có đường tắt để đi.

Hẳn hiện tại có chín loại năng lực, nếu cộng thêm khả năng phục chế, tổng cộng là mười loại, tuy rằng đại bộ phận năng lực đều rất khó trực tiếp tăng lên, nhưng còn có năng lực đóng băng, lôi đình và lực lượng.

Tu hành riêng một loại năng lực trong thời gian dài, sẽ rất nhanh gặp phải bình cảnh, cần gián đoạn một thời gian mới có thể tiếp tục, mặc dù là Linh m, cũng không thể tu luyện quá lâu trên giường huyền băng.

Nhưng Lâm Tú có thể lợi dụng ba loại năng lực.

Ba loại năng lực, tốc độ gấp ba, khoái hoạt gấp ba.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trước lần thức tỉnh tiếp theo, Lâm Tú còn có thể phục chế ba loại năng lực.

Nhưng ba loại năng lực này, hắn phải chọn lựa một cách hết sức cẩn trọng, không thể chọn loại yếu, tốt nhất là có thể phục chế ba Thiên giai, không có Thiên giai thì chọn Địa giai cũng được.

Nhìn từ một góc độ nào đó, càng nhiều năng lực Thiên giai cùng Địa giai, tốc độ tu hành của hắn lại càng nhanh.

Người khác thức tỉnh càng nhiều lần, tốc độ tu hành sẽ càng chậm, Lâm Tú vừa vặn ngược lại, cái này cũng làm cho hắn tràn ngập tin tưởng với tương lai của mình, khi thực lực mạnh mẽ đến trình độ nhất định, hắn có thể mạnh hơn bất kì gia tộc nào, thậm chí là mạnh hơn quốc gia.

Cho đến lúc đó, hắn mới có thể thật sự nắm giữ vận mệnh trong tay mình.

Hơn nửa canh giờ sau, Triệu Linh m mới cùng Lâm Tú đi ra khỏi Dị Thuật Viện, nàng nhớ tới một chuyện, hỏi Lâm Tú: "Vì Tiết Ngưng Nhi mà ngươi đắc tội với Tổng Ngọc Trí, nàng không phải kẻ dễ trêu chọc, nếu nàng tìm người gây phiền toái, ngươi nhớ nói cho ta biết."

Lâm Tú đã nhìn ra cô nàng Tổng Ngọc Trí này đúng là không dễ chọc.

Thân là con cháu nhà Quốc Công, nàng không có chút khí chất của tiểu thư khuê các,

công khai tranh đấu với cô gái thuộc nhà Quốc Công khác, còn muốn ra tay đánh người, quả thực là một người đàn bà chanh chua.

Lâm Tú nghe được từ miệng Linh m, Tổng Ngọc Trí vốn đã là một tồn tại hiếm thấy trong đám con cháu quyền quý Vương Đô, danh xưng người đàn bà chanh chua đã tồn tại từ lâu.

Nói tới cái này, nàng cũng có chút đáng thương.

Nàng xuất thân cao quý, lại tới tuổi kết hôn, đáng ra sớm đã gả đi.

Nhưng thân là con gái, thứ nhất nàng không có khuôn mặt xinh đẹp, cũng không có dáng người, chuyện này cũng không sao, dù sao vẻ đẹp tâm hồn cũng rất quan trọng, nhưng ngay cả vẻ đẹp tâm hồn nàng cũng không có, có thể nói là xấu toàn diện...

Trong những gia tộc công hầu môn đẳng hộ đối, không có người nào để ý nàng, dù sao thì có tư cách làm đám cưới với Tổng gia, bản thân cũng phải là danh môn vọng tộc, đám công tử ăn sung mặc sướng từ nhỏ này tự nhiên không muốn mình chịu tủi thân uất ức.

Chỉ có những gia tộc không môn đẳng hộ đối mới có thể vì leo lên cây đại thụ Tổng gia mà buông bỏ tôn nghiêm, nhưng người như vậy, Tổng gia lại chúng mắt...

Cho nên tình cảnh của Tổng Ngọc Trí rất xấu hổ, lúc này thật vất vả có một người đàn ông môn đẳng hộ đối, mà nàng lại để ý, lập tức sẽ bàn chuyện kết hôn, người nọ vừa quay đầu đã muốn bám váy Tiết Ngung

Nhi, khó trách nàng sẽ tức giận, loại chuyện này đổi thành ai cũng không chịu được...

Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, Tiết Ngung Nhi cũng không phải là không làm sai điều gì.

Nếu nàng có thể giữ mình trong sạch giống Linh m và Minh Hà công chúa, không trêu hoa ghẹo nguyệt, bên cạnh tự nhiên sẽ không có nhiều đàn ông quay chung quanh như vậy, sẽ không hấp dẫn người theo đuổi Tổng Ngọc Trí, cũng sẽ không có việc hôm nay...

Trà xanh, vốn đã là một loại tính cách sai lầm.

Trở lại Lâm phủ, một mình Lâm Tú đi vào phòng, đóng lại cửa phòng.

Hắn không làm gì cả, nhưng đột nhiên toàn thân bay lên, lơ lửng ở giữa không trung...

Ở trong phòng, Lâm Tú bay tới bay lui.

Tuy rằng trong quá trình này gặp không ít trở ngại, nhưng cuối cùng hắn cũng đã phục chế được năng lực của Tiết Ngung Nhi, hoàn thành giấc mộng biết bay của mình, không chỉ như vậy, càng quan trọng là đợi hắn thức tỉnh lần thứ năm, năng lực phi hành sẽ tiến hóa thành không chế đồ vật, cũng sẽ phát sinh lột xác về chất.

Chương 218: Thông báo (1)

Đến lúc đó, hắn có thể ngưng tụ vài cái cây lao mũi nhọn bằng băng, sau đó khống chế bằng năng lực khống chế đồ vật, giết người từ khoảng cách mấy chục trượng, bản thân lại ở nơi an toàn.

Cái này chỉ là một cách dùng đơn giản nhất của khống chế đồ vật, dị thuật sư có được năng lực khống chế đồ vật đều rất khó chơi, năng lực tự bảo vệ mình của bọn họ rất mạnh, có thể thao túng các loại vật thể, thậm chí là binh khí của kẻ địch, tiến hành công kích từ khoảng cách rất xa, một khi tình huống không đúng, cũng có thể lập tức bỏ chạy mất dạng, nếu đối phương không biết phi hành thì căn bản không đuổi kịp bọn họ.

Đương nhiên, năng lực này cũng không phải rất khó giải, cũng có rất nhiều năng lực khắc chế được.

Dị thuật hệ băng chính là một trong số đó, cũng là dị thuật có thể công kích từ phạm vi rất xa, năng lực khống chế của Linh m càng thêm ổn định, còn có thể đông lạnh đồ vật bị khống chế, cũng có thể làm bản thân dán chặt với mặt đất, nhờ vậy không bị ảnh hưởng bởi người sở hữu năng lực khống chế đồ vật.

Lôi đình của Lý Bách Chương cũng vậy, sau khi thức tỉnh nhiều lần, lực sát thương của lôi đình rất mạnh, lại có thể phóng thích từ xa, trong nháy mắt đánh chết một pháp sư khống chế vật thể là chuyện đơn giản.

Còn có hỏa diễm của Minh Hà công chúa, hỏa diễm vô hình vô chất, năng lực khổng chế vật phẩm không thể điều khiển, cho nên Tiết Ngung Nhi tương đối thâm trọng tứ mỹ Dị Thuật Viện, tam mỹ còn lại thì có hai người khắc chế nàng, về phần Tần Uyển, Lâm Tú còn chưa biết năng lực của nàng là gì.

Vô luận như thế nào, đã lấy được năng lực phi hành, Lâm Tú không cần mỗi ngày đều đi tới Dị Thuật Viện lấy lòng Tiết Ngung Nhi nữa.

Mỗi ngày ngoại trừ tu hành ra, hắn sẽ đến Thanh Lại ti để đi làm, chăm chỉ đến mức ngay cả đồng nghiệp ở Thanh Lại ti cũng thấy khó tin.

Gần đây trong sân Thanh Lại ti thường xuyên truyền đến tiếng chó sủa.

Từ lần trước biết được thủ đoạn phá án của Lâm Tú, Liễu Thanh Phong thật sự nuôi một con chó tại Thanh Lại ti, hơn nữa dạy bảo thỏa đáng, nếu nói ra các yêu cầu đơn giản như đứng nằm ngồi, con chó nhỏ màu đen này có thể chấp hành chuẩn xác.

Thật ra chó vốn là loại động vật thông minh gần gũi với con người, nếu chỉ là muốn chúng dưỡng thành thói quen đơn giản, ba năm ngày là có hiệu quả, nhưng muốn giống như Đại Hoàng, chấp hành chuẩn xác mọi mệnh lệnh phức tạp của Lâm Tú, thì không thể làm được thông qua huấn luyện.

Nhưng mà huấn luyện con chó này thêm một đoạn thời gian, ngày thường mang đi ra ngoài truy tìm hung thủ thì không có vấn đề, nó coi như là con chó cảnh sát đầu tiên của thế giới này.

Liều Thanh Phong bây giờ có thể nói là bội phục Lâm Tú sát đất, thường xuyên thỉnh giáo hần phương pháp huấn luyện chó, cái này cũng làm cho Lâm Tú có chút danh tiếng tại Thanh Lai ti, quan viên nha dịch đều biết, Lâm văn thư ở kho công văn có bản lĩnh phá án còn mạnh hơn Liều chủ sự ở đội bắt tội phạm truy nã, mỗi lần Liều chủ sự nhắc tới hần, vẻ mặt đều lộ ra sự kính nể.

Tại kho công văn, Trần chủ sự vui mừng nhìn Lâm Tú, nói: "Liều chủ sự trước kia không phục ai cả, không nghĩ tới người lại có thể làm cho hần tôn sùng như vậy, khó trách lang trung đại nhân lần trước từng nói muốn điều người đến đội truy bắt làm chủ sự, người làm việc tại kho công văn thật sự là nhân tài không được trọng dụng..."

Lâm Tú vội vàng nói: "Đừng đừng đừng, ta ở kho công văn cũng rất tốt, cha mẹ còn trông cậy ta làm việc ở vị trí này để dưỡng lão đó."

Làm việc tại kho công văn thật sự là công việc thích hợp để dưỡng lão, mỗi ngày ngồi ở trong phòng, uống trà tâm sự, cho dù là ngẫu nhiên cần ra ngoài cũng không có gì nguy hiểm, bổng lộc không tính là rất thấp so với công việc khác, đặt ở đời trước, thì chính là cán bộ công chức nhà nước, một đám người tranh nhau vỡ đầu cũng muốn vào làm.

Chủ sự đội truy bắt tội phạm thì khác.

Tuy rằng chức quan hơn một phẩm, nhưng là một công việc mang tính nguy hiểm, không có khả năng rảnh rỗi, nơi nào có vụ án thì phải nhanh chóng chạy tới nơi đó, tra án,

truy tìm hung thủ, công việc gì mệt mỏi đều phải lăn vào làm hết, lúc lang trung đại nhân bận rộn, còn phải phụ trách thăng đường thẩm án, lương tháng còn chỉ nhiều hơn năm lượng so với công việc ở kho công văn...

Tóm lại, chức vị này không thể sống nhàn rồi được, rất khác so với mong muốn của Lâm Tú.

Với hắn mà nói, chuyện quan trọng nhất vẫn là tu hành.

Lúc trước trong nhà bỏ ra rất nhiều bạc, lại sử dụng rất nhiều quan hệ mới giúp Lâm Tú tiến vào là để có công việc dưỡng lão, để hắn về sau không đến mức đói chết.

Chương 219: Thông báo (2)

Hiện tại mỗi ngày Lâm Tú đều kiểm được một đồng bạc, thật ra đã không cần kiểm com nhờ công việc này.

Nhưng không thể không nói, có một chức vị trong triều đình, nhiều lúc cần làm việc gì đó đều rất tiện lợi, cho nên Lâm Tú không định từ chức.

Dù sao lang trung đại nhân không quản lý hấn sát sao, tùy tiện làm chút việc là được nhận bổng lộc cũng tốt.

Vài lần khóa võ đạo sau, Tiết Ngung Nhi đều không đến, có một lần Lâm Tú nghe một bạn học nữ nói, Tiết Ngung Nhi đã thành công thông qua bài kiểm tra kết thúc khóa võ đạo, trong thời gian ngắn sẽ không đến Dị Thuật Viện nữa.

Xem ra chuyện của Tổng Ngọc Trí đã gây nên ảnh hưởng không nhỏ với nàng, mà xác thực chuyện này cũng làm cho khắp nơi trong Dị Thuật Viện nghị luận.

Tuy rằng sau đó đương sự ở phủ Trịnh Quốc Công đã làm sáng tỏ, hấn vốn không thích Tổng Ngọc Trí, nên có thể tự do yêu thích Tiết Ngung Nhi, nhưng mà đều là con cháu nhà quyền quý, Tiết Ngung Nhi bị Tổng Ngọc Trí bắt nạt một cách hung ác, còn thiếu chút nữa ăn tát, chung quy đây cũng là một chuyện rất mất mặt.

Mãi về sau, tiểu công gia Tổng gia tự mình tới Tiết phủ thay muội muội nói lời xin lỗi, chuyện này mới tính là lắng xuống.

Lúc Lâm Tú nhìn thấy Tiết Ngung Nhi lần nữa, thì hấn đang ở Tàng thư các Dị Thuật

Viện.

Hắn đang ngồi ở một góc mình hay ngồi, tay cầm một quyển 《 Dị thuật bách khoa toàn thư 》 đọc say sưa, trong quyển sách ghi lại mấy trăm loại năng lực dị thuật Thiên giai, làm cho Lâm Tú mở rộng tầm mắt, thế giới này vậy mà còn có năng lực đọc suy nghĩ của người khác, chỉ cần nhìn đôi mắt một người, là có thể biết trong lòng bọn họ đang nghĩ gì...

Cái này rất đáng sợ, nếu gặp được người biết thuật đọc suy nghĩ, bí mật lớn nhất của hắn chẳng phải là có nguy cơ bại lộ sao?

Biết được năng lực phục chế của hắn thì cũng thôi đi, nhưng thân phận người xuyên việt thì không thể để bất luận kẻ nào biết được.

Đương nhiên, xác suất gặp phải cũng không cao, thuật đọc suy nghĩ không phải suu hồn thuật, chỉ cần Lâm Tú không nghĩ tới, đối phương sẽ không thể biết được.

Trừ thuật đọc suy nghĩ, thế mà còn có năng lực "có thể nhìn thấu năng lực người khác", loại năng lực này không giống với dị thuật đôi mắt của Liễu Thanh Phong, tác dụng của nó chỉ có một, chính là liếc mắt một cái là nhìn thấu năng lực của dị thuật sư khác, bí mật của Lâm Tú ở trước mặt loại người này căn bản không có chỗ che thân.

Thế giới này quả nhiên vẫn rất nguy hiểm, khiếm tốn phát triển mới là con đường đúng đắn.

Lâm Tú đang đọc sách một cách mê mẩn thì Tiết Ngung Nhi đi vào từ bên ngoài, đến trước mặt Lâm Tú nói: "Lâm Tú, huynh đi với ta một chút, ta có việc muốn nói với huynh."

Tuy rằng sau khi có được năng lực của Tiết Ngung Nhi, nàng đã không còn tác dụng với mình, nhưng Lâm Tú vẫn đi cùng nàng ra khỏi Tầng thu các.

Trước khi đạt được thứ quý giá của người ta thì ân cần thăm hỏi, sau khi đạt được lại xa cách ngoài ngàn dặm, như vậy không khỏi quá mức xấu xa, ít nhất bề ngoài vẫn nên nể mặt một chút.

Điều làm Lâm Tú hơi cảm thấy bất ngờ là, trước kia ở Dịch Thuật Viện gặp được Tiết Ngung Nhi, bên cạnh nàng luôn rất đông đảo, không phải đám bạn thân là nữ, thì lại là đám người theo đuổi, hôm nay lại chỉ có một mình nàng.

Xem ra, chuyện Tổng Ngọc Trí lần trước đã làm cho nàng nhìn rõ sự thật.

Tiết Ngung Nhi đi ở phía trước Lâm Tú, cúi đầu không nói một lời, bất tri bất giác đã đi tới hồ nước phía sau học viện.

Cái hồ này được gọi là hồ uyên ương, là nơi các cặp đôi yêu nhau trong học viện nói chuyện tán tỉnh nhau, Lâm Tú và Tiết Ngung Nhi xuất hiện ở chỗ này, thực dễ dàng khiến cho người khác chú ý, thấy nàng vẫn đang bước đi không có mục đích, Lâm Tú chủ động đánh vỡ im lặng, hỏi: "Ngung Nhi cô nương, cô có chuyện gì muốn nói với ta sao?"

Tiết Ngung Nhi quay đầu nhìn Lâm Tú, hít sâu một hơi, tựa như đang cố gắng cổ vũ bản thân dũng cảm lên, sau đó ngẩng đầu nhìn Lâm Tú nói: "Lâm Tú, ta thích huynh, ta muốn được ở bên huynh!"

Hôm nay nàng mặc một bộ đồ hồng nhạt thêu hoa, lưng eo bó sát, bên dưới mặc quần lụa mỏng hồng nhạt, búi tóc đơn giản rũ xuống, hai bên đeo chuỗi ngọc đơn giản, khuyên tai hồ điệp Lâm Tú đưa cho nàng cũng được nàng đeo lên.

Nàng hôm nay trang điểm rất nhạt, nhưng hiển nhiên cũng đã tốn công một phen.

Tuy nàng là trà xanh, nhưng Lâm Tú không thể không thừa nhận, Tiết Ngung Nhi thật là một cô gái xinh đẹp, nàng chỉ cần đứng ở chỗ này, cũng có thể chiếm được trái tim của không ít đàn ông, tứ mỹ Dị Thuật Viện quả là danh bất hư truyền.

Chỉ tiếc, bề ngoài xinh đẹp, nội tâm lại xấu xí.

Nàng muốn trộm trái tim Lâm Tú, mục đích là làm nhục Triệu Linh Quân.

Chương 220: Thông báo (3)

Kỹ năng diễn xuất của nàng quá tốt, ngay cả người thấu hiểu sâu sắc tâm tư phụ nữ như Lâm Tú cũng không nhìn ra chút sơ hở nào.

Thì ra ngay cả chuyện thích một người cũng có thể diễn ra được.

Lâm Tú nhìn Tiết Ngung Nhi, nói: "Ngung Nhi cô nương, ta đã có vị hôn thê."

Ánh mắt Tiết Ngung Nhi vô cùng kiên định, nói: "Ta biết, nhưng mà Lâm Tú, vì sao Triệu Linh Quân rất ít khi về kinh đô, chẳng lẽ huynh không hiểu sao, nàng không muốn gặp huynh, không muốn thành hôn với huynh, kết hôn với người không yêu mình, cuộc sống của huynh sẽ không thể hạnh phúc..."

Lâm Tú thực đồng ý với lời nói của Tiết Ngung Nhi, hôn nhân là một chuyện trang trọng thần thánh, kết hôn với người mình không thích thì sao có thể hạnh phúc?

Nhưng mục đích của Tiết Ngung Nhi người cũng không hề đơn thuần...

Mấy ngày nay, Tiết Ngung Nhi vẫn luôn tự hỏi một chuyện.

Hoạn nạn mới thấy chân tình, lâu ngày mới thấy rõ lòng người, ai tốt với nàng, chỉ khi nàng thực sự gặp phải nguy hiểm, mới có thể nhìn ra được, mà người này chính là Lâm Tú.

Hắn thật sự quá tốt, tốt đến mức Tiết Ngung Nhi cảm thấy xấu hổ vì suy nghĩ ban đầu của mình, sao nàng có thể gây thương

tồn cho hần, sao có thể nhẫn tâm gây thương tổn cho hần?

Nàng không so đấu với Triệu Linh Quân nữa, nàng thừa nhận ở phương diện nào mình cũng kém hơn Triệu Linh Quân, nàng chỉ cần Lâm Tú.

Cho dù hần chỉ là con nhà Nhị đẳng bá, không môn đẳng hộ đối với Tiết gia, nhưng nàng sẽ khuyên cha mẹ, khuyên tổ phụ nhận hần, nàng thật sự rất thích Lâm Tú, muốn thức dậy cùng giường với hần mỗi ngày, cùng nhau ngắm nhìn mặt trời mọc, mặt trời lặn...

Dù sao Lâm Tú cũng lợi dụng Tiết Ngung Nhi, nên hần không muốn quá quyết tuyệt, nói: "Ngung Nhi cô nương, thật ra ta chỉ coi ngươi là bằng hữu..."

Tiết Ngung Nhi không tin tưởng: "Huynh gạt ta, nếu huynh chỉ coi ta là bằng hữu, tại sao lại tặng ta khuyên tai quý trọng như vậy, tại sao lại đắc tội Tổng Ngọc Trí vì ta, huynh nói như vậy là vì hôn ước với Triệu Linh Quân đúng không?"

Lâm Tú nhìn Tiết Ngung Nhi, thở dài nói: "Ngung Nhi cô nương, có gì cứ phải như vậy?"

Tiết Ngung Nhi không nghe ra câu nói của Lâm Tú ý ở ngoài lời, ra vẻ chờ mong nhìn Lâm Tú, nói: "Chỉ là hôn ước mà thôi, còn chưa thành hôn, có thể giải trừ!"

Lâm Tú lộ vẻ mặt bình tĩnh nhìn Tiết Ngung Nhi, hỏi: "Ngung Nhi cô nương, ngươi thật sự muốn ta nói rõ ràng sao?"

Tiết Ngung Nhi ngẩn ra một chút, hỏi: "Cái gì, nói rõ ràng cái gì..."

Lâm Tú thở nhẹ một hơi, nói: "Ngay từ đầu người tiếp cận ta là vì làm nhục Triệu Linh Quân, để hôn phu của Triệu Linh Quân thích người, sau đó lại vô tình vứt bỏ hẳn, cái này không phải là nỗi nhục lớn nhất với Triệu Linh Quân sao?"

Khuôn mặt Tiết Ngung Nhi vốn có chút đỏ hồng, bây giờ lập tức biến thành trắng bệch.

Khuôn mặt nàng hơi co quắp nhìn Lâm Tú, lắc đầu nói: "Không có, ta không có..."

Lâm Tú lắc đầu, tiếp tục nói: "Ngung Nhi cô nương hẳn là cảm thấy ta rất ngốc đúng không, cảm giác đùa giỡn người khác trong lòng bàn tay có phải rất vui vẻ không, ngay từ đầu, ta là con mồi của người, tựa như những người theo đuổi bên cạnh người..."

"Không, không phải, không phải như thế..."

"Kỹ năng diễn xuất của Ngung Nhi cô nương rất tốt, nói thật, biểu hiện vừa rồi của người làm ta cũng suýt nữa tin tưởng..."

...

Lâm Tú dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn Tiết Ngung Nhi, nói: "Tiết Ngung Nhi, từ giờ trở đi, chúng ta không còn là bằng hữu."

Thân thể Tiết Ngung Nhi run rẩy, trên khuôn mặt trắng bệch không có màu máu, môi run run, lại không nói nên lời.

Nàng đứng ở bên hồ, thân thể run nhè nhẹ, nước mắt không nhịn được chảy xuống.

Nàng muốn giải thích với Lâm Tú, ban đầu đúng là nàng thực sự nghĩ như vậy, nhưng sau đó mới phát hiện, nàng đã thích Lâm Tú mất rồi, nàng thích được nói chuyện với

hắn, thích lễ vật của hắn, thích cảm giác được ở chung với hắn...

Nhưng giờ phút này, yết hầu của nàng cứng lại, không thể nói ra một chữ nào.

Sau khi Lâm Tú làm rõ mọi chuyện với Tiết Ngung Nhi thì xoay người rời đi, hắn không thể không thừa nhận, kỹ năng diễn xuất của Tiết Ngung Nhi quá tốt, sắc mặt nói tái nhợt là tái nhợt, nước mắt muốn rơi là rơi, nếu như đi làm ngôi sao, kỹ năng diễn xuất này đã đủ để bỏ xa các thần tượng phái lưu lượng, các loại cúp Bách Hoa Thuởng, Kim Ưng Thuởng, Bạch Ngọc Lan Thuởng, ùn ùn kéo tới.

Tâm tư của Tiết Ngung Nhi, trước kia Lâm Tú có thể làm bộ như không biết, hiện tại thì không cần phải tiếp tục diễn xuất.

Bởi vì trận chiến giữa hai người đã phân ra thắng bại.

Nàng thua.

Lâm Tú đi được mấy chục bước, thấy được một bóng người.

Triệu Linh m đứng ở nơi đó, hỏi: "Tiết Ngung Nhi nói cái gì với ngươi?"

Lâm Tú đáp: "Nàng ta nói nàng ta thích ta, muốn ở bên ta."

Triệu Linh m hỏi: "Ngươi đáp ứng rồi sao?"

Lâm Tú lắc đầu: "Ta đã cự tuyệt."

Chương 221: Nghiệp chương (1)

Việc hôm nay làm cho Triệu Linh m rất bất ngờ, nàng nghĩ với bản tính háo sắc của Lâm Tú, sao có thể cự tuyệt Tiết Ngung Nhi quyết đoán rõ ràng như thế, thậm chí quyết đoán đến mức có chút vô tình.

Đừng nói là người háo sắc, cho dù là đàn ông bình thường, cũng không mấy ai ngăn cản được thế công của Tiết Ngung Nhi.

Đương nhiên, Tiết Ngung Nhi thổ lộ vốn không có ý tốt, Lâm Tú cự tuyệt là tốt nhất.

Lâm Tú liếc nhìn Triệu Linh m một cái, nhìn ra được vẻ mặt khác thường của nàng, hỏi: "Không phải người kêu ta không nên trêu chọc nàng ta sao, ta đã nói rõ ràng với nàng ta rồi, từ giờ trở đi, ta và nàng ta không còn quan hệ gì, người cũng không cần nghi thần nghi quỷ nữa."

Triệu Linh m tức giận nói: "Ai nghi thần nghi quỷ..."

Lâm Tú nói: "Chó."

Triệu Linh m lộ vẻ giận dữ, nhưng rất nhanh đã đổi thành mỉm cười, nhìn Lâm Tú nói: "Đi, ta đưa người đi phòng tu hành của ta, thuận tiện dạy người một ít kiến thức mới..."

Lâm Tú và Triệu Linh m dần dần đi xa, bên hồ Uyên Ương, Tiết Ngung Nhi vẫn còn kinh ngạc đứng ở nơi đó.

Nội tâm của nàng trống trải, giống như có người dùng dao cắt xuống một miếng, nàng đứng một mình ở bên hồ, bầu trời, mây trắng, hồ nước, mặt cỏ, người qua đường...

tất cả mọi thứ xung quanh giống như đều đang dần cách xa nàng, cuối cùng chỉ còn nàng lẻ loi một mình.

Ngay vừa rồi, nàng mất đi toàn bộ thế giới.

Khi Lâm Tú lần nữa nghe được tin tức về Tiết Ngung Nhi thì đã là ba ngày sau.

Nàng tốt nghiệp sớm, rời khỏi Dị Thuật Viện.

Học sinh Dị Thuật Viện sẽ học tập ở viện ba đến năm năm, sau đó một bộ phận trong bọn họ sẽ được triều đình nhìn trúng, đưa tới dị thuật ti, đại bộ phận sẽ trở lại quê quán, giữ chức tại ti trạm dị thuật ở địa phương, không nói đại phú đại quý, nhưng tối thiểu cũng là cả đời không lo áo cơm.

Số rất ít người có thiên phú xuất chúng nhất như Linh m có thể tiếp tục ở lại trong viện, hưởng thụ tất cả tài nguyên của học viện, bởi vì bọn họ là tương lai của Đại Hạ.

Tiết Ngung Nhi ba năm trước đây đã đến Dị Thuật Viện, vốn rời khỏi nơi này cũng là thực bình thường, nhưng hiện tại viện mới mở được hai tháng, còn hơn nửa năm nữa nàng mới tốt nghiệp, nàng lại bỗng nhiên rời đi, chuyện này không khỏi có chút kỳ quái.

Đám học sinh đều đang đồn đại, vì chuyện lần trước với Tổng Ngọc Trí nên Tiết Ngung Nhi cảm thấy mất mặt, không còn mặt mũi ở lại Dị Thuật Viện cho nên mới rời khỏi, loại lời đồn này cũng tương đối hợp lý.

Đám quyền quý Vương Đô đều rất coi trọng mặt mũi, Tiết Ngung Nhi bị làm nhục trước mặt nhiều người như vậy, bị Tổng Ngọc Trí chặn ở cửa cung, thiếu chút nữa còn bị tát trúng, có thể nói là mất hết mặt mũi, đi nơi nào cũng bị người ta nghị luận sau lưng, đổi thành người khác, chỉ sợ đã không còn mặt mũi xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhưng Lâm Tú biết không phải như thế.

Lần trước hấn gặp Tiết Ngung Nhi, nàng không có vẻ gì là bị Tổng Ngọc Trí ảnh hưởng nhiều lắm, chẳng lẽ là bởi vì hấn?

Trên thực tế, Lâm Tú từng đoán sau khi bị vạch trần tâm tư, biểu hiện của Tiết Ngung Nhi sẽ là thất kinh, thở hỗn hển, then quá thành giận, nhưng về sau nàng lại không có biểu hiện nào giống vậy.

Lâm Tú nói xong những lời kia là rời khỏi, không biết phản ứng tiếp theo của Tiết Ngung Nhi là gì.

Khi lên lớp khóa võ đạo, ở rất xa hấn cũng nghe được vài bạn học nữ đang thảo luận, mà đám học sinh nam lại liên tục chửi rủa Tổng Ngọc Trí, nếu không vì người đàn bà chanh chua kia, Ngung Nhi cô nương sẽ không rời khỏi học viện, ít nhất mỗi lần lên học khóa võ đạo, bọn họ còn có thể nhìn thấy nàng.

Đương nhiên, bọn họ cũng chỉ dám âm thầm mắng, Tổng gia quyền thế ngập trời, ngay cả Tiết gia cũng phải nhường nhịn, huống chi là bọn hấn.

Lý Bách Chương đi đến trước mặt Lâm Tú, vô cùng tiếc nuối nói: "Ngung Nhi cô nương đi

rồi, tứ mỹ Dị Thuật Viện về sau chỉ còn tam mỹ, khóa võ đạo cũng trở nên mất đi màu sắc, không đi cũng được...”

Lời nói của Lý Bách Chương, Lâm Tú thực tán đồng.

Tiết Ngung Nhi chính là cảnh sắc đẹp nhất khóa võ đạo, nàng đi rồi, toàn bộ nam sinh đều ủ rũ cau mày, lúc luyện tập, không có một chút biểu hiện hứng thú nào.

Lý Bách Chương bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, nhìn về phía Lâm Tú hỏi: “Nghe nói người vì Ngung Nhi cô nương mà đắc tội Tổng Ngọc Trí, đó là một người điên, người cẩn thận một chút, chuyện gì nàng cũng dám làm...”

Nói đến việc này, vẻ mặt hắn lại biến thành nghi hoặc, hỏi: “Gần đây không phải Ngung Nhi cô nương luôn theo đuổi người mãnh liệt sao, tại sao nàng lại bỗng nhiên buông tha?”

Đối với Lý Bách Chương, Lâm Tú cảm thấy không cần giấu diếm chuyện này, hắn nói: “Ta đã làm rõ ràng mọi chuyện với nàng.”

Chương 222: Nghiệp chương (2)

Lý Bách Chương ngẩn ra một chút, hỏi: "Làm rõ cái gì?"

Lâm Tú lạnh nhạt đáp: "Hôm đó nàng thổ lộ tình cảm với ta, ta nói với nàng, ta đã biết mục đích của nàng khi tiếp cận, đó là vì làm nhục Triệu Linh Quân, chúng ta hiện tại đã không còn quan hệ gì."

Lý Bách Chương rớt cuộc ý thức được cái gì, ánh mắt nhìn phía Lâm Tú lộ vẻ khiếp sợ: "Người thật hung ác..."

Lâm Tú liếc mắt nhìn hắn: "Là Tiết Ngung Nhi lòng mang ý xấu, nếu nói hung ác thì cũng phải là nàng hung ác."

Lý Bách Chương lắc đầu: "Nàng tiếp cận người với mục đích không đơn thuần, nhưng thủ đoạn của nàng không cao minh bằng người, người gây ông đập lưng ông, trước tiên để Tiết Ngung Nhi thích người, sau đó lại cự tuyệt nàng, chẳng phải là hung ác giống nàng sao?"

Lâm Tú phối hợp với Tiết Ngung Nhi tự nhiên là vì phục chế năng lực của nàng, Tiết Ngung Nhi muốn tán đổ hắn, đương nhiên phải làm bộ như thích hắn, đơn giản là kỹ năng diễn xuất tốt mà thôi.

Về phần Lâm Tú, hắn thật đúng là không nghĩ tới gây ông đập lưng ông.

Với hắn, cái gì cũng có thể lừa, chỉ có tình cảm là không thể.

Hắn chỉ nói: "Chẳng lẽ người không nhìn ra được Tiết Ngung Nhi vẫn luôn giả vờ sao?"

Lý Bách Chương lắc lắc đầu, nói: "Ta nhìn không ra, ta chỉ thấy Ngung Nhi cô nương

thật sự thích người.”

Lâm Tú nghe vậy thì sùng sốt.

Lâm Tú rất tín nhiệm ánh mắt của Lý Bách Chương, ngay cả hắn cũng nói như vậy - chẳng lẽ thật sự là trong nhà chùa tổ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê?

Hắn vốn cho rằng, Tiết Ngung Nhi tiếp cận hắn, làm tất cả mọi chuyện đều là nguy trang, là để hắn yêu nàng, cho nên mặc dù là Tiết Ngung Nhi thổ lộ tình cảm, hắn cũng chỉ cảm thấy đây là kế hoạch của Tiết Ngung Nhi, căn bản không cảm thấy Tiết Ngung Nhi thật sự thích hắn.

Chẳng lẽ những gì nàng nói ngày đó đều là thật?

Lý Bách Chương nghi hoặc nhìn Lâm Tú, hỏi: “Nếu người không muốn dùng chiêu chiêu gạt ông đập lung ông, tại sao lúc trước phối hợp với nàng như vậy?”

Tự nhiên Lâm Tú không thể nói cho Lý Bách Chương biết mục đích thật sự của mình, thuận miệng nói: “Ta chỉ là muốn nhìn xem nàng có thủ đoạn gì mà thôi... người thật sự cảm thấy nàng thích ta sao?”

Lý Bách Chương nhìn hắn một cái: “Cái này rất khó tin sao, người có bề ngoài tuấn tú, hiểu rõ tâm tư con gái, gia thế cũng không tệ, quan trọng nhất là đáng người tốt như vậy, trong học viện không biết có bao nhiêu cô gái thương thầm người, nếu không phải vì vị hôn phu Triệu cô nương kia, các nàng đã sớm xông tới ăn tươi nuốt sống người, nếu ta là các nàng...”

Lâm Tú lâm vào im lặng thật lâu.

Hắn chỉ là trong nhà chùa tở, ngoài ngõ đã tường, tâm tư của con gái, mấy ai hiểu rõ hơn hắn chứ?

Cẩn thận nhớ lại, lúc này Lâm Tú mới ý thức được, ánh mắt Tiết Ngung Nhi nhìn hắn mấy ngày nay ẩn chứa tình ý dạt dào, cảm xúc lúc nói những lời kia, cũng không phải trà xanh lòng dạ kín đáo có thể nói ra.

Khó trách hắn cảm thấy kỹ năng diễn xuất của Tiết Ngung Nhi thực tốt, thậm chí suýt nữa lừa được hắn, bởi vì đó căn bản là sự thật.

Chuyện này hình như có chút phiền phức rồi.

Kinh nghiệm trong chuyện tình cảm của hắn vô cùng phong phú, nhưng hắn rất rõ ràng, các cô gái ở cùng một chỗ với hắn, hoặc là coi trọng tiền của hắn, hoặc là ham muốn nhan sắc của hắn, vô luận là Lâm Tú hay các nàng, đều không tồn tại tình yêu, có chỉ đáp ứng nhu cầu của nhau.

Khi gặp được những cô gái nội tâm đơn thuần, tràn đầy mơ mộng đối với tình yêu, Lâm Tú đều sẽ trốn rất xa.

Không phải sợ chịu trách nhiệm.

Mà là hắn không xứng.

Mục đích Tiết Ngung Nhi tiếp cận hắn lúc đầu xác thực không đơn thuần, nhưng nếu nàng thật sự thích mình, vô luận ban đầu nàng có mục đích gì đều không quan trọng.

Giờ khắc này, Lâm Tú đã hiểu được ánh mắt khi đó của Tiết Ngung Nhi.

Ban đầu trong ánh mắt tràn ngập ánh sáng.

Nhưng khi Lâm Tú nói ra những lời kia, vầng ánh sáng đó đã tắt lịm.

Hắn làm tổn thương trái tim của một cô gái.

Một cô gái thật lòng thích hắn.

Lý Bách Chương nhìn thấy Lâm Tú lâm vào im lặng, hỏi: "Làm sao vậy?"

Lâm Tú thở dài, nói: "Nghịch chướng..."

Nợ tiền dễ trả, nợ tình khó phai.

Nếu mọi người đều chỉ là chơi đùa với nhau, như vậy không ai cần chịu trách nhiệm, nhưng khi có một người thật lòng, chuyện này sẽ hoàn toàn khác biệt.

Nếu nói nội tâm hắn mềm thì đúng, nói cứng cũng không sai, nếu Tiết Ngung Nhi chỉ là vì làm nhục Triệu Linh Quân, Lâm Tú có thể không lưu tình với nàng chút nào, nhưng hắn không thể làm được chuyện thoải mái gây thương tổn trái tim của một cô gái thích hắn...

Tiết phủ.

Hơn mười người đàn ông chen chúc nhau trong một cái sân nhỏ, đối mặt cửa phòng đóng chặt, tất cả đều nhíu mày khổ sở.

Chương 223: Nghiệp chương (3)

Những người này có già có trẻ, không biết qua bao lâu, một người trung niên bước tới trước cửa, nhẹ nhàng gõ vang, nhỏ giọng nói: "Ngung Nhi, cho dù trong lòng người khó chịu thì cũng nên đi ra ngoài ăn cơm, thúc thúc bá bá và gia gia đều đang lo lắng cho người..."

Tiết gia sinh rất nhiều con trai, lão Quốc Công có bốn người con trai, ở đời thứ ba trong phủ đã có mấy chục, lại chỉ có một mình Tiết Ngung Nhi là con gái, tự nhiên từ nhỏ đến lớn người trong nhà đều che chở thương yêu nàng, không đành lòng để nàng chịu một chút tủi thân uất ức nào.

Hôm nay, bảo bối duy nhất của Tiết gia đã nhốt mình trong phòng ba ngày, trọn vẹn ba ngày, không ăn cơm uống nước, làm trên dưới Tiết phủ đều tràn ngập lo lắng.

"Phế vật, đều là phế vật!"

Lão Quốc Công lộ vẻ mặt giận dữ, chỉ vào bốn con trai đứng ở trong sân, nói: "Bốn tên phế vật, nếu các người có thể cố gắng một chút, Tiết gia ta đã không bị Tổng gia lấn trên đầu trên cổ!"

Bốn người chịu răn dạy, nhưng không dám cãi lại, chỉ là nhìn đám tiểu bối bên cạnh, nín trong bụng cơn giận dữ.

Đội phụ thân đại nhân đi rồi, bọn họ lập tức túm lấy đám con mình, đánh cho một trận, vừa đánh vừa tức giận mắng.

"Hơn hai mươi tuổi mà còn không thể bảo vệ được muội muội!"

"Tại sao ta lại sinh ra đám phế vật như các ngươi chứ!"

"Sớm biết vậy năm đó ta đã bắn vào tường!"

...

Thiên kim Tiết gia bị người Tổng gia bắt nạt, chịu đựng tủi thân uất ức, cho nên đóng cửa giấu mình trong phòng, chỉ là quyền thế Tổng gia không nhỏ, mặc dù là Tiết gia cũng không thể chống lại, dù người Tiết gia phần nộ muốn muốn giết người, nhưng món nợ này cũng chỉ có thể tạm thời nhẫn nhịn.

Tiết lão Quốc Công rời khỏi sân nhỏ, rất nhanh đã triệu tập bốn người con trai.

Sắc mặt lão Quốc Công xanh mét, nói: "Mấy ngày kế tiếp các ngươi trông nhà cho lão phu, lão phu muốn bế quan, không đột phá Thiên giai tuyệt đối không xuất quan, chờ lão phu xuất quan sẽ tự mình đi Tổng gia báo thù cho Ngung Nhi!"

Ba mươi năm trước, thực lực của Tiết lão Quốc Công đã đạt tới Địa giai thượng cảnh, chỉ là vẫn không thể đột phá cảnh giới Thiên giai.

Tổng gia nhờ có một vị Thiên giai tọa trấn mới có được quyền thế hôm nay, một khi lão Quốc Công đột phá Thiên giai, Tiết gia nhất định cũng sẽ thăng lên thành Nhị đẳng công, đến lúc đó, hai nhà Tiết Tổng có thể ngồi ngang hàng.

Cháu gái bảo bối bị bắt nạt, lão Quốc Công tức giận đến cực điểm, rất nhanh đã tuyên bố bế quan, không gặp khách lạ.

Trên dưới Tiết phủ khi nhắc tới Tổng gia đều nghiêng răng nghiêng lợi.

Mà lúc này, Tiết Ngung Nhi đang ngây người ngồi ở trong phòng, tay nàng cầm một đôi khuyên tai tinh xảo, đó là Lâm Tú tặng cho nàng, nhìn thấy đôi khuyên tai này, lời nói ngày đó của Lâm Tú lại vang lên bên tai nàng.

"Ngay từ đầu người tiếp cận ta, là vì làm nhục Triệu Linh Quân..."

"Ngung Nhi cô nương hẳn là cảm thấy ta rất ngốc đúng không, cảm giác đùa giỡn người khác trong lòng bàn tay có phải rất vui không..."

"Tiết Ngung Nhi, từ giờ trở đi, chúng ta không còn là bằng hữu."

...

Từng câu từng chữ quanh quẩn ở bên tai Tiết Ngung Nhi, mỗi khi vang lên một lần, lòng của nàng sẽ đau đớn thêm một lần, nàng không hận Lâm Tú, chỉ hận mình.

Vì sao lại xấu xa như vậy, vì sao ban đầu lại có suy nghĩ như vậy...

Nàng là đồ hư hỏng, tất cả đều là ông trời trừng phạt, nàng bị như vậy là đáng đời.

Hai hàng lệ chảy xuống khỏi đôi mắt Tiết Ngung Nhi, nàng chậm rãi ôm khuyên tai ở trước ngực, trong lòng vô cùng đau đớn, làm ra chuyện này, nàng đã không còn mặt mũi đối mặt Lâm Tú...

Nhưng nàng thật sự rất muốn, rất muốn gặp lại hắn...

Nàng cúi đầu, thanh âm nức nở, thấp giọng nói: "Lâm Tú, người có thể nói cho ta biết rốt cục người dùng bùa mê thuốc lú gì trên người ta không, thế mà có thể khiến ta

nghĩ đến người trọn vẹn mười hai canh giờ một ngày, ngay cả nằm mơ cũng là mơ về người...”

Buổi học cuối cùng của lớp võ đạo là khảo hạch thành quả tu hành mấy tháng qua của học sinh.

Trải qua mấy tháng luyện tập, cùng với sự chỉ dẫn của giáo tập, đoán chừng có một nửa học sinh, đều thuận lợi dẫn khí thành công, từ nay về sau bước vào cánh cửa võ đạo, còn có một nửa, tuy không thể dẫn khí thành công, nhưng tổ chất thân thể cũng được tăng lên trên diện rộng, thuận lợi thông qua khảo hạch.

Chương trình học của Dịch Thuật Viện, vốn dĩ vì để tăng lên các loại năng lực của nhóm học sinh, nên sẽ không thiết kế trở ngại quá lớn trong khảo hạch thăng cấp của học sinh.

Đối với Lâm Tú mà nói, tác dụng của lớp võ đạo đối với hắn, thật ra cũng không có nhiều.

Hắn dẫn khí là ở bên ngoài, mà thu hoạch lớn nhất của lớp võ đạo với hắn, hắn là năng lực của Tiết Ngung Nhi.

Chương 224: Dạ yến hoàng cung (1)

Nhớ đến Tiết Ngung Nhi, trong lòng Lâm Tú lại có chút áy náy, nếu như trong lòng nàng vẫn có ý đồ xấu, vậy thì thôi đi, cho dù hẳn có bày kế Tiết Ngung Nhi, cũng là bản thân nàng xứng đáng.

Nhưng chuyện tình cảm, sợ nhất chính là hai chữ "chân thật".

Hắn thương tổn một người thật sự thích hắn, là sự thật không thể trốn tránh, thậm chí Tiết Ngung Nhi còn bởi vì thế mà rời khỏi Dịch Thuật Viện, đây là điều khiến cho Lâm Tú có cảm giác mình có tội phụ bạc.

Hắn muốn giáp mặt nói chuyện với Tiết Ngung Nhi, nhưng nghe nói nàng vẫn luôn ở trong Tiết phủ, ngay cả bạn thân nhất cũng không gặp, Lâm Tú cũng không có cơ hội.

Lý Bách Chương nhìn ra được tâm sự của Lâm Tú, vỗ vỗ bờ vai, nói: "Qua mấy ngày nữa, là thọ đản của Thái Hoàng Thái Hậu, đến lúc đó, tất cả quyền quý Vương Đô đều đến, tất cả phải tiến cung để chúc thọ cho lão nhân gia, hẳn là Ngung Nhi cô nương cũng sẽ đi, nếu như vận khí tốt, hẳn là ngươi sẽ có thể gặp được nàng..."

Sau khi Lâm Tú về nhà, cũng nghe đến chuyện thọ đản của Thái Hoàng Thái Hậu.

Thái Hoàng Thái Hậu là tổ mẫu của đương kim bệ hạ, sau khi tiên đế mất, không lâu sau tiên Hoàng Hậu cũng đi theo tiên đế, bởi vậy Đại Hạ không có Thái Hậu, nhưng thân thể của Thái Hoàng Thái Hậu vẫn khỏe mạnh, địa vị ở trong cung rất cao.

Lâm Tú rất quen thuộc với hậu cung, nhưng chưa từng gặp Thái Hoàng Thái Hậu, là bởi vì lão nhân gia càng không chịu được nóng, khi thời tiết còn chưa nóng lên, bệ hạ đã đưa bà đến hành cung Ly Sơn nghỉ hè rồi.

Đương kim bệ hạ thừa hành đạo hiếu, lần này Thái Hoàng Thái Hậu đại thọ tám mươi, hấn ở trong cung đại yến quần thần quyền quý, vì Thái Hoàng Thái Hậu cầu phúc kỳ thọ, đến lúc đó quan viên ngũ phẩm trở lên ở trong triều, cùng với tất cả quyền quý Vương Đô, đều phải tiến cung chúc thọ cho lão nhân gia bà.

Hôm nay, ở phủ Lâm Tú đã nhận được thông báo trong cung.

Ba ngày sau, dạ yến của hoàng cung, một nhà ba người đều phải có mặt, điều khác biệt là Lâm Tú và Bình An bá ở trong cung, Bình An bá phu nhân ở phía hậu cung, yến hội cỡ lớn của hoàng cung, nam nhân và nữ quyền đều tách ra như thế.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Lâm Tú cùng với mẫu thân đi lên phố, chuẩn bị thọ lễ cho Thái Hoàng Thái Hậu, Tôn Đại Lực và A Nguyệt cũng đi theo bên cạnh bọn họ.

Đại thọ Thái Hoàng Thái Hậu, đương nhiên nhóm quyền quý không thể tay không tiến cung, cũng may Lâm gia chỉ là cửa nhỏ nhà nghèo, thọ lễ này cũng không cần phải quá nhiều quý trọng, lễ vật mấy chục một hai trăm lượng bạc, có tâm ý tứ một chút là được.

Nếu thọ yến của Thái Hoàng Thái Hậu, mọi người đều phải dâng hậu lễ, vậy thì có không ít quan viên nghèo khó trong triều phải đập nồi bán sắt.

Trong một cửa hàng châu báu ở Đông Thành, Bình An bá phu nhân nhìn trúng một bức tượng Quan m bằng vàng ròng, chuông quây chào giá năm trăm lượng bạc, nàng trả giá ba trăm lượng, hai người giằng co một lát.

Lúc này, bỗng nhiên từ hậu đường của cửa hàng, có một bóng người đi ra.

Đó là một người trung niên, lúc đầu khi hắn nhìn thấy Lâm Tú, đầu tiên là ngẩn ra một chút, sau đó trong mắt hiện ra vẻ vừa ngạc nhiên lẫn vui mừng, bước nhanh lên trước, nói: "Lâm đại nhân, lần trước ngài đi gấp, nhà chúng ta vẫn chưa cảm tạ ngài cho tốt, hôm nay ta thiết yến ở Trích Nguyệt Lâu, mời ngài nhất định phải đến cho ta chút hân diện!"

Người trung niên này Lâm Tú quen, không lâu lúc trước, hắn còn từ trong tay Trần viên ngoại kiếm được một món buôn bán lời một ngàn lượng bạc.

Khi đó con của hắn ta bị người khác bắt đi, Lâm Tú bảo Đại Hoàng gọi chó lưu lạc của toàn thành đến hỗ trợ, mới tìm được con của hắn ta về.

Lâm Tú cười cười, nói: "Trần viên ngoại đã đưa tiền thù lao, ăn cơm thì không cần nữa, hôm nay bản quan còn có chút chuyện."

Thấy Lâm Tú cự tuyệt, trên mặt Trần viên ngoại lộ ra vẻ đáng tiếc, nhưng lại nghĩ tới cái gì đó, hắn nhìn về phía Bình An bá phu nhân đứng ở một bên, hỏi: "Vị phu nhân này là..."

Lâm Tú nói: "Đây là gia mẫu."

Trần viên ngoại nhìn tượng Quan m trong tay bà, sau đó nói: "Nếu như phu nhân

thích tượng Quan m này, vật này sẽ tặng cho phu nhân, coi như là một chút tâm ý của tại hạ...”

Năm trăm lượng đối với Lâm gia mà nói, không tính là cái gì, nhưng Trần viên ngoại nói cái gì cũng không nhận, còn nói nếu như không có Lâm Tú, lần trước hấn ta sẽ tổn thất một vạn lượng, nhất định phải tặng tượng Quan m này cho hấn...

Đi ra khỏi cửa hàng châu báu này, Bình An bá phu nhân kinh ngạc nói: “Con từ đâu kết giao được những bằng hữu này vậy?”

Lâm Tú giải thích đơn giản nói: “Lúc trước con trùng hợp giúp hấn ta một việc.”

Chương 225: Dạ yến hoàng cung (2)

Chu Quân cũng không hỏi kỹ, con trai bây giờ khác biệt rất lớn với lúc trước, trước kia hẳn chỉ biết ở trong nhà, ngay cả một bằng hữu cũng không có, từ sau khi bị vắn thạch đập hôn mê, thì giống như là mở ra điểm mấu chốt vậy, Trần chủ sự nói nhân duyên của hắn ở Thanh Lại tỉ rất tốt, trong cung cũng thường xuyên triệu hắn vào, đến đi ra ngoài mua lễ vật cho Thái Hoàng Thái Hậu cũng có thể gặp được bằng hữu hào phóng như thế...

Nhìn thấy sự biến hóa này của con trai, bà thật sự rất vui mừng.

Bốn người đi ra khỏi cửa hàng, trùng hợp có hai người từ phía đối diện đi đến.

Hai người này Lâm Tú đều quen, một người là Tiết Ngung Nhi, một người khác là bạn thân của nàng Trần Bội Bội.

Nhiều ngày không gặp, Lâm Tú không ngờ được lại gặp được nàng ở đây, đúng lúc hắn không biết nên mở miệng như thế nào, Tiết Ngung Nhi cũng nhìn thấy hắn, tiếp đó bỗng nhiên sắc mặt trắng bệch, ánh mắt cũng tràn đầy vẻ thất kinh, ngay sau đó lôi kéo tay Trần Bội Bội, chạy trốn khỏi con phố này...

Chỉ nhìn thấy một ánh mắt của Tiết Ngung Nhi, Lâm Tú cũng hiểu rõ lòng nàng.

Quả nhiên...

Nghiệp chướng.

Ngắn ngủi mấy ngày không gặp, nhìn trông cả người của nàng đều tiêu tụy hao gầy đi

không ít, nguyên nhân ở phía sau, đương nhiên không cần nhiều lời.

Trong lòng Lâm Tú thầm nghĩ, chuyện hấn sợ nhất, quả nhiên vẫn đã xảy ra.

Mà lúc này, ở một góc tường phía trước, Trần Bội Bội khó hiểu nhìn Tiết Ngung Nhi, nghi hoặc hỏi: "Ngung Nhi, người chạy cái gì, đó không phải là Lâm Tú sao, đúng rồi, người câu dẫn hấn thế nào rồi, ta muốn nhanh chóng nhìn thấy Triệu Linh Quân xấu mặt trước mặt người..."

Khi Trần Bội Bội nói những lời này, sắc mặt Tiết Ngung Nhi càng thêm tái nhợt, nàng nhìn Trần Bội Bội khẩn cầu, nói: "Đừng nói nữa, đừng nói nữa được không..."

Cuối cùng Trần Bội Bội cũng phát hiện sự khác thường của nàng, lo lắng hỏi: "Ngung Nhi, người làm sao vậy, nhìn người rất không đúng..."

Tiết Ngung Nhi lệ rơi đầu mặt, ôm Trần Bội Bội, nức nở nói: "Ta, ta là một nữ nhân xấu, ta không xứng với hấn..."

...

Đã nhiều ngày, bởi vì thọ đàn của Thái Hoàng Thái Hậu, cả nước cùng vui mừng, lệnh giới nghiêm của Vương Đô cũng tạm thời hủy bỏ.

Vốn dĩ vừa đến buổi tối, trong thành đã trở nên rất im lặng, thời gian giới nghiêm không được đi lại trên đường, bắt được sẽ bị trượng hình.

Nhưng bắt đầu từ ba ngày trước, sau khi màn đêm buông xuống, Vương Đô mới chính thức náo nhiệt lên, cửa hàng trên phố trắng đêm không đóng cửa, gánh hàng rong

nối thành một mảnh kéo dài không dứt, các bách tính khó có cơ hội đi ra ngoài hoạt động buổi tối, người trên đường nhộn nhịp, ngay cả chỗ đặt chân cũng không có.

Đông Thành là khu vực ở gần hoàng cung, những người ở đây đều là quan to hiển quý, hôm nay cũng là xe ngựa không dứt, từng chiếc xe ngựa, kiệu, dừng ở cửa cung, quyền quý quan viên một thân quý khí từ trên xe trong kiệu đi xuống, đi về phía cửa cung.

Hôm nay, các cung nữ hoạn quan của Thượng Lễ ti đều đi đến cửa cung, lễ vật mà các quan viên quyền quý mang đến, đều để lại ở đây, đăng ký tạo danh sách, ngoại trừ có một số ít lễ vật của quyền quý đỉnh cấp phải dâng hiến trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu, thì lễ vật của mọi người đều không được cho phép mang tiến cung.

Cửa cung, đầu tiên Lâm Tú dâng bái thiếp của phủ Bình An bá lên, sau đó đưa hộp gấm đựng tượng Quan m, sau khi cung nữ hoạn quan kiểm tra, thì đăng ký vào trong danh sách, tiếp đó có hoạn quan dẫn ba người tiến cung.

Vừa mới đi vào cung, trong một đám cung nữ ở bên trái, có một người đi ra, hành lễ với Chu Quân phu nhân Bình An bá, cung kính nói: "Mời phu nhân đi theo ta, nô tỳ dẫn người vào hậu cung..."

Hôm nay dự tiệc có rất nhiều nữ quyền, dựa theo lệ thường, các nàng phải đi đến hậu cung, tham gia yến hội Hoàng Hậu nương nương chủ trì.

Mà Lâm Tú và Bình An bá lại được đưa đến trước một tòa cung điện hùng vĩ.

Diện tích cung điện này rất lớn, vốn dĩ chính là xây dựng cho những yến hội cỡ lớn ở trong cung, trái phải có một loạt bàn ghế thấp, kéo dài từ trong đại điện ra, thậm chí còn kéo dài đến quảng trường ở trước đại điện.

Yến hội của hoàng gia, rất chú ý đến thứ tự ngồi, người nào nên ngồi ở vị trí nào, người nào nên xếp phía trước người này, đều có lễ pháp.

Những người thân phận tôn quý, Công Hầu địa vị cao cùng với con cháu, đương nhiên chỗ ngồi sẽ ở phía trước, một vài quyền quý quan viên nhỏ, cũng chỉ có thể ở ngoài điện, thời tiết cũng đã sớm chuyển lạnh, tư vị ngồi ở bên ngoài đại điện hóng gió cũng là không dễ chịu.

Trong quyền quý của Vương Đô, số lượng nhiều nhất là Tam đẳng bá, Bình An bá đã thăng làm Nhị đẳng bá, đương nhiên có tư cách ngồi trong đại điện, chỉ là vị trí ở phía sau một chút.

Vị trí của Lâm Tú lại càng ở phía sau, ở phía sau có hai cái bàn nữa, là đã đi ra ngoài điện, cũng may tuy ở gần cửa nhưng vẫn còn ở trong điện.

Chương 226: Dạ yến hoàng cung (3)

Bọn họ đến không sớm cũng không muộn, trong điện ngoài điện, đại khái có một nửa số người đã đến, tất cả đều thành thành thật thật ngồi ở sau bàn thấp, đợi yến hội bắt đầu.

Cũng có những người ngồi gần nhau, hai bên quen biết, châu đầu ghé tai, nhỏ giọng nói đùa.

Lâm Tú ngồi sau một cái bàn, có chút nhàm chán, người ở hai bên đều không quen biết, cũng không biết khi nào yến hội bắt đầu, đợi lát nữa sau khi kết thúc, hẳn còn có cần ở cửa cung đợi Tiết Ngung Nhi không?

Hắn đang nghĩ đến chuyện này, bỗng nhiên một bóng người đi đến bên người hắn, vỗ vỗ bờ vai, nói: "Ta tìm ngươi một hồi lâu rồi, thì ra ngươi ở trong này."

Không cần phải nói, đương nhiên là Lý Bách Chương.

Hắn nói với Lâm Tú: "Ta vừa mới vẫn an ở chỗ mẫu phi về, trên đường đi gặp được Ngung Nhi cô nương, lúc này mới mấy ngày không gặp, nàng đã gầy đi rất nhiều, ngươi thật sự nhẫn tâm nhìn nàng tiếp tục như thế..."

Lâm Tú nhẹ giọng, nói: "Chuyện này là do ta mà ra, ta sẽ chịu trách nhiệm."

Đùa giỡn cái gì, cũng không được đùa giỡn tình cảm, nhất là đối với cô gái thật sự thích mình, cho dù không yêu, cũng không được tổn thương người khác, càng là người như Lâm Tú, càng hiểu rõ, loại thích đơn thuần này, rốt cuộc có bao nhiêu trân quý.

Yến hội còn chưa bắt đầu, Lâm Tú và Lý Bách Chương từng câu từng câu tán gẫu.

Tối nay, những người xuất hiện ở trong điện đều là đại nhân vật có tiếng của Vương Đô, đương nhiên, Lâm Tú cũng không quen biết nhiều, chỉ có khi Vĩnh Bình hầu xuất hiện, Lâm Tú mới nhìn hấn nhiều thêm một chút.

Dưới sự dẫn dắt của một hoạn quan, hấn ta ở bên ngoài đi vào, ngồi ở một vị trí xếp hàng trước trong đại điện.

Lý Bách Chương chú ý đến ánh mắt của Lâm Tú, hỏi: "Người từng gặp Vĩnh Bình hầu?"

Lâm Tú gật gật đầu, nói: "Gặp một lần, hấn nói chuyện của ta và Dương Tuyên chỉ giới hạn giữa hai người chúng ta, không liên quan đến hai nhà Dương, Lâm."

Lý Bách Chương nói: "Người này là một người kiêu hùng, chưa đến bốn mươi tuổi, tu vi võ đạo đã gần đến cấp thượng cảnh, ngày sau Dương gia nhất định sẽ đi lên phía trước một bước, tốt nhất đừng kết tử thù với Vĩnh Bình hầu."

Dị thuật sư bốn mươi tuổi hạ cảnh cấp địa đã tính là có chút thiên phú, võ đạo càng khó khăn hơn, thế mà Vĩnh Bình hầu lại có thể không đến bốn mươi tuổi, thực lực đã tiếp cận thượng cảnh cấp địa, khó trách hấn ở Vương Đô có được quyền thế như thế.

Không cần biết là dị thuật hay là võ đạo, đều là càng đến phía sau càng khó phá cảnh, hạ cảnh cấp địa và thượng cảnh cấp địa, nhìn thì như chỉ khác nhau một cảnh giới, nhưng cho dù ở trong mắt người thường, thiên tài dị thuật và võ đạo, đột

phá một cảnh giới này, ở trong tình huống bình thường, cũng cần mười lăm đến hai mươi năm.

Mà từ thượng cảnh cấp địa đến hạ cảnh cấp thiên, thiên phú cực kỳ xuất chúng, ít nhất cũng phải khổ tu hơn ba mươi năm, nếu như năng lực thức tỉnh muộn, đến lúc chết cũng không chạm được đến cánh cửa cấp thiên.

Bởi vậy có thể thấy được, Triệu Linh Quân mười tám tuổi, đã đi vào cấp địa, đây là loại thiên phú đáng sợ như thế nào.

Càng đáng sợ hơn là, nàng không phải mười tám tuổi mới đột phá, mà là mấy năm trước, nàng đã bước vào cấp địa.

Dựa theo thiên phú tu hành như thế, sinh thời, nhàn nhất định có thể đạt được thượng cảnh cấp thiên.

Từ xưa đến nay, người có thể đạt được cảnh giới này, có thể đếm được trên đầu ngón tay, mỗi một vị, đều là lưu lại một bút đậm mực ở trong lịch sử.

Nếu như Vĩnh Bình hầu có thể thăng lên thượng cảnh cấp địa, vậy thì hần phong Công là chuyện ván đã đóng thuyền, cường giả võ đạo thượng cảnh cấp địa, thậm chí có thể chiến một trận với dị thuật sư cấp thiên, ngoại trừ hoàng gia, Vương Đô có nhiều quyền quý như thế, nhưng gia tộc có được cường giả cấp thiên, chỉ có bốn.

Chính là, một gia tộc nhất đẳng Công, ba gia tộc nhị đẳng Công.

Bọn họ có thể có được địa vị và quyền lực hôm nay, không phải hoàng gia ban cho, mà là thật sự dựa vào thực lực của gia tộc,

đây cũng là nguyên nhân đương kim đệ hạ
không kị bọn họ, sống chết cũng không muốn
Triệu Linh Quân được gả cho bọn họ.

Cường giả của mấy gia tộc mạnh nhất này,
cũng chẳng qua là đệ cảnh cấp địa, có được
người tiền đồ không lường trước được như
Triệu Linh Quân, chẳng phải là như hổ thêm
cánh sao.

So với những con quái vật lớn đó, vẫn là
Lâm Tú đáng yêu, thiên phú không cao, thực
lực thấp kém, cả con người đều vô hại,
Triệu Linh Quân gả cho hắn, đương kim đệ
hạ cũng được ngủ ngon.

Càng gần thời gian bắt đầu yến hội, người
từ bên ngoài đi vào càng ngày càng là nhân
vật quan trọng.

Dần dần, bắt đầu có Quốc Công, Quận Vương,
thậm chí là nhân vật cấp bậc Thân Vương,
có Lý Bách Chương ở bên người hắn giới
thiệu, Lâm Tú nhớ hết tất cả gương mặt của
những nhân vật quan trọng này.

Chương 227: Dạ yến hoàng cung (4)

Sau khi năng lực thức tỉnh lần thứ ba, dị thuật mục chi có nhiều thêm một kỹ năng mới.

Đó là gặp qua sẽ không quên được.

Ánh mắt của hắn giống như máy quay phim bằng thịt người, tất cả những thứ có thể nhìn thấy đều nhớ rõ trong đầu, hơn nữa khi nhớ lại, cực kỳ rõ ràng.

Lâm Tú nhớ kỹ những người này, còn có một nguyên nhân khác.

Tuy không biết người ám sát hắn hai lần kia là ai, nhưng buổi tối ngày hôm nay hắn ta nhất định ở nơi này, nói không chừng hắn sẽ có thể ở trong đó phát hiện được dấu vết nào đó để lại.

Sự kiện hai lần ám sát, Lâm Tú sẽ không từ bỏ điều tra, oan có đầu nợ có chủ, dù sao hắn cũng phải điều tra rõ, rốt cuộc là ai muốn mạng của hắn, chỉ là phạm vi có thể hoài nghi rất rộng, hắn tạm thời không biết xuống tay từ đâu mà thôi.

Một khắc nào đó, có hai nam tử trẻ tuổi trước sau đi vào đại điện, khiến cho đại điện xôn xao một trận, có không ít người đứng lên hành lễ.

Đương nhiên Lâm Tú cũng từ trong miệng Lý Bách Chương biết được thân phận của hai người.

Trong đó, vị tao nhã kia là Tề Vương, con trai duy nhất của bộ hạ và Hiền Phi nương nương.

Một vị khác nhìn có vẻ âm trầm, ôn nhu là Triệu Vương.

Lúc đầu Lâm Tú còn cảm thấy kỳ quái, dựa theo lẽ thường, sau khi Hoàng đế xác định người cho vị trí Thái Tử, vì để tránh cho các hoàng tử khác tranh quyền đoạt vị, những hoàng tử khác, không phải là nên bị điều về đất phong, không có việc gì không được phép về Vương Đô sao...

Nhưng phần lớn hoàng tử của đương kim bệ hạ, đều ở kinh đô, không chỉ có như thế, Tề Vương còn đảm nhiệm chức vị quan trọng ở trong triều, bên người vây cánh vô số, thậm chí có thể địa vị ngang nhau với Thái Tử...

Sau khi dần dần bị cuốn vào tranh đấu quyền thế, Lâm Tú mới dần dần ý thức được, chuyện không đơn giản như vậy.

Hiền Phi nương nương họ Tống, Tống của Tống Ngọc Trí, nàng từng là đích nữ phủ Ninh Quốc Công.

Mà Hoàng Hậu nương nương họ Trương, nhà mẹ của nàng, là phủ Định Quốc Công.

Nhất đẳng Công duy nhất của Đại Hạ, chính là Định Quốc Công.

Chuyện này nhìn thì như là tranh đấu giữa Thái Tử và Tề Vương, nhưng thật ra là tranh đấu giữa hai đỉnh cấp hào môn quyền thế của Đại Hạ, thậm chí, Lâm Tú còn phát hiện một chi tiết nhỏ, đó chính là có rất nhiều quyền quý trong triều, đều muốn đưa đích nữ nhà mình vào cung, trong hậu cung không cần biết là Phi Tần hay là Quý Nhân, tùy tiện lấy ra một người, cũng đều có gia thế không tầm thường.

Hoàng gia và quyền quý, đã sớm thân thiết đến không thể chia ra.

Sự xâm nhập của những quyền quý hào môn này, không chỉ giới hạn trong triều đình, ngay cả hậu cung của Hoàng Đế, cũng không thể nào tránh được.

Lâm Tú còn nghĩ đến nhiều hơn.

Nữ nhi của Định Quốc Công là Hoàng Hậu, nữ nhi của Ninh Quốc Công là Hiền Phi, thứ tự của hậu cung, thật ra chính là thứ tự của gia tộc quyền quý, cái này nói rõ điều gì, nói rõ danh sách phi tử này là nội bộ quyết định, thì ra hôn nhân của Hoàng Đế, hắn cũng không làm chủ được...

Bỗng nhiên trong lòng Lâm Tú cảm thấy thoải mái.

Làm Hoàng Đế, hắn ta không quyết định được mình muốn thành thân với ai, thậm chí không quyết định được lập ai làm Thái Tử, từ góc độ nào đó mà nói, thật ra hắn ta cũng chỉ là một công cụ, tác dụng duy nhất chính là sinh con, để cho những quyền quý này tranh thế đoạt lợi.

Lần này trong lòng Lâm Tú càng thêm thoải mái.

Có điều nên nói không nói, bản thân mình cái gì cũng không cần làm, còn có nhiều người đưa những cô nương xinh đẹp như thế đến bên người, cái này con mẹ nó không phải là ước mơ cuối cùng của mỗi kẻ dê già sao, chuyện tốt như thế này sao lại không rơi vào trên người hắn...

Cẩn thận nghĩ lại, vẫn là thôi đi.

Quỹ đạo của vận mệnh, sớm đã đánh dấu đường ranh giới từ ngày đầu tiên, trên đời này nào có bữa cơm nào ăn mà không phải trả tiền, nào có cô nương nào có thể ngủ

suông, đương nhiên quyền lực đáng quý, đương nhiên mỹ nữ là tốt, nhưng so sánh với tự do, những thứ này không tính là cái gì...

Tự do chân chính, là có thể không có gì kiêng nể, làm chuyện khoái hoạt với người mình thích, ngay cả người mỗi ngày chung chần chung gối với mình cũng là do người khác chỉ định, đây tính là chuyện tốt gì?

Lâm Tú đang suy nghĩ miên man thì lại có một bóng người đi đến, bên cạnh có một đám người đi cùng, cùng đi vào đại điện.

Bộ dạng của người này bình thường, vóc dáng cũng không cao, tướng mạo nhìn có vẻ rất thành thật, nhưng chính vào lúc hắn đi vào đại điện, mọi người đều đứng lên, bao gồm cả Lý Bách Chương ở bên cạnh Lâm Tú.

Mọi người đều khom người, trầm miệng một lời nói: "Bái kiến Thái Tử điện hạ!"

Chương 228: Dạ yến hoàng cung (5)

Lâm Tú từng gặp Hoàng Hậu nương nương, cũng từng gặp Hoàng Đế Đại Hạ, tuy Hoàng Hậu nương nương không xinh đẹp bằng Quý phi nương nương, nhưng cũng được cho là mỹ nhân, Hạ Hoàng lại tuần tú lịch sự, sinh ra Thái Tử, ở trên phương diện giá trị nhan sắc, thế mà lại không có điểm nào thừa kế phụ hoàng và mẫu hậu của hắn ta.

Tuy hắn ta cũng không tính là xấu, nhưng so với công chúa Minh Hà, Lý Bách Chương, Tề Vương, Triệu Vương, vẫn là có chút kém thấp giá trị nhan sắc của hoàng thất.

Tuy diện mạo của vị Thái Tử điện hạ này xấu xí, nhưng khí chất trên người lại rất thân thiện, trong thân thiện còn có một tia uy nghiêm và quý khí, khiến cho người ta nhìn thấy, không nhịn được muốn cúi đầu.

Lâm Tú không chỉ có suy nghĩ không cúi đầu, thậm chí còn muốn chống nạnh hai tay.

Không biết vì cái gì, nhìn thấy Thái Tử điện hạ, không hiểu sao trong lòng Lâm Tú sinh ra một loại cảm giác, loại cảm giác này, nên làm thế nào để hình dung...

Nếu như nói nhìn thấy công chúa Minh Hà, cả người Lâm Tú đều không thoải mái, vẫn luôn cảm thấy hắn khắp nơi bị áp chế, nhưng gặp Thái Tử, cảm giác lại hoàn toàn tương phản, đó là một loại khoái cảm áp chế...

Loại cảm giác này không hiểu sao lại sinh ra, dường như Lâm Tú ý thức được cái gì, quay đầu nhìn về phía Lý Bách Chương, thấp

giọng hỏi nói: "Năng lực của Thái Tử, chắc sẽ không phải là không thủy chú..."

Lý Bách Chương kinh ngạc nói: "Việc này vẫn chưa truyền ra ngoài, sao người biết?"

Lâm Tú lại một lần nữa nhìn về phía Thái Tử, có thể khiến cho hắn sinh ra khoái cảm áp chế, cũng chỉ có năng lực thủy.

Loại năng lực này cũng là một trong những năng lực cấp thủy, uy lực rất bá đạo, hơn nữa rất khắc chế dị thuật hỏa.

Nhưng năng lực này, lại bị năng lực băng khắc chế.

Thiên khắc.

...

Lúc này, Thái Tử điện hạ đi vào đại điện, dường như cũng cảm nhận được cái gì, nhú mày, chậm rãi quay đầu, nhìn về một phương hướng nào đó, ánh mắt hai người giao hội ở trong không trung, về mặt Lâm Tú bình tĩnh, thân thể Thái Tử loáng một cái, theo bản năng lùi về phía sau một bước.

Mấy người ở bên người vội vàng nói: "Thái Tử điện hạ, người làm sao vậy?"

Ánh mắt Thái Tử thu hồi từ phía nhìn về Lâm Tú, mỉm cười, nói: "Bản cung không sao, đi thôi, yến hội sắp bắt đầu rồi, các người cũng mau ngồi xuống đi..."

Đám người Thái Tử rời khỏi, Lý Bách Chương cũng rời khỏi chỗ của Lâm Tú, về vị trí của hắn, hắn là Thân Vương, vị trí ở phía hàng đầu trong đại điện.

Rất nhanh, ngoài điện có tiếng vang lên, quan viên quyền quý trong điện và con cháu, tất cả đều im lặng, ngồi nghiêm

chính trước bàn, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước.

Chu Cẩm từ sau điện đi ra, dùng giọng the thé cao giọng nói: "Bệ hạ giá lâm!"

Hạ Hoàng và Hoàng Hậu đỡ một vị lão nhân, từ từ đi ra, mọi người trong điện và ngoài điện đều đứng dậy hành lễ, cùng nói: "Tham kiến bệ hạ, Hoàng Hậu nương nương, chúc Thái Hoàng Thái Hậu vạn phúc kim an..."

Yến hội trong cung rất tỉ mỉ, đến ngay cả lời chúc mừng, cũng đều là được sắp xếp trước, đến lúc đó có thể trăm miệng một lời, đều nhịp.

Yến hội bắt đầu, tiết mục đầu tiên là dâng tặng lễ vật.

Một vài Thân Vương, Quận Vương, một vài người chủ sự của phủ Quốc Công, tự mình dâng thọ lễ lên cho Thái Hoàng Thái Hậu, Thái Hoàng Thái Hậu không ở bao lâu đã được Hoàng Hậu và một vài ma ma đỡ rời đi.

Bà chỉ ở trong này lộ mặt một chút, hậu cung còn có rất nhiều nữ quyền đang chờ.

Sau đó là Chu Cẩm thay bệ hạ tuyên bố dạ yến bắt đầu, các cung nhân lần lượt bê thức ăn lên, hơn mười cung nữ dáng người yếu điệu ở trong điện vừa múa vừa hát, tay áo dài tung bay, yến tiệc linh đình, không khí náo nhiệt hài hòa...

Các cung nữ mặc rất ít, kỹ thuật nhảy cũng rất kỳ diệu, nhưng Lâm Tú lại không có tâm tình thưởng thức.

Vừa rồi ánh mắt Thái Tử nhìn hẩn, trong lòng Lâm Tú vẫn luôn ghi nhớ.

Đó là ánh mắt như thế nào, bao hàm chán ghét, oán hận, thù oán, cùng với rất nhiều thứ Lâm Tú nói không rõ, tuy hai người chỉ nhìn nhau một cái chớp mắt, nhưng có một số việc không giấu được.

Ví dụ như yêu một người.

Cũng ví dụ như hận một người.

Ánh mắt Tiết Ngung Nhi nhìn hấn tràn ngập tình yêu, trong ánh mắt Thái Tử nhìn hấn tràn đầy thù hận.

Những thứ này Lâm Tú đều chưa từng nhìn thấy trong ánh mắt của Dương Tuyên - fan nảo tàn của Triệu Linh Quân.

Tuy đây là lần đầu tiên hấn gặp Thái Tử, nhưng thật sự tính toán, thù hận của hấn và Thái Tử đã kết xuống từ rất lâu trước đây.

Thái Tử cũng từng là một trong những người theo đuổi Triệu Linh Quân, vốn dĩ hấn ta chính là Thái Tử, nếu như cưới Triệu Linh Quân, ngôi vị Hoàng Đế sẽ vững như núi Thái Sơn, sẽ không có ai tranh đoạt với hấn.

Chương 229: Yêu ai yêu cả đường đi (1)

Sự tồn tại của Lâm Tú, khiến cho mộng đẹp của hắn ta hoàn toàn bị tiêu diệt, hắn ta có lý do hận Lâm Tú.

Thậm chí có thể nói, hai lần ám sát lúc trước nhằm vào hắn, mấy người con trai của Hoàng Đế bệ hạ mới là hiềm nghi lớn nhất, tiếp đó mới là những gia tộc siêu lớn ở Vương Đô.

Hôm nay nhìn thấy Thái Tử, hiềm nghi trong lòng Lâm Tú lại càng lớn hơn nữa.

Năng lực của công chúa Minh Hòa là hỏa, ở trên bề mặt là quan hệ khắc chế với năng lực của Lâm Tú, nàng cũng không nhận được thường xuyên tìm hắn gây phiền toái, năng lực của Thái Tử là thủy, bị Lâm Tú khắc chế gắt gao, hắn ta sẽ có thiện ý với mình sao?

Chỉ sợ là sẽ không.

Ánh mắt của Lâm Tú nhìn về phía trước điện, ghế của Thái Tử, ở ngay dưới Hoàng Đế bệ hạ, lúc này hắn ta chính là đang mỉm cười xem ca múa trong điện, khuôn mặt rất thành thật, hoàn toàn không có liếc mắt nhìn hắn với vẻ oán hận.

Tuy không có căn cứ trực tiếp và chính xác, Lâm Tú cũng không thể xác định được hai lần ám sát đó, người sai sử ở phía sau màn chính là Thái Tử, nhưng không thể không nói, hắn ta là hiềm nghi lớn nhất.

Một khi đã như thế, vậy thì bắt đầu điều tra từ hắn đi.

Khác với sự náo nhiệt của dạ yến trong cung vừa múa vừa hát, ở cung điện nào đó ở

hậu cung, lúc này cũng là một mảnh ôn hòa.

Ở trong cung điện, ngoại trừ hậu cung phi tần, thì chính là phu nhân nhà quyền quý và đích nữ, tất cả nữ nhân có thân phận nhất toàn bộ Đại Hạ đều ở trong điện.

Đương nhiên, bất luận là phi tần hay là phu nhân thân phận cao quý cỡ nào, đều không cao quý bằng Thái Hoàng Thái Hậu, lúc này các nàng xếp theo thứ tự, từng bước từng bước đi lên dâng tặng lễ vật, ý muốn làm Thái Hoàng Thái Hậu vui vẻ.

Một quý phụ nhân trong tay dâng một bức họa, để cho một cung nữ giúp đỡ, sau khi từ từ mở ra, bên trên thế là lại là thêu hình tượng Quan m.

Bức tranh thêu Quan m rất sống động, trong tay cầm tịnh bình, vẻ mặt từ bi, quý phụ nhân kia mỉm cười nói: "Thái Hoàng Thái Hậu, đây là bức tranh thần thiếp mời thợ thêu thủ công tinh tế, dùng gấm tốt nhất ở Tô Châu để thêu một bức tranh Quan m, thần thiếp nguyện chúc Thái Hoàng Thái Hậu phúc thọ an khang, xuân thu không lão..."

Có cung nữ trình tranh thêu Quan m này lên, Thái Hoàng Thái Hậu quan sát hồi lâu, vui vẻ nói: "Tốt, tốt, bức tranh Quan m thật đẹp, người có tâm, thưởng..."

Có ma ma lấy tiền thưởng, đưa vào trong tay quý phụ nhân, mặt nàng đầy vẻ vui mừng, hành lễ nói: "Tạ Thái Hoàng Thái Hậu..."

Tuy thưởng không nhiều ngân lượng, nhưng mà là một mở đầu tốt, quan trọng là chiếm được niềm vui của Thái Hoàng Thái Hậu, đây là thứ cái gì cũng không so sánh được.

Nàng lui ra sau, lại có một vài phu nhân Công Hầu đi lên phía trước, dâng thọ lễ lên cho Thái Hoàng Thái Hậu.

Ngày thường Thái Hoàng Thái Hậu thích lễ Phật, lần này lại là đại thọ tám mươi, bởi vậy mọi người tặng, đều là các loại đồ vật như tranh vạm thọ, tượng Quan m, tượng Phật, đài sen, kinh Phật, mới đầu mọi người còn có cảm giác mới mẻ, gặp nhiều rồi, cũng không cảm thấy có cái gì hay nữa.

Lúc này, lại có bóng người đi lên phía trước, hai tay cầm một vật, nói: "Thái Hoàng Thái Hậu, đây là bảo tháp vạm thọ tiểu nữ dâng tặng người, mong Thái Hoàng Thái Hậu phúc như đông hải, thọ tựa nam sơn..."

Trên tay nàng cầm một tháp Phật lưu ly tinh xảo, cũng là một món vật hiếm lạ.

Nhưng lực chú ý của phi tần và các phu nhân tiểu thư ở đây, không ở trên tháp Phật kia, mà là ở trên người nàng.

Thật sự là nữ tử này quá đặc biệt rồi, nhà quyền quý ở Đại Hạ, yêu cầu đối với nữ tử trong nhà, đều là tương đối nghiêm khắc, lúc nào các nàng cũng phải giữ phong độ thực nữ, không chỉ phải học tập nghi thái, mà đến cả khi nào nên dùng bữa, mỗi một bữa cơm ăn ít hay nhiều, cũng đều có yêu cầu nghiêm khắc.

Nữ tử đi ra từ trong nhà quyền quý, có lẽ dung mạo sẽ bình thường, nhưng khí chất và tư thái, nhất định là thứ nữ tử bình thường không thể nào so sánh được, không có vị thiên kim hào môn nào sẽ khiến cho

dáng vẻ của mình mập mạp như thế, như vậy sẽ bị người khác chê cười.

Nhìn nàng, rồi lại nhìn cô nương ngồi ở sau bàn bên cạnh, quả thực là một người ở trên trời, một người ở dưới đất, so sánh ra đâu chỉ là cường liệt, mà phải là thâm liệt.

Đến ngay cả Thái Hoàng Thái Hậu cũng không nhận được dò hỏi: "Người là cô nương nhà ai?"

Tổng Ngọc Trí thấy mình hấp dẫn sự chú ý của Thái Hoàng Thái Hậu, vội vàng vui mừng nói: "Hồi Thái Hoàng Thái Hậu, tổ phụ của tiểu nữ là Ninh Quốc Công..."

Tiếp đó, Thái Hoàng Thái Hậu chỉ lắc lắc đầu, nói: "Nếu như đã là cô nương của Ninh Quốc Công, thì càng phải yêu cầu nghiêm khắc với mình một chút, về sau mỗi bữa cơm, vẫn là nên ăn ít một chút..."

Chương 230: Yêu ai yêu cả đường đi (2)

Vẻ tươi cười trên mặt Tống Ngọc Trí ngưng trệ, nếu như người khác nói với nàng những lời này, nàng đã sớm nổi giận dựng lên, nhưng đối mặt với Thái Hoàng Thái Hậu, chỉ có thể miễn cưỡng cười trừ, nói: "Tiểu nữ ghi nhớ lời dạy bảo của Thái Hoàng Thái Hậu..."

Nói xong, mặt nàng xám xịt quay trở về vị trí của mình.

Vị trí của Tiết Ngung Nhi ở ngay bên cạnh Tống Ngọc Trí, sau Tống Ngọc Trí, lập tức đến phiên nàng đi lên dâng tặng lễ vật, nàng cầm lấy hộp gấm để ở trên bàn, từ từ rời khỏi vị trí của mình.

Vốn dĩ trong lòng Tống Ngọc Trí giận dữ, nhưng khi nhìn thấy Tiết Ngung Nhi đứng dậy, đột nhiên trên mặt lại hiện ra vẻ tươi cười.

Ở trong cung điện này, ngoại trừ Thái Hoàng Thái Hậu ngồi ở vị trí chủ vị bên trên, Hoàng Hậu nương nương ngồi ở bên cạnh bà, phía sau chính là Quý phi, Hiền phi, Thục phi, và một vài phi tần, quý nhân.

Hậu cung tối hôm nay, chúng nữ hội tụ, ngoại trừ Quý phi nương nương mình diễm động lòng người nhất ra, thì thanh xuân phơi phới chính là Tiết Ngung Nhi, nàng cũng là một đóa hoa được chú ý nhất trong các đóa hoa.

Khi nàng đi ra, đến cả hậu phi cũng có không ít tầm mắt nhìn lên.

Đến các nàng cũng không thể không thừa nhận, không biết là tiểu cô nương nhà ai, quá xinh đẹp, khí chất đáng vẻ cũng không tìm được vấn đề gì, so sánh với vị Tổng gia vừa rồi, ồ, không nên có ý tưởng này. Các nàng biết thiếu nữ cùng tuổi, có thể so sánh với nàng cũng chỉ có nha đầu Minh Hà.

Quý phi nương nương không nhìn Tiết Ngung Nhi, nàng đang chuyên tâm trêu đùa linh sủng đậu trong lòng, trong lòng nghĩ, qua mấy ngày nữa có nên bảo Lâm Tú đưa nàng xuất cung một lần nữa không, nàng đã hơi thèm thức ăn Giang Nam của quán ăn nhỏ kia, còn có cô nương ở nhà hát kia, giọng hát rất êm tai...

Thục phi nương nương cũng nhìn về phía Tiết Ngung Nhi, khi ánh mắt lơ đãng nhìn về phía Tổng Ngọc Trí, đôi mi thanh tú hơi nhíu lại.

Lúc này, Tiết Ngung Nhi đã đi đến giữa điện, trong tay nàng cầm một hộp gấp hình vuông nhỏ nói: "Đây là chuỗi phật châu Tuệ Không Thiền Sư cầm lúc ngồi thiền, Tiết phủ ngẫu nhiên có được, nhân cơ hội này, dâng tặng cho Thái Hoàng Thái Hậu, nguyện cho Thái Hoàng Thái Hậu từng hạc trường xuân, phúc thọ vô cương..."

Tuệ Không thiền sư là thiền sư cực kỳ nổi tiếng của Phật môn vào mấy trăm năm về trước, đối với người lễ Phật mà nói, đương nhiên là báu vật vô giá, Thái Hoàng Thái Hậu nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng, nói: "Mau, mau cầm lên đây để cho ai gia nhìn một chút..."

Một ma ma đi lên phía trước, nhận lấy hộp gấm từ trong tay Tiết Ngung Nhi, trình đến trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu.

Tiết Ngung Nhi đứng ở trên điện, cung kính đợi, nàng vẫn chưa phát hiện, khéo miệng Tống Ngọc Trí đột nhiên hiện ra một tia tươi cười khó hiểu.

Ma ma lớn tuổi kia, đứng trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu, mở hộp gấm ra, khi ánh mắt nhìn về phía trong hộp, vẻ mặt lại hơi ngẩn ra.

Đây là chiếc hộp không.

Trong hộp gấm trống rỗng, cái gì cũng không có.

Vẻ vui sướng trên mặt Thái Hoàng Thái Hậu cứng đờ, ánh mắt chúng phi nhìn qua, có mấy người không kìm được lên tiếng nghi hoặc.

"Trong hộp là rỗng không?"

"Đây là ý gì?"

"Lẽ nào là trêu đùa Thái Hoàng Thái Hậu?"

...

Trên mặt ma ma kia lộ ra vẻ giận dữ, nhìn Tiết Ngung Nhi, trách cứ nói: "Người là nha đầu nhà ai, dám lấy hộp rỗng ra để trêu đùa Thái Hoàng Thái Hậu!"

Vẻ mặt Tiết Ngung Nhi căng thẳng chạy lên phía trước, nhìn hộp gấm rỗng không, kinh hoàng nói: "Không thể nào, rõ ràng phật châu ở bên trong, vừa rồi ta còn kiểm tra lại..."

Sắc mặt ma ma kia trầm xuống, hỏi: "Ý của người là, ta lấy mất bảo bối người tặng

cho Thái Hoàng Thái Hậu?"

Lúc trước, hộp gấm dùng dây buộc, chưa từng mở ra, ngoại trừ Tiết Ngung Nhi, nhận hộp gấm này, cũng chỉ có ma ma, cũng không trách được ma ma tức giận như thế.

Tiết Ngung Nhi nhìn trong hộp trống không, vẻ mặt trắng bệch, lâm bẫm nói: "Sao có thể như thế..."

Chưa bao giờ gặp phải chuyện này, lúc này nàng ngây ngốc đứng tại chỗ, nhất thời không biết làm thế nào cho phải.

Mà lúc này, phần lớn các phu nhân ở trong đại điện, đã đều nghị luận.

"Đây là cháu gái của phủ Tiết Quốc Công."

"Tiểu cô nương nhìn thông minh lanh lợi, sao làm việc lại qua loa như thế."

"Thái Hoàng Thái Hậu rất tôn sùng Tuệ Không thiên sư, đây là khiến lão nhân gia vui mừng hệt một trận rồi..."

Thật ra các nàng cũng không hoài nghi đây là Tiết Ngung Nhi cố ý trêu đùa Thái Hoàng Thái Hậu, chuyện này không có chỗ tốt nào với Tiết gia, hơn nữa còn khiến cho bản thân nàng rơi vào hoàn cảnh xấu hổ, rất có khả năng là nàng đã đánh mất lễ vật, tuy Thái Hoàng Thái Hậu không đến mức làm gì nàng, nhưng mặt mũi của phủ Tiết Quốc Công, cũng là mất hết vào tối hôm nay.

Đến ngày mai, chuyện này sẽ thành trò cười trong miệng quyền quý ở Vương Đô.

Chương 231: Yêu ai yêu cả đường đi (3)

Đột nhiên xảy ra chuyện này, dẫn đến trong điện xôn xao, cũng hấp dẫn sự chú ý của Quý phi nương nương đang trêu đùa linh sủng, nàng ngẩng đầu lên nhìn lướt về phía Tiết Ngung Nhi đứng ở đó, rồi lại tiếp tục trêu đùa linh sủng.

Nhưng mà ngay sau đó, bỗng nhiên nàng lại ngẩng đầu, ánh mắt dừng ở trên người Tiết Ngung Nhi.

Chuẩn xác mà nói, là dừng ở trên đôi khuyên tai Tiết Ngung Nhi đang đeo.

Sao nàng có thể không biết thứ kia, đôi khuyên tai bướm bướm đó, là một trong những món trang sức thời kỳ thiếu nữ nàng thích nhất, chẳng qua theo thời gian tuổi lớn lên, nàng đã không thích hợp đeo loại trang sức có khí tức rất thiếu nữ này, nên mới cất đi.

Mà ngay trước đó không lâu, nàng đã tặng vật này cho Lâm Tú, vậy thì vì sao thứ này lại xuất hiện trên người tiểu cô nương của Tiết gia này?

Trang sức của nàng, đều là do công tượng tinh xảo nhất trong cung chế tạo ra, thế gian chỉ có một đôi này, tuyệt đối không thể xuất hiện một đôi khác giống nhau như đúc.

Nói như thế, đôi khuyên tai này, chính là Lâm Tú tặng cho nàng ta rồi.

Điều này nói rõ nàng ta có quan hệ rất thân mật với Lâm Tú, rất có khả năng là nữ tử Lâm Tú thích, vậy thì nàng sẽ không thể ngồi yên nhìn mặc kệ.

Cái này gọi là yêu ai yêu cả đường đi.

Lực chú ý của mọi người đều ở trên người Tiết Ngung Nhi, Quý phi nương nương nghiêng đầu, nhỏ giọng nói với một cung phi bên cạnh người: "Vương Quý Nhân, bản cung nghe nói, người có một chuỗi phật châu gỗ đàn hương, muốn dâng cho Thái Hoàng Thái Hậu."

Cung phi kia còn chưa mở miệng, Quý phi nương nương đã nhỏ giọng nói: "Chuỗi phật châu đó đưa cho bản cung, người chọn một món lễ vật khác cho Thái Hoàng Thái Hậu, về sau ở trong hậu cung này, bản cung sẽ che chở cho người, ai dám bắt nạt người, bản cung sẽ đứng ra làm chủ cho người."

Vương Quý Nhân nghe thế trong lòng mừng rỡ, nàng vừa mới tiến cung, ở phía hậu cung không hề có căn cơ, khi đối mặt với các cung phi khác, khắp nơi đều phải cẩn thận, bị người khác bắt nạt cũng chỉ có thể nén giận, nhưng nàng đã sớm nghe nói, Quý phi nương nương là cạp mẹ của hậu cung, đến cả Hoàng Hậu nương nương cũng phải nể nàng ba phần.

Nếu có thể được Quý phi nương nương che chở, không nói về sau có thể đi ngang ở hậu cung, nhưng ít nhất cũng không bị người khác bắt nạt.

Cơ hội nịnh bợ Quý phi nương nương, sao nàng có thể bỏ qua?

Yên lặng không một tiếng động, nàng lấy chuỗi phật châu không dễ gì có được ở trên người xuống đưa vào tay Quý Phi nương nương, ánh mắt liếc nhìn mấy tần phi bình thường cướp cung phần của nàng, bắt nạt nàng, trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Nàng bây giờ là người của Quý phi nương nương, mấy tiểu tiện nhân, đều đợi đó cho bản cung!

Trong lúc Tiết Ngung Nhi đang quần bách không biết làm sao, thì bỗng nhiên có một bóng người đi ra, đến bên người Thái Hoàng Thái Hậu, dâng lên một chuỗi phật châu, nói: "Hoàng tử mẫu đều là con không tốt, vừa rồi nhìn thấy chuỗi phật châu của tiểu cô nương Tiết gia đẹp, nên không nhận được mượn đến xem, nhất thời quên mất, tiểu cô nương này cũng thật là, sao lại không nhắc nhở bản cung, lẽ nào người cảm thấy bản cung sẽ lấy đồ của người sao?"

Tiết Ngung Nhi kinh ngạc nhìn Quý phi nương nương, từ lúc nào Quý phi nương nương lại mượn phật châu của nàng, sao nàng lại không biết?

Cũng khiếp sợ như thế còn có Tổng Ngọc Trí, nàng theo bản năng liếc nhìn một cung nữ ở góc đại điện, cung nữ kia khẽ lắc đầu với nàng, Tổng Ngọc Trí mới thu hồi tầm mắt, kinh nghi nhìn Quý phi nương nương.

Mà cung nữ kia, khi sờ sờ vào trong tay áo của mình, mới hoàn toàn yên tâm, chỉ là lúc ngẩng đầu, dùng ánh mắt vô cùng nghi ngờ nhìn Quý phi nương nương.

Nhưng mà, ánh mắt nàng vừa nhìn qua đó, bỗng nhiên cảm nhận được, dường như có một ánh mắt nào đó đang nhìn nàng.

Cung nữ này từ từ quay đầu, đúng lúc đối mắt với Thục phi nương nương.

Quý phi nương nương mở miệng, khiến cho trong điện tạm thời khôi phục yên tĩnh.

Lẽ nào lễ vật mà Tiết gia tiểu cô nương tặng cho Thái Hoàng Thái Hậu, thật sự là bị Quý phi nương nương mượn đi sao?

Các quý phu nhân tiểu thư khác ở khoảng cách rất xa, không nhìn thấy rõ lắm phật châu trong tay Quý phi nương nương, nhưng các phi tần ở gần lại thấy rất rõ, Tuệ Không thiền sư là tiền nhân trăm năm, vật tùy thân của ông ấy, sao có thể là chuỗi phật châu sáng long lanh như thế trong tay Quý phi nương nương.

Đây chỗ nào là đồ vật trăm năm, sợ rằng chỉ khoảng trăm ngày trước.

Rất rõ ràng, Quý phi nương nương là cố ý che chở cho tiểu cô nương Tiết gia, việc hôm nay, liên quan đến Thái Hoàng Thái Hậu, cho dù là Hoàng Hậu nương nương cũng không có cách nào biện hộ cho Tiết Ngưng Nhi, nhưng Quý phi nương nương có thể.

Chương 232: Tụ rước lấy nhục (1)

Bởi vì mẫu thân của Quý phi nương nương chính là tiền trưởng công chúa đã mất, mà tiền trưởng công chúa chính là nữ nhi thân sinh của Thái Hoàng Thái Hậu.

Quan hệ giữa Quý phi nương nương và Thái Hoàng Thái Hậu, không một phi tần nào ở hậu cung có thể sánh được.

Trong hậu cung này, bao gồm cả Hoàng Hậu nương nương, đều chỉ có thể gọi bà là Thái Hoàng Thái Hậu, duy chỉ có Quý phi nương nương có thể gọi Hoàng tổ mẫu, thân sơ xa gần, chỉ từ một câu xưng hô là có thể nhìn ra được.

Chỉ là khiến cho các nàng khó hiểu là, Tiết gia và Quý phi nương nương không thân cũng chẳng quen, vì sao nàng lại che chở cho tiểu cô nương này?

Ánh mắt Thục phi nhìn về phía Quý phi nương nương, chính xác mà nói, là nhìn vào ánh mắt của nàng, rất nhanh nàng thu hồi tầm mắt, khóe miệng cũng hiện ra vẻ mỉm cười.

Thì ra là thế.

Nói ra thì, người từng chế bằng một tháng cho cung Thiên Thu, tiểu tử kia tên là Lâm Tú, hình như là bằng hữu duy nhất của Chương Nhi, mấy ngày nay, nàng thường xuyên từ trong miệng Chương Nhi nghe được cái tên Lâm Tú, nàng nhìn ra được, người con trai có tính cách cô độc kia của nàng thật sự coi Lâm Tú là bằng hữu.

Thái Hoàng Thái Hậu cười khanh khách nhận lấy chuỗi phật châu đàn hương từ tay Quý

phi nương nương, dùng ánh mắt cổ quái nhìn nàng, sau đó cười cười, nói: "Nếu như đã là hiểu lầm, tiểu cô nương hãy trở về trước đi, Quế ma ma, thưởng..."

Tiết Ngung Nhi mơ hồ ngồi trở lại vị trí của mình, còn được Thái Hoàng Thái Hậu ban thưởng, trong đầu loạn thành một đoàn.

Tổng Ngọc Trí nghiêng rằng, không ngờ được vốn dĩ là chuyện nắm chắc, thế mà lại bị dễ dàng hóa giải như thế, trong lòng nàng kìm nén tức giận.

Sau khi Quý phi nương nương đứng ra giải vây cho Tiết Ngung Nhi, vốn dĩ việc này đã trôi qua rồi, nhưng vào lúc này, trong cung phi có một người đi ra, nói: "Chuỗi phật châu này, rõ ràng là vật mới, căn bản không phải di vật của Tuệ Không thiền sư, không biết Quý phi nương nương lừa gạt Thái Hoàng Thái Hậu, cố ý che chở nàng ta, rốt cuộc là vì cái gì?"

Lời này vừa nói xong, đại diện một mảnh yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Người nói chuyện là Tổng Hiền phi, cũng là một trong tứ phi, Hiền phi nương nương ở hậu cung, tuy không có được sự sủng ái như Quý phi, nhưng nàng đã có con nối dòng của mình, hơn nữa còn là Tề Vương nối bật thịnh vượng trong triều, bản thân nàng lại là nữ nhi của Tổng gia, ở hậu cung cũng có thể có địa vị ngang nhau với Hoàng Hậu, Quý phi.

Khi tất cả mọi người đều đang giả ngu trầm mặc, nàng lại cố tình đứng ra, vạch trần Quý phi nương nương, đây hiển nhiên là đã liên quan đến tranh đấu hậu phi.

Tổng Ngọc Trí thấy vậy, khóe miệng lại lộ ra vẻ tươi cười.

Bị Tổng Hiền phi vạch trần, vẻ mặt Quý phi nương nương không có một chút biến hóa nào, nàng thản nhiên nhìn Tổng Hiền phi một cái, nói: "Hôm nay là đại thọ của Hoàng tổ mẫu, vốn dĩ bản cung không muốn bởi vì chuyện này, ảnh hưởng đến tâm tình của Hoàng tổ mẫu, nếu như Hiền phi nhất định phải hỏi đến cùng, bản cung cũng không phản đối..."

Nàng nhìn về phía Tiết Ngung Nhi, nói: "Tiểu cô nương xinh đẹp của Tiết gia kia, người đi ra."

Tiết Ngung Nhi lập tức đứng dậy đi ra, tuy nàng và Quý phi nương nương không quen biết, nhưng rõ ràng nương nương đây là đang che chở cho nàng, đương nhiên nàng cũng muốn phối hợp với Quý phi nương nương.

Quý phi nhìn Tiết Ngung Nhi, hỏi: "Chuỗi phật châu kia, người chắc chắn là đặt trong hộp?"

Tiết Ngung Nhi thành thành thật thật, gật đầu nói: "Chắc chắn, sau khi đi vào điện, ta còn mở ra xem xét lại, sau đó không biết như thế nào, chiếc hộp đó lại trống không."

Quý phi nương nương mỉm cười với nàng, nói: "Đừng sợ, bản cung làm chủ cho người."

Nhìn Quý phi nương nương tươi cười, trong lòng Tiết Ngung Nhi mau chóng bình tĩnh lại.

Tiếp đó, Quý phi nương nương lại đi trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu, nói: "Hoàng tổ mẫu, thần thiếp nghĩ, Tiết gia sẽ không bao giờ ở trong ngày đại thọ này của người, lấy một cái hộp không ra để trêu đùa người, nhất định là có người có ý đồ quấy rối đang âm thầm bày mưu hãm hại, đây là không để hoàng gia vào trong mắt, không để Hoàng tổ mẫu vào trong mắt, người này nhất định còn đang ở trong điện, hay là đóng cửa điện lại, lục soát một hồi, tin chắc rằng nhất định có thể bắt người đó ra."

Lúc này, ngược lại đến lượt Tổng Hiền phi do dự, nàng nghĩ nghĩ, mở miệng nói: "Thái Hoàng Thái Hậu, chuyện này không tốt lắm, hôm nay ở đây, đều là quý nhân của các phủ..."

Thái Hoàng Thái Hậu nhìn cũng không nhìn nàng ta, khoát tay áo, nói: "Quý phi nói không sai, người này dám hãm hại phủ Quốc Công, phá huỷ thọ yến của ai gia, thật sự là to gan lớn mật, nhất định phải nghiêm trị để răn đe, người đâu, đóng cửa điện lại, hôm nay nhất định phải điều tra ra người đó."

Chương 233: Tụ rước lấy nhục (2)

Lập tức có hai ma ma đi tới cửa, đóng cửa điện lại.

Cung nữ đứng ở trong góc, thấy thế, xoát một cái mặt mũi trắng bệch.

Hậu cung phi tần nhìn Tổng Hiền Phi, trong lòng đều tụ thờ dài, cũng không biết Tổng Hiền Phi suy nghĩ như thế nào, mà lại muốn gây phiền phức cho Quý phi nương nương ở trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu, đây không phải là ăn no rừng mỡ sao?

Từ khi tiên đế và tiên Trưởng công chúa mất, Quý phi nương nương và bệ hạ chính là người thân nhất của lão nhân gia bà, bà sao có thể không hướng về Quý phi nương nương mà lại hướng về một người ngoài?

Bỗng nhiên xảy ra biến cố này cũng khiến cho trong điện nổi lên một trận xôn xao.

Ở đây có rất nhiều người đều là hào môn quý nữ, bị hoài nghi thành kẻ trộm, để người khác tùy ý soát người, điều này đối với các nàng mà nói, là sự khuất nhục không nhỏ, cho dù đó là lệnh của Thái Hoàng Thái Hậu, các nàng cũng không thể chấp nhận.

Chính vào lúc này, Thục phi nương nương đi ra, nói: "Thái Hoàng Thái Hậu, những danh môn quý nữ đang ngồi ở đây chắc rằng sẽ không làm chuyện này, nhưng một vài cung nữ của hậu cung quản giáo không nghiêm, thường xuyên trộm các tài vật trong cung, hay là đầu tiên lục soát từ các cung nữ trước, nếu như không có thu hoạch gì, lại tiến hành sắp xếp điều tra khác cũng không muộn."

Thái Hoàng Thái Hậu gật đầu, nói: "Thực phi nói có đạo lý, Quế ma ma, chuyện này người đi làm đi."

Tối nay, hầu hạ ở trong điện, đại khái có hơn mười cung nữ, rất nhanh, toàn bộ cung nữ đều tập trung ở một chỗ, Quế ma ma lục soát từng người các nàng, thuận theo từng cung nữ bài trừ được hiềm nghi, cung nữ đứng ở cuối cùng kia, sắc mặt tái nhợt, thân thể cũng không chịu nổi chế mà run run...

Một lát sau, ngoại trừ nàng ra, toàn bộ cung nữ đều đã kiểm tra xong.

Khi Quế ma ma đi đến trước mặt nàng, cung nữ này biết không thể nào che giấu được nữa, sắc mặt nàng tái nhợt không có giọt máu, phù phù một tiếng quỳ ở trên mặt đất, lấy chuỗi phật châu ở trong lòng bàn tay ra, khóc nức nở nói: "Là nô tỳ nhất thời bị ma quỷ ám, mới ăn trộm bảo vật, nô tỳ tội đáng chết vạn lần, Thái Hoàng Thái Hậu tha mạng, Thái Hoàng Thái Hậu tha mạng."

Quế ma ma cầm lấy chuỗi phật châu kia, thấy chuỗi phật châu này màu sơn loang lổ, hạt châu cũng rất cũ, vừa nhìn đã biết chính là đồ cổ, Quế ma ma oán hận nhìn cung nữ quỳ trên mặt đất, cả giận nói: "Nô tỳ lớn mật, người thật là to gan!"

Nhân chứng vật chứng rõ ràng, cung nữ này không có đường nói dối, lập tức khai nhận tất cả.

Thì ra đầu năm vừa rồi nàng thức tỉnh một năng lực dị thuật, chỉ cần tay nàng chạm đến hòm, thùng, và vỏ ngoài của các vật, là có thể cách không lấy vật đó ra, vừa rồi khi rót rượu hoa quả cho Tiết Ngung

Nhi, nàng đã yên lặng không một tiếng động lấy phật châu này vào tay, bởi vậy khi Tiết Ngung Nhi dâng hộp gắm lên, rõ ràng là sợi dây vẫn còn buộc, hộp gắm chưa từng bị mở ra, nhưng đồ vật bên trong đã không còn.

Tuy đã tìm ra được phật châu, nhưng mà chuyện này còn xa mới chấm dứt.

Cung nữ kia bị đưa đến phía trước, Quế ma ma nhìn nàng, hỏi: "Là ai sai sử người lấy cắp phật châu?"

Quỳ ở trên mặt đất, cung nữ lạnh run run giọng nói: "Không, không có ai sai sử nô tỳ, là nô tỳ thấy tiền tài nổi lòng tham, động ý niệm tham lam..."

Một cung nữ nho nhỏ, cho nàng gan lớn bằng trời, nàng cũng không dám động vào thọ lễ của Thái Hoàng Thái Hậu, Quế ma ma nhìn nàng một cái, thân nhiên nói: "Xem ra là người không muốn nói, điều tra một chút, nàng là cung nữ của cung nào?"

Giọng nói của bà vừa hạ xuống, vẻ mặt Hiền phi nương nương bình tĩnh đứng ra, nói: "Không cần điều tra, nàng là cung nữ trong cung Ninh Hạ của bản cung."

Vốn dĩ nàng chỉ là muốn cho Quý phi khó coi, nghĩ thế nào cũng không ngờ được, án này điều tra ra, thế mà lại điều tra lên người của nàng.

Cung nữ này là người trong cung Ninh Hạ của nàng, chẳng phải là nàng trở thành đối tượng bị hoài nghi lớn nhất sao?

Tổng Hiền Phi lạnh lùng nhìn nàng, hỏi: "Nói, là ai sai người làm như thế!"

Đã liên lụy đến Hiền phi nương nương, cung nữ này biết rõ không thể giấu diếm nữa, nàng đưa tay chỉ về chỗ ngồi bên đó, sắc mặt Tống Ngọc Trí đã có chút trắng bệch, nói: "Là Ngọc Trí tiểu thư, là tiểu thư có thù oán với tiểu thư Tiết gia, muốn nô tỳ trộm thọt lễ của nàng, khiến cho nàng xấu mặt trước Thái Hoàng Thái Hậu, đều là Ngọc Trí tiểu thư sai nô tỳ làm như thế..."

Trong điện có rất nhiều người đều lộ ra vẻ mặt cổ quái.

Hiền Phi nương nương cần gì phải làm thế, vừa rồi nếu như nàng cái gì cũng không nói, Quý phi nương nương cũng không điều tra tiếp, lần này thì hay rồi, tra đến tra đi, lại tra đến trên người Tống gia các nàng, đây không phải là tự mình rước nhục sao?

Chương 234: Tự rước lấy nhục (3)

Xảy ra chuyện như thế, cuối cùng Hoàng Hậu nương nương cũng không thể yên lặng, nàng chậm rãi đứng dậy, nhìn về phía Tổng Hiền Phi một cái, nói: "Nữ nhi của Tổng gia không dạy bảo tốt, vẫn là để Hiền phi đưa nàng về, quản giáo cho tốt đi."

Dù sao cũng là con gái của nhị đẳng Công gia, cho dù là hoàng gia cũng không tốt trách phạt. Ở trước mặt tất cả mọi người trừng phạt Tổng Ngọc Trí khiến cho Tổng gia khó coi, đối với hoàng gia cũng không phải là chuyện tốt.

Thọ yến của Thái Hoàng Thái Hậu tiến hành được một nửa, Hiền phi nương nương dẫn theo Tổng Ngọc Trí rời đi, phát sinh ra một chuyện không nhỏ này, yến hội vẫn tiến hành theo trình tự, nhưng trong lòng những quý phụ nhân ở trong này, lại vẫn luôn không cởi bỏ được nghi hoặc trong lòng.

Mọi người đều biết, Quý phi đến từ một tộc nào đó ở Giang Nam, có liên hệ rất ít với quyền quý Vương Đô, vì sao nàng lại bảo vệ tiểu cô nương Tiết gia như thế?

Người sáng suốt đều nhìn ra được, Quý phi nương nương bảo vệ tiểu cô nương này đến cực điểm, thậm chí không tiếc lừa gạt Thái Hoàng Thái Hậu, tuy nàng nói lý do, nhưng điều này căn bản không thể tin.

Đến ngay cả bản thân Tiết Ngung Nhi, sau khi ngồi lại vị trí cũng không hiểu được vấn đề này.

Chỗ ngồi của Tổng Ngọc Trí ở bên cạnh đã trống không, Tiết Ngung Nhi có chút hối hận, nếu như không phải vừa rồi nàng nhớ

đến Lâm Tú nên thất thân, thì cũng sẽ không để cho cung nữ kia có cơ hội.

Nghĩ đến Lâm Tú, bây giờ hẳn là hẳn đang ở trong cung, không biết yến hội trong cung đã kết thúc chưa, lúc nàng trở về, có khả năng đụng được hẳn không?

Mà lúc này, ở trong cung Ninh Hạ.

Bốp!

Vừa mới bước vào cung Ninh Hạ, Hiền phi nương nương phần nộ, không nhịn được tát một cái lên trên bản mặt béo tròn của Tổng Ngọc Trí, nghiến răng nói: "Mặt mũi của Tổng gia thật sự là bị người làm mất hết, hồi phủ cảnh tỉnh ba tháng cho bản cung, không đến ba tháng, không được bước ra khỏi cửa nửa bước!"

Sau khi yến hội trong cung kết thúc, Lâm Tú cùng Bình An bá ra khỏi hoàng cung, tìm thấy xe ngựa của Lâm phủ.

Phu nhân Bình An bá đã ở trong xe, xem ra thời gian kết thúc yến hội của hậu cung sớm hơn một chút, cứ như vậy, Lâm Tú tự nhiên cũng không thể gặp được Tiết Ngung Nhi, chỉ đành để sau này tìm cơ hội khác.

Trên đường trở về Lâm phủ, Lâm Tú nghe Chu Quân nói một chuyện.

Phu nhân Bình An bá cảm thán nói: "Nha đầu mập nhà Ninh quốc công thật là gan to hơn trời, cũng dám sai khiến cung nữ hãm hại người khác ở thọ yến của thái hoàng thái hậu, lần này Tổng gia và Hiền phi xem như mất sạch thể diện..."

Lâm Tú không ngờ yến hội hậu cung còn có đoạn nhạc đệm này.

Lần trước bởi vì hấn gặp chuyện bất bình, khiến cho Tổng Ngọc Trí không trả thù thành công Tiết Ngung Nhi, không ngờ nàng ta vậy mà vẫn chưa từ bỏ, thế mà ra tay ở thọ yến của Thái Hoàng Thái Hậu, không thể không nói, lòng ghen tị của nữ nhân...

Nếu không phải Quý phi nương nương che chở Tiết Ngung Nhi, tối nay người mất sạch thể diện trước mặt tất cả các quý phụ và thiên kim ở Vương Đô chính là Tiết Ngung Nhi.

Nhưng nói ra thì tại sao Quý phi nương nương lại giúp Tiết Ngung Nhi, nàng ta và Tiết gia hình như không có giao tình gì, ngày mai vừa khéo phải đến cung Trường Xuân, có thể thuận tiện hỏi nàng ta.

Người không hiểu được vấn đề này giống như Lâm Tú, còn có Tiết gia.

Sau khi Tiết Ngung Nhi về nhà, bèn kể lại cho phụ thân và mấy vị thúc bá những chuyện đã xảy ra đêm nay, một nam tử trung niên cường tráng nghe thấy Tổng Ngọc Trí vậy mà dám hãm hại nàng ta trong buổi thọ yến, phẫn nộ vỗ một chưởng đập nát bàn, nghiêm nghị nói: "Hiếp người quá đáng, hết lần này tới lần khác ức hiếp Ngung Nhi, thật sự coi Tiết gia chúng ta không có ai sao!"

Một nam tử trung niên nho nhã khác suy nghĩ một lúc, lên tiếng: "Trước tiên đại ca đừng tức giận, thù của Tổng gia sớm muộn cũng phải trả, nhưng ân tình của Quý phi nương nương cũng không thể quên được, lập tức chuẩn bị một phần hậu lễ, Ngung Nhi ngày mai con vào cung một chuyến, nhất định phải tạ ơn trước mặt Quý phi nương nương..."

Nếu không phải Quý phi nương nương giải vây, cuối cùng người mất mặt không phải Tổng gia mà là Tiết gia, bất kể thế nào, Tiết gia đều thiếu Quý phi nương nương một ân tình lớn.

...

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tú ngủ thẳng đến khi tự dậy mới rời giường, sau khi dùng xong bữa sáng, hắn đi một chuyến đến tiểu quán Giang Nam khi trước đã từng đưa Quý phi nương nương đến, đóng gói mấy món ăn nổi tiếng Giang Nam mà Quý phi nương nương thích, để trong hộp đồ ăn được hắn đặc chế.

Ở dưới đáy hộp đồ ăn này có lót đá cuội mà Lâm Tú đã nấu qua bằng nước sôi, lại sử dụng bao bằng vải bông để giữ ấm, có thể đảm bảo đồ ăn trong hộp vẫn còn nóng.

Sau đó hắn bèn xách theo hộp đồ ăn, chậm rãi tiến cung.

Chương 235: Gặp ở hậu cung (1)

Mà lúc này, trong cung Trường Xuân, Tiết Ngung Nhi hành lễ với Quý phi nương nương, cảm kích nói: "Tôi qua đa tạ Quý phi nương nương đã giải vây, nếu không có người, Ngung Nhi thật sự không biết phải làm sao mới được..."

Sáng sớm hôm nay, nàng ta mang theo lễ vật của Tiết phủ đến bái kiến Quý phi nương nương, hậu cung không cho phép nam tử ra vào, nhưng nữ tử như các nàng muốn vào chỉ cần phi tử đồng ý là được.

Quý phi nương nương ôm linh sủng trong lòng, nhìn hoa tai trên tai nàng ta hỏi: "Người và Lâm Tú có quan hệ gì?"

Đột nhiên nghe thấy tên của Lâm Tú, trái tim Tiết Ngung Nhi đập loạn, không biết tại sao Quý phi nương nương lại hỏi như vậy, nghĩ đến những gì đã từng giữa hai người, lòng nàng ta âm ỉ, thấp giọng nói: "Chúng, chúng ta từng là bằng hữu."

Quý phi nương nương nói: "Theo bản cung thấy các người không chỉ là bằng hữu, nếu không hoa tai bản cung tặng cho hân, sao lại đeo trên người của người."

Trong lòng Tiết Ngung Nhi cả kinh, hoa tai Lâm Tú tặng cho nàng ta là của Quý phi nương nương đưa sao.

Nhưng rất nhanh nàng ta ý thức được gì đó, sắc mặt trắng bệch, đột nhiên quỳ xuống trước mặt Quý phi nương nương, cầu xin nói: "Hoa tai này là ta cướp từ tay của Lâm Tú, nếu nương nương muốn trách phạt, cứ phạt ta là được, không liên quan đến Lâm Tú..."

Đồ Quý phi nương nương ban thưởng, người bình thường đều cất giấu như bảo bối, Lâm Tú lại tặng cho nàng ta, đương nhiên Quý phi nương nương có lý do để tức giận, một khi Quý phi nương nương giận dữ trách phạt...

Tiết Ngung Nhi không muốn Quý phi nương nương trách phạt Lâm Tú, kéo hết tất cả tội danh vào người mình.

Quý phi nương nương liếc nàng ta, nói: "Ai nói ta muốn phạt hẳn, đứng lên đi, để người khác nhìn thấy còn tưởng bọn cung trách phạt người."

Tiết Ngung Nhi vốn là người thông minh, nhìn thái độ của Quý phi nương nương, nàng ta ý thức được tối qua nàng ấy đứng ra làm chủ cho mình nhất định là vì Lâm Tú.

Vì nàng ta nhìn thấy hoa tai mình đeo mới đứng ra giúp mình.

Nhưng tại sao Quý phi nương nương lại vì Lâm Tú mà giúp nàng ta.

Tiết Ngung Nhi nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra, đúng lúc này, một bóng người từ bên ngoài đi vào cung Trường Xuân, Lâm Tú vừa mới vào cung viện đã nhìn thấy Tiết Ngung Nhi quỳ dưới đất, lại nhìn Quý phi nương nương, sắc mặt kinh ngạc, lẩm bẫm nói: "Đây là..."

Linh sủng trong lòng Quý phi nương nương nhìn thấy Lâm Tú, yêu thích bay qua đó, Quý phi cũng bước nhanh đến bên cạnh Lâm Tú, nhìn hộp đồ ăn trong tay hẳn hỏi: "Đây là gì?"

Mỗi lần Lâm Tú đến cung Trường Xuân, đều cho nàng ta một ít ngọc nhiên vui mừng, do

đó trước khi hấn đến, trong lòng nàng ta đã rất mong đợi.

Lâm Tú đưa hộp đồ ăn cho tiểu cung nữ lạnh lợi, nói: "Đây là món ăn của tiểu quán Giang Nam kia, vẫn còn nóng, nếu nướng nướng chưa dùng cơm trưa có thể thử xem."

Gương mặt Quý phi nướng nướng lộ vẻ vui mừng: "Sao người lại biết bọn cung muốn ăn đồ của quán đó..."

Nàng ta gấp không chờ nổi vào điện thưởng thức đồ ăn Lâm Tú mang đến, trong viện chỉ còn lại Lâm Tú và Tiết Ngung Nhi, Tiết Ngung Nhi đứng lên không dám nhìn vào mắt Lâm Tú, nàng ta tháo hoa tai xuống, hai tay đỡ lấy đưa cho Lâm Tú, nhỏ tiếng nói: "Ta biết huynh hận ta, cũng rất ghét ta, đây đều do ta đáng đời, ta không có tư cách nhận đồ huynh tặng..."

Lâm Tú nhận đôi hoa tai từ trong tay Tiết Ngung Nhi, Tiết Ngung Nhi cúi đầu, tim như dao cắt, cưỡng ép nhẫn nhịn không để nước mắt rơi xuống.

Nhưng Lâm Tú lại không cất đôi hoa tai đi, hấn nhìn Tiết Ngung Nhi cúi đầu, cầm lấy một chiếc hoa tai, giơ tay lên nhẹ nhàng xoa thùy tai của nàng ta, đeo hoa tai lại cho nàng ta.

Tiết Ngung Nhi đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt lóe lên ánh nước, nhìn Lâm Tú với ánh mắt khó hiểu và kinh ngạc mừng rỡ.

Lâm Tú cầm lấy chiếc hoa tai khác, dịu dàng nói: "Đừng nhúc nhích."

Sau khi đeo đôi hoa tai cho nàng ta xong, hấn mới nhẹ nhàng xoa đầu Tiết Ngung Nhi

nói: "Xin lỗi, ngày đó ta không nên nói với cô những lời kia..."

Tiết Ngung Nhi vội vàng nói: "Không, huynh không cần nói xin lỗi, người phải nói xin lỗi là ta, từ lúc bắt đầu ta tiếp cận huynh, chỉ để sỉ nhục Triệu Linh Quân, đều là lỗi của ta..."

Lâm Tú lắc đầu nói: "Những chuyện đó đã trôi qua rồi."

Vẻ u ám trong đôi mắt của Tiết Ngung Nhi dần dần hiện ra ánh sáng, nàng ta mím môi, thăm dò hỏi Lâm Tú: "Vậy, chúng ta vẫn còn là bằng hữu chứ?"

Lâm Tú nhẹ nhàng ôm nàng ta nói: "Đương nhiên, sau này nếu Tống Ngọc Trí ức hiếp cô, ta vẫn sẽ ra mặt cho cô."

Nước mắt của Tiết Ngung Nhi rốt cuộc không nhịn được rơi xuống, nàng ta tựa vào vai Lâm Tú, nức nở nói: "Hu hu, ta xấu xa như vậy, huynh vẫn chịu tha thứ cho ta..."

Chương 236: Gặp ở hậu cung (2)

Vẻ mặt Lâm Tú có chút xấu hổ, không phải vì lời nói của Tiết Ngung Nhi mà là do Quý phi nương nương cầm một miếng điểm tâm đang dựa vào cửa điện, rất có hứng thú nhìn hắn và Tiết Ngung Nhi, vẻ mặt ăn dưa xem kịch.

Tiết Ngung Nhi rất nhanh ý thức được nơi này là hậu cung, vội vàng rời khỏi vòng ôm của Lâm Tú, quay đầu nhìn thấy Quý phi nương nương đang nhìn bọn họ, gương mặt đỏ bừng nói: "Nương nương, ta, ta trở về trước..."

Sau khi Tiết Ngung Nhi chạy ra khỏi cung Trường Xuân, Quý phi nương nương đi vào trong viện, nói với Lâm Tú: "Bồn cung nhớ người đã có hôn ước với cô nương Triệu gia kia, từ lúc nào lại tốt với tiểu cô nương Tiết gia như vậy."

Lâm Tú giải thích: "Nương nương hiểu lầm rồi, chúng ta chỉ là bằng hữu."

"Bằng hữu" Quý phi nương nương liếc hắn nói: "Thật sự cho rằng bồn cung không nhìn ra sao, trong ánh mắt tiểu cô nương kia nhìn người, hai chữ yêu thích sắp tràn ra đến nơi rồi..."

Lâm Tú không phản bác, bởi vì những gì Quý phi nương nương nói là thật.

Có một số chuyện trước khi xảy ra không thể đoán được, lúc đầu Lâm Tú chỉ muốn lấy năng lực của Tiết Ngung Nhi, không ngờ ngay cả trái tim của nàng ta cũng có được, tuy không phải lừa tiền lừa sắc, nhưng về mức độ nào đó mà nói, lừa trái tim của nữ tử còn đáng hận hơn cả lừa tài lừa sắc...

Hắn đối với Tiết Ngung Nhi tuy không thể nói là yêu, nhưng cũng sẽ phụ trách giúp nàng ta bước ra khỏi bóng đen.

Khi ra khỏi hậu cung, Lâm Tú phát hiện một bóng người cô đơn đang đứng trước cửa cung, dường như đang đợi gì đó.

Lâm Tú tăng nhanh bước chân đi về trước nói: "Ngung Nhi cô nương, sao còn chưa về nhà."

Tiết Ngung Nhi ngẩng đầu nhìn hắn, gương mặt xinh đẹp bị gió thu thổi cho ửng hồng, ngượng ngùng nói: "Ta muốn về chung với huynh."

Chỉ vài ngày ngắn ngủi, Tiết Ngung Nhi đã thay đổi rất nhiều.

Trước đây nàng ta trà xanh, lúc nói chuyện thường sẽ mang theo chút âm tiết, còn luôn cố ý vô tình khiêu khích dụ dỗ Lâm Tú.

Nàng ta của lúc này ngược lại trở nên thẹn thùng, nói chuyện nhỏ nhẹ, thỉnh thoảng còn xấu hổ đỏ mặt, tiểu cô nương ôm ấp mỗi tình đầu khi gặp được người mình thích đại khái đều như vậy.

Tuy Lâm Tú quen không ít bạn gái, nhưng người dùng ánh mắt dịu dàng như nước, tràn ngập yêu thích để nhìn hắn cũng chỉ có một mình Tiết Ngung Nhi.

Khi Tiết Ngung Nhi đến đây là ngôi kiệu, nàng ta muốn đi bộ về cùng Lâm Tú, mấy kiệu phu và hộ vệ chỉ đành đi theo phía sau, hai người đều ăn ý không nhắc đến chuyện khi trước, trò chuyện giống như trước đây, Lâm Tú tiễn Tiết Ngung Nhi đến cửa Tiết phủ.

Nhóm người Tiết phủ kinh ngạc mừng rỡ phát hiện, mấy ngày này mây đen luôn bao phủ trong nhà, bất tri bất giác đã tan biến.

Ngung Nhi không nhốt mình trong phòng nữa, nụ cười trên gương mặt cũng nhiều hơn, đi đường sôi nổi ngâm nga, ngay cả cơm trưa cũng ăn nhiều hơn một chén.

Tâm tư của tiểu cô nương thật sự khó đoán, nhưng chỉ cần nàng ta vui vẻ, trên dưới Tiết phủ tự nhiên cũng vui vẻ, nhớ đến dáng vẻ khi trước của nàng ta, bọn hắn sẽ cảm thấy đau lòng...

Sau khi đưa Tiết Ngung Nhi hồi phủ, Lâm Tú đến chợ chim.

Một khắc sau, hắn mới ra khỏi chợ chim, trong tay xách một chiếc lồng chim, trong lồng là một con vẹt đuôi ngắn màu lam.

Loài vẹt này vì biết bắt chước con người nói chuyện rất được người nuôi chim ưa thích, nhiều người cố ý dạy bọn chúng nói vài lời cát tường, hoặc nuôi trong nhà, hoặc tặng cho bằng hữu, mỗi ngày nghe bọn chúng vắn an, mong chút may mắn...

Lâm Tú mang theo con vẹt này về Lâm phủ, suốt hai ngày sau đó đều không ra khỏi cửa.

Đông cung.

Đông cung ở ngoài hoàng thành, là chỗ ở của thái tử, từ sau khi bệ hạ sắc lập thái tử, thái tử đã dọn đến nơi này, bố cục của đông cung rất giống với hoàng cung, nghiêm nhiên chính là một hoàng cung thu nhỏ.

Bên trong đông cung, hoạn quan cung nữ đều đầy đủ, ngoài ra còn có giáo tập chuyên phụ trách dị thuật và tu hành võ đạo của

thái tử, cùng với các quan viên giúp đỡ hấn ta xử lý chính sự, nhiệm nhiên đã là một triều đình nhỏ.

Lúc này trong đông cung, vài cung nữ đang quét sân, đột nhiên nghe thấy tiếng chim hót lạnh lạnh.

Các nàng ngẩng đầu, nhìn thấy có một con chim nhỏ đuôi ngắn, phần đầu còn có một nhúm lông màu xanh đang đứng trên tường cung, con chim đó dùng ánh mắt cỡ hạt đậu xanh nhìn các nàng, vỗ cánh bay vào sâu trong đông cung.

Bên trong đông cung, có một hồ nước diện tích không nhỏ.

Đông cung vốn dĩ không có hồ bên trong, chỉ là hôm đó sau khi sắc lập thái tử, triều đình đã tiến hành xây dựng đông cung, đào một hồ nước.

Người bình thường có lẽ chỉ cho rằng đây là cảnh trí thêm thất cho đông cung, nhưng trong lòng một số hào môn đỉnh cao ở Vương Đô đều biết rõ, hồ trong đông cung được xây dựng là vì năng lực của thái tử.

Chương 237: Cuối cùng hung thủ đã hiện thân (1)

Năng lực của thái tử là không thủy, chuyện này đối với bách tính mà nói là một bí mật.

Dù sao thái tử cũng là trữ quân, tương lai đăng cơ thượng vị, năng lực dị thuật của hắn ta không thể tiết lộ ra bên ngoài, có một vài dị thuật tương sinh tương khắc, nếu năng lực của thái tử bị kẻ có lòng bất chính biết được, rất dễ nhắm vào năng lực của hắn ta lên kế hoạch ám sát.

Nhưng trên đời này không có bức tường nào không lọt gió, tuy từ đầu đến cuối triều đình đều bảo mật năng lực của thái tử, nhưng trong mắt quyền quý đỉnh cao của Đại Hạ, chuyện này không phải bí mật gì.

Hôm nay thời tiết sáng sủa, không có gió, nhưng hồ nước trong đông cung lại nổi sóng mãnh liệt, một con thủy long lượn vòng và lao ra khỏi hồ, đập vỡ một tấm bia đá cạnh hồ.

Lực đạo này nếu tấn công người khác, người bình thường sẽ gãy xương trong chớp mắt, không còn chút khả năng sống sót.

Đây là uy lực của dị thuật Thiên giai.

Một bóng dáng thấp bé hiện lên từ trong hồ nước, đập chân trên mặt hồ đi đến bãi cỏ cạnh hồ, y phục và đế giày không hề bị ướt, không thấy có vết nước nào cả.

Một người trung niên khác bước về trước, cung kính nói: "Chúc mừng thái tử điện hạ, thực lực của ngài lại tăng lên mấy phần,

bước vào Địa giai là chuyện nằm trong tầm tay."

Thái tử phát tay nói: "Thiên phú của bốn cung, bốn cung hiểu rõ, hao phí nhiều nguyên tinh như vậy mới miễn cưỡng đến Huyền giai thượng cảnh, khoảng cách đến Địa giai vẫn còn rất xa, không thể so sánh với vị kia của Triệu gia được..."

Người trung niên không nói gì, chỉ là thâm than, trong lòng thái tử thật sự không biết rõ, thiên phú vị kia của Triệu gia, nhìn khắp đại lục này cũng là người đứng đầu, dù là thiên tài Thiên Tự Viện ở Dịch Thuật Viện cũng có khoảng cách không thể vượt qua khi so sánh với nàng ta, huống hồ là thái tử chỉ có thiên phú dịch thuật bình thường...

Hắn ta hoàn toàn không nên nảy sinh suy nghĩ muốn so sánh với vị kia của Triệu gia.

Sau khi kết thúc tu hành dịch thuật ngày hôm nay, thái tử rời khỏi hồ nước đi đến cung điện ở một nơi khác, bắt đầu xử lý chính vụ.

Thực ra không có quá nhiều chính vụ cần hắn ta xử lý, phần lớn chính vụ nhị thập tứ tử có thể tự mình giải quyết được, một vài chuyện quan trọng sẽ mang đến triều đình để thảo luận, những việc không quá quan trọng cũng không quá khẩn cấp mới giao cho hắn ta luyện tập.

Cho dù là vậy, hắn ta cũng rất nghiêm túc đọc những tấu chương kia, đây đều là kinh nghiệm lâm triều sau này của hắn ta.

Một con chim rất đẹp đứng trên cành cây ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu lanh lảnh, thái tử đang tập trung phê duyệt tấu chương, không hề chú ý.

Một lúc sau, một vị lão giả râu tóc bạc phơ đi đến trước cửa điện, nhìn thấy thái tử nghiêm túc xử lý tấu chương, vuốt chòm râu, gật đầu hài lòng rồi đi.

Ngay khi bóng lưng ông ta biến mất, động tác thái tử lật tấu chương khựng lại, sau đó ném tấu chương qua một bên, thấp giọng nói: "Chuyện kia giải quyết thế nào?"

Một gã hoạn quan đứng cạnh cây cột bước về trước, cung kính nói: "Hồi điện hạ, đã cho người xử lý rồi."

Thái tử dùng ngón trỏ nhẹ nhàng gõ mặt bàn, lầm bầm nói: "Xa đã xử lý, nhưng gần cú mãi lắc lư trước mắt bản cung, trước đây chỉ có một người, bây giờ lại nhiều thêm một người..."

Guơng mặt hoạn quan kia lộ vẻ khó xử nói: "Khởi bẩm điện hạ, bên cạnh hắc có người của Mật Trinh ti bảo vệ sát sao không tìm được cơ hội ra tay, còn về người kia, thực lực của nàng ta quá mạnh, không có thực lực Địa giai thượng cảnh sợ rằng không thể hoàn thành nhiệm vụ, cũng không có thích khách nào dám nhận nhiệm vụ của nàng ta..."

Thái tử lại lần nữa cầm tấu chương lên, chậm rãi nói: "Không vội, thứ bản cung có là kiên nhẫn, rồi sẽ tìm được cơ hội..."

...

Lâm phủ.

Đêm đã khuya.

Lâm Tú còn chưa ngủ.

Hắn ngồi trên bàn sách trước cửa sổ, của sổ để mở, không biết qua bao lâu, đột nhiên có bóng đen xẹt qua trên bầu trời đêm, từ bên ngoài cửa sổ bay vào, đáp xuống bàn của hắn.

Là con vẹt đuôi ngắn màu lam mà hắn thuần dưỡng.

Trong thọ yến của thái hoàng thái hậu, khoảnh khắc đối mắt với thái tử, một vài thứ nhìn thấy từ trong ánh mắt của thái tử đã khiến Lâm Tú càng thêm nghi ngờ hắn ta, cũng khiến hắn ta trở thành đối tượng điều tra đầu tiên của Lâm Tú.

Lâm Tú rải gạo lên bàn, con vẹt vừa mổ vừa líu ríu kêu lên.

Nó ở đông cung cả ngày, vẫn luôn giúp Lâm Tú chú ý thái tử.

Con vẹt này tất nhiên chưa từng gặp thái tử, Lâm Tú mất hai ngày mới dạy nó biết lộ tuyến vào đông cung, cùng với việc làm sao tìm ra thái tử trong vô số người ở đông cung.

Hôm nay nó giám thị thái tử suốt một ngày, buổi tối trở về báo cáo cho Lâm Tú.

Chương 238: Cuối cùng hung thủ đã hiện thân (2)

Trí tuệ loài vẹt này có thể coi là cao trong số các động vật, nó có thể dùng ngôn ngữ loài chim miêu tả rõ ràng tất cả những gì nhìn thấy hôm nay.

Thái tử quả nhiên là người có năng lực khổng thủy, đồng thời còn kiêm tu võ đạo, hoàng gia rất nghiêm khắc đối với việc giáo dục hoàng tử, hướng hồ còn là thái tử, quân vương tương lai, tài nguyên hẳn ta hưởng thụ trên con đường tu hành e rằng ngay cả những thiên tài của Dị Thuật Viện như Linh m cũng không thể so sánh được.

Một ngày của thái tử, trừ việc xử lý chính vụ ra thì chính là tu hành dị thuật, võ đạo, cùng ăn uống và đi ngủ.

Nhìn như không có chỗ nào đặc biệt, Lâm Tú nhìn con vẹt truyền âm hỏi: "Hắn ta đã nói những gì."

Con vẹt lại mổ vài hạt gạo, dùng ngữ điệu kỳ quái nói: "Nguyên tinh, Huyền giai, thượng, còn cách xa lắm..."

Nguyên nhân Lâm Tú không dùng con họa mi kia mà tốn thời gian thuần dưỡng con vẹt chính là chỗ này, tuy họa mi có thể giúp Lâm Tú giám thị mục tiêu nhưng nó lại không hiểu tiếng người nói.

Vẹt cũng không nghe hiểu tiếng người, nhưng bọn chúng có thể bắt chước, tuy phát âm không chuẩn lắm nhưng không ảnh hưởng đến việc truyền lại tin tức.

Mấy từ này tiết lộ không nhiều tin tức, Lâm Tú có thể đoán được đại khái, tu vi

của thái tử là Huyền giai thượng cảnh giống Linh m và công chúa Minh Hà, nhưng tuổi tác hẳn ta lớn hơn một chút, tài nguyên được hưởng thụ cũng không phải thứ Linh m và Minh Hà có thể so sánh được, cho thấy rõ thiên phú dị thuật của hẳn ta chẳng ra làm sao.

Đương nhiên là hoàng đế tương lai, cũng không yêu cầu hẳn ta có thiên phú tu hành thể nào, đương kim thiên tử còn không có năng lực dị thuật nữa đây, những chuyện này không hề ảnh hưởng đến việc hẳn ta trở thành chủ nhân một nước, biết bao cường giả dị thuật, võ đạo đều sẽ ra sức vì hẳn ta.

Lâm Tú nhìn con vẹt kia, hỏi tiếp: "Còn nữa không?"

Con vẹt khựng lại rất lâu, dường như đang nhớ lại, sau đó nói: "Lại nhiều thêm một người..."

"Một người, lại nhiều thêm một người..."

Guang mặt Lâm Tú lộ vẻ nghi ngờ, không hiểu ý nghĩa của hai câu này, đến cùng vẹt cũng không phải người, nó không thể hiểu được lời nói của thái tử, dứt quãng thuật lại cho Lâm Tú.

Có lẽ nó đã bắt chước sai, hoặc có lẽ hai câu này vốn không có ý nghĩa gì lớn.

Lúc này con vẹt vẫn dùng ngữ điệu kì quái nói: "Mật Trinh, bảo vệ, không tìm, được cơ hội..."

Nghe được hai chữ "Mật Trinh" , "bảo vệ" , đôi mắt Lâm Tú nghiêm nghị.

Quả nhiên là Thái tử.

Mấy từ này không khó để hiểu được.

Bên cạnh hẳn có mật trình bảo vệ, thích khách không tìm được cơ hội.

Lúc này con vẹt vẫn đang nói tiếp: "Một người khác, quá mạnh, không có, thích khách... bốn cung, nhấn nạy, cơ hội..."

Lâm Tú dường như hiểu được gì đó, lẩm bầm: "Một người, lại nhiều thêm một người..."

Kết hợp mấy chữ này, hai câu kì lạ bên trên không còn khó hiểu nữa.

Rất hiển nhiên mục tiêu thái tử muốn ám sát không chỉ có một người, Lâm Tú chỉ là một trong số đó, bên cạnh hẳn có Mật Trình bảo vệ, thái tử không thể sắp xếp người ra tay được nữa, mà mục tiêu khác của hẳn ta, thực lực quá mạnh, không có thích khách nào dám nhận...

Còn một điều nữa chính là thái tử không hề từ bỏ việc ra tay với bọn hẳn, hẳn ta vẫn đang tìm thời cơ...

Việc đã đến nước này, người đứng sau hai vụ ám sát là ai đã rất rõ ràng.

Điều khiến Lâm Tú không hiểu là nếu thái tử muốn giết hẳn, tại sao khi trước không hề ra tay, cố tình từ mấy tháng trước lại ám sát hai lần...

Mà người còn lại thái tử muốn giết là ai?

Cái gì là "một người, lại nhiều thêm một người", ý của câu này dường như là khi trước Lâm Tú không phải mục tiêu ám sát của thái tử, gần đây hẳn ta mới có suy nghĩ này, nói cách khác, hẳn ta muốn giết Lâm Tú không phải vì hôn ước giữa hẳn và Triệu Linh Quân...

Dù sao hôn ước đó đã có trước khi Lâm Tú sinh ra.

Chuyện này dường như cũng đã giải thích nghi ngờ thứ nhất của Lâm Tú, tại sao đã qua nhiều năm như vậy thái tử không hề ra tay, vì hôn ước này vốn dĩ không phải lý do hấn ta muốn ám sát Lâm Tú.

Vậy cũng chỉ có khả năng thứ hai.

Chắc không phải thật sự vì năng lực của hấn ta là khổng thủy, năng lực của Lâm Tú là băng, vì năng lực của hấn ta bị Lâm Tú khắc chế nên mới động sát tâm với hấn đây chứ.

Không phải Lâm Tú chưa từng nghĩ đến khả năng này, nhưng người phải điên rồ ác độc đến mức nào mới có thể làm ra loại chuyện này, vì một lý do hoang đường như thế mà muốn đưa người ta vào chỗ chết.

Nhưng mà căn cứ vào khả năng này để suy diễn, Lâm Tú phát hiện tất cả đều có thể giải thích thông suốt.

Lần đầu tiên Lâm Tú bị ám sát, hình như là mấy ngày sau khi hấn thức tỉnh năng lực.

Chương 239: Cuối cùng hung thủ đã hiện thân (3)

Hai lần hấn bị ám sát, không phải vì hôn ước với Triệu gia mà là do năng lực hấn thức tỉnh. Ngay từ đầu, hấn đã nhầm lẫn phương hướng điều tra.

Không chỉ hấn, tất cả mọi người đều nhầm lẫn.

Bây giờ nhớ lại, những hào môn đỉnh cao ở Vương Đô đều là người trong nghề chơi đùa với quyền thế, không thể không biết chuyện bất kể thế nào bệ hạ cũng sẽ không gả Triệu Linh Quân cho bọn hấn, cho dù Lâm Tú chết cũng không đến lượt bọn hấn.

Một người, lại nhiều thêm một người.

Nếu Thái tử muốn giết hấn là vì nguyên nhân này, vậy câu nói đó cũng không còn khó hiểu nữa.

Toàn bộ Vương Đô, người sở hữu dị thuật bằng, trùng hợp chỉ có hai người.

Một là Lâm Tú, một là Linh m.

...

Sáng sớm hôm sau, Triệu Linh m đến Lâm phủ, nàng đến tìm Lâm Tú tu hành.

Tuy nàng đã thuyết phục viện trưởng để Lâm Tú và nàng cùng dùng chung tài nguyên tu hành, nhưng không có nàng dẫn dắt Lâm Tú, một mình hấn không thể vào Thiên Tự Viện.

Tối qua Lâm Tú ngủ không ngon, trên đường đến Dị Thuật Viện, hấn làm như vô tình hỏi: "Linh m, khi trước ngươi có từng gặp mấy chuyện ám sát không..."

Triệu Linh m liếc hẩn hỏi: "Người hỏi cái này làm gì?"

Lâm Tú nói: "Ta chỉ đột nhiên nghĩ đến, thuận tiện hỏi thăm thôi."

Triệu Linh m nói: "Lúc nhỏ có gặp phải mấy lần, sau này dần dần ít đi..."

Về mặt Lâm Tú lạnh nhạt, trong lòng lại không bình tĩnh.

Chỉ vì khắc chế năng lực dị thuật mà muốn đẩy người ta vào chỗ chết, đây là một tên biến thái, một kẻ biến thái tâm lý vụn vẹo đến cực độ, điều đáng sợ là người như thế còn là trụ quân của một trong ngũ đại vương triều đại lục, hoàng đế tương lai của Đại Hạ...

Con mẹ nó thật thái quá mà.

Thanh Lại ti.

Lâm Tú ở trong kho công văn, lật xem hồ sơ vụ án mấy năm gần đây.

Thực ra hẩn vẫn còn một điều nghi ngờ, người sở hữu thiên phú dị thuật tuy chỉ có một bộ phận nhỏ, nhưng căn cứ số lượng nhân khẩu còn lại của Đại Hạ, số lượng dị thuật sư cũng không ít.

Chín mươi chín phần trăm số người trong đó, cả đời chỉ có trình độ thức tỉnh năng lực một lần, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện một vài người có thiên phú tốt được Dị Thuật Viện chiêu mộ.

Số lượng của dị thuật sư đương nhiên nhiều hơn rất nhiều so với chủng loại dị thuật, cho nên trên đời này năng lực của rất nhiều người đều giống nhau, Lâm Tú và Linh m chính là như vậy.

Trong Dịch Thuật Viện cũng có không ít người có năng lực giống nhau.

Ví dụ như khống hỏa của công chúa Minh Hà, học sinh có loại năng lực này ở Dịch Thuật Viện không chỉ một người, chỉ là người khác nhau, thiên phú tu hành có thể sẽ khác biệt.

Nếu mở rộng phạm vi đến Vương Đô hoặc cả Đại Hạ, người có năng lực khống hỏa khống thủy càng nhiều hơn.

Nhưng toàn bộ Vương Đô, người sở hữu dịch thuật bằng chỉ có Lâm Tú và Linh m.

Nói về mặt xác suất, điều này hoàn toàn không khoa học.

Cấp bậc của dịch thuật không đại diện cho mức độ hi hữu của dịch thuật, có một vài năng lực Hoàng giai ngược lại còn hiếm có hơn năng lực Thiên giai.

Những loại năng lực như khống hỏa, khống thủy, lực lượng, hóa thạch, kim thân vân vân, đều rất thường gặp, cũng là năng lực thức tỉnh nhiều nhất, mà những năng lực như đóng băng, sấm sét, hiếm thấy một chút, mà năng lực như dịch dung, thú ngữ, tuy chỉ là Hoàng giai lại càng hiếm có hơn.

Năng lực hiếm có nhất mà Lâm Tú từng gặp hẳn là chữa trị của Song Song cô nương, có lúc trăm năm cũng không xuất hiện được một người.

Nhưng hiếm thấy thì hiếm thấy, cũng không đến mức một người cũng không có, nhất là năng lực đóng băng còn chưa hiếm đến mức cả Vương Đô trăm vạn nhân khẩu mà chỉ có hai người sở hữu...

Sự thật chứng minh, suy đoán của Lâm Tú là đúng.

Hắn tra được trong hồ sơ ở Thanh Lại ti, chỉ mới năm năm qua, nội trong phạm vi Vương Đô đã có ba người thức tỉnh dị thuật bằng.

Chỉ là sau khi ba người này thức tỉnh năng lực, đều chết đi vì nguyên nhân nào đó.

Có người phát bệnh, có người mất tích khó hiểu, còn có người buổi tối ở nhà đi ngủ, cột nhà gãy đập lên đầu hắn ta, tóm lại ba người này đều mất mạng trong khoảng nửa năm thức tỉnh năng lực, do đó mới khiến Vương Đô mãi không có người sở hữu loại năng lực này.

Nếu không phải bọn hắn đã chết, mùa hè này giá băng ở Vương Đô cũng sẽ không cao đến mức thái quá như thế, hoàng cung cũng sẽ không đến nỗi sau khi dùng hết băng trong kho mà ngay cả một người có thể chế băng cũng chẳng có...

Lâm Tú buông hồ sơ xuống, trong lòng thầm mắng: "Tên điên này!"

Chỉ vì năng lực của mình là nước, hắn ta bèn giết chết tất cả những người thức tỉnh dị thuật bằng, điều này không thể dùng từ ác độc điên cuồng để hình dung nữa.

Lâm Tú biết cảm giác năng lực bị khắc chế rất khó chịu, mỗi lần hắn gặp công chúa Minh Hà đều có cảm giác này, đó là một loại nội tâm ghen ghét cực độ, xúc động muốn cùng đối phương quyết chiến một trận...

Chương 240: Vì dân trừ hại (1)

Đây là khắc chế lẫn nhau.

Mà băng với nước là khắc chế đơn phương, là khi người có năng lực không thủy Huyền giai thượng phẩm gặp phải người có năng lực đóng băng Huyền giai hạ phẩm, một khi bất cẩn khắc chế sẽ chiến bại, cảm giác của bọn hắn càng khó chịu hơn, đó là một loại vô lực và thần phục như gặp phải thiên địch...

Hắn ta là thái tử, sao có thể cho phép bản thân sinh ra lòng thần phục với người khác được.

Cuối cùng đã biết hung thủ đứng sau hai lần ám sát, trong lòng Lâm Tú lại sinh ra một chút cảm giác vô lực.

Thái tử không phải Dương Tuyên, hắn ta là trữ quân Đại Hạ, là nhi tử của hoàng đế, chỗ dựa sau lưng là đại gia tộc đệ nhất Đại Hạ, mối thù này làm sao trả đây.

Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, bất kỳ âm mưu quỷ kế nào cũng đều vô dụng.

Lâm Tú có thể mượn bệ hạ lưu đày Dương Tuyên, nhưng thái tử kia, liên lụy đến quá nhiều lợi ích, đừng nói là hắn cho dù là hoàng đế Đại Hạ cũng không thể dễ dàng động đến hắn ta, ông ta cũng sẽ không động đến nhi tử của mình.

Nhưng thù sinh tử, sao có thể không báo.

Cho dù Lâm Tú không muốn trêu chọc thái tử, hắn ta cũng sẽ không cho phép Lâm Tú sống trên thế giới này, vẫn sẽ tiếp tục lên kế hoạch ám sát hắn, Lâm Tú không

chết, hắn ta sẽ không chết tâm, hắn ta không chết, Lâm Tú cũng khó yên lòng.

Loại biến thái nhân cách phản xã hội này, nếu để hắn ta làm hoàng đế vậy thì hay rồi.

Đến lúc đó, không chỉ bản thân hắn, e rằng ngay cả Linh m cũng sẽ bị hạ độc thủ.

May mà bây giờ hắn ta chỉ là thái tử, không thể sử dụng sức mạnh ngoài mặt, chỉ có dùng thủ đoạn âm thầm ám sát, xem xét phản hồi của con vẹt này, sức mạnh trong tối mà hắn ta có thể sử dụng cũng có hạn, không làm gì được Linh m, càng không có cách với Lâm Tú được Mật Trinh bảo vệ.

Nói cách khác, hắn ta chuồng mất Lâm Tú nhưng cũng không giải quyết hấn được.

Điều này khiến Lâm Tú thoáng yên tâm.

Hắn thừa nhận, hấn của lúc này cũng không thể làm gì được thái tử, thậm chí hấn không thể nói chuyện này với bất kỳ ai, càng không thể để Quý phi nương nương hoặc bộ hạ chủ trì công đạo, nhưng hấn tràn ngập tự tin đối với tương lai của mình.

Ép hấn nóng nảy thì ngay cả lão tử của hấn ta Lâm Tú còn dám tạo phản, huống hồ là hấn ta.

Sau khi biết thân phận của hung thủ phía sau, Lâm Tú không chỉ không lo lắng, ngược lại còn thở phào nhẹ nhõm, buông xuống được một tâm sự.

Không biết kẻ địch mới là đáng sợ nhất, hấn đã biết kẻ địch là ai thì cũng biết mục tiêu để phòng bị và phản kích, theo một mức độ nào đó mà nói đây là một chuyện tốt.

Lâm Tú thở ra một hơi, ra khỏi kho công văn, chuẩn bị về nhà.

Lúc này, một người trẻ tuổi ăn mặc đẹp đẽ, vẻ mặt kiêu ngạo từ công đường bước ra, quay đầu cười lạnh, sải bước ra khỏi Thanh Lại ti.

Hai gã nha dịch nâng một thi thể được bọc bằng vải bố đi xuyên qua sân, lúc Lâm Tú vừa tìm đọc hồ sơ, hình như lang trung đại nhân đang thẩm án, xem ra có vẻ là án mạng.

Một cơn gió nhẹ thổi tới, thổi bay một góc vải trắng, trong lúc vô ý Lâm Tú liếc nhìn gương mặt thi thể kia, bước chân không khỏi khựng lại.

Lâm Tú quen biết người chết.

Lần đầu khi hắn đến Thanh Lại ti gặp phải vụ án của Tần Thông, sau khi Tần Thông làm nhục Vương thị còn phái người giết hại nàng ta, hôm đó Lâm Tú ở công đường bênh vực lẽ phải, sau khi giải oan cho Vương thị, phụ thân của nàng ta ở ngoài Thanh Lại ti quỳ xuống tạ ơn Lâm Tú...

Lâm Tú không biết ông lão đó tên gì, chỉ biết mọi người gọi là Vương lão đầu.

Vương lão đầu đã chết.

Liễu Thanh Phong từ công đường đi ra, gương mặt không nén nổi tức giận, Lâm Tú bước lên hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy, lão nhân kia chẳng phải là phụ thân của người chết Vương thị trong vụ án Tần Thông lần trước sao, ông ta xảy ra chuyện rồi à."

Liễu Thanh Phong cắn răng nói: "Tần Thông vì vụ án đó bị người ta ám sát bỏ mình, Trung Dũng bá vẫn luôn ghi hận Vương thị,

mấy tháng trước ông ta còn dám hành động thiếu suy nghĩ, mấy ngày nay vụ án kia đã hoàn toàn trôi qua, hôm nay phụ thân của Vương thị bị một chiếc xe ngựa mất khống chế đâm chết trên đường, mà người ngồi trên xe ngựa chính là thứ tử của Trung Dũng bá...”

Hắn ta siết chặt tay nói: “Tần gia là quyền quý, chỉ bất cẩn vô ý, theo luật cũng chỉ khiến hắn ta bồi thường chút ngân lượng, nhưng Vương gia vốn chỉ có một cặp cha con nương tựa lẫn nhau, ngân lượng kia có thể bồi thường cho ai chứ.”

Liễu Thanh Phong cả giận nói: “Bất cẩn cái rắm, bọn hắn chính là cố ý, bọn hắn muốn để người khác biết kết cục đắc tội Trung Dũng bá!”

Khi Lâm Tú ra khỏi Thanh Lại ti, hai gã nha dịch đang định nâng lão Vương đầu đến bãi tha ma.

Chương 241: Vì dân trừ hại (2)

Vương gia chỉ có hai cha con bọn hần, mấy tháng trước nữ nhi chết, hôm nay Vương lão đầu cũng bỏ mình, Vương gia coi như đã tuyệt hậu, ngay cả người nhặt xác cũng không có, tình huống này thông thường đều đào hố ở bãi tha ma, tùy tiện chôn cất.

Một số bách tính tụ tập trước cửa Thanh Lại ti, nhìn thi thể của Vương lão đầu, phần nộ thốt lên.

"Vương lão đầu oan quá!"

"Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, ông ấy bị người ta hại chết, thiên lý ở đâu, vương pháp ở đâu..."

"Ài, nữ nhi đã chết, cuối cùng Vương lão đầu cũng không thoát được..."

"Huynh đệ Tần gia làm hết chuyện ác, sớm muộn cũng sẽ gặp báo ứng!"

...

Lâm Tú đi đến trước mặt hai gã nha dịch, lấy ra một thỏi bạc đưa cho bọn hần nói: "Tiền này các người cầm lấy, mua quan tài cho lão nhân gia, đừng để ông ấy phơi thây nơi hoang dã, tiền còn thừa các người cầm đi uống rượu đi..."

"Đa tạ Lâm đại nhân!"

Hai gã nha dịch nghe vậy tất nhiên mừng rỡ, Lâm đại nhân ra tay quả nhiên hào phóng, số bạc này ít nhất cũng năm lượng, mua một bộ quan tài còn có thể dư được hơn một nửa, đủ để bọn hần thoải mái vài ngày, hai người vui vẻ lấy bạc, dự định tìm một tiệm quan tài rẻ tiền, lần khổ sai này chớp mắt đã trở nên tốt đẹp...

Trước cửa Thanh Lại ti, bách tính vẫn đang oán giận hành vi độc ác của huynh đệ Tần gia.

Thì ra đệ đệ Tần Thông là Tần Duệ còn nổi danh hoàn khổ hơn cả Tần Thông.

Trưởng tử của những gia tộc quyền quý Vương Đô tương lai đều sẽ kế thừa tước vị, bởi vậy rất nhiều lúc làm việc còn cần phải thu liễm, nhưng thứ tử như Tần Duệ lại khác, cho dù bọn hắn có cố gắng thế nào, ưu tú ra sao, cũng không thể kế thừa tước vị của phụ thân, thêm muốn tước vị ngược lại sẽ khiến huynh đệ phản bội, cho nên những người này dứt khoát sa đọa để bày tỏ tấm lòng không tranh đoạt của mình, bọn hắn cũng hình thành quân thể hoàn khổ lớn nhất nguy hại cho Vương Đô.

Tần Duệ không có thức tỉnh năng lực, không tu võ đạo, càng không cần thiết phải cố gắng, những năm nay hành sự luôn kiêu ngạo ương ngạnh.

Tội ác mấy năm nay gã phạm phải đủ để gã chết vô số lần, nhưng vì quyền thế của Trung Dũng bá đã giúp gã vẫn luôn sống thanh thoi ở Vương Đô.

Sau khi Lâm Tú rời khỏi Thanh Lại ti bèn đi thẳng đến Lê Hoa Uyển.

Lão ăn mày và người bán hàng rong cũng làm tròn trách nhiệm canh giữ gần Lê Hoa Uyển, đợi Lâm Tú ra ngoài.

Khoảng hai khắc sau, một con đường trước cửa đông cung, một nam tử trẻ tuổi tướng mạo bình thường bước vào trà lâu, lúc này đang là buổi trưa, trong trà lâu có không

ít khách nhân, vị trí đại sảnh không đủ, có lúc mấy người phải ngồi chung một bàn.

Người ngồi chung bàn tuy không quen biết, nhưng sau khi uống mấy chén trà cũng bắt đầu mở lời, người một bàn bắt đầu nói chuyện trên trời dưới đất, từ đại sự quốc gia đến truyền thuyết phổ phàm hoặc là vài tin tức nhỏ của quyền quý Vương Đô, trời Nam đất Bắc, không gì không thể nói.

Không biết là ai nói đến nhị công tử Tần Duệ của nhà Trung Dũng bá, mấy ngày trước thức tỉnh dị thuật bằng, khiến mọi người cảm khái.

"Dị thuật bằng là một năng lực rất tốt!"

"Đáng tiếc thức tỉnh quá muộn, nếu không nhất định có thể vào Dị Thuật Viện."

"Chẳng phải nhị tử Bình An bá cũng thức tỉnh dị thuật bằng sao, hắn cũng thức tỉnh muộn sao lại được vào."

"Chuyện này còn phải nói à, nhất định là dựa vào quan hệ của Triệu gia, Trung Dũng bá không có thể diện lớn như vậy."

"Ông trời không có mắt, nhị công tử Tần gia không phải thứ gì tốt, sao lại để gã thức tỉnh năng lực tốt như vậy..."

...

Hai ngày sau, khi Tần Duệ nghe thấy tin tức này cũng ngẩn ngơ hồi lâu.

Cái gì vậy, gã thức tỉnh năng lực Thiên giai sao ngay cả gã cũng không biết.

Người nào nhảm chán truyền tin đồn thất thiệt này, đúng là kì lạ khó hiểu, có điều chuyện này không hề ảnh hưởng gì đến gã, Tần Duệ lười quản nên cứ mặc kệ bọn hắn.

Nhưng tin tức này truyền đi càng ngày càng rộng ở Vương Đô.

Dù sao dị thuật bằng là một loại năng lực vừa hiếm có lại mạnh mẽ, nghe nói nhị công tử nhà Trung Dũng bá thức tinh năng lực này cũng không biết là thật hay giả.

Ngay cả bằng hữu ngày thường cùng uống rượu dạo kỹ viện với Tần Duệ cũng nghe nói chuyện này, bọn hắn từng hỏi Tần Duệ lại bị Tần Duệ phủ định.

Mấy người đó cũng không quá xác định, năng lực dị thuật sẽ không viết lên mặt, chỉ cần người sở hữu năng lực không tự mình thi triển, ai cũng không biết năng lực của hắn là gì.

Dù sao phổ phùng truyền tin này đi rất thần kì, còn có người nói tận mắt nhìn thấy Tần Duệ thi triển năng lực, về phần đến cùng hắn ta có nhìn thấy hay không cũng chỉ có bản thân hắn ta mới biết.

...

Chương 242: Vì dân trừ hại (3)

Một buổi sáng nào đó, Lâm Tú dùng xong bữa sáng, theo thường lệ đến Thanh Lại tỉ quẹt thẻ, từ miệng Từ Văn Thư nghe được một tin tức.

Sau khi đại nhi tử Tần Thông chết không lâu, tối hôm qua, nhị nhi tử Tần Duệ của Trung Dũng bá cũng đã chết.

Lúc gã đi đường đêm bắt căn rơi vào giếng nhà mình, hôm sau khi được vớt lên, cả người đã trương sình.

Từ Văn Thư không khỏi cảm khái: "Thật sự không phải không có báo ứng, chỉ là chưa đến lúc thôi, Tần Duệ làm nhiều chuyện ác như vậy, nha môn không làm gì được gã, ông trời lại không nhìn nổi nữa..."

Lâm Tú cũng gật đầu, vô cùng đồng ý nói: "Đúng vậy, thiện ác cuối cùng sẽ có báo ứng, thiên đạo luân hồi, không tin cứ ngàng đầu nhìn xem, ông trời đã từng tha cho ai..."

...

Nếu nói khi trước Lâm Tú chỉ suy đoán, sau khi thí nghiệm trên người Tần Duệ, hẳn đã có thể xác định.

Hai ngày trước, hẳn dùng mấy chục thân phận truyền tin tức Tần Duệ thức tỉnh dị thuật bằng ra ngoài, chính là muốn xem thử thái tử sẽ có phản ứng gì.

Mấy thứ như dị thuật này không thể nhìn ra hoặc sờ ra được.

Trừ phi có người có năng lực nhìn thấu được năng lực của kẻ khác.

Trừ chuyện đó ra, chỉ có hai năng lực tương khắc với nhau khi người sở hữu năng lực đến gần nhau sẽ có một loại cảm ứng vi diệu, còn những năng lực khác, chỉ cần người sở hữu năng lực không sử dụng, không ai có thể nhìn ra được.

Logic học có một nguyên tắc, chỉ cần chứng minh là có không cần chứng minh không có.

Nếu Tần Duệ sở hữu dị thuật bằng, gã có thể tạo ra bằng để chứng minh gã có năng lực đó.

Nhưng nếu gã không có, gã không thể chứng minh mình thật sự không có.

Lòng dạ của thái tử điện hạ còn hẹp hơn Lâm Tú dự đoán, hẳn ta đã điên cuồng ác độc đến mức thù giết lầm chứ không bỏ sót, chỉ vì vài lời đồn đã ám sát nhi tử một Nhất đẳng bá.

Tuy Lâm Tú có thù với hẳn ta, nhưng chuyện này thật sự phải cảm tạ hẳn ta.

Cảm tạ hẳn ta vì dân trừ hại.

...

Từ Thanh lại ti đi ra, tâm tình Lâm Tú rất thoải mái.

Trung Dũng bá chỉ có hai người con trai, hôm nay một người bị ám sát, một người ban đêm ngã xuống giếng chết đuối, tước vị của Tần gia không có người kế thừa, nếu như trong thời gian tiếp theo hẳn không sinh được con trai, đợi sau khi hẳn chết, Tần gia sẽ bị xóa tên khỏi vòng quyền quý của Vương Đô.

Điều này đối với bách tính mà nói, xem như là một chuyện tốt.

Lâm Tú càng ngày càng cảm nhận được, hành tẩu giang hồ, kỹ năng nhiều không áp người, có rất nhiều năng lực nhìn thì nhỏ, nhưng luôn ở trong thời khắc mấu chốt, phát huy công hiệu thần kỳ.

Tần Duệ đã chết, Lâm Tú cũng phát tay áo đi, che giấu công lao và tên tuổi.

Hắn đi vào Dị Thuật Viện, Linh m đã ở cửa viện chờ hắn, đây là thời gian bọn họ ước định tu hành.

Ở trên giường tu hành một lúc với Linh m, nguyên lực không hề tăng lên, nói ra thì, vẫn là nguyên tinh tu hành dễ dàng nhất, có thể không nhìn bình cảnh của năng lực, trực tiếp tăng nguyên lực lên, chỉ tiếc, đã không còn nhiều nguyên tinh như thế để cho hắn dùng.

Lâm Tú một mình đi vào Tầng thư các, ở trong này chọn sách đọc, trong quyển sách này miêu tả, là một loại dị thuật tên là "kim thân".

Ngày Linh m trở về, bởi vì hiểu lầm ăn mày âm thầm bảo vệ hắn là thích khách, đã xảy ra xung đột với hắn ta, lão ăn mày trong tình trạng toàn thân bị đông lạnh, bỗng nhiên thân thể biến thành màu vàng, dễ dàng thoát khỏi trói buộc của hàn băng.

Đây là một loại năng lực cấp địa, có thể cứng đờ thân thể, biến thân thể thành thứ cứng rắn như kim loại, do đó có thể khiến cho đao thương bất nhập, có chút giống như năng lực của tam oa trong anh em hồ lô.

Loại năng lực này được coi như là một loại dị thuật thường gặp nhất trong các loại dị thuật.

Lâm Tú dự định tìm một cơ hội, lấy danh nghĩa cảm tạ, mời lão ăn mày uống rượu, sau đó chuốc hấn say, thuận tiện lấy năng lực của hấn ta vào tay.

Tuy nói mỗi một lần hấn thăng cấp, số lượng năng lực nhiều ra chỉ có bốn, mỗi một cái đều vô cùng trân quý, không thể tùy tiện lãng phí, nhưng sức mạnh là vô hạn, đã có được năng lực thiên lý nhãn, cũng đã nên đến lượt năng lực kim cương bất hoại.

Có cơ hội, lại xem xem có thể có được thủy, hỏa và âm thân không, như thế thì thật sự viên mãn rồi.

Nói ra thì, khi gặp nguy hiểm, trên thân thể của hấn bao trùm một tầng băng giáp, cũng có thể tạo được tác dụng phòng ngự, thuận theo sự tinh tiến nguyên lực của hấn, băng giáp cũng sẽ càng ngày càng chắc chắn.

Năng lực của hấn và Linh m, là kiêm cả tấn công và phòng ngự.

Bất luận là tấn công hay phòng ngự, đều là đỉnh cấp.

Chương 243: Một trận chiến hết thù hận (1)

Tương đối mà nói, lôi đình của Lý Bách Chương và hỏa diễm của công chúa Minh Hà, thiên nhiên hơn về phương hướng tấn công, một khi bị người khác đến gần, vốn dĩ không hề có bất kỳ sức lực nào đánh lại.

Nhưng không thể không phủ nhận, chúng đều là năng lực dị thuật đỉnh cấp nhất, lôi, băng, thủy, hỏa, phong, và các loại, đều có thể chuyển hóa sức mạnh thiên nhiên thành nguyên lực của mình, không chỉ có uy lực mạnh mẽ, tu hành cũng đơn giản hơn, đây cũng là nguyên nhân tại sao không ai có thể đưa bọn họ tu hành đến cấp thiên.

Lâm Tú ở trong Tầng thư các đọc sách, rồi rời khỏi nơi này.

Khi đi đến cửa Tầng thư các, một bóng người áo đỏ từ phía đối diện đi đến.

Thật sự đúng là oan gia ngõ hẹp, bất luận là trong cung hay là Dị Thuật Viện, Lâm Tú luôn có thể gặp được công chúa Minh Hà.

Hai người chỉ cần chạm mặt, lập tức trong không khí đã tràn ngập nồng đậm mùi thuốc súng.

Nhưng hôm nay rõ ràng là công chúa Minh Hà không muốn gây phiền toái cho Lâm Tú, Triệu Linh m đã về đến Dị Thuật Viện, nàng không muốn có xung đột với Triệu Linh m.

Nàng chỉ thản nhiên nhìn Lâm Tú một cái, rồi nhanh chóng đi về phía lầu.

Nhưng mà, phía sau thân thể của nàng, lại truyền đến âm thanh của Lâm Tú.

“Công chúa điện hạ, dừng bước.”

Công chúa Minh Hà ôm hai quyển sách, quay đầu, lạnh lùng nhìn Lâm Tú, nói; "Người đừng có được một tấc lại muốn tiến một thước, đừng tưởng rằng có Triệu Linh m che chở, ta sẽ không thể làm gì người."

Lâm Tú gọi công chúa Minh Hà, đương nhiên không phải vì khiêu khích.

Hắn đã nghĩ rõ ràng, oan gia nên giải không nên kết, hắn và công chúa Minh Hà không có thâm cừ đại hận gì, không nhất thiết phải lần nào gặp mặt nhau cũng làm giống như kẻ thù.

Thật ra nguyên nhân quan trọng nhất là, sau khi nhìn thấy loại tâm lý vận vẹo biến thái như Thái Tử, công chúa Minh Hà chỉ là bình thường thích bói lông tìm vết, trong lời nói chiếm tiện nghi của hắn, cũng không đáng giận như thế.

Hắn và Thái Tử đã là thù hận không chết không dùng, không có lý do gì hắn lại gây thù hằn khắp nơi.

Vì thế hắn dùng ánh mắt chân thành nhìn công chúa Minh Hà, xin lỗi nói: "Công chúa điện hạ hiểu lầm rồi, ta là muốn xin lỗi với công chúa, lúc trước những lời nói quá đáng với công chúa, đều là ta không đúng, hy vọng công chúa điện hạ đại nhân đại lượng, đừng so đo với ta..."

Công chúa Minh Hà kinh ngạc nhìn Lâm Tú, không ngờ được thế mà hắn lại chủ động chịu thua.

Lúc trước không phải hắn kiêu ngạo lắm sao, còn nói Quý phi nương nương lớn hơn nàng mười sáu tuổi nhìn trông còn giống

muội muội của nàng, đây là lời con người có thể nói ra sao?

Hôm nay, sao bỗng nhiên lại nhận sai?

Công chúa Minh Hà nhìn về phía Lâm Tú, phát hiện ánh mắt hắn chân thành tha thiết, không giống như là giả vờ.

Theo lý mà nói, người khác đã nhận sai rồi, nếu như nàng còn cắn chặt không tha, thì ngược lại thể hiện nàng hẹp hòi, nhưng cứ nhẹ nhàng bỏ qua như thế, lòng nàng khó yên.

Dù sao, nàng cũng là bị Lâm Tú làm cho tức đến mấy ngày không ngủ ngon, hai mắt còn xuất hiện cả quầng thâm, cứ như thế buông tha cho hắn, nàng không nuốt được cục tức này.

Nàng nhìn Lâm Tú một cái, nói: "Muốn bản cung không so đo cũng được, người quang minh chính đại đánh với bản cung một trận, ân oán của chúng ta, cứ như thế xóa bỏ."

Dường như sợ Lâm Tú từ chối, nàng còn bổ sung nói: "Đừng bảo bản cung bắt nạt người, bản cung chỉ dùng thực lực thượng cảnh cấp hoàng."

Hiểu biết của công chúa Minh Hà với thực lực của hắn, rõ ràng là xuống thấp nghiêm trọng, nhưng cái này cũng không trách nàng, ai có thể ngờ được, mới có mấy tháng ngắn ngủi, Lâm Tú đã đạt đến cấp huyền.

Đối với yêu cầu của công chúa Minh Hà, Lâm Tú không có lý do từ chối.

Bởi vì ý niệm muốn đánh với nàng một trận cũng đã tồn tại rất lâu ở trong đầu hắn.

Đây là khát vọng đối với hai loại năng lực trong cơ thể bọn họ, hôm nay, để cho hai người đánh một trận xóa hết hận thù đi.

Lâm Tú nhìn công chúa Minh Hà, gật đầu nói: "Cầu còn không được."

Khi ánh mắt hai người nhìn nhau, dường như có băng hỏa giao hợp.

Dị Thuật Viện, giáo trường.

Giáo trường Dị Thuật Viện, chủ yếu có hai tác dụng, thứ nhất là sân tập của lớp võ đạo, thứ hai, cũng là nơi để nhóm học sinh ngày thường luận bàn.

Học viện không cho phép đánh nhau, nhưng cho phép các học sinh công khai luận bàn, quá trình luận bàn, có thể gia tăng kinh nghiệm thực chiến của bọn họ, cũng có thể khiến cho bọn họ thích ứng với việc đối địch với người có các loại năng lực.

Lúc này, người trên giáo trường không nhiều lắm, chỉ có ít ỏi mấy bóng người chạy vòng quanh sân giáo trường, Lâm Tú và công chúa Minh Hà đi vào một chỗ không người, trong lòng hai người đều rất kích động.

Bắt đầu từ lần đầu tiên gặp mặt, hai người đều chờ đợi ngày này.

Chương 244: Một trận chiến hết thù hận (2)

Công chúa công chúa Minh Hà đặt quyền sách ở trong tay xuống mặt đất giáo trường, bỗng nhiên khoảng không bên người xuất hiện mấy quả cầu lửa, nàng phát phát tay, quả cầu lửa kia bay về phía Lâm Tú.

Tuy nàng chỉ dùng nguyên lực cấp hoàng, nhưng sự không chế của nàng với năng lực, thật ra lại là thượng cảnh cấp huyền, tốc độ của quả cầu lửa kia rất nhanh, chỉ cần Lâm Tú không tránh kịp, nhất định sẽ bị nàng thiêu đốt.

Loại quả cầu lửa trình độ này, tuy không gây thương tổn nhiều, nhưng quần áo của hắc cũng không phòng cháy, nếu như quần áo bị đốt hết, vậy thì hôm nay sẽ mất mặt lớn rồi.

Lâm Tú giậm chân một cái, trước người hắc, ngưng kết dựng lên một khối tường băng, che chắn thân thể của hắc ở sau bức tường, những quả cầu lửa kia đụng vào trên tường băng, trực tiếp nổ tung.

Công chúa Minh Hà ngăn ra một chút, sau đó khiếp sợ: "Người, người không phải cấp hoàng, người đã đạt đến cấp huyền!"

Nàng là thật sự kinh ngạc, Lâm Tú mới thức tỉnh năng lực mấy tháng, sao có thể liên tiếp thức tỉnh hai lần, cho dù là nữ nhân kia cũng không khoa trương như thế.

Khả năng duy nhất chính là hắc đã sử dụng một lượng lớn nguyên tinh, giống như Thái Tử, thực lực chỉ là dùng vô số ngân lượng bồi dưỡng ra.

Công chúa Minh Hà chỉ bất ngờ trong chớp mắt, lập tức nói: "Thực lực của ngươi là cấp huyền, vì để công bằng, ta cũng dùng thực lực cấp huyền."

Nàng vừa nói xong, trong hư không lại có hỏa diễm xuất hiện, lúc này, thể mà hỏa diễm kia lại ngưng kết thành một con chim lửa rất lớn, phát ra một tiếng kêu giữa không trung, cánh chim tung bay, phi về phía Lâm Tú.

Áp lực rất lớn từ phía đối diện đập thẳng đến, khiến cho Lâm Tú không thể không nghiêm túc xử lý.

Trong tay hắn, nhanh chóng ngưng tụ ra một cây trường thương bằng băng, Lâm Tú vận chuyển chân khí, đâm một thương ra, khi mũi thương kia đâm trúng ngực chim lửa, con chim lửa ầm ầm nổ tung.

Trường thương trong tay Lâm Tú biến mất, con chim lửa kia cũng biến mất ở trong trời đất.

Trong lòng công chúa Minh Hà có chút ghen ghét.

Nàng phát hiện nàng đã coi thường Lâm Tú.

Hắn đối với việc vận dụng năng lực, căn bản không giống như một người mới bước vào cấp huyền, nếu như nàng dùng nguyên lực để áp chế hắn, dường như không thể nào lấy ưu thế áp đảo đánh bại hắn.

Nếu như không thể dùng năng lực áp chế, vậy thì dùng võ đạo.

Lâm Tú thấy hoa mắt, bóng người của công chúa Minh Hà biến mất ngay trước mặt hắn, tốc độ của nàng rất nhanh, thậm chí Lâm Tú khó có thể nắm bắt được bóng người của

nàng, đúng lúc này, đột nhiên trong mắt hần lóe lên ánh sáng kỳ lạ, bỗng nhiên động tác của công chúa Minh Hà trở nên chậm lại, đương nhiên điều này là tác dụng của dị thuật mục chi.

Dị thuật mục chi thức tỉnh ba lần, tác dụng không chỉ để dùng xem mỹ nữ.

Dị thuật mục chi khiến cho hành động của công chúa Minh Hà trở nên chậm đi, mà dị thuật sức mạnh mang đến cho cơ thể hần năng lực phản ứng cực hạn, hần dễ dàng né tránh được một quyền trúng ngực của công chúa Minh Hà.

Có thể né tránh được một quyền này, hai loại năng lực này, thiếu một thứ cũng không được.

Nếu như chỉ có sức mạnh của Tôn Đại Lực, hần căn bản không nhìn rõ hành động của công chúa Minh Hà.

Nếu như chỉ có nhãn lực của Liễu Thanh Phong, hần có thể nhìn thấy được hành động của công chúa Minh Hà, nhưng thân thể không phản ứng kịp.

Công chúa Minh Hà ghen khuất phát hiện, trong tình huống nguyên lực ngang nhau, nàng dùng năng lực không thể áp chế được Lâm Tú, ngược lại dùng võ đạo, lại đến ngay cả góc áo hần cũng không sờ được, giống như là hần có thể phán đoán được mỗi một hành động của nàng, mỗi một lần đều né tránh được tấn công của nàng, lẽ nào hần còn đồng thời tinh thông võ đạo sao?

Đối mặt với thể tấn công như cuồng phong mưa rào của công chúa Minh Hà, Lâm Tú chỉ có thể tránh.

Luận chân khí, hắc không bằng công chúa Minh Hà, luận sức mạnh, công chúa Minh Hà không bằng hắc, không cần dị thuật, võ đạo chân chính công bằng đối chiến, hai người hắc là người tám lạng kẻ nửa cân, nhưng như thế nhất định sẽ bại lộ sức mạnh của hắc, hắc không thể mạo hiểm.

Huống chi, mục đích của hắc là hòa giải với công chúa Minh Hà, mà không phải là thật sự phân thắng bại với nàng.

Vì thế, vào lúc nàng dùng một chiêu đánh úp, Lâm Tú cố ý thả chậm động tác, dùng ngực nhận của nàng một chiêu, sau đó lùi ra sau mấy bước, nói với công chúa Minh Hà: "Ta thua rồi."

Công chúa Minh Hà cũng không ngờ, nàng nhìn ra được, Lâm Tú là cố ý chịu một chiêu này của nàng.

Tuy năng lực của hắc và Thái Tử giống nhau khiến cho người ta chán ghét, nhưng con người của hắc cũng không tệ lắm, công chúa Minh Hà nghĩ nghĩ một chút, ân oán trước kia của hai người, nàng cũng có sai, nếu như Lâm Tú đã chủ động xin lỗi, nàng còn tính toán chi li với hắc, vậy thì chính là nàng không nói đạo lý.

Chương 245: Một trận chiến hết thù hận (3)

Nàng khoát tay áo với Lâm Tú, nói: "Bỏ đi, bản công chúa đại nhân có đại lượng, ân oán trước kia của chúng ta, xóa bỏ..."

Để thể hiện lòng tốt của mình, Lâm Tú chủ động nhặt hai quyển sách nàng để ở trên mặt đất lên, hai tay đưa cho nàng: "Đa tạ công chúa."

Lúc công chúa Minh Hà đưa tay nhận lấy, trong chớp mắt hai đầu ngón tay đụng vào nhau, trong chớp mắt này, Lâm Tú và công chúa Minh Hà đều ngẩn người.

Lâm Tú nhận thấy có một sức mạnh âm áp, đi vào thân thể của hắn, âm áp, rất thoải mái, quan trọng nhất là, vừa rồi trong quá trình hắn và Linh m tu hành, năng lực thuộc hàn băng, nguyên lực đã tăng trưởng đến bình cảnh, nhưng khi sức mạnh này đi vào trong cơ thể, loại sức mạnh này lại chấn động lên...

Điều này nói rõ, bình cảnh đã biến mất, hắn có nhiều thời gian hơn để tu hành...

Công chúa Minh Hà cũng ngẩn ra.

Nàng cảm nhận được một sức mạnh lạnh lạnh đi vào trong cơ thể, vuốt ve khô nóng trong lòng nàng, mà sức mạnh dị thuật đã đình trệ trong cơ thể nàng kia, thế mà lại có thể vận chuyển lại, nguyên lực cũng có xu thế tăng lên, mà rõ ràng vừa rồi nàng đã kết thúc tu hành hôm nay...

Khi Lâm Tú thu hồi tay, loại cảm giác này trực tiếp biến mất, mà sức mạnh đang vận chuyển trong cơ thể, cũng lâm vào đình trệ.

Công chúa Minh Hà cũng như thế.

Hai người nhìn nhau, đều có chút buồn bã thất vọng.

Công chúa Minh Hà rời đi, Lâm Tú day day ngực, rời khỏi giáo trường, nếu công chúa Minh Hà không chủ động áp chế thực lực, muốn ngược Lâm Tú là một chuyện rất đơn giản, nhưng cuối cùng nàng vẫn áp chế thực lực ở cùng trình độ với hắn, cũng coi như là có võ đức.

Tuy Lâm Tú đã thức tỉnh năng lực rất lâu, nhưng vẫn là lần đầu tiên chân chính đúng nghĩa đối chiến với người khác.

Kết hợp dị thuật sức mạnh và đồng thuật, dùng võ đạo đối chiến, quả thực là giống như gian lận vậy, động tác của kẻ địch trong mắt hắn bị thả chậm mấy lần, thân thể cường hãn càng thêm linh mẫn, cũng khiến cho hắn có thể trong thời gian ngắn nhất có phản ứng, tuy nói tu luyện võ đạo đến trình độ nhất định, điều này sẽ trở thành bản năng của võ giả, nhưng điều này cần phải khổ luyện hơn mười năm, có hai loại dị thuật này, Lâm Tú có thể trực tiếp nhảy vọt mười năm thậm chí là mấy chục năm tích lũy.

Mà thân thể cường hãn của hắn, vừa hay có thể bù lại chân khí không đủ.

Bây giờ hắn chỉ là hạ cảnh cấp huyền, nếu như dùng toàn bộ năng lực, hắn là sẽ không yếu hơn võ giả thượng cảnh cấp huyền bình thường, đánh nhau bên bờ sinh tử, dưới cấp địa, không làm gì được hắn.

Khi đối phó với dị thuật sư thượng cảnh cấp huyền tổn sức một chút, bởi vì nguyên

lực của bọn họ thâm hậu hơn so với Lâm Tú rất nhiều, hơn nữa bình thường sẽ không cho hắn có cơ hội đến gần người, hắn vẫn là cần phải nhanh chóng khiến cho nguyên lực của mình đuổi kịp.

Đi ra khỏi giáo trường, nghỉ hoặc trong lòng Lâm Tú vẫn chưa được cởi bỏ.

Cảm giác vừa rồi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Vì sao sau khi có tiếp xúc cơ thể với công chúa Minh Hà, loại sức mạnh hàn băng trong cơ thể hắn sẽ tự động vận chuyển.

Tu hành của một loại năng lực, sau khi đạt tới thời gian nhất định, sự tăng trưởng của nguyên lực sẽ trở nên rất chậm, cho đến khi hoàn toàn đình trệ, cần thời gian hồi phục rất lâu mới có thể lại bắt đầu tu hành lần nữa.

Nếu như có thể đánh vỡ hạn chế này, có nghĩa là trong vòng một ngày, nguyên lực có thể tăng trưởng nhiều hơn.

Điều này khiến cho trong lòng Lâm Tú không bình tĩnh được.

Lúc này, ở một bên của giáo trường, có hai người nam trung niên đang đứng.

Một người nam trung niên nhìn về phía người nam trung niên còn lại đứng ở bên người, nói: "Thế nào?"

Tên còn lại cũng tán thưởng nói: "Là một hạt giống tốt, loại nhãn lực và tốc độ phản ứng này, sao có thể xuất hiện ở trên người có tu vi yếu như thế, chỉ sợ là cho dù một vài cường giả cấp địa, cũng không bằng được nền tảng mà hắn có, đây là loại thiên phú khủng bố bậc nào..."

Người nam trung niên kia cũng chậm rãi nói: "Nếu không phải hôm nay ngẫu nhiên gặp được, loại thiên tài này, sợ rằng sẽ bị mai một ở Dị Thuật Viện..."

...

Sau khi trở lại Lâm phủ, Lâm Tú nhận được một tin tức tốt từ chỗ Tôn Đại Lực.

Vốn dĩ thực lực của hắn là đỉnh phong cấp hoàng, đã bị kẹt ở bình cảnh rất lâu, lần trước khi Lâm Tú đột phá, vận khí không tệ, còn thừa lại mấy viên nguyên tinh bậc ba, hắn giữ lại hai viên, dùng để khôi phục vào thời điểm mau chóng, còn hai viên khác đưa cho Tôn Đại Lực.

Những ngày này, Tôn Đại Lực vẫn luôn điều chỉnh trạng thái cơ thể, hôm nay thử lợi dụng nguyên tinh đánh sâu vào bình cảnh, thế mà hai lần đã thành công rồi.

Chương 246: Thiên tài võ đạo (1)

Tuy nói thực lực của hắn đã không bao giờ theo kịp được tốc độ phát triển của Lâm Tú, nhưng sức mạnh dị thuật cấp huyền, uy lực cũng rất khủng bố, hơn nữa thiên phú võ đạo của hắn cũng không kém, tăng trưởng rất nhanh, Lâm Tú đoán chừng, nếu như hắn phát huy toàn bộ sức mạnh, lão ăn mày và người bán hàng rong ở bên ngoài muốn đánh bại hắn cũng phải phí chút khí lực.

Nghỉ ngơi một lát, Lâm Tú đi ra ngoài đến Lê Hoa Uyển.

Nơi này nghiêm nhiên đã trở thành một cứ điểm bí mật của hắn.

Mỗi lần hắn đi vào phòng của Thái Y, sau đó lại lặng yên không một tiếng động rời khỏi từ cửa sau, thay đổi một khuôn mặt, đi làm một vài chuyện không tiện để người khác biết.

Ví dụ như, đi đến nơi nào đó tổ cáo người khác, con trai của Trung Dũng bá thức tỉnh năng lực hàn băng.

Lại ví dụ như mỗi lần khi có sét đánh, hắn cũng mượn dùng Thái Y để che giấu ánh mắt của người khác, đi ra ngoài thành tìm một chỗ tu hành.

Vốn dĩ cơ hội tu hành sức mạnh lôi đình đã không nhiều, mỗi một lần Lâm Tú đều không thể bỏ qua.

Sau khi có được năng lực của Tiết Ngung Nhi, Lâm Tú làm việc càng thêm dễ dàng, hắn chỉ cần tìm một ngõ nhỏ không người, bay lên trên trời, là có thể rất nhanh ra khỏi thành, tốc độ bay nhanh hơn so với đi

bộ rất nhiều, hơn nữa cũng không gặp nguy hiểm bị người khác cản lại kiểm tra.

Vân Sơn.

Vân Sơn ở bên ngoài thành phía đông năm mươi dặm, thuộc sơn mạch của núi Thái Bạch tầng tầng lớp lớp, kéo dài mấy ngàn dặm, trong đó không biết có bao nhiêu núi non trùng điệp, còn có danh xưng long mạch Đại Hạ.

Chân núi Vân Sơn, có rất nhiều nhà thợ săn, những hộ gia đình này lấy nghề đi săn để kiếm sống, thỉnh thoảng lấy một vài da lông của dã thú mang vào trong thành bán, nếu như vận khí tốt, có thể đánh được một con dị thú cấp thấp, một viên nguyên tinh, còn có thể bán mấy lượng bạc, đương nhiên vận may không tốt gặp phải dị thú cấp cao, có thể giữ được tính mạng đã là một vụ buôn bán lời rồi.

Bình nguyên là nơi sống của con người, nhưng vào trong núi, đó là địa bàn của dị thú.

Dị thú đối với con người sẽ không khách khí, một hỏa cầu, một đạo phong đao, người bình thường phải bàn giao ở đó, cho nên những hộ đi săn dưới núi này, đều là săn thú ở bên ngoài Vân Sơn, căn bản sẽ không xâm nhập vào trong sâu Vân Sơn.

Lúc này, bên trong Vân Sơn, bên cạnh một thác nước không có người nào dám đến gần.

Một người thanh niên trẻ tuổi để trần nửa người, từ trên đỉnh thác nước cao mấy chục trượng phi thẳng xuống, nhẹ nhàng nhắc một khối đá lớn nặng vạn cân lên, dòng nước thác nước chảy xiết đánh vào trong tảng

đá, vẩy ra vô số bọt nước, thế mà thân thể người trẻ tuổi lại không động đậy, một màn này từ xa nhìn lại, vô cùng chấn động.

Dường như là cảm thấy loại phương pháp huấn luyện này không có gì khó khăn, người trẻ tuổi kia bê tảng đá lớn nghênh đón dòng nước, sau đó lại giữ chặt, vòng đi vòng lại, mãi đến một khắc sau, hần mới ném tảng đá lớn vào dưới hồ nước sâu, nước trong hồ dậy lên sóng to, ngay sau đó sóng nước kết đông thành hàn băng, rồi tiếp đó, lập tức có lôi đình đánh xuống, đánh xuống mặt đất cháy đen.

Lâm Tú đổi một bộ quần áo khô, thoải mái nằm ở trên đất nghỉ ngơi.

Không khí ở trong núi chính là tươi mát, hơn nữa nơi này không có người lui tới hần có thể yên tâm tu luyện.

Tuy hần có thể đồng thời tu hành ba loại năng lực, có thể tránh được bình cảnh của một năng lực, nhưng cũng chỉ có thể ở một nơi không có người lui tới như thế này hần mới thể hiện ra toàn bộ năng lực của mình.

Mới đầu Lâm Tú chỉ là cảm thấy, dù sao năng lực phục chế quá tà môn, không thể bị người khác biết.

Sau đó lại có chuyện của Thái Tử, càng khiến cho Lâm Tú ý thức được, năng lực thật sự có thể mang đến họa sát thân.

Người khác chỉ có một năng lực, năng lực của hần không có giới hạn, rất nhiều thời điểm, khác với người khác cũng không phải là chuyện tốt.

Triệu Linh Quân khác với mọi người, thiên phú xuất chúng, xuất chúng đến mức bị toàn

bộ nữ tử của Vương Đô cô lập, nếu như Lâm Tú bại lộ năng lực, tạm thời không nói đến có khi nào có người có tâm ghen tị nặng như Thái Tử muốn dồn hấn vào chỗ chết không, chỉ sợ cũng không có mấy người tình nguyện làm bằng hữu với hấn.

Cho nên, hấn chỉ có thể lén lút tu hành ở loại địa phương này, không cần biết gây ra động tĩnh lớn thế nào cũng sẽ không có ai nhìn đến.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, đợi nguyên lực khôi phục một chút, Lâm Tú bay lên trên không, biến mất ở trên bầu trời cao.

Không bao lâu sau, trong Lê Hoa Uyển, cửa ở phòng Thái Y, có một bóng người trèo vào.

Đối với chuyện này Thái Y đã tập mãi thành quen, sau khi Lâm Tú thay quần áo, nàng rót một ly trà cho Lâm Tú, nói: "Bên ngoài lạnh, công tử uống chén trà cho ấm người."

Chương 247: Thiên tài võ đạo (2)

Sắp bắt đầu vào mùa đông, thời tiết càng ngày càng lạnh, nhưng đương nhiên Lâm Tú không cảm thấy lạnh, hắn ước gì một năm bốn mùa đều là mùa đông.

Khi đó, cho dù hắn không cố ý tu hành thì nguyên lực trong cơ thể cũng sẽ tự vận chuyển.

Mùa đông năm nay, đối với Lâm Tú mà nói, có một tầng ý nghĩa khác.

Mùa đông đến, đồng nghĩa với việc những ngày cuối năm đang đến gần.

Khoảng cách thời điểm Triệu Linh Quân trở về không còn xa.

Nàng khác với Linh m và công chúa Minh Hà, năng lực thức tỉnh không lâu, nàng đã đi theo danh sư ra bên ngoài tu hành, vẫn chưa nhập Dị Thuật Viện, rất lâu mới về nhà một lần, mà hàng năm đều là trở về vào ngày Tết.

Trước kia Lâm Tú và nàng đều còn nhỏ, bây giờ Lâm Tú đã trưởng thành, nếu như năm nay nàng trở về, hôn sự của hai người nhất định sẽ bị nhắc đến, hơn nữa rất có khả năng sắp tổ chức, nói thật, Lâm Tú còn chưa chuẩn bị xong.

Hắn còn chưa chuẩn bị xong sinh sống cả đời với một nữ tử xa lạ.

Từ Lê Hoa Uyển trở lại Lâm phủ, Lâm Tú phát hiện, Tôn Đại Lực đang phát sầu ở trong sân.

Bây giờ, năng lực của hắn cũng đã thức tỉnh lần thứ ba, khí lực tăng trưởng trên

diện rộng, vốn dĩ khóa đá và cối xay dùng để tu hành đã bị hấn thoải mái nhấc lên.

Tu hành dị thuật sức mạnh, vốn dĩ chính là áp bức cực hạn đối với thân thể, cho nên Lâm Tú mới một mình chạy vào trong núi, bây giờ dựa vào thực lực của Tôn Đại Lực, cần phải có khóa đá lớn hơn và nặng hơn, để ở trong sơn chiếm rất nhiều diện tích, động tĩnh cũng rất lớn.

Lâm Tú cũng đang nghĩ cách cho chuyện này, bỗng nhiên có mấy bóng người từ bên ngoài đi vào.

Trong đó có một người, là người bán hàng rong trong thời gian này vẫn luôn bảo vệ hấn, ba người còn lại, Lâm Tú không biết, nhưng quần áo trên người bọn họ Lâm Tú nhìn rất quen mắt, có chút giống với Dị Thuật Viện, nhưng lại có chỗ khác nhau.

Trên mặt người bán hàng rong có vẻ nghi hoặc, hỏi người trung niên đi ở phía trước: "Viện trưởng, các người xác định thiên tài võ đạo mà các người muốn tìm là Lâm Tú con trai của Bình An bá, tu vi võ đạo của hấn ta hiểu rất rõ, rõ ràng chỉ là bộ dáng vừa mới dẫn khí..."

Người trung niên kia cười cười, nói:

"Chúng ta nhìn trúng, là thành tựu tương lai của hấn, không liên quan gì đến thực lực hiện tại của hấn."

Lúc này Lâm Tú cũng đi lên phía trước, hỏi: "Mấy vị là..."

Hấn còn chưa dứt lời, bỗng nhiên sắc mặt biến đổi, bởi vì người nam tử trung niên đang đi về phía hấn kia, không có một chút

dấu hiệu nào, bỗng nhiên chớp một trảo về phía yết hầu của hắn.

Tốc độ của một trảo này rất nhanh, thậm chí còn xuất hiện tàn ảnh, ngay cả không khí cũng giống như phát ra tiếng, nếu như yết hầu bị người này bắt được, chỉ sợ lập tức sẽ mất mạng.

Trong mắt Lâm Tú hiện ra ánh sáng kỳ lạ, bàn tay sắp bắt lấy yết hầu lập tức chậm lại, hắn hơi nghiêng đầu một cái tránh thoát khỏi đòn tấn công, cùng lúc đó, tay trái nâng lên, bắt lấy cổ tay của người kia, trong nháy mắt trên tay phải ngưng kết một cây đao băng, phất tay xẹt qua yếu hầu của người này.

Người kia chỉ hơi hơi ngửa đầu, một đòn tấn công này của Lâm Tú lập tức thất bại.

Nhưng hắn ta không tấn công nữa, mà quay đầu cười cười với hai người khác, nói: "Ta nói không sai đúng không, nhãn lực và phản ứng của hắn đã không thua võ giả cao cấp, loại hạt giống tốt này, lại có thể bị phân ở Hoàng Tự Viện của Dịch Thuật Viện, đúng thật là mai một nhân tài..."

Người bàn hàng rong đứng ở một bên nhìn cũng trợn mắt há mồm.

Vừa rồi một chiêu cầm nã thủ của viện trưởng, đừng nói là một người mới nhập võ đạo, cho dù là hắn cũng không thể nào né tránh, huống chi là đánh trả, thế mà vừa rồi trong nháy mắt Lâm Tú nghiêng đầu, túm lấy cổ tay, phản kích, một quá trình này nước chảy mây trôi, hành văn liền mạch lưu loát, căn bản không giống như một người mới.

Lẽ nào đây là thiên phú?

Thế này cũng quá đả kích người khác đi, hắc tập võ từ mười mấy tuổi, hôm nay đã hai mươi năm, vất vả lắm mới chạm đến được cánh cửa võ giả cấp cao, người khác năm nay mới mười tám tuổi, dẫn khí thành công hai tháng, đã có tốc độ phản ứng của võ giả cấp cao, con mẹ nó, cái này cũng quá khó tin rồi!

Nhưng hắc không thể không thừa nhận, sự chênh lệch giữa con người với con người, thật sự có đôi khi còn lớn hơn giữa người với chó.

Thứ bọn họ khổ tu hai mươi năm còn không có, người ta mười tám tuổi đã có rồi, đây là cơm ông trời cho, tiểu tử này chính là nguyên liệu tập võ trời sinh.

Người trung niên vừa rời ra tay với Lâm Tú mỉm cười nhìn hắc, nói: "Ta là phó viện trưởng của Võ Đạo Viện, tiểu tử kia, có hứng thú đến Võ Đạo Viện không?"

Chương 248: Đẳng cấp của Tiết Ngung Nhi (1)

Tất nhiên Lâm Tú biết Võ Đạo Viện.

Vương Đô có ba viện, lần lượt là Dị Thuật Viện, Võ Đạo Viện và Thái Học Viện.

Trong đó Dị Thuật Viện bồi dưỡng dị thuật sư, Thái Học Viện bồi dưỡng văn thần, Võ Đạo Viện chủ yếu bồi dưỡng võ tướng và cường giả võ đạo, thực lực của học viện này không hề thua kém Dị Thuật Viện.

Sau khi thức tỉnh ba lần năng lực lực lượng, nhục thể của Lâm Tú đã rất cường hãn.

Cho dù cạn kiệt nguyên lực, hãn cũng không giống như trước ngay cả cơ thể cũng kiệt sức, nói cách khác, Linh m đã không thể ép khô hãn được nữa.

Mà trong giai đoạn nguyên lực chậm rãi hồi phục, hãn hoàn toàn có thể dùng để tu luyện võ đạo, chân chính bước đi trên con đường song tu dị thuật và võ đạo, đây là chuyện rất hiếm thấy trong số cường giả trên thế gian này.

Tu hành dị thuật cần thời gian và tinh lực, vốn cũng chẳng dễ dàng gì, mà tu luyện võ đạo lại càng gian nan hơn, kết quả nếu muốn cả hai thông thường một cái cũng không đạt được.

Phần lớn dị thuật sư đều học tập võ đạo thô thiển chỉ vì muốn tăng cường năng lực tự bảo vệ, sẽ không tốn quá nhiều tinh lực vào phương diện này, ví dụ như Linh m và công chúa Minh Hà, nhưng tinh lực của Lâm Tú vốn quá dư thừa, chia ra một chút cho

võ đạo không chỉ không ảnh hưởng tu hành dị thuật, còn có thể lợi dụng tinh lực và thời gian còn dư lại.

Về phần tại sao người của Võ Đạo Viện lại tìm đến đây, Lâm Tú đã biết nguyên nhân.

Lúc ấy khi hắn đang đánh nhau với công chúa Minh Hà ở giáo trường, trong số hai người đứng từ xa quan sát, một người trong đó chính là phó viện trưởng của Võ Đạo Viện.

Lâm Tú nhìn ông ta hỏi: "Nhưng mà ta đã là học sinh của Dị Thuật Viện, còn có thể gia nhập Võ Đạo Viện sao?"

Nam nhân trung niên cười lớn nói: "Chuyện này có gì không thể, theo ta thấy dù sao mấy cái tên của Dị Thuật Viện kia cũng không coi trọng người, dứt khoát rút khỏi Dị Thuật Viện cho xong, sau này chuyên tâm tu hành võ đạo, ở Võ Đạo Viện người có thể hưởng thụ tài nguyên tốt nhất, ta dám đảm bảo sau này người nhất định có thể trở thành tông sư võ đạo."

Nếu có thể đồng thời gia nhập Dị Thuật Viện và Võ Đạo Viện, tất nhiên cùng lúc là học sinh của hai học viện sẽ tốt nhất.

Khó khăn lắm Linh m mới có thể giúp hắn vào Dị Thuật Viện, rút khỏi đó sẽ lãng phí khổ tâm của nàng, hơn nữa chỉ khi thân phận học sinh Dị Thuật Viện tồn tại, hắn mới có thể cùng Linh m tu hành trên giường huyền băng.

Không cần nhắc bao lâu hắn đã đồng ý vào Võ Đạo Viện.

Phó viện trưởng tu hành võ đạo mấy chục năm, trước giờ chưa từng gặp qua học sinh

có năng khiếu trời cho như vậy, vừa mới dẫn khí đã có thể tránh được đòn tấn công của ông ta, đồng thời hoàn thành phản kích ngay lập tức, hẳn là người sinh ra vì võ đạo.

Lúc trong lòng vui sướng, ánh mắt ông ta lơ đãng liếc nhìn, đột nhiên phát hiện một hán tử trong sân đang nhắc hai khóa đá cực lớn chơi đùa, khóa đá kia ít nhất cũng mấy trăm cân lại giống như không có trọng lượng bị hắn ta ném tới ném lui, đã thế còn có dáng vẻ cực kì nhẹ nhàng.

Ông ta không khỏi bước qua đó, Tôn Đại Lực chơi khóa đá một lúc, quay đầu nhìn người trung niên, bực bội nói: "Người nhìn ta làm gì?"

...

Võ Đạo Viện.

Lâm Tú và Tôn Đại Lực đi theo phó viện trưởng đến đây.

Võ Đạo Viện vậy mà cũng thu nhận cả Tôn Đại Lực, điều này khiến Lâm Tú có chút ngạc nhiên lẫn mừng rỡ.

Sau khi năng lực thức tỉnh lần ba, vấn đề tu hành sức mạnh vào Võ Đạo Viện sẽ không cần phải lo lắng nữa, ở đây sẽ có người dạy hắn võ đạo theo hệ thống, nhưng vì năng lực đặc biệt, cùng lúc khi tu luyện võ đạo nguyên lực của hắn cũng sẽ tăng lên đồng bộ.

Lực lượng là một trong những năng lực dị thuật thường thấy nhất, trong Võ Đạo Viện có mấy người sở hữu năng lực lực lượng, loại người này tu hành võ đạo sẽ làm ít công to, chỉ cần thiên phú không quá kém,

Võ Đạo Viện phát hiện người nào sẽ chiêu mộ người đó.

Giống như Dị Thuật Viện, Võ Đạo Viện cũng chia thành bốn viện.

Lâm Tú ở Dị Thuật Viện chỉ có thể vào Hoàng Tụ Viện, nhưng sau khi đến Võ Đạo Viện hắn lại được phân đến Thiên Tụ Viện, ở trong Võ Đạo Viện hắn cũng sở hữu một tiểu viện thuộc về mình, cũng là nơi luyện công của hắn lúc bình thường.

Trừ chuyện đó ra còn có vài vị giáo tập cùng nhau phụ trách chuyện tu hành của hắn.

Những giáo tập này chuyên phụ trách luyện thể, có người chuyên môn phụ trách binh khí, còn có người chuyên môn phụ trách bồi dưỡng võ kỹ và thực chiến, khắp nơi đều lộ vẻ chuyên nghiệp, trước đây mấy tiết ở Dị Thuật Viện của Lâm Tú hoàn toàn không được gọi là lớp võ đạo, lớp thể dục thì còn được...

Chương 249: Đẳng cấp của Tiết Ngung Nhi (2)

Lâm Tú có thể cảm giác rõ ràng, Võ Đạo Viện rất coi trọng hắn.

Đối với chuyện này, hắn cũng không bất ngờ lắm.

Tu hành có hai con đường dị thuật và võ đạo, trong đó với tu hành dị thuật mà nói, thiên phú vượt xa nỗ lực, thiên phú quá kém hoặc năng lực được thức tỉnh nhưng không thể chủ động hoặc bị động tu hành, cho dù cố gắng cả đời cũng không thể thức tỉnh lần nữa.

Thiên phú võ đạo có liên quan đến cơ thể, thể chất càng mạnh tốc độ tăng trưởng chân khí càng nhanh, hoặc khi cùng học tập vũ khí, chiêu thức giống nhau, một vài người có thiên tư thông minh luôn học được nhanh hơn, đây chính là thiên phú.

Cho nên rèn luyện cơ thể cực hạn gần như là chuyện hàng ngày của mỗi một võ giả.

Thiên phú dị thuật của Lâm Tú thuộc loại cao, nhưng cơ thể được hưởng lợi từ dị thuật lực lượng, thậm chí có thể so sánh với võ giả cao giai, tốc độ tăng trưởng chân khí tất nhiên sẽ không chậm, kết hợp dị thuật và võ đạo, cũng bù đắp rất lớn cho chênh lệch chân khí hắn không đủ.

Võ công thiên hạ, không gì là không thể phá hủy, chỉ có tốc độ giành thắng lợi.

Tuy hắn không đủ mạnh nhưng hắn đủ nhanh, đây mới là thiên phú võ đạo đỉnh cao nhất.

Sau khi làm xong tất cả thủ tục với Tôn Đại Lực, dưới sự dẫn dắt của một vị giáo

tập, bọn hắn đi dạo trong viện trước, làm quen với Võ Đạo Viện.

Thế giới này dù sao dị thuật mới là chủ đạo, học sinh của Võ Đạo Viện ít hơn một chút so với Dị Thuật Viện, khác với Dị Thuật Viện nam nữ cân đối, cả đoạn đường phần lớn những người Lâm Tú gặp đều là nam tử.

Nữ hài tử đương nhiên vẫn thích dị thuật tao nhã hơn, mấy thứ võ đạo đánh giết giết không phù hợp với các nàng.

Rất nhanh Lâm Tú và Tôn Đại Lực đi tới giáo trường của Võ Đạo Viện.

Giáo trường ở đây lớn hơn nhiều so với Dị Thuật Viện, hơn nữa được phân chia không ít khu vực, có khu vực chuyên tôi luyện nhục thể, bên trong có khóa đá, bao cát, cọc gỗ, còn có khu binh khí, trên giá gỗ có đầy đủ mười tám loại vũ khí, ngoài ra còn có lô đài chuyên dùng để các học sinh tỷ thí cộ sát với nhau, giáo trường Võ Đạo Viện khắp nơi đều là bóng người, mà giáo trường của Dị Thuật Viện phần lớn thời gian lại chẳng có ai.

Đi đến nơi nào đó ở giáo trường, Lâm Tú tùy ý chỉ vào đồng đồ chất ở một bên hỏi: "Vương giáo tập, đây là gì?"

Mấy thứ này đen thui nhìn như tảng đá nhưng lại có khác biệt rõ ràng so với tảng đá.

Ánh mắt Vương giáo tập nhìn qua, sau đó cười nói: "Đây là vắn thạch thiên ngoại, một khối vắn thạch trọng lượng gấp trăm lần khối sắt có cùng kích cỡ, dùng để mài giũa khí lực là thích hợp nhất..."

Lâm Tú nhìn vẫn thạch đen đúa kia, ánh mắt khẽ lóe sáng.

Bây giờ trong tình huống hãn vận chuyển toàn bộ nguyên lực sẽ có thể nhẹ nhàng nhắc tảng đá lớn vận cân, cho nên chỉ có thể một mình lên lút luyện tập trong núi, nếu có đồ vật nào đó thể tích nhỏ nhưng đủ trọng lực để thay thế, hãn có thể tu hành trong phòng của mình.

Vương giáo tập dần theo Tôn Đại Lực tiếp tục đi về trước, Lâm Tú tò mò bước đến bên cạnh đồng vẫn thạch kia, nhìn cái này, vỗ cái kia, mãi một lúc sau hãn mới vừa lòng rời đi.

Mấy chục khối vẫn thạch vẫn luôn tùy ý tán loạn nằm dưới đất, không có ai phát hiện, sau khi Lâm Tú đi, dưới đất đã thiếu mất hai khối vẫn thạch.

Võ Đạo Viện này quả nhiên không uổng công đến đây.

Bắt đầu từ ngày mai, Lâm Tú sẽ chính thức tu hành ở Võ Đạo Viện, theo sự sắp xếp của học viện trong thời gian ngắn hãn cần phải tiếp tục tăng cường thể năng, cùng với việc khổng chế thành thạo một loại binh khí.

Thực ra thể năng của Lâm Tú rất mạnh, cho dù không dùng năng lực, các hạng mục tổ chất cơ thể của hãn cũng đã đạt đến trình độ đỉnh cao của nhân loại, đây là chỗ tốt do năng lực lực lượng mang đến.

Nếu sử dụng năng lực thân thể hãn sẽ cường hóa gấp trăm lần, nhưng chuyện đó không liên quan đến tu hành võ đạo.

Muốn có thành tựu cao hơn trên võ đạo, cũng giống như lớp võ đạo hấn đã học khi trước, tôi luyện nhục thể đơn thuần là một bước không thể thiếu.

Ra khỏi Võ Đạo Viện, khi rời khỏi hoàng cung, Lâm Tú bất ngờ nhìn thấy Tiết Ngung Nhi ở cửa cung.

Sắp vào mùa đông, thời tiết rất lạnh, tuy nàng ta mặc áo khoác chống lạnh, nhưng không biết đã đứng ở đó bao lâu, gương mặt xinh đẹp bị đông lạnh đến ửng đỏ, nhưng vẫn đang kiễng chân không ngừng nhìn về phía hoàng cung.

Khi nhìn thấy Lâm Tú bước ra, nàng ta mới vui vẻ nói: "Vừa nãy ta tìm huynh ở Dị Thuật Viện, nhưng không tìm thấy, nên ta ở đây chờ huynh."

Lâm Tú cười nói: "Vừa nãy ta ở Võ Đạo Viện, Ngung Nhi tìm ta có chuyện gì sao?"

Chương 250: Đẳng cấp của Tiết Ngung Nhi (3)

Trong lòng Tiết Ngung Nhi có chút vui vẻ, trước đây Lâm Tú đều gọi nàng ta là Ngung Nhi cô nương, bây giờ lại bớt đi hai chữ cô nương, nàng ta thích Lâm Tú gọi mình là Ngung Nhi hơn.

Nàng ta lấy chiếc khăn choàng từ trong tay áo ra, hai tay đỡ lấy đưa cho Lâm Tú nói: "Trời lạnh rồi tặng cho huynh, may không được đẹp lắm, huynh đừng cười ta."

Hai tay Lâm Tú nhận khăn quàng cổ, bởi vì nàng ta luôn giấu trong tay áo, bên trên vẫn mang theo nhiệt độ của nàng ta.

Hắn cũng chú ý đầu ngón tay vốn dĩ thon thả trắng nõn của nàng ta lại có vài điểm đỏ rất nhỏ, hẳn là bị đầu kim đâm rách ngón tay lưu lại.

Khăn quàng trong tay vẫn còn lại độ ấm, ánh mắt Lâm Tú có chút thất thần, cho dù là mỗi tình đầu kiếp trước cũng chưa từng tặng cho hắn mấy thứ này.

Khó nhất chính là nhận ân tình của mỹ nhân, nếu sớm biết kết quả sẽ như vậy, hẳn tình nguyện không cần năng lực bay lượn cũng không muốn tổn thương một nữ hài tử đan khăn quàng cho hắn.

Lâm Tú khẽ thở dài, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tiết Ngung Nhi nói: "Ngung Nhi, ta không đáng để cô như vậy..."

Tiết Ngung Nhi lại không chút để ý nói: "Ta biết, huynh là người đã có vị hôn thê, nhưng chúng ta chẳng phải bằng hữu sao, lẽ nào chỉ cho phép huynh tặng lễ vật cho ta,

không cho phép ta tặng huynh, đây gọi là có qua có lại, ta không có ý khác, huynh không được từ chối...”

Lâm Tú không nói gì nữa, chỉ là quần khăn quàng trong tay vào cổ nàng ta nói: “Cô quên năng lực của ta là gì rồi sao, trời càng lạnh ngược lại ta càng thoải mái, ngược lại là cô, gương mặt xinh đẹp như vậy bị lạnh đỏ ửng rồi, cho cô mượn quần một lúc, đợi cô về nhà rồi hãy trả lại cho ta...”

Đổi mặt Tiết Ngung Nhi, trong lòng Lâm Tú rất phức tạp.

Trước kia khi nàng ta còn trà xanh, cho dù chơi đùa nàng ta trong lòng bàn tay, trong lòng hấn cũng không chút gánh nặng.

Nhưng hiện tại bảo hấn chơi đùa một nữ hài tử thật lòng thích hấn, đây không phải chuyện con người có thể làm được.

Hơn nữa nàng ta không còn nhắc đến chuyện bày tỏ, tất cả những gì nàng ta làm đều dùng danh nghĩa bằng hữu, Lâm Tú còn có thể nói gì chứ?

Chỉ cần nàng ta không phát động tấn công, Lâm Tú không có cách nào để phòng thủ.

Thậm chí Lâm Tú không đoán ra nàng ta đang nghĩ cái gì.

Chẳng qua chỉ mấy ngày không gặp, đẳng cấp của nàng ta hình như cao hơn rồi.

Ngày hôm sau, Lâm Tú không đến Võ Đạo Viện trước mà mới sáng sớm đã đến Dịch Thuật Viện.

Trong lòng hấn còn một nghi ngờ chưa được giải đáp.

Tại sao khi tiếp xúc cơ thể với công chúa Minh Hà, luồng sức mạnh trong cơ thể hẳn lại tự vận chuyển nút thắt của vô số năng lực?

Đây là chuyện rất quan trọng.

Tu hành dị thuật, chủ yếu có ba cách.

Cách thứ nhất cũng là cách phổ biến nhất, chính là tiêu hao sạch nguyên lực sau đó dần dần hồi phục, mỗi một lần hồi phục giới hạn nguyên lực sẽ tăng lên, có người hồi phục nguyên lực rất chậm, có người hồi phục nguyên lực rất nhanh, có người tăng lên ít, có người lại tăng lên nhiều, đây là chênh lệch của thiên phú dị thuật.

Cách thứ hai là lợi dụng nguyên tinh, thực ra về mặt bản chất cũng là hao phí và hồi phục nguyên lực, chẳng qua nhờ nguyên tinh trợ giúp tăng nhanh quá trình đó mà thôi.

Loại thứ ba chính là số ít năng lực như băng, hỏa, sấm sét, có thể hấp thu sức mạnh từ trong hiện tượng tự nhiên, nhưng chịu hạn chế bởi nút thắt năng lực của bản thân mình, mỗi ngày thời gian bọn hắn dùng để tu hành là có hạn, nếu nút thắt đó không tồn tại hoặc giới hạn của nút thắt cao hơn một chút, nghĩa là thời gian tu hành mỗi ngày sẽ lâu hơn, tự nhiên cũng sẽ nhanh tiến bộ hơn.

Tiếp xúc cơ thể với công chúa Minh Hà vậy mà có thể đột phá hạn chế của nút thắt, Lâm Tú đã tra xét điển tịch trong Tàng Thư Các rất lâu cũng không tra được ghi chép liên quan.

Chuyện này cũng không có gì bất ngờ, năng lực hỏa rất thường thấy ở Dị Thuật Viện

nhưng bằng lại rất hiếm thấy, hơn nữa người sở hữu năng lực của hai loại này thông thường đều chán ghét lẫn nhau, rất ít khi có cơ hội tiếp xúc không khoảng cách.

Hoặc từng có người phát hiện quy luật này nhưng lại không công khai, trong sách tất nhiên cũng không có ghi chép.

Về phần nguyên nhân sinh ra hiện tượng này, trong sách không nói Lâm Tú bắt đầu cân nhắc trong lòng, theo lý luận âm dương cổ đại, cô âm bắt sinh, cô dương bắt trưởng, âm và dương, đối lập lẫn nhau cũng sống nhờ vào nhau.

Hắn và công chúa Minh Hà, một người sở hữu sức mạnh cực nóng, một người sở hữu sức mạnh cực lạnh, cũng là hai thái cực, âm dương tương sinh tương khắc, cực nóng và cực lạnh, có phải cũng như vậy hay không?

Lâm Tú cảm thấy có thể hắn đã vô ý phát hiện ra một chân lý mà chưa có người nào phát hiện.

Chương 251 → 300

Chương 251: Công chúa xin tự trọng (1)

Hai người sở hữu sức mạnh cực nóng và cực lạnh, có thể xúc tiến tu hành của đối phương, tăng lên nút thắt của một năng lực dị thuật.

Cũng chính là song tu trong truyền thuyết.

Lâm Tú lại nghĩ đến một khả năng, nếu hắn có thêm dị thuật hỏa liệu có phải bản thân cũng có thể song tu với chính mình không?

Đương nhiên cực nóng gặp cực lạnh, nóng lạnh giao nhau, kết cục của hắn cũng có thể sẽ nổ tung, vì an toàn vẫn nên thôi đi.

Dù sao hắn vốn cũng có tốc độ tu hành gấp ba lần thiên phú cơ bản của bản thân.

Khi ra khỏi Tầng Thư Các, Lâm Tú bất ngờ phát hiện công chúa Minh Hà đang vui mình trong đồng sách, còn không ngừng lật giở các trang sách, hiển nhiên rất nôn nóng.

Công chúa Minh Hà quả thật rất nôn nóng, cảm giác nút thắt biến mất, nguyên lực tự vận chuyển, bây giờ nhớ lại vẫn khiến nàng ta chưa hết tận hứng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, là ngẫu nhiên hay là...

Chuyện này có quan hệ chặt chẽ đến tu hành tương lai của nàng ta, nàng ta hoàn toàn không thể bỏ qua.

Nàng ta nắm tóc, ngẩng đầu khỏi đồng sách, vừa khéo nhìn thấy Lâm Tú đang đi qua trước mắt.

“Đợi đã!”

Nàng ta phản ứng lại, đột nhiên nắm lấy cổ tay của Lâm Tú, sau đó vẽ mặt ngẩn ra.

Xuất hiện rồi!

Loại cảm giác này lại xuất hiện!

Lúc này, Lâm Tú lại rút tay về như bị điện giật, cảnh giác nói: "Công chúa Minh Hà, người muốn làm gì, nam nữ thụ thụ bất thân, ta là người đã có vị hôn thê, nơi này là Tàng Thư Các, để người khác nhìn thấy sẽ không tốt, công chúa xin tự trọng..."

Công chúa Minh Hà rất lưu luyến cảm giác ban nãy, nhưng thân cận da thịt với nam tử cũng khiến nàng ta cảm thấy xấu hổ, nàng ta ghét bỏ chùi tay lên y phục, phất tay nói: "Đi đi..."

Lâm Tú bước nhanh ra khỏi Dị Thuật Viện, hẳn thật sự không dám có liên hệ gì với công chúa Minh Hà.

Một là thân phận nàng ta tôn quý, hai là chỉ cần hai người tiếp xúc cơ thể, năng lực sao chép trong cơ thể hẳn sẽ chủ động tiến vào cơ thể nàng ta, chính bản thân Lâm Tú cũng không thể khống chế được, hẳn không biết hai loại sức mạnh bằng hỏa tồn tại trong cơ thể liệu có xung đột hay không, vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.

Năng lực tiếp theo hẳn định lấy chính là kim thân, nhưng lão ăn mày là mật trính, rất có đạo đức nghề nghiệp, hoàn toàn không cho Lâm Tú cơ hội chuốc say ông ta.

Từ Dị Thuật Viện đến Võ Đạo Viện chỉ có khoảng cách một đoạn đường ngắn ngủi.

Đãi ngộ của Lâm Tú ở Võ Đạo Viện và Dị Thuật Viện hoàn toàn khác nhau.

Chỉ mỗi giáo tập phụ trách tu hành của hắn giai đoạn đầu đã có ba người, phụ trách

luyện thể cho Lâm Tú là một vị hán tử trung niên có thân hình còn cường tráng hơn cả Tôn Đại Lực, mới đầu phó viện trưởng nói Võ Đạo Viện tuyển một vị thiên tài võ đạo trăm năm hiếm có, ông ta còn không tin, sau khi tự mình kiểm tra cuối cùng đã ý thức được những gì phó viện trưởng nói không khoa trương chút nào.

Tuy Lâm Tú chỉ là Hoàng giai hạ cảnh nhưng thể chất của hắn lại tốt hơn nhiều so với những thiên tài Huyền giai thượng cảnh của Thiên Tự Viện, những thiên tài kia chân khí mạnh mẽ nhưng do thời gian bọn hắn tu hành võ đạo quá lâu, nếu bỏ đi chân khí chỉ nhìn cơ thể, cơ thể của hắn không hề thua kém cường giả Địa giai hạ cảnh, đây chính là căn cốt trời sinh thích hợp để luyện võ.

Mà thứ hắn lợi hại thật sự không chỉ có thể chất mà còn là bản năng hắn biểu hiện khi chiến đấu.

Cường giả võ đạo Địa giai có thể nhìn thấu động tác tiếp theo của đối thủ để phản ứng lại, nhưng đó là kinh nghiệm bọn hắn luyện võ mười mấy năm thậm chí mấy chục năm mới tích lũy được, một người trẻ mới mười tám tuổi cũng làm được chuyện này đơn thuần chính là dựa vào thiên phú.

Đây là chén cơm võ đạo ông trời đút vào miệng hắn.

Lâm Tú nhắc hai khóa đá đang bước đi như bay ở giáo trường.

Hắn cũng không sử dụng năng lực dị thuật, chỉ dựa vào sức mạnh cơ thể của mình cũng có thể nhắc được khóa đá khoảng trăm cân, hơn nữa không hề ảnh hưởng đến hành động.

Đối với võ giả mà nói làm được chuyện này không hề khó, nhưng tiền đề là phải sử dụng chân khí.

Không dùng chân khí võ giả cũng chỉ là cơ thể người phàm, chỉ là cường tráng hơn người bình thường mà thôi, sau khi đến Địa giai nhục thể mới xảy ra lột xác.

Cảnh tượng có người hai tay nhắc khóa đá trăm cân chạy như điên trên giáo trường, thoáng chốc khiến một đám người nhìn mà ngây ngốc.

"Thật hay giả vậy?"

"Hắn dùng chân khí phải không?"

"Nhất định là dùng chân khí, hừ, chuyện này có ý nghĩa gì..."

Võ giả khi luyện tập lúc bình thường sẽ không dùng chân khí, như vậy mới có thể rèn luyện cơ thể tốt hơn, bóng người nhắc hai khóa đá khoa trương chạy như điên trên giáo trường kia, hiển nhiên chính là người mới vào học viện, ngay cả kiến thức võ đạo cơ bản cũng không biết.

Chương 252: Công chúa xin tự trọng (2)

Nhắc khóa đá chạy một vòng ở giáo trường, Lâm Tú đã thở hồng hộc.

Dù sao cũng đơn thuần dựa vào sức mạnh cơ thể, có thể làm đến mức độ này đã xem như không tệ, Lâm Tú bỏ khóa đá xuống đang chuẩn bị dùng tay áo lau mồ hôi, một chiếc khăn tay từ bên cạnh đưa qua cho hắn.

Hắn nhìn Tiết Ngung Nhi, kinh ngạc nói: "Sao cô lại ở đây?"

Tiết Ngung Nhi thấy Lâm Tú không nhận khăn tay, bèn chủ động bước lên giúp hắn lau mồ hôi trên mặt nói: "Bây giờ ta cũng là học sinh Võ Đạo Viện, xuất hiện ở đây có gì kì lạ chứ?"

Lâm Tú ngạc nhiên nói: "Cô vào Võ Đạo Viện khi nào?"

Tiết Ngung Nhi nói: "Vừa mới nãy."

Tại sao Tiết Ngung Nhi lại vào Võ Đạo Viện, thật đúng là lòng của Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết.

Lâm Tú bày tỏ cạm lời về chuyện này, nhưng cũng không thể nói gì, nhìn thoáng qua nhóm học sinh đang dùng đủ loại ánh mắt đánh giá bọn hắn trên giáo trường, nói với Tiết Ngung Nhi: "Cô đến đây không biết có bao nhiêu người chẳng còn lòng dạ nào luyện tập nữa."

Tiết Ngung Nhi mỉm cười ngọt ngào với hắn, hỏi: "Huynh đang khen ta xinh đẹp sao?"

Lâm Tú nói: "Đây là sự thật."

"So với Tần Uyển thì sao?"

"Tần Uyển."

Lâm Tú vẫn thành thật như cũ.

Tuy Tiết Ngung Nhi xinh đẹp, nhưng nốt ruồi lệ của Tần Uyển cũng rất thu hút người khác.

Lần này Tiết Ngung Nhi không dùng nắm đấm nhỏ đánh vào lồng ngực Lâm Tú nữa, chỉ liếc hần một cái, cảm thán nói: "Ta không hiểu, Tần Uyển có gì tốt chứ, khiến mấy nam nhân như các huynh ai nấy đều như mất hồn..."

Cái này chỉ có thể nói mỗi người đều có sở thích riêng, có người thích thiếu nữ, có người lại thích ngự tử, cũng có người thích thiếu phụ, Tiết Ngung Nhi mới mười tám, trong nhận thức của Lâm Tú cũng chỉ ở độ tuổi vừa tốt nghiệp cấp ba bước vào đại học thôi, đẹp thì đẹp nhưng quá ngây ngô.

Nữ nhân luôn thích ghen tị với một nữ nhân khác, Tiết Ngung Nhi lại nhìn Lâm Tú hỏi: "Vậy nếu ta và Tần Uyển rơi xuống nước, huynh sẽ cứu ai trước?"

"Chẳng phải cô biết bay sao, tự mình bay lên là được."

"Nếu ta không biết thì sao?"

"Cứu cô."

...

Lâm Tú vẫn trả lời không chút do dự như trước, tuy nói từ góc độ thẩm mỹ quả thật hần thích Tần Uyển hơn, nhưng địa vị Tiết Ngung Nhi trong lòng hần lại quan trọng hơn một chút.

Cô nương đầu tiên tặng khăn choàng cho hần luôn có chút đặc quyền.

Tuy Tần Uyển được lòng hấn hơn nhưng nàng ta không tặng khăn choàng cho hấn.

Nụ cười vui vẻ hiện ra trên gương mặt xinh đẹp của Tiết Ngung Nhi, thứ nàng ta muốn không nhiều, một câu trả lời của Lâm Tú là đủ.

Nàng ta nhét khăn tay vào lòng Lâm Tú nói: "Giữ lại cho huynh lau mồ hôi, ta về nhà..."

Lâm Tú cất khăn tay, nhìn Tiết Ngung Nhi rời đi.

Xem xét tình huống trước mắt, Tiết Ngung Nhi hấn đã hoàn toàn bước ra, chuyện này khiến Lâm Tú cuối cùng cũng yên tâm, bắt đầu tiếp tục luyện tập.

Sau khi làm nóng người, hấn còn phải học võ kỹ.

Tu hành võ đạo phải vất vả hơn dị thuật rất nhiều, rèn luyện thể năng, một ngày cũng không thể buông lỏng, ngoài ra còn phải học thân pháp, võ kỹ, quá trình bồi dưỡng một cường giả võ đạo khó khăn hơn nhiều so với bồi dưỡng dị thuật sư cao giai.

So sánh với nhau, Lý Bách Chương sở hữu sức mạnh sấm sét, khi tu hành quả thật quá thoải mái, chỉ cần chờ bị sét đánh là được, thời gian khác hoàn toàn có thể dùng để uống rượu tán gái, không làm chậm trễ việc tu hành chút nào.

Cho dù là trong năng lực Thiên giai, tình huống này cũng là độc nhất vô nhị.

Một lúc sau, trên giáo trường, một nam tử từ xa đi đến.

Kẻ này dáng người gầy yếu, nhìn qua có chút yếu ớt, nhưng Lâm Tú rất rõ ràng, thực lực võ đạo không thể phán đoán qua hình thể, càng là người cường tráng, càng có thể là kẻ miệng cộp gan thỏ, ngược lại những người không bộc lộ tài năng, một chiêu đã có thể dạy hấn làm người.

Nam tử này đi đến trước mặt Lâm Tú, đơn giản nói thẳng: "Ta họ Bạch là giáo tập dạy người binh khí, người qua bên kia, chọn một binh khí mà mình thích."

Lâm Tú đi đến bên cạnh giá vũ khí, chọn một thanh trường thương.

Chịu ảnh hưởng bởi Linh m, hấn cũng thích loại binh khí này.

Hai người đi đến cạnh một người gỗ bên giáo trường, Bạch giáo tập thân nhiên nói: "Dùng sức mạnh lớn nhất của ngươi, toàn lực đâm một thương."

Tay phải Lâm Tú nắm thương, dùng sức đâm ra, sau một tiếng vang trầm đục, mũi thương đâm sâu vào người gỗ ba tấc.

Bạch giáo tập gật đầu nói: "Cũng không tệ lắm."

Hấn ta bước qua, cầm cán thương, rút trường thương ra khỏi người gỗ.

Sau đó hấn ta lui về sau mấy bước đứng yên, tùy ý đâm ra một thương.

Oành!

Chớp mắt khi trường thương đâm vào người gỗ, người gỗ vỡ nát, vụn gỗ bay tán loạn khắp nơi, Lâm Tú nhìn mà trợn mắt há miệng.

Lúc này, Bạch giáo tập thu thương lại nhìn Lâm Tú nói: "Vừa rồi ta sử dụng cùng một lực đạo với ngươi, tuy thể chất ngươi không tệ nhưng hoàn toàn không hiểu chuyện phát lực, tiếp theo đây ta sẽ dạy ngươi làm sao sử dụng sức mạnh của mình..."

Chương 253: Linh m khiếp sợ (1)

Lâm phủ.

Trong tiểu viện Lâm Tú ở, thỉnh thoảng truyền đến tiếng động phá gió “vù” “vù”.

Lâm Tú tay cầm một cây trường thương chế tạo bằng tinh cương, thân thể bước về phía trước một bước, đánh một thương ra.

Cây thương này, nó sử dụng là sức mạnh thân thể đơn thuần, thương này là Võ Đạo Viện đặc biệt chế tạo cho hắn, thương nặng một trăm cân, mỗi một thương đâm ra, Bạch giáo tập đều yêu cầu hắn điều động sức mạnh toàn thân, đối với phần chân, phần eo, cánh tay cùng với mỗi một đốt ngón tay trên thân thể nên phát lực tương ứng như thế nào, đều có yêu cầu nghiêm khắc.

Đợi đến khi nào hắn đâm đủ một vạn thương, mới có thể học tập chiêu tiếp theo.

Thương dùng tinh cương chế tạo rất nặng, người thường căn bản không thể cầm bằng một tay, cho dù là võ giả cấp địa, trong tình huống không sử dụng chân khí, đâm mấy chục thương, cánh tay cũng sẽ đau nhức, không thể nâng lên được.

Cánh tay Lâm Tú cũng rất đau nhức, nhưng hắn chỉ cần sử dụng năng lực trị liệu, trong nháy mắt mọi mệt mỏi trên thân thể sẽ biến mất, cánh tay cũng lại tràn ngập sức mạnh.

Điều này có ý nghĩa là hắn có thể tiếp tục luyện.

Tu hành võ đạo, tuy sẽ không giống như dị thuật băng hỏa, mỗi ngày tu hành một đoạn thời gian, thực lực sẽ không tăng lên,

trên nguyên tắc mà nói, chỉ cần võ giả liên tục tu hành, chân khí có thể liên tục tăng lên.

Nhưng thân thể không chống đỡ được.

Vốn dĩ tu hành võ đạo chính là áp bức cực hạn với thân thể, để cầu không ngừng đột phá, sau khi tu hành ngắn ngủi, sức mạnh và thân thể đều đã cạn kiệt, cần thời gian rất dài để nghỉ ngơi và khôi phục, Lâm Tú chỉ cần thi triển năng lực trị liệu, trong nháy mắt có thể đầy máu, trên phương diện tu hành võ đạo, hắn cũng có được ưu thế trời cho.

Người khác mỗi ngày tu hành một canh giờ, hắn tu hành hai canh giờ.

Người khác mỗi ngày tu hành hai canh giờ, hắn sẽ tu hành bốn canh giờ.

Tuy hắn nhập môn chậm vài năm, nhưng chỉ cần chịu khó chịu khổ một chút thì sẽ có thể cố gắng đuổi theo.

Năng lực trị liệu, thật ra rất thích hợp để tu hành võ đạo.

Có điều, rốt cuộc thì năng lực này vẫn quá mức hi hữu, có đôi khi mấy chục năm đều không gặp được một người, mỗi lần xuất hiện, cũng nhất định sẽ bị hoàng thất chiêu lãm, giá trị của một người có năng lực trị liệu, đối với hoàng thất mà nói, vượt xa hơn nhiều so với một dị thuật sư cấp thiên hoặc là võ giả, bọn họ được bảo hộ nghiêm mật, căn bản không cần suy xét đến vấn đề an toàn.

Lâm Tú nghỉ ngơi một lát, sau đó tiếp tục luyện tập.

Nhập môn võ đạo, không nên quá sớm, cũng không nên quá muộn, tu hành quá sớm, căn cốt yếu, rất dễ tạo thành tổn thương không thể tưởng tượng được đối với thân thể, tu hành quá muộn, căn cốt trưởng thành, lại rất khó có thành tựu quá lớn.

Tu hành võ đạo, bình thường là mười tuổi bắt đầu, những thiên tài có thiên phú rất cao, tu hành khắc khổ của Võ Đạo Viện, bắt đầu tu hành từ mười tuổi, đến khi mười tám tuổi, đã có thể bước vào thượng cảnh cấp huyền, Lâm Tú mười tám tuổi mới bắt đầu tu hành, nên tụt sau so với bọn họ rất nhiều.

Đương nhiên, thứ hấn tụt sau chỉ là chân khí, khi thực chiến thì, người mới vào thượng cảnh cấp huyền không phải đối thủ của Lâm Tú.

Tu vi võ đạo, cấp huyền và cấp địa là một đường ranh giới rất lớn, thời gian từ thượng cảnh cấp huyền đến hạ cảnh cấp địa, còn lâu hơn so với thời gian từ khi bọn họ dẫn khí đến lúc đạt được thượng cảnh cấp huyền.

Dựa vào sự hiểu biết của Lâm Tú với võ giả, võ giả cấp huyền, đại khái cùng loại với tuyệt đỉnh cao thủ trong phim võ hiệp, thực lực không yếu, nhưng vẫn thuộc loại võ công thấp.

Một khi thăng cấp lên cấp địa, có thể phóng chân khí ra ngoài, vậy thì khác rồi.

Chân khí của những người đó đã xảy ra biến chất, mà đến cấp thiên, một kiếm chặt đứt ngọn núi, một chưởng chặn ngang sông, cũng không phải miêu tả khoa trương, mặc dù Lâm Tú chưa lật hết con bài, nhưng cũng không phải đối thủ của bọn họ.

Sau khi đi vào Võ Đạo Viện, lập tức cuộc sống của Lâm Tú quy luật hẳn lên.

Mỗi ngày rời giường, sau khi ăn xong điểm tâm, đầu tiên hẳn sẽ dùng hai tảng vãn thạch của Võ Đạo Viện, tu hành dị thuật sức mạnh.

Đội khi dị thuật sức mạnh gặp phải bình cảnh, hẳn lại đến Dị Thuật Viện, cùng với Linh m tu hành ở trên giường huyền băng, mãi đến khi dị thuật hàn băng gặp bình cảnh.

Lúc này, đã là giữa trưa rồi.

Trở về ăn cơm trưa xong hẳn sẽ đến Võ Đạo Viện, ở trên giáo trường, tiếp tục rèn luyện thân thể, luyện tập thương pháp, cho dù đã luyện thứ này hàng ngàn lần, nhưng hẳn và một thương kia của Bạch giáo tập vẫn có chênh lệch rất lớn.

Loại chênh lệch này không phải ở sức mạnh, mà là ở kỹ xảo.

Khi hẳn có thể đơn thuần dựa vào sức mạnh thân thể, đâm ra một thương có hiệu quả như Bạch giáo tập, vậy thì một thương này của hẳn mới xem như nhập môn.

Mà bây giờ, mới chỉ là thương đầu tiên hẳn học.

Chương 254: Linh m khiếp sợ (2)

Con đường võ đạo gian nan hơn nhiều so với dị thuật, Lâm Tú tụt sau so với người khác nhiều năm, vì thế cho dù là buổi tối về trong nhà, hắn cũng sẽ một mình luyện tập ở trong sân, luyện đến khi hai tay mệt mỏi, thì dùng năng lực trị liệu khôi phục, sau đó lại tiếp tục luyện, mãi đến khi hao hết nguyên lực mới trở về phòng ngủ.

Bất tri bất giác, thời gian đã trôi qua nửa tháng.

Ở Dị Thuật Viện, Triệu Linh m ngồi xếp bằng ở trên giường huyền băng, dẫn hàn khí phát ra từ trên giường đi vào cơ thể, một khắc nào đó, hai mắt khép kín của nàng chậm rãi mở ra, nhìn Lâm Tú ở phía đối diện, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc và nghi hoặc.

Ba khắc...

Lâm Tú đã kiên trì ngồi ở trên giường huyền băng ba khắc rồi.

Mà vẻ mặt của hắn vẫn thoải mái như trước, rõ ràng, ba khắc vẫn chưa phải là cực hạn của hắn.

Lâm Tú vẫn luôn đi theo nàng tu hành, thiên phú tu hành của hắn, nàng hiểu rõ ràng hơn so với bất luận kẻ nào.

Hắn mười tám tuổi mới thức tỉnh năng lực, người thức tỉnh năng lực vào loại thời điểm này, không hề có thiên phú gì đáng nói, cho dù nguyên tinh cũng không cứu được, đời này nhiều nhất là thức tỉnh thêm một lần năng lực.

Nhưng Lâm Tú không phải.

Tuy thiên phú của hắn không tính là đứng đầu, nhưng cũng không tính là kém, nếu khắc khổ tu hành, đời này nhất định có thể bước vào cấp địa, thậm chí có thể đạt đến thượng cảnh cấp địa.

Đây là khi Lâm Tú vừa mới thức tỉnh năng lực, Triệu Linh m cần cứ và tốc độ tu hành của hắn để suy tính ra.

Sau đó, Lâm Tú tiêu phí một số tiền lớn, khi dùng nguyên tinh phá cảnh, số lượng nguyên tinh hao phí cũng không sai biệt lắm so với suy tính của nàng khi cần cứ vào thiên phú tu hành của Lâm Tú để suy đoán, nhưng sau khi đi vào cấp địa, nàng có chút nhìn không hiểu tốc độ tu hành của Lâm Tú.

Nhìn từ thời gian của hắn ở trên giường huyền băng, tốc độ tăng trưởng nguyên lực của hắn gấp hai ba lần tình huống bình thường, đây là một tốc độ rất khủng bố.

Gấp hai lần nhìn thì không nhiều lắm, nhưng gấp hai lần tốc độ tu hành, có nghĩa là tốc độ phá cảnh nhanh hơn gấp hai lần.

Cũng cùng một thời gian như thế, người khác mười năm mới có thể phá cảnh, hắn chỉ cần năm năm.

Từ hạ cảnh cấp địa đến thượng cảnh cấp địa, dựa vào thiên phú biểu hiện ra ngoài lúc trước, ít nhất cần ba mươi năm, bây giờ chỉ cần mười lăm năm, hoặc là mười năm, điều này có nghĩa, khi hắn còn sống, rất có thể đánh sâu vào cảnh giới cao hơn.

Trước kia tốc độ tu hành của Lâm Tú, xem như phía trên trung đẳng.

Bản thân Triệu Linh m, thiên phú cực kỳ nổi trội, tốc độ tu hành cũng chỉ gấp hai Lâm Tú mà thôi, nàng bảy tuổi thức tỉnh năng lực, mười bốn tuổi bước vào thượng cảnh cấp huyền, đến nay đã ba năm.

Mà tỷ tỷ của nàng, năm tuổi thức tỉnh năng lực, mười bốn tuổi bước vào cấp địa, tính ra, thiên phú cũng chỉ gấp Lâm Tú bốn lần.

Mấy ngày này, thiên phú Lâm Tú biểu hiện ra ngoài còn ở phía trên Triệu Linh m, đã tiếp cận rất gần tỷ tỷ của nàng.

Điều này sao có thể không khiến cho Triệu Linh m khiếp sợ?

Đây vẫn còn là Lâm Tú mà nàng quen biết sao?

Lâm Tú khoanh chân ngồi ở trên giường huyền băng, kiên trì gần bốn khắc, mãi đến khi hần cảm thấy mộng không thể ngồi được ở trên băng nữa, mới từ từ mở mắt ra.

Vừa mới mở mắt ra, hần đã nhìn thấy Linh m nhìn hần chăm chăm không rời mắt.

Lâm Tú sờ sờ mặt mình, hỏi: "Trên mặt ta có cái gì sao?"

Triệu Linh m hỏi: "Người lại dùng nguyên tinh tu hành?"

Lâm Tú lắc lắc đầu, nói: "Không có."

Hần còn nợ Lý Bách Chương vài vạn lượng bạc đó, lấy ở đâu ra bạc để mua nguyên tinh cấp ba, thứ đó một ngàn lượng một viên, còn chỉ có thể tu hành một ngày, hần có nhiều tiền hơn nữa cũng không có khả năng làm như thế.

Lui một vạn bước, cho dù hần làm được, ở trên chợ cũng không có nhiều hàng như thế.

Ánh mắt Triệu Linh m sáng ngời nhìn Lâm Tú, nói: "Nếu không sử dụng nguyên tinh thì tại sao tốc độ tu hành của ngươi lại nhanh như thế, ngươi có biết không, tu vi của ta khi ở thời điểm của ngươi, tốc độ tu hành cũng không như ngươi..."

"Ta cũng không biết..." Đầu tiên Lâm Tú lộ ra sắc mặt nghi hoặc, tiếp đó cao hứng nói: "Lẽ nào ta là một thiên tài dị thuật bị các ngươi xem nhẹ?"

Tuy lúc này vẻ mặt của Lâm Tú khiến cho Triệu Linh m hận không thể đá một cước lên mông của hắn, nhưng nàng không thể không thừa nhận, Lâm Tú nói đúng,

Nếu như hắn ở trong khoảng thời gian ngắn có được tiến bộ như thế, trong tình huống không mượn dùng ngoại lực, là tự bản thân hắn tu hành ra, vậy thì hắn thật sự là thiên tài, thiên tài bị xem nhẹ nghiêm trọng, thậm chí so với thiên phú của hắn còn tốt hơn một chút.

Chương 255: Linh m khiếp sợ (3)

Tuy dị thuật của hấn thức tỉnh muộn, nhưng con đường tu hành còn dài, chỉ cần cho hấn đủ thời gian, những người thiên tài như nàng, sau này đều sẽ bị hấn từng bước từng bước vượt qua.

Trong lòng Triệu Linh m rất vui mừng, nhưng lại có chút chua xót.

Mấy tháng trước, nàng nhìn thấy Lâm Tú thức tỉnh năng lực, giúp hấn đi vào Dị Thuật Viện, lại giúp hấn tu hành, hấn bị thích khách ám sát, buổi tối mỗi ngày nàng đều chờ hấn về nhà, khi công chúa Minh Hà bắt nạt hấn, nàng đều bảo vệ hấn ở sau người...

Nàng từng bước từng bước nhìn hấn đi tới ngày hôm nay, nghĩ đến về sau hấn sẽ vượt qua mình, nhất thời trong lòng không biết có tư vị gì.

Rất nhanh, nàng điều chỉnh lại tâm tình, nói với Lâm Tú: "Ta sẽ đi tìm viện trưởng, dựa vào thiên phú của ngươi, nhất định có thể đi vào Thiên Tự Viện..."

Lâm Tú lắc lắc đầu, nói: "Không cần, ta đi theo ngươi tu hành rất tốt, hơn nữa bây giờ ta cũng cần đi học ở Võ Đạo Viện, không có nhiều thời gian như thế..."

Tu hành lâu như vậy, Lâm Tú đối với con đường mình cần phải đi, đều có nhận thức rất rõ ràng.

Con đường dị thuật hấn phải đi, cho tới bây giờ chưa có người nào đi qua, chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình từ từ mò

mầm, Dị Thuật Viện không cho hắn được quá nhiều sự giúp đỡ.

Mà con đường võ đạo, cần phải có danh sư chỉ dẫn, hắn tạm thời không muốn rời khỏi Võ Đạo Viện.

Triệu Linh m đã sớm biết Lâm Tú vào Võ Đạo Viện, sau khi suy nghĩ trong lòng một chút, cảm thấy hắn nói có đạo lý, phương diện dị thuật, có năng là đủ rồi, mà nàng cũng nghe nói, dường như Lâm Tú rất có thiên phú võ đạo, thậm chí phó viện trưởng Võ Đạo Viện còn đích thân mời hắn nhập môn, Võ Đạo Viện đúng là thích hợp với hắn hơn.

Nhưng đây chẳng phải là nói, hắn ở trên phương diện võ đạo và dị thuật, đều có thiên phú đỉnh cấp sao?

Một lát sau, bên trong tiểu viện.

Nhìn Lâm Tú một thương đăm người gỗ vờ ra, mà nàng chỉ có thể đăm thủng người gỗ, về mặt Triệu Linh m có chút hoảng hốt.

Trong khoảng thời gian này, hắn thật sự tiến bộ rất lớn.

Mọi người đều cho rằng, Lâm Tú không xứng với tỷ tỷ của nàng, nhưng sự thật, hình như không phải là như thế.

Lâm Tú kiểm tra một hồi người gỗ Linh m đăm thủng, lắc đầu nói: "Người phát lực như thế không đúng, đến đây, ta dạy ngươi nên dùng thương như thế nào..."

Trước kia Lâm Tú nghĩ cũng không dám nghĩ, thế mà có một ngày hắn có thể dạy Linh m.

Nhưng sự thật chính là, tu vi võ đạo của Linh m kém xa hắn, những ngày này hắn

chuyên chú luyện thương, cũng coi như có chút thu hoạch, có tư cách chỉ điểm nàng.

Trải qua Lâm Tú đích thân dạy, Triệu Linh m điều chỉnh phương thức phát lực, lại đâm ra một thương, quả nhiên uy lực lớn hơn lúc trước không ít.

Lâm Tú hài lòng gật gật đầu nói: "Cũng không tệ, nếu như có thời gian, luyện tập nhiều hơn, thương pháp của ngươi còn có không gian tăng lên rất lớn."

Thật ra Lâm Tú rất thích nhìn bộ dáng kinh ngạc của Linh m, nàng luôn cho rằng Lâm Tú là kẻ yếu, bây giờ Lâm Tú khiến cho nàng mở to hai mắt nhìn cho kỹ, một thương này của hấn ít nhất là hai mươi năm công phu, hấn vẫn còn là kẻ yếu sao?

Đương nhiên, vừa rồi Lâm Tú lén lút sử dụng dị thuật sức mạnh, đơn thuần dựa vào chân khí và sức mạnh thân thể, hấn không có cách nào một thương đâm vỡ, hấn chính là thích nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Linh m.

Quá đáng yêu.

Để Linh m một mình ở lại luyện tập, Lâm Tú đi đến Võ Đạo Viện, ngoại trừ thương pháp, hấn còn phải học tập thân pháp cận chiến, rất nhiều thời điểm võ giả đều cần phải dùng bàn tay trần cận chiến với người khác, chỉ biết binh khí là không được.

Thương pháp Lâm Tú còn cần luyện tập nhiều hơn, còn cận chiến lại là sở trường của hấn.

Dù sao, có dị thuật mục chi, khi đối thủ tấn công hấn, tất cả động tác đều chậm lại trong mắt hấn, ngay cả góc áo hấn còn

không sờ tới, thì làm sao còn đánh được với hắn?

Đến ngay cả Bạch giáo tập cũng có đánh giá cao đối với cận chiến của hắn.

Bây giờ, Lâm Tú giống như là Đoàn Dự học được lăng ba vi bộ, tuy nội lực không tốt lắm, nhưng kỹ năng né tránh đã mãn cấp, cho dù là võ giả cấp địa, muốn làm hắn bị thương cũng phải phí một chút tâm tư.

Dưới cấp địa, nhất định sẽ bị hắn dùng năng lực hai dị thuật ép đến chết.

Mấy ngày nay, giáo trường Võ Đạo Viện rất náo nhiệt.

Lúc trước, cũng có không ít học sinh tu hành luyện thể ở trên giáo trường, nhưng mười ngày nửa tháng nay, số người trên giáo trường gấp ba lần so với lúc trước.

Bọn họ đều là vì một người mà đến.

Sau khi Tiết Ngung Nhi đi vào Võ Đạo Viện, không hề nghi ngờ gì đã trở thành bông hoa duy nhất của Võ Đạo Viện.

Không có Tần Uyển, Triệu Linh m và công chúa Minh Hà, nàng ở trong này căn bản không có đối thủ.

Chương 256: Lôi đài chiến (1)

Tuy đại đa số học sinh cũng không ảo tưởng có thể phát sinh chuyện gì với Tiết Ngung Nhi, nhưng từ trước đến giờ Võ Đạo Viện vẫn là nam nhiều nữ ít, đừng nói là mỹ nữ, đến ngay cả nữ đồng song cũng không có mấy người, cho dù là đứng ở xa nhìn lại, tâm tình cũng cảm thấy vui sướng.

Có mỹ nhân ở bên cạnh, là một nam nhân đều muốn thể hiện cái gì đó.

Bọn họ ở trên giáo trường tận tình đổ mồ hôi, thể hiện cơ bắp, muốn hấp dẫn sự chú ý của Tiết Ngung Nhi, nhưng cho dù như thế nào đi chăng nữa Tiết Ngung Nhi cũng không thèm nhìn tới bọn họ.

Nàng vẫn luôn vây quanh một tên mặt trắng mới chuyển đến.

Một lát lau mồ hôi cho hần, một lát lại đưa nước uống đồ ăn, giống như là nha hoàn của hần vậy, mọi người nhìn thấy trong lòng không ngừng tức giận, đương nhiên cũng đã điều tra thân phận của tên mặt trắng này.

Không tra không biết, vừa tra đã bị dọa cho nhảy dựng.

Người này thế mà lại có thể là con trai của Bình An Bá, Lâm Tú.

Ở Vương Đô có ai chưa từng nghe qua cái tên này?

Vị hôn thê của hần là người mọi người trong Đại Hạ đều biết, thiên tài thiếu nữ Triệu Linh Quân, cái này cũng thôi đi, ngay cả một trong tứ mỹ của Dịch Thuật Viện, đích nữ phủ Quốc Công Tiết Ngung Nhi cũng

thường đi theo bên cạnh hắn làm tùy tùng, đây là đãi ngộ thần tiên gì?

Điều tra sâu hơn, các học sinh của Võ Đạo Viện phát hiện, thế mà Lâm Tú lại có thể vào Thiên Tụ Viện!

Thiên Tụ Viện, đó là nơi mà toàn bộ các học sinh của Võ Đạo Viện đều mơ ước.

Nơi đó có giáo tập tốt nhất, có nhiều tài nguyên tốt nhất, cùng với tiền đồ sáng lạn nhất.

Học sinh có thể đi vào Thiên Tụ Viện đều là thiên tài võ đạo có thiên phú trác tuyệt, trước mười tám tuổi bước vào thượng cảnh cấp huyền là yêu cầu thấp nhất để đi vào Thiên Tụ Viện.

Vậy thì Lâm Tú có thượng cảnh cấp huyền?

Rõ ràng hắn mới chỉ dẫn khí thành công mấy tháng, thực lực không thể nào tăng trưởng nhanh như thế, vậy thì nhất định là đi đường quan hệ rồi.

Chuyện này khiến cho trong lòng rất nhiều người không phục.

Võ đạo khác với dị thuật, các loại dị thuật khác nhau, không có tính so sánh cụ thể, có dị thuật am hiểu tấn công, có dị thuật am hiểu phòng ngự, còn có dị thuật lấy phụ trợ làm chủ, không thể đơn giản lấy lực tấn công để chia cao thấp.

Nhưng võ đạo không phải.

Võ đạo là công bằng, khởi điểm của mọi người giống nhau, con đường phải đi cũng giống nhau, cùng một độ tuổi, chân khí của người khác hùng hậu hơn so với người, võ kỹ tinh thông hơn so với người, khi tỷ thí

đường đường chính chính đánh bại người, đó chính là thật sự lợi hại hơn người, không phục không được.

Những người ở Thiên Tự Viện cũng không phải vừa mới vào Võ Đạo Viện đã ở Thiên Tự Viện, thành tựu hiện nay của bọn họ đều là sau khi đi vào Võ Đạo Viện, từng trận từng trận đánh ra.

Mà địa vị của bọn họ, cũng không phải là vẫn luôn không thay đổi.

Mỗi cuối tháng, bọn họ đều phải nhận khiêu chiến của bạn học cùng học viện, một khi bị thua, tất cả tài nguyên bọn họ có được đều bị người thắng thay thế.

Đây chính là quy tắc của Võ Đạo Viện.

Mười vị cường giả Thiên Tự Viện, không có một người nào là không thông qua phương thức như thế để thượng vị, vậy thì Lâm Tú kia có sở trường gì, để có thể trở thành người thứ mười một của Thiên Tự Viện?

Rất nhiều người trong lòng không phục.

Lâm Tú dùng khăn tay Tiết Ngung Nhi đưa đến lau mồ hôi, chú ý đến mấy ngày nay, ánh mắt ở trên giáo trường nhìn vào hắn càng ngày càng nhiều, bất đắc dĩ nói:

"Ngung Nhi, cô không có chuyện gì của mình sao, nếu như cô lại đến giáo trường vài lần nữa, sợ rằng ta không thể ở nổi trong Võ Đạo Viện nữa."

Tiết Ngung Nhi cũng không che giấu tâm tư trong lòng mình, nhìn Lâm Tú nói: "Triệu Linh Quân sắp trở lại rồi, đương nhiên ta phải thừa dịp khoảng thời gian này nhìn huynh nhiều một chút, miễn cho về sau muốn nhìn cũng không nhìn được..."

Trong lòng Lâm Tú bất đắc dĩ.

Sao nàng lại không rụt rè như thế chứ?

So sánh với Tiết Ngung Nhi hiện tại, hẳn vẫn là thích cô nàng trà xanh lúc trước hơn.

Bị người khác dùng ánh mắt sắc như dao nhìn đi nhìn lại, Lâm Tú cũng có chút không chịu nổi, hẳn dự định về nhà tiếp tục luyện thương, nhưng còn chưa đi được đến cửa giáo trường, đã có mấy bóng người ở phía đối diện đi đến.

Đi phía trước, là Trần phó viện trưởng, phía sau hẳn, có mấy giáo tập đi theo.

Nhìn thấy dường như Lâm Tú muốn rời khỏi giáo trường, Trần phó viện trưởng đi đến, cười nói: "May là người còn chưa đi, nếu không ta lại phải phái người đi tìm người."

Lâm Tú nghi hoặc nói: "Trần viện trưởng, có chuyện gì sao?"

Trần phó viện trưởng chỉ vào phía trước giáo trường, nói: "Người vừa tới Võ Đạo Viện, còn chưa biết quy củ của chúng ta, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện..."

Chương 257: Lôi đài chiến (2)

Một khắc sau, trên lôi đài của giáo trường Võ Đạo Viện.

Phía trên lôi đài để mười một cái ghế.

Lâm Tú ngồi ở trên ghế, nhìn xuống dưới lôi đài, là một đám người đông nghịt, Trần phó viện trưởng cùng với mấy giáo tập ngồi ở phía dưới, đang cười ha ha nhìn bọn họ.

Mười cái ghế bên cạnh Lâm Tú đều có người, trong đó bảy nam ba nữ, đều là học sinh của Thiên Tụ Viện.

Trong đó bao gồm cả Lâm Tú, hiện nay Thiên Tụ Viện của Võ Đạo Viện, có tổng cộng mười một người.

Lâm Tú cũng là mới vừa rồi ở trong miệng Trần viện trưởng biết được, thì ra quy củ của Võ Đạo Viện không giống với quy củ của Dị Thuật Viện.

Học sinh Thiên Tụ Viện của Dị Thuật Viện, là căn cứ theo năng lực dị thuật và thiên phú của bọn họ, ở thời điểm nhập viện đã định ra rồi, về sau cũng không có khả năng sửa đổi.

Mỗi một vị trí của Thiên Tụ Viện ở Võ Đạo Viện đều là dựa vào thực lực chân chính, đánh bại từng đối thủ cạnh tranh, tự mình tranh giành lấy.

Hơn nữa cho dù đi vào Thiên Tụ Viện, cũng không phải từ đó về sau sẽ không có gì lo nghĩ.

Mỗi một cuối tháng, bọn họ đều phải nhận khiêu chiến của học sinh khác, người thua phải rời khỏi Thiên Tụ Viện, mất đi tất cả

những thứ từng có được, mãi đến khi bọn họ lại lần nữa đoạt lại được.

Mỗi một vị trí của Thiên Tự Viện đều cạnh tranh rất kịch liệt.

Điều này khiến cho bầu không khí tu hành của Võ Đạo Viện rất nồng hậu, hầu như mỗi một học sinh đều có lý tưởng, cố gắng hết mình, muốn đi vào Thiên Tự Viện.

Ý tứ của Trần phó viện trưởng rất rõ ràng, nếu như Lâm Tú đã đi vào Thiên Tự Viện, đương nhiên cũng không thể ngoại lệ, cũng phải tiếp nhận khiêu chiến của mọi người.

Vị trí của hắn là dựa vào thực lực của bản thân để giữ.

Có điều, tư cách để khiêu chiến học sinh Thiên Tự Viện cũng không phải là người nào cũng có, mỗi tháng chỉ có mười người, muốn có được vị trí đó, còn phải trải qua một lần tranh đoạt.

Trần phó viện trưởng và mấy người giáo tập ngồi ở dưới lôi đài, lưng dựa vào ghế dựa, hai tay khoanh lại, một bộ dáng xem náo nhiệt không sợ lớn chuyện.

Trên thực tế, quy tắc này, cũng là bọn họ cố ý định ra.

Ở trong quy tắc này, những học sinh khác của viện nhất định sẽ khắc khổ tu hành, từ đó hy vọng sớm ngày đi vào Thiên Tự Viện, mà học sinh của Thiên Tự Viện, càng cần phải khắc khổ gấp đôi, bởi vì chỉ cần không cần thận, sẽ bị người khác thay thế, thứ mất đi không chỉ có tài nguyên, mà còn có thể diện.

Như thế, có thể hình thành một loại không khí liên tục tiến về phía trước ở trong

học viện.

Mỗi cuối tháng khiêu chiến lôi đài, phần lớn học sinh của Võ Đạo Viện đều ở phía dưới xem trận chiến.

Đám người đứng ở phía trước, còn có mười người, mười người này là người đạt được tu cách khiêu chiến học sinh Thiên Tự Viện của tháng này, ánh mắt bọn họ nhìn lướt một hồi những người ngồi ở trên lôi đài, một vị trong mười một người này, một lát nữa sẽ là đối thủ của bọn họ.

Bình thường mà nói, bọn họ sẽ lựa chọn một người yếu nhất trong những người kia để khiêu chiến.

Rất nhanh, Lâm Tú phát hiện, mười người ở dưới lôi đài, thế mà có đến chín người đang nhìn hắn.

Một khắc nào đó, một nam tử dáng người tinh tráng, từ phía dưới nhảy lên.

Hắn đứng ở trên lôi đài, chấp tay với một thanh niên ngồi ở trên ghế, nói: "Trịnh Nghị, ta muốn khiêu chiến với ngươi!"

Trên trán thanh niên tên Trịnh Nghị này hiện ra mấy cái vạch đen, trong lòng thầm mắng một tiếng, khiêu chiến lôi đài, thắng có thể đi vào Thiên Tự Viện, đương nhiên người khiêu chiến sẽ chọn quả hồng mềm nhất để bóp, người này chọn hắn, nhất định là cảm thấy hắn là người yếu nhất trong những người này.

Mặc dù có chút buồn bực, nhưng trong lòng hắn vẫn vô cùng nghiêm túc.

Người khiêu chiến hắn cũng không xa lạ, người này tên là Quan Hưng, thực lực cũng là thượng cảnh cấp huyền, chỉ là so với

hắn yếu hơn một đường mà thôi, không thể khinh thường, không cần thận một chút là hôm nay hắn sẽ bị mất mặt.

Hai người đi đến giữa lôi đài, ôm quyền hành lễ lẫn nhau, sau đó đi đến giá để vũ khí, đều tự mình chọn lựa một món binh khí.

Trịnh Nghị dùng kiếm còn Quan Hung lại chọn một cây đao.

Tuy đều là chế tạo bằng gỗ, nhưng hai người đều là thượng cảnh cấp huyền, đã có thể khiến cho chân khí bám lên trên vũ khí, dùng kiếm gỗ hay là kiếm sắt cũng không có khác nhau quá lớn.

Trước khi chính thức tỷ thí, hai người lại ôm binh khí hành lễ, sau đó lui về phía sau năm bước.

Dựa theo quy tắc lôi đài, bình thường là người khiêu chiến ra tay trước.

Quan Hung nghiêm mặt, chân mạnh mẽ dẫm xuống lôi đài, cả người bắn lên, mạnh mẽ bất ngờ đi lên một đoạn khoảng cách, thậm chí đao gỗ ở trong tay còn xệt ra một tàn ảnh ở trên hư không, đâm thẳng về phía ngực Trịnh Nghị.

Mà gần như ngay vào lúc hắn ra tay, Trịnh Nghị cũng có hành động, cổ tay hắn run lên, trường kiếm xệt qua một tia ngân tích, đánh vào đao gỗ.

Chương 258: Lôi đài chiến (3)

Thực lực của hai người tương đương, cả hai đều lùi về sau một bước, sau đó tiếp tục lao vào chiến đấu.

Dưới lôi đài, ánh mắt các học sinh đều nhìn chăm chăm hai người, có thể đứng trên lôi đài, đều là người nổi bật của Võ Đạo Viện, từ trong chiến đấu của bọn họ, có thể học được rất nhiều thứ.

Lâm Tú ở trên lôi đài, đương nhiên nhìn rất rõ ràng.

Cảm nhận lớn nhất của hắn là, thượng cảnh cấp huyền và thượng cảnh cấp huyền cũng là có chênh lệch, cùng là thượng cảnh cấp huyền, người bán hàng rong bảo vệ hắn, một người có thể đánh được bảy tám người cấp độ hai người này.

Thực lực của người bán hàng rong kia đã gần tiếp cận cấp địa.

Thức tỉnh dị thuật là lượng thay đổi dẫn đến chất thay đổi, một khi đột phá, thực lực sẽ có bước nhảy vọt rõ rệt.

Mà võ đạo tăng trưởng chân khí là liên tục, tích lũy theo tháng ngày, nước chảy thành sông, không có cảm giác phá cảnh rõ ràng, cái gọi là bốn đại cảnh giới, thật ra là cưỡng ép phân chia.

Có thể dùng chân khí cường hóa thân thể là cấp hoàng, có thể khiến chân khí bám ở trên vũ khí chính là cấp huyền, chân khí cô đọng lại mạnh mẽ đến mức có thể phóng ra ngoài thì có thể gọi là võ giả cấp địa, chân khí có thể phóng ra ngoài một trượng, đó là hạ cảnh cấp địa, phóng ra ngoài mười

trượng là thượng cảnh cấp địa. Hạ cảnh cấp thiên, trong vòng trăm trượng, một ý niệm giết người. Thượng cảnh cấp thiên, có thể trong vòng nghìn trượng hóa tất cả thành bột mịn...

Phía trên cấp thiên, vẫn còn có cảnh giới vô thượng tồn tại trong truyền thuyết, từ xưa đến nay còn chưa có ai có thể đạt được.

Không chỉ là cảnh giới vô thượng, từ khi võ đạo sáng lập đến nay, trong vòng thời gian ngàn năm, có thể đạt đến thượng cảnh cấp thiên cũng không có vài người.

Lâm Tú có được năng lực khôi phục và trị liệu, thời gian mỗi ngày có thể dùng để tu hành, gấp hơn người khác mấy lần, hơn nữa thọ mệnh của hắn đủ dài, hắn tính một chút, nếu như hắn có thể sống đến một trăm tám mươi tuổi thì mới có khả năng đụng đến cánh cửa cảnh giới vô thượng...

Không cần biết là dị thuật hay là võ đạo, trong tình huống có thiên phú và mức độ cố gắng tương đương, ai có thể đi xa hơn, thật ra chính là xem ai có thể sống lâu hơn...

Một lát sau, hai người trên lôi đài đã phân ra thắng bại.

Cuối cùng thì thực lực của Trịnh Nghị vẫn mạnh hơn, sau khi hai người cứng đối cứng một chiêu, Quan Hung lùi lại sau mấy bước, không dùng được bước chân, ngã thẳng xuống lôi đài.

Điều này cũng có nghĩa, khiêu chiến của hắn thất bại.

Trên mặt hấn lộ ra vẻ khâm phục, chấp tay với Trịnh Nghị, nói: "Kỹ nghệ không bằng người, tâm phục khẩu phục."

Trịnh Nghị cũng đáp lễ nói: "Người cũng không tệ, tiếp tục cố gắng, hy vọng có một ngày nhìn thấy người ở Thiên Tự Viện."

Nói xong, hấn lại lần nữa trở về ghế ngồi.

Trần phó viện trưởng và mấy vị giáo tập xem xong trận đấu này, trên mặt đều lộ ra vẻ tán thưởng, không cần biết là Trịnh Nghị hay là Quan Hưng, đều là hạt giống tốt của Võ Đạo Viện, tương lai còn có không gian tiến bộ rất lớn.

Các học sinh ở dưới lôi đài cũng dùng ánh mắt hâm mộ và kính nể nhìn hai người.

Trong Võ Đạo Viện ngoại hồ tàng long, người có thực lực ngồi trên ghế dựa đều không phải là kẻ đầu đường xó chợ, đáng để tôn kính.

Đương nhiên ngoại trừ người nào đó đi đường quan hệ.

Sau khi Quan Hưng khiêu chiến thất bại, lại có một người nhảy lên lôi đài, sau khi ánh mắt người này nhìn quét một vòng mọi người, cuối cùng tập trung ở trên người một người có bộ dáng tuấn tú nhất, đưa tay chỉ vào người đó, nói: "Ta muốn khiêu chiến với người!"

Trần phó viện trưởng thấy vậy, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười cổ quái.

Mà trong đó có cả Trịnh Nghị và mười học sinh khác của Thiên Tự Viện, trong mắt cùng đều lộ ra vẻ kỳ quái.

Một học sinh mới chiêu mộ của Thiên Tụ Viện, đương nhiên bọn họ biết, nhưng trong ngày thường phần lớn thời gian bọn họ đều tu hành, đối với người này cũng không hiểu gì, vừa hay thừa dịp cơ hội này, nhìn xem thực lực của hắn.

Phần đông học sinh dưới đài đều lộ ra vẻ mặt xem kịch vui.

Bọn họ biết, người tên Lâm Tú này vừa mới dẫn khí không lâu, tuy không biết hắn dựa vào quan hệ của ai để đi vào Thiên Tụ Viện, nhưng đây là Võ Đạo Viện, không có bản lĩnh thật sự thì hắn cũng không giữ được cái ghế đó.

Dựa vào thực lực của hắn, sợ rằng trong nháy mắt đã bị Trương Thăng này ném xuống lôi đài.

Tiết Ngung Nhi cũng ở trong đám người, chờ mong nhìn về phía Lâm Tú ở trên lôi đài, không biết vì sao, tuy biết Lâm Tú mới nhập võ đạo không lâu, nhưng nàng chính là rất có tin tưởng với Lâm Tú.

Trên lôi đài, Trương Thăng ôm quyền với Lâm Tú, nói: "Mời."

Vốn dĩ hắn cũng muốn khiêu chiến Trịnh Nghị, nhưng mà thông qua trận đánh vừa rồi hắn đã nhìn ra, hắn bây giờ còn chưa phải đối thủ của Trịnh Nghị, mà Trịnh Nghị đã là người yếu nhất trong mười người của Thiên Tụ Viện, đối thành những người khác, hắn sẽ thua thảm hại hơn.

Lúc này, đương nhiên Lâm Tú đã đi vào trong tầm mắt của hắn.

Chương 259: Lôi đài chiến (4)

Trương Thắng đã hỏi thăm qua, trước kia Lâm Tú này là học sinh của Dị Thuật Viện, vừa mới dẫn khí không lâu, dựa vào quan hệ đi vào Võ Đạo Viện.

Một khi đã như thế, vậy thì cái ghế dựa này, hẳn sẽ miễn cưỡng nhận lấy rồi.

Sau khi hai người hành lễ lẫn nhau, tự mình chọn một món vũ khí trên giá vũ khí ở bên cạnh.

Trương Thắng chọn một cây đao lớn, còn Lâm Tú lại chọn một đoản kiếm ngắn nhất, đương nhiên, đều là chế tạo bằng gỗ.

Trương Thắng nhìn nhìn đại đao của mình, rồi lại nhìn nhìn chủy thủ nhỏ của Lâm Tú, nói: "Người vẫn là chọn một binh khí khác đi, nếu không binh khí của người sẽ chịu thiệt."

Lâm Tú khoát tay áo, nói: "Không sao, ta dùng vật này quen tay."

Trương Thắng thấy vậy, dứt khoát bỏ đại đao xuống, nói: "Ta không cần binh khí, miễn cho người khác nói ta bắt nạt người."

Hai người trở lại giữa lôi đài, sau khi hành lễ, đều lui về sau vài bước.

"Đắc tội rồi!"

Trương Thắng thấp giọng nói một câu, thân thể bước nhanh về phía trước, tay nắm thành trảo, chụp vào bả vai Lâm Tú.

Đây là cầm nã thủ hẳn am hiểu nhất, chỉ cần bị bắt được vào tay, trong nháy mắt hẳn có thể khiến cho đối thủ không thể phản kháng.

Nhưng hắn không bắt được.

Lâm Tú chỉ làm hai động tác.

Nghiêng người, nâng tay.

Nghiêng người để tránh thoát khỏi Trương Thắng bắt, nâng tay dùng mộc kiếm nhỏ để lên trên yết hầu của Trương Thắng.

Dùng mộc kiếm nhỏ tùy tiện rạch hai đường ở trên yết hầu của Trương Thắng, Lâm Tú thu tay lại ôm quyền nói: "Đã nhường rồi."

Một màn này xảy ra quá nhanh, căn bản không có người nào phản ứng kịp.

Theo bọn họ thấy, dường như tỷ thí vừa mới bắt đầu, người kia nâng tay lên, mà Trương Thắng lại còn chủ động đưa cổ qua đó.

Trong nháy mắt, sau khi yên tĩnh, nhất thời dưới đài ồ lên.

"Quá giả rồi đi!"

"Trương Thắng, rốt cuộc là người nhận của hắn bao nhiêu tiền!"

"Thế này cũng được, coi chúng ta đều là người mù sao!"

"Viện trưởng đại nhân, ta tố cáo, có người đánh lôi đài giả!"

...

Dưới lôi đài, đám học sinh của Võ Đạo Viện phần nộ, một mảnh xôn xao.

Trên lôi đài, hai mắt Trương Thắng trợn lên, trong lòng uất ức đến cực điểm,

Đánh lôi đài giả, đánh lôi đài giả cái gì!

Hắn căn bản chưa nhìn ra, đao đã đặt ở trên cổ hắn rồi.

Nếu như cái này không phải là đao gỗ, mà là đao thật có chân khí, vậy thì chỉ cần nhẹ nhàng rạch một đường, yếu hầu của hấn đã bị rạch nát, mất mạng tại chỗ rồi.

Nhanh!

Quá nhanh rồi!

Vì sao hấn có thể nhanh như thế!

Tuy mọi người ở dưới đài không hiểu, nhưng tự bản thân Trương Thắng trải qua, hiểu rõ ràng hơn so với bất luận kẻ nào, không phải hấn đánh lôi đài giả, mà là Lâm Tú này quá nhanh, nhanh đến mức khiến cho hấn ngay cả thời gian phản ứng cũng không có.

Vừa rồi, thậm chí hấn còn có cảm giác đối mặt với giáo tập cấp địa.

Hấn thua, hoàn toàn thua cuộc.

Lúc này, trên lôi đài, vốn dĩ mười học sinh Thiên Tự Viện đang ngồi trên ghế dựa xem kịch, sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng, bất tri bất giác ngồi ngay ngắn.

Thực lực của Trương Thắng không kém, cho dù là bọn họ lên đài cũng cần một ít thời gian mới có thể giải quyết phiên toái này.

Nhưng vừa rồi Lâm Tú đánh bại Trương Thắng, là trong nháy mắt hoàn thành.

Đổi lại là bất luận kẻ nào trong bọn họ, cũng không làm được như thế này.

Người này, rất nhanh...

Dưới lôi đài, các học sinh còn đang bất bình.

"Nghiêm tra, nghiêm tra Trương Thắng!"

"Nhất định là hấn đã nhận bạc!"

"Đánh lôi đài giả, nên hủy bỏ tư cách Thiên Tự Viện."

...

Tình huống đã có chút không khống chế được, Trần phó viện trưởng nhảy lên đài cao, vươn hai tay, đè ép xuống phía dưới, lúc này mọi người mới yên lặng lại.

Hắn nhìn một lượt các học sinh ở phía dưới, thân nhiên nói: "Trương Thắng thua, người tiếp theo."

Không giải thích bất cứ điều gì, hắn nhảy xuống dưới, các học sinh cũng không tranh cãi nữa.

Đây là uy tín của Trần phó viện trưởng, viện quy của Võ Đạo Viện nghiêm khắc, kỷ luật nghiêm minh, người vi phạm sẽ bị trục xuất khỏi Võ Đạo Viện, tuy trong lòng phẫn uất, nhưng bọn họ cũng không dám lên tiếng nữa.

Trương Thắng xuống lôi đài, Lâm Tú đang chuẩn bị ngồi lại vị trí của mình, bỗng nhiên lại xôn xao lần nữa.

Có một đoàn người, đang chậm rãi đi về phía bên này.

Lâm Tú nhìn một cái đã thấy Quý phi nương nương, trong tay nàng còn ôm linh sủng, bên người Quý phi nương nương là Hạ Hoàng cùng với Thục phi nương nương, Lý Bách Chương. Ở phía sau bọn họ chính là Chu Cẩm và hai đội cấm vệ.

Trần phó viện trưởng và vài vị giáo tập lập tức đi đến đó, khom người nói: "Tham kiến bệ hạ, tham kiến nương nương."

Hạ Hoàng nói: "Trẫm cùng với các nương nương tùy tiện đi dạo một chút giải sầu, các người tiếp tục."

Võ Đạo Viện và Dị Thuật Viện đều ở phía trước cung, khi bệ hạ nhân hạ cũng tới nơi này nhìn xem, dù sao học sinh của hai viện này đều là trụ cột tương lai của Đại Hạ, thánh giá gặp nhiều rồi, đối với các học sinh này cũng không có gì là bất ngờ.

Chương 260: Lôi đài chiến (5)

Chiến đấu trên lôi đài được tiếp tục tiến hành, Trần phó viện trưởng muốn sai người mang ghế đến, nhưng Hạ Hoàng xua tay nói: "Không cần, một lát nữa Trầm sẽ đi."

Học sinh Thiên Tự Viện ở phía trên cũng đi xuống dưới lôi đài hành lễ với bệ hạ và nương nương, sau đó mới lại lần nữa đi lên, đứng ở bên lôi đài, bệ hạ và nương nương đứng ở đối diện bọn họ, bọn họ cũng không dám ngồi ở trên đó.

Rất nhanh, người thứ ba khiêu chiến đã lên lôi đài, ánh mắt nhìn một vòng mười một người, cuối cùng dừng ở trên người Lâm Tú, ôm quyền nói: "Đắc tội."

Rõ ràng, hắn cũng không tin Trương Thắng bị đánh bại trong nháy mắt, dù sao đối với những người khác hắn cũng không nắm chắc thắng, không bằng tự mình thử trọng lượng của Lâm Tú này.

Vừa rồi Hạ Hoàng đã thấy kỳ quái, nhìn thấy Lâm Tú đi ra, hỏi: "Lâm Tú, không phải ngươi ở Dịch Thuật Viện sao, vì sao lại ở đây?"

Trần phó viện trưởng giải thích nói: "Thần trong lúc vô ý đã phát hiện, thiên phú võ đạo của hắn rất tốt, vì thế đã phá lệ để cho hắn đi vào Võ Đạo Viện."

Hạ Hoàng bất ngờ nói: "Lại có việc này..."

Dứt lời, hắn dùng ánh mắt tò mò nhìn về phía lôi đài.

Về phần Quý phi nương nương, lại dùng ánh mắt hứng thú đánh giá Lâm Tú.

Ánh mắt Lý Bách Chương cũng nghi hoặc, hắn biết Lâm Tú vừa mới dẫn khí không lâu, sao lại có thể đi vào Võ Đạo Viện, hơn nữa còn là Thiên Tụ Viện.

Trên lôi đài, Lâm Tú đang tự hỏi.

Vốn dĩ hắn chỉ là muốn tùy ý chơi một chút, vượt qua lần khiêu chiến này là được.

Bệ hạ xuất hiện, khiến cho hắn thay đổi chủ ý.

Hắn có một ý tưởng không quá trưởng thành.

Vì thế Lâm Tú đi lên trước vài bước, từ trên cao nhìn xuống bảy người khiêu chiến còn lại, nói: "Ta biết các ngươi đều muốn khiêu chiến với ta, đánh từng người từng người một quá lãng phí thời gian, hay là các ngươi cùng lên đi, ta còn vội về ăn cơm..."

Lời này vừa nói ra, ở dưới lôi đài vừa mới yên tĩnh một chút, trong nháy mắt tiếp đó tiếng xôn xao ngập trời.

Kiêu ngạo!

Quá kiêu ngạo rồi!

Không, hắn không phải là kiêu ngạo, hắn là điên rồi!

Một người khiêu chiến tám người, hắn nghĩ hắn là ai vậy, giáo tập cấp địa sao?

Tám người còn lại trong nhóm khiêu chiến, vẻ mặt phẫn nộ, bọn họ đã phải nhận vũ nhục rất lớn.

Các học sinh của Võ Đạo Viện đều dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn Lâm Tú.

Hai tay Tiết Ngung Nhi nhắm chặt, đặt ở trước ngực, trong con người xinh đẹp lóe lên ngôi sao nhỏ.

Trần phó viện trưởng cũng lộ ra vẻ mặt bất ngờ, hẳn có chút không hiểu hành vi của Lâm Tú, lẽ nào là vì bộ hạ tới, nên hẳn muốn biểu hiện một chút trước mặt bộ hạ sao?

Phía trước lôi đài, Quý phi nương nương ôm linh sủng, môi đỏ mọng kinh ngạc khẽ nhếch lên, vẻ mặt Hạ Hoàng càng ngày càng thú vị, Lý Bách Chương đứng ở phía sau Hạ Hoàng, nhìn Lâm Tú ở trên lôi đài, dường như là hiểu được cái gì đó, khe khẽ thở dài, bỗng nhiên trên vẻ mặt có chút cô đơn.

Đây là mệnh, không đổi được.

Hắn và Lâm Tú cùng là một loại người, cũng có cùng một loại mệnh.

Thục phi nương nương ở bên người Hạ Hoàng, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, trên đời này, thế mà còn có người không muốn cười thiên kiều Triệu gia?

Một câu của Lâm Tú khiến cho cảnh tượng trở nên rất hỗn loạn, đến ngay cả Trần phó viện trưởng cũng không biết xử lý như thế nào, Hạ Hoàng hơi mỉm cười nói: "Cứ làm theo lời hắn đi, Trẫm cũng muốn xem một chút, rốt cuộc hắn có bản lĩnh để nói lời ngông cuồng này không."

Trần phó viện trưởng gật đầu, nói với bảy người kia: "Các người cùng đi lên đi."

Bộ hạ và viện trưởng đã mở miệng, tuy bảy người không tình nguyện, nhưng vẫn là một người tiếp một người nhảy lên lôi đài.

Có điều, bọn họ đều ăn ý không lựa chọn binh khí, tám người đánh một, nếu như còn muốn lấy binh khí, vậy thì còn tu võ đạo cái gì, tìm một khối đậu phụ đâm đầu vào đó chết luôn đi.

Cho dù là Chu Hoành, người mạnh nhất trong Thiên Tự Viện cũng không thể nào làm được lấy một địch tám.

Tiểu tử này vừa mới đến Võ Đạo Viện đã càn rỡ như thế, một lát nữa bọn họ sẽ chăm sóc hắn thật tốt, cho hắn biết quy củ của nơi này.

Nếu như hắn đã chủ động lấy một địch tám, vậy thì bọn họ cũng không có gì để khiêm nhường, sau khi hành lễ theo lệ thường, tám người đứng tám hướng, bắt đầu tấn công về phía Lâm Tú.

Dưới lôi đài, hai tay Tiết Ngưng Nhi túm chặt lấy góc áo, trong lòng lo lắng cho Lâm Tú.

Quý phi ôm linh sủng, không vui nói: "Tám người bắt nạt một người, tính là bản lĩnh gì?"

Hạ Hoành ở bên cạnh nàng cười cười, nói: "Đây là hần tự yêu cầu, không trách người khác được."

Trên lôi đài, bốn phương tám hướng xung quanh Lâm Tú đều bị phong kín, có thể có được vị trí khiêu chiến, thực lực của những người này cũng không thể khinh thường, yếu nhất cũng là đỉnh phong hạ cảnh cấp huyền, trong đó có bốn người còn có thực lực thượng cảnh cấp huyền.

Chương 261: Lôi đài chiến (6)

Chân khí của bọn họ nồng hậu hơn so với Lâm Tú, bộ pháp quỷ dị biến đổi nhiều, tốc độ cũng rất nhanh, thậm chí có người còn khó nắm bắt được bóng người của bọn họ.

Nhưng Lâm Tú chỉ ngưng mắt một chút, động tác của những người này đã đột nhiên chậm lại.

Cùng lúc đó, dị thuật sức mạnh trong cơ thể vận chuyển, tứ chi bách hải của hắn lập tức tràn ngập sức mạnh, sức mạnh cực hạn, mang đến tốc độ cực hạn.

Hắn hơi cúi người xuống, tránh thoát được một quyền của một người khiêu chiến, đoản kiếm trong tay tùy ý xẹt qua vết hầu của một người khiêu chiến khác, vị võ giả hạ cảnh cấp huyền kia, ôm vết hầu, lập tức cả người ngậy ngốc tại chỗ.

Khiêu chiến lôi đài có quy tắc của khiêu chiến lôi đài, bộ phận quan trọng bị người khác đánh trúng đâm trúng sẽ tính là khiêu chiến thất bại, bởi vì nếu như cái này không phải là tỷ thí luận bàn mà là trận chiến sinh tử, vậy thì bọn đã là phơi thây tại chỗ rồi.

Rất nhanh, hắn lui sang một bên.

Lúc này, ngoại trừ Lâm Tú, ở giữa lôi đài còn lại bảy người.

Tục ngữ nói, song quyền khó địch bốn tay, loạn quyền đánh chết lão sư phó, bảy người tấn công kín không một kẽ hở, từng chiêu từng chiêu đều vang lên tiếng phá gió, theo lý mà nói, trên người Lâm Tú đã sớm trúng không ít quyền cước, nhưng cổ tình

mỗi một quyền, mỗi một cước, hấn đều có thể tránh thoát trong nguy hiểm, còn thuận tiện ở yết hầu, tim, gáy của người nào đó nhẹ nhàng xẹt qua một đường...

Phía trên lôi đài, mười người của Thiên Tự Viện lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

Dưới lôi đài, vừa rồi các học sinh còn phần nộ, trong nháy mắt không có một ai phát ra tiếng động.

Bọn họ ngơ ngác nhìn chiến đấu ở trên lôi đài, giống như là thưởng thức một trận biểu diễn.

Nói ra so đấu, thật là càng giống như là biểu diễn, hoặc nói là nghệ thuật.

Người kia lấy một loại phong thái ung dung vững vàng, thoát khỏi những đòn tấn công như vũ bão của những người còn lại, thế mà còn có thể khiến cho người ta có một loại cảm giác cảnh đẹp ý vui.

Trần phó viện trưởng vô tình nhỏ xuống một sợi râu của hấn, trong lòng khiếp sợ tột đỉnh.

Thiên phú võ đạo của Lâm Tú còn xuất sắc hơn nhiều so với tượng tượng của ông ta.

Lúc này, thứ hấn có thể làm được, Trần phó viện trưởng cũng có thể làm được, nhưng thực lực của ông đã rất tiếp cận thượng cảnh cấp địa, nhiều năm tu hành khiến cho chiến đấu đã trở thành bản năng của ông.

Nhưng Lâm Tú mới mười tám, bản thân ông khi mười tám tuổi không khác gì những người lúc này đang ở trên lôi đài khiêu chiến.

Hạ Hoàng nhìn có chút ngây người, sau đó hỏi: "Đây, đây là chuyện gì?"

Ánh mắt Trần phó viện trưởng sáng người, nói: "Bệ hạ, đây là thiên tài võ đạo trăm năm, không, mấy trăm năm khó gặp!"

Hạ Hoàng mỉm cười, nói: "Mấy trăm năm khó gặp, có khoa trương như thế không?"

Trần phó viện trưởng nói: "Lời nói của thần không khoa trương một chút nào, đáng tiếc hãn dẫn khí quá muộn, nếu như hãn mười tuổi bắt đầu tu hành, hôm nay Đại Hạ ta nhất định sẽ có một võ giả cấp địa mười tám tuổi..."

Trong lòng Hạ Hoàng cả kinh.

Triệu Linh Quân tu hành nhiều năm, mười bốn tuổi bước vào cấp địa, Lâm Tú mười tuổi dẫn khí, mười tám tuổi có thể trở thành võ giả cấp địa, đây chẳng phải là nói, thiên phú võ đạo của hãn cao giống như thiên phú dị thuật của Triệu Linh Quân sao?

Lúc này, phía trên lôi đài đã phân ra thắng bại.

Lâm Tú hơi nâng tay, một kiếm đã để trên ngực của người cuối cùng còn lại trong tám người, sau đó hãn thu hồi đoản kiếm, lắc đầu nói: "Xin lỗi, các người quá chậm..."

Tám người đứng ở trên lôi đài, không khỏi cúi đầu, vẻ mặt hổ thẹn.

Tám người đánh một, từ đầu đến cuối, thế mà đến ngay cả góc áo của người ta cũng không đụng được, lẽ nào đây chính là chênh lệch giữa thiên tài Thiên Tự Viện và bọn họ sao?

Mười người Thiên Tự Viện, trên vẻ mặt cũng là khiếp sợ tốt đỉnh.

Thứ Lâm Tú có được, chính là thứ bọn họ vẫn luôn theo đuổi, đó là chiến đấu theo bản năng, một đường võ đạo, chân khí có thể tu hành, nhưng có vài thứ, thiên phú so với tu hành sau này quan trọng hơn nhiều.

Dưới lôi đài, một mảnh yên tĩnh, các học sinh vừa rồi tranh cãi âm ỉ, lúc này á khẩu không nói được lời nào.

Ánh mắt Lý Bách Chương lộ ra vẻ kinh ngạc, Tiết Ngung Nhi kích động đến vẻ mặt đỏ hồng, mắt đẹp của Quý phi nương nương hiện ra tia sáng kỳ dị, Thục phi nương nương cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Mà Hạ Hoàng nhú mày lại, rõ ràng đã lâm vào suy nghĩ sâu xa...

Cuộc chiến lôi đài đã kết thúc.

Người thứ mười một Thiên Tự Viện, người được gọi là thiên tài võ đạo Lâm Tú kia đã mang đến cho tất cả mọi người một trận tỷ thí đặc sắc tuyệt vời.

Ngày hôm nay tất cả học sinh Võ Đạo Viện theo dõi cuộc chiến ở đây đều khắc sâu cảnh tượng đặc sắc kia vào lòng, rất lâu cũng khó quên được.

Chương 262: Ta có thể làm thiệp (1)

Thiên tài của Thiên Tự Viện, quả nhiên không có ai đơn giản.

Nam nhân kia, bọn hấn nguyện xưng là nam nhân nhanh nhất Võ Đạo Viện.

Hôm nay, Lâm Tú đã dạy cho tất cả bọn hấn một bài học.

Trận tỷ thí lấy một địch tám này, mơ hồ khiến bọn hấn lĩnh ngộ được vài thứ.

Con đường võ đạo, không gì là không thể phá hủy, chỉ có tốc độ giành thắng lợi.

Một người vừa mới dẫn khí, chân khí sẽ không quá mạnh, lại dựa vào một chữ "nhanh" quét ngang quần hùng, thật sự khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa.

Khi mười người khác của Thiên Tự Viện từ lôi đài bước xuống đều có chút ủ rũ, bọn hấn bị Lâm Tú đả kích, rõ ràng là người cùng lứa tuổi, chênh lệch giữa người với người lại lớn đến mức hoàn toàn không thể bù lại.

Loại tốc độ và phản ứng này, bọn hấn chưa đến cấp Địa hoàn toàn không thể nào sở hữu được.

Trần phó viện trưởng đi đến trước mặt bọn hấn, nhìn thấy dáng vẻ kia của bọn hấn an ủi nói: "Đừng ủ rũ, thiên phú của hấn ở phương diện chiến đấu quả thật không ai có thể so sánh được, nhưng chân khí của hấn lại không bằng các người, với thực lực hiện nay của các người rất khó chạm đến hấn, nhưng chân khí của hấn quá yếu cũng không thể phá vỡ phòng ngự của các người được."

Nghe xong lời nói của Trần phó viện trưởng, mấy người kia lập tức phấn chấn hẳn lên.

Đúng vậy, võ giả vốn có sở trường riêng, trong số bọn hắc có người am hiểu bộ pháp, có người giỏi binh khí, có người võ kỹ siêu phàm, có người chân khí hùng hậu, sở trường của Lâm Tú tuy dài nhưng sở đoản cũng quá ngắn, sở hữu thiên phú chiến đấu thì thế nào, chân khí quá yếu chẳng có tác dụng gì cả...

Có thể nói như vậy, trừ nhanh ra hắc chẳng có gì hết.

Trần phó viện trưởng nhìn thấy vẻ mặt bọn hắc, biết ngay trong lòng bọn hắc đang nghĩ gì, lại lên tiếng nói: "Nhưng các người cũng đừng vui mừng quá sớm, giáo tập của hắc có nói thiên phú tu hành của Lâm Tú cũng rất cao, nếu các người không cố gắng sau này sớm muộn gì cũng bị hắc vượt qua, đến khi đó các người thật sự không thể địch nổi một chiêu của hắc."

Mấy câu nói của Trần phó viện trưởng lại khiến trái tim của bọn hắc giật thót.

Người kia thật sự quá nhanh, nếu để chân khí của hắc vượt qua vậy thì bọn hắc chẳng có nửa điểm ưu thế, nhất thời những thiên tài kia đều cảm thấy rất sốt ruột, vừa rời khỏi giáo trường đã chủ động tìm giáo tập của mình tu hành.

Mà lúc này nhóm người Hạ Hoàng cùng Thực phi Quý phi cũng rời khỏi Võ Đạo Viện.

Bắt đầu từ ban nãy, Hạ Hoàng vẫn luôn trầm mặc, sắc mặt cũng rất khó coi.

Khi vào hoàng cung, Thục phi hỏi: "Bệ hạ đang nghĩ gì vậy, hình như không vui lắm..."

Hạ Hoàng khẽ thở dài, nói: "Nhi tử Bình An bá khiến trẫm rất bất ngờ, không ngờ thiên phú dị thuật của hần bình thường, thiên phú võ đạo lại cao như vậy, đánh giá của Trần Khanh giành cho hần không hề thua kém vị thiên kiêu kia của Triệu gia..."

Thục phi cười nói: "Đại Hạ nhiều thêm một thiên tài võ đạo, bệ hạ hần phải vui mừng mới phải, sao ngược lại lại không vui như thế."

Hạ Hoàng lắc đầu nói: "Nếu sự việc đơn giản như vậy thì tốt rồi, vị kia của Triệu gia thành tựu tương lai nhất định không giới hạn, còn vị Lâm gia này tuy thiên phú lộ ra trễ một chút nhưng theo thời gian nhất định cũng sẽ trưởng thành, đến lúc đó cường cường liên hợp, e rằng không dễ kiểm chế..."

Hần ta hi vọng Lâm Tú lấy Triệu Linh Quân, nhưng lại không muốn nhà bọn hần tương lai sẽ xuất hiện hai cường giả siêu cấp.

Thục phi chớp mắt hỏi: "Bệ hạ không muốn hai nhà Lâm Triệu thực hiện hôn ước sao?"

Hạ Hoàng thở ra một hơi, nói: "Không đơn giản như vậy, một khi hủy bỏ hôn ước của hai nhà Lâm Triệu, nàng ta sẽ gả cho một đại tộc khác, mà Lâm Tú, tiểu tử này tuần tú như vậy, thiên phú võ đạo còn cao như thế, nếu không có hôn ước nhất định sẽ bị những gia tộc khác tranh giành, tương lai chẳng phải sẽ có hai gia tộc phát triển lớn mạnh sao?"

Đi dạo Võ Đạo Viện một chuyến, Hạ Hoàng lập tức cảm thấy đau đầu.

Lâm Tú lấy Triệu Linh Quân, tương lai Vương Đô nhất định sẽ có một gia tộc mới vươn lên.

Lâm Tú không lấy Triệu Linh Quân, sẽ khiến hai gia tộc khác như hổ thêm cánh.

Hắn ta có chút tiến thoái lưỡng nan.

Tuy hắn ta là hoàng đế nhưng cũng không thể cưỡng ép hai thiên tài cô độc đến già.

Hắn ta khế thờ dài, cái này không được, cái kia cũng không xong, công việc hoàng đế này thật đúng là không phải cho người làm...

Triệu Linh Quân đã là thiên tài nổi danh nhất đại lục, hắn ta không thể ép buộc nàng ta làm gì được, cho dù hắn ta muốn nàng ta gả vào hoàng thất cũng chỉ có thể là suy nghĩ mà thôi.

Nhưng Lâm Tú còn lâu mới có thể trưởng thành, nếu chiêu mộ hắn vào hoàng thất ngược lại là một biện pháp giải quyết tốt.

Đến lúc đó, nhất định Triệu gia không chỉ không hận hắn ta, ngược lại còn cảm kích.

Chương 263: Ta có thể làm thiệp (2)

Mà hoàng thất, công chúa có cùng độ tuổi với Lâm Tú, hình như chỉ có Minh Hà...

Suy nghĩ này vừa xẹt qua trong đầu hấn ta đã bị hấn ta phủ định.

Đức phi mất sớm, Minh Hà một mình lớn lên ở hậu cung, thân thể tất nhiên rất thâm, hấn ta không muốn nàng ta phải rơi vào những tranh đấu này.

Nhưng rất nhanh hấn ta lại nghĩ đến một chuyện, nghi ngờ nói: "Với sự hiểu biết của trẫm về tiểu tử này, bình thường hấn làm việc rất cẩn thận chặt chẽ, hôm nay sao đột nhiên lại kiêu căng như thế, chuyện này không giống hấn..."

Chu Cẩm vẫn không nói chuyện bồng lên tiếng: "Hồi bệ hạ, lão nô cảm thấy như vậy, tiểu tử Lâm Tú này bình thường tinh quái, hôm nay có chút khác thường, chắc không phải cố ý làm cho bệ hạ xem đây chứ?"

Hạ Hoàng kỳ quái nói: "Tại sao hấn phải làm như vậy?"

Chu Cẩm nói: "Căn cứ điều tra của Mật Trình ti, Lâm Tú nhi tử Bình An bá, tu hành khắc khổ, bản tính thiện lương, có rất nhiều ưu điểm, nhưng hấn lại có một khuyết điểm lớn nhất."

Hạ Hoàng hỏi: "Khuyết điểm gì?"

Chu Cẩm nói: "Hấn rất háo sắc."

Ông ta vừa dứt lời, có hai tầm mắt nhìn thẳng vào ông ta.

Một là Hạ Hoàng, một là Tần vương.

Hạ Hoàng liếc mắt nhìn ông ta, hỏi: "Nam tử hán đại trượng phu, hảo sắc cũng được coi là khuyết điểm à?"

Chu Cẩm dường như ý thức được gì đó, gương mặt khẽ thay đổi một chút, vội vàng nói: "Không không không, là lão nô nói sai, lão nô nói là đặc điểm, đặc điểm, đặc điểm của Lâm Tú là hảo sắc, Mật Trinh ti điều tra hẩn phát hiện, hẩn luôn đến một tòa hí viện, rất thân thiết với một đào hát ở hí viện đó, thường ở trong phòng của đào hát kia cả canh giờ, trừ chuyện đó ra hẩn cũng thường đến Thái Y Viện tìm một nữ thái y, không chỉ như vậy, đích nữ của phủ Tiết quốc công cũng thường xuất hiện bên cạnh Lâm Tú, có mật trinh nhìn thấy hai người từng ôm hôn trên đường lớn..."

Hạ Hoàng trầm ngâm một lúc, ánh mắt sáng ngời hỏi: "Ý của ngươi là..."

Chu Cẩm nói: "Hẩn cố ý để lộ thiên phú của mình, thiên kiều Triệu gia là ai chứ, nếu hẩn lấy vị kia của Triệu gia, e rằng phải đoạn tuyệt quan hệ với những nữ tử khác, hẩn hảo sắc như thế sao có thể cho phép chuyện đó xảy ra được, cho nên hẩn hoàn toàn không muốn lấy Triệu Linh Quân, người này trí tuệ nhạy bén hẩn nhất định biết bộ hạ sẽ không để cho hai cường giả tương lai không giới hạn liên hôn với nhau, hôm nay làm như vậy chính là để bộ hạ hạ chỉ hủy bỏ hôn ước giữa hai nhà Lâm Triệu..."

Lý Bách Chương liếc Chu Cẩm, không nói gì.

Tầm mắt Hạ Hoàng nhìn về phía Lý Bách Chương hỏi: "Chương nhi, con và Lâm Tú quen biết tâm đầu ý hợp, có phải hẩn nghĩ như vậy không?"

Lý Bách Chương không muốn phản bội Lâm Tú, nhưng trước mặt phụ hoàng hắn ta lại không thể nói dối, bất đắc dĩ gật đầu nói: "Đúng vậy, ngay từ lúc bắt đầu hắn đã không muốn lấy vị kia của Triệu gia."

Thực phi nhìn nhi tử của mình, từ trong mắt hắn ta nhìn thấy nhiều thứ hơn nữa, gương mặt lộ ra vẻ triu mến.

Nàng ta nhìn Hạ Hoàng nói: "Nếu bộ hạ không muốn để hai nhà Lâm Triệu liên hôn, đứa nhỏ kia cũng không thích hôn sự này, chỉ bằng hạ chỉ hủy bỏ hôn ước kia đi."

Gương mặt Hạ Hoàng lộ vẻ tươi cười nói: "Không, nếu là như vậy, trẫm không những không hạ chỉ hủy bỏ, đợi khi thiên kiều Triệu gia hồi kinh trẫm còn đích thân tứ hôn cho bọn hắn, tất cả chi phí ngày đại hôn của bọn hắn sẽ do triều đình gánh vác..."

Hắn ta biết rõ vị thiên kiều kia của Triệu gia nhất định rất không hài lòng với hôn sự này.

Nếu không mấy năm nay nàng ta cũng sẽ không tu hành ở bên ngoài, ngay cả nhà cũng không về.

Nếu ngay cả Lâm Tú cũng từ chối hôn ước kia, vậy nhất định phải thực hiện hôn ước đó.

Bằng mặt không bằng lòng, đồng sàng dị mộng, e rằng không ai hiểu rõ hơn hắn ta đó là cảm nhận như thế nào.

Huống hồ hai nhà Lâm Triệu so sánh với những hào môn khác có thể nói là không chút thực lực, cho dù trong nhà xuất hiện hai cường giả cũng tốt hơn so với việc bọn

hắn tự mình liên hợp với hào môn chân chính khác.

Bất kể xuất phát từ nguyên nhân nào, nhanh chóng thực hiện hôn ước kia cũng là quyết định tốt nhất hiện nay.

Lúc này Quý phi nương nương mãi không lên tiếng, phất ống tay áo thản nhiên nói: "Bổn cung mệt rồi, hồi cung trước!"

Nói xong, nàng ta ôm linh sủng, nhanh chóng rời khỏi.

Thục phi nhìn ánh mắt của Hạ Hoàng, khẽ thở dài, không nói thêm gì nữa.

Chỉ là sau khi hồi cung, nàng ta nhìn nhi tử bên cạnh mình, khẽ khàng nói: "Ở vương phủ không dễ dàng gì, vất vả cho con rồi."

Lý Bách Chương cười nói: "Mẫu phi không cần lo lắng, hài nhi rất ổn."

Sau đó hắn ta bèn nói sang chuyện khác: "Cái tên Lâm Tú kia, che giấu rất sâu, con và hắn cùng nhau học lớp võ đạo suốt mấy tháng cũng không biết thiên phú võ đạo của hắn tốt như vậy..."

Chương 264: Ta có thể làm thiệp (3)

Thục phi chỉ cười nói: "Biết được quá nhiều bí mật cũng không hẳn là chuyện tốt, mỗi một người đều có một vài bí mật không muốn cho người khác biết, cho dù là bằng hữu tốt nhất, người yêu thân mật nhất, cũng đừng có ý đồ dò xét, đứa nhỏ Lâm Tú này rất tốt, là một bằng hữu đáng giá thâm giao."

Lý Bách Chương cười nói: "Hài nhi biết..."

...

Võ Đạo Viện, Lâm Tú và Tiết Ngung Nhi sóng vai đi ra, Tiết Ngung Nhi thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn hắn nói: "Lâm Tú, huynh thật sự rất lợi hại, ta cũng phải tu hành đàng hoàng, nếu không sẽ bị huynh bỏ xa..."

Lâm Tú cười nói: "Cô nên tu hành đàng hoàng..."

Lâm Tú gần như có thể khẳng định thiên phú tu hành của Tiết Ngung Nhi không quá kém, bởi vì thiên phú dị thuật có đặc điểm di truyền.

Nói đơn giản chính là thiên phú dị thuật của tiền bối sẽ ảnh hưởng đến đời sau, tổ tiên từng có người thức tỉnh năng lực dị thuật, xác suất đời sau thức tỉnh năng lực sẽ lớn hơn một chút, tổ tiên có thiên phú dị thuật mạnh, đời sau cũng sẽ dễ xuất hiện thiên tài dị thuật...

Đương nhiên loại di truyền này không kéo dài, có lúc sẽ cách đời, có lúc sẽ cách nhau đến mấy đời.

Những đại gia tộc kéo dài mấy trăm năm như vậy, sở dĩ có thể huy hoàng lâu như thế

chính là vì cường giả đời sau của các gia tộc xuất hiện lớp lớp, có thể nói phần lớn quyền quý của Đại Hạ cho dù bây giờ đã xuống dốc, nhưng nhất định tổ tiên cũng đã từng huy hoàng.

Lâm gia đương nhiên cũng không ngoại lệ, cũng có gia tộc đã đến bờ vực xuống dốc, đột nhiên xuất hiện một hoặc hai người đời sau có thiên phú dị thuật cực mạnh lại vươn lên lần nữa, ví dụ như Triệu gia.

Còn có một vài gia tộc vì nhiều năm không có thiên tài xuất hiện, thậm chí sẽ xảy ra tình huống đoạn tuyệt hương khói, tất nhiên cũng không có hi vọng đông sơn tái khởi.

Đối với cả xã hội mà nói chuyện này thực ra không công bằng.

Quyền quý sở dĩ là quyền quý là do thiên phú gia tộc, tổ tiên của bọn hắn là cường giả, đời sau cũng dễ dàng sinh ra thiên tài, gia tộc có thể kéo dài đời này qua đời khác.

Mà sở dĩ bình dân là bình dân chính vì tổ tiên bọn hắn không có dị thuật, hoặc thiên phú dị thuật không cao, khả năng đời sau sinh ra thiên tài dị thuật cũng rất ít, thỉnh thoảng xuất hiện cũng sẽ vì thiếu sự chỉ dạy của danh sư mà mai một thiên phú.

Đối với chuyện này Lâm Tú chỉ cảm khái một chút, bây giờ hắn gấp gáp muốn biết Hạ Hoàng xem xong trận chiến ban nãy sẽ có suy nghĩ gì.

Khi cùng Tiết Ngung Nhi ra khỏi cung vừa khéo gặp Lý Bách Chương, hắn ta nhìn Lâm Tú với ánh mắt cực kỳ tiếc hận.

Trong lòng Lâm Tú dâng lên dự cảm không lành, hỏi: "Tại sao lại nhìn ta như vậy?"

Lý Bách Chương nói: "Người nghĩ hay lắm, muốn lộ ra thiên phú võ đạo của người trước mặt phụ hoàng, để phụ hoàng kiêng kị, hủy bỏ hôn ước của người và Triệu gia..."

Mắt đẹp của Tiết Ngung Nhi trợn to, người bằng hữu bên cạnh Lâm Tú vậy mà lại là hoàng tử!

Nhưng rất nhanh nàng ta đã ném chuyện này ra sau đầu, gương mặt lộ vẻ ngạc nhiên lẫn vui mừng.

Lâm Tú muốn hủy bỏ hôn ước với Triệu gia?

Đây là sự thật sao?

Thế chẳng phải nàng ta vẫn còn cơ hội à?

Lâm Tú thử hỏi: "Cho nên, bệ hạ muốn hủy bỏ hôn ước của chúng ta sao? "

Lý Bách Chương lắc đầu nói: "Tâm tư của người bị người ta nhìn thấu, phụ hoàng nói chờ Triệu cô nương trở về sẽ tứ hôn cho các người, tất cả chi phí cho hôn lễ sẽ do triều đình gánh vác."

Toàn bộ cố gắng đều như nước chảy về đông, Lâm Tú chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, hần nhìn Lý Bách Chương hỏi: "Là người phản bội ta?"

Lý Bách Chương lắc đầu nói: "Là Chu Cẩm, người đã xem thường Mật Trinh ti, Chu Cẩm đoán được suy nghĩ của người hơn nữa còn nói cho phụ hoàng biết, phụ hoàng rất vui, cảm thấy người lấy Triệu cô nương là tốt nhất..."

Lâm Tú muốn giết người.

Giết lão thái giám lẩm miệng kia.

Có người khổ sở, có người vui vẻ.

Lâm Tú rất buồn, Tiết Ngung Nhi lại vui vẻ, nàng ta cười hì hì nhìn Lâm Tú nói: "Thì ra huynh không thích Triệu Linh Quân..."

Lâm Tú liếc nàng ta, bực bội nói: "Vậy cô cũng không có cơ hội, không thấy bề hạ nói gì sao, ta không muốn lấy cũng phải lấy, ai cũng không thay đổi được..."

Tiết Ngung Nhi không sao cả nói: "Thành hôn với người mình không thích cũng quá đáng thương, nếu không huynh lấy ta đi, ta có thể làm thiếp..."

Nữ nhi bảo bối duy nhất của Tiết gia làm thiếp cho người ta, cho dù Triệu Linh Quân đồng ý, Tiết gia cũng không chịu, Lâm Tú trợn mắt liếc nàng ta nói: "Cô chết tâm đi, nhà các người sẽ để cô làm thiếp sao?"

Tiết Ngung Nhi suy nghĩ một chút, hình như Tiết gia thật sự sẽ không chịu, cho dù là hoàng tử muốn lấy thì nàng ta cũng phải là chính phi.

Chương 265: Chỉ cần một câu nói của con (1)

Nàng ta cau mày suy nghĩ một lúc, chân mày thanh tú giãn ra nói: "Vậy ta không gả cho người khác là được, chỉ cần Triệu Linh Quân không có ở nhà ta sẽ lén lút đi tìm huynh, hoặc là huynh mua tòa nhà bên ngoài nuôi ta, nếu huynh không có tiền để ta mua cũng được..."

Lâm Tú đã đủ phiền rồi, Tiết Ngưng Nhi còn thêm phiền phức cho hắn nữa, hắn không định đưa nàng ta về nhà, suýt nữa đã quên vừa nãy khi Quý phi nương nương đi qua liếc mắt ra hiệu cho hắn, hắn phải đến cung Trường Xuân một chuyến.

Lúc đi vào trong cung, một bóng người đi đến trước mặt Lâm Tú.

Chu Cẩm chủ động chào hỏi hắn nói: "Lâm công tử, đến gặp Quý phi nương nương sao?"

"Phụt!"

Lâm Tú trừng mắt nhìn ông ta, hung hăng phun nước miếng xuống đất.

Cung Trường Xuân.

Lâm Tú ử rữ bước vào, vật nhỏ kia bay vào lòng hắn, hắn cũng không có tâm trạng nói chuyện với nó, Quý phi nương nương đang ăn nho, nàng ta nhìn Lâm Tú hỏi: "Người không muốn lấy thiên chi kiều nữ của Triệu gia là vì tiểu cô nương Tiết phủ sao?"

Lâm Tú lắc đầu.

"Vậy là vì Song Song?"

Lâm Tú tiếp tục lắc đầu.

"Hay là vì cô nương ở Lê Hoa Uyển? "

Lâm Tú lại lắc đầu.

"Người còn có cô nương khác mà bản cung không biết?"

...

Lâm Tú vội vàng giải thích: "Nương nương hiểu lầm, ta chỉ không muốn ngay cả hôn nhân đại sự cũng bị người khác sắp xếp, thành hôn với một người chưa gặp được mấy lần, không có tình cảm là một chuyện rất đáng buồn."

Quý phi đã dùng cây tăm xiên qua quả nho, nghe vậy động tác trên tay khựng lại, rồi chậm rãi thả về.

Không biết vì sao cảm xúc của nàng ta lại đi xuống, sau đó nói với Lâm Tú: "Chuyện này liên lụy đến việc không chế cân bằng của bệ hạ với quyền quý, bản cung không giúp người được."

Lâm Tú không muốn cảm xúc của mình ảnh hưởng đến người khác, cười nói: "Ở Vương Đô người muốn lấy Triệu cô nương có thể xếp hàng từ hoàng cung đến cổng thành, nhìn thế nào cũng là ta chiếm lợi, nghĩ kỹ lại cũng rất vui..."

Hắn không nhắc đến chuyện này nữa, ngược lại trêu đùa nhóc con trong lòng, nói chuyện với nó một lúc, nghe nó kể lại cuộc sống trong rừng khi trước, sau đó hỏi thăm nó gần đây muốn ăn gì, sắp xếp thực đơn cho nó xong bèn rời khỏi cung Trường Xuân.

Khi đi ngang qua cửa cung Thụy Đông, một bóng người đột nhiên từ trong cung bay ra, nắm lấy cổ tay Lâm Tú kéo hắn vào trong.

Tiểu cung nữ trốn sau cánh cửa lập tức đóng cửa cung lại.

Lâm Tú nhìn công chúa Minh Hà nắm cổ tay hắn, trong lòng kinh hãi, chắc không phải nàng ta đổi ý muốn kéo hắn vào đánh một trận đấy chứ?

Lâm Tú vội vàng nói: "Công chúa điện hạ, cô đến đây, ân oán trước đây của chúng ta sẽ xóa bỏ..."

Công chúa Minh Hà liếc hắn nói: "Người yên tâm hôm nay bốn cung không gây phiền phức cho người, người có phát hiện khi cơ thể chúng ta tiếp xúc, nút thắt của năng lực sẽ có đột phá không?"

Lâm Tú nói: "Phát hiện, nhưng vậy thì sao chứ?"

Công chúa Minh Hà trừng hắn nói: "Đồ ngốc, điều này có nghĩa là mỗi ngày thời gian chúng ta dùng để tu hành sẽ lâu hơn, tiến cảnh tu hành cũng nhanh hơn..."

Lâm Tú ngẩn ra một lúc, vờ như ngạc nhiên lẫn vui mừng nói: "Vậy sao?"

Lúc này công chúa Minh Hà còn nắm tay Lâm Tú, Lâm Tú đã chủ động sao chép năng lực của nàng ta, vốn dĩ hắn còn lo lắng hai loại năng lực băng hỏa sẽ không tương thích trong cơ thể hắn, nhưng sự thật hình như không phải như vậy.

Hai loại sức mạnh đồng thời tồn tại trong cơ thể hắn, không xâm phạm nhau, đồng thời hắn cũng không có cảm giác không khỏe nào.

Nếu như vậy thuận tiện sao chép năng lực của nàng ta chẳng phải rất tốt sao?

Năng lực của công chúa Minh Hà vẫn rất quan trọng đối với Lâm Tú.

Năng lực này là thiên giai, hơn nữa là một trong những năng lực thiên giai dễ tu hành nhất, không cần huyền băng gì cả đốt ngọn đuốc là có thể tu luyện, lại có thể tăng tốc độ tu hành của hắn lên gấp đôi.

Công chúa Minh Hà nắm cổ tay Lâm Tú nói: "Người đừng cử động, chúng ta xem thử tình huống này sẽ kéo dài bao lâu."

Lâm Tú cũng nói: "Được, công chúa điện hạ cũng tuyệt đối đừng buông tay."

Thời gian một khắc trôi qua rất nhanh.

Hai người đều không ngờ trạng thái này có thể kéo dài lâu như vậy, có điều trong thời gian một khắc hai người cứ đứng như vậy không nói gì, bầu không khí có chút xấu hổ, cuối cùng vẫn là công chúa Minh Hà buông tay trước hỏi: "Ài, người thật sự không muốn lấy Triệu Linh Quân sao?"

Vừa rồi nàng ta nhất định lại nghe lén ở góc tường, Lâm Tú hỏi ngược lại: "Ta được lựa chọn sao? "

Công chúa Minh Hà nói: "Không có."

Nàng ta dùng ánh mắt đáng thương nhìn Lâm Tú nói: "Ta nói cho người biết, nữ nhân kia vô vị lắm, còn vô vị hơn cả Triệu Linh m, cả ngày nàng ta trù tu hành ra thì cũng chỉ tu hành, chẳng chút thú vị, người lấy nàng ta còn không bằng lấy Tiết Ngung Nhi, Tiết Ngung Nhi còn tốt hơn nàng ta..."

Chương 266: Chỉ cần một câu nói của con (2)

Lâm Tú bất đắc dĩ nói: "Công chúa, chúng ta sẽ tốt, sau này không như vậy..."

Lần này hẳn không hề trêu chọc công chúa Minh Hà chút nào, nhưng từng câu nói của nàng ta lại đâm vào tim hắn.

"Bỏ đi bỏ đi, không nhắc nàng ta nữa."
Công chúa Minh Hà nói: "Vừa rồi ta nghe thấy phụ hoàng nói thiên phú võ đạo của ngươi rất tốt, ta biết lần trước là ngươi nhường ta, có thể nói cho ta biết ngươi luyện thế nào không?"

Thiên phú dị thuật của công chúa Minh Hà rất mạnh, cũng như Linh m, chưa đến mười lăm tuổi năng lực đã thức tỉnh bốn lần, nhưng tu vi võ đạo của các nàng chỉ là hạ cảnh cấp Huyền, trong Võ Đạo Viện chỉ có thể tính là trình độ trung đẳng.

Cũng không phải do các nàng không có thiên phú võ đạo, mà là phần lớn thời gian của các nàng đều dùng để tu hành dị thuật, có tu vi võ đạo như vậy đã là chuyện không dễ dàng gì rồi.

Lâm Tú khẽ cười với nàng ta, nói: "Viện trưởng Trần đã nói đây là thiên phú, có thì sẽ có, nếu không có luyện cũng vô ích."

Công chúa Minh Hà có chút buồn bực, nàng ta hỏi câu này thật sự là tự rước lấy nhục.

Lúc này hai người đều cảm nhận được, nút thắt của năng lực dị thuật lại xuất hiện lần nữa.

Xem ra sự va chạm giữa băng và hỏa chỉ có thể kéo dài thời gian tu hành của họ trong một khắc.

Thời gian này không dài cũng không ngắn.

Mỗi ngày sử dụng một loại năng lực, nguyên lực tăng trưởng có giới hạn, Lâm Tú ở trên giường huyền băng có thể chậm rãi tu hành, dùng một canh giờ tu luyện đến nút thắt, cũng có thể toàn lực ứng phó, dùng một hai khắc để hoàn thành thành quả mà bình thường phải tu hành trong một canh giờ.

Cách trước, sau khi kết thúc tu hành thần sắc vẫn sáng khoái, tinh thần gấp trăm lần.

Cách sau, sẽ cạn kiệt tinh lực và thể lực, sau khi kết thúc thường sẽ cảm thấy cơ thể bị vết sạch.

Trước đây Linh m chính là ép buộc Lâm Tú như vậy.

Cũng tức là nếu công chúa Minh Hà cùng tu hành với Lâm Tú, một ngày tu hành tương đương với hai ngày của khi trước.

So sánh với thiên phú cơ bản của Lâm Tú, thiên phú của công chúa Minh Hà ít nhất cũng gấp hai lần hẳn, nàng ta tu hành hai ngày tương đương Lâm Tú tu hành bốn ngày, tốc độ này không kém hơn Triệu Linh Quân bao nhiêu, hễ là người có năng lực dị thuật ai lại không muốn trở thành Triệu Linh Quân?

Công chúa Minh Hà hiển nhiên cũng ý thức được điều này, trong đôi mắt xinh đẹp khó giấu được kích động, ánh mắt sáng quắc nhìn Lâm Tú nói: "Ta có một suy nghĩ..."

Lâm Tú cũng không đồng ý với nàng ta ngay lập tức.

Hắn biết thiên phú của mình không thể so sánh với những thiên tài chân chính kia, lại thức tỉnh muộn hơn bọn hắn hơn mười năm, nếu muốn vượt qua bọn hắn trong thời gian ngắn chỉ có thể chồng năng lực.

Hắn đã có băng, sấm sét, sức mạnh cùng với hỏa vừa lấy được từ chỗ công chúa Minh Hà ban này, cũng tức là tốc độ tu hành gần gấp bốn lần, nếu lại cùng song tu băng hỏa với công chúa Minh Hà, mỗi ngày chỉ cần một khắc, gộp lại với nhau chính là tốc độ gấp năm lần.

Tính toán như vậy chỉ cần mỗi ngày hắn khổ tu, hơn một năm thôi hắn sẽ có thể thức tỉnh thêm một lần nữa, nếu giữa chừng hắn còn có thể lấy được hai năng lực Địa giai hoặc Thiên giai, có lẽ thời điểm này năm sau đã có thể đột phá.

Trong tình huống bình thường, với thiên phú của hắn muốn từ hạ cảnh cấp Huyền đến thượng cảnh cấp Huyền cần khoảng sáu đến tám năm, cho dù là thiên phú như công chúa Minh Hà và Linh m cũng phải cần ba đến bốn năm.

Nhưng bản thân hắn hiện nay cũng là người có hai loại năng lực băng hỏa, nói không chừng một mình hắn cũng có thể làm được chuyện của hai người, hoàn toàn không cần phiền phức như thế, có điều chuyện này cần Lâm Tú ngày mai nghiệm chứng mới có thể biết được.

Hắn nhìn công chúa Minh Hà nói: "Cho ta thời gian hai ngày để cân nhắc."

Công chúa Minh Hà cau mày nói: "Đây vốn là chuyện cả hai cùng thắng, có gì để cân nhắc?"

Lâm Tú nói: "Nam nữ thụ thụ bất thân, con người của ta rất truyền thống, cần một chút thời gian để tiếp nhận..."

Công chúa Minh Hà trừng mắt nhìn hần nói: "Vậy trưa ngày mốt, gặp lại ở Tầng Thư Các Dịch Thuật Viện."

...

Từ cung Thụy Đông ra ngoài, Lâm Tú bèn rời khỏi hậu cung.

Không lâu sau, ngự thư phòng.

Hạ Hoàng đang đọc sách, một gã hoạn quan từ bên ngoài đi vào, nhỏ giọng nói bên tai Chu Cẩm vài câu, một lúc sau, Chu Cẩm bước lên nói: "Bệ hạ, Lâm Tú vừa rời khỏi cung Trường Xuân đã bị Minh Hà điện hạ bắt vào cung Thụy Đông."

Ánh mắt Hạ Hoàng rời khỏi hình ảnh trong sách, nhíu mày hỏi: "Lâm Tú vào cung Thụy Đông?"

Chu Cẩm giải thích nói: "Không phải hần tự mình vào, là bị Minh Hà điện hạ kéo vào."

Hạ Hoàng sững sốt hỏi: "Lẽ nào Minh Hà thật sự có ý với Lâm Tú?"

Chuyện này thật đúng là không chuẩn.

Chương 267: Chỉ cần một câu nói của con (3)

Lâm Tú người này thiên phú võ đạo trăm năm khó gặp, quan trọng là tướng mạo đẹp mắt lại còn nói năng ngọt xớt, chỉ mấy ngày đã có thể dỗ Quý phi vui vẻ, tuy bình thường Minh Hà chán ghét nam tử nhưng nói không chừng thật sự động lòng với Lâm Tú.

Nếu quả thật là vậy, chẳng phải quá tốt rồi sao!

Vị thiên kiều kia của Triệu gia một lòng tu hành, tránh xa hồng trần, nếu không có hôn ước kia có lẽ cũng không định thành thân, chỉ cần hấn ta ân sủng Triệu gia thêm một chút cần gì phải lo lắng nàng ta không làm việc cho triều đình?

Cho dù hấn ta hạ chỉ hủy bỏ hôn ước kia, Triệu gia cũng chỉ biết cảm kích hấn ta.

Mà Lâm Tú, nếu Minh Hà thích hấn cứ chọn hấn làm phò mã, một cường giả võ đạo tương lai như vậy chính là người của hoàng gia.

Luống toàn kỳ mỹ, ai nấy đều vui mừng.

Nghĩ đến đây hấn ta cất lại những bức vẽ trong tay, nói với Chu Cẩm: "Bảo Minh Hà đến gặp ta."

Không lâu sau, công chúa Minh Hà đi vào ngự thư phòng, sau khi cúi người hành lễ, ngẩng đầu nói: "Phụ hoàng tìm con có chuyện gì?"

Hạ Hoàng đi xuống, nhìn nàng ta với ánh mắt sủng ái nói: "Tuổi của con không còn nhỏ nữa, phụ hoàng nghĩ muốn chọn một vị phò mã cho con..."

Còn chưa nói hết, công chúa Minh Hà đã biến sắc nói: "Con còn chưa muốn gả cho người ta!"

Hạ Hoàng khẽ cười nói: "Con nghe phụ hoàng nói xong trước đã, người này tướng mạo rất tuần tú, chỉ lớn hơn con hai tuổi..."

Công chúa Minh Hà không vui nói: "Sinh ra tuần tú thì có ích lợi gì, phò mã tương lai của con, thực lực nhất định phải hơn con."

Hạ Hoàng cười nói: "Tuy thiên phú dị thuật của hấn không cao, nhưng thiên phú võ đạo trăm năm hiếm thấy, con bây giờ e rằng không phải đối thủ của hấn."

Công chúa Minh Hà ngần ra, thiên phú dị thuật không cao, thiên phú võ đạo trăm năm hiếm có, tướng mạo rất tuần tú, lớn hơn nàng ta hai tuổi...

Người này sao càng nghe lại càng thấy quen.

Nàng ta ngẩng đầu hỏi: "Năng lực dị thuật của hấn, chắc không phải giống Triệu Linh m đấy chứ?"

Hạ Hoàng gật đầu nói: "Không sai, trăm chính là nói đến Lâm Tú nhi tử Bình An bá."

Công chúa Minh Hà khó hiểu nói: "Nhưng chẳng phải hấn đã có hôn ước với Triệu Linh Quân sao?"

Hạ Hoàng phát tay nói: "Vậy thì đã sao, chỉ cần một câu nói của con, trăm sẽ hạ chỉ hủy bỏ hôn ước kia, để hấn làm phò mã của con..."

Lâm phủ, Lâm Tú nằm trên giường, giờ hai tay ra, một tay ngưng kết lớp băng, tay còn lại bùng cháy lửa đỏ, hai loại sức mạnh băng và hỏa tương phản, dùng một cách thức không thể tưởng tượng được cùng tồn tại trong cơ thể hắn.

Hắn vận chuyển một luồng sức mạnh đến tay trái, một luồng sức mạnh khác lại vận chuyển đến tay phải, tay trái nắm lấy tay phải, trong cơ thể không xảy ra chuyện gì cả.

Cũng không biết là vì hôm nay từng tiếp xúc với công chúa Minh Hà, hay là hai loại sức mạnh cùng tồn tại trong cơ thể của một người không hề nâng cao hiệu quả nút thắt, Lâm Tú phải chờ đến thời điểm này ngày mai mới có thể biết được.

Hắn nhìn ngọn lửa chậm rãi thiêu đốt ở lòng bàn tay, ra khỏi cửa nhà, đi thẳng đến Lê Hoa Uyển.

Một lát sau.

Trong Vân Sơn.

Dưới thác nước, bãi đất trống bên cạnh bờ hồ, một đồng củi đang hùng hục bốc cháy, ngọn lửa bùng lên khoảng nửa trượng.

Một bóng người toàn thân trần trụi bay lơ lửng trong ngọn lửa, lửa cháy nóng rực, không hề gây ra tổn thương nào cho cơ thể của hắn, ngay cả lông tóc trên người hắn cũng không có bất kỳ thay đổi gì.

Mãi cho đến hai khắc sau, Lâm Tú mới chậm rãi bay ra khỏi ngọn lửa, dùng băng đóng băng củi gỗ đang bốc cháy.

Tu hành năng lực Thiên giai tiết kiệm rất nhiều sức lực, băng hỏa sấm sét đều như

vậy, chỉ cần hoàn cảnh thích hợp, cho dù không nhúc nhích gì nguyên lực cũng có thể tiếp tục trắng trẻo, nhưng lực lượng, kim thân, bay lượn vân vân, lại cần người sở hữu năng lực chủ động tu hành, tốn thời gian tốn sức lực, sau này nếu có điều kiện vẫn phải ưu tiên lấy những loại sức mạnh Thiên giai để tiện tu hành.

Chiều ngày thứ ba, Lâm Tú đứng giờ đến Tàng Thư Các.

Công chúa Minh Hà đã chờ ở đây từ sớm, nàng ta liếc Lâm Tú hỏi: "Cân nhắc thế nào rồi?"

Khi gặp lại Lâm Tú lần nữa, tâm trạng của nàng ta có một chút khác biệt so với khi trước.

Chỉ cần một câu nói của nàng, người trước mắt sẽ trở thành phò mã tương lai của nàng, là người cùng nàng trải qua cả đời.

Không thể không nói khi phụ hoàng nhắc đến chuyện này, nàng ta thật sự đã từng động lòng.

Tuy ngay từ đầu quả thật nàng không vừa mắt với Lâm Tú, nhưng bây giờ đã khác.

Năng lực của hai người bọn hắn bù đắp cho nhau, sau khi ở cùng nhau tốc độ tu hành sẽ tăng gấp đôi so với một người, cảm dỗ này cho dù là nàng cũng khó lòng chống lại.

Chương 268: Song tu băng hỏa (1)

Huống hộ đáng về Lâm Tú không xấu, bản tính cũng không tệ, công chúa Minh Hà không hề bài xích hẳn.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn từ chối.

Một là, giữa nàng và Lâm Tú không hề có tình cảm nam nữ.

Hai là, nàng không phải Tiết Ngung Nhi, không muốn giành vị hôn phu của người khác, chỉ có mối quan hệ song tu đơn thuần.

Lâm Tú đương nhiên không biết tâm tư của công chúa Minh Hà, nói: "Đã suy nghĩ rồi, ta cảm thấy vẫn là tu hành quan trọng..."

Hết cách rồi, hai ngày nay hẳn đã thử qua vô số lần, phát hiện hai loại sức mạnh băng hỏa tồn tại trong cơ thể của một người như hẳn, không thể nào dung hợp song tu được, hẳn vẫn phải dựa vào công chúa Minh Hà.

Công chúa Minh Hà liếc Lâm Tú nói: "Đi, đến phòng của ta."

...

Công chúa Minh Hà và Linh m đều là thiên tài bồi dưỡng trọng điểm của Dịch Thuật Viện, trong Thiên Tự Viện đều sở hữu tiểu viện của mình.

Lâm Tú đi theo nàng ta vào tiểu viện của nàng ta, vừa vào trong sân một luồng sóng nhiệt đã ập đến, khi công chúa Minh Hà đẩy cửa phòng, Lâm Tú nhìn thấy chính giữa căn phòng có một bể lửa hình vuông khoảng một trượng.

Trong bể có một lớp chất lỏng nhọt nhọt, không sắc không vị, ngọn lửa hùng hực bốc cháy trên chất lỏng, sóng nhiệt ập đến trước mặt, có điều Lâm Tú không hề cảm thấy không khỏe.

“Bắt đầu đi.”

Công chúa Minh Hà nắm tay Lâm Tú, một tay khác vung vẩy về phía bể lửa, có một ngọn lửa bay lên từ trong bể dung nhập vào cơ thể nàng ta, cảm nhận được sức mạnh vốn đình trệ trong cơ thể lại lần nữa vận chuyển, công chúa Minh Hà khẽ mỉm cười.

Lâm Tú để mặc công chúa Minh Hà nắm tay hắn, đứng trong phòng, vẻ mặt mờ mịt.

Cái này tính là gì đây?

Bản thân nàng ta thoải mái rồi, có từng suy nghĩ cho hắn không?

Nơi này không có giường huyền băng, hắn cũng không có cách dẫn hàn khí nhập thể, làm từ nãy giờ công chúa Minh Hà coi hắn là công cụ tu hành?

Lâm Tú quyết đoán vung tay nàng ta ra, sức mạnh vận chuyển trong cơ thể công chúa Minh Hà lập tức dừng lại.

Nàng ta nhíu mày nhìn Lâm Tú hỏi: “Người làm gì vậy!”

Lâm Tú nhìn nàng ta nói: “Công chúa điện hạ không khỏi quá ích kỷ, cô chỉ lo tự mình tu hành, còn ta thì sao?”

Vừa rồi công chúa Minh Hà quá sốt ruột cho nên đã xem nhẹ Lâm Tú, nhưng trước mắt tồn tại một vấn đề khó giải quyết, nàng ta tu hành cần lửa, Lâm Tú tu hành cần băng, trừ phi dời giường huyền băng của Triệu Linh m

đến đây, bọn họ mới có thể cùng nhau tu hành, cùng lúc tiến bộ, nếu không chỉ có thể thỏa mãn điều kiện tu hành của một người.

Nàng ta suy nghĩ một lúc nói: "Hay là như vậy, hôm nay ta tu hành trước, ngày mai mới để người tu hành, như vậy được rồi chứ?"

Tuy làm như vậy tốc độ tu hành sẽ chậm hơn một chút, nhưng cũng là cách giải quyết duy nhất rồi.

Lúc này Lâm Tú mới ý thức được một vấn đề nói: "Nhưng ta không có giường huyền băng, cho dù đến ngày mai, ta cũng không thể tu hành."

Công chúa Minh Hà nhún vai nói: "Đây là chuyện của người."

Linh m từng nói huyền băng là băng tuyết vạn năm của cực bắc vương triều Đại La, cực kì quý hiếm, cả Dịch Thuật Viện cũng chỉ có một chiếc ở chỗ của Linh m, Lâm Tú và công chúa Minh Hà song tu không thể tránh khỏi nàng.

Song tu quá phiền phức, bây giờ Lâm Tú đã có tốc độ tu hành gấp bốn lần cũng không thiếu gấp đôi này, so với việc cột chặt vào công chúa Minh Hà còn không bằng tốn chút tâm tư, lấy thêm một loại năng lực lợi hại một chút.

Hắn nói với công chúa Minh Hà: "Năng lực của Linh m cũng giống ta, công chúa cũng có thể tìm nàng cùng nhau tu hành."

Công chúa Minh Hà liếc hắn, thản nhiên nói: "Ta không muốn tìm nàng ta, người quản ta được chắc?"

Trong lòng nàng đang nghĩ gì Lâm Tú cũng có thể hiểu được, nếu là nữ nhân khác thì cũng thôi, cổ tình là Triệu Linh m tú mỹ nhân của Dị Thuật Viện, hai người từ nhỏ đến lớn vì nguyên nhân năng lực đã chướng mắt lẫn nhau, đến nay cũng hơn mười năm, đi tìm nàng ta song tu, công chúa Minh Hà nhất định không thể buông bỏ được thể diện.

Trừ chuyện này ra, tứ mỹ nhân Dị Thuật Viện đều không có giao tình gì với nhau.

Lâm Tú lại nói: "Công chúa điện hạ còn có thể tìm người có dị thuật thủy..."

Công chúa Minh Hà bĩu môi nói: "Người tưởng bốn cung chưa tìm sao, dị thuật thủy hoàn toàn không có ích, chỉ có tiếp xúc với người ta mới nảy sinh loại cảm giác kia."

Nói đến đối lập với lửa, phần lớn mọi người nhất định sẽ nghĩ đến nước.

Nhưng về mặt dị thuật hình như không phải như vậy.

Băng và lửa, cực lạnh và cực nóng, mới là năng lực đối lập lẫn nhau.

Cứ như vậy công chúa Minh Hà không có nhiều sự lựa chọn.

Cùng là dị thuật Thiên giai, dị thuật băng hiếm có hơn dị thuật hỏa rất nhiều, cả Dị Thuật Viện, thậm chí cả Vương Đô, cũng chỉ có Lâm Tú và Linh m sở hữu, những người khác đều bị thái tử ám sát, nàng ta không muốn tìm Linh m chỉ có thể tìm Lâm Tú.

Chương 269: Song tu băng hỏa (2)

Thực ra Lâm Tú hi vọng công chúa Minh Hà sẽ tu hành cùng Linh m, nếu như vậy sẽ có tác dụng rất lớn với sự tu hành của Linh m.

Còn bản thân hấn theo số lượng năng lực tăng lên, tốc độ tu hành cũng sẽ càng lúc càng nhanh, nhiều gấp đôi hay ít hơn một nửa, thực ra cũng không có quan hệ gì lớn.

Hấn nhìn về phía công chúa Minh Hà, lần nữa lên tiếng: "Công chúa vẫn nên tu luyện cùng Linh m đi."

Công chúa Minh Hà khó hiểu nói: "Này, người có phải ngốc không, cơ hội như vậy bản thân người không muốn, nhất quyết nhường cho người khác, kẻ không biết còn tưởng người người lấy là nàng ta đấy!"

Cơ hội có thể tăng tốc độ tu hành lên gấp đôi, mỗi một người sở hữu năng lực sẽ không dễ dàng bỏ qua, cho dù là huynh đệ ruột thịt cũng sẽ tranh đến người chết ta sống, vậy mà hấn lại chấp tay nhường cơ hội này cho người khác?

Chắc không phải hấn thích Triệu Linh m đấy chứ?

Lâm Tú nói: "Nếu công chúa điện hạ không muốn vậy thì thôi, ta còn có việc, đi trước một bước..."

Công chúa Minh Hà đã nhìn ra, nếu nàng không tu hành cùng Triệu Linh m, Lâm Tú cũng sẽ không tu hành với nàng, người sở hữu dị thuật băng ở Vương Đô chỉ có Lâm Tú và Triệu Linh m, nàng hoàn toàn không có lựa chọn thứ ba.

Cũng không biết Triệu Linh m đã hạ được gì cho hần, đáng để Lâm Tú đối xử với nàng tốt như vậy.

Nàng oán hận nhìn Lâm Tú, cắn răng nói: "Chỉ cần Triệu Linh m đồng ý, ta không sao cả!"

Chỉ một lúc sau, Lâm Tú và công chúa Minh Hà đã đứng trước tiểu viện của Triệu Linh m, Lâm Tú vươn tay gõ cửa, rất nhanh cửa đã được mở ra, Triệu Linh m nhìn thấy Lâm Tú và công chúa Minh Hà đứng ngoài cửa, tiến lên một bước, bảo vệ Lâm Tú ở sau lưng, hỏi công chúa Minh Hà: "Người muốn làm gì?"

Lâm Tú giải thích nói: "Linh m đừng hiểu lầm, chúng ta đã giảng hòa rồi, bây giờ tìm cô là có một chuyện rất quan trọng..."

...

Sau khi nghe Lâm Tú nói xong, phản ứng đầu tiên của Triệu Linh m là không tin, là người sở hữu năng lực băng, trước giờ nàng ta chưa từng nghe nói, chỉ cần người sở hữu năng lực hai loại băng hỏa bảo trì tiếp xúc cơ thể sẽ có thể phá vỡ nút thắt tăng trưởng nguyên lực, nhưng sau khi đầu ngón tay chạm vào công chúa Minh Hà, trên gương mặt xinh đẹp của nàng cuối cùng cũng lộ ra vẻ kinh dị.

Lời Lâm Tú nói thế mà lại là thật...

Vậy chẳng phải có nghĩa là tốc độ tu hành sẽ tăng gấp đôi sao?

Nàng rất nhanh đã hiểu rõ ý định của Lâm Tú, nói: "Khi hai người tu hành, ta có thể cho người mượn giường huyền băng."

Lâm Tú lắc đầu nói: "Ý của ta là cô và công chúa cùng nhau tu hành."

Triệu Linh m không chút do dự nói: "Ta không cần, người và nàng ta cùng tu hành đi."

Mí mắt công chúa Minh Hà nháy dộng, hai người này nhường tới nhường lui thú vị lắm sao, coi nàng ta là gì?

Nếu bọn hấn đều tốt với đối phương như thế, nghĩ đến đối phương ngay lập tức, tại sao người thành thân lại không phải bọn hấn?

Nàng ta mạnh mẽ đè nén lửa giận trong lòng nói: "Các người quyết định xong chưa, rốt cuộc ai sẽ tu hành với ta?"

Triệu Linh m suy nghĩ nói: "Nếu ta nhớ không nhầm, trong viện vẫn còn hai người cùng trường có năng lực hỏa..."

Nàng còn chưa nói xong, công chúa Minh Hà đã tức giận ngắt lời nàng nói: "Này này này, Triệu Linh m người có ý gì, lẽ nào người muốn qua cầu rút ván sao?"

Chuyện người có năng lực băng hỏa có thể song tu là nàng và Lâm Tú cùng nhau phát hiện.

Nàng chia sẻ việc này với Triệu Linh m, muốn đưa nàng ta cùng nhau tu hành, Triệu Linh m lại đá nàng đi, đây là chuyện con người có thể làm ra sao?

Quan trọng nhất là học viện vẫn còn hai người cùng trường có dị thuật hỏa, nhưng cả Vương Đô này cũng chỉ có Triệu Linh m và Lâm Tú là băng, nếu bọn hấn tìm hai người cùng trường kia, nàng phải tìm ai đây?

Triệu Linh m nhìn nàng ta nói: "Người hiểu lắm rồi, ta muốn nói Lâm Tú và người cùng nhau tu hành, ta có thể tìm một người cùng trường có năng lực dị thuật giống như người."

Công chúa Minh Hà hừ lạnh một tiếng nói: "Vậy là tốt nhất!"

Nói từ tận đáy lòng, nàng ta không muốn mỗi ngày phải gặp mặt Triệu Linh m.

Giống như nàng ta không muốn nhìn thấy Tiết Ngung Nhi và Tần Uyển vậy.

So với việc gặp Triệu Linh m còn không bằng gặp Lâm Tú.

Lúc này, Lâm Tú nói: "Vậy tại sao hai cô không tu hành, ta đi tìm hai người cùng trường kia..."

Triệu Linh m liếc hần nói: "Hai người cùng trường kia đều là nữ tử, người tu hành cùng các nàng ta không yên tâm."

Nghe thấy hai người cùng trường kia đều là nữ tử, Lâm Tú yên tâm, cũng không phát biểu ý kiến về chuyện này nữa.

Ngược lại công chúa Minh Hà nghe rồi nghe, phát hiện có chỗ nào đó không đúng, khoanh hai tay trước ngực, cau mày nói: "Triệu Linh m, người có ý gì?"

Chương 270: Dương danh Vương Đô (1)

Tuy giữa quá trình có chút quanh co, nhưng cuối cùng ba người thương lượng ra một kết quả, đó chính là Lâm Tú và công chúa Minh Hà song tu, Triệu Linh m đi tìm hai vị nữ đồng song khác.

Hai người các nàng từ nhỏ đã là oan gia, không muốn đến gần nhau.

Cứ như thế, công chúa Minh Hà chỉ có một lựa chọn là Lâm Tú.

Dường như chuyện đã được giải quyết viên mãn, nhưng rất nhanh, bọn họ đã ý thức được một vấn đề khác.

Tiểu viện của Linh m, cùng với tiểu viện của công chúa Minh Hà lần lượt ở một nam một bắc của học viện, đây cũng không phải là một quyết định tùy tiện, mà bởi vì hoàn cảnh tu hành của các nàng, một nơi rất lạnh, một nơi rất nóng, cách gần sẽ ảnh hưởng lẫn nhau.

Nếu như chuyển giường huyền băng đến chỗ ở của công chúa Minh Hà, huyền băng sẽ hao tổn nhanh hơn, năng lực của công chúa Minh Hà cũng bị áp chế, ảnh hưởng đến tu hành.

Cuối cùng vẫn là Linh m nghĩ được một biện pháp.

Khi công chúa Minh Hà tu hành, nàng có thể ở một bên, hóa nguyên lực thành hàn khí, cung cấp hoàn cảnh tu hành cho Lâm Tú, như thế có thể không cần dùng đến giường huyền băng.

Khi năng lực của Lâm Tú vừa mới thức tỉnh, nàng chính là giúp Lâm Tú tu hành như thế này.

Đối với chuyện này, công chúa Minh Hà cũng không có ý kiến gì.

Cái này không có ảnh hưởng gì với nàng, chỉ là Triệu Linh m tự mình tìm vất vả mà thôi.

Có điều, nàng không thể không thừa nhận, Triệu Linh m đối với Lâm Tú thật sự là rất tốt, đương nhiên Lâm Tú đối với nàng ta cũng không tệ, quan hệ của hai người kỳ kỳ quái quái, nàng không hiểu một chút nào.

Sau một lát, trong viện của công chúa Minh Hà.

Ba người đứng ở trong viện, Triệu Linh m và công chúa Minh Hà đứng ở hai bên trái phải của Lâm Tú, bàn tay lần lượt tiếp vào hai bên tay của Lâm Tú để giúp hẩn, nửa người của Lâm Tú cảm nhận được một luồng khí rất nóng, một nửa khác lại cảm thấy rất lạnh, thật sự trải nghiệm được hai cực nóng lạnh.

Tuy loại cảm giác này cũng không thoải mái, nhưng nguyên lực tăng lên rất nhanh.

Cho đến một khắc sau, công chúa Minh Hà mới chậm rãi thu hồi bàn tay.

Trên mặt nàng khó nén được sự vui vẻ, tốc độ tu hành tăng gấp đôi, có nghĩa là nàng rất nhanh sẽ có thể bước vào cấp địa, mà từ hạ cảnh cấp địa đến thượng cảnh cấp địa, dựa vào thiên phú của nàng, vốn dĩ cần đến hơn mười năm, bây giờ chỉ cần chưa đến mười năm.

Thiên phú của Triệu Linh Quân, cũng chỉ như thế này đi?

Lâm Tú cảm nhận một hồi, song tu bằng hỏa với công chúa Minh Hà, nguyên lực tăng

lên, đúng là gấp hai lần so với bình thường tu hành với Linh m, lúc này, bỗng nhiên trong đầu hấn hiện lên một ý niệm, dị thuật hàn băng, bởi vì song tu với công chúa Minh Hà, đề cao gấp đôi giới hạn nguyên lực.

Hơn nữa hấn còn có dị thuật hỏa.

Trong cơ thể có hai loại sức mạnh, hấn có thể song tu với công chúa Minh Hà, cũng có thể song tu với Linh m.

Nói thử là thử, bàn tay của Linh m và hấn giao vào nhau, Lâm Tú vận chuyển một luồng sức mạnh khác ở trong cơ thể, lập tức trong mắt Linh m hiện ra vẻ kinh ngạc, khi nàng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Lâm Tú, Lâm Tú đã thu hồi tay lại.

Không biết vì sao, vừa rồi có một khắc, nguyên lực của nàng đã đến bình cảnh, thế mà lại có thể xuất hiện một chút rung động, có một loại cảm giác khi tiếp xúc với công chúa Minh Hà.

Nàng cho rằng là ảo giác, không hề để ở trong lòng.

Trong lòng Lâm Tú lại vừa mừng vừa sợ, thế mà lại thật sự có thể, cực lạnh và cực nóng, hấn đều có thể tu hành, ở giữa Linh m và công chúa Minh Hà, chẳng phải là mọi việc đều thuận lợi, vui vẻ gấp đôi sao?

Chỉ đáng tiếc, cứ như thế, chuyện hấn có được hai loại năng lực sẽ không giấu được, bốn năng lực cấp cao, cộng thêm song tu, về cơ bản tốc độ tu hành của hấn đã gấp năm lần thiên phú bình thường, không đáng vì để tăng thêm gấp đôi mà mạo hiểm.

Con đường ôn hòa nhất, vẫn là yên lặng phục chế năng lực.

Lâm Tú khẽ thở dài, sau khi phủ định khả năng này, trong lòng hẳn lại có một mất mát nho nhỏ...

Một lát sau, Lâm Tú từ trong Dị Thuật Viện đi ra.

Linh m và công chúa Minh Hà không đi theo hẳn, người có năng lực bằng hỏa có thể thông qua cùng tu hành để tăng cao tốc độ, đây là một phát hiện hoàn toàn mới, có ý nghĩa quan trọng, các nàng đi tìm viện trưởng báo cáo việc này.

Chuyện này, đối với giới dị thuật có ý nghĩa quan trọng, là một phát hiện có thể được ghi vào trong sử sách.

Một mình Lâm Tú đi đến Võ Đạo Viện.

Khác với lúc trước không có người nào chào hỏi, một đường đi tới, không hề thiếu người cùng Võ Đạo Viện ôm quyền hành lễ với hắn.

Không lâu lúc trước, trận chiến lôi đài kia, khiến cho Lâm Tú ở Võ Đạo Viện một trận thành danh.

Chương 271: Dương danh Vương Đô (2)

Lấy một địch tám, trước đó chưa từng có.

Hắn cũng bởi vì thế mà được gọi là nam nhân nhanh nhất Võ Đạo Viện.

Tuy nhiên Lâm Tú cũng không thích xưng hô này.

Không khí của Dịch Thuật Viện và Võ Đạo Viện rất giống nhau, phần lớn các dịch thuật sư tâm cao khí ngạo, ai cũng không phục ai, ví dụ như Linh m và công chúa Minh Hà, bọn họ một người là băng, một người là hỏa, năng lực đều là cấp thiên, ai cũng không thấp hơn ai một cái đầu.

Nhưng một đường võ đạo, mạnh chính là mạnh, yếu chính là yếu, nhanh chính là nhanh.

Dịch thuật không thứ nhất, võ đạo không thứ hai.

Trận đấu đó Lâm Tú lấy một địch tám, thắng được toàn bộ tôn trọng của bạn học ở Võ Đạo Viện.

Một thanh niên mặc đồng phục của Võ Đạo Viện lấy hết dũng khí đi lên phía trước, hỏi: "Lâm sư huynh, xin hỏi, huynh làm thế nào để làm được ra tay nhanh như thế, bình thường huynh đều tu hành như thế nào?"

Tuổi của người thanh niên này lớn hơn Lâm Tú không ít, thế mà lại gọi hắn là sư huynh.

Võ đạo tôn trọng người đứng đầu, học sinh khác của viện, gặp thiên tài Thiên Tự Viện, cho dù nhập học sớm hơn bọn họ, tuổi lớn hơn bọn họ, cũng phải gọi bọn họ là sư huynh.

Lâm Tú cười hiền lành với thanh niên này, nói: "Ta cũng không có phương pháp tu hành đặc biệt gì, chỉ là mỗi ngày tu hành nhiều hơn mấy canh giờ so với người khác mà thôi, chỉ cần luyện tập thêm, tu hành gian khổ, người cũng có thể làm được.

Lâm Tú trước kia, đi ở trong Võ Đạo Viện, căn bản không có người nào chào hỏi.

Hôm nay một đoạn đường ngắn ngủi, số người chào hỏi hẳn có đến mấy chục người.

Rất rõ ràng, Lâm Tú nổi danh, hơn nữa cái danh thiên tài võ đạo của hắn, không chỉ giới hạn ở Võ Đạo Viện, thậm chí còn rơi vào trong vòng quyền quý, nghe nói không hề ít gia tộc đều muốn gả nữ nhi cho hắn, khi nghe nói Lâm Tú có hôn ước với Triệu Linh Quân, mới bắt đặc dĩ từ bỏ.

Hai ngày nay, thật sự có quyền quý không biết chuyện, đến Lâm phủ cầu hôn.

Không cần biết là thiên tài dị thuật, hay là thiên tài võ đạo, đều là miếng bánh thơm trong mắt quyền quý.

Có thể kết thân với thiên tài này, có lợi cho việc củng cố địa vị gia tộc, thậm chí khiến cho gia tộc tiến thêm một bước, cho đến hôm nay, cuối cùng Lâm Tú cũng cảm nhận được đãi ngộ của Triệu Linh Quân.

Nhớ đến việc này, Lâm Tú còn có chút tiếc nuối, chính vì một phần hôn ước này, khiến cho hắn bỏ lỡ không ít nhân duyên...

Đối với hậu quả của việc một trận thành danh, Lâm Tú đã sớm có dự đoán trước, đây cũng là hắn cố ý làm.

Một là, từ nhỏ đến lớn bị người ta nói là phế vật, tài trí bình thường, không xứng

với vị thiên chi kiêu nữ kia của Triệu gia, trong lòng ai cũng sẽ không thoải mái.

Thứ hai, hơi thể hiện thiên phú một chút, sau khi có danh khí ở Vương Đô, đương nhiên cũng sẽ có rất nhiều vấn đề và sự chú ý hướng về mình.

Trong loại tình huống này, một vài người còn muốn âm thầm động tay chân cái gì đó, phải suy nghĩ thật kỹ.

Đây cũng chính là một loại bảo hộ đối với hần.

Ngoài ra, còn có một nguyên nhân quan trọng là, Lâm Tú trưởng thành quá nhanh, hần sắp không giả vờ được nữa rồi.

Ẩn giấu đều không phải chuyện dễ, về sau tốc độ tu hành của hần càng lúc càng nhanh, thực lực càng lúc càng mạnh, ở trước mặt người khác, cũng càng ngày càng không dễ giả vờ.

So với việc đến lúc đó bị người có tâm tư phát hiện dị thường, còn không bằng lớn tiếng tự mình thừa nhận.

Vốn dĩ kết quả tốt nhất là khiến cho bộ hạ kiêng kỵ, không để cho hần cưới Triệu Linh Quân, đáng tiếc không như mong muốn, cầu Hoàng đế rất sáng suốt, đã nhìn rõ kế hoạch của hần.

Lâm Tú khế thờ dài, mấy ngày này có không ít người đến tìm Lâm gia, ngày hôm qua còn có một quyền quý nhỏ dẫn hai nữ nhi đến cửa cầu thân, thậm chí còn tình nguyện để cho hai nữ nhi cùng nhau gả đến Lâm gia làm thiếp, đừng nói, đôi tiểu thư sinh đôi đó, bộ dáng thật sự không tệ, nhưng cuối

cùng vẫn là bị vợ chồng Bình An bá uyển
chuyển từ chối...

Ài...

Ép duyên hại chết người mà!

...

Tiết phủ.

Tiết lão Quốc Công đã bế quan mấy ngày,
không có lão nhân gia ông, bầu không khí
của bữa trưa cũng phá lệ thoải mái, mọi
người vừa ăn vừa tán gẫu, không khí rất
hài hòa.

Về phần đề tài nói chuyện phiếm, đương
nhiên cũng là một vài chuyện lớn chuyện
nhỏ gần đây phát sinh ở Vương Đô.

Một khắc nào đó, tán gẫu hưng phấn, một
người trung niên ngồi ở phía trên bất ngờ
hỏi nói: "Nghe nói Võ Đạo Viện có một
thiên tài võ đạo, hình như thiên phú rất
cao, vừa mới vào viện đã đi vào Thiên Tự
Viện..."

Người nói chuyện là đại bá Tiết Đào của
Tiết Ngung Nhi, trong khoảng thời gian lão
Quốc Công bế quan, hẳn chính là người
chưởng quản Tiết gia.

Chương 272: Dương danh Vương Đô (3)

Một người trung niên khác ngồi ở phía dưới hẳn, nói: "Ta cũng nghe nói, người này là con trai của Bình An bá, tên là Lâm Tú, có hôn ước với vị kia của Triệu gia."

Tiếp lời là Tiết Bình, con trai thứ ba của Tiết gia, tam thúc của Tiết Ngung Nhi.

Tiết Đào cảm khái nói: "Trước kia nghe nói phu quân tương lai của Triệu Linh Quân tư chất bình thường, phụ thân còn tưởng, Tiết gia ta có khi nào ngang bằng được với Triệu gia, bây giờ xem ra, hai người này cũng trời sinh một đôi, một người dị thuật, một người võ đạo, ngày sau của Lâm phủ, nhất định sẽ là một đại tộc quật khởi của kinh đô..."

Tiết Bình nói tiếp: "Hôm qua uống rượu với Trần viện trưởng, sự tán thưởng của hắn với Lâm Tú, nói thiên phú võ đạo của hắn, không kém gì thiên phú dị thuật của Triệu Linh Quân, hai người này đâu chỉ là xứng, quả thực là tuyệt phối!"

Lúc này, một chỗ nào đó ở phía dưới, truyền đến một tiếng hừ nhẹ.

Tiết Ngung Nhi nhìn hai người, không vui nói: "Hừ, cái gì mà trời sinh một đôi, Triệu Linh Quân thì sao nào, người ta còn không muốn cưới đó."

Tiết Bình cười ha ha nói: "Ngày sau Triệu Linh Quân rất có khả năng là cường giả duy nhất bước vào thượng cảnh cấp Thiên trong mấy trăm năm nay của Đại Hạ, về ngoài cũng là thiên tư tuyệt sắc, sao lại có nam tử không muốn cưới nàng..."

Bốp!

Tiết Ngung Nhi đặt đĩa xuống bàn, đứng lên, thở phì phì rồi đi: "Con ăn no rồi!"

Nàng xoay người nhanh chóng rồi đi, đồ ăn ở trước mắt, cũng không động mấy miếng, Tiết Đào nghi hoặc nói: "Ngung Nhi đây là làm sao vậy, ai chọc nó tức giận rồi?"

Một nam trung niên nho nhã nhìn một họ một cái, nói: "Đại ca, tam ca, nói bao nhiêu lần rồi, về sau ở trước mặt Ngung Nhi, đừng nói đến cái tên của vị Triệu gia kia, hai người lại cứ không nghe..."

...

Tiết Ngung Nhi thở phì phì đi về phòng của mình, ngồi ở đầu giường, tức giận một hồi rồi không tức nữa.

Đại bá và tam thúc nói không sai, Triệu Linh Quân và Lâm Tú trai tài gái sắc, thiên phú tu hành cũng rất cao, toàn bộ Vương Đô, chỉ có bọn họ xứng đôi với nhau.

Về phần nàng, nàng căn bản không xứng với Lâm Tú.

Đây là sự thật.

Hai tay Tiết Ngung Nhi nắm chặt, trong lòng thầm hạ quyết tâm, vì theo kịp bước chân của Lâm Tú, nàng cũng phải chăm chỉ tu hành thôi...

Khi Lâm Tú lần nữa gặp lại Tiết Ngung Nhi, thực lực của nàng đã đạt đến thượng cảnh cấp Huyền.

Mười tám tuổi thượng cảnh cấp Huyền, thiên phú không thể tính là kém, nhưng mà vẫn không thể so sánh được với Linh m.

Lâm Tú từng hỏi Tiết Ngung Nhi, nàng nói năng lực của nàng là thức tỉnh vào năm bảy tuổi, giống với Linh m, ngoại trừ điều này khiến Lâm Tú bất ngờ, thời điểm tuổi thức tỉnh năng lực lần đầu có cùng một nhịp thở với thiên phú.

Thức tỉnh càng sớm, thiên phú càng cao.

Theo lý mà nói, thiên phú của Tiết Ngung Nhi không kém thiên phú của Linh m là bao, nhưng Linh m mười bốn tuổi đã bước vào thượng cảnh cấp Huyền, còn nàng lại chậm hơn bốn năm, tuy cũng có một nguyên nhân quan trọng là bằng dễ tu luyện hơn so với phi hành, nhưng lúc trước Tiết Ngung Nhi không nghiêm túc tu hành, chỉ học trà nghệ, cũng là một trong những nguyên nhân khiến nàng tụt lại sau so với Linh m và công chúa Minh Hà.

Lần này nàng đột phá, không phải dựa vào khổ tu, mà là dựa vào nguyên tinh.

Thực lực của Tiết Ngung Nhi, vốn dĩ đã đến bình cảnh cấp ba và cấp bốn, sau khi nàng quyết định cố gắng tu hành, Tiết phủ đã mua mấy viên nguyên tinh cấp bốn cho nàng, Tiết Ngung Nhi mới có thể đột phá.

Rốt cuộc vẫn là đỉnh cấp quyền quý, mấy vạn lượng bạc đối với bọn họ mà nói, không đáng kể chút nào, Lâm Tú thì khác, bây giờ hắn còn nợ chưa trả được cho Lý Bách Chương đây.

Lần trước, Tiết Ngung Nhi nói phải nghiêm túc tu hành, Lâm Tú nghĩ nàng chỉ là tùy tiện nói thế, không ngờ được thế mà lại có thể làm thật.

Bởi vì kẻ địch quá mạnh, cho nên Lâm Tú rất cố gắng tu hành, nhưng Tiết Ngung Nhi cũng rất chịu được khổ, nàng luyện kiếm một canh giờ ở giáo trường, chỉ nghỉ ngơi một lát, đã bắt đầu tu hành dị thuật.

Nàng ôm một khối vắn thạch từ từ bay lên bầu trời, vắn thạch kia không lớn, nhưng trọng lượng có đến mấy trăm cân.

Dựa vào nguyên lực bây giờ của Lâm Tú, còn chưa thể cầm theo vắn thạch lớn như thế bay lên.

Nếu như Tiết Ngung Nhi lại thức tỉnh một lần, nàng có thể không cần dùng thân thể tiếp xúc, cách không khiến cho vắn thạch bay lên, đến lúc đó, năng lực của nàng sẽ rất mạnh mẽ và khó đối phó.

Lâm Tú đã tưởng tượng đến, cảnh tượng nàng đứng ở phía xa, ngự kiếm lẳng không đối chiến với người khác.

Bây giờ thứ nàng luyện tập là vắn thạch có sẵn, không biết đợi đến lúc nàng lợi hại hơn một chút, có thể nào lấy cả vắn thạch ở vũ trụ xuống không.

Chương 273: Lễ vật tặng cho Quý phi nương nương. (1)

Lâm Tú tu hành ở giáo trường Võ Đạo Viện hai canh giờ, Tiết Ngung Nhi cũng cùng với hắn tu hành hai canh giờ.

Khi trở về, đương nhiên cũng là hai người cùng nhau trở về.

Lúc trước bên người Tiết Ngung Nhi, luôn có vô số người vây quanh, trên thực tế, đến Võ Đạo Viện, cũng có rất nhiều người dán vào nàng, nhưng Tiết Ngung Nhi đối với bọn họ lại chưa từng có một sắc thái nào, lâu ngày, cũng không có ong bướm đến quấy rầy nàng nữa.

Trà xanh nhỏ lúc trước đã hoàn toàn không nhìn thấy nữa.

Đi ra khỏi hoàng cung, Tiết Ngung Nhi hỏi Lâm Tú: "Huynh phải về nhà sao?"

Vốn dĩ Lâm Tú định đi tới chỗ Thái Y nghe khúc thả lỏng một chút, nhưng nhìn bộ dáng Tiết Ngung Nhi, giống như là dự định đi theo hắn, Lâm Tú lập tức thay đổi chủ ý này.

Tuy nói hắn và các nàng đều chỉ còn quan hệ bằng hữu, nhưng rất rõ ràng, Tiết Ngung Nhi và Thái Y là không thích hợp gặp mặt.

Kẻ ngốc mới có thể đưa nàng đi đến chỗ Thái Y.

Vì thế Lâm Tú nói: "Không về, ta dự định đi ăn cơm."

Tu luyện võ đạo đối với thân thể có tiêu hao rất lớn, khiến cho lượng ăn của hắn cũng rất lớn, bây giờ còn chưa đến thời

gian Lâm gia ăn cơm, hẳn muốn ở bên ngoài ăn trước một chút.

Vừa lúc, hẳn nhớ đến quán mỳ kia.

Giống như là Quý phi nương nương thích đồ ăn của quán nhỏ Giang Nam kia vậy, tới nơi này thời gian lâu rồi, Lâm Tú cũng nhớ hương vị quê nhà, đương nhiên, Quý phi nương nương còn có thể ăn được đồ ăn quê hương, nguyện vọng của Lâm Tú lại vĩnh viễn không có khả năng thực hiện được, chỉ có thể giảm thấp yêu cầu, lấy đó làm chỗ an ủi.

Tiết Ngung Nhi cũng đi theo bên người Lâm Tú, mấy ngày nay, chỉ cần có cơ hội là nàng sẽ đi theo bên người Lâm Tú, Lâm Tú đi chỗ nào, nàng sẽ đi chỗ đó.

Có đôi khi chính bản thân nàng nghĩ lại, cũng cảm thấy buồn cười, trước kia đều là người khác đi theo bên người nàng, nàng không cần xoay vòng quanh người khác, thời điểm đó, Tiết Ngung Nhi căn bản không ngờ được, mình cũng có ngày hôm nay.

Đây chẳng lẽ là báo ứng sao?

Có điều, cho dù đây là báo ứng nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Triệu Linh Quân sắp trở lại rồi, những ngày nàng có thể ở bên cạnh Lâm Tú, qua một ngày là ít đi một ngày, nàng ngay cả một khắc cũng không muốn bỏ qua, cho dù bởi vì như thế Lâm Tú sẽ cảm thấy phiền chán.

Rất nhanh, Lâm Tú và Tiết Ngung Nhi đi đến quán mỳ kia ở Đông Thành.

Vốn dĩ Tiết Ngung Nhi tưởng rằng, nơi Lâm Tú ăn cơm, là ở đại tửu lâu như Trích

Nguyệt Lâu, Thiên Hương Lâu, không ngờ được hẳn lại có thể đi đến một quán nhỏ ở bên đường như thế này.

Tiết Ngung Nhi chưa bao giờ ăn cơm ở nơi như thế này, thậm chí nàng còn chưa từng đến nơi này.

Nhưng nhìn thấy Lâm Tú đi vào, nàng vẫn là không chút do dự đi theo.

Vốn dĩ Lâm Tú không muốn cho Tiết Ngung Nhi đi theo, nhưng nàng căn bản không nghe lời Lâm Tú nói, còn nói cơm trong nhà ăn không ngon, muốn cùng ăn cơm với hẳn, Lâm Tú cũng không có cách nào với nàng.

Hắn đi vào trong quán, nói với ông chủ: "Cho bát mì."

Tiết Ngung Nhi ngồi ở đối diện hẳn, nói: "Hai bát."

Thấy ánh mắt Lâm Tú kinh ngạc nhìn nàng, Tiết Ngung Nhi hỏi: "Sao thế, lẽ nào mì ở đây, chỉ huynh mới có thể ăn?"

Cũng không phải là chỉ có Lâm Tú có thể ăn, chỉ là hẳn nghĩ đến, Tiết Ngung Nhi có thể đi vào nơi này đã rất không dễ dàng, không quá có khả năng sẽ ăn đồ ăn của quán nhỏ ở bên đường phổ như thế này, đến ngay cả Linh m, cũng không ăn cơm với Lâm Tú ở đây.

Vương Đô nhiều quyền quý như thế, cũng chỉ có Tần Uyển và Lâm Tú là khác người một chút.

Rất nhanh ông chủ quán mì đã bê hai bát mì lên, Lâm Tú chú ý đến, thịt trong bát của Tiết Ngung Nhi nhiều hơn trong bát hẳn một ít, không, không phải một ít, mà là gấp đôi.

Tên ông chủ khốn nạn này, thiệt cho hấn nhiều lần chiếu cố làm ăn của ông ta như thế, thế mà lại có thể không địch lại được gương mặt của Tiết Ngung Nhi, đưa cho hấn là đôi đũa cũ, còn của Tiết Ngung Nhi lại là đôi đũa trúc mới tinh.

Lâm Tú tự ngung kết một đôi đũa bằng, âm thầm ăn mỳ, vốn dĩ Tiết Ngung Nhi có chút do dự, nhưng nhìn thấy Lâm Tú ăn ngon như thế, nàng cũng cầm lấy chiếc đũa, thử mấy miếng ở trên mặt, sau khi đưa vào miệng anh đào nhỏ, mắt đẹp hơi sáng lên, không nhịn được nói: "Mỳ này ngon quá..."

Nói ra thì, nữ hài tử như Tiết Ngung Nhi, thật ra khá thích hợp để sống với nhau, có thể cùng phú quý, cũng có thể cùng hoạn nạn, nàng có thể nâng cao giá, ăn sơn hào hải vị mấy chục lượng bạc, cũng có thể hạ thấp bản thân, cùng với hấn ngồi ở tiểu điểm ven đường, ăn một bát mỳ thịt bò mấy văn tiền, loại nữ tử này, thật sự không dễ tìm.

Chương 274: Lễ vật tặng cho Quý phi nương nương. (2)

Tiết Ngung Nhi thấy Lâm Tú không nói gì, vẻ mặt giống như là đang suy nghĩ, hỏi: "Huynh đang nghĩ cái gì vậy?"

Lâm Tú nói: "Ta đang nghĩ, nữ hài tử như cô, thật ra rất thích hợp sống cùng với nhau."

Quan hệ của hắn và Tiết Ngung Nhi, thật ra rất khó phân rõ ranh giới, nói là bằng hữu, hắn coi Tiết Ngung Nhi là bằng hữu, nhưng rõ ràng Tiết Ngung Nhi không coi hắn là bằng hữu, toàn bộ tâm tư của nàng đều viết ở trên mặt, ngay cả che giấu cũng lười che giấu.

Nói là người yêu hoặc là tình lữ, rõ ràng là cũng không thể coi như thế.

Loại quan hệ này rất kỳ quái, hắn biết Tiết Ngung Nhi thích hắn, cũng biết hai người không thể nào, cũng như thế, trong lòng Tiết Ngung Nhi cũng biết hai người không có khả năng, nhưng nàng vẫn dính lấy hắn.

Loại quan hệ này, khiến cho Lâm Tú có thể mở rộng cửa lòng với nàng, có cái gì nói cái đó, mà không cần có nhiều cổ kị.

Ánh mắt Tiết Ngung Nhi u oán, nói: "Nhưng mà huynh cũng không sống với ta."

Lâm Tú không tiếp lời, bỗng nhiên Tiết Ngung Nhi lại hỏi: "Nếu như có lựa chọn, giữa ta và Triệu Linh Quân, huynh sẽ chọn ai?"

Lâm Tú lắc đầu nói: "Không có lựa chọn."

Tiết Ngung Nhi thở dài một tiếng, chính là bởi vì biết không có lựa chọn, cho nên nàng mới dùng từ “nếu” để tìm kiếm một chút an ủi.

Nàng lắc lắc đầu, xóa sạch bóng dáng của Triệu Linh Quân ở trong lòng, lại hỏi: “Vậy nếu ta và Tần Uyển thì sao, huynh sẽ chọn ai?”

Tiết Ngung Nhi và Tần Uyển, hẳn sẽ chọn ai?

Vấn đề này hỏi rất kỳ quái.

Nếu như thật sự có loại khả năng này, vì sao hẳn còn phải chọn?

Loại nữ nhân như Tần Uyển này, từ trong ra ngoài tản ra một loại mị hoặc, nam nhân bình thường, có ai mà không muốn ôm nàng vào lòng, làm một vài chuyện vui vẻ khoái hoạt?

Về phần Tiết Ngung Nhi, một nữ hài tử trong mắt đều là mình, nếu như có thể ở bên cạnh nàng, Lâm Tú sẽ sủng nàng đến không tìm được phương hướng.

Đáng tiếc, không có lựa chọn như thế.

Đừng nói là hai người, một người hẳn cũng không chọn được.

Cho nên Lâm Tú không trả lời vấn đề này của Tiết Ngung Nhi, mà chuyển tâm ăn mỳ, lúc này, ở một chiếc bàn trong quán mỳ, truyền đến thanh âm của một nữ tử.

“Ngung Nhi cô nương muốn so với Triệu cô nương, là chuyện của chính bản thân người, mời đừng mang theo ta.”

Lúc này đang là thời điểm ăn cơm, quán nhỏ có không ít khách, Lâm Tú và Tiết Ngung

Nhi đều không chú ý tới, ở một chiếc bàn bên trong cùng, có một nữ tử đang ngồi.

Khách của quán mỳ này cũng rất kinh ngạc, hôm nay đây là làm sao vậy, quán mỳ nhỏ ở bên đường này, thế mà lại có thể đồng thời xuất hiện hai vị mỹ nhân cấp bậc này.

Vị bên trong kia, lúc trước cũng đã từng gặp.

Vị cô nương xinh đẹp mới tới này thì là lần đầu tiên gặp.

Tiết Ngung Nhi không ngờ được, ở chỗ này sẽ gặp được Tần Uyển, nàng nhìn Tần Uyển một chút, rồi lại nhìn Lâm Tú, trong đầu đã xuất hiện vô số suy nghĩ.

Là trùng hợp sao?

Hay là đã sớm có dự mưu?

Bất luận là Lâm Tú, hay là Tần Uyển, đều không phải là người sẽ ở loại địa phương như này ăn cơm, cổ tình bọn họ lại cùng xuất hiện ở quán mỳ này, rất khó khiến cho Tiết Ngung Nhi không liên tưởng đến cái gì.

Lẽ nào nói, Lâm Tú đã đi vào con đường của Tần Uyển?

Rất nhanh, Tiết Ngung Nhi đã đánh tan hoài nghi này.

Bởi vì Lâm Tú và Tần Uyển chỉ gật đầu với nhau, xem như là chào hỏi, sau đó không nói thêm câu nào nữa, mà khi nàng và Lâm Tú rời khỏi quán mỳ, Lâm Tú cũng chỉ thanh toán tiền mỳ của hai người bọn họ.

Hai người đi ở trên đường, Tiết Ngung Nhi không nhịn được hỏi: "Vì sao huynh không

thanh toán cả tiền mỳ cho Tần Uyển, tất cả chẳng qua có mấy văn tiền."

Lâm Tú nhìn nàng một cái, nói: "Mấy văn tiền chẳng lẽ không phải là tiền sao, quan hệ của ta và nàng còn chưa tới loại trình độ đó."

Lâm Tú rất thực tế.

Hắn khác với những người hay dính lấy Tiết Ngung Nhi và Tần Uyển.

Những người dính lấy không có kết quả tốt.

Gặp phải nữ tử trời mưa bị ướt, đưa ô của mình cho nàng mượn, thân là một người nam nhân, là phong độ nên có.

Không có lý do gì, lại xum xoe trả tiền cho một nữ nhân không có quan hệ gì, loại chuyện này từ trước đến giờ Lâm Tú chưa từng làm, trừ phi tiếp theo đó nữ nhân này làm một vài chuyện khác với hắn.

Nếu không thì không phải là lãng phí tiền sao...

Ra khỏi quán mỳ, thuận tiện đưa Tiết Ngung Nhi về nhà.

Trên đường, hai người đụng phải Trần Viên Viên.

Nữ nhân nặng ba trăm cân kia đã từng muốn dùng một ngàn lượng bạc để cho Lâm Tú bán đứng tôn nghiêm, đang dùng cánh tay trắng kiện kéo một nam nhân lại vừa mới đổi.

Bởi vì nhận đơn hàng đó của nàng khiến cho Lâm Tú đối với ngành nghề mật trình sinh ra bóng ma ám ảnh tâm lý không nhỏ.

Chương 275: Lễ vật tặng cho Quý phi nương nương. (3)

Sau khi cùng với Lý Bách Chương khai trương tửu quán, hắn lập tức suốt đêm bảo Thái Y rút chiêu bài mật trình.

Trần Viên Viên nhìn thấy Lâm Tú, đương nhiên cũng nhìn thấy Tiết Ngung Nhi ở bên người hắn.

Nàng biết Tiết Ngung Nhi, đích nữ phủ Tiết Quốc Công, từ nhỏ đã rất có danh tiếng, quốc sắc thiên hương, là một trong những mỹ nhân đứng đầu Vương Đô, luận dáng vẻ, gia tộc, hay là tài lực, đều không phải thứ nàng có thể so sánh được.

Khó trách lúc trước hắn cự tuyệt nàng, thì ra là thật sự tìm được loại cực phẩm này.

Ài... thế giới này thật là không công bằng, ông trời cho nàng ta gia thế hiển hách, bộ dáng và dáng người gần như hoàn mỹ, còn cho nàng nam nhân hoàn hảo như thế.

Nam tử bị Trần Viên Viên kéo, quần áo rất hoa lệ, nhưng không có tinh thần gì.

Hắn nhìn Lâm Tú và Tiết Ngung Nhi từ trước mặt hắn đi qua, trong đôi mắt vô thần, một giọt nước mắt âm thầm rơi xuống.

Nhìn thấy Trần Viên Viên, Tiết Ngung Nhi nghĩ tới Tổng Ngọc Trí, tiện đà nhớ tới, nếu không có Quý phi nương nương, buổi tối ngày hôm đó, rất có thể người bị đuổi ra khỏi thọ yến của Thái Hoàng Thái Hậu sẽ là nàng.

Nàng quay đầu nhìn về phía Lâm Tú, hỏi:
"Huynh rất thân quen với Quý phi nương nương sao, vì sao huynh có thể tùy tiện đi

vào hậu cung, lần trước nếu không phải là huynh, hẳn là Quý phi nương nương sẽ không giúp ta..."

Lâm Tú nói: "Lúc trước ta ở hoàng cung chế băng, quen biết Quý phi nương nương, sau đó lại trùng hợp trị khỏi bệnh cho linh sủng của nàng, bệ hạ đặc biệt cho phép ta đi vào hậu cung để chăm sóc cho linh sủng của nương nương."

Nói là chăm sóc linh sủng, thật ra bây giờ nhóc con kia rất vui vẻ, một ngày ba bữa đều dựa theo thứ mình yêu thích, người cần Lâm Tú quan tâm hơn, là Quý phi nương nương.

Tiết Ngung Nhi nói: "Hình như nương nương rất thích huynh, chỉ bởi vì nhìn thấy đôi khuyên tai huynh tặng cho ta mà đã ra mặt giúp ta giải vây, thậm chí không tiếc lửa gạt Thái Hoàng Thái Hậu..."

Hẳn là Quý phi nương nương rất thích hẳn, không thích hẳn mới là lạ.

Mấy ngày nay, Lâm Tú đã đổi biện pháp dỗ nàng vui vẻ, số lần đương kim bệ hạ đến cung Trường Xuân còn không nhiều bằng hẳn, nếu như hẳn để một nửa tâm tư của Quý phi nương nương lên người Tiết Ngung Nhi, vậy thì đã sớm chiếm được năng lực phi hành của nàng rồi, nếu như đều thêm một ít, vậy thì bây giờ đích nữ phủ Tiết Quốc Công hẳn là đang yên tâm dưỡng thai...

Vẫn may người nàng gặp được là Lâm Tú, nếu không dựa vào trình độ ngây thơ của nàng, bị người ta bán còn thay người ta đi đếm tiền.

Nói ra thì, tuy Quý phi nương nương lớn hơn Tiết Ngung Nhi mấy chục tuổi, thật ra trong lòng không khác gì một thiếu nữ, điểm này, từ rất sớm lúc trước Lâm Tú đã nhìn ra.

Trong một hậu tứ phi, Hoàng Hậu nương nương đoan trang ôn trọng, Hiền Phi tâm tư thâm trầm, con người Thục Phi khoan hậu, duy chỉ có Quý phi nương nương, ở trong hậu cung có danh xưng cộc mẹ, không người nào không biết, không người nào không hiểu, có thể nói là làm việc khoa trương nhất, cũng không kiêng nể một cái gì.

Điều này đã nói ra nàng không có bao nhiêu tâm cơ, loại địa phương thị phi như hậu cung, so đấu chính là ẩn nhẫn, kinh nghiệm lịch sử phong phú cho thấy, đấu tranh hậu cung, người cười cuối cùng đều là người ngủ đông ẩn nhẫn.

Đương nhiên, Quý phi nương nương không hề tồn tại vấn đề này, nàng không có con nối dòng, tranh đấu hậu cung cũng không tới phiên nàng, đây chính là nguyên nhân quan trọng của việc từ trước đến nay, nàng có thể độc lập ở bên ngoài tranh đấu hậu cung, chưa bao giờ liên lụy đến mình.

Ngày hôm sau, sau khi song tu với công chúa Minh Hà, Lâm Tú thuận tiện cùng với nàng về hậu cung.

Đi ở trên con đường trong cung dài dằng dặc, bỗng nhiên công chúa Minh Hà ngửi ngửi mũi, sau đó dùng ánh mắt khinh rẻ nhìn Lâm Tú, nói: "Người một đại nam nhân, thế mà còn đeo túi thơm..."

Vừa rồi khi cùng nhau tu hành, công chúa Minh Hà đã ngửi thấy một mùi hương nhẹ

nhẹ.

Vốn dĩ nàng tưởng rằng là mùi túi thơm của Triệu Linh m, loại mùi hương này khác hoàn toàn với toàn bộ túi thơm nàng đã từng ngửi, túi thơm khác, đều là bỏ thêm hương liệu, mùi thơm tương đối nồng đậm, còn có chút đắng, nhưng mùi thơm này, tươi mát dễ chịu, là một mùi thơm ngọt ngào nàng chưa bao giờ ngửi thấy.

Công chúa Minh Hà cũng đã nghĩ hỏi Triệu Linh m túi thơm mua ở đâu, nhưng nàng và Triệu Linh m từ nhỏ đã là đối thủ, loại lời nói này thật sự không nói được ra khỏi miệng.

Mãi đến lúc này, khi cùng về hậu cung với Lâm Tú, nàng mới phát hiện, loại mùi này, thế mà lại có thể truyền ra từ trên người Lâm Tú.

Túi thơm là thứ chỉ có nữ tử mới đeo, một đại nam nhân thế mà lại đeo túi thơm tùy thân, thực sự khiến người ta khinh thường.

Sau khi khinh thường Lâm Tú một lát, công chúa Minh Hà vẫn là không nhịn được hỏi: "Túi thơm của ngươi mua ở đâu vậy?"

Nàng thật sự rất thích mùi thơm thanh nhã dễ chịu này.

Chương 276: Lễ vật tặng cho Quý phi nương nương. (4)

Vôn dĩ Lâm Tú không muốn để ý đến công chúa Minh Hà, nhưng vì sợ bị nàng coi là biến thái, hắn vẫn là lấy từ trong tay áo ra một vật, nói: "Đây không phải là túi thơm."

Ở trong tay hắn, xuất hiện một cái chai chỉ nhỏ bằng nửa bàn tay, cái bình này trong suốt, giống như là làm từ thủy tinh, trong bình chứa chất lỏng màu hổ phách, theo tay hắn lấy chiếc bình ra, loại mùi thơm đó càng thêm rõ ràng.

Công chúa Minh Hà kinh ngạc nói: "Đây là cái gì?"

Lâm Tú nghĩ nghĩ, nói: "Có thể gọi là nước hoa đi, có tác dụng giống như túi thơm, nhỏ một giọt nhỏ chất lỏng ở trong chiếc bình này ra trên khăn tay, mang theo bên người, có thể giữ mùi hương lâu dài."

Hai mắt công chúa Minh Hà sáng ngời, chỉ cần nhỏ một giọt ra khăn tay, có thể giữ loại mùi hương này, thứ này so với túi thơm thuận tiện hơn nhiều, càng quan trọng hơn là mùi hương cũng rất dễ ngủi, nàng gấp gấp nói: "Thứ này người mua ở đâu?"

Lâm Tú lắc lắc đầu nói: "Vật này không mua được ở bên ngoài."

Hắn cũng là mấy ngày trước đột phá ra một ý tưởng, nếu như cất rượu đã có rồi, sao lại không thuận tiện làm ra nước hoa.

Hắn không hề nghĩ dựa vào lợi nhuận của nước hoa, bởi vì lợi nhuận của tửu quán đã rất lớn rồi, đủ để cho hắn tích lũy được

tài phú lớn, trọng điểm của Lâm Tú là tu hành, mà không phải là kinh doanh.

Hắn chỉ là cảm thấy, túi thơm của thế giới này không dễ ngủ lắm, hơn nữa còn là mang theo bên người, rất không thuận tiện, hay là điều chế ra một lọ nước hoa, tặng cho Quý phi nương nương.

Lần trước nàng giúp đỡ Tiết Ngung Nhi, Lâm Tú còn chưa cảm tạ nàng thật tốt.

Công chúa Minh Hà dứt khoát nói: "VẬY CÁI NÀY BAO NHIÊU TIỀN, TA MUA."

Lâm Tú mỉm cười nói: "Xin lỗi, công chúa điện hạ, vật này không bán."

Đã trải qua mấy lần thất bại, hắn cũng chỉ điều phối được hai bình, một bình giữ lại cho mẫu thân, một bình khác là tặng Quý phi nương nương, ngay cả Linh m và Tiết Ngung Nhi đều không có, huống chi là công chúa Minh Hà.

Nàng vừa không phải là em vợ hắn, cũng không phải là nữ tử thích hắn, lại càng không giống Quý phi nương nương, khắp nơi bảo vệ hắn, dựa vào cái gì thứ tốt như này lại đưa cho nàng?

Công chúa Minh Hà nhìn Lâm Tú, buồn bực nói: "Người một đại nam nhân, cần thứ này để làm gì?"

Lâm Tú cất lọ nước hoa đi, nhún vai, nói: "Ta cũng không phải là dùng cho mình, đây là ta tặng cho Quý phi nương nương, hơn nữa vật này chỉ có một lọ, nên chỉ có thể nói xin lỗi với công chúa điện hạ rồi."

Công chúa Minh Hà không vui trở lại công Thụy Đông.

Nàng cũng không muốn lấy không thứ gì đó của hần, thế mà hần lại một chút đường thương lượng cũng không có.

Phải một câu Quý phi nương nương, trái một câu Quý phi nương nương, Quý phi nương nương cũng không phải nương của hần, càng không phải là nương tử của hần, vì sao tên này lại quan tâm Quý phi nương nương như thế, ngày nào nàng cũng ở trên cây nghe lén, đương nhiên biết Lâm Tú đối với Quý phi nương nương là thật sự tốt, vẫn luôn đi cung Trường Xuân dỗ nàng vui vẻ, lúc trước trên mặt cợt mệ rất ít khi cười, bây giờ càng ngày càng thích nở nụ cười rồi.

Ngày thường nàng không cười thì còn tốt, khi cười lên, những từ ngữ như xinh đẹp như hoa đào, xinh đẹp tinh thần cũng không miêu tả được, phi tử ở hậu cung này, lập tức đều trở thành người bình thường.

Nghĩ đến đây, trên mặt công chúa Minh Hà lại toát ra vẻ chờ mong.

Thái Hoàng Thái Hậu đã từng nói, nàng và Quý phi nương nương khi còn nhỏ, có bảy tám phần giống nhau, đợi qua mười sáu năm nữa, có phải là nàng cũng xinh đẹp giống như Quý phi nương nương không?

Bỗng nhiên nàng có chút chờ mong trường thành.

Mà lúc này, cung Trường Xuân.

Quý phi nương nương để sát bình thủy tinh vào mũi, nhẹ nhàng ngửi, đôi mắt đẹp sáng lên, nói: "Mùi thơm quá, so với túi thơm còn dễ ngửi hơn, mau nói cho bản cung, đây là thứ gì vậy?"

Lâm Tú đi lên phía trước, cười nói: "Hồi Quý phi nương nương, đây là nước hoa, dùng tinh dầu và hoa chế tác thành, có thể thay thế túi thơm, chỉ cần nhỏ một giọt nhỏ vào trên khăn tay, cầm theo bên người là được."

Nàng vẫn luôn thích những thứ có mùi thơm, Quý phi nói: "Cái... nước hoa này, có còn không, bản cung muốn tặng một lọ cho Thái Hoàng Thái Hậu."

Lâm Tú lắc lắc đầu, nói: "Hồi nương nương, vật này rất khó điều phối, hơn nửa tháng nay, ta cũng chỉ điều phối được hai lọ, một lọ để lại cho mẫu thân, một lọ khác tặng cho nương nương, nếu như nương nương muốn tặng cho Thái Hoàng Thái Hậu, ta trở về điều phối tiếp là được."

Quý phi nương nương kinh ngạc nói: "Chế tác nước hoa này phiền phức như thế sao, vậy thì bỏ đi, tuổi Thái Hoàng Thái Hậu đã lớn rồi, cần những thứ này cũng không có tác dụng gì, ngươi vẫn là nên chăm chỉ tu hành, đừng phí tâm tư ở trên những chuyện này..."

Tuy lời nói như thế, nhưng trong lòng nàng vẫn rất vui.

Chương 277: Bắt hung thủ (1)

Mười năm ở trong thâm cung vẫn luôn cô tịch nhàm chán như nhau, mãi đến khi Lâm Tú xuất hiện, trong sinh mệnh nàng mới có vui vẻ, mười mấy năm qua, thân nhân bằng hữu, chỉ sợ đã sớm quên nàng, nhưng bây giờ ở ngoài thâm cung, vẫn luôn có một người, lúc nào cũng nhớ đến nàng..

Lâm Tú đang ôm Bạch Linh, giúp nó gãi ngứa, trong miệng nhóc con này nức nở nói: "Bản công chúa cũng muốn thứ thơm thơm đó..."

Lâm Tú vỗ lên mông nó một cái, truyền âm nói: "Người cần cái gì, cọ cọ nhiều một chút lên người Quý phi nương nương, người cũng đã thơm rồi, người nên biết đủ đi, người khác muốn cọ cũng không cọ được..."

Rời khỏi cung Trường Xuân, Lâm Tú bèn đến Võ Đạo Viện.

Bây giờ thời gian mỗi ngày của hắn đều được xếp kín hết.

Buổi sáng tu hành cùng Linh m trên giường huyền băng, sau đó song tu với công chúa Minh Hà, buổi trưa ăn cơm xong, ngày lễ sẽ đến Lê Hoa Uyển nghe Thái Y xướng khúc, ngày chẵn đến hậu cung thăm Quý phi nương nương, buổi chiều tu hành võ đạo.

Buổi tối sau khi về nhà, hai vị mật trình phụ trách bảo vệ an toàn cho hắn cũng sẽ rời đi.

Đợi đến khi sắc trời hoàn toàn mờ tối, trên dưới Lâm phủ đều nghỉ ngơi, Lâm Tú sẽ nhân bóng đêm dùng năng lực bay lượn ra

khỏi nhà, mà phòng của hắn đã tắt đèn từ sớm, sẽ không bị người khác nghi ngờ.

Tục ngữ nói chim ngốc phải bay trước, tuy Lâm Tú không được coi là chim ngốc, nhưng quả thật hắn đã lạc hậu hơn những người cùng tuổi từ nhỏ đã bắt đầu tu hành quá nhiều, muốn đuổi kịp bọn hắn nhất định phải bỏ ra nhiều nỗ lực hơn nữa.

Bây giờ trong số bốn loại năng lực cấp Thiên cấp Địa hãn sở hữu, tu hành sức mạnh sấm sét là đơn giản nhất, chỉ cần chờ đợi thời cơ là được.

Lực lượng có thể rèn luyện thông qua hai khối vãn thạch, đóng băng tu hành cùng Linh m, chỉ duy nhất năng lực không hóa lấy được từ chỗ công chúa Minh Hà, Lâm Tú ở nhà không có cách nào để tu hành, chỉ đành mỗi tối xuất thành tìm một nơi không người, tu hành đến nát thắt rồi mới trở về.

Tu hành như vậy tuy rất mệt nhưng cũng đáng giá.

Trong cơ thể hắn, bất kể là nguyên lực hay chân khí, đều tăng trưởng bằng tốc độ cực nhanh.

Hôm sau, khi Lâm Tú ở tiểu viện của mình trong Võ Đạo Viện luyện thương như bình thường, Bạch giáo tập từ bên ngoài đi vào, sau khi nhìn hắn một lúc, gật đầu nói: "Không tệ, mấy ngày nay ngươi tiến bộ rất lớn."

Lâm Tú ôm quyền nói: "Đều là giáo tập dạy tốt."

Đối với giáo tập của Võ Đạo Viện, hắn thật sự cảm kích từ tận đáy lòng.

Võ đạo không phải con đường có thể tự mình nghiên cứu, chính vì có sự chỉ dẫn của những người mở đường này, Lâm Tú mới có tiến bộ của hôm nay.

Bình thường Bạch giáo tập rất ít khi cười nói, lúc này trên gương mặt cũng không khỏi lộ ra ý cười, lên tiếng: "Là tác dụng do người tự mình cố gắng, ta nhìn ra được, người ở bên ngoài Võ Đạo Viện cũng khổ công không ít."

Điều đó cũng là thật, Lâm Tú sở hữu năng lực chữa trị, cơ thể không biết mệt mỏi, sở hữu thời gian tu hành gấp mấy lần học sinh bình thường, tự nhiên cũng sẽ tiến bộ nhanh hơn.

Bạch giáo tập lại dạy cho hắn vài chiêu thức thương pháp, sau đó nói: "Giờ Tỵ ngày mai đến giáo trường, mấy vị giáo tập sẽ đưa các người xuất thành thực huấn, nhớ kỹ không được đến muộn."

Lâm Tú gật đầu nói: "Ta đã biết."

Giờ Tỵ đại khái là khoảng chín giờ sáng, ngày mai hẳn Lâm Tú không có thời gian song tu với công chúa Minh Hà, hôm nay phải báo cho nàng ta biết trước một tiếng, cũng phải thông báo cho Linh m.

Buổi tối về nhà, Lâm Tú ngồi trước bàn, con vệt đuôi ngắn kia từ bên ngoài bay vào.

Mấy ngày nay, Lâm Tú cũng không dừng việc giám thị thái tử.

Có lẽ là vì hai lần ám sát khi trước thất bại, nhất thời thái tử không tìm được thích khách lợi hại hơn, vẫn luôn không sắp xếp hành động mới để đối phó Lâm Tú.

Nhưng hiển nhiên hẳn ta cũng sẽ không từ bỏ, thích khách lần sau phải đi rất có khả năng sẽ là cấp Địa.

Dù Lâm Tú còn rất nhiều át chủ bài đang che giấu, nhưng đối mặt với cường giả cấp Địa hẳn vẫn không có nửa phần khả năng chiến thắng, chênh lệch với giáo tập cấp Địa ở Võ Đạo Viện, Lâm Tú có thể nhìn thấy rõ ràng.

Trong tình huống này, mỗi lần hẳn quang minh chính đại xuất thành đều sẽ có nguy hiểm.

Nhưng ngày mai xuất thành, bên cạnh hẳn có giáo tập, còn có hai mật trình bảo vệ, cho dù thái tử thật sự phải thích khách cấp Địa cũng sẽ có đi không về.

Hơn nữa dưới sự giám sát nghiêm mật của con vẹt này, Lâm Tú biết hôm nay thái tử không phải tu hành thì cũng xử lý công vụ, giữa chừng còn lâm hạnh hai cung nữ, không hề gặp gỡ những người khác.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tú đúng hạn đến Võ Đạo Viện, ở giáo trường đã có mấy bóng người đang chờ đợi.

Những người này Lâm Tú không hề xa lạ, không có ngoại lệ bọn hẳn đều là bạn cùng trường của hẳn ở Thiên Tự Viện.

Chương 278: Bắt hung thủ (2)

Trước mười tám tuổi, tu vi võ đạo bước vào thượng cảnh cấp Huyền là yêu cầu thấp nhất để gia nhập Thiên Tự Viện, cho nên những người này bất kể nam nữ, thực lực đều là thượng cảnh cấp Huyền, đương nhiên trừ Lâm Tú ra.

Tuy tu vi võ đạo của Lâm Tú rất thấp, nhưng những thiên tài của Thiên Tự Viện này không một ai dám coi thường hắn.

Bởi vì hắn rất nhanh.

Bất kì một ai trong số bọn họ sở hữu tốc độ của Lâm Tú cũng có thể quét ngang tất cả mọi người trừ bọn hắn ra ở Thiên Tự Viện, cho nên dù chân khí của Lâm Tú rất mỏng manh yếu ớt, bọn hắn vẫn tôn trọng hắn là cường giả như cũ.

Sau khi Lâm Tú vào giáo trường, mọi người chủ động ôm quyền chào hỏi.

Lâm Tú cũng lần lượt đáp lễ, thuận tiện nhớ kỹ tên của những người này, mỗi một vị học sinh ở Võ Đạo Viện đều là ngàn dặm tuyển chọn, vạn dặm tuyển chọn, bọn hắn có thể trở hết tài năng trong số cả trăm thiên tài để chiếm một vị trí ở Thiên Tự Viện, mỗi một người tất có chỗ hơn người.

Lần luyện tập thực chiến lần này, chỉ có mười một học sinh Thiên Tự Viện.

Vì thế học viện chuẩn bị mười lăm giáo tập cấp Địa.

Mỗi một giáo tập phụ trách một học sinh, đây là tài nguyên độc nhất vô nhị của Thiên Tự Viện, huấn luyện ở bên ngoài sẽ

có nguy hiểm nhất định, học viện sẽ đảm bảo an toàn cho mỗi một thiên tài.

Địa điểm thực huấn lần này được chọn ở Vân Sơn.

Sau khi xuất thành, giáo tập mới nói cho bọn hắc biết nhiệm vụ hôm nay.

Mấy ngày trước ở khu vực Vân Sơn xuất hiện một nhóm đạo tặc cùng hung cực ác, bọn hắc cướp sạch một nhánh thương đội đi ngang dưới chân núi Vân Sơn, giết hại vô số tùy tùng hộ vệ và thương nhân của thương đội kia, sau đó trốn vào Vân Sơn, không biết tung tích.

Vân Sơn nối liền với sơn mạch Bạch Vân, muốn phái binh lính bao vây tiêu diệt mấy tên đạo tặc với quy mô lớn là chuyện không thực tế, Võ Đạo Viện vì muốn rèn luyện năng lực thực chiến của nhóm người Thiên Tự Viện, đã giao nhiệm vụ này cho bọn hắc.

Nhiệm vụ của nhóm Lâm Tú chính là tìm ra đám đạo tặc này, đồng thời tiêu diệt bọn hắc.

Mấy tên kia nhất định trốn ở nơi nào đó trong Vân Sơn, bọn hắc không dám vào sâu trong sơn mạch Bạch Vân, dị thú ở nơi đó còn khủng khiếp hơn truy binh của triều đình rất nhiều.

Nhưng dù vậy nhiệm vụ này cũng không đơn giản, không chỉ khảo nghiệm năng lực thực chiến của bọn hắc, chỉ riêng việc tìm được đám người kia trong đại sơn mệnh mông này cũng là một chuyện không hề dễ dàng.

Võ Đạo Viện cũng không hi vọng học sinh mà bọn hắc bồi dưỡng ra là mỗ phu chỉ biết

đánh nhau, học sinh của học viện thường sẽ tham dự vào những nhiệm vụ chân thật này.

Đương nhiên nhiệm vụ này sẽ có nguy hiểm nhất định, cũng không phải làm uổng công.

Tìm được đồng thời diệt trừ đám đạo tặc này, học viện sẽ có phần thưởng không nhỏ.

Phần thưởng lần này là binh khí do vẫn thiết tạo ra.

Vẫn thiết thông thường được bao bọc trong trung tâm vẫn thạch cỡ lớn, đây là một loại vật chất không tồn tại ở đại lục, chỉ thiên ngoại mới sở hữu, mật độ và độ cứng của nó vượt xa sắt thép bình thường.

Chỉ khi vẫn thạch rơi xuống mới sinh ra số lượng vẫn thiết cực ít.

Binh khí chế tạo bởi vẫn thiết là cực phẩm trong số các loại binh khí, trừ sự sắc bén và độ cứng vượt xa binh khí bình thường ra, còn dễ dàng rót chân khí vào, là binh khí lý tưởng nhất của võ giả.

Nếu có thể lấy được một thanh trường thương vẫn thiết, vậy cái thanh hắc đang vác theo sau lưng có thể ném đi được rồi.

Lúc này Bạch giáo tập nhìn Lâm Tú nói: "Nơi này không phải học viện, bất kỳ lúc nào người cũng phải bảo trì cảnh giác, tuy ta sẽ bảo vệ an toàn cho người nhưng cũng không thể tránh khỏi những việc xảy ra bất ngờ, trong mười mấy năm qua, có hai học sinh đã mất mạng trong nhiệm vụ như thế này."

Lâm Tú nghiêm túc gật đầu nói: "Ta biết rồi."

Căn cứ vào tình báo đáng tin cậy, đám đạo tặc này có khoảng mười người, hai người trong đó thực lực thượng cảnh cấp Huyền, những người còn lại đều là hạ cảnh cấp Huyền hoặc cấp Hoàng, không phát hiện người nào có năng lực dị thuật.

Loại đạo tặc có thực lực này, bất kì người nào của Thiên Tự Viện cũng có thể đối phó được.

Sau khi vào Vân Sơn, mười một người tự mình tách ra.

Bạch giáo tập đi cách Lâm Tú mười trượng phía sau, hắn ta chỉ phụ trách bảo vệ an toàn cho Lâm Tú, không cho hắn bất kì sự trợ giúp nào, lão ăn mày và người bán hàng rong cũng đi theo bên cạnh Bạch giáo tập, nhiệm vụ của bọn hắn là bảo vệ Lâm Tú, cho dù bên cạnh Lâm Tú có giáo tập của Võ Đạo Viện, bọn hắn cũng sẽ không để Lâm Tú thoát khỏi tầm mắt mình.

Tìm người trong núi không phải chuyện dễ dàng.

Dù thị lực của Lâm Tú kinh người cũng giỏi quan sát dấu vết rất nhỏ, nhưng Vân Sơn quá lớn, cây cối um tùm, cho dù hắn bay lên trời, cũng chỉ nhìn thấy những tán cây mọc thành lùm mà thôi.

Hắn phải tìm trợ giúp cho mình.

Chương 279: Bắt hung thủ (3)

“Cạch cạch cạch...”

Trên một thân cây phía trước Lâm Tú, một con chim gõ kiến đang mổ cây, đột nhiên dừng động tác lại, tung cánh bay lên trời cao.

Không lâu sau lại lục tục có mười mấy con chim khác từ trong rừng cây bay lên, vào sâu trong Vân Sơn từ những phương hướng khác nhau.

Cùng lúc đó những học sinh khác của Thiên Tự Viện cũng có người phát hiện một vài manh mối.

Chu Hoàng đứng ở bên cạnh đồng lửa lớn đã dập tắt, quan sát rất lâu, chọn một phương hướng, tiếp tục đi về trước.

Trịnh Nghị vận chuyển chân khí đến hai chân, nhảy tới nhảy lui trên thân cây, cuối cùng phát hiện mấy dấu chân ở một con đường nhỏ nào đó, dấu chân này cực sâu, vừa nhìn đã biết là khiêng đồ nặng trên người...

Lâm Tú bước đi trong rừng không mục đích, bên tai thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng chim hót, mỗi lúc này hắn sẽ thay đổi phương hướng, đương nhiên theo Bạch giáo tập thấy, đường đi của hắn không hề có quy luật gì.

Đi tiếp khoảng một khắc, Lâm Tú dừng chân.

Nơi này vốn là núi sâu không bóng người, ngay cả thợ săn cũng sẽ không vào sâu đến đây, nhưng nơi này mọc lên một vài bụi cây thấp bé, lại có dấu vết bị người ta dùng

đao kiếm chém đứt rất rõ ràng, hiển nhiên là để mở đường.

Mà dưới lùm cây cũng có một hàng dấu chân hỗn loạn.

Từ dấu chân phán đoán, tổng cộng có khoảng tám người đã đi qua đây.

Lâm Tú nhìn chỗ cây gãy, dấu vết vẫn còn mới, nói cách khác, mấy người kia vẫn chưa đi xa.

Hắn đi dọc theo vết tích lưu lại ở bụi cây, tiếp tục tiến về trước.

Rất nhanh Bạch giáo tập đi đến vị trí của hắn, nhìn vết tích lưu lại xung quanh, trong lòng ngạc nhiên đến cực điểm.

Vậy mà thật sự để hắn gặp được...

Đây là vận may gì thế này?

Vân Sơn.

Một nơi bằng phẳng ở vách đá nào đó trên sườn núi.

Tám bóng người ngồi vây quanh bên cạnh đồng lửa, ở sau lưng cách đó không xa là mấy cái rương lớn chất đồng.

Một người lấy đũa hươu đã nướng xong ra khỏi đồng lửa, sau khi cắn một miếng bèn hung hăng phun xuống đất, cắn răng nói: "Không có muối và gia vị, chẳng có chút mùi vị gì cả, sắp nhạt thành chim rồi, lúc nào mới có thể ra ngoài đây!"

Một người trung niên thân hình cường tráng ngồi đối diện cắn một miếng thịt hươu, nhai vài cái đã nuốt xuống nói: "Nhịn thêm chút đi, làm xong vụ này, nửa đời sau muốn cái gì có cái đó."

Lần này bọn hăn nhận được tin tức từ sớm, thương đội này tuy nhỏ nhưng giá trị hàng hóa rất cao.

Với giá trị của lô hàng này, vốn dĩ phải tìm tiêu sư lợi hại để hộ tống, nhưng thương nhân của thương đội này vì muốn tiết kiệm tiền thuê tiêu sư, chỉ mang theo một đội hộ vệ bình thường, nguy trang thành thương nhân bình thường không có hàng hóa gì quý trọng, cho nên bọn hăn rất dễ dàng đắc thủ.

Nhưng mà đắc thủ dễ dàng, nếu muốn tránh khỏi truy quét của quan phủ, vận chuyển đồ đạc ra ngoài là nan đề lớn nhất.

Cũng may Vân Sơn đủ lớn, lại liên thông với sơn mạch Bạch Vân, muốn tìm mấy người ở đây, không khác gì mò kim đáy biển.

Không chỉ như thế, bọn hăn còn cố ý để lại dấu vết sai lệch, nếu có người lần theo dấu vết tìm kiếm chỉ sẽ cách bọn hăn càng lúc càng xa, đợi đến khi qua một tháng hai tháng, chuyện này dần dần bình ổn, bọn hăn sẽ có thể rời khỏi đây, hưởng thụ vinh hoa phú quý nửa đời còn lại.

Giá trị của lô hàng này đủ để bọn hăn tiêu xài nửa đời sau.

Mấy người vây quanh đồng lửa vừa nướng thịt vừa mặc sức tưởng tượng tương lai.

"Chờ đi ra ngoài, ta nhất định sẽ ngày ngày ăn uống ở tửu lâu, mẹ nó ăn suốt một tháng!"

"Lão tử muốn ngày ngày đến thanh lâu, ở trong núi quá lâu rồi, vừa nãy nhìn thấy một con heo rừng cũng cảm thấy mắt xinh mày đẹp."

"Nhìn chút tiền đồ của các người kia, ta thì sẽ mua một tòa nhà lớn, mua vài cô vợ xinh đẹp, lại mua thêm mấy nha hoàn, ta cũng muốn nếm thử mùi vị hàng ngày được người ta hầu hạ..."

...

"Vây sợ là các người không có cơ hội đó rồi."

Chính vào lúc nhóm người này tán gẫu khí thế ngất trời, bỗng nhiên có một giọng nói không thích hợp truyền đến.

"Ai!"

"Kẻ nào!"

Mọi người lần lượt xoay người về một hướng nào đó, một bóng dáng trẻ tuổi bước ra sau thân cây lớn, thoạt nhìn hẳn chưa đến hai mươi tuổi, sau lưng vác theo thanh trường thương, lúc này đang bình tĩnh nhìn bọn hắn.

Nhóm người thấy vậy đều sửng sốt.

Đây là bị người ta tìm được rồi?

Chỉ là triều đình cũng không khỏi quá xem thường bọn hắn, chỉ phải một tên tiểu tử nhãi ranh như vậy?

Một gã hán tử cười lớn đứng lên nói: "Lão tử đang cảm thấy ngồi dưới đất mông lạnh muốn chết, vừa khéo chặt đầu tên này xuống làm ghế ngồi!"

Gã đứng lên, nhắc hai thanh đại đao bên cạnh chạm vào nhau, phát ra tiếng vang kim loại giao nhau, sau đó nhanh chóng đi về phía Lâm Tú.

Vừa đi vừa nói cười châm chọc: "Tiểu tử, tuy không biết ngươi làm thế nào tìm được đến đây, nhưng chỉ có thể coi là ngươi xui xẻo, nơi này phong cảnh đẹp như vậy, ta cũng muốn sau khi chết được chôn ở đây, chôn ngươi cũng dư sức... ơ."

Chương 280: Không ngờ phải không! (1)

Còn chưa nói xong, gã đã che yết hầu, trợn to hai mắt nhìn Lâm Tú, trong đôi mắt tràn ngập vẻ khiếp sợ.

Máu tươi không ngừng chảy ra ngoài từ kẽ tay gã, mà trong mắt gã, sự sống cũng rất nhanh tan biến, thi thể nặng nề ngã xuống đất, nhắc lên một lớp bụi đất.

Lâm Tú cầm thương bằng một tay, nhìn thi thể người kia ngã xuống, chậm rãi nói: "Như người mong muốn."

Những người này tàn sát một thương đội, trước đây trên tay nhất định cũng dính không ít máu tươi, vốn là kẻ đáng chết, Lâm Tú dứt khoát quyết đoán ra tay, không chút lưu tình.

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, từ lúc đại hán đứng dậy đi về phía Lâm Tú, đến lúc thi thể ngã xuống đất, cũng chỉ mất vài tiếng hô hấp.

Đám đạo tặc cạnh đồng lửa, thậm chí còn chưa thể phản ứng lại ngay lập tức.

Trong thoáng chốc, tiếng mắng chửi giận dữ mới lục tục truyền đến.

"Người dám!"

"Lục đệ!"

"Nhãi ranh, nạp mạng đi!"

Một hán tử mặt mày dữ tợn trong đó nhảy dựng lên, tay cầm một thanh đại đao chém vào đầu Lâm Tú.

Keng!

Cùng lúc đó Lâm Tú cũng xuất thương, binh khí chạm nhau phát ra tiếng vang chói tai, người kia lùi lại ba bước, Lâm Tú lại lùi năm bước.

Bàn tay cầm thương của hắn hơi tê dại, tuy người này chỉ là thượng cảnh cấp Huyền nhưng chân khí lại hùng hậu hơn hắn, hơn nữa còn rót chân khí vào binh khí, không dùng dị thuật chỉ dựa vào sức mạnh của cơ thể, Lâm Tú không thể nào cứng rắn đánh lại gã.

Sau một kích, đao thứ hai đã chém xuống, bóng dáng Lâm Tú như quỷ mị, khiến một đao của gã chém vào hư không.

Trong khoảng thời gian này hắn thường luyện thương pháp, võ kỹ đơn thuần còn có thể đấu đá qua lại với người này nhưng lại không thể khiến gã tổn thương, thời gian lâu dài ngược lại cánh tay của mình sẽ bị chấn động đến tê dại.

Nếu sau lưng không có giáo tập và hai mặt trính, Lâm Tú giết người này dễ như giết gà, nhưng trước mắt nhiều người đại đa số năng lực của hắn không thể bại lộ được, chỉ có thể dùng kỹ xảo mà Linh m truyền thụ cho hắn.

Hán tử kia vẻ mặt tràn ngập dữ tợn, đang định vung đại đao chém chết tên đáng ghét đã giết huynh đệ mình thành hai nửa, nhưng đột nhiên lại cảm thấy hai chân lạnh ngắt.

Không biết từ khi nào dưới đất đột nhiên đóng băng, đông cứng hai chân của gã.

Tuy gã chỉ cần hơi vận chuyển chân khí đã có thể thoát khỏi lớp băng dưới chân,

nhưng người trẻ tuổi đối diện lại không cho gã thời gian.

Chớp mắt khi hán tử dữ tợn bị đông cứng, Lâm Tú đã đâm ra một thương.

Một thương này hần đã luyện tập mấy vạn lần.

Phập.

Trường thương xuyên qua ngực người này, trái tim gã bị xỏ xuyên, tuy gã đã vận chuyển chân khí đến trước ngực nhưng vẫn không thể đỡ được một thương kia, đây là một kích mạnh nhất của Lâm Tú, trước mắt thứ hần có thể dùng để ra tay cũng chỉ có một thương này.

Sạch sẽ lưu loát thu thương, lại một thi thể ngã xuống.

Sau gốc cây, gương mặt Bạch giáo tập lộ vẻ vui mừng, một thương này của Lâm Tú, hần ta rất vừa lòng, cũng đủ để nói rõ ngoài những buổi luyện tập bình thường, hần cũng đã khổ công không ít.

Nhưng mà ngay sau đó, tươi cười trên gương mặt hần ta đã biến mất, sắc mặt khế biến, lạnh lùng nói: "Lâm Tú cẩn thận!"

Cùng lúc đó, cả người hần cũng hóa thành tàn ảnh, từ sau gốc cây xông ra ngoài.

Thực ra không cần Bạch giáo tập nhắc nhở, Lâm Tú cũng đã nhận ra nguy cơ mãnh liệt.

Hần vô thức giơ ngang thương ngăn cản, phía trước rõ ràng không có gì cả, trường thương lại như đâm vào thứ gì đó, một luồng cự lực truyền đến, cơ thể Lâm Tú lùi về sau mười bước mới có thể gian nan dừng lại, suýt nữa ngã xuống vách núi.

Một bước xa sau lưng hắn chính là vực sâu không đáy.

Lâm Tú cúi đầu nhìn thoáng qua, phát hiện trên cán trường thương được làm từ thép không gỉ này vậy mà xuất hiện một vết nứt nhạt.

Chân khí phóng ra ngoài!

Trong số những người này, có cường giả cấp Địa!

Trong lúc Lâm Tú lùi về sau, Bạch giáo tập đã đánh nhau với một người trung niên đáng người gầy yếu.

Người nọ nhìn qua gầy yếu, thực lực lại không yếu chút nào, hai người thoát nhìn đều không sử dụng binh khí, chỉ là tranh đấu quyền cước đơn giản, nhưng bất kì một nắm đấm nào nện lên cây cũng để lại quyền ấn sâu hoắm, một vài thân cây không quá to thậm chí còn bị một quyền đánh gãy.

Lão ăn mày và người bán hàng rong kia cũng không nhàn rỗi, đám đạo tặc tổng cộng có tám người, Lâm Tú đã giết hai tên, trong số sáu người còn lại, cường giả cấp Địa kia đã bị Bạch giáo tập kiềm chế, hai người bọn hắn cùng nhau đối phó năm người còn lại.

Tuy nhân số không chiếm ưu thế, nhưng thực lực của hai người mạnh hơn so với bọn người kia, tình thế cũng là áp chế nghiêng về một bên.

Trước mắt hình như không có chuyện của hắn nữa, Lâm Tú cầm thương, đứng yên tại chỗ quan sát cuộc chiến.

Chương 281: Không ngờ phải không! (2)

Cơ thể lão ăn mày phát ra ánh sáng màu vàng kim nhàn nhạt, hai tên đạo tặc nhấc đao chém vào người ông ta, phát ra âm thanh keng keng vang dội, cơ thể ông ta không chút tổn thương, mũi đao ngược lại bị uốn cong.

Cảnh tượng này khiến Lâm Tú nhìn mà hai mắt tỏa sáng.

Năng lực dị thuật của hắn, gần như toàn bộ đều ở việc tấn công và phụ trợ, phòng ngự yếu ớt đến đáng thương, tạm thời vẫn là một lớp da giòn, khi nào lấy được kim thân vào tay, hắn sẽ trở thành chiến sĩ lực giác.

Nhất định phải nhanh chóng nghĩ cách.

Phía Bạch giáo tập, tình huống hình như cũng rất tốt, nam tử kia hoàn toàn không phải đối thủ của hắn ta, chỉ sau mấy chiêu ngăn ngừa đã bắt đầu bị áp chế hoàn toàn, thậm chí không còn sức để phản kích.

Võ Đạo Viện là học phủ tối cao của võ đạo Đại Hạ, có thể trở thành giáo tập của Võ Đạo Viện, tất nhiên cũng là nhân tài kiệt xuất trong số những võ giả cùng cấp.

Hồng Xuân giao thủ mấy chục chiêu với người trước mặt đã biết mình không phải đối thủ của hắn ta, người này chân khí hùng hậu hơn gã, võ kỹ cũng cao minh hơn gã, cứ tiếp tục như vậy e rằng hôm nay sẽ bị bắt.

Liếm máu trên đầu mũi đao đã lâu cũng khiến gã hành sự trở nên quả quyết hơn.

Với những việc gã đã làm, sau khi bị bắt cũng khó thoát khỏi cái chết, nếu đã như vậy chi bằng trước khi chết kéo theo một cái đệm lưng.

Dư quang gã liếc qua đã nhìn thấy Lâm Tú đang đứng bên cạnh vách núi.

Chính là hắn.

Đánh một quyền với Bạch giáo tập, cơ thể của Hồng Xuân bay ngược trở về với tốc độ cực nhanh, phương hướng, chính là cạnh vách núi.

Bạch giáo tập đã ý thức được suy nghĩ của gã, cuối cùng sắc mặt đại biến, lớn tiếng nói: "Lâm Tú, rời khỏi chỗ đó!"

Nhưng lời nhắc nhở của hắn ta đã muộn.

Phản ứng của Lâm Tú rất nhanh, nhưng cũng không thể nhanh bằng võ giả cấp Địa, hắn nghiêng người tránh thoát va chạm của người kia, nhưng cổ tay đã bị gã nắm chặt, hai người cùng bay xuống vách núi, rơi xuống vực sâu vạn trượng bên dưới.

Gương mặt Hồng Xuân lộ ra nụ cười dữ tợn, lớn tiếng nói: "Cùng chết đi!"

Vách núi cao như vậy, cho dù là võ giả cấp Địa rơi xuống cũng sẽ chết không nghi ngờ.

Bạch giáo tập, lão ăn mày và người bán hàng rong đồng loạt biến sắc, bay về phía vách núi muốn bắt lấy Lâm Tú, nhưng khi bọn hắn đuổi đến, Lâm Tú đã biến mất trong tầm mắt của bọn hắn.

Phía dưới, là vực sâu mây mù lượn lờ.

"Tiêu rồi tiêu rồi, lần này tiêu rồi!" Lão ăn mày ngồi phịch xuống đất, vẻ mặt thâm

thiết nói: "Ngã xuống từ chỗ cao như vậy, tiểu tử kia nhất định không sống nổi, việc của hai chúng ta cũng khó giữ..."

Giờ phút này, ông ta hi vọng biết bao người mà tên đạo tặc kia muốn kéo xuống chết chung là ông ta, dù sao ông ta ngã xuống cũng không chết...

Người bán hàng rong thở dài nói: "Lần này trở về làm sao ăn nói đây..."

Vẻ mặt Bạch giáo tập áy náy hồi hận, hắn ta đốt ống trúc lấy ra từ trong tay áo, một luồng sáng trắng xông thẳng lên trời, để lại một đường thẳng trắng xóa trong hư không, sau đó nổ tung trên bầu trời.

Hắn ta nhìn xuống phía dưới tầng mây, cắn răng nói: "Vẫn còn hi vọng."

...

Dưới vách núi.

Hồng Xuân nằm dưới đáy vực, xương cốt gãy nát, cơ thể không ngừng co giật, máu tươi không ngừng trào ra khỏi miệng, gã biết mình đã sắp chết.

Nhưng gã chết không nhắm mắt.

Một người trẻ tuổi dáng vẻ anh tuấn, lơ lửng bên trên cơ thể gã, mỉm cười nhìn gã nói: "Không ngờ phải không, ông đây biết bay..."

Quả thực Hồng Xuân không ngờ, sao hắn lại biết bay?

Năng lực của hắn rõ ràng là đóng băng mà!

Cơ thể của gã co giật càng thêm dữ dội, khóe môi run rẩy một lúc, giọng nói cực kì yếu ớt: "Người, băng, tại, tại sao..."

Một câu còn chưa nói xong, đồng tử của gã hoàn toàn tan rã.

Đến chết gã cũng không có được đáp án cho câu hỏi này.

Lâm Tú chậm rãi đáp xuống đất, trong đầu hiện lên gương mặt xinh đẹp của một nữ hài tử.

Hắn âm thầm quyết định, trở về nhất định phải đối xử với Tiết Ngung Nhi tốt hơn nữa.

Vách núi vừa nãy Lâm Tú rơi xuống, ít nhất cũng mấy trăm trượng.

Trừ phi là những dị thuật sư sở hữu các loại năng lực đặc biệt như kim thân, bay lượn, hoặc võ giả cấp Thiên chân khí mệnh môn, nhục thể cường hãn, những người khác ngã xuống từ chỗ cao như vậy đều chỉ có một con đường chết.

Thực lực của tên đạo tặc này chỉ mới vừa bước vào cấp Địa, ngã thẳng xuống mặt đất, ngay cả nói chuyện cũng không kịp thốt lên hai câu đã tắt thở.

Có thể phóng chân khí ra ngoài thì sao, thời khắc mấu chốt không có kỹ năng giữ mạng, chẳng phải cũng ngã chết tươi à.

Lâm Tú sờ soạng thi thể của gã một lúc, tìm thấy một xấp ngân phiếu từ trong ngực gã, có khoảng hơn một vạn lượng, trừ xấp ngân phiếu này ra, toàn thân trên dưới của gã cũng chỉ còn lại một thẻ bài cột bên hông.

Chương 282: Tin tức về Linh Quân (1)

Thẻ bài này hình như được tạo ra từ vàng ròng, mặt trái có khắc một vài hoa văn phức tạp, mặt chính diện là một con số, mười một.

Lâm Tú không biết thẻ bài này có tác dụng gì, nhưng tốt xấu gì cũng là vàng ròng, cất vào không gian tùy thân cùng ngân phiếu, sau đó nhanh chóng bay lên trên.

Lần này trong số những giáo tập ra ngoài cùng bọn hắn, có một vị là đệ thuật sự hơn nữa năng lực là bay lượn, phụ trách xử lý một vài tình huống khẩn cấp, hắn rất nhanh sẽ đuổi đến, nếu Lâm Tú không muốn bại lộ năng lực của mình, nhất định phải nhanh chóng ngụy trang đằng hoàng.

Mà lúc này, bên trên vách núi.

Một nam tử từ không trung vội vàng đáp xuống, nhìn Bạch giáo tập hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Trừ tên thủ lĩnh đạo tặc kéo Lâm Tú nhảy vực ra, tất cả đạo tặc còn lại đã bị giết chết, Bạch giáo tập nhìn xuống dưới vực sâu, áy náy nói: "Điều là sơ suất của ta, thủ lĩnh đạo tặc kia kéo theo Lâm Tú nhảy vực, người, người xuống dưới xem thử, sống phải thấy người, chết phải thấy xác..."

Giáo tập kia nghe vậy, trái tim cũng chìm xuống.

Vách núi cao như vậy, khả năng sống sót rất ít.

Học sinh của Thiên Tự Viện đều là bảo vật của học viện, cho dù tổn thất một người cũng là mất mát nặng nề khó lòng thừa

nhận, mà Lâm Tú càng là người được Trần phó viện trưởng ký thác kỳ vọng rất cao...

Hắn ta không dám tưởng tượng tiếp, trong lòng mong chờ kỳ tích xảy ra, chậm rãi bay xuống vách núi.

Chỉ bay xuống mấy chục trượng, bên tai hắn ta đã truyền đến tiếng hét lớn.

"Người đâu!"

"Có ai đến cứu ta không!"

"Ta ở trên cây!"

...

Trong lòng hắn ta vui mừng, lập tức bay xuống mấy trượng nữa, nhìn thấy một cây tùng mọc trên vách đá chìa ra ngoài, có một người treo trên cây tùng, tuy y phục của hắn đã bị nhánh cây rách nát nhưng vẫn còn sống...

Vẻ mặt giáo tập kia hưng phấn bay qua đó.

Một lúc sau, đỉnh núi.

Bạch giáo tập nhìn Lâm Tú nằm dưới đất, thở phào một hơi.

Lão ăn mày lau mồ hôi trên trán, nhìn Lâm Tú nói: "Tiểu tử ngươi mạng lớn thật, vậy mà treo trên cây, ngươi không nhìn thấy đâu, xương cốt toàn thân của cái tên kia không còn cái nào nguyên vẹn..."

Vừa rồi ông ta có đi xuống dưới nhìn thử, thi thể của gã thủ lĩnh đạo tặc kia ở bên dưới, ngã xuống vách núi cao mấy trăm trượng, võ giả cấp Địa cũng chỉ có con đường chết, Lâm Tú thì còn đỡ vậy mà bám được lên cây, tuy bị gãy mấy khúc xương, trên người rách nát khắp nơi, nhưng so với

gã thủ lĩnh đạo tặc đó chỉ có thể coi là vết thương nhẹ trong số các vết thương nhẹ mà thôi.

Tám gã đạo tặc toàn bộ đều đền tội, mười một học sinh một bị thương không ai chết, cũng coi như kết cục hoàn hảo.

Chuyện bị thương này với võ giả bọn hắn mà nói cũng thường thấy như ăn cơm uống nước.

Lúc trở về người bán hàng rong muốn cống Lâm Tú lại bị Lâm Tú từ chối.

Lâm Tú nhìn lão ăn mày nói: "Ông cống ta trở về, ai bảo ban này ông vui sướng khi người gặp họa."

Lão ăn mày vui vẻ cống Lâm Tú nói: "Lão phu cống thì lão phu cống, chỉ cần người không chết, cái gì cũng dễ nói..."

Không lâu sau, Lâm phủ.

Tay của Song Song cô nương đặt lên lồng ngực của Lâm Tú, bất đắc dĩ nói: "Sao huynh lại bị thương nữa vậy..."

Lâm Tú cũng rất bất đắc dĩ đáp: "Lại phiền Song Song cô nương rồi."

Trừ Song Song ra, trong phòng của Lâm Tú còn có không ít người.

Nhi tử bị thương, phu phụ Bình An bá chỉ có thể đứng ngoài cửa, bởi vì lúc này trong phòng đều là nhân vật lớn.

Phó viện trưởng của Võ Đạo Viện thì không nói, bên cạnh ông ta là thân tín của bộ hạ cũng là thủ lĩnh Mật Trinh ti Chu Cẩm, bộ hạ nghe nói Lâm Tú bị thương lập tức phái ông ta đến thăm, người đứng trước mặt Chu Cẩm, thân phận càng cao hơn là Tần Vương điện hạ.

Bên giường còn có bốn nữ tử đang đứng.

Một người là Linh m, người kia là thiếu nữ, cung nữ thiếp thân bên cạnh Quý phi nương nương, còn có hai người lần lượt là đích nữ phủ Tiết quốc công và công chúa Minh Hà...

Ngay cả phu phụ Bình An bá cũng không biết, từ lúc nào Lâm Tú lại quen biết nhiều người như vậy.

Hơn nữa nhìn sắc mặt của tiểu cô nương xinh đẹp phủ Tiết quốc công, hình như còn lo lắng và đau lòng hơn cả hai người họ, hai người càng nhìn càng không hiểu.

Sau khi được Song Song chữa trị, không lâu sau, Lâm Tú đã đầy máu sống lại.

Nói về mặt nguyên tắc, hắn vẫn phải tĩnh dưỡng một khoảng thời gian mới có thể hoàn toàn hồi phục, nhưng chờ Song Song cô nương đi khỏi, hắn cũng có thể tự mình tiếp tục điều trị, năng lực này không chỉ là cục sặc dự phòng, chỉ cần không phải vết thương trí mạng trong chớp mắt, với hắn mà nói đều là vết thương nhẹ.

Thấy Lâm Tú không có trở ngại gì lớn, công chúa Minh Hà là người đầu tiên rời khỏi.

Nhìn dáng vẻ này của Lâm Tú hắn sẽ không ảnh hưởng đến chuyện song tu ngày mai của hai người.

Chương 283: Tin tức về Linh Quân (2)

Tiểu cung nữ Linh Lung đi cùng công chúa Minh Hà, Quý phi nương nương còn lo lắng vết thương của Lâm Tú, nàng ta phải trở về nói cho Quý phi nương nương biết.

Trần phó viện trưởng rời đi cùng Chu Cẩm, Lý Bách Chương bước qua vố vai Lâm Tú nói gì đó rồi cũng ra khỏi phòng.

Sau khi Song Song cô nương chữa trị cho Lâm Tú xong cũng rời đi, trong phòng chỉ còn lại Triệu Linh m và Tiết Ngung Nhi, Tiết Ngung Nhi thấy sắc mặt Lâm Tú tái nhợt, hận không thể ở bên cạnh hẳn, nhưng nàng ta biết mình không có tư cách như vậy, cuối cùng sau khi nhìn thoáng qua Lâm Tú, đành lưu luyến không nổi rời khỏi đây.

Rất nhanh, trong phòng chỉ còn lại Lâm Tú và Triệu Linh m.

Triệu Linh m cũng không đi, nàng ta và Lâm Tú, không có mối quan hệ của Tiết Ngung Nhi và công chúa Minh Hà, lúc có người ngoài ở đây, nàng cũng coi như là một nửa chủ nhân của Lâm phủ.

Nàng đứng trước giường, liếc Lâm Tú nói: "Sao mỗi lần người ra ngoài đều gặp nguy hiểm vậy?"

Lâm Tú bất đắc dĩ nói: "Có thể là ta xui xẻo."

Ai mà biết triều đình lại điều tra sai lầm về đám đạo tặc kia, không biết trong số bọn hắn có một cường giả cấp Địa, may mà Lâm Tú đã lấy được năng lực của Tiết Ngung Nhi từ sớm, nếu không hôm nay có lẽ không còn mạng nữa.

Năng lực dị thuật càng nhiều, năng lực giữ mạng càng nhiều, hôm nay cuối cùng cũng lấy được kim thân, Lâm Tú chính thức trở thành chiến sĩ lực giác, lần sau cho dù có đứng ở đó để tên kia chém, gã cũng không thể chém được.

Năng lực của lão ăn mày dùng để đánh nhau thì hiệu quả bình thường, năng lực chịu đòn lại không có bao nhiêu năng lực có thể so sánh được.

Triệu Linh m nghĩ đến một chuyện khác, cau mày hỏi: "Sao Tiết Ngung Nhi lại quần lầy người?"

Lâm Tú nói: "Nàng ấy đã biết lỗi của mình, bây giờ chúng ta là bằng hữu, cô yên tâm, ta có chừng mực, không làm mất mặt tỷ tỷ của cô đâu."

Nhưng hẳn càng lúc càng thích Tiết Ngung Nhi rồi.

Tiểu muội hăm mộ trong mắt chỉ có hắn, còn từng cứu mạng của hắn, ai lại không thích?

Lần này Triệu Linh m không nói gì nữa, chuyện lần trước đã chứng minh Lâm Tú sẽ không bị loại người như tiểu hồ ly này dụ dỗ, ai dám quyến rũ hắn, kẻ chịu thiệt sẽ là bản thân người đó.

Nàng nhìn Lâm Tú nói: "Tỷ tỷ gửi thư."

Lâm Tú ồ một tiếng.

Triệu Linh m nói tiếp: "Tỷ ấy nói phải đến vương triều Đại La một chuyến, trước tết năm nay có thể không về được, nhưng trước thượng nguyên nhất định sẽ trở về."

"Ồ."

Lâm Tú lại ồ một tiếng, giọng nói không vui không giận, như một cỗ máy không có tình cảm.

Cầu hoàng đế đã nói chờ Triệu Linh Quân trở về sẽ tú hôn cho bọn họ, tất cả chi phí của hôn lễ sẽ do triều đình gánh vác, sống cả hai đời, lần đầu tiên hấn kết hôn, trong lòng Lâm Tú có chút hoảng hốt khó hiểu.

Hấn không biết phải làm sao để làm tốt nhân vật "trượng phu" này.

Đối với chuyện này, Lâm Tú không có kinh nghiệm gì cả.

Linh m ở một lúc cũng rời đi, Lâm Tú xuống giường đóng cửa, duỗi bàn tay ra, một thanh dao găm xuất hiện trong lòng bàn tay, tâm niệm hấn khẽ động, trên mu bàn tay đột nhiên lóe lên ánh sáng màu vàng kim, rất nhanh đã ảm đạm.

Sau khi lấy được năng lực kim thân mới biết ánh sáng vàng kim này có thể ẩn đi, lão ăn mày thích chiến đấu toàn thân phát sáng, thuần túy chỉ là trò đùa tinh quái của ông ta thôi.

Hấn dùng dao găm khẽ rạch trên mu bàn tay, trên mu bàn tay chỉ xuất hiện một dấu ấn màu trắng.

Lâm Tú thử tăng thêm lực đạo, nhưng mu bàn tay của hấn như kim loại cứng cáp, bất kể thế nào cũng không thể lưu lại vết tích trên đó.

Không hổ là "kim thân", loại phòng ngự này còn trên cả hóa đá, càng không phải thứ mà thủy giáp của Lâm Tú có thể so sánh được.

Sau khi trời tối, Lâm Tú lặng lẽ xuất thành, thử tốc độ tu hành của năng lực kim thân.

Tốc độ tu hành của năng lực cấp Địa không bằng cấp Thiên, lực lượng cộng thêm thú ngử, dịch dung, chữa trị, không gian và còn dị thuật mục chi, gần như tương đương với tốc độ tu hành của băng hỏa, hi vọng kim thân cũng đừng kém quá.

Hắn vận chuyển sức mạnh mới lấy được dưới thác nước, chịu đựng xung kích của dòng nước.

Sau đó Lâm Tú lại đi đến cạnh vách núi, dùng cơ thể va chạm vách núi, đây là cách tu hành của năng lực kim thân.

Điều khiến hắn vui mừng là tốc độ tu hành kim thân không chậm, tuy còn chưa bằng băng hỏa sấm sét, nhưng tính cả bay lượn cũng miễn cưỡng tăng tốc độ tu hành lên gấp đôi.

Cộng thêm song tu với công chúa Minh Hà, tốc độ tu hành của Lâm Tú đã gấp sáu lần thiên phú cơ bản.

Tu hành như vậy một năm tương đương với sáu năm của người khác.

Có lẽ khoảng thời gian này năm sau hắn sẽ có thể bước vào thượng cảnh cấp Huyền.

Bởi vì nhiều thêm một năng lực phải tu hành, khi Lâm Tú về nhà đã rất trễ, cho nên buổi sáng hắn cũng dậy trễ.

Chương 284: Tin tức về Linh Quân (3)

Hình như phụ mẫu ra ngoài thành dâng hương, sắp đến cuối năm các loại miếu hội nhiều hơn, Vương Đô cũng trở nên rất náo nhiệt, Lâm Tú rửa mặt đơn giản một lúc rồi chậm rãi ra khỏi cửa nhà.

Hắn không tiến cung mà là dạo quanh một con đường định dùng bữa sáng.

Trải qua so sánh nhiều hàng quán, bánh bao của một cửa tiệm trên con đường này là ngon nhất, vỏ mỏng nhân nhiều, nước sốt cũng là bí quyết độc môn, rất hợp với khẩu vị của Lâm Tú.

Không chỉ bánh bao ngon, bà chủ của tiệm này cũng rất xinh đẹp.

Đó là một phụ nhân khoảng ba mươi tuổi, dáng người đầy đặn muốt mà, bộ dạng rất có phong vận, nghe nói nàng ta ở góa, trượng phu đã qua đời nhiều năm cũng không tái giá, sở dĩ việc làm ăn của tiệm bánh bao này tốt như vậy, trừ việc bánh bao ngon ra cũng có quan hệ rất lớn với bà chủ...

Đương nhiên Lâm Tú lựa chọn nơi này, chỉ vì bánh bao ngon mà thôi.

Tùng qua biển lớn mênh mông không có gì được coi là nước, trừ mây rục rở ở Vu Sơn chẳng có gì đáng gọi là mây.

Cứ cách hai ngày hắn sẽ đến cung Trường Xuân một lần, nhìn Quý phi nương nương quá nhiều, những người khác khó lọt vào mắt.

Huống chi hắn không có khẩu vị này.

Hắn cũng không phải cầu hoàng đế kia.

Bây giờ đã hơn mười giờ sáng, đã qua thời điểm buôn bán tốt nhất của tiệm bánh bao, trong tiệm chỉ còn lại hai khách nhân, một người đang đứng, một người đang ngồi.

Lâm Tú đi vào cửa tiệm nói: "Bà chủ, cho xứng bánh bao nhân thịt, một chén cháo."

Dường như nghe thấy giọng nói của Lâm Tú, khách nhân đang ngồi sâu trong cửa tiệm quay đầu nhìn thoáng qua.

Phát hiện có người đang nhìn hẩn, ánh mắt Lâm Tú cũng nhìn qua.

Một cái liếc mắt này khiến da đầu hẩn tê dại.

Đó là người trung niên, ánh mắt sâu sắc, gương mặt oai hùng, trên người có một loại khí chất đặc biệt, đương nhiên điều này không phải trọng điểm, trọng điểm là Lâm Tú biết hẩn ta.

Người này là hoàng đế Đại Hạ.

Sao cầu hoàng đế lại ở đây!

Có một thoáng chốc, Lâm Tú cho rằng mình đã nhìn nhầm.

Hoàng đế Đại Hạ sao có thể ngồi ở đây ăn bánh bao chứ?

Đừng nói là hoàng đế, cho dù là Tam đẳng bá tước vị thấp nhất cũng sẽ không đến đây.

Chuyện này thật thái quá.

Có lẽ chỉ là hai người có tướng mạo giống nhau?

Suy nghĩ đầu tiên của Lâm Tú quả thật là như vậy, nhưng nhìn thấy nam nhân đứng bên

cạnh hấn ta, mặt trắng không râu, Lâm Tú biết ngay hấn không nhận nhầm người.

Cũng sẽ không trùng hợp đến mức có người giống hoàng đế, ngay cả tùy tùng bên cạnh hấn ta cũng có tướng mạo giống Chu Cẩm thủ lĩnh Mật Trinh ti, hoạn quan thiếp thân bên cạnh Hạ Hoàng được.

Hoảng loạn chớp mắt, trong lòng Lâm Tú rất nhanh bình tĩnh lại.

Hấn chỉ xem như mình không nhìn thấy gì cả, tìm một vị trí gần cửa ngồi xuống, chờ bánh bao của mình.

Nếu Hạ Hoàng đã cải trang xuất cung, bên cạnh chỉ mang theo Chu Cẩm, rõ ràng là không muốn để người khác biết, nếu lúc này Lâm Tú bước lên, khom lưng nói một câu "tham kiến bệ hạ", chẳng phải sẽ để lộ thân phận của hấn ta sao?

Bất kì biểu hiện bất thường nào của hấn cũng sẽ khiến bà chủ tiệm bánh bao nghi ngờ.

Chỉ trong thoáng chốc ngăn ngủi, tâm tư Lâm Tú đã xoay chuyển trăm ngàn lần.

Ngự trù của ngự thiện phòng, tay nghề tất nhiên không cần phải nói nhiều nữa, hấn ta ở trong cung có sơn hào hải vị gì không ăn được, sao lại cố ý chạy ra ngoài cung ăn bánh bao ven đường?

Ý không ở trong lời, ý của Hạ Hoàng cũng không phải ở bánh bao.

Với hiểu biết của Lâm Tú về hấn ta, bà chủ tiệm bánh bao phong vận này mới là mục đích của hấn ta.

Hấn ta cải trang để tán gái.

Quả nhiên thượng bất chính hạ tắc loạn, tuy Lý Bách Chương háo sắc nhưng cũng chỉ dám nói ngoài miệng thôi, hắn ta thì hay rồi, hoàng đế một nước vậy mà dám xuất cung tán quả phụ, nếu chuyện này truyền ra ngoài...

Trong lòng Lâm Tú cả kinh, hắn có tính là đã vạch trần gian tình của hoàng đế không?

Bánh bao của nhà quả phụ xinh đẹp vẫn có hương vị trước sau như một, Lâm Tú lại ăn không biết mùi vị gì, hắn chỉ muốn nhanh chóng ăn xong rồi bỏ đi, một khắc cũng không muốn ở lại nơi này nữa.

Lúc này trong tiệm bánh bao chỉ còn hai bàn khách bọn hắn.

Không có khách nhân gọi, bà chủ đi đến ngồi xuống đối diện Hạ Hoàng, mỉm cười nhìn hắn ta nói: "Đã mấy ngày rồi lão gia không đến đây."

Hạ Hoàng buông dưa nói: "Mấy ngày trước hơi bận, sau này sẽ thường đến."

Bà chủ vui vẻ nói: "Vậy ta nhớ kỹ rồi nhé."

Nói xong nàng ta bèn đứng lên, bắt đầu dọn dẹp cửa tiệm.

Trong tiệm cũng chỉ có một mình nàng ta, còn có rất nhiều đồ trên bàn khách nhân để lại sau khi đi vẫn chưa kịp thu dọn, Hạ Hoàng thấy vậy cũng đứng lên giúp đỡ nàng ta dọn dẹp.

Bà chủ vội vàng đoạt lấy xúng hắp trong tay hắn ta nói: "Ngài là đại nhân vật, sao có thể làm loại chuyện này, cứ để đó cho ta."

Chương 285: Triệu Linh Quân hay công chúa Minh Hà? (1)

Vị lão gia này đến đây cũng đã rất nhiều lần, mỗi lần đều gọi một xúng bánh bao chay, trò chuyện với nàng ta, thường xuyên qua lại, hai người đã sớm quen thuộc.

Tuy hắn ta chưa từng nói đến thân phận của mình, nhưng mỗi khi hắn đến bên cạnh đều có một người theo cùng, không nói câu nào, lúc hắn ta ăn cơm cũng chỉ đứng bên cạnh hắn ta, người như vậy nhất định không phải người bình thường.

Hạ Hoàng mỉm cười, đoạt lấy xúng hấp trong tay nàng ta nói: "Ta nào phải đại nhân vật gì, chẳng qua trong nhà làm ăn buôn bán nhỏ, mấy việc này ở nhà ta cũng thường làm, hai chúng ta cùng dọn dẹp sẽ nhanh hơn một chút..."

Bà chủ đỏ mặt, bởi vì người trước mặt lúc đoạt lấy xúng hấp cũng nắm tay nàng.

Nàng vội vàng rút tay về nói: "Ta, ta dọn bàn khác."

Bây giờ Lâm Tú đang rất hối hận.

Cực kì hối hận.

Tại sao hắn không đóng gói mang đi, Hạ Hoàng cùng bà chủ ở trong tiệm, nói dễ nghe một chút là cười cười nói nói, nói khó nghe một chút chính là liếc mắt đưa tình, chuyện này hoàn toàn không phải thứ hắn có thể nghe được...

Hạ Hoàng rất nhanh thu dọn đến bàn của Lâm Tú, thân nhiên liếc hắn hỏi: "Ăn xong chưa, ăn xong rồi thì mau đi đi."

Lâm Tú như trút được gánh nặng, há to miệng uống hết chén cháo, cầm hai cái bánh bao còn lại nói: "Ăn xong rồi, đi ngay."

Nói xong hắn lập tức đứng dậy, nhanh chóng rời đi.

Bà chủ vội vàng đi tới nói: "Người ta là khách, không thể nói chuyện với khách như vậy, ngài xem ngài kia, khách nhân kia còn chưa trả tiền đã đi rồi..."

Hạ Hoàng hừ lạnh một tiếng nói: "Tiểu tử này háo sắc, vừa nhìn đã biết không phải người tốt, hắn thường đến đây sao?"

Bà chủ cười nói: "Vị công tử tuần tú kia thường đến đây, nhìn y phục khí độ của hắn hẳn là công tử của nhà quyền quý nào đó, lần đầu tiên ta thấy có quyền quý thích ăn bánh bao đây, mấy đại nhân vật kia chẳng phải mỗi ngày đều ăn vây cá tổ yến sao..."

Về mặt Hạ Hoàng hơi giận nói: "Chưa chắc hắn thích bánh bao đâu, có phải hắn thường động tay động chân với nàng, nói lời khinh bạc không?"

Bà chủ liếc hắn ta nói: "Nói gì vậy chứ, mỗi lần vị công tử này đến chỉ ăn bánh bao thôi, không hề chủ động nói chuyện với ta, làm gì có chuyện nói lời khinh bạc, người ta đương độ niên thiếu thanh xuân, sao có thể thích hoa tàn như ta được..."

Lúc này sắc mặt Hạ Hoàng mới dịu xuống, sau đó cười nói: "Tiểu tử còn chưa mọc đủ lông đủ cánh, làm sao hiểu được thưởng thức cái đẹp của nữ tử, nàng như vậy mới là độ tuổi đẹp nhất cả đời nữ tử..."

...

Lâm Tú đi rất xa tiệm bánh bao mới phát hiện lúc này đã quên trả tiền.

Nhưng khó khăn lắm mới ra ngoài, đương nhiên hắn không thể quay lại, chỉ đành đợi lần sau trả luôn một thẻ.

Những gì nghe thấy nhìn thấy ở tiệm bánh bao ban này, thật sự khiến hắn mở rộng tầm mắt.

Trước kia hắn đã cho rằng Hạ Hoàng không đúng đắn, không ngờ hắn ta còn không đúng đắn hơn những gì Lâm Tú nghĩ.

Hoàng đế cải trang xuất cung tán quả phụ, dọn bàn rửa chén cho người ta, Lâm Tú ngay cả nghe cũng chưa từng nghe thấy, nếu truyền ra ngoài, triều đình sẽ bùng nổ, cầu hoàng đế cũng sẽ lưu danh sử xanh.

Đương nhiên không phải thanh danh tốt.

Sau khi đến Dị Thuật Viện, ngay cả lúc song tu với Linh m và công chúa Minh Hà, trong lòng Lâm Tú cũng nghĩ đến chuyện đó, nhìn thấy gian tình của hoàng đế không phải chuyện tốt, tuy nói hắn ta không thể nào giết Lâm Tú diệt khẩu nhưng tùy tiện gây khó dễ, hắn cũng sẽ không dễ chịu...

Kết thúc tu hành, khi ra khỏi Dị Thuật Viện, chuyện Lâm Tú lo lắng nhất quả nhiên đã xảy ra.

Chu Cẩm đứng ở trước cửa Dị Thuật Viện, cười tủm tỉm nhìn Lâm Tú nói: "Bệ hạ triệu kiến."

Lâm Tú thở dài, không nói gì cả, lặng lẽ rời khỏi cùng Chu Cẩm.

Công chúa Minh Hà vốn muốn hỏi cung, lo lắng nhìn thấy Lâm Tú đi cùng Chu Cẩm vào

cung, trong lòng đột nhiên hoảng hốt: "Phụ hoàng triệu kiến Lâm Tú làm gì, chẳng lẽ thật sự để hấn làm phò mã?"

Lúc Lâm Tú đi theo Chu Cẩm vào ngự thư phòng, Hạ Hoàng đã đổi lại long bào, đứng trong đại điện đưa lưng về phía hấn, Lâm Tú không nhìn thấy vẻ mặt của hấn ta.

Hấn cung kính khom người nói: "Tham kiến bệ hạ."

Hạ Hoàng không quay đầu, chỉ thản nhiên nói: "Người thật sự ra ý hay đây, người cho rằng chỉ cần người thể hiện thiên phú võ đạo, trăm sẽ kiêng kị không để hai nhà Lâm Triệu liên hôn à, thiên kiều Triệu gia kia luận tư sắc, luận thiên phú, có điểm nào không xứng với người, khiến người phải nghĩ đủ mọi cách hủy bỏ hôn ước?"

Lâm Tú thở dài nói: "Hôn nhân cần tình cảm cơ bản, bệ hạ là chủ của một nước, quyền khuynh thiên hạ, làm sao hiểu được cảm nhận lấy người mà mình không thích?"

Lâm Tú vừa dứt lời, cơ thể Hạ Hoàng khẽ run, sau đó đột ngột xoay người lại phần nộ nói: "Sao trăm không biết chứ, người không phải trăm, sao người biết trăm không hiểu!"

Chương 286: Triệu Linh Quân hay công chúa Minh Hà? (2)

Giờ phút này, ngực hấn ta phập phồng, gân xanh trên trán lộ ra, dáng vẻ phần nộ đến cực điểm.

Một câu nói của Lâm Tú, đã vạch trần vết sẹo mà hấn ta để ý nhất.

Chu Cẩm thấy vậy, vội vàng bước lên nói: "Bệ hạ bớt giận, bớt giận..."

Hạ Hoàng nhắm mắt lại, sau khi hít sâu vài cái, vẻ mặt phần nộ dần dần bình ổn.

Hấn ta nhìn Lâm Tú nói: "Con người sống trên đời, có rất nhiều chuyện đều là thân bất do kỷ, người không thay đổi được, trẫm cũng không thể thay đổi được."

Sau vài lần giầy vò, Lâm Tú cũng đã từ bỏ, ôm quyền nói: "Thần nghe theo bệ hạ làm chủ."

Hạ Hoàng nhìn hấn nói: "Được rồi, trẫm có thể hiểu được cảm nhận của người, đừng nói trẫm không cho người cơ hội, trừ việc lấy thiên kiêu Triệu gia ra, người vẫn còn một lựa chọn."

Trước mắt Lâm Tú sáng ngời, ngẩng đầu hỏi: "Lựa chọn gì?"

Trên mặt Hạ Hoàng lộ ra nụ cười nói: "Công chúa Minh Hà vẫn chưa định ra hôn sự, nếu người chịu làm phò mã của Minh Hà, bây giờ trẫm có thể hạ chỉ, hủy bỏ hôn ước giữa người và Triệu gia."

Lâm Tú ngơ ngác ở nơi đó.

Triệu Linh Quân hay là công chúa Minh Hà?

Đây hoàn toàn không phải đề lựa chọn.

Ngay cả bách tính cũng biết, thà lấy ăn mày cũng không lấy công chúa.

Phò mã nhìn như huy hoàng thực ra rất uất ức, trước không nói đến việc không chỉ không có tôn nghiêm của nam nhân, ngay cả chuyện phu thê cũng phải xin nữ quan, hơn nữa cả đời không thể nạp thiếp...

Lấy Triệu Linh Quân, ít nhất Lâm Tú vẫn còn mong muốn.

Lấy Minh Hà, không đúng, lấy công chúa không gọi là lấy, chỉ có thể nói là thượng công chúa.

Thượng Minh Hà, hẳn thật sự phế mất.

Lâm Tú ngẩn ra hồi lâu, gương mặt đột nhiên lộ ra nụ cười nói: "Bệ hạ nghĩ nhiều rồi, ở Vương Đô người người đều nói thần là phế vật không xứng với thiên kiều Triệu gia, thần làm như vậy ở Võ Đạo Viện chỉ là muốn đính chính lại cho mình thôi, không phải muốn hủy hôn ước, bệ hạ anh minh thần võ, mắt sáng như đuốc, tuyệt đối đừng nghe những lời gièm pha của một vài kẻ tiểu nhân..."

Lúc nói chuyện hẳn còn liếc Chu Cẩm đang đứng bên cạnh Hạ Hoàng.

Chu Cẩm âm thầm cắn răng, trong lòng nói: "Hừ, thật không biết xấu hổ!"

Trong ngự thư phòng, Hạ Hoàng nhìn Lâm Tú hỏi: "Ồ, nói như vậy, ngươi bằng lòng lấy Triệu Linh Quân?"

Lâm Tú thành khẩn nói: "Có ai ở Vương Đô không muốn lấy Triệu Linh Quân, đương nhiên thần cũng không ngoại lệ."

Guơng mặt Hạ Hoàng lộ ra nụ cười nói: "Nếu đã như vậy, trầm yên tâm rồi."

Sau đó, hắn ta phát tay nói: "Lui xuống đi, đợi Triệu Linh Quân trở lại, trầm sẽ đích thân tứ hôn cho các người."

Trong lòng Lâm Tú thâm mắng một câu cầu hoàng đế, trên mặt lại hiện ra vẻ cảm kích nói: "Tạ bệ hạ ân điển, thần cáo lui..."

Thấy Lâm Tú ra khỏi ngự thư phòng, Hạ Hoàng nói: "Hắn còn không biết xấu hổ hơn trầm tưởng tượng."

Chu Cẩm nghĩ đến vẻ mặt vừa rồi của Lâm Tú, gật đầu nói: "Lão nô cũng chưa từng gặp kẻ nào mặt dày vô sỉ như vậy."

Hạ Hoàng lại nói: "Có điều, nữ nhi của trầm, thật sự đáng sợ như vậy sao?"

Lần này Chu Cẩm không trả lời mà chuyển chủ đề nói: "Bệ hạ, chuyện ban nãy có cần nhắc nhở hắn hay không, lỡ như..."

Hạ Hoàng gật đầu nói: "Tuy trầm tin hắn không phải người lắm miệng, nhưng chuyện này không tiện dùng mật trình, vừa khéo có chỗ cần dùng đến hắn, người đi nói với hắn..."

Khi Lâm Tú ra khỏi cung mới ý thức được, ban nãy hình như một câu Hạ Hoàng cũng không nhắc đến chuyện ở tiệm bánh bao, lẽ nào hắn ta đã quên?

Suy nghĩ này vừa hiện lên, sau lưng đã có một người bước nhanh đến.

Chu Cẩm đi đến bên cạnh Lâm Tú nói: "Hôm nay..."

Lâm Tú quyết đoán nói: "Hôm nay ta rời khỏi nhà đã đến Dịch Thuật Viện tu hành, cái

gì cái trang vi hành, cái gì bà chủ tiệm bánh bao, gì mà nắm tay nhau, ta đều không biết...”

Chu Cẩm hài lòng gật đầu, sau đó nói:
“Bánh bao của tiệm đó bệ hạ rất thích ăn, không muốn tiệm đó xảy ra chuyện, chuyện này Mật Trinh ti không tiện nhúng tay, ý của bệ hạ là muốn người bình thường chiêu cổ một chút...”

Trong lòng Lâm Tú “phụt” một tiếng.

Cái gì mà bệ hạ thích ăn bánh bao của tiệm đó, cái mà hần ta thích là bánh bao của bà chủ kia!

Lsp!

(lsp là tiếng lóng của câu ‘Lão dân tặc’)

Hoàng đế xuất cung tán quả phụ, chuyện này quả thật càng ít người biết càng tốt, coi như hần bắt cần lên thuyền giặc, Lâm Tú chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu nói: “Ta biết rồi...”

Chu Cẩm vừa đi, Lâm Tú đã nhìn thấy công chúa Minh Hà về mặt phần nộ trong cung.

Công chúa Minh Hà nhìn Lâm Tú, phần nộ nói: “Vừa rồi những gì người nói với phụ hoàng ta đã nghe hết, bốn công chúa không chịu nổi như vậy sao, lời người nói có ý gì hả!”

Quan hệ giữa Lâm Tú và công chúa Minh Hà, xưa đâu bằng nay.

Trước kia bọn hần là kẻ thù nhìn nhau không vừa mắt.

Bây giờ hai người là bạn lữ song tu mỗi ngày đều gặp mặt.

Chương 287: Để Quý phi nương nương chiếm lợi thì có làm sao? (1)

Trước mặt nàng Lâm Tú có gì nói đó, hần thở dài một tiếng nói: "Điện hạ hần cũng biết, câu đó của ta không phải nhắm vào cô, bách tính có nói thà lấy ăn mày cũng không lấy công chúa, để ta làm phò mã còn không bằng bảo ta chết..."

"Ta mặc kệ!" Công chúa Minh Hà trừng hần nói: "Dù sao ta nghe người nói xấu ta, trừ phi người tặng ta một lọ nước hoa giống Quý phi nương nương, nếu không ta sẽ không tha thứ cho người!"

Đi một vòng lớn, công chúa Minh Hà vẫn đang mơ ước nước hoa của hần.

Sau khi chiêm chước, hần gật đầu nói: "Được thôi, nhưng phải chờ đợi, điều chế nước hoa cần thời gian."

Rốt cuộc công chúa Minh Hà cũng mỉm cười nói: "Nể mặt người hiểu chuyện như vậy, lần này bản cung tha thứ cho người."

Lâm Tú đã lĩnh giáo qua sự khó chơi của công chúa Minh Hà, nếu không đồng ý với nàng e rằng nàng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Đây vốn là thứ đặc biệt đưa cho Quý phi nương nương, không định sản xuất hàng loạt, cho công chúa Minh Hà thì không thể không cho Linh m, cho Linh m cũng phải tặng một lọ cho mẫu thân Linh m, nếu không có vẻ hần không hiểu thảo.

Các nàng đều có, tất nhiên Tiết Ngung Nhi cũng phải có.

Vậy chẳng phải cũng nên tặng cho Thái Y một lọ à?

Xem ra lô nước hoa kế tiếp phải làm thêm nhiều lọ rồi.

Lâm Tú vốn định đến thẳng Võ Đạo Viện, nhưng nghĩ đến hôm qua Quý phi nương nương nghe nói hấn bị thương lập tức bảo Linh Lung xuất cung thăm hấn, tốt nhất vẫn nên đến cung Trường Xuân trước một chuyến, báo bình an cho Quý phi nương nương.

Đến cung Trường Xuân, khi được Linh Lung dẫn vào nội điện, Lâm Tú phát hiện hôm nay trừ Quý phi nương nương còn có một người khác.

Đây là nữ tử trẻ tuổi, Lâm Tú cũng không xa lạ, trước đây hấn đã từng gặp khi chế băng cho các cung, cũng là phi tần của hậu cung vừa tiến cung không lâu, hình như là nữ nhi của Lễ bộ thị lang.

Lâm Tú ôm quyền nói: "Gặp qua Quý phi nương nương, gặp qua Vương quý nhân."

Nhìn thấy cung phi khác ở cung Trường Xuân, Lâm Tú có chút bất ngờ, phi tử ở hậu cung rất nhiều, tất nhiên cũng hình thành một đoàn thể nhỏ, có nhóm lấy hoàng hậu làm đầu, có nhóm lấy Hiền phi làm chủ sai đâu đánh đó, những phi tần và quý nhân này cũng có vòng tròn của riêng mình.

Trước giờ Quý phi nương nương ở hậu cung luôn độc lai độc vãng, dùng uy danh cọp mẹ trấn áp nhóm phi tần, trước giờ bên cạnh không có phi tử khác tiếp cận.

Dường như nhìn ra nghi ngờ của Lâm Tú, Quý phi nương nương nói: "Đêm thọ yến của Thái Hoàng Thái Hậu, nếu không có Vương quý nhân lấy ra phật châu chuẩn bị tặng cho thái hoàng thái hậu, bốn cung cũng không

có cách giải vây cho tiểu cô nương Tiết gia, nói ra thì người cũng nợ Vương quý nhân ân tình."

Lúc này Lâm Tú mới biết bên trong còn có nội tình như vậy, lại lần nữa hành lễ với Vương quý nhân nói: "Học sinh đa tạ Vương quý nhân."

Vương Quý nhân cười nói: "Bổn cung cũng không làm gì cả, người muốn tạ ơn thì cứ cảm tạ Quý phi nương nương thôi."

Đưa chuỗi phật châu cho Quý phi nương nương là chuyện chính xác nhất nàng ta đã làm.

Hiện nay ở hậu cung có ai không biết nàng ta được Quý phi nương nương che chở, trước đây đám tiểu tiện nhân ức hiếp nàng ta, giành phân lệ của nàng ta, ai nấy đều đến cửa tặng quà xin lỗi nàng ta, chuyện này bao nhiêu chuỗi phật châu cũng không đổi được.

Với Quý phi nương nương, Lâm Tú không cần khách sáo như vậy.

Nói tạ ơn ngoài miệng chẳng có ích lợi gì, đối với Quý phi nương nương hẳn luôn dùng hành động thực tế.

Quý phi nương nương vốn không tham dự tranh đấu hậu cung, trước giờ cũng không lôi kéo vòng nhỏ nào, vì hẳn mà ngay cả quy tắc này cũng phá bỏ, điều này khiến Lâm Tú cảm thấy hẳn đối xử với Quý phi nương nương vẫn chưa đủ tốt.

Lúc này Vương quý nhân nhìn về phía Quý phi nương nương hỏi: "Quý phi nương nương, không biết người dùng hương liệu gì, còn thơm hơn túi hương mà nhóm cung phi chúng

ta đeo rất nhiều, thiếp thân cũng muốn để cung nữ mua một ít về..."

Quý phi nương nương lấy ra một lọ thủy tinh cạnh bàn nói: "Thứ bốn cung dùng, không phải hương liệu gì cả."

Nàng ta mở nắp lọ thủy tinh ra, sau khi Vương quý nhân ngửi, trước mặt sáng ngời nói: "Chính là mùi hương này, Quý phi nương nương, đây là thứ gì, mua được từ đâu?"

Quý phi nương nương có chút đắc ý nói: "Thứ này có tên là nước hoa, không có chỗ nào bán đâu."

Nàng ta nhìn Lâm Tú nói: "Sau này nếu người điều chế nhiều hơn thì tặng cho Vương quý nhân một lọ đi, nói thế nào nàng ta cũng đã từng giúp các người."

Lâm Tú nói: "Nên như vậy, gần đây ta cũng dự định điều chế nhiều hơn mấy lọ."

Quý phi nương nương nghe thấy hẳn có dự tính này, lại lên tiếng: "Nhớ giữ lại thêm hai lọ cho bốn cung, bốn cung cũng không chiếm lợi của người, có thể trả bạc cho người, nhưng mà người đừng định quá cao quá, phân lệ hàng năm của bốn cung chỉ có tám trăm lượng..."

Chương 288: Để Quý phi nương nương chiếm lợi thì có làm sao? (2)

Quý phi nương nương nói lời này thì xa lạ quá rồi, nàng ta tốt với hần như vậy, để nàng ta chiếm lợi thì đã sao?

Nhưng phân lệ hàng năm của Quý phi nương nương ít như vậy sao, chỉ có tám trăm lượng còn không đủ hần bán mấy bình rượu.

Khó trách nàng ta luôn ban thưởng cho hần những trang sức cũ đã dùng qua, bởi vì nàng ta thiếu bạc.

Sao Lâm Tú có thể để Quý phi nương nương thiếu bạc được?

Hần suy nghĩ nói: "Nương nương, ta có suy nghĩ này, nếu các nương nương thích nước hoa như vậy, nhất định nữ tử bên ngoài cũng không ngoại lệ, trong đó ẩn chứa cơ hội làm ăn rất lớn, ta định mở một cửa tiệm chuyên bán loại nước hoa này, nương nương có thể đầu tư bạc vào, đến khi đó mỗi tháng có thể được chia lợi nhuận trong cửa tiệm."

Mắt đẹp của Quý phi sáng ngời nói: "Đây ngược lại là ý hay, hai ngày nay đã có mấy vị cung phi hỏi bốn cung đang dùng hương liệu gì..."

Rất nhanh mày đẹp của nàng ta cau lại nói: "Nhưng mà đã đến cuối năm rồi, phân lệ năm nay của bốn cung cũng xài gần hết, hình như chỉ còn lại chưa đến một trăm lượng, số bạc này đủ không?"

Lâm Tú cười nói: "Đây không phải vấn đề, ta có thể cho Quý phi nương nương mượn một vạn lượng trước, chờ khi cửa hàng có tiền

lời sẽ khấu trừ trong tiền hoa hồng của Quý phi nương nương là được...”

Trước tiên Quý phi cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại nói không được không đúng chỗ nào.

Nhớ tới chuyện nghe Linh Lung nói lần này hấn lại suýt nữa mất mạng bên ngoài, Quý phi nhìn hấn dặn dò: “Sao lần nào người cũng gặp chuyện nguy hiểm đến tính mạng vậy, bình thường làm việc phải cẩn thận một chút, đừng quá qua loa sơ ý khiến bồn cung lo lắng cho người.”

Lâm Tú toát mồ hôi nói: “Đa tạ Quý phi nương nương nương, ta đã biết.”

Hôm nay có người ngoài ở cung Trường Xuân, Lâm Tú cũng không tiện ở lâu, nói chuyện một lúc với nhóc con Bạch Linh bèn rời khỏi hậu cung.

Mãi cho đến khi Vương quý nhân rời đi, Quý phi nương nương nhớ lại chuyện ban nãy mới ý thức được gì đó nói: “Ôi chao, không đúng, hấn cho bồn cung mượn tiền, chẳng phải là tiền của hấn sao...”

Vừa rồi bị Lâm Tú quấy nhiễu, lúc này nàng ta mới hiểu ra, hình như từ đầu đến cuối nàng ta chẳng làm gì cả, cũng chẳng bỏ ra một lượng bạc nào đã không công có thêm một cửa tiệm, mỗi tháng còn thu tiền lời...

Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy?

Tiểu cung nữ Linh Lung che miệng cười khẽ nói: “Nương nương, công tử cố ý để người chiếm lợi đây, hấn đối xử với nương nương thật tốt, cứ như vậy phân lệ mỗi tháng của cung Trường Xuân chúng ta sẽ nhiều hơn rất nhiều...”

Lâm Tú không thích để người ta chiếm lợi, nhưng cũng phải tùy người.

Trả mấy văn tiền mặt cho Tần Uyển thôi hắn đã thấy bản thân thiệt thòi rồi, bởi vì hai người không có quan hệ gì cả.

Nhưng đối với Quý phi nương nương, chỉ cần hắn có, có thể cho nàng, hắn cũng sẽ không keo kiệt.

Địa vị của nàng trong lòng Lâm Tú, thật ra hết như tỷ tỷ vậy.

Tuy thân thể này chỉ mới mười tám tuổi, nhưng linh hồn của Lâm Tú đã trải qua hai mươi sáu năm, Quý phi nương nương năm nay ba mươi hai tuổi, chỉ lớn hơn hắn sáu tuổi mà thôi.

Từ khi Lâm Tú bắt đầu ghi nhớ đến nay, hắn chưa từng trải nghiệm tình thân là gì, những năm đó nhìn thấy những người cùng tuổi có phụ mẫu yêu thương, có ca ca tỷ tỷ cung chiều, hắn chỉ có thể lén lút hâm mộ.

So sánh với kiếp trước, đời này hạnh phúc hơn nhiều.

Trong nhà có phụ mẫu quan tâm, trong cung có Quý phi yêu thương che chở, trong học viện còn có nữ tử yêu thích, nếu còn có thể lấy được một cô nương thật lòng yêu thương vậy sẽ càng hoàn hảo hơn, không lấy được cũng không sao, đã sở hữu được nhiều như vậy rồi, hắn đã biết đủ.

Rời khỏi hoàng cung, tùy tiện ăn bữa cơm ở bên ngoài, Lâm Tú bèn đến Võ Đạo Viện.

Có thể quét sạch đám đạo tặc độc ác điên cuồng, hắn hắn sẽ được ghi công đầu, tuy không thể tận tay giết hết tất cả, nhưng

ít nhất hẳn giết được hai người, không thể bị bỏ qua phần thưởng nhiệm vụ.

Sau khi tìm được Trần phó viện trưởng, hẳn cho Lâm Tú một ánh mắt an ủi nói: "Yên tâm đi, có thể lấy lại sổ hàng đó, tiêu diệt đám đạo tặc, không thiếu công lao của ngươi, ta đang chuẩn bị bảo Bạch giáo tập đi hỏi ngươi, ngươi muốn binh khí như thế nào, học viện sẽ nhanh chóng tạo ra cho ngươi."

Lâm Tú suy nghĩ nói: "Ta muốn hai thanh trường thương."

Phó viện trưởng Trần bất ngờ nói: "Hai thanh?"

Lâm Tú hỏi: "Thỉnh thoảng ta muốn sử dụng song thương, không được sao?"

Trần phó viện trưởng gật đầu nói: "Nếu chỉ là hai thanh thì cũng có thể..."

Theo nguyên tắc hẳn chỉ có thể chỉ định một món vũ khí, nhưng nhiệm vụ lần này có thể hoàn thành viên mãn, vận may của Lâm Tú đã có tác dụng rất lớn, hơn nữa trong quá trình làm nhiệm vụ hẳn cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, suýt nữa mất mạng, có thể xét cho hẳn tiền lệ.

Chương 289: Tặng thương (1)

Độ nóng chảy của vẫn thiết rất cao, thợ rèn thông thường sẽ không chế tạo được, cho dù là Võ Đạo Viện cũng phải mời một vị dị thuật sư cấp Địa, sở hữu năng lực khống hỏa mới có thể tạo ra được.

Mấy ngày kế tiếp, trừ việc tu hành ra Lâm Tú chủ yếu làm hai việc.

Chuyện thứ nhất là theo sát việc chế tạo hai thanh trường thương vẫn tinh, dù sao cũng là vũ khí của hắn, từ thiết kế thương ban đầu cho đến mỗi một quá trình tạo thương hắn đều tham dự.

Chuyện thứ hai là tìm Lý Bách Chương, nói với hắn ta cách điều chế nước hoa.

Sau khi có cón với độ tinh khiết cao, chế tạo nước hoa không còn là chuyện khó nữa, Tần vương phủ không thiếu người, chuyện làm ăn giao cho Lý Bách Chương, Lâm Tú không cần nhọc lòng.

Còn về tương lai lợi nhuận của tiệm nước hoa, Lý Bách Chương ba phần, Lâm Tú ba phần, Quý phi nương nương ba phần, Tiết Ngưng Nhi một phần.

Về sau Lâm Tú suy nghĩ vẫn quyết định kéo Tiết Ngưng Nhi cùng gia nhập.

Một là, về mặt tình cảm hắn thiếu Tiết Ngưng Nhi quá nhiều, có thể bù đắp sẽ cố gắng hết sức để bù đắp.

Hai là, không phải nàng nói muốn mua nhà sao, không để nàng trở thành tiểu phú bà trước làm sao có tiền để mua nhà đây.

Hơn nữa lần trước nếu không có năng lực bay lượn của nàng, e rằng Lâm Tú cũng sẽ

không sống đến giờ, khi đó hắn đã quyết định sau này nhất định phải đối xử với nàng tốt hơn một chút.

Tên của cửa tiệm gọi là "Ngung Hương Trai", dùng tên của Tiết Ngung Nhi để mệnh danh, nàng ta cũng là bà chủ trên danh nghĩa của cửa tiệm.

Cửa tiệm còn đang chuẩn bị, Lâm Tú và Lý Bách Chương đã định giá xong cho nước hoa.

Nước hoa lọ nhỏ giống như thứ hắn đưa cho Quý phi nung nung, một lọ một trăm lượng, xin miễn trả giá, thích mua thì mua không mua thì thôi.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Lâm Tú vẫn quyết định bỏ qua bình dân bình thường ở Vương Đô, tiếp tục bóc lột những kẻ quyền quý, dù sao bọn hắn kiếm tiền dễ dàng.

Lão bách tính kiếm tiền không dễ dàng, món đồ như nước hoa này vốn cũng không phải nhu yếu phẩm trong cuộc sống, để kiếm bạc của quyền quý, người giống như Trần Viên Viên, bạc nhiều đến mức xài không hết, cũng phải có chỗ để tiêu chú, mỗi tháng tiệm của Lâm Tú và Lý Bách Chương đều nộp thuế cho triều đình đúng hạn, là thương gia có lương tập nộp thuế cho quốc gia.

Năm ngày sau, Lâm Tú ra khỏi Võ Đạo Viện.

Hai tay hắn, mỗi bên cầm một thanh trường thương.

Hai thanh trường thương đều có thân màu bạc, sau khi dùng vẫn thiết tạo ra đã có màu sắc này, hai thanh trường thương không dài bằng nhau, một thanh hơn tám thước, thanh kia ngắn hơn một chút, nhưng cũng cỡ bảy thước.

Trên thân hai cây thương đều có hoa văn phức tạp, mục đích tồn tại của những hoa văn này một là vì mỹ quan, hai là tăng cường độ ma sát với lòng bàn tay, để khi chủ nhân của trường thương chiến đấu có thể cầm thương vững vàng hơn.

Nếu cẩn thận quan sát sẽ phát hiện, hoa văn trên thân của trường thương tám thước kia giống như vảy rồng, mà đường cong ở đầu thương cũng giống như đầu rồng.

Mà trường thương bảy thước, hoa văn trên thân thương giống như lông phượng, từ xa nhìn qua đầu thương như đầu phượng đang ngửa đầu hót dài, hiển nhiên đây là binh khí của nữ tử.

Lâm Tú bảo Võ Đạo Viện tạo ra hai thanh trường thương này, một cái cho mình dùng, cái còn lại đương nhiên là cho Linh m.

Binh khí do vẫn thiết tạo ra không chỉ sắc bén dùng bền, hơn nữa còn dễ dàng rút chân khí, là vũ khí lý tưởng nhất của võ giả.

Sau khi vào Dị Thuật Viện, Lâm Tú đến thẳng Thiên Tụ Viện.

Tuy không phải học sinh của Thiên Tụ Viện nhưng số lần hắn đến đây không ít, bây giờ có thể tự do ra vào chỗ này cũng không ai quản.

Linh m đang luyện tập thương pháp trong sân, dường như bị Lâm Tú kích thích, mấy ngày nay rõ ràng nàng bỏ ra nhiều thời gian cho võ đạo hơn.

Lâm Tú từ xa ném trường thương bảy thước qua đó nói: "Thử cây thương này xem."

Triệu Linh m nhận lấy cây thương, cơ thể lùi về sau mấy bước mới dừng lại.

Guơng mặt nàng lộ vẻ ngạc nhiên, không ngờ cây thương này lại nặng như vậy, cần nàng ta sử dụng chân khí mới cầm nổi.

Cảm nhận trọng lượng của trường thương trong tay, nàng ta như nghĩ đến gì đó, nhìn Lâm Tú hỏi: "Đây là do vãn thiết tạo ra?"

Sở hữu một binh khí do vãn thiết tạo ra, e rằng là giấc mơ của mỗi một vị võ giả.

Chẳng qua vãn thiết quá hiếm có, chỉ khi lượng lớn vãn tinh rơi xuống đất mới có khả năng xuất hiện chút ít vãn thiết.

Gần như tất cả vãn thiết thiên ngoại ở Đại Hạ đều do Võ Đạo Viện chưởng quản, người ngoài hoàn toàn rất khó có được.

Dù là nàng thì cũng không được.

Lâm Tú gật đầu nói: "Võ Đạo Viện thưởng cho ta một khối vãn thiết, ta bảo bọn họ tạo ra hai thanh trường thương, thử xem đi."

Chương 290: Tặng thương (2)

Triệu Linh m thử dùng thương này thi triển vài chiêu thức thương pháp, phát hiện uy lực của mỗi một thương đều tăng lên gấp mấy lần so với trước đây, thanh trường thương này có thể giúp nàng phát huy thực lực lên đến mười phần.

Lâm Tú nhìn nàng từ xa hỏi: "Thế nào?"

Triệu Linh m thu thương lại nói: "Vũ khí do vắn thiết tạo ra, đương nhiên tốt hơn binh khí thông thường rất nhiều."

Lâm Tú nói: "Tặng cho cô."

Lần này Linh m không từ chối.

Nàng biết trường thương trong tay cực kì quý trọng, đủ để đổi một đình viện diện tích không nhỏ ở Vương Đô, nếu là người khác tặng cho nàng ta, nàng ta sẽ từ chối không chút do dự.

Nhưng đó là Lâm Tú, giữa hai người không có gì phải khách sáo cả.

n tình đã nợ hần, cùng lắm ngày sau tìm cơ hội trả lại.

Hơn nữa nàng thực sự rất thích cây thương này.

Độ dài của cây thương này, không dài một tấc, không ngắn một tấc, vừa tầm để nàng sử dụng, màu sắc thân thương cũng là màu bạc mà nàng thích, ngay cả hoa văn trên mặt nàng cũng rất thích, cây thương này cứ như tạo ra vì nàng vậy.

Trên thực tế cây thương tặng cho Linh m, chính là do Lâm Tú tạo riêng cho nàng.

Có một món binh khí thuận tay, thực lực của nàng có thể tăng lên rất nhiều.

Dị Thuật Viện và Võ Đạo Viện giống nhau, học sinh Thiên Tự Viện của hai viện đang hưởng thụ rất nhiều tài nguyên phong phú của học viện, bình thường đều phải chấp hành một số nhiệm vụ đặc biệt, những nhiệm vụ đó có tính nguy hiểm nhất định, tất nhiên Lâm Tú hi vọng thực lực của Linh m càng mạnh càng tốt.

Còn có một chuyện rất quan trọng, kẻ tâm lý vặn vẹo, điên cuồng độc ác nào đó, tuy mấy ngày nay không có hành động gì, nhưng hẳn ta chưa từng từ bỏ ám sát Linh m và Lâm Tú, Lâm Tú có nhiều át chủ bài lại có thể thời khắc giám thị thái tử, nhưng Linh m còn chưa biết chuyện này.

Thông qua giám thị thái tử thời gian dài, Lâm Tú biết thái tử vẫn có chút kiêng kỵ với Linh m.

Dù sao nàng cũng là thiên tài thành danh từ thời niên thiếu, một khi bị ám sát ảnh hưởng cực lớn, triều đình sẽ không bỏ qua, thậm chí rất có khả năng khiến hẳn ta lộ dấu vết.

Mà vì quan hệ với Triệu Linh Quân, một số tổ chức sát thủ hoàn toàn không dám nhận đơn ám sát Linh m.

Không ai muốn vì một chút bạc trêu chọc đến sự tồn tại tương lai có thể tiêu diệt tổ chức của bọn hắn, trừ khi bọn hắn bị điên nếu không sẽ không động đến người nhà của thiên kiêu Triệu gia.

So sánh với Lâm Tú, Linh m vẫn an toàn.

Nhưng cho dù là vậy, Lâm Tú cũng đang nghĩ cách tăng cường thực lực của nàng.

Khi lại cùng Linh m đi trên con đường ở Vương Đô, Lâm Tú có cảm giác cảnh còn người mất.

Nửa năm trước, Linh m cũng như vậy, bất kể Lâm Tú đi đâu nàng cũng sẽ ở bên cạnh bảo vệ hắn.

Khi đó Lâm Tú vẫn là một tấm chiếu mới vừa thức tỉnh năng lực, tùy tiện một ai cũng có thể ức hiếp hắn, nửa năm trôi qua, hắn đã có thực lực tự bảo vệ mình.

Bởi vì gần đến cuối năm, từ mấy ngày trước đường phố ở Vương Đô cũng đã bắt đầu náo nhiệt hơn.

Người buôn bán nhỏ, người đến người đi, khi Lâm Tú đi ngang qua một con đường quen thuộc, đột nhiên trong một tòa nhà nào đó truyền đến giọng nói ngạc nhiên lẫn mừng rỡ.

“Công tử!”

Một nữ tử từ thanh lâu chạy ra ngoài, vì kích động mà sắc mặt hơi ửng đỏ, nàng ta đứng ở nơi cách mấy bước chân nhìn Lâm Tú, trong mắt là sự ngạc nhiên vui mừng không thể che giấu.

Triệu Linh m nhìn nữ tử này, lại nhìn Lâm Tú, không nói gì.

Lâm Tú nhìn nữ tử trước mặt, cũng bật cười nói: “Hải Đường cô nương, đã lâu không gặp.”

Hải Đường nghe vậy, ánh mắt khẽ bùng sáng nói: “Công tử vẫn còn nhớ ta?”

Lâm Tú cười nói: "Hải Đường cô nương còn chưa chuộc thân cho mình sao?"

Lâm Tú đương nhiên nhớ rõ Hải Đường, năng lực thú ngữ của nàng không chỉ một lần giúp ích cho Lâm Tú.

Hắn có thể tránh thoát ám sát, có thể quen biết Quý phi nương nương, có thể dẫn khí thành công, có thể làm mật trình kiếm tiền, có thể trở thành đệ nhất thần thám Thanh Lại ti, có thể điều tra hung thủ ám sát mình, có thể tìm được đạo tặc ẩn mình trong núi... đều không thể rời được năng lực của nàng.

Nói nàng là ân nhân cứu mạng của Lâm Tú cũng không khoa trương chút nào.

Ánh sáng trong đôi mắt Hải Đường càng rạng rỡ, công tử còn nhớ nàng, công tử thật sự vẫn còn nhớ nàng!

Ngày đó sau khi từ biệt ở Phẩm Phương Các, nàng ta không còn gặp lại vị công tử khiến nàng ta động tình nữa, sau này nàng điều tra rất lâu mới biết hắn là nhi tử Bình An bá, phu phụ Bình An bá vẫn còn khỏe mạnh, ngày đó những gì hắn nói với nàng tất nhiên đều là giả.

Hải Đường không chỉ không giận, ngược lại còn có chút cảm động.

Hắn là vì an ủi nàng ta mới bịa đặt lời nói dối về thân thể của mình, đó là lời nói dối thiện ý, Hải Đường có thể cảm nhận được dụng tâm lương khổ của hắn.

Chương 291: Tặng thương (3)

Đối với nữ tử thanh lâu như nàng, hẳn cũng chịu tổn chút tâm tư này, công tử thật sự là người lương thiện dịu dàng.

Nàng cúi đầu, có chút xấu hổ nói: "Còn, còn chưa đủ dành đủ bạc."

Lâm Tú hỏi: "Còn thiếu bao nhiêu?"

Hải Đường nhỏ giọng nói: "Còn thiếu hơn một trăm lượng..."

Lâm Tú lấy hai tờ ngân phiếu một trăm lượng từ trong tay áo ra đưa cho nàng ta nói: "Bây giờ đủ rồi."

Đầu tiên Hải Đường sững sốt, sau đó liên tục xua tay nói: "Không được không được, ta không thể lấy tiền của công tử..."

Lâm Tú nhét hai tấm ngân phiếu vào tay nàng ta nói: "Cầm lấy đi, sớm chuộc thân cho mình, ta còn đang chờ tiệm đậu hũ của cô mở cửa đấy."

Không cho Hải Đường cơ hội tiếp tục từ chối, Lâm Tú lui về sau hai bước, phất tay với nàng ta nói: "Ta nhậm chức ở Thanh Lại ti, nếu cô có chuyện cứ đến Thanh Lại ti tìm ta, nếu ta không ở đó cũng có thể tìm Liễn Thanh Phong làm chủ..."

Sau khi hai người đi rất xa, Triệu Linh mới liếc nhìn Lâm Tú nói: "Người cũng thật hào phóng, hai trăm lượng cũng tiện tay đưa cho nữ tử thanh lâu, không nghĩ lại nửa năm trước cả Lâm gia cũng không lấy ra được nhiều tiền như vậy..."

Nếu là người khác, Lâm Tú tự nhiên sẽ không hào phóng như vậy.

Nhưng đó là Hải Đường, đây là Lâm Tú nợ nàng ta, đừng nói hai trăm lượng, cho dù hai vạn lượng, hai mươi vạn lượng, chỉ cần hần có cũng sẽ cho như vậy.

Hần không giải thích những chuyện này với Linh m, chỉ nói: "Nàng ta là người đáng thương."

Triệu Linh m nói: "Nữ tử lấy sắc hầu người có gì đáng thương, nàng ta hoàn toàn có thể dựa vào đôi tay nuôi sống chính mình, lại cố tình dựa vào thân thể..."

Lâm Tú không nói thêm gì nữa.

Khi Linh m sinh ra, Triệu gia đã là quyền quý có chút danh tiếng ở Vương Đô.

Nàng từ nhỏ đã cầm y ngọc thực, sau này một lòng tu hành, không hiểu cuộc sống của bách tính ở tầng đáy cũng rất bình thường.

Trên thế giới này, có một vài người cầm y ngọc thực, bắt đầu từ khi sinh ra đã hưởng thụ vinh hoa phú quý không hết, cả đời không buồn lo.

Nhưng cũng có một số người, bọn hần chỉ muốn sống thôi đã phải dùng hết toàn lực rồi.

Lâm Tú và Linh m chưa đi được mấy bước, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Hải Đường chạy suốt đoạn đường, trên trán đã rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, sắc mặt cũng ửng hồng, nàng ta chạy đến trước mặt Lâm Tú, hơi thở dốc nói: "Số, số tiền này, sau này ta sẽ trả lại cho công tử..."

Suy xét đến tự tôn của nàng ta, Lâm Tú cười nói: "Vậy chúc việc làm ăn tiệm đậu

hũ của Hải Đường cô nương thịnh vượng, sớm ngày kiếm đủ bạc trả cho ta..."

Guang mặt Hải Đường cũng lộ ra ý cười nói: "Mượn cát ngôn của công tử, ta nhất định sẽ cố gắng kiếm tiền trả cho huynh."

Sau đó nàng ta lại có chút xấu hổ nói: "Còn nữa... tên ta không phải Hải Đường, ta tên Trần Ngọc, Hải Đường là tên bọn họ đặt cho ta, ta không thích cái tên đó..."

Nữ tử bị bán vào thanh lâu, thông thường đều sẽ lấy một nghệ danh dễ nghe, cái gì mà Hải Đường Mẫu Đơn, để tiện cho khách nhân ghi nhớ các nàng.

Mà tên thật của các nàng, sẽ không còn ai nhắc đến nữa.

Cái tên Hải Đường này với nàng ta mà nói, vốn là một loại khổ sở.

Lâm Tú khẽ cười nói: "Được, Trần cô nương, khi nào tiệm đậu hũ khai trương, nhớ đến Thanh Lại tí nói với ta một tiếng..."

Từ khi ở trên đường ngẫu nhiên gặp được Hải Đường, ánh mắt Triệu Linh m nhìn Lâm Tú đã quái quái.

Thái độ của hắn đối với nữ tử thanh lâu này, thật sự rất kỳ quái.

Hơn nữa, có một lần khi nàng nhìn thấy Lâm Tú, hắn đang ở trong thanh lâu, cầm tay với vị nữ tử thanh lâu kia.

Ánh mắt Linh m cứ nhìn Lâm Tú như thế, hắn rất không thoải mái, chủ động hỏi: "Có phải là cảm thấy ta đối với Trần cô nương quá tốt rồi, nàng chỉ là một nữ tử thanh lâu, vì sao ta lại đưa cho nàng bạc, còn nói với nàng những lời này?"

Tuy Triệu Linh m không thừa nhận, nhưng cũng không có phủ nhận.

Lâm Tú nhìn nàng, nói: "Trần cô nương là một người đáng thương..."

Thân thể của nàng, đúng là đáng thương, khi còn nhỏ phụ mẫu vì muốn nuôi sống đệ đệ, bán nàng cho nhà đại hộ làm nha hoàn, ở trong nhà đại hộ, bởi vì nàng trẻ tuổi xinh đẹp, bị lão gia chú ý đến, phu nhân đồ kỵ, nên bán nàng cho thanh lâu.

Mới đầu nàng liều chết không theo, sau đó bị đánh chửi vài lần, sau khi đói bụng mấy ngày, chung quy vẫn là chấp nhận vận mệnh.

Lâm Tú nói xong những điều này, mới nói Linh m: "Các nàng cũng không muốn dùng sắc mê hoặc người, lúc nhỏ những người nữ tử đó, có ai không nghĩ tới tương lai tìm được một vị lang quân như ý, lương thiện sống cùng nhau đến bạc đầu, nhưng các nàng không có lựa chọn, vận mệnh của các nàng, không do các nàng khống chế."

Chương 292: Hạng người vô danh (1)

Triệu Linh m khó hiểu nói: "Nhưng vì sao các nàng không cố gắng thay đổi vận mệnh?"

Lâm Tú hỏi ngược lại: "Thay đổi như thế nào, cố gắng tiếp khách kiếm tiền, thay mình chuộc thân, điều này không phải là càng thêm dùng sắc mê hoặc người sao?"

Môi Triệu Linh m giật giật, cuối cùng không nói ra cái gì.

Lâm Tú khẽ thở dài, nữ tử thanh lâu dùng sắc mê hoặc người, nữ tử thanh lâu muốn thoát khỏi vận mệnh, lại chỉ có thể thêm liều mạng tiếp khách kiếm tiền, đây là một loại châm chọc, cũng là một loại bi ai.

Nàng là người đáng thương, nhưng mà không phải là người đáng thương duy nhất.

Ở trên đời này, người giống như Hải Đường còn rất nhiều.

Hắn không có cách nào giúp mọi người, nhưng Hải Đường thì khác, nếu như không có được năng lực của nàng, khi hắn bị Thái Tử phái người ám sát lần đầu tiên, sợ rằng đã chết rồi.

Đây là ơn, phải báo.

Hôm nay Lâm Tú rất hiếm khi nói những điều này với Linh m.

Các nàng từ khi sinh ra đã sống ở trong xã hội thượng lưu, là hào môn tiểu thư chưa bao giờ thật sự trải nghiệm khó khăn dân sinh, thật sự là rất khó cảm nhận được những thứ này.

Lâm Tú không muốn để cho Linh m trở thành một người nhìn thấy người khác bị ăn thịt

mà không nhúu mày, thật ra nàng rất lương thiện, chỉ là bởi vì thân phận và kiến thức, không nhìn được một vài thứ, cũng không tưởng tượng được một số chuyện mà thôi.

Hắn nhìn về phía Linh m, hỏi: "Còn nhớ rõ nữ tử Vương thị bị Tần Thông hại chết kia không?"

Triệu Linh m gật gật đầu, nói: "Nhớ."

Lâm Tú nói: "Không lâu lúc trước, phụ thân của nàng cũng chết, là đi ở trên đường, bị xe ngựa đâm chết, người ngồi xe là đệ đệ của Tần Thông, tuy cảnh ngộ của Hải Đường đáng thương, nhưng nàng còn có thể nắm giữ tính mạng của mình trong tay, nhưng có một số người, đến tính mạng của mình cũng không nắm giữ được."

Hắn nhìn Linh m một cái, nói: "Theo ta đi một chút đi..."

Hai người một đường từ Đông Thành đi đến Bắc Thành, tuy Triệu Linh m sinh ra ở Vương Đô, lớn lên ở Vương Đô, nhưng nàng chưa bao giờ đến nơi này.

Nơi này không có từng hàng phủ đệ nhà cao cửa rộng, chỉ có tường viện rách nát, trên đường cũng không có lát đá, cả đường gồ ghề, có một số nơi còn tích nước, ở phía xa, cũng có thể ngửi được một cỗ mùi hôi khó ngửi.

Có một đứa nhỏ gầy đến mức xương lỏm chỏm, đi đi lại lại ở trong vũng nước bẩn, hốc mắt của chúng hăm sâu, da bọc xương, Triệu Linh m chưa bao giờ biết, người còn có thể gầy thành như thế.

Lâm Tú vừa đi, vừa giải thích nói: "Nơi này vẫn là Vương Đô, ở ngoài Vương Đô, rất nhiều cuộc sống của bách tính, thật ra còn không bằng những thứ này, bọn họ dùng hết toàn lực có thể làm, cũng chỉ là sống."

Triệu Linh m nhìn tất cả xung quanh, dần dần trầm mặc xuống.

Hai người lại đi về phía trước một đoạn, ở trong một y quán rách nát ở bên đường, có một nam nhân ôm đứa nhỏ từ bên trong đi ra, một đại phu tóc hoa râm nhìn hắn nói: "Đứa nhỏ này có tật mắt nghiêm trọng, có lẽ sẽ nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng không phải không thể cứu, có điều thứ nhất tiền thuốc mỗi tháng, phải cần một lượng bạc, sau mấy tháng, ít nhất còn phải mất năm lượng, nếu như chỉ bỏ một con mắt, giữ tính mạng, mười vạn tiền là đủ rồi, người về nhà suy nghĩ cho kỹ đi..."

Nam tử đứng ở đầu đường, suy nghĩ hồi lâu, rồi mới đi vào y quán, bắt đắ dĩ nói: "Đại phu, hay là, bỏ một con mắt đi..."

...

Sau khi trở lại Đông Thành, ở cửa Triệu phủ, Lâm Tú nói với Linh m: "Trên đời này, người đáng thương như thế còn rất nhiều, năm lượng bạc có thể đổi một con mắt, nhưng vẫn có người không đổi nổi, hôm nay chúng ta nhìn thấy, mới có thể cứu hắn, mà những nơi chúng ta không nhìn thấy, không biết còn bao nhiêu người như thế, thế giới này, không phải toàn bộ đều như người nhìn thấy bình thường như thế..."

Triệu Linh m không nói gì thêm, lặng lẽ đi vào trong nhà.

Điều hấn muốn nói với Linh m, tất cả đều đã nói cho nàng, Lâm Tú cũng trở lại Lâm phủ, ăn xong cơm trưa với phụ mẫu, sau khi nghỉ ngơi một lát, đi đến Thanh Lại ti.

Mấy ngày nay Lâm Tú đều ngâm mình ở Dịch Thuật Viện và Võ Đạo Viện, số lần đến Thanh Lại ti càng ngày càng ít.

Con chó đen của Liễu Thanh Phong đã huấn luyện có hình có dạng, bất luận hấn đi đâu cũng dẫn theo, nghe nói con chó này còn ở trong một vụ mật trình phá án nào đó phát huy tác dụng quan trọng, hôm nay ở trong Thanh Lại ti cũng đã có chút danh tiếng.

Sau khi Lâm Tú đi vào Thanh Lại ti, Liễu Thanh Phong lập tức khẩn cấp đi vào kho công văn, trao đổi tâm đắc huấn luyện chó với Lâm Tú, biểu hiện của con chó này vẫn là không quá khiến hấn hài lòng, Tiểu Hắc của hấn, và con chó Đại Hoàng Lâm Tú nuôi kia, chênh lệch quá lớn.

Chương 293: Hạng người vô danh (2)

Lúc này, trong Phẩm Phương Các.

Hải Đường đưa ngân phiếu năm trăm lượng bạc cho tú bà, nói: "Đây là bạc chuộc thân của ta."

Tú bà kinh ngạc nói: "Không phải người còn thiếu một trăm lượng bạc sao, nhanh như thế đã tích đủ rồi?"

Hải Đường không giải thích, chỉ nói: "Bạc đưa người, đưa khế ước bán thân cho ta."

Tú bà thở dài, nói: "Xem ra người thật sự muốn đi rồi, từ nửa năm trước vị công tử kia tới, người giống như là đổi thành một người khác vậy, cô nương trong lâu, chỉ có người tiếp khách chăm chỉ nhất, ta còn tưởng rằng người nghĩ thông rồi, không ngờ được người là muốn chạy."

Hải Đường nhìn nàng, nói: "Lúc trước khi người mua ta, chỉ tốn năm lượng bây giờ ta đưa người năm trăm lượng, người cũng không thiệt."

Tú bà nhìn nàng, cả giận nói: "Đồ vô tình nhà người, tốt xấu gì cũng ở trong lâu nhiều năm như thế, lần này dứt khoát đi như thế, không có một chút lưu luyến nào sao?"

Vẻ mặt Hải Đường quyết tuyệt, không có nửa phần lưu luyến.

Thứ nơi này mang đến cho nàng chỉ có thống khổ, nàng thầm nghĩ sớm một chút rời khỏi nơi này, đi nghênh đón cuộc sống mới.

Đó là cuộc sống nàng kỳ vọng đã lâu.

Tú bà nhìn vẻ mặt kiên nghị của nàng, vẻ giận giữ trên mặt dần dần biến mất, cuối cùng chỉ là khẽ thở dài, nói: "Đi đi, đi cho tốt, thừa dịp bây giờ người còn chút tư sắc, đi ra ngoài tìm người thành thật để gả, đợi đến khi hoa tàn ít bướm, khách nhân ghét bỏ rồi mới đi, thì đã muộn rồi..."

Ngân phiếu năm trăm lượng, nàng chỉ lấy bốn trăm lượng, cuối cùng nhét một trăm lượng vào trong tay Hải Đường, nói: "Một trăm lượng này người cầm lấy, mở một tiểu điền, làm chút nghề nghiệp, cũng không đói được..."

Hải Đường nhận lấy ngân phiếu, hành lễ với tú bà, nói: "Mấy năm nay, đa tạ mụ mụ quan tâm."

Tú bà quay đầu, khoát tay áo, nói: "Đi nhanh đi, thừa dịp bây giờ ta còn chưa thay đổi chủ ý..."

Hải Đường bước nhanh lên trên lầu, đi vào trong phòng của mình, xé nát khế ước bán thân kia, bỏ vào bên trong chậu than, nhìn lửa ở trong chậu than cháy rùng rục, nàng thở hắt ra một hơi thật dài, bỗng nhiên cả người thoải mái hẳn lên.

Phảng phất giống như là theo hỏa diễm kia nhảy lên, tất cả sự chật vật của nàng ở trong quá khứ đều thiêu đốt sạch sẽ cùng với ngọn lửa.

Nàng tẩy bớt trang điểm trên mặt, bỏ trang sức ở trên đầu xuống, cởi bỏ búi tóc xinh đẹp, chỉ tùy ý vấn hai đường, cả người từ trang điểm xinh đẹp, biến thành mộc mạc đơn giản.

Nữ tử bình dân ở bên ngoài, đều là bộ dáng như thế này.

Từ giờ trở đi, nàng cũng là nữ tử bình dân.

Trong miệng Hải Đường nở một nụ cười nhỏ, cài một đóa hoa mai màu vàng nhạt lên trên đầu, đây là nàng ngắt ở hậu viện thanh lâu, nàng đơn giản thu dọn một bọc đồ nhỏ, sau đó đi đến phía trước cửa sổ.

Chim trong lồng, con chim họa mi còn đang ríu rít.

Hải Đường mỉm cười, mở lồng chim ra, nói: "Từ giờ trở đi, người cũng được tự do..."

Lồng chim vừa mới mở ra, con chim họa mi đã vù một cái bay ra, nó không quay đầu nhìn lại, lập tức bay về phía trời cao, vui sướng nói: "Rốt cuộc lão tử cũng tự do rồi!"

Hải Đường cười một tiếng, đeo bọc đồ nhỏ lên, rời khỏi phòng, đi xuống lầu.

Từ giờ trở đi, cái tên Hải Đường này, không bao giờ thuộc về nàng nữa.

Nàng tên Trần Ngọc, Trần của trần thiết, Ngọc của ngọc thạch.

Nàng chậm rãi đi đến cửa lầu, đi về phía trước một bước nữa, thì chính là chính thức bước ra khỏi nơi đã mang đến cho nàng vô tận cực khổ.

Lúc này, mấy bóng người từ ngoài cửa viện đi vào, trong đó có một người nhìn thấy nàng, lập tức túm lấy cánh tay của nàng, cười nói: "Đây không phải là Hải Đường cô nương sao, chúng ta đang muốn tìm nàng đó, hôm nay, bản công tử giới thiệu một vị

khách quý với nàng, chỉ cần hầu hạ hần tốt, thưởng ngân lượng sẽ không thiếu được nàng..."

Trần Ngọc muốn rút tay bị hần túm lấy về, nhưng không thành công, nàng chỉ có thể xin lỗi nói: "Xin lỗi, Trịnh công tử, ta đã không làm nữa, các người vẫn là tìm những người khác đi."

Người trẻ tuổi nhú mày hỏi: "Không làm là có ý gì?"

Tú bà ở phía xa nhìn thấy cảnh này, lập tức chạy đến, tươi cười nói: "Ai ui, đây không phải là Trịnh công tử sao, hôm nay là ngọn gió nào, thế mà lại thổi ngài đến đây vậy, thật sự là xin lỗi, vừa rồi Hải Đường đã chuộc thân rồi, về sau không làm nghề này nữa, ở trong lâu còn có rất nhiều cô nương xinh đẹp hơn, tốt hơn so với nàng, ngài chọn một người mới, ta tính cho ngài nửa giá..."

Trịnh công tử nhìn tú bà một cái, nói với Hải Đường: "Sớm một ngày không làm, muộn một ngày không làm, có cái gì khác nhau, hôm nay người hầu hạ cho tốt khách quý của ta, ta trả người gấp đôi."

Thật ra hần thì không sao cả, đoạn thời gian trước, cú cách hai ngày lại chiêu cổ làm ăn của Hải Đường, hần đã ngấy rồi.

Chương 294: Hạng người vô danh (3)

Chẳng qua hai ngày trước hần mới kết bằng hữu với một người có thân phận tôn quý, người này và hần là đồng đạo, nhưng sở thích của đôi phương, có chút kỳ quái.

Hần không thích nữ tử thanh lâu bình thường, chỉ có ý với những nữ tử đã thức tỉnh dị thuật.

Nhưng nữ tử đã thức tỉnh dị thuật ở thanh lâu, nào có dễ dàng tìm như thế, thân là dị thuật sư, cho dù là loại năng lực yếu ớt nhất, bình thường cũng sẽ không lưu lạc đến mức bán thân.

Trùng hợp là, vừa đúng lúc hần quen một nữ tử thanh lâu tự xưng có thể nghe hiểu được tiếng động vật.

Tuy không biết nàng nói là thật hay giả, nhưng cũng coi như có chút manh mối, vì thế hôm nay hần dẫn tên khách quý kia đến đây, bọn họ là đặc biệt vì Hải Đường mà đến, đương nhiên không thể nào đi một chuyến tay không.

Nói cái gì mà không làm nghề này nữa, dù sao đã làm nhiều lần như thế, thêm một lần nữa, có khác nhau sao?

Đối với Trần Ngọc mà nói, là có khác nhau.

Kỹ nữ Hải Đường của Phạm Phương Các, đã chết rồi, bây giờ, nàng chỉ là Trần Ngọc.

Nàng rất xin lỗi nhìn người này, nói: "Trịnh công tử, thật sự xin lỗi, ta đã không làm nữa rồi."

Sắc mặt Trịnh Kiến rất khó nhìn, cắn răng nói: "Tiện nhân, ngươi thật sự muốn ta mất mặt trước mặt khách quý sao?"

Trần Ngọc đối diện với ánh mắt của hắn, tuy trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn kiên định nói: "Ta không làm loại làm ăn này nữa, xin các người buông tha cho ta đi..."

Lời này vừa rồi nói, đột nhiên không khí trong lâu trở nên căng thẳng.

"Ha ha, Trịnh Kiến, vừa rồi còn nói là người và người ta rất thân thiết, nhưng mà người ta một chút mặt mũi cũng không nể người bằng hữu thân thiết là người đó?"

"Là người tự mình đa tình đúng không?"

"Không phải chỉ là một kỹ nữ thôi sao, thế mà lại còn giả dạng thanh cao..."

Sắc mặt Trịnh Kiến khó coi đến cực điểm, một vị thanh niên ở bên cạnh hắn, trên mặt lại lộ ra vẻ mặt hứng thú, nói: "Thú vị, vốn dĩ ta còn không có cảm giác gì, bây giờ đối với nàng, ngược lại càng ngày càng cảm thấy hứng thú..."

Một mình Hải Đường bắt lực đứng đó đó, cửa lớn của Phạm Phương Các, ở ngay trước mặt nàng cách mấy bước chân.

Bước ra khỏi cánh cửa đó, nàng sẽ hoàn toàn tự do.

Nhưng chỉ vài bước này, đối với nàng mà nói, lại tựa như lên trời.

Trên bầu trời Vương Đô, một con chim họa mi có được tự do, cất vang tiếng hót.

Khoảng cách bay qua bức tường cao ngất kia, chỉ cần đập vài cánh là qua.

Một lát nữa, nó sẽ trở về với sự ôm ấp của núi rừng.

Nhưng vào lúc này, ở trên một con đường nào đó, một con chim ung đứng ở trên vai một vị quyền quý nào đó, bỗng nhiên ánh mắt lợi hại chuyển quanh một vòng, tiếp đó kích động, bay lên trên cao.

Lệ!

Một tiếng kêu thống khổ qua đi, từng giọt máu tươi, rơi trên không trung.

...

Thanh Lại ti.

Lâm Tú và mấy người văn thư của kho công văn, còn có Liễu Thanh Phong, đang cùng nhau vây quanh bếp lò ăn lẩu.

Thuận theo cuối năm đến gần, thời tiết cũng càng ngày càng lạnh, mỗi tháng triều đình đều phát cho các đại nha môn một ít trợ cấp, dùng để mua bếp lò, than củi để sưởi ấm.

Thời tiết lạnh, quan viên nha phòng cũng không muốn đi ra ngoài, có đôi khi dứt khoát mua một chút thịt và đồ ăn, ở trong nha phòng ăn cơm.

Lâm Tú đến rất đúng lúc, vừa lúc có thể cợ ăn bữa cơm.

Tuy hấn đã ăn rồi, nhưng mà vẫn thêm đôi đĩa ăn mấy miếng.

Khi ăn cơm, hấn còn hỏi Liễu Thanh Phong, nói: "Thân thể lệnh đường khỏe hơn chưa?"

Trên mặt Liễu Thanh Phong lộ ra vẻ tươi cười nói: "Tốt hơn nhiều rồi, y thuật của Song Song cô nương thật sự rất thần kỳ, mấy thang thuốc nàng kê cho nương của ta uống, bây giờ đã có thể tự mình làm một

vài việc rồi, chuyện này, còn phải đa tạ Lâm đại nhân."

Lâm Tú khoát tay áo, nói: "Đều là đồng liêu, không cần khách khí."

Muốn nói cảm ơn, hẳn là Lâm Tú nên cảm ơn Liễu Thanh Phong mới đúng.

Không có dị thuật mục chi của hắn, Lâm Tú cũng không thể biểu hiện ra loại thiên phú này ở trên võ đạo, nhớ tới việc này, Lâm Tú nói với Liễu Thanh Phong: "Liễu chủ sự, người đã thử qua tu hành võ đạo chưa, năng lực dị thuật của người, cộng thêm với võ đạo nhất định sẽ càng tăng thêm sức mạnh."

Liễu Thanh Phong xấu hổ nói: "Nói ra thật xấu hổ, giáo tập Võ Đạo Viện, cũng từng đi tìm ta, nói là năng lực của ta, nếu như tu hành võ đạo, so với người khác sẽ có ưu thế hơn, nhưng sau khi thử qua mới phát hiện, động tác của võ giả bình thường, tuy ở trong mắt ta rất chậm, nhưng mà cơ thể của ta không đuổi kịp thị lực, cho nên không thể nào tu hành."

Lâm Tú chỉ là thuận miệng hỏi, nghe hắn nói xong, cũng không tiếp tục đề tài này nữa.

Đúng là, một mình dị thuật mục chi thì không thể nào tu hành được võ đạo, cảm giác ánh mắt theo kịp, nhưng thân thể lại không theo kịp rất khó chịu, bọn họ tu hành võ đạo, thậm chí còn không bằng người bình thường.

Chương 295: Hạng người vô danh (4)

Loại dị thuật này, còn cần cộng thêm tốc độ hoặc là năng lực sức mạnh mới có thể chuyển hóa thành thiên phú võ đạo thật sự, hoặc là chờ sau khi tu hành đến cấp Địa, thân thể mới có thể đuổi kịp nhãn lực, cơ bản có thể làm đến vô địch cùng cấp.

Nói chuyện phiếm với bọn họ một lát, Lâm Tú dự định tiếp tục đi Võ Đạo Viện luyện thương, thích ứng với binh khí mới một chút.

Khi đi ra khỏi nha phòng, hắn nhìn thấy hai bộ khoái nâng một thi thể dùng vải trắng che lại đi vào.

"Ài, đáng tiếc."

"Ta chính là không hiểu, nàng đây là cần gì phải thế?"

"Rõ ràng chỉ là một kỹ tử, thành thành thật thật tiếp khách nhân ngủ một giấc là được rồi, làm gì mà nghĩ luẩn quẩn như thế chứ?"

"Ta cũng nghĩ không thông, nữ tử cương liệt ta đã từng gặp, kỹ nữ cương liệt... chưa bao giờ thấy."

...

Hai bộ khoái vừa đi, vừa cảm khái, phía sau bọn họ, còn có một nữ nhân đi theo, nữ nhân kia khóc suốt suốt, Lâm Tú nhận ra nàng, nàng là tú bà Phạm Phương Các.

Không biết vì sao, đột nhiên trong lòng Lâm Tú căng thẳng.

"Đợi một chút." Hắn đưa tay gọi hai bộ khoái lại.

Hai bộ khoái dừng bước chân lại, hỏi: "Lâm đại nhân, có chuyện gì sao?"

Lâm Tú từ từ đi đến trước mắt bọn họ, mấy lần đưa tay, muốn xóc tấm vải trắng đó lên, nhưng lại chỉ đưa đến một nửa rồi lại rút tay về.

Một bộ khoái nhìn hẩn, khuyên nhủ: "Lâm đại nhân, vẫn là đừng có nhìn, nữ tử này đâm đầu vào tường chết, đầu đã nát rồi, bộ dáng rất thê thảm."

Hai người nói xong, vội vàng nâng thi thể đi đến công đường.

Đã xảy ra án mạng, Lang trung đại nhân đã khai đường rồi, bọn họ phải nhanh chóng đưa thi thể và nhân chứng đến công đường.

Một lát sau, công đường Thanh Lại ti.

Một người trẻ tuổi ở dưới công đường, chỉ vào thi thể nữ tử trên mặt đất, nhìn về phía Lang trung Thanh Lại ti, bất mãn nói: "Ta nói này đại nhân, nhiều người như thế đều nhìn thấy, là tự bản thân nàng đâm đầu vào tường chết, ta ngay cả động cũng không động vào nàng, người đưa ta đến nơi này, không thích hợp đi?"

Lang trung Thanh Lại ti thân nhiên nói: "Lẽ nào không phải là vì người ép nàng, nàng mới tự sát sao?"

Trên mặt người trẻ tuổi lộ ra vẻ mặt buồn cười, nói: "Đại nhân, nàng là kỹ nữ, kỹ nữ tiếp khách nhân ngủ, không phải là chuyện đương nhiên sao, ta tiêu bạc chọn nàng, bản thân nàng lại tự đâm đầu chết ở thanh lâu, người bình thường sao có thể làm ra loại chuyện này, ta cảm thấy nàng nhất

định là có bệnh, loại chuyện này, các người cũng không thể trách lên đầu ta..."

Lang trung Thanh Lại ti hỏi: "Nhưng bản quan nghe nói, khi người bức bách nàng, nàng đã chuộc thân hoàn lương rồi."

"Ai nói?" Người trẻ tuổi nhú mày nói: "Tú bà, người nói đi, có phải là nàng đã hoàn lương rồi không?"

Tú bà đối diện với ánh mắt của người thanh niên, lập tức dời tầm mắt đi, lắc đầu nói: "Không, không có..."

Phẩm Phương Các không thể trêu chọc vào công tử của Văn Xương bá, càng không thể trêu vào vị quý nhân khác, tuy nàng cũng bất bình vì Hải Đường, nhưng nàng không muốn chết, cũng không muốn Phẩm Phương Các sụp đổ.

Người trẻ tuổi lại nhìn về phía Lang trung Thanh Lại ti, nói: "Xem đi, ngay cả tú bà cũng nói nàng chưa chuộc thân, ta thấy nàng đơn giản là có bệnh, nếu như chân tướng đã rõ ràng, ta có thể trở về rồi chứ?"

Lang trung Thanh Lại ti nhìn hẩn một cái, nói: "Nếu như án này không có liên quan gì đến Trịnh công tử, đợi văn thư hỏi người một vài vấn đề, sau khi ghi vào hồ sơ vụ án, người có thể rời đi..."

Thanh Lại ti, Đình thi phòng.

Lâm Tú vẫn là vén tám vải trắng đó lên, phía dưới tám vải trắng, là một gương mặt hẩn không xa lạ gì.

Vốn dĩ gương mặt kia rất thanh tú, giờ phút này bởi vì bị máu che kín, nên có chút đáng sợ, không lâu lúc trước, nàng

còn nói muốn mở một quán đậu phụ, Lâm Tú cũng nói phải chiều cổ làm ăn của nàng, nhưng bây giờ đã không còn cơ hội nữa.

Lâm Tú đứng ở bên người nàng một chốc lát, rồi từ từ che tấm vải trắng đó lên.

Không có người nào phát hiện, đóa hoa mai vàng nàng cài ở trên đầu, không biết từ khi nào đã biến mất.

Cửa kho công văn.

Ba văn thư đang đùn đẩy lẫn nhau.

"Người đi."

"Người đi..."

"Lần trước chính là ta, lần này nên luân đến lượt người rồi."

"Nói cái gì, người lần trước có thể so với lần này sao, loại chuyện khổ sai này, ta mặc kệ..."

Án của nữ tử thanh lâu kia đã thẩm xong rồi, bây giờ chỉ cần dựa theo quá trình, hỏi lại một lần Trịnh Kiến công tử của Văn Xương bá là có thể kết án, nhưng ba gã văn thư của Thanh Lại ti, ai cũng không muốn làm chuyện này.

Đối phương là được xếp vào hàng con cháu quyền quý của Vương Đô, nhìn bộ dáng vừa rồi hẳn ở công đường, ngay cả Lang trung đại nhân cũng không để ở trong mắt, huống chi là bọn họ, chỉ cần hơi nói sai một câu, chỉ sợ sẽ gặp phải xui xẻo.

Chương 296: Hạng người vô danh (5)

Lúc này, một bóng người đi đến, nói: "Nếu như mọi người đều không muốn, vậy thì để ta đi đi."

Nhìn thấy Lâm Tú chủ động đứng ra, đương nhiên ba người vui đến cực điểm, Lâm Tú khác với bọn họ, phụ thân của hắn là Nhị đẳng bá, chỉ thấp hơn một đẳng so với Văn Xương bá, chuyện này, hắn làm là thích hợp nhất.

Từ văn thư như trút được gánh nặng, nói: "Vất vả Lâm đại nhân rồi, lần sau chúng ta mời người ăn lẩu..."

Lâm Tú đi vào kho công văn, lấy bút mực và giấy, đi vào bên trong một căn phòng nhỏ.

Trịnh Kiến quay đầu nhìn thấy hắn, nhíu mày nói: "Vì sao bây giờ mới đến, có vấn đề gì hỏi nhanh lên, hỏi xong bản công tử còn có việc quan trọng."

Lâm Tú bỏ giấy bút xuống, thản nhiên nói: "Gấp gáp gì, vội vàng đi đâu thai sao?"

Trịnh Kiến nghe thế, mặt lộ vẻ tức giận, nói: "Hỗn xược, nói chuyện như thế nào đấy!"

Lâm Tú nhìn hắn một cái, nói: "Đừng làm bộ dáng này với ta, tự giới thiệu một chút, ta tên là Lâm Tú, con trai của Bình An bá, Triệu Linh Quân là vị hôn thê của ta, bình thường khi rảnh rỗi ta đến chiêm chúc văn thư kho công văn của Thanh Lại ti, hôm nay ta đến ghi lại án của người."

Tuy Trịnh Kiến chưa từng gặp Lâm Tú, nhưng có nghe qua tên của hắn, thấy hắn và mình đều là con cháu quyền quý, Trịnh Kiến lập

túc cười nói: "Thì ra là Lâm huynh, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu..."

Cho dù tước vị của phụ thân hắn hơn tước vị của phụ thân Lâm Tú một bậc, nhưng ai bảo Lâm Tú này có một vị hôn thê lợi hại chứ, hắn ngược lại cũng không dám bày ra cái giá gì.

Lâm Tú nhìn Trịnh Kiến một cái, nói: "Đừng phí lời nữa, rốt cuộc hôm nay là chuyện gì?"

Trịnh Kiến khoát tay áo, nói: "Ài, đừng nói nữa, nói ra cũng là xui vè, ai ngờ nữ nhân kia là kẻ điên, ta bảo nàng tiếp nhiệm công tử của nhà Hoàng Quốc Công, ai ngờ nàng lại đâm đầu vào tường chết, người nói xem, người như thế có phải đồ điên không, nàng là một kỹ tử, kỹ tử không phải là ngủ với người khác sao, ta cũng không phải không trả tiền, nàng ở nơi đó giả vờ cái gì chứ..."

Lâm Tú trầm mặc hồi lâu mới nói: "Nhưng mà ta nghe nói, người ta đã hoàn lương rồi?"

Về mặt Trịnh Kiến đầy vẻ xui xẻo, nói: "Ta chính là không hiểu, người nói buổi sáng nàng còn tiếp khách, buổi chiều nói hoàn lương là hoàn lương, một kỹ tử dơ bẩn, còn giả vờ liệt phụ trình tiết..."

Từ khi đi đến thế giới này đến bây giờ, chuyện Lâm Tú hối hận nhất, chỉ sợ cũng là cho Hải Đường hai trăm lượng bạc.

Nếu như nàng chưa có đủ tiền chuộc thân, cũng sẽ không có những chuyện sau này.

Chuyện Trịnh Kiến nghĩ không hiểu, Lâm Tú lại rất rõ ràng.

Một khắc nàng chuộc thân cho mình kia, thì đã không còn là nữ tử thanh lâu nữa.

Cho dù chết, nàng cũng không muốn thân thể mình bị người khác làm bẩn.

Thậm chí nàng còn để ý trong sạch hơn so với những nữ tử khác.

Nhưng chuyện này, có một số người vĩnh viễn không hiểu.

Trịnh Kiến oán giận một hồi, nhìn về phía Lâm Tú, nói: "Lâm huynh, ngươi nhanh lên, buổi tối ta còn hẹn Hoàng công tử ăn cơm ở Trích Nguyệt Lâu, không thể đến muộn..."

Lâm Tú than nhẹ một tiếng, nói: "Bữa cơm này, chỉ sợ ngươi không có cơ hội ăn nữa."

Trịnh Kiến kinh ngạc nói: "Ngươi có ý gì..."

Lời của hắn còn chưa dứt, đột nhiên ánh mắt trũng lún, hai tay ôm yết hầu, máu tươi từ khe hở không ngừng tràn ra, hắn dùng ánh mắt khó tin nhìn Lâm Tú, đồng tử dần dần tan rã, cơ thể đã mất đi sự sống, vô lực ngã xuống đất.

Trước khi chết, hắn cũng không hiểu được, Lâm Tú thế mà lại dám giết hắn, vì sao Lâm Tú muốn giết hắn!

Trong tay Lâm Tú, một cây chủy thủy xuất hiện giữa không trung, rồi lại biến mất trong không trung.

Mấy cánh hoa mai, từ trên không trung từ từ rơi xuống mặt đất, dần dần bị nhuộm thành màu máu.

Về mặt Lâm Tú bình tĩnh, ngay sau đó biến thành hoảng sợ hoảng loạn, hắn lui về phía sau vài bước, lớn tiếng nói: "Giết người, giết người rồi, người đâu mau đến đây!"

m thanh kêu sợ hãi của hấn vang lên không bao lâu, đã có mấy bóng người từ bên ngoài chạy vào như điên, Liễu Thanh Phong là người đầu tiên lao vào, hỏi: "Lâm đại nhân, xảy ra chuyện gì rồi?"

Nhưng mà, khi hấn nhìn thấy Trịnh Kiến ngã trong vũng máu, đột nhiên sắc mặt đại biến, vươn hai tay ra, ngăn trở người ở phía sau, đồng thời lớn tiếng nói: "Mọi người lui về phía sau, lui về phía sau!"

Sau đó hấn nhanh chóng nhìn về phía Lâm Tú, nói: "Lâm đại nhân, ngài đứng đó, nhất định không được cử động!"

Con trai của Văn Xương bá chết ở Thanh Lại ti, là một đại án rất nghiêm trọng, sau khi có được tin tức, Lang trung Thanh Lại ti vội vàng chạy tới, khiếp sợ nhìn Trịnh Kiến ngã ở trong vũng máu, mất hết sự sống, sau đó ánh mắt lập tức nhìn về phía Lâm Tú, hỏi: "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, Trịnh công tử chết như thế nào!"

Chương 297: Hạng người vô danh (6)

Sắc mặt Lâm Tú tái nhợt, lắc đầu nói: "Ta cũng không biết, ta đang hỏi hắc chi tiết của vụ án, bỗng nhiên Trịnh Kiến che yết hầu ngã xuống mặt đất, run rẩy vài cái rồi không động nữa..."

Khi Trịnh Kiến chết, chỉ có Lâm Tú ở bên người hắc, đương nhiên Lâm Tú cũng là người có hiềm nghi lớn nhất.

Nhưng hiềm nghi của hắc, rất nhanh đã được rửa sạch.

Bởi vì... không có hung khí.

Ngõ tác (pháp y) kiểm tra thi thể của Trịnh Kiến, nguyên nhân chết của hắc là một vết thương trí mạng ở trên cổ, hắc là bị người khác một kiếm phong hầu.

Bộ khoái đã điều tra trên người Lâm Tú, trên người hắc không có hung khí gì, mà căn phòng nhỏ liếc mắt đã nhìn thấy hết này, cùng với toàn bộ kho công văn, đều không phát hiện hung khí.

Suy xét đến năng lực của Lâm Tú là băng, hắc có thể ngưng tụ ra băng để giết chết Trịnh Kiến, nhưng Liễu Thanh Phong đã dùng dị thuật mục chi kiểm tra, toàn bộ phòng, không có để lại một chút hàn băng nào, nếu như Lâm Tú dùng băng để giết người, thì nhất định sẽ để lại dấu vết ở hiện trường.

Dị thuật hàn băng, có thể tạo băng từ hư không, nhưng không thể làm băng biến mất.

Đủ các loại manh mối cho thấy, hắc không liên quan gì đến cái chết của Trịnh Kiến.

Lúc này, ngõ tác kia khám nghiệm tử thi cũng có phát hiện, hắc chỉ vào mấy cánh

hoa trên thi thể Trịnh Kiến, nói: "Đại nhân, cánh hoa, có cánh hoa, đây là nữ thích khách kia làm!"

Một kiếm phong hầu, ở hiện trường vụ án phát hiện cánh hoa, đây là thủ pháp giết người mà nữ thích khách kia quen dùng.

Đến tận bây giờ, án này không có cái gì bí ẩn nữa.

Dùng chân đoán cũng có thể đoán được, là Trịnh Kiến bức tử nữ tử thanh lâu kia, trùng hợp bị nữ thích khách kia nhìn thấy, vì thế đuổi đến Thanh Lại ti, giết Trịnh Kiến, báo thù cho nữ tử thanh lâu kia.

Nửa năm trước, Tần Thông, con trai của Trung Dũng bá, nguyên nhân chết cũng là như thế này.

Lâm Tú ở ngay hiện trường vụ án cái gì cũng không nhìn thấy, tro mắt nhìn Trịnh Kiến chết, cũng có giải thích hợp lý.

Bởi vì năng lực của thích khách kia là ẩn nấp, ở trong trạng thái ẩn thân, đương nhiên Lâm Tú không nhìn thấy nàng.

Lang trung Thanh Lại ti nhìn Lâm Tú, nói: "Án này không liên quan đến ngươi, để ngươi phải sợ hãi rồi."

Lâm Tú lắc đầu nói: "Ta không sao, nhưng nữ thích khách này thật sự rất càn rỡ, dám ra tay ở Thanh Lại ti, nhất định phải mau chóng bắt được nàng ta mới được..."

Lang trung Thanh Lại ti nói: "Đây là chuyện của Dị Thuật Ti..."

Bởi vì mỗi lần nữ thích khách kia gây án, đều để lại dấu vết ở hiện trường, trên thi thể của Trịnh Kiến phát hiện cánh hoa, lại

là bị một kiếm phong hầu, là ai làm chuyện này đã rất rõ ràng, rất nhanh án này chấm dứt.

Đối với loại án này, Thanh Lại ti chỉ quản tra ra hung thủ, về phần bắt người, đó là chuyện của Dị Thuật Ti.

Rất nhanh thi thể của Trịnh Kiến được người khác nâng đi, vết máu ở hiện trường cũng được rửa sạch sẽ, nhưng Thanh Lại ti lại không bình tĩnh.

Con trai của Nhất đẳng bá chết ở đây, Lang trung đại nhân phải cho Văn Xương bá, cho triều đình một công đạo.

Về phần các bộ khoái nha dịch, cũng dụng dậy tinh thần, đi xung quanh tuần tra tung tích của nữ thích khách kia, lỡ như nàng còn chưa rời khỏi đây, bắt được nàng, sẽ có được ngân lượng thưởng cả đời cũng không dùng hết.

Liễu Thanh Phong tựa vào cửa kho công văn, nhìn Lâm Tú đứng ở trong viện thất thần, trong mắt chợt lóe lên dị sắc.

Trong đó bao gồm cả Lang trung Thanh Lại ti, mọi người trong Thanh Lại ti đều cho rằng, nữ thích khách kia giết chết Trịnh Kiến.

Nhưng chỉ có hần biết, khi Trịnh kiến chết, bên trong phòng, không có dấu chân của người thứ ba.

Nữ thích khách kia muốn làm được điểm này, ngoại trừ ẩn thân ra, còn cần biết bay...

Bí mật này, hần không dự định nói cho bất luận kẻ nào.

Hắn chậm rãi đi đến trước người Lâm Tú, nhỏ giọng nói: "Lâm đại nhân bị dọa rồi đi, thật ra cũng không có gì, vốn dĩ Trịnh Kiến nên chết, nữ thích khách kia, cũng coi như là vì dân trừ hại..."

...

Trong kho công văn, Từ văn thư hỏi tú bà Phạm Phương Các chuyện có liên quan đến kỹ tử kia.

Hắn trải một tấm giấy ra, đề bút hỏi: "Kỹ tử chết kia ở trong lâu các người, tên là gì?"

Tú bà tỉnh lại từ trong khiếp sợ, vội vàng nói: "Hải Đường, nàng tên là Hải Đường."

Từ văn thư viết xuống cái tên này, một bóng người từ bên cạnh đi đến, nói: "Nàng tên là Trần Ngọc."

Tú bà cũng là nghĩ đến cái gì đó, lập tức nói: "Đúng đúng đúng, nàng nói lúc trước nàng tên là Trần Ngọc..."

Từ văn thư nhìn thấy trên giấy đã viết xuống hai chữ "Hải Đường", ngẩng đầu nhìn Lâm Tú, nói: "Dù sao cũng đều giống nhau, viết cũng viết rồi..."

Lâm Tú lắc lắc đầu, nói: "Không giống nhau."

Nàng từng nói, nàng không thích cái tên Hải Đường này, đó là người khác đặt cho nàng.

Nàng tên là Trần Ngọc, đây chính là tên của nàng.

Chương 298: Hạng người vô danh (7)

Từ văn thư thở dài, đành phải vo tờ giấy kia thành một cục vút bỏ, một lần nữa lấy trang giấy khác ra, viết nói: "Kỹ nữ Trần Ngọc..."

Lâm Tú lại nói: "Dân nữ Trần Ngọc, nàng đã chuộc thân cho mình rồi."

Từ văn thư sùng sốt, hỏi: "Không phải nói là chưa chuộc sao?"

Tù bà chặn lại nói: "Chuộc rồi chuộc rồi, vừa mới chuộc buổi chiều..."

Từ văn thư lại vo tròn trang giấy đã viết được bốn chữ thành một cục, lấy một tờ giấy khác ra, dứt khoát đưa cho Lâm Tú, nói: "Hay là, vẫn là Lâm đại nhân đến viết đi..."

Sau khi ném chuyện này cho Lâm Tú, hẩn thông thả đi ra khỏi kho công văn.

Tú bà kia nhìn Lâm Tú, suy tư một lát, bỗng nhiên nói: "Đại nhân, ta nhớ ngài, ngài không phải là vị công tử nửa năm trước đi đến trong lâu chúng ta sao, nửa năm qua, ngày nào Hải Đường cũng nhớ thương người..."

Nàng nói rồi lại nói, dần dần âm thanh nhỏ đi, hỏi: "Tiền chuộc thân của nàng, chính là công tử cho nàng đúng không?"

Lâm Tú nói: "Là ta hại nàng."

Tú bà liên tục nói: "Công tử, ngài ngàn vạn đừng nghĩ như thế, lúc Hải Đường chết, là mang theo nụ cười chết, nếu như ngài vì cái chết của nàng mà tự trách, nàng chết cũng không nhắm mắt..."

Nàng thở dài, nói: "Nàng là một nha đầu số khổ, lúc trước bán thân thể, là để kiếm sống, sau khi nàng chuộc thân cho mình, chính là một nữ tử trong sạch, cho dù là chết, cũng là thanh thanh bạch bạch chết, ngài không cần vì thế mà tự trách, ta nghĩ, nàng cũng không muốn nhìn thấy ngài tự trách..."

...

"Con trai, con trai của ta!"

"Con chết thật là thảm!"

"Con làm sao lại có thể để cho ta người đầu bạc tiễn người đầu xanh chứ!"

"Thích khách chiết tiết, nếu như lão phu bắt được ngươi, nhất định sẽ băm thây ngươi ra thành trăm mảnh!"

"Văn Xương bá nên nén bi thương..."

"Con người đã chết thì không thể sống lại, nên nén bi thương..."

"Nữ thích khách kia ra tay rất nhanh, chắc là lệnh công tử ra đi cũng không có gì đau khổ..."

...

Trong viện Thanh Lại ti, biết được tin tức Trịnh Kiến chết, Văn Xương bá nhanh chóng đi đến, khóc đến mức cả mặt đầy là nước mắt nước mũi, mấy quan viên ở Thanh Lại ti cũng ở một bên nhỏ giọng an ủi.

Niềm vui và đau khổ của con người khác nhau, Lâm Tú chỉ cảm thấy bọn họ đang tranh cãi âm ỉ.

Hắn cất nước đi ra Thanh Lại ti, bỗng nhiên chớp mũi chợt lạnh.

Lâm Tú ngẩng đầu, bông tuyết trắng tinh từ trên bầu trời thanh lãng rơi xuống.

Tuyết rơi.

Mùa đông năm nay, khi kinh đô rơi trận tuyết đầu tiên, Trịnh Kiến, con trai của Văn Xương bá chết, chuyện này, bất luận là trong bách tính, hay là trong quyền quý, đều dẫn đến nghị luận không nhỏ.

Có rất ít người biết, trong án này, cũng đã chết một kỹ tử.

Không có ai biết tên của nàng, cũng không ai quan tâm nàng đã phải chịu oan khẩu gì, bởi vì vốn dĩ nàng chính là hạng người vô danh.

Người giống như nàng ở trong Vương Đô rất nhiều, cũng không đáng được mọi người nghị luận.

Trận tuyết này rơi không nhỏ, một lát sau, trên mặt đất đã xuất hiện một tầng hoa tuyết mỏng manh.

Lâm Tú dẫm lên trên tuyết, rất nhanh phía sau đã để lại hai hàng dấu chân.

Lúc này, hấn vẫn chưa phát hiện, ở nơi cách phía sau hấn vài chục trượng, đã tích một tầng bông tuyết, một hàng dấu chân, trống rỗng xuất hiện.

Mấy ngày nữa chính là trừ tịch, chuyện con trai Văn Xương bá chết, rất nhanh đã bị không khí đón năm mới bao phủ, không có người nào nhắc tới.

Tối ngày hôm qua, Vương Đô tuyết rơi cả đêm, mãi đến buổi sáng ngày hôm sau, tuyết vẫn còn bay lả tả.

Buổi sáng thức dậy, trước cửa nhà bách tính tuyết tích thành một đồng, bọn trẻ con ở ven đường đắp người tuyết, thỉnh thoảng có người ném tuyết, quả cầu tuyết không cần thận ném phải người đi đường, một đám trẻ con hét lên tiếng quái dị, rồi lập tức giải tán.

Mấy ngày trước, học sinh Dị Thuật Viện đã nghỉ rồi, chỉ có học sinh ở Vương Đô thỉnh thoảng còn đến học viện.

Trong Thiên Tự Viện, Triệu Linh m và công chúa Minh Hà đã đợi Lâm Tú nửa canh giờ.

Công chúa Minh Hà nói: "Chắc không phải hôm nay hắc sẽ không tới đó chứ?"

Triệu Linh m lắc đầu nói: "Không biết, ngày hôm qua hắc không hề nói gì."

Từ trước đến giờ Lâm Tú vẫn luôn đúng giờ, hôm nay không biết là có phải quên rồi không, thế mà lại không đến Dị Thuật Viện tu hành với các nàng.

Võ Đạo Viện, trên giáo trường, Tiết Ngung Nhi mặc một chiếc áo màu trắng tuyết, không ngừng xoa tay, khuôn mặt nhỏ đã bị đông lạnh đến đỏ bừng, nhưng nàng vẫn không đợi được người nàng muốn gặp.

Cung Trường Xuân.

Quý phi nương nương ôm linh sủng, dựa vào cửa điện, ánh mắt khi nhìn về phía cửa cung, ánh mắt dần dần trở nên mất mát. Lâm bầm nói: "Đã canh giờ này rồi, hôm nay chắc là hắc sẽ không đến nữa..."

Ngoài thành.

Ở dưới chân núi nào đó, nổi lên một đồng đất.

Trước đồng đất, còn có một cái bia gỗ,
trên mặt viết, “Mộ dân nữ Trần Ngọc”.

Chương 299: Quý phi tâm loạn (1)

Tuyết lớn vẫn còn đang lả tả bay xuống, trên đầu, trên vai Lâm Tú, rất nhanh đã rơi xuống một tầng bông tuyết.

Quê nhà Trần Ngọc ở Giang Nam, khi còn nhỏ bị cha mẹ bán ra bên ngoài, ngoại trừ tú bà thanh lâu, không có thân hữu gì ở Vương Đô.

Dựa theo lệ thường của Thanh lại ti, thi thể không có ai nhận, bình thường sẽ chôn qua loa ở bãi tha ma, nếu như trên thi thể có bạc, bộ khoái tâm tính thiện lương, còn có thể mua tấm chiếu cho bọn họ, nếu không, vậy thì chỉ có thể là tùy tiện đào một cái hố rồi chôn xuống.

Tú bà Phạm Phương Các, coi như có chút lương tâm, nhận thi thể của nàng từ Thanh lại ti, rồi chôn nàng ở nơi này.

Trước mộ phần của nàng cách đó không xa, có một con suối nhỏ chảy vòng quanh, ở phía xa lại là Vân Sơn, bây giờ là mùa đông, trời đất đều là cả ngày trắng xóa, nhưng đợi đến mùa xuân, sau khi băng tuyết tan rã, sẽ là một hình ảnh non xanh nước biếc.

Khi cha con lão Vương Đầu chết, ngoại trừ đồng tình và bất bình ra, Lâm Tú cũng không có cảm nhận sâu sắc nào khác.

Nhưng Trần Ngọc chết, Lâm Tú xúc động rất lớn.

Cho dù hai người bọn họ chỉ gặp mặt ba lần, nhưng không có nàng, cũng không có Lâm Tú bây giờ.

Nàng đối với Lâm Tú, là có ơn cứu mạng.

Cho nên Lâm Tú ở Thanh lại tí, sẽ tự mình ra tay với Trịnh Kiến.

Không chính tay giết chết hung thủ bức chết nàng, hẳn thật sự khó yên lòng.

Nguyện vọng của nàng, chẳng qua cũng chỉ là muốn làm người bình thường mà thôi, nhưng bọn họ ngay cả cơ hội như thế cũng không cho nàng.

Lâm Tú dừng lại thật lâu trước ngôi mộ mới, cẩn thận quét dọn sạch cỏ dại trong phạm vi ba trượng ở đây, rồi lại ngắt một cành hoa mai mới nở đặt ở trước mộ phần, rồi mới cùng với lão ăn mày và người bán hàng rời đi.

Sau khi ba người rời khỏi không lâu, phía trên mặt tuyết, bỗng nhiên xuất hiện một loạt dấu chân mới tinh, từ sau thân cây bên dòng suối, kéo dài đến tận trước mộ.

Cành hoa mai Lâm Tú đặt trước phần mộ, có một bông từ trên cành rơi xuống, bay đến đỉnh bia mộ.

...

Dị Thuật Viện.

Công chúa Minh Hà nhú mày nhìn Lâm Tú, bất mãn nói: "Người đi làm cái gì vậy, không đến cũng không nói một tiếng, hại chúng ta ở chỗ này chờ người lâu như thế."

Lâm Tú xin lỗi nói: "Xin lỗi, nhất thời có chút việc, bây giờ có thể bắt đầu rồi."

Ngày trước đều là buổi sáng song tu với công chúa Minh Hà, lúc này đã là buổi chiều, thậm chí đã qua thời gian đi cung Trường Xuân, Quý phi nương nương và nhóc con kia có thể vẫn đang chờ hắn.

Sau khi song tu với công chúa Minh Hà xong, đi ra khỏi viện của nàng, Triệu Linh m hỏi Lâm Tú: "Xảy ra chuyện gì rồi?"

Lâm Tú hỏi: "Chuyện gì?"

Triệu Linh m nói: "Trên mặt của người viết đây chuyện."

Lâm Tú suýt chút nữa quên, Linh m có lực quan sát giống như mật trính, công chúa Minh Hà không nhìn ra được hấn có tâm sự, nhưng lại không thể gạt được Linh m.

Lâm Tú hỏi: "Có còn nhớ Hải Đường cô nương hôm qua chúng ta gặp không?"

Triệu Linh m nhìn hấn một cái, nói: "Đương nhiên nhớ rồi, người đi chiếu cổ hàng đậu phụ của nàng?"

Lâm Tú lắc đầu nói: "Nàng chết rồi."

Triệu Linh m ngẩn ra một chút, sau đó khó tin nói: "Sao có thể, ngày hôm qua chúng ta còn gặp nàng!"

Lâm Tú nói: "Chính là sau khi chúng ta gặp nàng không lâu..."

Đơn giản nói qua một chút chuyện ngày hôm qua với Triệu Linh m, Triệu Linh m nắm chặt tay, nói: "Giết hay lắm, người như vậy, nên giết!"

Lâm Tú nói: "Đúng vậy, vị cô nương đó thật sự là hiệp nữ, có một số người luật pháp không thể nào trừng trị, thì có nàng xử lý."

Trên mặt Triệu Linh m lộ ra vẻ áy náy, nói với Lâm Tú: "Xin lỗi, ngày hôm qua ta không nên nói như vậy..."

Lâm Tú ôn nhu vỗ vỗ đầu nàng, nói: "Biết sai mà sửa, là điều tốt."

Nếu như là lúc khác, Lâm Tú không dám làm ra động tác này với nàng, hồi báo của Triệu Linh m, nhất định sẽ là cú ngã qua vai gọn gàng, nhưng hôm nay, Triệu Linh m nhin.

Lúc trước, nàng đều sống ở trong giếng, là Lâm Tú để cho nàng thấy được toàn cảnh thế giới bên ngoài.

Lần này tạm thời tha cho hấn một lần.

Từ Dị Thuật Viện đi ra, Lâm Tú không đến Võ Đạo Viện tu hành.

Võ Đạo có thể không luyện, nhưng Quý phi nương nương không thể không đi thăm.

Đương nhiên, lúc này, hấn cũng không phải đi tay không.

Hấn cầm theo một chậu mai vàng cho Quý phi nương nương, nó được lựa chọn tỉ mỉ trong chợ hoa chim ở Đông Thành, hoa viên nhỏ trong cung Trường Xuân trồng không ít hoa, có thể thấy được Quý phi nương nương là một người yêu hoa.

Nhưng đến mùa đông, hoa trong hoa viên đều tàn hết, lần trước khi Lâm Tú đi cung Trường Xuân đã chú ý đến chuyện này.

Nàng ngày thường ở trong cung nhàn chán, chơi đùa chim, trồng hoa, cũng có thể hun đúc một chút tâm tình.

Chương 300: Quý phi tâm loạn (2)

Thật ra trong cung nhiều phi tử như thế, Lâm Tú đều từng gặp, Quý phi nương nương hẳn là người cô độc nhất trong các phi tử.

Nguyên nhân Lâm Tú cũng từng nghĩ.

Phi tử trong hậu cung, ngoại trừ người mới tiến cung, nhưng người khác đều có con nối dòng, lúc trước khi Lâm Tú chế băng ở hậu cung, những tiểu hoàng tử tiểu công chúa, không thiếu thêm phiền cho hẳn, Lâm Tú suýt chút nữa đã bị phiền chết, nhưng không thể nói cũng không thể mắng.

Khi đó, nơi hẳn thích đi nhất, chính là cung Trường Xuân của Quý phi nương nương, một nơi khác là cung Thiên Thu của Thục phi nương nương.

Trong cung của Hoàng Hậu và Hiền phi quá áp lực, trong cung của các cung phi khác ồn ào, chỉ có cung của Quý phi nương nương và Thục phi nương nương là yên tĩnh.

Đương nhiên, tranh cãi âm ỉ cũng không phải đều là chuyện xấu.

Có con trai con gái ở bên cạnh, âm ỉ chơi đùa, ít nhất có thể sẽ không cảm thấy cô độc tịch mịch.

Tuy bên người Thục phi nương nương không có trẻ con, nhưng Lý Bách Chương thường xuyên tới cung Thiên Thu thăm nàng, hơn nữa cậu Hoàng đế cũng thường xuyên đi cung Thiên Thu, đương nhiên nàng sẽ không tịch mịch.

Nhưng Quý phi nương nương thì khác, tuy nói là một trong những phi tử được sủng ái

nhất, nhưng nàng không có con cái, bên người chỉ có một linh sủng ở cùng.

Những thứ khác Lâm Tú đều có thể tặng nàng, nhưng trẻ con thì bắt lực.

Không đúng, hẳn có năng lực, nhưng nghĩ đến cầu Hoàng đế sẽ không tình nguyện.

Cho nên Lâm Tú chỉ có thể tự mình đi thăm nàng.

Cung Trường Xuân, Quý phi nương nương vừa tỉ mỉ sửa hoa, vừa nói: "Bản cung còn tưởng hôm nay người không đến đó."

Lâm Tú đứng ở bên cạnh nàng, nói: "Buổi sáng có một số việc trì hoãn, nương nương thứ tội."

Quý phi nương nương trợn mắt với hắn, nói: "Đây thì có gì để trách tội, nếu như người có chuyện thì bận chuyện của mình, mấy ngày nay Niếp Niếp rất ngoan, cũng không cần cách một ngày lại đến thăm nó, mười ngày nửa tháng đến một lần là được rồi."

Lâm Tú mỉm cười không nói gì.

Vật nhỏ đó có cái gì mà thăm, tuy linh trí của nó so với động vật khác cao hơn rất nhiều, nhưng cũng chỉ tương đương với tiểu cô nương năm sáu tuổi, vô tâm vô phế, chỉ cần cho nó ăn hát với nó, cùng với nó nói chuyện một chút, vậy thì nó không có phiền não gì nữa.

Ngược lại bản thân Quý phi nương nương, Lâm Tú cần tốn nhiều tâm tư một chút.

Thấy hồi lâu Lâm Tú không nói gì, trong lòng Quý phi nương nương bắt đầu căng thẳng lên.

Chắc là hần sẽ không nghe lời nàng nói, về sau thật sự mười ngày nửa tháng mới đến một lần đó chứ?

Bây giờ Quý phi rất hối hận, vì sao nàng lại nói câu vừa rồi?

Lỡ như về sau Lâm Tú thật sự không đến nữa thì sao?

Nhất thời trong lòng nàng loạn lên, trên tay cũng rối loạn, suýt chút nữa cắt mất một cành hoa không nên sửa, nhưng lại vẫn làm bộ như không có chuyện gì nói: "Cũng không phải mười ngày nửa tháng, nhiều nhất là cách năm ngày, không, ba ngày..., hay là vẫn là hai ngày đi, bản cung lo lắng Niếp Niếp không quen, người cũng nhìn ra, Niếp Niếp thật sự rất thích người..."

Lâm Tú cười cười nói: "Vậy thì ta vẫn là hai ngày đến một lần đi, dù sao linh sủng của nương nương quan trọng."

Hôm nay Lâm Tú không ở trong cung Trường Xuân bao lâu, nguyên nhân là ma ma trong cung Thái Hoàng Thái Hậu đến, mời Quý phi nương nương đến đó, Thái Hoàng Thái Hậu là ngoại tổ mẫu của Quý phi nương nương, chính bởi vì có bà che chở, Quý phi nương nương ở trong cung mới không có người nào dám chọc đến.

Không bao lâu sau, trong Vạn Thọ Cung.

Thái Hoàng Thái Hậu nhìn Quý phi nương nương từ bên ngoài đi vào, trên mặt tràn đầy nếp nhăn hiện ra vẻ tươi cười, nói: "Niếp Niếp đến đây, mau đến bên người Hoàng tổ mẫu..."

Quý phi đi đến bên người Thái Hoàng Thái Hậu, nắm tay bà, ngượng ngập nói: "Điều đã

qua nhiều năm như thế rồi, Hoàng tổ mẫu còn gọi nhũ danh của con...”

Thái Hoàng Thái Hậu vỗ tay nàng, hiền lành cười nói: “Cho dù qua nhiều năm đi nữa, con cũng là Niếp Niếp của Hoàng tổ mẫu.”

...

Đi ra khỏi hoàng cung, Lâm Tú thấy thời gian còn sớm nên đi về phía Thanh lại ti.

Đi chưa được mấy bước, bỗng nhiên hắt nhú mày, ánh mắt nhìn về phía sau.

Nơi đó ngoại trừ lão ăn mày và người bán hàng rong, không có một người nào.

Lâm Tú quay đầu, sau khi đi vài chục bước, loại cảm giác này lại xuất hiện.

Hắt lại xoay người một lần nữa, phía sau vẫn là không có cái gì.

Lão ăn mày nhìn về phía hắt, hỏi: “Làm sao thế?”

Lâm Tú nghĩ nghĩ nói: “Tại sao ta lại có cảm giác có người đang đi theo ta.”

Lão ăn mày nhìn hắt, nói: “Có người đi theo ngươi, hai người chúng ta sẽ không phát hiện ra, ngươi đang nghi ngờ tính chuyên nghiệp của chúng ta?”

Lâm Tú lắc lắc đầu, phía sau chính là hoàng cung, ở giữa đúng là không có một người nào, bởi vì mỗi ngày đều phải đề phòng Thái Tử ám sát, khiến cho hắt có chút nghi thần nghi quỷ.

Chương 301 → 350

Chương 301: Nữ thích khách (1)

Khi ba người đi không lâu, ở nơi nào đó trong hư không phía sau bọn họ, mới truyền đến một tiếng kinh hô.

“Cảnh giác không thấp, thế mà cảm giác được ta rồi...”

Khi Lâm Tú đi vào Thanh Lại ti, phát hiện hai gã bộ khoái đang dán cái gì đó ở ngoài tường Thanh Lại ti.

Hắn đến gần nhìn thử, phát hiện thứ hai người đang dán là lệnh truy nã.

Trên lệnh truy nã có vẽ hình một nữ tử.

Tuổi tác nữ tử không lớn, nhìn dáng vẻ chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, mắt hạnh mũi cao, dung mạo cực kì xinh đẹp, nàng ta không búi tóc mà buộc cao sau đầu, nhìn qua cực kì anh khí.

Số tiền thưởng trên lệnh truy nã rất kinh người.

Tới mười vạn lượng bạc trắng.

Lâm Tú nhớ rõ, triều đình có giới hạn đối với kim ngạch ban thưởng truy nã tội phạm, tầm khoảng một vạn lượng, cho dù là đạo tặc cùng hung cực ác, tiền thưởng phía quan lại cũng sẽ không cao như con số này.

Sở dĩ tiền thưởng của nữ tử này cao như vậy là vì rất nhiều quyền quý Vương Đô, bao gồm Trung Dũng bá, Văn Xương bá ở bên trong, một người thêm năm ngàn, một người thêm một vạn, cứ vậy mà thêm vào đó.

Nhà bọn hắn đều có con nối dòng chết trong tay nữ thích khách này.

Nữ tử của lệnh truy nã có thưởng kia chính là nữ thích khách mà Lâm Tú kính nể đã lâu.

Chiến tích gần nhất của nàng ta là ở Thanh Lại ti, ra mặt vì một nữ tử thanh lâu bị ép chết, giết chết Trịnh Kiến nhi tử của Văn Xương bá, hành vi không chút kiêng nể này đã hoàn toàn chọc giận một số quyền quý lấy Trung Dũng bá, Văn Xương bá làm đầu, chỉ riêng Văn Xương bá thôi đã thêm vào năm vạn lượng tiền thưởng rồi, thế phải bắt được nữ thích khách kia.

Lâm Tú bĩu môi, đừng nói là mười vạn lượng, cho dù bọn hắn tăng tiền thưởng đến một trăm vạn lượng cũng không chút tác dụng.

Năng lực của người ta là ẩn thân, trong số các huynh đệ hồ lô, đứa thứ sáu tuy sức chiến đấu không ổn lắm, nhưng nếu luận về mức độ khó dây dưa, tuyệt đối xếp trước trong bảy người.

Ngay cả nhìn cũng không nhìn thấy người ta còn bắt cái rắm.

Nếu không phải ngày nào đó nàng ta ám sát thất thủ, bị một dị thuật sư mạnh mẽ ép phải hiện hình, đến nay mọi người còn chưa biết nàng ta có dáng vẻ thế nào.

Nhưng nói ra thì nữ thích khách này thật xinh đẹp, nhất là vẻ anh khí kia rất có khí chất nữ hiệp.

Lâm Tú lấy một tấm lệnh truy nã của nàng ta, dự định mang về cất giữ.

Trong Thanh Lại ti, Lâm Tú vừa bước vào, Liễu Thanh Phong đã ra khỏi nha phòng, khi nhìn thấy Lâm Tú, gương mặt lộ ý cười,

nhANH chóng bước qua nói: "Lâm đại nhân, vừa khéo ta có một chuyện tốt muốn nói với ngươi, chúc mừng Lâm đại nhân thăng chức!"

Lâm Tú kinh ngạc nói: "Thăng chức, thăng chức gì?"

Từ miệng của Liễu Thanh Phong, Lâm Tú biết được, hắn đã thăng quan.

Từ văn thư của kho công văn biến thành chủ sự Tập Nã Xứ, từ tiểu quan cửu phẩm thấp bé biến thành tiểu quan bát phẩm nhỏ nhoi.

Nếu là trước đây có lẽ Lâm Tú sẽ từ chối.

Bởi vì chức quan này rất bận hơn nữa địa vị quan văn của Đại Hạ cũng không cao, cho dù là tam phẩm tứ phẩm, trong mắt đám quyền quý kia chẳng qua cũng chỉ là con chó làm việc cho bọn hắn, hưởng hồ chỉ là chủ sự bát phẩm.

Lâm Tú là nhi tử của Nhị đẳng bá, ngay cả lang trung đại nhân cũng phải nể mặt, chẳng phải mạnh hơn nhiều so với một tiểu chủ sự sao?

Nhưng lần này Lâm Tú cũng không từ chối.

Nếu hắn chỉ là một văn thư nho nhỏ, lúc gặp phải chuyện gì đó chỉ có thể tro mắt nhìn.

Chức quan chủ sự tuy nhỏ nhưng quyền lực lại không nhỏ, rất nhiều lúc thậm chí còn có thể sử dụng chức quyền của lang trung đại nhân.

Nghe nói Lâm Tú thăng quan, Liễu Thanh Phong còn vui hơn cả hắn, nói: "Lâm đại nhân làm văn thư thật sự là nhân tài không được trọng dụng, bản lĩnh của ngươi ở Tập Nã Xứ mới có tác dụng chân chính"

Lâm Tú nói: "Bình thường ta còn phải tu hành, e rằng không có nhiều thời gian ở nhà môn, phần lớn mọi chuyện vẫn phải dựa vào Liễu đại nhân, có chuyện gì người không xử lý được hãy đến tìm ta..."

Liễu Thanh Phong cười nói: "Lâm đại nhân yên tâm, bình thường ta sẽ không đến làm phiền người đâu, những vụ án ta không có bản lĩnh điều tra, vẫn mong Lâm đại nhân hỗ trợ nhiều hơn..."

Chuyện Lâm Tú thăng quan tuy đã quyết định nhưng bổ nhiệm chính thức vẫn chưa đưa xuống.

Hắn ngồi ở kho công văn, trong tay đang lật một phần hồ sơ.

Đây là hồ sơ vụ án chi tiết mà hôm qua hắn đã nhờ Liễu Thanh Phong đích thân đến Phẩm Phương Các ghi chép lại.

Trong phần hồ sơ này, đối với cái chết của Hải Đường, trừ trách nhiệm không thể trốn tránh của Trịnh Kiến ra vẫn còn một người khó lòng chối tội.

Nhị công tử phủ Hoàng quốc công, Hoàng Thao.

Thậm chí có thể nói Trịnh Kiến chỉ là một con chó, đầu sỏ gây họa thật sự là Hoàng Thao.

Chương 302: Nữ thích khách (2)

Hôm qua khi lang trung đại nhân thăm án, không nhắc một chữ đến Hoàng Thao, bởi vì nhắc đến cũng vô dụng.

Hoàng gia cũng là gia tộc Tam đẳng công giống Tiết gia, hậu cung có một vị phi tần địa vị gần hàng đầu chính là nữ tử của Hoàng gia, một nữ tử thanh lâu mà thôi, đừng nói nàng ta tự tử, cho dù nàng ta bị Hoàng Thao tự tay giết chết, Thanh Lại ti cũng không thể trị được tội của hần ta.

Luật pháp Đại Hạ chỉ để quản lý bình dân, vô dụng với quyền quý.

Nhưng thù của Hải Đường không thể không báo.

Kẻ này, Lâm Tú nhất định phải giết.

Lấy thân phận và thực lực hiện nay của hần, ngoài mặt tất nhiên không thể làm gì Hoàng Thao, thậm chí thủ đoạn âm thầm cũng vô dụng.

Lâm Tú từng nghĩ đến việc mượn tay của thái tử.

Nhưng nghĩ lại ngay cả hần mà thái tử cũng không giết được, huống chỉ là giết tôn tử của Tam đẳng công.

Thứ vô dụng đó, hoàn toàn không trông cậy được.

Lâm Tú cũng không nóng vội, thái tử hần còn không sợ, tất nhiên Hoàng Thao cũng chẳng là gì, cơ hội giữ lại cho người có sự chuẩn bị, bây giờ không có cơ hội, không có nghĩa là sau này cũng không có, chỉ cần nhẫn nại một chút rồi sẽ đợi được cơ hội tốt để chơi chết hần ta.

Khi ra khỏi Thanh Lại ti, Lâm Tú nhìn thấy hai gã bộ khoái đang nói gì đó với một lão giả ở trước cửa.

Lúc đi ngang qua hẳn thuận miệng hỏi: "Sao vậy?"

Một gã bộ khoái nói: "Hồi Lâm đại nhân, vị lão bá này nói ruộng đất trong nhà ông ta bị địa chủ chiếm, muốn quan phủ giúp ông ta làm chủ, nhưng chuyện này Thanh Lại ti chúng ta không quản..."

Thanh Lại ti là nơi chuyên xử lý các vụ án hình sự, quả thật không giải quyết tranh chấp dân sự, nếu chuyện lông gà vỏ tỏi gì cũng muốn Thanh Lại ti quản, bọn hẳn hoàn toàn không thể lo nổi.

Lão nhân nghe vậy, ánh mắt âm đạm nói: "Đã đến nha môn Bắc Thành rồi, bọn hẳn nói ta không có chứng cứ, cũng đã đến nha môn thành tây, bọn hẳn nói không phải vụ án thuộc khu vực quản lý của bọn hẳn, bọn hẳn cũng không quản, ta cũng không biết phải đến nha môn nào, đó là mảnh đất duy nhất sản xuất lương thực của nhà ta, nếu không còn năm sau cả nhà ta sẽ phải chết đói..."

Chức quyền của mấy nha môn này ở Vương Đô có chút không rõ ràng, giữa các đại nha môn thoái thác lẫn nhau, bách tính không biết phải đi đâu kêu oan cũng là chuyện thường thấy.

Lâm Tú nói: "Cuộc sống của bách tính không dễ dàng, lão nhân gia cũng đã đến rồi, hai người giúp ông ấy xem thử đi"

Gương mặt hai gã bộ khoái lộ vẻ khổ sở, đây vốn dĩ không phải chức trách của bọn hẳn, cũng sắp tan làm rồi còn phải đi cùng

ông lão này một chuyến, tiết trời lạnh lẽo như vậy ở nhà tốt biết mấy, ai lại muốn ra ngoài chạy loạn...

Lâm Tú nhìn hai người đó, móc hai khối bạc vụn từ trong tay áo ra nói: "Cái này coi như là việc ngoài của các người, đây là chi phí"

Hai người nghe vậy, trước mắt sáng ngời, lập tức nhận bạc.

Hai khối bạc vụn này, mỗi khối ít nhất cũng hai lượng, là bằng lộc một tháng của bọn hắn.

So với bạc chạy một chuyến có tính là gì, hai người lập tức vui vẻ ra mặt nói: "Chuyện mà Lâm đại nhân giao, chúng ta sẽ làm ngay!"

Với Lâm Tú mà nói bạc chỉ là con số mà thôi.

Hắn không có yêu cầu quá cao với cuộc sống, một phần trăm lợi nhuận mỗi tháng của tửu quán đã đủ cho trên dưới Lâm phủ có cuộc sống cực kì dễ chịu, huống hồ còn có cửa tiệm nước hoa sắp khai trương, tiền của hắn sau này sẽ càng lúc càng nhiều.

Dù sao những thứ này là kiếm của quyền quý, bạc của quyền quý phần lớn đều là bóc lột của bách tính, cái này coi như lấy của dân, dùng cho dân, Lâm Tú không thấy đau lòng chút nào.

Trong gió lạnh, ông lão kia run rẩy quỳ dưới đất nói: "Đa tạ đại nhân, đa tạ đại nhân, ngài là quan tốt..."

Gặp phải trắc trở ở chỗ các quan nha, cả ngày hôm nay đây là vị quan tốt đầu tiên ông ta gặp được chịu giúp đỡ ông ta.

Có thể được bách tính gọi một tiếng “quan tốt” trong lòng Lâm Tú rất vui.

Hắn vẫn còn vài phần áy náy đối với Hải Đường.

Nếu hắn giúp nàng chuộc thân sớm hơn hoặc trễ hơn một chút, sự việc sẽ không như lúc này, trong phạm vi đủ khả năng, giúp đỡ những người giống nàng cũng coi như là một loại tự chuộc tội của Lâm Tú.

Dù sao cuộc đời của hắn không chỉ có mỗi việc tu hành.

Yêu người mình yêu, làm chuyện mình muốn làm, đây mới là ý nghĩa cuộc đời.

Có bạc mà Lâm Tú cho, hai gã bộ khoái như được tiêm máu gà, một người trong đó nói: “Nào nào nào, lão nhân gia, nhà ông ở đâu, ta cống ông về, chúng ta sẽ nói rõ trên đường...”

Lúc này, một bóng người đột nhiên bước ra từ Thanh Lại ti, Liễu Thanh Phong liếc nhìn hai người kia, đoạt lấy bạc từ trong tay bọn hắn nói: “Đã tan làm rồi, các người còn ở đây làm gì, nên làm gì thì làm đó đi...”

Chương 303: Nữ thích khách (3)

Hai người nghe vậy, trong lòng cả kinh.

Lâm đại nhân vừa mới thắng chủ sự, vừa khéo cùng cấp với Liễu đại nhân, lẽ nào đây là Liễu đại nhân đang chèn ép hẳn?

Ngày thường thấy quan hệ giữa hai người tốt lắm mà...

Hai người đều là thủ hạ của Liễu Thanh Phong, tất nhiên không dám cãi lại mệnh lệnh của Liễu Thanh Phong, chuyện tốt như vậy không còn nữa, tuy trong lòng không tình nguyện nhưng vẫn nghe lời rời đi.

Lâm Tú nhìn Liễu Thanh Phong, kinh ngạc nói: "Liễu đại nhân đây là...

Liễu Thanh Phong đi đến bên cạnh Lâm Tú nói: "Mấy cái tên này bình thường quen thói hư rồi, thấy bạc mới chịu ra sức, không thể để bọn hắn quen thói được..."

Lâm Tú nói: "Cũng đã sắp tan làm, không thể để bọn hắn đi không công một chuyến được, Liễu đại nhân bảo bọn hắn trở về, vị lão nhân gia này phải làm sao đây?"

Liễu Thanh Phong nhét bạc đoạt được từ tay hai gã bộ khoái vào tay áo mình, mỉm cười nói: "Dù sao ta tan làm cũng không có chuyện gì, việc này ta có thể làm được, không cần bọn hắn, lão nhân gia, nhà ông ở đâu, có oan khuất gì chúng ta vừa đi vừa nói..."

Lâm Tú nhìn bóng lưng Liễu Thanh Phong công ông lão rời đi, ngơ ngác đứng tại chỗ.

Hai gã bộ khoái cách đó không xa cũng choáng váng.

"Trời ạ, thủ lĩnh không cho chúng ta làm thì ra là muốn độc chiếm bạc cho mình!"

"Thật không biết xấu hổ!"

"Sơ ý rồi!"

"Sao lại có người mặt dày vô sỉ như vậy chứ!"

Sau khi Lâm Tú lấy lại tinh thần, chỉ mỉm cười rồi đi về phía Lâm phủ.

Thực ra bổng lộc của Liễu Thanh Phong không thấp, chủ sự bát phẩm, mỗi tháng được hai mươi lượng bạc, đủ để một nhà năm người trải qua cuộc sống thoải mái, có điều mẫu thân của hắn ta bị bệnh, mỗi tháng phải mua thuốc, chắc cũng không còn lại bao nhiêu ngân lượng.

Hôm nay Lâm Tú phát hiện rất nhiều bộ khoái của Thanh Lại ti thực ra không thiếu chính nghĩa, chỉ là lười xen vào việc của người khác mà thôi.

Nếu mỗi tháng có thể lấy ra ít bạc kích thích bọn hắn, nhất định sẽ kích thích được tính tích cực của bọn hắn, phần lớn khó khăn mà bách tính gặp phải bọn hắn đều có thể giúp đỡ giải quyết.

Hắn làm chuyện này coi như tích đức cho Hải Đường, hi vọng kiếp sau nàng ta có thể đầu thai vào một nhà tốt, không cần chịu nỗi khổ như kiếp này nữa.

Sau khi về nhà, Lâm Tú định lên kế hoạch cho chuyện này.

Hắn đi vào phòng mình, đóng cửa phòng lại, sau khi xoay người về mặt hơi ngẩn ra.

Vừa nãy khi hắn vào phòng, rõ ràng trong phòng không có một ai.

Nhưng sau khi hấn đóng cửa lại, bên cạnh bàn đột nhiên lại có thêm một bóng người.

Đó là một nữ tử, khoảng mười bảy mười tám tuổi, mặt trái xoan, dung mạo rất xinh đẹp, tóc buộc cao sau ót, lúc này đang ngồi trên ghế, hai chân bắt chéo, dùng ánh mắt hứng thú đánh giá Lâm Tú.

Lâm Tú nhận ra nữ tử trong phòng.

Bức họa của nàng ta vẫn ở trong người hấn.

Nàng ta là nữ thích khách kia.

Nữ tử kia dùng ánh mắt ẩn ý nhìn Lâm Tú, thân nhiên nói: "Lá gan không nhỏ, bản thân giết người lại giá họa cho ta, ngươi không sợ ta sẽ giết ngươi à..."

Khi nhìn thấy nữ thích khách này, trong mắt Lâm Tú hiện lên vẻ khiếp sợ.

Nhưng rất nhanh sắc mặt của hấn lại khôi phục vẻ thân nhiên, đi đến cạnh bàn, lấy một cái chén, rót trà đưa cho nàng ta nói: "Cô sẽ không giết ta."

Vù!

Sau khi tiếng đao phong cắt qua không khí qua đi, một lưỡi đao ngắn kề lên cổ Lâm Tú, nữ thích khách cười khẽ nhìn hấn nói:

"Ngươi khẳng định ta sẽ không giết ngươi như vậy sao?"

Lâm Tú nói: "Bởi vì ta là người tốt, cô cũng vậy:"

Đối với nữ thích khách này, Lâm Tú đã từng điều tra chuyên sâu.

Chết trong tay nàng ta toàn là những kẻ tội ác chồng chất mà luật pháp không thể xử lý, về mặt bản chất mà nói nàng ta và

Lâm Tú là người giống nhau, thậm chí còn ghét ác như thù hơn cả Lâm Tú.

Lâm Tú cũng không chịu được một vài chuyện, nhưng trừ tình huống đặc biệt ra, hắn sẽ không tự mình ra tay giết người.

Đương nhiên cho dù Lâm Tú đoán sai, nữ thích khách thật sự vì chuyện giá họa mà muốn giết hắn cũng không sao cả.

Nàng ta cũng không giết được.

Không phải Lâm Tú khinh thường nàng ta, cho dù hắn đứng ở đây để nàng ta dùng đoản đao tùy tiện đâm, nàng ta cũng sẽ không thể làm hắn bị thương được.

Năng lực của nàng ta là ẩn nấp, bản thân năng lực này không có bất kì sức tấn công nào, chỉ là một năng lực loại phụ trợ.

Cho dù thiên phú võ đạo của nàng ta rất tốt, nhưng độ tuổi này cũng không thể tu hành đến Địa giai, tất nhiên không thể phá vỡ phòng ngự của hắn, hắn hoàn toàn không có gì phải lo lắng.

Sự thật chứng minh, Lâm Tú đoán không sai.

Sau khi hắn nói xong câu đó, nữ thích khách thu lại đoản đao kia, cũng không thấy nàng ta có động tác gì khác, đoản đao kia biến mất trong tay nàng ta.

Chương 304: A Kha (1)

Nàng ta ngồi lại ghế lần nữa, nhắc một chân lên, nhấp ngụm trà, sau đó nói: "Không sai, ta đã chú ý đến người từ sớm, người là người tốt, lúc đầu ra mặt vì nữ tử kia, lần này lại giết tên súc sinh họ Trịnh đó, tuy người giá họa cho ta nhưng cho dù người không giết gã, sớm muộn gì ta cũng sẽ giết."

Nàng ta ngẩng đầu nhìn Lâm Tú hỏi: "Điều ta thấy kỳ lạ là rõ ràng người giết gã, tại sao bọn hắc lại không nghi ngờ người chút nào?"

Lâm Tú cũng không bắt ngờ việc nữ thích khách này biết Trịnh Kiến là do hắc giết.

Mọi người đều cho rằng là nàng ta ra tay, nhưng chỉ có Lâm Tú và nàng ta biết vụ án này không liên quan đến nàng.

Không phải nàng cũng chỉ còn một khả năng là Lâm Tú.

Thực ra không phải người của Thanh Lại tí không nghi ngờ Lâm Tú, bọn hắc đã từng nghi ngờ nhưng không tìm được chứng cứ, những nơi như Thanh Lại tí quan trọng nhất chính là chứng cứ.

Từ xưa đến nay, mỗi người chỉ có một loại năng lực dị thuật, đây là thường thức cũng là thứ đã khắc sâu vào tiềm thức của tất cả mọi người.

Bọn hắc hoàn toàn không ngờ Lâm Tú còn nắm giữ dị thuật không gian, có thể che giấu hung khí.

Trùng hợp là lại có một nữ thích khách ghét ác như thù, sau khi giết người xong

thích để lại cánh hoa ở hiện trường, cái
nồi này nằng ta không gánh thì ai gánh?

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, suy
nghĩ trong lòng Lâm Tú không ngừng xoay
chuyển.

Giờ phút này hắn đã biết hôm nay trước cửa
cung, cảm giác bị người ta theo dõi mà hắn
sinh ra không phải ảo giác.

Sở dĩ không thấy được bất kì bóng dáng
người nào là vì nằng đã ẩn thân.

Không biết nằng theo dõi hắn từ khi nào,
có nhìn thấy thứ gì không nên thấy hay
không, ví dụ như nhìn thấy hắn sử dụng
năng lực khác ngoài hàn băng ra.

Từ ngày hôm qua cho tới hôm nay, Lâm Tú
vẫn chưa ra ngoài tu hành, khả năng để lộ
năng lực không lớn.

Mà xem xét từ phản ứng lúc này của nữ
thích khách, nằng hắn không biết năng lực
chân chính của hắn.

Lâm Tú thở phào nhẹ nhõm, vươn tay phải
ra, lòng bàn tay ngưng kết một lưỡi băng
sắc bén nói: "Ta dùng lưỡi băng, bọn hắn
không tìm được hung khí, không nghi ngờ ta
được."

"Người đang gạt ta" Nữ thích khách nhìn
hắn, thản nhiên nói:

"Cho dù người dùng lưỡi băng cũng nhất
định sẽ để lại hung khí, người nhất định
đã sử dụng cách khác chỉ là không muốn nói
cho ta biết mà thôi"

Lâm Tú yên lặng không nói, nữ nhân này quá
thông minh, thông minh đến mức có chút
đáng ghét.

Cũng may nàng ta cũng không truy đuổi đến cùng vấn đề này, nhìn Lâm Tú nói: "Mỗi người đều có bí mật, người không muốn nói ta cũng sẽ không ép người, ta chú ý người rất lâu rồi, người có thể nói chuyện vì nữ tử chết oan, báo thù cho nữ tử thanh lâu, cho thấy rõ người cũng là người tốt ghét ác như thù, có muốn gia nhập Thiên Đạo Minh của chúng ta không?"

Lâm Tú kinh ngạc nhìn nàng ta hỏi: "Cô là người của Thiên Đạo Minh?"

Là quyền quý Đại Hạ, đương nhiên Lâm Tú đã từng nghe đến Thiên Đạo Minh.

Tuy Đại Hạ là một đại quốc gia thống nhất, nhưng quốc nội không hề yên ổn, trừ quan phủ ra vẫn còn rất nhiều thế lực dân gian phức tạp, như Thanh Liên Giáo, Thiên Đạo Minh, các tổ chức bóng tối vân vân...

Trong đó có vài loạn đảng phản đối triều đình, có một số tổ chức bồi dưỡng thích khách và sát thủ, tông chỉ của Thiên Đạo Minh là "thay trời hành đạo", tính chất ở giữa hai loại này.

Người của Thiên Đạo Minh phần lớn đều ghét ác như thù, xem hành hiệp trượng nghĩa là nhiệm vụ của mình, bọn hắc giết tham quan cũng giết cường đạo, không phải cố ý đối nghịch với triều đình, nhưng tham quan lại chết trong tay bọn hắc có không ít những kẻ hoàn khố hư hỏng, tất nhiên cũng là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của các quyền quý.

Bởi vì trong số quyền quý rất dễ xuất hiện những người này.

Hận thù của bọn hắc đối với Thiên Đạo Minh còn hơn cả Thanh Liên Giáo - loạn đảng lớn nhất ở Đại Hạ.

Có điều Thiên Đạo Minh lại có danh tiếng cực tốt trong bách tính.

Hành vi của nữ thích khách này hoàn toàn phù hợp với phong cách của Thiên Đạo Minh.

Nhưng Lâm Tú không định gia nhập Thiên Đạo Minh.

Tuy hắc tán thưởng hành vi của bọn họ, nhưng với triều đình mà nói tổ chức này cũng bị quy thành loạn đảng, với người của Thiên Đạo Minh, bắt một người giết một người, không chút nương tay.

Lâm Tú không phải người đơn độc, hắc còn có người nhà.

Nếu gia nhập Thiên Đạo Minh, một khi thân phận bị bại lộ sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, ngay cả Quý phi nương nương cũng không bảo vệ được hắc.

Gia nhập loạn đảng tương đương tạo phản, đây là tử tội xét nhà diệt tộc, Lâm Tú không muốn dùng người nhà của mình để mạo hiểm.

Hắc nhìn nữ thích khách kia nói: "Ta sẽ không gia nhập các người, ta sẽ dùng cách của mình làm chút chuyện cho bách tính"

Chương 305: A Kha (2)

Dường như đã sớm dự đoán được câu trả lời của Lâm Tú, lời mời bị từ chối nhưng nữ thích khách kia cũng không thất vọng mấy, lên tiếng: "Người và những quyền quý khác không giống nhau, người không đồng ý ta cũng không miễn cưỡng, hi vọng sau này người có thể tiếp tục làm người tốt, nếu không ta sẽ còn đến tìm người."

Nói xong cơ thể nàng ta dần dần tan biến, rất nhanh biến mất trước mặt Lâm Tú.

Bây giờ Lâm Tú rất sốt ruột.

Hắn không muốn gia nhập Thiên Đạo Minh nhưng cũng không muốn thả nàng ta đi như vậy.

Đây là năng lực ẩn thân, năng lực ẩn thân mà hắn tha thiết mơ ước...

Tuy năng lực này chỉ là Hoàng giai, nhưng lại là cấp sss, năng lực cực kì hiếm có, mức độ hiếm thấy không thua gì chữa trị của Song Song, lần này thả nàng ta đi có thể Lâm Tú không còn gặp lại nàng ta nữa.

Hắn không kịp nghĩ nhiều, ba bước làm hai bước chặn cửa phòng lại.

Ẩn thân chỉ là che giấu cơ thể không phải hoàn toàn biến mất, chỉ cần Lâm Tú chặn cửa lại nàng ta không thể ra ngoài.

Trong căn phòng trống trải, rất nhanh truyền đến giọng nói của nữ thích khách.

"Người muốn làm gì?"

Đại não Lâm Tú nhanh chóng xoay chuyển, bất kể thế nào cũng phải nghĩ cách giữ nàng ta, hắn rất nhanh lên tiếng: "Tạm

thời chậm đã, ta có một việc muốn nhờ cô nương”

Trong không khí yên lặng một lúc mới truyền đến giọng nói:

“Chuyện gì?”

Lâm Tú nói: “Cái chết của Trần cô nương, Trịnh Kiến không phải kẻ đầu sỏ, Hoàng Thao mới đúng, ta muốn nhờ cô nương giết Hoàng Thao báo thù cho Trần cô nương, ta có thể trả thù lao cho Kiều Thân hình của nữ thích khách kia lại hiện ra lần nữa nói: “Bên cạnh hắn ta có cường giả bảo vệ, ta không giết hắn ta được.”

Lâm Tú ôm quyền, lại lần nữa lên tiếng: “Thật không dám giấu, từ sau khi cô nương giết kẻ bại hoại như Tần Thông, ta đã rất kính nể cô nương...”

Nữ thích khách kia liếc hắn: “Thật sao?”

Lâm Tú lấy lệnh truy nã từ trong người ra, mở ra nói: “Câu nào cũng là thật, cô xem, ngay cả bức họa của cô ta cũng giữ một phần, chính là muốn thỉnh thoảng lấy ra kính ngưỡng...”

Nữ thích khách ha ha nói: “Ngươi là vì mười vạn tiền thưởng thì có...”

Lâm Tú phát tay nói: “Cô nương không khỏi quá xem thường ta, mười vạn lượng với ta mà nói chẳng đáng là gì, chỉ mười vạn lượng mà thôi, còn lâu mới có thể so sánh được với cô nương...”

Nữ thích khách nhìn hắn: “Chỉ mười vạn lượng thôi?”

Thấy nàng ta không tin, Lâm Tú giải thích: “Có thể cô nương không biết, tửu quán làm

ăn tốt nhất Vương Đô là do ta mở, mười vạn lượng với ta mà nói chẳng qua chỉ là lợi nhuận vài tháng mà thôi”

Nữ thích khách kinh ngạc nhìn hấn hỏi:
“Hong Nê Cư là do người mở?”

Lâm Tú cười nói: “Cô nương đi theo ta”

Tiên nhân túy thượng đẳng nhất ở Hong Nê Cư, ở bên ngoài một vò cũng khó cầu, nhưng trong hầm rượu của Lâm gia lại chất đầy như núi.

Sau khi đưa nàng ta nhìn qua, Lâm Tú trở về phòng, đóng cửa lại, bóng người kia lại lần nữa hiện ra.

Nàng ta nhìn Lâm Tú, suy nghĩ một lúc nói:
“Tự người giết người lại giá họa cho ta, lát nữa cho ta hai vò rượu coi như bồi thường”

Không ngờ nữ thích khách vậy mà là người thích rượu, trong lòng Lâm Tú mừng rỡ nói:
“Cô nương nói gì vậy, bất kể lúc nào cô muốn uống đều có thể đến tìm ta, mỹ tửu nhà ta cô cứ uống tùy ý, đến khi đó ta sẽ bảo trù nương nấu cho cô vài món nhắm..”

Ánh mắt nữ thích khách nhìn Lâm Tú rất vừa lòng, lần đầu tiên nàng ta gặp được người hiểu chuyện như vậy.

Trải qua một loạt thao tác của Lâm Tú, khoảng cách giữa hai người lập tức được kéo lại gần hơn một chút.

Hấn mỉm cười nhìn nữ thích khách hỏi:
“Ngưỡng mộ cô nương đã lâu, còn chưa biết cao tính đại danh của cô nương?”

Nữ thích khách nhìn Lâm Tú nói: “Trần Kha”

Lâm Tú ôm quyền nói: "Thì ra là A Kha cô nương, ta họ Lâm, tên một chữ Tú, sau này nếu cô nương có gì khó khăn cứ đến tìm ta, chỉ cần có chỗ dừng đến Lâm mỗ tuyệt không chối từ..."

Trần Kha nhìn về phía hắn hỏi: "Chẳng phải người không muốn gia nhập Thiên Đạo Minh sao."

Lâm Tú thở dài nói: "Không phải không muốn mà là không thể, tuy ta rất kính phục việc làm của A Kha cô nương, nhưng ta vẫn còn người nhà, không thể dùng tính mạng của họ để mạo hiểm, hi vọng A Kha cô nương hiểu cho."

Trần Kha gật đầu nói: "Cũng phải, người khác với chúng ta, ta không miễn cưỡng người..."

Nói mãi nói mãi, nàng ta đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, ánh mắt nhìn thẳng vào Lâm Tú hỏi: "Người tên Lâm Tú, vị hôn phu của Triệu Linh Quân?"

Sao người nào cũng biết Triệu Linh Quân thế, Lâm Tú xấu hổ nói:

"A Kha cô nương biết nàng?"

Trần Kha nhìn hắn, như cười như không nói: "Biết, không chỉ biết thôi đâu, một năm trước, ta và mười mấy vị đồng minh của Thiên Đạo Minh suýt nữa mất mạng trong tay nàng ta..."

Lâm Tú ngẩn ra một chút, sau đó sắc mặt nghiêm túc, nhìn Trần Kha nói: "Nói ra có thể A Kha cô nương không tin, tuy chúng ta có hôn ước nhưng thực ra chúng ta không hề thân thiết..."

Chương 306: Gặp lại Tần Uyển (1)

Oan có đầu nợ có chủ, Lâm Tú hy vọng A Kha cô nương là người nói đạo lý, sẽ không bởi vì ân oán với Triệu Linh Quân mà giận chó đánh mèo lên hần.

Trần Kha đối với chuyện này, cũng không cho là đúng, nói:

"Chúng ta là loạn đảng, nàng ấy giúp triều đình bắt chúng ta cũng là chuyện đương nhiên"

Lâm Tú yên tâm, cười nói: "A Kha cô nương ân oán rõ ràng, bội phục, bội phục..."

Trần Kha dùng ánh mắt sâu xa nhìn hần một cái, nói: "Vị hôn thê kia của ngươi, rất lợi hại..."

Một lát sau, Lâm Tú một mình đứng ở trong phòng, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Vị nữ thích khách kia đã đi rồi, hôm nay nàng đến Lâm phủ, không phải là bởi vì gây phiền phức cho hần, mà là muốn chiêu lãm hần.

Trải qua một hồi cố gắng, cuối cùng Lâm Tú cũng cùng lên một tuyến với nàng.

Chỉ cần về sau hai người còn có cơ hội gặp mặt, hần sẽ có khả năng có được năng lực ẩn thân mà hần mơ ước đã lâu.

Đối với năng lực dị thuật, Lâm Tú là người có quyền lên tiếng nhất.

Hần tự mình trải qua chứng thực, năng lực cũng không phải sức chiến đấu càng mạnh càng tốt, rất nhiều năng lực cấp thấp, ngược lại trong thời khắc mấu chốt, sẽ có tác dụng cứu mạng hoặc là phá cục diện.

Tuy ẩn nấp chỉ là một năng lực cấp Huyền, không thể gia tăng tốc độ tu hành của hắn, nhưng đối với Lâm Tú lại có tác dụng lớn hơn so với năng lực cấp Thiên.

Hắn thường xuyên cần một mình ra ngoài, cho dù có năng lực dịch dung, nhưng cũng không phải rất thuận tiện, nếu như có ẩn thân thì tốt rồi, ẩn thân cộng thêm phi hành, hắn có thể thật sự làm được đến vô ảnh đi vô tung.

Cũng không biết tiếp theo khi nào nàng lại đến tìm hắn, nàng là một thích khách, nhất định lòng cảnh giác rất mạnh, chắc là Lâm Tú sẽ không có cơ hội chuốc say nàng.

Không chỉ có như thế, sau khi ý thức được vị A Kha cô nương này lúc nào cũng có thể đến tìm hắn, về sau cho dù là Lâm Tú ở nơi không người, thi triển năng lực khác cũng phải cẩn thận hơn.

Ai biết được là nàng có đang trốn ở một bên nhìn lén hay không, trước khi đi ra ngoài buổi tối, Lâm Tú làm bộ đi ngủ sớm, qua một canh giờ, mới lặng yên đi ra khỏi phòng, bay vào trong bóng đêm.

Bên trong Vân Sơn.

Hắn bay lên một đoạn độ cao, sau đó hủy bỏ trạng thái phi hành, từ giữa không trung rơi xuống tự do, dùng hình thức này để rèn luyện năng lực kim thân.

Dựa vào thực lực hiện tại của hắn, cho dù là võ giả thượng cảnh cấp huyền, dùng chân khí toàn thân, cũng không cách nào phá vỡ được phòng ngự kim thân của hắn, đối mặt với võ giả cấp địa, phòng ngự có thể có

chút không đủ, nhưng mà có thể kiên trì được trong chốc lát.

Điều phải chú ý là, kim thân cũng không phải là toàn thân đều cứng rắn như kim loại.

Ánh mắt là một trong những nhược điểm của hắn, khi đối mặt với kẻ địch cần rất cẩn thận.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tú đi ra ngoài đi về phía cửa hàng bánh bao.

Lão ăn mày và người bán hàng rong đã sớm ở cửa phủ chờ hắn, Lâm Tú nhìn hai người một cái, không nói gì.

Nói cái gì mà mặt trình chuyên nghiệp, chuyên nghiệp cái gì, người khác vẫn luôn ở đằng sau hắn, còn vô thanh vô thức đi vào trong phòng của hắn, cũng không thấy bọn họ phát hiện, gặp phải nguy hiểm thật sự, cũng không thể trông cậy vào bọn họ.

Sau khi đi vào cửa hàng bánh bao, Lâm Tú theo thường lệ gọi một lồng bánh bao, một chén cháo.

Hôm nay cầu Hoàng đế không ở đây, hắn mỗi năm ngày phải lên triều sớm một lần, hôm nay vừa đúng lúc là ngày lâm triều, nhưng, bây giờ đã là canh giờ này rồi, phần lớn bách tính Vương Đô đều rời giường làm việc, hắn hắn là còn đang ở trong trong ổ chăn của vị phi tử nào đó mơ mộng đẹp.

Lần trước Lâm Tú nói đến chuyện hôn sự, hắn còn làm ra dáng vẻ đồng cảm sâu sắc, nhưng đối với mặt các phi tử nhóm quyền quý đưa vào, hắn lại là một tên ai cũng không để lọt, tất cả đều ngủ một lần, con

trai con gái sinh một đồng lớn, đúng là con mẹ nó được lợi mà còn khoe mẽ.

Sau khi đi vào cửa hàng bánh bao, Lâm Tú thanh toán cả tiền bữa sáng lần trước, để tránh cho bà chủ hiểu lầm hấn muốn trốn nợ.

Cầu Hoàng để ở bên ngoài tán tỉnh quả phụ, lại để cho Lâm Tú chiếu cố, hấn ngay cả ân nhân của mình còn không chiếu cố được, làm thế nào chiếu cố đến nữ nhân của hấn.

Nhưng hấn phái Chu Cẩm đích thân nói với Lâm Tú chuyện này, Lâm Tú cũng không thể coi như không nghe thấy, vạn nhất quả phụ này xảy ra chuyện gì, cầu Hoàng để giận dữ, trả thù Lâm Tú, để cho hấn làm Phò mã của công chúa Minh Hà, vậy thì chẳng phải cả đời này hấn xong rồi sao?

Cho nên sau khi ăn sáng xong, hấn không đi Dị Thuật Viện, mà đi vào nha môn Đông Thành trước.

Chương 307: Gặp lại Tân Uyển (2)

Mấy ngày này Đông Thành Lệnh Ngô Văn Viễn có thể nói là mọi chuyện hài lòng, thượng ti vẫn luôn đè ép hấn, bây giờ đã đầu rơi xuống đất, vì thế lúc nào cũng cảnh tỉnh bản thân mình, mấy ngày hôm nay Ngô Văn Viễn còn đi đến cúng bái trước mộ hấn ta, phần mộ đó cỏ đã rất cao, sau khi trở về, hấn đánh con trai một trận, tuy gần đây con trai hấn rất thành thực, nhưng vẫn thường xuyên cho hấn một lời cảnh cáo, không cần thận một chút, sang năm sẽ là hậu nhân viếng mộ phần cho hấn.

Đối với chuyện Lâm Tú đến đây, Ngô Văn Viễn vừa mừng vừa sợ, lấy ra lá trà trân quý, pha cho Lâm Tú, sau đó nói: "Không biết Lâm đại nhân đại giá quang lâm, có gì chỉ giáo?"

Lâm Tú nhấp một ngụm trà, nói: "Chỉ giáo đúng thật là có, chuyện này liên quan đến mũ ô sa và cái đầu trên đầu người, theo ta đi một chuyến, một lát nữa ta nói cho người."

Một lát sau, ở trà lâu nào đó bên đường.

Ngô Văn Viễn lau lau cái trần đầy mồ hôi, vừa rồi những lời Lâm Tú nói, khiến cho đến bây giờ tim hấn vẫn treo lên, hấn uống chén trà để an ủi, vẻ mặt đau khổ nói: "Lâm đại nhân, ngài đừng úp mở nữa, hạ quan nhất gan, không chịu được kinh sợ."

Lâm Tú ngồi ở lầu hai trà lâu, chỉ vào một cửa hàng bánh bao ở trên đường, nói: "Nhìn thấy cửa hàng bánh bao kia không?"

Ngô Văn Viễn lập tức gật đầu: "Nhìn thấy rồi"

Lâm Tú tiếp tục nói: "Nhìn thấy bà chủ đó chưa?"

Ngô Văn Viễn tiếp tục gật đầu: "Nhìn thấy rồi, đó không phải là quả phụ bán bánh bao nổi danh của Đông Thành sao, hạ quan còn ăn qua vài lần bánh bao của nàng"

Lâm Tú nhìn hẩn một cái, nói: "Về sau đừng ăn nữa, lại ăn thêm vài lần, nhẹ thì mất quan, nặng thì bỏ mạng"

Cầu Hoàng đế cũng không phải là người lòng dạ rộng lớn gì, Lâm Tú dám cược, nếu như hẩn liên tiếp vài lần đụng phải Ngô Văn Viễn, trong mấy ngày ngắn ngủi mật trình sẽ điều tra rõ ràng buổi tối hẩn và vợ đến mấy lần.

Ngô Văn Viễn bị dọa cho giật mình, hỏi: "Nghiêm trọng như thế?"

Lâm Tú thản nhiên nói: "Ta nhắc nhở ngươi rồi, tin hay không tùy ngươi."

Ngô Văn Viễn lập tức nói: "Lâm đại nhân nói, đương nhiên hạ quan tin, về sau hạ quan không bao giờ ăn bánh bao của nhà đó nữa!"

Lâm Tú nói: "Không chỉ có không ăn bánh bao nữa, ngươi còn phải lúc nào cũng chú ý đến cửa hàng của nhà này, nếu như có người gây chuyện ở nơi này, ngươi phải xử lý đầu tiên, gặp phải người không xử lý được, thì lập tức đến tìm ta, nếu như nàng ở trong khu vực của ngươi gặp chuyện không may, lão Ngô, ngươi hãy chuẩn bị tốt hậu sự cho mình đi..."

Hai câu nói đến cái trán Ngô Văn Viễn đỏ đầy mồ hôi lạnh, hẩn cam đoan nói với Lâm Tú: "Lâm đại nhân yên tâm, ta sẽ cho người

mỗi ngày mười hai canh giờ nhìn chăm chăm vào nơi này...

Tuy cầu Hoàng Đế giao chuyện này cho Lâm Tú, nhưng mỗi ngày Lâm Tú bận như thế, vừa phải tu hành, vừa phải nghe khúc, còn phải đi vãn an Quý phi nướng nướng, làm gì có thời gian rảnh để ý đến nữ nhân của hắn, những chuyện này, giao cho Đông Thành Lệnh làm là thích hợp nhất.

Sắp xếp xong chuyện của tiểu quả phũ hàng bánh bao, cũng coi như là giải quyết xong một chuyện quan trọng.

Ở Vương Đô, nữ nhân, nhất là nữ nhân có bộ dáng xinh đẹp, rất nguy hiểm.

Nếu như trong nhà nữ nhân xinh đẹp này còn không quyền không thế, vậy thì tính nguy hiểm còn phải đề cao một chút.

Lâm Tú sinh ra ở thế kỷ hai mươi một của Hoa Hạ, loại chuyện mạnh mẽ cướp dân nữ này, rất ít phát sinh, nhưng ở đây, nữ tử bị đùa giỡn làm nhục ở trên đường, là rất bình thường.

Những con cháu quyền quý này, nhất là người không có tước vị và gia tộc cần kế thừa, cả ngày không có việc gì làm, am hiểu nhất, chính là mại dâm và cờ bạc.

Từ xưa đến giờ, tất cả những thứ nam nhân theo đuổi, chẳng qua chỉ là tiền tài, quyền lực và nữ sắc.

Tiền tài bọn họ không thiếu, quyền lực lại không có được, nên chỉ còn lại nữ sắc.

Bởi thế, phần lớn con cháu gia tộc quyền quý ở Vương Đô, đều là hộ khách VVIP của các đại thanh lâu, những người bọn họ, ứng

hộ hơn nửa số KPI sản nghiệp của thanh lâu.

Thời gian dài, chơi các nữ tử ở thanh lâu chán rồi, bọn họ lại đánh chủ ý lên trên người đảng hoàng.

Tần Thông chính là như thế.

Con gái của lão Vương Đầu không phải là người quả phụ đầu tiên bị hại, cũng không phải là người cuối cùng.

Vị nhị công tử Hoàng gia bức tử Trần Ngọc kia, thậm chí nữ tử đảng hoàng bình thường đã không đáp ứng được yêu cầu của hắn, mà là đã chú ý đến nữ tử đã thức tỉnh dị thuật.

Cầu Hoàng đế coi trọng tiểu quả phụ xinh đẹp như thế này, đến bây giờ chưa có người nào đánh chủ ý đến, không phải những con cháu quyền quý chường mắt nàng, mà là vì cửa hàng bánh bao nằm ở vị trí hẻo lánh, ở xung quanh lại đều là nhà bình thường, tạm thời không có người phát hiện ra nàng.

Chương 308: Gặp lại Tân Uyển (3)

Vạn nhất nàng bị tên tào tặc nào đó phát hiện, trên đầu cầu Hoàng Đế nhất định sẽ có màu xanh.

Đến lúc đó, người xui xẻo không chỉ có quan phụ mẫu Đông Thành Ngô Văn Viễn, mà còn có Lâm Tú.

Ở Đông Thành, con em nhà quyền quý có tiếng xấu quá nhiều, trong tình huống bình thường, đi ở trên đường, ngay cả một cô nương không có chút xinh đẹp nào, nữ tử bách tính hơi có chút tư sắc một chút, bình thường sẽ không dễ dàng đi ra ngoài.

Nếu như thật sự có nữ tử mỹ mạo đi ở trên đường, bình thường vẫn là đừng có trêu chọc.

Bởi vì các nàng không phải bồi cảnh gia thể nghịch thiên, vậy thì chính là tự thân thực lực siêu phàm, giống như Linh m và Tiết Ngung Nhị, ai dám trêu chọc các nàng, vậy thì thật sự chính là tự tìm đường chết.

Cũng chính là gần đây sắp đến Tết rồi, không khí ngày hội nồng hậu, nữ tử đi ở trên đường mới nhiều lên.

Vốn dĩ Lâm Tú định đi về phía Dị Thuật Viện, nhưng lại dừng bước trên ở trên con đường nào đó.

Thật đúng là nghĩ cái gì đến cái đó, đầu phố ở phía trước không xa, một thiếu nữ có bộ dáng thanh tú bị hai tên trẻ tuổi ngăn lại ở trên đường, hai người một trước một sau vây quanh ở bên người thiếu nữ, khiến cho nàng tiến lùi đều khó.

Không thể phủ nhận, bộ dáng của hai người trẻ tuổi này còn không tệ, có mắt có mũi, miễn cưỡng có thể gọi là anh tuấn, thậm chí gương mặt còn khiến cho Lâm Tú có chút quen thuộc, nhưng bộ dáng đẹp trai, cũng không phải là lý do để cho bọn họ không làm chuyện của con người.

Lâm Tú đi lên phía trước, nói: "Hai người các người, bỏ cô nương kia ra!"

Trong đó có một người nghe thế, quay đầu nhìn Lâm Tú một cái, phát hiện hắn không hề quen biết, trên người đối phương, cũng không hề có khí chất cao quý nào đó, tên này trùng mắt nhìn hắn một cái, nói: "Ở đâu ra thứ không có mắt, cũng dám quản chuyện của chúng ta?"

Mấy ngày nay Tôn Đại Lực tu hành ở Võ Đạo Viện, ngày thường Lâm Tú đi ra ngoài, mặt trình cũng đều sẽ giữ một khoảng cách với hắn, không có nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau hắn.

So sánh với các công tử quyền quý khác đi ra ngoài tiền hô hậu ủng, hắn vẫn là quá mức khiêm tốn, nên không hợp được với bọn họ.

Đương nhiên, con trai của Nhị đẳng bá, so với con của những Công Hầu khác, cũng kém hơn rất nhiều, không trách người ta nhìn hắn một cái đã mở miệng mắng.

Có điều, phóng mắt ra nhìn khắp Vương Đô, người Lâm Tú không trêu chọc vào được, thật đúng là không có mấy người, mà những người đó, bình thường cũng sẽ không tự hạ thân phận đi đùa giỡn dân nữ ở trên đường.

Lâm Tú nhéo nhéo khớp xương tay, nói: "Nếu như các người đã nói như thế, vậy thì ta phải dám làm việc nghĩa rồi..."

Hai người nghe thấy, không giận mà lại cười, nói: "Để cho chúng ta xem xem, người dám làm việc nghĩa như thế nào?"

Nháy mắt sau.

Hai người nằm ở trên mặt đất, một người ôm cánh tay, một người ôm chân, không ngừng kêu rên.

Khiến cho Lâm Tú có chút bất ngờ là, hai người này thế mà lại còn có một chút cơ sở võ đạo, nửa năm trước gặp bọn họ, hẳn thật sự là không có cách nào dám làm việc nghĩa, nhưng bầu trời đã thay đổi rồi, bây giờ hẳn đã không còn là A Tú ngày xưa.

Có thể nói khoa trương một chút, hôm nay ở Vương Đô, thậm chí là toàn bộ Đại Hạ, bên trong người cùng thế hệ, ngoại trừ Triệu Linh Quân, không có người nào là đối thủ của hắn.

Bất luận là dị thuật hay là võ đạo, Lâm Tú đều là lấy một loại tốc độ không thể tưởng tượng được đuổi theo những thiên tài đi trước hắn, đến bây giờ, cho dù là không cần lật hết các con bài ra, nhưng Linh m và công chúa Minh Hà muốn đánh bại hắn cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nơi này đã rất gần hoàng cung, cách mấy chục bước là có vệ sĩ tuần tra canh gác, chỗ này xảy ra đánh nhau, rất nhanh đã có hai bóng người chạy chậm đến.

"Dừng tay "Trên đường ở Vương Đô, cấm đánh nhau, người trái lệnh trượng hình!"

Vừa rồi Lâm Tú nhìn thấy rõ, hai người này đùa giỡn thiếu nữ kia một hồi lâu, nhưng thủ vệ này lại không ngăn cản, hấn ra tay giáo huấn hai người này, bọn họ đã lập tức chạy đến.

Loại chấp pháp chọn nhà này, sợ rằng cũng là nguyên nhân quan trọng thúc đẩy không khí không đúng đắn ở trong Vương Đô.

Nhưng chuyện này cũng không thể đơn thuần trách bọn họ, loại chuyện này không quản còn tốt, nếu như quản, có thể thứ mất đi chính là bát cơm của bọn họ.

"Chúng ta là con trai của Kiến An bá, thế mà người này còn dám đánh chúng ta!"

"Mau mau mau, mau bắt lấy hấn!"

Nhìn thấy cấm vệ đến đây, hai người nằm ở trên mặt đất vừa rên rỉ, vừa ra lệnh, Lâm Tú biết Kiến An bá, một Nhị đẳng bá của Đại Hạ, cùng cấp với phụ thân hấn, hấn nhìn mấy tên cấm vệ nói:

"Gia phụ Bình An bá, hai người này đùa giỡn nữ tử ở trên đường, bản công tử chẳng qua chỉ là dám làm việc nghĩa, thế nào, đây cũng vi phạm luật sao?"

Chương 309: Gặp lại Tần Uyển (4)

Hai tên cấm vệ tuần tra liếc nhau, nói:
"Nơi này cấm đánh nhau, mời mấy vị công tử
kiềm chế hành vi, nếu các người không nghe
khuyến bảo, chúng ta cũng chỉ có thể đưa
mấy vị đến Thanh Lại ti"

Lâm Tú còn chưa nói cái gì, hai người này
đã lộ vẻ mặt giận dữ, trong đó có một
người nói: "Cái gì mà đùa giỡn nữ tử, rõ
ràng hai huynh đệ chúng ta đang nói chuyện
với cô nương này, bỗng nhiên người xuất
hiện, không phân trắng đen đã đánh chúng
ta một đòn hiểm, còn không bắt hẩn đưa đến
Thanh Lại ti"

Tên còn lại cũng nói: "Không tin các người
hỏi vị cô nương kia!"

Hai tên cấm vệ nhìn theo phương hướng ngón
tay chỉ, không hề phát hiện cô nương nào.

Vừa rồi Lâm Tú nhìn thấy, khi hẩn động thủ
với hai gã công tử này, cô nương kia đã bỏ
chạy, đối với chuyện này, hẩn không hề
ngăn trở.

Phát hiện nhân chứng đã chạy mất, hai
người không hề kinh sợ mà còn lấy làm
mừng, như thế, còn không phải dựa vào cái
miệng của bọn họ sao?

Một mình hẩn, làm sao tranh luận được hai
người bọn họ.

Có điều, bọn họ vừa mới mở miệng, Lâm Tú
đã giơ chân đá lên người bọn họ, vừa đá,
vừa nói: "Các người còn dám người xấu cáo
trạng trước!"

"Cho các người đổi trắng thay đen!"

"Cho các người đùa giỡn dân nữ này!"

Lâm Tú còn chưa đá được mấy cước, hai tên cầm vệ đã kéo ra.

Vốn dĩ hẳn không đá mấy cước phía sau, chuyện còn có đường vặn hỏi, mấy cước này đá xuống, nhất định không thể tốt được nữa, hai tên cầm vệ bắt lực nhìn Lâm Tú và hai người nằm ở trên đất, nói: "Ba vị, làm phiền đi theo chúng ta đến Thanh Lại đi"

Thanh Lại ti ngoại trừ phụ trách trọng án ở xung quanh Vương Đô ra, còn xử lý cả án của quyền quý, nha môn các thành không có cách nào xử lý, đều sẽ giao lại cho Thanh Lại ti.

Hai người từ trên đất bò đứng lên, hung ác nhìn chăm chăm Lâm Tú, bọn họ dám đi Thanh Lại ti, đương nhiên có tự tin, một vị chủ sự của Tập nã xử có chút giao tình với bọn họ.

Quyền quý ở Vương Đô rất nhiều, danh hiệu Bình An bá, bọn họ chưa từng nghe qua, cùng lắm cũng chỉ là một Nhị đẳng bá, tuyệt đối không cần lo lắng.

Nơi này cách Thanh Lại ti không xa, rất nhanh hai tên cầm vệ đã dẫn theo Lâm Tú và hai người khập khiễng đi đến nơi này.

Hai gã nha dịch ở cửa, nhìn thấy Lâm Tú, đang muốn hành lễ, Lâm Tú cho bọn họ một ánh mắt, hai người ngậy ra một lúc, nín ba chữ "Lâm đại nhân" vào trong bụng.

Một trong hai người cầm vệ nói: "Ba vị con cháu quyền quý này, đánh nhau ở trên đường Vương Đô, bây giờ giao cho Thanh Lại ti các người xử lý."

Tranh cãi nhỏ giữa các công tử ăn chơi, đương nhiên không cần kinh động Lang trung đại nhân, dựa theo trình tự, hai nha dịch đầu tiên đưa ba người lên công đường trước, trong hai người, người hơi lớn tuổi hơn vị kia vừa mới đi vào công đường, đã chỉ vào Lâm Tú nói: "Đi gọi Vương chủ sự của các người ra đây, chúng ta muốn cáo trạng người này Lâm Tú liếc mắt nhìn bọn họ một cái, từ từ đi đến phía trước công đường, ngồi ở vị trí ngày thường Lang trung đại nhân hay ngồi, cầm lấy kinh đường mộc, vỗ hai cái, ánh mắt nhìn xuống hai người, thân nhiên hỏi: "Dưới đường là người nào, vì sao cáo trạng bản quan?"

"Bản, bản quan!"

Hai người thấy thế, đều ngậy ngốc đứng ở công đường.

Lâm Tú từ trên cao nhìn xuống bọn họ, hỏi: "Vì sao không nói, đừng tưởng rằng không nói thì có thể giả vờ vô tội, người đâu, hai người này đùa giỡn dân nữ ở trên đường, chính là bản quan tận mắt nhìn thấy, dẫn bọn họ xuống, mỗi người đánh hai mươi trượng, răn đe!"

Tần Tùng và Tần Bách ý thức được bọn họ đã phạm vào một sai lầm nghiêm trọng.

Tên gia hỏa quản chuyện bao đồng này, thế mà lại là quan viên của Thanh Lại ti!

Bọn họ đây là đi vào hang tặc rồi!

Mà còn là bọn họ chủ động đi vào...

Lúc hai người còn đang ngậy người, đã bị bốn bộ khoái lôi ra ngoài, ấn ngã vào hai chiếc ghế dài.

Một bộ khoái đi đến trước mặt Lâm Tú, hỏi thử: "Lâm đại nhân, hai mươi trượng này, muốn đánh đến mức độ nào?"

Lâm Tú biết, trượng hình có huyền diệu, đều là hai mươi trượng, nhẹ thì ngày hôm sau có thể xuống giường, nặng thì chết tại chỗ, hần nghĩ nghĩ, nói: "Loại nửa thàng không xuống được giường đi:

Bộ khoái kia cười, nói: "Được..."

Lúc này, một bóng người từ trong nha phòng đi ra, Tần Tùng nhìn thấy hần, lập tức nói: "Vương chủ sự, Vương chủ sự, mau tới cứu chúng ta..."

Người nọ đi đến bên cạnh hai người Tần Tùng, kinh ngạc nói:

"Đây là làm sao vậy?"

Sau khi Lâm Tú thăng quan, trong Tập nã xử, bao gồm cả Lâm Tú, tổng cộng có năm chủ sự, Vương chủ sự là một trong số đó.

Nghe hai người Tần Tùng nói xong, Vương chủ sự đi đến trước mặt Lâm Tú, nói: "Lâm đại nhân, hai vị này là công tử của Kiến An bá, Kiến An bá và lệnh tôn đều là Nhị đẳng bá, về sau sợ rằng còn có nhiều cơ hội giao tiếp, vẫn nên là đừng khiến cho quan hệ quá căng thẳng..."

Chương 310: Gặp lại Tần Uyển (5)

Nếu như phụ thân của hai người này là Nhị đẳng công, có lẽ Lâm Tú sẽ châm chước một chút.

Chỉ là một Nhị đẳng bá, hẳn thật đúng là không để ý.

Hai ngày nay tâm tình hẳn không tốt, thậm chí có thể nói là rất kém, rất muốn tìm cơ hội phát tiết.

Lâm Tú liếc mắt nhìn Vương chủ sự một cái, nói: "Quan hệ của phủ Bình An bá và Kiến An bá không cần Vương chủ sự lo lắng"

Vương chủ sự khuyên bảo không có kết quả, ở chỗ Lâm Tú mặt mũi xám tro, cũng có chút không xuống được đài, hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi.

Lâm Tú nhìn sắc mặt hai huynh đệ đã trở nên tái nhợt, nói:

"Đánh!"

Hình tượng giơ cao lên, rồi lại nặng nề đánh xuống.

Bởi vì Lâm Tú yêu cầu sau khi đánh xong, để cho bọn họ nửa tháng không xuống được giường, mấy bộ khoái cũng không nương tay, hai trượng đánh xuống, hai người đã kêu cha gọi mẹ, kêu thảm thiết không ngừng.

Lúc này, một bóng người tiêu sái đi vào Thanh Lại ti, khi Lâm Tú nhìn thấy bóng người kia, trong nháy mắt có chút kinh ngạc.

Người đến thế mà lại là Tần Uyển.

Tần Uyển bước nhanh đến bên người Lâm Tú, nhìn thoáng qua hai người bị đánh, ánh mắt

nhìn về phía Lâm Tú, cắn cắn môi, nói:
"Lâm công tử, có thể nể mặt mũi của ta,
tha cho hai người bọn họ một lần không?"

Lâm Tú nhìn Tân Uyển, rồi lại nhìn hai
người bọn họ, hỏi: "Bọn họ Tần Uyển trầm
mặc một chút rồi chớp mắt, nói: "Bọn họ là
huynh trưởng của ta."

Khó trách ngay từ bắt đầu nhìn hai người
này Lâm Tú đã thấy có chút quen mắt, bây
giờ xem ra, đôi mắt của hai người này và
Tân Uyển có một chút giống nhau.

Nhưng điều này, cũng không phải lý do Lâm
Tú tha cho bọn họ.

Đừng nói là Tần Uyển, cho dù là Tiết Ngung
Nhi đến đây cũng không được.

Lâm Tú lắc lắc đầu, nói: "Quốc có quốc
pháp, gia có gia quy, nếu như hôm nay ta
bởi vì một câu của Tần cô nương mà thả bọn
họ, đồng liêu Thanh Lại tí sẽ nhìn ta như
thế nào, lời nói cầu tình, Tần cô nương
vẫn là đừng nói nữa"

Sau khi bị Lâm Tú cự tuyệt, Tần Uyển cũng
không mở miệng nữa, chỉ đứng tại chỗ, yên
lặng nhìn hai người bị hành hình.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên bên tai
không dứt, về mặt Tân Uyển bình tĩnh,
trong mắt lại hiện lên một tia vui vẻ.

Hai vị huynh trưởng này của Tần Uyển, rõ
ràng không có thân thể cường hãn như Lâm
Tú, mười lăm trượng qua đi, đến cả khí lực
kêu thảm thiết cũng không có, đánh xong
hai mươi trượng, đã là trực tiếp hôn mê.

Lúc này Tần Uyển mới nhìn Lâm Tú, nói:
"Lâm công tử, có thể mời mấy vị bộ khoái,
đưa bọn họ trở về không?"

Lâm Tú gật gật đầu, nói: "Đương nhiên"

Tần Uyển nói: "Đa tạ Lâm công tử."

Lâm Tú khoát tay áo, nói: "Không cần khách khí, giúp đánh giúp đưa, đây vốn dĩ là chuyện Thanh Lại ti nên làm..."

Bốn bộ khoái nâng hai người đã hôn mê cùng với Tần Uyển rời đi, Liễu Thanh Phong đi tới, kính nể nhìn Lâm Tú, nói: "Lâm đại nhân thật sự là người có đạo đức trách nhiệm, không hề bị sắc đẹp mê hoặc, vừa rồi khi vị cô nương kia cầu tình, ta đều đã muốn thay người đồng ý rồi..."

Lâm Tú vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Tâm tính của Liễu đại nhân còn cần phải rèn luyện nhiều hơn..."

Đối với chuyện chống lại sự dụ hoặc của sắc đẹp, Lâm Tú nhất định kiên định hơn nhiều so với đám người Liễu Thanh Phong.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thật ra vừa rồi, suýt chút nữa Lâm Tú đã đồng ý với Tần Uyển rồi.

Bây giờ nghĩ lại, ngay cả bản thân hắn cũng đều cảm thấy không thể tin được.

Theo lý mà nói, hắn trải qua không ít sóng gió, sắc đẹp là rất khó dụ hoặc được hắn, cho dù là Tần Uyển cũng không được.

Sự dụ hoặc của Tần Uyển đối với hắn, còn không lớn bằng năng lực ẩn nấp của nữ thích khách kia.

Nhưng vừa rồi Tần Uyển mở miệng nháy mắt, thế mà Lâm Tú lại có một loại kích động mãnh liệt muốn đồng ý với nàng, vẫn may phòng ngự với sắc đẹp của hắn đủ cao, mới có thể kiên trì bản tâm.

Lúc này, bên ngoài Thanh Lại ti.

Bốn bộ khoái nâng Tần Tùng và Tần Bách, Tân Uyển chậm rãi đi ở phía trước bọn họ, trong mắt khó có thể che dấu được sự kinh ngạc, thấp giọng nói: "Tâm chí thật là kiên định..."

Bởi vì thời gian hằng hái dám làm việc nghĩa, thời gian Lâm Tú tới Dịch Thuật Viện bị muộn, còn vì thế mà phải chịu quả trách của công chúa Minh Hà.

Lâm Tú phát hiện, ở trên chuyện song tu bằng hỏa này, công chúa Minh Hà còn tích cực hơn nhiều so với hắn.

Dù sao cho dù không song tu với nàng, Lâm Tú cũng có cơ sở tốc độ tu hành nhanh gấp năm lần, cộng thêm nàng ấy, chẳng qua chỉ là từ năm lần biến thành sáu lần, chính thể tốc độ tăng trưởng rất có hạn.

Nhưng đối với công chúa Minh Hà mà nói, lại là dự hoặc của tốc độ tu hành tăng gấp đôi.

Sau khi ăn mới biết mùi vị, tu hành bình thường đối với nàng đã rất nhàm chán rồi.

Chương 311: Năng lực của Tần Uyển (1)

Điểm ấy Lâm Tú cũng có thể hiểu, từ thanh đạm chuyển sang xa xỉ thì dễ, từ xa xỉ chuyển về thanh đạm rất khó.

Đã quen với tốc độ tu hành tăng sáu lần, bảo hấn trở lại tốc độ tu hành ban đầu, hấn cũng sẽ có chênh lệch rất lớn, nói không chừng sẽ từ bỏ dị thuật, chỉ tu hành võ đạo.

Lâm Tú không khỏi lo lắng cho tương lai của công chúa Minh Hà.

Hấn sắp phải thành thân rồi, tương lai công chúa Minh Hà cũng phải lập gia đình, đến lúc đó, hai người một người có phu quân, một người có thê tử, còn có thể ở bên một người khác, ngày ngày tay trong tay song tu sao?

Nếu như Lâm Tú là Phò mã của nàng, nhất định trong lòng hấn sẽ không thoải mái.

Đúng từ góc độ thê tử tương lai của hấn mà suy xét, sau khi thành hôn, Lâm Tú cũng không nên quan hệ quá gần với công chúa Minh Hà.

Lâm Tú thở dài, đối với loại người như hấn và Lý Bách Chương mà nói, điều này không khác gì mất đi hơn phân nửa thú vui của cuộc đời.

Mỗi lần nghĩ đến Lý Bách Chương, tâm tình của hấn đều sẽ tốt hơn một chút.

Tình hình cuộc sống của hấn có kém đi nữa, cũng không thể nào kém bằng Lý Bách Chương.

Hấn nên quý trọng thời gian vui vẻ còn lại không nhiều này, dù sao loại cuộc sống

này, qua một ngày là ít đi một ngày.

Không mấy ngày nữa là đã đến năm mới, các học sinh đã nghỉ từ lâu, hơn nữa thời tiết rét lạnh, khi Lâm Tú đi vào giáo trường của Võ Đạo Viện, nơi này đã không có mấy người.

Nhưng có một đạo bóng người màu trắng vẫn đang nghiêm túc luyện kiếm ở trên giáo trường.

Tiết Ngung Nhi cởi áo ngoài móc lên trên cột gỗ, mặc một chiếc áo luyện công đơn bạc, nàng đã ở trong này luyện tập rất lâu, mặc dù chỉ mặc áo mỏng, nhưng trên trán mồ hôi đầm đìa, vài sợi tóc hỗn loạn dán ở trên mặt, vẫn đang nghiêm túc luyện kiếm.

Khi Lâm Tú đi đến đó, Tiết Ngung Nhi nghe được tiếng bước chân, quay đầu lại, trên mặt lộ vẻ tươi cười, nói: "Ta còn tưởng rằng hôm nay ngươi sẽ không đến đó"

Lâm Tú cười hỏi: "Ngươi ở trong này bao lâu rồi?"

Tiết Ngung Nhi nói: "Sắp một canh giờ, huynh đến rồi, vừa lúc cùng luyện tập với ta đi"

Hơn phân nửa giáo trường Võ Đạo Viện, cũng chỉ có hai người Lâm Tú và Tiết Ngung Nhi, hai người một người luyện thương, một người luyện kiếm, ngẫu nhiên còn đánh với nhau vài chiêu.

Thiên phú võ đạo của Lâm Tú là thành lập ở trên nhãn lực và tốc độ, chân khí của Tiết Ngung Nhi yếu ớt, nhưng bộ pháp của nàng phiêu dật, chỉ luận bộ pháp, cho dù là

những người ở Thiên Tự Viện cũng không có một ai theo kịp nàng.

Đương nhiên điều này cũng là chỗ tốt mà năng lực của nàng mang đến, một đường võ đạo, thật ra cũng không phải chỉ luận chân khí, mà là có rất nhiều con đường.

Có người dựa vào chân khí để chiến thắng, có người lấy tốc độ để thắng, có người sở trường binh khí, có người sở trường bộ pháp, mấy điểm này, làm bất kỳ một cái nào đến cực hạn đều có thể bù lại sự không đủ của mấy mặt khác, nếu có thể đồng thời làm tốt được hai điểm trở lên thì đã có tiềm chất Tông Sư.

Lâm Tú giúp Tiết Ngung Nhi đánh mấy chục chiêu, khi hai người ngồi ở một bên nghỉ ngơi, Lâm Tú nghĩ đến một chuyện, hỏi Tiết Ngung Nhi: "Ngung Nhi, ngươi có biết năng lực dị thuật của Tần Uyển là gì không?"

Tiết Ngung Nhi nhìn hắn một cái, hỏi: "Vì sao đột nhiên ngươi lại hỏi đến nàng?"

Lâm Tú nói: "Hôm nay, ta gặp nàng"

Hắn đơn giản nói lại một lần chuyện vừa xảy ra cho Tiết Ngung Nhi, Tiết Ngung Nhi nghe xong không khỏi mỉm cười, nói:

"Không hồ là người ta thích, ta biết ngay, hồ ly tinh kia không câu dẫn được ngươi..."

Lâm Tú nói: "Nói chuyện chính, ta cũng là gần đây mới biết được, nàng thế mà lại là học sinh của Thiên Tự Viện, năng lực dị thuật của nàng rất mạnh sao?"

Tiết Ngung Nhi gật gật đầu, nói: "Năng lực của nàng rất kỳ lạ, có thể ảnh hưởng thậm chí không chế được tâm trí của người khác cho nên trước kia ta mới nhắc nhở ngươi,

phải cách xa nàng một chút, nếu không bị nàng ta mê hoặc từ lúc nào cũng không biết..."

Trong lòng Lâm Tú cả kinh, năng lực của Tần Uyển, thế mà lại có thể là hệ tinh thần!

Mọi người của thế giới này, chia dị thuật làm bốn cấp thiên địa huyền hoàng, Lâm Tú có nhiều loại năng lực dị thuật, đương nhiên biết cách chia này cũng không phải là cố định, dị thuật khác nhau có tác dụng khác nhau, không thể đơn giản lấy phẩm cấp để bình luận.

Bản thân hắn đại khái chia dị thuật làm năm hệ lớn.

Chính là hệ tinh thần, hệ nguyên tố, hệ thân thể, và hệ phụ trợ, còn những thứ kỳ kỳ quái quái dị khác, thì đơn độc liệt vào một hệ.

Các loại như băng, hỏa, lôi, phong, thủy, thuộc về hệ nguyên tố, sức mạnh, kim thân, ngạnh hóa các loại thuộc về hệ thân thể, thú ngữ, phi hành, ẩn thân, trị liệu thuộc hệ phụ trợ.

Chương 312: Năng lực của Tân Uyển (2)

Hệ tinh thần, là một loại dị thuật rất đặc thù.

Nó không giống với loại năng lực cấp thiên như băng, hỏa, lôi, thi triển ra có thể ảnh hưởng đến hoàn cảnh hiện thực, cũng không giống như sức mạnh, kim thân và các loại khác có thể cường hóa thân thể.

Nhưng Lâm Tú tình nguyện gặp được cường giả hệ nguyên tố và hệ thân thể, cũng không muốn gặp được dị thuật sư hệ tinh thần.

Bởi vì bọn họ có thủ đoạn công kích khó lòng phòng bị, có năng lực trực tiếp ảnh hưởng đến thần trí của người khác, khiến con người sinh ra ảo giác, có thể khống chế ý thức của con người, còn có, thậm chí có thể trực tiếp phát động tấn công tinh thần, có thể thật sự giết người trong vô hình.

Bọn họ là loại thần bí nhất, cũng là khó dây vào nhất trong toàn bộ dị thuật sư.

Khó trách Linh m và Tiết Ngung Nhi đều từng nhắc nhở Lâm Tú, bảo hẩn cách xa Tân Uyển một chút, năng nguy hiểm hơn nhiều so với các học sinh khác của Thiên Tự Viện.

Lâm Tú gần như có thể xác định, vừa rồi ở Thanh Lại ti, nhất định Tân Uyển đã sử dụng năng lực dị thuật với hẩn, may mắn tâm chí hẩn kiên định, vừa rồi mới không trúng chiêu.

Có thể vô hình ảnh hưởng đến thần trí của người khác, nữ nhân này, quả nhiên nguy hiểm!

Tiết Ngung Nhi liếc mắt nhìn hấn, nói: "Ta không lừa ngươi, nữ nhân này rất nguy hiểm, vô thanh vô tức có thể mê hoặc người khác, ngươi còn không tin..."

Lâm Tú đã ý thức được sự nguy hiểm của Tần Uyển, nhìn người quả nhiên vẫn là không thể chỉ nhìn bề ngoài, lúc trước chỉ biết Tần Uyển tốt, hôm nay mới biết sự tốt đẹp của Ngung Nhi, nếu như có thể lựa chọn, Lâm Tú tình nguyện người có hôn ước với hấn là Tiết Ngung Nhi.

Một người con gái trong mắt đều là hình ảnh của hấn, ngày ngày xoay xung quanh hấn, năm tháng về sau, có lẽ hấn chỉ còn lại hạnh phúc đi?

Lúc này, Đông Thành Vương Đô, trong một tòa phủ đệ tam tiến.

Ở trong một sương phòng nào đó, liên tiếp truyền đến âm thanh kêu gào.

Một nữ nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Lão gia, Tùng Nhi và Bách Nhi bị người khác bắt nạt thành như thế, ông nhất định phải báo thù cho hai con!"

Một người trung niên vẻ mặt bình tĩnh đứng ở một bên Tần Uyển, hỏi: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Tần Uyển nhìn vào hai người nằm sấp ở trên giường, thân nhiên nói: "Bọn họ đùa giỡn dân nữ ở trên đường, bị người ta bắt đến Thanh Lại ti, mỗi người bị đánh ba mươi hình trượng"

Người trung niên nhíu mày nói: "Không phải hai đứa nó có bằng hữu ở Thanh Lại ti sao?"

Tần Uyển nói: "Hai người có bằng hữu, nhưng mà không phải bằng hữu của hai người."

Lúc này, một người trẻ tuổi ở trên giường ngẩng đầu, căn rắng nói: "Cha, người đừng nghe nó nói, rõ ràng nó và người kia quen biết, nó chính là không muốn cầu tình cho chúng con, cha biết năng lực của nó, nếu như nó thật sự muốn cầu tình, tên kia sẽ không đồng ý sao?"

Lúc này, về mặt nữ nhân kia phần nộ chỉ vào Tần Uyển, nói:

"Người hay lắm, người chính là cô ý, người cô ý nhìn con ta bị đánh, lão gia, người xem xem, đây là con gái thị thiếp sinh, nó căn bản không coi Tùng Nhi và Bách Nhi là người một nhà!"

Mặt người trung niên vẫn trầm như nước, nói với Tần Uyển:

"Trên người còn ngân lượng không, hai ca ca con bị thương không nhẹ, tiền thuốc hẳn là mất không ít bạc..."

Tần Uyển lấy từ trong tay áo ra một cái hà bao, còn chưa mở ra, đã bị nữ nhân kia cướp lấy.

Nàng chán ghét nhìn Tần Uyển, nói: "Người cút cho ta, ta không muốn nhìn thấy người ở cái nhà này!"

Tần Uyển xoay người, không nói một lời rời khỏi nơi này.

Nàng chậm rãi đi ở trên đường không có mục tiêu, rất nhanh đã đi đến trước một cái quán quen thuộc.

Nàng bước chân muốn đi vào, bỗng nhiên ý thức được, bây giờ trên người nàng không có một xu.

Trên mặt nàng hiện ra một vẻ tươi cười trào phúng, xoay người rời đi.

Đêm.

Lâm Tú từ bên ngoài trở về, sau khi kết thúc một ngày tu hành, đã sắp đến giờ tỵ.

Sắp đến trừ tịch, Vương Đô hủy bỏ tiêu cấm, một vài quán nhỏ ven đường cũng mở cửa hàng đến đêm khuya, Lâm Tú không về thẳng nhà mà tính ở bên ngoài ăn chút gì đó.

Tu hành quá lâu, rất hao phí tinh lực và thể lực, hẳn đói bụng rồi.

Dù sao trở về cũng không ngủ được, không bằng lấp đầy bụng đã rồi nói sau.

Trong khoảng thời gian này Thái Tử không có động tĩnh, không có người nào biết hắn đi ra ngoài, cũng sẽ không có thích khách ở đâu bỗng nhiên nhảy ra.

Phía trước có một quán hoành thánh, mùi thơm bay ra rất xa, khi Lâm Tú đi đến đó, bỗng nhiên bước chân dừng lại.

Đã đến giờ tỵ, tuy mấy ngày nay không có tiêu cấm, nhưng trên đường cũng không có mấy người, ở phía trước hắn cách không xa có một nữ tử cúi đầu, chậm rãi không mục đích đi ở trên đường, thế mà lại là Tân Uyển.

Buổi tối muộn nàng không trở về nhà, ở bên ngoài đi dạo?

Đây là...

Chương 313: Năng lực của Tân Uyển (3)

Tân Uyển ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía Lâm Tú, trong mắt hiện lên tia kinh ngạc.

Đã muộn thế này rồi, hắn cũng vẫn ở bên ngoài?

Tuy trong lòng Lâm Tú rất cảnh giác Tân Uyển, nhưng mà đã gặp rồi, chào hỏi hay là không chào hỏi đây.

Hắn mỉm cười, nói: "Tân cô nương, thật là trùng hợp..."

Tân Uyển nói: "Đã muộn thế này rồi, Lâm công tử không về nhà sao?"

Lâm Tú nói: "Đói bụng, nên đi ra ngoài tìm chút gì ăn"

Vừa nói xong, bỗng nhiên bụng hắn truyền đến tiếng "ọt ọt"

Rất nhanh, Lâm Tú ý thức được, nơi phát ra âm thanh, không phải là bụng hắn.

Hắn nhìn về phía Tân Uyển, trên mặt Tân Uyển không có biểu cảm gì, dường như âm thanh vừa rồi không liên quan đến nàng vậy.

Lâm Tú nhìn quán hoành thánh cách đó không xa, hỏi: "Hay là, ta mời cô nương ăn bát hoành thánh?"

Mùi vị hoành thánh của quán đó rất bình thường, nhưng Lâm Tú thật sự là rất đói bụng, cho nên cũng không để ý gì, ăn liên tiếp năm bát, mà Tân Uyển ở bên cạnh hắn, cũng ăn ba bát.

Lâm Tú có chút kinh ngạc, nàng đây là bao lâu rồi không ăn cái gì?

Một bát hoành thánh mười văn tiền, vốn dĩ Lâm Tú muốn mời nàng ăn một bát, nàng lại ăn ba bát, Lâm Tú thiệt hai mươi văn, hơi có chút đau lòng.

Đồng thời, trong lòng hấn đã tự hỏi, vừa rồi hấn mở miệng mời Tân Uyển ăn hoành thánh, rốt cuộc là ý nghĩ của mình, hay là tâm trí bị Tân Uyển khống chế?

Năng lực của nữ nhân này rất nghịch thiên, nhất thời Lâm Tú không thể xác định được.

Chẳng lẽ lần trước mình cho nàng mượn ô, còn cho nàng mượn bạc, cũng là chịu năng lực khống chế của nàng?

Suy nghĩ kỹ một chút thấy quá kinh khủng, Lâm Tú không dám nghĩ nữa.

Có điều, nếu như hấn cũng có năng lực này - - - chẳng phải là thật sự muốn làm gì thì làm sao?

Có thể ảnh hưởng thần trí thậm chí là tư duy của người khác, hấn không cần mình mở miệng, cũng có thể thay đổi quyết định của cầu Hoàng Đế, để cho hấn hủy bỏ hôn ước.

Nếu như là người tà ác nào đó chiếm được năng lực này, thì có thể sử dụng năng lực này làm một vài chuyện táng tận lương tâm, Lâm Tú chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy khủng bố.

Dường như là cảm thấy mình ăn quá nhiều, Tân Uyển nói với Lâm Tú: "Xin lỗi, cả ngày hôm nay không ăn cái gì, lần sau có cơ hội, ta mời công tử ăn mỳ."

"Bỏ đi, cũng không đáng bao nhiêu tiền"
Lâm Tú khoát tay áo, lại nói: "Chuyện hôm nay, xin lỗi, xin Tân cô nương đừng trách ta"

Tần Uyển mỉm cười, nói: "Lâm công tử đừng nói như thế, đây là bọn họ gieo gió gặt bão, người cũng là làm việc theo lẽ công bằng, hắn là ta nên xin lỗi người, ta không nên cầu tình cho bọn họ"

Những lời này của nàng, ngược lại khiến cho hảo cảm của Lâm Tú đối với nàng trở về một chút.

Ăn uống no đủ, Lâm Tú chuẩn bị về nhà ngủ, đứng dậy, nói: "Ta về nhà trước đây, Uyển Nhi cô nương cũng nên trở về sớm một chút, nữ tử đi dạo ở bên ngoài buổi tối muộn không an toàn..."

Tần Uyển trầm mặc một lát, ngẩng đầu nói: "Lâm công tử, có thể cho mượn mấy lượng bạc được không, qua mấy ngày nữa ta trả lại người."

Lâm Tú nhìn nàng một cái, dứt khoát lấy ra một thỏi bạc cho nàng mượn.

Chỉ là trong lòng hắn có chút kỳ quái, phụ thân của Tần Uyển nói như thế nào cũng là Nhị đẳng bá, vì sao nhìn có vẻ giống như là rất thiếu bạc, đây đã là lần thứ hai nàng vay tiền hắn rồi.

Lâm Tú không đưa Tần Uyển về nhà giống như Tiết Ngung Nhi.

Lời hắn vừa nói chỉ là khách sáo.

Nữ tử khác, buổi tối muộn đi dạo ở bên ngoài đương nhiên không an toàn, nhưng Tần Uyển, nếu như có đạo tặc nào dui mù muốn đánh chủ ý lên nàng, vậy thì tự cầu nhiều phúc đi...

Sau khi Lâm Tú rời khỏi, Tần Uyển cũng rời khỏi quán hoành thánh, đi đến cửa một khách trạm.

Nàng tự giễu cười cười, tuy Vương Đô lớn nhưng không có một nơi nào là thuộc về nhà của nàng...

Lúc này, Lâm Tú đã từ cửa sau trèo tường vào nhà.

Hắn lặng yên không một tiếng được đi vào trong phòng, đang muốn lên giường ngủ, bỗng nhiên thần sắc ngưng lại, thấp giọng, nói: "Ai!"

Một bóng đen ngồi ở bên cạnh bàn mở miệng nói: "Đã muộn như thế này rồi, người đi đâu vậy?"

Nghe thấy giọng nói, Lâm Tú mới buông lỏng cảnh giác nói:

"Đúng vậy A Kha cô nương, vừa nãy ta đói bụng nên ra ngoài ăn chút gì đó"

Trần Kha cũng không hỏi lại, Lâm Tú đốt đèn, khi nhìn về phía nàng ta, sắc mặt khẽ thay đổi hỏi: "Cô bị thương à?"

Nương theo ánh đèn, Lâm Tú phát hiện sắc mặt nàng ta tái nhợt, một cánh tay đang chảy máu.

Trần Kha nói: "Ta đi ám sát Hoàng Thao, chẳng qua là không thể thành công."

Lâm Tú kinh ngạc hỏi: "Năng lực ẩn nấp cũng không thể ám sát được hắn ta sao?"

Trần Kha nhìn hắn nói: "Ẩn nấp không phải hoàn toàn biến mất, cho dù động tác có khẽ khàng đến mấy cũng có bước chân, khi đi chuyển cũng sẽ mang đến tiếng gió nhẹ, người bình thường không phát giác được những chuyện này nhưng lại không thoát được cảm nhận của cường giả."

Chương 314: Cạm bẫy (1)

Sau khi Lâm Tú hiểu được những chuyện này bèn nói: "Ta giúp cô tìm thuốc trị thương"

Tuy vết thương của nàng ta chỉ cần Lâm Tú sờ một lúc đã có thể khỏi hẳn, nhưng dù sao chỉ mới gặp mặt nàng ta hai lần, có một vài bí mật vẫn không nên dễ dàng tiết lộ.

Hơn nữa vết thương của nàng ta chỉ là vết thương ngoài da, dùng thuốc trị thương bình thường là được.

Lâm Tú lấy thuốc trị thương ra, lại tìm một miếng vải trắng sạch sẽ, Trần Kha kéo tay áo bên tay trái xuống, lộ ra cánh tay bị thương.

...

Khi ánh mắt Lâm Tú nhìn về phía cánh tay nàng ta, vô thức hít khí.

Đây là cánh tay như thế nào, trên làn da trắng nõn có mười mấy vết thương lớn nhỏ, có cái là vết thương cũ, có cái là vết thương mới, vết sẹo vẫn chưa tróc ra, vết thương mới nhất tối nay còn đang chảy máu ra ngoài...

Đây hoàn toàn không phải cánh tay mà một nữ tử sẽ có.

Trần Kha nhìn ra vẻ khiếp sợ của Lâm Tú, vẻ mặt vô cảm nói:

"Làm nghề của chúng ta, chuyện này rất bình thường"

Lâm Tú bình phục tâm tình, lấy ra một cái bình sứ nói: "Có thể sẽ hơi đau, cô nhẫn nhịn một chút."

Trong cái bình này là thuốc trị thương tốt nhất do Quý phi nương nương ban cho, nàng ta nói Lâm Tú cứ luôn bị thương, lỡ như hôm nào đó không có Song Song cô nương sẽ phải dùng đến những thứ này.

Hắn bôi bột phấn lên vết thương trên cánh tay của A Kha, vẻ mặt nàng ta không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng một cánh tay khác lại dùng sức siết chặt.

Lâm Tú lại giúp nàng ta băng bó, sau đó nói: "Đã biết bên cạnh người đó có cường giả bảo vệ, sao cô còn đi nữa?"

Trần Kha thản nhiên nói: "Hắn ta sống nhiều hơn một ngày, có thể sẽ có thêm một nữ tử vô tội nữa bị hại, vẫn nên giết sớm một chút sẽ tốt hơn."

Nàng ta còn ghét ác như thù hơn cả Lâm Tú tưởng tượng.

Lâm Tú nói: "Cô bị thương, đêm nay đừng đi nữa, ngủ lại đây một đêm đi, cô ngủ trên giường, ta ngủ dưới đất"

Trần Kha không từ chối, chỉ nhìn Lâm Tú với ánh mắt khó hiểu nói: "Nhà của người cũng là quyền quý, nhưng người và đám con cháu quyền quý kia lại không giống nhau."

Lâm Tú nói: "Nhà ta xuống dốc từ lâu, trước đây cũng không khác gì những bách tính bình thường"

Trần Kha tiếp tục nói: "Sau khi người giết người kia, ta vẫn luôn theo dõi người, ta thấy người bảo quan sai giúp đỡ ông lão kia, cũng nhìn thấy người đứng ra bảo vệ thiếu nữ đó, ở Thanh Lại ti người có thể giữ vững được bản tâm, không bị mỹ sắc mê hoặc cũng không dễ dàng..."

Lâm Tú được nàng ta khen có chút xấu hổ, chỉ đành nói: "Làm việc tốt, chớ hỏi tiền đồ, đa tạ đã khích lệ..."

Xem xét từ biểu hiện của nàng ta, hình như nàng ta chỉ ở bên ngoài theo dõi Lâm Tú vào ban ngày, không hề biết chuyện buổi tối hắn chạy ra ngoài lén lút tu hành, chuyện này khiến Lâm Tú thoáng yên tâm.

Trần Kha nhìn hắn nói: "Nếu toàn bộ ác nhân đều suy nghĩ giống như ngươi, vậy thì Thiên Đạo Minh cũng không cần thiết phải tồn tại..."

Giữ nữ thích khách bị thương ở trong phòng ngủ một đêm, ngày hôm sau, khi Lâm Tú thức dậy nàng ta đã đi rồi.

Chăn gối đầu giường được xếp lại chỉnh tề, bên trên còn lưu lại chút hương thơm.

Nàng ta làm việc thật sự rất có phong phạm nữ hiệp, tuy Lâm Tú không thể gia nhập Thiên Đạo Minh cùng nàng ta giết sạch ác nhân khắp thiên hạ, nhưng chỗ của hắn vĩnh viễn là cảng tránh gió của nàng ta.

Hôm nay khi Lâm Tú ra khỏi nhà, hắn phát hiện một chuyện.

Bức họa truy nã A Kha đã dán khắp đường lớn ngõ nhỏ ở Vương Đô.

Tối qua nhị công tử của nhà Hoàng quốc công bị ám sát, hoàn toàn chọc giận triều đình, mới sáng sớm đã dán lệnh truy nã toàn thành, thế phải tróc nã nàng ta về quy án.

Cứ như vậy lúc nào nàng ta cũng phải bảo trì trạng thái ẩn nấp, một khi lộ diện nhất định sẽ bị phát hiện.

Mà đối với hiểu biết của Lâm Tú về năng lực này, tiến vào trạng thái ẩn thân rất hao tổn nguyên lực, nàng ta không thể lúc nào cũng ẩn thân được, như vậy khi nàng ta hoạt động ở Vương Đô sẽ trở nên cực kỳ gian nan.

Người của những phủ quyền quý đỉnh cao quả thật không dễ dàng động đến như vậy.

Trước giờ Lâm Tú chưa từng thấy triều đình truy bắt thích khách khắp nơi như thế này.

Điều đó khiến trong lòng hắn hơi lo lắng, ngàn vạn lần nàng ta đừng để bị bắt được.

Lệnh truy nã khắp toàn thành như vậy nhất định Thanh Lại ti phải nhận được tin tức, Lâm Tú không đến Dị Thuật Viện mà đến Thanh Lại ti hỏi thăm tình huống trước.

Sáng sớm, hình như Thanh Lại ti nhận một vụ án mạng.

Một thi thể bị vải trắng che phủ, đặt ở trong sân Thanh Lại ti.

Nghe nói là công tử của phủ Nhị đẳng bá nào đó đánh chết bách tính trên đường, nhưng vị Nhị đẳng bá kia lại sử dụng quan hệ để Thanh Lại ti thả nhĩ tử của ông ta ra.

Chương 315: Cạm bẫy (2)

Lâm Tú còn tưởng thật sự đã xảy ra án mạng, cho đến khi nhìn thấy thi thể bên dưới vải trắng động đậy.

Hắn nhìn Liễu Thanh Phong bên cạnh hỏi: “Đây là chuyện gì?”

Liễu Thanh Phong nói: “Triều đình vì muốn bắt nữ thích khách cố ý diễn vở kịch này, bọn hắn tung tin khắp toàn thành là để nữ thích khách kia nghe thấy, triều đình đã sớm bố trí thiên la địa võng ở phủ Nhị đẳng bá, một khi tối đến nàng ta hành thích công tử nhà Nhị đẳng bá kia, e rằng mọc cánh cũng khó thoát.”

Sắc mặt Lâm Tú khẽ biến: “Ai lại nghĩ ra cách âm hiểm như vậy?”

Thấy không ít ánh mắt nhìn về phía hắn, Lâm Tú mới nói: “Cách này... quả thật quá tuyệt diệu, như vậy nữ thích khách kia sẽ chạy không thoát, nàng ta giết chết Trịnh Kiến thì không nói, còn suýt nữa giá họa cho ta...”

Khi ra khỏi Thanh Lại ti, trong lòng Lâm Tú hơi sốt ruột.

Vì muốn bắt A Kha cô nương vậy mà triều đình lại dùng cách câu cá này.

Nàng ta không biết nội tình trong đó, nếu tùy tiện hành động e rằng sẽ có đi không về...

Mà hắn hoàn toàn không có cách để nhắc nhở nàng ta.

Ban đêm, phủ Thành Dương bá.

Tước vị Thành Dương bá không cao, chỉ có thể coi là quyền quý mặt lưu, ngày xưa nửa năm một năm cũng không thấy có ai nhắc đến, hôm nay tên của Thành Dương bá lại được bách tính nói đến không chỉ một lần.

Chỉ là nhi tử của một Nhị đẳng bá, đánh chết bách tính trên đường vậy mà có thể tránh được sự trừng trị của pháp luật, đủ để nhìn ra đặc quyền của những quyền quý này rốt cuộc lớn thế nào.

Hàng năm không biết có bao nhiêu nữ tử trong sạch bị bọn hần chà đạp, cũng không biết có bao nhiêu bách tính chết trong tay bọn hần, chỉ vì thân phận quyền quý của bọn hần mà có thể nhờn nhơ ngoài vòng pháp luật, muốn làm gì thì làm.

Quyền quý ức hiếp dân chúng, quan phủ bao che giấu diếm.

Bách tính chọc giận quyền quý, nhẹ thì bị thương, nặng thì chết, tuy từ xưa đến nay đều như vậy, nhưng trong lòng ai lại không có khát vọng công bằng?

Đối với chuyện này bách tính cũng bất lực, chỉ có thể khi đi ngang qua phủ Thành Dương bá, lén lút phun một bãi nước bọt rồi bỏ đi.

Đêm đã khuya, trên con đường này đã không còn bao nhiêu bóng người nữa.

Chỉ có một tên ăn mày dựa vào bức tường đối diện phủ Thành Dương bá, trước mặt đặt một cái chén, trong chén là nửa cái bánh màn thầu cứng ngắt lạnh lẽo.

Mùa đông năm nay lạnh lẽo đến kì lạ, những tên ăn mày không có nhà để về sợ rằng rất khó nghe được tiếng chuông năm mới.

Thành lớn Vương Đô mỗi năm vào mùa đông có lẽ đều đông chết vài tên ăn mày, đây cũng không phải chuyện hiếm lạ gì.

Sau khi phu canh gỗ qua canh bốn, cả Vương Đô bắt đầu yên tĩnh.

Lúc này chính là khi mọi người ngủ say, trừ đám gà gáy chó trộm ra thông thường sẽ không có ai xuất hiện trên phố.

Tên ăn mày kia không biết là đã ngủ say hay bị đông chết, dựa vào tường rất lâu không hề cử động.

Giờ phút này mọi thứ đều im ắng, trong phủ Thành Dương bá đột nhiên truyền đến tiếng vang khẽ.

Dường như là tiếng bước chân đáp xuống đất.

Nhưng trong sân lớn như vậy, ngay cả một bóng người cũng không có.

Một lúc sau, cánh cửa của sương phòng nào đó trong phủ, chậm rãi mở ra, lại lặng lẽ đóng lại.

Trong phòng yên tĩnh một thoáng, ngay sau đó đột nhiên truyền đến tiếng gầm phẫn nộ.

“Quả nhiên người đã đến!”

Rầm!

Cửa phòng bị nổ tung, vụn gỗ bay tán loạn, cùng lúc này khắp các sương phòng trong phủ Thành Dương bá đột nhiên có mười mấy bóng người xông ra, một cây đuốc được đốt lên, ánh lửa chiếu rọi trong sân giống như ban ngày.

Mấy người cầm cây đuốc trong tay, đứng bốn góc trong sân, những người còn lại rải bột

mì trong bồn gỗ vào trong sân, rất nhanh trong sân bị che phủ một tầng tuyết trắng. Vài dấu chân lập tức hiện ra dưới đất.

Một nam tử trung niên tay cầm đao, vung một nhát trong không khí, hư không truyền đến một tiếng rên đau đớn, mấy giọt máu tươi vung vẩy xuống nền đất trắng tuyết.

Chân khí phóng ra ngoài, nam tử trung niên này vậy mà là võ giả cấp Địa.

“Lần này xem ngươi còn trốn đi đâu!”

Nam tử trung niên hừ lạnh một tiếng, cầm đao ép đến gần, tuy trong sân không có một bóng người nhưng dấu chân dưới đất rất rõ ràng, trường đao trong tay gã vung vẩy tán loạn, từng luồng đao khí sắc bén phóng ra, trên mặt đất thỉnh thoảng lại nở rộ đóa hoa màu máu.

Cuối cùng một dấu chân mang theo vết máu biến mất dưới tường viện.

Nam tử trung niên nhìn phương hướng tường viện, lạnh lùng nói:

“Ngươi chạy không thoát đâu”

Gã nhảy lên, xuyên qua tường viện cao hơn cả trượng, đi ra con đường bên ngoài.

Trên đường, một nữ tử mặc đồ đen lộ ra thân hình, vết thương ở nhiều nơi trên người nàng ta đều đang chảy máu, lúc này loạng choạng bước đi trên đường.

Nam tử trung niên không nhanh không chậm đi theo sau lưng nàng ta, trào phúng nói: “Trốn đi, sao ngươi không trốn nữa?”

Chương 316: Nghĩ cách cứu viện (1)

Gã vừa dứt lời, nữ tử mặc đồ đen đã ngã xuống cạnh bức tường, cơ thể trọng thương, nguyên lực cũng hao hết, nàng ta đã không còn sức lực để đứng lên nữa.

Vị trí nàng ta ngã xuống còn có một bóng người, dường như là tên ăn mày bị đông chết, khoảng cách giữa hai người chưa đến ba thước.

Người trung niên nhìn nữ tử áo đen, trong mắt hiện lên chút nóng bỏng.

Mười vạn lượng bạc, mặc dù với gã mà nói cũng là một khoản lớn không thể tưởng tượng nổi.

Số tiền này đã đủ để gã mua một trạch viện tam tiến trong trung tâm Đông Thành tắc đất tắc vàng, đó là hào trạch mà gã mơ ước tha thiết.

Hôm nay, cơ hội thực hiện ước mơ đã ở ngay trước mắt.

Gã cất bước về trước, dự định bắt giữ nữ thích khách triều đình truy nã đã lâu này.

Nhưng vào lúc này, lại xảy ra điều khác thường.

Lão ăn mày dường như đã bị đông chết cách nữ thích khách không xa kia, đột nhiên bật dậy lăn một cái đến bên cạnh nữ thích khách, sau khi ôm nàng ta lên vậy mà bay thẳng lên trời.

Người trung niên trợn to hai mắt: "Còn có đồng lõa!"

Hào trạch đã tới tay sao có thể tro mắt nhìn nó bay đi được, sau khi phản nộ quát

một tiếng, vị cường giả cấp Địa này lập tức chạy như điên về phía hai người đã bỏ đi kia.

May mà người kia bay không cao, tốc độ chạy của gã cực nhanh, một trên, một dưới, ngược lại cũng không mất dấu.

Trên bầu trời, người ôm A Kha bay đi chạy trốn tất nhiên là Lâm Tú sau khi dịch dung.

Triều đình lập bắt nàng, Lâm Tú biết.

Nhưng hắn lại không có cách nào nhắc nhở nàng, tuy nàng không nhất định sẽ mắc mưu, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Cuối cùng Lâm Tú vẫn không yên lòng, dự định đích thân đến xem thử.

Hắn quả nhiên đã gặp phải tình huống tệ nhất, A Kha nghe lời đồn mà triều đình tung ra, trúng mai phục, lúc này bị thương rất nặng, Lâm Tú cần phải lập tức đưa nàng đi chữa thương.

Nhưng nguyên lực của hắn không bằng Tiết Ngung Nhị, tự bay một mình còn ổn, mang theo một người khác bay đi hoàn toàn không thể bay quá cao quá nhanh được, vị võ giả cấp Địa dưới đất lại đuổi theo không buông, nguyên lực của Lâm Tú sẽ cạn kiệt, sớm muộn cũng bị gã đuổi kịp.

Không thể tiếp tục như vậy, trong lòng hắn rất nhanh quyết định, nhanh nhẹn bay xẹt qua bầu trời đêm, đáp xuống một con đường hẻo lánh ở Bắc Thành.

Nơi này không có cấm vệ, trợ thủ của đối phương nhất thời cũng khó đuổi đến đây.

Gần như cùng lúc khi hắn đáp xuống, một bóng dáng chạy như điên cũng đuổi đến nơi cách hắn khoảng một trượng.

Nam nhân trung niên cười lạnh nói: "Người tưởng các người có thể chạy thoát sao?"

Lâm Tú cẩn thận đặt A Kha xuống đất, xoay người nhìn gã.

Nam nhân trung niên nói: "Không ngờ nữ thích khách này còn có đồng lõa, cũng coi như thu hoạch ngoài ý muốn, người muốn bó tay chịu trói hay ép ta ra tay?"

Lâm Tú trong bộ dáng ăn mày lơ lửng lạnh nhạt nhìn gã, giọng nói vừa già nua lại khàn khàn: "Người trẻ tuổi, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, giữ cho người khác một con đường sống cũng là để lại cho mình một con đường sống"

Người trung niên dứt khoát nói: "Nếu người không muốn khoan tay chịu trói, vậy ta sẽ giết người trước rồi lại bắt nàng"

Còn chưa dứt lời trong màn đêm đã lóe lên ánh đao.

Tốc độ của gã rất nhanh, dưới ánh trăng thậm chí còn xuất hiện một chuỗi đao ảnh.

Người trung niên gần như nhìn thấy kết cục người này đầu lìa khỏi thân dưới đao của gã, tuy một đao này gã không dùng hết toàn lực nhưng dưới cấp Địa cũng không ai có thể đỡ nổi.

Nhưng ngay sau đó, biểu cảm trên mặt gã cứng đờ.

Một đao gã vung ra bị người này nắm chặt trong tay.

Đối phương cứ tùy ý duỗi tay ra như vậy đã nắm lấy một đao mang năm phần thực lực của gã.

Tay hắn không hề bị chém trúng, ngược lại trong không khí còn phát ra tiếng kim loại, như thể đao của gã đã chém vào một thanh đao khác.

Từ đầu đến cuối gã không hề cảm nhận được trong cơ thể người đối diện xuất hiện dao động chân khí.

Nói cách khác, hắn chỉ dựa vào thân thể để đỡ một đao của võ giả cấp Địa...

Đây là quái vật gì!

Khủng khiếp hơn là không biết từ lúc nào, đoản đao trong tay lão giả kia đã xuất hiện trên cổ gã.

Trên trán gã, mồ hôi to như hạt đậu bắt đầu trượt xuống.

Nhanh!

Quá nhanh!

Đơn thuần dùng cơ thể đỡ một đao đã rút chân khí vào của gã, còn có tốc độ có thể khiến gã không kịp phản ứng lại, chớp mắt tấn công vào điểm yếu của gã, người này chắc không phải là võ giả cấp Địa thượng cảnh đấy chứ! Vậy mà gã lại trêu chọc đến sự tồn tại ở cấp bậc này!

Mạng ta xong rồi!

Vị cung phụng triều đình này, trong lòng nghĩ đến vô số cảnh bi thảm.

Giờ phút này, trong đầu gã hiện lên vô số suy nghĩ.

Mấy ngày nữa sẽ đến đại thọ sáu mươi của
lão nương, sợ là gã không thể nhìn thấy
nữa.

Chương 317: Nghĩ cách cứu viện (2)

Hôn sự của nhi tử đã định, đầu xuân năm sau sẽ thành thân, gã còn nghĩ qua hai năm nữa có thể ẵm cháu.

Đại trạch ở Đông Thành đã xem xong từ sớm, e rằng cũng không mua được.

Cấp Địa hạ cảnh, cấp Địa thượng cảnh, khác nhau một chữ, chênh lệch một trời một vực.

Đối phương muốn giết gã thì chỉ cần một ý niệm.

Nhưng ngoài dự đoán của võ giả cấp Địa, lão giả kia không hề giết gã mà là buông đao của gã ra, cũng thu hồi đoản đao lại.

Hắn xoay người, chấp một tay sau lưng nói: "Người nàg ấy giết đều là kẻ đáng chết, ngươi làm việc cho triều đình cũng là vì chức trách, lão phu không giết ngươi, ngươi đi đi"

Trong lòng võ giả cấp Địa từ tuyệt vọng đến mừng như điên, chẳng trách lão giả ban nãy không dùng chân khí, thì ra người ta hoàn toàn không nghĩ đến việc giết gã.

Gã lập tức ôm quyền nói: "Đa tạ tiền bối đã hạ thủ lưu tình!"

Lão giả quay lưng với gã, thân nhiên nói: "Còn không mau đi, nhân lúc lão phu còn chưa thay đổi ý định..."

"vẫn bối sẽ đi ngay!"

Võ giả cấp Địa giật mình, lập tức xoay người, dùng tốc độ nhanh hơn khi đến chạy như điên trở về.

Điều gã không hề biết là vị tiền bối cao nhân đã tha cho gã một mạng kia, lúc này

sau lưng đã ướt đầm mồ hôi.

Nghe thấy tiếng động truyền đến từ phía sau, Lâm Tú quay đầu nhìn lại mới thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Hắn nhắc tay nhìn thoáng qua, lòng bàn tay có một vết thương đã bị đóng băng, tuy không sâu nhưng quả thật đã bị thương.

Xem ra với nguyên lực của hắn hiện nay vẫn không thể cứng rắn đỡ được đòn tấn công của võ giả cấp Địa mà không chút tổn thương, nhưng mà như vậy đã là không tệ rồi, nếu đổi lại là người khác, một đao ban này nhất định đầu thân chia lìa.

Mà đoàn đao của hắn cũng chỉ để hù dọa đối phương mà thôi.

Không phải Lâm Tú không muốn rạch hai nhát trên cổ gã, là vì hắn không thể phá vỡ phòng ngự chân khí của gã, một khi sử dụng chân khí sẽ lập tức bị bại lộ.

Không biết võ giả cấp Địa kia lúc nào sẽ phản ứng lại, Lâm Tú vội vàng ôm A Kha, lại bay lên lần nữa, rất nhanh biến mất trong màn đêm.

Nơi nào đó ở Vương Đô, vị võ giả cấp Địa đang nhanh chóng bỏ chạy kia, tốc độ dần dần chậm lại.

Cuối cùng gã dừng bước, vẻ mặt nghi ngờ, lẩm bẩm: "Không đúng, lão già kia chắc không phải đang lừa ta đây chứ?"

Vừa nãy nhất thời gã bị dọa, lúc này nhớ lại luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nếu đối phương thật sự là võ giả cấp Địa thượng cảnh, sao có thể nhìn gã khiến nữ thích khách kia trọng thương được, nếu lão già đó ra tay, người trong phủ Thành

Dương bá, bao gồm cả gã, không một ai có thể thoát được.

Nhưng nếu nói hắn không phải...

Không phải võ giả cấp Địa thượng cảnh cũng không thể tay không đỡ được một đao của gã, càng không thể có tốc độ khủng khiếp như vậy được.

Nghi ngờ thì nghi ngờ, võ giả cấp Địa này cũng không dám quay lại điều tra.

Gã không dám cược.

Cược đúng, mười vạn lượng đến tay.

Cược sai, sẽ mất mạng.

Cuối cùng gã cũng chỉ thở dài, chạy như điên về phía Đông Thành.

Bạc đương nhiên quan trọng nhưng cũng không thể sánh được với tính mạng.

Trên bầu trời nơi nào đó ở Vương Đô, Lâm Tú lòng như lửa đốt.

Hắn có thể cảm nhận được sinh mệnh của A Kha đang nhanh chóng trôi đi, vết thương của nàng rất nặng, nhất định phải nhanh chóng chữa trị, nhưng Lâm Tú còn chưa tìm được nơi thích hợp.

Tuy tạm thời hù dọa được võ giả cấp Địa kia, nhưng sợ rằng không được bao lâu cấm vệ sẽ lùng bắt bọn hắn khắp toàn thành, bọn hắn không thể ở lại bên ngoài.

Lâm Tú dùng tốc độ nhanh nhất bay ra khỏi thành, đến bên dòng thác hắn thường xuyên tu luyện.

Trong khoảng thời gian này, hắn cũng không ngừng vận chuyển sức mạnh chữa trị vào cơ thể nàng, củng cố thương thể của nàng.

Đồng thời sử dụng hai loại năng lực, chỉ trong chốc lát, nguyên lực trong cơ thể của Lâm Tú đã tiêu hao gần hết.

Hắn trở tay, lòng bàn tay xuất hiện một viên nguyên tinh.

Nguyên tinh cấp ba, về sau Lâm Tú lại mua thêm một ít chính là để ứng phó với tình huống đột ngột xảy ra này.

Hắn dùng sức bóp nát nguyên tinh nắm trong lòng bàn tay, nguyên lực trong cơ thể rất nhanh lại tràn đầy.

Nữ tử trong lòng đã ngất xỉu vì thương thế quá nặng, Lâm Tú cần phải tiếp tục chữa trị, việc phải làm đầu tiên là khiến vết thương của nàng lành lại, trên người nàng có mười mấy vết thương lớn nhỏ, nếu không nhanh chóng xử lý nàng sẽ chết vì mất máu quá nhiều.

Nhưng nếu muốn chữa khỏi vết thương của nàng, Lâm Tú cần phải cởi y phục của nàng ra, sau đó dùng tay đặt lên vết thương của nàng.

Sau khi do dự trong thoáng chốc, trong không khí truyền đến tiếng "soạt".

Thời điểm này cứu người quan trọng hơn.

Y phục của nàng đây vết đao, bởi vì nhuốm máu dính sát vào cơ thể, Lâm Tú không thể cởi ra được, dứt khoát xé nát.

Chương 318: Nghĩ cách cứu viện (3)

Dưới ánh trăng, thân thể trần trụi rất nhanh hiện ra trước mắt Lâm Tú.

Cơ thể nữ tử là một trong những thứ tuyệt đẹp nhất trên thế giới này, nhưng giờ phút này Lâm Tú lại không có chút tà niệm nào.

Một là tình huống khẩn cấp, hắn không có tâm tư nghĩ đến chuyện khác.

Hai là cơ thể này đầy máu, tràn ngập vết thương đáng sợ, điều khiến Lâm Tú không ngờ là vết thương trên người nàng còn nhiều hơn cả trên cánh tay, hơn nữa đa số đều là vết thương cũ.

Vết thương giăng đầy khắp nơi, vết thương cũ chưa lành lại thêm vết thương mới, người bình thường sẽ cảm thấy khủng khiếp làm sao nổi lên sắc tâm được.

Lâm Tú rất khó tưởng tượng trước đây nàng đã trải qua chuyện gì.

Hít sâu một hơi, sau khi bình ổn lại tâm trạng, Lâm Tú giờ hai tay ra đặt lên cơ thể nàng.

Theo nguyên lực trong cơ thể Lâm Tú không ngừng chuyển vào cơ thể nàng, vết thương đáng sợ trên người nàng đang lành lại với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy...

Chữa lành vết thương là một chuyện cực kì hao tổn nguyên lực và tinh lực.

Cuối cùng Lâm Tú đã trải nghiệm được sự mệt mỏi của Song Song cô nương.

Chỉ giúp nàng chữa lành hai vết thương thôi mà nguyên lực của hắn đã dùng hết, thể lực cũng sắp đến cực hạn.

Lâm Tú lại lấy ra một viên nguyên tinh, khôi phục nguyên lực trước rồi lại dùng dị thuật khôi phục thể lực, sau đó tiếp tục chữa trị cho nàng.

Một lần lại một lần, lặp đi lặp lại.

Không biết qua bao lâu, vết thương cuối cùng của nàng trong đêm nay cũng đã lành lại.

Cơ thể Lâm Tú cực kì yếu ớt, nguyên lực không còn sót lại một giọt nào, thể lực cũng đến cực hạn từ lâu, cơ thể mềm oặt, ngã thẳng xuống đất...

Khi Trần Kha tỉnh lại, chân trời phía xa đã xuất hiện một ít vòng sáng của mặt trời.

Nàng ta từ dưới đất ngồi dậy, phát hiện mình đang ở trong núi rừng.

Chuyện đã xảy ra tối qua rất nhanh hiện lên trong đầu nàng.

Lúc nàng đi ám sát một gã con cháu quyền quý đáng chết đã trúng mai phục của triều đình, cả người trọng thương còn bị võ giả cấp Địa truy sát, chính vào lúc nàng tưởng mình phải chết hình như có một người đã cứu nàng...

Một cơn gió thổi tới, nàng cảm thấy hơi lạnh, cúi đầu nhìn thoáng qua phát hiện thân dưới nàng được đắp y phục của nam tử, thân trên cũng khoác ngoại bào của nam tử.

Bên dưới ngoại bào, cơ thể nàng không mảnh vải che thân.

Đồng tử nàng bỗng nhiên co lại, nhưng không phát hiện cơ thể có chỗ nào không

khỏe, vẻ mặt hơi dịu lại, ngay sau đó ánh mắt lại trở nên khiếp sợ.

Những vết thương trí mạng trên người nàng vậy mà lại biến mất!

Ngày hôm qua gặp phải mai phục cả người trọng thương, nàng đã chuẩn bị xong cho cái chết.

Nhưng bây giờ...

Vị trí vốn nên có vết thương, làn da lại nhẵn nhụi trắng nõn như thể chưa từng bị thương, nếu không phải kí ức tồi qua quá sâu sắc, nàng nhất định sẽ cho rằng tất cả chỉ là một giấc mơ.

Rất nhanh nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía trước.

Một bóng người mặc áo choàng màu xám, chấp tay đứng thẳng.

Ánh nắng đầu tiên ở hướng đông chiếu xuống, soi rọi một lớp viền vàng quanh người hắt, khiến hắt thoát nhìn có chút chói mắt.

Trần Kha khoác y phục đứng lên hỏi: "Là người đã cứu ta?"

Bóng dáng ấy vẫn đưa lưng về phía nàng, chỉ truyền đến giọng nói già nua: "Lão phu chỉ không nhìn nổi một số chuyện thôi"

Trần Kha cúi đầu nhìn, lên tiếng hỏi: "Y phục của ta..."

Giọng nói già nua lại thốt lên: "Sự việc cấp bách, tôi qua thương thế của cô rất nặng, lão phu vì cứu cô chỉ có thể bất đắc dĩ làm vậy, cô cũng đừng để ý, tuổi của lão phu đủ để làm gia gia của cô, trừ việc

chữa trị cho cô không hề làm chuyện gì khác”

Sắc mặt Trần Kha bình tĩnh, thản nhiên nói: “Nữ nhân giang hồ, không câu nệ tiểu tiết”

Sau đó vẻ mặt nàng nghi ngờ hỏi: “Vết thương của ta... năng lực của ngươi rõ ràng là bay lượn, làm sao chữa trị vết thương trên người ta...”

Ông lão kia cười lạnh một tiếng nói: “Tiểu cô nương, biết quá nhiều không có lợi cho cô.”

Trần Kha nhìn bóng lưng ông lão kia, trầm mặc một lúc nói: “Lâm Tú, đừng giả vờ nữa.”

Ông lão kia đột nhiên xoay người lại, kinh ngạc nói: “Trời ạ, sao cô lại biết là ta vậy!”

Trần Kha nhìn hắn, thản nhiên nói: “Ngươi thay đổi được khuôn mặt và giọng nói, nhưng không thay đổi được khí vị”

Lâm Tú giơ cánh tay lên ngửi, cực kì khó hiểu nói: “Trên người ta có mùi sao?”

Trần Kha nói: “Khí vị, không phải mùi vị, là một thích khách, phân biệt khí vị của những người khác nhau là kỹ năng cơ bản nhất”

Lâm Tú khôi phục tướng mạo sẵn có, nếu đã bị vạch trần có tiếp tục giả vờ cũng không còn ý nghĩa.

Hắn nhìn A Kha, giải thích: “Tôi qua, ta cỏi ý phục của cô, thật sự là chuyện bất đắc dĩ, nếu không làm vậy cô đã chết rồi...”

Trần Kha không hề để ý chuyện này nói: “Ta biết.”

Chương 319: Hôn trộm (1)

Lâm Tú thở phào nhẹ nhõm, những nữ nhân giang hồ này quả nhiên hào sảng, hẳn thật sự rất lo lắng giống như trong phim cổ trang đã diễn, nữ tử bị nam tử nhìn thấy cơ thể, nếu không gả cho hắn chỉ có thể giết hắn...

Giết nàng thì không giết được, gả... Tiết Ngung Nhi còn xếp hàng ở phía sau, có làm thế nào cũng không đến lượt nàng.

Lúc này, ánh mắt Trần Kha nhìn về phía Lâm Tú, tiếp tục lên tiếng: "Người không chỉ có một loại năng lực, băng, bay lượn, còn có một loại năng lực chữa trị, nếu ta đoán không sai, người hẳn vẫn còn năng lực loại không gian, đây chính là nguyên nhân người giết Trịnh Kiến lại không bị coi là hung thủ..."

Thực ra sau khi cứu nàng, để không bại lộ thân phận, Lâm Tú vốn định bỏ đi cho xong.

Nhưng nghĩ đến bản thân nàng trọng thương, cho dù đã chữa lành vết thương, cơ thể nàng vẫn rất yếu ớt, ném lại nàng một mình ở trong núi, nếu gặp dã thú hoặc dị thú, e rằng sẽ nguy hiểm, sau khi suy đi nghĩ lại, Lâm Tú vẫn canh chừng nàng đến khi trời sáng.

Vốn kế hoạch của hắn rất tốt, có thể giả vờ là một cường giả xa lạ để che giấu thân phận của mình.

Khổ nỗi mũi nàng cũng nhạy như Đại Hoàng vậy, còn chưa nói được mấy câu nàng đã nhận ra hắn.

Trên thế giới này, nàng là người đầu tiên biết bí mật của Lâm Tú.

Giết người diệt khẩu tất nhiên là không thể nào.

Hơn nữa nàng luôn âm thầm theo dõi hắn, Lâm Tú rất không có cảm giác an toàn, luôn lo lắng ngày nào đó để lộ năng lực bị nàng nhìn thấy, bây giờ ngược lại không che giấu được, Lâm Tú chỉ có thể hào phóng thừa nhận nói: "Đúng vậy"

Trong mắt Trần Kha lóe lên vẻ khó tin hỏi: "Sao người làm được vậy?"

Những chuyện nhìn thấy hôm nay đã làm điên đảo nhận thức của nàng.

Một người, sao lại có thể sở hữu nhiều loại năng lực được?

Chuyện này, quả thật trước giờ chưa từng nghe thấy.

Thực ra nói một cách nghiêm ngặt, Lâm Tú cũng chỉ có một loại năng lực.

Năng lực sao chép năng lực của người khác.

Năng lực này nghe qua có chút lú lẫm, còn có hiềm nghi cố ý tạo bug, nhưng về mặt logic cũng có thể giải thích được.

Chỉ có năng lực này là của chính hắn thôi, những năng lực khác đều là sản phẩm đi kèm sau khi thi triển năng lực này.

Cho dù Lâm Tú đã giải thích với nàng, nhưng vẻ kinh ngạc trong ánh mắt của A Kha vẫn chưa biến mất, lâm bầm nói: "Sao lại có chuyện như vậy..."

"Thế giới rộng lớn, không thiếu chuyện lạ"
Lâm Tú chỉ mỉm cười, nhìn nàng nói:

"Chuyện này trước giờ ta chưa từng nói với bất cứ ai, hi vọng A Kha cô nương có thể giúp ta giữ bí mật"

Trần Kha sau khi lấy lại tinh thần, gật đầu nói: "Yên tâm, ta lấy tính mạng đảm bảo, ngoài ta và người sẽ không nói chuyện này cho người thứ ba biết"

Sau đó nàng lại nghĩ đến một chuyện, hỏi Lâm Tú: "Tối qua, sao người lại ở đó?"

Lâm Tú bất đắc dĩ nói: "Ta biết đó là cái bẫy triều đình bố trí cho cô, nhưng lại không có cách nào thông báo cho cô, chỉ đành dịch dung canh chừng gần đó, muốn thử vận may, không ngờ thật sự gặp được..."

Hắn nhìn A Kha nói: "Hắn cô cũng biết bây giờ triều đình muốn bắt được cô đến mức nào, xin cô đó, sau này hành sự đừng lỗ m莽 như vậy, ít nhất thương lượng với ta trước, lần này cô may mắn, lần sau sẽ không có vận may tốt như vậy nữa đâu."

Trần Kha cúi đầu nói: "Ta biết rồi."

Lâm Tú thở ra một hơi, A Kha lại như ý thức được gì đó hỏi: "Nói như vậy, năng lực ẩn thân của ta, người cũng..."

Lâm Tú mỉm cười, cả người chậm rãi nhạt dần rồi biến mất...

Dị Thuật Viện.

Bàn tay công chúa Minh Hà và Lâm Tú chạm vào nhau, thấy đáng vẻ buồn ngủ của hắn, không nhịn được hỏi: "Tối qua người làm gì vậy, sao lại mệt như thế?"

Lâm Tú ngáp một cái nói: "Tối qua mất ngủ, ngủ không ngon."

Tối qua, hắn cả đêm không ngủ, vì chữa thương cho A Kha, nguyên lực hết rồi lại đây, đây rồi lại hết, hao tổn hết tám viên nguyên tinh mới kéo nàng từ quỷ môn quan trở về, có thể nói cơ thể và tinh thần của hắn đã đến cực hạn.

Hôm nay vốn dĩ hắn nên nghỉ ngơi đằng hoàng, sau lại quyết định tu luyện như bình thường.

Mệt thì có mệt một chút, nhưng mệt mỗi không che lấp được sự vui vẻ của hắn.

Hắn lấy được bất kì năng lực nào cũng không vui bằng có được ẩn thân.

Trước kia ra ngoài về nhà đều phải cẩn thận, lo lắng bị người ta phát hiện, bây giờ bay lượn cộng thêm ẩn thân, có thể nói là muốn đi đâu thì đi đó, muốn đi lúc nào thì đi lúc đó, đến vô ảnh, đi vô hình chân chính.

Hắn còn muốn tự mình báo thù cho Trần Ngọc, nhưng lại bị A Kha khuyên ngăn.

Ẩn thân là nhìn không thấy, nhưng cũng không phải không để lộ dấu vết gì.

Với thực lực hiện nay của Lâm Tú, có thể ẩn nấp cơ thể, y phục, bước chân thậm chí là khí vị, nhưng khi hắn di chuyển, vẫn sẽ có không khí lưu động.

Chương 320: Hôn trộm (1)

Bên cạnh Hoàng Thao có võ giả cấp Địa bảo vệ, cho dù không khí chỉ hơi thay đổi một chút thôi cũng không che giấu được hấn ta.

Lâm Tú hiện nay vẫn chưa phải đối thủ của cường giả cấp Địa.

Song tu cùng công chúa Minh hà xong, Lâm Tú bèn đến Lê Hoa Uyển.

Đã mấy ngày hấn không đến chỗ của Thái Y.

Mấy ngày nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, có thể nói thể xác và tinh thần của hấn đều rất mệt mỏi, bất kể bên ngoài xảy ra chuyện gì, đến Lê Hoa Uyển, ở trong căn phòng nhỏ nhỏ này, nghe giọng hát của Thái Y, trái tim hấn cũng sẽ bình tĩnh lại.

Hôm nay khi Thái Y xướng khúc ca đầu tiên, phát hiện Lâm Tú đã ngủ thiếp đi.

Hai tay hấn đan chéo, nằm trên bàn, ngủ rất say, giữa chân mày tràn ngập vẻ mệt mỏi.

Lo lắng hấn ngủ như vậy không thoải mái, Thái Y gọi một tiểu tử muội đến, hai người dùng hết sức mới đỡ được hấn lên giường, nàng cởi giày của Lâm Tú ra lại đắp chăn cho hấn.

Tiểu cô nương đứng trước cửa sổ, nhìn Lâm Tú ngủ say, cười hì hì nói: "Thái Y tỷ tỷ, Lâm Tú công tử tuần tú quá"

Thái Y dựng ngón trỏ bên môi, nhỏ tiếng nói: "Suyt, đừng làm ồn đến công tử, muội mau làm việc đi, ta ở đây chăm sóc huynh ấy là được..."

Tiểu cô nương bữu môi bỏ đi, Thái Y đóng cửa, sau đó lại đi đến bên giường.

Nàng ta nằm ở đầu giường, nhìn Lâm Tú ở khoảng cách gần, trên gương mặt bất tri bất giác lại hiện lên nụ cười.

Quen hẳn lâu như vậy, lần đầu tiên nàng nhìn hẳn ở khoảng cách gần đến thế.

Thái Y có thể nhìn ra, mấy ngày nay hẳn có tâm sự nặng nề, dù là ngủ say chân mày vẫn nhíu lại.

Tuy không biết hẳn phiền não vì chuyện gì, nhưng thấy hẳn cau mày, trong lòng nàng cũng buồn bã.

Hai tay nàng đan chéo, nằm rạp bên giường, thấp giọng ngâm nga một giai điệu nhẹ nhàng, đây là điệu nhạc của cổ hương nàng, khi còn bé mẫu thân đã ngâm nga giai điệu này dỗ nàng vào giấc ngủ.

Trong giọng hát của nàng mang theo một sức mạnh thần kì, rất nhanh chân mày Lâm Tú giãn ra.

Nụ cười lại hiện ra trên gương mặt xinh đẹp của Thái Y, chậm rãi vươn tay giúp hẳn sửa lại vài sợi tóc rối loạn, sau đó một tay chống cằm, cứ yên tĩnh nhìn hẳn như vậy, Ngắm mãi ngắm mãi, sắc mặt của nàng bất tri bất giác ửng hồng.

Nàng ta nhìn trái nhìn phải, gương mặt càng lúc càng đỏ bừng, sau đó chậm rãi đến gần Lâm Tú, khẽ hôn gương mặt hẳn.

Nụ hôn lén lút này đã khiến nhịp tim nàng gia tốc như nai con chạy loạn, lo lắng bị Lâm Tú phát hiện, nàng lập tức muốn rút cổ lại.

Nhưng vào lúc này, một cánh tay đột nhiên vòng qua cổ nàng.

Cánh tay kéo nhẹ, cả cơ thể nàng đã nhào vào lòng Lâm Tú.

Sau đó môi của nàng, bị hai cánh môi khác bao phủ.

Đôi mắt như chứa đựng vô số ánh sao của nàng, đột nhiên trợn to.

Lâm Tú nằm mơ.

Một giấc mơ rất thom rất mềm, khiến hần nhớ lại dư vị vô tận.

Tuy trong mơ chỉ hôn môi, không có nhiều nội dung hạn chế, nhưng suốt nửa năm nay hần không biết hôn con gái là cảm giác gì, giấc mơ này rất chân thực, Lâm Tú liếm môi thậm chí còn có thể cảm nhận được một chút ngọt ngào.

Thải Y từ bên cạnh bước qua, trong tay bưng theo một chén trà nói: "Công tử dậy rồi à, uống chén trà nhé, huynh ngủ lâu như vậy, nhất định rất khát."

Lâm Tú nhìn Thải Y, trong lòng thầm nghĩ, nhất định hần đã ở một mình quá lâu, thế mà ban nãy lại mơ thấy Thải Y.

Hần nhận lấy chén trà từ tay nàng, uống một hơi hết, quả thật hần rất khát, cũng không biết tại sao, giống như đã làm chuyện gì tổn nước bọt vậy.

Ừng ực uống hết ba chén trà, Lâm Tú mới cảm thấy tốt hơn, lúc này hần như ý thức được gì đó, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện ngoài cửa sổ là một vùng đen tối.

Hơn nữa khi hẩn ngủ là ở cạnh bàn, bây giờ lại nằm trên giường.

Hẩn giật mình hỏi: "Ta đã ngủ bao lâu rồi?"

Thải Y nói: "Công tử đã ngủ năm canh giờ rồi."

Sau khi Lâm Tú dùng xong cơm trưa mới đến đây, có lẽ khoảng mười hai giờ trưa, ngủ một giấc mười tiếng, đã sắp đến mười giờ tối.

Tuy ngủ hơi nhiều một chút, nhưng hiệu quả rất tốt.

Hẩn cảm giác tinh thần tràn đầy, lại đầy máu sống lại.

Nói thật cơ thể hẩn hiện nay thật sự mạnh mẽ thái quá, bên ngoài có kim thân, bên trong có chũm trị, so với tiểu kim cang hồ lô còn mạnh hơn một chút.

Thời gian không còn sớm nữa, sau khi uống nước xong, Lâm Tú xuống giường, tạm biệt Thải Y, rời khỏi Lê Hoa Uyển.

Trước cửa Lê Hoa Uyển, ánh mắt lão ăn mày và người bán hàng rong nhìn hẩn rất kỳ lạ, hôm nay vậy mà Lâm Tú lại ở trong đó năm canh giờ, không thể không khiến người khác nghi ngờ, liệu có phải hẩn ở bên trong làm chuyện gì khác không.

Cho dù là làm chuyện khác, năm canh giờ thật sự cũng có chút khoa trương.

Chương 321: Đồi núi trập trùng, sóng xô cuồn nộ (1)

Lúc này cách trừ tịch vẫn còn ba ngày.

Cho dù là lúc này vào ban đêm trên đường vẫn rất náo nhiệt, Vương Đô tràn ngập hương vị năm mới, e rằng đây là trừ tịch có hương vị nhất mà Lâm Tú trải qua trong hai mươi năm nay.

Lúc về nhà, phụ mẫu vẫn đang đợi hấn, Lâm Tú nói chuyện với hai người một lúc rồi về phòng mình.

Trong phòng hấn đã có một bóng người đang đợi.

A Kha cô nương dường như thật sự xem nơi này thành một cứ điểm của nàng, tuy Lâm Tú không hề bài xích chuyện này nhưng hấn cũng không thể mỗi ngày đều ngủ dưới đất, cho nên hấn nói:

“Nếu A Kha cô nương không có chỗ ở, ta có thể giúp cô mua một tòa nhà làm nơi dừng chân sau này cho cô.”

Trần Kha lắc đầu nói: “Không cần, hôm nay ta đến tìm ngươi là có một chuyện”

Lâm Tú hỏi: “Chuyện gì?”

Trong ánh mắt Trần Kha lóe lên chút khác thường, lên tiếng hỏi:

“Vết thương trên người ta hôm qua, sáng nay không thấy vết tích gì, năng lực chữa trị của ngươi có thể xóa được vết sẹo khi trước sao?”

Lâm Tú rất nhanh liền ý thức được ý đồ của nàng.

Tuy nàng là người giang hồ, làm việc không câu nệ tiểu tiết nhưng nàng cũng là nữ tử, làm gì có nữ tử nào không yêu cái đẹp, những vết sẹo trên người nàng quả thật rất ảnh hưởng mỹ quan, cho dù cởi sạch đứng trước mặt Lâm Tú, hẳn cũng không nảy sinh chút tà niệm nào.

Lâm Tú nói: "Về mặt lý luận mà nói, bất kỳ vết thương nào trên người cũng có thể xóa đi, để da thịt trở lại như ban đầu, nhưng nếu làm vậy tay của ta phải chạm vào mỗi vết thương trên người cô, nam nữ thụ thụ bất thân..."

Trần Kha dứt khoát nói: "Nữ nhân giang hồ không để ý mấy chuyện này, hơn nữa tối qua người đã nhìn thấy một lần, cũng đã chạm qua một lần, không để ý lại thêm lần nữa, chẳng phải sao?"

Cô nương người ta đã nói như vậy rồi, Lâm Tú còn từ chối nữa có vẻ bản thân đạo đức giả.

Người giang hồ chính là không câu nệ tiểu tiết, Lâm Tú gật đầu nói: "Nếu đã như vậy, cô cởi ra đi"

Nữ tử trước mắt rất nhanh đã cởi y phục trên người nàng, nhưng cũng không phải toàn bộ.

Nàng ta còn mặc đồ quần ngực và tiết khố rất ngắn.

Vì liên quan đến chuyện tập võ, dáng người nàng rất tốt, chỉ là vết thương trên người quá nhiều, ảnh hưởng mỹ quan.

Ánh mắt Lâm Tú trong suốt, không có chút tà niệm nào.

Đây cũng không phải nơi có thể nảy sinh tà niệm gì.

Đời sau cho dù ở trước mặt đám đông, cũng có vô số nữ tử ăn mặc còn lộ hơn cả nàng hiện nay, việc này đối với Lâm Tú mà nói hoàn toàn là chuyện nhỏ.

Có điều hôm qua Lâm Tú đã nhìn thấy vị trí ở ngực và đùi của nàng cũng có mấy vết sẹo, cho nên hai thứ này, lát nữa có lẽ nàng cũng sẽ cởi ra.

Hắn chỉ giường của mình nói: "Cô nằm lên đi"

Năng lực chữa trị có một tác dụng rất lớn, chính là xóa sẹo.

Nhóm phi tử hậu cung, bình thường có va chạm gì, cho dù chỉ là xước da cũng sẽ gọi Song Song tiến cung giúp các nàng chữa trị, Lâm Tú xóa sẹo cho A Kha rất đơn giản, hắn chỉ cần đặt tay lên vị trí vết sẹo của nàng, vận chuyển nguyên lực trong cơ thể, vị trí vết sẹo sẽ có tế bào mới thay thế tế bào đã chết.

Trần Kha nằm thẳng trên giường, Lâm Tú bước qua nói: "Ta bắt đầu đây"

Nữ tử trên giường nhắm mắt nói: "Bắt đầu đi"

Lâm Tú đặt tay lên một vết sẹo trên bụng nàng, rất nhanh đã chú ý đến cơ thịt nàng siết chặt, hiển nhiên trong lòng cũng không hề thoải mái như những gì biểu hiện ra ngoài.

Vì muốn nàng thả lỏng, Lâm Tú chủ động hỏi: "Vết sẹo này làm sao bị?"

Trần Kha nói: "Hai năm trước, khi giết mấy tên cường đạo ở phủ Đại Danh, không cẩn thận bị tên thủ lĩnh đạo tặc kia làm bị thương."

Lâm Tú lại chạm vào một vết thương cũ dưới ngực nàng hỏi: "Cái này thì sao?"

Trần Kha tiếp tục nói: "Khi ám sát một tham quan ở Giang Nam, bị người của gã mai phục từ trước, đâm một đao."

Nàng ta nhớ rất rõ mỗi một vết thương trên người, Lâm Tú nghe mà kinh hãi, tuy nàng nói rất thân nhiên, nhưng mỗi một dấu vết đều là một lần nguy cơ sinh tử, nàng có thể sống đến nay, không thể không nói là một kỳ tích.

Cũng may vết thương trên người nàng tuy nhiều, nhưng phần lớn đều là vết thương cũ đã khỏi hẳn, chỉ là xóa sẹo mà thôi, không phí bao nhiêu nguyên lực của Lâm Tú.

Tựa như ma thuật thần kì, khi tay Lâm Tú phủ lên, nơi đó vẫn còn một vết sẹo xấu xí, nhưng khi tay hắn rời đi, thứ để lại chính là làn da trơn bóng trắng mịn.

Rất nhanh toàn bộ vết thương trên bụng nàng đã được Lâm Tú xóa đi.

Lâm Tú dời tay, nói với nàng: "Cô xem thử đi."

Trần Kha từ trên giường ngồi dậy, nhìn bụng nhỏ trơn bóng không một vết sẹo, sắc mặt trước tiên có chút mờ mịt, như thể trước mắt không phải là cơ thể của nàng vậy.

Nhưng rất nhanh trên gương mặt nàng hiện lên vẻ mừng rỡ, những vết sẹo kia vậy mà thật sự có thể xóa bỏ!

Chương 322: Đồi núi trập trùng, sóng xô cuồng nộ (2)

Những năm gần đây, trừ việc tắm rửa ra, nàng rất ít khi cởi hết y phục trên người mình, cho dù đi ngủ phần lớn cũng đều mặc áo, thậm chí trước giờ nàng chưa từng mong chờ có một ngày sẽ giống những nữ tử bình thường kia, sở hữu cơ thể như vậy.

Từ khi bước vào nghề này, nàng đã không được coi là nữ tử nữa.

Nàng ta hít sâu một hơi, nằm xuống lại, nói với Lâm Tú: "Tiếp tục đi"

Lâm Tú nhìn đồ quần ngực của nàng, do dự nói: "Đến bên trên rồi, hay là, chỗ này bỏ qua đi..."

Trần Kha nói: "Không cần."

Lâm Tú thật sự lo lắng sau khi hấn chữa trị cho nàng xong, nàng sẽ đề đoản đao vào cổ hấn, hỏi hấn là giả cho hấn hay là giết hấn.

Ngày hôm qua tuy đã nhìn qua, nhưng khi đó nàng vẫn đang hôn mê, lúc này lại ở trạng thái tỉnh táo.

Lâm Tú lục tung rương tìm thấy một miếng vải đen, che mắt lại nói: "Chỗ này ta vẫn nên che mắt lại thôi."

Trần Kha nhìn hấn bịt kín mắt, cũng không nói gì nữa.

Lâm Tú nghe được tiếng loạt soạt, hấn là nàng đã tháo quần ngực ra.

Quả nhiên, ngay sau đó đã nghe nàng nói: "Xong rồi."

Lâm Tú thử duỗi tay ra, nhưng vì không nhìn thấy chỉ có thể thử sờ soạng vị trí vết sẹo, không bao lâu hẳn đã phát hiện cơ thể nàng có chút nóng lên, hình như hô hấp cũng dồn dập hơn.

Trần Kha bắt lấy cổ tay Lâm Tú, cắn răng nói: "Người vẫn nên mở mắt ra đi..."

Sờ loạn như vậy, hình như cũng không ổn lắm.

Lâm Tú chỉ có thể tháo miếng vải đen bịt mắt xuống, sau đó hẳn ngây ngẩn cả người.

Khi nàng mặc y phục, không để lộ thứ gì, cũng chỉ tốt hơn công chúa Minh Hà một chút.

Giờ phút này không có y phục trói buộc, Lâm Tú mới chân chính ý thức được cái gì gọi là đồi núi trập trùng, sóng xô cuồn cuộn...

Tối hôm đó, Lâm Tú chỉ lo cứu người, hoàn toàn không chú ý tới những chuyện này.

Hiện tại, hẳn thừa nhận hẳn hơi khát nước.

Hắn điều chỉnh vị trí một lúc, gian nan nói: "Ta, ta bắt đầu đây..."

Hồi lâu sau.

Nữ tử chỉ quần ngực và mặc tiết khố đứng trong phòng, dùng ánh mắt vui sướng đánh giá cơ thể của mình.

Những vết sẹo dữ tợn khủng khiếp trên người nàng đã không còn gì nữa.

Hiện tại làn da trắng nõn như gấm vóc thượng hạng, bóng loáng nhẵn mịn không chút tỳ vết, nàng tự sờ cũng cảm thấy yêu thích không muốn buông tay.

Trước khi gặp được Lâm Tú, nàng chưa từng nghĩ đến sẽ sở hữu da thịt như vậy.

Hơn nữa sau này nàng cũng không cần lo bị thương sẽ để lại sẹo trên người.

Lâm Tú nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, ngay cả sức lực bò dậy thưởng thức cơ thể mỹ miều cũng không có.

Liên tục hai đêm hần bị A Kha vắt kiệt sức, xóa sẹo cho nàng không cần tốn sức lực gì, chỉ là mấy chục vết sẹo lớn nhỏ vẫn ép hần một giọt cũng không còn, ngay cả nguyên tinh còn sót lại cũng dùng hết.

Nhưng mà cũng rất có cảm giác thành tựu.

Dư quang thoáng nhìn cơ thể hoàn hảo kia, giống như tác phẩm nghệ thuật do chính tay mình tạo ra, cho dù mệt một chút cũng xứng đáng.

Những vết thương kia thật sự đã phá hỏng đáng người và giá trị nhan sắc của nàng.

Trần Kha mặc xong y phục, nhìn Lâm Tú mềm oặt trên giường nói: "Đa tạ."

Lâm Tú hữu khí vô lực nói: "Tiện tay giúp đỡ thôi, không cần khách sáo."

Nói thật, hần hiện tại có hơi khó chịu.

Không, là rất khó chịu.

Đều nói giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, nhưng nửa năm nay Lâm Tú một lòng tu hành, thậm chí đã quên mất bản tính.

Trừ việc cùng song tu với công chúa Minh Hà ra, ngay cả tay của con gái hần cũng không chạm vào, một Hải Vương thân kinh bách chiến vậy mà chỉ mơ được hôn môi gái, nói ra đến hần cũng cảm thấy mất mặt.

Vốn chuyện này cũng không có gì, dù sao thì hấn đã quen rồi.

Nhưng tối nay, sau khi được trải qua cảnh tượng kia, nửa năm tu thân dưỡng tính của Lâm Tú đã bị hủy hoại trong chốc lát.

Phòng ngự của hấn đã bị phá vỡ.

Bây giờ đầu óc hấn tràn ngập mặt trăng trên trời.

Mặt trăng vừa tròn vừa trắng.

Lâm Tú xụi lơ ở trên giường, Trần Kha đi đến trước giường, hỏi Lâm Tú: "Người không sao chứ?"

Lâm Tú suy yếu nói: "Không sao, nghỉ ngơi một đêm là tốt rồi..."

buổi tối người không có nơi nào đi sao?"

Trần Kha nói: "Không có, những người như chúng ta, bình thường đều lấy trời làm chăn, lấy đất làm giường, ngủ nơi nào cũng giống nhau."

Lâm Tú nói: "Nếu như không chê thì cô ngủ ở trong này đi, cô ngủ giường, ta ngủ trên đất"

Trần Kha lắc đầu nói: "Người suy yếu như thế, vẫn là người ngủ giường, ta ngủ trên đất đi"

Lâm Tú nằm ở trên giường, rất lâu không ngủ được.

Một nguyên nhân là hôm nay hấn ở chỗ Thái Y ngủ đủ rồi, bây giờ không buồn ngủ.

Một nguyên nhân quan trọng khác là, chỉ cần hấn nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện ra mặt trăng vừa tròn vừa trắng.

Có đôi khi, gặp qua không quên được cũng không phải tất cả đều là chuyện tốt.

Buổi tối, sẽ rất khó chịu.

Chương 323: Hứa hẹn của Lâm Tú (1)

Lâm Tú lăn qua lộn lại không ngủ được, thậm chí đến mắt cũng không dám nhắm lại.

Trong phòng, một người khác cũng không ngủ được.

Trần Kha đưa hai tay lên gãi đầu, mở to mắt, nhìn lên trên nóc nhà, hoàn toàn không có ý ngủ.

Cái gì mà nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, làm gì có nữ tử nào không câu nệ tiểu tiết như thế?

Chẳng qua là nàng không có cách nào mà thôi.

Lâm Tú vì cứu nàng, trời đông lạnh giá rét, canh giữ ở bên ngoài phủ quyền quý kia, mạo hiểm nguy hiểm tính mạng, còn bị cường giả cấp Địa đuổi giết...

Sau đó lại cởi quần áo của nàng, cũng là bất đắc dĩ, vì cứu tính mạng của nàng, sao nàng có thể trách hấn?

Đó không phải là hành vi nghĩa hiệp.

Cho nên nàng chỉ có thể làm bộ như không thêm đề ý.

Về phần chuyện buổi tối ngày hôm nay, thật ra nàng cũng tự hỏi suốt một ngày.

Nàng rất muốn bỏ đi những vết sẹo ở trên người, nhưng vừa nghĩ đến, phải ở trong trạng thái thanh tĩnh, trải qua một lần nữa chuyện buổi tối ngày hôm qua, cảm giác xấu hổ sẽ hiện lên trong tâm trí.

Sau đó sở dĩ hạ quyết tâm, chính là như lời nói của nàng với Lâm Tú, dù sao cũng

đã có lần đầu tiên, lại có lần thứ hai, thì sẽ không khó chấp nhận như thế nữa.

Đương nhiên, có một nguyên nhân rất quan trọng, vẫn là bởi vì con người Lâm Tú.

Hắn có thể ở trong tình trạng bản thân còn rất nhỏ bé, không tiếc đả tội quyền quý, giải oan cho một nữ tử vô tội chết oan, vì một nữ tử thanh lâu, phần nộ mà giết chết con của quyền quý, hắn cũng là quyền quý, thế mà lại khắp nơi suy nghĩ cho dân chúng.

Hắn và nàng là cùng một loại người.

Chẳng qua, mấy ngày ngắn ngủi, trần trụi gặp mặt với một nam tử mới chỉ gặp mấy lần, khiến cho nàng nhớ lại, còn có một loại cảm giác như đang nằm mơ.

Thật sự là như đang nằm mơ.

Một giấc mơ rất hoang đường, một giấc mơ trước kia nàng chưa từng mơ.

Trên giường truyền đến động tĩnh, Trần Kha hỏi: "Vì sao ngươi không ngủ?"

Lâm Tú nói: "Không ngủ được."

Nàng trầm mặc một lát, hỏi: "Ngươi vì cái gì mà lại mạo hiểm lớn như thế để cứu ta?"

Lâm Tú không có gì do dự, nói: "Bởi vì ngươi là người tốt."

Những lời này Trần Kha từng nói qua với hắn, hôm nay Lâm Tú trả lại cho nàng, đây cũng chính là nguyên nhân hắn cứu nàng.

Gặp người xấu nhiều rồi, rõ ràng người tốt rất đáng quý, vẫn luôn có một số người, vì đề tiêu diệt chuyện bất bình trên thế gian, liều mạng đến tính mạng của mình

cũng không quan tâm, bọn họ nên được tôn trọng, cũng nên có được báo đáp tốt.

Lâm Tú không vô tư không sợ như A Kha, cho nên hẳn càng thêm kính nể những người như các nàng.

Lâm Tú không biết ngày hôm qua hẳn ngủ lúc nào.

Khi hẳn tỉnh lại, sắc trời đã sáng choang, trong phòng, đã sớm không còn bóng người của A Kha.

Nàng luôn đến vô ảnh đi vô tung như thế.

Dường như là cảm nhận được cái gì đó, Lâm Tú xốc chăn lên, cúi đầu nhìn nhìn, sau đó bất đắc dĩ thở dài.

Thân thể thiếu niên, huyết khí phương cương, kế tiếp, chỉ sợ hẳn còn phải khó chịu vài ngày.

Sáng sớm, Bình An bá phu nhân đã dẫn theo đại nha hoàn tiểu nha hoàn trong phủ đi ra ngoài mua đồ Tết, sau khi Lâm Tú rửa mặt, cũng rất nhanh đi ra khỏi nhà.

Dưới sự tích cực chuẩn bị của Lý Bách Chương, hôm nay Ngung Hương Trai chính thức khai trương.

Khi Lâm Tú đi vào cửa hàng, phát hiện bên ngoài cửa hàng đã xếp một hàng dài, đều là nha hoàn của các phủ quyền quý, thậm chí còn có một vài tiểu thư tự mình đến xếp hàng.

Những thứ này, đương nhiên là công lao của Tiết Ngung Nhi.

Nàng là bà chủ của cửa hàng này, từ mấy ngày trước, đã phát động nhân mạch của mình, tổ chức một hội "Thưởng hương hội"

ở trong Tiết phủ, mời tiểu thư của các đại gia tộc ở Vương Đô, hơn nữa tặng cho mỗi người các nàng một bình nước hoa nhỏ.

Ngung Hương Trai còn chưa khai trương, mà đã nhắc lên một trận triều dâng ở trong vòng phu nhân danh viện ở Vương Đô.

Một trăm lượng bạc một lọ nước hoa, thế mà lại có nhiều người như thế xếp hàng mua, Lâm Tú đã xem nhẹ sức mua của nữ nhân, cũng đã xem nhẹ người có tiền ở Vương Đô.

Đối diện Ngung Hương Trai là một trà lâu.

Lúc này, tầng hai trà lâu, trong nhĩ các đối diện với Ngung Hương Trai, Lý Bách Chương đứng ở trước cửa sổ, nhìn xuống đám người ở phía dưới, không nhịn được nói:

"Lọ nước hoa nho nhỏ này, lợi nhuận của chúng ta, ít nhất có đến chín mươi lượng, có phải là quá đáng rồi không..."

Lâm Tú nói: "Nếu như cảm thấy quá đáng, người có thể rút lui"

Lý Bách Chương khoát tay áo, nói: "Coi như ta chưa nói gì."

Cảm giác có bạc và không có bạc không giống nhau, qua mấy ngày nữa, hẳn có thể mua một tòa nhà ở Vương Đô, đối với chuyện này, hẳn đã chờ đợi rất lâu.

Không bao lâu sau, ba người từ trà lâu đi xuống.

Lúc này, nước hoa của Ngung Hương Trai đã bán hết rồi.

Chương 324: Hứa hẹn của Lâm Tú (2)

Giống với tiên nhân túy của Hồng Nê Cư, quý phụ danh viện của Vương Đô không biết có bao nhiêu, nhưng số lượng nước hoa có hạn, không phải tất cả mọi người ngày đầu tiên đã mua được, còn có không ít người thất vọng đi về, nghĩ ngày mai nhất định phải bảo hạ nhân trong nhà đi xếp hàng sớm.

Thậm chí có một vài người, đã dự tính để cho hạ nhân bắt đầu xếp hàng từ ban đêm.

Trong đội ngũ, còn có một vài nam tử trẻ tuổi, nghe được tin nước hoa đã bán hết, cũng đều thở dài rời đi.

Tuy bọn họ không dùng đến thứ này, nhưng có thể làm lễ vật tặng cho nữ tử trong lòng, dỗ các nàng vui vẻ.

Mấy ngày này Vương Đô rất náo nhiệt, sau khi rời khỏi trà lâu, ba người chậm rãi đi bộ ở trên đường.

Lý Bách Chương đi ở bên trái Lâm Tú, Tiết Ngung Nhi đi ở bên phải Lâm Tú, Lý Bách Chương cảm khái nói: "Người có tiền ở Vương Đô thật là nhiều, rượu ngon một trăm lượng bạc, nước hoa một trăm lượng bạc, cho dù xưởng sản xuất một ngày làm việc mười hai canh giờ, cũng không đủ..."

Lâm Tú nhìn về mấy người ăn mày ở phía trước, nói: "Tuy quyền quý vùng tiền như rác nhiều, nhưng người nghèo không có nổi cơm ăn cũng không ít"

Bên ngoài Ngung Hương Trai, vô số người xếp hàng mua một lọ nước hoa nhỏ một trăm lượng bạc.

Nhưng ở nơi bên kia đường, lại còn có người không có nhà để về, ngay cả cơm ăn, cũng đều chỉ có thể dựa vào bố thí của người khác.

Lý Bách Chương và Tiết Ngung Nhi ném cho mấy người ăn mày này ít bạc vụn, lập tức khiến cho bọn họ tranh nhau giành giật.

Lâm Tú đi đến trước mặt một người ăn mày, hỏi: "Lão nhân gia, gần đây ngủ ở đâu?"

Lão nhân không ngờ được quý công tử này sẽ nói chuyện với hắn, về mặt cẩn thận, lắp bắp nói: "Ngủ, ngủ ở phía dưới vòm cầu."

Hai ngày trước, Lâm Tú từng đóng giả ăn mày ngủ ở trên đường Vương Đô, hắn biết ban đêm bên ngoài lạnh như thế nào, hơn nữa bây giờ còn chưa phải thời điểm lạnh nhất trong năm, đến lúc đó, giống như lão nhân này, sợ rằng rất khó sống qua được.

Hắn nghĩ nghĩ, nói: "Nhu vậy đi, ta dẫn các người đi một chỗ, về sau các người có thể ở nơi đó, tuy chỗ đó không lớn, nhưng buổi tối tốt xấu gì cũng có thể thông khí chống lạnh"

Lâm Tú nói là tòa nhà cũ lúc trước mình ở, sau khi chuyển đến gần hoàng cung, tòa nhà kia không có người ở, trống không thì cũng trống không, không bằng cho những người ăn mày này một chỗ an thân, để cho bọn họ mùa đông này không đến mức còng chết.

Tiết Ngung Nhi suy xét còn chu đáo hơn so với Lâm Tú, sau khi đoán được ý đồ của Lâm Tú, nàng lập tức bảo nha hoàn đi theo phía sau mua rất nhiều chăn đệm, phái người đưa đến nơi đó.

Nhà cũ của Lâm gia không phải có rất nhiều phòng, ở trong tình huống bình thường, không ở được nhiều người, nhưng nhóm ăn mỳ đều sắp đông chết rồi, đương nhiên sẽ không mỗi người ở một cái phòng.

Đem chặn một cái tiếp một cái trải trên mặt đất, sương phòng phòng chính đều phủ kín, cho dù toàn bộ ăn mỳ của Vương Đô đều tới nơi này, cũng có thể ngủ được.

Sau khi biết được có người cung cấp nơi ở miễn phí cho bọn họ, nhóm ăn mỳ một truyền mười mười truyền trăm, có rất nhiều ăn mỳ đến chỗ này, bọn họ quỳ xuống dưới đất, đồng loạt hành lễ với Lâm Tú.

"Đa tạ ân đức của công tử và tiểu thư!"

"Mọi người là người tốt, người tốt nhất định sẽ có báo đáp "Bồ tát phù hộ, công tử và tiểu thư cả đời vô bệnh vô tai, nhiều phúc nhiều thọ..."

Lần đầu tiên làm chuyện tốt, được nhiều người cảm tạ như thế, trên đường về nhà, khoe miệng Tiết Ngung Nhi luôn tươi cười, sau khi đưa nàng về nhà, Lâm Tú và Lý Bách Chương đi ở trên đường.

Lý Bách Chương cảm khái nói: "Vương Đô còn như thế, không biết các phủ ngoài Vương Đô, mùa đông năm nay, sẽ có bao nhiêu dân chúng không có nhà để về bị đông chết."

Lâm Tú nói: "Đất đai trong thiên hạ, đều là của hào tộc quyền quý, dân chúng vất vả một năm, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng no bụng, thậm chí còn có người, đến no bụng cũng khó, chỉ có thể ăn xin giữ chút hơi tàn..."

Lý Bách Chương nhìn Lâm Tú, thấp giọng nói: "Những lời này, nói ở trong chúng ta là được rồi, đừng để người bên ngoài nghe được."

Hắn đi ở bên người Lâm Tú, lắc đầu nói: "Thật ra nói trắng ra, thiên hạ này là thiên hạ của quyền quý, bọn họ có được huyết mạch mạnh mẽ, cường giả mạnh nhất, mỗi một gia tộc cường đại đều có vô số dị thuật sư và võ giả phụ thuộc, thú triều dựa vào bọn họ ngăn cản, phản loạn dựa vào bọn họ bình phục, triều đình và chư quốc đại lục có thể chu toàn, cũng cần có sự giúp đỡ của bọn họ, quyền lực của bọn họ, cũng vì thế mà đến."

Những lời nói này của Lý Bách Chương, thật ra Lâm Tú cũng biết.

Trên đời này có rất nhiều chuyện, không phải đơn giản trắng đen như thế.

Chương 325: Hứa hẹn của Lâm Tú (3)

Bởi vì có sự tồn tại của quyền quý, ngày tháng của dân chúng sống rất gian nan.

Nhưng nếu không có quyền quý, có thể dân chúng sẽ căn bản không có một ngày tốt đẹp nào.

Hoàng tộc kiêng kị bọn họ, nhưng lại không thể không có bọn họ.

Trừ khi Đại Hạ không có bất kỳ ngoại xâm và chuyện nội bộ gì, lúc đó, sự tồn tại của quyền quý sẽ hoàn toàn là dư thừa.

Đương nhiên, cho dù đến lúc đó, muốn thay đổi chuyện đã kéo dài mấy trăm năm cũng không phải điều dễ dàng.

Trước kia Lâm Tú chỉ nghĩ đến nhanh chóng tăng thực lực, nắm giữ vận mệnh của mình, đồng thời cũng có thể bảo vệ người hân muốn bảo vệ.

Bây giờ, suy nghĩ của hân đã xảy ra một chút thay đổi.

Hân muốn đi làm nhiều chuyện hơn.

Vì Trần Ngọc đã chết đi, cũng vì nhiều Trần Ngọc khác.

Lý Bách Chương vỗ vỗ bả vai Lâm Tú, nói: "Thật ra, trước kia cũng có mấy vị tổ tiên muốn thay đổi tất cả, nhưng thực lực của quyền quý quá mạnh mẽ, hơn nữa đã thâm căn cố đế, liên quan mật thiết với hoàng tộc đến mức không thể chia ra, người muốn thay đổi những thứ này, trừ phi có thực lực của cảnh giới vô thượng:

Hân cảm khái nói: "Nếu như người có thực lực cảnh giới vô thượng, trên đời này

không có chuyện gì là người không thể làm, mấy quyền quý này của Đại Hạ tính là cái gì, các vương triều quốc gia của Đại Hạ, người muốn để ai làm Hoàng đế, thì người đó sẽ làm Hoàng đế...”

Lâm Tú nhìn hẩn một cái, nói: “Ta muốn có thực lực cảnh giới vô thượng, để cho người làm Hoàng đế, để cho người muốn cưới ai thì cưới, muốn cưới mấy người thì cưới mấy người.”

Lý Bách Chương ngăn ra một chút, sau đó trên mặt lộ vẻ cảm động, nắm bả vai Lâm Tú, thật lòng nói: “Nếu như ta làm Hoàng đế, điều đầu tiên là ban hôn Tiết Ngung Nhi cho người, hai người của Triệu gia, người muốn cưới người nào thì cưới người đó, cưới cùng lúc hai người cũng được, còn có Uyển Nhi cô nương, Uyển Nhi cô nương ta cũng tặng cho người...”

Hai người nhìn nhau, đều không nhịn được cười lớn lên.

Lý Bách Chương biết Lâm Tú đang nói đùa.

Ngôi vị Hoàng đế không phải dễ có được như thế, chuyện này, đến ngay cả phụ hoàng cũng không làm chủ được.

Thái Tử là trữ quân, sau lưng dựa vào gia tộc Nhất đẳng Công mạnh nhất Đại Hạ, Hoàng đế tân nhậm tiếp theo của Đại Hạ, tám phần là hẩn.

Ngoài ra hai phần khả năng khác, chính là ở chỗ Tề Vương.

Cho dù Thái Tử chết bất đắc kỳ tử, Tề Vương chết, sợ rằng hai gia tộc này cũng sẽ đưa nữ tử trẻ tuổi vào trong cung, để cho phụ hoàng tiếp tục sinh dục con nối

dòng, bất luận như thế nào cũng không đến lượt hần.

Thật ra Lâm Tú không có nói đùa.

Cảnh giới vô thượng, chẳng qua chỉ là năng lực dị thuật thức tỉnh lần thứ chín, rất khó sao?

Nếu như hần thật sự chỉ thức tỉnh dị thuật hàn băng, vậy thì khá khó.

Dựa vào thiên phú trụ cột của hần, muốn một bước tu hành đến cảnh giới vô thượng, thuận lợi mà nói, đại khái cần năm sáu trăm năm.

Bảo thủ một chút, cứ tính là sáu trăm năm đi.

Bây giờ, tốc độ tu hành của hần của hần gấp sáu lần tốc độ cơ sở, cũng chính là một trăm năm.

Đổi thành người bình thường, có thể không sống được đến lúc đó.

Nhưng Lâm Tú có một năng lực là trị liệu, trong tình huống bình thường, sống hơn một trăm tuổi là dư dả.

Có điều, hần có thể sống được đến lúc đó, không có nghĩa là Lý Bách Chương có thể sống được đến lúc đó.

Lui một vạn bước, cho dù Lý Bách Chương sống được đến lúc đó, nhưng khi đó, hần cũng đã một trăm hai mươi tuổi, cho dù hần cưới một trăm phi tử, hần cũng không dùng được.

Nhưng tốc độ tu hành gấp sáu lần, cũng không phải cực hạn của Lâm Tú.

Đột phát đến thượng cảnh cấp Huyền, số lượng năng lực của hắn sẽ lại nhiều thêm ít nhất bốn cái.

Nếu như hắn có thể phục chế bốn năng lực cấp thiên, chính là tốc độ tu hành tăng gấp mười lần.

Sáu trăm chia mười, hắn chỉ dùng sáu mươi năm là có thể tu hành đến cảnh giới vô thượng.

Đến lúc đó, Lý Bách Chương tám mươi tuổi - - - hình như vẫn là không dùng được.

Nhưng nếu như hắn có hai mươi năng lực, lúc này sẽ ngắn lại đến ba mươi năm Ba mươi cái, hai mươi năm.

Nếu có sáu mươi cái, vậy thì chỉ cần mười năm.

Đương nhiên, năng lực cấp thiên không có nhiều như thế, cho dù có, hắn cũng đều có thể có được, nhưng một ngày chỉ có hai mươi bốn tiếng, hắn cũng không có nhiều thời gian tu hành như thế.

Xem ra, cho dù Lâm Tú có thể vào lúc còn sống để cho Lý bách Chương lên làm Hoàng đế, thân thể của hắn có khả năng cũng không cho phép hắn tìm hoan mua vui.

Lâm Tú không khỏi bi ai cho Lý Bách Chương.

Sau khi trở lại Lâm phủ, Lâm Tú nói chuyện nhà cũ cho vợ chồng Bình An Bá, Chu Quân chỉ cười cười, nói: "Tú Nhi đã trưởng thành rồi, chuyện này, tự con làm chủ là được, hơn nữa đây là chuyện tốt, cũng là vì tích đức cho Lâm gia, hy vọng sau khi con và Linh Quân thành hôn, có thể sớm

sinh cho chúng ta một tôn nhi hoặc là cháu gái...”

Chương 326: Tỷ phu (1)

Lâm Tú chạy trời chết, hấn đến thành thân còn chưa chuẩn bị xong, huống chỉ là sinh con.

Nhưng hấn lại rất thích quá trình sinh con.

Trước kia hấn hàng đêm đàn hát, nửa năm nay, tuy bên người không có nữ nhân nào, nhưng còn có tu hành để cho hấn cảm thấy có hứng thú, cũng là không cảm thấy có cái gì.

Đều do A Kha.

Nói cái gì mà nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, Lâm Tú là một nam nhân bình thường, một nam nhân có nhu cầu sinh lý bình thường, trừ phi có bệnh không tiện nói ra, một nam nhân bình thường nhìn thấy cảnh tượng như thế, nếu đến một phản ứng cũng không có, ngược lại là có vấn đề.

Thân thể của nàng, đã mở ra chiếc hộp Pandora trong lòng Lâm Tú, hơn nữa còn không đóng lại được.

Hai ngày nay, chỉ cần Lâm Tú ngủ, nhất định sẽ nằm mơ.

Mà mỗi lần nằm mơ, hấn đều mơ thấy một vòng ánh trắng vừa trắng vừa lớn, hoặc là một người cả người tuyết trắng, gọi tới gọi lui con thỏ.

Đầu sở tạo thành tất cả những thứ này, lại còn không xuất hiện lại nữa.

Không xuất hiện cũng tốt, bớt cho Lâm Tú nhìn thấy nàng lại suy nghĩ miên man.

Thời gian hai ngày trôi qua rất nhanh, hôm nay, chính là trừ tịch.

Qua đêm nay, chính là một năm mới.

Vương Đô tối hôm nay, tự nhiên là náo nhiệt, vô số pháo hoa nổ rộ trên bầu trời đêm, chiếu rọi bầu trời đêm sáng như ban ngày, đương nhiên, gần như toàn bộ pháo hoa, đều nổ rộ ở Đông Thành, phần lớn bách tính, trên bàn cơm tối nay có thể nhiều thêm một phần thức ăn có thịt là đã xem như ăn Tết rồi.

Buổi tối hôm nay, đồ ăn ở Lâm phủ rất phong phú, các chủ nhân ngồi một bàn, đám hạ nhân ngồi hai bàn, đến ngay cả chó trong nhà, trước mặt đều để năm cái bát, có tất cả bốn món ăn một canh, có cá có thịt.

Mười năm trong quá khứ, Lâm Tú đều là một mình đón trừ tịch.

Tuy thế giới này không có xuân văn để xem, nhưng mà đây là một năm Lâm Tú đón Tết có hương vị Tết nhất, ngày thường hẳn rất ít uống rượu, buổi tối hôm nay cũng phá lệ say.

Khi hẳn tỉnh lại ở trên giường, sắc trời đã sáng choang.

Hẳn là bị tiểu nha hoàn trong nhà đánh thức, phu thê Bình An bá biết Lâm Tú tu hành vất vả, ngày thường cho dù hẳn ngủ thẳng đến khuya, bọn họ cũng sẽ không gọi hẳn, nhưng hôm nay thì khác, buổi sáng mừng một đầu năm phải ăn sủi cảo, hơn nữa người một nhà không được thiếu một ai, ngụ ý đoàn viên.

Ăn xong sủi cỏ, còn có một loạt nghi thức và tập tục.

Tế tổ cũng là một trong những chuyện quan trọng phải làm vào mừng một đầu năm.

Đối với quyền quý mà nói, đây là quan trọng nhất.

Bất kỳ gia tộc quyền quý nào của Đại Hạ, có thể có được sự huy hoàng hiện tại, đều không thoát ly được truyền thừa huyết mạch tổ tiên, cho nên bọn họ rất tôn kính và tưởng niệm tổ tiên, đến ngay cả hoàng thất, hôm nay cũng sẽ tiến hành hoạt động tế tổ cỡ lớn.

Lâm Tú đi theo phụ mẫu, đến nghĩa trang ngoài thành, tế bái tổ tiên Lâm gia, sau đó, bọn họ còn phải đi vào trong miếu dâng hương tỏ lòng thành kính.

Lâm Tú không đi cùng với bọn họ, người ăn mày và người bán hàng rong đi theo bên người hần, đi đến trước một mộ phần khác.

Vượt ra ngoài dự kiến của hần là, trước mộ phần Trần Ngọc còn có mấy bóng người.

Mấy thiếu nữ quỳ gối trước mộ phần của nàng, khóc suốt suốt, tú bà Phạm Phương Các cũng ở đó, khiến cho Lâm Tú có chút bất ngờ.

Thì ra, còn có nhiều người nhớ đến nàng như thế.

Tú bà nhìn thấy Lâm Tú đến, vội vàng đi tới, nói: "Công tử, ngài cũng đến rồi..."

Ánh mắt của Lâm Tú nhìn những thiếu nữ này, tú bà giải thích nói: "Công tử có điều không biết, Hải Đường... Không, khi A Ngọc còn sống, nhìn thấy có người bán cô

nuơng vào thanh lâu, sẽ tự mình bỏ bạc ra mua các nàng, vẫn luôn nuôi dưỡng các nàng, nếu không, nàng cũng có thể sớm chuộc thân...”

Lâm Tú nhìn về phía những tiểu cô nương này, tuổi của bọn họ, nhỏ thì tám chín tuổi, lớn thì mười lăm mười sáu tuổi, nàng bị bán vào thanh lâu, cũng gần bằng tuổi này.

Có lẽ, Trần Ngọc nhìn thấy được bản thân mình ở trên người các nàng.

Nàng không muốn những đứa nhỏ này dẫm lên vết xe đổ của nàng.

Lâm Tú hỏi: “Về sau các nàng dự tính như thế nào?”

Tú bà nói: “Ta đưa bạc nàng ấy để lại cho các nàng, để cho các nàng tự mình mưu sinh thôi, các nàng ở thanh lâu, tuy có thể nuôi sống bản thân, nhưng mà như thế thì, khổ tâm của A Ngọc sẽ uổng phí...”

Lâm Tú nghĩ nghĩ, nói: “Để cho các nàng đi theo ta đi”

Tuy Lâm gia đã không cần nha hoàn, nhưng có thể để cho các nàng làm việc ở Ngung Hương Trai, so với để cho các nàng tự mưu sinh tốt hơn nhiều, mấy tiểu cô nương, làm gì có bản lĩnh mưu sinh gì, không có bối cảnh và chỗ dựa, các nàng ngay cả muốn tự bảo vệ mình cũng khó.

Tú bà nghe vậy mừng rỡ, nói: “Như vậy là tốt nhất rồi...”

Chương 327: Tỷ phu (2)

Nàng bước nhanh đến đó, nói vài câu với mấy tiểu cô nương, các nàng từ dưới đất đứng lên, nhu thuận đứng ở bên cạnh Lâm Tú.

Khi bọn họ chuẩn bị rời đi, lại có một bóng người từ phía xa đi đến.

Đó là một nam tử, bộ dáng bình thường, vóc dáng không cao, nhìn có vẻ gầy gầy yếu yếu, từ chỗ bên cạnh đám người Lâm Tú đi đến, đứng trước mộ Trần Ngọc ngậy người.

Tú bà thở dài nói: "Lúc trước khi A Ngọc đứng ở trước cửa mời khách, hắn luôn đứng ở xa nhìn lén, ta còn nghĩ, về sau A Ngọc chuộc thân, có thể có một người cùng nàng sống một cuộc sống bình thường cũng không tệ, ài..."

Lâm Tú nhìn mộ bia kia, cho dù nàng chỉ là một nữ tử thanh lâu, cũng có người yêu nàng kính nàng.

Thân phận của các nàng hèn mọn, nhưng cũng có người thân và bạn bè, có người quan tâm các nàng.

Các nàng là một người sống sờ sờ, nhưng vẫn luôn có người không coi các nàng là người.

Hắn đặt một cành mai trước mộ Trần Ngọc, thấp giọng nói: "Sẽ thay đổi..."

Một lát sau, Lâm Tú thu hồi suy nghĩ, nhìn về phía năm tiểu cô nương ở bên người.

Khi còn sống Trần Ngọc chăm sóc các nàng rất tốt, về sau, Lâm Tú sẽ tiếp nhận vị trí của nàng.

Sắp xếp các nàng như thế nào, hẳn cần tìm Tiết Ngung Nhi.

Kinh doanh của Ngung Hương Trai, phân công của mỗi một người bọn họ đều rất rõ ràng.

Lâm Tú có kỹ thuật, Lý Bách Chương có nhân lực vật lực, Tiết Ngung Nhi quản kinh doanh, quý phi ngồi chờ lấy tiền.

Chuyện của hàng, đều là Tiết Ngung Nhi quản.

Sau khi trở lại Vương Đô, Lâm Tú đi đến cửa Tiết phủ, mời người gác cổng thông báo.

Một lát sau, một bóng người từ trong Tiết phủ vội vàng chạy đến.

Ngày đầu tiên của năm mới, Tiết Ngung Nhi mặc một bộ quần áo mới, trang điểm rất đẹp, mấy tiểu cô nương nhìn thấy một tỷ tỷ xinh đẹp như thế, ánh mắt đều nhìn đến ngây người.

Lâm Tú nói rõ ý đồ đến của mình với Tiết Ngung Nhi, Tiết Ngung Nhi nhìn mấy tiểu cô nương, mỉm cười nói: "Yên tâm đi, giao các nàng cho ta, vừa lúc nhân thủ của cửa hàng chúng ta không đủ, ta còn để cho nha hoàn trong phủ đến trong cửa hàng hỗ trợ, đầu tiên để các nàng ở trong nhà của ta trước..."

Lời nói của Tiết Ngung Nhi vừa mới hạ xuống, từ bên trong Tiết phủ đã truyền đến một trận bước chân hỗn độn, cùng với âm thanh có chút ồn ào.

"Cái gì, có người tìm Ngung Nhi nhà chúng ta?"

"Còn là một vị công tử tuần tú?"

"Có nói là nhà ai không?"

"Ta xem xem ta xem xem..."

Rất nhanh, có hơn mười người nam tử từ bên trong phủ chạy ra, một đám dùng ánh mắt đánh giá nhìn Lâm Tú, sau đó vừa gật đầu, vừa bình luận.

"Bộ dáng đúng là tuần tú."

"Chỉ là hơi gầy một chút"

"Gầy không sao, ăn nhiều cơm một chút là được rồi."

Có mấy người còn đi đến trước mặt Lâm Tú, liên tiếp mở miệng.

"Ngươi là nhà ai?"

"Năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Thức tỉnh năng lực dị thuật gì?"

"Tu hành võ đạo đến cấp mấy rồi?"

Những người này giống như là tra hỏi hộ khẩu vậy, hỏi đến Lâm Tú có chút mơ hồ.

Tiết Ngung Nhi dậm chân, cả giận nói: "Tú ca, ngũ ca, thất ca, thập nhất ca, mọi người ở đây làm gì, các huynh không được vô lễ với bằng hữu của muội!"

Tiết gia mấy chục nam đinh, lại chỉ có một nữ tử, chung thân đại sự của nàng, người làm ca ca đương nhiên phải quan tâm.

Trước kia vô số nam tử quay xung quanh người nàng, bọn họ không hiểu kỳ như thế.

Nhưng không lâu lúc trước, bỗng nhiên tính tình nàng đại biến, không chỉ có cự tuyệt mọi người theo đuổi, còn bắt đầu chú ý đến tu hành, mỗi ngày đều đi Võ Đạo Viện luyện

công, gần đây còn liên kết với người khác mở một cửa hàng...

Các loại chuyện, đều lộ ra rất quý dị.

Nhất là lúc trước nàng cự tuyệt sự theo đuổi của hai vị công tử nhà Quốc Công, lúc trước người theo đuổi muốn gặp nàng, ai nàng cũng không gặp, vừa rồi nghe nói có người đến tìm, ngay cả cơm trưa cũng không ăn nữa, vội vàng chạy ra ngoài, sao có thể không khiến cho bọn họ kinh sợ?

Tiết Ngung Nhi trừng mắt nhìn bọn họ một cái, hung dữ nói:

"Các huynh mau trở về, nếu không muội sẽ tức giận!"

Mấy chục người nghe thế, lập tức nhanh như chớp chạy trở về.

Chộc cho Ngung Nhi tức giận, tuy nàng sẽ không làm gì bọn họ, nhưng gậy gộc của phụ thân đại nhân, cũng không phải là dễ chịu như thế.

Lúc này, trước một cửa phủ cách Tiết gia không xa.

Một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi nhìn cửa Tiết phủ, hỏi:

"Nhị tỷ, tiểu bạch kiểm kia là ai, hình như là có quan hệ rất tốt với vị tỷ tỷ xinh đẹp kia của Tiết gia."

Triệu Linh m bình tĩnh, gõ lên trên đầu hấn một cái, nói: "Cái gì mà tiểu bạch kiểm, đó là tỷ phu của đệ!"

Thiếu niên ngẩn ra một chút, sau đó giật mình nói: "Nhị tỷ, tỷ thích tiểu bạch kiểm kia sao?"

Thời điểm rời khỏi Tiết phủ, Lâm Tú đi ngang qua cửa Triệu phủ.

Hắn cũng không đi vào, bởi vì ngày mai còn phải đến một lần.

Chương 328: Không thân với hấn (1)

Qua mừng một đầu năm, mọi người phải đi thăm bạn hữu, từ khi Lâm phủ xuống dốc, ngoại trừ bên phía nhà mẹ đẻ mẫu thân, phần lớn thân thích đã sớm chặt đứt quan hệ, tuy nói bây giờ rất nhiều người tìm đến cửa một lần nữa nhận thân, nhưng cũng đều là hư tình giả ý, không cần thiết phải đi bái phỏng.

Nhưng Triệu gia thì Lâm Tú phải đích thân đến cửa.

Trước kia Lâm Tú và Triệu Linh Quân đều chưa trưởng thành, hai nhà liên hệ cũng không chặt chẽ, nhưng bây giờ Lâm Tú và nàng đều đã qua mười tám tuổi, hôn sự của hai người đại khái sẽ tiến hành trong năm nay, cấp bậc lễ nghĩa nên có cũng không thể thiếu.

Sáng sớm, phu thê Bình An Bá đã chuẩn bị một xe ngựa lễ vật cho Lâm Tú, để cho hấn đưa đến Triệu phủ.

Khi lại một lần nữa đi vào Triệu gia, thật ra Lâm Tú không có cảm nhận đặc biệt gì, đêm trừ tịch, Triệu Linh Quân cũng không về nhà, điều này với Lâm Tú mà nói vừa tốt, dù sao hấn gặp nàng cũng không biết nên nói cái gì.

Tôn Đại Lực và hạ nhân Triệu phủ chuyển lễ vật ở trên xe ngựa xuống, Lâm Tú chỉ vào mấy hũ rượu, nói với phụ thân Triệu Linh m: "Triệu bá phụ, đây là Tiên Nhân Túy của Hồng Nê Cư, người uống thử trước, về sau mỗi thàng ta đều bảo người đưa đến Triệu phủ vài hũ"

Mặt Võ An Hầu lộ ra vẻ tươi cười, nói:
"Xem ra về sau lão phu có thể không lo
không có rượu uống rồi."

Hắn cũng không khách khí gì với Lâm Tú,
dựa vào quan hệ của hai nhà, ngày sau Lâm
Tú cũng tương đương với nửa con trai hắn.

Tiếp đó, Lâm Tú lại lấy ra một hộp âm, tự
tay đưa vào tay mẫu thân linh m, nói: "Bá
mẫu, đây là loại nước hoa mới nhất của
Ngung Hương Trai, về sau người có thể
không cần đeo theo túi hương bên người
nữa."

Phu nhân Võ An Hầu là biết đến nước hoa,
mấy ngày gần đây, vật này có thể nói là
thịnh hành ở Vương Đô, không chỉ có phu
nhân tiểu thư đại hào môn dùng, đến ngay
cả phi tử trong cung cũng là mỗi người có
một lọ.

Chỉ là hình như vật này rất khó mua, mỗi
ngày chỉ cung ứng một chút, rất nhiều
người liên tiếp xếp hàng mấy ngày mới có
thể mua được một lọ.

Bà để cho nha hoàn ở bên cạnh nhận lấy hộp
gấm, cười nói: "Để người phí tâm tư rồi"

Lâm Tú cười nói: "Cũng không phí tâm tư
gì, Ngung Hương Trai vốn dĩ chính là ta và
bằng hữu hợp tác, nếu như ngày sau có sản
phẩm mới, ta đều sẽ bảo Linh m cầm đến cho
bá mẫu."

Sau khi Lâm Tú đưa lễ vật cho hai người,
Võ An Hầu nói với thiếu niên đứng ở phía
sau ông nói: "Hiên Nhi, còn không mau bái
kiến Lâm đại ca con"

Một thiếu niên thanh tú từ sau lưng ông đi
ra, khinh miệt nhìn hắn một cái, hừ lạnh

nói: "Con không có người đại ca như hấn, hấn căn bản không xứng với tỷ tỷ..."

Sắc mặt Võ An Hân trầm xuống, nói: "Không hiểu lễ nghĩa!"

Thiếu niên đối với ông vẫn là có chút sợ hãi, tuy trong lòng không muốn, nhưng mà vẫn đi đến trước mặt Lâm Tú, dùng giọng rất nhỏ nói: "Bái kiến Lâm đại ca"

Nói xong, hấn đầu cũng không quay lại đã rời đi.

Võ An Hân nhìn Lâm Tú, nói: "Lâm hiền chất, thật là xin lỗi, Hiên Nhi từ nhỏ tu hành bên ngoài, quản giáo của chúng ta với hấn có sơ sót mới khiến cho hấn không hiểu lễ nghĩa như thế..."

Lâm Tú cười cười, nói: "Không sao, trẻ nhỏ đều là như thế, ta cũng là như thế lớn lên..."

Phu thê Võ An Hân, có tổng cộng ba đứa con.

Ngoại trừ tỷ muội Linh m ra, bọn họ còn có một đứa con trai.

Điều này rất bình thường, gia tộc quyền quý Đại Hạ có thể không có nữ nhi, nhưng nhất định không thể không có con trai, nếu như chính thê không thể sinh con trai, bọn họ sẽ nạp thiếp, mãi đến khi sinh được con trai mới thôi, dù sao bọn họ có tước vị cần kế thừa.

Tước vị không thể truyền cho nữ nhi, nếu không có con trai, truyền thừa gia tộc sẽ đoạn tuyệt.

Con trai của Võ An hân không nổi danh như hai vị tỷ tỷ của hấn.

Bởi vì hấn không thức tỉnh dị thuật, nhưng ngược lại thiên phú võ đạo lại không tệ lắm, từ nhỏ đã báii một cường giả võ đạo làm thầy, vẫn luôn tu hành ở bên ngoài.

Dựa theo lễ tiết, Lâm Tú phải ở trong Triệu phủ ăn cơm xong mới về, khoảng cách đến bữa trưa còn một đoạn thời gian, Võ An Hầu nói với Triệu Linh m: "Linh m, con dẫn Lâm Tú vòng trong phủ một chút đi"

Thật ra vốn dĩ hấn nên để cho Triệu Hiên chiêu đãi Lâm Tú, nhưng nhìn thái độ của hấn với Lâm Tú, chỉ sợ hai người rất khó trở thành bằng hữu.

Triệu phủ không có cái gì hay để xem, Triệu Linh m dẫn Lâm Tú vào trong tiểu viện của nàng, nhìn thẳng vào mắt hấn, hỏi:

"Ngung Hương Trai là ý gì?"

Lâm Tú giải thích nói: "Ngung Hương Trai, ý nghĩa như tên, chính là nơi ngung kết mùi hương, sao thế, tên cửa hàng này cũng không tệ lắm đúng không?"

Chương 329: Không thân với hấn (2)

Triệu Linh m hừ lạnh một tiếng, nói: "Ta thấy Ngung này, là Ngung trong Tiết Ngung Nhi đi?"

Lâm Tú nghi hoặc nói: "Đây không phải là cùng một chữ sao?"

Triệu Linh m trừng mắt nhìn hấn một cái, nói: "Đừng giả ngu với ta, người không phải cam đoan qua với ta, về sau không được dây dưa không rõ với Tiết Ngung Nhi nữa sao, đây là chuyện gì?"

Lâm Tú nói: "Thành lập Ngung Hương Trai, người đứng đầu là Ngung Nhi cô nương đầu tư một vạn lượng bạc, là một trong những ông chủ ở phía sau, tên của hàng dùng tên của người ta cũng không quá đáng chứ?"

Triệu Linh m không vui nói: "Người biết rõ ràng nàng ta có rắc tâm gì với người, vì sao còn nhận bạc của nàng?"

Lâm Tú nói: "Ai lại lẩn cán với bạc chứ, hơn nữa, người cho rằng người ta chỉ là đầu tư bạc thôi sao, tuyên truyền và quản lý của hàng, cũng toàn bộ dựa vào người ta, Ngung Hương Trai có thể làm ăn tốt như bây giờ, thiếu ai cũng được, duy chỉ là không thể thiếu nàng ấy..."

Triệu Linh m không còn cái gì để nói, chỉ nói: "Ta tin người có chừng mực, sẽ không làm chuyện có lỗi với tỷ tỷ."

Nói đến đúng mực, đúng mực với Tiết Ngung Nhi, đương nhiên Lâm Tú có.

Nhưng mà đúng mực với A Kha cô nương, muốn nói có, vậy thì đúng là có chút vô lương tâm.

Ánh trăng vừa tròn vừa trắng kia còn thường xuyên xuất hiện ở trong đầu hấn.

Lúc này, Triệu Hiên đi vào tiểu viện, nói với Lâm Tú: "Này, Ngung Hương Trai kia là người mở, người đưa ta mấy lọ nước hoa, ta có chỗ dùng..."

Triệu Linh m nhìn hấn một cái, nhú mày nói: "Triệu Hiên, không được vô lễ!"

Lâm Tú nhìn vẻ mặt khinh thường của thiếu niên ở trước mặt, giống như là đang nhìn kẻ ngốc.

Hấn thật sự cho rằng hấn là đệ đệ của Triệu Linh Quân thì có thể muốn làm gì thì làm?

Tặng nước hoa cho Linh m, là vì Linh m đối tốt với hấn.

Tặng nước hoa cho công chúa Minh Hà, là Lâm Tú cần song tu với nàng, phải tạo quan hệ tốt với nàng.

Có thể chiếm được chỗ lợi của Lâm Tú, hoặc là giống như Linh m và Quý phi nương nương, đơn thuần đối tốt với hấn, hoặc là giống như công chúa Minh Hà, Lâm Tú có ý đồ với nàng.

Thiếu niên ở trước mặt, rõ ràng không liên quan một cái gì.

Hơn nữa vừa rồi hấn đắc tội Lâm Tú.

Lâm Tú là thật sự ghi thù, tuy ngại ở một chút nguyên nhân, hấn không thể giáp mặt báo thù, nhưng mà nhất định sẽ tìm một cơ hội.

Đắc tội với hấn mà còn muốn dùng đồ miễn phí, nằm mơ đi.

Lâm Tú bình tĩnh nhìn hấn, nói: "Ngung Hương Trai đúng thật là ta mở, nhưng vì sao ta phải đưa cho người, thậm chí người còn không muốn gọi ta một tiếng tỷ phu"

"Tỷ phu?" Thiếu niên nhìn Lâm Tú, cười lạnh nói: "Người cũng xứng đáng làm tỷ phu của ta, ta nói cho người, người đừng đắc ý, tỷ tỷ sẽ không gả cho người!"

Vẻ cười của Triệu Linh m đã lạnh xuống, lạnh lùng nói: "Triệu Hiên, xin lỗi!"

Thiếu niên quật cường nói: "Đệ không, hấn chính là không xứng với đại tỷ, đệ nói sai sao!"

Triệu Linh m đã nâng tay lên, lại bị Lâm Tú cầm lấy, Lâm Tú cười cười, nói: "Bỏ đi, Tết năm mới, hướng hồ hấn còn là trẻ con...

Vị hôn thê còn chưa gặp được, ngược lại đã kết thù oán với cậu em vợ rồi.

Thời điểm ăn trưa, Lâm Tú ngồi ở đối diện hấn, không biết bị hấn trừng mắt nhìn bao nhiêu lần.

Cọc hôn nhân này, ngoại trừ cầu Hoàng đế hài lòng ra, không có được sự chúc phúc của rất nhiều người.

Ăn xong cơm trưa, Lâm Tú đưa ra lời cáo từ.

Buổi chiều hấn còn phải đi chúc Tết Quý phi nương nương.

Mãi đến khi Lâm Tú đi rồi, Triệu Hiên mới nhìn về phía Võ An Hầu, bất mãn nói: "Phụ thân, tổ phụ đã qua đời lâu như thế rồi, lẽ nào người thật sự dựa theo hôn ước năm đó, gả đại tỷ tỷ cho người như thế sao?"

Võ An hâu nhìn về phía hấn, hỏi: "Con có biết hấn là loại người nào không?"

Nhất thời Triệu Hiên không biết nói cái gì, nhưng mà vẫn nói:

"Tóm lại, hấn không xứng với tỷ tỷ!"

Võ An Hâu nhìn hấn, trầm giọng nói: "Mấy năm nay con không ở bên người chúng ta, thật là một chút quy củ cũng không hiểu"

Triệu Linh m cũng nhìn hấn, lạnh như băng nói: "Hơn nửa năm không gặp, để cho ta xem xem, thực lực của đệ tiến bộ bao nhiêu..."

Trong lòng Triệu Hiên hiện ra một loại dự cảm không ổn, muốn chạy trốn, nhưng đã chậm rồi.

Đối với Lâm Tú mà nói, qua ngày mừng hai, năm nay không còn ý nghĩa gì nữa.

Vẫn là tu hành quan trọng hơn một chút, vì một người bạn, hấn cần phải sớm một chút bước vào cảnh giới vô thượng, giải thoát Lý Bách Chương ra khỏi khổ ải.

Tiểu là tu hành là một chuyện tích lũy ngày tháng, cho dù tốc độ tu hành có nhanh hơn nữa, cũng cần thời gian tích lũy, bây giờ giới hạn năng lực của hấn đã đầy rồi, tốc độ tu hành cũng cố định ở sáu lần, ít nhất trong vòng một năm sẽ không có cái gì tăng lên.

Chương 330: Không thân với hắc (3)

Trừ phi gặp được một loại tình huống, đó chính là ngày ngày Vương Đô có sét đánh.

Năng lực lôi đình này có chút đặc thù.

Cùng là năng lực cấp thiên, nó không giống bằng hỏa, cần ngày ngày tu hành, hơn nữa giới hạn rất cao, một tháng chỉ cần gặp được một lần thời tiết giông tố, chịu đựng một khắc hai khắc bị sét đánh, là bằng với một tháng khổ tu với Linh m và công chúa Minh Hà.

Nhưng mà bây giờ là mùa đông, đã lâu rồi không có sét đánh.

Số lần sét đánh vào mùa hè sẽ nhiều hơn một chút, nếu như sang năm là một năm nhiều sét, tốc độ thăng cấp của hắc sẽ tăng thêm một chút.

Đáng tiếc Đại Hạ không có dự báo thời tiết, nếu không hắc sẽ đuổi theo thời tiết giông tố, năng lực phi hành có thể bù lại chỗ thiếu hụt của tốc độ, không biết nếu như bay vào trong mây, có khi nào hiệu suất sẽ cao hơn một chút không.

Mấy ngày nay, A Kha không đến tìm Lâm Tú.

Cũng không biết nàng đi đâu, nàng vẫn luôn làm một vài chuyện nguy hiểm, Lâm Tú hơi lo lắng cho an nguy của nàng.

Có thể nhìn ra, tuy chúc nghiệp là thích khách, nhưng nàng vẫn là nghiệp dư, Lâm Tú còn tính lần sau khi gặp nàng, sẽ tặng nàng một lọ nước hoa đó.

Mấy ngày Tết, Ngung Hương Trai ở Vương Đô hoàn toàn nổi tiếng.

Thậm chí so với thời kỳ cường thịnh nhất của Hồng Nê Cư còn nổi tiếng hơn.

Năng lực tiêu phí của nữ nhân quả thực không thể khinh thường, Lâm Tú, Lý Bách Chương, Tiết Ngung Nhi và Quý phi nương nương, trong mấy ngày ngắn ngủi, đã kiếm được một khoản lớn.

Lợi nhuận kếp xù, thậm chí còn sinh ra sản nghiệp cao cấp.

Sau khi bọn họ xếp hàng mua nước hoa, cũng không phải là bản thân dùng hoặc là tặng người khác, mà là nâng cao giá bán cho những người khác, Lý Bách Chương muốn để cho Hộ bộ ti điều tra rõ loại hành vi này.

Tết năm mới, loại nha môn như Hộ bộ ti, vốn dĩ là không khai đường, nhưng bởi vì mệnh lệnh của Tần Vương điện hạ, bọn họ cũng chỉ có thể cắn răng tăng ca.

Ngung Hương Trai, Lâm Tú và Tiết Ngung Nhi đang đếm tiền.

Cho dù Tiết Ngung Nhi là xuất thân hào môn, sau khi đếm từng sấp từng sấp ngân phiếu, cũng không nhịn được nói: "Chỉ làm ngày hôm qua, buôn bán của chúng ta đã kiếm lời năm vạn lượng bạc...

Con số này rất kinh khủng, tuy mấy ngày Tết, dự vọng tiêu phí của mọi người tăng vọt, hàng hóa của các cửa hàng lớn đều bán rất tốt, nhưng mà còn xa mới bằng Ngung Hương Trai.

Lâm Tú và Tiết Ngung Nhi vui vẻ đếm ngân phiếu, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào.

Lâm Tú quay đầu nhìn một cái, hỏi: "Bên ngoài là chuyện gì vậy?"

Một tiểu cô nương chạy vào, nói: "Lâm đại ca, Tiết tử tử, bên ngoài có người bởi vì chuyện xếp hàng mà đánh nhau rồi"

Mỗi ngày nguồn cung cấp của Ngung Hương Trai có hạn, tới trước được trước, những người xếp ở phía sau chỉ có thể chờ ngày mai, hầu như mỗi ngày đều sẽ bởi vì chuyện xếp hàng chen ngang mà xảy ra xung đột.

Khi Lâm Tú và Tiết Ngung Nhi đi ra, nhìn thấy Triệu Hiên và một người trẻ tuổi đang đánh nhau.

Bên người người trẻ tuổi còn có hai người giúp đỡ, trong đó một người rõ ràng là người có năng lực dị thuật, hắn không chề mấy rễ cây sinh trưởng ở trên mặt đất, trói chặt hai chân Triệu Hiên lại, hạn chế hành động của hắn rất lớn.

Một đánh ba, hiển nhiên Triệu Hiên bị vây lại, khi nhìn thấy Lâm Tú, trước mắt hắn sáng ngời, lập tức nói: "Này, họ Lâm kia, mau tới giúp ta!"

Lâm Tú thản nhiên nhìn hắn một cái, xoay người đi vào trong cửa hàng.

Tiết Ngung Nhi kinh ngạc nói: "Đó hình như là công tử Triệu gia, người không đi giúp hắn sao?"

"Vì sao phải giúp hắn?" Lâm Tú lắc đầu, nói: "Ta với hắn lại không quá thân..."

Con người Lâm Tú là điển hình của ăn mềm không ăn cứng, người kính hắn một thước, hắn kính người một trượng, người khác dẫm mũi vào mặt hắn thì hắn sẽ không mặc kệ người ta thích làm gì thì làm.

Hắn ngay cả ai đúng ai sai, ai ra tay trước cũng không muốn hỏi, bởi vì chuyện

này không liên quan đến hấn, đánh nhau trên đường phố Vương Đô, đây là chuyện của cấm vệ.

Trên thực tế, rất nhanh đã có mấy người dẫn cấm vệ đến, mặc dù là ngày Tết, nhưng mỗi ngày Thanh Lại ti cũng có một vị chủ sự trực ban, có điều cho dù đến Thanh Lại ti, bọn họ cũng chỉ có thể vô có giảng hòa.

Một lát sau, Triệu phủ.

Vốn dĩ tướng mạo thiếu niên rất anh tuấn, lúc này trên mặt bầm tím từng mảng, mầu thân hấn ở một bên vừa bôi thuốc, vừa đau lòng nói: "Sao vừa mới trở về đã đánh nhau với người khác rồi..."

Triệu Hiên không phục nói: "Chuyện này căn bản không phải con sai, là bọn họ chen ngang, con chỉ là không nhìn được, nói bọn họ hai câu, cũng là bọn họ ra tay trước, con mới phản kích..."

"Được rồi được rồi..." Võ An Hầu phu nhân giúp hấn xoa thuốc, nói: "Đây là Vương Đô, không phải ở bên ngoài, tính cách lúc trước của con phải thu liễm một chút, nếu không lần sau sẽ còn chịu thiệt"

Chương 331: Triệu Linh Quân (1)

Nói đến chuyện này, về mặt Triệu Hiên lập tức tức giận, nói: "Khi con bị mấy tên đó hợp lại bắt nạt, Lâm Tú kia đứng ở bên cạnh nhìn, cũng không giúp con, nuông, đại tỷ thật sự có thể gả cho người như thế sao?"

"Câm mồm" Võ An Hâu nhìn hẩn một cái, nói: "Nếu như muốn người khác tôn kính, thì cần phải tôn kính người khác trước, con có từng nghĩ tới, là con đối xử với người ta như thế nào không, người ta dựa vào cái gì mà phải giúp con?"

Nhất thời Triệu Hiên không nói gì, quật cường xoay đầu, đối với gia hỏa ngoại trừ bộ dáng đẹp ra, không có ưu điểm nào khác, hẩn không có một chút hảo cảm nào.

Không bao lâu sau, phu thê hai người rời khỏi phòng, đi vào trong viện.

Võ An Hâu hỏi: "Linh Quân sắp trở về rồi đúng không?"

Võ An Hâu phu nhân nói: "Vừa mới nhận được thư, hẩn là chỉ mấy ngày này thôi."

Võ An Hâu khẽ thở dài, phu nhân ở bên người hỏi: "Lão gia thở dài cái gì?"

Ông lặng lẽ một lát, nói: "Vốn dĩ ta tưởng rằng, tính tình Lâm Tú ôn hòa, tính tình hẩn là nhẫn nhục chịu đựng, nhưng bây giờ xem ra, tuy hẩn không ngạo khí, nhưng lại có ngạo cốt, tính cách của Linh Quân, ta và nàng đều rõ ràng, phu thê hai đứa nó ở trên phương diện nào đó đều là kiêu ngạo như nhau, ta không tưởng tượng được, sau

khí hai đứa thành thân, sẽ là bộ dáng gì nữa...”

Lê Hoa Uyển.

Mỗi khi lo âu hoặc là tâm phiền ý loạn, Lâm Tú sẽ đến chỗ của Thái Y.

Bất luận bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, nơi này vẫn luôn có thể mang đến cho hân sự an tĩnh của nội tâm.

Lúc này Thái Y đang ở trên đài hát xướng, một mình Lâm Tú ở trong phòng chờ nàng.

Từ lúc nàng ý thức được mình thức tỉnh dị thuật, hơn nữa sau khi bắt đầu có ý thức tu hành, giọng hát của nàng càng ngày càng êm tai, cũng càng ngày càng có mị lực, kinh doanh của Lê Hoa Uyển không biết đã tốt hơn bao nhiêu lần so với lúc lần đầu tiên Lâm Tú đến.

Trước kia trong lâu vẫn luôn chỉ có mấy bàn khách ngồi thừa thớt, hiện giờ mỗi lần Lâm Tú đến, toàn bộ đại sảnh, chỉ có mấy vị trí trống, có đôi khi, thậm chí còn có khách đứng nghe.

Đương nhiên bọn họ là vì Thái Y mà đến.

Lúc trước nàng chính là đầu bài của Lê Hoa Uyển, bây giờ càng hơn ngày xưa, thậm chí trong giới hí khúc của Vương Đô, cũng có danh khí không nhỏ, thậm chí có người còn từ mấy khu thành khác đến đây, cố ý nghe nàng xướng khúc.

Không thể nghi ngờ, Đông Thành Lệnh Ngô Văn Viễn là người rất biết làm việc, mỗi ngày từ khi Lê Hoa Uyển mở cửa đến khi đóng cửa, đều có bộ khoái ở trước cửa tuần tra, nghe bà chủ nói, gần đây cũng có diễn lâu khác ghen tị kinh doanh của các nàng,

cùng với một vài người khách không tuân thủ quy tắc, nhưng thường thường còn chưa nháo lên, đã bị các bộ khoái dẫn đi rồi.

Dưới lầu, Thái Y vừa mới xướng xong một khúc, sau khi hành lễ cảm tạ, phía dưới đã truyền đến từng đợt âm thanh ủng hộ.

"Hay!"

"Thêm một khúc!"

"Thêm một khúc, thêm một khúc!"

Rõ ràng mấy ngày nay khách trong lầu nhiều hơn rất nhiều, vốn dĩ Thái Y dự định xướng thêm một khúc, nhưng vừa rồi nhìn thấy một bóng người lên lầu, tâm tư đã sớm không ở trong này, nói với mọi người: "Cảm tạ sự hậu ái của mọi người, chỉ là Thái Y vừa rồi đã hát một hồi lâu, cổ họng cũng có chút không thoải mái, xin mọi người cho phép Thái Y nghỉ ngơi một lát rồi lại lên đài."

Nàng lại thi lễ với mọi người, rồi lập tức rời khỏi sân khấu kịch.

Một người trung niên bụng phệ đã ở đó đợi rất lâu, thấy Thái Y đi xuống, vội vàng đi lên phía trước, nói: "Thái Y cô nương, lần trước ta nói, cô nương suy xét thử, nếu như cô nương cảm thấy mỗi tháng năm mươi lượng bạc quá ít, còn có thể thương lượng thêm, ta tặng cho cô nương gấp đôi, một trăm lượng đi, một trăm lượng đủ rồi chứ..."

Thái Y lui về phía sau hai bước, duy trì khoảng cách với hắn, nói:

"Thật xin lỗi, Thái Y là con hát, chỉ biết hát khúc, chuyện khác, vẫn là đừng nhắc đến nữa"

Bà chủ ngăn cản viên ngoại trung niên kia, Thái Y đi lên lầu hai, đẩy cửa một căn phòng ra, nhẹ giọng nói: "Công tử, người đến rồi."

Lâm Tú cười cười, nói: "Kinh doanh trong lâu càng ngày càng tốt rồi."

Thái Y đi lên phía trước, nói: "Đều là nhờ phúc của công tử, nếu không phải người dạy ta tu hành dị thuật, sợ rằng hí lâu nhỏ của chúng ta đã sớm không mở được nữa rồi."

Lâm Tú không nói cái gì nữa, lấy từ trong tay áo ra một bình nhỏ trong suốt, đưa cho nàng, nói: "Cái này tặng cho cô nương"

Toàn thân bình nhỏ trong suốt, giống như là làm ra từ thủy tinh vậy, chất lỏng bên trong màu hổ phách, Thái Y nhìn bình thủy tinh này, ngay cả đôi mắt đẹp cũng đều hơi mở to ra một chút, hỏi: "Công tử, cái này, là nước hoa của Ngung Hương Trai sao?"

Chương 332: Triệu Linh Quân (2)

Mấy ngày này, Ngung Hương Trai bán một loại tên là "nước hoa"

gì đó, có thể nói là thịnh hành trong Vương Đô.

Nghe nói chỉ cần nhỏ một giọt lên khăn tay, mang theo bên người, cả ngày thân thể sẽ đều có mùi thơm, tốt hơn nhiều so với dùng túi thơm.

Có người nữ tử nào có thể cự tuyệt thứ đồ có hương thơm này chứ, nhưng giá nước hoa đó rất đắt, chỉ một bình nhỏ đã cần một trăm lượng bạc, nữ tử bình thường căn bản không mua nổi, chỉ có các phu nhân, thiên kim hào môn mới có khả năng có được.

Lâm Tú gật đầu, nói: "Mở ra ngửi thử xem, thử xem có phải là mùi thơm cô thích không, nếu không thích thì ta đổi cho cô một lọ."

Thải Y liên tục nói: "Vật này quá quý giá rồi, ta không thể nhận..."

Một trăm lượng bạc, nàng hát bao nhiêu lâu mới có thể kiếm được...

Lâm Tú đặt bình nước hoa lên bàn, nói: "Nhận lấy đi, mỗi lần tới nơi này nghe khúc, cô nương cũng không thu bạc của ta, nếu như cô nương không nhận, ngược lại lần sau ta sẽ ngại đến đây."

Thải Y nghe vậy, sau khi do dự một lát, đành phải nhận lấy lọ nước hoa, mỉm cười nói: "Lẽ vật quý trọng như thế, về sau công tử phải thường đến, cho dù mỗi lần tính một đồng bạc, cũng phải đến một nghìn lần mới không thiệt..."

Lâm Tú sống hai đời người, dường như đa số thời gian đều là không cần vì tiền mà phát sầu.

Chỉ là bạc của mấy lọ nước hoa, có thể nghe Thái Y xướng khúc cả đời.

Mà sau khi Ngung Hương Trai khai trương không bao lâu, hần nợ Lý Bách Chương năm vạn lượng bạc, đã toàn bộ trả hết.

Lý Bách Chương ở Vương Đô cũng mua một tòa nhà, tuy cũng ở Đông Thành, nhưng mà khoảng cách cách Tần Vương Phủ rất xa, một đông một tây, ngồi xe ngựa cũng phải ngồi một hồi lâu.

Tòa nhà không lớn, chỉ có tam tiến, có thể còn không lớn bằng một hoa viên của Tần Vương Phủ, nhưng Lý Bách Chương rất thích, tất cả bố trí dụng cụ nhà của nhà mới, đều là hần đích thân bày, đích thân mua.

Lâm Tú rất hiểu loại cảm giác này, tuy Tần Vương Phủ lớn, nhưng không phải là nhà của hần.

Nơi bình yên mới là nhà.

Lý Bách Chương muốn bố trí phòng mới, Lâm Tú và Tiết Ngung Nhi bị hần bắt làm người làm.

Tiết Ngung Nhi là cô nương, đương nhiên thẩm mỹ tốt hơn so với hai đại nam nhân là Lâm Tú và Lý Bách Chương, đối với một chút bài trí hoa hoa cô cở, có giải thích độc đáo của mình.

Mấy thứ này do nàng sắp xếp, đúng là nhìn thuận mắt hơn nhiều so với Lâm Tú và Lý Bách Chương bố trí.

Tiết Ngung Nhi đang bài trí hoa cỏ trong viện, Lâm Tú nhìn về phía Lý Bách Chương, hỏi: "Về sau lễ nào người thật sự không trở về Vương Phủ nữa?"

Lý Bách Chương nói: "Nói là bản vương cần tu hành, mỗi tháng trở về mấy lần là được rồi."

Lâm Tú rất cảm khái, hắn mới bao nhiêu tuổi, hôn nhân đã tồn tại trên danh nghĩa rồi.

Lúc này, Lý Bách Chương nhìn về phía Lâm Tú, nói: "Hay là người mua tòa nhà ở bên cạnh đi, ta cảm thấy về sau người sẽ dùng đến, ta còn có thể thường xuyên tìm người uống rượu."

Lâm Tú khoát tay áo, nói: "Không cần."

Tên hôn trưởng Lý Bách Chương này, rõ ràng là đang tạo ra lo âu trước hôn nhân cho hắn, nhưng nói thật, Lâm Tú đúng là có chút lo lắng, bởi vì Triệu Linh Quân sắp trở lại rồi, nàng vừa trở về, hôn sự của hai người sẽ lập tức được nhắc đến.

Hôm nay là ngày hội Nguyên Tiêu, vừa là ngày về nhà mới của Lý Bách Chương, Lâm Tú và Tiết Ngung Nhi giúp đỡ cả buổi sáng, giữa trưa hắn dự định thiết yến ở Trích Nguyệt Lâu, cảm tạ hai người.

Nói là thiết yến, thật ra tổng cộng cũng chỉ có ba người bọn họ.

Ngày hội Nguyên Tiêu, có thể tính là ngày cuối cùng của Tết, qua ngày hôm nay, tất cả mọi thứ đều trở lại quỹ đạo, các ti nha môn hoạt động bình thường, bách tính cũng nên bắt đầu bận rộn cho cuộc sống của một năm mới.

Lâm Tú và Lý Bách Chương Tiết Ngung Nhi đi trên đường, vừa nói chuyện phiếm, vừa đi về phía Trích Nguyệt Lâu.

Một khắc nào đó, ánh mắt của Lý Bách Chương lơ đãng một hồi, nhìn về phía bóng người cách đó không xa, nói: "Ồ, đó không phải là Linh m cô nương sao, có muốn gọi nàng đi cùng không..."

Lâm Tú cũng ngẩng đầu nhìn đến, ở phía xa cách mấy chục bước, nhìn thấy Linh m.

Hôm nay, Linh m khiến cho Lâm Tú rất kinh ngạc.

Cảm giác nàng mang đến cho Lâm Tú, vĩnh viễn đều là một bộ dáng nghiêm túc không cười nói tùy tiện, hôm nay, cuối cùng Lâm Tú cũng nhìn thấy được một mặt khác của nàng.

Nàng kéo tay một người, dựa đầu vào trên vai của người kia, một bộ dáng chim nhỏ nép vào người, Lâm Tú chưa bao giờ nghĩ tới, Linh m cũng sẽ có một mặt chim nhỏ nép vào người như thế.

Bị nàng kéo, là một nữ tử.

Đầu của nữ tử kia cao hơn Linh m một chút, hai người đi cùng nhau, chính là phong cảnh đẹp nhất trên đường phố Vương Đô, hấp dẫn ánh mắt của vô số người qua đường.

Chương 333: Triệu Linh Quân (3)

Dung mạo nữ tử rất đẹp, nói khuynh quốc khuynh thành có chút khoa trương, nhưng mặt nõn nà, môi như anh đào, lông mày lá liễu, mắt như mùa thu, những từ ngữ dùng để hình dung mỹ nhân, đều có thể sử dụng trên người nàng.

Trên đầu của nàng, cài một cây trâm, đây cây trâm là một con khổng tước mỏng như cánh ve sầu, trông rất sống động, theo bước đi của nàng, cánh khổng tước rung động giống như là muốn bay.

Đó là cây trâm Lâm Tú tặng cho Linh m.

Mà trên cổ tay của nữ tử được Linh m kéo, cũng đeo một chiếc vòng ngọc xanh biếc.

Đây cũng là Lâm Tú tặng cho Linh m.

Ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nàng, Lâm Tú đã biết nữ tử này là ai.

Lý Bách Chương và Tiết Ngung Nhi cũng biết.

Lý Bách Chương nhìn Lâm Tú, nói: "Ta nghĩ, bữa cơm này, vẫn là lần sau lại mời các người đi..."

Một khắc nhìn thấy nữ tử đó, sắc mặt hồng nhuận của Tiết Ngung Nhi, dần dần trở nên tái nhợt, nàng cắn cắn môi, thấp giọng nói: "Bỗng nhiên ta nhớ ra, trong nhà còn có chút chuyện, ta đi về trước..."

Tuy nàng rất muốn ở bên người Lâm Tú, nhưng nàng cũng biết, cơ hội như thế, sẽ không còn nữa.

Bởi vì người có tư cách ở bên cạnh Lâm Tú hơn đã xuất hiện rồi.

Lý Bách Chương và Tiết Ngưng Nhi đều đi rồi, Triệu Linh m kéo nữ tử kia đi đến bên người Lâm Tú.

Trước khi gặp Triệu Linh Quân, trong lòng Lâm Tú còn có chút căng thẳng và lo âu.

Nhưng khi hai người thật sự gặp mặt, ngược lại lòng hấn lại rất bình tĩnh.

Lâm Tú nhìn nàng, trên mặt lộ ra nụ cười lễ tiết, hỏi: "Triệu cô nương trở về từ lúc nào vậy?"

Nữ tử bị Triệu Linh m kéo cũng mỉm cười, nói: "Buổi sáng hôm nay vừa mới trở về, ngày mai sẽ đi đến phủ bá kiến bá phụ bá mẫu.

Ánh mắt của nàng và Lâm Tú đối diện, đôi mắt đó trong suốt mà thâm thúy, giống như là ẩn chứa biển cả đầy sao.

Lần đầu Lâm Tú gặp Triệu Linh Quân, không gây ra bất kì gợn sóng gì.

Không có nhất kiến chung tình máu chó, cũng không thấy ghét nàng.

Lâm Tú bị ám sát hai lần, vừa mới bắt đầu hấn còn tưởng là vì hôn ước, sau này mới biết hung thủ đứng sau hai chuyện lần đó đều là thái tử biến thái kia.

Triệu Linh Quân quả thật là mỹ nhân nhưng cũng không khoa trương như Linh m nói, Linh m từng nói dung mạo của tỷ tỷ nàng hơn nàng gấp trăm lần, nhưng Lâm Tú thấy tỷ muội các nàng mỗi người một vẻ, khó phân cao thấp.

Nhưng trên người Triệu Linh Quân có một loại khí chất mà Lâm Tú chưa từng gặp qua.

Loại khí chất này Linh m không có, công chúa Minh Hà không có, Tiết Ngung Nhi không có, Tần Uyển cũng không có.

Đó là một loại tự tin.

Tự tin nhưng không kiêu ngạo.

Nàng có tư cách để tự tin, bởi vì nàng là Triệu Linh Quân, năm tuổi thức tỉnh năng lực dị thuật, mười bốn tuổi bước vào cấp Địa, thiên tài đứng đầu Đại Hạ từ trước đến nay, nàng không tự tin còn ai có thể tự tin được?

Trừ việc tự tin ra Lâm Tú còn cảm thấy lạnh lùng.

Linh m cũng là một tảng băng, nhưng nàng ngoài lạnh trong nóng, dưới vẻ bề ngoài không hay nói cười là một trái tim nóng bỏng.

Nụ cười của Triệu Linh Quân rất cuốn hút cũng rất xinh đẹp, nhưng Lâm Tú có thể cảm giác được dưới nụ cười kia là sự lạnh lẽo như huyền băng, khiến người ta khó có thể tiếp cận.

Lần đầu gặp mặt, Lâm Tú cũng chỉ chào hỏi nàng, ngoài ra không còn gì để nói nữa.

Hắn cũng không biết nên nói cái gì.

Trên con đường ở Vương Đô, bóng dáng tỷ muội hai người dần dần đi xa, Tiết Ngung Nhi và Lý Bách Chương cũng rời đi từ sớm, không thể ăn chực được nữa, Lâm Tú lắc đầu, xoay người đi về phía Lâm phủ.

Mà cùng lúc đó, trong hoàng cung.

Chu Cẩm vội vàng chạy vào cung điện nào đó ở hậu cung, vừa chạy vào trong cung viện đã lớn tiếng hét: "Bệ hạ, đại hỷ sự, đại

hỷ sự, thiên kiều Triệu gia về kinh đô rồi!”

Chỉ chốc lát sau, Hạ Hoàng quần áo không chỉnh tề chạy ra khỏi điện, vì tin tức đột ngột, ngay cả giày hắc ta cũng chưa mang vào, chân trần đứng trên đất, vừa mặc y phục vừa nói: “Người nói Triệu Linh Quân trở về rồi à!”

Chu Cẩm gật đầu nói: “Sáng hôm nay vừa trở về, lão nô mới nhận được tin tức đã bẩm báo ngay cho bệ hạ biết”

Về mặt Hạ Hoàng tươi cười nói: “Trở về là tốt, tìm người của Quan Thiên ti đến cho trẫm, bảo bọn hắc tính toán ngày hoàng đạo gần nhất là ngày nào, còn nữa bảo người lập chỉ, trẫm phải tứ hôn...”

Lâm Tú về nhà không bao lâu, còn chưa nói với phụ mẫu tin tức Triệu Linh Quân trở về, mấy bóng người đã nhanh chóng từ bên ngoài đi vào.

Đi phía trước nhất chính là Chu Cẩm.

Chu Cẩm nhìn Lâm Tú như cười như không nói: “Bệ hạ có chỉ, cả nhà Bình An bá tiếp chỉ...”

Nhóm hạ nhân Lâm phủ quỳ thành một hàng dưới đất, phu phụ Bình An bá còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, vẻ mặt mờ mịt đứng ở giữa sân.

Chương 334: Tú hôn (1)

Lâm Tú đại khái đoán được gì đó, trong lòng thầm mắng một câu cầu hoàng đế, gấp không chờ nổi như vậy sao?

Chu Cẩm cầm thánh chỉ, lớn tiếng đọc: “Chiếu viết: Nữ nhi Võ An hầu, Triệu Linh Quân, thiên tư trác tuyệt, phẩm mạo xuất chúng, bản tính đoan chính hiền thực, dịu dàng thực đức, nhi tử Bình An bá Lâm Tú, nhân phẩm quý trọng, nghi mạo phi thường, hai người do trời đất tác thành, từ nhỏ đã có hôn ước, là lúc thích hợp thành hôn, trẫm tác thành chuyện vui cổ ý tứ hôn cho hai “Tạ bệ hạ ân điển!”

Phu phụ Bình An bá lập tức nhận thánh chỉ, trên gương mặt họ lộ vẻ vui mừng.

Bệ hạ tứ hôn vốn không thường xảy ra, hưởng hồ còn ban cho nhiều thứ như vậy, không nói nha hoàn tôi tớ bạc trắng lụa là, giá thị trường của trạch viện ngũ tiến Đông Thành không ít hơn hai mươi vạn lượng bạc, bệ hạ ban thưởng cho bọn hắn làm nhà tân hôn, đây là ra tay bạo thế nào chứ?

Cái này còn chưa phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là hôn sự của hai người vậy mà lại do Lễ Bộ ti và Quan Thiên ti cùng lo liệu, quy chế như vậy thông thường đại hôn hoàng tử hoàng nữ mới có, chuyện này đủ để nhìn ra bệ hạ rất coi trọng phu phụ bọn hắn.

Chu Cẩm mỉm cười nhìn Lâm Tú hỏi: “Lâm công tử, ngươi thì sao?”

Lâm Tú mặt không cảm xúc nói: “Tạ bệ hạ ân điển...”

Hôm nay là mười lăm tháng giêng, ngày hội nguyên tiêu, mồng chín tháng hai thành hôn, tính toán đâu ra đấy, chỉ còn lại chưa đến một tháng, cầu hoàng đế là sợ đêm dài lắm mộng sao?

Lúc này, trong Triệu phủ, hoạn quan truyền chỉ cũng đã đọc xong thánh chỉ rồi đi.

Võ An hầu cầm thánh chỉ nói: "Trừ đại hôn hoàng tử, bệ hạ đối với người khác trước nay chưa từng ân điển như vậy, chẳng qua thời gian... mồng hai tháng chín, cách lúc này còn chưa đến một tháng, có hơi gấp gáp"

Triệu Hiên đứng sau lưng một nữ tử, vẻ mặt lo lắng nhìn nàng nói: "Đại tỷ, tỷ không thể gả cho tên đó, hẳn không phải người tốt!"

Từ khi hoạn quan truyền chỉ đến Triệu phủ cho đến khi gã rời đi, Triệu Linh Quân không nói tiếng nào, ngay cả vẻ mặt cũng chỉ bình tĩnh trước sau như một.

Võ An hầu nhìn nàng hỏi: "Linh Quân, con nghĩ sao?"

Tuy đây là nữ nhi của ông ta, nhưng từ sau năm tuổi thời gian nàng ở bên cạnh bọn hắn rất ít, ngay cả ông ta cũng không biết tâm tư của nữ nhi.

Triệu Linh Quân khẽ cười nói: "Nếu triều đình đã lo liệu tổ chức hôn lễ, chúng ta cũng không cần phí tâm nữa, đây là chuyện tốt."

Nàng dường như không hề để ý những chuyện này, kéo tay Triệu Linh m, cười nói: "Linh m, chúng ta đến viện của muội, để ta xem

thử một năm nay tu vi của muội đã tiến bộ thế nào...”

Một lát sau, trong tiểu viện của Triệu Linh m.

Nàng cầm trường thương màu bạc trong tay, đâm ra một thương, mũi thương xẹt qua một tàn ảnh trong hư không, đâm thẳng về phía lồng ngực của nữ tử kia.

Triệu Linh Quân đứng yên tại chỗ, không có động tác gì, cán thương kia dừng ở chỗ cách ngực nàng ba tấc, không còn tiến lên thêm một chút nào nữa.

Triệu Linh m dùng hết sức lực toàn thân, sắc mặt đỏ bừng, mũi thương vẫn không nhúc nhích như cũ.

Nàng có chút nhụt chí thu hồi thương bạc nói: “Muội không thể là đối thủ của tỷ tỷ, ngay cả chạm cũng không chạm được tỷ.”

Triệu Linh Quân khẽ cười nói: “Nguyên lực của muội tiến bộ lớn hơn ta dự đoán, võ đạo càng vượt ngoài dự liệu, một thương ban nãy của muội đã rất lợi hại rồi.”

Triệu Linh m biết nguyên lực của nàng tiến triển rất nhanh là vì khoảng thời gian này song tu bằng hỏa.

Mà võ đạo tiến bộ hoàn toàn là nhờ Lâm Tú, mỗi ngày sau khi tu hành xong, hẳn đều cùng nàng luyện tập thương pháp một lúc.

Lúc này Triệu Linh Quân vẫy tay, thương bạc kia bèn bay vào tay nàng, nàng có chút kinh ngạc nói: “Cây thương này hình như do vẫn thiết nguyên chất tạo thành, muội lấy được từ đâu vậy?”

Triệu Linh m nói: "Là Lâm... là tỷ phu cho muội."

Tỷ tỷ vừa mới vừa trở về, các nàng chỉ lo ôn chuyện cũ, lúc này nếu đề tài đã nhắc đến Lâm Tú, Triệu Linh m có rất nhiều chuyện muốn nói cho nàng biết.

Nàng nhìn Triệu Linh Quân nói: "Tỷ tỷ còn chưa biết phải không, nửa năm trước hần đã thức tỉnh dị thuật bằng, hơn nữa thiên phú dị thuật không thấp chút nào, không chỉ như vậy, thiên phú võ đạo của hần càng cao hơn, vừa gia nhập Võ Đạo Viện đã tiến vào Thiên Tụ Viện.."

Guang mặt Triệu Linh Quân mang theo ý cười, lắng lắng nghe nàng nói.

Đề cập đến Lâm Tú, Triệu Linh m dường như nói không hết chủ đề.

Chương 335: Tú hôn (2)

Cho đến nửa canh giờ sau, nàng có hơi khát nước mới dừng lại, nói với Triệu Linh

Quân: "Thực ra hắc cũng không tệ như người ngoài nói, tuy thức tỉnh năng lực hơi muộn một chút, nhưng thiên phú của hắc còn cao hơn muội, sớm muộn cũng sẽ đuổi kịp muội, đúng rồi, mấy thứ trâm cài vòng ngọc muội đưa cho tỷ cũng là do hắc tặng cho tỷ..."

Triệu Linh Quân nhìn vòng ngọc đeo trên tay, lắc đầu nói: "Trước đây người ta chưa từng gặp ta, sao có thể tặng cho ta được?"

Triệu Linh m ngại ngừng cười nói: "Thực ra là do muội bảo hắc giữ lại cho tỷ, tỷ tỷ không biết đâu, con người Lâm Tú cái gì cũng tốt, khuyết điểm duy nhất chính là được nhiều nữ tử yêu thích, bên cạnh luôn có nhiều nữ nhân vây quanh hắc, sau khi hai người thành thân, tỷ phải canh chừng hắc chặt một chút..."

Triệu Linh Quân cười nói: "Hình như muội rất hiểu hắc"

Triệu Linh m bĩu môi nói: "Đương nhiên, những ngày tỷ không ở Vương Đô, mỗi ngày muội đều giúp tỷ canh chừng hắc, nếu không hắc đã sớm bị một vài nữ nhân không có ý tốt nào đó lừa đi mất..."

Lâm phủ.

Tiến bước Chu Cẩm, Lâm phủ từ trên xuống dưới đều rất vui mừng, Chu Quân đã chuẩn bị chính tay may chặn hỉ, tuy những thứ đại hôn cần dùng triều đình sẽ chuẩn bị, nhưng bà vẫn cảm thấy tự tay mình may mới có ý nghĩa.

Lâm Tú không được coi là vui vẻ nhưng cũng chẳng buồn bã.

Dù sao cũng là liên hôn chính trị bất đắc dĩ, là người hiện đại, hẳn tôn trọng yêu đương tự do, không phải ép hôn, với những hôn sự không trâu bắt chó đi cày này, thật sự không có quá nhiều cảm giác kích động.

Nhưng nếu nói đau lòng buồn bã, tức giận không yên gì đó, cũng không khỏi quá giả tạo.

Hắn cũng đã gặp Triệu Linh Quân, bỏ qua thiên phú dị thuật của nàng, chỉ nói riêng thân hình và gương mặt của nàng thôi, có nam nhân nào ở Vương Đô lấy được nàng mà không trốn trong chăn cười thầm chứ?

Hắn không thể được lợi còn khoe mẽ.

Là văn bồi, hôm nay Triệu Linh Quân phải đến Lâm phủ bái kiến.

Bởi vì nửa tháng trước, Lâm Tú đã bái kiến phụ mẫu của nàng.

Nhưng cầu hoàng đế tứ hôn quá nhanh, hôn kì còn gấp gáp như vậy, cứ như hắn ta sắp băng hà không thể dự đại hôn của Lâm Tú vậy.

Mà dựa theo lễ pháp Đại Hạ, một tháng trước hôn lễ, tân lang tân nương không thể gặp mặt.

Sở dĩ có quy củ này cũng không phải do lễ pháp bảo thủ, hoàn toàn là vì thật sự quá cởi mở, những nam nữ trẻ tuổi đã định hôn ước nhưng chưa chính thức thành hôn đã giống như củi khô bốc lửa, vừa đốt đã cháy, thỉnh thoảng sẽ làm ra một vài chuyện nhục nhã, mà đám quyền quý lại rất

coi trọng thể diện, cho nên dứt khoát định ra quy củ này.

Sau khi thành thân, đóng cửa lại, vợ chồng son muốn thế nào thì thế đấy, nhưng trước khi thành thân, củi có khô đến mấy, lửa có mãnh liệt thế nào, cũng phải giữ khoảng cách an toàn.

Toàn bộ chuyện hôn lễ đều có triều đình phụ trách, cho nên tuy thời gian chuẩn bị gấp gáp nhưng Lâm Tú lại rất nhàn nhã.

Sau nguyên tiêu, Võ Đạo Viện và Dị Thuần Viện khai viện xong hẳn lại trở về cuộc sống khắc khổ tu hành.

Buổi sáng tu hành cùng Linh Ẩm và công chúa Minh Hà ở Dị Thuật Viện, buổi chiều tiếp tục võ đạo, nếu Lý Bách Chương biết hẳn tu hành nỗ lực như vậy nhất định sẽ rất cảm động.

Bây giờ điều Lâm Tú hối tiếc nhất là lúc trước khi học đại học hẳn tốn phần lớn tâm tư vào việc tán gái, nếu khi đó hẳn nghiên cứu vật lý, sau khi tốt nghiệp không chơi bời lêu lổng mà dần thân vào nghiên cứu khoa học, tốt nhất là nghiên cứu phương hướng phát điện cao áp, bây giờ cũng không đến mức chỉ có thể bán rượu và nước hoa, nhất định đã đập tiền làm nghiên cứu với Lý Bách Chương từ lâu, xây dựng một trạm phát điện để tu hành sức mạnh sấm sét.

Dùng khoa học để tu hành mới là con đường vô thượng.

Trong Võ Đạo Viện, trải qua một tháng đóng cửa, sau mấy ngày mở viện, nhóm người Thiên Tự Viện đã nghênh đón khiêu chiến của học sinh khác trong viện.

Trong một tháng đã qua, có rất nhiều học sinh không hề ngừng việc khổ tu, bọn hắc như hổ rình mồi đối với vị trí của Thiên Tự Viện, vẫn luôn chờ sau đó mở viện lại sẽ khởi xướng khiêu chiến những vị trí kia.

Chẳng qua nhóm người Thiên Tự Viện là nhân tài kiệt xuất của Võ Đạo Viện, tất nhiên không dễ bị đánh bại, năm người liên tiếp đến khiêu chiến, cuối cùng đều chấm dứt bằng thất bại.

Sau khi người thứ sáu bị đánh xuống lôi đài, lại có một bóng dáng nhảy lên.

Đó là một thiếu niên tuổi tác không lớn, tướng mạo tuấn tú.

Hắn ta vừa nhảy lên lôi đài, ánh mắt đã tập trung vào Lâm Tú, đưa tay chỉ về phía hắn, lớn tiếng nói: "Ta muốn khiêu chiến ngươi!"

Nhìn thiếu niên muốn khiêu chiến Lâm Tú, dưới lôi đài có không ít học sinh Võ Đạo Viện đều lộ vẻ kì quái.

Chương 336: Người, vẫn còn kém xa (1)

Lẽ nào hắc ta không phát hiện, sáu người khiêu chiến trước hắc ta khi chọn đối thủ, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn người đó một cái sao?

Người trẻ tuổi, thật sự không biết trời cao đất rộng.

Trên lôi đài, các thiên tài còn lại của Thiên Tự Viện, biểu cảm trên gương mặt cũng trở nên rất có hứng thú.

Thiếu niên này, tất nhiên bọn hắc ta quen biết.

Nhi tử Võ An hầu, thiên phú võ đạo rất tốt, tuy cũng là học sinh Võ Đạo Viện nhưng từ nhỏ đã theo danh sư tu hành bên ngoài, tuy chân khí không đến thượng cảnh cấp Huyền, nhưng thực lực không thể khinh thường.

Nếu đối thủ hắc ta chọn là bọn hắc ta, bọn hắc ta thật sự phải ứng phó cẩn thận.

Nhưng hắc ta vậy mà lại chọn Lâm Tú, nam nhân nhanh nhất Võ Đạo Viện, chẳng phải là tự mình tìm khó chịu sao?

Hơn nữa Triệu Hiên chẳng phải là đệ đệ của vị thiên kiêu Triệu gia à, tính ra thì Lâm Tú là tử phụ của hắc ta, tiểu cữu khiêu chiến tử phụ, đây là tình huống gì?

Triệu Hiên nhìn Lâm Tú, hắc ta không hề thích gương mặt này, tuy gương mặt này rất đẹp trai.

Tỷ tỷ gả cho Lâm gia, là Lâm gia bọn hắc ta trèo cao.

Cho nên hẳn ta khinh thường Lâm Tú, từ đầu đến cuối hẳn ta đều cho rằng Lâm Tú không xứng với tỷ tỷ của hẳn ta.

Hẳn ta cảm thấy nếu Lâm Tú trèo cao Triệu gia thì phải có thái độ khiêm tốn.

Nhưng hẳn không có.

Không chỉ không có, thái độ của hẳn còn rất kiêu căng, nhìn thấy hẳn ta bị người khác bao vây vậy mà xoay người rời đi, cho nên Triệu Hiên càng không thích hẳn.

Hẳn ta một lòng chỉ muốn khiến Lâm Tú xấu mặt, giải tỏa uất khí tích tụ đã lâu trong lòng hẳn ta, không hề phát hiện trên dưới lôi đài, sắc mặt của tất cả mọi người đều rất quái lạ.

Chỉ có những thiếu nữ mà hẳn ta dẫn đến đang nhìn hẳn ta với ánh mắt mong chờ.

Trong đó có nữ hài tử mà hẳn ta thích, trong lòng Triệu Hiên thầm nói, lát nữa nhất định phải biểu hiện thật tốt.

Lâm Tú chậm rãi đứng dậy từ trên ghế, đi đến chính giữa lôi đài, phát hiện ánh mắt Triệu Hiên cố ý vô tình liếc về phía mấy thiếu nữ dưới lôi đài, trong lòng lập tức rõ ràng.

Triệu Hiên chọn một cây thương gỗ ở giá vũ khí, sau đó nói với Lâm Tú: "Đến phiên ngươi chọn."

Người Triệu gia hình như đều thích dùng thương, từ nhỏ thứ Linh m luyện cũng là thương pháp.

Lâm Tú đi đến bên cạnh giá vũ khí, cũng chọn một cây thương.

Cảnh tượng này, Triệu Hiên không hề cảm thấy gì, nhóm học sinh học viện dưới lôi đài đã sợ ngây người.

Lần trước khi Lâm Tú ở trên lôi đài lấy một địch tám cũng chỉ dùng một thanh đoản đao, lần này hấn vậy mà lại chọn trường thương.

Mười người ở Thiên Tự Viện, ánh mắt khẽ đánh lại.

Lần trước sau khi kết thúc khiêu chiến lôi đài, phó viện trưởng Trần nói cho bọn hấn biết thân pháp của Lâm Tú rất mạnh nhưng chân khí là nhược điểm, không thể phá vỡ phòng ngự của bọn hấn.

Sau này bọn hấn mới biết lời của phó viện trưởng Trần không thể tin được.

Lần đó ra ngoài tiêu diệt đạo tặc, một thương của Lâm Tú đã đâm xuyên yết hầu của đạo tặc thượng cảnh cấp Huyền.

Điều này có nghĩa nếu đổi ngược là bọn hấn lên cũng sẽ có kết quả như vậy.

Đôi mắt với khiêu chiến lần này, hấn không chọn dùng đoản đao mà là dùng thương, cho thấy rõ hấn nghiêm túc.

Nói cách khác... tiểu tử kia xong rồi.

Triệu Hiên hoàn toàn không ý thức được thứ hấn ta sắp đối mặt sẽ là gì.

Hấn ta đã gấp không chờ nổi, thậm chí ngay cả hành lễ trước khi bắt đầu chiến đấu cũng bỏ qua, trường thương trong tay rung lên, mũi thương phá vỡ không khí đâm thẳng về phía lồng ngực của Lâm Tú.

Nhưng mà ngay sau đó, hấn ta ngăn ra.

“Người đâu?”

Hắn ta phát hiện trước mặt mình, bóng dáng của Lâm Tú đã biến mất.

Bốp!

Sau đó hắn ta cảm thấy móng đau đớn, cả người bay thẳng ra ngoài.

Hắn ta xoay người trong không trung, sau khi rơi xuống ổn định cơ thể, xoa cái móng đau rát của mình, kinh ngạc biến sắc, trong lòng thầm nói: “Sao lại nhanh như vậy...”

Mãi cho đến giờ phút này, hắn ta mới ý thức được hình như hắn ta đã coi thường Lâm Tú.

Dư quang liếc nhìn, phát hiện ánh mắt của mấy thiếu nữ dưới lôi đài trở nên kinh ngạc, trong lòng Triệu Hiên căng thẳng, lập tức nghiêm túc.

Không thể mất thể diện trước mặt các nàng được.

Hắn ta cắn môi, nắm chặt trường thương, trong lòng cảnh giác hơn nhiều, bước nhanh về trước quét ngang qua Lâm Tú.

Bốp!

Cơ thể Lâm Tú bật lên, đồng thời chuyển động cán thương, mũi thương gõ xẹt qua một vòng cung vừa khéo đánh vào mu bàn tay đang cầm thương của hắn ta.

Cảm giác đau đớn truyền đến, cánh tay Triệu Hiên tê dại, trường thương rời tay, cách một tiếng rớt xuống đất.

Dưới lôi đài, trong ánh mắt của mấy thiếu nữ kia càng thêm kinh ngạc.

Trước mặt thiếu nữ sùng bái mình mà hắn ta thất thủ hai lần, sắc mặt Triệu Hiên đỏ bừng, lập tức mặt trường thương lên, vận chuyển chân khí toàn thân nhanh chóng đâm về phía Lâm Tú, tốc độ của hắn ta quá nhanh, thậm chí hình thành vô số thương ảnh trong hư không.

Chương 337: Người, vẫn còn kém xa (2)

Cảnh tượng này, khiến học sinh Võ Đạo Viện trên đài dưới đài đều âm thầm kinh hãi.

Trận chiến này, thiếu niên trên đài nhìn như rất yếu, chỉ có thể bị đánh, nhưng đó là với Lâm Tú sư huynh thôi, nếu đổi thành bọn hắn ra sân e rằng chỉ chốc lát đã bị thiếu niên đánh bại.

Lâm Tú tùy ý đuổi tay ra, thương ảnh ngập trời lập tức biến mất.

Mũi thương của cây thương trong tay Triệu Hiên bị hắn nắm chặt.

Cảnh tượng này lập tức khiến dưới lôi đài truyền đến từng tiếng kinh ngạc thảng thốt, mà vài học sinh Thiên Tự Viện trên lôi đài cũng phải đứng bật dậy.

Phải có nhãn lực và năng lực phán đoán chuẩn xác đến mức nào, tốc độ nhanh nhẹn ra sao, mới có thể bắt lấy cây thương thật sự trong thương ảnh ngập trời kia.

Chiêu này, bọn hắn không làm được!

Lâm Tú cầm mũi thương, đột nhiên hất tay, trường thương trượt khỏi tay Triệu Hiên bay xuống lôi đài.

Ánh mắt của Triệu Hiên nhìn thấy vẻ kinh ngạc và thất vọng trong mắt mấy tiểu cô nương dưới lôi đài.

Một luồng nhiệt huyết dâng lên trong ngực hắn ta, không có binh khí bèn lấy tay siết thành quyền, đột nhiên vung mạnh về phía Lâm Tú.

Nhưng một quyền này cũng bị Lâm Tú dễ dàng nghiêng người tránh thoát.

Cùng lúc đó, trường thương trong tay hấn rung lên, Triệu Hiên đột nhiên cảm thấy chân đau đớn, cả người quỳ rạp xuống lồi đài.

Bịch!

Trường thương trong tay Lâm Tú đâm vào lồi đài trước mặt Triệu Hiên, trong ánh mắt khuất nhục và tuyệt vọng của Triệu Hiên, vỗ bả vai hấn ta, khẽ cười nói: "Người, vẫn còn kém rất xa, trở về cố gắng thêm đi.."

Triệu Hiên quỳ dưới đất, cảm giác ánh mắt của vô số người dưới lồi đài đang nhìn hấn ta, nhất là mấy tiểu cô nương sùng bái hấn ta, trước đây trong ánh mắt các nàng nhìn hấn ta sẽ có ánh sáng, nhưng bây giờ ánh sáng kia đã tan biến...

Trong lòng hấn ta tràn ngập khuất nhục và tủi thân, nước mắt không chịu không chế rơi xuống...

"Không phải chứ?"

"Thế mà bị đánh cho bật khóc..."

Dưới lồi đài, vô số giọng nói truyền đến, cơ thể Triệu Hiên run rẩy, chỉ cảm thấy lúc này còn không bằng để hấn ta chết cho xong...

Sau khi đánh bại Triệu Hiên, Lâm Tú ngồi lại chỗ cũ.

Vẻ mặt hấn bình tĩnh lạnh nhạt, như thể ban nãy không xảy ra chuyện gì, cũng giống như người bị hấn đánh khóc trên lồi đài không phải cậu em vợ của hấn vậy.

Tình cảm của Lâm Tú với người Triệu gia không giống nhau.

Phụ thân mẫu thân của Linh m là hai trưởng bối hiền lành, Lâm Tú có chút tôn kính với hai người họ.

Mà Triệu Linh Quân, thê tử tương lai của hắn, bởi vì chỉ gặp qua một lần cũng không có giao lưu sâu hơn, Lâm Tú không có cảm giác gì đặc biệt với nàng.

Mà đối với Linh m, hắn lại có cảm tình đặc biệt.

Nàng là người dạy võ lòng tu hành dị thuật cho Lâm Tú, cũng là người bầu bạn với hắn lâu nhất trên con đường tu hành, là người lúc nào cũng suy nghĩ cho hắn, cũng là người mà Lâm Tú quan tâm nhất ở Triệu gia.

Con về Triệu Hiên.

Trước mặt Lâm Tú, hắn ta luôn ra vẻ cao cao tại thượng, vênh mặt hất hàm sai khiến, không chỉ khiến Lâm Tú chẳng thích nổi, thậm chí còn có chút chán ghét.

Hôm nay ở trên lôi đài, hắn ta rõ ràng muốn khiến Lâm Tú xấu mặt, Lâm Tú chỉ đành để cho hắn ta phải nhớ lâu một chút.

Người ta kính hắn một thước, hắn kính người khác một trượng.

Kẻ nhục nhã hắn gấp đôi, hắn sẽ trả lại gấp mười.

Lúc đầu Lâm Tú còn có thể tuyệt tình với Tiết Ngung Nhi như vậy, huống hồ là Triệu Hiên.

Nếu hắn ta không phải đệ đệ của Linh m, kết cục của hắn ta sẽ còn thảm hơn lúc này.

Nghĩ đến Tiết Ngung Nhi, Lâm Tú khẽ thở dài, trước đây nàng luôn đến Võ Đạo Viện

từ sớm để chờ hấn, hôm nay từ đầu đến cuối đều không xuất hiện.

Triệu Hiên đi xuống lôi đài, khắp khiêng ròi khỏi, ngay cả mấy thiếu nữ hấn ta dẫn đến cũng không liếc nhìn thêm lần nào nữa.

Học sinh Võ Đạo Viện ngược lại thích nghe ngóng chuyện này, chiến đấu giữa tỷ phu và tiểu cữu chẳng phải còn đặc sắc hơn mấy võ tuồng trong hí lâu sao?

Tin tức thiên kiều Triệu gia trở về Vương Đô, hôm nay tất cả mọi người đều biết, không chỉ như vậy, bọn hấn còn biết bệ hạ đã hạ chỉ tứ hôn cho hai người, đầu tháng sau sẽ cử hành hôn lễ, trừ hoàng tử công chúa ra đây là hôn lễ do triều đình bỏ tiền lo liệu, đây là lần đầu tiên, hôm nay không biết có bao nhiêu người chú ý đến chuyện này.

Xem xét từ thái độ của Triệu Hiên, hấn ta là đệ đệ của tân nương hình như cũng không phục vị tỷ phu này lắm.

Mà người làm tỷ phu như Lâm Tú sư huynh thật sự cũng không nhìn nổi hấn ta...

Hôn sự này còn thú vị hơn nhiều so với bọn hấn tưởng tượng.

Triệu phủ.

Sau khi Triệu Hiên khắp khiêng về nhà, không nói một lời đã tự nhốt mình trong phòng, phu nhân Võ An hầu bước vào sân kinh ngạc nói: "Hiên Nhi làm sao vậy, có phải lại đánh nhau với người ta không?"

Chương 338: Đại hôn (1)

Lúc này có vài thiếu nữ từ bên ngoài đi vào hỏi: "Bá mẫu, Triệu Hiên không sao chứ?"

Phu nhân Võ An hầu nhìn các nàng, vẻ mặt mờ mịt nói: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Một lúc sau, biết được chân tướng sự việc từ miệng các thiếu nữ kia, phu phụ Võ An hầu nhìn nhau đều có chút bất đắc dĩ.

Võ An hầu nhìn thoáng qua cửa phòng đóng chặt của Triệu Hiên nói: "Tính tình không biết trời cao đất rộng của nó nên bị người ta mài giũa, nếu không sau này sớm muộn cũng sẽ thiệt thòi lớn, chịu thiệt trong tay người nhà còn tốt hơn thiệt thòi trong tay người khác, việc của người trẻ tuổi cứ để bọn hăn tự mình xử lý thôi..."

Sau khi kết thúc đầu lời dài, một mình Lâm Tú ở giáo trường Võ Đạo Viện luyện tập.

Thời gian mỗi ngày hăn tu luyện võ đạo nhiều hơn bất kì ai, nhập môn võ đạo còn chưa đến nửa năm, một ít chân khí trong cơ thể đến nay đã lớn mạnh hơn không chỉ gấp mười lần, theo cách phân chia của mọi người đối với chân khí, tu vi võ đạo của hăn đã đến thượng cảnh cấp Hoàng.

Chỉ cần hăn kiên trì tu hành không buông lỏng, tương lai nội trong một năm sẽ có thể thăng đến cấp Huyền.

Khi Lâm Tú đang tu hành, một bóng người chậm rãi từ xa bước đến.

Lâm Tú thu hồi thương, nhìn về phía Linh m nói: "Đến xả giận cho đệ đệ của cô sao?"

Triệu Linh m lắc đầu nói: "Là hẳn quá đáng, ta biết người đã nường tay."

Lâm Tú nhìn nàng nói: "Tiểu hài tử không nghe lời, đánh một trận là được, có điều nửa năm trước lần đầu ta gặp cô, thực ra cũng giống như hẳn ta vậy..."

Khi Lâm Tú và Linh m gặp nhau lần đầu tiên, thực ra cũng không vui vẻ gì.

Đó là lúc ở thanh lâu, Lâm Tú còn bị nàng đánh ngất.

Linh m khi đó cũng cho rằng Lâm Tú không xứng với tỷ tỷ nàng.

Mãi cho đến sau khi Lâm Tú thức tỉnh năng lực dị thuật, thái độ của nàng đối với Lâm Tú mới chậm rãi thay đổi, đối xử với hẳn như người mình.

Lâm Tú không chỉ một lần cảm thán, tại sao Linh Quân là tỷ tỷ, Linh m là muội muội, nàng không thể sinh sớm hơn hai năm sao, đương nhiên hẳn cũng chỉ có thể suy nghĩ trong lòng, vận mệnh luôn thích đùa giỡn như vậy đây.

Triệu Linh m liếc Lâm Tú nói: "Đó là do ta thấy người đi dạo thanh lâu, lần đó không thẳng tay đánh gãy chân người đã coi như tốt lắm rồi, nếu không phải sau này người biểu hiện tốt, ta cũng sẽ không đứng về phía người..."

Sau khi trầm mặc một lúc, nàng đột nhiên nhìn Lâm Tú nói: "Có thể đồng ý với ta chuyện này không?"

Lâm Tú hỏi: "Chuyện gì?"

Triệu Linh m nói: "Người đồng ý với ta trước đã"

Thực ra yêu cầu này có chút vô lý, làm gì có chuyện không nói gì cả đã bắt người khác phải đồng ý trước, lỡ yêu cầu của nàng không hợp lý thì phải làm sao?

Nếu là người khác nói như vậy, Lâm Tú sẽ từ chối không chút do dự.

Nhưng nàng là Linh m.

Lâm Tú gật đầu nói: "Ta hứa với cô, cô nói đi"

Triệu Linh m nói: "Từ nhỏ tỷ tỷ đã theo sư phụ ra ngoài, gần như tất cả thời gian đều dùng để tu hành, không hiểu đạo lý ở chung với người khác, sau khi hai người thành hôn, nếu tỷ ấy có chỗ nào làm không tốt, ta hi vọng người có thể chăm sóc cho tỷ ấy hơn"

Nếu chỉ nghe lời nàng nói, Lâm Tú sẽ cho rằng nàng mới là tỷ tỷ.

Hắn mỉm cười, nói với nàng: "Giữa phu thê với nhau vốn nên như vậy, yên tâm đi..."

Trong chớp mắt, thời gian lại trôi qua nửa tháng.

Mồng chín tháng hai, thích hợp cưới gả.

Hôm nay tuy không phải lễ hội gì, nhưng cũng là một ngày rất đặc biệt.

Từ sau nguyên tiêu, Vương Đô đã bắt đầu giới nghiêm ban đêm, tối nay lại lần nữa buông lỏng.

Đây là do tối nay chính là đêm đại hôn thiên kiều Triệu Linh Quân của Đại Hạ, hôn lễ của nàng phá lệ do triều đình tổ chức, tất cả chi phí cũng lấy từ quốc khố, đủ để thấy đương kim bệ hạ coi trọng nàng.

Đại hôn thiên kiều Triệu gia, khắp chốn ở Vương Đô đều vui mừng, cho dù là năm đó thái tử sắc lập thái tử phi cũng không náo nhiệt như vậy.

Xảy ra tình huống này cũng không bất ngờ chút nào.

Ai cũng có thể làm thái tử, Triệu Linh Quân lại chỉ có một, bởi vì nàng là người duy nhất của Đại Hạ có thể cùng các thiên tài đứng đầu chư quốc tranh phong, về mặt ý nghĩa nào đó, nàng đại diện cho vinh quang của Đại Hạ.

Đại Hạ vì có nàng mà vinh quang.

Đối với hôn sự của vị thiên kiều từ nhỏ đã nổi danh ở Đại Hạ, tất nhiên bách tính rất vui vẻ nghe ngóng, nhưng không phải tất cả mọi người đều chúc phúc cho hôn sự này.

Nơi nào đó trong tửu lâu, vài nam tử trẻ tuổi tụ tập mua say, sau khi vội vàng nốc một ngụm, hưng hăng đập nát chén rượu dưới đất, cắn răng nói: "Lâm Tú đáng chết, mệnh của ngươi sao lại tốt như vậy!"

Một người khác bên cạnh đỏ mắt nói: "Chẳng phải hẳn nhanh lắm sao, chúc hẳn tối nay cũng nhanh như ở trên lôi đài!"

Chương 339: Đại hôn (2)

Dưới bàn, một người ngựa đầu than thở nói:
"Vận mệnh bất công, thời vận không khéo,
chỉ hận tại sao ta không phải họ Lâm..."

Đồng cung.

Nghe tiếng chiêng trống bên ngoài, thái tử
xụ mặt, trong lòng cực kì bức bối.

Lâm Tú là người hấn ta chán ghét cực độ,
tất cả những người sở hữu dị thuật bằng,
hấn ta đều căm ghét, chỉ cần nhìn thấy bọn
hấn, trong lòng hấn ta sẽ nảy sinh cảm
giác thần phục.

Nhưng hấn ta là thái tử, hoàng đế tương
lai, sao hấn ta có thể thần phục người
khác được?

Cho nên tất cả những người sở hữu loại
năng lực này đều đáng chết.

Triệu Linh Quân là nữ tử hấn ta thích, nếu
có thể lấy nàng, vị trí thái tử của hấn ta
sẽ cực kì vững chắc, không ai có thể lay
động.

Người hấn ta ghét nhất lấy người hấn ta
thích nhất, chuyện này khiến cho lòng hấn
ta cực kì đè nén.

Hoàng cung.

Hạ Hoàng rất vui sướng, tối nay hấn ta ở
lại cung Thiên Thu của Thục phi, rất có
hú� uống vài chén rượu cùng Thục phi, sau
đêm nay tâm sự của hấn ta có thể hoàn toàn
buông xuống.

Trong cung Trường Xuân, Quý phi nương
nương ôm linh sủng, đứng trong cung viện
mà lòng dạ vô có trống trải.

Sau khi Lâm Tú thành thân sẽ không giống như trước, thường xuyên đến cung Trường Xuân thăm nàng và Niếp Niếp nhỉ?

Lê Hoa Uyển.

Thải Y đứng trước cửa sổ, nhìn về nơi pháo hoa nở rộ trên bầu trời đêm, khe khẽ thở dài.

Tiết phủ.

Tiết Ngung Nhi không dùng cơm tối, một mình ngồi trước bàn trang điểm trong phòng, tối nay nàng tự trang điểm cho mình rất xinh đẹp, mày mắt như họa, cánh môi đỏ rực, nhưng trừ bản thân nàng ra không có người thứ hai thưởng thức.

Tối nay là ngày đại hôn của người nàng thích.

Tân nương không phải nàng.

Tân trạch Lâm phủ.

Hôm nay là ngày đại hôn của Lâm Tú và Triệu Linh Quân, địa điểm hôn lễ không phải Lâm phủ khi trước, mà là trạch viện tân hôn do bề hạ ban cho bọn hắn.

Trạch viện này lớn hơn Lâm phủ khi trước, có đến năm sân, thảm đỏ được trải từ ngoài cửa đến tận bên trong, thỉnh thoảng lại có khách nhân từ bên ngoài bước vào.

Đại hôn thiên kiều Triệu gia, quyền quý có uy tín danh dự ở Vương Đô, cho dù không đích thân đến dự cũng sẽ phái người tặng hạ lễ.

Mười phủ quốc công, mấy chục phủ hầu, không có ngoại lệ.

Mà vừa ban nãy, ngay cả hạ lễ trong cung cũng đến, hạ lễ kia có của bộ hạ, của hoàng hậu nương nương, Quý phi nương nương, Thục phi nương nương, đủ để thấy có bao nhiêu nhân vật lớn đều đang chú ý đến hôn lễ của đôi bách nhân này.

Trong sảnh chính của phủ trạch, truyền đến từng tiếng nói hùng hậu.

"Nhất bách thiên địa!"

"Nhị bách cao đường!"

Chủ hôn là lang trung Lễ Bộ ti, lần trước ông ta làm người chủ hôn chính là lúc thái tử lấy thái tử phi, từ việc lựa chọn người chủ hôn có thể nhìn ra bộ hạ rất coi trọng hôn sự này.

Đầu Lâm Tú đội mũ miện màu vàng, trên người mặc y phục tân lang đỏ thẫm, trong tay cầm một dải lụa đỏ, đầu kia của lụa đỏ đang nằm trong tay nữ tử đội mũ phượng khăn quàng vai, trùm khăn đỏ ở phía đối diện.

Giữa dải lụa đỏ là hoa lụa cực lớn, do tân lang và tân nương cầm hai đầu, ngụ ý vui mừng kết duyên.

Lang trung Lễ Bộ ti mỉm cười nhìn đôi nam nữ trước mặt, hắng giọng, lớn tiếng nói:

"Phu thê giao bách!"

Đã lạy trời đất phụ mẫu, một lạy này, là phu thê bọn hần lập lời thề vĩnh kết đồng tâm.

Sau khi lạy xong, bọn hần sẽ là phu thê chính thức.

Tay Lâm Tú cầm dải lụa đỏ, đứng đối mặt với nữ tử đối diện.

Nửa năm trước, hắn làm sao cũng không ngờ sẽ có một ngày hắn kết hôn.

Lại còn với một nữ tử chỉ gặp qua một lần.

Hắn chỉ cần khom lưng xuống sẽ trở thành người đã có vợ.

Lâm Tú không có thời gian do dự, bởi vì nữ tử đối diện đã khom người xuống.

Lâm Tú cũng xoay người khom lưng bái lạy.

Từ giờ trở đi, bọn hắn chính là phu thê.

Lang trung Lễ Bộ cười nói: "Lễ thành, đưa vào động phòng!"

Dựa theo quy củ, Triệu Linh Quân được hai nha hoàn dìu vào chờ động phòng, Lâm Tú phải ở lại tiếp khách cho đến khi hôn lễ kết thúc.

Ở hàng ghế trước nhất, Võ An hầu vỗ vai Lâm Tú nói: "Linh Quân có lúc hơi tùy hứng, mong con chăm sóc nhiều hơn."

Lâm Tú nói: "Nhạc phụ đại nhân yên tâm, con sẽ như vậy."

Triệu Linh m cầm chén rượu lên, kề sát bên môi, một hơi uống hết, sau đó nói nhỏ bên tai Lâm Tú: "Bắt đầu từ bây giờ, đừng để ta nhìn thấy huynh hái hoa ngắt cỏ nữa, nếu không, hừ.."

Bình thường Linh m không hay uống rượu, lúc này gương mặt ửng hồng, hiển nhiên đã hơi say.

Ánh mắt Lâm Tú nhìn bên cạnh nàng, Triệu Hiên run rẩy, lắp tức dời tầm mắt.

Trận chiến khuất nhục ở lôi đài, khiến hắn ta một lần nữa làm quen Lâm Tú đồng thời

cũng để lại cho hấn ta ám ảnh tâm lý khó phai mờ.

Tự tin của hấn ta, kiêu ngạo của hấn ta, đều bị đả kích không còn chút nào khi bị khuất nhục trước mặt mọi người.

Chương 340: Đại hôn (3)

Tuy tối nay là hôn lễ của hắn, nhưng người Lâm Tú quen biết không nhiều.

Bằng hữu của hắn, vốn cũng chẳng được mấy người.

Tiết Ngung Nhi, Tần Uyển, Lý Bách Chương, công chúa Minh Hà, còn có A Kha.

Tiết Ngung Nhi không đến, Tần Uyển là con nợ của hắn, thân phận A Kha không thể lộ ra ngoài, Lý Bách Chương và công chúa Minh Hà đều ở đây, Lâm Tú đi đến trước bàn của bọn hắn, nâng chén nói: "Tần vương điện hạ, công chúa điện hạ, đêm nay hãy uống tận hứng..."

Công chúa Minh Hà nhấp một ngụm rượu trái cây, lắc đầu nói:

"Không ngờ đây không ngờ, nữ nhân kia cuối cùng vẫn rơi vào tay của ngươi."

Sau đó nàng chuyển chủ đề, có chút thấp thỏm nhìn Lâm Tú hỏi:

"Nếu sau này nàng không cho ngươi và ta tu hành thì phải làm sao?"

Lâm Tú nhún vai nói: "Tu hành là chuyện nhỏ, lời của nương tử nhất định phải nghe"

Công chúa Minh Hà biến sắc, gương mặt xinh đẹp lộ vẻ phẫn nộ nói: "Hay cho kẻ thấy sắc quên nghĩa như ngươi, có nương tử thì quên bằng hữu!"

Lý Bách Chương một hơi uống cạn rượu trong chén, vỗ vai Lâm Tú, nhìn hắn với ánh mắt đầy thâm ý nói: "Hi vọng ngươi có thể trải qua một buổi tối tốt đẹp..."

Những khách nhân còn lại, Lâm Tú đều không quen biết.

Nhưng xuất phát từ lễ nghi, hắn vẫn kính rượu từng bàn.

"Chúc mừng Lâm công tử!"

"Chúc Lâm công tử cùng Triệu cô nương sớm sinh quý tử, bạc đầu giai lão..."

Tử lượng của Lâm Tú vốn không tốt, may mà hắn đã chuẩn bị từ sớm, rượu dùng để kính được pha từ một chén rượu chín chén nước, khi ngửi sẽ có một ít hương rượu, uống vào lại không khác nước lọc.

Khi khách nhân cuối cùng rời đi cũng đã sắp đến giờ tỵ.

Phu phụ Bình An bá đi đến trước cửa phủ, Chu Quân nắm tay Lâm Tú nói: "Bây giờ con đã là người có gia thất, nhất định phải biết thông cảm cho nương tử, không thể giống như trước kia, trừu tu hành chính là tu hành, phải ở bên cạnh nàng nhiều hơn..."

Lâm Tú gật đầu nói: "Con biết rồi, nương yên tâm đi"

Hạ Hoàng cố ý ban cho bọn hắn trạch viện ngũ tiến, phu phụ Bình An bá hình như cũng không muốn làm phiền cuộc sống của bọn hắn, sau khi thành hôn Lâm Tú và Triệu Linh Quân sẽ ở đây.

Trước khi đi, Chu Quân còn nắm chặt tay Lâm Tú nói: "Con phải tranh thủ một chút, nương và cha con còn đang đợi ôm tôn tử..."

Mãi cho đến khi tiễn bọn hắn đi, Lâm Tú trở về trong phủ, thở dài một hơi.

Trạch viện này từ cực kì náo nhiệt đến cực độ yên tĩnh, dường như chỉ trong một cái

chớp mắt.

Trong trạch viện tĩnh lặng, chỉ có đèn lồng đỏ dán chữ hỉ còn đang tỏa ra ánh sáng vui mừng đỏ lựng.

Lâm Tú đi vào bên trong, căn phòng sâu trong cùng, vẫn còn sáng ánh nến.

Đó là nơi động phòng của hần.

Sắp cùng một nữ tử chỉ có duyên gặp gỡ một lần ngủ trên cùng một chiếc giường, trong lòng Lâm Tú có một cảm giác rất hoang đường.

Càng vớ vẩn hơn là hần vậy mà lại sinh ra suy nghĩ rất hoang đường với loại chuyện này.

Cùng một chuyện, trước đây hần cũng làm không ít.

Nhưng với mấy nữ tử kia chỉ là chơi đùa mà thôi, người trong phòng đó là thê tử hần dùng tam thư lục lễ, kiểu tám người khiêng để cưới về nhà, là người sẽ cùng hần chung sống cả đời, có một vài chuyện cũng không cần quá nóng vội.

Nhất định Triệu Linh Quân cũng giống như Lâm Tú, rất kháng cự hôn sự này, nếu nàng không muốn, Lâm Tú cũng sẽ cho nàng đủ tôn trọng, cho dù là đêm động phòng hoa chúc, hần cũng có thể ngủ dưới đất.

Cũng không phải chưa từng ngủ.

Trong lòng nghĩ những chuyện này, Lâm Tú chậm rãi bước lên, đẩy cửa vào.

Trong phòng, không một bóng người.

Lâm Tú ngẩn ra một chút, sau khi nhìn xung quanh, rất nhanh đã hiểu ra gì đó.

Vừa nãy hẳn thật sự đã suy nghĩ quá nhiều.

Hắn cười cười, xoay người đóng cửa lại, đi đến trước bàn, trên bàn trong phòng có đặt hai chén rượu, đây vốn dĩ là rượu hợp cần cần dùng trước khi động phòng, cũng là rượu giao bôi.

Hai tay Lâm Tú cầm một chén rượu lên, một hơi uống sạch rượu trong chén, sau đó thở dài một hơi.

Tối nay có thể ngủ trên giường rồi.

Cả chiếc giường này đều là của hắn.

Thật tốt.

Chỉ là nàng hoàn toàn không cần làm vậy.

Cùng là người bị hại của hôn ước này, Lâm Tú hoàn toàn có thể hiểu được cảm nhận của nàng.

Bọn hắn có thể ngồi xuống nói chuyện đàn ông hoàng.

Nhưng hình như nàng không muốn nói.

Triệu phủ.

Bình thường Triệu Linh m không hay uống rượu, hôm nay lại phá lệ uống mấy chén, chỉ vì hôm nay là ngày đại hỉ của tỷ tỷ, là đại hôn của người tỷ tỷ mà từ nhỏ nàng đã rất sùng bái tôn kính cùng yêu thích, nàng có lý do để vui vẻ.

Choáng váng trở về phòng mình, nhìn thấy bóng người đứng trong phòng, Triệu Linh m ngây người.

Chút men say kia lập tức tan biến không còn gì.

Nàng nhìn nữ tử đang đứng trong phòng
nàng, khiếp sợ nói: “Sao tỷ lại ở đây!”

Chương 341: Đại hôn (4)

Hôm nay là ngày đại hỉ của tỷ tỷ, tỷ ấy nên động phòng ở trạch viện tân hôn, sao lại ở trong phòng nàng?

Triệu Linh Quân đứng lên, cởi hỉ phục đỏ rực trên người ra nói:

"Lúc nhỏ chẳng phải muội thích ngủ với ta sao, tối nay ta và muội ngủ chung"

Triệu Linh m mờ mịt nhìn nàng nói: "Nhưng hôm nay là ngày đại hôn của hai người..."

Triệu Linh Quân bình tĩnh nói: "Hắn sẽ hiểu"

Triệu Linh m kinh ngạc nhìn tỷ tỷ, nàng có thể tưởng tượng được cảnh đêm động phòng hoa chúc, một mình Lâm Tú trong căn phòng trống.

Trái tim nàng không hiểu sao lại đau đớn hỏi: "Ngay từ đầu tỷ đã nghĩ như vậy rồi có phải không, nếu tỷ không muốn gả cho hắn, tại sao lại đồng ý thành hôn với hắn?"

Triệu Linh Quân nói: "Lệnh của phụ mẫu, lời của mai mối, có hôn ước, còn được bệ hạ tứ hôn, phải từ chối thế nào?"

Triệu Linh m nhìn ánh mắt của nàng nói: "Đây không phải nguyên nhân thật sự, chuyện tỷ không muốn không ai có thể miễn cưỡng, tỷ tỷ, tỷ có thể đừng lừa muội được không..."

Triệu Linh Quân xoa tóc nàng nói: "Nữ tử rồi cũng phải gả cho người ta, nếu sớm muộn phải gả, dứt khoát gả sớm một chút, sau này có thể một lòng tu hành, không cần phiền não vì những chuyện đó nữa."

Triệu Linh m hỏi: "Chẳng lẽ cuộc đời của tỷ chỉ có tu hành thôi sao?"

Triệu Linh Quân khẽ cười nói: "Muội không hiểu đâu."

Trong đầu Triệu Linh m hiện lên một bóng người, chỉ cảm thấy trái tim càng đau hơn, thấp giọng nói: "Muội không hiểu tu hành, nhưng tỷ có từng nghĩ đến, chuyện này không công bằng với hấn..."

Ánh mắt Triệu Linh Quân nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, chậm rãi lên tiếng: "Trên đời này vốn không có công bằng, đây là mệnh của ta, cũng là mệnh của hấn."

Triệu Linh m không biết cái gì là mệnh, nàng cũng không biết khi Lâm Tú đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy trong phòng không một bóng người, trong lòng sẽ có cảm giác như thế nào...

Nàng chỉ biết trái tim của nàng càng thêm đau đớn.

Mãi cho đến giờ phút này, nàng mới thật sự ý thức được hôn ước kia ngay từ lúc bắt đầu đã không nên tồn tại.

Đêm qua là một đêm không ngủ đối với không ít người trong Vương Đô.

Ví dụ như vô số nam tử hận Lâm Tú đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Ví dụ như thiên kim duy nhất của Tiết phủ.

Lại ví dụ như một con hát của Lê Hoa Uyển.

Nhưng không bao gồm Lâm Tú.

Đêm qua một mình hấn độc chiếm cả một cái giường, muốn ngủ thế nào thì ngủ thế ấy, muốn xoay người thế nào thì xoay người thế

đó, lúc thức dậy vào buổi sáng thì mặt trời đã lên cao.

Một mình ra cửa, ăn một lồng bánh bao, uống một chén cháo ở nhà quả phụ xinh đẹp, sau đó lại đi tới Dị Thuật Viện.

Lúc công chúa Minh Hà nhìn thấy Lâm Tú ở Dị Thuật Viện, cuối cùng nổi lo lắng trong lòng cũng buông xuống.

Tuy rằng hần đến chậm hơn bình thường một chút nhưng cũng coi như đã tới.

Điều này nói rõ hần không phải là người gặp sắc quên nghĩa.

Nàng lườm Lâm Tú một cái, nói: "Ta còn tưởng rằng hôm nay ngươi sẽ không tới đây."

Lâm Tú cười cười, nói: "Đêm qua chỉ là nói giỡn thôi, có chuyện gì quan trọng hơn tu luyện chứ, mau bắt đầu đi, ta còn phải vãn an Quý phi nương nương."

Minh Hà công chúa nhìn xung quanh một lượt, nói: "Triệu Linh m đâu?"

Nàng vừa dứt lời, một bóng dáng đi vào sân nhỏ.

Triệu Linh m có vẻ hơi tiều tụy, Lâm Tú nhìn nàng, ngạc nhiên hỏi: "Linh m, đêm qua ngươi ngủ không ngon à?"

"Ta không sao."

Triệu Linh m lắc đầu, nhìn về phía Lâm Tú, muốn nói lại thôi.

Lâm Tú nói: "Sắc mặt ngươi không tốt lắm, nếu không hôm nay coi như xong, ngươi về trước nghỉ ngơi thật tốt"

Triệu Linh m nói: "Không cần, tu luyện trước đã."

Sau hai khắc đồng hồ, Lâm Tú và công chúa Minh Hà kết thúc tu luyện, Triệu Linh m nhìn hẳn, nói: "Người, người đi theo ta, ta có lời muốn nói với người."

Lâm Tú đi theo nàng tới gian phòng của nàng, Triệu Linh m ngẩng đầu nhìn hẳn, nói: "Thật xin lỗi"

Lâm Tú hỏi: "Người có lỗi với ta cái gì?"

Triệu Linh m: "Đêm qua, tỷ tỷ ngủ cùng ta..."

Lâm Tú phát tay áo, nói: "Nếu như bởi vì nàng thì càng không cần phải nói xin lỗi, thật ra ta có thể hiểu được nàng. Triệu cô nương là thiên kiêu một đời, dù ở bất cứ quốc gia nào tại Đại Lục cũng đều có bị vô số thế lực tranh đoạt. Gả cho tên tiểu tử nhị đẳng này, ngay cả ta cũng cảm thấy uất ức thay nàng, yên tâm đi, ta tự biết rõ bản thân"

Bờ môi Triệu Linh m giật giật, không tiếp tục nói nữa.

Đêm đại hôn hôm đó, tân nương không chào đã đi, đối với bất kỳ nam nhân nào mà nói, đều là sự vũ nhục lớn lao.

Nàng biết rõ Lâm Tú nhìn như không thêm để ý chút nào, nhưng chắc chắn trong lòng của hẳn rất khó chịu.

Nàng mất ngủ suốt một đêm qua, hôm nay trong lòng chỉ còn lại hối hận.

Nàng vẫn luôn ở cổ hết sức thúc đẩy hôn ước vốn không nên tồn tại này, là nàng tự tay đẩy Lâm Tú vào vực sâu.

Chương 342: Năng lực của Triệu Linh Quân (1)

Tiết Ngung Nhi thích hẳn như vậy, nếu như hẳn lấy Tiết Ngung Nhi, chắc hẳn đời này sẽ rất hạnh phúc nhỉ?

Lâm Tú phát hiện, dường như Linh m có chút hiểu lầm với một chuyện nào đó.

Mặc dù hẳn không phải hoàn toàn không thêm để ý chuyện tân nương bỏ chạy ngay vào đêm đại hôn nhưng cũng không khó chịu đến mức đó.

Không chỉ không khó chịu, thậm chí còn có chút giải thoát.

Như trút được gánh nặng.

Hắn vẫn luôn không biết làm trượng phu của người khác như thế nào.

Quan tâm nàng, bảo vệ nàng, sủng ái nàng từng giây từng phút, vì nàng mà đoạn tuyệt quan hệ với tất cả bằng hữu khác phái?

Lâm Tú không biết, bởi vì hẳn không có kinh nghiệm kết hôn.

Nhưng theo lý, mặc kệ là nam nữ, sau khi kết hôn, tuân thủ nghiêm ngặt hành vi của mình là yêu cầu hợp lý và cơ bản nhất trong hôn nhân.

Dù Lâm Tú từng là Hải Vương, hẳn cũng có giác ngộ như vậy.

Điều này có nghĩa, hẳn không thể đùa giỡn Thái Y, không thể dính vào Tiết Ngung Nhi mỗi ngày, cũng không có thể hoài niệm ánh trăng sáng A Kha. Thậm chí ngay cả lúc song tu chạm hai tay vào nhau cùng với

công chúa Minh Hà cũng phải xin thê tử đồng ý.

Nhưng bây giờ, hần không cần suy tính những vấn đề này nữa rồi.

Hần không cần suy xét, thế nào để làm một trượng phu tốt.

Bởi vì Triệu Linh Quân cũng không muốn làm một cái thê tử tốt, thậm chí nàng còn không muốn làm thê tử.

Không có vị thê tử nào sẽ rời đi lặng yên không một tiếng động ở đêm động phòng hoa chúc cả.

Nàng đã cho Lâm Tú cho thấy một loại thái độ.

Lâm Tú đã hiểu rõ thái độ của nàng.

Hần cũng tôn trọng lựa chọn của nàng.

Ngự Thư Phòng.

Hạ Hoàng đang xem thư, hần ta đang say xua xem một bức tranh minh họa nhuộm máu đào.

Lúc này, Chu Cẩm bước nhanh tới, báo: "Bệ hạ, tin tức mới nhất, đêm qua là đêm động phòng hoa chúc của Lâm Tú và Triệu Linh Quân, Triệu Linh Quân không ở hôn phủ, Lâm Tú canh giữ phòng trống cả đêm..."

Hạ Hoàng khép sách lại, vui mừng hỏi: "Thật chứ?"

Chu Cẩm nói: "Tất cả đều là thật, trưa hôm nay, Triệu Linh Quân mới trở về."

Hạ Hoàng hỏi: "Lâm Tú đâu?"

Chu Cẩm nói: "Buổi sáng sau khi hần thức dậy, đầu tiên đi ăn điểm tâm, sau đó đi Dị Thuật Viện tu luyện, bây giờ đang ở Trường

Xuân cung xem Linh sủng cùng với Quý phi nương nương...”

Hạ Hoàng thở phào nhẹ nhõm: “Giống y như trẫm đoán, thiên kiêu Triệu Gia, sao có thể lại chấp nhận bị người khác sắp xếp vận mệnh?”

Chu Cẩm thở dài: “Chẳng qua, Lâm Tú cũng không khỏi rất đáng thương, đêm động phòng hoa chúc, tân nương tử lại chạy mất, có bao nhiêu nhục nhã đối với một người nam nhân chứ...”

Tuy rằng Lâm Tú rất không khách khí với hần ta, Chu Cẩm cũng không quá ưa thích hần nhưng thời điểm này, hần ta cũng cảm thấy Lâm Tú thật sự rất đáng thương.

Hạ Hoàng im lặng một lúc, nói: “Đời người không được như ý, tám chín phần mười đây là mệnh của hần, hy vọng hần đừng trách trẫm”

Chu Cẩm vội vàng nói: “Cho dù bệ hạ không tứ hôn, bọn họ cũng có hôn ước từ trước, chuyện này không thể trách bệ hạ, muốn trách thì trách tiền bối đã định hôn ước cho bọn họ...”

“Mặc kệ như thế nào, xem trẫm thiếu hần một nhân tình” Hạ Hoàng suy nghĩ một lát rồi nói: “Nghe chỉ, Nhị đẳng Bá Lâm Đình, thông minh trung hậu, bản tính lương thiện, rất được lòng trẫm, tấn phong Nhất đẳng bá, khen thưởng...”

Trường Xuân Cung.

Lâm Tú ôm Bạch Linh, một tay vuốt ve nhẹ nhàng trên lưng nó, nhóc con này híp mắt, đáng vẻ cực kỳ hưởng thụ.

Quý phi nương nương ngạc nhiên nhìn hần, hỏi: "Hôm qua người vừa mới đại hôn, hôm nay không cùng nương tử của người lại mặt, chạy vào trong nội cung làm cái gì?"

Lâm Tú tiếp tục vuốt ve Linh sủng, mỉm cười nói: "Mấy ngày nay vẫn luôn bị quan viên Lại bộ dồn ép các loại lễ tiết quen thuộc, rất lâu rồi không tới thăm Niếp Niếp, hiện tại vừa vặn không có chuyện gì nên đến thăm nó..."

Quý phi nương nương nói: "Gần đây Niếp Niếp rất tốt, người vừa đại hôn, vẫn nên ở bên cạnh thê tử, mau trở về đi thôi..."

Quý phi nương nương đã nói như vậy, Lâm Tú cũng không tiện ở lâu.

Rời khỏi Trường Xuân Cung, lúc đi ngang qua Thiên Thu Cung, hần vừa vặn bắt gặp hai bóng dáng đi ra từ trong cung.

Là Lý Bách Chương và Thục phi nương nương.

Lý Bách Chương ngạc nhiên nhìn Lâm Tú, nói: "Tại sao người lại ở chỗ này?"

Đôi mắt với Lâm Tú, hần ta lập tức ý thức được cái gì, bờ môi giật giật, cuối cùng vẫn không thể nói ra lời, chỉ nhìn hần bằng ánh mắt đồng tình.

"Bái kiến Thục phi nương nương"

Lâm Tú thi lễ với Thục phi, sau đó xoay người đi về phía cửa cung.

Lý Bách Chương thở dài, nói: "Phụ hoàng không nên tứ hôn sớm như vậy, một cọc hôn sự lại hủy đi hạnh phúc của không biết bao nhiêu người..."

Thục phi chỉ nhẹ nhàng cười cười, nói: "Phúc hay họa, họa hay phúc, ai có thể nói

rõ được, chuyện tốt có khả năng biến thành chuyện xấu, chuyện xấu cũng có khả năng biến thành chuyện tốt, rốt cuộc là tốt là xấu, chỉ sợ chỉ có mình hăn biết thôi..."

Chương 343: Năng lực của Triệu Linh Quân (2)

Lâm Tú đi ra hậu cung, xuyên qua hành lang Trung Cung, đột nhiên phía sau truyền đến một tràng tiếng bước chân dồn dập.

Chu Cẩm ôm thánh chỉ trong ngực chạy tới, nói: "Lâm Tú xin dừng bước, có chuyện tốt phải nói với ngươi, bệ hạ vừa tấn chức phụ thân ngươi thành Nhất đẳng bá. Những năm gần đây, phụ thân của ngươi là một vị duy nhất tấn thăng Nhất đẳng bá..."

Lâm Tú khẽ gật đầu, nói: "Đã biết"

Thấy dáng vẻ của Lâm Tú không hề có một chút vui vẻ, Chu Cẩm cũng không nói thêm gì, nhìn hắn bằng ánh mắt đồng tình, nói:

"Chúng ta còn phải đi tuyên chỉ, đi trước..."

Tuy Nhất đẳng bá vẫn chỉ là bá tước, nhưng vị trí ở bên trong tất cả quyền quý không thấp, lát nữa cha nghe được thánh chỉ, chắc chắn sẽ rất vui mừng.

Lâm Tú chưa trở về phủ chia sẻ vui sướng với bọn họ, sau khi rời khỏi hoàng cung hắn đi tới Võ Đạo Viện tu luyện.

Tiết Ngung Nhi không ở nơi này, đã rất nhiều ngày Lâm Tú chưa gặp nàng.

Bây giờ là mùa đông, hắn tu luyện trên giáo trường Võ Đạo Viện ba canh giờ, sắc trời đã hoàn toàn tối đen. Lúc Lâm Tú đi ra khỏi hoàng cung, đứng ở cửa cung, đột nhiên không biết nên đi đâu.

Nhà trước đây, hắn đã không thể trở về.

Bây giờ hẳn là người có thể tử gia thất, không thể ở chung với cha mẹ. Dù có trở về, nhất định bọn họ cũng sẽ hỏi nguyên do, Lâm Tú không muốn làm cho bọn họ lo lắng.

Suy nghĩ một lát, hắn vẫn trở lại hôn phủ Hạ Hoàng ban thưởng cho hắn.

Ngoại trừ ban thưởng tòa trạch viện bên ngoài, Hạ Hoàng còn ban thưởng mười nha hoàn, mười hạ nhân. Đối với tội tở Hạ Hoàng ban thưởng, Lâm Tú không tin nhiệm, hắn có thể xác định chắc chắn bọn họ là tai mắt của hắn ta.

Lâm Tú đi vào đại môn, mấy thị nữ lập tức nói: "Ra mắt công tử..."

Sắc mặt Lâm Tú đầy bình tĩnh, hỏi: "Phu nhân trở về rồi à?"

Một thị nữ nói: "Buổi chiều phu nhân đã trở về, bây giờ đang ở Tây Sương phòng"

Đông Tây Sương phòng đều dành cho khách nhân ở, làm chủ nhân, vốn dĩ nàng nên ở nhà giữa.

Lâm Tú đi đến cửa ra vào Tây Sương phòng, gõ cửa.

Trong phòng nhanh chóng truyền ra giọng nói: "Vào đi."

Lâm Tú đẩy cửa bước vào, nhìn nữ tử mỹ mạo ngồi trước bàn, yên lặng nói: "Triệu cô nương, ta nghĩ chúng ta cần nói chuyện."

Triệu Linh Quân khẽ gật đầu, nhúc nhích tay di chuyển một cái ghế tới bên cạnh, vươn tay mời Lâm Tú: "Ngồi đi"

Thấy vậy, ánh mắt Lâm Tú hơi cứng đờ.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Triệu Linh Quân sử dụng năng lực, có thể dịch chuyển vật thể trong không trung, lẽ nào năng lực của nàng là Không vật?

Lâm Tú nhanh chóng bác bỏ khả năng này.

Không vật là năng lực cấp cao sau tiến hóa của năng lực phi hành, năng lực thật sự của Triệu Linh Quân khi còn bé không phải là phi hành, hiện tại cũng không có khả năng là Không vật, vậy chỉ có một khả năng thôi.

Niệm lực.

Năng lực của nàng là Niệm lực.

Một năng lực tập hợp công kích tột cùng, phòng ngự cực hạn, khống chế giải khống chế, đỉnh phong của ngàn vạn dị thuật, khả năng thực hiện không giới hạn.

Mọi người đều biết, Dị thuật sư chia năng lực dị thuật thành bốn đẳng cấp Thiên, Địa, Huyền và Hoàng.

Hai loại dị thuật Băng và Hỏa là Thiên giai, bởi vì chúng nó có uy lực của dị thuật Thiên giai.

Mà Niệm lực là Thiên giai, chỉ bởi vì không có cấp bậc cao hơn.

Niệm lực khá giống với Không vật, nhưng lại không chỉ là khống chế đồ vật.

Năng lực tiến hóa sau này của Tiết Ngung Nhi cũng có thể di chuyển ghế cách không.

Mà Niệm lực, ngoại trừ di chuyển ra thì còn có thể biến cái ghế kia thành bột mịn chỉ trong nháy mắt.

Tiết Ngung Nhi có thể làm được, nàng cũng có thể làm.

Tiết Ngung Nhi không làm được, nàng vẫn có thể làm.

Chẳng trách.

Chẳng trách tên cầu hoàng đế kia lại kiêu kị nàng như vậy.

Chẳng trách nhiều gia tộc quyền quý quyền thế trong Vương Đô muốn tranh giành nàng như vậy.

Loại năng lực này, loại thiên phú này, chỉ cần cho nàng thời gian, sớm muộn gì nàng cũng sẽ vô địch thiên hạ.

Nhưng đó là trước đây.

Hiện tại Lâm Tú đã tới.

Nàng có cố gắng hơn nữa, cũng chỉ miễn cưỡng lấy được cái danh đệ nhị thiên hạ mà thôi.

Trong sương phòng, Lâm Tú và Triệu Linh Quân ngồi đối diện nhau ở bên bàn.

Đêm qua, bọn họ đã bái trời đất bái phụ mẫu, kết làm phu thê.

Vốn nên là người thân mật khăng khít nhất thiên hạ nhưng cái bàn này lại giống như chia cách bọn họ thành hai thế giới.

Lâm Tú nhìn Triệu Linh Quân, lạnh nhạt nói: "Ta biết, cô cũng không hài lòng về mối hôn sự này, cô không muốn gả cho ta, ta cũng vậy, không muốn cưới cô"

Triệu Linh Quân không nói gì thêm, lặng lẽ nghe hắn nói.

Lâm Tú tiếp tục nói: "Ta thừa nhận, Triệu cô nương rất được, thiên phú dị thuật lại cao, người ở Vương Đô muốn kết hôn với cô có thể xếp hàng dài từ Triệu gia đến tận cửa thành, Lâm Tú ta trèo cao không nổi, cũng không muốn trèo cao, không biết Vũ An Hầu đã nói với cô chưa, Lâm gia đã từng đến Triệu phủ từ hôn, nhưng bởi vì tên cầu... Bởi vì bệ hạ nên vẫn chưa từ hôn thành công"

Chương 344: Thăng thấn (1)

Triệu Linh Quân gật đầu, nói: "Ta biết."

Lâm Tú nói: "Đêm qua cô không có ở trong phòng tân hôn.. "

Triệu Linh Quân nói: "Xin lỗi."

Lâm Tú khoát tay áo, nói: "Không cần thấy áy náy, ta có thể hiểu được"

Hắn lại nhìn về phía Triệu Linh Quân, nói: "Cô không cần lo lắng ta sẽ ghi hận cô vì chuyện này, nếu đổi lại là ta, đến Vương Đô ta cũng không về, lại càng không đồng ý thành thân, hơn nữa, chuyện động phòng này, vốn phải làm cùng nữ tử mình thích, mặc dù Triệu cô nương tốt, nhưng cũng không phải loại hình ta thích"

Triệu Linh Quân nhìn về phía Lâm Tú, bỗng nhiên sinh ra vài phần tò mò, hỏi: "Thế loại hình người thích là loại nào?"

Lâm Tú cười nói: "Không biết cô có biết Tần Uyển không, còn có Tiết Ngung Nhi nữa..."

Hắn nhanh chóng nhận ra mình đã lỡ lời nên ho khẽ một tiếng, quay trở lại đề tài cũ, nói: "Chuyện đó, tối nay tìm cô không phải để bàn chuyện này, tuy chúng ta đã bái đường thành thân, nhưng có một số việc, ta cảm thấy vẫn nên nói rõ ràng mới tốt"

Triệu Linh Quân gật đầu, nói: "Người nói đi"

Lâm Tú sắp xếp lại ngôn ngữ, nói: "Chuyện hôn sự này, không phải là thứ chúng ta mong muốn, cô không muốn gả cho ta, ta cũng không muốn cưới cô, cho nên thật ra chúng ta cũng chẳng phải vợ chồng gì cho

cam, ta sẽ không yêu cầu cô cái gì, hi vọng cô cũng đừng đòi hỏi gì ở ta, nói cụ thể chút thì là, nếu không có việc gì ta sẽ không đến làm phiền cô, hi vọng cô cũng sẽ không đến làm phiền ta”

Triệu Linh Quân không mở miệng, Lâm Tú coi như nàng không có ý kiến gì về việc này.

Sau đó, hắn lại nói thêm: “Thật không dám giấu diếm, ta đã có nữ tử mà mình thích, không muốn vì cuộc hôn sự hữu danh vô thực này mà bỏ lỡ hạnh phúc cả đời mình, cho nên... Cô có thể hiểu ý của ta không?”

Lâm Tú chỉ nói một nửa, nhưng hắn tin, Triệu Linh Quân có thể hiểu.

Triệu Linh Quân liếc mắt nhìn Lâm Tú một cái, gật đầu nói:

“Người có chuyện gì với nữ tử khác, chẳng liên quan gì đến ta”

Thứ Lâm Tú chờ chính là những lời này của nàng.

Mặc dù trong ngày đại hôn, dưới tình huống nàng không thông báo gì cho Lâm Tú, đã để hắn phòng không gối chiếu, nhưng Lâm Tú cũng không hận nàng.

Nếu hắn là Triệu Linh Quân, tuy sẽ không làm đến tuyệt tình như nàng, nhưng cũng sẽ không thật sự khuất phục vận mệnh.

Tối hôm nay, hắn đến tìm Triệu Linh Quân, chính là hi vọng hai người có thể mở lòng nói chuyện một chút, đạt thành nhận thức chung về chuyện nào đó.

Cho đến hiện tại thì bọn hắn nói chuyện với nhau cực kỳ thành công.

Triệu Linh Quân không phải một người không nói lý, chuyện này khiến Lâm Tú rất vui.

Thậm chí hắn còn cảm thấy, mỗi hôn sự này với hắn hình như cũng không phải một chuyện xấu?

Ngoài Triệu Linh Quân, hắn biết đi đâu tìm được một thê tử thấu tình đạt lý như vậy?

Nếu người hắn cưới là Linh m, hắn dám nói với Linh m, sau khi cưới xong sẽ ra ngoài tìm nữ tử khác, nhất định Linh m sẽ cắt phăng chân của hắn.

Tuy Cầu Hoàng Đế không có lòng tốt, nhưng hắn ta đã làm được một chuyện tốt.

Không đúng, đâu phải cầu Hoàng Đế gì, rõ ràng là Hoàng Đế bệ hạ tôn kính.

Khoảnh khắc này, Lâm Tú giống như người thấy hương vị của biển cả, lại dường như thấy mùi hương thơm ngát của rừng rậm ập vào mặt.

Hắn có thể xuất sắc vùng lên.

Lâm Tú nhìn Triệu Linh Quân đầy cảm động, nói: "Triệu cô nương, cảm ơn cô, thật sự cảm ơn cô."

Triệu Linh Quân nói: "Đừng khách khí"

Tối hôm nay những lời Lâm Tú nói với nàng, cũng nằm ngoài dự đoán của nàng.

Không có quần quýt làm phiền, cũng không có nổi điên, hắn vô cùng lý trí, Triệu Linh Quân cũng rất thích sự lý trí của hắn, đây đúng là kết quả mà nàng muốn, cũng là kết quả tốt nhất.

Đôi vợ chồng mới cưới, sau khi thành hôn lần đầu tiên ngồi nói chuyện với nhau, kết

thúc trong bầu không khí vô cùng hài hòa.

Lâm Tú rất vui vẻ, cực kỳ vui vẻ, lúc đi ra khỏi sương phòng, hẳn thậm chí còn không nhận được mà ngâm nga một giai điệu.

Ai nói hôn nhân là năm mồ của nam nhân, rõ ràng hẳn đang bắt đầu một cuộc sống hạnh phúc.

Thông qua cuộc nói chuyện vừa rồi, cuộc sống hai người sau khi thành hôn của hẳn và Triệu Linh Quân đã đạt thành độ nhất trí cao.

Đó chính là tuy hai người mang danh là vợ chồng, nhưng không thật sự là vợ chồng.

Lâm Tú không so đo chuyện đêm động phòng nàng chạy mất, cũng sẽ không lấy tiêu chuẩn thê tử để yêu cầu nàng, đồng thời, nàng cũng không có quyền nhúng tay vào chuyện của Lâm Tú.

Người đi đường Thành Hoa của người, ta đi cầu Nhị Tiên của ta.

Không xâm phạm lẫn nhau, chung sống hoà bình.

Ta bỏ qua cho người, người cũng bỏ qua cho ta.

Đương nhiên, trước mặt người ngoài, bọn họ vẫn phải thể hiện hai người là một đôi vợ chồng bình thường.

Hơn nữa còn không thể để cho phụ mẫu đôi bên biết chân tướng.

Chương 345: Thăng thấn (2)

Về mặt này, hấn cũng đã đạt thành nhận thức chung với Triệu Linh Quân.

Nửa năm qua, hấn thật sự phát sầu, sớm biết thành hôn xong sẽ như thế này, có lẽ mỗi ngày Lâm Tú đều ngóng trông đến ngày thành thân.

Lâm Tú thật sự rất biết ơn Triệu Linh Quân, cho nên phóng khoáng tặng luôn phòng tân hôn cho nàng.

Sương phòng là phòng cho khách ở, diện tích nhỏ, trông khá chật chội, ở cũng không thoải mái, nhà chính lại rộng gấp đôi có thừa, nàng giúp Lâm Tú thoát khỏi bể khổ, Lâm Tú cũng sẽ báo đáp nàng thật tốt.

Đương nhiên, Lâm Tú không định ngủ ở sương phòng.

Hấn căn bản không muốn ở nơi này.

Tuy đã đạt thành nhận thức chung với Triệu Linh Quân, nhưng ở cùng nhau, mỗi ngày cúi đầu không thấy ngẩng đầu sẽ thấy, hai người đều xấu hổ.

Ngoài ra còn có một nguyên nhân quan trọng khác là, trên người hấn có rất nhiều bí mật, ở cùng một chỗ với người ngoài, vô cùng bất tiện, không cần thận chút là bị bại lộ sẽ rất nguy hiểm.

A Kha là đồng chí có chung lý tưởng và tín niệm với hấn, giữa đồng chí với nhau có thể không có bí mật gì.

Triệu Linh Quân và hấn, trên danh nghĩa là vợ chồng, nhưng thực tế lại là người lạ.

Lúc này, Lâm Tú ý thức được, Lý Bách Chương là người từng trải, quả nhiên đã có dự kiến trước.

Hắn cũng cần mua một tòa nhà.

Chẳng qua Lâm Tú mới vừa trả nợ xong, trong người không có nhiều tiền bạc cho lắm, có lẽ còn phải gom góp tiết kiệm mấy tháng, Lý Bách Chương vừa mới mua nhà, trong người chắc cũng không còn dư..

Nói đến mua tòa nhà, Lâm Tú bỗng nhiên nghĩ ra một kế.

Nhà của ở Vương Đô quá đắt, cho dù hắn có tiền, cũng không nỡ mua.

Nếu có thể khiến cho người ta tặng hắn một tòa thì tốt rồi.

Người hắn muốn nói đến chính là cầu Hoàng Đế.

Trong lòng Lâm Tú đã có một ý tưởng tuyệt diệu, nhưng hiện tại đã quá muộn, phải chờ tới ngày mai mới có thể tiến hành cụ thể.

Đêm đã khuya, lão ăn mày cùng với người bán hàng rong cũng đã kết thúc công việc về nhà, có điều Lâm Tú tuyệt đối không lo lắng.

Thực lực của bọn họ đã không theo kịp sự trưởng thành của Lâm Tú, không thể uy hiếp được Lâm Tú, chính hắn có thể tự giải quyết, còn người có thể uy hiếp được hắn thì có thêm hai người bọn họ cũng vô dụng.

Gần đây Thái tử cực kỳ yên ắng, tạm thời không cần lo lắng hắn ta sẽ phái người tới ám sát.

Thật ra cũng là vì danh tiếng của Lâm Tú càng ngày càng cao, hắn ta đã không có

cách nào có thể ra tay với hắn giống như trước đây nữa.

Một mình đi trên đường, Lâm Tú phát hiện mình vậy mà lại không chỗ để đi.

Hắn không định về hôn phủ, chỗ phụ mẫu cũng không thể về, nhà cũ của Lâm phủ đã cho ăn mày, chẳng lẽ tối hôm nay hắn phải ở khách điểm ư?

Giải quyết xong chuyện quan trọng nhất nhất đời người, cho dù có phải ở khách điểm, Lâm Tú cũng vui vẻ.

Lúc này đã rất muộn, trên đường đã không còn ai, Lâm Tú đang định tìm một khách điểm ở lại qua đêm, lúc đi ngang qua góc đường, hắn phát hiện một bóng dáng đang đi tới trước mặt.

Lâm Tú phát hiện, Tần Uyển dường như rất thích đi dạo trên đường vào đêm khuya.

Tần Uyển cũng phát hiện, Lâm Tú luôn luôn không trở về nhà vào buổi tối.

Sau đó không lâu, trong một quán mì bên đường, Lâm Tú ăn ba bát mì, lần trước Tần Uyển ăn của hắn ba bát vằn thắn, lần này hắn ăn của nàng ba bát mì, cuối cùng cũng huề nhau.

Sau đó Lâm Tú nhìn về phía Tần Uyển, nói: "Uyển Nhi cô nương, bạc lần trước ta cho cô mượn, có còn không.. "

Sắc mặt Tần Uyển có hơi mất tự nhiên, nói: "Có thể thu thả cho ta mấy ngày không, mấy ngày nữa ta sẽ trả lại cho huynh"

Lâm Tú gật đầu, nói: "Đừng vội, chỉ cần cô không quên là được."

Bây giờ Tần Uyển mới nói: "Còn chưa chúc mừng huynh tân hôn vui vẻ nhỉ"

Lâm Tú nói: "Cảm ơn"

Tần Uyển lại hỏi: "Ngày thứ hai sau khi thành hôn, sao bây giờ Lâm công tử còn ở bên ngoài, không quay về ở bên Triệu cô nương à?"

Lâm Tú liếc nàng một cái, hỏi: "Đã muộn thế này, không phải Tần cô nương cũng còn ở bên ngoài sao, sao cô không trở về nhà đi ngủ đi?"

Tần Uyển đứng lên, thanh toán tiền cho hai người, sau đó nói:

"Hiện tại ta trở về đây."

Lâm Tú cũng đứng dậy nói: "Ta cũng chuẩn bị về nhà đây"

Nói về nhà chỉ là vì thể diện của mình thôi chứ thật ra Lâm Tú nào có nhà mà về, hắn cố ý vào một con phố, đến một khách điểm.

Trước quầy khách điểm, ánh mắt Lâm Tú và Tần Uyển đối diện nhau, đều cảm thấy có chút xấu hổ.

"Không phải Lâm công tử về nhà rồi hả?"

"Không phải Uyển Nhi cô nương cũng nói phải về nhà à?"

Chưởng quầy khách điểm nhìn hai người trước quầy, nói: "Hai vị khách quan, bốn điểm chỉ còn lại một gian phòng, hai người các vị ai thuê?"

Tần Uyển lấy một mẫu bạc vụn từ trong tay áo, nói: "Ta muốn, ta tới trước."

Chương 346: Thăng thần (2)

Lâm Tú đặt một thỏi bạc ở trên bàn, nói:
"Ta thêm tiền!"

Ánh mắt chuồng quây nhìn thỏi bạc nọ, có thể thấy, cán cân trong lòng hắn, đã nghiêng về phía Lâm Tú.

Lúc này, Tần Uyển nhìn Lâm Tú, nói: "Lâm công tử, bệ hạ vừa mới ban cho ngươi một tòa hôn phủ, ngươi sẽ không tranh gian phòng này với ta chứ?"

Lâm Tú nhìn ánh mắt khẩn cầu của Tần Uyển, có hơi không đành lòng.

Đúng vậy, một đại nam nhân, cướp đoạt với nữ tử cái gì, không khỏi quá mất phong độ đi, vừa nghĩ như vậy, trong lòng Lâm Tú cũng cả kinh, lập tức quay đầu, không nhìn vào mắt Tần Uyển nữa, nói: "Ngại quá, ta cũng rất cần gian phòng này, còn về phòng cho ai thuê, cứ để chuồng quây quyết định đi"

Bàn tay chuồng quây hướng về thỏi bạc của Lâm Tú, nhưng có người lại hành động nhanh hơn so với ông ta.

Tần Uyển lấy thỏi bạc của Lâm Tú trên quây, sau đó lại đưa cho hắn, nói: "Ta biết Lâm công tử có tiền, nhưng cũng không cần lãng phí như vậy, huynh đã giúp ta không ít, tiền phòng đêm nay, cứ để ta trả, nếu như huynh cũng không có nơi để đi, chúng ta có thể ở cùng một đêm..."

"Ở cùng?"

Trong khách điếm, Lâm Tú nhìn Tần Uyển, khó hiểu hỏi: "Ở cùng thì thế nào?"

Tần Uyển nói: "Huynh ngủ trên giường, ta ngủ trên mặt đất là được."

Lâm Tú hiểu rồi, cực hiển nhiên, tối hôm nay, có người cũng không có nhà để về như hấn.

Hiện tại đã rất muộn, chuẩn bị đến giờ cấm đi đêm, đến lúc đó, tất cả khách điếm đều đóng cửa, không có thời gian để cho hấn đi tìm một khách điếm khác.

Làm một nam nhân đã thành thân, trên nguyên tắc là không thể ở chung một phòng với những nữ nhân khác ngoài thê tử, bởi vì có điều kiêng kỵ cho dù giữa hai người trong sạch.

Nhưng Lâm Tú là thành thân giả, trên thực tế vẫn là một người tự do, hấn muốn ở cùng phòng với ai thì ở cùng phòng với người nấy, cho dù là Triệu Linh Quân cũng không có tư cách chỉ trích hấn.

Hấn gật đầu, nói: "Cũng chỉ đành như vậy thôi."

Trước kia còn đắn đo vì Triệu Linh Quân, hấn cần giữ một khoảng cách với những nữ tử xinh đẹp này, nhưng hiện tại thì hấn không cần suy xét nhiều đến thế.

Mỗi lần đều có thể gặp được Tần Uyển, cũng coi như là có duyên phận, hưởng hồ nàng còn trả cả tiền thuê phòng, Lâm Tú cũng không thiệt thòi gì.

Rất nhanh, chuông quây mang theo vẻ mặt buồn bực, dẫn hai người tới một căn phòng ở tầng hai.

Hai người đi vào phòng, sau khi đóng cửa phòng lại, Tần Uyển liếc nhìn Lâm Tú một cái, hỏi: "Lâm công tử vừa mới thành thân

xong, sao đã lưu lạc đến mức đêm hôm sau phải ở khách điếm rồi?"

Lâm Tú cũng nhìn nàng, không cam lòng yếu thế nói: "Uyển Nhi cô nương là cô nương nhà quyền quý, không đến mức hết lần này đến lần khác lưu lạc nơi đầu đường, sao đến tiền ăn bát vằn thắn cũng không có?"

Hai người nhìn vào mắt nhau, lại đồng thời nghiêng đầu đi.

Tần Uyển này thật không biết ăn nói.

Ngày hôm sau sau khi thành hôn phải ra khách điếm ở, chẳng lẽ Lâm Tú muốn như vậy sao?

Hắn chỉ không còn cách nào thôi.

Người khác động phòng hoa chúc, là một trong những chuyện vui lớn nhất của đời người, Lâm Tú động phòng hoa chúc thì lại một mình phòng không gồi chiếc, cười một vị thê tử như vậy, hắn còn cách nào?

Nàng biết rõ còn cô hỏi, cô ý đâm vào tim hắn.

Đồng thời, lời Lâm Tú nói, cũng khiến cho trong lòng Tần Uyển rất không dễ chịu.

Nếu không phải thường xuyên thân không một xu dính túi bị nữ nhân kia đuổi ra khỏi nhà, chẳng lẽ nàng thích lưu lạc đầu đường xó chợ sao, nàng chỉ không có một mái nhà có thể sống yên ổn thôi.

Lâm Tú trả thêm mấy đồng bạc, để cho chưởng quầy đưa một bộ chăn đệm mới đến.

Hắn trải đệm trên mặt đất, rất hào phóng nói: "Ta không có thói quen bản thân ngủ trên giường, để cho nữ tử ngủ trên mặt

đất, cô ngủ giường đi, ta ngủ trên mặt đất là được.”

Lần trước để cho A Kha ngủ trên mặt đất, là vì hấn trị thương cho nàng đến kiệt sức, thật sự không động đậy nổi nữa.

Hôm nay là ngày vui vẻ nhất kể từ sau khi Lâm Tú đi tới thế giới này, tâm trạng hấn tốt, nhường giường cho nàng cũng chẳng thành vấn đề.

Tân Uyển vốn là người thông minh, mặc dù Lâm Tú không nói gì nhưng nàng có thể đoán ra.

Nàng đi đến trước bàn, rót một chén trà cho mình, nói: “Tiên nữ thì nên ở trên trời, cưới một tiên nữ làm thê tử, còn không bằng cưới một nữ tử bình dân...”

Lời Tân Uyển nói, từng chữ như châu ngọc, chỉ tiếc Lâm Tú không có quyền lựa chọn.

Cũng may Triệu Linh Quân này rất biết nói lý, Lâm Tú cảm thấy, tuy hôn sự của hấn và Lý Bách Chương đều thất bại, nhưng hấn may mắn hơn Lý Bách Chương nhiều, nếu hấn ta biết Lâm Tú và Triệu Linh Quân đã đạt thành nhận thức chung, chỉ sợ tín niệm sẽ sụp đổ...

Lâm Tú nhìn Tân Uyển, nói: “Ta chỉ không muốn trở về thôi, Uyển Nhi cô nương rõ ràng có nhà, nhưng lại muốn ở khách điếm, rốt cuộc là vì sao?”

Chương 347: Lấy thân báo đáp? (1)

Tần Uyển không trả lời Lâm Tú, đi đến bên giường, mặc nguyên áo mà ngủ, nói: "Thời gian đã không còn sớm, đi ngủ đi..."

Nàng không muốn nói thêm, Lâm Tú cũng không hỏi nhiều.

Buổi tối đi ngủ còn có người ngủ cùng, đã rất không tệ rồi.

Tuy một người trên giường, một người dưới giường, nhưng dầu gì cũng có bạn.

Mặc dù đã quen với cô đơn, nhưng hẳn muốn có bạn.

Sáng ngày thứ hai, lúc Lâm Tú rời giường, Tần Uyển còn chưa tỉnh lại.

Thuê phòng cùng mỹ nữ bậc này, nhưng lại không làm gì cả, đối với Lâm Tú trước kia mà nói, đây tuyệt đối là chuyện không thể tin nổi.

Mình hẳn xuống lầu ăn bữa sáng, lại mang một phần về phòng cho Tần Uyển, sau đó rời khỏi khách điếm, đi thẳng đến hoàng cung.

Lúc Tần Uyển tỉnh lại, ngửi thấy mùi thơm của bánh bao.

Chăn đệm trên đất đã được thu dọn, Lâm Tú cũng đã rời khỏi nơi này.

Nàng đi đến trước bàn, ăn hai cái bánh bao, một cái là bánh bao chay, một cái là bánh bao nhân thịt, hương vị rất ngon, nàng rất thích ăn, về phương diện ăn uống, nàng không hề kén chọn, một thời gian dài trước đây, có thể lấp đầy bụng đã là chuyện cực kỳ hạnh phúc với nàng rồi.

Nàng vốn cho là, trong giới quyền quý tại Vương Đô, thường xuyên lưu lạc đến mức không có nhà để về, cũng chỉ có mình nàng thôi.

Về sau nàng phát hiện, thì ra còn có người giống như nàng, có nhà nhưng không thể về.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy vui vẻ hơn một chút.

Hơn nữa cũng có chút thương tiếc Lâm Tú.

Dưới tình huống không biết nàng thích gì, hắn vẫn mang về một cái bánh bao thịt và một cái bánh bao chay, có thể thấy được hắn tỉ mỉ cỡ nào, mà thông qua vài lần tiếp xúc gần gũi với hắn, cùng với chuyện Tiết Ngung Nhi thay đổi thái độ về hắn, không khó để Tần Uyển nhận ra, hắn là người rất hiểu suy nghĩ của nữ tử.

Nếu như hắn có lòng hơn chút, bên người chắc sẽ không thiếu nữ tử vây quanh Đáng tiếc hắn gặp Triệu Linh Quân, cho dù thủ đoạn có cao minh tới đâu, cũng không chỗ phát huy...

Hoàng cung.

Sáng sớm tinh mơ Hạ Hoàng đã đi tản bộ trong ngự hoa viên, Chu Cẩm tiến lên phía trước, nói: "Bệ hạ, đêm hôm qua Lâm Tú không về hôn phủ"

Hạ Hoàng không nhịn được cười rộ lên, nói: "Thú vị lắm, đêm động phòng, tân nương chạy trốn, ngày đầu tiên sau khi thành hôn, tân lang cũng chạy trốn, hai vị đã qua đời nhà Lâm Triệu, lúc định ra hôn ước, chỉ sợ là tuyệt đối không nghĩ tới những chuyện này..."

Lâm Tú và Triệu Linh Quân kháng cự hôn ước này còn kịch liệt hơn so với dự liệu của hắn ta.

Đương nhiên, hắn ta cũng thích nghe ngóng chuyện này.

Một là thiên tài dị thuật, một là thiên tài võ đạo, nếu bọn hắn ân ân ái ái, cuộc sống vợ chồng hòa thuận mãi mãi, ngược lại hắn ta sẽ phải lo lắng.

Lại đi dạo một lát tại Ngự Thư Phòng, bỗng nhiên có hoạn quan báo lại, Lâm Tú cầu kiến.

Hạ Hoàng có hơi kinh ngạc, hỏi: "Hắn gặp trẫm làm gì?"

Rất nhanh, hắn ta đã phát phát tay, nói: "Để cho hắn đến đây đi"

Lâm Tú được một hoạn quan dẫn đường, đi tới một tòa đình nhỏ trong Ngự Hoa Viên, chấp tay với Hạ Hoàng ngồi ở chỗ đó, nói:

"Tham kiến bệ hạ."

Hạ Hoàng nhìn hắn một cái, nói: "Người mới thành hôn không tới hai ngày, không vui vẻ ở bên thê tử mà đến gặp trẫm là có chuyện gì?"

Lâm Tú nói: "Thần muốn mượn bệ hạ chút bạc"

Hạ Hoàng nghe vậy thì sùng sốt một phen, từ lúc hắn ta đăng cơ đến giờ, còn chưa gặp thần tử nào mượn bạc của hắn ta.

Lâm Tú là người đầu tiên.

Hắn ta kinh ngạc nhìn Lâm Tú, nói: "Hai cửa hàng mà ngươi và Tần Vương cùng nhau

mở, nói một ngày kiếm cả đầu vàng cũng không ngoa, người mà cũng thiếu bạc à?"

Lâm Tú nói: "Tuy cửa hàng kia kiếm được tiền, nhưng mua không nổi nhà ở Vương Đô, thần vay bạc từ bộ hạ để mua nhà"

Thần từ mượn bạc của hần ta, đây vẫn là lần đầu tiên hần ta gặp phải, Hạ Hoàng nói: "Mượn bao nhiêu?"

Lâm Tú nói: "Hai mươi vạn lượng."

"Hai mươi vạn lượng?" Hạ Hoàng trừng mắt nhìn hần, tức giận nói: "Hai mươi vạn lượng đủ mua một tòa đại trạch ngũ tiến trên đoạn đường phồn hoa nhất Đông Thành rồi. Không phải trẫm mới ban cho người một tòa làm hôn phủ đấy à? Sao người còn muốn mua nữa, người mua nhà thành nghiện rồi hả?"

Lâm Tú thở dài nói: "Hình như phong thủy của hôn phủ kia không ổn lắm, thần ở không thoải mái, muốn một tòa nhà khác để ở. Nếu bộ hạ không muốn cho thần mượn bạc, thần vẫn sẽ ở hôn phủ thôi, cũng dễ bồi dưỡng tình cảm với nương tử hơn, tranh thủ sớm ngày sinh con nối dõi tông đường cho Lâm gia."

Không chậm trễ bộ hạ ngấm hoa nữa, thần xin cáo lui..."

"Đợi một chút!" Hạ Hoàng sừng sốt trong khoảnh khắc, lập tức gọi Lâm Tú lại, vội vã sai Chu Cẩm: "Lập tức dẫn hần đi chọn nhà, hần nhìn trúng tòa nào thì cho hần tòa ấy, coi như là trẫm tặng cho hần..."

Chương 348: Lấy thân báo đáp? (2)

Đùa cái gì, bồi dưỡng tình cảm, nổi dỗi tông đường, đây là chuyện mà vợ chồng bọn hần cần làm ư?

Tốt nhất là cả đời bọn hần cũng không được động phòng sinh con, đây mới là điều hần ta muốn nhìn thấy.

Chỉ cần có thể tách bọn họ ra, một tòa nhà đã là cái gì?

Có mười tòa nhà hần ta cũng cho.

Trên đường phố Đông Thành của Vương Đô, Lâm Tú được Chu Cẩm dẫn đi xem nhà.

Nơi này có rất nhiều tòa nhà trống thuộc về triều đình, bệ hạ ngẫu nhiên sẽ ban tặng chúng nó cho công thần hoặc là người quyền quý, tính ra đây đã là tòa thứ ba ban cho Lâm Tú rồi.

Nhìn hơn mười phủ đệ, cuối cùng Lâm Tú chọn một tòa đại trạch ngũ tiến có diện tích lớn nhất nói: "Chọn tòa này đi"

Chu Cẩm cười hề hề tìm ra giấy tờ nhà đất đưa cho Lâm Tú, nói:

"Lâm công tử, không phải chúng ta nói chứ, bệ hạ thật sự đối xử với người quá tốt. Nếu bán phủ đệ này ra ngoài, tuyệt đối sẽ không ít hơn hai mươi vạn lượng bạc..."

Lâm Tú liếc mắt nhìn hần ta, nói: "Chu tổng quản, tất cả mọi người đều là cáo già, cho nên không cần nói mấy lời vô nghĩa đó đâu. Vì sao bệ hạ lại ban thưởng nhà cho ta, trong lòng ta và người đều rất rõ, không cần nói mấy lời giả dối với ta ở đây..."

Chu Cẩm thu lại nụ cười trên môi, cái tên Lâm Tú này, nói chuyện thật sự không nề tình chút nào.

Hắn ta liếc nhìn Lâm Tú một cái, nói: "Chuyện ta cần làm đã xong, ta nên về cung phục mệnh thôi. Đúng rồi, còn chưa chúc mừng người tân hôn vui vẻ, chặc chặc, hình như cũng không có gì để chúc mừng, có súng cũng không dùng đến, thật sự là quá khó chịu..."

Lâm Tú cười, nói: "Có súng không cần dùng với không có súng để dùng, là hai chuyện khác nhau, người nói có đúng không hả, Chu tổng quản?"

Chu Cẩm hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Lâm Tú cầm giấy tờ mua bán nhà đất, không hề tức giận bởi những lời Chu Cẩm nói.

Chỉ là không dùng đến trên người Triệu Linh Quân thôi, cũng không phải vĩnh viễn sẽ không dùng đến.

Cuối cùng hắn có thể theo đuổi cuộc sống hạnh phúc của mình rồi.

Một lát sau, trong Lê Hoa Uyển.

Thải Y mỉm cười nói: "Còn chưa có cơ hội chúc mừng công tử thành hôn, tối hôm đó ta đã thấy được pháo hoa trước cửa sổ, rất đẹp..."

Lâm Tú nhìn nàng nói: "Pháo hoa có đẹp cũng không đẹp bằng Thải Y nàng"

Trên gương mặt Thải Y có chút kinh ngạc, nàng chưa bao giờ nghe thấy công tử tán dương nàng như vậy, chờ sau khi lấy lại tinh thần, sắc mặt nàng đã hơi phỉm hồng.

Trước đó vì vẫn chưa giải quyết được chuyện hôn ước với Triệu Linh Quân, Lâm Tú cực kỳ thu liễm trước mặt những nữ tử khác.

Dưới loại tình huống đó mà còn trêu ghẹo các nàng thì chính là hái hoa ngắt cỏ như lời Linh m nói.

Khi đó, uông công cả người hấn đây thủ đoạn tán gái, nhưng lại không có cách nào phát huy.

Hiện tại thì khác.

Hiện tại hấn muốn tán ai thì tán người đó, muốn đánh lấy ai thì đánh lấy người đó. Đây là tự do của hấn, cho dù có là Triệu Linh Quân cũng không quản được hấn.

Chuyện này khiến hấn có một loại cảm giác như được thả lỏng tay chân, có thể thoải mái mà phát huy.

Thải Y cúi đầu, đỏ mặt nói: "Thải Y cùng lắm cũng chỉ là hạng dong chi tục phần, công tử chớ có nói đùa..."

Lâm Tú lắc đầu nói: "Đó là do nàng quá khiêm tốn, nên khiêm tốn vừa phải thôi. Nếu nàng mà là dong chi tục phần, vậy trên đời này sẽ không có mỹ nhân rồi."

Sắc mặt Thải Y càng thêm hồng, nói sang chuyện khác: "Hôm nay công tử muốn nghe khúc nào, ta, ta chuẩn bị một chút"

Lâm Tú nói: "Chỉ cần là nàng hát, ta đều thích, nàng muốn hát khúc nào thì cứ hát khúc đó đi"

Thải Y không nhịn được cười nói: "Nào có công tử chiều chúng ta như vậy, nếu tất cả

các vị khách đều dễ tính như công tử thì chúng ta đây kiếm bạc quá đơn giản rồi..."

Lâm Tú thở dài, nói: "Ai bảo ta đã không thể rời khỏi Thái Y cô nương đây, ta không chiều nàng thì chiều ai. Không bằng sau này nàng đừng hát hí nữa, chỉ hát cho mình ta nghe thôi..."

Thái Y cười nói: "Không hát hí, thế ta làm sao mà nuôi sống chính mình?"

"Ta nuôi nàng" Lâm Tú suy nghĩ trong khoảnh khắc, cực kỳ nghiêm túc nói: "Ta có thể mua lại Lê Hoa Uyển này, sau này nàng muốn hát thì hát, không muốn hát thì không hát, ta nuôi nàng..."

Thái Y chỉ coi như Lâm Tú đang nói đùa, nàng lắc đầu nói: "Vẫn là thôi vậy, công tử đối xử với Thái Y tốt như vậy, Thái Y không biết nên báo đáp người thế nào nữa..."

Lâm Tú nghĩ ngợi, sau đó nhìn về phía nàng, đề nghị: "Không bằng... lấy thân báo đáp?"

Lâm Tú đã rời Lê Hoa Uyển rất lâu mà nhịp tim Thái Y vẫn còn đang đập loạn thành thịch.

Trước kia hẳn tới nơi này, chỉ đơn thuần là nghe ca hát, chưa bao giờ có bất kỳ hành động nào vượt quá với nàng, tuy cũng thường xuyên trêu chọc nàng, nhưng chưa từng như hôm nay, thậm chí khiến nàng có chút không biết phải làm sao.

Chương 349: Người dùng quá đáng! (1)

Hiện tại nàng đã hơi hồi hận.

Nếu vừa rồi lúc công tử hỏi nàng có bằng lòng lấy thân báo đáp hay không, nàng không nguống ngừng chạy mất, mà cho hắn thấy tâm ý của mình, liệu có thể...

Lòng nàng rối như mớ bòng bong, gương mặt cũng bắt đầu nóng lên.

Lúc ra khỏi Lê Hoa Uyển, tâm trạng Lâm Tú rất tốt.

So với Tiết Ngung Nhi, Thái Y còn nguống ngừng và nội liễm hơn, nếu đổi lại là Tiết Ngung Nhi, hắn mà hỏi ra câu kia, chỉ sợ nàng đã lập tức nhào lên rồi.

Nhưng Lâm Tú cũng không vội.

Hiện tại còn rất nhiều thời gian, có một số việc, đương nhiên kết quả rất quan trọng, nhưng cũng không thể xem nhẹ quá trình.

So với kết quả, hắn càng hưởng thụ quá trình hơn.

Lâm Tú rời khỏi Lê Hoa Uyển, đến Đông Thành Nha.

Hắn bảo Ngô Văn Viễn giúp hắn điều tra, cửa hiệu mặt tiền của Lê Hoa Uyển đứng tên của ai.

Cửa hiệu này ở Đông Thành, thuế thu nhập thuộc Đông Thành Nha, cho nên Ngô Văn Viễn đã nhanh chóng tra ra giúp Lâm Tú.

Cửa hiệu này đứng tên của một phú thương ở Đông Thành, các cửa hiệu trên cả dãy phố kia, đều là của hắn ta, gánh hát của đám Thái Y các nàng, cũng là thuê cửa hiệu mặt

tiền từ chỗ thương nhân kia, mỗi tháng trả tiền thuê cho hắn ta, mặc dù cửa hiệu này không nằm ở đoạn đường phồn hoa nhất, nhưng tiền thuê cũng không rẻ, áp lực lớn nhất của gánh hát, chính là đến từ phương diện này.

Bị Ngô Văn Viễn giật dây, Lâm Tú đến tìm phú thương kia, mua cửa hiệu từ trong tay hắn ta.

Bởi vì có liên quan đến khu đất này nên giá cả cửa hiệu không hề đắt, Lâm Tú chỉ tốn hai nghìn hai là cầm được giấy tờ mua bán đất và giấy tờ mua bán cửa hiệu, đương nhiên, trong này cũng không thiếu liên quan đến Ngô Văn Viễn.

Thương nhân kia không biết Lâm Tú, nhưng lại biết Ngô Văn Viễn, hắn ta vẫn phải nể mặt mũi của Đông Thành Lệnh, chuyện này giúp Lâm Tú bớt được mấy trăm lượng bạc.

Thu lại giấy tờ đất với cửa hàng, Lâm Tú hỏi Ngô Văn Viễn: "Gần đây tiệm bánh bao kia thế nào, không có chuyện gì chứ?"

Ngô Văn Viễn lập tức nói: "Lâm đại nhân yên tâm, chỉ cần cửa hiệu kia mở cửa, ta sẽ sai người trông chừng, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, hạ quan cả gan hỏi một câu. Rốt cuộc thì phụ nhân của tiệm bánh bao kia có bối cảnh gì?"

Lâm Tú liếc mắt nhìn hắn ta, nói: "Không nên hỏi chuyện không nên hỏi, biết quá nhiều cũng không tốt với người. Người chỉ cần biết là, làm tốt chuyện này, sẽ có chỗ tốt cho người là được."

Luận bối cảnh, Vương Đô này to như vậy, chỉ sợ không ai có thể sánh bằng Tiểu quả

phụ.

Hiện tại Lâm Tú đã không còn ghét tên cầu Hoàng đế kia, tuy hẳn ta không có lòng tốt, nhưng đã làm được một chuyện tốt.

Lâm Tú có thể lợi dụng chuyện này, dọa dẫm hẳn ta vài lần, coi như là bồi thường tổn thất tinh thần cho chính mình.

Rất nhanh, Lâm Tú đã về tới Lê Hoa Uyển.

Thải Y đang hát ca ở trên đài, Lâm Tú bèn ngồi ở dưới nghe.

Hiện tại nàng là nhân vật chính duy nhất của Lê Hoa Uyển này, hầu như khách tới nơi này đều vì nàng. Bởi vì giọng của nàng thật sự rất có tác dụng chữa lành, chỉ cần nghe một lúc sẽ quên hết tất cả phiền não, tiến vào một loại cảnh giới quên mình.

Chất giọng bậc này có thể gột rửa linh hồn, cũng cực kỳ gây nghiện.

Dưới vũ đài, một nam tử quần chủ gánh hát, nói: "Bà chủ gánh hát này, phiền người giúp ta khuyên nhủ Thải Y cô nương. Chỉ cần nàng bằng lòng đi theo ta thì sẽ không cần phải làm đào kép nữa, nửa đời sau có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý bất tận..."

Chủ gánh hát lắc đầu nói: "Vị khách này, Thải Y nhà chúng ta không thích vinh hoa phú quý, chỉ thích ca hát. Hơn nữa nàng đã có người trong lòng, người vẫn đừng nên lãng phí tâm tư nữa..."

Nam nhân không phục nói: "Người trong lòng nàng là ai, hẳn có thể cho Thải Y cô nương hạnh phúc ư?"

Một bóng người đi tới, nói: "Là ta."

Chủ gánh hát nhìn Lâm Tú, vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

Nam tử kia nghe tiếng, quay đầu nhìn lại, khí thế vừa rồi lập tức không còn nữa.

Luận vẻ ngoài, người này quả thật anh tuấn hơn hẳn ta nhiều, đã thế còn cực kỳ trẻ.

Quan trọng hơn là khí chất, nhìn từ quần áo trang sức là có thể thấy, rõ ràng hẳn cũng xuất thân từ gia đình đại phú đại quý, hình như có so sánh về mặt nào thì hẳn ta cũng kém hơn người ta thì phải.

Nam nhân ỉu xiu đi tới, Lâm Tú liếc nhìn hẳn ta, nói: "Xem ra kinh doanh tốt cũng có chỗ xấu của kinh doanh tốt, gần đây ong bướm có ý với Thái Y lại nhiều hơn trước kia rồi..."

Chủ gánh hát nhìn Lâm Tú bằng ánh mắt khó hiểu, nói: "Hiện tại Thái Y đúng là rất được hoan nghênh, cho nên ấy mà, có vài người cần nắm chặt thời gian, đừng để bỏ lỡ rồi mới hối hận..."

Lâm Tú hết sức tán thành gật đầu, nói: "Đúng thế, cô nương giống như Thái Y, bỏ lỡ rồi chỉ sợ là phải hối hận cả đời."

Chương 350: Người dùng quá đáng! (2)

Lâm Tú lấy ra hai tờ giấy, đưa cho chủ gánh hát.

Chủ gánh hát tiện tay nhận lấy, hỏi: "Đây là cái gì?"

Lâm Tú nói: "Đây là giấy tờ mua bán đất và cửa hiệu của Lê Hoa Uyển, ta đã mua lại nơi này, Thái Y luôn không nhận bạc của ta, trong lòng ta cứ bần khoản. Bắt đầu từ tháng này, các người không cần nộp tiền thuê cửa hiệu nữa, giấy tờ mua bán đất và cửa hiệu này cũng đưa cho Thái Y, lần sau ta cũng yên tâm thoải mái không cần tiêu bạc mà vẫn có thể nghe nàng ca hát"

Chủ gánh hát kinh ngạc nhìn hai tờ giấy nhà đất trong tay, muốn mua được cửa hiệu này, ít nhất cũng phải cần ba nghìn lượng bạc đi?

Hắn mới nghe hát được vài ngày, đâu có tồn nhiều bạc như vậy.

Chỉ sợ đây không phải là tặng cửa hiệu, mà là tặng chính mình nhỉ?

Thái Y đã sớm nhìn thấy Lâm Tú, nhưng nàng vừa mới bắt đầu đoạn hí này, cần một phút nữa mới có thể kết thúc. Nàng nhìn Lâm Tú nói chuyện với chủ gánh hát một lúc lâu thì vô cùng muốn biết bọn hắn đã nói gì. Nhưng làm một đào kép, đã mở miệng thì nhất định phải hát xong mới có thể kết thúc.

Chờ nàng hát xong thì Lâm Tú đã rời đi.

Nàng vội vàng xuống dưới đài, hỏi chủ gánh hát: "Bà chủ, vừa rồi công tử nói gì đấy?"

Chủ gánh hát cười hề hề nhìn nàng, nói:
"Hắn nói muốn kết hôn với người, hỏi ta có
bằng lòng thả người hay không..."

Sắc mặt Thái Y thoát cái đỏ rực, nói: "Bà
chủ, người lại nói hươu nói vượn rồi Chủ
gánh hát nhét giấy tờ đất với cửa hiệu của
Lê Hoa Uyển vào trong tay nàng, nói: "Lần
này ta không hề nói hươu nói vượn, nhìn
thấy không, đến lễ hỏi người ta cũng đưa
đến rồi, có muốn hay không thì phải xem
chính người đó."

Thái Y nhìn hai tờ giấy nhà đất trong tay,
trong lòng vừa mừng vừa sợ.

Sợ ấy là, hắn thật sự đã mua Lê Hoa Uyển.

Còn mừng chính là, chẳng lẽ lời hắn nói
buổi sáng, đều là thật ư?

Trong lúc Thái Y đang rối lòng thì Lâm Tú
đã đi tới trung cung.

Hắn không nghe Thái Y hát xong, bởi vì hắn
nghĩ tới một chuyện rất quan trọng.

Năng lực dị thuật của Thái Y giúp nàng trở
thành đào kép nổi tiếng được hoan nghênh
nhất ở Vương Đô trong thời gian ngắn.

Trước kia nàng nổi tiếng thì không ai chú
ý tới cũng thôi, tương lai danh tiếng của
nàng sẽ càng lúc càng lớn, ong bướm bên
người cũng sẽ càng ngày càng nhiều. Lâm Tú
không thể mỗi phút mỗi giây đều ở bên
người nàng, cũng không thể mỗi lần đều làm
hộ hoa sứ giả cho nàng.

Cho nên hắn sắp xếp một chút, để cho bản
thân có thể yên tâm tu hành.

Ngự Thư Phòng.

Hạ Hoàng đặt một phần tấu chương xuống, nhúu mày hỏi: "Không phải trẫm mới cho hấn một tòa đại trạch sao, hấn đến đây tìm trẫm làm gì?"

Nói thật, tòa nhà kia, hấn ta tặng mà cũng đau lòng lắm, của cải của triều đình cũng không phải vô cùng vô tận, một tháng tặng hấn những hai tòa đại trạch ngũ tiến, giúp hấn xử lý hôn lễ đã tiêu tốn không ít. Sau khi hộ bộ trình các khoản lên, thậm chí hấn ta đã có hơi hối hận.

Nhưng nghĩ đến Triệu Linh Quân không thể gả cho những gia tộc quyền thế, trong lòng hấn ta mới khá hơn chút.

Nhìn thấy Lâm Tú là hấn ta lại nhớ đến hai tòa đại trạch đã mất, nhưng cũng không thể không gắp, đành phải mất kiên nhẫn phát tay, nói: "Đề cho hấn vào."

Lâm Tú đi vào Ngự Thư Phòng, cúi người thi lễ với Hạ Hoàng, nói:

"Tham kiến bệ hạ"

Hạ hoàng liếc mắt nhìn hấn, nói: "Có chuyện thì nói mau, nói xong thì đi, trẫm đang bận lắm."

Lâm Tú đi thẳng vào vấn đề: "Ồ bên ngoài thần có một vị hồng nhan vẫn chưa yên lòng, muốn xin bệ hạ phái một nữ tử mật trình bảo vệ nàng ấy."

Hạ Hoàng sừng sốt một hồi, sau đó nhìn Lâm Tú với vẻ mặt khó có thể tin nổi, hỏi: "Hồng nhan của ngươi, dựa vào đâu mà bắt trẫm phái mật trình đến bảo vệ, lại còn nhất định là phải là nữ tử mật trình, ngươi có biết xấu hổ không hả?"

Lâm Tú thật sự muốn nói là, có không biết xấu hổ cũng là hắn ta không biết xấu hổ trước.

Tiểu quả phụ của tiệm bánh bao là tình nhân của hắn ta, nhưng lại muốn Lâm Tú bảo vệ, hắn ta không thấy xấu hổ à?

Đương nhiên hắn không dám nói ra những lời này, cho nên chỉ có thể nói: "Nàng rất quan trọng đối với thần, hi vọng bộ hạ thành toàn"

Hạ Hoàng chỉ vào hắn, cả giận nói: "Người muốn nơi ở mới, trẫm cho người, lại còn là ngũ tiến, trẫm đã hết lòng hết dạ với người rồi, người đừng quá đáng..."

Lâm Tú thở dài nói: "Không dám lừa bộ hạ, tòa nhà kia, chính là nơi thần chuẩn bị cho nàng ấy, nhưng nàng ấy ở một mình, sợ không an toàn nên thần mới cả gan thỉnh cầu bộ hạ. Thần biết không nên yêu cầu bộ hạ quá nhiều, thần đã biết sai, xem ra đành phải thỉnh cầu phu nhân, để cho thần nạp nàng ấy làm thiếp, cùng nhau ở tại hôn phủ"

"Cùng nhau ở hôn phủ..."

Chương 351 → 400

Chương 351: Trái tim của Ngung Nhi (1)

Hạ Hoàng im lặng trong khoảnh khắc, nói: "Vừa rồi người nói cái gì, muốn một nữ tử mật trình bảo vệ cũng được. Chuyện nhỏ, chỉ là chuyện nhỏ thôi! Chu Cẩm, đến Mật Trình ti chọn một mật trình đi cho hần đi. Đúng rồi, một người có đủ không, có muốn thêm người nữa không..."

Chu Cẩm đi theo Lâm Tú đi ra khỏi Ngự Thu Phòng, sau gần nửa canh giờ mới trở về, hần ta tức giận nói với Hạ Hoàng: "Bệ hạ, hần được nước tiến thêm một thước, hần thật sự chọn hai mật trình bảo vệ nữ nhân mà hần nuôi dưỡng ở bên ngoài..."

Hạ Hoàng phát tay nói: "Được rồi, trẫm có thể thông cảm cho hần, đi theo hần đi..."

Chu Cẩm hơi dừng lại rồi nói tiếp: "Còn có một chuyện, bệ hạ ban thưởng các nha hoàn và tôi tớ cho phu thê bọn họ thì không còn một mống, tất cả đều bị Triệu Linh Quân cho nghỉ việc, bên cạnh nàng chỉ có mấy tên tôi tớ đi theo từ Triệu phủ..."

Chuyện này cũng trong dự tính của Hạ Hoàng, hần ta không tức giận chỉ nói: "Cho nghỉ thì cho nghỉ đi, dù sao nàng chính là Triệu Linh Quân..."

Lâm Tú đi ra khỏi hoàng cung, tâm trạng hần vô cùng vui vẻ.

Trung tâm Vương Đô tương đương với biệt viện hai mươi vạn lượng bạc, chuyển thành nhân dân tệ là tròn hai trăm triệu, dù hần ở kiếp trước cũng không có có khả năng mua được.

Hai câu nói làm cho nam nhân vì hấn bỏ ra hai trăm triệu, cho dù là ở kiếp sau cũng là cấp bậc mẹ đỡ đầu.

Huống chỉ ngoại trừ biệt thụ, hấn còn muốn hai hộ vệ của cầu Hoàng đế.

Hai nữ mật trình tuổi cũng không nhỏ, khoảng ba mươi tuổi đến sắp qua bốn mươi. Một vị là dị thuật sư, vị kia là võ giả, chẳng qua thực lực không cao bằng lão ăn mày và người bán hàng rong, chưa đến thượng cảnh cấp Huyền.

Năng lực của vị dị thuật sư là điều khiến đất đai.

Nàng có thể cải tạo địa hình trong phạm vi nhỏ, với thực lực của nàng bây giờ, tác dụng lớn nhất là điều khiển đất đai thành vòng phòng hộ cứng rắn, dị thuật sư bình thường rất khó phá được.

Lâm Tú hao tâm tổn phí lựa chọn vì Thái Y.

Hai người bọn họ, một người am hiểu phòng ngự, một người am hiểu tấn công đủ để đối phó với nhiều tình huống đặc biệt.

Nếu như hai người bọn họ hợp lực cũng không đối phó được thì nhất định thực lực của đối phương sẽ từ cấp Địa trở lên.

Nhưng cường giả cấp Địa không ngốc, một khi các nàng lộ ra thân phận mật trình, cường giả cấp Địa không dám hành động thiếu suy nghĩ, cứ như vậy Lâm Tú có thể hoàn toàn yên tâm.

Sau khi rời khỏi hoàng cung, hai mật trình lập tức biến mất.

Các nàng sẽ ở nơi Thái Y không thấy được, lặng lẽ bảo vệ nàng.

Lâm Tú thì về tới phủ mới của hắn, hiện tại nơi này không có cái gì, Lâm Tú còn muốn mua thêm một vài đồ dùng trong phủ như đệm chăn gì đó.

Hắn không có ý định thuê tôi tớ, đối với người có bí mật lớn như Lâm Tú mà nói, sống một mình mới là an toàn nhất.

Trước kia hắn còn lo lắng rằng sau khi kết hôn, mỗi lần hắn ra ngoài vào trời tối thì thê tử có bất mãn hay không, hiện tại mới biết được hắn đã suy nghĩ nhiều.

Chỉ là, một mình quét dọn thu xếp dinh thự ngũ tiến thật sự là quá mệt mỏi, Lâm Tú định gọi lão ăn xin và người bán hàng rong nhanh chóng tới hỗ trợ cho hắn, ở ngoài cổng lão ăn xin và người bán hàng rong liếc nhau, sau đó nói với Lâm Tú: "Vừa mới nhận mệnh lệnh mật của mật trình, sau này chúng ta không cần bảo vệ người."

Lâm Tú không thấy ngoài ý muốn với điều này.

Cầu Hoàng để phái người tới bảo vệ hắn vì sợ khi hắn chết rồi, không có người nào dám thành thân với Triệu Linh Quân.

Hiện tại hôn lễ của hai người đã xong xuôi, tất nhiên sẽ không có người có tâm tư nào nữa, nên không cần phái mật trình bảo vệ hắn.

Thật ra Lâm Tú đang mong đợi về ngày hôm nay.

Thực lực của hai người bọn họ đã không theo kịp tốc độ phát triển của Lâm Tú, ở bên cạnh hắn trong thời gian dài sẽ chỉ khiến hắn làm việc không tiện.

Lâm Tú hiểu rất rõ, mặc dù bọn họ là mật trình bảo vệ hắn, nhưng cũng là người cầu Hoàng đế xếp vào giám sát hắn.

Đi nơi nào đều bị người ta nhìn chăm chăm, hắn không thoải mái.

Sau khi tạm biệt hai người đó, Lâm Tú đi tới Ngung Hương Trai.

Hắn chuẩn bị gọi vài tiểu nha đầu giúp hắn quét dọn quét dọn tòa nhà, tòa nhà lớn như vậy, một mình hắn làm không nổi.

Đi vào đường phía sau của Ngung Hương Trai, Lâm Tú thấy gương mặt quen thuộc.

Tiết Ngung Nhi chống cằm ngồi trước bàn, hai mắt vô thần mờ mịt, ngay cả Lâm Tú đi tới nàng cũng không phát hiện.

Lâm Tú đi đến chỗ đối diện nàng ngồi xuống, hỏi: "Nghĩ gì thế?"

Tiết Ngung Nhi lấy lại tinh thần, nhìn bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, nàng lộ ra vẻ buồn bã, đưa tay sờ mặt Lâm Tú nói: "Lại xuất hiện ảo giác sao, nếu huynh là thật thì tốt biết bao nhiêu..."

Chương 352: Trái tim của Ngung Nhi (2)

Nhưng sau một khắc, tay của nàng cảm nhận được xúc cảm chân thật.

Tiết Ngung Nhi sửng sốt, nàng rút tay về nhanh như tia chớp, áy náy nói với Lâm Tú: "Thật xin lỗi, ta không cố ý..."

Lâm Tú nắm chặt tay của nàng, tay Tiết Ngung Nhi rất lạnh, Lâm Tú liền nắm chặt tay nàng bằng hai tay, truyền nhiệt độ từ cơ thể mình cho nàng.

Tiết Ngung Nhi muốn tránh thoát theo bản năng, hoảng hốt nói:

"Nếu Triệu cô nương nhìn thấy, nàng sẽ hiểu lầm..."

Lâm Tú nắm chặt tay Tiết Ngung Nhi không buông.

Quen biết với nàng đã lâu như vậy, cuối cùng hẳn cũng có thể nắm tay nàng.

Lâm Tú nhìn nàng, hạ giọng nói: "Tay của cô quá lạnh, ta ủ ấm giúp cô"

Cảm nhận nhiệt độ từ cơ thể Lâm Tú truyền tới, Tiết Ngung Nhi không giãy dụa nữa, nàng quý trọng giây phút có thể ở chung với Lâm Tú, nàng cúi đầu nói: "Thật xin lỗi, đêm đại hôn của huynh ta không đi được, ta, ta thật sự không thể nhìn huynh thành thân với nàng ấy..."

Lâm Tú trầm mặc rồi nói: "Thật ra ta và Triệu cô nương không phải là mối quan hệ các người nghĩ"

Chuyện lập hiệp ước và cùng nhận thức với Triệu Linh Quân, Lâm Tú không định làm lớn

cho mọi người đều biết, nhưng hắn cũng không định giấu Tiết Ngung Nhi.

Tiết Ngung Nhi mê mang nhìn Lâm Tú hỏi: "Không phải các người đã thành thân sao, sao huynh còn gọi nàng là Triệu cô nương?"

Lâm Tú giải thích: "Tuy trên danh nghĩa chúng ta là phu thê nhưng lại không phải là phu thê thật sự, đêm đại hôn hôm đó nàng ấy đã rời khỏi"

Nghe vậy, Tiết Ngung Nhi sững sờ, sau đó gương mặt xinh đẹp của nàng thay đổi.

Không phải là mừng rỡ hoặc cao hứng mà là tức giận.

Nàng nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, bởi vì phần nộ nên ngực phập phồng lên xuống không ngừng, tức giận nói: "Nàng được người cưới hỏi đảng hoàng, tám đại kiệu đón nàng vào cửa, là thê tử người đã bái trời đất, dựa vào cái gì mà nàng làm như thế, nàng hoàn toàn không xứng làm thê tử!"

Nhưng rất nhanh sự tức giận trên mặt nàng liền biến thành đau lòng.

Nàng thật sự không tưởng tượng nổi, một mình động phòng hoa chúc là cô đơn và đau lòng đến nhường nào?

Giờ khắc này, trái tim của nàng như bị người ta nắm chặt.

Nàng không nghĩ ra, người nàng quan tâm và thích như vậy, tại sao lại đến chỗ Triệu Linh Quân... chuyện này là sao đây?

Tiết Ngung Nhi đứng dậy, đi đến bên cạnh Lâm Tú ôm hắn vào trong lồng ngực thật chặt, giọng nói mang theo tiếng khóc nức

nở: "Huynh đừng đau khổ, nàng không muốn người nhưng ta muốn..."

Lâm Tú chôn mặt trong ngực nàng thiếu chút nữa thở không nổi.

Đêm tân hôn, người bị leo cây là Lâm Tú nhưng nàng lại tức giận bất bình nhiều hơn mình.

Lâm Tú nhìn thiếu nữ trước mặt từng bị hấn làm tổn thương thì không khỏi động lòng.

Thứ nàng thích không phải là chiếm làm của riêng.

Hắn đứng dậy ôm Tiết Ngung Nhi vào trong ngực, nói: "Không sao, ta đã nói rõ với nàng ấy, chúng ta chỉ là phu thê trên giấy tờ, không can thiệp cuộc sống của đối phương"

Tiết Ngung Nhi lau nước mắt, vẫn không cam lòng nói: "Nàng dựa vào cái gì, nàng đây là không tuân theo đức làm vợ, Triệu Linh Quân thì ngon sao, Triệu Linh Quân thì có thể bắt nạt người..."

Lâm Tú vỗ nhẹ lưng nàng nói: "Được được, thật ra đây không phải là chuyện xấu, nếu không làm như thế thì ta không có khả năng ôm nàng như bây giờ."

Tiết Ngung Nhi tựa vào ngực Lâm Tú, nàng chưa từng cảm thấy hạnh phúc như thế.

Đúng vậy, nàng nên cảm tạ Triệu Linh Quân.

Nếu như không có Triệu Linh Quân, thì nàng làm sao có khả năng ôm Lâm Tú?

Mặc dù trước kia hai người rất gần nhau, nhưng Lâm Tú chưa từng có hành động thân mật với nàng, Tiết Ngung Nhi cảm nhận được

không phải Lâm Tú không thích nàng mà hẳn chỉ kiềm chế.

Hắn biết với thân phận của hắn, chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm, hắn làm vị hôn phu Triệu Linh Quân là chuyện nên làm, nhưng Triệu Linh Quân nhưng không có tận tâm với trách nhiệm của thê tử.

Hiện tại nàng có thể ôm người nàng thích, Tiết Ngung Nhi vốn nên là cảm ơn Triệu Linh Quân.

Nhưng nàng lại ghét Triệu Linh Quân hơn.

Hai người cứ ôm nhau như vậy, thời gian như dừng lại, chuyện thế gian đều không liên quan tới bọn họ.

Thẳng đến khi một bóng người đi vào từ bên ngoài.

Lý Bách Chương nhìn thấy Lâm Tú và Tiết Ngung Nhi thì trợn to mắt, sau đó liền lập tức che mắt nói: "Cái gì ta cũng chưa thấy, các người tiếp tục, tiếp tục..."

Không bao lâu, Lâm Tú và Tiết Ngung Nhi đang đồ mặt đi ra từ bên trong, Lý Bách Chương nhìn hắn, chân thành nói: "Người yên tâm, cái gì ta cũng không nói, người không cần sợ Triệu cô nương biết..."

Lâm Tú nói: "Ta vốn không sợ nàng biết."

Lý Bách Chương nhìn hắn nói: "Người dám nói câu này trước mặt nàng sao?"

Lâm Tú không trả lời hắn.

Lý Bách Chương nắm bả vai Lâm Tú, an ủi hắn: "Ta có thể hiểu cảm nhận của người, cũng biết nỗi khổ của người, người không cần giả làm người mạnh mẽ trước mặt ta..."

Chương 353: Sau này thường đến (1)

Lâm Tú xích lại gần tai Lý Bách Chương, hạ giọng nói một câu.

Lý Bách Chương sừng sốt, ngo ngác nhìn Lâm Tú nói: "Đừng nói giỡn, trên đời này làm sao có chuyện tốt như vậy, người không cần tự an ủi bản thân như thế..."

Lâm Tú cười không nói.

Lý Bách Chương ngo ngẩn, lẩm bẩm nói: "Thật sao?"

Lâm Tú gật đầu.

Lý Bách Chương hỏi: "Vì sao nàng đồng ý?"

Lâm Tú hỏi ngược lại: "Dựa vào đâu nàng không đồng ý?"

Tiết Ngung Nhi đi đến trước mặt Lâm Tú, nàng ngẩng đầu, dùng ánh mắt tràn ngập yêu thương nhìn hắn nói: "Chúng ta đi tới chỗ không người đi, ta có nhiều điều muốn nói với huynh..."

Nàng nắm tay Lâm Tú, cơ thể hai người bay lên theo gió, rất nhanh đã biến mất trước mặt Lý Bách Chương.

Lý Bách Chương đứng tại chỗ, một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, cô đơn đi ra cửa hàng, lắc đầu nói: "Không có ý nghĩa, làm người không có ý nghĩa..."

Ngoài thành Vương Đô, bên cạnh dòng suối nhỏ trong suốt.

Thời tiết đầu xuân còn mang theo chút không khí se lạnh, Lâm Tú và Tiết Ngung Nhi sóng vai nhau ngồi trên một tảng đá bên dòng suối. Lâm Tú cởi ngoại bào của mình ra khoác lên người nàng, sau đó nắm

đôi tay có hơi lạnh của nàng vào lòng bàn tay mình.

Tiết Ngung Nhi tựa vào vai Lâm Tú, ngây ngốc nhìn bầu trời phía xa, lẩm bẩm: "Lâm Tú, có phải ta đang nằm mơ không?"

Nàng nằm mơ cũng không dám mơ như vậy.

Rõ ràng đã thất bại thảm hại, vào lúc nàng không ôm bất kì hi vọng gì, đột nhiên chuyển bại thành thắng, có được tất cả những gì nàng đã mất đi.

Là Triệu Linh Quân cho nàng cơ hội.

Nếu nàng ta không biết quý trọng, cũng không thể trách nàng được.

Nàng ngẩng đầu nhìn Lâm Tú nói: "Ta bảo phụ thân mua cho ta một tòa nhà ở bên ngoài nhé"

Tình yêu của nàng luôn trực tiếp và nồng nhiệt như vậy, Lâm Tú nhìn vào mắt nàng nói: "Ngung Nhi, nàng phải suy nghĩ rõ ràng, hôn sự giữa ta và Triệu cô nương là bệ hạ ban cho, trước khi thực lực của ta và nàng ấy mạnh mẽ đến mức có thể phản kháng tất cả, ta không thể cho nàng bất cứ danh phận gì"

Trừ hôn ước ban đầu ra, Lâm Tú và Triệu Linh Quân còn được Hạ Hoàng tứ hôn.

Chuyện này có nghĩa là bọn hắc không thể hòa ly.

Một khi hòa ly, chính là khi quân.

Có đủ thực lực khi quân thì khi quân thôi, đừng nói là cảnh giới vô thượng, cho dù bọn hắc có một người đạt đến thượng cảnh cấp Thiên, thì không phải hắc ta bảo Lâm Tú lấy ai thì hắc phải lấy người đó, mà là

Lâm Tú và Triệu Linh Quân bảo hấn ta lấy ai hấn ta phải lấy người đó, cho dù là Trần Viên Viên hấn ta cũng phải lấy.

Nhưng hiện tại Lâm Tú và Triệu Linh Quân chưa có thực lực như vậy.

Tiết Ngung Nhi lắc đầu nói: "Ta không cần danh phận gì cả, gả cho người mình không thích, cho dù làm hoàng hậu cũng không vui, ở bên cạnh người mình thích, không có danh phận thì đã sao, ta chỉ muốn huynh ở cạnh ta, những thứ khác cũng không hi vọng xa vời..."

Nàng đã mất Lâm Tú một lần, hiểu rất rõ bản thân mình muốn cái gì.

Kiếp trước Lâm Tú nhất định đã tích rất nhiều đức, kiếp này mới có thể gặp được nữ hài tử như vậy.

Hấn nắm tay Tiết Ngung Nhi nói: "Trở về thôi, ta đưa nàng đến một nơi."

Rất nhanh hấn và Tiết Ngung Nhi bay về Vương Đô, đáp xuống sân của một tòa phủ trạch.

Lâm Tú nói với Tiết Ngung Nhi: "Sau này nếu nàng muốn tìm ta thì cứ đến đây, phần lớn thời gian ta đều ở đây."

Lần đầu tiên tới nơi này, Tiết Ngung Nhi đã xem đây là khoảng trời nhỏ thuộc về nàng và Lâm Tú.

Nàng vui vẻ đi tới đi lui trong sân, đánh giá mọi thứ ở chỗ này.

"Nơi này hơi trống trải, chúng ta xây một vườn hoa ở đây, trồng một số loài hoa mình thích, chờ đến mùa hè trong sân nhất định sẽ tràn ngập hương thơm..."

"Chỗ hậu viện này có thể trồng rau, như thế đến lúc đó chúng ta có thể ăn được rau mình trồng"

"Sao phòng bếp lại không có đồ dùng gì hết vậy, lát nữa ta bảo người mua một ít đồ đến, sau này có thể nấu cơm cho huynh ăn"

Lâm Tú kinh ngạc nhìn nàng hỏi: "Nàng biết nấu ăn sao?"

Tiết Ngung Nhi đỏ mặt nói: "Không biết, nhưng ta có thể học, huynh thích ăn món gì, ta sẽ nhớ trước, trở về bảo trù nương dạy cho ta..."

Có tòa nhà lớn như vậy, trong nhà có vườn hoa có vườn rau, cùng người mình thích sống ở đây, cùng nhau tu hành dị thuật, tu luyện võ đạo, cùng nuôi hoa trồng rau, cùng nấu ăn rửa chén, cùng nhau ngắm mặt trời mọc mặt trời lặn, hoa tàn hoa nở...

Đây là cuộc sống mơ ước tha thiết của Lâm Tú, cũng là giấc mộng chưa từng thực hiện của hần cả hai kiếp.

Hần nhìn thiếu nữ với gương mặt khao khát bên cạnh, lên tiếng:

"Đa tạ nàng, Ngung Nhi"

Tiết Ngung Nhi nói: "Đa tạ ta cái gì?"

Lâm Tú không đáp, chỉnh lại mái tóc trước trán nàng nói: "Không có gì, tòa nhà này còn rất nhiều thứ chưa mua, chúng ta cùng nhau đi mua nhé..."

Chương 354: Sau này thường đến (2)

Tiết Ngung Nhi đã xem tòa nhà này là gia đình nhỏ của nàng và Lâm Tú, gấp không chờ nổi muốn trang trí thành đáng vẻ nàng thích.

Nhưng nếu hai người cứ đi ra ngoài như vậy, nhất định sẽ bị người ta bàn tán không hay.

Nàng nhanh trí nói: "Hay là chúng ta gọi Tần vương điện hạ đi, lần trước hần ta cũng nhờ chúng ta giúp đỡ..."

Tòa nhà của Lâm Tú cách nhà mới của Lý Bách Chương không xa, chỉ khoảng hai con đường.

Trước khác nay khác, Lâm Tú cảm thấy lúc này gọi Lý Bách Chương đến có chút vô nhân đạo, nhưng Tiết Ngung Nhi suy nghĩ rất chu toàn, hần vừa mới thành thân chưa đến hai ngày, nếu cùng Tiết Ngung Nhi xuất hiện trên đường bị người khác nhìn thấy e rằng sẽ truyền ra tin đồn nhảm.

Hần cần một chiếc máy yểm trợ.

Không có người nào thích hợp hơn Lý Bách Chương.

Một lúc sau, trong nhà mới của Lý Bách Chương, hần ta sừng sốt nhìn Lâm Tú hỏi: "Người có thể làm người không?"

Vốn dĩ khi biết chuyện Triệu Linh Quân rời đi trong đêm tân hôn, hần ta rất đồng tình với Lâm Tú.

Tuy tính tình thái tử phi không tốt, nhưng lúc đại hôn nàng không hề thể hiện tính khí ra ngoài, đêm động phòng hoa chúc của bọn hần cũng coi như hài hòa mỹ mãn.

So với Lâm Tú, hẳn ta may mắn hơn nhiều.

Hẳn ta vốn định an ủi Lâm Tú, nhưng không ngờ người cần an ủi là bản thân hẳn ta.

Lâm Tú không chỉ không an ủi hẳn ta, còn muốn đắm vào tim hẳn ta.

Để cho hẳn ta tro mắt nhìn hẳn cùng Tiết Ngung Nhi tình nồng ý đượm, tình chàng ý thiếp, còn không bằng một kiếm giết chết hẳn ta cho xong.

Lâm Tú vỗ vai hẳn ta nói: "Đừng nhỏ mọn như vậy, lần này người giúp ta, lần sau ta giúp người."

Lý Bách Chương kiên định lắc đầu nói: "Ta không đi, chết cũng không đi"

Lâm Tú suy nghĩ một lúc nói: "Cùng lắm ta bảo Ngung Nhi giới thiệu vài người bạn thân cho người làm quen..."

Lý Bách Chương ngăn ra một chút, sau đó đứng lên nói: "Là bằng hữu với nhau, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện nên làm, đi thôi... đứng rồi, khi nào Ngung Nhi cô nương tiện giới thiệu, ta không có ý khác, chỉ là muốn kết giao thêm vài bằng hữu..."

Không khí giữa nam nữ Đại Hạ tuy cởi mở một chút, nhưng trừ phu thê ra, một nam một nữ đi trên đường sẽ khiến người ta bàn tán và suy đoán không hay.

Thêm một người nữa lại khác.

Có Lý Bách Chương yểm hộ, sẽ không có ai nghi ngờ quan hệ giữa hẳn và Tiết Ngung Nhi, Lâm Tú đi cùng Tiết Ngung Nhi hết nửa ngày, mua thêm nồi cháo chén bát cùng một số vật dụng cần thiết hàng ngày cho nhà mới.

Còn một vài gia cụ cần phải từ từ mua thêm.

Đến buổi tối, sau khi Lâm Tú treo hai cái đèn lồng lớn thấp sáng trước cửa phủ, ít nhất nhìn từ bên ngoài nơi này không khác gì những phủ đệ bình thường.

Có điều phủ đệ ngũ tiến này chỉ có một mình Lâm Tú ở.

Tiết Ngung Nhi tất nhiên không thể nào ở lại đây, nàng vẫn là hoàng hoa khuê nữ, nếu bị Lâm Tú dụ dỗ ở qua đêm không về, người của phủ Tiết quốc công sẽ không tha cho hắn.

Nói đến Tiết Ngung Nhi, Lâm Tú và nàng bày tỏ tấm lòng thì dễ nhưng muốn tiến thêm một bước nữa lại rất khó rất khó.

Bất kể là với góc độ của hắn hay là góc độ của Tiết Ngung Nhi, hai người đều không thể quang minh chính đại ở cạnh nhau, đây là chuyện mà hai người họ đều hiểu rõ.

Một người ngủ trong tòa nhà ngũ tiến, nói thật quả thật có hơi cô đơn.

Không, là rất cô độc.

Mặc dù đã ngủ một mình suốt nửa năm, Lâm Tú vẫn không quen ngủ một mình, nhất là ở trong tòa nhà lớn như vậy.

Từ bên ngoài tu hành trở về, cơ thể Lâm Tú đã rất mệt mỏi, nhưng lăn qua lộn lại trên giường rất lâu cũng không buồn ngủ chút nào.

Hắn đang tự hỏi thành thân cùng Triệu Linh Quân, rốt cuộc đã mang đến cho hắn những gì?

Sống hai kiếp, hắn mới có một gia đình hoàn chỉnh, sau khi thành thân lại có nhà mà không thể về, một mình ở tòa nhà lớn như vậy có ích lợi gì?

Hắn bỗng nhiên hoài niệm một đêm trước, tuy ngủ dưới đất nhưng tốt xấu gì cũng có người có thể trò chuyện.

Đêm đã khuya, Lâm Tú vẫn không ngủ được, hắn rời khỏi phủ đệ, một mình đi ra đầu đường, khi đi ngang qua Lâm phủ hắn dừng trước cửa nhà nghỉ chân rất lâu, cuối cùng vẫn không đi vào.

Để họ biết tình huống thật sự về hôn nhân của hắn và Triệu Linh Quân, cũng chỉ tăng thêm ưu phiền cho họ mà thôi.

Sắp đến giờ giới nghiêm, hắn không thể ở bên ngoài quá lâu, Lâm Tú trở lại nhà mới, phát hiện có một người đang ngồi ở bậc thang trước cửa.

Một nữ tử ngồi ở đó, hai cánh tay vòng qua đầu gối, trời đêm đầu xuân vẫn còn hơi lạnh, nàng khẽ xoa cánh tay, phát hiện có người đến gần, ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Tần Uyển nhìn Lâm Tú, trầm mặc một lúc hỏi: "Sao lại là ngươi?"

Lâm Tú nhìn nàng nói: "Cô ngồi trước cửa nhà ta, hỏi ta câu này, cô cảm thấy thích hợp sao?"

Chương 355: Sau này thường đến (3)

Tần Uyển quay đầu nhìn thoáng qua nói:
"Tòa nhà này chẳng phải vô chủ sao?"

Lâm Tú nói: "Bây giờ có rồi."

Hắn tháo chìa khóa bên hông xuống, mở cửa phủ, sau khi đi vào, bước chân khựng lại nói: "Vào đi, cô định ngồi đó cả đêm hay sao?"

Hắn đã có được tự do từ chỗ Triệu Linh Quân, tự do thật tốt, ban đêm muốn thu nhận đại cô nương không có nhà để về như vậy cũng không có gánh nặng tâm lý gì.

Tần Uyển chậm rãi đứng lên, đi theo Lâm Tú vào tòa phủ đệ.

Lâm Tú dọn dẹp một sương phòng cho nàng nói: "Buổi tối cô ngủ ở đây đi, hôm nay ta cũng chỉ mới dọn vào thôi, chăn đệm đều là đồ mới, cô có thể yên tâm ngủ."

Tần Uyển hỏi: "Người mua tòa nhà này à?"

Lâm Tú nói: "Bệ hạ tặng"

Đêm khuya yên ắng, cô nam quả nữ cùng ở chung một phòng, thông thường trong thoại bản khi miêu tả đến hoàn cảnh này, đều sẽ xảy ra một vài chuyện không đúng đắn.

Nhưng sau khi thu xếp cho Tần Uyển xong, Lâm Tú không nói gì cũng không hỏi gì, rời khỏi phòng của nàng, thuận tiện giúp nàng đóng cửa lại nói: "Bạc cô nợ ta vẫn chưa trả, đừng phí tiền sống ở khách điếm, ngủ sớm đi, ta không thu tiền của cô đâu..."

Lâm Tú không ngủ ở phòng chính mà dọn dẹp một căn phòng kế bên Tần Uyển.

Giường của bọn hắn chỉ cách nhau một bức tường.

Trong lòng biết, một mặt khác của bức tường này cũng có một người đang ngủ, Lâm Tú không cảm thấy cô đơn nữa.

Cách một bức tường, Tần Uyển nằm trên giường, ở trong chăn ấm áp hơn bên ngoài nhiều, nàng quay đầu nhìn bức tường gần trong gang tấc này, cảm thấy trong lòng cũng ấm hơn một chút.

Cô nam quả nữ, cách nhau bức tường nhưng không có bất kì kiểu diễm mờ ám gì.

Bởi vì đây chẳng qua chỉ là hai người không có nhà sưởi ấm cho nhau mà thôi.

Sáng sớm hôm sau, Tần Uyển rời giường ra khỏi phòng.

Lâm Tú ở sân luyện thương, nhìn thấy nàng bước ra nói: "Phòng bếp có điểm tâm, bây giờ hẳn vẫn còn nóng, cô có thể ăn rồi hãy đi"

Tần Uyển đi vào phòng bếp, phát hiện trong nồi có nước nóng, còn có mấy cái bánh bao dùng chén cách thủy, vẫn còn hơi nóng bốc lên.

Khi ra khỏi phòng bếp, tay nàng cầm theo hai cái bánh bao, dựa vào trước cửa phòng bếp, vừa cắn bánh bao vừa xem Lâm Tú luyện thương.

Một lát sau, nàng ăn xong bánh bao, nói với Lâm Tú: "Ta đi đây."

Lâm Tú tiện tay ném ra một thứ, Tần Uyển duỗi tay nhận lấy, phát hiện là một chiếc chìa khóa.

Lâm Tú nhìn nàng nói: "Sau này thường đến đi, căn phòng đó để lại cho cô, nhưng chỉ có thể đến vào buổi tối, ban ngày sẽ bị nhìn thấy, ta sợ người khác hiểu lầm."

Tần Uyển không nói gì, cất chìa khóa, không nói tiếng nào rời đi.

Lâm Tú ở trong sân tiếp tục luyện thương.

Đỗ Phủ có khát vọng to lớn "Che khắp thiên hạ kẻ sĩ nghèo đều hân hoan", tuy Lâm Tú không có chí hướng rộng lớn kia, nhưng trong phạm vi năng lực hần cũng rất vui lòng thu nhận mấy cô nương đáng thương không nhà để về như Tần Uyển... (nhấn mạnh ba chữ "như Tần Uyển")

Sau khi Tần Uyển đi chưa đến nửa canh giờ, Tiết Ngung Nhi đã đến.

Điều này khiến trong lòng Lâm Tú thầm nghĩ, chuyện hần căn dặn Tần Uyển ban nãy quả nhiên là tất yếu.

Nếu hai người các nàng gặp nhau, sợ rằng hần không thể thanh tịnh được.

Có điều khả năng Tần Uyển và Tiết Ngung Nhi gặp nhau không lớn.

Buổi tối Tiết Ngung Nhi phải về nhà, rạng sáng Tần Uyển mới đến, trời sáng rồi đi, các nàng như mặt trời và mặt trăng, thời gian xuất hiện vừa khéo hoàn hảo bỏ lỡ nhau.

Tiết Ngung Nhi không đến tay không, nàng mang theo một bao bố rất lớn, Lâm Tú mở ra xem thử, phát hiện vậy mà bên trong là mì gạo và một số đồ ăn.

Tiết Ngung Nhi vô cùng chờ mong nói: "Tối qua ta về nhà, học một số món ăn với trù

nuong, ta nấu cho huynh ăn nhé...”

Nữ nhân luôn có sự tự tin khó hiểu đối với trù nghệ của mình.

Tiết Ngung Nhi là tiểu tiên nữ không nếm khói lửa nhân gian, mười ngón tay không dính nước xuân, chỉ nghe mấy câu từ chỗ trù nương đã cảm thấy bản thân có thể tự tay làm được.

Lý tưởng tràn đầy, hiển nhiên hiện thực tàn khốc.

Nàng tổng cộng làm ba món, đậu hủ chiên khét, thịt cá hoàn toàn bị vỡ nát thành vụn, rau mặn đến mức không thể nuốt nổi, ngược lại nấu cơm không tẻ, cứng mềm vừa phải, khẩu cảm vừa vụn, bởi vì cơm là do Lâm Tú nấu.

Tiết Ngung Nhi gấp không chờ nổi nếm thử món rau của mình, sau đó nhả hết ra ngoài, cau mày nói: “Mặn quá, hình như ta nêm hơi nhiều muối...”

Sau đó nàng lại gấp một miếng đậu hủ, vừa bỏ vào miệng lại nhổ ra, lắc đầu nói: “Đắng quá, cháy hết rồi...”

Còn có miếng thịt cá cuối cùng, nàng muốn dùng đũa gấp, nhưng chỉ cần chạm đũa sẽ vỡ vụn, sau mấy lần cuối cùng nàng cũng từ bỏ, ảo não nói: “Xin lỗi, ta thật vô dụng, ngay cả mấy món ăn cũng làm không xong, huynh đừng ăn nữa...”

Chương 356: Ta đồng ý (1)

Lâm Tú mặt không đổi sắc ăn một miếng rau, lại gấp một miếng đậu hủ nói: "Không sao, lần đầu tiên đều như vậy, ai cũng không phải mới sinh ra đã biết, sau này sẽ càng lúc càng tốt thôi"

Có thể có một nữ tử tình nguyện nấu ăn cho hắn, Lâm Tú đã rất thỏa mãn rồi, hơn nữa Tiết Ngung Nhi vốn là thiên kim đại tiểu thư, lần đầu nấu ăn không thiêu cháy phòng bếp đã có thể coi như thành công.

Tiết Ngung Nhi nhìn Lâm Tú ăn từng món khó lòng nuốt nổi kia, ánh mắt lộ vẻ cảm động, trong lòng âm thầm quyết định, sau khi trở về nhất định phải làm thêm mấy lần, chờ đến khi nàng có thể nấu được mấy món ngon miệng mới làm lại cho Lâm Tú sau.

Sau khi ăn xong, Lâm Tú chủ động rửa chén.

Hôm qua Tiết Ngung Nhi thỉnh giáo trù nương trong nhà đến tối, mới sáng sớm đã gấp không chờ nổi đến đây muốn thi triển trù nghệ cho Lâm Tú, nhưng lại thất bại chầm dứt, quyết tâm về nhà khổ luyện trù nghệ, lần sau sẽ khiến Lâm Tú nhìn bằng cặp mắt khác.

Sau khi Tiết Ngung Nhi đi, Lâm Tú đến Dịch Thuật Viện.

Mỗi ngày song tu cùng công chúa Minh Hà vào lúc này, đã trở thành thói quen của hắn.

Sau khi tu hành xong, Lâm Tú và Linh m cùng nhau rời khỏi.

Hôm nay là ngày thứ ba sau đại hôn, là buổi gia yến rất quan trọng.

Phụ mẫu của Linh m cùng phụ mẫu của hấn cũng sẽ đến, cùng nhau dùng bữa cơm, tất nhiên Lâm Tú không thể vắng mặt.

Dọc đường đi Triệu Linh m rất yên lặng, nàng biết tính tình của tỷ tỷ, cũng hiểu tính cách của Lâm Tú, nàng cảm thấy mình có lỗi với Lâm Tú, hủy hạnh phúc của hấn lại không biết phải an ủi hấn thế nào.

Sau khi Lâm Tú và Triệu Linh m trở về, phát hiện người hai nhà đều đã đến.

Trù nương và nhóm nha hoàn hạ nhân đang chuẩn bị bữa trưa, Võ An hâu và Bình An bá đang chơi cờ, hai vị phu nhân đang trò chuyện trong đình, trong sân tiếng cười nói không ngớt, cảnh tượng hòa thuận vui vẻ.

Ít nhất ở ngoài mặt, mọi thứ đều hài hòa.

Lâm Tú bước vào trong sân, nói với hai người đang chơi cờ: "Phụ thân, nhạc phụ đại nhân"

Võ An hâu quay đầu nhìn, cười nói: "Lâm Tú và Linh m cũng về rồi, trước đây Linh Quân và Hiên Nhi tu hành bên ngoài, trước giờ bên cạnh chúng ta chưa từng náo nhiệt như thế"

Chu Quân và phu nhân Võ An hâu cũng bước đến nói: "Chờ Tú Nhi và Linh Quân có hài tử sẽ càng thêm náo nhiệt"

Phu nhân Võ An hâu cũng cười nói: "Chúng ta cũng chờ ngày đó."

Triệu Linh m khẽ cắn môi, ánh mắt nhìn qua một bên.

Lâm Tú lại cười nói: "Bây giờ chúng con còn trẻ, muốn tập trung tinh lực vào

chuyện tu hành”

Chu Quân liếc hẳn nói: “Sinh hài tử cũng không ảnh hưởng tu hành, các con chỉ cần sinh là được rồi, chúng ta sẽ giúp các con nuôi”

Lâm Tú mỉm cười, không nói gì nữa, đi đến nơi khác trong sân.

Triệu Linh Quân đang chỉ điểm võ đạo cho Triệu Hiên, năng lực niệm lực này, nghe qua bình thường không có gì kì diệu, nhưng thực ra có chút khó hiểu, càng tăng thêm sức mạnh cho võ đạo.

Nhược điểm duy nhất của Triệu Linh Quân, có thể là cơ thể của nàng.

Dù sao năng lực dị thuật của nàng có nghịch thiên đến mấy cũng chỉ là một pháp sư.

Thông thường pháp sư đều khó tránh khuyết điểm cơ thể mỏng manh.

Nhưng cũng phải có người có thể đến gần bên cạnh nàng mới được.

Niệm lực là một loại sức mạnh tinh thần, người sở hữu loại sức mạnh này cảm giác sẽ rất mạnh mẽ, với thực lực hiện nay của nàng, không ai có thể đến gần nàng trong vòng mười trượng mà không bị nàng phát hiện, một khi nàng có thể cảm giác được phạm vi sẽ dùng niệm lực khống chế, thích khách đến gần phạm vi này ngay cả cử động cũng không được, càng đừng nói đến việc ám sát.

Triệu Hiên cầm trường thương trong tay, Triệu Linh Quân dùng niệm lực ngự kiếm, Lâm Tú nhìn một lúc đã có nhận biết sâu sắc hơn với thực lực của Triệu Linh Quân.

Trước mắt mà nói, dị thuật của hắn không bằng Triệu Linh Quân, võ đạo thì chưa chắc.

Niệm lực ngự kiếm, lòng muốn đến đâu kiếm sẽ đến đó, so sánh với lấy tay cầm kiếm, chiêu thức sẽ không chịu hạn chế của cơ thể, biến chiêu càng thêm nhanh chóng xảo diệu, người bình thường hoàn toàn khó lòng ngăn cản.

Không khác lắm với một người luyện võ, một người tu tiên.

Nhưng Lâm Tú không phải người bình thường.

Hắn nhanh hơn so với người bình thường.

Lúc này, ưu thế nhanh nhẹn đã được thể hiện.

Chiêu kiếm của nàng có xảo diệu đến vậy, trong mắt Lâm Tú cũng chỉ là động tác chậm chạp, hắn có đủ thời gian để ứng phó ngăn cản, tiền đề là Triệu Linh Quân đừng khống chế cơ thể của hắn.

Điểm khiến người ta cạn lời nhất trong năng lực của nàng chính là nàng có thể khống chế cơ thể của người khác, hơn nữa lực khống chế còn mạnh hơn năng lực của Tiết Ngung Nhi sau khi tiến hóa, cơ thể bị nàng dùng niệm lực khống chế, tốc độ của Lâm Tú có nhanh hơn nữa cũng vô dụng.

Chương 357: Ta đồng ý (2)

Đương nhiên năng lực của Triệu Linh quân càng xuất sắc, Lâm Tú lại càng vui mừng.

Bây giờ số lượng sao chép của hắn đã đến cực hạn, nhưng cho hắn thêm thời gian mấy tháng sẽ có thể đột phá thêm lần nữa.

Mặc dù là phu thê giả, để đóng kịch trước mặt người khác, ngẫu nhiên vẫn phải có tiếp xúc cơ thể.

Lúc đó chính là thời cơ để Lâm Tú ra tay.

Con người của nàng Lâm Tú có thể không cần.

Năng lực thì không thể bỏ qua.

Lâm Tú và Triệu Linh Quân nhìn nhau, hai người đồng thời gật đầu.

Không thể không nói, Lâm Tú và nàng vẫn rất ăn ý.

Triệu Linh Quân đang chỉ điểm đệ đệ tu hành, Lâm Tú đứng một bên, nhìn nàng "đầy tình ý" thậm chí chủ động đưa trà nước cho nàng, Triệu Linh Quân nhấp một ngụm, khẽ cười nói: "Đa tạ tướng công."

Lâm Tú nói: "Nương tử không cần khách sáo."

Phu phụ Bình An bá và Võ An hầu nhìn thấy cảnh này, đều có chút vui mừng, Võ An hầu nói: "Còn tưởng sau khi hai đứa thành hôn vẫn cần một khoảng thời gian để làm quen, nhìn dáng vẻ hiện nay của hai đứa nó, ta cũng yên tâm..."

Chu Quân cũng cười nói: "Nhìn hai đứa đứng cạnh nhau, xứng đôi biết mấy..."

Lâm Tú và Triệu Linh Quân trai tài gái sắc, một người thiên phú dị thuật kinh người, một người thiên phú võ đạo xuất chúng, lại định hôn ước từ nhỏ, gần như trong mắt tất cả mọi người ở Vương Đô là một đôi bích nhân do ông trời tác thành.

Tất cả mọi người đều vui vẻ, trừ Triệu Linh m.

Bởi vì nàng biết, hòa thuận ân ái giữa phu thê bọn hần, toàn bộ đều là giả vờ.

Bây giờ bọn hần càng ân ái, khi ở một mình lại càng lạnh nhạt, chuyện này càng hiện rõ vẻ đáng buồn.

Gia yến hôm nay rất phong phú, lúc dùng cơm Lâm Tú và Triệu Linh Quân ngồi cạnh nhau, hần còn gấp đồ ăn cho nàng vài lần, Triệu Linh Quân cũng gấp lại cho hần mấy lần, hình ảnh phu thê ân ái này khiến phu phụ Bình An bá và Võ An hầu hoàn toàn yên tâm.

Lúc gần đi, hai vị mẫu thân còn ám chỉ bọn hần sớm sinh hài tử, Lâm Tú cũng chỉ mỉm cười chuyển chủ đề.

Mãi cho đến khi xe ngựa biến mất trong tầm mắt, vẻ tươi cười trên gương mặt Lâm Tú mới chậm rãi biến mất, hần xoa mặt, lắc đầu nói: "Mệt quá, cười đến mức mặt cũng sắp cứng ngắc rồi."

Hần vẫy tay với Triệu Linh Quân nói: "Hẹn tác vui vẻ."

Nói xong, hần dứt khoát xoay người, không chút lưu luyến.

Triệu Linh Quân nói: "Nếu người không có chỗ đi, có thể ở lại đây"

Lâm Tú không quay đầu, phát tay với phía sau nói: "Ta tự có chỗ đi, không phiền Triệu cô nương lo lắng"

Triệu Linh Quân cũng không nhiều lời nữa, xoay người vào cửa phủ, đại môn chậm rãi đóng lại.

Sau khi kết thúc gia yến, Lâm Tú hoàn toàn quảng Triệu Linh Quân ra sau đầu.

Hắn đi vào Lê Hoa Uyển, mang theo vài lễ vật cho những tiểu tử muội bình thường có quan hệ tốt với Thái Y.

"Oa, đây là nước hoa sao!"

"Nghe nói bên ngoài bán một trăm lượng bạc một lọ đấy!"

"Có bán chúng ta cũng không mua nổi..."

"Đây, thứ này thật sự cho chúng ta sao?"

Nhóm tiểu cô nương nhận được nước hoa hoàn toàn không dám tin, các nàng đương nhiên biết khoảng thời gian này nước hoa đang làm mưa làm gió trong vòng tròn các tiểu thư ở Vương Đô, Thái Y cũng có một lọ do Lâm công tử tặng, khó khăn lắm mới thuyết phục được Thái Y nhỏ hai giọt vào khăn tay cho các nàng, kết quả cả ngày trên người đều thơm ngát.

Như vậy các nàng đã rất thỏa mãn rồi, hoàn toàn không nghĩ đến có một ngày bản thân lại sở hữu món đồ hiếm lạ như thế.

Lâm Tú nhìn các nàng, cười nói: "Là tặng cho các cô, mấy tháng này đã làm phiền mọi người không ít"

Một nữ tử cười nói: "Công tử chưa từng gọi chúng ta lần nào, làm sao quây nhiễu đến chúng ta được, ngược lại Thái Y bị ngài

quấy rầy, ngày nào cũng nhớ ngài nhắc đến ngài..."

"Công tử đừng nghe các nàng nói bậy!" Một bóng người đỏ mặt từ trong phòng bước ra, nắm cổ tay Lâm Tú đưa hắn vào phòng, sau đó đóng cửa lại.

Cứ như vậy, vài nữ tử bên ngoài lại càng cười vui vẻ hơn.

"Ôi chao, ban ngày ban mặt, đã đóng cửa rồi?"

"Không nhìn ra, Thái Y lại gấp gáp như vậy..."

"Sợ cái gì, chúng ta cũng không tranh công tử với người..."

Trong phòng, sắc mặt Thái Y đỏ bừng, nói với Lâm Tú: "Các nàng không giữ miệng, công tử đừng nghe các nàng nói..."

Nàng lấy hai tờ giấy từ trong ngăn tủ ra, đặt lên bàn trước mặt Lâm Tú nói: "Khế ước của tiệm và khế ước nhà quá quý trọng, công tử thu lại đi"

Lâm Tú nói: "Ta đã nói rồi, ta sẽ mua lại chỗ này cho nàng, để nàng có thể làm chuyện mình muốn"

Thái Y cúi đầu nói: "Thái Y biết công tử thích nghe ta hát, nhưng công tử thật sự không cần đối xử với ta tốt như vậy, Thái Y không trả nổi..."

Lâm Tú hỏi: "Nàng có từng nghĩ đến, có lẽ ta không phải thích nghe hát mà là thích nàng không?"

Thái Y ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Lâm Tú.

Chương 358: Ta đồng ý (3)

Lâm Tú đối diện ánh mắt của nàng nói:

“Thực ra câu nói lần trước, không phải ta đang đùa giỡn, bây giờ có thể cho ta biết đáp án của nàng không?”

Ánh mắt Thái Y lóe lên lấp lánh, bị cảm giác hạnh phúc thật lớn bao vây.

Nàng chờ những lời này, đã chờ rất lâu rồi.

Nàng nhẹ nhàng tựa vào ngực Lâm Tú, nghiêm túc nói: “Ta đồng ý. Ngay nay Lâm Tú đều đắm chìm trong dịu dàng.

Từ sau khi nói rõ với Triệu Linh Quân, hắn hoàn toàn buông bỏ tâm kết, không còn đè nén chính mình nữa.

Tiết Ngung Nhi thuần khiết ngây thơ, Thái Y dịu dàng ngoan ngoãn, không có điều lo lắng, tất nhiên lúc nên ra tay thì phải ra tay.

Hắn nhìn trù nghệ của Tiết Ngung Nhi mỗi ngày đều tiến bộ, trước đây chỉ ngồi nghe Thái Y hát, bây giờ có thể ôm, mềm mại đầy cỗi lòng, nghe âm thanh của trời ở khoảng cách gần.

Cuộc sống như vậy, quả thật quá sa đọa.

Thậm chí đã ảnh hưởng đến tu hành của hắn.

Chẳng trách người xưa luôn nói về dịu dàng là mộ anh hùng, ôm ấp của Tiết Ngung Nhi và Thái Y quá mềm mại quá ngát hương, luôn khiến hắn không nỡ rời đi.

Nhất định phải thay đổi.

Để tu hành không xuống dốc, Lâm Tú sẽ trích một phần thời gian đi ngủ ra.

Dù sao buổi tối một mình hẩn ngủ trong tòa nhà lớn như vậy, cũng không dễ ngủ, không bằng dùng để tu hành.

Tần Uyển cũng không phải mỗi tối đều không có nhà để về, mấy ngày nay Lâm Tú không nhìn thấy nàng.

Chỉ có ban ngày Tiết Ngung Nhi mới đến đây, buổi tối sẽ trở về Tiết phủ.

Tuy Lâm Tú và Thái Y đã xác định quan hệ nhưng vẫn chưa đến bước cuối cùng, loại chuyện này hẩn nên để nước chảy thành sông, bây giờ còn chưa phải là thời cơ thích hợp.

Tuy Lâm Tú rất muốn đón Thái Y đến đây ở, nhưng lý trí nói cho hẩn biết, tốt nhất không nên làm vậy.

Nếu không sợ rằng ngay cả thời gian buổi tối hẩn cũng không trích ra được.

Thời gian ban ngày ở cạnh hai nàng, buổi tối sau khi Lâm Tú ra ngoài tu hành dị thuật trở về, lại một mình luyện võ trong sân.

Trừ phi thể lực và nguyên lực cùng lúc cạn kiệt, Lâm Tú cần thời gian dài để nghỉ ngơi khôi phục, những lúc khác, mỗi ngày chỉ ngủ một canh giờ đã có thể thỏa mãn nhu cầu cơ thể của hẩn.

Hẩn không chỉ có thể ngắm mặt trời lúc năm giờ sáng, còn có thể thấy mặt trăng lúc hai giờ đêm ở Vương Đô.

Có điều một mình tu hành khó tránh khỏi hơi cô đơn, bắt đầu từ ngày mai không thể chỉ lo tình nồng ý đượm với Tiết Ngung Nhi được, Lâm Tú phải dẫn dắt nàng cùng nhau tu hành.

Trạng thái hoàn hảo nhất là hai người chậm rãi trở thành người tốt hơn nữa, mà không phải giống như mấy ngày gần đây, trầm mê trong nhi nữ tình trường.

Đêm đã khuya, vạn vật yên tĩnh, tay Lâm Tú cầm trường thương, nhắm mắt lại, đang cố gắng cảm nhận một loại cảm giác cánh tay cùng trường thương hợp nhất.

Dễ dàng sai khiến, đây là cảnh giới cao hơn một bậc của thương pháp.

Đạt tới cảnh giới bậc này, binh khí sẽ linh hoạt như mọc ra trên cơ thể, Lâm Tú cần cảm nhận luyện tập vô số lần mới có thể bước vào cảnh giới này, Triệu Linh Quân sinh ra đã có thể làm được, còn làm được rất tốt, nếu hắn không nỗ lực sẽ bị nàng bỏ xa hơn.

Thực ra không phải Lâm Tú không có chút cảm giác gì đối với Triệu Linh Quân.

Nhưng loại cảm giác này không phải là cảm tình.

Hắn nhìn nàng không thuận mắt.

Không quen nhìn dáng vẻ nàng cao cao tại thượng.

Nàng là một thể hệ thiên kiêu, có kiêu ngạo của thiên kiêu.

Giống như vậy, Lâm Tú cũng có kiêu ngạo của hắn.

Một ngày nào đó, hắn phải vượt qua Triệu Linh Quân, đường đường chính chính đánh bại nàng, để nàng biết sự kiêu ngạo của nàng chẳng qua cũng chỉ đến thế mà thôi.

Hắn muốn cho mọi người biết, hôn ước giữa hai người, kẻ trèo cao không phải Lâm Tú

mà là nàng.

Vù!

Một lúc nào đấy, Lâm Tú bỗng nhiên mở mắt, trường thương xẹt qua không khí, đâm về nơi nào đó trong bóng tối.

Keng!

Trong hư không, phát ra tiếng vang kim loại giao nhau, một bóng người hiện ra từ hư không, thân nhiên nói với Lâm Tú:
"Người lại mạnh hơn rồi"

Lâm Tú nhìn bóng người mặc hắc y kia, ngạc nhiên lẫn vui mừng nói: "Cô trở lại rồi"

Lần trước sau khi A Kha không từ mà biệt, Lâm Tú chưa từng gặp lại nàng.

Mấy ngày nay Lâm Tú vẫn luôn lo lắng cho an nguy của nàng, dù sao nghề nghiệp của nàng quá nguy hiểm, tuy năng lực của nàng rất an toàn, nhưng nếu bị thương thì phải làm sao, trúng mai phục của người khác nữa thì phải thế nào...

Giờ phút này nhìn thấy nàng, Lâm Tú mới yên tâm.

Sau đó hấn lại tò mò hỏi: "Sao cô lại biết ta ở đây?"

Trần Kha nhìn hấn nói: "Lúc đầu không biết, sau này ta chờ người ở nơi người thường đến, nhìn thấy người đi tìm đào hát kia nên theo người đến đây..."

Lâm Tú thầm nghĩ trong lòng, nàng luôn thích trốn ở góc tối lén lút quan sát, chỉ cần bị nàng chú ý, bí mật của hấn sớm muộn cũng sẽ bại lộ, cho dù lần trước hấn không nói có lẽ cũng chẳng giấu được.

Chương 359: A Kha trở về (1)

Trần Kha nhìn hần hỏi: "Chẳng phải người vừa đại hôn sao, tại sao lại ở đây một mình?"

Lâm Tú phát tay nói: "Đừng nhắc nữa, sau này cô đến đây tìm ta là được"

Trần Kha đã hiểu ra gì đó, cũng không hỏi thêm, chuyển chủ đề:

"Chỗ của ngươi có đồ ăn không?"

Mấy ngày nay Tiết Ngung Nhi luyện tập trù nghệ ở đây, đồ ăn ở phòng bếp không ít, nhưng lúc này đã là sau giờ tỵ, Lâm Tú dùng cơm còn thừa lại của bữa sáng làm một đĩa cơm chiên trứng cho nàng.

Trù nghệ của hần tuy cũng bình thường, nhưng cơm chiên trứng rất có trình độ, từng hạt cơm tách rời, trứng gà bao bọc mỗi hạt cơm, A Kha ăn không thừa lại miếng nào.

Lâm Tú chỉ khóe miệng của nàng, gương mặt nàng lộ vẻ nghi ngờ.

Lâm Tú lắc đầu, duỗi tay lấy hạt cơm trên khóe môi của nàng xuống, sau đó hỏi: "Hơn một tháng này, cô đi đâu vậy?"

Trần Kha nói: "Đi điều tra một vụ án, có một đại đạo Giang Dương vượt ngục trên tay dính mấy chục mạng người, ta tìm một tháng mới tìm được gã."

Lâm Tú nói: "Đuổi giết đào phạm là chuyện của triều đình, sao cô lại tích cực như vậy?"

Gương mặt Trần Kha lộ vẻ khinh thường, lên tiếng: "Nếu bọn hần đáng tin, ta cũng sẽ

không tự mình ra tay."

Lâm Tú nhìn nàng hỏi: "Cô không bị thương chứ?"

Về mặt Trần Kha có chút mất tự nhiên, kéo y phục ở đầu vai xuống, một vết thương từ bả vai trắng mịn kéo dài đến trên ngực, nói: "Trước khi chết gã tấn công một đòn liều mạng, ta không tránh được..."

Lâm Tú thở dài nói: "Cởi y phục đi"

Một lát sau, Trần Kha nằm trên giường, tuy đã đắp chăn nhưng vẫn lộ ra phần lớn bả vai trắng mịn.

Tay Lâm Tú đặt trên vết thương ở bả vai nàng, tầm mắt nhìn đi nơi khác nói: "Lần sau cô có thể cẩn thận hơn một chút không, ta là nam nhân, mỗi lần phải trị thương cho cô như vậy, coi là chuyện gì chứ?"

Trần Kha nói: "Người có thể coi ta là nam nhân."

Yêu cầu này hơi quá, cơ thể của nàng Lâm Tú đã nhìn thấy hết rồi, sao có thể coi nàng là nam nhân được, nam nhân có ngực lớn như vậy sao?

Hồi lâu sau, Lâm Tú thở ra một hơi, tay phải rời khỏi bả vai nàng nói: "Xong rồi"

Trần Kha từ trên giường ngồi dậy, nhìn bả vai lại lần nữa tron láng như ngọc, gương mặt trước giờ không hay nói cười cũng lộ ra nụ cười.

Lâm Tú lại cười không nổi, dáng người nàng tốt như vậy lại cứ thích quần ngực thật chặt, hai bên nhìn qua bằng phẳng hơn một chút, khe rãnh ở giữa lại càng sâu hoắm, Lâm Tú xoay người nói với nàng: "Cô như

vậy, tốt nhất nên mặc yếm, đừng quần ngực, không tốt cho cơ thể..."

Trần Kha yên lặng một chốc nói: "Nếu mặc yếm, khi hành động sẽ nhảy tới nhảy lui, không tiện..."

Lâm Tú bỏ não ra hình ảnh nào đó, chỉ cảm thấy có chút khô nóng khát nước, không dám liên tưởng nữa, lập tức nói: "Coi như ta chưa nói, cô muốn mặc cái gì thì mặc đi..."

Trần Kha mặc lại y phục hỏi: "Lẽ nào người cứ mãi ở chỗ này, nàng là thê tử người cưới hỏi đường hoàng mà."

Lâm Tú phát tay nói: "Bỏ đi, như vậy rất tốt."

Đâu chỉ rất tốt, quả thực là quá tốt.

Nếu Triệu Linh Quân không như vậy, sao hẳn có thể tỉnh dậy nằm trong lòng Thái Y, say thì gồi đầu lên đùi Ngung Nhi, buổi tối có thể yên tâm thu nhận thiếu nữ không có nhà để về, ngay cả A Kha đến đây tìm hắn cũng không cần lén lút như khi trước.

Nói đến A Kha, Lâm Tú thuận tiện lên tiếng: "Ở đây có rất nhiều phòng, sau này nếu cô ở Vương Đô, buổi tối có thể ngủ ở đây, cũng không cần lo ở khách điếm bị người ta nhận ra, càng không cần xem trời đất làm giường..."

Trần Kha nhìn hắn nói: "Người không lo lắng bị ta liên lụy sao?"

Lâm Tú suy nghĩ nói: "Nói cũng có lý, vậy sau này cô đừng đến đây, nếu bị người khác hiểu lầm là đồng lõa của cô, vậy ta sẽ gặp phiền phức lớn"

Trần Kha đứng lên, thản nhiên nói: "VẬY ta đi đây"

Một lát sau, Lâm Tú dọn dẹp một gian sương phòng, nói với A Kha: "Cô cứ ngủ ở đây đi, chìa khóa của tòa nhà ta sẽ không đưa cho cô nữa, dù sao có thể nào cô cũng vào được"

Đương nhiên Lâm Tú sẽ không để nàng đi.

Thu nhận thiếu nữ không có nhà để về là sở thích của hấn, huống hồ A Kha và Tần Uyển không giống nhau.

Lâm Tú với Thái Y và Tiết Ngung Nhi cũng chỉ nắm tay ôm ấp mà thôi, nhưng lại quen thuộc mỗi một vị trí trên cơ thể A Kha, chỉ dựa vào tầng quan hệ này đã không thể để nàng lưu lạc đầu đường xó chợ được.

Hơn nữa tòa nhà lớn như vậy, ở một mình cũng quá cô đơn.

Hấn đang cần một người bên cạnh mình.

Giúp nàng trải chăn đệm xong, Lâm Tú còn chưa rời khỏi, đột nhiên cảm giác tim đập nhanh khó hiểu, mà sức mạnh thuộc băng trong cơ thể của hấn dường như cũng bị thứ gì đó áp chế.

Nhưng sức mạnh thuộc hỏa lại trở nên vô cùng sinh động, chỉ trong chớp mắt ngay cả nguyên lực cũng đã tăng trưởng một ít, đủ để sánh bằng nửa tháng tu hành của hấn.

Chương 360: A Kha trở về (2)

Lúc này, vẻ mặt của A Kha cũng xảy ra chút thay đổi.

Hai người liếc nhau, bước nhanh ra sân.

Phương hướng nào đó ở Vương Đô, trong màn đêm u tối, đột nhiên xuất hiện một vùng sáng đỏ.

Lâm Tú lâm bầm nói: "Cháy sao?"

Trần Kha lắc nói: "Không biết..."

Lúc này đã là nửa đêm, phần lớn mọi người ở Vương Đô gần như đã ngủ say, lại bùng tỉnh trong cùng một lúc.

Hài đồng bắt đầu khóc nháo, người lớn vội vàng dỗ dành, gia súc gia cầm nằm rạp xuống đất, run lẩy bẩy, chó trong toàn thành đều hoảng sợ sủa loạn.

Nhưng một số cường giả trong thành, lúc này lại lộ vẻ kinh ngạc.

Triệu Linh Quân khoanh chân ngồi trên giường, nhắm mắt suy nghĩ chậm rãi mở mắt, bước ra khỏi phòng, nhìn về vầng sáng đỏ ở nơi chân trời xa xôi kia, vẻ mặt không có bất kỳ gợn sóng nào.

Triệu phủ, Triệu Linh m còn chưa đi ngủ đột nhiên cảm thấy nguyên lực trong cơ thể vận chuyển cực kì gian nan, nàng nhanh chóng bước ra sân, phát hiện ở nơi ngoài phủ không xa, đang tỏa ra ánh sáng đỏ chói mắt.

Đông cung.

Thái tử từ trên giường ngồi dậy, chỉ cảm thấy trái tim bị đè ép đến cùng cực, nơi xa mơ hồ có một loại sức mạnh cường đại

khiến hần ta hít thở không thông, nguyên lực trong cơ thể cũng không thể vận chuyển được.

Sắc mặt hần ta dữ tợn, cắn răng nói: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì"

Cung Thụy Đông.

Công chúa Minh Hà đang nằm mơ song tu cùng Lâm Tú, đột nhiên bị một loại sức mạnh khó hiểu nào đó đánh thức, nàng cúi đầu nhìn hai tay của mình, chỉ cảm thấy nguyên lực trong cơ thể cực kì sinh động, giống như ngay cả tu vi cũng tăng lên một chút...

Một tòa cung điện khác ở hậu cung, Hạ Hoàng vội vàng bước ra khỏi cung của vị phi tần nào đó, nhìn Chu Cẩm đang đợi trong sân hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Chu Cẩm nhìn ánh sáng đỏ ngoài cung, vẻ mặt có chút phức tạp nói: "Có cường giả thượng cảnh cấp Địa, thăng đến cấp Thiên..."

Vẻ mặt Hạ Hoàng bình tĩnh, không vui không giận.

Cường giả cấp Thiên là sự tồn tại ở một tầng lớp khác trong dị thuật sư, nhiều thêm một cường giả cấp Thiên với Đại Hạ mà nói tất nhiên là một chuyện tốt, nhưng với hoàng thất thì chưa chắc.

Nếu là một vài hào tộc thực lực vốn đã cực kì mạnh mẽ, sẽ khiến thực lực và thể lực của bọn hần lại tăng trưởng, phá hỏng cục diện hần ta khó khăn lắm mới cân bằng được.

Hạ Hoàng nhìn Chu Cẩm hỏi: "Là ai?"

Chu Cẩm nhìn phương hướng ánh sáng đỏ biến mất nói: "Xem xét từ dị tượng, năng lực

của người kia hẳn là hỏa, vị trí kia là phương hướng phủ Tiết quốc công, Tiết lão quốc công phá cảnh rồi...

Lúc này, bầu trời phía trên Tiết phủ, một vùng sáng đỏ đã biến mất.

Ngay sau đó lại có một luồng sáng đỏ rực bay lên trời, hóa thành hỏa nhân cực lớn, bay đến nhà cao cửa rộng nào đó ở nơi xa, tiếng gầm vang vọng khắp Vương Đô: "Họ Tổng kia, cắt ra đây cho lão phu!"

Trên không phủ Ninh Quốc Công.

Hỏa diễm cự nhân đứng trên bầu trời, một cỗ sóng nhiệt cuộn cuộn mà đến, người Tổng gia trong viện đã sớm bừng tỉnh, hoảng sợ nhìn về phía bầu trời đêm, trong lòng không khỏi cảm thấy khó thở.

Nhưng mà ngay sau đó, bọn họ lập tức cảm nhận được một chút mát mẻ, xua tan cái nóng bức từ trên cao.

Một bóng người từ nơi nào đó trong viện chậm rãi bước ra.

Nhìn thấy lão giả này, trong lòng người Tổng gia rất bình tĩnh, đều quỳ xuống đất hành lễ.

"Phụ thân!"

"Tổ phụ!"

"Lão tổ tông!"

Lão giả đi vào trong viện, bóng dáng mơ hồ, hóa thành một con thủy long, xoay quanh mà lên, rất nhanh đã cùng hỏa diễm cự nhân kia bay cao lên, một cột nước từ thủy long tách ra, ngưng tụ ra một thân ảnh.

Lão tổ Tổng gia đứng ở trên long quyền, nhìn hỏa diễm cự nhân kia, nói: "Chúc mừng Tiết huynh phá cảnh, chỉ là hai nhà Tiết Tổng ta, mặc dù không phải thế giao, xưa nay cũng không có thù hận, người hôm nay khí thế hùng hổ tới đây là có chuyện gì?"

Hỏa diễm cự nhân nhanh chóng thu nhỏ lại, rất nhanh đã hóa thành một lão giả.

Chỉ là thân thể của ông ta lại giống như ngọn lửa bình thường hư ảo, lơ lửng trên không trung, nhìn lão tổ Tổng gia, lạnh nhạt nói: "Không có thù hận? Lão phu nhỏ vào mặt người, Tổng gia các người sắp cười lên đầu lên cổ Tiết gia chúng ta còn dám nói không có thù hận?"

Trên mặt lão tổ Tổng gia hiện ra một ít nghi ngờ, sau đó nói: "Lão phu mấy ngày nay luôn bế quan, cũng không biết trong gia tộc có việc gì, xin hỏi Tiết huynh, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?"

Tiết lão Quốc Công hừ lạnh một tiếng, nói: "Không biết, không biết thì hỏi thử người Tổng gia các người đi!"

Lão tổ Tổng gia ánh mắt nhìn xuống phía dưới, dưới chân một người thanh niên xuất hiện một cột nước, cột nước rất nhanh đưa hắn lên cao, lão tổ Tổng gia hỏi: "Ngọc Chương, đến cùng đã xảy ra chuyện gì, các người như thế nào mạo phạm Tiết lão Quốc Công?"

Chương 36I: Trận chiến cấp Thiên (1)

Ngay cả khi thanh niên đó là một nhân tài trẻ tuổi kiệt xuất, tâm chí kiên định, giờ phút này ở dưới sự áp bách của hai vị

cường giả siêu cấp, trong lòng cũng không thể tránh khỏi sợ hãi.

Chỉ là hắn rất nhanh liền bình phục tâm tình, nói: "Hồi tổ phụ, Ngọc Trí và Ngung Nhi cô nương của Tiết gia từng phát sinh một ít hiểu lầm"

"Hiểu lầm?" Tiết lão Quốc Công cười lạnh một tiếng, nói: "Dẫn người đến vây Ngung Nhi nhà ta ở cửa cung là hiểu lầm, tại thọ yến của Hoàng Thái Hậu vu oan, hãm hại nàng cũng là hiểu lầm?"

Lão tổ Tổng gia nhìn thoáng qua thanh niên kia, thanh niên bất đắc dĩ gật đầu.

Ánh mắt lão tổ Tổng gia nhìn về phía dưới, trong một tòa viện của Tổng phủ, một bóng người hình cầu trong lòng kinh sợ vạn phần, đặt mông ngồi trên mặt đất, Tổng Ngọc Trí bị Hiền phi nương nương trách phạt, ở trong nhà cầm túc ba tháng, thoát nhìn so với trước đây lại mập thêm một vòng.

Lúc này, phía trên bầu trời, lão tổ Tổng gia lại nhìn về phía Tiết lão Quốc Công nói: "Là Tổng gia quản giáo không nghiêm, mạo phạm tôn nữ của Tiết huynh, ngày mai lão phu sẽ chuẩn bị một phần hậu lễ, tự mình để cho nàng đến cửa bồi tội, được không?"

Tiết lão Quốc Công lạnh lùng nói: "Ngày mai để cho nàng đến trước cửa Tiết phủ, dập đầu nhận sai, việc này cứ như vậy cho qua.

Tôn nữ của phủ nhị phẩm Quốc Công đến cửa phủ tam phẩm Quốc Công dập đầu nhận sai, từ nay về sau, Tổng gia chắc chắn sẽ mất

mặt ở kinh thành, lão tổ Tổng gia sắc mặt lạnh xuống nói:

"Tiết huynh thật sự muốn gây khó dễ như thế sao?"

Tiết lão Quốc Công chiến ý nghiêm nghị, cười lạnh nói: "Như thế nào, ngươi còn muốn cùng lão phu đánh một trận sao?"

Trên người lão tổ Tổng gia cũng dần dần xuất hiện ra một loại khí thế mạnh mẽ, trầm giọng nói: "Nơi này không phải địa phương thích hợp, lão phu ở ngoài thành chờ ngươi!"

Nói xong, thân thể của ông ta lập tức hóa thành một luồng long quyền, quét ra phía ngoài thành.

Tiết lão Quốc Công cũng quát một tiếng, hóa thành một con hỏa long, lập tức đuổi theo.

Tổng Ngọc Trí của Tổng gia ngồi ở trên đất, lạnh run.

Một nam nhân trung niên chỉ vào nàng, ngón tay run lên, cả giận nói: "Nghịch chướng, xem xem ngươi đã gây cho Tổng gia bao nhiêu phiền toái, từ giờ trở đi, trong vòng một năm, không được phép bước ra khỏi cửa một bước!"

Lúc này khắp kinh thành, tất cả các thế lực buổi đêm thức tỉnh cũng đều ý thức được chuyện đã xảy ra.

Tiết lão Quốc Công lại có thể đột phá!

Vương triều Đại Hạ từ giờ trở đi, lại có thêm một vị cường giả cấp Thiên.

Mà sau khi ông ta đột phá, chuyện đầu tiên làm lại là để đánh bại Tổng gia...

Điều này nghe có vẻ đáng kinh ngạc nhưng suy ngẫm thật cẩn thận, tựa như lại hợp tình hợp lý.

Những đại gia tộc này coi trọng, ngoại trừ quyền thế, chính là thể diện.

Quyền thế đương nhiên là quan trọng nhất, có quyền thế mới có thể đứng trên đại đa số mọi người, để cho người trong gia tộc sống cuộc sống tốt nhất, thậm chí còn có thể dùng quyền lực để lên làm Thiên tử.

Trừ bỏ quyền thế, thể diện đương nhiên cũng rất quan trọng.

Ngay cả khi có quyền thế, vẫn bị người khác áp chế, vậy quyền lực như vậy thì có tác dụng gì?

Mấy tháng trước, Tổng gia cùng Tiết gia xảy ra xung đột, mọi người đến bây giờ nhưng còn chưa có quên.

Tuy nói lúc ấy Tiết gia phái người tới của nhận lỗi, Tổng Trì Ngọc cũng đã bị trừng phạt, nhưng Tiết gia bị Tổng gia khi dễ đến tận cửa, cũng là sự thật không thể thay đổi được.

Món nợ này nếu không thu hồi được thì dù nhà họ Tiết có trở thành cường giả trong thiên hạ thì cũng không bao giờ lấy lại được thể diện đã mất.

Nhìn hai vị cường giả biến mất trong bầu trời đêm, không biết có bao nhiêu người muốn xem trận chiến giữa hai cường giả cấp Thiên, nhưng vì cửa thành sớm đã đóng chặt nên bọn họ nơi nào cũng không đi được.

Lúc này, bên trong hoàng cung, Hạ Hoàng đứng ở tòa cung viện nào đó, khóe miệng

hiện ra vẻ tươi cười, thấp giọng nói:
"Đánh đi đánh đi, đánh nhau mới tốt..."

Lúc này hắn cũng đã xác định, tối nay đột phá cấp Thiên, là Tiết lão Quốc Công.

Đây xem như là một tin tức tốt, tuy rằng Tiết gia cũng rất có quyền thế, nhưng từ trước đến nay không nhúng tay vào quyền lực triều đình, càng không giống như các gia tộc khác, cũng chưa từng đưa nữ quyền của mình vào hậu cung, Tiết lão Quốc Công đột phá, so với Trương gia hoặc Tống gia thêm một vị cường giả đều là tốt hơn.

Hơn nữa, từ tình hình hiện tại mà xem, Tiết gia cùng Tống gia, trải qua xung đột này, về sau cũng hầu như không có khả năng liên hợp, lại hợp ý hắn.

Chu Cẩm đứng phía sau Hạ Hoàng nói: "Bệ hạ, Tiết lão Quốc Công đột phá, tước vị của Tiết gia, hắn là phải cân nhắc một chút?"

Dị thuật sư cấp Thiên, ở bất kỳ quốc gia nào trên đại lục đều là cường giả cao nhất, ngay cả hoàng quyền cũng phải kính nể.

Chương 362: Trận chiến cấp Thiên (2)

Tiết lão Quốc Công đột phá đến cấp Thiên, tự nhiên cũng có tư cách ngang hàng với Tổng gia, tước vị hẳn là được tăng lên, nếu không, Hoàng đế như hẳn, ngược lại sẽ bị người ta chỉ trích.

Hạ Hoàng gật gật đầu, nói: "Sáng sớm ngày mai, sẽ để cho người chuẩn bị thánh chỉ, đồng thời để cho Nội Vụ ti chuẩn bị một phần hậu lễ.

Tại thời điểm này, một nơi trống trải bên ngoài kinh thành.

Hai bóng dáng đứng cách nhau mười trượng.

Lão tổ Tổng gia nói: "Tiết huynh vừa mới phá cảnh đã muốn dùng Tổng gia chúng ta lập uy sao?"

Tiết lão quốc công ha ha cười, nói: "Nếu sớm muộn gì cũng phải tìm một người trong ba nhà các ngươi, đương nhiên phải chọn một người lão phu không vừa mắt nhất"

Lão tổ Tổng gia nói: "Xem ra trận chiến này là khó tránh khỏi."

Tiết lão quốc công nói: "Bớt nói lời vô nghĩa, lão phu chờ ngày này, đã chờ rất lâu rồi."

Lão tổ Tổng gia mặt không chút thay đổi nói: "Đã như vậy, để cho ta xem, ngươi vừa mới phá cảnh, rốt cuộc lĩnh ngộ được bao nhiêu."

Trên thân thể Tiết lão Quốc Công xuất hiện vô số ngọn lửa, ông ta nhìn một hướng nào đó, thân nhiên nói: "Hai tiểu tử trốn ở chỗ tối, các ngươi tốt nhất nên tránh xa một chút, nếu không trong chốc lát bị ngộ

thương, cũng là chuyện không liên quan đến lão phu...”

Cách đó trăm trượng, ở trong trạng thái ẩn thân, Lâm Tú nắm tay A Kha bay trên không trung, nghe được câu này, trái tim đập thình thịch, vội vàng dẫn theo nàng bay ra xa.

Liên tục bay ra vài dặm, hắn mới khiếp sợ nói: “Cảm giác của cường giả cấp Thiên khủng bố như vậy sao?”

Trần Kha nhìn về phía hắn, nghiêm túc nói: “Người phải nhớ kỹ, ẩn nấp đều không phải là thực sự biến mất, quá phụ thuộc vào khả năng này, sớm hay muộn sẽ vì khả năng này mà mất đi tính mạng.”

Lâm Tú thở phào nhẹ nhõm, nói: “Ta đã biết.”

Sau đó hắn quay đầu nhìn về phía phương xa, tuy rằng sớm đã không nhìn thấy hai vị cường giả cấp Thiên, nhưng chân trời thỉnh thoảng truyền đến trùng thiên hồng quang, cùng với khí tức giao động kịch liệt, cách xa như vậy, vẫn làm cho hắn kinh hãi không thôi.

Nếu không phải là lão giả có năng lực là hỏa nhắc nhở bọn họ, chỉ sợ Lâm Tú và A Kha đã bị chiến đấu của bọn họ ảnh hưởng.

Đây là lần đầu tiên Lâm Tú cảm nhận được sự cường đại của cấp Thiên.

Ngay cả một chút dư âm của cuộc chiến giữa hai người, cũng có thể giết chết họ.

Trần Kha nhìn xa xa, biểu tình cũng tràn ngập khiếp sợ, lẩm bẩm nói: “Đây là cường giả cấp Thiên sao?”

Tuy rằng Lâm Tú cũng kinh ngạc với sức mạnh cường đại của cường giả cấp Thiên, nhưng đồng thời trong lòng cũng dâng lên hào tình vô hạn.

Một ngày nào đó, hắn sẽ trở nên mạnh mẽ như họ, không, mạnh mẽ hơn họ.

Thực lực của bọn họ, mới chỉ là cấp Thiên sơ cảnh mà thôi.

Mục tiêu cuối cùng của Lâm Tú là cảnh giới vô thượng trong truyền thuyết.

Chỉ có điều trước mắt, nhìn thấy loại cường giả này, hắn vẫn muốn tránh lui.

Lâm Tú đưa A Kha bay trở lại trong thành với tốc độ nhanh nhất.

Ẩn thân của họ có thể được cảm nhận một cách dễ dàng như vậy, nói không chừng sẽ có chút nguy hiểm, vẫn là cách càng xa càng tốt.

Tất nhiên, đây không phải là năng lực ẩn thân kém, là thực lực của bọn họ quá yếu, đợi đến khi hắn đến cấp Thiên, cường giả cùng cấp với hắn nhất định không thể nhìn thấu.

Sau khi trở về nhà, Lâm Tú nói với A Kha: "Cô ngủ trước đi, ta đi luyện thêm một lát"

Trần Kha nhìn hắn một cái, nói: "Đã trể thế này, ngươi còn tu luyện?"

Lâm Tú vốn định ngủ, lại bị hai vị cường giả cấp Thiên kích thích, võ đạo vốn là đường tắt nhanh nhất giúp hắn tăng lên thực lực, mà hắn lại vẫn chưa dốc hết toàn lực tu hành, vốn là khởi đầu muộn hơn người khác, nếu không dốc hết toàn lực,

khi nào mới có thể đứng lên trước mặt
Triệu Linh Quân?

Trần Kha đi đến trong viện, nói: "Ta cũng
không buồn ngủ, ta cùng ngươi luyện trong
chốc lát đi"

Võ đạo tu hành, vốn là một chuyện vô cùng
buồn tẻ nhàm chán, nếu có người cùng
luyện, tự nhiên càng dễ kiên trì hơn, Lâm
Tú dùng thương, đi theo con đường đại khai
đại hợp, A Kha sử dụng hai thanh đoản đao,
phong cách nhẹ nhàng phiêu dật, phối hợp
với năng lực của nàng lại càng xuất quỷ
nhập thần, vô thanh vô tức hoàn thành thu
hoạch.

Từ nhỏ tu hành võ đạo, thực lực mạnh hơn
Lâm Tú nhiều, chân khí đã đạt tới trình độ
thượng cảnh cấp Huyền.

Hơn nữa tuổi của nàng cũng không lớn, chỉ
lớn hơn Lâm Tú mấy tháng, nếu như tiến vào
Võ Đạo Viện, nhất định là hạt giống tốt
của Thiên Tự Viện, đáng tiếc thân phận của
nàng không thể thấy ánh sáng, nếu không
Lâm Tú ngày thường tu hành còn có thể có
thêm bạn.

Nửa canh giờ sau, Trần Kha đã hao hết thể
lực, nàng nhìn Lâm Tú dường như một chút
mệt mỏi cũng không có, kinh ngạc nói:

"Sao ngươi một chút cũng không mệt?"

Lâm Tú liếc nàng một cái, nói: "Đưa tay
cho ta"

Chương 363: Thổ lộ với Linh m (1)

Trần Kha vươn tay, Lâm Tú nắm tay nàng, nàng nhận thấy một cỗ lực lượng chạy đi một vòng trong cơ thể, tất cả một mỗi trên cơ thể lập tức được quét sạch.

Nàng vừa mới kiệt sức, lại có thể tiếp tục tu luyện.

Cái này không phải ý là, nó có thể được sử dụng nhiều lần trong một ngày?

Như vậy mà nói, dùng không được bao lâu là nàng có thể bước vào cấp bậc...

Lâm Tú nhìn nàng, mỉm cười nói: "Thế nào, sau này theo ta tu hành, bảo vệ cô trở thành thiên hạ đệ nhất thích khách..."

Đối với người tu hành võ đạo mà nói, hãn chính là một bảo bối sặc di động, với thiên phú võ đạo của A Kha, mỗi ngày nạp điện cho nàng vài lần, cấp Địa chắc chắn ở trước mắt, cấp Thiên cũng không phải mộng, một thích khách cấp Thiên, năng lực còn là ẩn nấp, có thể làm cho tất cả cường giả trên đời này nghe nói mà sợ mất mật.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là nàng phải luôn luôn đi theo Lâm Tú.

Lâm Tú bên này không có vấn đề gì, dù sao nhà của hãn rất lớn, mười tám người đều ở được.

Ngày hôm qua, cả buổi tối Lâm Tú chỉ ngủ một canh giờ.

Sáng sớm hãn đã thức dậy, ăn bánh bao và cháo ở chỗ quả phụ xinh đẹp. Khi trở về, hãn mang cho A Kha một phần.

Hắn đi ở trên đường, nghe được người qua đường đều bàn luận một việc.

"Nghe nói chưa, ngày hôm qua Tiết lão Quốc Công đột phá cấp Thiên"

"Đương nhiên, khi đó ta cũng tỉnh, Tiết lão Quốc Công vừa mới đột phá đã đi tìm Tổng gia gây phiền toái, thật sự là tính tình nóng nảy!"

"Đó là, ai bảo lúc trước Tổng gia kiêu ngạo như vậy, cùng là hào môn như nhau, đoạn thời gian trước Tiết gia đều bị áp chế, cái này ai có thể nhìn?"

"Đêm qua, hắn cùng vị Tổng gia kia còn đánh một trận ở ngoài thành, ta vừa mới đi xem qua, cừ thật, mấy ngọn núi đều bị thiêu sạch, còn có hai đỉnh núi trực tiếp biến mất, đây là thực lực của cường giả cấp Thiên sao?"

"Cũng không biết ai trong số bọn họ thắng"

"Ta cảm thấy là vị Tổng gia kia, thời gian hắn tiến vào cấp Thiên sớm hơn"

"Ta cảm thấy là Tiết lão Quốc Công, năng lực của hắn càng thêm cuồng bạo hung mãnh..."

Lâm Tú cũng là hôm nay mới biết được, thì ra người đột phá cấp Thiên ngày hôm qua lại là tổ phụ của Tiết Ngung Nhi.

Hắn nghe Tiết Ngung Nhi nói qua, Tiết lão Quốc Công bế quan đã mấy tháng, không nghĩ tới thật sự bị hắn đột phá bình cảnh, cứ như vậy, thế lực cao nhất kinh thành, liền tăng thêm một người.

Dưới cấp Thiên đều là con kiến hôi, quyền quý kinh thành mặc dù nhiều, nhưng chân

chính đứng ở đỉnh cao cũng chỉ có mấy người.

Hoàng thất nhất mạch, một gia tộc Nhất đẳng công, ba gia tộc Nhị đẳng công đều có cường giả cấp Thiên tồn tại, hiện tại lại có thêm một người.

Lâm Tú cũng không biết là nên vui mừng hay nên buồn sầu.

Tiết lão Quốc Công là tổ phụ của Tiết Ngung Nhi, lẽ ra Lâm Tú phải vui mừng cho hắn.

Nhưng hôm nay về sau, địa vị Tiết phủ ở kinh thành càng cao, lực cản hắn với Tiết Ngung Nhi ở bên nhau cũng càng lớn.

Thiên kim Tiết phủ, tuyệt đối không có khả năng hạ mình gả cho hắn làm thiếp, vị trí chính thê lại bị Triệu Linh Quân chiếm giữ chặt chẽ, một ngày không hòa ly với Triệu Linh Quân thì một ngày hắn không thể cấp cho nữ tử khác danh phận.

Lúc này, Lâm Tú có chút hâm mộ cầu Hoàng đế kia.

Nếu hắn là Hoàng đế, tự nhiên sẽ không tồn tại vấn đề này.

Triệu Linh Quân là Hoàng hậu không thể nghi ngờ, nhưng hắn có thể phong Quý phi cho Ngung Nhi, phong Thục phi cho Thái Y, phía sau còn có cửu Tần, Quý nhân, Mỹ nhân, muốn phong cho ai thì cho người đó.

Rốt cuộc, đây thực sự là giấc mơ của hắn.

Khi trở về nhà, A Kha còn chưa có tỉnh lại.

Thế chất của nàng không bằng Lâm Tú, đêm qua tu hành một đêm cùng Lâm Tú, phỏng

chùng phải ngủ nhiều hơn hẳn một lát.

Lâm Tú đặt điểm tâm ở trong nồi hâm nóng, đi vào trong viện tiếp tục luyện công, chỉ chốc lát, Tiết Ngung Nhi đã từ bên ngoài chạy vào.

Vừa chạy vừa quay đầu nhìn nhìn, như thể lo lắng rằng ai đó đi theo.

Lâm Tú thu hồi trường thương, cười nói: "Chúc mừng Ngung Nhi, Tiết lão Quốc Công thăng cấp cấp Thiên."

Tiết Ngung Nhi chạy đến trước mặt hắn, kéo cánh tay hắn, vui vẻ nói: "Huynh cũng biết à..."

Lâm Tú vuốt ve mái tóc của nàng, nói: "Đương nhiên, đêm qua có động tĩnh lớn như vậy, hôm nay dân chúng đều truyền"

Tiết Ngung Nhi chu chu miệng, nói: "Gia gia cũng thật là, lớn tuổi như vậy rồi còn học người ta đánh nhau..."

Lâm Tú chỉ là cười cười, không nói gì thêm.

Tiết lão Quốc Công tính tình tất nhiên nóng nảy, trận chiến này, chỉ sợ cũng là vì lập uy cùng rửa nhục.

Chỉ có như vậy, Tiết gia từng mất mặt mũi mới có thể lấy lại lần nữa.

Về sau, kinh thành cũng sẽ không có người dám khinh thường Tiết gia.

Chương 364: Thổ lộ với Linh m (2)

Lúc này, Tiết Ngung Nhi lại buồn rầu nói: "Buổi sáng hôm nay, trong nhà có rất nhiều người đến bái phỏng gia gia, ta cũng phải hỗ trợ chiêu đãi, ta thừa dịp bọn họ không chú ý mà vụng trộm chạy đến gặp huynh, một lát còn phải trở về..."

Một lát sau, Lâm Tú ngồi trên ghế đá trong sân, Tiết Ngung Nhi ngồi ở trong lòng hắn, ôm cổ hắn, buồn lo nói: "Làm sao bây giờ, chuyện của chúng ta, trong nhà vốn rất khó đồng ý, hiện tại gia gia tấn thăng, vì tước vị của người mà bệ hạ tấn phong nhất giai, người sẽ càng không đáp ứng chuyện của chúng ta, nếu bị người biết, ta thậm chí còn không thể tới gặp huynh..."

Hóa ra nàng lo lắng về điều này, Lâm Tú nhẹ nhàng cọ mũi của nàng, nói: "Tình cảm hai người chúng ta là lâu dài, đâu phải chỉ sớm sớm chiều chiều. Ta hứa với nàng, sớm hay muộn có một ngày, sẽ đường đường chính chính ở bên nàng"

Tiết Ngung Nhi tựa vào ngực hắn, cười hì hì nói: "Ta tin tưởng huynh..."

Nàng là lén chạy đến, Lâm Tú không có biện pháp ôn tồn thật lâu với nàng, không bao lâu sau, nàng lại phải lưu luyến không rời trở về.

Trần Kha từ phòng đi ra, tựa vào cửa, nói: "Không ngờ người lại lừa gạt nữ tử như vậy."

Lâm Tú phản bác nói: "Chuyện lưỡng tình tương duyệt, làm sao có thể kêu là lừa đây?"

Trần Kha hỏi: "Vậy con hát Lê Hoa Uyển kia, người giải thích như thế nào?"

Lâm Tú nói: "Ta đối với Ngung Nhi là thật tâm, đối với Thái Y cũng là thật tâm, không thể sao?"

Trần Kha liếc mắt nhìn hắn, nói: "Toàn bộ nam nhân đều nói như vậy"

Lâm Tú nói: "Đối với nam nhân, đừng xem hắn nói như thế nào, mà hãy xem bọn hắn làm như thế nào."

Trần Kha không nói gì nữa, nhíu mũi người người, sau đó đi vào phòng bếp, lúc đi ra, miệng cắn một cái bánh bao.

Đối với Lâm Tú, nàng thật sự có thể hiểu được.

Thế nhân đều muốn cưới Triệu Linh Quân, tuy rằng Lâm Tú cưới được, nhưng còn không bằng không cưới.

Nữ hài tử xinh đẹp vừa rồi, nhìn hắn trong ánh mắt tràn đầy tình yêu, ngay cả nàng cũng nhìn ra, có một nữ tử như vậy bên cạnh, cần gì phải cưới một người không thích hắn.

Lâm Tú nhìn nàng ăn xong bánh bao, hỏi: "Hôm nay cô có chuyện gì sao?"

Trần Kha xoa xoa tay, nói: "Đi giết một người."

Không hổ là thích khách, nói ra loại lời này mà ngay cả mắt cũng không chớp một cái.

Lâm Tú lại hỏi: "Giết người nào?"

Trần Kha nói: "Một tên ác bá, khi nam ép nữ, không chuyện ác nào không làm, quan

phủ lại mặc kệ tùy ý hấn làm ác, ta đi giết hấn, vì dân trừ hại”

Lâm Tú nhìn nàng, nói: “Cô là nữ tử, gặp chuyện gì cũng không cần luôn nghĩ đến đánh đánh giết giết như vậy, ta ra ngoài xử lý chút việc, lập tức sẽ trở về, cô ở nhà ngoan ngoãn chờ ta, đến lúc đó ta giúp cô điều tra trước”

Cổ định mỗi buổi sáng, Lâm Tú phải làm một việc, chính là cùng công chúa Minh Hà song tu, gió thổi trời mưa, sét đánh bất động.

Hôm nay thời điểm bọn họ cùng nhau tu hành, công chúa Minh Hà còn nói đến chuyện Tiết lão Quốc Công tấn thăng cấp Thiên với hấn, năng lực của Tiết lão Quốc Công giống nàng, mà lấy thiên phú của nàng, về sau tấn thăng cấp Thiên, cơ hồ cũng là chuyện tất yếu.

Hơn nữa, thông qua song tu với Lâm Tú, tốc độ tu luyện của nàng đã gấp đôi so với trước đây, thời gian đạt tới cảnh giới này sẽ nhanh hơn, rất có thể sẽ tiến thêm một bước nữa, năng lực thức tỉnh lần thứ tám, đạt tới cấp Thiên thượng cảnh.

Đương nhiên, khi đó, nàng sớm đã từ tiểu công chúa biến thành lão công chúa.

Tương tự như vậy, tốc độ tu hành của Linh m cũng bởi vậy mà tăng gấp đôi, như vậy tính ra, thiên phú của nàng, kỳ thật chỉ yếu hơn Triệu Linh Quân một đường.

Chỉ riêng tốc độ tu luyện mà nói, Lâm Tú đã vượt qua Triệu Linh Quân, chẳng qua hấn tụt lại phía sau quá xa, đuổi theo cũng cần thời gian không ngắn.

Tu luyện chấm dứt, lúc đi ra khỏi Dị Thuật Viện, Triệu Linh m hỏi: "Mấy ngày nay người ở nơi nào?"

Lâm Tú nói: "Ở khách điếm một ngày, sau lại xin bệ hạ một tòa tòa nhà.

Sắc mặt Triệu Linh m phức tạp.

Ngày đầu tiên đại hôn một mình thông phòng, ngày hôm sau ở tại khách điếm, đây là một sự chua xót cùng bi thương.

Nàng không thể thay đổi quyết định của tỷ tỷ, cũng không biết an ủi Lâm Tú như thế nào, Triệu gia nợ hấn quá nhiều, trong khoảng thời gian này, nàng vẫn vì chuyện này mà áy náy tự trách.

Lâm Tú vốn là muốn về nhà giúp A Kha điều tra án kiện.

Nhưng hấn cảm nhận được, cảm xúc của Linh m rất phức tạp.

Nàng đã sa sút trong nhiều ngày.

Từ ánh mắt của nàng nhìn mình, Lâm Tú đã rõ ràng nguyên nhân nàng sa sút.

Quả nhiên, người ở Triệu gia quan tâm mình nhất, vẫn là nàng.

Nàng đang đau lòng Lâm Tú, Lâm Tú cũng đang đau lòng nàng.

Cái này không phải là nàng sai, nhưng nàng lại đem toàn bộ lỗi đều đổ lên người mình.

Chương 365: Thổ lộ với Linh m (3)

Đây là Linh m, Linh m hiểu chuyện đến mức làm cho người ta đau lòng.

Lâm Tú nhìn Triệu Linh m, nói: "Thật ra không có gì, là ta muốn ở bên ngoài, chủ yếu là do không thân quen với tỷ tỷ cô lắm, ở cùng một chỗ, mỗi ngày ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, hai người đều sẽ không thoải mái."

Triệu Linh m không nói gì, nàng biết đây là lí do Lâm Tú tìm để an ủi nàng.

Hắn có tôn nghiêm, có thể sẽ không ở cùng với tỷ tỷ.

Lâm Tú nhìn thấy biểu cảm của nàng thì biết nàng lại suy nghĩ sai lệch.

Sống ở bên ngoài, hắn là thật sự thực vui vẻ...

Linh m căn bản không thể tưởng tượng được niềm vui của hắn.

Buổi sáng hắn khanh khanh ta ta với Ngung Nhi, buổi chiều người nông ta nông với Thái Y, buổi tối tu luyện cả đêm với A Kha, cả ngày đắm chìm trong ôn nhu hương, thiếu chút nữa ngay cả Triệu Linh Quân là ai cũng đã quên, làm sao cần nàng thương hại?

Lâm Tú ho nhẹ một tiếng, đối với Triệu Linh m nói: "Linh m, chuyện thật sự không phải như ngươi nghĩ, mấy ngày nay ta sống thật sự rất tốt, ta đã nói qua với tỷ tỷ cô, tuy rằng chúng ta thành thân, nhưng về sau, ta không can thiệp vào cuộc sống của nàng ấy, nàng ấy cũng không can thiệp vào cuộc sống của ta, với ta mà nói, đây là

chuyện tốt, chẳng lẽ cô không như cảm thấy vậy sao?"

Triệu Linh m ngẩn ra một chút, hỏi: "Vì sao đây là chuyện tốt?"

Lâm Tú nói: "Điều này có nghĩa là ta có thể ở cùng một chỗ với những nữ tử khác, chẳng lẽ cái này không phải chuyện tốt?"

Triệu Linh m ngẩn ra một chút, sau đó nói: "Người như thế nào có thể..."

Nói đến một nửa, nàng bỗng nhiên lại sững sốt.

Đúng vậy, là tỷ tỷ đối xử với Lâm Tú như vậy trước, nàng không có tận hết bản phận làm thê tử, vì cái gì hắn không thể tìm nữ tử khác?

Chẳng lẽ muốn hắn vì sai lầm của tỷ tỷ mà hy sinh hạnh phúc cả đời của mình?

Nàng lại có tư cách gì mà tức giận?

Giờ khắc này, rất nhiều bóng dáng xuất hiện trong đầu Triệu Linh m.

Con hát ở Lê Hoa Uyển, nữ y của Thái Y Viện, còn có Tiết Ngung Nhi... Tiết Ngung Nhi vẫn tâm hoài bất quỷ với Lâm Tú, cái này chắc chắn nàng có thể vui mừng rồi đi?

Biết rõ nàng không có tư cách tức giận, nhưng trong lòng nàng vẫn là vô cùng chua xót, nói: "Tỷ tỷ, về sau có khả năng tỷ tỷ sẽ thay đổi..."

Lâm Tú liếc mắt nhìn nàng một cái, nói: "Vì cái gì ta phải đợi nàng ấy thay đổi?"

Triệu Linh m hỏi: "Chẳng lẽ không có biện pháp nào khác sao?"

Lâm Tú nhìn Triệu Linh m, nói: "Nếu không như vậy đi, dù sao lúc trước thời điểm định ra hôn ước, cũng chưa nói là ai cưới ai, chỉ cần là nữ nhi Triệu gia là được, nếu không ta cùng nhạc phụ nhạc mẫu thương lượng một chút, hòa ly với tỷ tỷ cô rồi tính toán cưới cô..."

Triệu Linh m sững sờ tại chỗ, sau đó tức giận nói: "Người nói cái gì"

Lâm Tú nhìn vào mắt nàng, nghiêm túc nói: "Thật ra cho tới nay, người ta thích là cô..."

Lời còn chưa dứt, Lâm Tú đã nhận thấy được một trận trời quay đất cuồng, bị Triệu Linh m một cái qua vai ngã trên mặt đất.

Triệu Linh m hai tay khoanh trước ngực, lạnh lùng nhìn hắn, nói: "Người muốn chết sao, ngay cả ta cũng dám trêu đùa, chuyện của các người, ta không bao giờ quản nữa!"

Nói xong, nàng dứt khoát xoay người rồi đi, giống như khôi phục lại bộ dáng lãnh khốc trước kia.

Lâm Tú nằm trên mặt đất, thở phào nhẹ nhõm, chính là cảm giác này, Linh m trước kia đã trở lại.

Hắn tình nguyện đổi mặt với một Linh m bạo lực như vậy cũng không nguyện nàng cứ mãi buồn bực không vui.

Một bàn tay tinh tế trắng nõn từ một bên đuổi tới, Lâm Tú ngẩn ra một chút, sau đó nắm tay Tần Uyển, hơi mượn lực, từ trên mặt đất đứng lên.

Tần Uyển nhìn hắn, ý vị thâm trường nói: "Thích muội muội, lại cưới tỷ tỷ, thật là tạo hóa trêu người."

Lâm Tú vỗ vỗ đất trên mông, nói: "Nói giỡn, cô cũng tin?"

Tần Uyển thản nhiên nhìn hắn một cái, nói: "Trên đời này, có bao nhiêu lời thật lòng là dùng phương thức đùa giỡn nói ra?"

Nụ cười trên mặt Lâm Tú biến mất.

Nữ nhân này, hắn hảo tâm thu lưu nàng, nàng lại luôn không lưu tình chút nào đâm vào tim hắn.

Hắn vươn tay về phía Tần Uyển, nói: "Uyển Nhi cô nương lần trước mượn bạc của ta, hiện tại nên trả lại rồi..."

Lâm Tú không ngờ rằng Tần Uyển lại trả lại tiền cho hắn.

Lúc nàng trả tiền, Lâm Tú chú ý tới trong tay nàng còn có mấy thỏi mười, hai mươi lượng bạc cùng một tờ ngân phiếu mệnh giá nhỏ, cộng lại cũng phải tới mấy chục lượng.

Học trò của Dịch Thuật Viện đều có phụ cấp, chỉ riêng học trò ở Hoàng Tự Viện đã có mười lượng mỗi tháng, hình như mấy người ở Thiên Tự Viện cũng có năm mươi lượng. Số tiền ấy không hề ít, chỉ cần dùng có ngày nào cũng tới Trích Nguyệt Lâu gọi cả bàn món ăn rồi đánh chén thỏa thích thì tiền hoàn toàn không thể tiêu hết được.

Chương 366: Gặp nhau giữa đường, nguy! (1)

Lâm Tú không biết nàng đã dùng tiền vào những việc gì mà lại sa ngã đến độ cơm cũng chẳng mua nổi mà ăn.

Buổi chiều Lâm Tú phải đi điều tra án giúp A Kha, lúc này hắn và Tần Uyển cùng nhau rời khỏi hoàng cung.

Ngoài cửa cung, có hai bóng người đang đứng đợi ở đó.

Lâm Tú có quen biết hai người này, mà không chỉ quen biết, hắn còn từng ra tay đánh người ta. Hai người họ là ca ca của Tần Uyển, một người tên Tần Tùng, người còn lại tên Tần Bách, đúng là lãng phí cả hai cái tên.

Mặt mũi cả hai người họ lúc này có hơi tái nhợt, nét mặt cũng hơi bị quái gở, trong mắt toàn là tia máu, song tinh thần lại hưng phấn cực độ. Lâm Tú nhìn cái điệu bộ đó là biết ngay hai người này đã cần thuốc.

Giới quyền quý ở Vương Đô có một thứ rất phổ biến, tên là "Thần Tiên Tán"

Sau khi sử dụng, thứ đồ này khiến người ta ngất ngây trầm mê với nó, tinh thần sẽ cực kỳ hưng phấn, cả người lâng lâng như muốn bay lên.

Giá tiền của thứ đồ này vô cùng đắt, bách tính không mua nổi để dùng, chỉ có con cháu quyền quý mới có tiền mà thưởng thức.

Bọn họ vô công rồi nghề, hết ăn uống, thác loạn cùng nữ nhân, đánh bạc rồi lại đến sử dụng Thần Tiên Tán, dùng xong thì tinh thần phấn khích, dễ nổi nóng mà cũng dễ

kích động, chạy ra đường trêu ghẹo dân nữ, đánh đấm ẩu đả...

Nếu thứ đồ này bị cấm thì có lẽ tình hình trị an ở Vương Đô sẽ khởi sắc hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, lợi nhuận đến từ "Thần Tiên Tán" vô cùng cao, bị thu tóm trong tay một vài nhà quyền quý bậc nhất. Bối cảnh của bọn họ còn lớn hơn cả Hồng Nê Cư và Ngung Hương Trai, gần như không thể nào lung lay. Đừng nói Lâm Tú, e rằng đến đương kim bệ hạ cũng chẳng thể cấm nổi.

Quả nhiên kẻ thù gặp nhau là đỏ mặt tía tai, hai người kia thấy Lâm Tú bèn xắn tay áo xông tới, có điều vừa nhớ đến Lâm Tú đánh đấm rất ghê, lại còn là quan viên Thanh Lại ti, bọn họ mà ra tay thì hiện giờ sẽ bị đánh một trận, lúc nữa đến Thanh Lại ti còn phải ăn thêm một trận nữa, như thế thì quá thiệt nên cuối cùng bọn họ đành nhịn.

Hai huynh đệ trừng mắt nhìn Lâm Tú, một trong hai người nói:

"Tiểu tử, ngươi chớ có đắc ý, ngươi cứ đợi đây cho bọn ta, sớm muộn gì cũng có ngày ngươi phải hối hận!"

Lâm Tú lạnh lùng liếc bọn họ, hắn nói: "Ta đang đợi đây."

Hai người kia không buồn để ý đến Lâm Tú nữa, Tần Tùng nhìn về phía Tần Uyển, hỏi nàng: "Tiền ngươi lấy được từ học viện đâu rồi, mau đưa cho bọn ta"

Vẻ mặt Tần Uyển vô cảm xúc, nàng lấy ra mấy tờ ngân phiếu đưa cho bọn họ.

Hai người kia cầm lấy ngân phiếu xong, đến nhìn cũng không nhìn Tần Uyển, cứ thế lập tức lượn đến một sông bạc bên đường.

Lâm Tú nhìn Tân Uyển đầy ngạc nhiên, hần hỏi: "Đây là nguyên nhân mà người không ăn nổi cơm, buổi tối không có nơi để ở đây ư? Biết rõ bọn họ lấy bạc để làm chuyện không tốt lành gì mà người vẫn đưa cho bọn họ?"

Tần Uyển cong ngón tay tính toán, bảo: "Số tiền lần này là bốn mươi sáu lượng bảy chỉ, vẫn còn thiếu ba ngàn năm trăm ba mươi hai lượng sáu chỉ nữa.

Lâm Tú hỏi: "Người đang nói gì vậy?"

Tần Uyển nhàn nhạt bảo: "Ông ta bảo chỉ cần đưa ông ta một vạn lượng bạc là coi như có thể trả sạch ơn sinh và ơn nuôi dưỡng,"

Lâm Tú thăm dò hỏi: "Người người đang nói đến là..."

Tần Uyển đáp: "Cha ta"

Lâm Tú im lặng không biết nói gì.

Đời này vẫn còn có một người cha như vậy ư?

Phụ mẫu kiếp trước của hần tuy rằng bỏ rơi hần, song về mặt tiền bạc, họ vẫn bù đắp rất nhiều cho hần.

Hần cứ ngỡ rằng bản thân mình đã đủ bi đát rồi, song Tần Uyển còn bi đát hơn so với hần. Nàng không những không được bù đắp mà còn phải quay ra chu cấp tiền cho bọn họ. Tiền phụ cấp một tháng của nàng là năm mươi lượng, thế một vạn lượng bạc kia nàng phải trả đến tận bao giờ?

Bởi lẽ đã từng gặp cảnh ngộ tương tự như vậy nên loại chuyện thể này thực sự khiến Lâm Tú không vừa mắt, hắn nghĩ ngợi, đoạn lên tiếng: "Hay là chỗ bạc còn lại ta cho người mượn, ngày sau người lại từ từ trả ta."

Tần Uyển nhìn hắn một cái, hỏi: "Người đang thương hại ta ư?"

Lâm Tú hỏi ngược lại nàng: "Người thấy sao?"

Tần Uyển nhìn vào mắt hắn, nàng không cảm nhận được sự thương hại, trong mắt hắn chỉ có cảm xúc của kẻ đồng cảnh ngộ, song từ khi sinh ra hắn đã có cha nương ở bên, sao có thể cùng cảnh ngộ với nàng cho được?

Nàng lắc đầu, từ chối Lâm Tú và nói: "Đây là nợ mà ta còn thiếu, ta muốn tự mình trả."

Lâm Tú cũng không nói thêm điều gì nữa, hắn có thể hiểu cho cảm nhận của Tần Uyển. Chuyện này có dính dáng đến bạc, song lại không chỉ có bạc, thứ mà nàng phải vượt qua là cửa ải trong lòng nàng.

Chương 367: Gặp nhau giữa đường, nguy! (2)

Hắn chỉ liếc nhìn vị trí của sông bạc rồi nói: "Vừa mới dùng Thân Tiên Tán đã tới sông bạc, tiền mà người đưa cho bọn họ e là sẽ hết trong chốc lát thôi"

"Đó là chuyện của bọn họ, không liên quan đến ta" Tân Uyển nói, câu nói của nàng không chứa đựng chút ít tình cảm nào, tiếp đó nàng lại nhìn về phía Lâm Tú, nói: "Hai người này chẳng phải thứ gì tốt đẹp cho cam, hi vọng người vĩnh viễn đừng đụng phải họ"

Trong vòng quyền quý, lệ thuộc vào Thân Tiên Tán là một chuyện phong nhã, thậm chí còn có người tổ chức yến hội, quy tụ nhiều người cùng thưởng thức, lấy đó làm thú vui.

Lâm Tú mỉm cười với Tân Uyển, hắn bảo: "Yên tâm đi, kiếp này Lâm Tú ta không đội trời chung với con bạc."

Tạm biệt Tân Uyển tại cửa cung, Lâm Tú bèn đi về phía nơi ở mới.

Trên đường, mọi người vẫn đang bàn luận về trận đại chiến đêm qua của hai vị cường giả cấp Thiên.

Trận chiến đó rốt cuộc ai thắng ai bại, điều này không một ai biết, dẫu có là vị kia của Tổng gia đã đạt tới cấp Thiên mấy năm cũng chưa chắc chiếm được bao nhiêu ưu thế.

Trận đấu giữa các cường giả cấp Thiên rất khó để phân thắng bại, trừ phi một bên nhất quyết liều mạng một phen người chết ta sống, song đối với các cường giả cấp

Thiên mà nói, chuyện kiểu như vậy là không có khả năng.

Bọn họ tu hành hơn chục năm, thậm chí còn có người tu hành gần trăm năm mới lên được cấp Thiên, vì một chuyện cỏn cỏn mà liều mạng với cường giả cùng cấp với mình, đây không là ngu xuẩn thì là gì?

Từ hôm nay, thế lực của Tiết gia sẽ nhanh chóng bành trướng.

Năng lực của Tiết lão quốc công là hỏa, sau khi hắn ta thăng cấp lên cấp Thiên đã thu hút rất nhiều dị thuật sư có năng lực hỏa đến nương tựa. cấp Thiên là giấc mộng của mỗi vị dị thuật sư, chỉ có người mang năng lực cấp Thiên mới có thể nói cho bọn họ cách để thăng cấp lên cấp Thiên.

Có thể nói, trong mắt những kẻ có năng lực hỏa, Tiết lão quốc công chính là thần của bọn họ.

Tương tự, năng lực của lão tổ Tổng gia là thủy, dưới trướng của Tổng gia cũng có rất nhiều cường giả hệ thủy cống hiến.

Uy lực của những người có năng lực lên đến cấp Thiên hầu như đều vô cùng mạnh, năng lực của bọn họ có thể tạo ra phạm vi sát thương rất lớn. Mà mấy kẻ xung quanh bọn họ cũng sở hữu năng lực lớn mạnh như thế, những người này tề tựu lại, cầu Hoàng đế không kiêng kị mới là lạ.

Có điều, đây là chuyện mà cầu Hoàng đế phải hao tâm tổn trí, Lâm Tú rất nhanh đã ném nó ra sau đầu và đẩy nhanh tốc độ về nhà.

Trong nhà còn có người đang chờ hắn.

Sân trước ở nhà có trồng một cây bạch quả, Tiết Ngung Nhi tìm một cành cây mọc ngang rồi làm một cái xích đu trên đó, lúc nào cũng quần lấy Lâm Tú đòi hấn chơi cùng.

Khi Lâm Tú trở về, nhìn thấy A Kha đang ngồi trên xích đu, thỉnh thoảng lại đong đưa đưa.

Lâm Tú bước vào trong sân nàng mới nhảy xuống khỏi xích đu, nói: "Người về rồi."

Lâm Tú đáp: "Ta đưa người đi ăn cơm"

A Kha nói: "Ta như thế này không thể ra ngoài, người giúp ta mang vài cái bánh bao về thôi là được."

Lệnh truy nã nàng dán khắp Vương Đô, một khi nàng giải trừ ẩn thân mà xuất hiện ở bên ngoài thì lập tức sẽ bị người ta nhận ra.

"Bữa nào cũng ăn bánh bao sao được?" Lâm Tú nghĩ ngợi, nhìn nàng bảo: "Ta có năng lực dịch dung, nếu như người không để bụng thì có thể để ta chạm vào mặt người, thử xem ta có thể giúp người sửa đổi dung nhan hay không"

Trong sách không có ghi chép năng lực dịch dung có thể giúp người ta thay đổi gương mặt.

Song sách lại nói, năng lực dịch dung chỉ có thể thức tỉnh một lần, với trình độ nguyên lực mà Lâm Tú đã thức tỉnh, hấn hiểu được cách dùng của rất nhiều năng lực không có trong sách.

A Kha bước tới trước mặt Lâm Tú, nàng ngẩng đầu nói: "Người làm đi, dù sao người cũng chạm qua những chỗ khác rồi, chạm mặt thì cũng có sao đâu."

Nàng khẽ ngửa đầu lên, sau đó thì nhắm mắt lại.

Động tác này câu dẫn người ta vô cùng.

Nếu là Thái Y hoặc Tiết Ngung Nhi, Lâm Tú chắc chắn đã hôn lên từ lâu.

Song rõ ràng, với A Kha thì không được.

Lâm Tú nhìn gương mặt tinh tế của nàng, yết hầu hần khẽ động, cuối cùng hần vẫn kiềm chế được cái thôi thúc đó, dùng hai tay bưng lấy mặt nàng rồi thi triển năng lực dịch dung. Rất nhanh sau đó, trên gương mặt của A Kha đã có một vài biến đổi.

Không nằm ngoài dự liệu của Lâm Tú, quả nhiên thức tỉnh năng lực dịch dung lần thứ ba là có thể giúp người ta dịch dung.

Hần nặn chỗ nọ nặn chỗ kia trên gương mặt A Kha, sau một phen tỉ mỉ đánh giá lại chỉnh sửa chỉ tiết một chút, tiếp đó mới thu tay nói: "Được rồi"

Rất nhanh, ở trong phòng, A Kha đứng bên cạnh gương, Lâm Tú bèn hỏi: "Thế nào?"

A Kha gật đầu đáp: "Rất đẹp."

Chương 368: Gặp nhau giữa đường, nguy! (3)

Lâm Tú liếc nàng một cái, phí lời, hiện giờ nàng chính là Châu Huệ Mẫn của Đại Hạ, sao có thể không xinh đẹp?

Lại nói, loại năng lực này sau khi thức tỉnh lần thứ ba thì quả thực kì diệu, về cơ bản có thể phục dựng lại dung mạo mà Lâm Tú tưởng tượng ra một cách trọn vẹn, chỉ có điều không thể chỉnh sửa được dáng mặt và các đường nét, chỉ có thể chọn một vài người vốn đã có dáng mặt tương tự với nàng.

Lâm Tú nhìn gương mặt vô cùng quen thuộc trước mắt hắn, hồi lâu vẫn chưa thể hoàn hồn lại.

Tuy rằng không cùng một thế giới, song ấy là gương mặt ở một thế giới khác mà hắn quen thuộc quá đỗi, điều này khiến Lâm Tú có một loại cảm giác như kiểu thời gian và không gian đang giao thoa với nhau.

Chỉ bằng gương mặt ấy thôi, Lâm Tú đã thấy được an ủi vô cùng.

Trong lòng hắn nghĩ, lần sau khi đưa nàng ra ngoài thì nên biến mặt nàng thành ai đây...

A Kha nhìn ánh mắt thất thần của Lâm Tú, nàng hỏi: "Sao thế?"

Lâm Tú hoàn hồn, nói: "Không có gì, như này là ra ngoài được rồi, nhưng người phải chú ý, tốt nhất là đừng đụng vào gương mặt bây giờ của người, nếu dùng lực mạnh quá khả năng sẽ mất đi hiệu lực"

A Kha gật đầu, đáp: "Ta biết rồi."

Hai người ra khỏi phủ đệ, A Kha và Lâm Tú sóng vai bước trên đường, tất nhiên, hần cũng đã thay y phục và hơi hơi sửa sang lại khuôn mặt. Tuy rằng ở Vương Đô, gương mặt này của hần không phải quá đặc biệt, song ngộ nhỡ đụng phải người quen cũng sẽ kéo đến phiền phức không cần thiết.

A Kha bước đi trên đường, nét mặt nàng phiếm vẻ thiếu tự nhiên, chốc lát sau nàng quay đầu nhìn về phía Lâm Tú, hỏi hần: "Tại sao bọn họ đều đang nhìn ta vậy, mặt ta lại biến trở lại như cũ rồi ư? "

Lâm Tú bất lực nói: "Giờ người xinh đẹp thế kia, bọn họ tất nhiên sẽ phải nhìn người. Yên tâm đi, sẽ không bị lộ tẩy đâu"

Lâm Tú rất có tự tin với tay nghề của hần, lệnh truy nã A Kha được dán khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Vương Đô, song dù nàng có đi ngang qua tờ truy nã đó thì cũng chẳng ai có thể phát hiện ra đầu mối gì.

Bởi vì nàng ở trong lệnh truy nã và nàng của hiện tại hoàn toàn là hai người khác nhau.

Do thân phận nên từ trước đến nay A Kha sẽ không xuất hiện trước mặt mọi người. Lúc này nàng cùng Lâm Tú quang minh chính đại bước đi trên đường lớn, khi đầu còn thấy không được quen cho lắm, song rất nhanh nàng đã dần dần thích ứng, cũng không còn câu nệ như trước nữa.

Lâm Tú chuẩn bị đưa A Kha tới một tiệm mì mùi vị khá ngon, hai người vừa mới đi qua góc con đường, Lâm Tú ngược mắt, trông thấy phía trước có hai bóng người đi tới.

Nhìn thấy tỷ muội Linh Quân và Linh m, trong lòng Lâm Tú kinh ngạc, da đầu hần trong nháy mắt trở nên tê rần.

Có điều hần đã nhanh chóng ý thức được điều gì đó, trên mặt khôi phục lại sự bình tĩnh, tỏ vẻ điềm nhiên như không mà đi qua trước mặt bọn họ.

Triệu Linh Quân và Triệu Linh m cũng chỉ lướt mắt qua gương mặt của A Kha, dù sao trên đường xá ở Vương Đô cũng rất hiếm gặp một nữ tử nào đẹp như vậy.

Còn về Lâm Tú, hai người họ tự động bỏ qua.

Triệu Linh m kéo lấy tỷ tỷ nói: "Cô nương kia trông đẹp quá"

Triệu Linh Quân khẽ mỉm cười, bảo: "Dung mạo và khí chất của nàng đều rất đặc biệt, đẹp đến mức không được chân thực cho lắm"

Triệu Linh m đang định tán thành với đánh giá của Triệu Linh Quân thì bỗng sững người như nhận ra được điều gì, sau đó nàng bất thành lình quay phắt đầu lại, lớn tiếng nói: "Đứng lại!"

Nghe được giọng nói ấy, trong lòng Lâm Tú đột nhiên nảy ra một chữ.

"Nguy!"

Đầu đường Vương Đô, sau khi Lâm Tú dịch dung quay đầu lại, nghi ngờ cùng mờ mịt nhìn Linh m, hỏi: "Vị cô nương này, người đang gọi ta phải không?"

Triệu Linh m bước nhanh đến, đánh giá hần từ trái qua phải từ trên xuống dưới.

Không biết vì sao, nàng cảm thấy người này cực kỳ quen thuộc, lại không nói ra được

là quen thuộc ở chỗ nào.

Vừa rồi nàng suýt nữa đã nhận hấn thành Lâm Tú.

Trên mặt Lâm Tú lộ ra nụ cười, nhìn nàng, hỏi: "Vì sao cô nương lại nhìn bốn công tử như vậy, có muốn ta tìm một chỗ không người, để cho cô nương nhìn cẩn thận không?"

Nghe thấy mấy lời ngả ngón này, trên mặt Triệu Linh m hiện ra vẻ chán ghét, phất phất tay, nói: "Không có việc gì, đi đi..."

Lâm Tú nhìn nàng một cái, xoay người rồi đi cùng A Kha.

Triệu Linh m đi đến trước mặt tỷ tỷ, không nhin được nói: "Vừa rồi suýt nữa muội đã nhận nhầm hấn thành Lâm Tú..."

Triệu Linh Quân nhìn bóng lưng hai người rồi đi, rất lâu sau mới dời tầm mắt, lắc đầu nói: "Dáng vẻ bọn họ khác nhau mà, sao muội lại nhận nhầm được thế?"

Triệu Linh m nói: "Cảm thấy bọn họ rất giống mà, thôi, là muội nhận sai người."

Chương 369: Tư vị ăn chơi trác táng (1)

Nàng ngẩng đầu nhìn Triệu Linh Quân, hỏi: "Tỷ tỷ, hai người các người vẫn tiếp tục như vậy à?"

Triệu Linh Quân hỏi: "Như vậy không phải rất tốt à?"

Triệu Linh m khó hiểu nói: "Cho dù hấn có ra ngoài tìm nữ tử khác, tỷ cũng cũng không tức giận sao?"

Về mặt Triệu Linh Quân vẫn luôn duy trì vẻ lạnh nhạt, nói: "Tuy bọn ta là phu thê trên danh nghĩa, nhưng lại không có quan hệ phu thê thật sự, nói cho cùng, là trước đó ta đã khiến hấn phải chịu thiệt, ta không có tư cách tức giận, cũng sẽ không tức giận."

Triệu Linh m nói: "Chẳng lẽ hai người muốn như thế cả đời hả?"

Triệu Linh Quân nói: "Ta sẽ không làm hấn lỡ dở cả đời, đợi đến lúc chúng ta có năng lực thay đổi một số chuyện, hấn sẽ có thể cưới nữ tử hấn thích"

Triệu Linh m khẽ thở dài, chỉ cảm thấy hai người bọn họ đều cực kỳ đáng thương.

Một người trong mắt chỉ có tu hành, nhưng không thể không tuân theo hôn ước mà thành thân.

Một người rõ ràng có thể giống người bình thường, lấy vợ sinh con, có một cái mái nhà ấm áp hài hòa, lại bởi vì việc hôn sự này mà hủy mất hạnh phúc vốn nên thuộc về hấn.

Nếu nàng sinh ra sớm hơn vài năm, nhất định sẽ không như thế.

Nàng nhất định sẽ không đối xử với hắn giống như tỷ tỷ.

Nếu hắn dám ra ngoài tìm nữ nhân khác, nàng sẽ đánh gãy chân hắn.

Đáng tiếc không có nếu như.

Mà nàng cũng không có tư cách làm như vậy.

Lúc này Lâm Tú đã cùng A Kha đi tới tiệm mì kia.

Vừa rồi trên đường suýt nữa bị Linh m nhận ra, lòng hắn vẫn còn sợ hãi.

Mặc dù dịch dung có tác dụng, nhưng đối với người quen thuộc nhất, chỉ sợ chỉ cần một ánh mắt, một động tác theo thói quen, đều sẽ khiến hắn bại lộ thân phận. Sau này lúc hắn dịch dung rồi vẫn nên cách xa Linh m một chút.

Ông chủ tiệm mì nhanh chóng bung tới hai bát, nhìn Lâm Tú với ánh mắt đầy thâm ý, nữ tử bên người vị công tử trẻ tuổi này, lại đổi vị khác.

Tuy không cùng một người, nhưng đều xinh đẹp như nhau.

Thật là một cuộc sống khiến người ta hâm mộ...

Lâm Tú và A Kha ăn xong cơm trưa, lúc đi tới Bắc Thành, đã thay đổi vẻ ngoài vốn có của mình.

Diện tích Vương Đô thật ra cũng không phải quá lớn, nhưng trong bốn thành Đông Nam Tây Bắc, mỗi một thành đều là một thế giới khác biệt, đa số người ở Đông Thành cả đời đều không đến Bắc Thành, một vài dân chúng nghèo khổ ở Bắc Thành cũng cả đời không đặt chân đến Đông Thành.

Nơi này không có người quen biết Lâm Tú, có điều lệnh truy nã A Kha trái lại dẫn đến tận nơi này.

Kẻ mà A Kha vốn định truy sát là một tên ác bá tên Từ Long ở Bắc Thành, người này có tiếng hung ác lấy từng tại một khu phố nhỏ ở Bắc Thành, nghe nói là bắt nạt người già chèn ép người trẻ, hoành hành làm bậy cả khu, nhưng bởi vì thuộc hạ của hắn có một bang phái nhỏ, lại có liên hệ mật thiết với quan phủ, bởi vậy vẫn nhờn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Tuy A Kha là một tên thích khách, nhưng nàng khác với những thích khách trước kia ám sát Lâm Tú.

Những người đó là lấy tiền làm việc, chỉ nhận bạc không nhận người, nhưng nàng thì chưa bao giờ ám sát vì bạc, mỗi khi đi ngang qua nơi nào, nếu nghe thấy có loại người làm ác đáng chết, nàng sẽ tự mình tiến hành điều tra, nếu tình huống là thật, người nọ thật là kẻ đáng chết thì nàng sẽ ra tay.

Cách làm này tuy khiến lòng người sáng khoái, nhưng lại khiến cho tình cảnh của chính nàng ấy trở nên càng ngày càng nguy hiểm hơn.

Theo số lần nàng ra tay, kẻ ác bị nàng giết cũng càng ngày càng nhiều, nàng cũng càng ngày càng bị triều đình coi trọng.

Nếu tương lai thật sự có một ngày, triều đình có ý định giết nàng, cho dù có phải trả bằng bất cứ giá đắt nào cũng phải giết được nàng, chỉ cần phải ra một vị cường giả cấp Thiên thì sự ẩn giấu của nàng đã

không có bất cứ tác dụng gì, ngược lại sẽ trở thành sơ hở lớn nhất của nàng.

Để giảm nhẹ cảm giác tồn tại của nàng ở trong mắt triều đình, có thể sử dụng con đường chính quy để giải quyết sự việc thì vẫn đừng nên cho nàng ra tay nữa.

Hai người ngăn cản một lão già trên đường, Lâm Tú hỏi: "Lão nhân gia, xin hỏi người có biết Từ Long không?"

Nghe đến cái tên này, lão già vốn cực kỳ bình tĩnh, sắc mặt đột nhiên thay đổi, lập tức lắc đầu nói: "Không biết, không biết, ta không biết gì cả, người đi nơi khác hỏi thử đi!"

Nói xong, lão ta nhanh chóng bỏ chạy.

Lâm Tú nhìn tốc độ lão biến mất mà trợn mắt há hốc mồm, lão nhân gia trông thì lớn tuổi, mà tốc độ đi đứng quả thật không thua kém gì người trẻ tuổi.

Không lâu sau, hăn lại cản một nam tử, hỏi: "Vị tiểu ca này, người ở kế bên này hả, có từng nghe qua cái tên Từ Long không, có phải hăn thường xuyên ức hiếp dân chúng, ức hiếp..."

Chương 370: Tư vị ăn chơi trác táng (2)

Nam nhân kia nghe vậy, sắc mặt thay đổi, lập tức nói: "Tù đại gia là người tốt có tiếng ở nơi này của bọn ta, các người đừng có đổ oan cho người tốt!"

Nói xong, hắn cũng vội vàng rời đi.

Lâm Tú và A Kha lại căn thêm vài người hỏi, nhưng đều nhận được đáp án giống nhau.

Những người này nếu không phải không biết Tù Long, thì chính là luôn miệng nói hắn là một người tốt, nhưng nhìn từ biểu hiện sợ hãi cùng hành vi trốn tránh của bọn họ là biết, sự thật có vẻ cũng không phải như vậy.

Lâm Tú nói với A Kha: "Xem ra, thái độ của người nơi này đối với người nọ đã đến độ nhắc đến tên là biến sắc"

Trên mặt A Kha lộ ra sát ý, nói: "Ta đã điều tra qua từ lâu, tội người này đã phạm phải có chết mười lần cũng không đủ"

Lâm Tú liếc nàng một cái, nói: "Một cô gái như cô, đừng có cứ suốt ngày đánh đánh giết giết, về sau gặp được chuyện này, cứ nghe ta nói trước đã được không?"

A Kha khoanh tay trước ngực, nói: "Vậy người nói, làm sao bây giờ?"

Lâm Tú đánh giá nàng, trong lòng nghĩ, nàng thích quần ngực, thật ra cũng không phải không có lý, nếu chỉ mặc yếm bình thường, nàng khó mà làm ra được động tác khoanh tay trước ngực này.

Hắn nghĩ ngợi, nói: "Tóm lại, đi tìm người này trước đã, chuyện sau đó, ta tự có"

cách.”

Từ Long thoải mái đi đến một thanh lâu.

Vẫn như thường ngày, hắn ta gọi hai vị cô nương, sau đó thì một đồng cũng không trả.

Hắn nắm trong tay Hắc Hồ Bang, có được bang chúng với hơn hai mươi người, tuy không dám nói là xưng bá Bắc Thành, nhưng tại hai con đường nơi này, tuyệt đối có thể nói là nói một không hai, bất kể là ăn com hay chơi gái, đều không cần trả tiền.

Không chỉ không trả tiền, bọn họ còn phải nộp phí bảo kê cho hắn ta.

Hắn ta trích ra một phần số tiền này, chia cho đám quan lại thì hắn ta ở nơi này lại càng thêm vô tu.

Ra khỏi thanh lâu, Từ Long tiêu sái đi trên đường như long hành hổ bộ (1) , một đôi nam nữ trẻ tuổi ở đối diện đi tới.

((1) : Tả dáng vẻ của một vị anh hùng, long hành là bước đi lướt nhẹ như mây, đầu không xiên lệch, cổ không cúi xuống, hổ bộ là đi oai vệ.)

Nam tuần tú, nữ xinh đẹp, Từ Long lớn từng này, chưa từng thấy nữ tử nào xinh đẹp như vậy, nhưng hắn ta cũng chỉ nhìn nhiều hơn chút, sau đó đương nhiên là đường mình mình đi.

Tuy hắn ta cũng thích nữ tử xinh đẹp, nhưng nhìn từ quần áo và khí chất của đôi nam nữ này là biết bọn họ không phải người bình thường.

Từ Long có thể tiêu sái sống tới hôm nay, không phải là vì hắn ta lợi hại cỡ nào, mà

là vì hắn ta có mắt nhìn, biết người nào có thể trêu vào, người nào không thể trêu.

Nhưng phàm là người mà hắn ta xem chừng không thể trêu vào nổi thì hắn ta bằng lòng chịu thiệt cũng không gây chuyện.

Nhưng hắn ta không gây chuyện, không có nghĩa là người khác không gây chuyện.

Dường như đã thấy được hắn ta nhìn nữ tử xinh đẹp kia nhiều hơn một chút, nữ tử bên cạnh vị công tử tuần tú kia nhìn về phía hắn ta, lạnh lùng hỏi: "Người nhìn cái gì vậy?"

Nếu người khác dám nói chuyện như vậy với hắn ta, Từ Long đã sớm đập tới một cước.

Nhưng đối mặt với khiêu khích của người trẻ tuổi, Từ Long vẫn không nói gì, mà yên lặng rời đi.

Tuy nói nơi này là Bắc Thành, không có nhân vật lớn nào ở đây, nhưng hành vi của người trẻ tuổi này, đến hắn ta nhìn mà còn cảm thấy thật sự quá mức hung hãn ương ngạnh, trong gia đình bình thường sẽ không bồi dưỡng ra được người như vậy, trái lại giống đức hạnh của mấy tên đệ tử nhà quyền quý hơn.

Từ Long rất biết mình hiểu lầm mình, hắn ta chỉ có thể bắt nạt được dân chúng bình thường, chứ chộc giận đệ tử nhà quyền quý thì hắn có chết cũng không biết mình chết như thế nào.

Cho nên hắn biểu hiện rất khiêm nhường, không dám có chút xung đột nào với đối phương.

Nhưng hiển nhiên người trẻ tuổi không có ý định bỏ qua cho hắn như vậy.

Từ Long coi như không thấy, ngược lại khiến hắn càng thêm tức giận, hắn bước nhanh đến, một cước đạp ngã Từ Long xuống đất, cả giận nói: "Người là ai, lại dám coi như không thấy bốn công tử."

Vừa nói, vừa đá vào người Từ Long.

Trong lòng Từ Long thầm mắng một câu, mấy tên ăn chơi trác táng đáng chết này, thật sự là vô pháp vô thiên ở Vương Đô, một lời không hợp là ra tay đánh người, dưới chân Thiên Tử, còn có vương pháp nữa hay không..

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng trên mặt hắn ta cũng không dám biểu hiện gì ra ngoài, hắn ta ôm đầu, nói: "Xin lỗi, vị công tử này, đều là lỗi của Từ mẫu, Từ mẫu nhận lỗi với ngài..."

Lúc này, mấy bóng dáng đang ngồi xổm ở góc đường nói chuyện phiếm, trong lúc vô ý nhìn thấy cảnh tượng kia ở trên đường phố thì thi nhau tức giận đứng lên.

"Đó không phải đại ca ư!"

"Có người đang bắt nạt đại ca!"

"Các huynh đệ, tịch thu tài sản đốt nhà!"

Chương 371: Tư vị ăn chơi trác táng (3)

Nhìn thấy đại ca bang phái bị người bên đường đánh đập, bang chúng Hắc Hồ Bang đương nhiên không thể nhìn, thi nhau quơ đao khảm gây gộc, chạy như điên về bên này, binh khí trong tay chém về phía người Lâm Tú.

Từ Long thấy vậy, hoảng sợ, vội vàng nói: "Dừng tay, đều dừng tay"

Đại ca lên tiếng, vài bang chúng của Hắc Hồ Bang dừng cương trước bờ vực, một người trong đó vẫn còn giơ đao giữa không trung, khó hiểu nói: "Đại ca, không chém hấn à?"

Từ Long tức giận nói: "Chém con mẹ ngươi, bình thường ta dạy dỗ các ngươi thế nào, phải giúp mọi người làm chuyện tốt, đừng có suốt ngày đánh đánh giết giết!"

Hắn ta đứng dậy từ trên mặt đất, nói với người trước mắt trẻ tuổi trước mặt: "Vừa rồi là Từ mỗ đã thất lễ, đều là lỗi của ta, công tử đánh ta một trận cũng không sao, chỉ cần hết giận là được..."

Mọi người trong Hắc Hồ Bang đều không hiểu, từ khi nào thì đại ca biết sợ như vậy, bị đánh nhưng không đánh trả, đây không giống tác phong của hấn ta!

Lúc này, lại mấy bóng dáng cách đó không xa chạy tới.

Một người ăn mặc công phục của bộ khoái, nhìn trên người Từ Long đầy dấu chân, vô cùng chật vật thì kinh ngạc nói: "Từ huynh đệ, đây là có chuyện gì vậy?"

Từ Long nói: "Không có việc gì, không có việc gì, đều là hiểu lầm"

Tên bộ khoái kia hết nhìn Từ Long, lại nhìn Lâm Tú, cau mày nói:

"Ai to gan lớn mật lại dám đánh Từ huynh đệ của ta, làm phản rồi, theo bọn ta đến nha môn một chuyến!"

Từ Long vội vàng nói: "Trương bộ đầu, không đến mức đó đâu, thật sự không đến mức đó!"

Trương bộ đầu vung tay áo lên, nói: "Yên tâm, hôm nay lão Trương ta nhất định lấy lại công bằng cho Từ huynh đệ ngươi!"

Đầu phố Bắc Thành, hiện tại Từ Long tiến thoái lưỡng nan.

Thật ra hẳn ta chỉ muốn dàn xếp mọi chuyện cho ổn thỏa, nhưng mấy tên bộ khoái bình thường có quan hệ tốt với hẳn ta nhìn thấy hẳn ta bị đánh thì cả đám lòng đầy căm phẫn, không nói nhiều mà dẫn đôi nam nữ trẻ tuổi này tới nha môn, Từ Long khuyên thế nào cũng không khuyên được, cho nên cũng chỉ có thể đi theo bọn hắn tới Bắc Thành.

Nha môn Bắc Thành, Bắc Thành Lệnh nghe thấy việc này, vừa mới đi ra, còn chưa nói gì, vị công tử trẻ tuổi đứng trong viện kia đã nói thẳng: "Ta tên Lâm Tú, cha ta là Bình An bá, người này chọc giận bổn công tử, ngươi phải người đưa hắn ta đến Thanh Lại ti, bổn công tử muốn đánh cho hắn ta mấy chục bản để trút giận!"

Nghe thấy vị công tử trước mắt, là con trai của Bình An Bá, Bắc Thành Lệnh lập tức không bình tĩnh nổi.

Bình An Bá chính là một vị Nhất đẳng bá mới được tấn phong, có thể nói chính là

đang được trời ban ơn, hắn ta ăn tìm gấu
mật hổ đâu mà dám gây sự với hắn?

Bất kể là nha môn nào ở Đông Nam Tây Bắc,
vị này cũng đều có thể hoành hành ngang
ngược.

Từ Long lại càng thêm hồi hận, vừa tức lại
vừa hồi hận, vốn dĩ đã không còn chuyện
gì, đều tại mấy tên đáng chết này, cứ
không ngừng đẩy hắn ta vào hầm lửa, phải
chịu mấy chục bản oan uổng rồi.

Lâm Tú yêu cầu, Bắc Thành Lệnh đương nhiên
không dám cãi lời, lập tức ra lệnh cho hai
tên bồi khoái: "Không nghe thấy Lâm công tử
nói à, còn không mau dẫn hắn ta đến Thanh
Lại ti!"

Vị Trương bộ đầu vừa rồi còn thấy bất công
vì Từ Long bị tổn thương, nay lập tức lại
đạp lên mông hắn ta một cước, cả giận nói:
"Cũng không nhìn xem ngươi là ai, đến Lâm
công tử cũng dám trêu chọc. Thành thật
chút, ngoan ngoãn đi cùng bọn ta đi..."

Từ Long ăn xui xẻo, trong lòng đã ân cần
hỏi thăm mười tám đời tổ tông của Trương
bộ đầu một lần từ lâu.

Nếu không phải vừa rồi hắn ta can thiệp
vào thì sao mình phải chịu oan mấy chục
bản được?

Lúc Lâm Tú và A Kha đi ra khỏi nha môn Bắc
Thành, lần đầu tiên hắn cảm nhận, thì ra
làm người quyền quý lại có cảm giác như
vậy.

Cuối cùng hắn cũng được làm một tên ăn
chơi trác táng chân chính rồi.

Vào nha môn, không cần nói gì, chỉ cần cho
bọn họ thấy được thân phận của hắn là đủ

rồi.

Thậm chí Bắc Thành Lệnh còn không hỏi một câu về tình tiết vụ án đã ngoan ngoãn nghe theo lời hấn nói, đưa Từ Long đến Thanh Lại ti.

Khó trách có nhiều người muốn làm quyền quý đến vậy, cũng khó trách nhiều đệ tử nhà quyền quý lại không biết kiêng nể, vô pháp vô thiên như thế.

Chỉ là con trai của một vị Nhất đẳng bá đã có thể khiến cho quan phụ mẫu của một thành sợ đến như vậy, huống chỉ là đám quyền quý quyền hành cao nhất ở trên, ở trong mắt bọn họ, luật pháp có lẽ chỉ là công cụ để phục vụ cho bọn họ mà thôi.

Tần Thông là vậy, Tần Duệ cũng là như vậy, đây mới chỉ là thứ Lâm Tú nhìn thấy, thế thì không biết thứ hấn còn chưa thấy nhiều cỡ nào.

Trên đường, hấn bảo A Kha đi về chờ tin trước, còn hấn thì một mình đi tới Thanh Lại ti.

Chương 372: Tư vị ăn chơi trác táng (4)

Tạm giam Từ Long vào đại lao xong, Lâm Tú đến tìm Liễu Thanh Phong, nói: "Liễu đại nhân giúp ta điều tra người vừa bắt vào đại lao kia, xem người này đã phạm vào những tội gì, cứ theo luật mà phán tội"

Liễu Thanh Phong nói: "Lâm đại nhân yên tâm, ta sẽ đi làm ngay."

Liễu Thanh Phong hành động rất nhanh, không tới nửa canh giờ, lại một lần nữa trở lại chỗ Lâm Tú, nói: "Người này cùng với Hắc Hồ Bang dưới tay hắn, bình thường làm nhiều việc ác, còn dính mấy vụ án mạng, tính theo luật, thấp nhất cũng phải chém đầu..."

Lâm Tú gật đầu, nói: "Vụ án này, đành làm phiền Liễu đại nhân trông chừng rồi."

Liễu Thanh Phong nói: "Ta lập tức đi tìm Lang Trung đại nhân, kiểm tra đối chiếu chúng cứ phạm tội của hắn xong, nhiều nhất là ba ngày, đầu người này sẽ rơi xuống đất."

Đại lao Thanh Lại tí.

Từ Long đứng ở trong phòng giam, nhìn khắp nơi, trong lòng nghi ngờ, không phải nói đánh bằng bản à, sao lại nhốt hắn ta vào đây?

Chẳng lẽ định đợi lát nữa mới đánh?

Cảm giác chờ bị đánh thật sự không thoải mái chút nào, còn không bằng đánh luôn cho sáng khoái.

Chỉ chốc lát sau, lính canh ngục mang thức ăn tới cho hắn ta.

Bữa ăn này tới nằm ngoài dự liệu của Từ Long.

Đồ ăn của Thanh Lại ti có cá có gà, cơm nước rượu chè đầy đủ, đủ bốn mặn một canh, bày đầy một bàn, Từ Long nhìn mà muốn ăn, thầm nghĩ không hổ là Thanh Lại ti, khác hẳn với nha môn ở Bắc Thành, đến thức ăn trong đại lao cũng tốt như vậy...

Rời khỏi Thanh Lại ti trở về nhà, Lâm Tú nói với A Kha đang đợi ở trong sân "Được rồi, nhiều nhất trong ba ngày nữa, người này sẽ bị chém đầu, cô không cần tự mình ra tay."

A Kha nhìn Lâm Tú, nói: "Dáng vẻ vừa rồi của người thật giống như một tên công tử bột."

Lâm Tú ngượng ngùng cười cười nói: "Kẻ ác vẫn cần kẻ ác trị, Đôi khi làm một tên công tử bột cũng không phải chuyện gì xấu."

Sau đó, hắn lại dặn dò A Kha: "Về sau loại chuyện này ta sẽ xử lý, cô không cần phải tự mình ra tay, giết thêm vài người nữa, e là triều đình sẽ tìm tới coi. Nếu rơi vào tầm mắt của cường giả cảnh giới thượng cảnh hay là cường giả cấp Thiên, cô sẽ rất nguy hiểm"

A Kha gật đầu, nói: "Về sau ta sẽ không hành động liều lĩnh nữa"

Lâm Tú lại nói thêm: "Trước khi làm bất cứ điều gì, tốt hơn hết nên bàn bạc với ta."

A Kha suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Ta vẫn cần giết một người."

Lâm Tú nhất thời không nói nên lời, nếu không có những gì nàng vừa nói, lần này

trở lại Vương Đô còn không biết nàng sẽ làm bao nhiêu chuyện sau lưng hắn.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng tâm lý, hắn mới hỏi: "Còn giết ai nữa?"

A Kha nói: "Trung Dũng Bá, Tần Vũ"

Nàng nắm chặt tay nói: "Phụ thân Vương Thị cũng chết rồi. Tần Vũ lệnh cho con trai thứ là Tân Duệ giết ông ta. Cả nhà đều đáng chết. Thật đáng tiếc là tên Tân Duệ đó đã rơi xuống giếng chết đuối, nếu không thì ta sẽ tự tay giết chết hắn!"

Lâm Tú có chút xấu hổ nói: "Kỳ thật tên Tân Duệ đó là ta giết..."

Chuyện này, không cần thiết phải che giấu A Kha.

A Kha ngạc nhiên nhìn hắn, Lâm Tú giải thích: "Thật ra sau khi biết chuyện này, ta cũng tức giận như cô, vì vậy đã bày ra một kế."

Mặc dù ta không tự tay giết hắn, nhưng cái chết của hắn có liên quan đến ta"

A Kha hỏi: "Kế gì?"

Lâm Tú đáp: "Chuyện này kể ra rất dài, và còn liên quan đến một chuyện khác..."

Sự xuất hiện của A Kha, đối với Lâm Tú mà nói có ý nghĩa rất lớn.

Hai người không chỉ là bằng hữu, nàng còn là người duy nhất mà Lâm Tú có thể chia sẻ bí mật.

Nàng thậm chí còn biết một trong những bí mật lớn nhất của hắn, ngay cả những chuyện mà Lâm Tú chưa từng nói với ai khác cũng có thể chia sẻ với nàng.

Nghe xong những lời của Lâm Tú, A Kha kinh ngạc nói: "Thái tử muốn giết người!"

Lâm Tú gật đầu nói: "Thái tử hiện tại nhìn có vẻ trung thực, nhưng thật ra nội tâm lại là một kẻ u ám biến thái. Rất nhiều người thức tỉnh được dị thuật bằng đều bị hắn ta ám sát."

A Kha trầm mặc một hồi lâu rồi mới nói: "Nếu một người như vậy trở thành Hoàng đế, đối với dân chúng mà nói, đó sẽ là một thảm họa."

Lâm Tú cười nói: "Hắn ta muốn làm Hoàng đế, nhưng không dễ dàng như vậy."

Trong số các hoàng tử, ai là hắc mã, ai là ngưu mã, phải sau này mới biết được.

Cầu Hoàng đế đang ở thời kỳ sung mãn, long tinh hổ mãnh, rất nhiều hậu phi, còn có góa phụ được giữ lại trong cung. Lâm Tú cảm thấy rằng hắn ta sống thêm vài chục năm nữa cũng không thành vấn đề.

Đến lúc đó, cho dù Lâm Tú chưa đạt đến cảnh giới vô thượng hay thượng cảnh cấp Thiên thì cũng gần như vậy.

Chỉ có gia tộc quyền thế ở hạ cảnh cấp Thiên mới có thể sắp xếp hậu cung của cầu Hoàng đế, thượng cảnh cấp Thiên quyết định địa vị của thái tử mà không có quá nhiều sự phản kháng.

Chương 373: Mượn đao (1)

Lần trước Lý Bách Chương đã hiểu lầm Lâm Tú, bước vào cảnh giới vô thượng, chỉ cần một cái nhắc tay là có thể chinh phục cả thế giới, nhưng Lâm Tú không muốn chinh phục cả thế giới, hắn chỉ muốn bằng hữu của mình trở thành Hoàng đế của Đại Hạ.

Mỗi lần cùng Ngung Nhi đi ra ngoài đều gọi thêm hắn theo làm cận vệ, bản thân Lâm Tú cũng cảm thấy có chút không hợp lý, nên để hắn làm Hoàng đế để bù đắp đi.

A Kha lại nhìn Lâm Tú nói: "Ám sát Tần Vũ, ngươi nghĩ ra cách gì rồi?"

Tuy rằng nàng có thể lên vào Tần gia ám sát Tần Vũ, nhưng đó là biện pháp bản cùng, nếu có thể giết hắn ta bằng những phương pháp khác, nàng cũng không muốn liều mạng của chính mình.

Lâm Tú nghĩ tới đây nói: "Có lẽ, ta cũng có thể mượn tay của thái tử điện hạ"

A Kha nói: "Thủ đoạn tương tự có thể dùng một lần, nhưng nếu dùng lần thứ hai, e rằng Thái Tử sẽ không tin"

Lâm Tú khẽ cười nói: "Hắn ta sẽ tin..."

Thái Y Viện.

Khi Lâm Tú bước vào Thái Y Viện, Song Song cô nương đang phơi thảo mộc trong sân, khi nhìn thấy Lâm Tú, nàng cười nói: "Lâm đại ca, đã lâu rồi huynh không đến Thái Y Viện nhỉ"

Kể từ khi mối quan hệ của hai người ngày càng tốt đẹp, cách xưng hô của nàng với Lâm Tú cũng đã đổi từ Lâm công tử thành Lâm đại ca.

Lâm Tú bước tới, vừa giúp nàng phơi thuốc vừa xin lỗi, "Thật xin lỗi, dạo gần đây chuyện tu hành rất bận rộn, đợi khi nào rảnh rồi ta sẽ đến thăm cô thường xuyên."

Song Song cười nói: "Ta đùa thôi, Lâm đại ca vừa mới đại hôn, chắc hẳn phải ở bên cạnh tân nương tử rồi"

Lâm Tú có người bên cạnh, nhưng không phải tân nương tử, sau khi kết hôn, hắc và tân nương tử tổng cộng mới gặp nhau chỉ có ba lần. Nhưng cũng không có cách nào giải thích được với Song Song, Lâm Tú chỉ mỉm cười phơi thảo mộc cùng nàng.

Giúp nàng phơi xong, khi cùng nàng uống trà nghỉ ngơi, Lâm Tú nhân cơ hội hỏi: "Song Song, có loại thuốc nào sau khi sử dụng có thể khiến người ta ngủ quên trong thời gian ngắn, cho dù là xảy ra chuyện gì cũng đều không bị đánh thức không? Những ngày này ta luôn luôn khó ngủ vào ban đêm..."

Lâm Tú vốn cho rằng những thứ như này bên ngoài rất dễ mua, nhưng khi hắc đến tiệm thuốc mua nó, chương quây và tiểu nhị đều nhìn hắc như nhìn một kẻ biến thái, thậm chí còn sẵn sàng trong tư thế báo quan, Lâm Tú không có lựa chọn nào khác ngoài việc bỏ đi.

Lúc này, điều đầu tiên hắc nghĩ đến, dĩ nhiên chính là Song Song Song Song nói: "Mất ngủ không phải vấn đề gì lớn, huynh không cần uống thuốc, ta giúp huynh xoa bóp vài huyệt trên đầu là được rồi"

Lâm Tú lập tức nói: "Không cần phiền phức như vậy, cứ kê thuốc cho ta là được"

Song Song cười nói: “phiền phức gì chứ, hơn nữa hiện tại ta cũng không có việc gì, ta xoa bóp rất thoải mái. Quý phi nương nương cũng luôn khó ngủ, thường xuyên nhờ ta đến xoa bóp cho người đó”

Song Song kiên quyết như vậy, Lâm Tú chỉ đành đồng ý.

Song Song đưa hần đến một căn phòng trong Thái Y Viện, đi đến bên giường và nói, “Lâm đại ca, huynh nằm xuống đi”

Lâm Tú nằm ở trên giường, Song Song ngồi ở mép giường, nói:

“Nhắm mắt lại”

Lâm Tú ngoan ngoãn nhắm mắt lại, rất nhanh liền cảm nhận được ngón tay mảnh khảnh của Song Song đang nhấn lên đầu mình, đồng thời truyền đến cảm giác tê dại.

Cảm giác này là một loại thoải mái mà Lâm Tú chưa từng trải qua.

Dường như có một luồng điện từ đầu ngón tay nàng truyền đến toàn thân Lâm Tú, khiến từng lỗ chân lông trên cơ thể hần đều mở ra, đồng thời từng đợt mệt mỏi ập đến như thủy triều.

Mí mắt của hần nhanh chóng trở nên nặng nề đến mức hần không thể nhấc chúng lên.

Không biết qua bao lâu, Lâm Tú chậm rãi mở mắt ra.

Hần vẫn đang nằm trên giường của Thái Y Viện, Song Song đã không thấy đâu nữa, bên cạnh giường chỉ còn lại một mùi thơm thoang thoảng.

Lâm Tú cảm thấy đầu óc chưa bao giờ thanh tỉnh như vậy.

Trong khoảng thời gian này, hấn luyện công quá sức, mỗi khi cảm thấy mệt mỏi sẽ dùng năng lực chữa trị để khôi phục thể lực, thể lực có thể khôi phục, nhưng tinh thần mệt mỏi thì không thể hoàn toàn khôi phục được.

Sau khi được Song Song xoa bóp, Lâm Tú cảm thấy thể lực và tinh thần của mình đã hoàn toàn đầy thanh trở lại. Hấn sử dụng năng lực chữa trị của chính mình và băng ti cũng không có tác dụng như vậy.

Lẽ nào là vấn đề thủ pháp?

Hấn rất nhanh đã nhận ra vốn không phải vậy.

Không có cách nào để hấn ta vừa tự xoa bóp vừa tự thôi miên mình, và cả Song Song cũng không thể, vì vậy chỉ có thể là Song Song xoa bóp cho hấn hoặc ngược lại mới được.

Hấn xuống giường đi ra khỏi phòng, Song Song ngồi ở bàn đá bên ngoài, đang chăm chú đọc một quyển y thuật dày cộp, nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, nàng quay đầu lại hỏi: "Lâm đại ca, huynh thấy thế nào?"

Chương 374: Mượn đao (2)

Lâm Tú đáp: "Cảm ơn Song Song, ta cảm thấy tốt hơn nhiều rồi."

Song Song cười nói: "Có hiệu quả là tốt rồi, lần sau nếu mệt thì lại tới đây, ta lại giúp huynh xoa bóp"

Khi hấn rời khỏi Thái Y Viện, Lâm Tú vẫn muốn một gói nhỏ thuốc trị chứng mất ngủ từ Song Song.

Theo như những gì nàng nói thì loại thuốc nàng bào chế có tác dụng rất nhanh, uống nửa tách trà là có thể phát huy tác dụng, mỗi lần chỉ dùng một ít thôi, nếu dùng nhiều, rất lâu sau mới có thể tỉnh lại.

Vẫn là Song Song hiểu và tin tưởng hấn, những chuồng quây và nhân viên của những tiệm thuốc khác, nói như thế nào cũng không bán thuốc này cho hấn, như thế hấn sẽ làm điều gì đó xấu với loại thuốc này vậy.

Không lâu sau, phủ Trung Dũng bá.

Tần Vũ bước ra khỏi phòng của tiểu thiếp mới cưới với vẻ mặt mệt mỏi và trở về phòng riêng của mình.

Mấy ngày nay hấn ta rất bận, trong một tháng lấy ba tiểu thiếp, toàn bộ tinh lực đều đặt hết lên người bọn họ.

Hấn ta cần sinh con trai sớm.

Vốn dĩ hấn ta có hai người con trai, nhưng sáu tháng trước, một người con trai bị ám sát, người còn lại rơi xuống giếng, tuy rằng trong lòng vẫn còn nghi ngờ về cái chết của người con trai thứ hai, nhưng

không có chứng cứ, chỉ đành có thể như vậy.

Cả hai người con trai đều bỏ đi trước hấn ta một bước, Tần Vũ không có thời gian đau buồn, nếu không sinh được con trai khi còn khả năng thì tước vị của Tần gia từ hấn ta trở về sau sẽ đoạn tuyệt.

Khi đó hấn ta sẽ trở thành tội đồ của Tần gia.

Hôm nay chỉ chiếu cố với thê thiếp một lần mà đã lực bất tòng tâm, trong lòng thở dài, tuổi đã cao, sức khỏe không được như trước, bây giờ chỉ muốn trở về phòng ngủ một giấc, bổ sung năng lượng và đợi đến đêm để chiến đấu một lần nữa.

Hấn ta bước đến trước bàn, uống một cốc nước rồi lên giường nằm, sau vài nhịp thở thì chìm vào cơn buồn ngủ.

Khoảnh khắc tiếp theo, một điều gì đó kỳ lạ đã xảy ra.

Tần Vũ đang nằm trên giường đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi, tủ quần áo trong phòng cũng từ từ tự động mở ra, một bộ quần áo từ trong tủ bay ra.

Rất nhanh tại Tần phủ.

"Lão gia!"

Nhìn thấy chủ nhân từ trong phòng đi ra, đám người hầu trong sân đều đồng loạt chào hỏi.

Tần Vũ khẽ gật đầu, đang định nói gì đó thì đột nhiên có hai bóng người chạy ra khỏi phòng, một trái một phải ôm lấy cánh tay của hấn nững nịu nói: "Lão gia, người đi đâu, chúng ta cũng đi đấy..."

Hai cô nàng tướng mạo không xinh đẹp lắm, nhưng eo và hông lại rất đầy đặn, thoát nhìn thuộc loại được chăm sóc rất tốt.

Quần áo của bọn họ rất hở hang, không chỉ để lộ rốn, trên ngực còn lộ ra một mảng thịt trắng lơn, sắc mặt Tần Vũ có chút mất tự nhiên, rút cánh tay ra khỏi lồng ngực đầy đặn của bọn họ, trầm giọng nói: "Ta còn có việc phải ra ngoài giải quyết, các người ở nhà đợi..."

Hai cô nàng nghe xong đành phải ngoan ngoãn đứng sang một bên, lão gia trong phủ nói một không nói hai, không ai dám làm trái quyết định của hắn ta.

Tần Vũ liếc mắt nhìn quản gia, nhẹ nói: "Chuẩn bị kiệu"

Đông Cung.

Thái tử đứng bên hồ, nghe người bên cạnh nhỏ giọng bẩm báo Hắc ta nương mày hỏi: "Người nói Lâm Tú và Triệu Linh Quân không ở chung?"

Thái giám gật đầu nói: "Bẩm điện hạ, Triệu Linh Quân sau đó đã đuổi những người hầu mà bệ hạ ban cho, nô tài đã hỏi qua bọn họ rồi, Lâm Tú không những không cùng Triệu Linh Quân ở cùng nhau mà ngay cả đêm tân hôn, họ cũng không hề động phòng..."

Thái tử vui mừng khôn xiết nói: "Ha ha, cuối cùng cóc ghẻ cũng không ăn được thịt thiên nga, vậy có bộ da đẹp thì sao chứ, sao thiên kiều Triệu gia lại có thể là kẻ chỉ nhìn vẻ bề ngoài được?"

Thái giám nói tiếp: "Không chỉ vậy, sau khi bọn họ kết hôn, hai mặt thám mà bệ hạ

bổ trí ở bên cạnh bảo vệ cũng đã bị trả về.

Điện hạ, đây là thời điểm tốt để chúng ta hành động”

Thái tử suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Đã tìm được người cần tìm chưa?”

Thái giám nói: “Thưa điện hạ, đã liên hệ được rồi, cuối cùng cũng có người nhận nhiệm vụ ám sát hắn. Người này chính là sát thủ thứ mười lăm của Tổ chức Âm Ảnh. Năng lực của hắn ta rất đặc biệt. Đã từng có cường giả cấp Địa chết trong tay hắn ta, tên Lâm Tú kia cũng không có ai bảo vệ, nếu hắn ta ra tay, hắn ta nhất định sẽ thành công. Tuy nhiên, cái giá hắn ta muốn khá đắt, cũng phải tốn một vạn lượng bạc...”

“Một vạn lượng!” Thái tử tức giận nói: “Chỉ là giết một tên phế vật thôi mà đòi một vạn lượng, sao hắn ta không đi cướp luôn đi!”

Tên thái giám bắt lặc nói: “Hắn ta nói giết Lâm Tú, con trai của Bình An bá chỉ tốn một trăm lượng, nhưng giết phu quân của thiên kim Triệu gia thì một vạn lượng cũng không đắt. Điện hạ tìm đâu ra giá như vậy!”

Chương 375: Mượn đao (3)

Thái tử do dự, một vạn lượng quả thực không phải là số tiền nhỏ đối với hắn.

Từ trước đến nay, bạc trong phủ Thái Tử vẫn luôn không đủ, muốn lôi kéo lòng người, mua sát thủ giết người, duy trì các khoản chi tiêu khác nhau trong phủ, hàng tháng chi phí chỉ tiêu rất lớn. Lấy ra một vạn lượng bạc để giết một Lâm Tú, hắn ta thực sự là miễn cưỡng.

Nhưng nghĩ đến mấy ngày nay hầu như ngày nào cũng nghe thấy cái tên này, thậm chí trong mơ còn muốn xóa bỏ người này khỏi thế giới của mình, hắn ta nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Một vạn lượng, chỉ là một vạn lượng. Lúc này, thái giám lại nói: "Còn có một chuyện, không biết có nên nói với Điện hạ hay không"

Thái tử trầm giọng: "Nói."

Thái giám nói: "Nô tài đã điều tra, tổ tiên của Trung Dũng bá Tần Vũ vốn không hề có cường giả thức tỉnh dị thuật bằng. Theo lý mà nói, con cháu của hắn ta có lẽ rất khó có thể thức tỉnh dị thuật bằng, cũng có thể nói là, mấy tháng trước, chúng ta giết chết Tần Duệ, con trai của Trung Dũng bá, có lẽ là giết nhầm."

Mặc dù không có quy tắc tuyệt đối để tìm ra sự kế thừa năng lực dị thuật, nhưng đã từng được tổ tiên sở hữu thì nhiều khả năng sẽ xuất hiện ở các thế hệ con cháu đời sau.

Thái tử nói: "Nếu hắn không có năng lực thức tỉnh, bên ngoài sao lại có tin đồn như vậy?"

Thái giám nói: "Khả năng chỉ là tin đồn nhảm"

Thái tử xua tay, không tiếp tục đề tài này nữa, nói: "Chỉ là con của một bá tước, giết thì giết, dù sao hắn ta cũng không phải thứ tốt đẹp gì, cứ coi như bốn vương vì dân trừ hại."

Sau đó, hắn ta nói thêm: "Chuẩn bị xe ngựa, hôm nay vào cung, thỉnh an mẫu hậu"

Chẳng mấy chốc, dưới sự vây quanh của đám đông, Thái Tử bước ra khỏi Đông Cung. Lúc này, một chiếc kiệu tình cờ đi ngang qua cửa phủ của Thái tử.

Như cảm nhận được điều gì đó, thân thể Thái Tử chấn động dữ dội, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chiếc kiệu với sát ý trong mắt.

Một thị vệ bên cạnh hỏi: "Điện hạ, có chuyện gì vậy?"

Thái tử nhìn chiếc kiệu đã đi xa, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

"Kiểm tra xem ai đang ngồi trên chiếc kiệu đó, sau khi tra ra lập tức quay về báo ngay cho bốn cung!"

Lúc này, chiếc kiệu đã đi xa, Tần Vũ nhìn tầng băng ngưng tụ trong lòng bàn tay, khóe miệng hiện lên một nụ cười.

Sau nửa giờ, Thái Tử bước ra khỏi cung điện.

Một bóng người đã đợi ở đây từ lâu bước tới nói: "Điện hạ, thần đã kiểm tra rồi. Đó là kiệu của phủ Trung Dũng bá. Người ngồi trong đó vừa rồi là Tần Vũ"

"Trung Dũng bá..." Ánh mắt Thái tử bình tĩnh, nhẹ nói: "Ai nói nhà bọn họ không có năng lực này, xem ra lần trước không hề sai giết sai người."

Lúc chuẩn bị lên xe ngựa, hấn ta hạ giọng nói: "Bạc của bốn cung, cũng không phải dễ kiếm như vậy, trước khi giết Lâm Tú, trước hết hãy xem bản lĩnh của hấn ta trước, giao Trung Dũng bá cho hấn ta trước đi..."

Lại nói sau khi Tần Vũ rời khỏi phủ, ngồi trên kiệu, đi dạo quanh các dãy phố của Vương Đô một lượt, sau đó lại trở về Tần phủ.

Kiệu phu của phủ không lấy làm quá xa lạ.

Mấy ngày nay lão gia quả thật đã làm việc quá sức, cần để cho người nghỉ ngơi dưỡng sức, không có ruộng cày không ngừng, chỉ có trâu mệt đến chết, những ngày tháng của hấn ta, đổi là ai cũng không chịu được.

Từ bên ngoài trở về, Tần Vũ lại về phòng, ra lệnh không cho ai quấy rầy hấn ta cho đến khi hấn ta đi ra.

Ba vị tiểu thiếp tụ tập lại cùng nhau, cẩn thận thảo luận.

"Lão gia hôm nay sao thế?"

"Dáng vẻ có chút kì quái."

"Thời gian cũng càng ngày càng ngắn..."

"Ngoại trừ một lần ra ngoài này ra, vẫn luôn ngủ."

"Lão gia gần đây làm việc cực khổ rồi, để người ngủ một giấc ngon lành"

Trong phòng Tần Vũ cởi quần áo cất lại trong tủ, khuôn mặt đột nhiên biến thành

dáng vẻ một thiếu niên.

Và trên chiếc giường bên trong phòng, một Tần Vũ khác chậm rãi nổi lên.

Hắn ta nằm trên giường, mắt nhắm lại, dường như vẫn chìm trong giấc ngủ say.

Lâm Tú vươn tay về phía đầu giường, trong hư vô, một bàn tay mềm mại khác nắm lấy bàn tay hắn, thân thể hắn từ từ từ trên mặt đất nhô lên, sau đó dần biến mất, cửa sổ phòng lại mở ra rồi chậm rãi đóng lại.

Trên bầu trời cao Vương Đô, Lâm Tú nắm tay A Kha, ở trên một đám mây, nhìn xuống Vương Đô bên dưới.

Với sự cải thiện trong tu luyện của hắn trong vài tháng qua, hắn có thể dễ dàng đưa A Kha bay cao như vậy.

Vừa nghe nàng nói muốn bay lên một nơi cao để ngắm cảnh, Lâm Tú lập tức đưa nàng lên.

Nàng dường như chẳng sợ độ cao chút nào, thích thú nhìn xung quanh rồi nói: "Thì ra ngắm nhìn phong cảnh từ trên cao đẹp như vậy. Đứng ở nơi cao như vậy để ngắm nhìn Vương Đô quả không còn cảm giác nào tuyệt hơn..."

Lâm Tú nói: "Nếu cô thích, lần sau ta sẽ lại đưa cô đi. Cảnh sắc thiên nhiên bên ngoài còn đẹp hơn so với Vương Đô nhiều."

Chương 376: Mượn đao (4)

Tuy khả năng chiến đấu của năng lực bay lượn không mạnh nhưng lại là niềm mơ ước của rất nhiều người.

Bay trên bầu trời, tận hưởng sự kỳ vĩ của thiên nhiên, phong cảnh sông núi, là một trải nghiệm có thể khiến thân tâm vô cùng sảng khoái.

A Kha gật đầu nói: "Được, ta đã đến nhiều nơi có phong cảnh đẹp, nhưng ta không thể thưởng thức chúng như thế này"

Sau đó nàng quay lại nhìn Lâm Tú hỏi: "Cách này thực sự hữu dụng à?"

Lâm Tú nói: "Hẳn là hữu dụng. Nếu không thành công thì lại nghĩ cách khác"

Theo như những gì hẳn biết về Thái Tử, Trung Dũng bá Tân Vũ không thể sống sót quá ba ngày.

Lần trước khi dùng Tần Duệ làm vật thử nghiệm, Lâm Tú đã tung ra một số tin đồn.

Lần này, hẳn đích thân để Thái Tử cảm nhận ở khoảng cách gần.

Chỉ vì lời đồn đại mà Tân Duệ đã rơi xuống giếng chết đuối, lần này Thái Tử tận mắt chứng kiến, làm sao có thể tha cho Tân Vũ?

Họ chỉ cần yên lặng chờ đợi.

Cách này có thể được sử dụng lần một, lần hai, nhưng nếu sử dụng nhiều, Thái Tử có thể sẽ không dễ dàng bị lừa như vậy nữa.

Lâm Tú ban đầu định để dành cơ hội này để về sau sử dụng Nhưng vì A Kha muốn giết Tần Vũ, hẳn chỉ có thể tiến hành kế hoạch trước.

Đối với kế hoạch này, Lâm Tú ở trong Tần phủ hai ngày, chính là để bắt chước giọng nói của Tần Vũ, cũng như ngôn ngữ, cử chỉ, thói quen của hắn ta, bao gồm cả thói quen hành động, cách xưng hô với những người xung quanh, v. v.

Quý mới biết hắn đã trải qua hai ngày qua như thế nào.

Lão già này hằng ngày đều không làm gì cả, không đứng, không phải là không làm gì.

Chính xác mà nói, hắn ta chỉ làm một việc. Chính là lần lượt "làm việc" với ba tiểu thiếp.

Không có mắt, thực sự không có mắt.

Người trẻ nên tiết chế, và người lớn tuổi càng nên tiết chế lại.

Nếu hắn ta cứ tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa Lâm Tú và A Kha không giết hắn ta, cơ thể của hắn ta cũng ngày càng lụi tàn... Tần phủ.

Đêm đã khuya Tần Vũ còn đang tắt bật.

Mặc dù tiểu thiếp dưới thân đã không còn cảm giác gì nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể giả bộ phối hợp hưởng thụ, sau đó hỏi: "Hôm nay lão gia ra ngoài làm việc gì vậy?"

"Đi ra ngoài?" Tần Vũ sùng sốt một chút, sau đó dừng lại, hỏi:

"Hôm nay ta ra ngoài khi nào?"

Tiểu thiếp đáp: "Mới trưa nay thôi."

Tần Vũ nhíu mày hỏi: "Rõ ràng buổi trưa ta ngủ trong phòng, đi ra ngoài khi nào?"

Tiểu thiếp lấy làm lạ nói: "Người không nhớ ư, rõ ràng lão gia đi ra ngoài một lần, toàn bộ người trong phủ đều nhìn thấy"

"Phải không?"

Tần Vũ cũng có chút mơ hồ, chỉ nhớ buổi trưa cảm thấy quá mệt mỏi, liền trở về phòng ngủ, lúc tỉnh lại đã là buổi tối, nhưng mọi người trong phủ đều thấy hần đi ra ngoài một lần...

Nhưng bản thân hần lại không hề có ấn tượng gì về nó.

Có lẽ nào hần ta bị mộng du?

Tần Vũ càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, mấy ngày nay làm việc quá sức, thân thể cũng có chút vấn đề, chờ đến ngày mai sẽ chi một số tiền lớn mời ngự y đến xem xem, cứ tiếp tục như vậy thì không ổn...

Ngay khi ý nghĩ này xuất hiện, hần ta đột nhiên cảm thấy quay cuồng.

Đầu choáng váng và ý thức cũng đang dần mất đi.

Cuối cùng, thân thể của hần ta từ từ gục xuống trên người của tiểu thiếp.

Nữ tử đang "hành sự" chợt nhận thấy lão gia không có động tĩnh gì, nên hỏi: "Lão gia mệt rồi ư? Có phải cần ta đỡ thể lên trên hay không..."

Nhưng Tần Vũ không đáp lại.

Nữ tử sững sốt một chút, nhìn lão gia nằm ở trên người mình, như là nhận ra cái gì, chậm rãi vươn tay thăm dò dưới mũi của hần.

Khoảnh khắc tiếp theo, hoảng loạn tột cùng, trong phòng truyền ra tiếng hét xen lẫn tiếng khóc: "Người đâu, người đâu, mau, lão gia xảy ra chuyện rồi!"

Ngoài cửa sổ, một bóng người đứng trong bóng tối, khóe miệng mang theo ý cười, hạ giọng nói: "Mục tiêu Tần Vũ, đã hoàn thành, người tiếp theo, Lâm Tú..."

Ngày hôm sau, khi Lâm Tú ra ngoài mua đồ ăn sáng cho A Kha, nghe thấy mọi người bàn tán về một vụ việc lớn.

Tần Vũ đã chết.

Đầu tiên là con cả chết, sau đó người con thứ hai chết, và cuối cùng chính hấn ta cũng chết.

Trong vòng nửa năm, dòng dõi của Trung Dũng bá đã tuyệt tự.

Từ hôm nay trở đi, Đại Hạ không còn Trung Dũng bá nữa. Con trai cả của Tần Vũ là Tần Thông chết dưới tay của một nữ sát thủ, con trai thứ là Tần Duệ rơi xuống giếng chết đuối khi đi dạo vào ban đêm, còn bản thân Tần Vũ thì chết trên người của tiểu thiếp.

Thanh Lại ti đã cử người qua khám nghiệm, trên người hấn ta không có bất cứ vết thương hay trúng độc nào, nhận định sơ bộ là hấn ta đột ngột qua đời do làm việc quá sức.

Qua việc tra hỏi những người hầu của Tần gia, suy đoán này nhanh chóng được xác nhận.

Chương 377: Mượn đao (5)

Gần đây Tần Vũ liên tiếp cưới ba tiểu thiếp, bất kể là ngày hay đêm, mỗi ngày đều cùng các nàng trong phòng làm bậy làm bạ, nghe nói còn sinh ra chứng mộng du, kết quả ban đêm chết trên người của tiểu thiếp.

“Đáng đời!”

“Ông trời có mắt, ông trời có mắt”

“Người một nhà này đã làm rất nhiều điều ác, cuối cùng đã nhận được báo ứng xứng đáng!”

“Chết kiểu này thật là quá dễ dàng cho hắn!”

Gia tộc Trung Dũng bá khét tiếng, cuối cùng rơi vào kết cục này, dân chúng đều vỗ tay ăn mừng, không ít người còn cố ý chạy đến cổng Tần phủ, nhổ một ngụm nước bọt rồi bỏ đi.

Tất nhiên dù Trung Dũng bá đã chết còn chưa có con nối dõi, nhưng triều đình vẫn thu xếp chuyện hậu sự cho hắn ta, chôn cất hắn ta cùng với hai con trai của mình.

Nghĩa trang ngoài thành.

Lâm Tú và A Kha đứng trước ba tấm bia mộ, trong lòng có chút cảm khái.

Thật trùng hợp, Tần Vũ, Tân Thông, Tân Duệ, phụ tử nhà Tần gia, không có bất kỳ ngoại lệ nào, toàn bộ đều chết trong tay bọn họ.

Trước mặt bọn họ, ba tấm bia mộ được xếp ngay ngắn với nhau.

Thật tốt.

Người một nhà đoàn viên.

Hoàng cung, Ngự Thư Phòng.

Hạ Hoàng đang xem một xấp sổ con.

Trung Dũng Bá Tần Vũ đã chết, kết quả điều tra của Thanh Lại tỉ lại là, lão đang đi du ngoạn hưởng cực lạc thì đột tử, nói ra, một nhà bọn hần cũng quá xui xẻo, con lớn nhất bị ám sát mà chết, con thứ hai đang đi đường đêm thì rơi vào trong giếng, còn bản thân lão thì chết càng kỳ lạ hơn, tuổi tác đã lớn rồi vẫn nên biết tiết chế chút, trừ khi lão có được thân thể như của hần.

Hạ Hoàng vẫn cực kỳ hài lòng về thân thể của mình.

Hần bỏ tập tấu chương kia xuống, hỏi Chu Cẩm nói: "Kết quả Mật Trinh tỉ điều tra thế nào?"

Tuy Thanh Lại tỉ đã cho ra kết quả rồi, nhưng hần càng tin Mật Trinh tỉ hơn.

Chu Cẩm nói: "Bẩm bệ hạ, Mật Trinh tỉ cẩn thận khám nghiệm thi thể của Tần Vũ, phát hiện lão chết rất kỳ quặc, phán quyết sơ bộ là Tần Vũ không phải đột tử, mà là trúng một loại độc hiểm thấy, tạo thành hiện tượng giả đột tử"

Về mặt Hạ Hoàng vẫn không có gọn sóng, hỏi: "Nói cách khác, lão là bị người ta ám sát?"

"Vâng" Chu Cẩm gật đầu, nói: "Không chỉ có Tần Vũ là bị người ta ám sát, mà sau khi Tần Vũ chết, lão nô cảm thấy, con thứ hai của hần là Tần Duệ chết cũng rất lạ, nên tiện thể cho người ta đi điều tra một phen."

Hạ Hoàng hỏi: "Kết quả thế nào?"

Chu Cẩm nói: "Cái chết của Tần Duệ, kết án đã lâu, không tra ra được quá nhiều chứng cứ, nhưng mấy ngày trước khi hấn chết, trên phố phường từng có lời đồn, nói Tần Duệ thức tỉnh dị thuật hệ băng"

Hạ Hoàng hỏi: "Chuyện này có liên quan gì đến cái chết của hấn?"

Chu Cẩm giải thích: "Đáng ra thì không có liên quan gì, nhưng lão nô cảm thấy việc này có hơi quỷ dị, nên đã sai người đi điều tra, phát hiện trong mấy năm qua, tất cả những người thức tỉnh dị thuật hệ băng ở Vương Đô đều chết oan uổng không hề có ngoại lệ, không chỉ có vậy, mấy năm nay, những người thức tỉnh năng lực này của các phủ đều không có một ai may mắn thoát khỏi, bệ hạ còn nhớ, vị tiểu thư nhà họ Triệu kia, cũng từng bị ám sát vài lần vào mấy năm trước, còn có Lâm Tú sau khi thức tỉnh dị thuật hệ băng, cũng mấy lần suýt nữa bỏ mạng không..."

Hạ Hoàng nhíu mày, nói: "Trẫm đương nhiên nhớ rõ, trẫm vừa mới cho Mật Trinh bảo vệ hấn rút về xong"

Chu Cẩm nói: "Hiện tại xem ra, hấn bị ám sát, chỉ sợ không phải bởi vì có hôn ước với nhà họ Triệu, mà là vì năng lực của hấn, có người không muốn người thức tỉnh dị thuật hệ băng còn sống,"

Hạ Hoàng hỏi: "Tra ra là ai chưa?"

Chu Cẩm lắc đầu, nói: "Những vụ án này, đều là người nọ thuê sát thủ làm, không thể trực tiếp tra ra thân phận của hấn, nhưng kẻ hận những người thức tỉnh dị

thuật hệ băng, lại có năng lực giết chết rất nhiều người, kẻ này nhất định là người có quyền cao chức trọng ở Vương Đô, người này có lẽ thức tỉnh năng lực hệ hỏa hoặc là thủy, khả năng hệ thủy càng cao hơn, trừ cái đó ra, lòng dạ gã cũng rất hẹp hòi, không hề có chút nhân nhượng người khác..."

Hạ Hoàng im lặng trong khoảnh khắc, nói: "Trẫm biết người nói tới ai rồi"

Chu Cẩm lắc đầu liên tục, nói: "Lão nô không có nói gì hết."

Hạ Hoàng liếc mắt nhìn hắn, nói: "Người chỉ thiếu nước chưa nói ra tên Thái Tử thôi."

Chu Cẩm im lặng không nói.

Sắc mặt Hạ Hoàng trầm như nước, nói: "Dị thuật hệ băng, cực kỳ hiếm có, trong đó nếu là người có thiên phú tuyệt vời, chưa chắc đã không thể trở thành rường cột nước nhà, vị kia nhà họ Triệu, tương lai tất nhiên là một trong những trụ cột của Đại Hạ, nếu Lâm Tú gặp chuyện không may, chẳng phải càng thêm phá hỏng chuyện lớn của trẫm à?"

Chu Cẩm đúng lúc nói: "Thái Tử quả thật là có hơi quá đáng"

Chương 378: Không chùa thể diện (1)

Hạ Hoàng im lặng chốc lát, nói: "Người đi nói với hần, chuyện trước kia, trẫm không nhắc lại nữa, về sau nếu hần còn dám tùy ý làm bậy, đừng trách trẫm không chùa thể diện cho hần!"

Chu Cẩm nói: "Lão nô tuân chỉ"

Đông Cung.

Trung Dũng Bá đã chết, hơn nửa triều đình còn không chút nghi ngờ nào, cái chết của lão khác thường, Thái Tử cực kỳ hài lòng, bao nhiêu lâu rồi cuối cùng hần cũng tìm được một tên thích khách đáng tin.

Hần xoay người nhìn về phía hoạn quan, hỏi: "Hần ta có nói khi nào thì ra tay với Lâm Tú không?"

Tên hoạn quan kia thấp giọng nói: "Ngay trong đêm nay."

Thái Tử đang định nói gì thì bỗng nhiên nghiêm mặt, nói: "Đám sổ con này, bản cung đều đã xem xong, sai người ta mang vài xấp mới đến đi"

Chu Cẩm đi đến từ bên ngoài, cười nói: "Điện hạ thật đúng là vất vả, nếu bệ hạ biết, nhất định sẽ cực kỳ vui mừng"

Thái Tử nói: "Chia sẻ ưu phiền giúp phụ hoàng, là chuyện bản cung phải làm"

Sau đó hần mới hỏi: "Chu tổng quản không ở bên cạnh phụ hoàng, tới Đông Cung của ta, chẳng lẽ là phụ hoàng có điều cần dặn dò chăng?"

Chu Cẩm nhìn hoạn quan sau lưng Thái Tử, nói: "Bệ hạ có khẩu dụ, sai ta đến truyền

cho Thái Tử”

Sau khi Thái Tử hiểu ý của Chu Cẩm thì liếc mắt nhìn hoạn quan đứng sau một cái, nói: “Người đi xuống trước đi”

Tên hoạn quan kia lập tức lui ra, thuận tiện đóng cửa điện lại.

Lúc này Thái Tử mới nhìn về phía Chu Cẩm một lần nữa, hỏi:

“Phụ hoàng nói gì?”

Bốp!

Chu Cẩm giáng xuống mặt Thái Tử một cái bạt tai.

Đầu óc Thái Tử ong ong, chân động nhìn Chu Cẩm, trong đầu trống rỗng, bởi vì quá mức kinh ngạc nên thậm chí đã quên cả phần nộ.

Chu Cẩm nhìn dấu bàn tay trên mặt Thái Tử, chậm rãi nói: “Bệ hạ bảo lão nô đến chuyển lời với Thái Tử điện hạ, chuyện trước kia, bệ hạ sẽ không nhắc lại nữa, về sau nếu người còn dám tùy ý làm bậy, ra tay với người thức tỉnh dị thuật hệ băng, nhất là Lâm Tú và nhị tiểu như của Triệu phủ thì đừng trách bệ hạ không chừa thể diện cho người, điện hạ tự giải quyết cho tốt...”

Nói xong, hấn lại khom người thi lễ với Thái Tử, nói: “Điện hạ tuyệt đối đừng trách ta, ta cũng chỉ truyền đạt lại ý của bệ hạ thôi, bao gồm cả cái tát này, cũng là bệ hạ muốn ta làm...”

Sắc mặt Thái Tử âm trầm, im lặng không nói gì.

Chu Cẩm nói: “Ta đã truyền đạt xong ý của bệ hạ, ta còn phải về cung phục mệnh, xin cáo lui...”

Nói xong, hắn lập tức xoay người rời đi.

Chu Cẩm vừa mới rời đi, tên hoạn quan kia chạy vào, lo lắng nói:

"Điện hạ, đêm nay tên thích khách kia sẽ hành động, có muốn..."

Thái Tử vươn tay, ngăn cản hắn ta, cần rằng nói: "Không cần, phụ hoàng nói, sẽ không nhắc lại chuyện trước kia, chuyện mấy hôm trước bản cung bảo hắn ra tay, đây chính là chuyện trước kia..."

Sau đó, hắn lại âm trầm mở miệng: "Lão già kia, một cái tát này, bản cung nhớ kỹ, sau khi bản cung lên ngôi, nhất định sẽ băm thây ngươi thành vạn đoạn!"

Lúc này hắn vẫn chưa chú ý tới, một con vẹt chỏm đầu xanh lam đuôi ngắn đã đậu ở trên cây bên ngoài cửa sổ đang nằm úp sấp ở trong ổ, đôi mắt như đậu xanh, không ngừng chuyển động.

Con chim này đã ở đây rất lâu, trên dưới Đông Cung đều biết đến sự tồn tại của nó.

Bởi vì con chim này cực kỳ xinh đẹp, lại tương đối hiền tính người, đám hạ nhân của Đông Cung còn có thể thi thoảng cho nó ăn một ít gạo.

Thái Tử đi đến phía trước cửa sổ, nhìn con chim nhỏ kia, tâm trạng vô cùng sung sướng.

Sau ngày hôm nay, Vương Đô này sẽ bớt đi một người mà hắn ghét.

Đêm đã khuya.

Trăng trong như nước, gió đêm thoang thoang.

Lâm Tú và A Kha ngồi đối diện ở trên ghế đá trong sân, đều không mở miệng nói chuyện.

Lần này A Kha tới Vương Đô, thật ra chính là vì giết Trung Dũng Bá và ác bá kia, hiện tại hai người đều đã chết, cũng đến lúc nàng phải rời đi rồi.

Nàng khác Lâm Tú, sau lưng nàng còn có tổ chức, cũng sẽ có nhiệm vụ.

Ngoài Vương Đô, còn có rất nhiều dân chúng ở các nơi khác đang chịu ức hiếp chờ bọn họ đến giải cứu.

Thật ra đến hiện tại, nàng đã dừng chân ở Vương Đô đủ lâu rồi.

Lâm Tú có chút không nỡ.

Mấy ngày nay, khó khăn lắm có người có thể trò chuyện với hần, cùng hần tu hành vào mỗi tối, A Kha đi rồi, nơi này chỉ còn lại một mình hần.

A Kha cũng một mực im lặng.

Hai nhiệm vụ lần này, đại khái chính là nhiệm vụ nhẹ nhàng nhất mà nàng phải chấp hành từ trước đến giờ.

Trước kia nàng luôn độc lai độc vãng, một mình hoàn thành nhiệm vụ, hiện tại có người ở cùng, giúp nàng sắp xếp tất cả, nàng cực kỳ thích loại cảm giác này, nhưng nàng biết, đây chỉ là tạm thời.

Lâm Tú và nàng, xét cho cùng vẫn không phải người ở cùng một thế giới.

Chương 379: Không chùa thể diện (2)

Nàng đã từng tưởng tượng, nếu hấn cũng gia nhập Thiên Đạo Minh, sau này hai người các nàng có thể cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ, cùng giúp đỡ những dân chúng bị ức hiếp, cùng thưởng thức cảnh đẹp non sông, cùng ngắm mặt trời mọc mặt trời lặn...

Nhưng hấn có người nhà, không có lý do nào lại phải mạo hiểm với nàng.

Theo A Kha thấy, hấn đã đủ bất hạnh rồi, nàng không thể, cũng không muốn kéo hấn vào vực sâu càng bất hạnh hơn nữa.

Đã đến giờ tỵ, hai người lẳng lặng ngồi ở trong sân, nếu đều không nói lời nào, có vẻ có hơi kỳ quặc.

Một âm thanh nhỏ bé vang lên, một bóng dáng nhảy từ bên ngoài vào sân, lạ càng thêm kỳ lạ.

Hơn nửa đêm, cô nam quả nữ không ngủ lại ở trong này làm gì?

Tầm ánh trăng à?

Vừa rồi hấn ta ở bên ngoài nghe ngóng rất lâu, xác định trong viện không có người, mới nhảy từ ngoài tường vào, quyết định để cho mục tiêu lần này, lẳng yên không tiếng động chết khi đang ngủ.

Nhưng vừa rơi xuống sân thì thấy được cảnh tượng như vậy.

Giữa Lâm Tú và A Kha lúc này, vốn đã bị bầu không khí biệt ly bao phủ, nhưng lại bị kẻ bỗng nhiên xông vào này phá hỏng hầu như không còn chút nào.

Lâm Tú quay đầu, về mặt bình tĩnh nhìn hấn ta, giọng nói có chút bất mãn: "Cuối cùng thì người cũng đến rồi, chúng ta đã chờ người rất lâu..."

Lâm Tú và A Kha đương nhiên không phải tự dung rảnh rỗi ngồi bên ngoài tắm ánh trăng.

Chuyện xảy ra ở phủ Thái Tử nhiều ngày nay hấn đều biết.

Bao gồm cả tối hôm nay, bởi vì hấn biết sẽ có một vị thích khách tới cửa tìm hấn.

Ngoài ra còn có việc hôm nay Chu Cẩm đến Đông Cung, tát Thái Tử một cái, còn cảnh cáo hấn ta vài câu, Lâm Tú đều biết.

Xem ra, cái chết của Trung Dũng Bá vẫn khiến Mật Trinh tỉ chú ý.

Trong vòng nửa năm, một phủ Trung Dũng Bá chết những ba người, bọn hấn có thể tìm ra nguồn gốc, tra ra cái chết của Tần Duệ bất thường.

Nhưng khiến Lâm Tú không nghĩ tới chính là, Hạ Hoàng lại nhanh khóa chặt mục tiêu là Thái Tử như vậy, xem ra Mật Trinh dưới tay hấn ta cũng không phải đều là mấy kẻ không đáng tin giống lão ăn mày với người bán hàng rong.

Về việc thích khách tới cửa, Lâm Tú đã đoán được từ lâu, tên thích khách kia còn bị dọa đến mức tim như muốn nhảy ra ngoài.

Không ổn!

Nhiệm vụ bị bại lộ rồi!

Mục tiêu hấn ta muốn ám sát, thế mà lại ở sẵn chỗ này chờ hấn ta, chẳng lẽ là cố chủ cố ý tiết lộ hành tung của hấn ta, vụ làm

ăn này, bề ngoài là mời hấn ta ra tay giết người, nhưng trên thực tế là kẻ thù muốn mượn cơ hội để tiêu diệt hấn ta?

Chỉ trong chớp mắt ngăn ngừa, trong lòng tên thích khách đã trải qua trăm lần suy nghĩ, sau đó không chút do dự xoay người bỏ chạy.

Nhưng hấn ta căn bản không có khả năng chạy thoát.

Hấn ta mới vừa xoay người, một thanh đoản kiếm đã đặt trên cổ của hấn ta.

A Kha nắm đoản kiếm, lạnh lùng nói: "Nếu đã đến rồi thì đừng đi nữa.

Chẳng qua ngay sau đó, nàng bỗng cảm thấy thân thể mềm nhũn, không còn chút sức lực nào, đến binh khí cũng không cầm nổi, nếu không phải Lâm Tú đứng lúc tiến lên đỡ nàng, chỉ sợ nàng sẽ trực tiếp ngã nhào xuống đất.

Bây giờ tên thích khách kia đã bay lên trời, nhưng đúng lúc này, trong bóng tối, bỗng nhiên bắn ra một vòng cung màu bạc.

Vòng cung lóe lên, cắm vào thân thể hấn ta.

Trong chớp mắt thân thể hấn ta đã mất cảm giác, rơi xuống từ trên không trung.

Một luồng khí lạnh xẹt qua trời đêm, hấn ta ôm yết hầu, mở to hai mắt nhìn Lâm Tú, máu tươi từ trong tay phun ra, ánh sáng trong mắt chậm rãi biến mất.

Một tay Lâm Tú cầm thương, một tay ôm A Kha toàn thân vô lực, hiển nhiên đã trúng độc, nói: "Không bằng đừng đi nữa, cô cứ

hành tẩu giang hồ như vậy, bảo ta làm sao có thể yên tâm được đây...”

Thích khách mà thái tử mời đến lần này, rõ ràng không hề tầm thường.

Tuy tu vi võ đạo của gã không cao, nhưng lại có thể trong tình huống không tiếp xúc cơ thể khiến người ta trúng độc mất mạng, rõ ràng đã sở hữu năng lực dị thuật loại này, cũng khó trách sau khi Tần Vũ chết, Thanh Lại tỉ khám nghiệm tử thi không điều tra được manh mối gì.

Cho dù là dị thuật sự hoặc võ giả cao giai, một khi thất thần cũng sẽ chết trong tay gã.

Lâm Tú không biết A Kha trúng độc gì, nhưng trước mặt hắn bất kể là độc gì cũng không khác biệt.

Ôm A Kha trở về phòng, Lâm Tú không mất bao nhiêu sức lực đã dùng năng lực thanh trừ độc tố trong cơ thể nàng, A Kha dựa vào lòng hắn, dùng chút sức ít ỏi cắn răng nói: “Gã dùng độc, bỏ ỏi!”

Lâm Tú không nhịn được gõ trán nàng nói: “Ngày đầu tiên cô hành tẩu giang hồ sao, nói quy tắc với thích khách gì chứ, nếu không có ta ở đó cô đã bị một kẻ yếu hơn mình giết ngược lại rồi.

Chương 380: Thái tử khiếp sợ (1)

Khóe môi A Kha giật giật, cuối cùng vẫn không phản bác Lâm Tú.

Hắn nói không sai, tối hôm nay là do nàng sơ ý.

Nàng là thích khách, thích khách cần phải tấn công một kích mắt mạng, không cho đối phương bất kỳ cơ hội phản ứng nào, nếu giết chết gã ngay lập tức, gã sẽ không có bất kỳ cơ hội gì để hạ độc.

Nếu là trước đây, nàng nhất định sẽ làm vậy.

Nhưng tối nay, bên cạnh nàng có hắn.

Có hắn bên cạnh, trong lòng nàng luôn có cảm giác an toàn khó hiểu.

Đặt A Kha lên giường, Lâm Tú bước ra ngoài, sờ soạng trên thi thể thích khách kia một lúc.

Thông thường thích khách không có chỗ ở cố định, tài vật quan trọng của bọn hắn đều mang theo bên người, Lâm Tú tìm được hơn bảy ngàn lượng ngân phiếu, còn có một tấm lệnh bài trên người gã.

Lệnh bài dường như được tạo ra từ vàng ròng, một mặt khắc hoa văn phức tạp, một mặt kia khắc chữ số, mười lăm.

Lâm Tú nhớ rõ, lúc đầu hắn cũng lấy được một lệnh bài cùng loại như vậy trên người thủ lĩnh đạo tặc kia.

Hắn trở tay phải, lòng bàn tay xuất hiện một tấm lệnh bài, so sánh hai tấm lệnh bài một lượt, phát hiện trừ chữ số khác nhau,

những chỗ khác trên hai tấm lệnh bài này đều giống hệt nhau, không có gì khác biệt.

Hắn cầm lệnh bài vào phòng, sau khi đưa cho A Kha xem, A Kha nói: "Đây là lệnh bài của tổ chức Âm Ảnh, chủ nhân của hai tấm lệnh bài này đều là thích khách của tổ chức Âm Ảnh, tấm lệnh bài còn lại kia người làm sao có được?"

Lâm Tú biết tổ chức Âm Ảnh, đây là một tổ chức thích khách hoạt động sôi nổi ở Đại Hạ, làm việc nhận tiền giết người, tổ chức này tồn tại đã lâu, triều đình cũng không có ý nhằm vào bọn hắn.

Bởi vì đây là một tổ chức trung lập, trước giờ chỉ nhận tiền không nhận người, sẽ không cố ý gây trở ngại cho triều đình.

A Kha nghi ngờ nói: "Số một của tổ chức Âm Ảnh cũng là thủ lĩnh của bọn hắn, số mười một là thích khách xếp mười hạng đầu trừ thủ lĩnh ra, tuy đứng cuối cùng nhưng thực lực nhất định là cấp Địa, sao lệnh bài của gã lại ở trong tay người?"

Lâm Tú giải thích sơ lược quá trình lấy được lệnh bài này cho nàng, A Kha dặn dò: "Người phải cất kỹ lệnh bài này, đừng để dàng để lộ ra ngoài, nếu để tổ chức Âm Ảnh biết người giết gã, bọn hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho người, đến lúc đó có thể sẽ có thích khách cấp Địa tìm đến..."

Lâm Tú cất lệnh bài vào không gian nói: "Yên tâm, ta sẽ không để người khác nhìn thấy"

Sau đó, hắn đưa ngân phiếu hơn bảy ngàn lượng cho A Kha nói:

"Bạc này cô cứ giữ đi, ta không thiếu bạc, các cô cần hơn ta"

A Kha nhìn Lâm Tú, trầm mặc một lúc, không từ chối.

Quả thật Thiên Đạo Minh rất cần bạc, có bạc sẽ làm được nhiều chuyện hơn, giúp đỡ được nhiều bách tính hơn nữa.

Nhưng đây là bảy ngàn lượng, mấy năm nay nàng nhìn thấy biết bao nhiêu người chỉ vì bạc mà huynh đệ cãi cọ, phu thê trở mặt, vậy mà lại có người đưa bảy ngàn lượng cho một kẻ xa lạ chẳng gặp được mấy lần.

Hắn cũng sẽ mạo hiểm tính mạng để cứu một người xa lạ.

Còn vì lấy lại công bằng cho bách tính không có quan hệ gì với hắn, giết chết quyền quý.

Hắn là người giống các nàng.

Thấy nàng nhận bạc, Lâm Tú lại dặn dò:

"Còn nữa, sau này cô ở bên ngoài, bất kể xảy ra chuyện gì nhất định không thể lỗ mãng, lúc nào cũng phải nhớ kỹ mạng nhỏ của mình mới là quan trọng nhất, giữ lại núi xanh sợ gì không có củi đốt, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, tuy cô là nữ tử nhưng đạo lý cũng giống vậy..."

A Kha nhìn hắn nói: "Người thật dài dòng"

Lâm Tú liếc nàng nói: "Ta còn chưa nói hết, ra ngoài phải có tâm nhãn một chút, đừng quá tin tưởng người khác, đừng ăn đồ mà người không quen biết đưa cho cô, cũng đừng ngủ ở chỗ không an toàn không thân thuộc, biết người biết mặt không biết lòng, cẩn thận bị người ta bán còn giúp người ta đếm tiền..."

Lo lắng dặn dò nàng rất nhiều chuyện xong, Lâm Tú lợi dụng ẩn thân và bay lượn đi chuyển thi thể của thích khách kia ra ngoài thành chôn, trở về nhà lại xử lý vết máu trong sân.

Sáng hôm sau, khi hần thức dậy, trong phòng của A Kha đã không còn bóng người.

Chăn của nàng được gấp chỉnh tề, chỉ có một ít hương thơm còn lưu lại trên giường.

Nàng là người trong giang hồ, nơi này chẳng qua chỉ là chốn dừng chân ngắn ngủi của nàng mà thôi.

Tối hôm nay, tòa nhà trống trải này lại chỉ có một mình hần ngủ.

Lâm Tú đi đến chỗ quả phụ kia ăn bánh bao, thuận tiện xem thử tình huống nơi đó của nàng ta, dù sao cũng là nhiệm vụ cầu hoàng đế giao cho hần, Lâm Tú vẫn phải tự mình trông chừng mới yên tâm.

Sau đó hần theo thường lệ đến Dị Thuật Viện song tu cùng công chúa Minh Hà.

Trước khi song tu với công chúa Minh Hà, hần phải tu hành với Linh m ở giường huyền băng, hấp thu hàn khí của huyền băng để nguyên lực bảo hòa dị thuật băng có thể tăng lên.

Chương 381: Thái tử khiếp sợ (2)

Linh m lại trở về là Linh m của trước đây, mưu đồ muốn vất cạn Lâm Tú giống như khi trước.

Nhưng nay đã khác xưa, mỗi ngày hấn đều đang vất kiệt bản thân đến cực hạn, đừng nói một mình Linh m, cho dù là nàng cộng thêm công chúa Minh Hà, Lâm Tú vẫn ứng phó nổi.

Linh m muốn thông qua việc vất kiệt hấn, mục đích ngăn cản hấn hái hoa ngắt cỏ bên ngoài, e rằng phải thất bại rồi.

Lâm Tú hiểu nàng, thậm chí còn hơn bản thân mình.

Chút tâm tư này của nàng, tất nhiên không thể giấu được hấn.

Hôm nay Lâm Tú đã kết thúc tu hành từ sớm.

Hấn định sau này sẽ đến thăm Quý phi nương nương sớm hơn.

Căn cứ vào quan sát mấy ngày nay của Lâm Tú với thái tử, cứ cách một ngày hấn ta lại đến thỉnh an hoàng hậu nương nương một lần, hơn nữa mỗi lần thời gian thỉnh an đều rất cố định.

Trùng hợp, Lâm Tú cũng cách một ngày sẽ đến thăm Quý phi nương nương một lần.

Sở dĩ hấn và thái tử không gặp nhau, là vì thái tử đi sớm, hấn đi trễ, thời gian của bọn hấn bị lệch.

Lâm Tú vẫn rất mong chờ được gặp thái tử, áp chế năng lực có thể khiến hấn sinh ra cảm giác thỏa mãn và ưu việt.

Trước kia Thái tử không làm gì được hấn.

Bây giờ hắn ta cũng hết cách với Lâm Tú.

Lâm Tú thích nhìn dáng vẻ người khác không vừa mắt hắn nhưng lại không xử lý được hắn, không làm gì được hắn.

Quả thật hắn của lúc này cũng không làm gì được thái tử, nhưng chỉ cần hắn ta khó chịu Lâm Tú sẽ vui vẻ.

Cửa hậu cung, thái tử tiến vào hậu cung cùng một gã hoạn quan.

Hắn ta đến vẫn an mẫu hậu theo thường lệ, trong lòng lại đang nghĩ đến chuyện khác.

Tối qua thích khách kia hắn đã ra tay với Lâm Tú, nhưng sáng nay Vương Đô lại cực kì bình lặng, theo lý mà nói trượng phu của Triệu Linh Quân bị ám sát, cả Vương Đô hắn nên sục sôi mới phải.

Lẽ nào vẫn chưa có ai phát hiện thi thể của hắn?

Dù sao hắn chỉ ở một mình, mới chưa đến nửa ngày không có ai phát hiện cũng là chuyện bình thường.

Trong lòng thái tử nghĩ như vậy, đột nhiên cảm nhận được khí tức khiến hắn ta chán ghét từ phía sau.

Trừ chán ghét ra, còn có áp chế.

Thái tử chậm rãi xoay người, nhìn thấy một bóng dáng đang đi đến đây.

Chớp mắt khi nhìn thấy bóng người kia, đồng tử thái tử co rút, trong lòng cực kì chấn động.

Lâm Tú, Lâm Tú vậy mà vẫn còn sống!

Chẳng phải thích khách kia nói lần hành động này sẽ không có sơ suất gì hay sao!

Gã đi đâu rồi, tại sao sau đêm hôm qua, Lâm Tú vẫn có thể nghênh ngang xuất hiện trước mặt hắn ta?

Chẳng lẽ người kia ôm năm ngàn lượng hắn ta dự chỉ bỏ chạy rồi?

Giờ phút này, trong lòng thái tử xẹt qua vô số suy nghĩ, Lâm Tú đã bước lên ôm quyền nói: "Gặp qua thái tử điện hạ"

Khoảng cách gần Lâm Tú như vậy, thái tử cố nén vẻ không khỏe trong lòng, nặn ra nụ cười nói: "Là Lâm Tú nhi tử của Bình An bá phải không, bổn cung biết ngươi, phu thê các ngươi đều là rường cột tương lai của Đại Hạ."

Lâm Tú ngại ngừng nói: "Thái tử điện hạ quá khen"

Thái tử hoàn toàn không muốn nhìn thấy Lâm Tú, càng không muốn ở gần hắn như vậy, vẻ mặt tự nhiên trên gương mặt hắn ta co rút một lúc hỏi: "Nơi này là hậu cung, sao ngươi lại ở đây?"

Lâm Tú nói: "Phụng lệnh của bệ hạ, đến cung Trường Xuân chăm sóc linh sủng của Quý phi nương nương."

Thái tử gật đầu nói: "Vậy ngươi đi đi"

Hắn ta thật sự không muốn nhìn Lâm Tú thêm nữa, cũng không muốn ở lại với hắn lâu hơn một chút nào nữa.

Lâm Tú lại cười nói: "Thái tử điện hạ muốn vẫn an hoàng hậu nương nương sao, điện hạ đến cung Vĩnh Ninh, ta đến cung Trường Xuân, chúng ta tiện đường chỉ bằng đi cùng nhau..."

Sự khó chịu của thái tử giờ phút này đã đến cực điểm, nhưng chỉ đành mạnh mẽ đè nén cảm xúc, khẽ cười nói: "Đi thôi..."

Từ cửa hậu cung đến cung Vĩnh Ninh chỉ ngắn ngủi mấy bước, thái tử lại giống như đi suốt mấy canh giờ, tâm lý khó chịu vượt qua cả sự không khỏe của cơ thể.

Khoảnh khắc bước vào cung Vĩnh Ninh, hắn ta không thể duy trì nụ cười được nữa, gương mặt hoàn toàn âm trầm.

Mà lúc này, Lâm Tú cũng đã đi vào cung Trường Xuân, khác với thái tử, nhìn thấy Quý phi nương nương hắn vô cớ vui vẻ, hơn nữa mấy lần đến cung Trường Xuân gần đây, trong lòng của hắn còn có một chút xúc động trước giờ chưa từng có.

Khi trước Lâm Tú thương tiếc Quý phi nương nương sống trong thâm cung, bên cạnh chỉ có một con linh sủng bầu bạn, ngay cả một người để nói lời trong lòng cũng chẳng có.

Bây giờ hắn mới phát hiện, hắn và Quý phi nương nương đều là người cùng chung cảnh ngộ, hắn có tư cách gì thấy Quý phi nương nương đáng thương.

Bên cạnh Quý phi nương nương còn có linh sủng, bên cạnh hắn lại không có gì hết, không được, tối nay phải về nhà một chuyến đón Đại Hoàng qua, bên cạnh có con chó cũng tốt hơn không có gì.

Chương 382: Thái tử khiếp sợ (3)

Trong cung Trường Xuân, Quý phi kinh ngạc nhìn Lâm Tú hỏi:

“Sao hôm nay lại đến sớm như vậy?”

Lâm Tú vừa vuốt ve linh sủng trong lòng vừa nói: “Hôm nay không có chuyện gì, sau này nếu không có việc gì ta sẽ đến đây sớm hơn một chút, đúng rồi nương nương, mấy ngày nay Niếp Niếp có ngoan không?”

Bây giờ Quý phi có hơi hồi hận.

Hồi hận vì lấy cái tên như vậy cho linh sủng.

Đây vốn là nhũ danh của nàng, chỉ có người thân thiết nhất mới gọi nàng như vậy, tuy biết Lâm Tú đang gọi linh sủng, nhưng trong lòng nàng vẫn không tránh khỏi có chút cảm giác kì lạ.

Nhưng nàng cũng không sửa lại cho Lâm Tú, nếu không sẽ không chỉ một mình nàng cảm thấy xấu hổ, mà là hai người đều xấu hổ.

Ở cung Trường Xuân với Quý phi nương nương một lúc, cho đến khi một con chim bay ngang qua đỉnh đầu, đồng thời chíp chíp kêu hai tiếng.

Lâm Tú cáo từ Quý phi nương nương, ra khỏi cung Trường Xuân trùng hợp nhìn thấy thái tử từ cung Vĩnh Ninh đi ra.

Hắn nhìn Thái tử, gương mặt lộ vẻ tươi cười nói: “Thật trùng hợp, xem ra ta và thái tử điện hạ thật sự có duyên, chỉ bằng cùng nhau xuất cung...”

Thái tử nhìn hắn, lập tức xoay người vào cung Vĩnh Ninh nói:

“Bồn cung đột nhiên nhớ ra, còn có một chuyện quan trọng phải thương nghị cùng mẫu hậu, người về trước đi...”

A Kha không còn ở nhà, bữa trưa Lâm Tú tùy tiện ăn ở bên ngoài, không trở về mà đến thẳng Thanh Lại ti.

Từ miệng của Liễu Thanh Phong hẳn được biết ác bá Từ Long ở Bắc Thành hôm qua đã bị xử trảm, vụ án này động tác của Thanh Lại ti rất nhanh, Thanh Lại ti không trêu chọc nổi con cháu quyền quý, nhưng mấy tên lưu manh ác bá không có bối cảnh này, giết chết cũng không có gánh nặng gì.

Ngoài ra nhóm văn thư ở kho công văn hôm nay rất bận.

Bọn hắn đang chỉnh lý lại hồ sơ vụ án của Trung Dũng bá Tần Vũ.

Tần Vũ đã chết, nhưng chuyện của ông ta vẫn chưa xong.

Khi ông ta còn sống, cả nhà kiêu ngạo ương ngạnh, không ít lần làm chuyện ác, sợ thân phận Nhất đẳng bá của ông ta, bất kể là Đông Thành nha hay Thanh Lại ti đều nhắm mắt làm ngơ.

Nhưng sau khi ông ta chết, Mật Trinh ti bỗng nhiên lại điều tra những chuyện ông ta đã làm khi trước.

Cái gì mà cưỡng đoạt dân nữ, cưỡng chiếm nhà dân, chiếm đoạt cửa tiệm, cố ý giết người vân vân, đập lên người ông ta không sót tội danh nào, cứ như vậy ông ta từ quyền quý biến thành tội nhân.

Thê thiếp trong phủ Trung Dũng bá tất nhiên cũng trở thành gia quyến của tội nhân.

May mà bệ hạ nhân từ, không để các nàng ngồi tù, mà cho các nàng mang theo vàng bạc của mình tự tìm đường sống.

Còn về điền sản, địa sản, cửa tiệm, ngân phiếu hiện ngân, các loại đồ cổ tranh chữ, kỳ trân dị bảo cùng tòa nhà ngũ tiến mà Trung Dũng bá để lại, tất nhiên theo luật đều sung vào quốc khố.

Bách tính nghe vậy đương nhiên vui mừng hô to bệ hạ thánh minh.

Thao tác của cầu hoàng đế, ngay cả Lâm Tú biết cũng không thể không nói một tiếng tuyệt.

Lần trước khi hấn đại hôn, cầu hoàng đế mất hai tòa nhà cùng với không ít ngân lượng, toàn bộ đều kiếm trở về, có thể Lâm Tú cũng kiếm chác được, nhưng hấn ta mới là người thắng cuộc lớn nhất.

Hấn còn rất nhiều thứ phải học tập cầu hoàng đế.

Lần này Lâm Tú đến Thanh Lại ti là có một chuyện cần thương lượng với lang trung đại nhân.

Nha môn như Thanh Lại ti chủ yếu quản lý những vụ án quan trọng cùng mâu thuẫn xung đột giữa các quyền quý, nhưng thông thường không có nhiều vụ án quan trọng như vậy, xung đột giữa các quyền quý bọn hấn cũng không quản nổi, những vụ án liên quan đến bách tính dân sinh, Thanh Lại ti có thể quản hoặc bỏ qua, nhóm quan lại vốn muốn nhiều thêm một chuyện chỉ bằng bớt một chuyện, thông thường sẽ không quản.

Những việc này với bọn hấn mà nói chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng với bách

tính mà nói lại có ý nghĩa rất lớn, có thể chỉ vì ruộng đất và nhà cửa bị xâm chiếm mà tan nhà nát cửa.

Lâm Tú tính mỗi tháng trích ra một khoản bạc để làm phần thưởng cho quan lại giúp đỡ bách tính phá án, điều này tuy không thể thay đổi hiện trạng nhưng quả thật cũng có thể giúp đỡ không ít người.

Hắn không cao thượng và vĩ đại như A Kha, vì bách tính không quen biết có thể mạo hiểm tính mạng trừ bạo giúp kẻ yếu, nhưng những chuyện này với hắn mà nói chẳng qua chỉ là bán ít đi vài vò rượu, vài lọ bước hoa mà thôi.

Trước đề nghị của Lâm Tú, lang trung Thanh Lại ti nghĩ cũng không cần nghĩ đã đồng ý.

Dù sao cũng không cần hắn ta tự mình xuất tiền, hơn nữa Lâm Tú hiện nay không phải là nhi tử Tam đẳng bá của nửa năm trước, Bình An bá đã là Nhất đẳng bá, Lâm Tú lại là thiên tài chạm tay là phong của Võ Đạo Viện, tuy chức quan của hắn thấp hơn hắn ta, nhưng cho dù hắn ta là chủ quan của một tỉ cũng phải nhường Lâm Tú ba phần.

Chương 383: Tần Uyển trả ơn. (1)

Lâm Tú bước đầu đưa ra một ngàn lượng, khoản tiền này giao cho Liễu Thanh Phong quản.

Cũng như vậy, chế độ và quy tắc chi tiết ban thưởng cụ thể, Lâm Tú cũng giao hết cho hắn ta.

Hắn không có nhiều thời gian và tinh lực, Liễu Thanh Phong làm người chính trực thích hợp làm chuyện đó nhất.

Còn về bản thân Lâm Tú, vẫn nên đặt toàn bộ tinh lực vào chuyện tu hành thôi.

Tốc độ tu hành hiện nay của hắn vẫn là gấp sáu lần, trừ năng lực bại lộ, đồng thời song tu cùng công chúa Minh Hà và Linh m, cũng chỉ chờ sau khi đến Huyền giai thượng cảnh mới có cơ hội tiếp tục tăng lên.

Sau khi rời khỏi Thanh Lại ti, Lâm Tú về nhà thăm phụ mẫu trước.

Chu Quân đi qua Lâm Tú, ánh mắt nhìn tới nhìn lui trên đường, vẻ mặt hơi thất vọng hỏi: "Sao Linh Quân không trở về cùng con?"

Lâm Tú nói: "Nàng ấy là thiên tài dị thuật, là hi vọng tương lai của Đại Hạ, bình thường nhất định bận rộn tu hành, lần sau, lần sau nhất định đưa nàng ấy về"

Chu quân nói: "Cho dù là thiên tài dị thuật cũng phải ăn cơm chứ, khoảng cách hai tòa nhà vốn cũng không xa, thời gian cùng nhau ăn bữa cơm cũng phải có."

Bình An bá Lâm Đình nói: "Phụ nhân gia không biết thì đừng nói lung tung, tu hành như đi thuyền ngược dòng, không tiến ắt

lùi, trên đời này nhiều thiên tài như vậy đều đang cố gắng nỗ lực, hơi buông lỏng một chút sẽ bị người khác vượt qua...”

“Được được được, ta không biết” Chu Quân nhìn ông nói:

“Nhưng phụ nhân gia như ta lại biết, nửa tháng sau chàng phải ngủ ở thư phòng.”

Lâm Tú đồng tình nhìn Lâm Đình, nói với Chu Quân: “Nương, con có thể về nhà ở mấy ngày không?”

Chu Quân nhìn hấn hỏi: “Con mới đại hôn chưa được mấy ngày, không ở nhà tân hôn với Linh Quân, về nhà làm gì?”

Nói xong bà như ý thức được gì đó hỏi: “Có phải con giận đối với Linh Quân không?”

Lâm Tú liên tục lắc đầu nói: “Không có, chúng con rất tốt, chỉ là con quen ngủ ở nhà rồi, đổi chỗ có hơi khó ngủ.”

Chu Quân an ủi hấn nói: “Lạ giường là chuyện bình thường, ngủ thêm mấy ngày nữa sẽ quen thôi, còn nữa bây giờ con đã thành hôn, nơi Linh Quân ở mới là nhà của con, nếu ngày nào con cũng chạy đến đây thì còn ra gì nữa...”

Lâm Tú chỉ mỉm cười không nói thêm gì nữa.

Nói chuyện với hai người một lúc, sau khi Lâm Tú ăn cơm trưa Lâm phủ xong bèn rời đi.

Lúc đi Lâm Tú còn mang theo Đại Hoàng.

Vị trí của tòa nhà kia tuy cũng ở Đông Thành nhưng không phải nơi tập trung quyền quý, lực lượng phòng vệ cũng yếu hơn một chút, mang theo Đại Hoàng trừ việc có thể

làm bạn với hắc ra, còn có thể trông nhà bảo vệ sân viện.

Đưa Đại Hoàng vào sân xong, Lâm Tú ẩn thân, cả người vụt lên không bay ra ngoài thành.

Chờ hắc tu hành tất cả dị thuật ở bên ngoài xong, khi về nhà đã là đêm khuya.

Điều khiến hắc bất ngờ là phòng bếp và một căn phòng trong tòa nhà, vậy mà lại được thấp sáng ánh đèn.

Đại Hoàng thành thật nằm sấp trong sân, lúc nhìn thấy Lâm Tú sửa gâu gâu hai tiếng.

Một bóng người bước ra khỏi phòng bếp, nhìn thấy Lâm Tú đang đứng trong sân nói: "Ta có nấu cháo, người có muốn ăn không?"

Khiến Lâm Tú bất ngờ là tối nay vậy mà Tần Uyển cũng ở đây.

Không chỉ ở đây hơn nữa còn chưa thông qua sự đồng ý của hắc đã dùng phòng bếp.

Dường như nàng đã xem nơi này là nhà mình.

Lâm Tú vốn định nói nàng hai câu, nhưng sau khi nếm một hộp cháo rau dưa của nàng nấu bèn quyết đoán ngậm miệng lại.

Không thể không nói, cháo nàng nấu rất thơm.

Hương cháo nồng đậm lại mang theo vị thơm ngát của rau dưa, điều này cần phải nắm chắc và không chế chính xác tỷ lệ nước gạo.

Tiết Ngung Nhi cũng từng nấu cháo cho Lâm Tú, sau ngày hôm đó Lâm Tú ăn cơm cháy, là cái loại cháy đen thui ấy.

Tần Uyển không chỉ nấu cháo rất ngon, xào hai món nhỏ mùi vị cũng không tệ, đâu chỉ không tệ, tài nghệ của nàng đã sắp vượt qua trù nương mấy chục năm ở Lâm phủ.

Lúc bình thường hẳn nàng cũng hay nấu ăn.

Trong phòng, Lâm Tú và Tần Uyển ngồi đối diện nhau, nàng ăn một miếng cháo, sau đó nói với Lâm Tú: "Lúc ta qua đây phát hiện đại môn bị khóa từ bên trong, nhưng người lại không ở trong phủ."

Lâm Tú giải thích: "Thỉnh thoảng ta sẽ treo tường ra ngoài, dù sao cũng thuận tiện..."

Tần Uyển cũng không hỏi thêm, hai người lặng lẽ dùng bữa, trong phòng ánh nến lay động, hai bóng người đổ xuống mặt đất cũng yên tĩnh như vậy.

Lâm Tú rất hưởng thụ loại yên tĩnh này.

Cuộc sống trong mơ của rất nhiều nam nhân, cũng chỉ là sau khi kết thúc một ngày làm việc vất vả, khi về nhà có thể ăn một chén cháo nóng, nếu còn có thêm hai món nữa vậy thì càng tốt.

Lâm Tú không cần tòa nhà lớn, cuộc sống tốt đẹp biết mấy sau khi hẳn kết thúc tu hành, trong nhà còn có một chén cháo nóng và một người đợi hẳn, vậy là đủ lắm rồi.

Đáng tiếc người này không phải thê tử của hẳn.

Chương 384: Tần Uyển trả ơn. (2)

Hai người yên lặng ăn xong, Lâm Tú chủ động nói: "Ta đi rửa chén."

Tần Uyển đứng lên, lấy chén đĩa của hắn nói: "Để ta, ở chỗ của người đây vốn là việc ta nên làm"

Cuối cùng Lâm Tú vẫn thu dọn cùng Tần Uyển, tuy hắn thu nhận Tần Uyển, nhưng hắn vốn cũng không nghĩ sẽ yêu cầu nàng làm gì, trước khi đi ngủ có người trò chuyện với hắn, hắn đã vui lắm rồi.

Sau khi ăn xong, hai người cùng nhau ngắm trăng trong sân.

Tần Uyển đột nhiên hỏi Lâm Tú: "Một tòa nhà như vậy, bao nhiêu tiền mới mua được?"

Lâm Tú nói: "Không tính đồ đạc trong nhà, khoảng hai mươi vạn lượng"

Tần Uyển có chút kinh ngạc hỏi: "Đắt như vậy?"

Lâm Tú nói: "Nhà ở Đông Thành hơi đắt một chút, nếu mua ở Tây Thành Bắc Thành, diện tích nhỏ hơn một chút sẽ rẻ hơn rất nhiều, có lẽ chỉ cần khoảng một vạn lượng, nếu mua ở Nam Thành còn rẻ hơn nữa"

Hắn hỏi Tần Uyển: "Cô muốn mua nhà?"

Tần Uyển nói: "Đắt quá, mua không nổi"

Lâm Tú nói: "Cô là nữ tử, không cần tự mình mua, sau này gả cho người ta, chẳng phải không cần lo vấn đề nhà cửa nữa sao?"

Từ xưa đến nay đều như vậy, mọi người đều cho rằng cuộc sống vật chất sau hôn nhân nên do nam nhân đảm bảo, nữ hài tử chỉ cần phụ trách xinh đẹp như hoa là được, với tư

sắc của Tần Uyển, chỉ cần nàng đồng ý thì có thể gả vào tòa nhà thập tiến.

Đương nhiên cũng có vài nữ tử, ý thức tự lập tự cường rất cao, các nàng không cần gả vào hào môn, tự mình cũng có thể tạo ra hào môn.

Tần Uyển nói: "Gả cho người ta? Tại sao phải gả cho người ta?"

Lâm Tú kinh ngạc nói: "Cô không định thành thân sao?"

Tần Uyển nhìn hần hỏi: "Thành thân có gì tốt, người cũng thành thân, người sống tốt sao?"

Lâm Tú trầm mặc.

Mãi một lúc sau, hần mới lên tiếng: "Cô không giống ta, cô không bị hôn ước trói buộc, Vương Đô nhiều người thích cô như vậy, cô chọn một người mình thích, chẳng phải là được rồi sao?"

Tần Uyển mỉm cười trào phúng nói: "Bọn hần à, bọn hần chỉ thích gương mặt của ta thôi, thật sự bảo bọn hần lấy nữ nhi do thiếp của Nhị đẳng bá sinh, bọn hần sẽ đồng ý sao?"

Nàng nói cũng không phải không có lý.

Ở thế giới này, môn đẳng hộ đối rất quan trọng, tuy Tần Uyển xinh đẹp nhưng xuất thân quá thấp, với đám con cháu đại gia tộc mà nói, người như vậy chơi đùa thì được, thật sự lấy về nhà sẽ bị những gia tộc khác cười nhạo.

Dù sao càng là hào môn càng xem trọng xuất thân, đám con cháu quyền quý kia không giống Lâm Tú, trước giờ hần không hề để ý

xuất thân của nữ hài tử, người cao thượng giống hần như vậy ở Vương Đô không nhiều.

Lâm Tú chỉ có thể an ủi nàng: "Có lẽ, sẽ có người thật lòng thích cô, không để ý mấy chuyện đó..."

Tần Uyển thân nhiên nhìn hần hỏi: "Người để ý sao?"

Lâm Tú lắc đầu nói: "Ta không để ý"

Tần Uyển nói: "Bởi vì người chỉ là hảo sắc đơn thuần"

Lâm Tú trầm mặc rất lâu, mới nói với Tần Uyển: "Đây là ấn tượng trong lòng cô về ta?"

Tần Uyển suy nghĩ nói: "Cũng không hoàn toàn, trừ việc hảo sắc ra người cũng rất dịu dàng, dịu dàng với Tiết Ngung Nhi cũng dịu dàng với Triệu Linh m, người luôn giữ lại đau khổ cho mình, đem đến vui vẻ cho Triệu Linh m, người thật sự rất dịu dàng với nàng, rõ ràng người mình thích ở trước mắt, vậy mà ba chữ "ta thích nàng cũng chỉ có thể dùng cách đùa giỡn để nói ra, cảm giác này hần rất khó chịu nhỉ?"

Lâm Tú tiếp tục trầm mặc.

Tần Uyển nhìn Lâm Tú, chậm rãi nói:

"Khoảng cách xa nhất trên thế giới này, không phải sống và chết, mà là nàng đứng trước mặt người, người lại chỉ có thể lấy tỷ tỷ nàng..."

Lần này thời gian Lâm Tú trầm mặc lại càng lâu hơn.

Hần có lòng tốt thu nhận người không có nhà để về như nàng, nàng trả ơn như thế này sao?

Hồi lâu sau, hần nhìn Tần Uyển nói: "Nếu cô là người câm, hần sẽ khiến người ta yêu thích hơn..."

Tần Uyển có rất nhiều ưu điểm.

Gương mặt xinh đẹp, dáng người gọi cảm, năng lực mạnh mẽ, còn nấu ăn ngon.

Nhưng nàng cũng có một khuyết điểm lớn nhất.

Nàng có một cái miệng.

Ngày hôm sau Lâm Tú rời giường thì Tần Uyển đã đi rồi.

Nhưng trong nồi có sẵn hai quả trứng chim đã luộc và bánh bao được hấp bằng nước ấm, mùi vị bánh bao không tệ hơn so với ở tiệm của quả phụ chút nào, không ngờ bánh bao nàng chung ăn ngon như vậy.

Bình thường nữ tử xuống bếp nấu cơm không hề hiếm lạ gì.

Nhưng con gái nhà quyền quý lại có trù nghệ tốt như vậy đúng là hơi bất thường.

Nàng có tiềm chất hiển thế lương mẫu, đáng tiếc lại quá lẩm miệng, lời từ miệng nàng nói ra thường xuyên làm Lâm Tú mất hứng.

Cho nên tạm thời Lâm Tú không có ý gì với nàng.

Nữ nhân này quá cao quý, lại hiểu biết chuyện nam nữ, bình thường liếc mắt cũng có thể nhìn thấu tâm tư của Lâm Tú, cực kỳ không thích hợp để nói chuyện yêu đương, sẽ không làm hần có cảm giác trải nghiệm.

Hơn nữa miệng của nàng cũng quá độc.

Chương 385: Linh m và Tần Uyển. (1)

Vẫn chỉ có Ngung Nhi rạng rỡ mới có thể kích thích dục vọng muốn bảo vệ của hắn.

Nhưng có điều đột nhiên Tiết lão Quốc Công đột phá cấp Thiên, chuyện này đối với Đại Hạ hay Tiết gia cũng đều có ý nghĩa vô cùng. Mấy ngày nay của nhà Tiết gia đều bị người đến bái phỏng muốn sập luôn. Vài người không được bái phỏng Tiết lão Quốc Công, đều mượn tay tiểu thư trong nhà, tặng cho Tiết Ngung Nhi rất nhiều lễ vật, làm cho nàng mỗi ngày phải gặp rất nhiều người, đến nỗi không có thời gian tìm Lâm Tú.

Cho nên Lâm Tú chăm chỉ tu hành, chỉ đến mỗi Lê Hoa Uyển.

Lâm Tú đang định ra ngoài, thay xong y phục chỉnh tề, bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

Tòa nhà này của hắn bình thường hiếm ai đến gõ cửa, Lâm Tú đi đến, mở cửa ra, nhìn thấy trước cửa là Triệu Linh m khiến hắn thiếu chút nữa nghĩ mình nhìn nhầm rồi.

Lâm Tú ngăn ra một chút mới phải ứng lại, hỏi: "Sao ngươi biết ta ở trong này?"

Triệu Linh m cố gắng chen người vào sân, nói: "Ngươi ở một nơi rộng như vậy, không cảm thấy cô đơn hả? Buổi tối ngủ một mình không sợ hả?"

Lâm Tú nói: "Không làm chuyện xấu không sợ quỷ gõ cửa thì có gì phải sợ?"

Triệu Linh m nói: "Cho dù không sợ hãi, nhưng cũng đâu an toàn. Ở đây cách hoàng cung quá xa, lực lượng tuần tra buổi tối

không đủ, người quên chuyện người bị ám sát rồi sao. Dù sao ở đây cũng nhiều phòng trống, ta sẽ ở lại đây với người, vừa giúp người tu hành, vừa có thể bảo vệ người."

Lâm Tú nhìn vẻ mặt hiên ngang lẫm liệt của nàng, nếu không phải hẳn biết nàng là người thế nào thì suýt nữa cũng tin thật.

Làm sao Lâm Tú có thể cho nàng toại nguyện được?

Hắn ho nhẹ một tiếng nói: "Không được"

Triệu Linh m hỏi: "Vì sao không được?"

Lâm Tú nhìn nàng, giải thích: "Người là muội muội của thê tử ta, biết muội muội của thê tử có ý nghĩa gì không? Ta không ở với tỷ tỷ người, lại ở cùng người, rất cuộc là cưới người hay cưới nàng, không biết sẽ bị bàn tán khắp nơi hả? Huống hồ, như vậy thì sau này sao người lập gia đình được?"

Triệu Linh m không để tâm nói: "Cây ngay không sợ chết đứng, ta không lo lắng thì người còn lo lắng làm gì?"

Lâm Tú thẳng thắn nói rõ với nàng: "Ta biết mục đích của người, không phải người muốn theo dõi ta, không để ta trêu hoa ghẹo nguyệt. Nhưng người đừng quên, người đã nói mặc kệ chuyện giữa ta và tỷ tỷ người thế nào, cho dù ta có mang nữ tử khác về đây, người cũng không được xen vào."

Triệu Linh m nói: "Ta không xen vào mà, người dẫn ai thì dẫn đi, không ảnh hưởng tới ta là được rồi. Ta chủ phụ trách bảo vệ an toàn cho người, mặc kệ chuyện khác."

Nàng đã nói vậy thật khiến Lâm Tú không biết còn có thể nói thêm được gì.

Rõ ràng nàng tới đây làm bóng đèn, có nàng ở đây thì Lâm Tú muốn làm bất cứ việc gì cũng phải thu liễm một chút.

Đây là mục đích của nàng.

Triệu Linh m đi đến cửa một sương phòng, nói: "Ta ở chỗ này"

Lâm Tú nói: "Phòng đó có người rồi"

Lông mày Triệu Linh m nheo lại: "Người nào?"

Tâm Tú nói: "Nếu có cơ hội người sẽ được gặp"

Phòng nàng chọn vừa khéo là phòng của A Kha, Lâm Tú giữ lại cho nàng.

Triệu Linh m nhăn mày, lại chỉ vào một gian khác, hỏi: "Ta muốn phòng này"

Lâm Tú bất đắc dĩ nói: "Nơi đó cũng có người."

Gian này là phòng của Tần Uyên.

Triệu Linh m lạnh lùng nói: "Giờ người nói cho ta biết phòng nào có thể ở được"

Lâm Tú thành thật nói: "Ngoại trừ hai gian này ra thì ở đâu cũng được"

Cuối cùng Triệu Linh m cũng chọn sương phòng đối diện, lập tức chuyển đồ dùng vào, tuy ngoài mặt Lâm Tú không quá vui, nhưng không hiểu sao trong lòng hơi cao hứng.

A Kha đi rồi, không biết khi nào mới trở về.

Tần Uyển cũng khi không nhà để về mới nhớ tới hẳn, phần lớn thời gian có thể ở đây với Lâm Tú cũng chỉ có Đại Hoàng.

Xem ra Linh m tính ở đây thường xuyên.

So với trước kia không thể ở đây ôm ôm ấp ấp, khanh khanh ta ta với Ngung Nhi, nhưng thật ra cũng không khác gì mấy. Có thể có bạn thuê phòng dài hạn, làm ban đêm bớt cô độc tịch mịch thì có sao không làm?

Giúp nàng trải giường xong, sắp xếp lại phòng, Triệu Linh m hỏi: "Ô đây có gì ăn không?"

Lâm Tú nói: "Phòng bếp còn vài cái bánh bao, để ta lấy cho ngươi."

Một lát sau, Triệu Linh m cắn một miếng bánh bao, kinh ngạc nói: "Bánh bao này ăn rất ngon, ngươi làm hả?"

Lâm Tú nói: "Ta làm gì có bản lĩnh này, nếu mà nhanh thì trong tối hôm nay ngươi có thể nhìn thấy nàng"

Triệu Linh m hừ nhẹ một tiếng, quả nhiên Lâm Tú ở đây kim ốc tàng kiều, hơn nữa ngoài Tiết Ngung Nhi ra còn có nữ nhân khác.

Nàng biết Tiết Ngung Nhi thế nào, Tiết Ngung Nhi cũng giống nàng, không thể làm ra được bánh bao ăn ngon như vậy.

Nhưng nàng cũng chỉ khẽ hừ một tiếng.

Nữ tử có thể làm bánh bao ngon như vậy, nấu cơm cũng sẽ không tệ.

Chương 386: Linh m và Tần Uyển. (2)

Nàng và tỷ tỷ đều không biết nấu ăn như nhau, thậm chí trách nhiệm làm vợ thê nào tỷ tỷ cũng không có. Nhưng bọn họ đã nói qua rồi, cho dù Lâm Tú thật sự tìm một người nấu ăn ngon, chăm sóc tốt ở bên ngoài, có thể làm tròn bổn phận thê tử thì cũng không liên quan gì đến các nàng.

Lâm Tú ăn bánh bao của Tần Uyển, nhìn Linh m ngồi trên xích đu của Tiết Ngưng Nhi, bỗng nhiên cảm khái nói: "Người xem, nếu người sinh ra sớm hơn hai năm, người ta cưới có khi nào là người không?"

Triệu Linh m ý vị thâm trường nhìn hần, nói: "Nếu người người cưới là ta, thì giờ chân người bị chặt mất một khúc rồi..."

Lâm Tú bỗng nhiên cảm thấy, muội muội như Linh m cũng không có gì không tốt.

Sau đó, hai người cùng nhau đi ra khỏi nhà, đến Dịch Thuật Viện tìm Minh Hà công chúa tu hành.

Buổi chiều, Linh m đang cùng hần tới Võ Đạo Viện luyện võ, bình khí hai người đều là thương, khi giáo tập đang dạy Lâm Tú, nàng đứng bên cạnh xem.

Cứ thế đến buổi tối, bọn họ cùng nhau về nhà.

Cả ngày, nàng và Lâm Tú đều như hình với bóng.

Điều này khiến cho Lâm Tú ngay cả việc đi Lê Hoa Uyển tìm Thái Y vuốt ve cũng không được.

Nhưng dù không tìm đến nữ tử thì hần cũng còn muốn tu hành dịch thuật khác.

Vì thế, thừa dịp Linh m chưa chuẩn bị, hấn ẩn thân, vụng trộm bay ra khỏi phủ đệ, đi ra ngoài thành tu hành như thường lệ.

Đợi khi hấn tu hành xong, lúc trở về trời đã tối đen như mực.

Vừa bước vào sân, Lâm Tú lập tức cảm thấy xung quanh không đúng lắm.

Hai bóng người đứng trong sân, cách nhau ba trượng, lại làm Lâm Tú cảm nhận được loại sát khí lạnh lẽo.

Triệu Linh m nhìn Tần Uyển, hỏi: "Người đến đây làm gì?"

Tần Uyển không gợn sóng trả lời: "Thế sao người lại ở đây?"

Triệu Linh m nói: "Đây là nhà của tỷ phu ta, ta ở đây rất kỳ quái hả?"

Tần Uyển thân nhiên nói: "Người cũng biết hấn là tỷ phu người, tỷ phu với em vợ ở chung một nhà, như thế này không kỳ quái sao, hấn cưới chị người chứ đâu cưới người"

Triệu Linh m á khẩu không trả lời được, tức giận nói: "Người..."

Miệng Tần Uyển lợi hại bao nhiêu, Lâm Tú vẫn chưa tự mình lĩnh giáo qua.

Nhưng hấn thấy Linh m mà đầu võ mồm với Tần Uyển, muốn chiếm được tiện nghi, quả thực là nằm mơ giữa ban ngày.

Sau khi Tần Uyển thắng rồi, khí thế cũng không còn bức người nữa, mà tựa gió thổi mây bay tiêu sái trở về phòng mình, đóng cửa phòng lại.

Triệu Linh m quay đầu nhìn Lâm Tú, hỏi:
"Người đi đâu mà lâu như vậy?"

Lâm Tú nói: "Ta ở nhà thấy chán nên mới đi ra ngoài một chút"

Triệu Linh m không truy vấn tới cùng, mà hỏi tiếp: "Sao nàng lại ở đây?"

Lâm Tú biết, quan hệ của tứ mỹ Dị Thuật Viện không tốt chút nào, Tần Uyển với Linh m vừa thấy mặt nhau đã đối chọi gay gắt, hấn đã tính trước rồi.

Hấn đi vào trong viện, nói: "Chuyện này nói ra thì dài lắm"

Triệu Linh m tức giận nói: "Vậy nói ngắn gọn thôi."

Lâm Tú sắp xếp lại một chút, nói: "Chuyện là như vậy, đó vào vào một đêm rét lạnh, gió bắc hiu quạnh, lạnh đến tận xương, ta ở ngoài về thì thấy một cô gái quần áo đơn bạc, ngồi trên bậc thang lạnh run đông cứng. Nếu ta mặc kệ nàng, thì rất có thể nàng sẽ chết rét bên ngoài, vì thế ta mới tốt bụng thu lưu nàng, cho nàng ở trong này một đêm, người biết mà, con người ta không có ưu điểm gì, chỉ quá tốt bụng..

Tốt bụng không có gì sai.

Đêm đen rét lạnh, thu lưu một cô gái không có nhà để về, cho nàng một nơi có thể che mưa chắn gió trong chăn ấm nệm êm, đương nhiên không có gì sai.

Người nghèo quan tâm đến bản thân, người giàu quan tâm đến thiên hạ.

Nếu Lâm Tú có năng lực, hấn nguyện lo cho toàn bộ những người không có nhà để về trong thiên hạ một ngôi nhà ấm áp.

Nhưng năng lực của hấn có hạn, chỉ có thể cho vài tên khất cái ở nhà cũ đủ che mưa chắn gió, không để bọn họ chết trong mùa đông giá lạnh, trong nhà mình thì thu lưu vài nữ tử không có nhà để về như Tần Uyển với A Kha, cho các nàng một mái nhà ấm áp.

Hơn nữa hấn không làm gì thẹn với lương tâm, thậm chí không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nhân cơ hội đòi hỏi yêu cầu không hợp lý với các nàng. Giữ các nàng trong nhà, một văn tiền Lâm Tú cũng không lấy, càng không hề mượn cơ hội chiếm tiện nghi của các nàng.

Cho nên bất kỳ góc độ nào Linh m cũng không có quyền chỉ trích hấn.

Nàng bị Lâm Tú nói đến á khẩu không trả lời được, vô thanh vô tức trở về phòng.

Tối hôm nay Lâm Tú ngủ cực ngon.

Ngủ cách vách là Tần Uyển, ngủ đối diện là Linh m, hấn cảm thấy cực kỳ an toàn, ở giữa hai nàng thế này, cho dù thích khách cấp Địa tới cũng phải nuốt hận tại chỗ, một đi không trở lại.

Chương 387: Theo dõi Linh Quân. (1)

Buổi sáng hôm sau, sau khi Lâm Tú rời giường, vừa mới đi đến viện đã ngửi thấy một mùi hương.

Mùi hương từ phòng bếp toả ra, Lâm Tú loáng thoáng nhìn thấy bóng người Tần Uyển bận rộn bên trong.

Linh m cũng đã rời giường, ngồi trong sân, lâu lâu liếc mắt nhìn phòng bếp một cái.

Chỉ chốc lát sau, Tần Uyển mai hai cái chén đi từ phòng bếp ra, nói: "Ăn cơm"

Một chén là mỳ nước, hương vị tuy không thể so với các hàng quán, nhưng không tồi chút nào, dù sao nàng cũng không có thời gian hầm nấu canh lâu.

Tần Uyển nấu ba bát mỳ, ba người mỗi người một bát.

Đêm qua Tần Uyển xung đột với Linh m, nhưng cũng không ảnh hưởng đến chuyện sáng nay nàng nấu bữa sáng cho Linh m.

Còn Lâm Tú lại có chút xấu hổ nói với Tần Uyển: "Làm phiền cô rồi."

Tần Uyển thân nhiên nói: "Không phiền, ở chỗ người mà, là chuyện ta nên làm thôi"

Ăn điểm tâm xong, Tần Uyển lại chủ động rửa chén cho ba người, thu dọn phòng bếp xong mới rời khỏi nhà.

Tần Uyển đi rồi, Linh m mới nói: "Nàng mới sáng đã dậy quét sân, còn làm điểm tâm, nàng nghĩ mình là nha hoàn hả?"

Lâm Tú liếc nhìn nàng một cái, nói: "Người ta gọi đây là báo đáp ân tình, thật ra

nàng cũng không dễ dàng gì, người dùng cú nhắm vào nàng nữa”

Lâm Tú thật sự không thể hiểu được hành động của Tân Uyển.

Cảm giác ăn nhờ ở đậu không dễ chịu gì, vài năm trước khi cha mẹ hắn vừa ly hôn, hắn còn nhỏ tuổi đã bị gửi nuôi nhà người thân, nói chung là cũng làm một ít việc nhà, ra về nghe lời một chút, nhưng nói thế nào thì hắn cũng chỉ là người ngoài mà thôi.

Sau này có thể gánh vác cuộc sống, hắn cho người thân một số tiền, rồi dọn sạch ra ngoài ở.

“Ta nhắm vào nàng ta?” Triệu Linh m hít sâu, nhìn Lâm Tú, hỏi:

“Đêm qua người tận mắt nhìn thấy, rốt cuộc là ai nhắm vào ai?”

Lâm Tú nói: “Được rồi được rồi, không nói nữa, đến Dịch Thuật Viện tu hành đi...”

Lần đầu tiên Linh m gặp Tân Uyển, thật ra kết quả có hơi ngoài dự đoán của hắn, hắn còn tưởng Linh m sẽ đuổi nàng đi, không ngờ các nàng có thể chung sống hoà bình vậy, tuy không nói với nhau câu nào, nhưng kết quả thế này là tốt nhất rồi.

Sau khi đi vào hoàng cung, Lâm Tú để Linh m đến Dịch Thuật Viện trước, còn mình thì tính toán thời gian đi vào hậu cung.

Trong hậu cung, sắc mặt Thái tử rất khó coi.

Buổi tối hôm đó, sau khi hắn thanh toán năm ngàn lượng tiền đặt cọc xong, thích khách nọ không còn xuất hiện nữa.

Mà Lâm Tú vẫn sống yên ổn.

Quá rõ rồi, hắn bị lừa.

Cái tên thích khách chết tiệt, lừa hắn tận năm ngàn lượng.

Hắn coi đây là vết nhơ lớn nhất cuộc đời hắn.

Còn một chuyện khiến hắn vừa tức giận vừa bất đắc dĩ chính là, hắn không có cách nào có thể xuống tay với Lâm Tú, không những không thể xuống tay với Lâm Tú, mà còn vô pháp xuống tay với người đã thức tỉnh dị thuật hệ băng.

Phụ hoàng đã cảnh cáo hắn một lần, trước khi hắn trở thành Hoàng đế, phụ hoàng nói gì hắn cũng phải nghe theo.

Thái tử như hắn đây, thật ra vô cùng ghen ghét.

Hắn biết rõ mình chỉ là quân cờ để người khác tranh quyền đoạt vị, đại tộc quyền quý thế nào hắn không thể trêu chọc thì thôi, hôm nay ngay cả một tiểu quyền quý không quen không biết cũng phải nhịn, như này thì làm Thái tử còn có ý nghĩa gì nữa?

Ngay khi hắn đang một bụng lo lắng, một cảm giác hết sức khó chịu lại xuất hiện không báo trước.

Thái tử xoay người, nhìn ra đằng sau, sắc mặt hoàn toàn đen thui.

Lâm Tú xoay chuyển lực lượng hàn băng trong cơ thể, vẫy vẫy tay với Thái tử, nói: "Thái tử điện hạ, khéo ghê, lại gặp nhau rồi..."

Lâm Tú phát hiện, chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi, Thái tử tiểu tuy đi rất nhiều, không

những thế, tính tình hần cũng trở nên cực đoan gắt gỏng, con vệt kia tổ cáo hần thường xuyên ném võ đồ đặc ở Đông cung, có một chút không thuận thôi cũng chửi ầm lên với mấy hạ nhân trong Đông cung...

Lâm Tú đâu có làm gì, chỉ lượn lơ vài cái trước mặt hần mà thôi.

Đường đường là Thái tử, lòng dạ có thể hẹp hòi đến vậy, đúng là một chuyện vô cùng trêu người.

Mí mắt Thái tử giật giật, hần sắp phát điên rồi.

Là hần.

Lại là hần!

Sao lần nào cũng gặp hần!

Người này đáng lẽ phải bị giết quách rồi, lại có chuyện cứ cách hai ngày là gặp mặt, khiến hần như muốn phát điên.

Lâm Tú cứ cố ý vờ như ngẫu nhiên chạm mặt Thái tử vài lần, sau đó hần phát hiện ra, Thái tử không đến hậu cung thỉnh an Hoàng hậu nữa.

Vậy thì hần cũng không còn cách nào, hần không thể cứ lắc lư ở Đông cung mãi được, hơn nữa hần cũng không tiếp tục tính toán với Thái tử, dù sao ngoài chuyện làm Thái tử khó chịu ra thì cũng chả có tác dụng gì.

Lần này Lâm Tú đến Cung Trường Xuân tặng cho Quý phi nương nương một chậu hoa lan.

Mỗi lần hần tới đây đều mang chút gì đó tặng Quý phi nương nương, đã quen vậy rồi.

Chương 388: Theo dõi Linh Quân. (2)

Mấy chậu hoa trong luống hoa của nàng, hơn một nửa đều do Lâm Tú mang từ ngoài đến.

Quý phi nương nương rất am hiểu chuyện chăm sóc hoa, vườn hoa của nàng được chăm sóc rất tốt, nhưng lần này đến Cung Trường Xuân, Lâm Tú chú ý giữa mi tâm của nàng xuất hiện một tia u sầu.

Vì thế Lâm Tú ôm tên nhóc con kia, nói: "Nương nương, tinh thần Niếp Niếp không phần chần nhiều ngày rồi, giờ nên mang nó ra khỏi cung một lần."

Quý phi nhìn linh sủng đang lặn lội trong lòng Lâm Tú, kinh ngạc nói: "Nào có chứ, nhìn nó còn có tinh thần hơn bản cung"

Lâm Tú liếc mắt nhìn nhóc con kia một cái, nó lập tức ghé vào lòng Lâm Tú, không nhúc nhích nữa, ngay cả ánh mắt cũng nhìn xuống dưới, bộ dáng vô cùng ủ dột.

Lâm Tú bắt đất dĩ nói: "Nương nương, người xem."

Quý phi nương nương thấy linh sủng uể oải không có tinh thần, chỉ có thể nói: "Nếu vậy thì ngày mai đành phải mang nó ra khỏi cung một lần..."

Đêm.

Lâm Tú ngồi cạnh bàn học trước cửa, sau vài tiếng chim hót, hai con vẹt dùng xuống bàn trước mặt hắn.

"Chủ nhân!"

"Ta đã trở về!"

Hai con vẹt này, một con giám thị Đông cung, một con làm tổ ở phủ Hoàng Quốc

Công.

Lâm Tú luôn tìm cơ hội báo thù cho Trần Ngọc, nhưng từ lần A Kha ám sát thất bại, đánh rần động cỏ, sau lần đó hộ vệ bên người Hoàng Thao tăng từ một vị cấp Địa lên hai vị cấp Địa. Trừ lần đó ra, mỗi khi xuất hành, bên người hấn luôn có một đoàn hạ nhân vây quanh.

Từ lúc đầu, hấn ở ngoài phủ Quốc Công, thân ở biệt viện, sau khi bị A Kha ám sát, hấn liền dọn về phủ Quốc Công.

Nếu nói về phòng vệ nghiêm ngặt, phủ đệ quyền quý đỉnh cấp thế này không thua kém hoàng cung chút nào.

Không nói đến chuyện Hoàng Quốc Công là dị thuật sư cấp Địa thượng cảnh, bên trong phủ Quốc Công ngoạ hồ tàng long, không thiếu cường giả dị thuật với võ đạo, nói ngay cả ruồi bọ cũng không lọt vào cũng không hề khoa trương chút nào.

Vốn Lâm Tú không nghĩ đến chuyện vào phủ Hoàng Quốc Công ám sát Hoàng Thao, chuyện đó không khác gì chịu chết.

Hấn chỉ vừa thu thập tin tức, vừa chờ cơ hội.

Trong khoảng thời gian này, hấn thu được không ít tin tức hữu dụng.

Năng lực dị thuật của Hoàng Quốc Công là thổ, cái này cũng là một năng lực cấp Thiên. Nó mạnh mẽ ở chỗ, có thể hấp thu sức mạnh từ cấp Địa, tu hành tốt hấn lên, so với băng hay hỏa đều tiện hơn, cũng giúp cho có thêm năng lực phòng ngự và công kích mạnh mẽ.

Loại năng lực này có một khuyết điểm ở chỗ là công kênh, không có linh hoạt như năng lực thuỷ hoả, nhưng ưu điểm cũng thật rõ ràng, chỉ cần đứng trên đại địa là có thể khôi phục nguyên lực liên tục, cho nên dị thuật sư có năng lực này, khả năng đối chiến hẳn kéo dài hơn.

Vì hắn đã đi trên con đường tu hành dị thuật này rất lâu rồi, nên một vài dị thuật sư thức tỉnh dị thuật hệ thổ trở thành học trò của hắn, mong được hắn chỉ điểm.

Bên người Hoàng Thao có một gã cấp Địa hộ vệ, chính là một dị thuật giả năng lực hệ thổ.

Một vị khác, hẳn là một võ giả cấp Địa.

Thế này mạnh hơn so với hai vị mật trình lúc trước cầu Hoàng đế phái tới bảo vệ Lâm Tú rất nhiều, muốn lấy mạng Hoàng Thao dưới sự bảo vệ của hai người họ, sợ là cần phải có thực lực cấp Địa thượng cảnh.

Lâm Tú muốn ra tay với hắn, chỉ sợ cũng phải tăng nguyên lực lên đến cấp Huyền thượng cảnh.

Khi đó, dựa vào việc hắn phối hợp các loại năng lực với nhau, có lẽ vậy mới có một chút cơ hội.

Lúc trước A Kha cho rằng, để cho người như Hoàng Thao sống lâu một ngày, thì sẽ có thêm một nữ tử bị hại.

Lo lắng của nàng không sai chút nào.

Trong đoạn thời gian này, lại có hai nữ tử bị Hoàng Thao mang về phủ.

Hoàng Thao này có một đam mê đặc biệt.

Hắn không thích những cô gái bình thường, mà thích những cô gái đã thức tỉnh năng lực dị thuật rồi. Dị thuật sư đã thức tỉnh đều là hào tộc quyền quý, tuy trong dân thường cũng có, nhưng không nhiều, cho nên đam mê này của hắn không phải có thể được thoả mãn thường xuyên.

Hai nữ tử kia, về ngoài thật ra cũng không được coi là xuất chúng, sau khi bị người của hắn bắt vào phủ, không đến vài ngày sau, Hoàng Thao cho các nàng tiền bạc, rồi đuổi các nàng đi.

Tuy hai cô gái chịu đủ khuất nhục, nhưng phủ Hoàng Quốc Công quyền thế ngập trời, nên dù có chịu khuất nhục nhiều cỡ nào cũng không dám lên tiếng.

Lâm Tú đồng tình với các nàng, nhưng với năng lực hiện tại của hắn cũng không thể thay đổi được gì.

Đêm đã khuya, Lâm Tú đi vào viện, tiếp tục luyện thương.

Chỉ chốc lát sau, Tần Uyển với Triệu Linh m cùng nhau ra khỏi phòng, Triệu Linh m hỏi Lâm Tú: "Đã trễ thế này rồi mà ngươi còn tu hành?"

Lâm Tú nói: "Ngại quá, ầm ĩ đến các ngươi rồi, ta luyện ở hậu viện vậy."

Chương 389: Theo dõi Linh Quân. (3)

Cũng may cái toà nhà này cũng đủ lớn, Lâm Tú tu hành ở hậu viện, căn bản tiền viện sẽ không nghe được động tĩnh gì.

Triệu Linh m kinh ngạc nhìn bóng lưng Lâm Tú rời đi, lẩm bẩm nói: "Sao hắc đột nhiên trở nên chăm chỉ thế này..."

Tần Uyển nhìn nàng một cái, nói: "Nếu ta là hắc, có thể tử như Triệu Linh Quân, ta sẽ chăm chỉ hơn nhiều."

Triệu Linh m khó chịu hỏi: "Vì sao? Có thể tử như tỷ tỷ ta thì thế nào?"

Tần Uyển thản nhiên nói: "Cũng không có gì, nhưng chính vì đêm đại hôn bỏ chạy để trượng phu lại, giờ hắc không cố gắng tu hành thì còn có thể làm gì bây giờ, yếu đuối cho bị thể tử của mình khinh thường cả đời sao?"

Triệu Linh m lại bắt đầu cảm thấy đau lòng.

Nữ nhân này, thật sự nói chuyện làm người ta chán ghét.

Không nói thì có ai bảo bị cấm đâu?

Nàng không để ý đến Tần Uyển nữa, đi đến hậu viện, nói với Lâm Tú đang tu hành: "Ta với ngươi cùng nhau..."

Lâm Tú không nghĩ rằng Triệu Linh m sẽ đến tu hành cùng hắc.

Nàng là chủ tu dị thuật, võ đạo chỉ cần nhìn sơ qua là được, cũng không phải là thể mạnh của nàng.

Lâm Tú luyện trong chốc lát mới ý thức được một lúc lâu rồi mà người bên cạnh

không phát ra tiếng nào, nhìn sang, phát hiện Linh m đang nằm sấp lên mặt bàn bằng đá ngủ say.

Nàng không như Lâm Tú không biết mỗi một, tu hành cả ngày một chết đi được, buổi tối lại tu hành với Lâm Tú thêm nửa canh giờ, tinh lực trong cơ thể đã sớm cạn kiệt rồi.

Lâm Tú ôm nàng về phòng, lúc đặt nàng lên giường nàng cũng không tỉnh lại.

Đắp chăn kỹ cho Linh m xong, lại vuốt vuốt vài cọng tóc rối trên trán nàng, Lâm Tú ngồi bên giường im lặng nhìn nàng.

Đùng thấy ban ngày nàng tăng động như thỏ điên mà nhảm, bộ dáng tối đến một ngủ cũng thực nữ cực kỳ.

Những điều Tần Uyển nói, tuy Lâm Tú không thích nghe nhưng hẳn không thể không thừa nhận những gì nàng nói đều là nói thật.

Hắn không phải là chàng thiếu niên mới biết yêu lần đầu, có thể hiểu rõ lòng mình thế nào.

Nếu phải kết hôn với Linh m, có lẽ hắn sẽ không kháng cự cuộc hôn sự này như vậy.

Nhưng trên đời làm gì có nếu như, cũng sẽ không dễ được toại nguyện đến vậy, hơn nữa chỉ được chọn một trong hai, chọn cái này phải bỏ cái kia.

Nếu hắn chọn Linh m, vậy thì phải buông bỏ Thái Y và Ngung Nhi, giờ Lâm Tú không thể chọn như vậy được.

Huống hồ, ngay từ đầu hắn cũng không thể lựa chọn.

lặng lặng nhìn nàng chốc lát, Lâm Tú ra khỏi phòng Linh m, nhẹ nhàng đóng cửa

phòng lại.

Lúc này đã qua giờ tỵ, Tần Uyển đã sớm ngủ rồi, Lâm Tú quay về nội viện, tiếp tục tu hành, buồn tẻ chán nản. Lúc này, trong đầu Lâm Tú hiện ra một ý niệm.

Giờ Triệu Linh Quân đang làm gì?

Có người ý chí hơn, bản thân chịu cực khổ, thậm chí cố gắng nỗ lực hơn người khác gấp mười lần mới có thể đạt được thành tựu như ngày hôm nay. Nhưng cũng có người tùy tiện tu hành một chút là có thể đạt được thành quả như hần, trong lòng ai cũng không phục.

Nửa đêm, Lâm Tú chưa ngủ, không biết Triệu Linh Quân đã ngủ chưa?

Nếu không vì nàng, Lâm Tú sẽ không tự bức bách mình như vậy, bỗng nhiên hần muốn biết giờ Triệu Linh Quân đã ngủ chưa.

Cũng đang nhàn rồi, Lâm Tú tính bay qua đó nhìn xem.

Hần ẩn nấp thân thể, bay đến hôn phòng.

Một lát sau, Lâm Tú lơ lửng trông rỗng ở trên không cách sân mất chục trượng, nhìn xuống dưới trạch.

Thị lực hần rất tốt, mặc dù là ban đêm, nương theo ánh trăng nhàn nhạt cũng nhìn rõ hết thảy ở dưới.

Trong viện trống không, không có người, giờ đã sắp rạng sáng, người bình thường còn đang ngủ.

Nhưng có một nơi trong phòng còn sáng đèn.

Đó là hôn phòng của Lâm Tú, giờ chỉ còn mỗi Triệu Linh Quân ở.

Nàng đang làm gì? Sao giờ chưa ngủ?

Trong lòng Lâm Tú tò mò, nhưng lại không dám hạ xuống nhìn xem.

Năng lực của Triệu Linh Quân là niệm lực, nàng có thể cảm giác niệm lực được những gì đang bao trùm trong phạm vi quanh nàng, ẩn thân cũng không có tác dụng gì, Lâm Tú và A Kha đều bị nàng khắc chế.

Ngay khi hần đang chuẩn bị trở về, cửa phòng đang sáng đèn phía dưới bỗng nhiên mở ra.

Một nữ tử áo trắng đi từ trong phòng ra, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm.

Sau đó, thân thể vút lên trên không, nhanh chóng tiếp cận Lâm Tú.

Da đầu Lâm Tú phát run, lập tức thôi thúc nguyên lực bay ra xa, nháy mắt đã biến mất vô tung vô ảnh.

Trên cao mấy chục trượng, nữ tử áo trắng đứng đó, gió đêm thổi loạn sợi tóc nàng, làm quần áo phất phới không ngừng.

Ánh mắt nàng nhìn về một hướng, không hề đuổi theo.

Đêm qua, Lâm Tú chỉ ngủ nửa canh giờ.

Dưới sự hiếu kỳ thúc đẩy làm cho hần không không nhin được đi nhìn trộm Triệu Linh Quân, không nghĩ tới cách mấy chục trượng mà suýt chút nữa bị nàng bắt được, quả thực làm cho Lâm Tú kinh hãi.

Chương 390: Gặp nhau ở cửa tiệm bánh bao (1)

Khoảng cách cảm giác xa như vậy, thực lực của nàng, còn cường đại hơn so với dự đoán của Lâm Tú.

Nàng chẳng lẽ là đến cấp Địa thượng cảnh ư?

Không thể nào, mười bốn tuổi bước vào cấp Địa cũng đã đủ thái quá rồi, hiện tại nàng mới mười chín tuổi, như thế nào cũng không thể tiến vào cấp Địa hạ cảnh. Tu luyện dị thuật, thiên phú tất nhiên là quan trọng, nhưng cũng không thể bỏ qua thời gian tích lũy.

Thiên phú của Lâm Tú được coi là xuất sắc, nếu chỉ có một năng lực dị thuật, hẳn tu hành đến cuối cùng, ở cấp Địa thượng cảnh.

Linh m và Minh Hà công chúa, thiên phú gần gấp đôi hẳn, không có gì ngoài ý muốn, các nàng đều có thể tiếng vào cấp Thiên, dưới tình huống song tu, tốc độ tu luyện của các nàng lại tăng lên gấp đôi, hạn mức cao nhất của tu vi cũng tăng lên không ít, nếu còn sống, có khả năng đột phá đến cấp Thiên thượng cảnh.

Mọi người đều biết, Triệu Linh Quân có thiên phú kinh người, nhưng cùng so sánh về sau, cũng chính là gấp bốn đến năm lần so với Lâm Tú, hơn gấp đôi một chút so với Linh m và Minh Hà công chúa. Tuy loại thiên phú này đã rất nghịch thiên, nhưng cũng không có khả năng nhanh như vậy đã tăng lên một cấp.

Trừ khi thiên phú thực sự của nàng, vẫn còn được giữ lại so với biểu hiện ra

ngoài.

Điều này rất thái quá.

Áp lực của Lâm Tú cũng đột nhiên lớn hơn.

Buổi sáng lúc ăn cơm, Triệu Linh m nhìn Lâm Tú, khó có thể tin hỏi: "Hôm qua ngươi tu luyện cả đêm?"

Lâm Tú lắc lắc đầu nói: "Cũng không phải, ta còn ngủ nửa canh giờ."

Triệu Linh m khó có thể tưởng tượng, Lâm Tú ban ngày tu luyện, khắc khổ ngang với nàng, đến buổi tối, nàng đã rất mệt mỏi, nhưng hần vẫn như cũ tu luyện suốt đêm, như vậy tính ra, thời gian hần mỗi ngày dùng để nghỉ ngơi cũng chỉ có nửa canh giờ này.

Ngay cả khi hần không mệt, nhưng cơ thể có thể chịu đựng được sao?

Triệu Linh m yên lặng ăn điểm tâm, trong lòng nghĩ đến những lời Tần Uyển nói ngày hôm qua, Lâm Tú cố gắng như vậy, thậm chí có thể nói là điên cuồng tu hành, thật sự là bởi vì tỷ tỷ sao?

Hần muốn chứng minh bản thân, không thể yếu hơn so với tỷ tỷ, có một số việc, hần nhìn như không thèm để ý, thật ra là vẫn rất quan tâm.

Sau khi ăn cơm xong, Lâm Tú nói với Linh m: "Lát nữa ngươi đi Dị Thuật Viện trước đi, nói cho Minh Hà công chúa biết ban ngày ta có việc, sau buổi chiều sẽ tìm nàng tu hành"

Chuyện song tu này, trước tiên nên gác lại, buổi sáng hôm nay hần còn có chuyện quan trọng hơn.

Đợi đến sau khi Lâm Tú rời đi, Triệu Linh m đập mấy tấm ngân phiếu lên bàn, nói với Tần Uyển: "Những bạc này cho ngươi, ngươi có thể tự mình thuê một tòa nhà để ở."

Tần Uyển vẫn chưa nhìn nàng, nói: "Tại sao ta phải thuê nhà?"

Triệu Linh m nói: "Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy, ngươi là một nữ tử chưa lập gia đình, ở chỗ này rất không thích hợp sao?"

Tần Uyển nhìn nàng một cái, hỏi ngược lại: "Ngươi ở đây là thích hợp?"

Triệu Linh m nói: "Chẳng lẽ ngươi không quan tâm đến danh dự của nữ tử sao?"

Tần Uyển một bên thu dọn bát đĩa, một bên nói: "Ta vốn không có danh dự gì, không phải các ngươi đều cảm thấy, Tần Uyển thủy tính dương hoa, cùng nhiều nam tử dây dưa không rõ như vậy sao? Ngược lại ngươi, cô nam quả nữ, ở chung một nhà, thân phận còn đặc thù như vậy, chỉ sợ sẽ bị người ta chỉ trích nhân luân"

"Ngươi!"

"Làm sao, ta nói sai sao?"

Lâm Tú còn không biết mùi thuốc súng trong nhà tràn ngập, hẩn ở cửa cung chờ một lát, Quý phi nương nương, tiểu cung nữ Linh Lung, cùng Song Song từ trong cung đi ra.

Không biết vì sao, hôm nay Chu Cẩm không có ở đây, đổi thành Lý tổng quản, cũng là người quen cũ của Lâm Tú.

Lâm Tú tiến lên hỏi: "Lý tổng quản, lần này xuất cung, an toàn của nương nương..."

Lý tổng quản cười cười, nói: "Lâm huynh đệ yên tâm, mười mấy mật trinh ở trong bóng

tối nhìn, sẽ không có chuyện gì.”

Lâm Tú dặn dò hẳn: “Để cho bọn họ cảnh giác một chút, đừng để người nhàn rỗi đến gần nương nương, quấy nhiễu hứng thú xuất cung của nương nương.”

Tuy rằng Quý phi nương nương không mặc cung trang, thu liễm một ít quý khí, nhưng cho dù là quần áo bình thường mặc ở trên người nàng cũng vẫn hào quang chói mắt như vậy, hơn nữa tiểu cung nữ Linh Lung xinh đẹp đáng yêu, Song Song thanh thuần ngốc nghếch, cũng đừng giống như lần trước, gặp phải chút kẻ hỗn đản đui mù hoặc là ăn chơi trác táng, ảnh hưởng đến tâm tình Quý phi nương nương.

Sắp xếp xong những điều này, Lâm Tú yên tâm dẫn các nàng ra đường.

Song Song còn tốt hơn một chút, Quý phi nương nương và Linh Lung rất ít có cơ hội xuất cung, người khác là cô nương ở thôn vào thành, hoa cả mắt, các nàng là phu nhân tiểu thư ra khỏi thôn, xem cái gì cũng mới lạ.

Chương 391: Gặp nhau ở cửa tiệm bánh bao (2)

Một lớn hai nhỏ, ba người đẹp đi bộ trên đường phố, tỷ lệ quay đầu lại tự nhiên là rất cao, cũng có một số người không mở mắt muốn mượn cơ hội để bắt chuyện, nhưng chưa đến gần, đã bị mặt trình ẩn núp xung quanh mang đi đàm luận nhân sinh.

Nữ nhân đi mua sắm, không biết mệt mỏi chút nào.

Toàn bộ con phố chính ở cửa cung điện bị bọn họ đi từ đầu đến cuối, Lâm Tú cũng từ lúc bắt đầu cảm thấy hứng thú, lại đổi thành mất hết hứng thú, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, cùng nữ nhân đi dạo phố, đối với hắn mà nói đều là một loại tra tấn.

Không biết qua bao lâu, Quý phi nương nương bỗng nhiên hít hít mũi: "Thơm quá."

Nói xong, nàng lập tức đi về phía nơi mùi hương truyền đến.

Lâm Tú cũng hít sâu vài hơi, hương vị này đích xác rất thơm, cùng hương vị với bánh bao hấp mà quả phụ xinh đẹp làm.

Chờ đã!

Trong lòng Lâm Tú bỗng nhiên cả kinh, quay đầu nhìn một chút, đây không phải là con đường trước tiệm bánh bao kia à!

Lâm Tú muốn ngăn cản Quý phi nương nương, nhưng đã muộn.

Nàng đã đi vào cửa hàng một mình.

Bên trong cửa hàng bánh bao, một nam tử trung niên phong thần tuấn lãng đang nắm

tay quả phụ xinh đẹp nói chuyện.

Cũng không biết hẳn nói gì, làm cho sắc mặt quả phụ xinh đẹp ửng đỏ, trên mặt thêm vài phần xinh đẹp.

Tại thời điểm này, một bóng người đi vào cửa tiệm.

Nam tử trung niên quay đầu nhìn thoáng qua, ngay lúc đó liền sửng sốt.

Đứng đằng sau nam tử trung niên, một nam tử mặt trắng không râu cũng sửng sốt.

Lâm Tú bước nhanh đuổi theo cũng sửng sốt.

Đây không phải là vừa khéo sao...

Khó trách hôm nay hẳn không thấy được Chu Cẩm, thì ra gã ở trong này, cầu Hoàng đế cũng ở đây.

Hắn lại đi ra khỏi cung điện đến dò đưa góa phụ.

Quý phi nương nương xuất cung gặp cầu Hoàng đế xuất cung, cầu Hoàng đế còn nắm tay góa phụ xinh đẹp, cũng không biết vừa rồi trêu chọc nàng ta như thế nào, vết đỏ ửng trên mặt nàng ta vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Một màn trước mắt, Lâm Tú cũng thấy xấu hổ thay cầu Hoàng đế.

Bên trong cửa tiệm, bên ngoài cửa tiệm, một số bóng người nhìn nhau, biểu hiện khác nhau.

Đôi mắt đẹp hơi giật mình, khuôn mặt xinh đẹp kinh ngạc.

Tiểu cung nữ Linh Lung trợn tròn hai mắt, miệng há thành hình chữ "o"

Sắc mặt Chu Cẩm phát khổ, Lý tổng quản gắt gao cúi đầu, sắc mặt tái nhợt, hai chân nhũn ra, suýt nữa ngay cả đứng cũng không đứng được.

Trong tiệm bánh bao, Quý phi nướng nướng sau khi nhìn thấy một màn này, cũng giật mình trong chớp mắt, sau đó trên mặt liền lộ ra nụ cười như có như không, như không có việc gì ngồi trên một cái ghế.

Góa phụ xinh đẹp không biết gì cả, thấy có khách đến thì nhanh chóng rút tay lại, hỏi: "Quý khách muốn ăn gì?"

Lúc nói chuyện, nàng còn nhìn Quý phi nướng nướng vài lần, thầm nghĩ vị phu nhân này sinh ra thật xinh đẹp, khí chất cũng cao quý như vậy, để cho nàng liếc mắt một cái đã không khỏi sinh ra một loại cảm giác tự thẹn.

Quý phi mỉm cười, nói: "Ta muốn hai cái bánh bao."

Bánh bao nhà góa phụ xinh đẹp rất to, người nào bình thường ăn 1t cơm, ăn hai cái bánh bao là no.

Lâm Tú kiên trì đi vào cửa hàng, Hạ Hoàng nhìn hẩn một cái, Lâm Tú không để lộ dấu vết nhún vai, tỏ vẻ chuyện này không liên quan đến hẩn.

Góa phụ xinh đẹp mang bánh bao lên cho Quý phi nướng nướng, lại nói với Hạ Hoàng: "Trong cửa hàng không có giấm, ta đi lấy một ít, ngài giúp ta trông cửa hàng một lát, lát nữa ta sẽ trở về."

Nói xong, nàng mang theo một cái bình đi ra ngoài.

Chu Cẩm đi tới trước mặt Lâm Tú, nói:
"Chúng ta đi ra ngoài đi"

Lâm Tú còn muốn ăn bánh bao, nghe vậy đành phải đi ra ngoài trước, hiện tại hiển nhiên không phải lúc ăn bánh bao.

Hạ Hoàng ngồi đối diện Quý phi nương nương, có chút lúng túng nói: "Các người sao lại đi dạo nơi này?"

Quý phi nhẹ nhàng cắn một miếng bánh bao, nói: "Đi dạo một vòng thì đi dạo tới nơi này, thật đúng là trùng hợp quá, ở chỗ này cũng có thể nhìn thấy hoàng huynh"

Hạ Hoàng thở dài, nói: "Người nói đi, phải như thế nào mới có thể không nói cho Hoàng tổ mẫu chuyện này."

Hoàng đế một nước, vì phục xuất cung, cùng góa phụ dân gian khanh khanh ta ta tán tỉnh, chuyện này, không thể để cho bất luận kẻ nào biết, hắn biết Lâm Tú không dám tiết lộ, nhưng lỡ như một ngày nào đó nàng ở chỗ hoàng tổ mẫu lỡ miệng nói, hắn nhất định sẽ bị khiển trách.

Hoàng tổ mẫu đối với hắn, từ trước đến nay đều rất nghiêm khắc.

Trong đôi mắt đẹp của Quý phi nương nương hiện ra một tia狡 hoạt, nói: "Ta muốn mỗi nửa tháng xuất cung một lần"

Hạ Hoàng suy nghĩ thật lâu, vẫn bất đắc dĩ đáp ứng.

Quý phi xuất cung kỳ thật là một chuyện phiền toái, để bảo vệ an toàn của nàng, mỗi một lần, đều phải có ít nhất mười lăm vị mật trính âm thầm đi theo, trong đó cấp Địa không ít hơn năm người, điều này sẽ gây áp lực rất lớn cho Mật Trính tử.

Chương 392: Gặp nhau ở cửa tiệm bánh bao (3)

Hơn nữa nếu được triều thần biết, lỗi tai của hấn sẽ không được thanh tịnh.

Nhưng bây giờ bị bắt nhược điểm, hấn chỉ có thể đồng ý.

Hấn thở dài, cảm khái nói: "Khi còn bé người chính là như vậy, luôn đi đến chỗ phụ hoàng mẫu hậu cùng hoàng tử mẫu cáo trạng, trăm cũng bởi vì người mà bị phạt không ít"

Quý phi liếc nhìn hấn: "Vào thời điểm đó, ta chỉ có thể đến kinh thành một lần một năm, cậu yêu cầu người đưa ta đi tham quan kinh thành, người thì tốt rồi, chạy đi chơi trốn tìm với một số tiểu thư quyền quý, ta đương nhiên phải đi cáo trạng người..."

Nghĩ đến việc còn nhỏ ít người biết, Hạ Hoàng không khỏi bật cười.

Nhưng rất nhanh, trong lòng hấn lại xuất hiện tia phiền muộn.

Những kỷ niệm đó, mặc dù ảm áp nhưng cũng là chuyện của hai mươi năm trước.

Hơn hai mươi năm trước, tiểu cô nương ham chơi nhất, khao khát tự do nhất, bây giờ chỉ có thể sống trong thâm cung tĩnh mịch.

Hơn hai mươi năm trước, những tiểu thư quyền quý mà hấn muốn cưới, cũng không cưới được ai.

Quả phụ xinh đẹp nhanh chóng mang dấm chua trở lại, phát hiện ra rằng những vị khách vừa rồi đã rời đi, chỉ còn một người ngơ ngẩn ngồi đó, giống như mất hồn.

Trong lòng nàng hiện ra một tia ghen tuông, nói: "Hừ, có phải ngài coi trọng vị phu nhân vừa rồi hay không?"

Hạ Hoàng lấy lại tinh thần, cười nói: "Nói cái gì vậy, tâm của ta đã được nàng lấp đầy, không thể chứa đựng được người khác nữa, ta đang suy nghĩ, nếu nàng có thể theo ta trở về thì tốt biết bao, như vậy, ta có thể mỗi ngày ăn được bánh bao nàng làm..."

Trên đường phố Vương Đô, trong lòng Lâm Tú nghi hoặc.

Quý phi nương nương và cầu Hoàng đế gặp nhau ở tiệm bánh bao, thế nhưng không có chuyện gì xảy ra, lúc rời đi, hình như nương nương còn rất vui vẻ, điều này làm cho hần có chút khó hiểu.

Đổi lại hần là cầu Hoàng đế, Linh m là Quý phi nương nương, hiện tại nhất định là gà bay chó sủa, một mảnh hỗn độn.

Nói không chừng đến chân hần cũng bị chặt đứt rồi.

Quý phi nương nương nổi danh là lòng dạ hẹp hòi, không nên rộng lượng như vậy.

Sau khi rời khỏi tiệm bánh bao, Quý phi nương nương suy nghĩ một chút, nói với Lâm Tú: "Chúng ta đi diễn lâu lần trước đi, cô nương kia xướng khúc, bản cung rất thích, đã lâu không nghe, có chút nhớ nhung."

Thật ra cho dù là Quý phi nương nương không nói, Lâm Tú cũng tính đưa nàng đi gặp Thái Y.

Muốn xua tan ưu sầu trong lòng nàng, không thể tách rời khỏi Thái Y.

Thanh âm của Thái Y vốn có tác dụng đặc biệt, lại trùng hợp cùng Quý phi nương nương đều là nữ tử Giang Nam, cộng hưởng giữa các nàng, người khác căn bản không cách nào thay thế.

Lâm Tú dẫn theo các nàng, rất nhanh đi vào Lê Hoa Uyển.

Việc kinh doanh của Lê Hoa Uyển ngày càng tốt hơn, nhưng khi họ đến, Thái Y vừa lúc đang nghỉ ngơi.

Thái Y bây giờ đã biết thân phận Quý phi nương nương, so với lần trước, có vẻ có chút lo lắng, Quý phi nương nương nắm tay nàng, nhẹ nhàng vỗ vỗ, nói: "Không cần căng thẳng, coi ta là khách nhân ở quê nhà là được."

Lâm Tú cũng cho Thái Y một ánh mắt an ủi, nói: "Đừng sợ, Quý phi nương nương rất bình dị gần gũi:

Hôm nay, Thái Y hát tất cả các bài hát Giang Nam, Quý phi nghe đến nhập thần, Lâm Tú cũng nghe đến nhập thần.

m thanh này mang lại cho hắn một cảm giác như tình yêu đầu tiên.

Quý phi nương nương nhắm mắt nghe loại thanh âm này, phảng phất trở về vùng sông nước Giang Nam, sau vài khúc, trong lòng nàng một mảnh yên tĩnh, không còn chút u sầu cùng phiền muộn nào.

Giọng nói của nữ tử này, dường như có một sức mạnh kỳ diệu, và nếu nàng có thể nghe thấy mỗi ngày, nàng sẽ không cô đơn như vậy, phải không?

Nàng nhìn vào Thái Y và hỏi: "Người có bằng lòng tiến cung, đi theo bên cạnh bản

cung hay không?”

Thải Y đứng tại chỗ, có chút không biết làm sao.

Lâm Tú ngồi không yên, cho dù Thải Y bằng lòng, hắn cũng không muốn.

Nàng đi bồi tiếp Quý phi nương nương, hắn làm sao bây giờ?

Lâm Tú vội vàng nhìn về phía Quý phi nương nương, xấu hổ nói:

“Nương nương, cái này, cái này chỉ sợ không thể”

Quý phi nương nương hỏi: “Vì sao không thể?”

Hắn ghé vào bên tai Quý phi nương nương, nhỏ giọng nói hai câu, lúc này Quý phi mới hiểu được, dùng ánh mắt ý vị thâm trường nhìn Lâm Tú một cái: “Bổn cung đoán quả nhiên không sai, như thế nào cũng có cô nương tốt với người.”

Lâm Tú ngượng ngùng nói: “Nếu nương nương thích Thải Y, có thể xin bệ hạ một cái lệnh bài, về sau ta thường xuyên đưa Thải Y vào cung thăm người.”

Quý phi nói: “Nếu đã như vậy, bổn cung sẽ không chia rẽ các người nữa, nơi này có chút buồn bức đến bức bối, chúng ta đi ra ngoài đi, Thải Y cũng đi theo, giọng nói của người rất dễ nghe, bổn cung nghe đến mà vui vẻ.”

Mệnh lệnh của Quý phi nương nương, Thải m nào dám cự tuyệt, vì thế, khi ra khỏi cửa lần nữa, bên cạnh Lâm Tú từ ba vị mỹ nhân, biến thành bốn vị mỹ nhân.

Chương 393: Tu vi tiến nhanh (1)

Quý phi thật sự rất thích Thái Y, trên đường đi đều nói chuyện với Thái Y, còn lấy trâm cài trên đầu mình đeo tặng cho nàng, các nàng nói tiếng Giang Nam mềm mại, Lâm Tú thể nhưng cũng có thể dễ dàng nghe hiểu.

Đây dường như là biểu hiện năng lực thú ngữ.

Ngay cả loại ngôn ngữ mà hần chưa bao giờ nghe nói trước đây, có thể hiểu mà không có trở ngại, suy nghĩ cẩn thận, con người cũng được coi là động vật, chính là động vật bậc cao.

Thái Y nhắc tới mình biết làm mấy món điểm tâm Giang Nam, Quý phi nương nương liền nhin không được muốn nếm thử, Thái Y có chút ngưng ngừng nói: "Chỗ ở của tiểu nữ quá loạn, không dám để nương nương hạ mình"

Lúc này, Quý phi nương nương bỗng nhiên nhìn về phía Lâm Tú:

"Không phải bộ hạ ban cho người hôn phủ rất lớn sao, nếu không đi nhà người làm đi"

Lâm Tú vốn còn đang nghe các nàng tán gẫu một ít chuyện thú vị khi còn bé, nói như thế nào lại kéo đến trên người mình rồi?

Hôn phủ đương nhiên là không thể đi được, nơi đó trên danh nghĩa là nhà của Lâm Tú, kỳ thật chính hần cũng chỉ đi qua hai lần, đưa Thái Y đi gặp Triệu Linh Quân, đây không phải là nói đùa hay sao?

Lâm Tú suy nghĩ một chút, nói: "Nương nương, ta còn có một tòa nhà, rất gần nơi này, nếu không chúng ta vẫn nên đến đó đi..."

Khó trách người xưa nói thỏ khôn đào ba hang, nhiều hơn một ngôi nhà, quả nhiên không có hại.

Thời điểm quan trọng, không phải là hữu ích sao.

Cũng may bây giờ là ban ngày, Linh m cùng Tần Uyển đều không có ở đây, Lâm Tú mở cửa, dẫn các nàng đi vào, Quý phi nương nương đi đến trong viện nhìn một chút, nói: "Tòa nhà này, sạch sẽ, còn chỉnh tề như vậy, hẳn là có người ở chứ?"

Lâm Tú cười cười: "Thỉnh thoảng ta cũng sống ở đây."

Quý phi nương nương nhìn hẳn một cái, nơi này cũng không giống bộ dáng thỉnh thoảng có người ở.

Rõ ràng là mỗi ngày đều có người xử lý dọn dẹp.

Thải Y đi vào phòng bếp chuẩn bị điểm tâm cho Quý phi nương nương, Song Song và Linh Lung ở trong sân cùng Quý phi nương nương, nhóc con kia thì vỗ cánh, bay tới bay lui trong sân, Đại Hoàng sợ tới mức kẹp đuôi, núp ở góc tường không dám nhúc nhích.

Đối với gia cầm gia súc, thậm chí là mãnh thú trong mắt người bình thường, đều có cảm giác huyết mạch trong người bị áp chế khi ở trước những linh thú này.

Huống chỉ, nó trông giống như một con mèo con, thực ra là một con hổ.

Lâm Tú đang an ủi Đại Hoàng, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Hắn quay đầu lại, nhìn thấy Tân Uyển mang theo bao quần áo từ bên ngoài đi vào.

Dường như không nghĩ rằng có nhiều người trong nhà như vậy, khi nàng đi đến sân, đã bị thu hút bởi nữ tử có ngoại hình cực kỳ xinh đẹp, quý khí bức người.

Tuy rằng Lâm Tú tò mò vì sao ban ngày Tân Uyển lại đến đây, vẫn đi đến bên cạnh nàng, nói: "Đây là Quý phi nương nương."

Sắc mặt Tân Uyển hơi kinh ngạc, lập tức hành lễ nói: "Gặp qua Quý phi nương nương."

Quý phi nhìn Lâm Tú một cái, hỏi: "Vị cô nương này là?"

Lâm Tú nói: "Nàng ấy tên là Tân Uyển, là bằng hữu của ta, ngày thường sống ở đây, giúp ta xử lý nhà cửa."

Quý phi không hỏi thêm, sống ở đây là thật, có phải đang quản lý nhà cửa hay không thì chưa chắc.

Lâm Tú chú ý tới, Tân Uyển mang bao quần áo không tính là nhỏ, tựa hồ là tính toán hoàn toàn ở lại nơi này.

Tân Uyển chào Quý phi nương nương rồi trở về phòng mình thu dọn đồ đạc.

Không lâu sau, hai bóng dáng khác từ ngoài cửa đi vào.

Một người váy trắng là Linh m, một người áo đỏ là Minh Hà công chúa.

Khi Minh Hà công chúa bước vào sân, nàng vẫn phàn nàn:

"Chuyện gì có thể quan trọng hơn so với việc tu luyện, hắc..."

Sau đó, nàng nhìn thấy Quý phi đứng trong sân. Sắc mặt nàng biến đổi, lập tức thấp giọng nói với Triệu Linh m: "Đó là Quý phi nương nương."

Minh Hà công chúa và Triệu Linh m đi lên phía trước, quy củ hành lễ với Quý phi nương nương, sau đó đứng ở trong sân, đi cũng không được, ở lại cũng không xong.

Lâm Tú không biết hôm nay là sao.

Không đến thì không đến, toàn bộ tòa nhà, từ sáng đến tối đều chỉ có một mình hắc.

Muốn đến thì đều đến, Tần Uyển, Linh m, Minh Hà, nếu Tiết Ngung Nhi cũng tới thì tứ mỹ Di Thuật Viện liền tập hợp đủ.

Trong lòng xuất hiện ý nghĩ này, cửa cũng truyền đến bước chân nhẹ nhàng.

Tiết Ngung Nhi bước vào cửa, nhìn thấy trong sân nhiều người như vậy, sững sốt một chút, cho rằng mình đi sai, theo bản năng lui ra ngoài.

Một lát sau, nàng bước vào một lần nữa, nhìn bóng dáng người trong sân mà choáng váng.

Triệu Linh m, Minh Hà công chúa, Tần Uyển, còn có hai cô nương xinh đẹp, nàng cùng lắm là mấy ngày không tới, trong nhà sao lại có nhiều người như vậy?

Thẳng đến khi nhìn thấy Quý phi nương nương, nàng mới bước nhanh tới, hành lễ nói: "Ngung Nhi gặp qua Quý phi nương nương."

Chương 394: Tu vi tiên nhanh (2)

Quý phi nương nương nói: "Nơi này không phải trong cung, không cần đa lễ, người làm sao cũng tới đây?"

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiết Ngung Nhi ứng đỏ, nàng thật vất vả mới trộm chạy ra ngoài, chính là vì tìm Lâm Tú nói chuyện, không nghĩ tới Quý phi nương nương cũng ở chỗ này, còn có Tần Uyển các nàng.

Nàng vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra.

Quý phi nương nương nhìn khuôn mặt ứng đỏ của Tiết Ngung Nhi, lại nhìn Lâm Tú, tựa hồ hiểu được cái gì, nói: "Bổn cung có chút mệt mỏi, nghỉ ngơi một lát trước, nơi này người tự mình xem mà làm đi..."

Lâm Tú dẫn Quý phi nương nương đến phòng Linh m nghỉ ngơi trước, Song Song và Linh Lung lưu lại chăm sóc cho nàng, Lâm Tú đi ra khỏi phòng, trong viện đã chỉ có bốn người.

Tứ mỹ Dịch Thuật Viện đứng cùng một chỗ, thật là cảnh đẹp ý vui.

Chỉ có điều là bầu không khí không hài hòa lắm.

Tiết Ngung Nhi coi tòa nhà này như tổ ấm tình yêu của nàng và Lâm Tú.

Nhưng bây giờ tổ ấm tình yêu của họ lại đông nghịt những con chim khác.

Nàng nhìn về phía Triệu Linh Âm, hỏi: "Sao người lại ở chỗ này?"

Triệu Linh m liếc nàng một cái, hỏi ngược lại: "Vì sao ta không thể ở chỗ này?"

Tiết Ngung Nhi không cách nào phản bác, Triệu Linh m và Lâm Tú đã là thân nhân, trên lý thuyết, nàng có thể xuất hiện ở bất kỳ trường hợp nào mà Lâm Tú xuất hiện.

Nàng lại nhìn về phía Minh Hà công chúa, không đợi nàng mở miệng, Minh Hà công chúa đã nói: "Đừng nhìn ta, ta đi ngang qua, lát nữa sẽ đi."

Lúc Tiết Ngung Nhi nhìn về phía Tần Uyển, Tần Uyển chỉ nói một câu: "Nhà này là người mua?"

Một câu nói đã khiến Tiết Ngung Nhi á khẩu không nói nên lời.

Tòa nhà này không phải là nàng mua, là của Lâm Tú, mà bề ngoài, nàng và Lâm Tú không có quan hệ gì, nào có tư cách hỏi các nàng loại vấn đề này?

Lâm Tú đứng ở xa hóng chuyện, chuyện giữa nữ nhân với nữ nhân, hẳn không có ý định xen vào, nhưng hiển nhiên, Ngung Nhi không phải là đối thủ của bọn họ, người khác hẳn có thể mặc kệ, nhưng nữ nhân của mình thì nhất định phải dỗ dành một chút.

Hắn dẫn Tiết Ngung Nhi đến phòng của mình, sau đó đóng cửa lại.

Minh Hà công chúa nhìn Lâm Tú đưa Tiết Ngung Nhi về phòng trước mặt Triệu Linh m, Triệu Linh m lại thờ ơ, nàng giật mình nhìn về phía Triệu Linh m, hỏi: "Người mặc kệ?"

Triệu Linh m cắn răng nói: "Không liên quan đến người."

Tất nhiên nàng muốn quản, nhưng nàng có tư cách gì chứ?

Ngay cả tỷ tỷ cũng đồng ý không can thiệp vào cuộc sống của hần, nàng càng không có lập trường.

Thậm chí nàng còn hồi hận khi chuyển đến đây.

Coi như là nhìn thấy cũng không thể quản, còn không phải là để cho mình khó chịu một cách vô ích sao?

Trong phòng, Lâm Tú mang chuyện Quý phi nương nương xuất cung giải thích với Tiết Ngung Nhi một lần, Tiết Ngung Nhi nói:

"Quý phi nương nương ta biết, nhưng vì sao các nàng cũng..."

Lâm Tú nói: "Linh m là đến để bảo vệ ta, nàng ấy cảm thấy ta ở một mình ở chỗ này không an toàn, lo lắng ta gặp thích khách, Minh Hà công chúa là đi theo nàng ấy, về phần Tần Uyển, nguyên nhân của nàng ấy cũng tương đối phức tạp, nhưng quan hệ của chúng ta, không phải như nàng nghĩ, nếu muốn nói có quan hệ gì, nàng hần là xem như người thuê nhà của ta đi"

Sau khi Lâm Tú nghiêm túc giải thích nguyên nhân trong đó, Tiết Ngung Nhi tựa vào ngực Lâm Tú, nói: "Ta không thể thường xuyên ở bên huynh, cũng không nghĩ có thể độc chiếm huynh, tổ phụ nói sau này sẽ đích thân chỉ điểm ta tu luyện, ta chỉ sợ không thể giống như trước kia, mỗi ngày đều có thể tới tìm huynh..."

Sau khi Tiết lão Quốc Công thăng tiến cấp Thiên, Tiết gia đã xảy ra biến hóa long trời lở đất so với trước kia.

Điều này làm cho Tiết Ngung Nhi càng thêm rõ ràng, nàng muốn nở mày nở mặt, quang

minh chính đại gả cho Lâm Tú, tựa hồ là không có khả năng.

Điều này không chỉ liên quan đến nàng, mà còn liên quan đến thể diện của Tiết gia.

Triệu Linh Quân có được dễ như trở bàn tay, nàng có mơ ước cũng không chiếm được.

Lâm Tú cảm nhận được tâm tình của nàng sa sút, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, Tiết gia quật khởi, đối với bọn họ mà nói, đích xác sẽ trở thành trở ngại lớn hơn.

Hắn hiện tại, dù sao vẫn còn quá yếu.

Kẻ yếu, không thể có được những gì họ muốn, cũng không thể từ chối những gì mà họ muốn cự tuyệt.

Không chỉ vì giấc mộng hậu cung của Lý Bách Chương, để Ngung Nhi có thể quang minh chính đại cùng hắn ở cùng một chỗ, hắn cũng phải càng thêm cố gắng tu luyện.

Có Quý phi nương nương ở chỗ này, Linh m, Tần Uyển và Minh Hà công chúa đều không được tự nhiên, lúc Lâm Tú cùng Tiết Ngung Nhi đi ra khỏi phòng, các nàng đều đã rời đi.

Thải Y từ phòng bếp đi ra, cùng Tiết Ngung Nhi đứng bên cạnh Lâm Tú liếc hắn một cái, sau đó lại rất nhanh dời tầm mắt.

Chương 395: Tu vi tiên nhanh (3)

Quý phi nương nương ngủ một lát đã tỉnh lại, rất có hứng thú ở trong phòng bếp xem Thái Y làm điểm tâm, thậm chí còn tự tay làm mấy chiếc, hôm nay nàng, giống như là chim hoàng tước được thả ra khỏi lồng, hoàn toàn giải phóng thiên tính, không còn chút dáng vẻ nào của Quý phi nương nương.

Lâm Tú nhìn thấy một cái gì đó khác từ nàng.

Thời thiếu nữ của Quý phi nương nương hẳn là tính cách vui tươi hoạt bát, nàng cũng không phải vừa sinh ra đã là Quý phi nương nương ung dung hoa quý.

Lúc đó nàng, hẳn là không khác Minh Hà công chúa lắm.

Có thể nhìn ra, hôm nay nàng ở bên ngoài rất vui vẻ, cho đến trước khi trời tối, dưới sự thúc giục của Lý tổng quản mới có chút lưu luyến rời khỏi nơi này.

Lâm Tú và Thái Y đưa mắt nhìn nàng rời đi, Lâm Tú đứng ở cửa, nắm tay Thái Y, hỏi: "Chiều nay trước khi Ngung Nhi rời đi, đã nói gì với nàng?"

Trước khi Tiết Ngung Nhi rời đi, ở trong phòng nói vài câu với Thái Y, Lâm Tú cũng không biết các nàng nói cái gì.

Thái Y ôm cánh tay của Lâm Tú, tựa đầu lên vai hắn, nói: "Ngung Nhi Nhi cô nương nói, bình thường ta hãy ở bên huynh nhiều hơn, nàng ấy thực sự thích huynh"

Cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa Thái Y và Ngung Nhi, dường như rất hài hòa, họ chỉ biết về

sự tồn tại của nhau trước đây nhưng chưa bao giờ gặp mặt.

Lâm Tú vốn định để cho Thái Y cũng chuyển đến nơi này, nhưng suy nghĩ một chút, nơi này có Linh m, có Tần Uyển, Thái Y cùng bọn họ cũng không quen biết, cũng không phải là người của cùng một thế giới, cùng một mái hiên, ngược lại có thể cảm thấy lúng túng.

Hơn nữa, mặc dù danh tính của nàng là một con hát, nhưng trong lòng của Lâm Tú, nàng không khác với những nữ tử khác.

Vô danh, nàng không có lý do gì để chuyển đến đây.

Mặc dù Thái Y không có danh phận, nhưng Lâm Tú vẫn muốn nàng đường đường chính chính ở bên cạnh hắn.

Lâm Tú nghĩ, có thể tìm một cơ hội thương lượng với Triệu Linh Quân, cho Thái Y một danh phận hay không.

Có Tiết gia là trở ngại, Tiết Ngung Nhi trước mắt thật sự không có cách nào, còn muốn đón Thái Y vào cửa, chỉ cần Triệu Linh Quân đồng ý là được rồi.

Mặc dù đã nói vào thời điểm này không làm phiền nhau, nhưng vấn đề này thực sự cần cái gạt đầu của nàng, vấn đề ở chỗ, nàng có thể sẽ không gạt đầu?

Hơn nữa, vừa mới đại hôn không lâu đã nạp thiếp, chẳng phải là công khai nói cho người trong thiên hạ biết, phu thê bọn họ không hợp, chỉ sợ Triệu Linh Quân cũng sẽ không đáp ứng, hai người đã sớm phân rõ giới hạn, nàng cũng không có lý do gì giúp hắn.

Đưa Thái Y trở lại Lê Hoa Uyển, Lâm Tú ở trong phòng nàng một lát, còn chưa đợi đến khi sắc trời tối đã ẩn thân bay ra ngoài thành tu luyện.

Hôm nay thời tiết ban ngày cũng không tệ lắm, nhưng đến buổi tối đột nhiên ảm đạm, bầu trời bên ngoài thành thậm chí còn tụ tập từng đám mây đen.

Lâm Tú đã lâu không gặp thời tiết giông bão.

Mùa đông thời tiết khô ráo, rất khó để hình thành mây đen, sau khi mùa xuân ấm lên, với sự gia tăng không khí ẩm áp và ẩm ướt, dễ dàng tích lũy thành mây đen, vì vậy mùa xuân gần như mỗi năm đều có mưa gió sấm sét, và thường kéo dài trong vài ngày.

âm âm!

Một tia chớp sáng cắt qua bầu trời, mắt thấy trời sắp mưa, trong Vương Đô, những người bán hàng rong vội vã đóng cửa hàng, và những người dân bên ngoài cũng vội vã muốn trở về nhà trước khi trời mưa.

Trong một tòa trạch, Tần Uyển đứng dưới mái hiên, nhìn bầu trời sấm chớp, nội tâm vô cùng yên tĩnh.

Trước kia nàng cũng không thích sấm sét, bởi vì sấm sét có nghĩa là mưa, mà ở bên ngoài vào những ngày mưa, quần áo sẽ bị ướt, và rất khó để tìm một mái hiên hoàn toàn không bị mưa xối vào.

Nhưng hiện tại, nàng có chút thích những ngày mưa.

Bởi vì nàng có một căn phòng có thể che chắn gió mưa, vào những ngày mưa, nàng có

thể không làm bất cứ điều gì, đọc sách cũng tốt, ngủ cũng không có ai làm phiền. Dưới mái hiên đối diện cũng có một nữ tử áo trắng.

Triệu Linh m nhìn bầu trời sắp tối, trong lòng nghĩ, sắp mưa, Lâm Tú sao còn chưa trở về, lúc vừa rồi hẳn đi ra ngoài, hình như không mang theo ô...

Trong một tòa phủ đệ khác.

Lý Bách Chương đứng trong sân, trong đám mây đen trên bầu trời, đột nhiên có một tiếng sấm đánh xuống.

Lôi đình to như chiếc đĩa lớn, nhập vào thân thể hắn, Lý Bách Chương ngẩng đầu nhìn mây đen trên cao, mặt lộ vẻ nghi hoặc, lẩm bẩm nói: "Hôm nay uy lực của lôi đình này, sao lại nhỏ như vậy..."

Mà lúc này, ngoài thành, trên bầu trời ngàn trượng, trong những đám mây đen u ám, thỉnh thoảng có một vòng cung màu trắng bạc nhấp nháy.

Kỳ quái là, trong những đám mây đen, lôi xà loạn vũ, nhưng không có một đạo lôi đình nào rơi xuống.

Nó dường như được hấp thụ bởi một cái gì đó.

Không phải là một cái gì đó, đó là con người.

Chương 396: Tu vi tiến nhanh (4)

Nếu giờ phút này có người tiến vào trung tâm của đám mây thì có thể nhìn thấy, một bóng người trần truồng, lơ lửng ở đây, xung quanh hắn gần như được bao quanh bởi lôi đình dày đặc, thỉnh thoảng lại có lôi đình tiến vào cơ thể của hắn.

Thân thể hắn, dường như không thể chịu được năng lượng của lôi đình này, bề ngoài da tróc thịt bong, nhưng trong một thời gian ngắn lại phục hồi như ban đầu.

Như phá hư rồi chữa trị, lại phá hư rồi chữa trị, khí tức trên người hắn cũng tăng lên rõ ràng.

Lâm Tú lơ lửng trong mây đen, một bên hấp thụ lôi đình, một bên trị liệu thương thể của mình.

Không giống như hắn hấp dẫn lôi đình, trong lôi vân này, lực lượng lôi đình quá cường đại cũng quá cuồng bạo, mặc dù hắn có miễn dịch rất mạnh với lôi đình vẫn không thể chịu đựng được, cũng may lôi đình liên tục cung cấp cho hắn nguyên lực liên tục, như vậy hắn lại có thể không ngừng chữa trị thân thể, hình thành một vòng tuần hoàn hoàn mỹ.

Trong tất cả năng lực cấp Thiên, lôi đình là một trong những năng lực cuồng bạo nhất, ngay cả phương thức tu luyện cũng là thô bạo dọa người như vậy, tu luyện liều mạng như Lâm Tú lại càng phải chịu đựng thống khổ mà người thường khó có thể chịu đựng được.

Tương tự như vậy, thông qua cách tiếp cận thô bạo này, hiệu quả của việc tu luyện

cũng lớn hơn nhiều so với các năng lực khác, thường là tu luyện một lần, có thể tương đương với năng lực khác tu luyện mười ngày nửa tháng, bay vào trong lôi vân để tu luyện, tăng trưởng nguyên lực càng phóng đại hơn.

Sau khi lôi vân tiêu tán, Lâm Tú nhận ra, nguyên lực gia tăng trong cơ thể hắn nhiều hơn ngày thường tu luyện hơn một tháng.

Đó là một tháng dưới tốc độ tu luyện gấp sáu lần.

Quả nhiên là cầu phú quý trong nguy hiểm, tốc độ tu luyện trong lôi vân so với ở trên mặt đất dẫn lôi nhập thể, căn bản không thể so sánh nổi.

Mà lúc này đây, hắn không chỉ phát triển nguyên lực, mà còn là thân thể.

Sau khi bị lôi đình đánh, thân thể của hắn cũng tăng cường rất nhiều. Tổ chất thân thể tăng lên có nghĩa là võ đạo đột phá.

Bởi vì tu hành võ đạo vốn là tu luyện thân thể, để cho thân thể có thể dung nạp càng nhiều chân khí, chân khí sẽ càng sinh ra cuộn cuộn, một võ giả, có thể sử dụng bao nhiêu chân khí, chỉ phụ thuộc vào thân thể hắn có thể dung nạp bao nhiêu.

Chờ đợi một mùa đông, Lâm Tú đã chờ đợi sự xuất hiện của sâm sét, cuối cùng đã đợi được.

Mà hắn từ lịch thiên văn tra được, mỗi năm sang xuân, Vương Đô đều có mưa dầm, đại khái sẽ kéo dài nửa tháng, trong nửa tháng này, chỉ cần có hơn một nửa thời tiết giông bão, hắn có thể sớm tiến vào cấp Huyền thượng cảnh.

Trên đường phố Vương Đô, bóng người thưa thớt.

Những đứa trẻ nhảy qua nhảy lại trong vũng nước đầy bùn ven đường, chơi đùa vui vẻ, trong các cửa hàng lớn nhỏ bên đường lại có không ít người buồn bã.

"Nửa tháng rồi..."

"Mưa này khi nào mới hết đây."

"Sầm sét mỗi ngày, mưa mỗi ngày, mọi người thậm chí không thể ra khỏi cửa, cửa hàng cũng không làm ăn được..."

"Ông trời ơi, van cầu ông nhanh cho trời quang mây tạnh..."

Thời tiết mưa ở Vương Đô, đã kéo dài nửa tháng, người ta nói rằng mưa xuân quý như dầu, nhưng là không thể ngày nào cũng mưa. Hơn nữa là vào những ngày mưa, không nhiều người sẵn sàng đi ra ngoài, nhiều cửa hàng kinh doanh bị ảnh hưởng.

Tất nhiên, có một số cửa hàng, bất kể phong sương vũ tuyết đều không ảnh hưởng đến những người xếp hàng trước cửa hàng của họ.

Ví dụ, các cửa hàng bán "thần tiên tán".

Lại ví như Hồng Nê Cư và Ngung Hương Trai.

Ngung Hương Trai.

Lý Bách Chương ngồi trên ghế, một tay chống đầu, lầm bầm nói:

"Lâm Tú đi đâu rồi, Tiết Ngung Nhi cũng không thấy, gần đây là làm sao, ngay cả uy lực của lôi đình cũng trở nên nhỏ đi, hy vọng mùa hè có thể tốt lên..."

Trên những đám mây.

Một bóng dáng nhắm mắt trôi nổi, quanh thân sấm sét vờn quanh.

Trong khoảnh khắc, đôi mắt của hắn đột nhiên mở ra.

Hai đạo lôi đình thực chất từ trong đôi mắt hắn bắn ra, xuyên qua hai cây lớn trong khu rừng bên dưới, đốt lên một ngọn lửa.

Lâm Tú chậm rãi rơi xuống mặt đất, phát tay đông lạnh hai cây bị thiêu đốt kia lại, nhìn thân cây cháy đen, chỉ sợ cho dù là võ giả cấp Địa hạ cảnh chịu một đòn cũng không dễ chịu.

Mà lúc này, hắn còn chưa tới cấp Huyền thượng cảnh.

Mỗi một lần năng lực đến bình cảnh đều không phải dễ dàng đột phá như vậy, muốn sớm đột phá, hắn chỉ sợ còn phải mượn nguyên tinh cấp bốn.

Hắn thật vất vả mới trả hết nợ, tiết kiệm một số tiền, sợ là lại phải tiêu hết.

Nửa tháng qua, quả thực Lâm Tú sống rất thoải mái.

Chủ yếu là Tân Uyển ở nhà, mỗi ngày nàng đều sẽ quét tước tòa nhà sạch sẽ, buổi sáng, giữa trưa, cùng với buổi tối, đều sẽ chủ động làm cơm, ngẫu nhiên còn có thể hỏi Lâm Tú có ăn bữa khuya không.

Chương 397: Thu chút lãi nhỏ (1)

Loại cảm giác lúc nào cũng có người hầu hạ này giống như nằm mơ.

Lâm Tú biết, nàng không dư bao nhiêu bạc để trả hần tiền thuê nhà, nên dùng phương thức này để trả.

Nàng là một người biết điều, không muốn chiếm lợi của người khác.

Tay không đánh mặt người tươi cười, qua một khoảng thời gian dài, ngay cả Linh m cũng không tiện bày ra vẻ mặt lạnh lùng với nàng.

Tiếp theo, nửa tháng nay, tốc độ tu hành của hần vô cùng khoa trương.

Hôm nay, hần chỉ còn cách cấp Huyền thượng cảnh một bước.

Thật sự là được trời cao chiếu cố, lần này thời tiết giống tổ kéo dài tận nửa tháng, dẫn lối tu hành kiểu bình thường tự nhiên không có hiệu quả tốt như vậy, người sở hữu lực lượng lối đình như Lý Bách Chương không có biện pháp bay lên lối vân tu luyện như Lâm Tú.

Nếu như chỉ là biết bay thì chưa đủ, còn phải có đủ năng lực chữa trị, nếu không, không đợi tu vi đột phá, bản thân đã bị ngàn vạn luồng lối đình đánh thành cặn bã.

Chỉ tiếc, bắt đầu từ hôm nay bầu trời Vương Đô đã tạnh.

Nếu loại thời tiết này có thể kéo dài thêm mấy ngày, có lẽ Lâm Tú có thể mượn nhờ lối đình mạnh mẽ thăng cấp.

Hắn đã tích lũy đủ nguyên lực, hiện tại chỉ cần đột phá bình cảnh mà thôi.

Nguyên tinh dị thú cấp bốn, vì thị trường khan hiếm nên trên lý luận cần một vạn lượng một viên.

Mấy tháng nay, lợi nhuận hắn lấy được từ hai cửa hàng cũng không được nhiều như vậy.

So với tốc độ tăng cấp dị thuật, điều làm cho Lâm Tú ngạc nhiên lẫn vui mừng là võ đạo.

Nửa tháng trước, tu vi võ đạo của hắn vẫn là cấp Hoàng thượng cảnh, tuy trong khoảng thời gian này hắn vô cùng cố gắng tu hành võ đạo, mỗi ngày tiến bộ rất nhanh, nhưng mà vẫn cách cấp Huyền một khoảng cách nhất định.

Gần nửa tháng qua, nhờ lời đình rèn luyện thân thể, tu vi võ đạo của hắn đột nhiên tăng mạnh, đã đi trước dị thuật một bước, vượt qua một đại cảnh giới, tiến vào cấp Huyền thượng cảnh.

Hắn chỉ dùng thời gian nửa năm đã san bằng chênh lệch với thiên tài võ đạo.

Kế tiếp, nhờ vào trụ cột thiên phú không kém gì bọn họ, cùng với mỗi ngày thời gian tu hành nhiều hơn bọn hắn gấp mấy lần, bọn hắn nhất định sẽ bị bỏ lại ngày càng xa.

Về phương diện dị thuật, tạm thời chưa thể đuổi kịp Linh m và Minh Hà công chúa, lại kém khá xa Triệu Linh Quân, nhưng Lâm Tú cũng không nóng nảy, việc cấp bách trước mắt vẫn là đột phá cấp Huyền thượng cảnh rồi nói sau.

Đầu tiên, Lâm Tú thay đổi khuôn mặt, sau đó đi vào cửa hàng bán nguyên tinh, dự định mua mấy viên nguyên tinh cấp bốn thử xem.

Biết đâu hần may mắn, một lần là thành công thì sao?

Nhưng chuyện vượt quá dự liệu của hần là, hần đi mấy cửa hàng, lại nhận được câu trả lời giống nhau, những cửa hàng này đều không có nguyên tinh cấp bốn.

Nguyên tinh cấp bốn xác thực quý giá, nhưng cũng không đến mức mấy cửa hàng này không có nổi một viên, Lâm Tú hỏi thăm thì mới hiểu được, hóa ra mấy ngày gần đây có người mua hết nguyên tinh cấp bốn từ các cửa hàng lớn tại Vương Đô.

Vương Đô có rất nhiều người giàu có, không cần phải hỏi, nhất định là có người giống như Lâm Tú, tu vi tạm dừng trước bình cảnh cấp ba, phải dùng nguyên tinh cấp bốn của dị thú để đột phá cảnh giới.

Hần muốn đột phá, chỉ có thể chờ đợi đột hàng nguyên tinh tiếp theo.

Mà lúc này, Đông cung.

Thái tử mở ra một cái hộp gấm, nhìn thấy vật trong hộp, mặt lộ vẻ vui mừng, nói với một nam nhân: "Thay bản cung cảm ơn cậu một tiếng."

Nam nhân này nói: "Lão gia nói mấy viên nguyên tinh dị thú cấp năm này không rẻ, là do lão gia thu thập được từ các nước Đại La, Đại U, mặt khác những viên nguyên tinh cấp bốn cũng là lão gia mua hết hàng tồn lại trong các cửa hàng lớn tại Vương Đô, điện hạ phải chăm chỉ tu hành, bước

vào cấp Địa sớm hơn Tề Vương một bước, đừng để cho lão gia thất vọng:

Thái tử nói: "Bản cung đã biết, nhất định sẽ mau chóng tăng lên tu vi."

Nam nhân này rời đi rồi, Thái tử lần nữa mở ra hộp gấm ra nhìn một chút, trên vài mềm trong hộp gấm trung bày mấy chục viên tinh thể hình thoi trong suốt, trong đó có năm viên lớn hơn số còn lại một chút, đây là nguyên tinh cấp năm mươi vạn lượng bạc một viên.

Cũng là hi vọng để hắc thăng cấp thành cấp Địa.

Hắc rất rõ ràng thiên phú của mình, mặc dù có được năng lực cấp Thiên, thiên phú cũng tốt, nhưng vẫn không cách nào so sánh với thiên tài dị thuật chân chính.

So với những thiên tài trong Thiên Tự Viện của Dị Thuật Viện hắc đều kém hơn một bậc.

Cũng không bằng Triệu Linh Quân.

Triệu Linh Quân mười bốn tuổi bước vào cấp Địa, mà hắc đã hai mươi bốn tuổi, dựa vào vô số tài nguyên, mới miễn cưỡng đụng chạm đến cánh cửa cấp Địa, còn cần mượn nhờ nguyên tinh mới có thể đột phá, Triệu Linh Quân năm đó lại tự mình đột phá.

Chương 398: Thu chút lãi nhỏ (2)

Còn may sau lưng của hắn có hai gia tộc vô cùng cường đại, cho dù là tiêu hao khổng lồ cũng đủ sức giúp hắn đột phá đến cấp Địa.

Có điều hiện tại vẫn chưa đến thời điểm dùng nguyên tinh xung kích bình cảnh cấp Địa, hắn cần điều chỉnh trạng thái bản thân đến đỉnh phong trước.

Hắn đi vào một tòa đại điện, xoay một cái bình hoa trên kệ tường, mặt tường chậm rãi chuyển động, Thái tử cầm hộp gấm đi vào mặt tường, một lát sau mới đi ra, vận bình hoa quay lại vị trí cũ, mặt tường cũng khôi phục như lúc ban đầu.

Ngoài điện, một con vẹt đứng trên cây đang lẳng lẳng nhìn hắn.

Đêm.

Lâm Tú ngồi cạnh bàn, nghe con vẹt tên Tiểu Lam ở phủ thái tử báo cáo tình huống hôm nay.

“Nguyên tinh?”

Nghe tới từ máu chốt như vậy, tinh thần Lâm Tú chấn động, khó trách hắn không mua nổi một viên nguyên tinh dị thú cấp bốn, thì ra là bị người khác mua mất, đưa cho Thái tử.

Không chỉ như thế, Thái tử còn có mấy viên nguyên tinh dị thú cấp năm, thứ này thật sự là có tiền mà không mua được, mười vạn lượng bạc một viên cũng chưa chắc lấy được, đến lúc Lâm Tú xung kích bình cảnh cấp Địa, sớm muộn cũng sẽ dùng đến.

Đông cung có một mật thất, phương pháp mở ra là chuyển động bình hoa trên kệ.

Thái tử đặt nguyên tinh ở trong mật thất.

Những ngày này Tiểu Lam được Lâm Tú dạy dỗ, trí thông minh tăng mạnh, đã có thể biểu thị tương đối rõ ràng suy nghĩ của mình.

Trong lòng Lâm Tú sinh ra một ý tưởng.

Thực không dám giấu giếm, hẳn coi trọng những nguyên tinh này.

Trong tình huống bình thường, hẳn không có cách nào chiếm được.

Đông cung là địa phương nào, nơi đó là chỗ ở của Thái tử tương lai Đại Hạ, chỉ là một đứa cháu trai không quá quan trọng của phủ Tam đẳng bá mà cũng có hai vị cao thủ cấp Địa bảo hộ bên cạnh, huống chỉ là Thái tử.

Để cao thủ cấp Thiên bảo hộ Thái tử thì không có khả năng, hẳn còn chưa quan trọng đến vậy, loại cao thủ bậc này còn không thêm để cầu hoàng đế vào mắt, nhưng bên cạnh Thái tử chỉ ít sẽ có một vị hộ vệ cấp Địa thượng cảnh, đây là chuyện không thể nghi ngờ.

Cấp Địa thượng cảnh, trước mắt Lâm Tú tuyệt đối không thể địch lại tồn tại bậc này.

Bọn hắn có lẽ không cách nào giống như cao thủ Cấp Thiên, xem thấu hẳn khi tàng hình, nhưng chỉ cần Lâm Tú di chuyển một chút, làm cho không khí chuyển động, là có thể bại lộ vị trí của mình.

Nhưng có một điểm Lâm Tú có thể xác định.

Vị cao thủ này sẽ có lúc không ở Đông cung.

Thái tử đi nơi nào, hắn sẽ theo tới chỗ đó, chỉ cần Thái tử rời khỏi Đông cung, hắn vẫn có cơ hội rất lớn trộm được đồ.

Bị Thái tử phái người ám sát ba lần, Lâm Tú lại không thể làm gì được, hiện tại đã đến lúc thu về chút lãi.

Sáng sớm, Đông cung.

Thái tử dùng đồ ăn sáng xong thì rời khỏi Đông cung, tiến tới hoàng cung thỉnh an Hoàng hậu nương nương.

Trước đó vài ngày, bởi vì luôn gặp được Lâm Tú, hắn lấy lý do thân thể bệnh nhẹ, hơn nửa tháng qua vẫn không đi hậu cung thăm hỏi nàng, nếu còn không đi thì có chút không ổn.

Hì vọng hôm nay dùng để hắn gặp Lâm Tú nữa, trong lòng của hắn nghĩ như vậy, lên một chiếc xe ngựa.

Một ông lão áo xám cũng đi ra từ Đông cung, ngồi trên xe.

Đột nhiên, hắn quay đầu nhìn về một phương hướng nào đó, nhưng góc đường rộng tuếch, không có gì cả, một lát sau, hắn rời ánh mắt, tựa vào xe ngựa, nhắm hai mắt như ngủ gật.

Nhìn thấy xe ngựa của Thái tử rời khỏi, Lâm Tú lơ lửng nơi góc đường chậm rãi bay vào Đông cung.

Thái tử là người quan trọng duy nhất trong Đông cung, sau khi hắn rời đi, lực lượng hộ vệ tại Đông cung sẽ rút đi hơn phân

nửa, chỉ lưu lại một ít hộ viện cùng cung nữ và thái giám.

Một con chim có cái mào màu lam bay vào phủ thái tử, dừng lại trên một cái nóc nhà.

Lâm Tú bay vào tòa đại điện này, nhìn thấy một cái giá sách được kê ở sát tường.

Trên giá sách, ngoại trừ trưng bày một đồng sách vở thì còn có mấy cái bình hoa cổ, với thị lực của Lâm Tú, có thể thấy rõ ràng trong số bình hoa kia có một cái rõ ràng nhiều vết vân tay hơn những cái khác rất nhiều.

Nơi này là thư phòng của Thái tử, ngày bình thường không cho phép người không có phận sự tiến vào, mà những cung nữ người hầu Đông cung, ngoại trừ thường ngày quét dọn ra, ngay cả tới gần cũng không dám.

Lâm Tú nhẹ nhàng xoay bình hoa, bức tường trước mặt liền chậm rãi chuyển động, lưu lại một dãy bậc thang thông xuống phía dưới.

Lâm Tú bay xuống dọc theo bậc thang, rất nhanh đã phát hiện một căn mật thất.

Mấy viên dạ minh châu to lớn được khảm ở trên vách tường, phát ra ánh sáng nhàn nhạt, chiếu sáng mật thất.

Bên trong mật thất đặt rất nhiều rương.

Lâm Tú mở một cái rương ra, bên trong xếp đầy bạc sáng loáng.

Trong cái rương thứ hai thì xếp đầy thỏi vàng.

Cái rương thứ ba, lại là các loại đá quý trân châu phi thúy...

Chương 399: Thu chút lãi nhỏ (3)

Trong hộp gấm cuối cùng thì có mấy chục viên nguyên tinh, phần lớn là nguyên tinh cấp bốn Lâm Tú đang cần, còn có mấy viên, nhìn độ lớn và màu sắc, rõ ràng là cấp năm.

Dưới ánh sáng nhàn nhạt của dạ minh châu, con mắt Lâm Tú lóe lên u quang.

Trong lòng của hắn chỉ có một ý nghĩ.

Phát tài rồi!

Phát tài to rồi!

Tay trái của hắn sờ tới cái rương xếp đầy bạc trắng, cái rương lập tức biến mất không để lại dấu vết.

Mà trên tay phải của hắn, hộp gấm xếp đầy nguyên tinh cũng biến mất không thấy gì nữa.

Lúc này, tác dụng của năng lực không gian đã được biểu hiện đầy đủ không bỏ sót chút nào.

Chỉ chốc lát sau, trong mật thất của Thái tử đã bị dọn sạch sẽ.

Ngay cả mấy viên dạ minh châu được khảm trên vách tường cũng bị Lâm Tú cạy xuống mang đi.

Đối với Thái tử, hắn hoàn toàn không cần khách khí.

Mỗi thù ám sát tạm thời còn chưa thể báo, bây giờ thu chút lãi nhỏ không hề quá đáng nhỉ.

Qua buổi trưa, Thái tử mới về tới Đông cung.

Đã lâu không tới vẫn an mẫu hậu, hôm nay mẫu hậu giữ hắc lại Vĩnh Ninh cung ăn trưa, quan trọng là hôm nay hắc không gặp Lâm Tú, hắc không muốn tiếp tục nhìn thấy gương mặt kia.

Dùng một buổi chiều, hắc đã điều chỉnh nguyên lực đến đỉnh phong, chuẩn bị tối nay một hơi đột phá cảnh giới.

Hắc xoay bình hoa, mở ra cửa mật thất, theo thói quen đi tới phía trước một bước, suýt chút nữa đạp hụt ngã nhào.

Không đúng, tại sao tối đen như vậy?

Hắc nhớ kỹ trên vách tường chỗ này có một viên dạ minh châu, dạ minh châu đâu rồi?

Thái tử vội vội vàng vàng quay lại căn phòng, lầy nên đốt lên rồi đi vào trong mật thất.

Ngay sau đó, nền trong tay hắc đã rơi trên mặt đất.

Căn mật thất được hắc bỏ vào vô số cái rương đã rỗng tuếch, chẳng còn gì nữa.

Rương vàng rương bạc, châu báu, nguyên tinh, còn có dạ minh châu, tất cả đều không thấy!

Hắc chỉ cảm thấy đầu óc mê muội, vịn tường mới có thể đứng vững, sau đó mới phát ra thanh âm kinh hoàng vô cùng: "Người đâu tới đây, mau tới đây!"

Đông cung.

Sắc mặt Thái tử trắng bệch, bởi vì quá mức tức giận, toàn thân thể đều đang run rẩy.

Hắc chỉ rời đi một lát, Đông cung đã bị trộm, từng rương vàng bạc, châu báu, cùng

nguyên tinh quý giá, tất cả đều mất trộm, thậm chí ngay cả dạ mình châu được khảm ở trên vách tường cũng bị tên khốn kiếp kia trộm sạch!

Hắn cảm thấy trái tim của mình như đang chảy máu, nhìn về phía người hầu Đông cung quỳ trên mặt đất, cắn răng quát: "Nói, chuyện này là sao? !"

Những cung nữ thái giám quỳ trên mặt đất run lẩy bẩy.

Một lão giả áo xám đi ra từ trong điện, nói với hắn: "Không cần làm khó bọn hắn, trong mật thất ngoại trừ dấu chân của người ra thì không có dấu chân người thứ hai."

Thái tử vừa khiếp sợ vừa phẫn nộ cùng không hiểu được, "Vậy tại sao đồ vật của bản cung lại biến mất được?"

Lão giả áo xám nói: "Trên thế gian năng lực dị thuật nhiều vô số kể, không thiếu phương pháp có thể đánh cắp đồ đạc trong mật thất mà không để lại dấu vết, đạo tặc có thể là mấy người hợp tác gây án, trong bọn họ tất nhiên có một người sở hữu năng lực không gian, một người sở hữu năng lực ẩn nấp, một người sở hữu năng lực phi hành hoặc khống chế vật thể, chỉ có mấy người như vậy mới có thể đánh cắp tất cả vật phẩm trong mật thất mà không để lại dấu vết."

Thái tử căn bản không quan tâm là ai trộm đi, hắn chỉ muốn tìm lại những vật kia.

Đó là toàn bộ tài sản của hắn!

Mấy viên nguyên tinh cấp năm còn là hi vọng thăng cấp lên cấp Địa của hắn!

Đáng chết, hấn và những đạo tặc kia không có thâm thù đại hận gì, vậy mà ngay cả võ rương bọn hấn cũng không để lại...

Trong lòng của hấn vô cùng phẫn nộ, lớn tiếng nói: "Mật Trinh tị, gọi người Mật Trinh tị tới đây cho bản cung, nhất định phải bắt được những tên đạo tặc kia, tìm lại đồ cho bản cung!"

Lúc này, Vân Sơn.

Bên cạnh thác nước.

Lâm Tú mở ra bàn tay, viên nguyên tinh dị thú cấp bốn thứ năm đã biến thành bột phấn trong tay hấn.

Lần này, hấn rất may mắn.

Hiện tại, nguyên lực trong cơ thể hấn đã dồi dào đến mức xưa nay chưa từng có.

Hấn chỉ cần nhẹ nhàng dậm chân, mặt đất cũng bỗng nhiên nảy lên vô số cột băng, những cột băng này cao cỡ nửa người, sau đó hấn lại đánh ra một quyền, một ngọn lửa khủng bố quét tới, khiến cột băng liên tục bị phá vỡ hòa tan.

Khi còn ở cấp Huyền hạ cảnh, hai loại dị thuật băng hỏa còn quá yếu, Lâm Tú chỉ có thể dùng băng hạn chế sự hành động của kẻ địch, sau đó lấy trường thương giết địch.

Sau khi tiến vào cấp Huyền thượng cảnh, hai loại năng lực băng hỏa đã biểu hiện sơ bộ sức mạnh của mình, vô luận là cột băng hay là hỏa quyền, đều có thể tạo thành uy hiếp khá lớn với kẻ địch.

Chương 400: Đột phá cảnh giới (1)

Năng lực sức mạnh cùng Kim Thân tự nhiên cũng được nâng cao rất nhiều.

Dị thuật kết hợp cùng võ đạo, bây giờ Lâm Tú đã có đủ thực lực đối mặt chính diện cao thủ mới đột phá cấp Địa, mặc dù vẫn không thể chống lại cấp Địa thượng cảnh, nhưng đối phó cấp Địa hạ cảnh bình thường thì sẽ không còn chỉ biết chạy trốn một cách chật vật giống như trước đây.

Độ lớn của không gian tùy thân lại tăng lên gấp mười lần có thừa, trước đó không thể thu chim sẻ vào không gian, thì hiện tại đã có thể tùy tiện thu vào.

Về sau, hắn lại lên trên núi thử nghiệm với những động vật như con thỏ, hồ ly, hươu nai, cuối cùng phát hiện sau lần đột phá này, hắn đã có thể nhẹ nhõm thu động vật cỡ lớn vào không gian.

Ngoài ra, uy lực của lôi đình cũng mạnh mẽ hơn trước không ít, nếu có dị thuật sư bị trúng chiêu, không chết cũng phải đánh mất năng lực hành động, thân thể võ giả mạnh hơn một chút, nhưng bốn lần thức tỉnh lực lượng lôi đình vẫn có thể tạo thành uy hiếp đáng sợ đối với võ giả cấp Địa hạ cảnh.

Có thể nói, lần này đột phá có ý nghĩa vô cùng quan trọng với Lâm Tú.

Trước kia đối với Linh m, hắn chỉ là kẻ yếu cần được bảo vệ.

Hiện tại đã đến lúc hắn bảo vệ nàng.

Chỉ là không biết hiện tại nếu hắn sử dụng toàn bộ thủ đoạn thì có lợi hại hơn Triệu

Linh Quân không, nghĩ đến tình huống đêm hôm đó, Lâm Tú cảm thấy Triệu Linh Quân có lẽ vẫn mạnh hơn hẳn một chút, hẳn còn phải càng thêm cố gắng mới được.

Đương nhiên, sau khi đột phá, điều đáng giá vui vẻ nhất không phải thực lực tăng trưởng.

Năng lực phục chế của hắn đã tăng thêm bốn cái.

Mà Lâm Tú lại thêm thường niệm lực của Triệu Linh Quân đã lâu.

Đã tới lúc tìm một cơ hội biến năng lực của nàng thành của mình.

Tới lúc đó, hẳn sẽ thật sự không còn thua kém gì Triệu Linh Quân.

Bên cạnh thác nước, bóng dáng Lâm Tú chậm rãi trở nên nhạt đi, cuối cùng biến mất.

Mặc dù hắn đạt được năng lực ẩn thân từ A Kha, nhưng nếu bàn về khả năng khai phá năng lực, A Kha đã không bằng hắn, hiện tại, ngay cả rung động nguyên lực hắn cũng có thể ẩn giấu, nếu như hắn đổi nghề, nhất định là thích khách ưu tú nhất.

Đáng tiếc, thời điểm di chuyển vẫn không thể tránh được làm không khí lưu động, nếu không, hẳn đã có thể hoàn toàn không lưu lại chút dấu vết nào.

Một lát sau, trong Lê Hoa Uyển.

Lâm Tú ôm Thái Y, nhưng lại có chút mất tập trung.

Dĩ nhiên không phải hắn không thích ôm Thái Y, mà là hiện tại hắn đang đứng trước một chuyện rất lúng túng.

Hắn không thể không chế năng lực phục chế của mình.

Nói cách khác, chỉ cần là năng lực hắn không có, căn bản không cần hắn chủ động phục chế, chỉ cần hai người tiếp xúc thân thể, lực lượng trong cơ thể hắn sẽ chủ động thu hoạch năng lực kia.

Hiện tại, hắn đang phục chế năng lực của Thái Y.

Mỗi một lần tăng cấp, hắn chỉ có thể phục chế bốn loại năng lực, lẽ ra nên phục chế các loại năng lực cấp Thiên như niệm lực, ngũ hành, phong, lôi, như vậy mới có thể tăng tốc độ tu hành lên mức cao nhất.

Mà mỗi khi phục chế năng lực cấp thấp, thì sẽ có một vị trí bị chiếm lấy một cách vô dụng, dị thuật âm chỉ là một năng lực cấp Huyền, còn là cấp Huyền hạ cảnh, nhiều nhất chỉ là làm giọng nói của hắn biến thành dễ nghe hơn, càng có sức hút, chứ không thể mang tới trợ giúp quá lớn đối với tu hành.

Theo lý trí mà nói, vì tu hành, hắn nên lập tức giữ khoảng cách với Thái Y.

Nhưng Lâm Tú hiển nhiên sẽ không làm như vậy.

Lần này có thể tìm cái lý do, lần tiếp theo, lần tiếp theo nữa thì sao?

Hai người sớm muộn gì cũng sẽ có tiếp xúc càng thêm thân mật, nói cách khác, năng lực của Thái Y hắn sớm muộn cũng sẽ đạt được, đã như vậy chẳng bằng mặc kệ.

Thái Y chú ý tới Lâm Tú thất thần, ngừng đầu nhẹ giọng hỏi:

"Công tử đang suy nghĩ gì vậy?"

Lâm Tú cúi đầu nhìn nàng, nói: "Ta đang nghĩ lúc nào có thể thương lượng với Triệu cô nương, cho nàng một cái danh phận, như vậy ta có thể đường đường chính chính ở cùng với nàng,"

Thải Y nghe vậy, thân thể run lên, trong mắt có vô hạn dịu dàng, nàng tựa vào ngực Lâm Tú nói: "Có câu nói này của công tử, Thải Y đã rất thỏa mãn, Thải Y không cầu danh phận, chỉ mong về sau công tử đừng vứt bỏ Thải Y..."

Lâm Tú nhéo mặt của nàng, tức giận nói: "Nói cái gì đó, ta còn đang muốn được đầu bạc răng long cùng nàng đây."

Trong lòng của hắn đã quyết định, nhiều nhất là đợi đến sang năm sẽ thương lượng với Triệu Linh Quân chuyện này, lúc đó hai người đã không tính là tân hôn, xem như nạp thiếp người khác cũng sẽ không nói cái gì.

Kỳ thật mấy ngày nay ở cùng nhau, tự nhiên không thể thiếu chuyện ôm hôn, Lâm Tú cũng có vô số cơ hội tiến hành một bước cuối cùng với Thải Y.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn nhịn được.

Chương 401 → 450

Chương 401: Đột phá cảnh giới (2)

Từ đầu đến cuối hẳn luôn muốn cho Thái Y một thân phận, chính Lâm Tú cũng đã có tiếc nuối không được động phòng hoa chúc.

Hai người đều là lần thứ nhất của nhau, nó xứng đáng được xảy ra trong một tình huống trang trọng chính thức, chứ không phải tùy tiện như vậy, hiện tại mặc dù vui vẻ, nhưng về sau nhớ tới có lẽ sẽ hối hận.

Vì vui thích nhất thời mà làm chuyện ngày sau sẽ hối hận thì không đáng.

Đương nhiên, khó chịu là không thể tránh được.

Ôm một mỹ nhân xinh đẹp như vậy vào trong ngực, đương nhiên không thể nào không có cảm giác, Lâm Tú cũng có rất nhiều lần gặp phải tình huống lúng túng.

Ví dụ như hiện tại.

Thái Y cũng cảm nhận được cái gì, sắc mặt chậm rãi biến thành ửng đỏ.

Dù nàng chưa có kinh nghiệm, nhưng làm con hát, kinh nghiệm vốn phong phú hơn những tiểu thư khuê các, huống chi đề tài nói chuyện của những tiểu tử muội ngày bình thường cũng rất lớn gan, rất nhiều chuyện dù chưa trải qua nhưng nàng vẫn rõ ràng.

Nàng tựa đầu vào ngực Lâm Tú, toàn bộ cái cổ trắng nõn như ngọc đều đỏ ửng, dùng giọng nói nhỏ như muỗi kêu nói: "Hay là...

Hay là chúng ta đi tới tòa nhà lần trước đi, Thái Y... Thái Y đồng ý giao phó hết thảy cho công tử"

Lâm Tú nắm lấy bàn tay nhỏ bé, nhẹ giọng nói bên tai nàng: "Mặc dù ta cũng muốn lập tức ăn nàng, nhưng ta càng muốn giữ lại lần đầu tiên cho đêm động phòng..."

Lúc đi ra khỏi Lê Hoa Uyển, Lâm Tú nhẹ nhàng thở hắt ra.

Nếu như không phải ý chí của hắc kiên định lạ thường, có khả năng sớm đã ăn sạch Thái Y.

Vì đèn bù tiếc nuôi đêm động phòng của hắc, đành tạm thời cho nàng nợ, chờ đến lúc động phòng lại bắt nàng trả lại.

Trên đường đi, Lâm Tú đột nhiên dừng lại bước chân.

Hắc cúi đầu nhìn thân thể của chính mình, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Sao lại thế này?

Rõ ràng hắc không làm gì, vì sao nguyên lực trong cơ thể lại tăng trưởng?

Lâm Tú vội vàng nhắm mắt cảm thụ một phen, phát hiện nguyên lực tăng trưởng là bởi vì trong cơ thể có một loại lực lượng mới đang vận chuyển.

Là dị thuật âm hắc mới đạt được từ chỗ Thái Y.

Trên đường phố tràn ngập các loại âm thanh, từ rao hàng, tiếng gào to, người qua đường trò chuyện tới tiếng bước chân, đủ loại thanh âm tràn vào trong tai của hắc, cứ như vậy, nguyên lực trong cơ thể tự nhiên tăng trưởng.

Lâm Tú ý thức được, hắc đang hấp thu lực lượng từ trong những âm thanh này.

Tựa như hần hấp thu lực lượng từ lõi đình, hỏa diễm, huyền băng, mà hấp thu năng lượng từ hoàn cảnh là thuộc tính năng lực cấp Thiên mới có.

Dị thuật âm thức tĩnh lần thứ bốn, tựa hồ đã phát sinh một chút biến hóa.

Nó không còn là một năng lực cấp Huyền, mà nhẩy lên trở thành cấp Thiên.

Cũng giống như dị thuật phi hành, dị thuật âm đã tiến hóa.

Trên đường về nhà từ Lê Hoa Uyển, cảm nhận được nguyên lực trong cơ thể tăng trưởng một cách yếu ớt, Lâm Tú càng thêm vững tin chuyện này.

Dị thuật âm thức tĩnh ba lần là cấp Huyền.

Nhưng thức tĩnh bốn lần thì đã trở thành cấp Thiên.

Loại năng lực này có thể mượn nhờ thanh âm bên ngoài để tăng trưởng nguyên lực trong cơ thể.

Lâm Tú mang theo tâm trạng vui sướng đi vào tòa nhà, Triệu Linh m đang luyện thương trong sân hỏi: "Người đi đâu vậy, nửa ngày rồi không nhìn thấy người"

Lâm Tú nói: "Đi nghe hát"

Triệu Linh m liếc mắt nhìn hần, nghe hát là giả, ngắm người là thật, trước kia Lâm Tú còn rất thu liễm, sau khi thành hôn ngược lại càng ngày càng không cố kỵ, hái hoa ngắt cỏ khắp nơi, nàng còn không quản được.

Triệu Linh m có chút buồn bực, bỗng nhiên ý thức được cái gì, gọi lại Lâm Tú đang muốn đi vào gian phòng.

Lâm Tú quay đầu nhìn nàng, hỏi: "Làm sao vậy?"

Triệu Linh m đánh giá hẳn, nói: "Tại sao ta cảm giác thanh âm nói chuyện của người trở nên dễ nghe như vậy, người lại nói vài câu ta nghe thử..."

Lâm Tú hiện tại có dị thuật âm, thanh âm trở nên càng có sức hút là việc không thể bình thường hơn.

Hắn không thỏa mãn yêu cầu của Linh m, loại thanh âm này nghe nhiều sẽ nghiện, Thái Y hiện tại đã có danh tiếng không nhỏ trong giới ca hát, nếu để cho Linh m nghiện thanh âm của mình, mỗi ngày nàng sẽ quần lầy mình.

Hắn về đến phòng, cẩn thận cảm thụ năng lực mới vừa mới đạt được.

Căn cứ ghi chép trên sách, dị thuật âm là dị thuật cấp Huyền hạ phẩm, người thức tỉnh loại năng lực này, thanh âm sẽ thay đổi, trở nên rất có sức hút, có tiềm năng trở thành một danh ca nổi tiếng.

Mà sau khi dị thuật âm lên cấp, rõ ràng lại có thêm một chút tác dụng.

Ngoại trừ có thể làm thanh âm trở nên vô cùng có sức hút ra, hẳn còn có thể hấp thu năng lượng từ thanh âm, tăng trưởng nguyên lực, chỉ cần chung quanh có âm thanh tồn tại, nguyên lực sẽ luôn tăng trưởng một cách chậm chạp, hẳn thậm chí căn bản không cần tốn thời gian tu hành ngoài định mức.

Chương 402: Cái này là báo đáp của ta dành cho người (1)

Trừ cái đó ra, lỗ tai của hắn cũng trở nên rất nhạy cảm, đây là bởi vì sức cảm ứng của hắn đối với thanh âm quá mạnh.

Ngay cả Linh m nhỏ giọng thầm thì cái gì trong phòng, hắn cũng nghe rõ ràng rành mạch.

Nàng đang lầm bầm Lâm Tú hẹp hòi, ngay cả nói chuyện thêm mấy câu với nàng cũng không chịu.

Tiếng bước chân trên đường phố, âm thanh gào to cũng rất rõ ràng.

Trong sân nhà hàng xóm bên trái, mấy tên người hầu đang nhỏ giọng nói chuyện.

Trong phòng ngủ nhà hàng xóm bên phải, một đôi vợ chồng đang... Giữa ban ngày ban mặt mà cũng phần khởi như vậy sao?

Lâm Tú mở to mắt, tản đi luồng lực lượng kia, thanh âm bên tai mới biến mất.

Hiện tại hắn đã thật sự biến thành Thiên Lý Nhãn Thuận Phong Nhĩ.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Lâm Tú đi Võ Đạo Viện, Tần Uyển rửa chén ở phòng bếp, Triệu Linh m tựa vào cổng hỏi: "Này, người có cảm thấy, giọng nói của hắn thay đổi rồi không?"

Qua hơn nửa tháng ở chung, nàng và Tần Uyển mặc dù còn chưa thể nói là bằng hữu, nhưng cũng không còn đối chọi gay gắt như lúc đầu Chủ yếu là do nàng không đấu lại Tần Uyển.

Mấy lần bị nàng ta làm cho á khẩu không trả lời được, Triệu Linh m không còn trêu chọc Tần Uyển nữa.

Đồng thời, quan sát thời gian lâu như vậy, nàng cũng nhìn ra đúng là Tần Uyển hoàn toàn không có quan hệ gì với Lâm Tú, nàng ta chỉ là ở chỗ này mà thôi, sự thật giống như Lâm Tú nói.

Tần Uyển thân nhiên nói: "Không cảm thấy gì cả"

Triệu Linh m nói: "Hình như biến thành dễ nghe, làm người ta nghe rồi lại muốn nghe thêm"

Tần Uyển nhìn nàng một cái, hỏi: "Có phải người thích hấn rồi không?"

Triệu Linh m trợn mắt lườm nàng một cái, cả giận nói: "Người đang nói bậy bạ gì đó?!"

Tần Uyển đáp: "Chuyện này cũng đâu có gì, tỷ muội hầu chung một chồng, ở Vương Đô vốn không hiếm gặp, huống hồ, hấn và tỷ tỷ người không phát sinh cái gì, coi như người thích hấn, cũng sẽ không có lỗi với tỷ tỷ."

Triệu Linh m tức giận, Tần Uyển này, vô luận là ý nghĩ hay lời nói đều to gan lớn mật, đến bây giờ nàng vẫn chưa thể thích ứng.

Lúc Lâm Tú đi vào Võ Đạo Viện, trên giáo trường đang cử hành thi đấu lôi đài, nhưng mà không phải thi đấu với Thiên Tự Viện.

Những học sinh này đang tranh đoạt mười vị trí khiêu chiến.

Mấy tháng này, thời gian Lâm Tú sử dụng mỗi ngày để luyện võ đạo nhiều hơn thời gian dành cho dị thuật nhiều, lại rèn luyện trong lôi vân mấy lần, tốc độ chân khí tăng cấp nhanh hơn cả nguyên lực, gần gũi mấy tháng đã san bằng chênh lệch với đám người Thiên Tự Viện.

Chuyện này nhờ vào hắc khổ tu không ngủ không nghỉ, quan trọng nhất vẫn là mấy ngày rèn luyện trong lôi vân, từ cổ chí kim, hắc mặc dù không phải người thứ nhất dùng thiên lôi rèn luyện thân thể, nhưng có thể bay vào trong lôi vân, hắc là chỉ có mình hắc.

So với những thiên tài kia, thiếu hụt lớn nhất của hắc chính là chân khí.

Bây giờ sự chênh lệch về mặt chân khí đã không còn tồn tại, hắc và đám người kia không còn chung cấp bậc.

Chỉ có giáo tập cấp Địa trong viện mới có thể khiến hắc cảm thấy có chút hứng thú.

Cái này khiến Lâm Tú sinh ra loại cảm giác rét lạnh khi một mình đứng trên đỉnh cao.

Triệu Linh Quân hắc là cũng có cảm giác như vậy.

Chỉ có điều, khác với Lâm Tú, từ khi nàng vừa mới thức tỉnh năng lực đã bỏ lại tất cả người đồng lứa ở phía sau, cho tới bây giờ, vẫn là một ngọn núi khổng lồ khó mà vượt qua đối với tất cả thiên tài dị thuật.

Hai lần trước học sinh Võ Đạo Viện khiêu chiến học sinh Thiên Tự Viện, Lâm Tú không có mặt, lần thứ nhất hắc đang chuẩn bị hôn lễ, lần thứ hai trên lý luận là trong tuần

trắng mặt tâm hồn, thời điểm tỷ thí, Võ Đạo Viện không có người nào đến mời hấn.

Hai lần khiêu chiến, vị trí Thiên Tự Viện đã phát sinh biến động.

Ban đầu hai học sinh Thiên Tự Viện bị đánh bại trên lôi đài bởi người khiêu chiến, bắt đắ dĩ nhường ra vị trí, điểm này Võ Đạo Viện rất tàn khốc, vô luận là vì vượt qua người khác, hay là vì không bị người khác vượt qua, đều phải dồn hết toàn lực tu hành.

Điều làm Lâm Tú cảm thấy ngoài ý muốn chính là, Triệu Hiên đã đánh bại một trong hai người Thiên Tự Viện.

Trịnh Nghị thực lực yếu nhất Thiên Tự Viện trong lần đối chiến trước đã thua ở trong tay của hấn.

Thực lực của Triệu Hiên vẫn chưa tới cấp Huyền thượng cảnh, nhưng tổng hợp thực lực của hấn không yếu, nghe nói từ nhỏ hấn đã đi theo một vị cao thủ võ đạo cấp Địa thượng cảnh tu hành, võ đạo càng khó luyện hơn dị thuật, dị thuật sư cấp Thiên thì Lâm Tú còn có thể nói ra mấy cái tên, võ giả cấp Thiên hấn thật sự là chưa từng nghe nói.

Cấp Địa thượng cảnh, cơ bản đã là đỉnh cao của võ đạo.

Trên giáo trường, Bạch giáo tập nhìn Lâm Tú đang luyện thương, trong mắt khó mà che giấu khiếp sợ.

Chương 403: Cái này là báo đáp của ta dành cho người (2)

Trong tay Lâm Tú, thanh trường thương màu bạc kia thu phóng tự nhiên, giống như cánh tay của hắn, linh hoạt vô cùng, nhưng mỗi một thương, hoặc đâm hoặc quét, lại giống như mang theo lực lượng vạn quân khủng bố.

Đây không phải là thương pháp mà một người mới học mấy tháng có thể làm được.

Một số võ giả chìm đắm vào nó mười năm cũng không thể làm tốt hơn.

Không chỉ như thế, từ biểu hiện mà Lâm Tú tạo ra khi đang thi triển thương pháp, thực lực của hắn nhất định đã tiến vào cấp Huyền.

Từ lúc hắn nhập môn võ đạo đến nay mới chỉ nửa năm.

Mà từ khi bắt đầu tu hành võ đạo, ba năm đột phá cấp Huyền đã có tư cách tiến vào Thiên Tự Viện, mặc dù thiên phú của Lâm Tú cũng được, nhưng tuyệt đối không khoa trương như vậy.

Bạch giáo tập bước nhanh đến trước mặt Lâm Tú hỏi: "Người mỗi ngày tu hành võ đạo bao lâu?"

Lâm Tú suy nghĩ một chút rồi đáp: "Chắc khoảng bốn tới năm canh giờ."

Bạch giáo tập nghe vậy mà khẽ giật mình, tu hành võ đạo không phải là một chuyện đơn giản, cần ý chí mạnh mẽ vượt qua người thường, võ giả bình thường có thể kiên trì nửa canh giờ đã tính là không tệ, một số thiên tài ý chí kiên định miễn cưỡng có

thể kiên trì một canh giờ, còn muốn lâu hơn thì gần như không có khả năng.

Không chỉ là ý chí của bọn hắc thủ chịu không được, thân thể cũng không thể tiếp nhận.

Chỉ có võ giả mới hiểu rõ, loại tiêu hao thân thể tới cực hạn mang tới thống khổ cùng tra tấn thể nào, nó đủ để làm nam nhân khỏe mạnh nhất phải sụp đổ.

Mỗi ngày tu hành võ đạo bốn năm canh giờ... từ trước tới nay Bạch giáo tập chưa từng gặp loại người hung ác như vậy.

Cái này cần ý chí mạnh mẽ đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng hắc thủ không hoài nghi lời nói của Lâm Tú chút nào, bởi vì sự tiến bộ của hắc thủ tương xứng với cố gắng bỏ ra.

Hắc thủ nhìn Lâm Tú, vẻ mặt khó có thể tin mà hỏi: "Vậy ngươi không có cảm giác mỗi một sao?"

Lâm Tú nói: "Mệt mỗi thì có mệt mỗi, nhưng nghĩ tới trong chuyện tu hành võ đạo ta chậm chân hơn người khác nhiều năm như vậy, nếu còn không cố gắng, không biết bao lâu mới có thể đuổi kịp bọn hắc thủ."

Bạch giáo tập lập tức im lặng.

Câu này nói thì nhẹ nhõm, muốn làm lại vô cùng gian nan.

Ai cũng biết người bắt đầu chậm chân hơn người khác thì phải dùng cần cù bổ sung, nhưng sau khi tu hành võ đạo một canh giờ, cho dù là hắc thủ cũng sẽ mệt đến mức nằm nhào trên mặt đất, một ngón tay cũng không nhúc nhích nổi, muốn hắc thủ kiên trì

thêm mấy canh giờ, ý chí của hắn sẽ bị phá vỡ triệt để.

Hắn nhìn quanh giáo trường, một bên vui cười nói chuyện, một bên tu hành, trong lòng bùi ngùi không thôi.

Con đường võ đạo này, đáng sợ không phải là có người thiên phú tốt hơn mình, mà là có người thiên phú mạnh gấp mấy lần mình, cố gắng cũng gấp mấy lần mình.

Bạch giáo tập nhìn Lâm Tú, phảng phất như thấy đỉnh cao võ đạo tương lai.

Lâm Tú chỉ biểu hiện ra thực lực cấp Huyền hạ cảnh trước mặt Bạch giáo tập.

Hắn đã từng tính toán, với thiên phú của hắn, trong vòng nửa năm tăng lên tới cấp Huyền hạ cảnh mặc dù cũng rất kinh người, nhưng còn có thể dùng cố gắng để giải thích.

Nửa năm tăng lên tới cấp Huyền thượng cảnh thì thật sự rất bất hợp lý, tốc độ này không phải là nhân loại có thể đạt được, dù là một ngày tu hành mười hai canh giờ, không ngủ không nghỉ cũng không được.

Cho nên Lâm Tú vẫn hơi ẩn giấu một chút.

Ban đêm lúc về đến nhà, Tân Uyển đã làm xong cơm, đang chờ hắn.

Từ sau khi đạt được dị thuật âm từ Thái Y, ít nhất hắn còn có thể phục chế ba cái năng lực.

Một cái trong đó lưu lại cho Triệu Linh Quân, còn thừa lại hai cái.

Hai cái năng lực này tốt nhất là cấp bậc cấp Thiên như kim, mộc, thủy, thổ, phong, thêm một cái năng lực cấp Thiên, hắn sẽ

tăng gấp đôi tốc độ tu hành, nhưng năng lực của Tần Uyển cũng làm cho Lâm Tú trông mà thèm.

Năng lực hệ tinh thần vô cùng hi hữu, mặc dù không thể tạo thành công kích chân thực, nhưng lại càng làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Đêm đã khuya, Tần Uyển đang muốn chìm vào giấc ngủ, nghe phía bên ngoài có người gõ cửa.

Nàng đi tới cửa, mở cửa nhìn Lâm Tú hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Lâm Tú nói: "Không ngủ được, tìm người tâm sự."

Tần Uyển đi vào trong phòng rót cho Lâm Tú một chén trà, hỏi:

"Trò chuyện cái gì?"

Lâm Tú đi đến trước bàn ngồi xuống, hỏi: "Quen biết lâu như vậy, còn không biết dị thuật của Uyển Nhi cô nương là gì?"

Tần Uyển thản nhiên nói: "Huyền."

Dị thuật tinh thần quá hi hữu, Lâm Tú không hiểu rõ lắm về năng lực này, hỏi: "Dị thuật huyền có năng lực gì?"

Tần Uyển bỗng nhiên cười một tiếng với hắn, nói: "Muốn thử không?"

Lâm Tú hơi sững sốt, hỏi: "Thử như thế nào?"

Tần Uyển nhìn vào mắt Lâm Tú, đôi mắt có chút lóe lên.

Tình huống trước mắt Lâm Tú bỗng nhiên phát sinh thay đổi.

Chương 404: Cái này là báo đáp của ta dành cho người (3)

Một giây trước, hắn còn đang ở trong phòng Tần Uyển, ngay sau đó đã xuất hiện trong một rừng đào.

Trong rừng, hoa đào nở rộ, dưới chân có cỏ thơm um tùm, Lâm Tú đang thầm tặc lưỡi vì huyền thuật thân kỳ, bỗng nhiên có mấy cô gái đi tới từ phía trước mặt, các nàng đều lấy lụa mỏng che mặt, tư thế yếu điệu thướt tha, quan trọng nhất chính là ăn mặc hết sức mát mẻ.

Nào chỉ là mát mẻ, váy áo làm bằng lụa mỏng dính, gần như trong suốt, da thịt tuyết trắng như ẩn như hiện, chậm rãi đi đến bên cạnh Lâm Tú, các nàng vây quanh Lâm Tú nhảy những động tác vũ đạo uyển chuyển, theo từng điệu múa kia, quần áo lụa mỏng trên người các nàng kia cũng dần dần trượt xuống...

Lâm Tú cảm thấy đầu óc choáng váng.

Trải nghiệm cảnh quay VR thực tế ảo, hắn không tốn tiền mà cũng được xem?

Tình huống trước mắt quá kích thích, người bình thường căn bản không chịu được, bộ ngực vừa tròn vừa trắng của A Kha đến nay còn thường xuyên xuất hiện trong giấc mộng của hắn, lại nhìn tiếp, mấy ngày sau đoán chừng lại liên tục nằm mơ.

Lâm Tú nhắm mắt lại, lúc lại mở ra thì phát hiện vẫn ở trong rừng đào, một cô gái thậm chí đã dán vào thân hắn, hơi thở thơm tho như hương lan, ngay cả mùi thơm trên người nàng cũng ngửi thấy rõ ràng...

Chiêu ảo thuật này vậy mà không cách nào diệt trừ...

Nhìn thấy động tác của cô gái càng ngày càng quá đáng, Lâm Tú điều động lực lượng nào đó trong cơ thể, ánh sáng trong mắt lóe lên, ngay sau đó, rừng đào cùng các cô gái đều biến mất, hấn lại về tới gian phòng của Tần Uyển.

Tần Uyển còn đứng ở vị trí vừa rồi, nhìn hấn hỏi: "Thế nào, có đẹp không?"

Mặt Lâm Tú đỏ ửng, liên tục nói: "Uyển Nhi cô nương, làm như vậy không ổn, không ổn..."

Mặc dù Tần Uyển kinh ngạc khi thấy Lâm Tú có thể dễ dàng diệt trừ ảo cảnh như vậy, nhưng vẫn khoát tay áo nói: "Người có ân với ta, lần này coi như ta báo đáp người, lần sau nếu cần cứ tới tìm ta là được..."

Đi ra khỏi phòng Tần Uyển, Lâm Tú âm thầm thở ra một hơi.

Huyền thuật, thật sự lợi hại.

Nếu không phải hấn có được mục chỉ dị thuật, căn bản không thể giấy ra khỏi ảo cảnh.

Bốn lần thức tỉnh mục chỉ dị thuật, tựa như có được hiệu quả phá ảo cảnh, vừa rồi bị Tần Uyển mê hoặc, hấn hầu như là theo bản năng vận dụng loại lực lượng này.

Khó trách Linh m và Tiết Ngung Nhi đều nói, Tần Uyển là một cô gái nguy hiểm.

Vừa rồi còn may là Lâm Tú, đổi lại những người khác, cho dù là bọn họ có dị thuật cấp Thiên sở hữu khả năng công kích hoặc là phòng ngự cực cao, đối mặt với công kích tinh thần cũng không có biện pháp.

Phòng ngự vật lý không có cách nào với công kích tinh thần, căn bản là vô dụng.

Nhưng, ngoại trừ nguy hiểm ra, Lâm Tú còn phát hiện một cái ưu điểm của Tần Uyển.

Cô nàng này rất biết ứng xử.

Còn rất chân thành.

Không hề coi hấn là người ngoài.

Chỉ sợ toàn bộ đàn ông trong thiên hạ đều muốn có một người bằng hữu như nàng.

Thật vất vả mới xóa được những hình ảnh kích thích trong đầu, Lâm Tú điều chỉnh vị trí, buổi tối hôm nay nhất định lại là một đêm không ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tú vừa ăn bánh bao Tần Uyển làm vừa tự hỏi làm thế nào để đạt được năng lực của nàng.

Nàng không giống như Tiết Ngung Nhi và Thái Y, muốn thông qua tán tỉnh nàng để lấy được năng lực của nàng thì rất không thực tế, đối mặt nữ nhân đẳng cấp cao như vậy, ai là thóc ai là gà còn chưa biết được.

Chuốc say nàng, hình như càng khó thành công.

Trực giác nói với Lâm Tú, uống rượu cùng Tần Uyển, người say trước rất có thể là hấn.

Nàng khác biệt với tất cả những cô gái khác mà hấn quen biết, nàng là duy nhất, làm Lâm Tú cảm giác không biết xuống tay từ chỗ nào, chỉ có thể yên lặng chờ cơ hội.

Đầu đường Vương Đô.

Lâm Tú cùng Tiết Ngung Nhi sóng vai đi cùng nhau, ở phía sau bọn họ mấy bước là Lý Bách Chương cùng Trần Bội Bội.

Vì có thể quang minh chính đại đi ra ngoài, Tiết Ngung Nhi suy nghĩ một cái biện pháp, đó chính là nàng sẽ đi ra ngoài cùng bạn thân Trần Bội Bội, Lâm Tú thì gọi theo Lý Bách Chương, như vậy nhìn vào sẽ rất bình thường.

Trần Bội Bội nhìn khuôn mặt tràn đầy ngọt ngào của Tiết Ngung Nhi, trong lòng thở dài, nàng lúc đầu chỉ là muốn làm nhục Triệu Linh Quân, kết quả trộm gà không được còn phải bù chính mình vào.

Không nói Tiết gia bây giờ đã cao hơn một bậc, xưa đâu bằng nay, cho dù là Tiết gia trước kia, chuyện của hai người bọn họ cũng không thể nào thành công.

Lúc trước nàng ủng hộ Ngung Nhi, có lẽ đã là một sai lầm.

Mà lại, hai người kia cũng thực quá đáng, bản thân ra ngoài hẹn hò, vậy mà còn muốn dẫn theo hai người bọn họ, nhìn cảnh tượng hai người tình chàng ý thiếp, trong nội tâm nàng cảm giác rất khó chịu.

Chương 405: Sát ý nảy sinh (1)

Nàng lườm nam nhân khác bên cạnh, nói: "Ta từng gặp người ở Dịch Thuật Viện, người là con em quyền quý nhà nào, hình như có quan hệ rất tốt với mấy người Ngung Nhi"

Lý Bách Chương nói: "Cha mẹ ta đều là người bình thường, không phải gia đình quyền quý nào cả."

Trần Bội Bội thấy hắn cũng không giống con cháu nhà quyền quý, đám con cháu quyền quý có danh tiếng ở Vương Đô nàng đều nhận biết, bọn họ đều có một loại khí chất rất riêng, nói tới cái này, người trước mắt và Lâm Tú mà Ngung Nhi thích đều có một loại phẩm chất không giống bình thường.

Sau khi đi vào tòa nhà của Lý Bách Chương, Tiết Ngung Nhi nói với Trần Bội Bội: "Bội Bội, người ở chỗ này chờ ta, đợi lát nữa chúng ta sẽ cùng nhau trở về"

Trần Bội Bội khoát tay áo với nàng, nói: "Biết rồi biết rồi..."

Tiết Ngung Nhi cầm tay Lâm Tú, sau khi hai người bay lên không trung, nàng mới nhìn Lâm Tú hỏi: "Ta đã giúp hắn dẫn Bội Bội tới, tiếp theo phải xem bản lĩnh của chính hắn rồi"

Tiết Ngung Nhi đã từng đáp ứng Lý Bách Chương sẽ giới thiệu bạn thân cho hắn làm quen, tới hôm nay đã hoàn thành lời hứa.

Lâm Tú nói: "Chuyện kể tiếp cứ mặc kệ bọn họ phát triển đi"

Trần Bội Bội mặc dù cũng là tiểu thư phủ quốc công, nhưng nàng không phải con cháu dòng chính, vận mệnh về sau đại khái sẽ

trở thành mối quan hệ thông gia của Trần gia cùng gia tộc khác, không cách nào tự nắm giữ vận mệnh của mình.

Nếu như nàng và Lý Bách Chương vừa ý nhau, vậy cũng là một chuyện tốt.

Bản thân Lâm Tú đã thoát ly bề khổ, có thể trợ giúp Lý Bách Chương thì hẳn sẽ không keo kiệt.

Lâm Tú và Tiết Ngung Nhi còn phải giữ một khoảng cách tại Vương Đô, nhưng sau khi rời khỏi Vương Đô, đi tới dòng suối nhỏ hai người thường xuyên ước hẹn, bọn họ đã không còn bất kỳ cổ kị nào.

"Ta rất nhớ huynh..."

Tiết Ngung Nhi đè Lâm Tú té nhào vào đồng cỏ bên cạnh dòng suối, bờ môi đỏ cũng đã chặn lại miệng Lâm Tú, qua thật lâu mới thỏa mãn tách ra.

Nàng gối đầu lên cánh tay Lâm Tú, có chút phiền não nói: "Gần đây những người kia mỗi ngày đến nhà chúng ta cầu hôn, ta sắp bị bọn hắn làm phiền chết rồi..."

Một gia tộc có được cao thủ cấp Thiên tọa trấn, tự nhiên sẽ có vô số người muốn leo lên.

Sau khi Tiết lão quốc công đột phá, Vương Đô có rất nhiều gia tộc quyền quý, thậm chí ngay cả Thái tử, Tề vương, một số thân vương, quận vương khác, cũng đều mang theo trọng lễ tới Tiết gia cầu hôn.

Nếu như Tiết lão quốc công đồng ý thì bọn hắn sẽ có thêm một vị cấp Thiên hỗ trợ, còn có thêm một người vợ xinh đẹp như tiên nữ, thật sự là vẹn toàn cả đôi đường.

Lâm Tú nhẹ nhàng sờ sờ mũi ngọc của nàng, cười nói: "Không phải là nàng rất hâm mộ Triệu Linh Quân sao, sự phôi trương của Triệu Linh Quân ngày xưa, bây giờ nàng cũng có..."

Cánh cửa Triệu gia năm đó cũng bị đám người cầu hôn đông đảo gần như đập nát, nhưng mà khi đó, bọn hắn là vì Triệu Linh Quân, lần này cầu thân Tiết Ngung Nhi là vì Tiết lão quốc công.

Tiết Ngung Nhi cắn nhẹ lên cổ hắn, nói: "Ta đã sắp phiến chết rồi, huynh còn giễu cợt ta"

Lâm Tú cười cười, nói: "Yên tâm đi, gia gia nàng sẽ không đáp ứng."

Tiết Ngung Nhi kinh ngạc nói: "Làm sao huynh biết?"

Nếu như trước khi Tiết lão quốc công đột phá, đám người Thái tử cùng Tề vương kia đến nhà, có lẽ còn có một tia khả năng thành công.

Sau khi hắn đột phá, một tia khả năng nhỏ nhoi cũng không có.

Ngung Nhi là con gái duy nhất nhà Tiết gia, nàng gả cho ai liền mang ý nghĩa Tiết gia lựa chọn nhà đó, chọn đồng đội quá sớm là tối kị trong tranh đấu quyền lực, những gia tộc gấp gáp chọn đội, đều đã sớm bị đào thải trong dòng sông lịch sử.

Tiết Ngung Nhi mở miệng: "Gia gia nói hiện tại điều quan trọng nhất với ta chính là tu hành, không cho ta sớm thành thân, dù là thành thân, cũng là người khác gả tới Tiết gia."

Xem ra Tiết lão quốc công dự định để người ta ở rể.

Đời thứ hai của Tiết gia tựa hồ không có nhân vật nào thiên phú xuất chúng, thiên phú Tiết Ngung Nhi không yếu, chỉ là trước kia không để tâm tu hành, có thể nói, Tiết lão quốc công đại biểu cho Tiết gia hiện tại, nàng thì đại biểu cho tương lai Tiết gia.

Năng lực của nàng tương đối đặc thù, sau khi đột phá đến cấp Địa sẽ có biến hóa về chất.

Trong những đại gia tộc quyền quý kia, nếu như hậu bối thiên phú xuất chúng, nhất là nữ nhân, rất ít khi bọn họ sẽ để nàng lấy chồng, mà sẽ kén rể một vị hôn phu, cam đoan giữ chân cao thủ ở lại gia tộc.

Tiết Ngung Nhi ngẩng đầu nhìn Lâm Tú, nói: "Ta nói với gia gia, ta không lấy chồng, ta muốn vĩnh viễn lưu lại Tiết gia, huynh nhớ ta, ta sẽ đến tìm huynh"

Lâm Tú đưa tay sờ má của nàng, nhẹ nhàng hôn lên trên trán nàng một cái, nói bên tai nàng rằng: "Yên tâm đi, ta sẽ giống như nàng, cố gắng tu hành, một ngày nào đó, ta sẽ mạnh đến mức không ai có thể ngăn cản chúng ta ở bên nhau."

Chương 406: Sát ý nảy sinh (2)

Tiết Ngung Nhi im lặng chớp mắt một cái, bỗng nhiên xoay người, đè Lâm Tú ở dưới thân, bờ môi thom mê người lại hôn xuống.

Tiết lão quốc công coi Tiết Ngung Nhi là hi vọng tương lai của Tiết gia, yêu cầu phá lệ nghiêm ngặt đối với chuyện tu hành của nàng, đại khái mỗi mười ngày nàng mới có thể ra khỏi cửa một lần, mỗi lần cũng chỉ có một canh giờ.

Ôm nhau không bao lâu, Lâm Tú và nàng lại về tới dinh thự của Lý Bách Chương.

Hắn đang trò chuyện sôi nổi với Trần Bội Bội, Trần Bội Bội nhìn thấy Tiết Ngung Nhi, thì kinh ngạc hỏi: "Tại sao các người trở lại sớm như vậy?"

Tiết Ngung Nhi hỏi: "Rất nhanh sao, đã gần một canh giờ rồi."

Trần Bội Bội cảm giác ngoài ý muốn: "Hả, lâu như vậy rồi à, ta còn tưởng các người vừa rời đi một lát"

Xem ra nàng trò chuyện rất vui vẻ với Lý Bách Chương, sau khi hai cô gái rời đi, Lâm Tú hỏi Lý Bách Chương một câu: "Thế nào rồi?"

Lý Bách Chương nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Bội Bội là một cô gái rất tốt..."

Người tự theo tính cách, có thể trở thành bạn tốt nhất của Tiết Ngung Nhi, có lẽ sẽ có chút trà xanh, nhưng bản tính không có khả năng xấu, chí ít sẽ không giống như Tần Vương phi.

Chuyện của Lý Bách Chương, Lâm Tú để hắn tự thân vận động.

Hắn muốn trở về tiếp tục tu hành, ở tuổi này của hắn, trở thành cấp Huyền thượng cảnh đã coi như không tệ, nhưng mục tiêu của Lâm Tú không phải là người đồng lứa.

Muốn được ở cùng với Tiết Ngung Nhị, tối thiểu hắn cũng phải đủ thực lực để nói chuyện ngang hàng với Tiết lão quốc công.

Lúc về đến nhà, Tân Uyển đang quét sân, nàng nhìn Lâm Tú một chút, lãnh đạm nói: "Mặt."

Lâm Tú tìm một chậu nước, cẩn thận lau mặt.

Lúc vừa mới trở về, hắn cũng đã lau dầu son môi một lần, có khả năng còn chưa thể lau sạch sẽ, tuy nói hiện tại hắn không sợ bị Linh m nhìn thấy, nhưng tóm lại vẫn sẽ gây ảnh hưởng không tốt.

Ban đêm, Lâm Tú ngồi tại phía trước cửa sổ, một con chim nhỏ bay vào từ bên ngoài.

Con vẹt nhỏ màu xanh kia kêu líu ríu trước mặt Lâm Tú.

Từ trong miệng nó, Lâm Tú biết được Thái tử mắc bệnh.

Thái tử mắc bệnh cũng không phải chuyện kỳ quái.

Góp nhặt khổ sở hai mươi mấy năm, một đêm trở lại trước giải phóng, không phát điên lên đã coi như ý chí kiên định.

Trong gian mật thất kia Lâm Tú có thu hoạch tương đối khá, chỉ riêng số lượng thỏi vàng, nén bạc, ngân phiếu, cộng lại đã có hơn mười hai vạn, còn có một rương châu báu, mấy viên dạ minh châu, giá trị khó mà tính toán.

Đương nhiên, quý giá nhất vẫn là những viên nguyên tinh kia.

Những nguyên tinh cấp bốn cấp năm cộng lại, giá thị trường chỉ sợ phải trên trăm vạn, tựa hồ là phủ Định Quốc Công đưa cho Thái tử để hấn dùng cho đột phá cảnh giới, Định Quốc Công là Nhất đẳng công duy nhất Đại Hạ, cũng là mẫu tộc hoàng hậu, Thái tử lung tựa đại thụ, nếu như Thái tử đột phá, sẽ có ích lợi rất lớn đối với chuyện tranh quyền đoạt lợi của bọn hấn.

Chỉ tiếc, Thái tử không có phúc hưởng, tất cả đều để Lâm Tú chiếm lợi.

Không chỉ giúp hấn đột phá lần này, dù là lần đột phá cảnh giới tiếp theo cũng có trợ giúp bảo hiểm.

Thái tử gặp đả kích trọng đại như thế, trực tiếp mắc bệnh không dậy nổi, hấn cũng coi như được xả một phần nhỏ cơn giận.

Không bao lâu, lại có một con chim nhỏ bay vào từ bên ngoài.

Con chim này được Lâm Tú an bài tại phủ Hoàng Quốc Công.

Trước đó tu vi của hấn quá thấp, bên cạnh Hoàng Thao lại có hai vị cấp Địa bảo hộ, Lâm Tú không có cách nào ra tay với hấn, bây giờ thực lực lần nữa đột phá, chưa hấn không có cơ hội tự tay diệt trừ người này.

Con vẹt kia đứng tại trên bàn, vừa mổ hạt gạo vừa thuật lại những lời nói nghe được hôm nay, "Nhàm chán", "Thích khách", "Còn chưa bắt được", "Triều đình", "Phế vật"...

Lâm Tú dùng ngón tay trở gõ mặt bàn một cách có tiết tấu, lẳng lẳng nghe, con vẹt kia mổ mấy hạt gạo xong lại nói, "Hí lâu",

“Linh nhân”, “Dị thuật” “Lê Hoa Uyển”, “Đi xem một chút”...

Động tác gõ bàn của Lâm Tú dừng lại, lúc ngẩng đầu lên, sát ý trong mắt không che giấu chút nào.

Những ngày gần đây, một tòa hí lâu tên là “Lê Hoa Uyển” dần dần nổi danh tại Vương Đô.

Kỳ thật hí lâu này không lớn, vị trí cũng không tốt, mặc dù cũng ở Đông Thành, nhưng lại không phải ở quảng trường phồn hoa nhất, rất ít khi có quan lại quyền quý tới xem.

Trong loại tình huống này, Lê Hoa Uyển còn có thể nổi danh, tự nhiên là có chỗ hơn người.

Lý do hí lâu nổi tiếng, bắt nguồn từ một linh nhân trong hí lâu.

Một cô gái tên là Tổ Thái Y bằng vào thanh âm đặc biệt mà chiếm mất trái tim của không biết bao nhiêu khách hàng, mặc kệ nam nữ, chỉ cần nghe một lần là không nhịn được muốn nghe lần thứ hai, lần thứ ba...

Cũng từng có không ít kẻ nhiều tiền biểu lộ ý tứ ái mộ đối với nàng, nhưng lại đều bị nàng cự tuyệt.

Chương 407: Thiên Tiên lấy mạng (1)

Vô luận đối phương có thân phận cao quý cỡ nào, nàng đều không đáp ứng, thậm chí còn lập xuống quy củ không tiếp riêng một khách hàng.

Mà sau khi danh tiếng của nàng tăng lên, dần dần cũng hấp dẫn đến một ít đại nhân vật, ở trong đó, thậm chí có quyền quý Vương Đô, nhưng chẳng biết tại sao, bọn hắn mới đầu còn muốn dùng một chút thủ đoạn cứng rắn, về sau lại đều không còn động tĩnh.

Lý do thanh âm của vị Thái Y cô nương này hấp dẫn được nhiều khách hàng như vậy, sau khi danh tiếng của nàng tăng lên tới trình độ nhất định, đã có người tìm ra nguyên nhân.

Đây là năng lực dị thuật của nàng.

Một loại năng lực tên là "Dị thuật âm" sẽ làm cho người giác tỉnh có thanh âm trở nên vô cùng hay, trong lịch sử, rất nhiều danh linh sở hữu loại năng lực này.

Cái này cũng khiến danh tiếng của nàng càng tăng lên, nhất là đối với người yêu thích hí khúc, ai không muốn có được một nhân linh như vậy, hàng ngày hát cho họ nghe?

Hoàng Thao không thích nghe hát, lại cảm thấy rất hứng thú với cô nàng này.

Hắn xuất thân từ quyền quý cấp cao nhất Đại Hạ, tổ phụ là quốc công đương triều, thân phận hiển hách, hắn mặc dù không thể giống như đại ca, kế thừa tước vị cùng gia

nghiệp, nhưng từ khi sinh ra đã không phải lo áo cơm, gần như là muốn gì được nấy.

Là một nam nhân, quyền lực hẳn không chiếm được, tiền tài lại không thiếu, niềm vui thú duy nhất dĩ nhiên chính là phụ nữ.

Từ mười ba tuổi, hẳn đã đi dạo hết các thanh lâu lớn ở Vương Đô, ngủ với những cô gái thanh lâu vài lượt, bao quát những hoa khôi nói với bên ngoài là mình bán nghệ không bán thân, nghe được thân phận của hẳn, có ai mà không vội vàng dâng hiến?

Nói không khoa trương chút nào, mấy năm nay số mỹ nhân qua đêm với hẳn còn nhiều hơn số mỹ nhân mà một số nam nhân nhìn thấy trong một đời.

Đương nhiên, gái lầu xanh chơi nhiều rồi cũng sẽ chán.

Về sau, hẳn chuyển mục tiêu thành những cô gái nhà lành, các nàng khác với gái lầu xanh, mặc dù không biết nhiều chiêu trò, nhưng được cái yêu kiều rụt rè, cũng coi như có một phen hương vị đặc biệt.

Về sau, hẳn cũng chơi chán gái nhà lành.

Hắn lại bắt đầu cảm thấy hứng thú với những cô gái thức tỉnh dị thuật.

Những cô gái này hoàn toàn không giống bình thường, hẳn có thể đạt được một loại kích thích còn mạnh hơn hút thần tiên tán, chỉ tiếc, đa số những cô gái thức tỉnh dị thuật đều sinh trong nhà quyền quý, mặc dù trong dân gian cũng có, nhưng số lượng ít hơn một chút, một bộ phận còn được triều đình triệu tập vào Dị Thuật Viện, làm hẳn không có cách nào ra tay.

Cho nên, lúc nghe nói có một con hát thức tỉnh dị thuật, trái tim hắn lập tức không kiềm chế nổi.

Hoàng Thao đi trên đường, hộ vệ đi theo bên người không dưới mười người.

Một nam nhân trung niên đi bên trái hắn nhắc nhở: "Nhị công tử, người tốt nhất là đứng cách chúng ta năm bước trở xuống, như vậy thì cho dù là thích khách biết ẩn thân lại tìm tới, chúng ta cũng có thể bảo vệ người một cách chu toàn."

Nhắc tới tên thích khách kia, trong lòng Hoàng Thao lại dâng lên tức giận.

Nếu như không phải bên cạnh có hộ vệ cấp Địa, lần trước hắn đã chết trong tay thích khách kia rồi, cho nên sau này, lực lượng hộ vệ bên cạnh hắn tăng lên gấp đôi, cũng chuyển chỗ ở ra khỏi nhà riêng để về trong gia tộc.

Chuyện này khiến Hoàng Thao cực kỳ bất mãn.

Bầu không khí trong gia tộc rất nghiêm túc, mà biệt viện chỉ thuộc về hắn, hắn muốn chơi thế nào thì chơi như vậy, có thể không kiêng nể gì cả, không cần cố kỵ. Những ngày này, hắn phải nín nhịn gần chết.

Thật vất vả mới được chuyển về lại biệt viện, hắn tăng nhanh bước chân, đang muốn đi Lê Hoa Uyển xem thử có phải con hát kia đã thức tỉnh dị thuật không, lúc đi qua một góc đường nọ, bước chân hắn đột nhiên ngưng lại, ánh mắt nhìn chăm chăm phía trước.

Dưới gốc cây bên đường, có một cô gái đang đứng.

Một con mèo lông vàng bị kẹt ở trên cây, không dám nhảy xuống, phát ra tiếng gào thét bất lực.

Cô gái kia đứng trên mặt đất, thân thể chột tung bay lên, lơ lửng giữa không trung, ôm con mèo lông vàng xuống khỏi cành cây.

Nàng cúi người, để con mèo lông vàng xuống dưới đất, sau đó nhẹ nhàng vỗ đầu của nó, nói: "Không được ham chơi như vậy nữa, lần sau không có người cứu ngươi đâu."

Cô gái này có thanh âm nhẹ nhàng êm tai, cảm giác thoải mái phảng phất như xuyên thẳng vào linh hồn, truyền vào trong tai Hoàng Thao, làm hắn có một loại cảm giác toàn thân run lên.

Hắn chưa từng nghe thấy thanh âm dễ nghe như vậy.

Cô gái này mặc bộ váy thuần một màu trắng, tóc dài đen nhánh đến eo, thắt bằng 2 sợi dây cột tóc màu trắng, nàng đứng ở nơi đó, giống như là đứng ở trong lòng Hoàng Thao.

Hắn chưa bao giờ thấy cô gái nào xinh đẹp như vậy.

Chương 408: Thiên Tiên lấy mạng (2)

Giờ khắc này, trong lòng Hoàng Thao vốn nên hiện ra vô số từ ngữ ca ngợi, nhưng hần càng nghĩ, lại càng phát hiện hần chỉ có thể dùng hai từ "Đẹp" cùng "Xinh đẹp", hần chưa bao giờ hồi hận trước kia không đi học cho giỏi như bây giờ.

Nhưng hần lại cảm thấy, cho dù từ ngữ hoa mỹ hơn cũng không đủ để hình dung vẻ đẹp của cô gái này.

Nàng đẹp như tiên nữ trên trời, Thiên Tiên, đúng, Thiên Tiên, cuối cùng Hoàng Thao cũng nghĩ đến một từ này, chỉ có Thiên Tiên mới có thể mô tả được mỹ nhân như vậy.

Trên vai phải của mỹ nhân kia vác theo một bao quần áo nhỏ, giống như là lần đầu tiên tới Vương Đô, lúc đi trên đường còn tò mò nhìn tới nhìn lui xung quanh.

Đương nhiên, cũng có vô số người qua đường đang quan sát nàng.

Bởi vì nàng thực sự quá đẹp, lại có một loại khí chất phiêu nhiên không dính khói lửa trần gian, khí chất tuyệt thế như vậy, vô luận đi đến nơi nào cũng sẽ hấp dẫn vô số ánh mắt.

Một khắc này, Hoàng Thao sớm đã quên mất con hát kia.

Hần nhất định phải đạt được mỹ nhân sở hữu dị thuật phi hành này!

Lúc này, mỹ nhân kia đứng tại bên đường, tựa hồ là gặp phiền não, đôi mi thanh tú hơi nhíu lại, biểu lộ lại có chút bất lực, làm người ta nhìn thấy mà thương yêu,

không nhin được muốn ôm nàng vào trong ngực, mở miệng dỗ dành một phen.

Hoàng Thao sửa sang lại quần áo một chút, đi lên phía trước mỉm cười hỏi: "Xin hỏi cô nương gặp phải khó khăn gì, có cần tại hạ hỗ trợ không?"

Cô gái cảnh giác nhìn hắn, lui lại mấy bước, biểu lộ lạnh lùng, thản nhiên nói: "Không cần."

Hoàng Thao nói: "Cô nương đừng hiểu lầm, ta không phải người xấu"

Cô gái vẫn biểu lộ lạnh lùng như cũ, nói: "Người xấu nào cũng nói như vậy, mẹ ta nói đi ra bên ngoài không thể tin tưởng bất luận kẻ nào, nhất là đàn ông, bọn hắn đều sẽ mưu đồ làm loạn với ta."

Cô gái này, hiển nhiên có chút kinh nghiệm hành tẩu giang hồ, căn bản không để Hoàng Thao có cơ hội dây dưa, rất thẳng thắn xoay người rời đi.

Hoàng Thao nhìn về phía một nam nhân trung niên bên cạnh, nói: "Một khắc đồng hồ sau, ta muốn nàng xuất hiện trong biệt viện của ta."

Nam nhân trung niên không nói gì thêm, nhẹ nhàng gật đầu sau đó nhanh chân rời khỏi.

Lúc này, một nam nhân khác bên cạnh Hoàng Thao hỏi: "Thiếu gia, cô gái này có thân phận không rõ ràng, đừng nên mạo hiểm thì hơn"

Hoàng Thao lộ vẻ xem thường nói: "Một cô gái ngẫu nhiên gặp trên đường thì sao có thể có vấn đề, nếu như nàng là thích khách, vừa rồi nên thừa cơ tiếp cận ta, mà không phải gấp gáp rời khỏi như vậy..."

Nam nhân này nghe vậy, cũng không nói gì nữa.

Thiếu gia nói có đạo lý, nếu như cô gái kia vừa rồi chủ động đi theo thiếu gia, bọn hắn nhất định sẽ hoài nghi, nhưng nhìn nàng cẩn thận cảnh giác như vậy, khả năng là thích khách không lớn.

Một con đường khác, cô gái áo trắng đang đi trên đường, lúc ngang qua một con hẻm nhỏ thì đột nhiên cảm thấy phần gáy đau nhức, rất nhanh mất đi ý thức.

Một nam nhân trung niên đỡ lấy nàng, trong nháy mắt liền lách mình tiến vào con hẻm nhỏ.

Trên đường mặc dù có mấy người nhìn thấy màn này, nhưng tốc độ của nam nhân trung niên quá nhanh, bọn hắn còn chưa kịp phản ứng, mỹ nhân kia đã bị bắt đi.

Đối với chuyện này, ngoại trừ thở dài một tiếng, bọn hắn cũng không thể làm gì hơn.

Mỹ nhân như vậy, không có thân phận và bối cảnh, lại dám nghênh ngang đi lại ở Vương Đô, đám con cháu nhà quyền quý lại không mù, giữa đường cướp đoạt dân nữ nhà lành là chuyện thường xuyên xảy ra.

Không bao lâu sau.

Trong một tòa dinh thự tại Đông thành, Hoàng Thao đi tới ngoài sân, nam nhân trung niên kia nói: "Thiếu gia, người đã ở bên trong."

Hoàng Thao mừng rỡ trong lòng, nói: "Rất tốt, các người trông coi ở bên ngoài, chờ ta đi ra"

Nói xong, hắn mang theo vẻ mặt mong đợi bước vào gian phòng, thuận tay đóng cửa phòng lại.

Nhìn Hoàng Thao nhanh chân đi vào gian phòng, hai vị võ giả cấp Địa cùng dị thuật sư đứng ở trong sân liếc nhau, đều nhìn ra sự hâm mộ trong mắt đối phương.

Khổ sở tu đến cấp Địa thì thế nào, cuối cùng vẫn phải nghe lời một người bình thường, trên thế giới này, thiên phú và cố gắng còn không bằng đầu thai đúng chỗ.

Những cô gái trước kia thì cũng thôi đi, loại mỹ nhân tuyệt sắc bậc này, thế mà cũng không thể trốn thoát khỏi bàn tay hắn.

Hai người đang tưởng tượng ra tình huống trong phòng, bỗng nhiên bên trong truyền đến tiếng kêu thảm của Hoàng Thao.

Sắc mặt hai người biến đổi, lập tức chạy tới phá cửa xông vào.

Trong gian phòng, Hoàng Thao che cổ, ngã trong vũng máu, một cái bóng trắng bay ra khỏi cửa sổ.

Nhìn thấy tình huống thê thảm của Hoàng Thao, sắc mặt tên dị thuật sư cấp Địa đại biến, lập tức phi tới sờ cổ Hoàng Thao, ngưng tụ một tầng thổ giáp, ngừng việc chảy máu lại.

Một tên cao thủ võ đạo khác thì lập tức quay người đuổi theo ra khỏi sân, nhìn bóng trắng bay ra khỏi tường, phần nộ quát:

“Người không chạy thoát được đâu!”

Chương 409: Chết không nhắm mắt (1)

Nơi này là Đông Thành Vương Đô, phòng vệ sâm nghiêm nhất, cho dù nàng có năng lực phi hành, cũng tuyệt đối không thể chạy thoát, trên đường đuổi theo, nhìn thấy cái bóng trắng trong đám người, hần lập tức kêu lên với hai cấm vệ đang tuần tra cách đó không xa rằng: "Bắt lấy nàng!"

Phản ứng đầu tiên của hai cấm vệ là ngăn lại cô gái kia, tên võ giả cấp Địa bước nhanh tới phía trước, cắn răng nói: "Thích khách lớn gan, ách..."

Hần nhất thời không biết nói gì, chỉ thấy trước mắt căn bản không phải mỹ nhân lúc này, mà là một cô gái mặt tròn răng hô, dáng người vừa béo vừa thấp, tóc cũng không dài như nữ thích khách kia.

Tự nhiên đây không phải là người hần đang tìm, võ giả cấp Địa không nhận được tức giận mà gào lên: "Bề ngoài như vậy còn đua đòi mặc váy trắng làm gì Sau đó, hần chỉ tay vào hai tên cấm vệ, nói: "Hai người các ngươi lập tức triệu tập nhân thủ, đi với ta bắt thích khách hành thích Hoàng công tử, nàng hần là còn chưa kịp đi xa, nhất định không thể để cho nàng chạy mất!"

Đầu đường Vương Đô im lìm trong thời gian ngắn đã bỗng nhiên trở nên náo loạn.

Vô số cấm vệ bắt đầu di chuyển trên đường, gặp được cô gái nào mặc váy trắng là cản lại hỏi chuyện một phen, từng cái cửa hàng, khu dân cư, cũng bị điều tra lần lượt một lần.

Mà theo thời gian trôi qua, tình thế không chỉ không lắng lại, ngược lại biến thành

càng thêm nghiêm trọng.

Cấm vệ đi trên đường càng ngày càng nhiều, thậm chí bắt đầu có cung phụng bay tới bay lui trên đường, toàn bộ bốn cửa Đông Thành Nam Tây Bắc bị đóng lại, không được tiến vào cũng không ra được, tận đến giờ phút này, dân chúng mới ý thức được tình thế nghiêm trọng cỡ nào.

Lúc này, tin tức Nhị công tử Hoàng Thao của Hoàng gia bị ám sát cũng dần dần truyền ra.

Trong những nhà quyền quý Vương Đô, danh tiếng xấu xa của Hoàng Thao rất nổi tiếng, rất nhiều cô gái nhà lành trong sạch đã bị hấn chà đạp, nhưng bọn họ chỉ là dân đen trong mắt quyền quý, căn bản là không có cách nào phản kháng phủ Hoàng Quốc Công, đi quan phủ báo án, có quan viên khuyên bọn họ dàn xếp ôn hòa, có người thì trực tiếp để sai dịch đuổi bọn hấn ra ngoài.

Nghe được Hoàng Thao bị ám sát, bách tính ngày thường hay bị hấn bắt nạt tất nhiên vô cùng vui vẻ, suýt nữa thấp hương bái Phật, cảm tạ trời xanh có mắt.

Cho dù là bách tính không có ân oán gì với Hoàng Thao cũng rất vui khi nghe được tin tức này.

Lúc này, tên võ giả cấp Địa đứng trên một cái nóc nhà, quay đầu nhìn bốn phía, trên mặt biểu lộ khiếp sợ lại mờ mịt.

Thực không có khả năng, nữ thích khách kia sau khi chạy trốn, hấn rõ ràng đã lập tức đuổi theo, nhưng nữ thích khách đó tựa như là đột nhiên biến mất, mấy trăm tên cấm vệ

gần như đã đào sâu ba thước đất mà vẫn không tìm thấy.

Mặc dù năng lực của nàng là phi hành, nhưng thời điểm này, hẳn rất chú ý động tĩnh trên bầu trời, nàng căn bản không bay lên trời chạy trốn.

Xen lẫn trong dân chúng trên đường còn có cơ hội sống, bay lên bầu trời sẽ trở thành bìa ngấm bắt mắt nhất.

Vừa rồi lúc hẳn đặt cô gái kia lên giường đã kiểm tra rồi, trên người nàng không có binh khí, lại không để ý đến cây châm trên đầu nàng, mới giúp nàng tìm được cơ hội.

Vô luận như thế nào, không thể để tên thích khách này bỏ chạy, võ giả cấp Địa căn rằng kêu lên: "Tiếp tục lục soát!"

Khi đám cấm vệ lưng bắt toàn thành, Lâm Tú chấp tay sau lưng, nhàn nhã trở về tòa nhà của mình.

Thích khách đang bị toàn thành lưng bắt đương nhiên chính là hẳn.

Năng lực dịch dung của hẳn đã thức tỉnh bốn lần, nhờ vậy hẳn có thể thay đổi hình thể trong nháy mắt, bao gồm khuôn mặt, thậm chí chiều dài tóc, từ tiên nữ thành thị nữ chỉ cần một cái nháy mắt.

Sau khi thực lực đột phá, Lâm Tú lúc đầu muốn chậm rãi tìm cơ hội diệt trừ Hoàng Thao.

Nhưng hẳn không nghĩ tới sau khi danh tiếng của Thái Y tăng lên, vậy mà dẫn tới sự chú ý của gã, thậm chí hẳn còn mưu đồ làm loạn với Thái Y.

Việc này này khiến Lâm Tú thay đổi sách lược.

Hắn không định chờ cơ hội nữa, mà sẽ tự mình sáng tạo cơ hội.

Thế là hắn dịch dung thành một mỹ nhân tuyệt thế, đồng thời cố ý biểu lộ ra năng lực phi hành trước mặt Hoàng Thao, sau khi quan sát Hoàng Thao trong nhiều ngày, hắn cảm thấy Hoàng Thao nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy, thậm chí sẽ để cho thủ hạ lập tức cướp người về.

Ở trong đó có sự hiểu rõ của hắn đối với Hoàng Thao, cũng có lòng tin với nhan sắc của thần tiên tỷ tỷ.

Thời điểm Hoàng Thao bị trâm đâm vào họng, hắn là vẫn không hiểu được tại sao thần tiên tỷ tỷ lại biến thành Diêm Vương đòi mạng.

Vừa mới hoàn thành một chuyện quan trọng, Lâm Tú thở phào một cái, đi vào tòa nhà, nhìn thấy Linh m đứng ở trong sân, tìm kiếm bốn phía thứ gì đó.

Chương 410: Chết không nhắm mắt (2)

Nhìn thấy Lâm Tú trở về, nàng lập tức hỏi: "Người có thấy váy của ta ở đâu không, ta nhớ rõ ràng đêm qua mới giặt xong phơi ở đằng kia, tại sao bây giờ lại không thấy đâu?"

Lâm Tú đi vào trong sân, nói: "Có thể là bị gió thổi đi mất, đêm qua gió rất lớn"

Triệu Linh m nói: "Không có khả năng, hôm trước gió còn lớn hơn hôm qua còn chẳng vấn đề gì, hôm qua làm sao có thể bị thổi mất?"

Lâm Tú lắc đầu, nói: "Vậy ta thật không biết, chẳng lẽ người hoài nghi là ta trộm? Trên đời làm gì có người trộm váy của con gái, nếu muốn trộm cũng phải trộm cái yếm..."

Rũ sạch hiềm nghi xong, Lâm Tú lại nói: "Hay là người hỏi Uyển Nhi cô nương xem, có thể là nàng không để ý nên thu nhầm đồ."

Tần Uyển đi ra từ trong gian phòng, nói: "Không có khả năng ta thu nhầm, ta không mặc vừa y phục của nàng"

Nghe được câu này, Triệu Linh m liền không phục: "Vì sao không mặc vừa, chẳng lẽ người cao hơn ta rất nhiều sao?"

Ánh mắt Tân Uyển nhìn chằm chằm phía ngực của Triệu Linh m, không nói gì.

Động tác này không gây sát thương thực tế, nhưng tính làm nhục cực mạnh.

Dáng người Linh m đúng là tốt thật, nhưng vẫn còn nằm trong lẽ thường, so với Minh Hà công chúa phát triển không tốt, tự

nhiên có tư cách kiêu ngạo, nhưng so với Tần Uyển thì vẫn kém không chỉ một bậc.

Y phục của các nàng đều là làm riêng theo số đo ba vòng, khẳng định Tần Uyển không mặc được quần áo của Linh m.

Có khả năng A Kha căn bản không mặc nổi, Lâm Tú cũng không biết từ nhỏ tới giờ nàng ăn gì, đáng người nhỏ nhắn xinh xắn, ngực lại lớn như vậy, dù là Tần Uyển cũng không sánh bằng nàng.

Tần Uyển dùng một ánh mắt đã làm Linh m ngậm miệng, Lâm Tú cũng thừa cơ lui về gian phòng của mình.

Mặc dù váy của Linh m là do hắc trộm, nhưng hắc thật sự không làm loại chuyện bỉ ổi vô liêm sỉ kia.

Mà bởi vì đồ nàng mặc trong ngày thường đều mang theo vẻ lạnh lùng cao ngạo, càng thích hợp với đối tượng Lâm Tú muốn dịch dung. Một cô gái như tiên nữ hạ phàm, ai có thể ngăn cản được mê hoặc bậc này?

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tú cùng Linh m đi tới Dịch Thuật Viện.

Hôm nay trên đường phố Vương Đô rõ ràng nghiêm mật hơn trước rất nhiều, cửa nhà dân chúng bình thường đóng chặt, từng đội từng đội cấm vệ vôi vàng đi qua, cứ cách một đoạn, bên đường lại dán bức chân dung một cô gái.

Vốn nơi đó là chỗ dán chân dung A Kha, hôm nay lại đổi thành một cô gái khác.

Triệu Linh m đứng dưới một bức tranh, nói: "Nữ thích khách này có dung mạo thật là xinh đẹp, người lần trước cũng thế, tại

sao những cô gái xinh đẹp lại đều đi làm thích khách vậy?"

Họa sĩ vẽ lệnh truy nã cũng là một nhân tài, rõ ràng chưa từng gặp lại có thể vẽ bức tranh giống tới chín phần mười, dù là y phục cũng vậy, nếu như nữ thích khách kia hiện thân tại Vương Đô, chỉ sợ rất nhanh sẽ bị tóm.

Triệu Linh m đang muốn rời khỏi, bước chân bỗng nhiên lần nữa dừng lại, đánh giá cô gái trên bức họa, nghi ngờ nói: "Sao đồ nàng mặc lại nhìn quen mắt thế nhỉ..."

Lâm Tú nói: "Quần áo tương tự nhau không phải là chuyện rất bình thường sao, chúng ta mau đi thôi, Minh Hà công chúa còn đang chờ đó."

Hai người đi trên đường, dân chúng vẫn đang nghị luận chuyện hôm qua.

"Hôm qua nhị công tử Hoàng gia bị người ta ám sát!"

"Bây giờ người mới biết à, hôm qua động tĩnh trong thành lớn như vậy, đến bây giờ triều đình còn đang truy bắt thích khách, lệnh truy nã dán khắp toàn thành"

Nếu ai có thể cung cấp tin tức về thích khách kia là có thể đạt được khen thưởng một vạn lượng, có thể bắt được nàng, tiền thưởng lên tới mười vạn lượng..."

"Hê hệ, dù ta biết thích khách kia ở nơi nào thì cũng sẽ không nói cho bọn hần, tên kia gây tai họa cho nhiều cô gái như vậy, là hần đáng đời!"

"Vậy thì người phải thất vọng rồi, nghe nói hôm qua Hoàng Thao suýt chút nữa đã

phải chết, nhưng lại được ngự y cứu sống, nhất lại một cái mạng..."

"Ông trời thật là không có mắt..."

Bước chân Lâm Tú dừng lại, Triệu Linh m quay đầu hỏi: "Thế nào rồi?"

Lâm Tú mỉm cười, nói: "Không có gì, đi thôi"

Hôm qua hấn dùng cây trâm đâm vào yết hầu Hoàng Thao, cho hấn kiêu chết giống như Trịnh Kiến, theo đạo lý mà nói, hấn không có khả năng còn sống.

Trừ khi là dị thuật sư cấp Địa kéo dài thời gian cho Hoàng Thao, về sau Hoàng gia mời Song Song ra tay.

Toàn bộ Vương Đô, chỉ Song Song có được loại bản lĩnh này.

Mặc cho bị ngoại thương nghiêm trọng cỡ nào, chỉ cần không chết, Song Song đều có thể cứu sống.

Với thực lực và địa vị của Hoàng gia, muốn nàng ra tay thì chỉ cần một cái mệnh lệnh.

Mặc dù Lâm Tú cảm thấy tiếc nuối với chuyện này, nhưng trong tình huống đó, nếu hấn ra tay sớm thì sẽ bị hai tên cao thủ đứng ngoài cửa phòng phát giác.

Chương 411: Chết không nhắm mắt (3)

Một võ giả cấp Địa hoặc là dị thuật sư cấp Địa, hẳn còn có thể toàn thân trở ra, nếu bị hai người dây dưa, trong thời gian ngắn, có khả năng hẳn không cách nào thoát thân, cấm vệ đang trên đường tuần tra, một khi hẳn bị kéo lại, chỉ sợ không thể rời đi được.

Cho nên hẳn nhất định phải dùng phương thức nhanh nhất giết chết Hoàng Thao.

Dùng kim châm đâm vào yết hầu chỉ cần vung tay lên là xong, có thể hoàn thành trong nháy mắt, khiến hai cao thủ bên ngoài không cách nào phản ứng, về sau hẳn cũng có đầy đủ thời gian bỏ chạy.

Từ khi nhìn thấy Hoàng Thao đến khi giết chết Hoàng Thao, hẳn không thể biểu hiện ra năng lực thứ hai trừ phi hành thuật, nếu không trọng điểm chuyện này không phải là Hoàng Thao bị đâm, mà là Vương Đô Đại Hạ xuất hiện người có hai năng lực thậm chí nhiều hơn, từ đó hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Ấm sát Hoàng Thao không thành công, về sau còn có cơ hội, an toàn của mình lúc nào cũng phải đặt ở vị trí thứ nhất.

Trong lòng Lâm Tú hơi có chút tiếc nuối, đi cùng Linh m vào hoàng cung.

Lúc này, Hoàng phủ.

Bên trong gian phòng Hoàng Thao, một ngự y nói: "Hoàng công tử dính vết thương chí mạng, hôm qua lại mất máu quá nhiều, mặc dù giữ được một cái mạng, nhưng thân thể cực độ suy yếu, một tháng này, chỉ có thể

nằm ở trên giường tĩnh dưỡng, không thể uống rượu, trong vòng mười ngày tốt nhất cũng không nên xuống giường đi lại, đồ ăn thì đề nghị lấy thức ăn thanh đạm làm chủ đạo, lại thêm một chút canh gà canh cá..."

Một người phụ nữ nhét một chồng ngân phiếu vào trong tay ngự y, nói: "Đa tạ ngự y."

Ngự y kia có chút ngượng ngùng nhận lấy ngân phiếu, nói: "Lão phu chỉ là tái khám, các người vẫn nên đi cảm tạ Song Song cô nương mới đúng."

Chút lễ tiết này đương nhiên Hoàng gia phải hiểu được, chiều hôm qua bọn họ đã chuẩn bị một phần hậu lễ đưa đến Bạch gia.

Ngự y quay ra tới cổng, nói: "Để Hoàng công tử nghỉ ngơi thật tốt, mấy ngày tiếp theo tốt nhất đừng để người khác quấy rầy hần"

Đôi vợ chồng trung niên cũng đi theo đưa tiễn, sau khi ngự y rời đi, người phụ nữ mới lộ vẻ mặt tàn khốc, nói: "Nhất định phải bắt lấy thích khách kia, nàng dám khiến Thao Nhi chịu loại tra tấn này, ta muốn làm nàng muốn sống không được, muốn chết không xong!"

xảy ra chuyện hôm qua, Hoàng Thao vừa mới chuyển ra ngoài tự nhiên lại phải quay trở về.

Hoàng gia đông đảo hộ vệ, kín không kẽ hở, là chỗ an toàn nhất với hần, không có thích khách nào ra tay thành công ở chỗ này.

Người phụ nữ rời khỏi nơi này, tự mình đến phòng bếp, yêu cầu nữ đầu bếp nấu một nồi canh gà, sau đó nói với người hầu đứng ở

một bên: "Đem canh đến phòng cho thiếu gia ăn"

Một người hầu cầm lên canh gà, cung kính nói: "Vâng thưa phu nhân"

Người này khuôn mặt tầm thường, vóc dáng không cao, nhìn vào có vẻ gầy gò yếu ớt, người phụ nữ nhíu mày hỏi: "Hắn là người hầu mới tới sao, tay chân vụng về như vậy, có thể chăm sóc tốt cho thiếu gia không?"

Quản gia phía sau nàng nói: "Bẩm phu nhân, hắn là người hầu được đưa vào phủ hai tháng trước, mặc dù không giỏi ăn nói, nhưng làm người trung hậu thành thật, nhanh nhẹn lại chịu khó, còn tỉ mỉ hơn một số nha hoàn, chính là nhìn trúng điểm ấy, mới để cho hắn chăm sóc thiếu gia"

Người phụ nữ nhẹ nhàng gật đầu, không tiếp tục hỏi nữa.

Người hầu kia mang bát canh đi tới cửa phòng Hoàng Thao, để bát canh dưới đất, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa ra, lại cúi người cầm lên bát canh rồi chậm rãi đi vào phòng, đặt ở trên bàn, sau đó quay người đóng cửa phòng, toàn bộ quá trình không phát ra một chút thanh âm nào.

Sau đó, hắn đi đến bên giường, nhỏ giọng nói: "Thiếu gia, phu nhân kêu phòng bếp làm canh gà, ngài muốn uống luôn hay là lát nữa mới uống?"

Hoàng Thao nhắm mắt nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt, toàn thân bất lực, ngay cả con mắt cũng không muốn mở ra, nói: "Ăn ngay bây giờ, người đút ta ăn đi"

Người hầu trở lại bên cạnh bàn, mang bát canh gà đến trước giường, nói: "Thiếu gia

há miệng đi”

Hoàng Thao hé miệng, còn chưa kịp uống canh gà.

Miệng của hắn đã bị một bàn tay dùng sức bịt kín, đồng thời một thanh dao găm sắc bén cấp tốc lướt qua cổ hắn.

Lập tức đôi mắt Hoàng Thao trợn trừng lên, ánh mắt tràn đầy thống khổ cùng hoảng sợ, hắn muốn phát ra âm thanh kêu cứu, nhưng bởi vì miệng bị bịt chặt nên thanh âm cũng không thể truyền đi được.

Máu tươi rất nhanh nhuộm đỏ gối đầu, sức sống của Hoàng Thao cũng đang nhanh chóng tiêu tán.

Chết không nhắm mắt.

Hắn không chết dưới đao của thích khách biết tàng hình, thích khách đẹp như tiên nữ hôm qua cũng không thể giết được hắn.

Mà giờ khắc này hắn lại chết trong tay một người hầu ti tiện.

Thậm chí Hoàng Thao còn không biết tên của gã.

Không biết vì sao kẻ này lại muốn giết mình.

Hắn cũng không có cơ hội biết.

Chương 412: Chết không nhắm mắt (4)

Sau khi thân thể co quắp mấy lần, sức sống hoàn toàn tiêu tán, nằm ở trên giường không nhúc nhích.

Người hầu giúp hấn đắp kín chăn, đi đến trước bàn, cầm bát canh gà lên, uống một hơi cạn sạch.

Sau đó, hấn cầm cái bát đi tới cửa, nhẹ nhàng mở cửa phòng, sau khi ra ngoài lại chậm rãi đóng cửa phòng lại, nhỏ giọng nói với mấy tên hộ vệ đứng trong sân: "Thiếu gia vừa ngủ, các người đừng phát ra âm thanh kéo đánh thức thiếu gia"

Mấy hộ vệ khẽ gật đầu, tận lực hoàn thành chức trách, đứng ở nơi đó, không cho bất luận kẻ khả nghi nào tới gần gian phòng của thiếu gia.

Không chỉ là xung quanh gian phòng Hoàng Thao được phòng vệ nghiêm cẩn, toàn bộ Hoàng phủ đều bày ra các loại trạm gác công khai lẫn trạm gác ngầm, cho dù là một con ruồi cũng không thể bay vào.

Sau khi người hầu mang bát canh gà về phòng bếp, hấn không chút hoang mang rửa bát đĩa, sau đó đẩy xe nhỏ chuyên dùng của phòng bếp để đi mua sắm vật liệu nấu ăn, xuyên qua từng lớp thủ vệ trùng điệp, ra khỏi Hoàng phủ từ cửa sau, dần dần biến mất trong dòng người rộn ràng nơi đầu đường...

Tu hành xong với Linh m và Minh Hà công chúa ở Dị Thuật Viện thì đã sắp tới buổi trưa, Lâm Tú trở về cùng Linh m.

Hiện tại các buổi trưa hẳn đều về nhà ăn cơm.

Tần Uyển quả nhiên rất khác biệt với các cô nàng tiểu thư quyền quý Vương Đô, Tiết Ngung Nhi đến bây giờ vẫn chưa học được nấu ăn, Linh m thì không cần phải nói, lần trước nàng không phục muốn tự mình làm cơm, kết quả phát hiện căn bản không biết phải làm sao.

Ngày đó Tần Uyển không có mặt, nàng muốn tự nấu bát mì, nhưng lại không biết tỷ lệ bột mì cùng nước, dùng nước lạnh hay là nước ấm, bận rộn cả ngày, kết quả là quyết định đi cùng Lâm Tú ra ngoài ăn.

Sau này, Linh m rất ít khi tới gần phòng bếp.

Trên đường về nhà, Lâm Tú phát hiện chẳng biết tại sao bầu không khí xung quanh rất khẩn trương.

Tùng đội từng đội cấm vệ đi nhanh trên đường phố, ai cũng lộ ra sắc mặt nghiêm nghị, không ít người qua đường còn bị kiểm tra, tựa hồ là lại xảy ra chuyện lớn gì.

Hôm qua vì bất thích khách ám sát Hoàng Thao mà không ít cấm vệ xuất hiện, thậm chí bốn cửa thành cũng bị đóng lại.

Nhưng Hoàng Thao dù sao cũng chỉ là nhị công tử Hoàng phủ, địa vị tự nhiên không bằng người thừa kế chân chính, mà cũng không chết, không thể vì một mình hắn mà bắt cả tòa thành trì ngừng vận chuyển, buổi sáng hôm nay mặc dù vẫn chưa bắt được thích khách, nhưng Vương Đô cũng đã khôi phục như thường.

Chỉ là sau một buổi sáng, sự khấn trương bên ngoài vậy mà còn mạnh mẽ hơn hôm qua.

Còn chưa đi về tòa nhà, Lâm Tú đã biết rõ nguyên nhân gây ra chuyện này.

Hoàng Thao chết rồi.

Chuyện này, quả thực làm Lâm Tú chấn kinh.

Hôm qua hắc mạo hiểm giả nữ cũng không thể giết chết Hoàng Thao, hôm nay lực lượng phòng vệ trong Hoàng gia khẳng định đã tăng vọt, không khác đầm rồng hang hổ bao nhiêu, đến cùng là thích khách cấp bậc gì lại có thể lấy mạng Hoàng Thao giữa muôn trùng khó khăn như vậy?

Loại thực lực này, hắc không thể không chịu phục.

Sự nghi hoặc của Lâm Tú rất nhanh đã đạt được giải đáp.

Chân dung của thích khách kia đã bị vẽ ra, thậm chí dán đề lên lên chân dung của nữ thích khách xinh đẹp.

Lâm Tú nhìn nam nhân tướng mạo tầm thường trong lệnh truy nã, không khỏi run lên một cái, ánh mắt lộ ra vẻ ngoài ý muốn cùng khiếp sợ, trong lòng nói thầm: "Là hắc!"

Lâm Tú biết nam nhân trong lệnh truy nã.

Chuẩn xác mà nói, hắc từng gặp một lần.

Mấy tháng trước, ngày đầu tiên của năm mới, khi hắc đi tế bái Trần Ngọc, đã gặp người này ở trước mộ nàng.

Tú bà Phạm Phương Các nói hắc là người ái mộ của Trần Ngọc, trước kia thường xuyên núp trong bóng tối nhìn trộm nàng.

Nam nhân kia có vóc dáng không cao, tướng mạo tầm thường, vẻ ngoài đôn hậu đáng hoàng, không cho Lâm Tú ấn tượng sâu sắc gì, nhưng Lâm Tú hoàn toàn không dự liệu được, lần thứ hai nhìn thấy gương mặt đó lại là trong tình huống này.

Hắn quay đầu nói: "Linh m, ta chợt nhớ tới Thanh Lại ti còn có chút chuyện, ngươi đi về trước đi, cơm trưa lưu lại một chút cho ta là được."

Nói xong, hắn liền nhanh chân đi tới Thanh Lại ti.

Loại ân này, Thanh Lại ti tất nhiên sẽ tham gia điều tra.

Bên trong Thanh Lại ti, Lâm Tú rất nhanh đã hiểu được đầu đuôi mọi việc.

Nam nhân này là người hầu Hoàng gia, hai tháng trước hắn được Hoàng phủ chiêu mộ vào, hai tháng nay một mực làm việc cẩn trọng, chịu đựng mệt nhọc, được bên trên khen ngợi là một tấm gương sáng cho đám người hầu noi theo, vốn cho rằng hắn là người thành thật, không nghĩ tới buổi sáng hôm nay hắn nhân cơ hội đưa canh gà cho Hoàng Thao bị thương nằm trên giường để một đao giết chết Hoàng Thao.

Đợi đến khi người Hoàng phủ phát hiện có điểm không ổn thì đã là một canh giờ sau, khi đó thì thể Hoàng Thao đã sớm lạnh.

Chương 413: Sau này không gặp lại (1)

Người chết không thể sống lại, dù là mời đến Song Song cô nương cũng không có tác dụng gì.

Nhị công tử của Hoàng gia bị giết, toàn bộ Vương Đô đều phải chấn động theo, vụ án ác liệt như thế, Mật Trinh ti và Thanh Lại ti đồng thời xuất hiện, toàn thành lòng bất hung thủ, nhưng nếu tính toán theo thời gian Hoàng Thao bị giết, người kia hẳn là đã sớm bỏ chạy ra khỏi thành.

Từ Văn Thư cảm khái nói: "Ngàn phòng vạn phòng, cướp nhà khó phòng, nhị công tử Hoàng gia cũng gây nhiều nghiệp chướng, hẳn chà đạp không biết bao nhiêu cô gái, người này nhất định là đến trả thù, nói không chừng chính là thân nhân của cô gái nào từng bị hắn hại, cho nên mới nói, làm người vẫn nên lương thiện, làm nhiều chuyện xấu thì sớm muộn báo ứng cũng sẽ tới..."

Lâm Tú nhẹ nhàng thở phào một cái, chỉ cảm thấy trong lòng phá lệ khoan khoái dễ chịu.

Thì ra tới bây giờ không phải chỉ mình hắn muốn giúp Trần Ngọc báo thù.

Có khả năng tới lúc chết Hoàng Thao cũng không biết hắn chết chỉ bởi vì một cô gái lầu xanh, có lẽ hắn đã sớm quên đi mình từng ép chết một cô gái lầu xanh tính tình cứng cỏi.

Nhưng có người còn nhớ.

Lâm Tú còn nhớ, nam nhân kia cũng không quên.

Một nhân vật tầm thường nhỏ bé mà ngày thường hẳn không thèm nhìn thêm một cái, cuối cùng lại trở thành Diêm Vương đòi mạng.

Từ Văn Thu lại cảm thán một tiếng, nói: "Căn cứ theo tin tức mới nhất, người kia đã trốn vào trong núi Vân Trung, giết Hoàng nhị công tử, hơn nghìn người lên núi vây quét, hẳn không thể trốn thoát, không phải chết trong miệng dã thú thì cũng bị Mật Trinh tử cùng đám cấm vệ bắt lại, với tội ác hẳn phạm vào, lằng trì là không thể tránh khỏi, cũng may hẳn không có thân nhân và bằng hữu, nên sẽ không liên lụy người khác..."

Lâm Tú đã từng đi cùng mấy học sinh của Võ Đạo Viện tiến vào Vân Sơn bắt hung đồ, trong tay những hung đồ kia dính máu tươi của vô số mạng người, số lượng đông đảo, thực lực mạnh mẽ, nhưng cũng chỉ cử ra mấy học sinh Võ Đạo Viện mà thôi.

Lần này sau cái chết của Hoàng Thao, Mật Trinh tử cùng cấm vệ cử ra hơn nghìn người, chỉ vì bắt một người bình thường.

Biết được những tình huống này, Lâm Tú lập tức rời khỏi Thanh Lại ti.

Vân Sơn.

Ngày xưa núi này ít ai lui tới, hôm nay lại phá lệ náo nhiệt.

Mấy dị thuật sư có năng lực phi hành bay ở trên không trung, vừa đi vừa tuần tra tới lui.

Mà trong núi rừng cũng có lít nha lít nhít bóng người, tìm kiếm kỹ càng từng ngọn

núi, ngay cả một cái hốc cây, một bụi cỏ cũng không buông tha.

Con cháu Quốc công bị giết ngay trong phủ, đây là khiêu khích sức mạnh giới quyền quý, cũng là khiêu khích triều đình, một khi bắt được người này, sẽ công khai lăng trì xử tử trước mặt mọi người, từ đó cảnh cáo những người khác.

Nhất định phải để bọn hần nhìn thấy hậu quả của việc dám khiêu khích quyền quý.

Khi tất cả mọi người đang tìm kiếm hung thủ kia, một người tàng hình chậm rãi bay vào trong núi Vân Trung.

Lâm Tú ẩn nấp thân hình, đứng lơ lửng trên không trung.

Khi hần nhắm mắt lại, liền cảm nhận được vô số khí tức trong ngọn núi này.

Đó là những động vật trong núi này.

Một hồi sau, người Mật Trinh ti và cấm vệ đang tìm kiếm hung thủ đã phát hiện một chuyện kỳ quái.

Động vật trong núi Vân Trung bỗng nhiên náo loạn.

Đám chuột, thỏ, hồ ly, lợn rừng, thính thoảng lại kết thành đàn chạy qua bọn hần, trên bầu trời cũng có bầy chim hói hải lướt qua, bay vào càng chỗ càng sâu trong núi...

Kỳ quái, những súc sinh này là thể nào?"

"Cảm giác thực kì quái."

"Có thể là bị chúng ta làm cho kinh sợ rồi, nơi rừng sâu núi thẳm như thể này chưa từng có nhiều người như vậy..."

“Vẫn nên mau đi tìm người thì hơn, nếu có thể là người đầu tiên bắt được hắc, đời này không cần lo chuyện cơm áo nữa...”

Trong Vân Sơn.

Một bóng người đang tiến lên một cách chật vật.

Đây là một nam nhân, dáng người không cao, bề ngoài bình thường, quần áo hắc mặc trên người đã bị nhánh cây đâm thủng ra rất nhiều lỗ hồng, trên mặt cùng trên cánh tay cũng đầy vết máu bị cành cây đâm vào, hắc đã rất mệt mỏi, nhưng vẫn chậm rãi đi từng bước vào sâu trong núi.

Hắc không thể dừng lại, bởi vì hắc biết hậu quả nếu mình dừng lại.

Giết nhị công tử phủ Hoàng Quốc Công, nếu như bị những người kia bắt về, hắc sẽ bị chém thành ngàn mảnh.

Hắc từng nhìn thấy cảnh một người bị chém thành ngàn mảnh.

Hai năm trước, một cô gái bị tên con em nhà quyền quý nào đó cưỡng hiếp, chồng của nàng phần nộ vác đao đâm kẻ kia bị thương, về sau bị quan phủ bắt đi, phán quyết lăng trì.

Người kia kêu rên rờn rã ba ngày, trên thân bị cắt xuống ba ngàn sáu trăm miếng thịt, cuối cùng mới chết đi trong cực độ thống khổ.

Hắc giết Hoàng Thao, nếu như rơi vào trong tay quan phủ, nhẹ nhất cũng là kết cục tương tự.

Nhưng hắc không hối hận.

Chương 414: Sau này không gặp lại (2)

Mùa đông một năm trước, nếu như không có chén cơm của Trần cô nương, hắc đã sớm chết đói đầu đường, mạng của hắc là do nàng cứu, coi như trả lại cho nàng cũng không có cái gì ghê gớm.

Nhưng kẻ ép nàng phải chết đừng hòng sống tiếp!

Dù hắc ta là cháu trai quốc công.

Sau khi trà trộn vào phủ quốc công, chờ đợi bên cạnh người kia hơn hai tháng, cuối cùng hắc cũng tìm được cơ hội.

Chỉ tiếc, không thể để cho Trần cô nương tận mắt thấy cảnh súc sinh kia chết.

Grào!

Một tiếng gầm rú, kéo Vương Nhị dừng lại dòng suy nghĩ để quay về hiện thực, hắc nhìn thấy rừng cây phía trước run run một hồi, một con mãnh hổ cao hơn một trượng bỏ nhào ra ngoài.

Mãnh hổ có một đôi mắt to như chuông đồng, lộ vẻ khát máu nhìn chăm chăm Vương Nhị, thân thể trầm xuống vận sức chờ đợi, rõ ràng là coi hắc thành con mồi.

Vương Nhị không chạy trốn, cũng không bối rối.

Hắc biết mình trốn không thoát, chết trong miệng mãnh hổ mặc dù hơi thê thảm một chút, nhưng cũng tốt hơn bị người ta cắt ra ba ngàn sáu trăm miếng thịt.

Vương Nhị nhắm mắt lại, hi vọng mãnh hổ kia xử lý nhanh gọn một chút, nếu có thể cắn một phát đứt cổ của hắc thì tốt.

Nhưng hắn đã chờ rất lâu mà mãnh hổ không có động tĩnh.

Vương Nhị mở to mắt, thấy được một màn cả đời hắn cũng khó quên.

Trước mặt hắn xuất hiện một người xa lạ, đó là một chàng trai anh tuấn vô cùng, mà con hổ hung mãnh kia thì đang gục xuống dưới chân chàng trai, thân thiết cọ mấy cái, giống như là một con mèo nhà.

Chàng trai vỗ cái đầu to lớn của con hổ, dùng thanh âm tràn ngập sức hút nói: "Làm rất tốt"

Con hổ gầm nhẹ một tiếng, lăn một vòng trên mặt đất, hiển nhiên cực kì vui vẻ.

Vương Nhị nhìn chàng trai kia, rất nhanh liền ý thức được điều gì đó, im lặng một lát, nói: "Cho ta được chết nhanh gọn đi."

Chàng trai chậm rãi đi tới, vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Người rất không tệ"

Không bao lâu sau.

Ngoài thành Vương Đô, tại một con suối bên cạnh đường lớn.

Vương Nhị nhìn khuôn mặt xa lạ được phản chiếu dưới dòng nước, biểu lộ ra vẻ mờ mịt kinh ngạc.

Một chàng trai anh tuấn đứng bên dòng suối, đưa lưng về phía hắn, đứng chấp tay, lạnh nhạt nói: "Trong thành khắp nơi đều có lệnh truy nã ngươi, về sau có thể sẽ tiếp tục dần tới chỗ khác, khuôn mặt ban đầu của ngươi đã không thể dùng nữa, ngươi hãy thích ứng với khuôn mặt mới này đi..."

Sau đó, hắn lấy ra một chồng ngân phiếu từ trong ống tay áo, đưa cho Vương Nhị, nói:

"Tổng ngân phiếu chỗ này trị giá một vạn lượng, trong tình huống bình thường, đủ cho người sống cả đời, người có thể trở về Vương Đô, dùng số tiền này làm ăn, cũng có thể cầm số tiền này đi thật xa, vĩnh viễn không quay lại nơi này, bắt đầu cuộc sống mới"

Vương Nhị tiếp nhận ngân phiếu, sau khi im lặng một lát thì ngẩng đầu nhìn chàng trai ở trước mắt, hỏi: "Vì sao ân công lại cứu ta, còn cho ta nhiều ngân phiếu như vậy?"

Chàng trai này biết bay, còn có thể thay đổi mặt mũi của hắn, lại cho hắn nhiều bạc như vậy, nhưng Vương Nhị căn bản không quen biết người này.

Chàng trai nói: "Người giết một tên đáng chết, tương lai sẽ có rất nhiều cô gái thoát nạn khỏi tay Hoàng Thao kia nhờ một đao của người, đây là thứ người xứng đáng có được."

Nói xong câu nói này, thân thể của hắn lập tức bay lên, theo gió đi xa.

Vương Nhị đuổi theo mấy bước, lớn tiếng nói: "n cứu mạng không thể báo đáp, thỉnh cầu ân công báo lại cái tên, về sau đợi tiểu nhân yên ổn nhất định lập bài vị trường sinh cho ân công, ngày ngày quỳ lạy, giúp ân công cầu phúc cầu thọ..."

Từ nơi xa xăm có tiếng cười truyền đến: "Hạng người vô danh, không đáng nhắc đến, giang hồ đường rộng sông dài, chúng ta sau này không gặp lại..."

(Kết thúc quyển 1)

Vì bắt được hung thủ giết chết nhị công tử Hoàng gia Hoàng Thao, Mật Trinh tử cùng

cầm vệ, tổ chức hơn nghìn người tiến hành
lùng sục toàn bộ Vân Sơn một lượt.

Đáng tiếc là, ba ngày trôi qua, bọn hăn
vẫn không thu hoạch được gì.

Rõ ràng hung thủ kia bỏ chạy vào Vân Sơn,
lại giống như tự nhiên bốc hơi khỏi nhân
gian, hoàn toàn biến mất trong mắt tất cả
mọi người.

Trải qua mấy lần tìm kiếm, Vân Sơn gần như
đã bị đào sâu ba thước, với sức chân của
người kia cũng tuyệt đối không có khả năng
chạy xa hơn, hăn là đã táng thân trong
miệng mãnh thú hoặc là dị thú Vân Sơn.

Có không ít người đang tìm kiếm người kia
thì nghe được tiếng hổ gầm từ sâu trong
núi, cũng phát hiện dấu chân của hổ cùng
nhân loại, xác định người kia bị hổ ăn,
Mật Trinh ti kết án, tất cả mọi người mới
rút ra khỏi Vân Sơn.

Hoàng Thao chết, ngoại trừ lúc đầu nhấc
lên chút sóng gió ở Vương Đô ra thì không
tới hai ngày đã triệt để lắng lại.

Dân chúng luôn có chuyện mới mẻ hơn để
thảo luận, Hoàng Thao chết, ba ngày sau,
thậm chí còn không hot bằng cô nàng thích
khách xinh đẹp.

Chương 415: Vợ chồng năm tay là rất bình thường (1)

Lúc đó, Mật Trinh tỉ mỉ tìm người toàn thành, chân dung nữ thích khách kia được dán đầy phố lớn ngõ nhỏ, vô số dân chúng nhìn thấy đều kinh động như gặp tiên nữ, trong âm thầm gọi nàng là thần tiên tỷ tỷ.

Thậm chí còn có người thừa dịp trời tối người yên lặng lẻ bóc tờ lệnh truy nã xuống, mang về cất giữ.

Thậm chí một số thợ may đánh hơi được tiềm năng kinh doanh ở Vương Đô còn nhân lúc còn hot mà bán ra cột tóc và váy dài của thần tiên tỷ tỷ, nghe nói một canh giờ đã bán hết hàng.

Linh m vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện bị mất đi bộ quần áo ưa thích, thế là Lâm Tú đi tới một tiệm may cấp cao đặt trước một bộ giống cái cũ như đúc, về phần bộ đồ ban đầu của nàng thì nằm trong không gian tùy thân của hắn.

Lâm Tú không có ý định trả lại cho nàng, cũng không có cách nào trả lại cho nàng, lần sau có khả năng còn cần dùng.

Sau khi Hoàng Thao chết tới ngày thứ ba, Lâm Tú ra khỏi thành một chuyến, hắn đi tới một ngôi mộ dưới núi Vân Sơn, dọn dẹp cỏ dại xung quanh, lại hái chút hoa dại đặt ở trên bia mộ, đứng một hồi tại đó rồi mới rời đi.

Về đến trong nhà, Lâm Tú ngồi trên băng ghế đá, một lát sau, bỗng nhiên chậm rãi cúi người, lấy tay chạm đất.

Có một loại lực lượng liên tục truyền vào cánh tay hần từ mặt đất, cuối cùng chuyển hóa thành nguyên lực trong cơ thể.

Lúc dị thuật sư cấp Địa mang hần về hang ổ của Hoàng Thao, Lâm Tú không cần tốn nhiều sức đã thu được dị thuật hệ thổ, cũng coi như một niềm vui không nhỏ ngoài ý muốn.

Phòng ngự của kim thân xếp trên dị thuật hệ thổ, luận sức công kích, vô luận là bằng hỏa hay lôi đình, cũng đều mạnh hơn hệ thổ.

Nhưng có thêm một loại năng lực cấp Thiên, ý nghĩa lớn nhất với Lâm Tú vẫn là tốc độ tu hành được gia tăng.

Sau khi nguyên lực đột phá đến cấp Huyền thượng cảnh, hần lại đạt được hai cái năng lực, theo thứ tự là dị thuật âm thăng cấp, cùng với dị thuật hệ thổ, tốc độ tu hành ban đầu là gấp sáu lần đã biến thành gấp tám lần.

Tốc độ tu hành gấp tám lần đã vô cùng khoa trương, mang ý nghĩa chỉ cần mỗi ngày hần chăm chỉ tu hành, chỉ cần hai năm là có thể đột phá đến cấp Địa, trước kia hần cần dùng mười sáu năm.

Mà thời gian hai năm đột phá cấp Địa nhất định còn chưa phải cực hạn đối với hần.

Ở cảnh giới này, hần vẫn có thể phục chế thêm năng lực, mà trong một năm tiếp theo, khẳng định sẽ có rất nhiều thời điểm bầu trời nổi cơn giông tố, đến lúc đó, mượn nhờ lôi vân, tốc độ tu hành sẽ đạt tới một mức độ khủng bố.

Nói cách khác, hơn một năm sau, tu vi của hần sẽ đuổi kịp Triệu Linh Quân lúc nàng

muời bốn tuổi.

Nghe mà nội tâm có chút đau đớn, nhưng hấn chỉ dùng thời gian không đến một năm, gặp phải người khác, ít nhất cũng là tu hành mười năm, bọn họ nghe được cũng sẽ cảm thấy đau đớn.

Nhắc đến Triệu Linh Quân, Lâm Tú đã thật lâu chưa gặp nàng rồi.

Trước kia sau khi nàng ở Vương Đô hết năm liền ra ngoài tu hành, đó là vì tránh né hôn ước, bây giờ thì không cần thiết, Lâm Tú biết ngày bình thường nàng cũng ở trong nhà không ra ngoài, một lòng tu hành.

Quả nhiên càng là thiên tài sẽ càng cố gắng, thiên phú của nàng cao như vậy lại còn vô cùng chăm chỉ, khiến cho Lâm Tú cũng không thể không ngày càng ra sức tu hành.

Lúc trước hai người còn ước định cẩn thận, cách một đoạn thời gian sẽ cùng nhau về Triệu gia và Lâm gia một lần, loại bỏ sự hoài nghi của người nhà, về sau bởi vì bề bọn nhiều việc, hơn một tháng trôi qua, cái ước định này đã không thể thực hiện.

Tiếp tục như vậy nữa chắc chắn không được, mỗi tháng ít nhất phải cùng nàng đi Triệu phủ và Lâm phủ một lần, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ bị trưởng bối hai nhà lật tẩy.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Lâm Tú nói với Linh m: "Một lát nữa ngươi đi tìm tỷ tỷ ngươi với ta."

Triệu Linh m kinh ngạc hỏi: "Tìm tỷ tỷ ta làm cái gì?"

Nàng rất kinh ngạc, rốt cuộc Lâm Tú đã nhớ ra mình còn có một người vợ.

Nếu như nàng không nhớ lầm, một tháng qua, đây là lần thứ nhất hẳn nhắc tới tỷ tỷ ở trước mặt nàng.

Lâm Tú nói: "Buổi chiều chúng ta cùng đi tới nhà người, chào hỏi nhạc phụ nhạc mẫu, thời gian quá lâu chỉ sợ bọn họ sẽ hoài nghi, mấy ngày này người đều không ở nhà, bọn họ sẽ không hoài nghi chứ?"

Triệu Linh m nói: "Không đâu, ta nói là muốn dọn ra ở riêng để thuận tiện tu hành, từ đó bọn họ đã không hỏi thêm gì nữa."

Bọn họ đúng là quá yên tâm với con gái nhà mình, nhưng mà Lâm Tú cũng biết nàng, Linh m giống như Minh Hà công chúa, đều là loại người trong mắt chỉ có tu hành, không có gì đáng lo lắng.

Sau khi đi cùng Linh m vào phòng tân hôn, Triệu Linh Quân đang tu hành trong gian phòng.

Chương 416: Vợ chồng nắm tay là rất bình thường (2)

Phương thức tu hành niệm lục rất đơn giản, chỉ cần mình tưởng là được, dị thuật hệ tinh thần đều rất đặc thù, mặc dù không thể trực tiếp hấp thu năng lượng từ bên ngoài giống như năng lực cấp Thiên khác, nhưng tốc độ tăng trưởng của nguyên lực cũng không chậm hơn mấy dị thuật bằng hỏa.

Lâm Tú nói rõ ý đồ của mình với Triệu Linh Quân, nàng không suy nghĩ nhiều đã lập tức đồng ý.

Đối với việc này, nàng và Lâm Tú có chung cái nhìn.

Trên đường tới Triệu phủ với hai tỷ muội, ba người tự nhiên hấp dẫn vô số ánh mắt.

Rất ít khi Lâm Tú xuất hiện cạnh Triệu Linh Quân trước mặt người ngoài, vừa vặn nhân cơ hội này, cho bách tính quen mặt một chút.

Mặc dù không nhiều dân chúng biết hẳn, nhưng bọn hắn xem thiên tài Triệu gia một đường lớn lên, đương nhiên sẽ không lạ lẫm, tiện thể cũng đoán ra thân phận Lâm Tú.

"Đây chắc là trượng phu của Triệu cô nương rồi."

"Bề ngoài quả thực rất tuấn tú."

"Đáng tiếc thiên phú dị thuật hơi kém một chút"

"Mặc dù nhìn có vẻ trai tài gái sắc, nhưng thiên phú lại không xứng..."

Mặc dù tại Võ Đạo Viện Lâm Tú đã rất nổi tiếng, nhưng đệ thuật mới là con đường tu hành chính, so với Triệu Linh Quân từ nhỏ đã nổi danh thiên tài, hẳn không khỏi lộ ra vẻ kém cỏi.

Đến Triệu gia, vợ chồng Võ An Hầu tự nhiên rất vui vẻ, đã thật lâu bọn họ không nhìn thấy con gái, cũng lo lắng sinh hoạt của đôi vợ chồng mới cưới không được hài hòa, bây giờ xem ra, hoàn toàn là bọn hắn quá mức lo lắng.

Lúc chuẩn bị tiệc tối, Triệu Linh Quân đang nói chuyện với nhạc mẫu đại nhân, Triệu Hiên đi đến trước mặt Lâm Tú: "Ta, ta muốn khiêu chiến ngươi một lần nữa"

Thái độ của hắn lần này tốt hơn lần trước rất nhiều.

Con đường võ đạo này, mạnh là mạnh, yếu là yếu, lần trước hắn thua trong tay Lâm Tú, khổ tu hai tháng, thực lực có tiến bộ rất lớn, muốn thử một lần nữa, tìm về tôn nghiêm đã mất.

Sở dĩ ở chỗ này, mà không phải tại lôi đài Võ Đạo Viện, là bởi vì lần trước thất bại, khiến hắn sinh ra bóng ma tâm lý không nhỏ, hắn lo lắng một màn kia tái diễn, vẫn nên khiêu chiến tại nhà mình cho an toàn.

Cho dù thua, cũng sẽ không mất mặt trước công chúng.

Đang nhàn rỗi không có gì làm, Lâm Tú không cảm thấy đây là vấn đề gì: "Được!"

Biểu lộ của Triệu Hiên có chút kích động, đi vào chỗ trống trải giữa sân, lần này, đầu tiên là hắn ôm quyền hành lễ với Lâm Tú, sau đó không kịp chờ đợi vọt lên.

Biết thương pháp của mình không thể địch lại đối phương, hấn dứt khoát không lựa chọn binh khí.

Mặc dù việc này làm hấn không cách nào phát huy toàn bộ thực lực, nhưng tương tự, Lâm Tú cũng không thể dùng binh khí.

Tốc độ của Triệu Hiên rất nhanh, thậm chí trước mắt Lâm Tú còn xuất hiện ảo ảnh, tốc độ của hấn đã nhanh hơn lần trước, nhưng kết quả không có gì khác nhau.

Sau một cái chớp mắt, Triệu Hiên nằm trên mặt đất, nhìn bầu trời màu lam, vẻ mặt tuyệt vọng.

Chênh lệch giữa hai người thật sự lớn như vậy sao?

Giờ khắc này, hấn bỗng nhiên cảm thấy có chút may mắn.

Hấn vốn muốn đợi lần thi đấu lôi đài tiếp theo lại khiêu chiến Lâm Tú, mà hiện tại hấn đã hoàn toàn bỏ đi ý nghĩ ngu xuẩn này.

Trong tiệc tối, Lâm Tú và Triệu Linh Quân tự nhiên sẽ diễn xuất giống như một đôi vợ chồng hòa thuận, lúc đầu hết thấy cũng rất thuận lợi, tận đến khi nhạc mẫu đại nhân giữ bọn hấn ngủ lại Triệu phủ, mà lại chỉ cho Lâm Tú và Triệu Linh Quân một căn phòng.

Dựa theo ý nghĩ của nhạc phụ nhạc mẫu, hai người sớm đã là vợ chồng, ban đêm cùng giường chung gối, quá hợp tình hợp lý.

Triệu Linh m biết chuyện, bỗng nhiên nói: "Buổi tối hôm nay để con ngủ cùng tỷ tỷ đi, chúng con đã thật lâu không ngủ chung tâm sự rồi"

Phu nhân Võ An Hầu lườm nàng một cái, nói: "Vớ vẩn, con cho rằng các con còn bé bỏng lắm sao, Linh Quân đã lập gia đình, sớm muộn gì con cũng phải lấy chồng, đêm nay con ngủ gian phòng của con, Linh Quân cùng Tú Nhi ngủ ở phòng cũ của Linh Quân..."

Trong đêm động phòng Lâm Tú và Triệu Linh Quân còn ngủ riêng, không nghĩ tới đêm nay lại ở chung một phòng.

Gian phòng của nàng chỉ có một cái giường, chăn mền cũng chỉ có một bộ, trên giá sách đặt không ít sách, sau khi hai người đi vào gian phòng, bầu không khí lập tức yên tĩnh lại.

Lâm Tú tùy tiện lấy một quyển sách từ giá sách, ngồi xuống bên cạnh bàn, chủ động nói: "Người ngủ đi, đêm nay ta đọc sách."

Triệu Linh Quân ngồi đối diện hần, nói: "Người ngủ đi, đêm nay ta muốn tu hành"

Lâm Tú cảm thấy, hần là có rất ít cặp vợ chồng có thể tôn trọng lẫn nhau như hần và Triệu Linh Quân.

Ngay cả cơ hội duy nhất ngủ ở trên giường cũng muốn nhường nhau.

Chỉ tiếc đối với hần mà nói, quan hệ vợ chồng tốt nhất không phải là kiểu này.

Hần càng hướng tới loại cảm giác không có khoảng cách, không có khách khí.

Chương 417: Vợ chồng nắm tay là rất bình thường (3)

Là Tiết Ngung Nhi không có chút dáng vẻ thực nữ đề hấn xuống hôn nhiệt tình, là Thái Y ôm ấp ní non bằng thanh âm động lòng người, thậm chí là cãi nhau với Linh m mỗi ngày, ngẫu nhiên còn luận bàn tranh tài võ đạo, mỗi ngày cùng nhau quét dọn nấu cơm với Tần Uyển...

Dù sao cũng tốt hơn cả đêm dài đằng đẳng mà một người tu hành, một người đọc sách hàng trăm hàng nghìn lần.

Lâm Tú thực sự đọc sách một đêm, Triệu Linh Quân cũng minh tưởng một đêm.

Một đêm này, vô cùng gian nan đối với Lâm Tú, cũng làm cho hắn quyết định, về sau muốn tới Triệu gia thì khởi hành vào buổi sáng, ăn cơm trưa xong rồi đi, tuyệt đối không qua đêm ở nơi này.

Sáng sớm, vừa mới ăn xong điểm tâm, Lâm Tú lấy lý do muốn tới Lâm phủ thăm hỏi phụ mẫu, rồi cùng Triệu Linh Quân rời khỏi Triệu phủ.

Trên đường tới Lâm phủ, hai người đều rất im lặng.

Lâm Tú và Triệu Linh Quân không có đề tài chung để nói chuyện, hôm qua đã im lặng một đêm.

Hôm nay người đánh võ im lặng trước là Lâm Tú.

Hắn tiến lên mấy bước, bỗng nhiên nói với Triệu Linh Quân:

"Triệu cô nương, có thể thương lượng một chuyện không?"

Triệu Linh Quân nói: "Người nói đi"

Lâm Tú nói: "Tâm tư nương ta kín đáo tinh tế tỉ mỉ, nhìn thấy dáng vẻ chúng ta bây giờ, có lẽ sẽ phát hiện điều gì, sau khi đến Lâm gia, chúng ta có thể biểu hiện thân mật một chút không, như vậy nương ta sẽ không hoài nghi nữa"

Triệu Linh Quân im lặng một lát, hỏi: "Thân mật như thế nào?"

Lâm Tú giải thích: "Triệu cô nương không cần lo lắng, ý ta là thân mật đến mức nắm tay thôi, người không cảm thấy chúng ta luôn luôn duy trì khoảng cách nhất định như vậy thì quá giả tạo sao, vợ chồng thật sự làm gì có ai như vậy..."

Lâm Tú và Triệu Linh Quân thật sự không giống như là phu thê chân chính.

Bởi vì bọn họ vốn không phải là phu thê thật sự.

Ngày hôm qua lúc có Linh m còn tốt, tỷ muội các nàng khoác tay đi cùng một chỗ, Lâm Tú có thể đi phía trước cũng có thể đi phía sau các nàng.

Nhưng hiện tại chỉ có hai người bọn họ, phu thê hai người đi ở trên đường, khoảng cách ít nhất một trượng, ai nhìn thấy cũng đều sẽ nghi ngờ.

Với tâm tư tinh tế của mẫu thân, rất dễ dàng phát hiện ra điều bất thường.

Đương nhiên, dù Lâm Tú có nói ba hoa chích chòe như thế nào, mục đích quan trọng nhất của hắn vẫn là vì năng lực của Triệu Linh Quân.

Sau khi chờ hẳn bước đến các bước tiếp theo, khả năng phi hành cũng sẽ phát triển đến điều khiển các vật thể, nhưng giữa vật thể bị điều khiển và trí lực vẫn có sự chênh lệch rất lớn.

Điều khiển đồ vật có thể nói là khả năng cấp thấp hơn của trí lực.

Đồng dạng với loại quan hệ này còn có kim thân cùng dị thuật hệ kim mà Lâm Tú có được từ mật trình đóng giả làm lão ăn mày.

Kim thân có thể làm cứng thân thể, dị thuật hệ kim cũng có thể, nhưng ngoại trừ làm bên ngoài thân thể bị biến thành kim loại, dị thuật hệ kim còn có thể hấp thụ năng lượng từ kim loại, chuyển hóa thành nguyên lực của chính mình, năng lượng đó tuy miễn cưỡng nhưng vẫn quy về vì cùng một hệ.

Cùng hệ năng lực, cũng có rất nhiều biểu hiện.

Chẳng hạn như đều là năng lực không gian, năng lực của Lâm Tú là tạo ra không gian tùy thân, có loại năng lực không gian nhưng lại không lấy được đồ vật, có loại đi chuyển được một khoảng cách ngay lập tức. Lâm Tú có lý do để suy đoán, có phải hay không còn có một loại năng lực có thể hấp thụ sức mạnh trong không gian, đồng thời, nó có tất cả các biểu hiện về khả năng của hệ thống không gian, thậm chí thực hiện chuyển đổi không gian đường dài, hoặc mở ra không gian để tạo ra thế giới...

Nếu năng lực này thực sự tồn tại, e rằng cấp bậc của nó không phải cấp Thiên có thể hình dung được.

Đương nhiên, tất cả đều là suy đoán của hần, hiện tại hần chỉ muốn đạt được niềm lực của Triệu Linh Quân, không chỉ giúp cho tu vi của hần nhanh hơn, mà còn có thể nâng cao thực lực của hần rất nhiều.

Triệu Linh Quân suy nghĩ hồi lâu, gật đầu, sau đó đưa tay về phía Lâm Tú.

Lâm Tú đè nén nội tâm mừng như điên, vươn lòng bàn tay, chậm rãi nắm lấy tay nàng.

Bàn tay của Triệu Linh Quân trắng nõn tinh tế, những ngón tay thon dài và ấm áp, trong khi bàn tay của Lâm Tú hơi lạnh, điều này phù hợp với việc có dị thuật băng của hần. Tay Linh m cũng lạnh lẽo, tay của Minh Hà công chúa thì ấm hơn một chút so với người bình thường.

Chỉ có vào mùa đông lúc làm ấm tay cho Ngung Nhị, tay của Lâm Tú mới nóng lên.

Lâm Tú cùng Triệu Linh Quân đi ở trên đường, tự nhiên là tâm điểm của sự chú ý.

"Đó là Triệu cô nương!"

"Bên người nàng chính là trượng phu của nàng, bọn họ nhìn qua rất xứng đôi!"

"Oa, thế nhưng còn nắm tay, tình cảm phu thê bọn họ nhất định rất tốt..."

Chương 418: Được như ý nguyện (1)

Bá tánh thực ra khá yêu mến đôi phu thê này, mặc dù họ vẫn cảm thấy rằng nếu xét về thiên phú thì công tử nhà Bình An bá không xứng với thiên kiều Triệu gia, nhưng nếu muốn tìm một người có thiên phú giống như nàng thì Vương Đô không có nam tử nào xứng đôi với nàng ấy.

Ít nhất công tử nhà Bình An bá lớn lên tuần tú, cũng trai tài gái sắc với nàng, hơn nữa cũng không giống những công tử Vương Đô khác ăn chơi trác táng như vậy, ăn nhậu, chơi gái, cờ bạc, ức hiếp bá tánh, căn thân tiên tán, hẳn không chỉ không có những tật xấu này, ngược lại còn giúp bình dân bá tánh thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn, là con cháu quyền quý trung thanh lưu, hẳn có thể cưới được nữ thần trong mộng của vô số người cũng coi như là người tốt có báo đáp...

Lâm phủ.

Chu Quân ra khỏi phòng, nhìn thấy Lâm Tú và Triệu Linh Quân nắm tay đi vào sân, vui mừng nói: "Các con muốn tới sao không tới trước nói một tiếng, ta nói phòng bếp chuẩn bị nhiều đồ ăn một chút..."

Tới Lâm phủ, tự nhiên là lúc để kiểm tra kỹ năng diễn xuất của hai người.

Kỹ thuật diễn của Lâm Tú còn có thể, Triệu Linh Quân ngày thường bất kể là đối ai đều là một bộ dáng ít khi nói cười, nàng căn bản không cần cố tình biểu diễn, tự nhiên cũng sẽ không có sơ hở.

Chỉ là, buổi tối tới rồi, khi mẫu thân hẳn muốn bọn hắn ở lại nhà một đêm, nói cái gì

Lâm Tú cũng không đồng ý.

Chu Quân nhìn mắt Lâm Tú rồi nói: "Đứa nhỏ này, lúc trước còn muốn ngủ ở nhà, hiện tại lại sống chết không muốn, quả thật là có vợ quên nương."

Lâm Tú cười cười, giải thích nói: "Con vừa mới có thói quen ngủ trên giường mới, ngủ ở nhà sau đó lại phải thích ứng một lần nữa."

Chu Quân vẫy tay, nói: "Được rồi được rồi, tùy con đi"

Sau đó bà quay sang nói với Tôn Đại Lực: "Đại Lực, người đưa thiếu gia và thiếu phu nhân trở về"

Ban đầu Lâm Tú tính toán sau khi rời khỏi Lâm phủ, rẽ qua một con đường thì lập tức đường ai nấy đi, ai về nhà nấy với Triệu Linh Quân. Thế nhưng mẫu thân lại bảo Tôn Đại Lực đi theo nên hắn chỉ có thể quay về hôn phủ.

Đi ra Lâm phủ, Triệu Linh Quân chủ động nắm tay Lâm Tú, nụ cười trên mặt Chu Quân càng nhiều hơn.

Sau khi Tôn Đại Lực vào Võ Đạo Viện thì rất nỗ lực tu hành, Lâm Tú cũng không có hắn theo ở bên người, thực lực của hắn không còn cần bảo vệ, nên để hắn ta ở bên phụ mẫu.

Đi đến cửa dinh thự, Lâm Tú nói với Tôn Đại Lực: "Được rồi, chúng ta đã tới, người trở về đi"

Tôn Đại Lực cười nói: "Thiếu gia cùng thiếu phu nhân nghỉ ngơi sớm chút, ta đi về trước"

Chờ đến khi hần ta biến mất ở trên đường phố, Lâm Tú đang muốn buông tay Triệu Linh Quân ra, Triệu Linh Quân bỗng nhiên nói: "Hần còn chưa đi, tiến đến đây."

Lâm Tiểu liếc nhìn về hướng Tôn Đại Lực biến mất, sau đó cùng Triệu Linh Quân đi về hôn phủ, đóng cửa lại.

Triệu Linh Quân nói: "Phu nhân dường như đã nhìn ra cái gì, gọi hần đưa chúng ta trở về, hần là có dụng ý khác. "

Không cần phải nói, khẳng định chắc chắn là mẫu thân phái người tới giám sát, Lâm Tú nói: "Không có gì, nhìn chúng ta tiến vào, chắc là bà đã gạt bỏ nghi ngờ."

Sinh sống cùng nhau lâu như vậy, Lâm Tú hiểu biết tính cách của bà.

Không lâu sau, bên trong Lâm phủ, Chu Quân hỏi Tôn Đại Lực vừa mới trở về: "Thế nào?"

Tôn Đại Lực nói: "Sau khi thiếu gia cùng thiếu phu nhân trở về, ta còn trốn ở nơi tối tăm trong chốc lát, không phát hiện có gì kỳ quái."

Chu Quân thở phào nhẹ nhõm nói: "Xem ra ta nghĩ nhiều rồi, chỉ cần bọn chúng hòa hợp như phu thê là được"

Bình An bá Lâm Đình hỏi: "Nàng làm sao vậy?"

Chu Quân nói: "Không biết vì sao, ta nhìn Tú Nhi và Linh Quân có chút kỳ quái, căn bản không giống như là phu thê..."

Lâm Đình nói: "Ta nhìn thấy thật ra rất giống, nàng không thấy được thời điểm bọn họ tiến vào còn nắm tay, trên bàn cơm cũng gấp đồ ăn cho nhau, nhìn rất ân ái đó à?"

Chu Quân xua tay, nói: "Bỏ đi, là ta suy nghĩ nhiều rồi, nhưng ta cảm thấy trước kia lúc Linh m ở bên người Tú Nhi, hẳn vui vẻ hơn hiện tại nhiều..."

Lâm Tú ở hôn phủ một lúc, sau khi xác định Tôn Đại Lực đã rời đi, hẳn cũng lập tức rời đi.

Hắn đã có được thứ mình muốn, ở bên cạnh Triệu Linh Quân cũng là vô nghĩa.

Khi Lâm Tú trở lại tòa nhà kia, Tần Uyển đang chuẩn bị đồ ăn khuya, tối nay Linh m không có ở bên cạnh, hai người ngồi ở bàn đá trong sân, đồ ăn phụ trên bàn thơm phức, Lâm Tú lấy ra một bình rượu trái cây nồng độ thấp, định uống hai ly.

Tần Uyển đưa ly của nàng qua, nói với Lâm Tú: "Cho ta thêm ít đá"

Đầu ngón tay Lâm Tú đụng vào thành ly, nhiệt độ của rượu trái cây lập tức biến thành ướp lạnh.

Chương 419: Được như ý nguyện (2)

Tần Uyển nhấp một ngụm rượu trái cây ướp lạnh, nói: "Năng lực này thật sự rất thuận tiện"

Lâm Tú nói: "Năng lực của ngươi cũng thật thuận tiện."

Năng lực Tần Uyển đâu chỉ là thuận tiện mà còn vượt qua khái niệm giả thuyết hiện thực kỹ thuật VR và AR, thậm chí có thể dựa vào ý nghĩa của chính mình, tự do chế tạo nhân vật và cốt truyện, là ước mơ thần kỳ mà không ít trạch nam tha thiết muốn có.

Không chỉ là trạch nam, chỉ sợ là mỗi người đều muốn loại năng lực này.

Lâm Tú hỏi qua Tần Uyển, nàng có thể chế tạo bất kì ảo cảnh gì, còn có thể đem nhân vật ở hiện thực biến hóa trong ảo cảnh, những chuyện muốn làm mà không thể làm hoặc là không dám làm trong hiện thực, ở trong ảo cảnh đều có thể thực hiện.

Đó là một thế giới tùy tâm sở dục, tuy rằng là hư cấu, nhưng thông qua năng lực của nàng, lại có thể làm người ta sinh ra một loại cảm giác không kém gì thế giới chân thật.

Tưởng tượng một chút, ở trong đời sống hiện thực, hắn chỉ có thể thành thân cùng Triệu Linh Quân, nhưng ở thế giới ảo cảnh, hắn lại có thể báai đường cùng Linh m, chẳng sợ chỉ là một giấc mộng, ít nhất thì đó là một giấc mộng chính mình thích mơ.

Sau khi Lâm Tú nói xong câu nói kia, lập tức sa vào trong tưởng tượng.

Tần Uyển lại nhấp một ngụm rượu trái cây, nói với Lâm Tú: "Hôm nay Triệu Linh m không ở đây, nếu không, người tới phòng ta một lát, ta giúp người biến ra nàng ở trong ảo cảnh?"

Lâm Tú nhất thời xúc động, người biết rõ lòng mình không ai khác chính là Tần Uyển.

Nhưng có một số việc, cũng chỉ có thể nghĩ, hắn liên tục xua tay nói: "Vậy không tốt, vậy không tốt..."

Tần Uyển thân nhiên nói: "Ồ trước mặt ta không cần che giấu, ta biết ngươi là cái dạng người gì, lại nói, ảo cảnh không phải hiện thực, ngươi không nói, ta không nói, không có người biết..."

Dù là Tiết Ngung Nhi hay là Thái Y, hoặc là Linh m hay Minh Hà công chúa, Lâm Tú đều có thể nhẹ nhàng đối phó.

Nhưng đối mặt với Tần Uyển, Lâm Tú thật sự là không có một chút biện pháp nào.

Nàng quá thẳng thắn.

Nghĩ cái gì là nói cái đó, cũng không che giấu, thẳng thắn đến mức làm hắn chống đỡ không được.

Loại chuyện này, tự mình lén lút làm là được rồi, yêu cầu nàng giúp mà nói... Mặc dù Lâm Tú có da mặt dày nhưng cũng không dày đến như vậy.

Chờ đến khi đạt đến năng lực của nàng thì hắn có thể độc lập rồi.

Đến lúc đó, biến ra ảo ảnh Linh m làm cái gì, trực tiếp biến ảo ra nàng không phải là tốt sao, không đúng, nếu hắn có thể chế tạo ảo cảnh tùy ý thì vì cái gì không thể

đồng thời biến ảo ra hai, ba, bốn người
Sau khi thưởng trăng với Tần Uyển một lúc
và uống một vài chén, Lâm Tú trở về phòng
mình.

Hắn ngồi ở đầu giường, ngoắc ngoắc ngón
tay, một cái quả táo trong mâm đựng trái
cây trên bàn lập tức bay đến trong tay
hắn.

Lâm Tú cắn một ngụm, thịt quả giòn ngọt
ngon miệng, hắn nhắm mắt lại, một trượng
trong phạm vi chung quanh đều ở trong cảm
giác của hắn...

Bên kia bức tường, quần áo của Tần Uyển đã
cởi được nửa chừng, nhưng động tác tay
nàng đột nhiên dừng lại, cảnh giác nói:
"Ai!"

Lâm Tú vừa mới thu hồi niệm lực, ngoài cửa
đã truyền đến tiếng đập cửa dồn dập.

Hắn đi ra mở cửa phòng, chỉ đơn giản khoác
một chiếc áo ngoài, đứng ở cửa hỏi Tần
Uyển: "Làm sao vậy?"

Ánh mắt Tần Uyển quét mắt liếc nhìn một
cái trong phòng hắn, hỏi: "Người không sao
chứ?"

Lâm Tú nói: "Không có việc gì, ta có thể
có chuyện gì?"

Tần Uyển thở phào nhẹ nhõm nói: "Không có
việc gì là tốt, vừa rồi có một luồng lực
lượng tinh thần cường đại quét qua, khả
năng có thể chỉ là cường giả đi ngang qua,
người ngủ đi, ta cũng trở về phòng nghỉ
ngơi."

Lâm Tú đóng cửa phòng lại, cũng thở nhẹ ra
một hơi.

Cảm giác của Tần Uyển linh mãnh dị thường, Lâm Tú trong lúc vô ý thả ra niệm lực thể nhưng bị nàng cảm nhận được.

Năng lực của nàng dường như cũng là thông qua cùng loại phương thức thi triển với niệm lực, cùng có hiệu quả như niệm lực. Cũng may nàng không có hoài nghi Lâm Tú, quan niệm như thế đã trăm ngàn năm nay, trừ phi tận mắt nhìn thấy, sẽ không có người dễ dàng hoài nghi người khác có hai loại năng lực dị thuật.

Lâm Tú không còn thí nghiệm năng lực mới mà hắn vừa có được mà đi vào hậu viện bắt đầu tu hành võ đạo.

Đêm qua Linh m ngủ ở nhà, buổi sáng ngày hôm sau, Lâm Tú và Tần Uyển ăn sáng rồi cùng nhau ra cửa.

Hai người vừa mới đi ra cửa phủ, lập tức có hai bóng người từ một bên lao tới.

Đúng là hai ca ca của Tần Uyển.

Nhìn dáng vẻ thì bọn họ đã đợi ở chỗ này một khoảng thời gian rất dài.

Tần Tùng chỉ vào Tần Uyển, nổi giận mắng: "Hay cho tên tiện nhân ngươi, trách không được mấy ngày nay đều không trở về nhà, hóa ra là ở bên ngoài tìm nam nhân, một nữ tử chưa xuất giá thể nhưng lại ở trong nhà nam nhân khác, ngươi còn có một chút liêm sỉ nào hay không!"

Chương 420: Nỗi buồn của Song Song (1)

Đôi mắt với những lời nhục mạ của Tần Tùng, vẻ mặt của Tần Uyển bình tĩnh, lạnh nhạt nói: "Muốn bao nhiêu bạc?"

Tần Tùng lập tức nói: "Một trăm lượng!"

Tần Uyển nói: "Hiện tại ta chỉ có bốn mươi lượng"

Tần Tùng nói: "Bốn mươi lượng cũng được."

Tần Uyển lấy ra mấy tờ ngân phiếu cùng hai đồng bạc vụn từ trong tay áo, tất cả đều cho Tần Tùng. Sau khi Tần Tùng giật qua, hai huynh đệ lập tức rời đi mà không thèm liếc mắt nhìn nàng và Lâm Tú.

Thực rõ ràng, bọn họ chính là vì tiền mà tới.

Người hơi có chút thực lực quyền quý ở Vương Đô, đều là không cần lo lắng vì bạc.

Bởi vậy có thể thấy được, Tần gia tuy rằng vẫn là quyền quý, nhưng cũng đã gần như nghèo túng, chỉ còn lại mỗi cái tên tuổi quyền quý mà thôi.

Lâm Tú nhìn Tần Uyển, nói: "Với năng lực của ngươi, muốn kiếm được một vạn lượng bạc không phải là việc khó, thoát khỏi Tần gia càng là dễ như trở bàn tay."

Tần Uyển nói: "Dù thế nào đi nữa, hãn thực sự đã sinh ra và nuôi dưỡng ta, nếu không, ta sợ ta đã chết đói và chết cóng. Đây là những gì ta nợ hãn và nên trả lại."

Lâm Tú không nói gì nữa.

Tuy rằng hầu hết phụ mẫu đều coi trọng con cái như sinh mệnh của mình, nhưng trên đời

này cũng thật sự có phụ mẫu không thương con cái.

Tần Uyển là do thiếp thất sinh ra, thiếp thất sinh ra nhi tử còn tốt, dưới tình huống đặc thù nào đó, con thiếp thất cũng sẽ được ưu đãi đặc biệt, thứ nữ thì không giống như vậy, trong phủ những đỉnh cấp quyền quý, địa vị thứ nữ mặc dù không cao nhưng không phải lo cơm ăn áo mặc, nhưng ở những gia đình bình thường, địa vị thứ nữ không khác gì nô tỳ.

Tần Uyển hiển nhiên là người sau.

Giặt quần áo nấu cơm, quét tước đình viện, nàng tinh thông mọi thứ, nghĩ đến cũng là vì nguyên nhân này.

Nếu năng lực dị thuật của nàng là bằng hoặc là hỏa thì cảnh ngộ có thể sẽ khác, triều đình sẽ mạnh mẽ bồi dưỡng nhân tài, huyền thuật, so sánh mà nói rất khó bước lên nơi thanh nhã. Sở dĩ nàng ở Thiên Tự Viện, e rằng cũng là bởi vì năng lực của nàng có thể phát huy tác dụng lớn trong một số thời điểm đặc biệt, và được triều đình đặc cách coi trọng.

Nhưng bất luận như thế nào, người có thể được Thiên Tự Viện chiêu mộ mà lại bị gia tộc đối đãi như vậy, cho dù nàng chỉ là do thiếp thất sinh, cũng đủ thấy ánh mắt phụ huynh nàng thiển cận.

Lúc đi vào Dị Thuật Viện, Linh m cùng Minh Hà công chúa đã tới rồi.

Mấy ngày nay các nàng cực kỳ tích cực tu hành, vốn dĩ với thiên phú của các nàng mà muốn tiến vào cấp Địa thì ít nhất còn cần năm sáu năm, hiện giờ thời gian này được

rút ngắn lại không đến ba năm, các nàng đều có thể tiến vào cấp Địa trước hai mươi tuổi.

Từ xưa đến nay, các nhóm cường giả ở cấp Thiên thượng cảnh có một điểm chung giống nhau là bọn họ đều tiến vào cấp Địa trước hai mươi tuổi.

Phát hiện ra song tu bằng hỏa có ý nghĩa vượt thời đại.

Nó khiến thiên phú của một bộ phận nhỏ thiên tài lại lần nữa tăng lên gấp đôi.

Kết thúc tu hành, Lâm Tú theo thường lệ đi cung Trường Xuân vấn an Quý phi nương nương, trùng hợp gặp được Song Song cũng ở chỗ này.

Hiện tại Quý phi nương nương mỗi nửa tháng có thể xuất cung một lần, cả người nhìn qua khác nhau rất lớn so với trước kia, khí sắc càng tốt, thoát nhìn cũng càng trẻ tuổi.

Đúng cùng một chỗ với Song Song vốn dĩ còn nhỏ tuổi, nhìn cũng không hơn Song Song mấy tuổi.

Giờ phút này, Quý phi nương nương cầm một ống gỗ có chiều dài và độ dày bằng ngón tay có thể xoay được ở phía dưới đáy, hỏi Lâm Tú: "Cái này là gì?"

Lâm Tú vì nàng giải thích nói: "Đảm nương nương, vật ấy cùng sơn môi có tác dụng giống nhau nhưng mang theo bên người sử dụng càng thêm thuận tiện, chỉ cần chuyển động cơ quan như vậy, nhẹ nhàng tô ở trên môi, sau khi dùng xong, lại quay cơ quan trở về là được."

Quý phi nương nương yêu thích vật dụng nhỏ mới lạ này không buông tay, thưởng thức hồi lâu mới liếc Lâm Tú một cái, nói:

“Cuối cùng bốn cung đã biết, người được nữ hài tử yêu thích như vậy là vì cái gì, bởi vì tâm tư người đều đặt vào những tiện ích làm hài lòng nữ hài tử...”

Những lời này quả thật là oan uổng cho hắn.

Hắn là một đại nam nhân, phí thời gian đi nghiên cứu nước hoa cùng sơn môi làm cái gì, còn không phải là vì có thể làm nàng vui vẻ à. Ngay từ đầu, thậm chí Lâm Tú còn không nghĩ tới sẽ dùng chúng để kiếm tiền.

Hắn được nữ hài tử yêu thích là bởi vì hắn hiểu được tâm tư nữ hài tử, giải đúng chỗ ngứa, sẽ làm các nàng vui vẻ.

Nàng thật đúng là đang ở trong phúc mà không biết hưởng phúc.

Lâm Tú đối với Tiết Ngung Nhi cùng Thái Y đều không có đề tâm giống như đối với nàng như vậy.

Lúc hắn cùng Song Song rời Cung Trường Xuân, Lâm Tú thấy tâm trạng của nàng không tốt lắm.

Chương 421: Nỗi buồn của Song Song (2)

Ở trong ấn tượng của hần, Song Song luôn là người vô ưu vô lo, ngây thơ hoạt bát vì vậy Lâm Tú tò mò hỏi: "Làm sao vậy, có người bắt nạt cô à?"

Song Song lắc lắc đầu, nói: "Lâm đại ca, ta làm sai một việc."

Lâm Tú hỏi: "Chuyện gì?"

Song Song cúi đầu, nói: "Ta cứu một người xấu, hần vốn dĩ nên chết, ta lại cứu sống hần, nếu vết thương của hần tốt lên thì sẽ có rất nhiều bá tánh bị hần làm hại, nếu ta không cứu hần thì hần cũng không có cơ hội lại đi hại người khác..."

Lâm Tú nhìn nàng, thầm nghĩ trong lòng, thật là một tiểu cô nương lương thiện.

Tên Hoàng Thao này, chết thì chết, hần đã chết còn khiến một tiểu cô nương quyết chí trở thành một thể hệ danh y nghi ngờ tín ngưỡng của mình, một đao cắt yết hầu xem như tiện nghi cho hần.

Hần xoay người, nâng khuôn mặt nhỏ của Song Song, nghiêm túc nhìn nàng, nói: "Cô không nên có ý nghĩ như vậy."

Song Song mờ mịt nhìn hần, lẩm bẩm nói: "Lâm, Lâm đại ca..."

Lâm Tú nhìn vào đôi mắt nàng, nói: "Cô là một đại phu, trong mắt đại phu chỉ có người bệnh, không có nam nhân cùng nữ nhân, không có người nghèo cùng người giàu có, cũng không có người tốt cùng người xấu. Chúc trách của cô là cứu người trị thương, cho dù cô cứu sống người xấu, cô cũng không theẹn với thân phận đại phu,

người xấu chịu tội đều có triều đình xét xử, triều đình không xét xử thì sẽ có những thích khách vì chính nghĩa. Nhưng cái này cũng không phải là trách nhiệm của cô, cô hiểu chứ?"

m thanh của Lâm Tú giàu từ tính, thẳng đến tâm hồn, hần cùng Song Song mắt đối mắt, trịnh trọng nói: "Chỉ có hiểu được điều này, cô mới có thể trở thành một thể hệ danh y."

Song Song nhìn vào đôi mắt của Lâm Tú, lớp sương mù trong lòng nàng mấy ngày này đã phảng phất chậm rãi bị đẩy ra.

Nàng kiên định gật đầu, nói: "Cảm ơn huynh, Lâm đại ca, ta sẽ nỗ lực trở thành một thể hệ danh y!"

Lâm Tú xoa đầu nàng, nói: "Không cần nghi ngờ, chỉ cần làm những gì cô cho là đúng, không phải người xấu mà cô cứu kia đã chết trong tay thích khách rồi đấy à. Cô có chức trách của cô, hần cũng có sứ mệnh của hần, ai cũng đều không sai."

Nụ cười lại một lần nữa lộ trên mặt Song Song, nàng ngượng ngùng nhìn Lâm Tú, nói: "Lâm đại ca, thật sự cảm ơn huynh, là ta sai rồi, ta không nên hoài nghi chức trách của đại phu..."

Lâm Tú cười cười, nói: "Cô thiếu ta một ân tình, lần sau ta mệt mỏi, sẽ đi Thái Y Viện tìm cô."

Song Song vui vẻ nói: "Chùng nào huynh tới cũng được, Quý phi nương nương có nói gần đây thủ pháp của ta lại có tiến bộ."

Thời điểm đi ra khỏi hậu cung, Song Song hỏi Lâm Tú: "Lâm đại ca, nếu là huynh,

huynh cũng sẽ cứu hần ư?”

Lâm Tú lắc đầu, nói: “Ta sẽ không”

Song Song nghi hoặc nói: “Nhưng không phải vừa rồi huynh nói...”

Lâm Tú nói: “Bởi vì mộng tưởng của ta không phải trở thành một thể hệ danh y, ta có thể chỉ hành sự bằng bản tâm của chính mình, nhưng cô không giống ta, cô muốn trở thành một thể hệ danh y, cô phải luôn nhớ kỹ điểm này, không cần bởi vì bất luận việc gì mà giao động...”

Sau khi làm xong phụ đạo tâm lý cho Song Song, Lâm Tú rời khỏi hoàng cung.

Song Song quá thiện lương, đúng là bởi vì thiện lương mới có thể sinh ra nghi ngờ đối với chức nghiệp của mình, nếu không dẫn đường cho nàng đi, tạo quan niệm chính xác cho nàng, về sau nàng nhất định sẽ một lần lại một lần lâm vào tuần hoàn như thế này, đối với việc lập chí trở thành một thể hệ danh y mà nói sẽ huỷ hoại lý tưởng của nàng.

Trì hoãn một khoảng thời gian, lúc Lâm Tú về nhà đã hơi muộn.

Còn chưa đi đến cửa nhà, từ rất xa Lâm Tú đã nhìn thấy Tần Tùng cùng Tần Bách lại đứng ở cửa trên đường, Tần Uyển mắt lạnh nhìn bọn họ, hỏi: “Bạc buổi sáng vừa mới cho các người đâu?”

Tần Tùng nói: “Một nửa mua thần tiên tán, một nửa thua cuộc, lại cho chúng ta năm mươi lượng, chúng ta nhất định có thể thắng trở về”

Tần Uyển hờ hững nói: “Một văn tiền ta cũng không có”

Tần Tùng nói: "Người không có, tên khốn kia có, người xin hấn, hấn nhất định sẽ cho người."

Tần Uyển lạnh lùng nói: "Hấn không phải người của ta, ta dựa vào cái gì xin hấn?"

Tần Tùng khinh thường cười, nói: "Đã ở cùng một chỗ, còn nói không có quan hệ gì, ta nói với người, ta điều tra qua rồi, họ Lâm kia rất có tiền, người biết tòa nhà này bao nhiêu tiền không?"

Hai mươi vạn lượng, hai mươi vạn lượng đó, chỉ cần người ở trên giường hấn biểu hiện tốt một chút, cầu hấn mấy chục mấy trăm lượng bạc, hấn còn không cho người à?"

Lâm Tú đứng ở phía sau nghe mà sùng sốt.

Mấy chục mấy trăm lượng... Tên này đúng là đã bị sự bần cùng hạn chế tưởng tượng.

Nếu thật sự giống Tần Tùng nói như vậy, đừng nói mấy chục mấy trăm lượng, tài chính quyền lực trong nhà đều có thể giao cho Tần Uyển. Nữ nhân này rất biết cách sinh sống, một chén cơm chỉ mấy văn tiền mặt là có thể nuôi sống, mua bó cải trắng có thể mặc cả đến mức người bán rong hoài nghi nhân sinh, quả thực là một quản gia cần kiệm mẫu mực, hiền thê lương mẫu điển hình...

Chương 422: Song hỷ lâm môn (1)

Nhìn thấy Lâm Tú đứng ở phía sau hai người, khóe môi Tần Uyển hơi co giật, rất muốn nói gì đó, Lâm Tú lại chạy tới phía trước, nhìn Tần Tùng và Tần Bách, nói: "Trùng hợp quá, lại gặp nhau rồi."

Tuy hai người đã từng bị Lâm Tú cho một trận đòn hiểm, không, là hai lần, một lần ở trên phố, một lần khác ở Thanh Lai ti, những chiếc bàn đánh khiến cho hai người nằm úp ở trên giường rất lâu, nhưng trước mắt, hai người vẫn phải mặt đầy ý cười nhìn Lâm Tú.

Hai trận đòn trước bỗng như không có gì, Lâm Tú của hiện tại chính là cây rặng tiền của bọn hắn.

Kẻ ngốc mới có thể đắc tội với cây rặng tiền của mình.

Tần Tùng mỉm cười nhìn Lâm Tú, nói: "Muội phu, mượn mấy trăm lượng bạc tiêu với, ngày sau có sẽ trả lại ngươi."

Lâm Tú cho rằng hắn đã đủ mặt dày không biết xấu hổ rồi.

Không nghĩ tới trên đời vậy mà còn có kẻ vô liêm sỉ hơn.

Cái từ muội phu này, sao mà dễ gọi như vậy, Lâm Tú suýt nữa đã cho rằng mình và Tần Uyển lén phéng với nhau đó.

Hắn nắm bả vai Tần Tùng, cười xin lỗi hắn ta: "Ngại quá, chuyện lần trước, là ta quá xúc động..."

Tần Tùng liên tục nói: "Đánh nhau xong mới trở thành bạn bè được, muội phu tuyệt đối đừng nói như vậy..."

Lâm Tú xấu hổ nói: "Đại cữu ca hiểu lầm rồi, ta và Uyển Nhi còn chưa tới bước kia."

Tần Tùng nói: "Hầy, hiểu lầm cái gì, người xem người và Uyển Nhi đứng cạnh nhau, quả thực là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi..."

Lâm Tú cười hỏi: "Vừa rồi người nói muốn mượn bạc, mấy trăm lượng bạc đủ không?"

Tần Tùng nghe vậy, lông mày cau lại, thăm dò hỏi thử: "Thế nếu không mượn một ngàn lượng vậy?"

Lâm Tú đã không biết nói gì cho phải nữa.

Cùng là con em nhà quyền quý, người ca ca này của Tần Uyển thật sự vút hết thể diện của con em nhà quyền quý, mấy trăm lượng với một ngàn lượng có khác nhau sao, sao hắn không nói con số to hơn chút nữa?

Lâm Tú chỉ có thể nói: "Không hay rồi, nơi này của ta thật sự không có ngân phiếu một ngàn lượng, nhưng một vạn lượng thì lại một tấm đây, không bằng ta cho các người mượn một vạn lượng nhé."

Tần Tùng suýt nữa cho rằng mình nghe nhầm.

Nói thật, hắn ta lớn từng này rồi, vẫn chưa thấy qua một vạn lượng đâu.

Tuy nhà mình cũng là gia tộc quyền quý, nhưng đã sớm xuống dốc, thuộc loại chót của Nhị đẳng bá, chỉ có một căn nhà cũ hơi lớn một chút, không có thực ấp, trong phủ cũng không có nha hoàn hạ nhân, chỉ có bổng lộc mấy chục lượng bạc mỗi tháng phụ thân nhận được từ triều đình.

Nhưng mấy chục lượng đâu có đủ, cùng lắm chỉ mua được mấy túi thuốc thần tiên tán mà thôi, một vạn lượng có thể mua được bao nhiêu túi thần tiên tán đây, có một vạn lượng tiền vốn, hắn ta có thể đến sông bạc thặng lại số tiền trước kia hắn ta đã thua lỗ.

Nhìn tấm ngân phiếu trước mắt, thật lâu sau Tần Tùng mới lấy lại tinh thần, lúc run rẩy nhận tờ ngân phiếu từ trong tay Lâm Tú, Lâm Tú bỗng nhiên rút tay về, cười nói: "Huynh đệ ruột thì cũng cần phải tính toán sổ sách rõ ràng, nếu đã là mượn, vậy thì đương nhiên phải viết giấy vay nợ, viết rõ ràng số tiền đã mượn, kỳ hạn trả, chuyện này không quá đáng chứ?"

"Không quá đáng, không quá đáng..."

Trong mắt của huynh đệ Tần gia chỉ có tờ ngân phiếu một vạn lượng kia, còn giấy vay nợ gì gì đó, bọn hắn căn bản không quan tâm, nếu muội muội ở cùng với hắn, về sau bọn hắn chính là người một nhà, xin người nhà chút tiền tiêu, có thể coi là mượn à?

Vì thế, Lâm Tú nhiệt tình mời hai người vào nhà, mang bút giấy tới, viết giấy nợ xong thì để cho hai người ký tên hơn nữa còn ấn dấu tay.

Làm xong tất cả những chuyện này, Lâm Tú đưa tờ ngân phiếu một vạn lượng kia cho bọn hắn.

Huynh đệ Tần Tùng nhận được ngân phiếu, ánh mắt đều tỏa sáng, gọi Lâm Tú vài tiếng "muội phu tốt" xong thì chạy nhanh như làn khói.

Bọn hắn đang trong lúc cao hứng kích động cực độ lại không hề phát hiện, một con chó trong viện cũng theo ra ngoài.

Tần Uyển vẫn duy trì sự im lặng cuối cùng cũng phải hỏi: "Người muốn làm gì?"

Lâm Tú hong khô tờ giấy nợ kia rồi cất kỹ, nói: "Người ta cũng đã gọi ta là muội phu rồi, người làm muội phu như ta, cho đại cữu ca ít tiền thì có làm sao?"

Tần Uyển nhìn hắn, nói: "Người cho bọn hắn mượn tiền bạc, bọn hắn sẽ tiêu sạch trong vòng ba ngày, một vạn lượng này, người đừng nghĩ cầm lại được một đồng"

Khóe miệng Lâm Tú giật giật, không nói gì thêm.

Thiếu nợ thì trả tiền, đây là chuyện hiển nhiên, cũng không thêm ra ngoài thám thính tình hình xem, Lâm Tú hắn là ai, ba ngày sau, nếu không còn tiền, là bán nhà gán nợ, hay là bán muội muội, dù sao bọn hắn cũng phải chọn một cái.

Lúc này, Lâm Tú cảm thấy, cuối cùng hắn cũng là con cháu nhà quyền quý rồi.

Đây chính là thủ đoạn mà con cháu nhà quyền quý thường dùng.

Chương 423: Song hỷ lâm môn (2)

Tuy quyền quý tại Vương Đô nhiều, nhưng loại quyền thế ngập trời giống như Hoàng gia này, cũng không được mấy ai, không phải tất cả con em nhà quyền quý, đều có thể không hề kiêng kỵ gì mà cưỡng bức dân nữ.

Thủ đoạn của đa số người đều sẽ quanh co lòng vòng một chút.

Nếu nhìn trúng thiếu nữ hoặc là thiếu phụ nhà ai, đầu tiên là xuống tay từ người nhà bọn họ, tốt nhất là khiến cho những người như phụ thân, trượng phu, huynh trưởng, đệ đệ này nhiễm phải thói nghiện bài bạc, đợi đến lúc bọn hắn thua hết sạch rồi mới cho bọn họ mượn bạc...

Chờ đến lúc bọn họ thua sạch số tiền đó thì đám công tử quần là áo lượt cũng nên lộ răng nanh.

Thiếu nợ thì trả tiền, đây là chuyện vô cùng hiển nhiên, có giấy nợ có ấn ký, bầm báo quan phủ cũng có lý, lúc này, đám dân nghiện bài bạc mà không bỏ ra được tiền để trả nợ, hoặc là bán thê tử, hoặc là bán con gái, nhóm công tử quần là áo lượt cũng đúng lúc đạt được mục đích.

Thủ đoạn này, hàng trăm ngàn năm qua, lần nào cũng đúng.

Lâm Tú đã không vừa mắt hai vị huynh đệ của Tần gia này từ lâu rồi.

Phương pháp đối phó với đám con cháu nhà quyền quý, chính là càng phải quyền quý hơn bọn họ.

Trước kia Lâm Tú không đủ quyền quý, bởi vì tước vị của phụ thân quá thấp, chỉ là một Tam đẳng bá mà thôi, đến Đông Thành Nha cũng có thể không nể mặt.

Hiện tại thì khác, hần là con trai của Bình An bá, Nhất đẳng bá mới được tấn phong, ngay cả những tên hầu tước nghèo túng cũng phải nhượng bộ hần ba phần, coi như giúp hần có được tư cách làm một công tử quần là áo lượt.

Đương nhiên, một vạn lượng kia, hần cũng sẽ không cho mượn không.

Sau khi ăn cơm xong, Lâm Tú thông thả bước ra khỏi cửa phủ, nhưng không đến Võ Đạo Viện như thường ngày.

Đại Hoàng đứng chờ hần sẵn ở cửa phủ, kêu "gâu gâu" "gâu gâu"

với hần vài tiếng.

Sau khi hai huynh đệ Tần Tùng Tần Bách mượn được bạc từ chỗ Lâm Tú thì đến tiền trang có ngân phiếu tương ứng để đổi tờ ngân phiếu giá trị lớn kia thành nhiều ngân phiếu có giá trị nhỏ hơn, bọn hần không có nơi nào tiêu hết được tờ ngân phiếu một vạn lượng bạc này.

Sau đó, bọn hần đi tới Tiêu Dao Các.

Tiêu Dao Các nằm ở mảnh đất phồn hoa nhất Vương Đô, chiếm một khoảng diện tích cực lớn, bên trong có thanh lâu, sông bạc, quán rượu cái gì cần có đều có, là một trong những khu tiêu tiền lớn nhất Vương Đô.

Trước kia hai người bọn hần căn bản không có tư cách tới những chỗ như thế, nhưng hiện tại trên người mang số tiền lớn, có

thể tới nơi này hưởng thụ cuộc sống sung sướng.

Không lâu sau, một bóng dáng khác cũng đi tới trước Tiêu Dao Các.

Đó là một vị công tử trẻ tuổi, hấn cầm trong tay một chiếc quạt xếp, tác phong nhanh nhẹn, mặt như quan ngọc, chậm rãi đi vào Tiêu Dao Các.

Đây là lần đầu tiên Lâm Tú tới nơi này, trước kia hấn chỉ có nghe qua, Tiêu Dao Các, Thiên Kim Lâu, v.. v... là nơi hưởng thụ của kẻ có tiền, chỉ cần có tiền là có thể đến nơi đây cảm nhận sung sướng cực hạn.

Lâm Tú dịch dung rồi nên đương nhiên không lo lắng bị người ta nhận ra, cửa lớn của Tiêu Dao Các này vô cùng khí phái, sau khi đi vào, lại càng là một chốn bông lai tiên cảnh khác.

Đầu tiên đập vào mắt là một hoa viên vô cùng rộng lớn, trong hoa viên có núi giả cây xanh, có dòng suối đình nhỏ, bóng người đi qua đi lại không ngớt, có người tựa vào trên núi giả, miệng ngậm một tẩu thuốc ngọc bích, nuốt mây nhả khói, có người thì trái ôm phải ấp mỗi bên một nữ tử, vừa sờ mó sàm sỡ vừa đi vào trong lầu các...

Một gã sai vặt thanh tú đi đến trước mặt Lâm Tú, cung kính hỏi:

"Vị công tử này, ta có thể giúp gì được cho công tử?"

Lâm Tú nói: "Hôm nay ngựa tay, muốn đánh bài."

Tiêu Dao Các có hơi giống với các club trong tương lai, bên trong có rất nhiều dịch vụ, từ quán rượu đến thanh lâu, sòng bạc, nơi diễn tuồng kịch, cái gì cần có đều có, chỉ cần có bạc, là có thể sống phóng túng lâu dài.

Hai huynh đệ Tần gia, háo sắc ham bài bạc thích cần thuốc, Lâm Tú chỉ có thể chọn cách đến sòng bạc chờ bọn hắn.

Rất nhanh, dưới sự dẫn đường của gã sai vặt, hắn đi tới bên trong một tòa lầu các, tòa lầu các này có ba tầng, trong đại sảnh tầng một, bày hơn mười bàn, hầu như bên cạnh mỗi bàn đều có mấy bóng người.

Lâm Tú liếc đến chỗ hai huynh đệ Tần Tùng Tần Bách.

Bọn hắn vừa lắc xúc xắc, vừa la lớn: "Lớn, lớn, lớn!"

Lâm Tú ném cho gã sai vặt một khối bạc vụn, sau đó đi tới một bàn bên cạnh, tràn ngập hứng thú đứng xem.

Tầng một sòng bạc là nơi đổ xúc xắc, quy tắc đổ xúc xắc rất đơn giản, mỗi bàn đánh bạc, có thể chứa từ hai đến bốn người, người tham gia đổ xúc xắc phải bỏ ra tiền đánh bạc tương ứng, sau đó mỗi lần đổ xúc xắc, ai có tổng lớn nhất thì người đó có thể một mình hốt được cả ván bạc.

Chương 424: Song hỷ lâm môn (3)

Mỗi một lần, người thắng cần phải rút ra một số tiền nhỏ trong số tiền thắng được đưa cho sòng bạc, đại khái tầm khoảng năm phần trăm tổng tiền.

Sau khi biết rõ ràng quy tắc, Lâm Tú cũng chơi vài ván, không tới một lát đã thua mấy chục lượng, sau đó, người tìm hấn chơi càng ngày càng nhiều.

Đồ xúc xắc cũng cần có kỹ xảo, người tinh thông món này, tuy không thể mỗi lần đều ném ra được điểm cao nhất, nhưng có thể đảm bảo ném ra được một con số trong phạm vi cao, ba viên xúc xắc, nhưng vị công tử này ném liên tiếp cũng chỉ được sáu điểm, đủ thấy hấn căn bản không biết đồ xúc xắc, hơn nữa vận may cũng chẳng ra làm sao, rất có thể là người mới lần đầu tới sòng bạc.

Đối với người như thế, bọn hấn có một cách gọi riêng biệt.

Dê béo.

Trong mắt một vài dân chơi cờ bạc lão luyện, trên mặt vị công tử trẻ tuổi trước mắt rõ ràng có viết mấy chữ.

Người ngốc, tiền nhiều, nhanh tới.

Dân cờ bạc bình thường thì có, nhưng những con dê béo kiểu này lại không thường có, không ai muốn bỏ qua cho con dê béo này.

"Tới đây tới đây tới đây, vị huynh đài này, ta đồ xúc xắc với ngươi."

"Vị công tử này, đừng tìm hấn đồ xúc xắc, hấn am hiểu nhất chính là xúc xắc, chúng ta tới đây đồ đi!"

"Thối lắm, người này được xưng là Đầu Vương (Vua xúc xắc) , đồ xúc xắc với hần ta thì người sẽ thua sạch!"

Bởi vì mỗi một ván bạc, tôi đã chỉ có thể cho bốn người chơi, mà đám dân cờ bạc vây quanh người Lâm Tú đều đòi đồ xúc xắc với hần.

Lâm Tú khoát tay áo, nói: "Không đồ nữa, chỉ một chốc mà ta đã thua mấy chục lượng, không thắng được lấy một ván nào, thật sự không thú vị"

Nghe thấy con dê béo này muốn chạy, trong lòng bọn hần đều lộ bộ một phen, thi nhau nói lời an ủi.

"Huynh đài có điều không biết, một trong những đạo lý của việc đánh bài này, chính là thua trước thắng sau, thắng trước thua sau, trước mắt người thua nhiều như vậy thì sau đó nhất định sẽ đổi vận!"

"Đúng đúng đúng, chính là như thế!"

"Không tin người cược vài ván xem!"

Vị công tử trẻ tuổi hiển nhiên bị giao động bởi những lời mọi người nói, suy nghĩ một lát, hần gật đầu nói: "Vậy thì đồ thêm vài ván đi, nhưng các người nhiều người như vậy, ai muốn đồ với ta đây?"

"Ta!"

"Ta ta ta!"

"Ta đồ với người!"

Vị công tử trẻ tuổi nhìn đám người nhiệt tình với kích động bất thường này, tiện tay chỉ vài người, nói: "Người, người, còn có người nữa, chính là ba người các người đi."

Tần Tùng nhìn ngón tay con dê béo kia chỉ về phía mình, sau một lúc sững sốt, trong lòng thoáng mừng như điên.

Không biết hôm nay là ngày mấy, ban đầu là gặp được một tên ngốc hỏi mượn mấy trăm lượng lại cho mượn một vạn lượng bạc, giờ tới sông bạc lại gặp được con dê béo tự đưa tới cửa, quả thật là chuyện tốt thành đôi, song hỷ lâm môn!

Cách chơi xúc xắc lưu hành ở sông bạc là thế này.

Nếu như đồng ý cùng cược, vậy thì sẽ do một người tự đặt số ngân lượng làm tiền cược, người còn lại, cần phải đặt xuống một số ngân lượng tương ứng, sau đó mỗi người ném một lần xúc xắc, vị có tổng số điểm lớn nhất thì sẽ là người hốt được tất cả bạc của mọi người.

Nếu cảm thấy vị đầu tiên đặt số bạc quá lớn thì những người khác cũng có thể lựa chọn không chơi cùng.

Vị công tử trẻ tuổi này lần đầu tiên ra tay đã là mười lượng tiền cược, Tần Bách cùng với một người trung niên và một lão già khác mà hắn chọn cũng không do dự mà hạ bạc theo.

Người có thể lắc ba cục xúc xắc ra số điểm lớn nhất, sẽ thắng được ba mươi lượng của những người khác.

Vị công tử trẻ tuổi lần đầu tiên có vận may không tốt lắm, chỉ ném ra được chín điểm.

Tần Tùng ném ra được mười ba điểm.

Vị trung niên cùng lão già kia mỗi người ném ra được mười hai cùng mười bốn điểm,

ván đầu tiên lão già này thắng.

Trên mặt lão già đầy ý cười, sau khi lấy đi bạc của mọi người, lão cười nói: "Cảm ơn, cảm ơn nhé."

Mấy ván sau đó, vận may của vị công tử trẻ tuổi cũng chẳng ra làm sao, chỉ một chốc đã thua một trăm lượng bạc, tuy Tần Bách, người trung niên cùng lão già kia đều có thắng có thua, nhưng thắng được nhiều hơn thua, một trăm lượng kia của Lâm Tú, tất cả đều rơi vào trong túi tiền của ba người.

Lúc thua đến ván thứ mười, vị công tử trẻ tuổi vung tay lên, cau mày nói: "Không chơi nữa, ta đã nhìn ra, các người chính là muốn thắng bạc của ta, ta chơi không lại các người."

Khó khăn lắm mới mới kiếm được con dê béo, mấy người há có thể dễ dàng thả hăn chạy, cho nên bọn họ lại vội vàng đi khuyên giải an ủi vài câu, lúc này vị công tử trẻ tuổi mới tiếp tục chơi tiếp, lần này ba người rõ ràng nhường hăn, để cho hăn thắng hai ván, sau đó lại bắt đầu thua liên tiếp.

Đến hiện tại, vành mắt vị công tử trẻ tuổi đã hơi đỏ.

Chương 425: Trở mặt vô tình (1)

Đây là biểu hiện của việc bị thua đến nóng nảy.

Đừng nói là con dê béo mới vào chơi như hăn, cho dù là tay lão luyện đã đắm mình trên con đường này nhiều năm thì cũng sẽ có lúc thua đến tức giận, mà mỗi lúc như thế, bọn hăn sẽ từ từ mất đi lý trí, sẽ làm ra một số hành động càng thêm điên cuồng hơn.

Quả nhiên, hai mắt người trẻ tuổi đỏ ngầu, lấy ra một tờ ngân phiếu giá trị lớn từ trong lồng ngực ra, nói: "Lần này ta đặt một trăm lượng, ai dám cược!"

Người trung niên và lão già kia do dự trong chớp mắt, trong việc đồ xúc xắc này, số bạc thường xuyên đặt nhất chính, là một lượng bạc, mười lượng bạc đã xem như nhiều rồi, rất ít người sẽ cược một trăm lượng một lần, tuy một trăm lượng không hề tính là nhiều đối với kẻ có tiền thật sự, nhưng một lần cược nhiều như vậy, chỉ trong khoảnh khắc có thể thua hơn một ngàn lượng thậm chí là mấy ngàn lượng.

Tần Tùng nhìn ra hai người do dự, khinh thường nói: "Không có bạc thì đừng cược, tới đây đi, vị huynh đài này, ta và ngươi cược."

Hai huynh đệ vừa mới lấy được một vạn lượng từ chỗ Lâm Tú, có thể nói là người có tiền to, trước kia không dám cược quá mức, hiện tại thì đến suy nghĩ cũng chẳng cần.

Người trung niên và lão già thì không có tiền vốn hùng hậu như hai huynh đệ này,

thua một ván là không còn tiền vốn để
cược, tuy vẫn còn thêm thưởng con dê béo
này, nhưng cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ rồi
đi.

Lúc này, trên chiếu bạc chỉ còn lại có vị
công tử trẻ tuổi và huynh đệ Tần gia.

Mấy tiếng xúc xắc thanh thúy va vào nhau,
vị công tử trẻ tuổi ném ra mười điểm,
huynh đệ Tần gia ném ra mười hai điểm, chỉ
trong một cái chớp mắt ngắn ngủi, một trăm
lượng đã thuộc về người khác.

Sau đó, bọn hần lại cược vài ván, tuy
người trẻ tuổi cũng thắng được hai ván,
nhưng hiển nhiên là do huynh đệ Tần gia
thả nước, trong mười ván, chỉ để hần thắng
được hai ván, lại lời được từ tay hần mấy
trăm lượng.

Tung hoành giới cược bạc nhiều năm như
vậy, huynh đệ Tần gia chưa bao giờ được nở
mày nở mặt như ngày hôm nay.

Vị công tử trẻ tuổi, hiển nhiên đã hoàn
toàn đánh mất lý trí, sau khi thua thêm
một ván nữa thì móc toàn bộ xấp ngân phiếu
trong tay áo ra, đặt ở trên mặt bàn, nói:
"Ta đặt cược tất cả chỗ này, thắng bại chỉ
trong một ván!"

Có gã sai vặt của sòng bạc đếm thử, xấp
ngân phiếu này, quả thật nhiều hơn năm
nghìn lượng.

Ngay lúc này, tình huống nơi đây đã hấp
dẫn sự chú ý của hầu hết dân cò bạc ở đây.

Bọn hần nhìn vành mắt vị công tử trẻ tuổi
đã đỏ đậm, hơi thở nặng nề, thì hiểu hần
đã thua đến điên rồi.

Đã có bao nhiêu người giống như hấn, thua đến tán gia bại sản ở trong này.

Hấn không phải người đầu tiên, cũng không phải người cuối cùng.

Những người này không thấy đáng thương cho hấn, bọn hấn chỉ thấy đáng tiếc, khó khăn lắm mới gặp được một con dê béo như vậy, lại còn không thể kìm chế làm chủ được bản thân, bởi vì bọn họ cũng không đủ bạc, cho nên chuyện này khiến trong lòng bọn hấn vô cùng buồn bực.

Năm ngàn lượng cược một ván, cho dù là trong Tiêu Dao Các cũng rất hiếm thấy, hai huynh đệ ở đối diện kia, chỉ sợ cũng không cược nổi đi?

Trông bọn hấn không giống người có thể lấy ra năm ngàn lượng bạc.

Hai huynh đệ Tần Tùng và Tần Bách liếc nhau, đều nhìn ra do dự từ trong mắt đối phương.

Năm ngàn lượng, bọn hấn có thì có.

Đừng nói là năm ngàn lượng, một vạn lượng cũng có.

Nhưng có tiền thì có tiền, nhưng mà lập tức đặt cược một nửa, bọn hấn nhất thời cũng khó có thể hạ quyết tâm.

Dù sao, trước kia bọn hấn cược nhiều nhất cũng không quá năm mươi lượng bạc, cho nên chưa từng gặp qua tình huống này.

Lúc này, vị công tử trẻ tuổi nhìn bọn họ một cái, hỏi: "Có dám đánh cược không, không dám cược thì đi ra!"

Tần Tùng hừ lạnh một tiếng, nói: "Cược, có gì mà không dám cược?"

Hiện tại hai huynh đệ bọn hắc đúng là có một cái cây rụng tiền, hơn nữa cái cây này còn cho không một vạn lượng, nếu thắng ván tới đây, năm ngàn lượng có thể trở thành một vạn lượng, đủ cho bọn hắc sống cuộc sống tiêu dao sung sướng rất lâu.

Đỏ xúc xắc với con dê béo này, kết quả căn bản chính là nhất định sẽ thắng.

Tần Tùng dứt khoát lấy ra vài tấm ngân phiếu đủ năm ngàn lượng, vỗ ở trên bàn, nói: "Chúng ta cược với ngươi!"

Vị công tử trẻ tuổi đã thua đỏ mắt, vội vàng ném ra ba viên xúc xắc, xúc xắc xoay tròn sau đó từ từ dừng lại.

Tổng số điểm của ba viên xúc xắc, theo thứ tự là ba, ba, hai.

Tám điểm.

Huynh đệ Tần gia suýt chút nữa cười ra tiếng, bọn hắc chơi xúc xắc bấy lâu nay, cho dù có ném bằng chân, cũng có thể ném được mười điểm trở lên, năm ngàn lượng bạc này, không phải tặng không cho bọn hắc sao?

Chương 426: Trở mặt vô tình (2)

Vị công tử trẻ tuổi hiển nhiên cũng nhận ra chuyện này, sắc mặt trở nên có chút tái nhợt, nhìn về phía hai người huynh đệ, hỏi:

“Nếu không, hay là không cược nữa, năm ngàn lượng, thật sự là cược lớn quá...”

Huynh đệ Tần thị làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho hắn như vậy, Tần Tùng cười ha hả, nói: “Vị huynh đài này, chắc là lần đầu tiên tới nơi này chơi đúng không, tiền cược đã rời tay, nào có lý mà hối hận, lại nói, ta còn chưa đồ xúc xắc, làm sao người biết người thua nhất định là người?”

Nói xong, hắn bèn cầm lấy ba viên xúc xắc, tiện tay ném ra ngoài.

Là người chơi xúc xắc nhiều năm, hắn ta đã luyện thành bản lĩnh tiện tay ném cũng được mười bốn điểm trở nên từ lâu, ván này sao mà hắn có thể thua được?

Ván cược này, ngân phiếu trên chiếu bạc ước chừng có một vạn lượng, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm ba viên xúc xắc kia, chỉ thấy ba viên xúc xắc quay cuồng một trận, sau đó thông thả dừng lại, đếm theo thứ tự thì là hai, hai, ba.

Bảy điểm.

Người trẻ tuổi thấy vậy, trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên, lớn tiếng nói: “Thắng, ta thắng Hai huynh đệ Tần gia thì lại tỏ vẻ khó có thể tin, Tần Tùng càng kinh hãi đến độ trắng cả mặt, hắn nhìn chăm chăm vị công tử trẻ tuổi này, cả giận nói: “Chuyện

này không có khả năng, có phải người chơi ăn gian không!”

Vị công tử trẻ tuổi nghe vậy, nhục nhĩ như bị sỉ nhục, hấn nắm chặt quả đấm, trên tay hiện ra một đốm lửa, lạnh lùng nói:

“Người thắng chính là thắng, còn ta thắng chính là chơi ăn gian sao, nào có lý nào như vậy, vừa rồi mọi người đều thấy được, ta đến cái bàn cũng chưa chạm đến...”

Mọi người thật đúng là đều thấy được, vừa rồi vị công tử trẻ tuổi này cách chiêu bạc một khoảng cách, không có khả năng động tay động chân gì hết.

Tuy nói có vài người có năng lực dị thuật, quả thật có thể chơi ăn gian, nhưng thế cũng phải là Không Vật hoặc là Niệm Lực. Năng lực của hắn là hỏa, không có bản lĩnh chơi bản, rõ ràng là hai huynh đệ kia thua không chịu nhận.

Chuyện như đồ xúc xắc này, không ai có thể đảm bảo mỗi lần mình đều có thể ném ra điểm cao, cho dù là dân chuyên cờ bạc cũng có lúc lên voi xuống chó.

Lúc này, có vài hán tử đi tới từ cửa sông bạc, sau khi hỏi chuyện đã xảy ra thì liếc mắt nhìn huynh đệ Tần gia một cái, nói:

“Chịu cược thì phải chịu thua, nơi này cấm gây chuyện, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí”

Vừa rồi Tần Tùng cũng chỉ khó có thể chấp nhận được thôi, tự dung thua năm ngàn lượng, ai mà chấp nhận nổi.

Buồn bực nhìn người trẻ tuổi cầm đi ngân phiếu vốn nên thuộc về mình, Tần Tùng chỉ

cảm thấy nhiệt huyết dâng lên, nói: "Có dám cược thêm một lần nữa không!"

Người trẻ tuổi lại quyết đoán lắc đầu, nói: "Không cược, vừa rồi ta chỉ ăn may, chơi xúc xắc thì ta không chơi lại người, chơi thêm lát nữa có khi lại thua hết trên tay người"

Tần Tùng nhất thời câm nín, người này cũng thật quyết đoán, một vạn lượng bạc bọn hắn còn chưa cầm nóng tay, cứ thế mà vui đi một nửa...

Hắn chỉ muốn mình thắng lại tiền, nghe vậy lập tức nói: "Không cược xúc xắc cũng được, chúng ta lên tầng hai chơi gà, đấu dế, nào có lý thắng tiền là đi luôn đâu!"

"Chơi gà, đấu dế?" Người trẻ tuổi vừa nghe thế, nhất thời nổi lên hứng thú, nói:

"Nghe qua có vẻ thú vị đó, đi xem thử..."

Trước kia Lâm Tú chưa từng tới sòng bạc, không biết bên trong này lại có nhiều trò chơi như vậy, có đồ xúc xắc, có chơi bài, có chơi gà, cũng có đấu dế...

Đây không phải là máy rút tiền của hắn sao.

Niệm Lục của Triệu Linh Quân có thể giúp hắn thuận lợi trong việc đồ xúc xắc, còn về chơi gà cùng đấu dế với hắn mà nói không khác gì vừa làm người chơi vừa làm trọng tài?

Hắn bảo gà thua thế nào thì gà phải thua thế đó, còn con dế kia thì có ăn gan hùm mật gấu cũng không dám cãi lệnh của hắn, cho dù Lâm Tú chọn dế, huynh đệ Tần gia chọn gà, thua cũng vẫn là bọn hắn.

Tóm lại hai vị kia cứ yên ổn mà làm hai đồng tử tặng tiền thôi.

Huỳnh đệ Tần gia quanh năm trà trộn chốn sòng bạc, đều rất quen thuộc với các cách đánh cược, ngoài xúc xắc ra thì hai huynh đệ một người am hiểu chọn chọi gà, một người am hiểu việc phân biệt đế.

Gặp được cao thủ cùng bậc, ai thua ai thắng thì còn phải dựa vào vận may của mỗi người.

Nhưng gặp phải loại người mới thế này, chọi gà với đấu đế càng không có chuyện lo lắng thấp thỏm hơn đồ xúc xắc.

Gà chọi là do sòng bạc nuôi, mấy mươi con gà, nhốt ở trong lồng, nhìn bề ngoài thì đều là to lớn khỏe mạnh oai phong, người ngoài nghề căn bản không nhìn ra được gì.

Huỳnh đệ Tần gia và Lâm Tú chọn gà, Tần Tùng nhìn con gà mà Lâm Tú chọn, trong lòng suýt nữa cười ra tiếng.

Chương 427: Trở mặt vô tình (3)

Gà chọi không phải cứ hình thể càng lớn thì càng tốt, chọn gà chọi, nhất nhìn đầu, nhì nhìn mào, ba xem mỏ, bốn nhìn chân, đầu phải nhỏ, mào phải thẳng, mỏ phải nhọn, đùi phải to, cẳng chân phải thon, nhìn thể nào thì gà hấn ta chọn cũng là cực phẩm trong bầu gà.

Mà con Lâm Tú chọn, chỉ là một con gà yếu miệng cộp gan thỏ.

Không tới thời gian một tách trà nhỏ, gà của Lâm Tú cũng sẽ bị gà của hấn ta mổ thành một con gà trụi lông.

Tần Tùng nói với Lâm Tú: "Lần này cược một ngàn lượng"

Lâm Tú nói: "Hai ngàn lượng"

Tần Tùng nắm chắc thắng lợi trong tay, lúc này nói: "Hai ngàn lượng thì hai ngàn lượng."

Một lát sau, nhìn con gà chọi của mình nằm trên mặt đất, mà con gà của Lâm Tú thì giẫm trên mình con gà chọi của hấn ta mà điếu võ dương oai, con mắt Tần Tùng sắp lòi cả ra ngoài.

Lâm Tú nhận lấy ngân phiếu hai ngàn lượng, nói: "Xem ra, bản lĩnh chọn gà chọi của người không tốt bằng ta..."

Chỉ trong khoảnh khắc.

Tần Tùng và Tần Bách quỳ rạp trên mặt đất, nhìn hai con dê trong hộp, lo lắng nói: "Kẹp chết nó, kẹp chết nó!"

Nhưng bất kể bọn hấn có cổ vũ thể nào, con dê của bọn hấn vẫn bại trận, thậm chí còn

bị con dê của đối phương cắn cho đứt một chân, kết thúc trong thảm hại.

Hốc mắt Tần Tùng đã đỏ cả lên, cắn răng nhìn vị công tử trẻ tuổi ở đối diện, nói: "Hai lần này là người ăn may, chúng ta ra ngoài chơi bài!"

Vị công tử trẻ tuổi nhìn huynh đệ Tần gia, lạnh nhạt hỏi: "Các người còn bạc để cược với ta à?"

Tần Tùng sờ ống tay áo, sắc mặt thoáng chốc trắng xanh, ngân phiếu một vạn lượng hắn ta mới lấy được, còn chưa cầm nóng tay đã thua không còn một văn tiền nào...

Chỉ một chốc đã thua hết một vạn lượng, hai huynh đệ Tần Tùng Tần Bách mờ mịt, đến suy nghĩ cũng trở nên trì trệ, thật lâu sau vẫn không nói nên lời.

Trước kia tuy bọn hắn cũng thường xuyên thua bạc, nhưng lại chưa từng thua nhiều như vậy.

Một vạn lượng bạc này, tới nhanh mà đi càng nhanh hơn.

Lúc này, một đám dân chơi cờ bạc cũng nhìn ra chuyện có chỗ không đúng.

Có thể chơi ba loại đánh bạc, thắng được một vạn lượng của hai huynh đệ nhà này, chuyện này chỉ sợ không thể dùng vận may tới để giải thích, có lẽ vị này vốn là một cao thủ sòng bạc, chỉ vì muốn cho bọn họ thả lỏng cảnh giác, nên lúc đầu vừa vào mới thể hiện mình là một con dê béo.

Sự thật chứng minh, dê béo lại là một người khác hoàn toàn.

Tất cả mọi người đều bị kỹ năng diễn xuất của hắc lữ gia gạt, đây không chỉ là một cao thủ tinh thông cờ bạc, mà trình độ khống chế lòng người cũng đã đến một mức độ tinh vi.

Một gã sai vặt của sòng bạc đi đến bên người Lâm Tú, cung kính nói: "Vị khách đây, chương quầy của chúng ta mời người lên tầng ba uống tách trà"

Lâm Tú liếc mắt nhìn hai huynh đệ Tần thị hãy còn đang dờ dẩn đứng tại chỗ, đi theo gã sai vặt kia đến tầng ba.

Tầng ba của sòng bạc, là một nhã các rất thanh tịnh, một người trung niên ngồi ở sau bàn, ánh mắt nhìn về phía Lâm Tú.

Lúc tầm mắt của hắc lữ gia đảo đến, một cảm giác áp bách mãnh liệt đập vào mặt.

Sắc mặt gã sai vặt tái nhợt, lui về phía sau vài bước, phải vịn thang lên mới đứng vững được.

Lâm Tú đứng tại chỗ, sừng sững bất động, đối mặt với ánh mắt của người trung niên, biểu cảm không hề gợn sóng.

Người có thể mở sòng bạc tại nơi thế này, nhất định là một vị quyền quý nào đó ở Vương Đô, đến chương quầy được mời đến cũng là võ giả cấp Địa.

Trong lòng người trung niên cũng có hơi kinh ngạc, vị công tử trẻ tuổi trước mắt, đến hắc lữ gia cũng không nhìn thấu thực lực, trên mặt hắc lữ gia xuất hiện nụ cười tươi, nói: "Các hạ có thủ đoạn thật cao minh, chỉ chốc lát mà đã thu về được cả vạn lượng"

Lâm Tú cười, nói: "Ăn may thôi, không giống chường quây đây, mỗi ngày chỉ cần ngồi ở nơi này, cũng có đồng lớn bạc tới tay."

Hắn thắng được từ trên tay huynh đệ Tần thị một vạn lượng, sòng bạc sẽ thu từ trong tay hắn năm trăm lượng, hoàn toàn không có bất cứ giao dịch mua bán nào có thể kiếm được bạc dễ hơn thế này.

Tiền bạc của huynh đệ Tần thị đều là của Lâm Tú, tương đương với việc hắn vô duyên vô cớ thiệt mất năm trăm lượng.

Người trung niên bảo gã sai vật dâng lên một tách trà cho Lâm Tú, nói: "Không biết tên gọi của công tử là gì, thứ cho tại hạ mắt kém, không nhận ra công tử là con cháu của vị quyền quý nào."

Lâm Tú nhìn hắn ta một cái, hỏi: "Chẳng lẽ sòng bạc của các người còn có quy tắc điều tra lai lịch của khách đến chơi?"

Người trung niên cười nói: "Thế thì không phải, chẳng qua ta thấy công tử có khí độ phi phàm, nhất định không phải người bình thường, cho nên tại hạ muốn kết bạn thôi"

Lâm Tú nói: "VẬY người nhìn nhầm rồi, ta chỉ là một người bình thường, cũng không phải con cháu nhà quyền quý gì đó."

Chương 428: Trở mặt vô tình (4)

Người trung niên nói: "Cho dù không phải con cháu nhà quyền quý thì cũng có thể kết bạn."

Lâm Tú chấp tay với hấn ta, nói: "Ngô Ngạn Tổ của Đông Thành, rất vui vì đã quen biết."

Người trung niên cũng chấp tay nói: "Ta tên Hà Thắng, là chủ quầy sòng bạc của Tiêu Dao Các, hôm nay được kết bạn với Ngô huynh, cũng coi như là có duyên"

Nói xong, hấn ta lại nói với gã sai vặt đứng ở cửa: "Đi lấy sổ tiền tiền trích ra từ chỗ Ngô công tử hôm nay trả lại cho Ngô công tử, lần đầu gặp mặt, coi như là món quà nhỏ tặng cho Ngô công tử"

Gã sai vặt kia nhanh chóng xuống lầu, lấy năm trăm lượng bạc lấy từ chỗ Lâm Tú nơi này trả lại cho hấn.

Lâm Tú đương nhiên sẽ không từ chối sổ tiền này, trái phải đều là bạc của mình, chẳng qua chỉ là dạo một vòng trên tay người khác mà thôi, bớt đi năm trăm lượng của hấn, hấn cũng biết đau lòng.

Còn về mục đích của quầy sòng bạc, là kết bạn hay là mượn sức, đều không quan trọng với hấn, sau ngày hôm nay, khuôn mặt này sẽ không còn xuất hiện trên thế giới này nữa.

Hai người vui vẻ hàn huyên vài câu xong, Lâm Tú đề nghị xin phép đi trước.

Người trung niên thì lại tự mình tiễn hấn đến cửa thang xuống lầu.

Lâm Tú đi rồi, gã sai vặt kia hỏi người trung niên: "Chưởng quầy, vì sao phải trả bạc lại cho hắn?"

Hà Thắng vuốt râu ngẩn ở cằm, nói: "Người này có chút bản lĩnh, lần đầu gặp mặt, để lại ấn tượng tốt cho đối phương, chỉ có lợi mà không có hại"

Gặp được loại cao thủ đánh bạc này cũng không phải là một chuyện tốt đối với sòng bạc.

Tuy hắn càng kiếm được nhiều thì số tiền sòng bạc lấy được cũng càng nhiều, nhưng nếu là có một tên chỉ thắng không thua, mỗi ngày đều ghé thăm sòng bạc của bọn hắn thì liệu còn có khách tới nơi này của bọn hắn sao?

Tất cả sòng bạc, không chào đón nhất chính là người như thế.

Ban đầu Hà Thắng là muốn cảnh cáo người nọ, nhưng sau khi nhận ra thực lực của đối phương cũng không kém thì lại thay đổi sách lược, so với vạch mặt nhau, còn không bằng hóa thù thành bạn, lần này cho hắn thể diện, lần sau nếu hắn vẫn làm khó sòng bạc của bọn hắn thì chính là hắn không hiểu quy tắc rồi.

Đến lúc đó, bọn hắn sẽ có thể áp dụng một vài thủ đoạn đặc biệt.

Gã sai vặt lại nói: "Có cần sai người đi điều tra thêm về hắn không?"

Hà Thắng khoát tay áo, nói: "Vô dụng thôi, tên hắn cho ta, nhất định không phải là tên thật, nếu lần sau hắn lại tới nơi này, ngươi cứ báo cáo trước với ta là được."

"Vâng ạ"

Gã sai vặt gặt đầu, sau đó đi xuống lầu làm việc.

Lúc này, hai huynh đệ Tần gia, cũng đã đi ra khỏi Tiêu Dao Các.

Tần Bách đứng ở trên đường cái, cảm giác giống như nằm mơ vậy.

Nửa canh giờ trước, trên người bọn hắn không có một đồng tiền nào, hiện tại trên người bọn họ vẫn không có một đồng tiền nào, giống y như nửa canh giờ trước, chuyện này thậm chí khiến cho hắn ta nghi ngờ, rốt cuộc thì bọn hắn có từng nhận được một vạn lượng bạc kia hay không.

Bọn họ coi người khác như dê béo, nhưng lại không hề hay biết dê béo thật ra lại chính là bọn họ.

Tần Bách nhìn về phía huynh trưởng bên cạnh, hỏi: "Đại ca, làm sao bây giờ?"

Tần Tùng cũng mang vẻ mặt hồi hận, nói: "Sau này không đi cược bạc nữa, lấy số tiền này đi chơi gái, lấy đi sống phóng túng, lấy đi mua thần tiên tán, đủ cho chúng ta sống sung sướng bao nhiêu lâu rồi, nhưng hiện tại cứ thế mà hết, ta thật sự không cam lòng, sau này còn chơi bạc nữa thì ta làm chó!"

Tần Bách thấp thỏm nói: "Ý ta nói là một vạn lượng bạc chúng ta mượn của tên kia, ba ngày sau sẽ phải trả lại cho hắn đó, chúng ta lấy đâu ra bạc mà trả đây?"

Tần Tùng liếc nhìn hắn ta, nói: "Người sợ cái gì, dựa vào bản lĩnh mượn bạc thì vì sao phải trả, hắn và tiểu tiện nhân kia ở chung với nhau rồi thì chính là mọii phu

của chúng ta, không nghe thấy hấn còn gọi ta là đại cữu ca sao?"

Tần Bách nghĩ lại thấy cũng đúng, loại chuyện này, trước kia bọn hấn đã làm không ít, ở Dịch Thuật Viện có rất nhiều người theo đuổi Tần Uyển, bọn hấn cũng mượn không ít bạc từ trong tay những người kia, nhưng chưa từng trả ai.

Chẳng qua, khi đó đều là mượn mười mấy đếm mấy chục lượng chứ chưa từng mượn nhiều như vậy bao giờ.

Mà Lâm Tú này vốn không thiếu bạc, một vạn lượng chỉ là vài giọt nước thôi, nể tình đều là người một nhà, hấn nhất định sẽ không so đo với hai người bọn họ.

Một vạn lượng này tới tay không cần tốn nhiều sức, thua cũng không thấy quá đau lòng, hai người chỉ thấy hơi đáng tiếc, sau đó lại bắt đầu tính kế, chờ thêm vài ngày nữa lại tìm một cơ hội, mượn thêm của Lâm Tú mấy ngàn lượng.

Trong vô số người theo đuổi Tần Uyển, Lâm Tú thuộc người rất có tiền, hai huynh đệ còn đang tiếc nuối, vì sao Lâm Tú không gặp được nàng sớm hơn, như vậy thì bọn hấn đã thoát khỏi biển khổ từ lâu rồi.

Chương 429: Trở mặt vô tình (5)

Lúc này, Lâm Tú đã khôi phục về ngoài vốn có, cũng về tới trong phủ.

Đạo loanh quanh một vòng lớn, bạc cho hai huynh kia lại về tới trong tay hắn, Lâm Tú nhất thời cảm thấy trong lòng rất thư thái.

Chẳng qua, nhờ năng lực cực mạnh của niệm lực này mà Triệu Linh Quân trở thành một thể hệ thiên chi kiêu nữ, còn hắn thì lại dùng nó để chơi ăn gian, thật sự là quá thấp kém rồi.

Lần này sau khi đột phá, quá trình phục chế năng lực của hắn vô cùng thuận lợi, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã đạt được những ba loại năng lực, nếu lần này thăng cấp, số lượng năng lực hắn có thể phục chế không có đột phá thì trước khi tiến vào cấp Địa, hắn chỉ còn lại một năng lực có thể phục chế.

Việc chọn năng lực này, cần phải cẩn thận hơn mấy năng lực trước một chút.

Một khi để vị trí năng lực cuối cùng này bị chiếm dụng, nếu có tìm được năng lực mình muốn, hắn rất có thể sẽ bỏ lỡ cơ hội.

Cho nên, Lâm Tú định để năng lực của Tần Uyển ra sau.

Nàng ở ngay bên cạnh mình, có chạy cũng không thoát được, ngày sau khi nào có thời gian sẽ từ từ tìm cách, trước mắt hắn vẫn không có cách nào hữu hiệu, Tần Uyển này, trông thì có vẻ dễ đến gần, nhưng nếu dựa vào gần quá sẽ phát hiện, nàng chính là

một con nhím, muốn ăn luôn nàng, căn bản không có chỗ hạ miệng.

Chẳng qua, chuyện của Tần gia, Lâm Tú vẫn định giải quyết giúp nàng trước.

Tình cảnh hiện tại của Tần Uyển, chính nàng không thấy đau lòng nhưng Lâm Tú nhìn mà đau lòng thay, ở một mức độ nào đó mà nói, nàng với Lâm Tú của kiếp trước chính là đồng bệnh tương liên, thậm chí còn thâm hơn cả hấn ở kiếp trước, chuyện này khiến cho mỗi lần Lâm Tú nhìn thấy hai huynh đệ Tần thị bắt nạt nàng là lại tức giận.

Thời gian đảo mắt đã trôi qua ba ngày, hôm nay, là ngày Lâm Tú đòi nợ.

Trên giấy tờ vay mượn của hai huynh đệ Tần Tùng Tân Bách quả thật có viết rõ ràng số lượng ngân lượng cho mượn, kỳ hạn trả, còn có dấu tay của cả hai người, thiếu nợ thì trả tiền, đây là chuyện hiển nhiên thường tình, giấy vay mượn này là được luật pháp bảo vệ, vì lo bọn hấn nợ tiền không trả, cho nên Lâm Tú còn dẫn theo cả quan sai Thanh Lại ti đến.

Liễu Thanh Phong đi cùng Lâm Tú, vừa đi vừa nghe hấn ta nói, có bạc khích lệ, dạo gần đây nhiệt tình phá án của bồ khoái Thanh Lại ti bọn hấn tăng vọt, nha môn Thanh Lại ti cũng tích lũy được không ít tiếng thơm từ trong dân chúng.

Trên mặt Lâm Tú vẫn luôn mang theo nụ cười, tuy hấn và A Kha đã trời Nam đất Bắc, thân phận cũng khác nhau, nhưng bọn hấn đều hướng về cùng một hướng, có chung một mục tiêu, yên lặng nỗ lực.

Nghĩ đến A Kha, Lâm Tú không khỏi có chút nhớ nhung.

Cũng không biết hiện tại nàng ở nơi nào, ăn có ngon, ngủ có ngon không, có bị thương không, không có hấn ở bên cạnh, cũng không có ai giúp nàng trừ vết sẹo. Nàng luôn miệng nói nữ nhân giang hồ không chỉ bám vào một khuôn mẫu, nhưng thật ra vẫn cực kỳ để ý những thứ này.

Phủ Kiến An bá cũng nằm tại Đông Thành, đi từ Thanh Lại ti thì chỉ trong chốc lát là đến.

Đây là một tòa nhà tam tiến, không nằm ở khu vực phồn hoa nhất Đông Thành, nhưng vị trí cũng coi như không tệ, bán một tòa tầm hai ba vạn lượng thì còn dư.

Là một phủ Nhị đẳng bá, cửa phủ Tần gia còn không bằng cả cửa phòng của hạ nhân, Lâm Tú và Liễu Thanh Phong từ cửa đi vào, đi đến tiền viện, nhìn thấy người trong Tần Phủ đang ăn cơm trưa.

Trong Tiền Đường, Tần Tùng Tần Bách, cùng với một đôi nam nữ trung niên, ngồi ở bên cạnh bàn cơm, một bóng dáng khác thì lại giắt quần áo ở trong sân, Tân Uyển ngẩng đầu nhìn thoáng qua, vẻ mặt ngẩn ra sau đó chậm rãi đứng dậy.

Lúc này, mấy người ăn cơm ở nội đường cũng phát hiện ra người tới, vội vàng đứng dậy, đi vào trong viện.

Tần Tùng Tần Bách nhìn thấy Lâm Tú, trong lòng lộp bộp một phen, Tần Tùng thì ba bước hai bước chạy tới, cười lạnh nói:

"Muội phu, sao ngươi lại tới đây..."

Lâm Tú yên lặng nhìn hấn ta một cái, thân nhiên nói: "Người nói ai là muội phu của người, Tần Tùng Tần Bách, nên trả tiền thôi."

Tần Tùng ngạc nhiên nhìn Lâm Tú, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Ba ngày trước, hai người còn mở miệng một tiếng "muội phu", khép miệng một tiếng "đại cữu ca" gọi vô cùng thân thiết, hiện tại mới được ba ngày, sao hấn đã trở mặt rồi?

Lúc này, Kiến An bá và Kiến An bá phu nhân vội vàng đi tới, Kiến An bá hỏi: "Các người là ai, tới Tần phủ của ta làm gì?"

Lâm Tú nhìn nam nhân trung niên trước mắt, nói: "Hai đứa con trai của người nợ ta một vạn lượng bạc, ta tới nhắc bọn họ trả tiền"

Kiến An bá hỏi: "Bọn hấn thiếu người bao nhiêu tiền?"

Lâm Tú nói: "Không nhiều không ít, vừa đủ một vạn lượng"

Chương 430: Trở mặt vô tình (6)

"Một vạn lượng!"

Nghe đến con số này, Kiến An bá chân động, nhìn về phía hai huynh đệ Tần Tùng Tần Bách, hỏi: "Hắn nói là thật ư?"

Tần Tùng gật đầu bất đắc dĩ.

Kiến An bá vừa sợ vừa giận, hỏi hai huynh đệ nói: "Các người mượn nhiều bạc như vậy làm gì, bạc đâu?"

Tần Tùng cúi đầu, nói: "Đều đã... đều đã thua sạch rồi..."

Kiến An bá nghe vậy, suýt chết nghẹn, sắc mặt từ hồng nhuận biến xanh tím.

Hắn chỉ vào hai huynh đệ, cánh tay run rẩy, cắn răng nói:

"Nghịch tử, hai tên nghịch tử các người!"

Lâm Tú quơ quơ giấy vay nợ trước mặt Kiến An bá, nói: "Giấy trắng mực đen, bên trên có viết rõ ràng, ba ngày trước, bọn hắn mượn của ta một vạn lượng bạc, hôm nay chính là ngày phải trả tiền"

Kiến An bá tức giận nói: "Vì sao người lại cho bọn hắn mượn nhiều bạc như vậy!"

Lâm Tú liếc nhìn hắn ta, vì sao lại cho huynh đệ Tần Tùng mượn bạc, đương nhiên là vì muội muội của bọn hắn rồi.

Chẳng qua hắn không tiện nói trắng ra những lời này, cho nên chỉ mỉm cười nói: "Con người của ta ấy mà, cho vay tiền cũng không hỏi tiền đi đâu, bọn hắn đánh bạc hay đã tiêu hết đã chẳng còn liên quan gì đến ta, chỉ cần bọn hắn có thể đúng hạn trả tiền là được."

Kiến An bá giận dữ nói: "Một vạn lượng bạc, chúng ta lấy đâu ra nhiều tiền như thế để trả cho người!"

Ánh mắt Lâm Tú đảo qua trên người Tần Uyển, sau đó một lần nữa nhìn về phía Kiến An bá, nói: "Con người của ta đó, cũng không phải kẻ không nói lý, không có bạc cũng được, các người cần thận suy nghĩ xem, còn có gì có thể lấy ra gán nợ hay không..."

Đôi mắt với chủ nợ của hai nhi tử, trong lòng Kiến An bá có chút bối rối.

Một vạn lượng bạc, hẳn ta làm sao cũng không thể lấy ra được, đừng nói là một vạn lượng, cho dù là một nghìn lượng, một trăm lượng hẳn ta cũng đều không lấy ra được.

Những thứ có thể bán lấy tiền đã bị hai tên nghịch tử kia bán từ lâu, thứ có giá trị duy nhất chính là căn phủ này.

Nhưng bán phủ đi rồi thì họ sống ở đâu?

Hắn ta cố nặn ra một nụ cười với Lâm Tú, nói: "Bản bá chính là Kiến An bá, Nhị đẳng bá đương nhiệm. Không biết vị công tử ngọc thụ lâm phong này là con cháu nhà ai?"

Lâm Tú liếc hắn ta một cái nói: "Đừng thăm dò nữa, cha của ta là Nhất đẳng bá, người chỉ một Nhị đẳng bá nhỏ nhoi không áp được ta. Từ xưa đến nay, có nợ có trả là chuyện đương nhiên.

Một vạn lượng hôm nay, người định trả lại như thế nào?"

Khuôn mặt của Kiến An bá tối sầm lại.

Đến cả hai nhi tử mà Kiến An bá phụ nhân sủng ái nhất cũng hung hăng trừng mắt nhìn

một cái.

Một vạn lượng bạc, sao bọn chúng dám mượn?

Kiến An bá phu nhân nhìn Lâm Tú, bỗng nhiên ưỡn ngực nói:

"Người nói con ta mượn người một vạn lượng thì con ta mượn người một vạn lượng à, nói không chừng giấy vay nợ kia là do người làm giả thì sao!"

Vẻ mặt tuấn tú như một tên công tử bột của Lâm Tú hiện lên nụ cười khẩy: "Phụ nhân đánh đá này muốn chơi xấu ta đúng không, chắc hẳn người không biết ta là ai. Liều đại nhân, thiếu nợ không trả nên xử lý như thế nào đây?"

Liều Thanh Phong nói: "Thiếu nợ không trả, chống chế không chịu nhận, sau khi thẩm tra thì lĩnh ba mươi trượng, phạt tù mười ngày, bị tước danh chức, ruộng đất... Quan phủ sẽ thay mặt bán của cải lấy tiền trả nợ..."

Tần Tùng thấy đáng vẻ Lâm Tú, biết lần này có khả năng sẽ lớn chuyện, hắn ta lập tức nhìn về phía Tần Uyển, nói: "Uyển Nhị, Uyển Nhị, người mau nói gì đi chứ!"

Tần Uyển hờ hững nói: "Mượn bạc của hắn chính là các người, đánh cược thua một vạn lượng cũng là các người, ta nói thì có ích gì?"

Tần Tùng nôn nóng nói: "Người với hắn ở cùng nhau, người nói chuyện, nhất định hắn sẽ nghe!"

"Cái gì?" Nghe vậy, dường như Kiến An bá phu nhân nghĩ tới cái gì, vươn một ngón tay chỉ vào Tần Uyển, phẫn nộ nói: "Người tiểu tiện nhân này, có phải người liên hợp

người ngoài, hãm hại chính người trong nhà đúng không, người là đồ ăn cây táo rào cây sung..."

"Câm miệng!"

Lâm Tú nhú mày nhìn Tần phụ nhân đang làm loạn, lạnh lùng nói: "Nói thật cho các người biết, bản công tử đã nhìn trúng nữ nhi Tần Uyển của người, cho con trai người mượn bạc cũng là cố ý. Hôm nay các người lấy không ra một vạn lượng bạc, vậy thì dùng năng tới gán nợ cũng được. Nếu không bản công tử phải dùng luật pháp để bảo hộ quyền lợi của chính mình rồi..."

Tần Tùng và Tần Bá nghe xong thì choáng váng.

Hóa ra từ lúc bắt đầu hẳn đã có ý đồ như vậy.

Chẳng phải bọn họ cũng thường xuyên dùng loại thủ đoạn này đó à?

Bọn họ thường dùng cách này cưỡng chế để ép dân nữ nhà lành phục tùng mình, chưa từng có nghĩ tới có một ngày, thủ đoạn tương tự lại bị dùng đến trên người mình...

Chương 431: Tần Uyển thuộc về ta (1)

Tần Tùng chỉ vào Lâm Tú, tức giận nói:

"Cha, nương, là hấn, là hấn cố ý hãm hại chúng ta. Chúng ta chỉ muốn mượn mấy trăm lượng, hấn lại một hai phải cho chúng ta mượn một vạn lượng, lúc ấy hấn đã đánh chú ý lên người muội muội rồi!"

Lâm Tú mỉm cười với bọn họ, nói: "Hiện tại các người mới phát hiện, chỉ sợ đã quá muộn."

Cả người Kiến An bá run lên, hấn ta chỉ vào Lâm Tú, cả giận nói:

"Người lớn lên trông tuần tú lịch sự, sao tâm tư lại ác độc như vậy! Tốt xấu gì bản bá cũng là quyền quý, người lại dám thiết kế quyền quý đương triều như thế..."

"Quyền quý đương triều, quyền quý đương triều có thể nợ mà không trả hả?" Lâm Tú mỉm cười nhìn hấn ta nói: "Người muốn nói đạo lý, bản công tử sẽ nói đạo lý với người. Chỉ cần người có thể trả tiền thì không cần lấy nữ nhi để gán nợ nữa, còn không, người bán phủ này đi cũng được, thoát nhìn phủ đệ này đáng giá không ít tiền đây..."

Sắc mặt Kiến An bá nặng nề như nước, hấn ta không thể bán phủ đệ, cũng không muốn dùng nữ nhi để gán nợ.

Coi như quyền quý suy tàn, có thể nói nhà cũ Tần gia là thứ cuối cùng nói lên sự huy hoàng của Tần gia năm đó. Hấn ta không thể bán nó đi, bán đi rồi thì một nhà bọn họ sống ở đâu?

Còn về nữ nhi, hẳn ta đã có tính toán khác từ lâu.

Tần gia đã suy tàn, nàng lại do thị thiếp sinh, ngay cả nhi tử trong nhà quyền quý thấp kém nhất Vương Đô cũng không muốn cưới một nữ nhi thị thiếp sinh của Nhị đẳng bá làm thê tử. Tuy không thể cưới hỏi đẳng hoàng nhưng nếu chỉ nạp nàng làm thiếp, vẫn có rất nhiều người nguyện ý.

Lấy dung mạo và năng lực của nàng, nhất định bọn họ có thể đòi một phần sinh lễ hậu hĩnh.

Nhưng kế hoạch không diễn ra như vậy, tên ăn chơi trác táng trước mắt lại thiết kế hãm hại hai nhi tử của hẳn ta, trực tiếp dẫn người của quan phủ đến. Nếu hôm nay không trả bạc cho hẳn, một cửa trước mắt này hoàn toàn không qua được.

Kiến An bá liếc mắt Lâm Tú, nói: "Người ở chỗ này chờ một chút, ta muốn thương lượng việc này với phu nhân"

Dứt lời, phu thê hai người đi vào bên trong phòng, Tần Tùng và Tần Bách cũng đi theo.

Từ khi bắt đầu, Tần Uyển vẫn luôn im lặng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Lâm Tú, nghiêm túc nói: "Đây là..."

Lâm Tú nhìn nàng một cái, nói: "Nếu người định nói đây là chuyện của mình người, không cần ta quản, hiện tại ta rời đi lập tức thì không cần, chỉ là một vạn lượng mà thôi, coi như là bồi thí cho chó ăn."

Môi Tần Uyển giật giật, không nói cái gì, cuối cùng lại cúi đầu, im lặng không nói.

Thường ngày Lâm Tú đều đối xử với mọi người bằng dáng vẻ ôn hoà lễ độ, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một mặt bá đạo như thế của hắn.

Chúng tỏ hắn rất nghiêm túc.

Tần Uyển rất rõ ràng, bất cần đời chỉ là mặt ngoài của hắn, một khi hắn nghiêm túc, quyết đoán lên thì gần như vô tình.

Bên trong Tần phủ, Kiến An bá siết chặt hai bàn tay dấm lên mặt của hai huynh đệ Tần Tùng và Tần Bách, cả giận nói: "Một vạn lượng, các ngươi thật sự dám mượn, nhìn xem các ngươi đã gây ra họa lớn gì rồi!"

Phụ nhân đau lòng che chở nhi tử, bất mãn nói với Kiến An bá:

"Hiện tại ngươi nói vậy có ích lợi gì, dù sao bạc đã không còn, vẫn nên nghĩ xem làm như thế nào tổng cổ hắn đi thôi, nhưng ta cũng nói trước, nhà này không thể bán!"

Kiến An bá tức giận nói: "Ý của ngươi là ta đem Uyển Nhi gán nợ?"

Phụ nhân hừ lạnh một tiếng: "Có cái gì không thể, hắn muốn tiểu tiện nhân kia, vậy thì để cho nàng đi cùng hắn, đồ phải mỗi ngày ta nhìn nàng đều thấy phiền lòng!"

Kiến An bá không nói gì, hắn ta biết đây là biện pháp duy nhất.

Người kia không chỉ có đạo lý, tước vị và thế lực cũng không phải một cái quý tộc lụi tàn như hắn ta có thể so sánh, đến Thanh Lại ti cũng đứng về phe hắn, lão sao có thể đấu lại hắn?

Muốn trách cũng chỉ có thể trách mình không biết dạy dỗ nhi tử.

Nhìn hai nhi tử không biết cố gắng, Kiến An bá lập tức giận sôi máu.

Nếu không phải chúng, năm nay hẳn ta còn tính toán tìm cho nữ nhi một nhà chồng tốt, bây giờ toàn bộ kế hoạch của hẳn ta đều trở thành bọt nước.

Một lát sau, một nhà Kiến An bá từ bên trong đi ra.

Lâm Tú ngồi ở một cái ghế đá trong viện, hai chân bắt chéo, lắc qua lắc lại, liếc mắt nhìn Kiến An bá, hỏi: "Thương lượng thế nào rồi?"

Kiến An bá cảm tức nhìn Lâm Tú, một lát sau, đi đến bên người Tần Uyển, nhỏ giọng nói: "Uyển Nhi, người cũng thấy rồi, trong nhà thật sự là lấy không ra nổi một vạn lượng..."

Tần Uyển bình tĩnh hỏi: "Cho nên, các người tính dùng ta gán nợ?"

Kiến An bá trên mặt lộ ra một tia áy náy: "Đây cũng là không còn cách nào khác, người đi theo hẳn, cũng sẽ không chịu khổ, cha cũng vì muốn tốt cho người..."

Chương 432: Tần Uyển thuộc về ta (2)

Tần Uyển trào phúng nói: "hắn ta nên cảm ơn người nhỉ?"

Kiến An bá trâm mắt nói: "Người là do ta sinh ra, lẽ nào không nên nghe lời ta?"

Tần Uyển cười lạnh một tiếng: "Ta là do nương ta mười tháng hoài thai sinh ra, nàng dùng cả chính mạng mình để đổi lấy mạng ta, còn người, người cùng lắm chỉ là nhất thời hứng khởi mà thôi, ta thà người không sinh ta ra"

Kiến An bá cả giận nói: "Nghịch nữ, người nói cái gì!"

Lâm Tú nhìn Kiến An bá, không vui nói: "Chú ý ngữ khí nói chuyện của người, nàng sẽ nhanh chóng trở thành người của ta, chú ý cách nói chuyện với người của ta. Người mắng nàng một câu, nàng giảm một ngàn lượng, người nếu có bạc trả ta thì có thể tùy ý"

Mặt Kiến An bá đỏ lên, lời mắng chửi sắp ra tới cửa miệng lại phải nuốt trở về.

Lúc này, trên mặt Tần Uyển hiện lên một tia tự giễu: "Giá một tiểu nha hoàn bên ngoài cùng lắm chỉ mười lượng tám lượng, Tần Uyển ta có tài đức gì, thế nhưng có thể đổi lấy một vạn lượng bạc trắng?"

Kiến An bá phu nhân thầm mắng trong lòng, cái con tiểu tiện nhân này, người khác đều là tự nâng giá trị con người mình lên, nào có ai như nàng, lại tự hạ thấp mình. Lỡ như tên kia nghĩ thông suốt, không đồng ý lấy nàng gán nợ làm sao bây giờ?

Đương nhiên, những lời này nàng không dám nói ra, hấn nói là làm, lỡ như chỉ lấy Tân Uyển với giá chín ngàn lượng, còn lại một ngàn lượng, Tần phủ cũng lấy không ra được.

Đối với Lâm Tú mà nói, loại mỹ nhân này là không thể dùng bạc để so sánh, ở trong mắt người thân của nàng có thể không đáng giá một vạn lượng, nhưng ở trong mắt kẻ háo sắc, nàng chính là vật báu vô giá.

Thấy Kiến An bá đã quyết, Lâm Tú đứng lên nói: "Nếu các người đồng ý, vậy lập chúng từ đi, Tần Tùng và Tần Bách thiếu ta một vạn lượng bạc trắng, Kiến An bá không thể trả nợ, lấy nữ nhi Tân Uyển gán nợ, từ đây chúng ta không ai nợ ai... Biên lai mượn tiền trả cho người, Tân Uyển về với ta, không có vấn đề gì chứ?"

Tần phủ.

Kiến An bá nhìn Lâm Tú, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Người nói lời giữ lấy lời, Uyển Nhi đi theo người, bạc Tùng Nhi Bách Nhi nợ người, xóa bỏ toàn bộ!"

Lâm Tú cười cười: "Con người của ta từ trước đến nay nhất ngôn cửu đỉnh, viết chúng từ đi, lập chúng từ xong phụ thê hai người các người ký tên ấn dấu tay, ta trả biên lai mượn tiền lại cho các người, nữ nhi của người ta mang đi, việc này coi như kết thúc"

Kiến An bá trở lại thư phòng, mang giấy bút tới, nhanh gọn lưu loát viết mấy chữ, sau đó phụ thê hai người cùng nhau ký tên lên, ấn dấu tay xuống.

Hắn ta đưa tờ giấy đưa cho Lâm Tú: "Đưa biên lai mượn tiền cho ta"

Hai người trao đổi chứng từ, Lâm Tú xem qua, Kiến An bá cũng không có dám đồ trò quỷ gì, trên giấy viết rành mạch, Tân Tùng Tần Bách nợ hắn một vạn lượng bạc. Phủ Kiến An bá không thể hoàn lại, dùng thứ nữ Tân phủ là Tân uyển gán nợ, từ nay về sau, Tân Uyển chính là người của Lâm Tú, không có bất cứ quan hệ nào với Tân phủ nữa, khoản nợ giữa Tân phủ và Lâm Tú cũng xóa bỏ toàn bộ.

Ngày sau e là Lâm Tú hỏi hận cũng không thể trả Tân Uyển về.

Sua khi xác nhận không có gì sai, Lâm Tú thu chứng từ lại nói tiếp: "Tốt, hiện tại khoản này của chúng ta đã chấm dứt, chúng ta tới tính toán một món nợ khác..."

Kiến An bá ngây ra một lúc: "Còn nợ cái gì nữa?"

Lâm Tú nói với Tân Uyển: "Kiến An bá khi trước nói qua, chỉ cần người cho bọn hắn một vạn lượng bạc sẽ thả người tự do, người đã trả bọn họ gần bảy ngàn lượng, bọn họ lại dùng người gán nợ, dựa theo pháp lý, bảy ngàn lượng này là có thể phải về tới tay rồi chứ, chỉ cần người nói một câu, Thanh Lại ti là có thể giúp người đòi lại món nợ này."

Sắc mặt Kiến An bá thay đổi, lập tức nói: "Đây là chuyện của Tân gia chúng ta, có liên quan gì đến người đâu!"

Lâm Tú cười lạnh một tiếng: "Xin lỗi, hiện tại nàng đã không phải người Tân gia các người, mà là người của ta, thiếu tiền của

nàng, chính là thiếu tiền của ta, như thế nào là không có liên quan?"

Sắc mặt Kiến An bá trắng bệch, tên công tử này muốn bức bọn họ đến tuyệt cảnh mà!

Lúc này, Tần Uyển vẫn luôn trầm mặc bỗng nhiên nói: "Thôi bỏ đi"

Lâm Tú nhìn về phía nàng hỏi: "Người nghĩ kỹ rồi, đây chính là gần bảy ngàn lượng, là số tiền người cực khổ kiếm nhiều năm liền như vậy, cứ bỏ đi như vậy à?"

Tần Uyển gật đầu: "Bỏ đi."

Thấy nàng tựa hồ đã quyết, Lâm Tú cũng không nói thêm gì.

Tần Uyển đi vào một căn phòng nhỏ âm u, một lát sau, sắp xếp một chiếc tay nải nhỏ đi ra, nói: "Chúng ta đi thôi"

Lúc nàng cùng Lâm Tú đi ra khỏi Tần phủ, bước chân nàng trong nháy mắt dừng lại, cuối cùng quay đầu lại nhìn thoáng qua, sau đó xoay người rời đi, không quay đầu lại nữa.

Chương 433: Trả một đời (1)

Kiến An bá phu nhân phần nộ nói: "Nhìn xem, nhìn xem người sinh tiểu gia hỏa không có lương tâm, chúng ta cho nàng ăn cho nàng mặc, nuôi nàng lớn đến chừng này, nàng một câu cũng không nói, cứ như vậy cam tâm tình nguyện đi theo người ngoài rồi đi, ta đã sớm nhìn ra tới nàng là một bạch nhãn lang:

Kiến An bá cũng vẻ mặt âm trầm, cắn răng nói: "Khinh người quá đáng, khinh người quá đáng, bốn bá tốt xấu cũng là Nhị đẳng bá đương triều, thế nhưng bị một tên hoa hoa công tử như thế khinh nhục, ta nhất định phải tham gia với bộ hạ!"

Chuyện xảy ra ở Tần phủ sau đó, Lâm Tú không biết.

Sau khi rời khỏi nơi đó, Liễu Thanh Phong và vài tên bộ khoái đã trở về Thanh Lại ti.

Lâm Tú và Tân Uyển cũng về tới nhà mới, Tân Uyển đi ở phía trước, hắn đi theo phía sau, toàn bộ quãng đường hai người không nói chuyện với nhau câu nào.

Khi đi vào trong viện, Lâm Tú mới nói với Tân Uyển: "Thực xin lỗi, không nói trước cho người chuyện này"

Tân Uyển ngẩng đầu nhìn hắn hỏi: "Vì cái gì lại giúp ta?"

Lâm Tú thực không biết phải nói làm sao cả: "Người có thể coi như là ta thấy người đáng thương, con người của ta khuyết điểm lớn nhất chính là thích lo chuyện bao đồng, gặp được chuyện gì không vừa mắt

luôn muốn xen vào, ta không quen nhìn hai
huynh đệ Tần gia kia, cũng không quen nhìn
Tần gia các người, chỉ thể mà thôi”

Tần Uyển nhàn nhạt nói: “Khuyết điểm lớn
nhất của người có không phải thích lo
chuyện bao đồng, là háo sắc”

Lâm Tú biện giải nói: “Ta cho rằng háo sắc
không phải khuyết điểm, lòng yêu cái đẹp,
con người ai nấy đều có, đương kim bộ hạ
có hơn hai mươi vị phi tần, người có thể
nói bộ hạ háo sắc ư?”

Nói xong, hắn cười cười nói với Tân Uyển:
“Đương nhiên, cũng không loại trừ việc ta
muốn thông qua chuyện này để giành lấy hảo
cảm của người, có được trái tim người
trước rồi tiến tới chiếm được đến thân thể
của người. Suy cho cùng, đối với một người
nam nhân háo sắc mà nói, ai không muốn có
được Tần Uyển chứ?”

Tần Uyển bỗng bật cười, nàng nhìn Lâm Tú,
ưỡn ngực, nâng cằm lên, nhắm mắt lại, sau
đó nói: “Dù sao ta đã là người của người
rồi, hiện tại người có thể muốn làm gì thì
làm, nghĩ như thế nào thì như thế”

Lâm Tú thừa nhận nàng thừa hưởng một vóc
dáng thật mê người.

Sau khi nàng làm ra cái này động tác này,
bất luận là ôm lấy eo nàng, hôn lấy môi
nàng, sau đó tình cảm hôn sâu mãnh liệt,
hay là tận tình thăm dò thân thể của nàng,
đều rất thuận tiện.

Nhưng Lâm Tú cũng không có cảm nhận được
thành ý của nàng.

Nàng nếu có thành ý, hẳn là buổi tối khi
Lâm Tú gọi nàng vào phòng phải đóng cửa

lại, cởi quần áo, sau đó lại làm như vậy, chứ không phải lựa chọn thời điểm ở Linh m trở về.

Triệu Linh m đứng ở cửa, khiếp sợ nhìn một màn này trong viện.

Tần Uyển đang làm gì?

Nàng làm ra cái kia động tác là có ý tứ gì?

Là khiến Lâm Tú hôn nàng, hay là sở ngục nàng?

Lâm Tú đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

Linh m ở cửa nhìn, hẳn có thể làm cái gì với Tần Uyển?

Ngay sau đó, Tần Uyển mở to mắt, thấy Lâm Tú cũng không có hành động gì nói: "Nếu người không muốn thì ta về phòng trước:

Nói xong, nàng xoay người rời đi, về phòng của chính mình, đóng cửa phòng lại.

Lâm Tú nhìn Linh m bước vào, suy nghĩ nói: "Linh m, có một chuyện, ta muốn thương lượng với người."

Triệu Linh m trừng mắt nhìn hẳn một cái: "Chuyện gì?"

Lâm Tú lấy hết can đảm nói: "Người có thể dọn về Triệu phủ đi hay không, ta cảm thấy người ở nơi này, có một số việc thực không tiện..."

Triệu Linh m hừ lạnh một tiếng: "Có cái gì mà không tiện, người muốn làm cái gì thì làm cái đó, ta cũng không ngăn cản người.

Ta chỉ là tới nơi này bảo vệ người, ngày thường người cứ coi ta không tồn tại là được..."

Không biết vì cái gì, tuy rằng biết rõ nàng quả không được chuyện của Lâm Tú, nhưng nhìn thấy hấn cùng nữ tử khác ở bên nhau, trong lòng nàng vẫn sẽ không thoải mái.

Vô cùng không thoải mái.

Nàng ở chỗ này, Tần Uyển còn đối với hấn như vậy, nếu nàng không ở, chỉ sợ buổi tối bọn họ sẽ ngủ chung.

Triệu Linh m nghĩ đến cái hình ảnh đó thì lập tức khó chịu.

Lâm Tú không biết nói gì thêm với Linh m, một người lớn như nàng, bất kể thế nào, hấn đều thật sự không thể coi nàng như không khí, sớm biết có ngày hôm nay thì đã không đồng ý cho nàng vào.

Giống như nàng tiến vào không có hỏi qua sự đồng ý của hấn vừa nãy.

Không để ý tới Linh m, hấn nhìn cửa phòng Tần Uyển đang đóng chặt, trong lòng ẩn chứa chút lo lắng.

Tuy rằng nàng mặt ngoài cũng không có biểu hiện ra cái gì, nhưng là trong lòng nhất định không dễ chịu.

Ở một mức độ nhất định, hấn có thể cảm nhận được nỗi đau của Tần Uyển.

Bởi vì hấn cũng từng trải qua loại đau đớn này.

Nỗi đau của Tần Uyển còn sâu đậm hơn so với hấn.

Chương 434: Trả một đòì (2)

Màn đêm buông xuống, Lâm Tú cùng Triệu Linh m ngồi bên bàn đá trong viện, Triệu Linh m dùng khuỷu tay chọc chọc Lâm Tú, liếc mắt về phía phòng Tần Uyển hỏi: "Nàng làm sao vậy?"

Tần Uyển hôm nay cả ngày đều ở trong phòng không ra ngoài, lúc Lâm Tú và Linh m ăn cơm cũng đều là ở bên ngoài làm việc.

Cho dù là Linh m, cũng nhìn ra tới Tần Uyển có chút không đúng lắm.

Lâm Tú nói: "Ta đi xem nàng"

Nàng hôm nay cả ngày đều không ăn cơm, Lâm Tú đầu tiên là đi đến phòng bếp, nấu bát mì, sau đó đi đến phòng của nàng, nhẹ nhàng gõ cửa, cửa phòng hồi lâu mới mở ra.

Lâm Tú đi vào phòng, đặt chén đĩa lên bàn, nói với Tần Uyển:

"Người một ngày hôm nay đều không ăn cơm, ăn một chút gì đi, tay nghề của ta tuy rằng không bằng người, nhưng hương vị hẳn là cũng tạm"

"Cảm ơn"

Tần Uyển thấp giọng nói một câu, cũng vẫn chưa động đĩa.

Lâm Tú từ trong tay áo lấy ra một bản khế ước, đặt lên bàn và nói: "Đừng hiểu lầm, ban ngày ta nói đều là nói giỡn, ta không phải đáng thương người, cũng không phải thêm thân thể của người, ta chỉ là coi người như bằng hữu. Có thể người cảm thấy một vạn lượng rất nhiều, nhưng với ta mà nói, thật sự không tính cái gì, ta thường

xuân tặng người khác mấy ngàn lượng, một vạn lượng...”

Tân Uyển vẫn chưa cắt khế ước kia đi: “Một vạn lượng này, ta sẽ từ từ trả lại người, trước lúc đó vẫn để ở chỗ người đi”

Đến đây Lâm Tú không nói gì thêm, bởi vì hắn biết hạng người như Tân Uyển không muốn nhận ân huệ của người khác vô duyên vô cớ. Nếu không, mấy ngày nay nàng cũng sẽ không ôm đồm việc nấu cơm cùng việc nhà.

Hắn suy nghĩ rồi nói với Tân Uyển: “Không bằng như vậy, người ở chỗ này, coi như là ta thuê người, ngày thường người làm cơm, dọn dẹp trong nhà một chút. Mỗi tháng ta tính người một trăm lượng bạc tiền công, bao ăn bao ở, không cần tính thêm tiền thuê và tiền cơm...”

Tân Uyển nhìn hắn một cái, hỏi: “Quyền quý nào ở Vương Đô lại cho nha hoàn một trăm lượng bạc tiền công mỗi tháng, đây là dưỡng ngoại trạch, không phải thuê nha hoàn”

Lâm Tú bất đắc dĩ nói: “Người cũng không phải nha hoàn mà, người tự mình nói xem, bao nhiêu bạc thì thích hợp.”

Tân Uyển nghĩ nghĩ nói: “Hai lượng bạc đi, nha hoàn gia đình giàu có cũng là cái giá này.”

Lâm Tú tính tính, một tháng hai lượng, một năm chính là hai mươi tư lượng, một vạn lượng bạc nàng, nàng phải trả hơn bốn trăm năm...

Hắn lắc đầu nói: “Vẫn là mười lượng đi, nhà khác nha hoàn không đẹp như người,

cũng không làm đồ ăn ngon như người, mỗi tháng mười lượng bạc cũng không quá mức. Cứ tính như vậy, không đến chín mươi năm, người sẽ không nợ ta cái gì..."

Tần Uyển ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi: "Người muốn để ta trả nợ cả đời ư?"

Lâm Tú nhìn Tần Uyển nói: "Vậy mà người còn tự mình nói là hai lượng bạc, hai lượng bạc một tháng, người còn muốn trả thêm mấy đời nữa..."

Tần Uyển nói: "Ta nói làm nha hoàn trả nợ, nhưng không có nói chỉ có thể làm nha hoàn để trả nợ cho người."

Nàng khẽ liếm môi, nhìn vào mắt Lâm Tú hỏi: "Ngoài nấu cơm dọn dẹp, còn có những cách khác để trả ơn, chẳng hạn như..."

Yết hầu của Lâm Tú vừa động, đột nhiên trong lòng có một loại cảm giác muốn ném nàng xuống, xúc động đến mức hưng hăng muốn giãy vò nàng một phen.

Vào lúc này, hắn không thể phân biệt được Tần Uyển là có năng lực lợi dụng hắn, hay trong lòng hắn thật sự đã nghĩ quá nhiều rồi.

Hắn nhìn Tần Uyển hỏi: "Chẳng hạn như cái gì?"

Tần Uyển ghé sát vào tai hắn nói nhỏ: "Chẳng hạn như để giúp người thực hiện một số mộng tưởng trong ảo cảnh, cho dù là Triệu Linh m, Triệu Linh Quân, hay người khác, đều không sao, mỗi lần ta tính người mười lượng bạc..."

Nữ nhân này cũng biết dụ dỗ hắn bằng loại chuyện này, Lâm Tú véo cằm nàng, ánh mắt

vô cùng hung hăng hỏi: "Người cũng có thể ư?"

Đôi mắt ngân nước của Tân Uyển cong lên, nốt ruồi ở khóe mắt càng thêm mê người, hơi thở của nàng như hoa lan, thì thầm vào tai Lâm Tú: "Vừa rồi không phải người nói rằng không thêm thân thể của ta à?"

"Lừa người" Lâm Tú nâng cằm nàng lên cao hơn nói: "Thật ra, lần đầu nhìn thấy người, ta liền muốn có được người, cũng đã đợi ngày này từ rất lâu rồi..."

Tân Uyển khẽ cười, biểu tình quyến rũ mê người nói: "Thân thể của ta ở ngay trước mặt, vì sao người phải xuyên qua ảo cảnh, ta đã nói, ta hiện tại là người của người, người muốn làm gì với ta thì làm..."

Lâm Tú cúi đầu nhìn nàng, cười nói: "Vậy thì ta không khách khí"

Nói xong hắn cúi xuống, chậm rãi tới gần đôi môi anh đào của nàng.

Tân Uyển nhắm mắt lại, trên khuôn mặt xinh đẹp vẫn mang theo nụ cười, nắm tay ở trong tay áo rụt lại, nắm chặt trong vô thức.

Nhưng đôi môi của nàng lại không có bất luận cái gì khác thường...

Lâm Tú chỉ ôm nàng một cái, nhẹ giọng nói: "Đừng giả vờ nữa, nếu muốn khóc thì khóc đi. Đêm nay, ta có thể cho người mượn vai một lát."

Chương 435: Huyền thuật (1)

Lâm Tú nhận thấy thân thể thanh tú trong lòng khẽ run lên, tuy rằng bên tai không có truyền tới âm thanh gì, nhưng trên vai lại truyền tới cảm giác ướt át.

Không biết là qua bao lâu, Tần Uyển mới rời khỏi vòng tay của Lâm Tú, nhìn vào mắt hắn, tiếc nuối nói: "Thật ra, nếu vừa rồi ngươi muốn làm gì ta, ta cũng sẽ không phản kháng lại"

Lâm Tú thở nặng, hỏi: "Hiện tại hồi hận còn kịp không?"

Tần Uyển cười quyến rũ, khẽ đẩy hắn ra, nói: "Đã muộn rồi..."

Sáng sớm, Lâm Tú không ngủ cả đêm, ngồi ở trong viện, tâm trạng hơi buồn bực.

Nhân sinh luôn tràn ngập những điều ngoài ý muốn và kế hoạch vĩnh viễn không thể theo kịp thay đổi.

Theo lý mà nói, Tần Uyển đã là người của hắn, hắn dùng một vạn lượng bạc đổi lấy, năng lực của nàng cũng dùng vội thu hoạch, nếu gặp được năng lực mà hắn càng thêm vừa ý như hệ không gian, hệ phong, hoặc những thứ năng lực lợi hại khác, hắn trước tiên không có biện pháp đạt được, thật dễ dàng bỏ lỡ cơ hội vĩnh viễn.

Mà ngày hôm qua, hắn cho Tần Uyển mượn bờ vai, để cho nàng tựa một hồi, hiện tại nhân tiện làm quen với năng lực của nàng.

Vừa mới thăng cấp không lâu, năng lực của hắn đã lại đầy.

Quá trình làm quen với các năng lực mới lại không hề thuận lợi chút nào.

Huyễn thuật không phải là dị thuật chế tạo ảo cảnh.

Nó chỉ được biết đến với việc tạo ra ảo cảnh, và nó cũng có thể ảnh hưởng đến ý thức của con người, từ từ gây ra các cuộc tấn công tinh thần... Lâm Tú đã bí mật thử nghiệm nó vào đêm qua, sau khi có được năng lực này, hắn có thể điều khiển một loại huyền lực, rời khỏi thân thể.

Loại năng lực này, tương tự như niệm lực, nhưng lại có điểm bất đồng.

Niệm lực là một loại có thể thay đổi thực lực hiện thực, ở một mức độ nào đó còn có thể gọi là dẫn lực, lực này là một loại lực tinh thần vô hình, không thể lấy vật thể từ không trung cũng như không tạo thành bất luận cái gì ảnh hưởng đối với hiện thực.

Lâm Tú đã làm một chút thực nghiệm đối với Đại Hoàng và phát hiện không cần sử dụng năng lực của ngự thú, hắn cũng có thể thông qua năng lực này để điều khiển Đại Hoàng lộn nhào, nhưng hắn không thể làm Đại Hoàng sinh ra ảo giác.

Đến nỗi khi điều khiển tư duy và hành động của con người, hắn còn chưa từng thử qua.

Lúc này, Linh m đi ra khỏi phòng, dường như chuẩn bị tắm rửa, Lâm Tú liếc nàng một cái rồi nói: "Linh m, lại đây giúp ta xoa bóp vai"

Triệu Linh m liếc nhìn Lâm Tú một cái, tức giận nói: "Năm mơ, ngươi cho rằng ta là nha hoàn của ngươi hả?"

Lâm Tú có chút mê mang, đồng dạng năng lực là hữu dụng đối với Đại Hoàng, nhưng như

thế nào lại vô dụng với Linh m?

Nhưng mà, cuối cùng vẫn là có một đôi tay đặt trên vai hắn, nhẹ nhàng xoa bóp, Tân Uyển nói: "Xoa bóp vai mỗi lần mười lần, còn muốn tiếp tục không?"

Mặc dù thủ pháp của nàng không thực sự hoàn hảo cùng lúc, nhưng Lâm Tú vẫn vô cùng hưởng thụ, nói: "Tiếp tục đi"

Một lúc sau, Lâm Tú lại hỏi: "Ngoài xoa bóp vai, còn có phục vụ gì khác không?"

Tân Uyển nói: "Đấm lưng đấm chân, cũng là mười lần, giặt quần áo mười lần, thu dọn phòng mười lần, rửa chân năm mươi lần, nếu buổi tối ngủ không được, ta có thể giúp người đi vào giấc ngủ, cái này muốn năm mươi lần... "

Với giá này thực sự tốt.

Rửa chân và mát xa chỉ có mười lần, nhưng các đời sau đều sẽ bắt đầu, nếu không cẩn thận, liền bị mất từ ba đến năm ngàn.

Và những cô nàng trong hội sở cao cấp còn không xinh đẹp bằng Tân Uyển.

Lâm Tú tiếp tục hỏi: "Còn có cái gì đắt hơn không?"

Tân Uyển ghé sát vào lỗ tai anh nói nhỏ: "Nắm lấy tay Triệu Linh m trong ảo cảnh, một lượng, ôm nàng năm lượng, hôn nàng mười lượng, nếu người lại thêm bạc, còn có thể làm chút chuyện khác..."

Linh m ở cách đó không xa, liếc mắt nhìn bọn họ, hỏi: "Các người đang lầm bầm nói cái gì vậy?"

Lâm Tú xua tay nói: "Không có gì, người mau đi tắm rửa, cơm nước xong, chúng ta

cùng nhau đi đến Dịch Thuật Viện”

Lâm Tú thực ra đang tự hỏi chuyện này, hẳn vốn tưởng rằng sau khi đạt được năng lực của Tần Uyển, hẳn sẽ có thể tự chủ mà làm bất cứ thứ gì mình muốn trong ảo cảnh, nhưng đêm qua hẳn đã thử cả đêm nhưng không bắt được trọng điểm, hẳn hoàn toàn không có cách tiến vào ảo cảnh, chẳng lẽ là huyền thuật chỉ có thể khiến người khác sinh ra ảo cảnh, không thể sử dụng trên thân thể của chính mình ư?

Vậy nó phải dùng thể nào đây?

Lâm Tú ngập ngừng hỏi Tần Uyển: “Uyển Nhi à, bản thân ngươi có thể tự tiến vào ảo cảnh không?”

Tần Uyển nói: “Muốn chế tạo ảo cảnh, cần phải sử dụng ý thức của chính mình xâm nhập vào ý thức của người khác, ngươi có thể sử dụng ý thức của chính mình xâm nhập ý thức của chính mình không?”

Đáp án rõ ràng là không thể.

Chương 436: Huyền thuật (2)

Lâm Tú hiểu rõ, giống như không thể cùng lúc thông qua chính mình tự xoa bóp cho chính mình được, Tần Uyển cũng không có cách để bản thân tiến vào ảo cảnh, cái này cần phải có ý thức thanh tĩnh, một cái ý thức bị khống chế, cùng một ý thức, không có cách nào vừa là kẻ khống chế, vừa là kẻ bị khống chế, đây là một nghịch lý.

Lâm Tú ngay lập tức cảm thấy rằng huyền thuật thật dần dần và Vô vị.

Nó không có tác dụng mà hấn muốn và nó cũng chiếm một cái vị trí năng lực.

Hắn cảm thấy có chút hối hận, lầm bầm: "Sớm biết như vậy, ta đã không cho người lại gần..."

Tần Uyển hỏi: "Người nói cái gì?"

Lâm Tú xua tay nói: "Không có gì, huyền thuật thật sự hiếm thấy, trong sách cũng không có miêu tả chi tiết. Ta chỉ muốn hỏi người, năng lực này có tác dụng gì, tránh lần sau gặp phải người có năng lực giống người, không biết phải đối phó như thế nào"

Tần Uyển nói: "Người sẽ không gặp được, loại năng lực này, trăm năm cũng chưa chắc xuất hiện một cái."

Lâm Tú nói: "Người cho rằng ta tò mò sao..."

Tần Uyển liếc mắt nhìn hắn, vẫn là nói: "Huyền thuật, ngoài việc làm cho con người sinh ra ảo giác, còn có thể khống chế tâm tư của người khác..."

Vừa hưởng thụ sự xoa bóp của Tần Uyển, Lâm Tú vừa nghe nàng giải thích về huyền

thuật.

Chẳng bao lâu, Lâm Tú đã hiểu rõ, vì cái gì hắn không thể sai khiến Linh m làm việc.

Năng lực này là năng lực điều khiển tâm trí của người khác, nhưng không phải không có hạn chế, nói chính xác là hắn không có cách nào khống chế người có nguyên lực thâm hậu hơn mình, thậm chí cũng không có cách khống chế người cùng cấp.

Trực tiếp khống chế suy nghĩ và hành động của người khác là cách tiêu hao nguyên lực nhanh nhất trong số nhiều cách sử dụng huyền thuật và cũng là một cách khó nhất, đòi hỏi thực lực phải áp chế tuyệt đối mới có thể thành công.

Linh m đã được thăng cấp lên cấp Huyền thượng cảnh vài năm trước, Lâm Tú cũng vừa mới tiến vào không lâu, nguyên lực của hắn không bằng nàng, cho nên sẽ không bị hắn khống chế suy nghĩ và hành động.

Nhưng nếu để điều khiển cấp Huyền hạ cảnh, đối với một dị thuật sư cấp Hoàng, hoặc người thường sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, thực lực chênh lệch càng lớn thì càng dễ dàng khống chế.

Mà tạo ra ảo cảnh sẽ dễ dàng hơn là khống chế tâm trí.

Chỉ cần thực lực không vượt quá mức của chính mình, năng lực này là vô giải.

Tần Uyển có thể cưỡng ép tạo ra một cái ảo ảnh, trừ phi nàng có Hoả Nhân Kim Tinh giống như Lâm Tú, hoặc người có năng lực tinh thần tương tự, nếu không căn bản sẽ không có cách nào trốn thoát.

Đây giống như một loại làm giảm đòn tấn công.

Cũng may từ xưa đến nay không có mấy người thức tỉnh năng lực này, hơn nữa nhiều nhất họ chỉ tu luyện nó đến cấp Huyền thượng cảnh, năng không thể ảnh hưởng đến các cường giả trên cấp Địa trở lên và trong mắt của bọn họ, nàng chỉ là một người bình thường mà thôi.

Tất nhiên, điều này không có nghĩa huyền thuật chỉ là cấp Huyền.

Tương tự như năng lực của thủy và hỏa, từ xưa đến nay đã có quá nhiều người thức tỉnh, trong số đó có thiên phú xuất chúng bẩm sinh, giới hạn của loại năng lực này không ngừng được nâng lên đến mức cao nhất.

Nhưng có một số năng lực, thật sự quá khan hiếm, có đôi khi trong hàng chục hoặc hàng trăm năm mới có thể xuất hiện một người, hàng mẫu thì quá ít, thiên phú của một người hoặc một vài người không thể đại diện cho hạn mức cao nhất của một loại năng lực. Thậm chí ngày nay, có rất nhiều năng lực, bởi vì sự đột phá của dị thuật sư và thăng cấp từ cấp Hoàng lên đến cấp Huyền, hoặc từ cấp Huyền lên đến cấp Địa.

Ảo cảnh của Tân Uyển đã có thể ảnh hưởng đến Lâm Tú.

Điều đó cho thấy thực lực của nàng là cấp Huyền thượng cảnh, có lẽ, nàng là người đã khiến cho huyền thuật tiến lên một cấp bậc cao hơn, một khi nàng đột phá lần nữa thì ở cấp Địa hạ cảnh sẽ không còn ai có thể là đối thủ của nàng nữa.

Đây là mới là chỗ đáng sợ nhất.

Thậm chí, tên ngọc Kiến An bá đó còn không biết nữ nhi của mình có tiềm lực đến mức nào, cho dù huyền thuật không cách nào ra tay là hủy thiên diệt địa giống với những năng lực cấp Thiên kia, nhưng dưới tình huống nguyên lực không chênh lệch nhiều, thì những cường giả có thể hủy diệt thiên địa lại bị năng khắc chế...

Thật sự đối với Lâm Tú mà nói, ý nghĩa của việc đạt được huyền thuật cũng không phải rất lớn.

Năng lực mà hắn mong chờ nhất, hắn không thể dùng, mà hắn vốn dĩ vô địch trong cùng cấp và hắn có thể hạ gục những kẻ cùng cấp độ trong chớp mắt mà không cần ảo cảnh. Ý nghĩa lớn nhất của việc đạt được năng lực này chỉ là tăng thêm một ít tốc độ tu luyện cho hắn.

Muốn làm gì thì làm trong ảo cảnh thì vẫn cần sự giúp đỡ của Tần Uyển.

Chương 437: Ảo cảnh cường hôn (1)

Hắn cảm thấy trong lòng có chút hồi hận, nói với Tân Uyển:

“Uyển Nhi cô nương, có thể thương lượng một chuyện này hay không..”

Tân Uyển nói: “Chuyện gì?”

Lâm Tú nói: “Một nự hôn trong ảo cảnh phải tốn đến mười lượng, cũng quá đắt rồi, nếu ta trả tiền theo tháng thì có thể rẻ hơn một chút không?”

Sáng sớm, Hạ Hoàng từ cung điện của một phi tử trong hậu cung đi ra, vô dục vô cầu, nội tâm vô cùng yên tĩnh, đi tới ngự thư phòng, ngồi sau ngự bàn, tùy tiện cầm lấy một phần tấu chương, lật xem.

Những tấu chương này, là từ các tể vừa mới đưa tới.

Mặc dù hầu hết mọi việc trong triều đình, các tể đều có thể tự mình quyết định, nhưng có một số việc, các tể không quản lý tốt, cũng không thể quản được, sẽ đưa đến nơi này của hắn.

Sở con này, là Kiến An bá buộc tội một gã đệ tử quyền quý.

Hạ Hoàng không có một chút ấn tượng nào với Kiến An bá, Vương Đô có quá nhiều quyền quý, một ít quyền quý cấp thấp, hắn căn bản không nhớ rõ tên và danh hiệu, có điều những quyền quý này đều có đặc quyền trực tiếp đưa tấu chương cho hắn, ngày thường hắn không ít lần phiền lòng vì sự tình của quyền quý.

Nhưng cuốn tấu chương này, hắn lại thực cảm thấy hứng thú.

Bởi vì sổ con này là Kiến An bá buộc tội Lâm Tú.

Hạ Hoàng sau khi xem xong, cười vầy vầy tay nói với Chu Cẩm:

"Người đến xem, sổ con này rất thú vị..."

Chu Cẩm đi tới, hai tay tiếp nhận tấu chương, sau khi nhìn một chút, nhin không được nói: "Muợn nợ bức người, đây là thủ đoạn mà đệ tử quyền quý bình thường dùng để ức hiếp dân chúng, thế mà bị hấn dùng ở trên người Kiến An bá, hấn xem như điều rõ ràng những thủ đoạn ăn chơi trác táng của Vương Đô..."

Hấn lại chuyển lời nói: "Tuy nhiên, nữ nhi của Kiến An bá xác thật là mỹ nhân nổi danh Vương Đô, nếu như không phải nàng do thiếp sinh ra, thân phận thấp kém một chút, sợ rằng sẽ có không ít người tranh đua để cưới nàng"

Hạ Hoàng lắc đầu nói: "Hấn háo sắc trăm có thể lý giải, nhưng quân tử háo sắc, thủ chi hữu đạo, dùng loại thủ đoạn này, không khỏi có chút không chịu nổi..."

Sắc mặt Chu Cẩm có chút cổ quái, nói: "Bệ hạ có điều không biết, trong đó còn có nội tình"

Hạ Hoàng hứng thú, ném tấu chương sang một bên, hỏi: "Nội tình gì?"

Chu Cẩm nói: "Bệ hạ còn nhớ rõ tòa nhà mới ban thưởng cho Lâm Tú không?"

Nói đến chuyện này, Hạ Hoàng lại bắt đầu đau lòng, tức giận nói:

"Hai mươi vạn lượng bạc, trăm có thể quên được không?"

Chu Cẩm ho khan một tiếng, sau đó nói: "Nữ nhi của Kiến An bá đã ở trong tòa nhà kia từ lâu, hơn nữa mặc dù nàng là nữ nhi nhà quyền quý, nhưng thân thể lại có chút thâm trầm, mẫu thân của nàng chỉ là một tiểu thiếp của Kiến An bá, lúc sinh nàng vì khó sinh mà chết, nàng từ nhỏ lớn lên ở phủ Kiến An bá, chịu Kiến An bá phu nhân đánh mắng, thường xuyên bị đuổi ra khỏi nhà, ngủ ngoài đường, cho đến mấy năm trước thức tỉnh năng lực đặc biệt, bị Dị Thuật Viện phát hiện mới chiêu mộ nàng vào..."

Hạ Hoàng hỏi: "Đặc biệt? Năng lực của nàng rất ghê gớm sao?"

Chu Cẩm nói: "Nói mạnh thì không mạnh, nói yếu cũng không yếu, đó chỉ là một năng lực cấp Huyền, nhưng thiên phú của nữ nhân này không tệ, có lẽ sau này có thể có đột phá, Dị Thuật Viện sở dĩ đặc biệt thu nhận nàng, là bởi vì năng lực đặc thù của nàng, mặc dù không thể lấy một địch trăm, nhưng ở nhiều thời điểm có thể có tác dụng lớn, Mật Điều ti thâm văn mật thám các nước khác, đều mời nàng giúp đỡ, hơn nữa, trong đại hội chư quốc không lâu sau, nàng có lẽ cũng có thể phát huy tác dụng kỳ binh..."

Hạ Hoàng hỏi: "Nếu nàng có ích lớn với triều đình, chuyện của Tần gia, Mật Điều ti vì sao không nhúng tay vào?"

Chu Cẩm bất đắc dĩ nói: "Rốt cuộc đó cũng là chuyện gia đình của Tần gia, Mật Điều ti không dễ can thiệp, hơn nữa chúng ta đã hỏi qua cô nương kia, nàng cũng không hy vọng người khác nhúng tay..."

Sau khi Hạ Hoàng hiểu rõ đầu đuôi của sự việc, mới cảm khái nói:

“Hắn ngược lại hiểu được thương hương tiếc ngọc, một mỹ nhân như vậy, lại tiện nghi cho tiểu tử kia...”

Giọng điệu của Hạ Hoàng không khỏi hâm mộ, tuy rằng thân là hoàng đế, nắm giữ quyền hành thiên hạ, nhưng hắn ngay cả gặp nữ tử mình thích cũng phải cẩn thận, mà Lâm Tú, trước mặt em vợ, quang minh chính đại nuôi ngoại trạch, đó là lí do hắn không thể không hâm mộ...

Hạ Hoàng thở dài, nếu không phải trên người còn gánh vác trọng trách, hắn thật sự muốn đổi với Lâm Tú.

Về chuyện Kiến An bá buộc tội Lâm Tú, đã bị hắn ném lên chín tầng mây từ lâu.

Khi dễ một Nhị đẳng bá thì tính là đại sự gì?

Miễn là Lâm Tú không tạo phản, bất cứ điều gì hắn làm, hắn ta đều có thể nhắm một mắt mở một mắt.

Chương 438: Áo cảnh cường hôn (2)

Đường phố Vương Đô.

Lâm Tú cũng không biết mình bị buộc tội, buổi sáng hẩn tu hành xong với Linh m và Minh Hà công chúa, trước tiên đi Lê Hoa Uyển, ôn tồn một hồi với Thái Y, sau đó đi ra đường.

Vốn tưởng rằng sau khi đạt được huyền thuật, tốc độ tu hành của hẩn sẽ lập tức được tăng lên.

Nhưng sau khi hỏi Tần Uyển, Lâm Tú mới phát hiện sự tình không đơn giản như vậy.

Không giống như các năng lực khác, chẳng hạn như băng hỏa lực lượng và phi hành, chỉ cần có được, có thể ngưng tụ băng và sinh hỏa, phi thiên độn địa, sức mạnh vô tận, so với huyền thuật không giống nhau, ngay cả khi hẩn có được bốn lần thức tỉnh nguyên lực, cũng không có khả năng ngay lập tức có thể xây dựng ảo cảnh.

Loại năng lực này, cần phải luyện tập.

Hẩn hiện tại, không hề biết kỹ xảo.

Cũng may nguyên lực của hẩn thâm hậu, cho dù học từ đầu, thời gian cũng không dài lắm.

Hẩn đã hỏi qua Tần Uyển, huyền thuật nên tu hành như thế nào.

Để tạo ra một ảo cảnh, cần phải có một trí tưởng tượng nhất định, mà không có bất kỳ kinh nghiệm, tạo ra một ảo cảnh thực tế, gần như là không thể.

Hẩn có thể bắt đầu một cách đơn giản.

Ví dụ, có thể mua một ít chuyện xưa thoại bản, vừa đọc vừa cố gắng xây dựng hình ảnh được mô tả trong tâm trí của mình, chờ cho đến khi hẳn có thể dễ dàng xây dựng hình ảnh trong cuốn sách của người khác, và sau đó tạo ra ảo cảnh của riêng mình, có thể làm lại nhiều lần.

Điều này dễ dàng hơn nhiều so với trực tiếp tạo ra ảo cảnh, dù sao, một cái là không có sáng tạo của riêng mình, một cái có sẵn để tham khảo, đây là phương pháp tu hành mà Tần Uyển tự nghĩ ra.

Lâm Tú xây dựng hình ảnh trong tâm trí của mình, hẳn chỉ có thể là góc nhìn thứ ba, giống như xem phim, nhưng hình ảnh rõ ràng hơn, thiếu một trải nghiệm nhập vai.

Tần Uyển xây dựng ảo cảnh cho hẳn, hẳn là góc nhìn đầu tiên, nếu không phải hẳn có dị thuật, căn bản không phân biệt được hiện thực với ảo cảnh, trên thực tế, đây chính là chỗ khủng bố của ảo cảnh, nó sẽ làm cho ý thức của người ta chìm vào trong đó, cho đến khi sụp đổ.

Chẳng bao lâu sau, Lâm Tú đã đi vào một cửa hàng sách trên phố.

Cửa hàng sách này rất lớn, bộ sách cũng rất đầy đủ, có sách cơ bản dị thuật và võ đạo, cũng có phong vật chí của các nước đại lục, còn có những quyển sách phổ biến hiện nay, mục đích của Lâm Tú tất nhiên là những quyển sách này.

Hắn muốn thực hành khả năng xây dựng hình ảnh của riêng mình cho nên phải chọn cái có trí tưởng tượng nhất.

Vậy mới có tính khiêu chiến.

Cửa hàng sách buổi trưa không có ai, một người cầm đồ đọc sách trong quầy thấy có khách bước vào, lập tức nghênh đón: "Khách nhân muốn mua sách gì, chỗ này của chúng ta là có đầy đủ nhất các loại sách, trong tất cả các cửa hàng sách của Vương Đô..."

Lâm Tú hỏi: "Giới thiệu cho ta một vài cuốn sách gần đây bán được nhiều nhất"

Khuôn mặt chủ quầy lộ ra nụ cười, đi tới trước một giá sách, nói: "Ồ đây, đều là sách phổ biến nhất hiện nay, công tử có thể tự mình xem"

Ánh mắt Lâm Tú đảo qua giá sách, thỉnh thoảng rút ra một quyển sách lật lên mấy trang.

Thoại bản ở Đại Hạ vốn thịnh hành, đề tài cũng vô cùng phong phú, có thiên tài dị thuật bị hủy hôn, tức giận phản đấu; cũng có cường giả võ đạo bế quan mười năm, cuối cùng vào cấp Thiên, về nhà phát hiện nữ nhi bị nhà chồng ức hiếp, ra lệnh một tiếng, mười vạn tướng sĩ nhiệt huyết trường kỳ trở về; ngoài ra còn có một cái gì đó trong tâm trí con người mở rộng, tưởng tượng một ngày nào đó trong tương lai, cuộc sống bên ngoài xâm lược lục địa, các cường giả của các quốc gia đứng cầm chống lại địch...

Từ những quyển sách này, Lâm Tú chọn một vài quyển mà mình quan tâm nhất, như cái gì mà "Mỹ hồ kỳ duyên", "Mãn viên xuân sắc", "Hương khuê bí sử" vừa nhìn đã rất có trí tưởng tượng...

Triệu Linh m mấy ngày nay phát hiện ra một chuyện khiến nàng ngoài ý muốn.

Ngoài việc luyện tập hàng ngày vẫn còn khó khăn, Lâm Tú sẽ dành thời gian để đọc sách.

Và hắn đọc rất nghiêm túc, mỗi khi đọc hắn đều nhắm mắt lại và suy nghĩ, khuôn mặt của hắn sẽ mỉm cười, dường như có thu hoạch từ cuốn sách.

Nhưng bất cứ khi nào nàng bước vào phòng hắn, muốn xem những cuốn sách hắn đọc, hắn lại không đọc nữa, ra ngoài sân để luyện tập dị thuật hoặc võ đạo, cuốn sách không biết đã được hắn giấu ở đâu.

Lâm Tú nằm trên giường trong phòng, hai tay gối sau đầu, cuối cùng cũng cảm nhận được sự kỳ diệu của huyền thuật.

Đây thực sự là một năng lực đáng để dành thời gian.

Nó có thể chuyển đổi văn tự trong cuốn sách thành hình ảnh trong tâm trí của riêng mình, và quá trình xây dựng hình ảnh là quá trình luyện tập khả năng này.

Lâm Tú hoàn toàn có thể ở thời điểm tu luyện các năng lực khác thấy một mặt thì đọc sách, vừa tu luyện, vừa giải trí.

Chương 439: Áo cảnh cường hôn (3)

Hơn nữa tốc độ tu luyện của huyền thuật cũng không chậm, giữa năng lực cấp Thiên và năng lực cấp Địa mà Lâm Tú có được, tổng tất cả năng lực hẳn có cộng thêm song tu với Minh Hà công chúa, tốc độ tu hành đã gấp mười lần.

Quá trình tu hành rất thuận lợi, chính là Linh m luôn thích quấy rầy hẳn, hôm nay nàng đi tìm Triệu Linh Quân dạo phố, Lâm Tú hiếm khi nhàn rỗi.

Hắn đi đến cửa phòng Tân Uyển và nói: "Hôm nay không nấu ăn ở nhà, ta sẽ đến quán mì đó để ăn, ngươi có muốn đi cùng không?"

Mấy ngày nay, mặc dù Tân Uyển biểu hiện rất bình thường, nhưng Lâm Tú biết, nàng chỉ là không biểu hiện ra tâm tư mà thôi.

Đưa nàng đi ăn những gì nàng thích, hy vọng nàng có tâm trạng tốt hơn.

Một lát sau, trong quán mì bên đường, Lâm Tú và Tân Uyển sóng vai đi vào, nói với ông chủ: "Cho hai bát mì, một bát bình thường, một bát mì mỏng một chút, hành hoa ít hơn một chút, canh nhiều hơn một chút"

"Được" Ông chủ mỉm cười: "Đến ngay bây giờ."

Khi nấu mì, trong lòng của ông âm thầm cảm thán.

Tuổi trẻ thật tốt, mỗi lần đến ăn mì lại dẫn theo những cô nương khác nhau, cả hai đều là khách quen trong cửa hàng của ông, sự khác biệt là trước đây họ tách ra, bây giờ lại là cùng nhau.

Hai bát mì canh nắm nóng hổi rất nhanh đã bày ra trước mặt Lâm Tú và Tần Uyển.

Tại thời điểm này trong cửa hàng ngoại trừ hai người họ, không có khách khác, chuông quầy ngồi ở một bàn khác, cười ha hả nói:

"Cửa hàng nhỏ của ta đã mở mười năm, cô nương đã ăn mì ở đây mười năm, nhưng mỗi lần đều là ăn một mình, hôm nay là lần đầu tiên hai người đi cùng nhau."

Những lời này khiến Lâm Tú có chút chua xót.

Mì của nhà này mặc dù ngon, nhưng ăn liên tiếp trong mười năm, bất cứ ai cũng sẽ thấy ngán.

Có thể Tần Uyển không thích ăn mì nhà này. Nhưng chỉ vì mì ở đây rẻ.

Bởi vì nàng chỉ có thể đủ ăn một chén mấy văn tiền.

Tần Uyển đã cầm đũa lên, Lâm Tú lại đột nhiên nói: "Chờ một chút"

Hắn đoạt đũa từ tay Tần Uyển, ăn hết mì trong bát của hai người, sau đó nói với nàng: "Đi theo ta."

Tần Uyển hỏi: "Đi nơi nào?"

Lâm Tú nói: "Đi người sẽ biết."

Bên trong nhà các riêng biệt trên tầng hai, Lâm Tú nói với Tiền chuồng quỹ: "Lên một lần tất cả các món ăn đặc trưng ở đây của các người."

Tiền chuồng quỹ nhìn Lâm Tú, lại nhìn Tần Uyển, hỏi: "Lâm công tử, các người chỉ có hai người, ăn hết được sao?"

Lâm Tú khoát tay áo, nói: "Đừng hỏi nhiều như vậy, ăn không hết thì đóng gói mang đi, mau đi chuẩn bị đi"

Sau khi Tiền chuồng quỹ đi, Lâm Tú nhìn Tân Uyển, nói: "Bỗng nhiên không muốn ăn mì nữa, hôm nay dẫn người nếm thử món ăn của Trích Nguyệt Lâu, món ăn đặc trưng của bọn họ đều rất ngon."

Tân Uyển liếc mắt nhìn hắn một cái: "Món ăn ở đây quá đắt, ta cũng không ăn nổi"

Lâm Tú khoát tay áo: "Lại không cần người trả tiền, người yên tâm ăn là được"

Tân Uyển ngoài ý muốn: "Người trước kia, ngay cả mấy văn tiền mặt cũng không nỡ mời ta, hôm nay sao lại hào phóng như vậy?"

Lâm Tú nói: "Đây cũng không phải là mời người, chỉ là ta muốn ăn mà thôi, nếu như người không muốn ăn, có thể tự mình trở về ăn mì"

Cuối cùng Tân Uyển vẫn không trở về.

Đây một bàn sơn hào hải vị, cả hai đều ăn rất no.

Phần còn lại không ăn hết, Lâm Tú cũng đóng gói mang đi, đưa cho người ăn xin ven đường.

Đây là bữa cơm đắt nhất hắn ăn ở Trích Nguyệt Lâu, bình thường Lâm Tú sẽ không xa xỉ như vậy.

Nhưng hôm nay, nghĩ về một bát mì súp nấm bình thường, nàng đã ăn cả mười năm, Lâm Tú chỉ hận không thể mời nàng nếm thử tất cả các món ăn ngon trên thế giới này.

Khi trở về nhà, Tân Uyển nhìn Lâm Tú, nói: "Cám ơn người đã mời ta ăn ngon như vậy,

đây là món ăn ngon nhất mà ta từng ăn trong đời, có qua có lại, ta cũng mời người một lần đi”

Lâm Tú hỏi: “Mời ta cái gì?”

Hắn vừa dứt lời thì nhìn thấy Linh m xuất hiện trước mắt hắn, nàng lộ ra nụ cười chưa bao giờ xuất hiện trên mặt nàng với Lâm Tú, sau đó bước nhanh đến bên cạnh Lâm Tú, kiễng mũi chân, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn...

Dị Thuật Viện.

Triệu Linh m cùng Lâm Tú lòng bàn tay dán sát lòng bàn tay, hàn khí cuộn cuộn không ngừng đưa vào trong cơ thể hắn, lại phát hiện Lâm Tú đang nhìn nàng, trong ánh mắt có một ít thú chưa từng có, nhin không được hỏi: “Người nhìn ta làm gì?”

“Không có gì...”

Lâm Tú nhanh chóng thu hồi tầm mắt, không nhìn nàng nữa.

Hắn vẫn xem thường năng lực của Tần Uyên, ảo cảnh mà nàng tạo ra, đã đến mức khó phân biệt thật giả.

Nàng thế mà có thể tạo ra ảo cảnh trong hiện thực, thậm chí tạo ra một ảo cảnh giống như hiện thực, Lâm Tú có thể nhìn thấu, là bởi vì hắn có mục chỉ dị thuật, đổi lại là những người khác, chỉ sợ căn bản không phân biệt được hiện thực cùng ảo cảnh, thậm chí ngay cả khi nào tiến vào ảo cảnh cũng không biết.

Chương 440: Linh m thật giả (1)

Lần trước hần có thể trong nháy mắt trở lại hiện thực, kỳ thật không phải vì mục chỉ dị thuật, mà là Tân Uyển không nghiêm túc.

Nếu nàng nghiêm túc, dưới tình huống không dùng niệm lực, Lâm Tú cũng không cách nào thoát khỏi.

Có thể chống lại nàng, chỉ có lực lượng hệ tinh thần.

Đối với sự có đi có lại của nàng, Lâm Tú chỉ có thể lựa chọn tiếp nhận, hoặc buộc phải tiếp nhận.

Giữa trưa, Lâm Tú và Linh m cùng nhau chờ Tân Uyển trở về nấu cơm, khi ba người đi ra cửa cung, nhìn thấy Tân Tùng Tân Bách cùng mấy đạo nhân ảnh đang chờ ở cửa cung.

Tân Tùng nhìn thấy bọn họ, lập tức nịnh nọt tiến lên: "Uyển Nhi, Uyển Nhi, có thể cho ta mượn một trăm lượng bạc hay không, bọn họ nói nếu ta không trả lại tiền thì sẽ đánh gãy một chân ta, người không thể thấy chết không cứu..."

Lâm Tú nhìn thoáng qua, bên cạnh Tân Tùng Tân Bách, rõ ràng là người của sông bạc.

Những sông bạc, ngoài việc cung cấp các địa điểm cò bạc để rút tiền, trên thực tế, thu nhập lớn hơn đến từ cho vay.

Các con bạc mang theo bạc nếu thua sạch, còn có thể tìm sông bạc vay, chỉ là lãi suất cực cao, chín ra mười ba về là thao tác thông thường, so với thế này còn khoa trương hơn rất nhiều, có thể nói chỉ cần

vào đạo này, sớm muộn gì cũng sẽ lấy nhà tan của nát làm kết thúc.

Tần Uyên nhìn Tần Tùng, mỉm cười, nói: "Yên tâm đi, chỉ là gãy một chân mà thôi, không chết được"

Nói xong, nàng cũng không thèm nhìn hai huynh đệ, quay người đi thẳng.

Tần Tùng chỉ vào bóng lưng cô, phẫn nộ nói: "Đồ hèn hạ vô tình này..."

Bốp!

Lời của hắn còn chưa dứt, biểu tình bỗng nhiên trở nên đờ đẫn, sau đó giờ tay phải lên, hung hăng tát vào mặt mình, tiếp theo là tay trái, hắn đứng tại chỗ, cứ như vậy trái một tát phải một tát vào mặt mình, khiến không ít người qua đường dừng chân vây xem.

Tần Bách thấy vậy, bị dọa giật mình, hoảng sợ nhìn Tần Uyên:

"Người, người đã làm gì đại ca..."

Tần Uyên nhìn hắn, hờ hững nói: "Ta và Tần gia các người đã không còn chút quan hệ nào, sau này tốt nhất đừng để cho ta nhìn thấy các người nữa, nếu không, đừng trách ta không khách khí"

Tần Bách sắc mặt tái nhợt, môi giật giật, đúng là một câu cũng không thể nói ra.

Mãi đến khi bóng dáng Tần Uyên biến mất thật lâu, Tần Tùng mới ngừng động tác tát mình, vẻ mặt hắn mờ mịt, vuốt ve khuôn mặt nóng bỏng, lầm bầm nói: "Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?"

Tần Bách nuốt nước bọt, run giọng nói: "Nàng, nàng không giống trước kia..."

Trước đây bọn họ chỉ coi nàng như tỷ nữ trong nhà, và là một ngân hàng tư nhân di động.

Vào thời điểm đó, nàng không bao giờ từ chối yêu cầu lấy bạc của bọn hắn.

Huynh đệ họ đã quen với điều này.

Nhưng lần này, Tần Bách nhìn thấy một Tần Uyển chưa từng thấy qua.

Cho đến lúc này, hắn nhận ra rằng hắn dường như chưa bao giờ thực sự biết người muội muội cùng cha khác mẹ của mình.

Mấy tên đả thủ của sông bạc cũng vừa mới lấy lại tinh thần từ cảnh tượng khiếp sợ kia, trong lòng thầm nghĩ vui mừng, may mắn nữ tử kia không xen vào việc của người khác, nếu không, người ở trên đường cái đánh vào mặt mình, có lẽ chính là bọn họ.

Một nam nhân mặt sẹo hai tay khoanh lại, lạnh lùng nhìn huynh đệ Tần thị, nói: "Ai đó đã nói xong có thể trả lại bạc cho chúng ta, bạc đâu?"

Tần Tùng bắt chập đầu trên mặt, vội vàng nói: "Ba ngày, cho ta thêm ba ngày nữa, trong vòng ba ngày, ta nhất định gom đủ một trăm lượng trả lại cho các người Nam nhân mặt sẹo cười lạnh nói: "Ba ngày, ba ngày sau lại ba ngày, ta đã cho các người hai cái ba ngày, nếu người đã không trả lại bạc, vậy theo chúng ta đi thôi."

Hắn vung tay lên, mấy người phía sau nâng hai huynh đệ Tần Tùng Tần Bách lên, Tần Tùng lập tức nói: "Người muốn làm gì, ta nói cho người biết, chúng ta là con trai của Kiến An bá, người dám đối xử với chúng ta như thế sao..."

Nam nhân mặt sọc hừ lạnh một tiếng: "Nợ nần trả tiền, thiên kinh địa nghĩa, đừng nói là con trai của Kiến An bá, cho dù là Kiến An hầu, cũng phải tuân thủ quy củ của chúng ta"

Lấy bối cảnh của Tiêu Dao Các, chỉ là một Nhị đẳng bá, bọn họ căn bản không để vào mắt.

Tần Tùng trước kia cũng từng nợ bạc sông bạc, nhưng khi đó, Tần Uyển đều giúp hai huynh đệ bọn họ giải quyết, lúc này đây, hắn thật sự sợ, một phen nước mũi một phen nước mắt, khóc lóc nói: "Đại ca, ta cầu xin các người, tha chúng ta một con đường sống đi!"

Nam nhân mặt sọc liếc nhìn hắn một cái, tức giận nói: "Ta nhổ vào, cái gì gọi là tha cho các người một con đường sống, ta lại không có ý định giết các người, giết người là phạm pháp có được hay không, các người ăn chơi trác táng, ngày thường kiêu ngạo ương ngạnh, tùy ý chà đạp luật pháp, coi mạng người như cỏ rác rồi cho rằng ai cũng giống như các người, chúng ta đang mở cửa kinh doanh, không làm kẻ giết người phóng hỏa."

Chương 441: Linh m thật giả (2)

Tần Tùng sùng sốt một chút, sau đó hỏi:
"Vậy các người bắt chúng ta làm gì?"

Nam nhân mặt sẹo nhìn hai huynh đệ một cái, nói: "Tiêu Dao Các chúng ta cũng không phải không nói đạo lý, các người nếu không có bạc, cũng có thể làm việc trả nợ cho chúng ta, khi nào kiếm đủ một trăm lượng kia, lại thả các người đi"

Nghe được những người này không cần mạng của bọn họ, cũng sẽ không đánh gãy chân hấn, Tần Tùng nhất thời yên lòng, thăm dò hỏi: "Làm gì?"

Nam nhân mặt sẹo nói: "Hai người da mịn thịt mềm, lớn lên cũng coi như đoan chính, lại là huynh đệ ruột, coi như là hiếm lạ, như vậy đi, hai huynh đệ các người cùng nhau hầu hạ khách nhân năm lần, một trăm lượng bạc này, xem như các người được hời..."

"Hầu hạ... Khách nhân?" Sắc mặt huynh đệ Tân Tùng Tân Bách trắng bệch, móng căng chặt, Tần Tùng run giọng hỏi: "Khách nào?"

Nam nhân mặt sẹo nhìn thấy những suy nghĩ bên trong của họ, nói: "Yên tâm đi, là khách nữ"

Huynh đệ Tân Tùng Tân Bách sùng sốt.

Còn có loại chuyện tốt này?

Họ cũng thường xuyên phiêu xướng, nhưng đó là phải tiêu tiền, cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, loại chuyện này còn có thể kiếm tiền...

Không lâu sau, trong một tiểu lâu của Tiêu Dao Các.

Huynh đệ Tân Tùng Tân Bách đã tắm rửa xong, trên người xịt nước hoa, thân trên bọn họ trần trụi, chỉ quấn một miếng vải trắng ở bên hông, tràn đầy chờ mong ngồi ở bên giường chờ đợi.

Không thể không nói, hai huynh đệ mặc dù có không ít thói xấu, nhưng bề ngoài đều thực đoan chính, thậm chí có thể nói là anh tuấn.

Hai huynh đệ liếc nhau, cả hai đều nhìn thấy sự vui mừng trên khuôn mặt đối phương.

Đây không phải là lần đầu tiên hai huynh đệ họ trải qua một dịp như vậy.

Chẳng qua trước đó là bọn họ cho người khác bạc, lúc này đây, là người khác cho bọn họ. Nếu sớm biết còn có thể kiếm tiền như vậy, bọn họ cần gì mỗi lần đều kéo mặt xuống cầu Tân Uyên?

Kẹt.

Lúc này, cánh cửa đã được đẩy ra từ bên ngoài.

Hai huynh đệ Tân Tùng cùng Tân Bách không thể chờ đợi được nhìn qua.

Sau đó, biểu hiện trên khuôn mặt của họ ngây ngẩn cả người.

Một nữ nhân bước vào từ bên ngoài.

Nữ nhân này thấp hơn huynh đệ Tân Tùng Tân Bách một cái đầu, lại cường tráng hơn cả bọn hắn, tuổi cũng không nhỏ, lớn hơn mẫu thân bọn họ, đầu đầy tóc bạc, khi nhìn thấy huynh đệ Tân Tùng Tân Bách, trên mặt lộ ra nụ cười hiểu ý, nếp nhăn bên khóe

mắt chen chúc cùng một chỗ, giống như một đóa hoa cúc nở rộ.

Tần Tùng sừng sốt trong chớp mắt, mở miệng hỏi: "Bà bà, người tìm ai?"

Bà lão liếc nhìn hai người họ: "Gọi bà bà cái gì, gọi tỷ tỷ..."

Một lát sau, bên trong tiểu các truyền đến giọng kêu thảm của hai huynh đệ.

"Không, người nên đánh gãy chân ta đi!"

"Ngày mai, thêm một ngày nữa, ngày mai ta trả lại cho các người một ngàn lượng!"

"Ta bán nhà trả các người còn không được sao!"

Trên đường trở về từ Dịch Thuật Viện, Lâm Tú chú ý tới, Linh m cố ý giữ khoảng cách với Tần Uyển.

Hắn có thể hiểu được sự cảnh giác của Linh m.

Hai người bọn họ, bề ngoài thoạt nhìn là năng lực của nàng lợi hại hơn, nhưng nếu hai người thật sự tỷ thí một trận, rất có thể Tần Uyển mới là người chiến thắng cuối cùng.

Xuất phát từ tò mò, Lâm Tú cùng Tần Uyển luận bàn hai ngày trước.

Nàng vận dụng ảo cảnh, so với Lâm Tú thuần thực hơn nhiều, thậm chí đã có thể ở trong hiện thực tạo ra mấy ảo cảnh giống y như đúc, loại ảo cảnh này, Lâm Tú có thể thông qua dịch thuật phân biệt, nhưng không có loại năng lực này, khẳng định khó phân biệt thật giả.

Trong trường hợp này, họ chỉ đơn giản là không thể phân biệt giữa các cuộc tấn công ảo cảnh và các cuộc tấn công thực sự, và về cơ bản không có cách nào để đối đầu với kẻ thù như nàng.

Đây chỉ là huyền thuật cơ bản nhất.

Nàng có thể kéo mọi người vào một ảo cảnh hoàn toàn mới, khi đối thủ của nàng nhìn thấy, tất cả đều là cảnh hư ảo, căn bản không thể trở lại thực tế, tự nhiên sẽ không thể chiến đấu và thất bại.

Tân Uyển hôm nay cho Lâm Tú cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Nàng trước đây có quá nhiều danh tính, nhưng bây giờ, nàng chỉ là Tân Uyển.

Linh mẫn ăn cơm xong đã ra ngoài, không biết nàng đi làm gì. Lâm Tú đi đến trong viện, nói với Tân Uyển: "Nếu bọn họ còn dây dưa với ngươi, ngươi nói cho ta biết, ta sẽ để cho họ nhớ lâu"

Mặc dù có khế ước trong tay, nhưng gia đình Kiến An bá, từ già đến trẻ đều không giống người giữ lời hứa, rất có thể sẽ dây dưa với nàng nữa, nếu nàng tự mình động thủ, ngược lại có thể sẽ để lại nhược điểm.

Ánh mắt Tân Uyển chậm rãi nhìn hắn, nói: "Ngươi đối với ta tốt như vậy, ta cũng không đành lòng lại thu bạc của ngươi"

Lâm Tú nói: "Vậy đừng nhận nữa..."

Tân Uyển lắc đầu nói: "Không được, nếu không thu bạc của ngươi, ta nợ ngươi một vạn lượng kia, thật sự phải trả đến kiếp sau, không bằng, ta mỗi ngày giúp ngươi thực hiện nguyện vọng một lần, như vậy ba

năm có thể trả hết, mỗi ngày ba lần, chỉ cần một năm..."

Chương 442: Thế lực ngang nhau (1)

Lâm Tú nhìn Linh m lại xuất hiện bên cạnh hắn, không còn gì để nói với Tần Uyển:

"Nào có người ép mua cưỡng bán như ngươi..."

Hắn theo thói quen nắm lấy bàn tay Linh m, cảm nhận nhiệt độ lòng bàn tay nàng...

Lâm Tú sững sốt một chút, Linh m trong ảo cảnh, làm sao có thể có nhiệt độ?

Hắn chậm rãi nhìn về phía Tần Uyển, phát hiện Tần Uyển cũng ngậy ngấn cả người.

Lâm Tú quay đầu lần nữa, cầm tay Linh m, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ta giúp ngươi xem chỉ tay, ta xem tay khá chuẩn..."

Trong sân, Lâm Tú khẽ nắm tay Linh m, giải thích: "Cái này là đường sự nghiệp, đường sự nghiệp của ngươi rất dài, cũng rất liên tục, chúng tỏ ngươi sẽ có thành tựu rất cao trong dị thuật, đường này là đường tình cảm, đường tình cảm của ngươi cũng rất tốt, sau này nhất định sẽ gặp được một đoạn nhân duyên tốt đẹp, cùng người mình thích sẽ thành người một nhà..."

Triệu Linh m hất tay hắn ra, nói: "Bớt lấy thủ đoạn lừa gạt nữ hài tử của ngươi để lừa ta."

Tần Uyển lại vươn tay ra nói với Lâm Tú: "Đúng lúc ngươi xem chỉ tay, vậy ngươi cũng giúp ta xem một chút đi."

Triệu Linh m liếc nàng một cái, nữ nhân ngu xuẩn này, chẳng lẽ nhìn không ra, đây là mưu kế của Lâm Tú sao?

Tâm tư của hắn, làm sao có thể giấu được nàng?

Đầu tiên hấn nhân cơ hội xem chỉ tay để gọi lên sự tò mò của Tần Uyển, để nàng ta chủ động mắc câu, hấn có thể nhân cơ hội sờ tay nàng ta, cảm thấy rõ ràng như vậy, nàng ta vẫn nhắm mắt nhắm vào.

Lâm Tú nắm tay Tần Uyển, cảm ơn nàng đã kịp thời giải vây.

Linh m nhất định sẽ cho rằng, hấn là thông qua nàng tiếp cận Tần Uyển, trên thực tế, là Tần Uyển lấy thân nhập cuộc, bỏ đi hoài nghi của nàng đối với hấn.

Làn sóng này, Linh m ở tầng thứ hai, Tần Uyển ở tầng thứ năm.

Bàn tay của Tần Uyển và bàn tay của Linh m, xúc cảm hoàn toàn khác nhau.

Bàn tay của Linh m mịn màng nhẵn nhụi, sờ tay nàng, giống như đang sờ loại gấm vóc tốt nhất, bàn tay của Tần Uyển, mặc dù trắng nõn thon dài hơn, nhưng làn da lại rất thô ráp, bởi vì nàng thường xuyên làm việc...

Nấu ăn, giặt giũ, rửa chén, dọn dẹp, thường xuyên làm việc nặng, làm thế nào có thể có một bàn tay mịn màng và tinh tế?

Lâm Tú nhìn đường vân trên tay Tần Uyển, nói: "Cái này là đường vận mệnh, phía trước đường này lên xuống không chắc, giữa và phía sau vô cùng thuận lợi, báo hiệu trước khi người hai mươi tuổi, vận mệnh gặp ghênh, nhiều hoạn nạn, sau đó sẽ thuận buồm xuôi gió, phúc lộc song toàn..."

Tần Uyển mỉm cười, nói: "Ta không hỏi số phận, hỏi nhân duyên"

"Nhân duyên..." Lâm Tú cũng cười cười, nói: "Loại chuyện nhân duyên này, là nằm trong

tay mình, gặp được người mình thích, không ngại chủ động một chút, mạnh dạn một chút, nhân duyên tự sẽ tìm tới...”

Triệu Linh m nghe cảm thấy kỳ lạ, sao cũng là nhân duyên, Lâm Tú đối với nàng và Tần Uyển nói không giống nhau?

Đường nhân duyên của họ cũng không khác biệt lắm mà...

Tần Uyển sâu xa nhìn Lâm Tú, nói: “Chuyện của hai người, không thể lúc nào cũng để cho một người chủ động, người kia cũng phải chủ động một chút, người nói xem?”

Lâm Tú nhìn Tần Uyển một cái, nàng chủ động hai lần, nhưng hai lần kia, căn bản không thể tính.

Lần đầu tiên là trước mặt Linh m, hấn muốn động không được.

Lần thứ hai là nàng bị cha ruột dùng để trả nợ, trong lòng đang đau lòng khổ sở, lúc đó nếu hấn thừa dịp mà vào, chẳng phải thật sự trở thành cảm thú hay sao?

Sau đó, khi hấn chủ động, nàng lùi lại.

Nữ tử này lúc lạnh lúc nóng, muốn cự tuyệt lúc nghênh đón, đúng là dày công tôi luyện.

Cho dù Lâm Tú hiểu được rất nhiều tâm tư nữ tử, cũng đoán không ra tâm tư của Tần Uyển.

Thủ đoạn của hấn đối với Tần Uyển vô dụng, thủ đoạn của Tần Uyển đối với hấn cũng vô dụng, còn không bằng chân thành một chút, thuận theo tự nhiên, không cố ý đùa giỡn một ít thủ đoạn.

Triệu Linh m nhìn Tần Uyển, lại nhìn Lâm Tú, cảm thấy bọn họ cái gì cũng không nói, lại giống như cái gì cũng nói.

Vào buổi chiều, trước khi đến Võ Thuật Viện, Lâm Tú đến Thái Y Viện.

Trong quá trình tu luyện của mình, cơ thể sẽ không cảm thấy mệt mỏi, nhưng tinh thần mệt mỏi không thể được bỏ qua, hần cần sự giúp đỡ của Song Song để thực hiện một giấc ngủ sâu khôi phục lại tinh lực đến cao nhất.

Sau khi thức dậy, hần cũng trò chuyện với Song Song trong chốc lát.

Những ngày này, quyền quý mang theo hậu lễ đến nhà nàng thăm hỏi không ít.

Lần trước Hoàng Thao gặp chuyện, được nàng cứu trở về từ quỷ môn quan, làm cho các đại nhân vật Vương Đô thật sự ý thức được, năng lực của nàng cường đại cỡ nào, nếu như có thể có được giao tình, sau này nhờ người làm việc cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nếu bọn hần cũng bị ám sát, tính mạng treo lơ lửng, miễn là không chết ngay lập tức, nàng ấy có thể cứu bọn hần trở lại.

Chương 443: Thế lực ngang nhau (2)

Vì lý do này, ngay cả nhiều hơn một phần hậu lễ cũng đáng giá.

Rời khỏi Thái Y Viện, Lâm Tú hỏi nàng: "Song Song, Thái Y Viện có thuốc mỡ bôi tay hay không, có thể làm cho làn da thô ráp trở nên mịn màng hơn"

Song Song nói: "Có, rất nhiều phi tử trong hậu cung đều dùng, nhưng hiệu quả không tốt bằng ta dùng dị thuật, là Lâm đại ca huynh muốn dùng sao, chỉ cần ta sờ sờ tay huynh, lát nữa là tốt rồi."

Lâm Tú cười cười, nói: "Là một người bạn của ta."

Song Song cũng không hỏi kỹ nữa, nói: "Vậy huynh đợi một lát, ta sẽ lấy cho huynh"

Buổi tối, Lâm Tú đến phòng Tần Uyển, lấy ra một cái bình sứ nhỏ xinh xắn, nói: "Đây là thuốc mỡ bôi tay mà ta lấy từ Thái Y Viện, sau khi bôi lên, tối đa mười ngày, da trên tay sẽ tốt hơn"

Hôm nay khi xem tay cho Tần Uyển, Lâm Tú đã chú ý tới tay nàng.

Nữ tử đều yêu cái đẹp, ngay cả một nữ tử giang hồ như A Kha cũng hy vọng có làn da không tì vết, huống chi là Tần Uyển.

Thật ra, chỉ cần để cho hấn sờ tay nàng, không quá một lát, bàn tay thô ráp của nàng sẽ trở nên trắng nõn mịn màng, làn da bất kể chỗ nào hoặc là sẹo mà cảm thấy không hài lòng, đều có thể dùng theo cách này.

Nhưng trước mặt nàng, Lâm Tú không muốn phơi bày năng lực này.

Hắn cần một cái cớ để che giấu.

Hắn mở chai sứ và nói: "Loại thuốc mỡ này chỉ là bôi, không có nhiều tác dụng, nhưng cũng kết hợp với các kỹ thuật xoa bóp độc đáo, thư giãn kinh lạc, thúc đẩy sự hấp thụ của dược lực, người có muốn thử không?"

Tần Uyển không nói gì, chỉ ngồi ở trước bàn, ngoan ngoãn vươn hai tay ra.

Lâm Tú dùng ngón tay móc một ít thuốc mỡ, thoa đều lên lòng bàn tay và mu bàn tay, giả vờ xoa bóp trên tay nàng một lát, nói:

"Được rồi"

Tần Uyển cúi đầu nhìn hai tay mình, ngạc nhiên nói: "Hình như thật sự đã tốt hơn"

Lâm Tú nói: "Đương nhiên, đây là trân phẩm của Thái Y Viện, ngay cả các phi tử hậu cung cũng dùng, mỗi đêm ta giúp người bôi một lớp, rất nhanh tay người có thể trở lại bình thường"

Tần Uyển quan sát hai tay mình trong chốc lát, lại nhìn về phía Lâm Tú, hỏi: "Thuốc mỡ này nhất định rất đắt, chẳng phải ta lại nợ người rất nhiều bạc sao?"

Lâm Tú khoát tay áo, nói: "Đây là bằng hữu tặng, không tốn tiền"

"Đó chính là nợ người ân tình..." Tần Uyển nói: "Nợ tiền dễ trả, nợ tình khó trả, bạc ta trả người được, ân tình lại không dễ trả, cứ tiếp tục như vậy, ta sẽ chỉ nợ người càng ngày càng nhiều"

Nàng nhìn Lâm Tú, đột nhiên đứng dậy, cởi đai lưng của hắn.

Lâm Tú giật mình nói: "Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, không cần như vậy, thật sự không cần như vậy..."

Tần Uyển ngẩng đầu liếc hắt một cái, nói: "Ổng tay áo này hơi bẩn, ta cởi ra ngày mai giúp người giặt giũ, người nghĩ đi đâu vậy?"

Lâm Tú á khẩu không nói nên lời, nhận ra lại bị nàng trêu chọc.

Nữ nhân này mới là cao thủ tán tỉnh và mập mờ, nhưng Lâm Tú cũng không sinh ra cảm giác thất bại gì, ngược lại bị nàng khơi gợi hứng thú, có khó khăn, mới có tính khiêu chiến.

Tuy Tần Uyển không đơn giản, nhưng hắn cũng không phải ăn chay.

Về phần ai có kỹ năng cao hơn một bậc, để cho đối phương rơi vào tay trước, tùy thuộc vào bản lĩnh của mình.

Lâm Tú mỉm cười, nhìn Tần Uyển, nói: "Ý ta là, người không cần giúp ta giặt quần áo, cũng không cần xem mình là nha hoàn, là ta để cho người không có nhà, lẽ ra phải bồi thường cho người, sau này, người chính là nữ chủ nhân của nhà này."

Tần Uyển từ từ nói: "Nữ chủ nhân... Ta chẳng qua là nợ người một vạn lượng, người muốn ta lấy thân báo đáp sao?"

Lâm Tú nói: "Lấy thân báo đáp có gì không tốt, nợ ta bạc không cần trả, ngay cả tiền trong nhà cũng có thể giao cho người quản, thế nào, cân nhắc chút chứ?"

"Cân nhắc cái rắm!"

Linh m ở cửa đưa ra đáp án thay Tần Uyển, từ lúc mới bắt đầu, nàng đã ở ngoài cửa nghe, nghe được những lời này, cuối cùng nhin không được đi vào, túm lấy cổ tay Lâm Tú, cưỡng ép kéo hẳn vào trong viện, tức giận nói: "Người có thể có tiền đồ hơn một chút hay không, đừng có nhìn thấy bộ dạng đẹp để một chút đã quản không được chính mình, có thể dùng tâm tư vào tu luyện hay không, đi, cùng ta đi luyện thương!"

Lâm Tú mỗi đêm đều luyện thương, nhưng Linh m hiển nhiên không có tinh lực dư thừa.

Một canh giờ sau, nhìn thấy Linh m nằm sấp trên bàn đá ngủ thiếp đi, Lâm Tú bắt đắc dĩ thở dài.

Hắn đi qua, bế nàng lên, đặt lên giường trong phòng riêng của nàng.

Giúp nàng đắp chăn xong, Lâm Tú lặng lẽ rời đi.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tú vừa mới rời giường đã nhìn thấy Tần Uyển ngồi trong sân giặt quần áo, điều này làm cho hắn hoảng hốt một lát, nếu sớm gặp được một nữ tử tình nguyện giặt quần áo nấu cơm cho hắn, hắn là cũng sẽ không có Lâm Tú hiện tại.

Chương 444: Thề lực ngang nhau (3)

Đột nhiên, Lâm Tú phát hiện một tay Tần Uyển khẽ ôm bụng, giữa hai hàng lông mày nhăn lại như rất đau đớn.

Lâm Tú ý thức được cái gì, bước nhanh lên, ném quần áo trong tay nàng trở lại chậu gỗ, nói: "Thân thể không thoải mái thì nghỉ ngơi thật tốt, quần áo để cho ta giặt."

Tần Uyển nói: "Ta không có cảm thấy không thoải mái."

Lâm Tú không khỏi không nói gì kéo nàng lên: "Đừng cậy mạnh nữa, mấy ngày gần đây, tốt nhất người không nên đụng vào nước, nếu không sẽ càng đau đớn hơn"

Sắc mặt Tần Uyển đỏ lên, nhưng không nói gì nữa.

Đưa Tần Uyển về phòng, để nàng nằm trên giường, đắp chăn, Lâm Tú lại vào bếp, nấu cho nàng một bát nước đường nâu, đưa đến phòng nàng, nói: "Uống đi, thời điểm đặc biệt, uống nước đường nâu có lợi, có cần ta cho người uống hay không?"

Tần Uyển tự mình cầm thìa lên, nói: "Không cần"

Nước đường nâu ấm áp vào cổ họng, sự ấm áp dường như làm tan đi một phần nỗi đau của cơ thể, vị ngọt cũng ngọt đến trong lòng nàng.

Không bao lâu sau, Lâm Tú lại tìm một cái túi chườm nóng tối, bên trong đổ đầy nước nóng, bên ngoài bọc một lớp vải nhung, hắt nó vào chăn Tần Uyển, nói: "Dùng cái này, hẳn là sẽ dễ chịu hơn một chút"

Tân Uyển đặt túi nước nóng ở vị trí bụng dưới, một loại ấm áp nhanh chóng lan rộng khắp cơ thể, nhưng cảm thấy ấm áp hơn, là trái tim của nàng.

Ánh mắt Tân Uyển có chút giao động, đây là sự quan tâm mà nàng chưa bao giờ cảm nhận được.

Hóa ra được chăm sóc là cảm giác này.

Nàng nhìn Lâm Tú, chợt nhận ra được cái gì, trên mặt nở nụ cười tươi, lấy thìa nàng đã sử dụng qua, múc một thìa nước đường, đưa đến bên miệng Lâm Tú, nói: "Người cũng uống một ngụm..."

"Được" Lâm Tú hé miệng, Tân Uyển đưa một muỗng nước đường vào trong miệng hắn, ánh mắt hai người chạm nhau, sau đó nhìn nhau cười.

Cuộc tấn công này, cả hai bên, thực lực đều ngang nhau.

Mấy ngày nay là giai đoạn đặc biệt của Tân Uyển, Lâm Tú chăm sóc nàng có thể nói là tỉ mỉ cẩn thận.

Không cho nàng chạm vào nước lạnh, tất cả các công việc đều không cho phép nàng làm, nước đường nấu thêm lát gừng sớm hay muộn đều có một ly, túi nước nóng mỗi ngày mười hai canh giờ là nhiệt độ thích hợp nhất, còn tự tay hâm cho nàng canh táo đỏ.

Tuy nhiên, ngay cả khi Lâm Tú đã làm rất nhiều, nỗi thống khổ của nàng dường như cũng không giảm bớt.

Tân Uyển ngày thường mạnh mẽ, kiên cường hơn bất cứ ai, bây giờ chỉ có thể nằm trên giường, cuộn tròn cơ thể, mồ hôi lạnh trên

trán chảy ra, sắc mặt nhợt nhạt như tờ giấy.

Có vẻ như một nữ tử mạnh mẽ hơn, cũng khó qua cửa ải này.

Song Song là ngoại trừ.

Là một nữ tử, nàng ấy rất hạnh phúc.

Bộ dáng Tần Uyển, ngay cả Linh m cũng bị dọa sợ, triệu chứng mỗi tháng của nàng tuy rằng tốt hơn Tần Uyển một chút, nhưng thỉnh thoảng đau lên, cũng sẽ là chết đi sống lại...

Lâm Tú suyết chút nữa cho rằng mình làm sai chỗ nào đó, nhìn Tần Uyển, hỏi: "Trước kia đều thống khổ như vậy sao?"

Tần Uyển cắn răng nói: "Lần này đã tốt hơn nhiều rồi"

Lâm Tú chưa từng cảm nhận được loại đau này, nhưng hẳn biết cảm giác này rất khó chịu, hẳn do dự một lát, hỏi: "Nếu không, ta giúp ngươi xoa bóp thử, ta từng học với bằng hữu ở Thái Y Viện, hẳn là sẽ có chút hiệu quả."

Nói xong, hẳn lại nói thêm: "Chỉ cần cách quần áo xoa bóp lưng, ngươi nằm sấp là được"

Triệu Linh m kinh ngạc nói: "Sao cái gì ngươi cũng biết thế?"

Lâm Tú nói: "Hành tẩu giang hồ, kỹ xảo nhiều không thiệt, hiện tại không phải đã có chỗ dùng rồi sao?"

Tần Uyển đã không còn quan tâm nhiều như vậy, nàng đổi thành tư thế nằm sấp, nói: "Mặc kệ có tác dụng hay không, thử trước đi"

Mặc dù nàng mặc quần áo, nhưng tư thế này, vẫn rất dọ hoặc.

Sử dụng các tiêu chuẩn đánh giá phổ biến trên thế giới này, Tần Uyển là loại "sinh dưỡng tốt", tức là để nuôi dưỡng tốt, điều này đòi hỏi mông và ngực cần phải đầy đặn, vì vậy ba từ "sinh dưỡng tốt" này thực sự là một đánh giá rất cao về vóc dáng của nữ tử.

Tần Uyển còn đang gặp tra tấn, Lâm Tú không rảnh nghĩ tới những thứ này, hắn làm như chà xát hai tay để tạo nhiệt, cách quần áo, đặt ở trên eo nàng.

Triệu Linh m nhìn chăm chăm tay Lâm Tú, phát hiện tay hắn thủy chung hoạt động ở một bộ phận nhỏ trong khu vực, trên mặt cũng rất nghiêm túc, trong lòng kinh ngạc, chẳng lẽ hắn thật sự hiểu cái này?

Chẳng bao lâu, Tần Uyển đã cho nàng câu trả lời.

Theo Lâm Tú xoa bóp, sắc mặt tái nhợt của Tần Uyển bắt đầu trở nên hồng nhuận, nỗi đau trên mặt cũng dần dần biến mất.

Nàng chạm vào bụng mình, đôi mắt đẹp tỏa sáng, nói: "Thực sự không đau..."

Lâm Tú thu tay lại, nói: "Đương nhiên sẽ có hiệu quả, ngươi cho rằng ta là muốn chiếm tiện nghi của ngươi sao?"

Tần Uyển thoải mái nằm sấp trên giường, nói: "Đừng dừng lại, xoa bóp thêm một chút đi..."

Chương 445: Nội quý (1)

"Đã tốt rồi còn xoa bóp cái gì.." Triệu Linh m nắm lấy cổ tay Lâm Tú, nói: "Thời gian không còn sớm, còn phải đi Dị Thuật Viện tu hành, nếu đi trễ, Minh Hà công chúa lại dong dài"

Tần Uyển từ trên giường ngồi dậy, cảm khái nói: "Chỉ bằng một tay này, nữ tử nào gả cho ngươi, thật sự là hưởng phúc."

Nói xong, nàng lại như ý thức được điều gì đó, xin lỗi nói: "Xin lỗi, ta không có ý đó."

Lâm Tú khoát tay áo, nói: "Không sao, ngươi không sao là tốt rồi, ta với Linh m đi Dị Thuật Viện trước"

Tần Uyển gật gật đầu, lại nói: "Hôm nay ngươi muốn ăn cái gì, lát nữa ta đi mua đồ ăn"

Lâm Tú suy nghĩ một chút, nói: "Đậu phụ, suwon, lại mua một con cá đi, chờ ta trở về rồi giết..."

Một lát sau, Triệu Linh m đi trên đường phố với Lâm Tú, nhưng trong đầu nàng lại nghĩ đến chuyện khác.

Lâm Tú sẽ ở thời điểm mà Tần Uyển không thoải mái, chăm sóc nàng tỉ mỉ, Tần Uyển cũng sẽ vì hắn giặt giũ nấu cơm, hai người bọn họ mới giống như phu thê chân chính.

Nếu buổi tối hôm đó tỷ tỷ nàng không rời khỏi, có lẽ người được hắn yêu chiều như vậy, hắn chính là tỷ tỷ đi?

Tỷ ấy rất cô đơn, nếu có một người đi cùng thì tốt biết bao.

Đối với tu hành, họ cũng chăm chỉ như nhau, ngay cả thiên phú cũng tương tự, họ nên là cặp đôi phù hợp nhất, nhưng bây giờ chỉ có thể càng chạy càng xa.

Nghĩ đến đây, nàng chậm rãi thở dài.

Có lẽ, điều hăn muốn, là một thê tử như Tần Uyển.

Lâm Tú nhìn Linh m một cái, nói: "Người thở dài tức giận cái gì, vừa rồi ta không phải là vì chiếm tiện nghi, người cũng thấy, ta xoa bóp thật sự hữu dụng..."

Triệu Linh m nhìn về phía Lâm Tú, hỏi: "Người thích Tần Uyển sao?"

Lâm Tú nói: "Đương nhiên, ai không thích Tần Uyển?"

"Tiết Ngung Nhi thì sao?"

"Cũng thích"

"Còn Thái Y?"

"Thích"

Triệu Linh m im lặng nói: "Người không thể đặc biệt thích một người sao?"

Lâm Tú nhìn nàng: "Trái tim ta vốn là rất một lòng, sau đó nó vỡ thành rất nhiều mảnh, mỗi mảnh thích một người khác nhau..."

Sau khi được Lâm Tú xoa bóp, Tần Uyển đã đầy máu sống lại, ăn cơm tối xong, Lâm Tú nhìn nàng, hỏi: "Trước kia người làm sao chịu đựng được?"

Tần Uyển nói: "Nhẫn nhịn là qua, chút đau này không tính là cái gì"

Lâm Tú nhìn nàng, cười: "Sau này không cần nhẫn nhịn"

Tần Uyển mỉm cười, vươn hai tay ra, nói:
"Đã đến lúc giúp ta bôi thuốc mỡ"

Sau khi bôi thuốc cho Tần Uyển, Lâm Tú trở về phòng mình, nhìn thấy một con chim trên bàn.

Hắn lấy một số thức ăn cho chim từ hộp bên cạnh bàn, rắc trên bàn, thỏi còi trong miệng, âm thanh của tiếng còi, rất giống với tiếng chim hót líu lo.

Trên thực tế, đây chính xác là tiếng chim kêu.

Trước kia hắn chỉ có thể hiểu được tiếng chim hót, sau khi năng lực thú ngữ tiến hóa lần nữa, hắn đã có thể dùng thú ngữ giao tiếp với chúng, năng lực này hiện tại có hơi yếu, bởi vì Lâm Tú vốn có thể thông qua truyền âm tâm linh để giao tiếp với động vật, nói không chừng sau này trong tình huống nào có thể phát huy tác dụng lớn.

Kể từ khi Thái tử bị bệnh, Lâm Tú luôn luôn chú ý bệnh tình của Thái tử.

Từ miệng con vẹt này, Lâm Tú biết được Thái tử khôi phục rất tốt, hôm nay còn bí mật gặp một người.

Tuy nhiên, những gì họ thương lượng, dường như rất bí ẩn, được thực hiện trong mật thất, vì vậy Tiểu Lam vẫn chưa nghe lén được, điều này làm cho Lâm Tú nảy sinh một chút hứng thú.

Không biết Thái tử lại đang trù tính chuyện xấu gì, buổi tối nhàn rỗi cũng nhàn rỗi, không bằng đi xem một chút, nói không chừng còn có thể có thu hoạch ngoài ý muốn.

Đông Cung.

Đêm khuya, trong mật thất dưới lòng đất của một cung điện nào đó, Thái tử hỏi thái giám bên cạnh: "Đây chính là ngân lượng cuối cùng Bản cung lấy được từ chỗ Mẫu hậu, người xác định việc này hoàn toàn không có sơ hở?"

"Điện hạ yên tâm, thần tiên tán này mua từ thương nhân chợ đen, hàng hóa của bọn họ vốn có lai lịch không chính xác, không dám tiêu thụ tang vật, bởi vậy giá cả cực kỳ rẻ, sau khi chúng ta chuyển tay, ít nhất có thể kiếm được năm vạn lượng bạc"

Thái tử gật gật đầu, sau đó lại nói: "Nhớ đừng để bị người ta bắt được nhược điểm, nếu không, Tổng gia cùng Tề vương, lại làm lớn chuyện ở trên triều."

Thái giám nói: "Điện hạ yên tâm, từ đầu đến cuối, ta đều không tiết lộ chút nào về Đông Cung, bọn họ không biết người mua là ai, sáng mai, lô hàng này có thể tới tay."

Thái tử chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, không còn lo lắng về chuyện này nữa.

Vốn lấy thân phận của hắc, sẽ không tham dự vào những chuyện này, lợi nhuận của thần tiên tán tuy cao, nhưng nếu bị người ngoài biết được Đông cung tham gia vào việc làm ăn thần tiên tán, đối với thanh danh của hắc sẽ bị tổn hại, danh dự hắc tốn nhiều năm mới tích góp được, không thể nhiễm bất kỳ vết nhơ nào.

Chương 446: Nội quý (2)

Nhưng lần trước đám tặc nhân chết tiệt kia trộm sạch bảo khố của hần, không chỉ làm cho hần mất đi cơ hội thăng cấp lên cấp Địa, còn làm cho hần trở nên nghèo khó, không có bạc, làm thế nào thu mua lòng người, làm thế nào duy trì hoạt động của Đông cung, bất đắc dĩ, hần đành phải nghĩ biện pháp khác.

Năm vạn lượng bạc, đối với hần bây giờ, không nghi ngờ gì là một khoản tiền lớn.

Thái tử suy nghĩ một chút, nói: "Để cho người đi xem lô hàng kia, số bạc này, rất quan trọng đối với bản cung, vô luận như thế nào cũng không thể xảy ra bất kỳ sai lầm gì"

Trong một thời gian ngắn, một hạ nhân ra khỏi Đông Cung, đi vòng quanh một số đường và hẻm, sau đó đến một ngôi nhà ở phía tây Vương Đô.

Hần đưa tay ra, đập nhanh ba cái, rồi đập chậm hai cái, rất nhanh, cánh cửa của ngôi nhà mở ra, chờ đến khi hần bước vào, cửa ngay lập tức được đóng lại.

Ngoài ra còn có một vài bóng người trong sân, nam tử đi đến sân, đầu tiên nhìn vào hơn một chục hộp lớn trong sân và hỏi: "Không có gì xảy ra chứ?"

Một người nói: "Yên tâm đi, mọi thứ đều bình thường, sáng sớm ngày mai, lô hàng này sẽ rời khỏi tay, không liên quan gì đến chúng ta, tối nay, hai người thay phiên nhau canh gác, một canh giờ thay ca một lần."

Hắn nói xong câu đó, đột nhiên ngáp một cái, nói: "Ta hơi buồn ngủ, đi vào phòng chớp mắt một chút, đến lúc đó các người tìm ta thay ca."

Dứt lời, hắn bước vào một gian phòng để nghỉ ngơi.

Những người khác trở về phòng ngủ, chỉ có hai người trong viện.

Không lâu sau, hai người trực trong sân cũng cảm thấy cơn buồn ngủ ập đến từng đợt nhưng không dám ngủ, chỉ có thể dựa vào trên cây ngủ gật, cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng, càng ngày càng nặng.

Phù phù!

Một người vì quá mệt mỏi, cơ thể không ổn định, ngã xuống đất, tỉnh táo ngay lập tức, sau khi đứng dậy, nhìn vào sân trống rỗng, lần đầu tiên không thể tin được, dụi mắt, sau đó hoảng sợ nói:

"Hàng đâu!"

Lát sau, một số bóng người chạy ra khỏi phòng, nhìn sân trống rỗng ngây người, vẻ mặt hoảng sợ đến cực điểm.

Hàng hóa đâu, hàng hóa trong sân đâu?

Cùng lắm chỉ là trong chớp mắt, hơn mười thùng hàng hóa kia đột nhiên biến mất, chẳng lẽ là gặp quỷ sao?

Đông Cung.

Thái tử đã ngủ, nhận được tin hàng hóa bị mất, lập tức chân trần nhảy xuống giường, hai mắt tròn tròn, túm lấy cổ áo của thái giám, giận dữ nói: "Người nói cái gì, hàng hóa bị mất!"

Viên quan kia vẻ mặt tái nhợt, gật đầu nói: "Bẩm điện hạ, vừa rồi, dường như có người thôi miên mấy người trông coi hàng hóa, trộm hàng"

Thái tử choáng váng một trận, thân thể lắc lư, suýt chút nữa ngã xỉu.

Thái giám vội vàng đỡ lấy hắn, nói: "Điện hạ bình tĩnh, bình tĩnh..."

Ngực Thái tử phập phồng không ngừng, nổi giận nói: "Năm vạn lượng bạc, người bảo Bản cung bình tĩnh như thế nào, không phải nói không ai biết chuyện này sao, vì sao hàng hóa vẫn bị trộm!"

Thái giám ngẩng đầu nhìn Thái tử, vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Hồi điện hạ, lần trước mật thất bị trộm, lần này hàng hóa cũng bị trộm, đều không lưu lại một chút dấu vết, rất có thể vẫn là cùng một đám tặc nhân đó làm, bọn họ không trộm người khác, hết lần này tới lần khác nhìn chằm chằm điện hạ, nô tài hoài nghi, là bên cạnh điện hạ xuất hiện nội quỷ..."

Trong đêm tối, cả Thái tử và thái giám này đều không phát hiện ra, ngay trên một cái cây bên cạnh bọn họ, một con vẹt màu xanh, đang âm thầm nhìn vào bọn họ, một đôi mắt như đậu xanh phát ra một chút ánh sáng mờ trong đêm...

Sáng sớm, hậu cung.

Thái tử mang theo hai quần thần dưới mắt đi đến cung Vĩnh Ninh vẫn an hoàng hậu.

Hắn hôm qua một đêm không ngủ.

Tức giận.

Lần trước Đông Cung bị trộm, bao nhiêu năm tích góp của hắc tất cả đều bị tên ăn trộm đáng chết lấy hết, mẫu hậu lại cho hắc một vạn lượng bạc để hắc bù đắp tổn thất một chút, tất cả đều đưa hết cho đám thần tiên tán.

Kết quả số thần tiên tán này, hôm qua cũng bị trộm.

Hắc lại mất thêm một vạn lượng.

Đường đường là Thái tử vương triều Đại Hạ, vậy mà trong người không có đồng nào, nói ra chắc không ai tin nhưng đúng là sự thật.

Hắc hận không thể cho đám tặc nhân kia ném thiên đao vạn quả, chém thành trăm mảnh. Nhưng ngay cả việc đối phương là ai hắc cũng không biết, có điều tra nội ứng Đông Cung cũng không thu hoạch được gì. Bây giờ hắc nhìn ai cũng thấy giống nội ứng.

Trên đường đi đến cung Vĩnh Ninh, Thái tử nhìn thấy Lâm Tú, chuyện này khiến nội tâm hắc vốn đang nóng nảy càng thêm nóng nảy.

Lâm Tú xa xa lên tiếng chào hỏi Thái tử, nói: "Nhìn khí sắc Thái tử điện hạ không tốt lắm, ngài là Thái tử một nước, dù sao cũng nên bảo trọng thân thể chứ!"

Trên mặt Thái tử cứng ngắc gượng cười một tiếng, ngay cả lời cũng lười nói, vội vàng bỏ đi.

Chương 447: Ai mà không phải quyền quý.
(1)

Lâm Tú giữ nét cười trên mặt, ung dung đi về phía cung Trường Xuân.

Một lát sau, Quý phi nương nương đang trong vườn tu sửa vài nhánh hoa, ánh mắt thi thoảng nhìn về phía linh sủng đang chơi đùa với Lâm Tú, không hiểu vì sao tên nhóc này trờ nàg ra thì thích nhất là Lâm Tú.

Một người một thú, ở đó chơi đến quên cả trời đất.

Nhóc con bay tới bay lui vây quanh Lâm Tú, thỉnh thoảng lại "meo meo meo" gọi hần.

Lâm Tú cũng "meo meo meo" đáp lại.

Người ngoài nhìn vào chỉ thấy Lâm Tú đang chơi đùa với linh sủng, nhưng thật ra bọn hần đang giao lưu.

Nhóc con kinh ngạc hỏi: "Ơ, người nói được tiếng của ta sao?

Người thật sự không phải là đồng tộc của ta hả?"

Lâm Tú hỏi: "Trong tộc các người có con hồ nào biến thành người được à?"

Lúc này nó mới chợt nhận ra, nói: "À không có..."

Một lát sau, nhóc con nằm trong ngực Lâm Tú nói: "Ta rất nhớ phụ vương và mẫu hậu."

Lâm Tú cúi đầu nhìn nó, hỏi: "Người còn nhớ rõ nhà người ở đâu sao?"

Quý phi nương nương cũng từng muốn thả nhóc con này ra, nhưng đây là Vương Đô,

nếu cứ thả nó như vậy thì kết quả cũng bị những người khác bắt được, chỉ ở ở bên cạnh nàng mới an toàn.

Nhóc con kia nói: "Là ở một mảnh rừng rậm rất rất lớn..."

Lâm Tú thở dài, hẳn không thể nào trông cậy vào nó có thể nói ra vị trí cụ thể, sau này hẳn sẽ để ý một chút, xem nơi nào có tin tức về dị thú giống như nó, đưa nó về nhà, cũng là tâm nguyện của Quý phi nương nương.

Khi chuẩn bị rời khỏi cung Trường Xuân, Quý phi nương nương đưa cho Lâm Tú một thẻ bài, nói: "Đưa lệnh bài này cho Thái Y, lần sau khi tiến cung nhớ dẫn nàng theo."

Hiện tại Quý phi nương nương và Thái Y thật sự thân như tỷ muội.

Mỗi lần nàng xuất cung, mặc kệ đi đâu, nhất định phải mang Thái Y theo, còn cho Thái Y không ít trang sức và quần áo trước kia của mình, có thể nói năng lực cộng thêm tính cách của Thái Y quả thật đánh gục cả nam lẫn nữ.

Nếu như không phải Lâm Tú đã dự kiến trước, đòi cầu Hoàng đế hai mật trình để bảo vệ nàng, sợ rằng nàng sẽ vị vô số ong bướm dây dưa không rõ.

Trong gian phòng của Thái Y ở Lê Hoa Uyển.

Hai chân thon dài của Thái Y kẹp chặt, cánh tay giao nhau, không chừa chỗ trống, nàng đỏ mặt nhìn Lâm Tú, hỏi: "Mặc như vậy có kỳ quái lắm không?"

Hôm nay nàng không mặc kiểu váy như bình thường.

So với quần áo bình thường nàng mặc, bộ y phục này không có ống tay áo, mà còn ôm sát người. Sau khi mặc vào, bộ ngực cao cao nhô lên, phần eo lại được bó chặt, xẻ hai bên sườn, khi đi đường sẽ lộ ra bắp chân trơn bóng, có thể nhìn thấy hết vóc dáng đường cong của nữ tử, nếu không phải Lâm Tú thì nàng sẽ tuyệt đối không mặc như vậy trước mặt người khác.

Nhìn sườn xám Thanh Hoa nền trắng Thái Y đang mặc trên người, ánh mắt Lâm Tú không nở ròi.

Đây mới là quần áo thích hợp với Thái Y, phong thái nữ tử Giang Nam yếu điệu, lập tức toát từ trong ra ngoài.

Lâm Tú cầm tay nàng, để nàng ngồi lên đùi hẳn, nói: "Không có gì kỳ hết, bộ y phục nàng mặc rất hợp, ta rất thích"

Thái Y đỏ mặt nói: "Nếu công tử thích, ta sẽ thường xuyên mặc cho công tử ngắm"

Mặc dù mặc y phục này có hơi xấu hổ một chút, nhưng nếu mặc cho người mình thích ngắm thì cũng không sao cả.

Giọng nói Thái Y dễ nghe, nói lời tâm tình chạm đến lòng người, cộng thêm Lâm Tú lấy được nguyên tinh từ tay Thái tử, phần lớn để dùng cho nàng tăng tu vi, lại hao phí thêm mấy vạn lượng bạc, hiện tại nàng đã đột phá được cấp Huyền hạ cảnh, giọng nói càng thêm câu người.

Dị thuật âm, sau khi thức tỉnh bốn lần mới có biến hoá về chất, lúc đó nàng có thể giống Lâm Tú, hấp thu lực lượng từ âm thanh bên ngoài, tốc độ tu hành so với bây giờ càng nhanh hơn.

Một lúc lâu sau, Lâm Tú rời khỏi Lê Hoa Uyển.

Thải Y mặc sườn xám thật sự mị lực hết sức, khiến hần khó kiềm chế được, lúc đầu vẫn còn ngồi trên ghế, sau đó không biết làm sao lại ngồi trên giường, rồi sau nữa lại nằm trên giường...

Thải Y khác với Tân Uyển, Tân Uyển nói hần muốn làm gì thì làm, thật ra tất cả đều là lừa người.

Nhưng Thải Y, nàng thật sự để hần chuẩn bị hết thấy, đối với Thải Y hần mới thật sự muốn làm gì thì làm.

Sở dĩ chậm chạp không tiến hành bước cuối cùng là vì hần đang chờ cơ hội cho nàng một danh phận, Lâm Tú định lần sau khi gặp mặt Triệu Linh Quân sẽ nói qua chuyện này.

Sau khi rời khỏi Lê Hoa Uyển, Lâm Tú đang chuẩn bị đến Võ Đạo Viện, bỗng nhiên hần nhìn thấy một đám người tụ tập trên phố, trong đó có một thân ảnh hần rất quen thuộc.

Trên phố Vương Đô.

Một ông lão đầu đầy máu năm trên mặt đất, bên cạnh hần có hai giỏ trúc, táo rơi đầy đất, vài quả bị dập nát, một vị quý công tử mặt mày đầy tức giận, mắng: "Lão già, đi đường không có mắt hả!"

Chương 448: Ai mà không phải quyền quý.
(2)

Hắn còn muốn đập lên người ông lão thêm mấy phát, lại bị một người ngăn lại, Liễu Thanh Phong trầm mặt nói: "Trương Hoài, là người đứng lão nhân kia trước, còn đánh hắn giữa đường giữa xá, nếu người không dùng tay lại thì đừng trách ta không khách khí!"

Quý công tử nhìn Liễu Thanh Phong, sau khi sững sốt một lúc lâu, trên mặt lộ ra như cười như không nói: "Thì ra là người hả, gia hoả bị vị hôn thê vứt bỏ, làm sao, người muốn đánh ta à?"

Hắn chủ động đến gần Liễu Thanh Phong mấy bước, đưa đầu lại gần, nói: "Đến đi, đánh đây này, ta mà tránh thì ta sẽ không mang họ Trương nữa."

Trán Liễu Thanh Phong nổi gân xanh, hai tay nắm chặt, cuối cùng vẫn từ từ buông ra.

Hắn không thể động thủ với người này.

Đối phương là quyền quý, dân thường đánh quyền quý, tội thêm một bậc, xử càng thêm nặng.

Tuy hắn là chủ sự Thanh Lại ti, nhưng chỉ là một tiểu quan bát phẩm, hậu quả của việc động thủ với người này là vứt bỏ chức quan, hắn không tham luyện quyền thế, nhưng nếu hắn thật sự trở thành thường dân rồi thì hắn không cách nào ngăn cản việc Trương Hoài trả thù.

Trương Hoài đã trả thù hắn một lần rồi, lần đó nhân sinh của hắn từ xán lạn trở

nên hắc ám, mẫu thân cũng bệnh một trận không dậy nổi, dù sao cũng không thể chịu được hấn trả thù lần nữa.

Trương Hoài đứng im nhìn, thấy Liễu Thanh Phong không có bất cứ động tác gì thì cười lạnh nói: "Thứ bỏ đi, khó trách vị hôn thê chạy theo ta, có điều ta đã sớm không cần nàng nữa, nếu ngươi không chê có thể cưới nàng về..."

Hô hấp của Liễu Thanh Phong trở nên nặng nhọc, trong mắt đầy tơ máu, nhưng vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

Trương Hoài cũng không thèm nhìn hấn nữa, lần nữa nhắc chân đạp lão nhân kia, âm thanh lạnh lùng nói: "Lão già, lần sau đi nhìn đường một chút..."

Một cước này của hấn cũng không đập trúng người ông lão, vì có người nhanh chân hơn.

Cả người Trương Hoài bay lên trời, bay xa một trượng, rồi rơi xuống đất một cái thật mạnh.

Một tên công tử trẻ tuổi khác từ sau đi tới, lạnh lùng nhìn hấn, nói: "Dưới chân thiên tử, dám hành hung người giữa đường, nhục mạ quan viên Thanh Lại ti, thật sự coi là Thanh Lại ti ta không có người sao?"

Con cháu quyền quý kia phách lối quá mức, ẩu đả người già bên đường không nói, còn không thèm để quan viên Thanh Lại ti vào mắt, dân chúng vây xem tức giận mà không dám nói gì, nhìn người nọ bị một cước đập bay, trong lòng ai cũng khoái chí.

Vài người núp đằng sau không nhịn được lớn tiếng cười khen hay.

"Đánh hay lắm!"

"Khi dễ người già thì có tài cán gì?"

"Loại người này nên đánh!"

"Đáng đời hần!"

"Lâm đại nhân!" Liễu Thanh Phong nhìn thấy Lâm Tú, đầu tiên là vui mừng, sau đó biến sắc nói: "Lâm đại nhân, hần là con cháu quyền quý, không thể đụng đến hần!"

"Con cháu quyền quý?" Lâm Tú luồn tên quý công tử cách đó không xa đang co quắp nằm trên mặt đất rên rỉ một chút, thản nhiên nói: "Ai mà không phải chứ?"

Lúc này, bốn tên tuý tùng sau lưng Trương Hoài mới phản ứng lại, hai người vội vàng tiến đến nâng Trương Hoài dậy, hai người khác chặn Lâm Tú lại, người phía trước giận dữ nói: "Lớn mật, ngươi là ai? Dám đánh công tử An Hóa bá!"

Lâm Tú lạnh mắt nhìn người kia, hơi thở hoàn khố mười phần, nói: "Làm càn, các ngươi là cái gì? Cha ta là nhất đẳng Bình An bá, các ngươi dám nói chuyện với bản công tử thế hả!"

Hai người kia nghe xong sững sờ, thật đúng không dám nói tiếp nữa.

Bình An bá cũng cùng cấp quyền quý như lão gia nhà hần, hai vị thiếu gia xung đột, hạ nhân bọn hần nào dám nhúng tay vào?

Lâm Tú phát hiện, hần càng ngày càng thích cảm giác hoàn khố.

Hoàn khố có thể đánh người nào nhìn hần nhiều một chút, đánh người giữa phố, bị đưa đến nha môn nhận trừng trị, người kia lại bị đánh ngược lại.

Hoàn khố có thể ép người khác mượn bạc, rồi tìm cách lấy về, chờ khi nào người ta không trả được, buộc bọn họ dùng muối muối và nữ nhi trả nợ.

Sau này hoàn khố hành hung ai, chỉ cần ném một câu "Cha ta là Bình An bá", đối phương sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Xem như hấn cảm nhận được niềm vui của đám công tử bột.

Có điều, bách tính vây quanh tất nhiên không cho là vậy.

Bọn hấn vây quanh Lâm Tú, nghị luận âm ỉ.

"Một cước này quá hả giận!"

"Vị công tử vừa tuần tú lại thêm vừa chính trực!"

"Nhi tử Bình An bá, không phải là trượng phu của thiên kim Triệu gia sao?"

"Chính là hấn, chính là hấn. Cách đây vài ngày ta có chứng kiến Triệu cô nương kéo tay hấn dạo phố, bọn họ đúng là một đôi trai tài gái sắc!"

"Không hổ là trượng phu của Triệu cô nương..."

Lâm Tú mặt mày phiến muộn, hấn làm chuyện tốt, người được khen lại là Triệu Linh Quân. Từ khi nào mà mọi người mới gọi Triệu Linh Quân là trở thành thê tử của Lâm Tú thật tốt...

Chương 449: Hiểu lầm. (1)

Trên phố, hai tên tùy tùng nâng Trương Hoài dậy, hấn ta từ dưới đất bò lên, chỉ vào Lâm Tú, cắn răng nói: "Nhi tử Bình An bá đúng không, người chờ đó cho ta!"

Dứt lời, hấn nói với mấy tên tùy tùng: "Đi!"

Hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, xem một cuộc vừa rồi, hấn không phải là đối thủ của người nọ, vẫn nên về rồi từ từ tìm cách tính sổ sau.

Chuyện tốt mình làm, Triệu Linh Quân lại hưởng công, Lâm Tú đang nhịn một bụng uỷ khuất, nhìn về phía Trương Hoài, cười lạnh nói: "Đi, người muốn đi đâu, đánh đập người già trên đường, nhục mạ quan viên Thanh Lại ti, còn muốn đi, đi, đi đến Thanh Lại ti mau..."

Bình thường Trương Hoài đã quen ương ngạnh, không ít lần đến Thanh Lại ti, nghe vậy giễu cợt nói: "Aizz, lấy Thanh Lại ti ra dọa ta à, đi thì đi, ngược lại ta muốn xem xem, họ Liễu này có dám quản chuyện của bản công tử hay không!"

Mấy tên tùy tùng đi theo hấn, nghênh ngang đi về phía Thanh Lại ti.

Rất nhanh, trên công đường Thanh Lại ti, Lưu Lang Trung phân phó nha dịch, nói: "Ban thường ghế ngồi cho hai vị công tử"

Lâm Tú ngồi với Trương Hoài trên một cái ghế, Lưu Lang Trung hỏi: Hai vị công tử, đây là sao, sao lại làm loạn tới Thanh Lại ti vậy?"

Trương Hoài lạnh lùng nói: "Người này ngay trên đường vô cớ ra tay với ta, Lưu đại nhân, người cứ xem vậy mà làm thôi."

Lâm Tú thản nhiên nói: "Người này đánh đập người già trước, đông đảo bách tính ở đó nhìn rõ như ban ngày, chẳng qua bản công tử thấy việc nghĩa hăng hái làm, ngăn hành vi ác liệt của hắn lại, thấy việc nghĩa hăng hái làm có gì sai sao?"

Hai vị công tử con Nhất đẳng bá, ai cũng có lý do riêng của mình, giữa chuyện quyền quý với nhau thế này, Thanh Lại ti trước đến nay không xen vào, bỗng nhiên Lưu Lang Trung đứng lên, nói:

"Đột nhiên bụng bản quan hơi khó chịu, Vương chủ sự, án này người đến thăm tra xử lý đi"

Vương chủ sự trừng lớn hai mắt, lập tức nói: "Trong bụng, trong bụng hạ quan cũng hơn khó chịu, Liễu chủ sự, người làm đi"

Lưu Lang Trung và Vương chủ sự lần lượt rời đi, Liễu Thanh Phong đang muốn đi lên, Lâm Tú bỗng nhiên nói: "Án này để ta thăm"

Trương Hoài trừng to mắt, cả giận nói: "Dựa vào cái gì, người có tư cách gì đòi thăm án, nếu người có thể thăm thì ta cũng có thể thăm!"

Lâm Tú lấy từ ngực ra một tấm lệnh bài, quơ quơ trước mắt hắn ta, hỏi: "Người cũng là chủ sự Thanh Lại ti sao?"

Trương Hoài sững sốt một chút, lúc này mới hiểu ra câu vừa rồi hắn nói "xem Thanh Lại ti ta không có người" kia là có ý gì, hắn là chủ sự Thanh Lại ti, chẳng phải mình tự chui đầu vào lưới sao?

Mình phạm án mình tự phán, sao có thể có người vô sỉ như vậy?

Lâm Tú mở luật thư ra, vỗ đùi một cái thật mạnh, nói: "Trương Hoài con trai An Hóa bá, người đánh đập người già bên đường, cản trở quan viên Thanh Lại tì phá án, bây giờ bản quan phán người trượng hình ba mươi trượng, tù mười lăm ngày, phạt tiền mười lượng, người có phục không?"

Thân phận Lâm Tú bây giờ là chủ sự Thanh Lại tì, mỗi một câu hấn phán quyết đều chiếu theo pháp thư, dựa theo pháp luật nghiêm ngặt. Hiểu đơn giản là luật pháp quy định thế nào, hấn phán theo thế ấy mà thôi...

Đánh đập người khác trên đường, cũng không tạo thành hậu quả gì nghiêm trọng, phạt từ mười đến ba mươi trượng, tù từ bảy đến mười lăm ngày.

cản trở công sai phá án, phạt tiền từ hai đến mười lượng, tù bảy ngày trở xuống.

Đều được viết trong pháp luật.

Trương Hoài phẫn nộ nói: "Ta không phục, người cũng đánh đập người khác trên đường, một cước người đập ta tính thế nào?"

Lâm Tú nói: "Người là ầu đả người khác, còn ta là thấy việc nghĩa hăng hái làm, hai chuyện này sao giống nhau được, nếu ngày thường người chịu đọc thêm pháp luật một chút thì sẽ không hỏi mấy câu ngu ngốc như vậy. Người đâu, dè hấn xuống, hành hình"

Lúc trước giữ lại vị trí chủ sự Thanh Lại tì này, đúng là rất hữu dụng. Ngay lúc

người khác không nghe hấn nói đạo lý, hấn có thể lôi luật ra nói lại.

Chỉ có điều lúc hành hình, không người nào trong Thanh Lại tí dám đánh, thế là Lâm Tú tự mình động thủ. Đánh ba mươi gậy xong, Trương Hoài ngay cả một tia khí lực tru lên cũng không có.

Liễu Thanh Phong thấy Trương Hoài bị kéo đi, vẻ mặt cực kỳ khoái chí.

Lâm Tú thở phào một cái, hỏi: "Người với hấn có thù?"

Liễu Thanh Phong cúi đầu xuống, trầm mặc không nói.

Lâm Tú cũng không thèm để ý, nói: "Không sao đâu, không tiện thì không cần nói."

Lúc lâu sau, Liễu Thanh Phong mới gật nhẹ đầu nói: "Không có gì không tiện hết..."

Bây giờ Lâm Tú mới biết Liễu Thanh Phong còn có một đoạn cổ sự thế này.

Khi hấn vừa mới nhập chức tại Thanh Lại tí, trong lòng chỉ có bộ khoái và sứ mệnh, từng vì một lần Trương Hoài đùa giỡn dân nữ bên đường, bắt hấn về Thanh Lại tí.

Chương 450: Hiểu lầm. (2)

Lần đó, Trương Hoài không nhận bất cứ xử phạt nào, hấn lại bị Trương Hoài trả thù.

Vị hôn thê đính ước với hấn bị Trương Hoài dụ hoặc, vì ham vinh hoa phú quý của Trương gia, chọn trở thành tiểu thiếp của Trương Hoài, mẫu thân của Liễu Thanh Phong cũng vì vậy mà bệnh không dậy nổi, mấy lần suýt bước vào quỷ môn quan, hấn vốn có thể có một gia đình hạnh phúc, lại bị Trương Hoài huỷ hoại hết.

Lâm Tú vỗ vỗ vai hấn, an ủi: "Nàng có thể bị Trương Hoài dụ dỗ dễ dàng như vậy, cũng không phải là người xứng với người, người còn trẻ, sau này sẽ gặp được người tốt hơn"

Liễu Thanh Phong lắc đầu nói: "Đây là lựa chọn của nàng, ta không trách nàng, thế nhưng Lâm đại nhân, chẳng lẽ chỉ có quyền quý mới có thể trừng trị được quyền quý sao?"

Ngữ khí của Liễu Thanh Phong rất không cam lòng, nhưng cũng là thực tế, nếu không cũng sẽ không có xuất hiện tổ chức Thiên Đạo Minh, nếu không có người cường đại chế định quy tắc, thì cá lớn nuốt cá bé sẽ là quy tắc mãi mãi.

Trầm mặc một hồi, Liễu Thanh Phong nhìn Lâm Tú nói: "Lâm đại nhân nhất định phải cẩn thận, Trương Hoài này lòng dạ nhỏ nhen, có thù tất báo, tiểu nhân cực kỳ, hấn không dám công khai làm thế nào nhưng người phải cẩn thận hấn sử dụng vài thủ đoạn âm hiểm, đối phó với người bên cạnh Lâm đại nhân"

Đối với Trương Hoài, thật sự không phải lo lắng gì.

Người bên cạnh Lâm Tú vốn cũng không có nhiều.

Phụ mẫu ở nơi an toàn nhất Vương Đô, cũng là Nhất đẳng bá, An Hóa bá không dám, cũng sẽ không làm gì bọn họ.

Về phần thê tử hần - - dám có ý đồ gì với Triệu Linh Quân, Lâm Tú kính hần là tên hán tử, ngày giỗ hàng năm đều sẽ đến trước phần mộ nhà hần dâng hương.

Thải Y thì có hai vị mật trình trông coi.

Còn nhà mới, vô luận là Linh m hay Tần Uyển đều không phải đèn cạm dầu, mà Lâm Tú ở cùng một chỗ với các nàng, hần càng không có cơ hội ra tay.

Dù vậy Lâm Tú vẫn nên bố trí một ít.

Hần sẽ không kinh thường bất kỳ kẻ nào, một tiểu nhân vật không đáng chú ý cũng có thể làm ra chuyện kinh thiên động địa.

Hoàng Thao đã chết rồi, con chim sắp xếp ở Hoàng gia, gần đây không có chuyện gì làm, vừa hay có nhiệm vụ mới, chính là để nó từng giây từng phút nhìn chăm chăm động tĩnh của Trương Hoài.

Những mật trình điều này, Lâm Tú định bồi dưỡng thêm nhiều một chút, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Sau khi Trương Hoài bị giam trong đại lao của Thanh Lại ti, không quá một canh giờ đã được người Trương gia đến đón về.

An Hóa bá tự mình đến Thanh Lại ti nhận người, lang trung Thanh Lại ti cũng không ngăn cản, đánh hần ba mươi trượng đã không

thể tưởng tượng nổi rồi, nhốt nhĩ tử Nhất đẳng bá trong đại lao nửa tháng, đây là chuyện không thực tế chút nào.

Ai cũng hiểu rõ nhĩ tử Bình An bá và An Hóa bá xung đột, An Hóa bá sẽ có tâm tư báo thù thay con.

Đều là Nhất đẳng bá, trong vòng nửa năm Bình An bá tăng liên tục lên hai cấp, thánh quyền cực nhiều, không nên đắc tội.

Huống chỉ, hấn còn là thân gia của Vũ An hầu, người không ai dám đắc tội.

An Hoá Bá nhìn nhĩ tử bôi thuốc kêu đau không ngớt, tức giận nói: "Sau này đánh bóng coi mắt người một chút, ít làm lão tử đắc tội với mấy người không đắc tội nổi đi"

Dứt lời, hấn phát tay bỏ đi.

Trong lòng Trương Hoài uất ức vô cùng, trên đường bị đập thật mạnh, đến Thanh Lại ti thì bị đánh cho một trận, sau khi về nhà phụ phân còn không cho hấn báo thù, cục tức này sao hấn có thể nuốt trôi được?

Có điều hấn cũng hiểu rõ, mặc dù hai nhà đều là Nhất đẳng bá, nhưng bồi cảnh nhà mình hình như không lớn bằng Lâm Tú.

Chủ yếu vì người kia cưới được một thê tử lợi hại, phụ thân không dám đắc tội.

Trong lòng Trương Hoài đang mắng thầm một câu gia hỏa ăn bám, không có ý định bỏ qua như vậy.

Con giận này không xả được, giấu trong lòng khó chịu cực kỳ.

Nhưng hấn không biết làm sao để trả thù.

Nói đến trả thù, kỳ thật hấn không thích trực tiếp trả thù với người đắc tội kia.

Tâm hồn thông khổ, muốn rời bỏ nhục thể, hấn thích làm cho người đắc tội hấn cả đời phải sống trong bóng ma tiếc nuối.

Hấn gọi hai tùy tùng đến, nói: "Nhìn chăm chăm Lâm Tú kia cho ta, xem mỗi ngày hấn làm gì, bên cạnh có những ai...

Mấy ngày nay sinh hoạt của Lâm Tú rất có quy luật, không khác gì trước kia. Mỗi ngày phần lớn thời gian đều tu hành, lúc ra cửa hấn phát giác được ó hai tên trình độ cực kém theo dõi hấn, cũng biết bọn chúng là người Trương Hoài phái tới, nhưng cứ để bọn chúng đi theo tùy ý.

Hấn thật sự muốn nhìn chút, người này còn có thủ đoạn gì nữa.

Đêm.

Phủ An Hoá Bá.

Trương Hoài nằm lỳ trên giường, nghe hai tên hạ nhân báo cáo.

Cái tên Lâm Tú này, mỗi ngày không phải ở trong nhà thì chính là vào cung, hoặc là đi hí lâu nghe hát, sinh hoạt quy luật cực kỳ.

Chương 451 → 500

Chương 451: Hiểu lầm. (3)

Trương Hoài hỏi: "Hắn đi hí lâu làm gì?"

Một hạ nhân nói: "Trong hí lâu, hình như có một con hát hẳn thích, con hát kia có chút danh tiếng ở Vương Đô, bên người có hộ vệ thực lực cao cường, không ít con cháu quyền quý, bao gồm cả mấy vị công tử phủ hầu tước đều bị nàng cự tuyệt ngoài cửa."

Nghe Lâm Tú thích con hát, Trương Hoài vốn động chút tâm tư, nhưng nghe hạ nhân nói xong, hẳn liền bỏ suy nghĩ.

Công tử phủ hầu tước còn không được gặp nữ tử, hẳn cũng không có thủ đoạn gì.

Lúc này, một tên hạ nhân khác nói: "Thiếu gia, ta phát hiện Lâm Tú kia có đến một nơi kỳ quái"

Trương Hoài hỏi: "Ồ đâu, nói!"

Hạ nhân kia nghĩ nghĩ, nói: "Có hai buổi sáng, sau khi rời nhà, hẳn không đi vào cung mà là đến một con đường rất xa, đi đến cửa hàng bánh bao ở Đông Thành ăn bánh bao"

Trương Hoài nói: "Ăn bánh bao thì có gì kỳ quái, có lẽ vì bánh bao nhà kia ngon"

Hạ nhân kia nói: "Cửa hàng bánh bao kia ăn ngon thật, nhưng hẳn là công tử Nhất đẳng bá, muốn ăn bánh bao cứ tùy tiện gọi hạ nhân đi mua là được rồi, sao phải tự mình đi đường xa như vậy, chỉ để ăn hai cái bánh bao?"

Hắn nhìn Trương Hoài, nói: "Cửa hàng bánh bao nhà kia, không chỉ có mỗi bánh bao ngon, mà bà chủ quả phụ bộ dáng thủy mị,

ta nghi nàng chính là người Lâm Tú nuôi dưỡng ngoài trạch...”

Sau khi Trương Hoài nghe những chi tiết này xong, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, nói: “Giấu kỹ như vậy, nhất định là hấn sợ nương tử phát hiện, ha ha, ta ngược lại muốn xem bà chủ kia đẹp đến mức nào...”

Hạ nhân kia do dự nói: “Thiếu gia, người kia chúng ta không thể trêu vào đâu, nếu chọc giận hấn, hấn lại bắt ngài vào Thanh Lại tì...”

Trương Hoài hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta không thể trêu vào, nhưng có người chọc nổi. Ngược lại ta muốn xem xem, cái vị kia thấy thì hấn còn có thể phách lối được không...”

Ban đêm, Lâm Tú ngồi bên bàn, nghe được từ miệng con vẹt kia nói “cửa hàng bánh bao”, “quả phụ”, “bà chủ”, nghe xong, cả người đều ngây dại.

Hấn thề với lòng mình, lần này hấn thật sự không có ý tính toán cầu Hoàng đế.

Hấn giống như trước, đi ăn bánh bao, tiện nói bóng nói gió hỏi bà chủ một chút, gần đây có gặp khó khăn gì không, có bị lưu manh hoàn khổ quấy rối không, mặc dù có bộ khoái thân tra xung quanh Đông Thành, nhưng nhiệm vụ cầu Hoàng đế giao cho hấn chính là vẫn được ăn điểm tâm.

Có phải tên kia hiểu lầm gì không?

Hôm nay, khi Lâm Tú, Linh m và công chúa Minh Hà tu hành đều tư tưởng không tập trung.

Trương Hoài đưa ra chủ ý lên trên người góa phụ xinh đẹp của tiệm bánh bao thực sự

khiến hấn kinh ngạc. Biết được chuyện này trước tiên, Lâm Tú cho hai con chim trông chừng góa phụ xinh đẹp mười hai canh giờ mỗi ngày. Nếu nàng xảy ra chuyện gì thì cậu Hoàng để không thể nhìn được mà phát điên mất...

Triệu Linh m liếc nhìn Lâm Tú, hỏi: "Người đang nghĩ gì thế?"

Mới sáng sớm đã mất hồn mất vía"

Lâm Tú khẽ ho một tiếng, nói: "Không có gì"

Trước mắt, điều hấn có thể làm chỉ có chờ đợi.

Ngoài việc cho hai con chim canh chừng, hấn không thể sắp xếp trước quá nhiều, nếu không thì há chẳng phải nói rõ hấn sớm đã biết Trương Hoài muốn ra tay với góa phụ xinh đẹp kia. Đến lúc đó, Lâm Tú không thể nào giải thích chuyện này với cậu Hoàng để.

Mãi đến sáng kết thúc tu hành cũng không xảy ra chuyện gì, Lâm Tú và Linh m trở về ăn trưa, sau đó đến Thanh Lại ti.

Nếu góa phụ xinh đẹp kia thật sự xảy ra chuyện gì thì Đông Thành Lệnh Ngô Văn Viễn đã đến Thanh Lại ti tìm hấn, hấn phải đưa ra hành động đầu tiên.

Tiệm bánh bao, Đông Thành.

Đến trưa, cũng không còn khách nữa, chắc hấn cũng sẽ không đến. Góa phụ xinh đẹp thở dài một tiếng trong lòng. Dọn dẹp xong quầy hàng, nàng rời khỏi tiệm bánh bao và chuẩn bị quay về chỗ ở.

Khi nàng đang đi ngang qua con ngõ nhỏ nào đó thì từ trong ngõ bỗng có hai tên chạy ra, một tên nhanh như chớp bịt chặt miệng của nàng, đôi mắt của góa phụ xinh đẹp bỗng trừng to, nàng ra sức vùng vẫy, muốn la hét nhưng lại không phát ra âm thanh nào.

Hai tên khiêng nàng lên một chiếc xe ngựa dừng ở đầu ngõ, rềm xe được hạ xuống, xe ngựa khởi động chạy về phía trước.

Luôn theo sau góa phụ xinh đẹp cách đó hàng chục bước, hai bồ khoái của Đông Thành Nha thấy vậy, cực kỳ hoảng sợ, một người quả quyết nói: "Ta đi theo xe ngựa này, người mau đến nha môn bẩm báo với đại nhân"

Ngô Văn Viễn vốn đang nhàn nhã uống trà ở nha môn thì nghe tin góa phụ xinh đẹp tiệm bánh bao bị trói đi, mồ hôi lạnh trên trán chợt rơi xuống.

Hắn ta nhớ rất rõ, Lâm Tú từng nói nếu góa phụ xinh đẹp kia xảy ra chuyện gì thì mối quan của hắn ta cũng khỏi cần nữa. đầu cũng khỏi cần nữa nên mỗi ngày hắn ta đều phái hai bồ khoái trông chừng góa phụ xinh đẹp kia, tận mắt nhìn thấy nàng an toàn về nhà mới được.

Chương 452: Bị bắt cóc (1)

Nhận được tin tức quan trọng này, Ngô Văn Viễn lập tức cho người chuẩn bị xe ngựa. Lâm Tú từng nói, nếu gặp chuyện gì thì có thể đến Lâm phủ, Thanh Lại ti, Dị Thuật Viện và Võ Đạo Viện tìm hần.

Ở đây cách Thanh Lại ti gần nhất, Ngô Văn Viễn đến Thanh Lại ti trước tiên.

May mắn là Lâm Tú lại thật sự có ở đây.

Chỉ một lúc trước đó, Lâm Tú đã biết chuyện của góa phụ xinh đẹp từ trong miệng của hai con chim, hần nhìn thấy Ngô Văn Viễn đứng trong sân Thanh Lại ti với khuôn mặt trắng bệch, giả vờ ngạc nhiên hỏi: "Ngô đại nhân! Sao thế?"

Ngô Văn Viễn run giọng nói: "Lâm, Lâm đại nhân! Góa phụ xinh đẹp kia bị người khác trói đi rồi"

Sắc mặt Lâm Tú hơi thay đổi, hỏi: "Ông nói gì? Chuyện này xảy ra lúc nào? Nàng bị trói đưa đi đâu rồi?"

Ngô Văn Viễn lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: "Hạ quan vẫn chưa biết, nhận được tin hạ quan đã đến tìm ngài ngay, nhưng đã có bồ khoái đi theo xe ngựa của bọn cướp rồi, chắc là sẽ mau chóng có kết quả thôi, hay là đại nhân cùng ta trở về Đông Thành Nha chờ tin.

"Đi thôi"

Lâm Tú trầm giọng nói một câu, rồi gọi thêm Liễu Thanh Phong, nói: "Liễu đại nhân! Có vụ án quan trọng, người hãy đi với ta"

Liễu Thanh Phong không nói lời nào, lập tức đi theo.

Ba người đến Đông Thành Nha. Một lát sau, có một tên bồ khoái thở hồng hộc chạy về, mặt đến nỗi nằm bò trong sân của Đông Thành Nha, yếu ớt nói: "Đại, đại nhân! Tại hạ đuổi kịp rồi, người đã được đưa đến một phủ đệ ở Đông Thành Nam Nhai.."

Đông Thành Nam Nhai không phải là vùng thâm uất nhất của Đông Thành, nhưng giá thành phủ đệ cũng không rẻ, là bởi vì môi trường ở đây đẹp và yên tĩnh. Vương Đô phần lớn quyền quý đều mua biệt viện ở đây để nghỉ ngơi nhàn hạ.

Trương Hoài cũng có một tiểu viện ở đây, là nơi hắn ta thường ngày chơi đùa cùng bạn bè. Bình thường hắn ta mời vài người bạn tốt, rồi gọi thêm vài nữ tử thanh lâu, đóng cửa tổ chức tiệc, ở đây cũng là nơi vui sướng của hắn ta.

Hôm nay, trong phủ đệ của hắn ta, hắn ta lại không phải là nhân vật chính.

Thân là con trai của Nhất đẳng bá, hầu như hắn ta luôn theo sau nịnh bợ một thanh niên, cười nói: "Tam thiếu gia! Không phải là ta nói khoác, mỹ nhân lần này rất thù mị, chắc chắn là kiểu ngài thích. Sau khi mọi việc suôn sẻ, ta không dám hưởng một mình, người đầu tiên nghĩ đến chính là ngài"

Thanh niên được hắn ta gọi là Tam thiếu gia có dung mạo tuần tú. Trong sự tuần tú ấy xen lẫn nét nữ tính. Hắn ta không thèm nhìn Trương Hoài, lạnh lùng nói: "Người cũng hiểu chuyện đấy"

Trương Hoài cười và nói: "Tam thiếu gia vào trong xem đi, mỹ nhân đó đang ở trên giường"

Thanh niên bước vào phòng, nhìn thấy một thiếu phụ nằm nghiêng trên giường vẫn còn hôn mê, trong đôi mắt có hào quang lấp lánh.

Không thể không nói, ánh mắt của Trương Hoài không tệ, thật sự là một mỹ nhân hiếm thấy, chẳng những có dung mạo xinh đẹp, dáng người cũng đáng kiêu ngạo, quan trọng nhất là khí chất thùy mị trên người nàng, cho dù im lặng nằm ở đó cũng chắc chắn hiện rõ.

Tuy tuổi tác lớn hơn chút, nhưng hẳn thích, chính là kiểu nữ tử bộ dạng thùy mị.

Hắn quay đầu liếc nhìn Trương Hoài, nói: "Làm không tệ! Trong vòng một tháng, Tiêu Dao Các mặc người rong chơi."

Trương Hoài vui mừng trong lòng, vội nói: "Đa tạ Tam thiếu gia."

Sau đó, hắn ta chủ động ra khỏi phòng, hơn nữa còn chu đáo đóng cửa lại, nói: "Ta sẽ không quấy rầy Tam thiếu gia nữa, chúc Tam thiếu gia chơi thỏa thích"

Khi hắn ta lui vào trong sân, khóe miệng Trương Hoài nở một nụ cười không dễ nhận thấy.

Hắn ta không động vào được tên ăn bám kia, nhưng có người có thể động vào được.

Nam nhân nào có thể đủ chịu đựng trên đỉnh đầu của mình đội một chiếc mũ xanh biếc, đây là nỗi sỉ nhục cả đời này không rửa sạch được.

Điều này còn giúp hấn ta hả giận hơn là đập Lâm Tú một trận.

Điều quan trọng hơn là hấn ta có thể ôm đùi của Tam thiếu gia, sau này ở Vương Đô gần như có thể hiên ngang mà đi rồi.

Trương Hoài vừa nghĩ đến đây, bên ngoài biệt viện bỗng truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn.

Lát sau, hai cửa lớn biệt viện sập xuống, sau đó bên trong ầm ầm sụp đổ.

Khi nhìn thấy khuôn mặt của Lâm Tú, Trương Hoài ngẩn người.

Hấn biết Lâm Tú sớm muộn cũng sẽ tìm đến, nhưng không ngờ hấn đến nhanh như vậy.

Cũng quá nhanh rồi.

Tam thiếu gia ở trong phòng, chắc là vẫn chưa kịp cởi quần áo chứ?

Tiếng cửa phòng sụp đổ rất lớn, cũng kinh động đến người ở trong phòng, thanh niên vốn đã cởi dây thắt lưng mở cửa phòng, chậm rãi đi vào trong sân.

Một lão giả, một người trung niên, một trái một phải ở bên cạnh hấn.

Từ trên người lão giả và người trung niên cảm nhận được áp lực, khiến trong lòng Lâm Tú cũng hơi kinh sợ. Kiểu áp lực này còn mạnh hơn nhiều so với áp lực giáo tập Võ Đạo Viện mang tới cho hấn, đã có thể sánh vai với Trần Phó viện trưởng rồi, thực lực của hai người này cho dù không có cấp Địa thượng cảnh, chắc chắn cũng chạm được vào ngưỡng cửa cấp Địa thượng cảnh.

Chương 453: Bị bắt cóc (2)

Bất cứ ai trong bọn họ đều có thể nghiền nát hai hộ vệ cấp Địa bên cạnh Hoàng Thao lúc trước.

Hoàng gia đã được xếp vào Tam đẳng Quốc Công rồi, cuối cùng là gia đình thế nào mới có thể có được hộ vệ cấp bậc này, hay là hai...

Khi nhìn thấy thanh niên kia, Ngô Văn Viễn và Liễu Thanh Phong đứng cạnh Lâm Tú cùng thay đổi sắc mặt, Ngô Văn Viễn mặt trắng bệch như giấy, ngay cả đôi chân cũng có chút run rẩy.

Sau khi Trương Hoài phản ứng, trong lòng vui mừng nhưng lại giận tím mặt, chỉ vào Lâm Tú và nói: "Họ Lâm kia! Người đừng ức hiếp người quá đáng, người có biết đây là nơi nào không? Người có biết vị này là ai không?"

Ánh mắt thanh niên kia liếc nhìn khuôn mặt của Lâm Tú rồi lại liếc nhìn Trương Hoài, nhưng hắn ta không nói gì.

Lâm Tú nói: "Ta không hứng thú muốn biết hắn là ai, giao người đã bị người trói mang đi ra đây, sau đó đi với bọn ta đến Thanh Lại ti chấp nhận thẩm phán, tốt nhất người hãy phối hợp một chút, đừng ép ta phải ra tay."

Dường như thanh niên kia không muốn bị làm phiền sự hào hứng, nói: "Nếu giờ các người rời khỏi, ta có thể coi như không có chuyện gì xảy ra."

Trương Hoài giật môi, nhưng cũng không dám nói gì.

Ngô Văn Viễn kéo tay áo của Lâm Tú, run giọng nói: "Lâm, Lâm đại nhân! Không thể bắt, không thể bắt được."

Biểu cảm của Liễu Thanh Phong cũng vô cùng kính nể, lắc đầu nói với Lâm Tú: "Lâm đại nhân! Hắn cũng là Tam công tử Trương Thị, Thanh Lại ti không thăm tra được hắn..."

Lâm Tú hỏi: "Trương Thị nào?"

Liễu Thanh Phong cúi đầu nói: "Thái tử là biểu huynh của hắn, Hoàng Hậu nương nương là cô cô ruột của hắn..."

Lâm Tú biết hắn là Trương Thị nào rồi.

Trương của Định Quốc Công, cũng là Trương của Hoàng Hậu nương nương.

Chẳng trách hắn kiêu ngạo như vậy.

Toàn bộ Đại Hạ, không có ai có tư bản kiêu ngạo bằng hắn rồi.

Nói thật, nếu không cẩn thận thì chạm phải quần áo lụa là đỉnh cấp nhất Đại Hạ. Trong lòng Lâm Tú là từ chối, nhưng hắn không còn cách nào khác.

Đừng nói là Trương Tam, hôm nay cho dù là Nhị công tử, Đại công tử Trương gia, Thái tử, Thiên Vương lão tử đến đây thì chuyện này ta vẫn phải quản.

Ở mức độ nào đó mà nói, Lâm Tú hiểu cầu Hoàng đế như hiểu chính bản thân hắn.

Những chuyện khác, bọn họ đều có thể không quan tâm, nhưng có những chuyện lại là vảy ngược của bọn họ.

Về mặt Lâm Tú chính khí nhìn thanh niên, nói: "Là chủ sự Thanh Lại ti, ta không đội

trời chung với tội ác, Trương Tam công tử, xin lỗi rồi...”

Lúc này, cả người Lâm Tú vô cùng cao lớn trong mắt Ngô Văn Viễn và Liễu Thanh Phong.

Trong mắt Trương Hoài, hắn đã biến thành một kẻ ngốc.

Giờ Trương Hoài đã tin rằng Lâm Tú không phải cố ý gây khó dễ với hắn ta, mà là hắn ngu ngốc.

Đó là Trương gia, đệ nhất gia tộc không thể nghi ngờ của Đại Hạ.

Đừng nhìn những quyền quý thường ngày nở mày nở mặt, nhưng với Trương gia thì những người gọi là hầu tước bá tước không khác mấy với dân thường.

Cho dù đều là Quốc Công, những người trong nhà không có cường giả cấp Thiên thì không tư cách đánh đồng với Trương gia.

Tuy hành vi tìm chỗ chết của Lâm Tú khiến hắn ta không vui, nhưng vẫn bày tỏ lòng trung thành. Trương Hoài tức giận nhìn Lâm Tú, lạnh lùng nói: “Họ Lâm kia! Người đừng có không biết xấu hổ nữa”

Tam thiếu gia đưa tay ra nói: “Không sao! Cứ đi với hắn một chuyến”

Hứng thú hôm nay của hắn ta đã hoàn toàn bị người này làm rối lên rồi.

Từ lúc sinh ra đến giờ, hắn ta chưa từng gặp người thú vị như vậy.

Thậm chí hắn ta không nổi giận, chỉ là có ý tò mò, muốn nhìn xem cuối cùng hắn làm gì được hắn ta. Dù sao hôm nay cũng rảnh

rồi, vừa đúng lúc có thể chơi đùa với hắn, cũng coi như là tìm cho mình việc làm.

Lâm Tú vào phòng xem trước, thấy góa phụ xinh đẹp tuy nằm trên giường nhưng y phục cả người từ trên xuống dưới vẫn nguyên vẹn thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nắm cổ tay nàng và truyền lực lượng chữa trị vào trong cơ thể nàng. Sau khi góa phụ xinh đẹp nhẹ nhàng tỉnh dậy, nét mặt chợt mơ màng rồi lập tức trở nên hoảng sợ, cả hai tay và chân vô thức vừa đánh vừa đá, hoảng loạn nói: "Đừng! Đừng!..."

Lâm Tú vội an ủi nàng nói: "Đừng sợ! Là ta, ta đến cứu ngươi đây.

Góa phụ xinh đẹp nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, trong lòng bất giác thấy bình yên, nước mắt rơi lã chã, rõ ràng là đã bị làm cho khiếp sợ.

Lâm Tú nói: "Người bắt cóc ngươi vẫn còn ở ngoài, giờ ta đi bắt bọn chúng đến gặp quan, ngươi hãy đi cùng ta"

Khi Lâm Tú và góa phụ xinh đẹp bước ra ngoài, Tam thiếu gia và Trương Hoài đang chờ đợi trong sân, Tam thiếu gia liếc nhìn Lâm Tú, lạnh lùng nói: "Đi thôi!"

Dứt lời, hắn ta chấp tay sau lưng rồi tự đi thẳng ra ngoài.

Trương Hoài lạnh lùng hừ một tiếng, nhắm mắt theo đuôi sau lưng hắn.

Chương 454: Hấn là tướng công của ta (1)

Nơi những người này đi qua, Ngô Văn Viễn và Liễu Thanh Phong, cùng các bổ khoái Đông Thành Nha đều sôi nổi nhường đường.

Mãi đến khi Lâm Tú đi đến trước mặt, bọn họ mới dám đi cùng Lâm Tú.

Đi trên phố Vương Đô. Liễu Thanh Phong vô cùng im lặng, nhưng ánh mắt nhìn sau lưng Lâm Tú lại tràn đầy sùng bái.

Sắc mặt Ngô Văn Viễn vẫn trắng bệch, đôi chân cũng mềm nhũn không còn sức, gần như là miễn cưỡng bước đi.

Hấn ta rất hối hận tại sao phải làm Đông Thành Lệnh này. Dường như góa phụ xinh đẹp kia rất có bối cảnh, nhưng bối cảnh có lớn thế nào cũng có thể sánh được với Trương gia sao? E là sau sự việc lần này, Tam thiếu gia sẽ tính sổ sau mùa thu, đó là lúc hấn ta xui xẻo rồi.

Nơi nhóm người đi đến, bách tính đều ào ạt tránh né.

"Đó chẳng phải người của Trương gia hay sao? Sao sau lưng lại nhiều quan sai thế?"

"Lâm công tử cũng ở trong, hôm qua hấn đã bắt An Hoa Bách công tử, chắc không phải hôm nay lại bắt Tam thiếu gia Trương gia chứ?"

"Sao có thể? Chẳng lẽ hấn điên rồi ư?"

"Trương gia này không phải là Trương gia nào khác, có ai ăn phải gan hùm dám bắt người của Trương gia chứ?"

Trương gia uy thế cuộn cuộn ngất trời, mãi đến khi bọn họ đi xa rồi thì bách tính đầu

phổ mới dám bàn tán. Bọn họ hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, mọi loại suy đoán ùn ùn kéo đến.

Chẳng mấy chốc nhóm người đã đến Thanh Lại ti, Lang trung Thanh Lại ti nhìn người Lâm Tú đưa đến rồi lại nhìn Lâm Tú, lắc đầu nói: "Vụ án này bản quan sẽ không thẩm, cấp bậc của người không đủ, cũng không thẩm được"

Biểu cảm trên khuôn mặt Tam thiếu gia không thay đổi gì, Trương Hoài lại lộ vẻ chế giễu, hỏi Lâm Tú: "Thanh Lại ti chúng ta cũng đến rồi, rồi sao nữa?"

Tam thiếu gia liếc nhìn Lâm Tú: "Nếu không có chuyện gì thì bọn ta đi trước đây, người từ đâu đưa đến thì hãy mang về đó, ta còn có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra."

Cho đến bây giờ, hắn không định làm khó tiểu chủ sự của Thanh Lại ti này.

Không phải hắn rộng lòng, mà là nhân vật nhỏ bé này không đáng để hắn làm khó.

Với thân phận của hắn, nếu vì loại người này mà nổi giận thì coi như đối phương thắng rồi.

Nghe xong, sắc mặt của góa phụ xinh đẹp trắng bệch trốn sau lưng Lâm Tú.

Lâm Tú nhìn hắn, nghiêm túc nói: "Người, ta sẽ không giao cho người. Thanh Lại ti không dám thẩm người thì còn có Hình Bộ Ti, Đốc Sát Ti, ta không tin Vương Đô to lớn như thế, ngay cả một nơi chủ trì công đạo cũng không có..."

Tam thiếu gia im lặng giây lát, nói: "Ta sắp hết kiên nhẫn rồi, đây không phải là

chuyện tốt đối với người đâu”

Lâm Tú nói: “Ta thì còn rất nhiều kiên nhẫn, nơi tiếp theo, đến Hình Bộ Ti”

Nói xong, hắn nói với Liễu Thanh Phong và Ngô Văn Viễn: “Liễu đại nhân! Ngô đại nhân! Ta biết các người cũng có chỗ khó, các người có thể không cần đi cùng ta.”

Liễu Thanh Phong không nói gì, tiến về trước một bước đứng sau lưng Lâm Tú.

Không biết tại sao, Ngô Văn Viễn cũng tiến lên một bước. Mặc dù sau khi bước đi hắn cũng hối hận rồi, nhưng hắn cũng không lùi lại.

Góa phụ xinh đẹp gặp chuyện, hắn cũng sẽ gặp xui.

Đi theo Lâm Tú, hắn vẫn sẽ gặp xui.

Trái phải đều là xui xẻo, tốt hơn hết là tìm hai người bạn cùng nhau xui xẻo.

Mọi người lại ra ngoài một lần nữa, một Thanh Lại ti quan viên nói: “Để ta nói, với tính cách của người sớm muộn gì cũng gây ra họa lớn”

Lang trung Thanh Lại ti sờ cằm, nhỏ giọng nói: “Có chỗ dựa nên không sợ, chẳng lẽ...”

Hắn ta nhướn chân mày, dường như nghĩ ra điều gì, nhưng lại không nói gì thêm nữa.

Đợi đến khi Lâm Tú và những người khác đi khỏi Thanh Lại ti một lần nữa thì trên phố đã đông nghịt người. Mọi người cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Đúng là có người bắt Trương gia Tam thiếu gia vào Thanh Lại ti rồi...

Dù chuyện này nhất định không có kết quả gì, nhưng bọn họ sống một đời vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này.

Biết rõ nhưng không thể không làm, người như vậy là dũng sĩ thật sự.

Cho dù không quen biết ba bóng dáng kia, cũng ghi nhớ trong lòng bộ dạng của bọn họ.

Ở đâu đó trong đám đông, Trần Bội Bội đang đi mua sắm với bạn bè, nàng tròn tròn mắt khi nhìn thấy cảnh tượng này, nàng bỗng thay đổi sắc mặt, nói với vài nữ tử bên cạnh: "Ta còn có chuyện quan trọng, ta về trước đây."

Nói xong, nàng vội vàng chạy đi, nhưng không phải đi về hướng Trần phủ.

Sự náo loạn không bình thường trên phố Đông Thành, mặc dù vẫn chưa truyền ra khắp thành, nhưng rất nhiều người đã biết tin, quyền quý cả Vương Đô đều bị kinh động.

Khi bọn họ biết được có người dám đối đầu với Trương gia thì cũng vô cùng kinh ngạc.

Người hiểu rõ nhất thực lực của các gia tộc quyền quý đương nhiên là những quyền quý này.

Chương 455: Hấn là tướng công của ta (2)

Trương gia là đệ nhất gia tộc Đại Hạ. Có thực lực còn mạnh hơn tất cả các gia tộc quyền quý cộng lại, ngoại trừ bốn gia tộc Nhị đẳng công ra. Chưa từng có ai dám khiêu chiến với uy quyền Trương gia.

Bây giờ có rồi.

Lúc này, cho dù là những công tử bột thường ngày hà hiếp bách tính, kiêu căng, ngang ngược, cũng phải tâm phục khẩu phục xung một tiếng dũng sĩ với những người dám khiêu chiến với Trương gia.

Tiết phủ.

Tiết Ngung Nhi biết được tin từ miệng của Trần Bội Bội, khuôn mặt lộ vẻ lo lắng, nàng lập tức phi thân rồi tan biến trên không trung.

Ở nơi nào đó trong phủ đệ, nữ tử áo trắng ngồi xếp bằng trên giường, nhắm mắt tu hành, nghe thấy tiếng huyền não bên ngoài, nàng chậm rãi mở mắt.

Hoàng Cung. Chu Cẩm tái mặt, sải bước vào cung điện, nắm với Hạ Hoàng: "Bệ hạ! Xảy ra chuyện rồi. Lâm Tú đã bắt Trương Kính, ở bên ngoài gây ra náo động không nhỏ..."

"Cái gì?" Hạ Hoàng đặt cuốn sách trong tay xuống, chau mày nói:

"Đang yên đang lành, hấn gây chuyện với người của Trương gia làm gì?"

Chu Cẩm trầm giọng nói: "Là Trương Kính đã bắt cóc người của tiệm bánh bao trước..."

Ầm!

Hạ Hoàng đập tay lên bàn, đột nhiên đứng dậy, trong đôi mắt hiện lên sát ý.

Phổ Vương Đô. Nơi nhóm người Lâm Tú đi qua, mọi người đều ào ạt nhường đường, nhưng khi bọn họ đến Hình Bộ Ti lại phát hiện cửa lớn Hình Bộ Ti đóng chặt, ngay cả một sai dịch trực cửa cũng không có.

Giờ còn sớm để đi đến nha môn kế tiếp, rất rõ ràng, Hình Bộ Ti sớm đã nhận được tin.

Thanh Lại thì không dám nhận vụ án này, Hình Bộ Ti cũng không dám.

Trên khuôn mặt Tam thiếu gia lộ vẻ sốt ruột, nhẹ nhàng khua tay, nói với hai người bên cạnh: "Chả thú vị gì, đưa mỹ nhân đi thôi"

Sau đó, hắn ta lại liếc nhìn Lâm Tú, nói: "Sau này chúng ta sẽ chơi từ từ"

Lão giả từ phía sau Tam thiếu gia bước ra và đi về phía góa phụ xinh đẹp, Lâm Tú tiến lên một bước, lão giả khẽ lắc đầu, vừa mới giơ tay lên chợt lùi lại hai bước.

Vù!

Một thanh trường kiếm từ trên cao rơi thẳng cắm xuống mặt đất dưới chân hắn.

Một nữ tử tuyệt đẹp từ trên không trung chậm rãi bay xuống, đứng trước mặt Lâm Tú, nhìn đám người phía trước, nàng lạnh lùng nói: "Ai dám động vào hắn"

Sắc mặt Tam thiếu gia hơi khác lạ, hỏi: "Ngung Nhi cô nương, đây là có ý gì?"

Tiết Ngung Nhi rút trường kiếm ra, chỉ vào lão giả và nói: "Còn tiến về trước một bước thì đừng trách ta không khách sáo"

Cuối cùng, Tam thiếu gia cũng chau mày, nói: "Tuy không biết nàng và hắc có quan hệ gì, nhưng hôm nay là tên này gây chuyện với ta trước."

Tiết Ngung Nhi quay lại nhìn Lâm Tú, trong đôi mắt tràn đầy tình yêu. Khi quay đầu nhìn Tam thiếu gia thì lại trở nên vô cùng ghê tởm, nàng lạnh lùng nói: "chắc chắn là người đã làm chuyện ác gì đó nên hắc mới bắt người, đừng nghĩ Vương Đô ai cũng sợ người, cũng sẽ có người không sợ quyền thế của Trương gia các người."

Trong lòng nàng tràn đầy niềm tự hào khi nói ra câu này.

Đây là nam nhân mà nàng thích.

Vương Đô muôn vàn tuần kiệt, ai có cốt khí như vậy chứ?

Ánh mắt của Tam thiếu gia dừng lại trên người Lâm Tú và Tiết Ngung Nhi rất lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu nói: "Ra tay đi"

Tuy Tiết gia đã thăng lên gia tộc Nhị đẳng công, nhưng nội tình quá mỏng. Một Tiết Ngung Nhi, hắc ta cũng không cần kiêng dè.

Từ trên người lão giả và người trung niên bỗng xuất hiện hai luồng khí thể mạnh mẽ. Ngô Văn Viễn và Liễu Thanh Phong đều không kiểm được lùi về sau mấy bước. Lâm Tú và Tiết Ngung Nhi tuy không cử động nhưng cũng cảm nhận được một áp lực cường đại.

Đây là nguyên khí và chân khí vô cùng hào hùng trong cơ thể bọn họ, tạo thành một loại khí thể.

Lâm Tú bước đến trước Tiết Ngung Nhi, bảo vệ nàng phía sau, một mình đối mặt với áp lực này.

Ngay cả lão giả và người trung niên nhìn thấy thân uẩn trắng của hắn, trong mắt cũng không khỏi lộ vẻ thán phục, cả đời này của họ đúng là chưa từng thấy một nhân vật nào ngông nghênh như vậy.

Chỉ đáng tiếc, chỉ có ngông nghênh, không có thực lực, người như vậy thường mệnh yếu.

Hai người cùng sai bước về trước, Lâm Tú cảm nhận được áp lực bỗng nhiên tăng thêm gấp mấy lần.

Nhưng cơ thể của hắn vẫn lù lù không động đậy.

Loại khí thể này là áp chế nguyên khí và chân khí, càng dễ dàng tạo nên thất bại về tâm lý.

Dưới sự áp bức của loại khí thể này, các đệ thuật sư ở cấp Huyền hạ cảnh có thể sẽ tâm thần rã rời và không thể kháng cự lại được, nhưng muốn đơn giản dựa vào khí thể khiến Lâm Tú gục ngã, trừ khi bọn họ có thực lực cấp Thiên.

Hai người dường như cũng ý thức được điểm này, lão giả không còn dùng uy quyền để trấn áp người nữa, mà đưa bàn tay ra muốn trực tiếp không chế Lâm Tú.

Tay của ông ta chỉ đưa ra một nửa thì dừng giữa không trung.

Sau đó, sắc mặt ông ta bỗng trở nên vô cùng sợ hãi.

Chương 456: Hấn là tướng công của ta (3)

Người trung niên kia cũng lộ ra biểu cảm giống hệt ông ta.

Hai người hít thở dồn dập, gân xanh trên trán nổi lên dữ dội, dường như đang chịu đựng áp lực cực lớn, cơ thể của bọn họ dần khom lại, lưng cũng cong lại ngay sau đó.

Ầm!

Ầm!

Chỉ nghe thấy hai tiếng vang nặng trĩu, đầu gối hai người mềm nhũn, nặng nề quỳ xuống đất. Cái quỳ này tựa như núi lớn áp đỉnh, ngay cả những viên gạch xanh trên mặt đất cũng bị bọn họ quỳ ra vô số vết nứt.

Lâm Tú quay đầu lại nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp.

Trương Kính nhìn thấy nữ tử kia, im lặng giây lát rồi nói: "Triệu cô nương! Chuyện này không liên quan đến nàng, sao phải nhúng tay vào?"

Triệu Linh Quân nắm tay Lâm Tú, lạnh lùng nói: "Hấn là tướng công của ta, người nói không có liên quan đến ta ư?"

Trương Kính nhìn Triệu Linh Quân và Lâm Tú, trong lòng dần dần hiểu rõ.

Cách xưng hô của Trương Hoài đối với hấn, vẫn luôn là "Họ Lâm", Trương Kính cũng không liên tưởng tới, hấn chính là vị hôn phu của Triệu Linh Quân nổi danh hiện thời.

Nhưng ngay cả khi hấn biết, những gì đã xảy ra ngày hôm nay cũng sẽ không thay

đổi.

Vị hôn phu của Triệu Linh Quân thì sao, nam nhân của Triệu Linh Quân cũng không thể lừa đến trên đầu Trương gia.

Tất nhiên, bây giờ hắn muốn càng nhiều.

Hai hộ vệ của hắn đều chỉ cách cấp Địa thượng cảnh một bước.

Nhưng ở trước mặt Triệu Linh Quân, bọn họ ngay cả cơ hội ra tay cũng không có, thực lực của nàng, đến tốt cùng khủng bố đến mức nào?

Còn có vị đích nữ duy nhất của Tiết gia kia, nàng và Lâm Tú, lại có quan hệ gì?

Trương gia tự nhiên không sợ Tiết gia, nhưng cũng tuyệt đối không muốn đối lập với Tiết gia.

Những gì đã xảy ra ngày hôm nay, đã hoàn toàn vượt quá mong đợi và kiểm soát của hắn...

Hắn nhìn Trương Hoài một cái, Trương Hoài chột dạ cúi đầu.

Trương Kính trầm mặc một lát, nói: "Hôm nay là tôn phu khơi mào sự việc trước, uy nghiêm của Trương gia không cho phép khiêu khích, nhưng ta cho Triệu cô nương mặt mũi, chúng ta đi."

Trương Kính dứt lời, áp lực trên người lão nhân và người trung niên đột nhiên biến mất, bọn họ gian nan đứng lên từ trên mặt đất, đi theo phía sau Trương Kính, rời đi với nhau.

Lúc này, một số bóng người bay từ hướng cung điện, rơi xuống trước mặt họ.

Cầm đầu, là một nam nhân trung niên với khuôn mặt trắng không râu.

Khi nhìn thấy người này, trong đám đông, biểu hiện của góa phụ xinh đẹp hơi ngẩn ra.

Chu Cầm lộ ra một nụ cười hiền lành với nàng, nhìn về phía đám người Trương Kính và Lâm Tú, biểu tình lại khôi phục bình tĩnh, nói: "Bệ hạ có chỉ, đám người tạo thành hỗn loạn lần này, tất cả đều mang vào trong cung thẩm vấn, Tam thiếu gia, Lâm công tử, đi một chuyến với chúng ta"

Trương Kính trầm mặc, Lâm Tú cũng không nói gì.

Chu Cầm đầu tiên là tiến lên hai bước, thập phần khách khí nói với Triệu Linh Quân: "Triệu cô nương yên tâm, bệ hạ chỉ là hỏi Lâm công tử mấy câu mà thôi"

Triệu Linh Quân khẽ gật đầu, buông tay Lâm Tú ra.

Một người cung phụng phía sau Chu Cầm vung tay áo lên, mọi người liền rời khỏi mặt đất, bay về phía hoàng cung.

Tiết Ngung Nhi nhìn nữ tử phía trước, trong lòng chua xót khó tả.

Nàng chưa bao giờ khao khát sức mạnh như bây giờ.

Ngay cả những người yêu thích cũng không thể bảo vệ, nàng tu hành chăm chỉ như vậy có ích lợi gì?

Nàng muốn nói một lời cảm ơn với Triệu Linh Quân, nhưng phát hiện ra rằng nàng thậm chí không có tư cách nói lời cảm ơn.

Bọn họ mới là người một nhà, Triệu Linh Quân vì hấn ra tay, thiên kinh địa nghĩa, nàng tính là cái gì?

Triệu Linh Quân xoay người, cũng thấy Tiết Ngung Nhi.

Nàng nhìn thấy sự không cam lòng và mắt mát trong mắt nữ tử, dường như nghĩ gì đó, nàng im lặng một lúc rồi nói: "Xin lỗi"

Tiết Ngung Nhi lau mắt, nói: "Không cần phải nói xin lỗi, ai bảo ngươi số mệnh tốt đây?"

Nàng chỉ là ở trong lòng cảm thán, nếu như nàng sinh sớm một năm, sinh ra ở Triệu gia, tên là Triệu Ngung Nhi, vừa rồi có thể quang minh chính đại đứng bên cạnh Lâm Tú, chính là nàng...

Sau khi đem người Lâm Tú được Chu Cẩm đưa vào hoàng cung, quả phụ xinh đẹp kia được đưa đến một cung điện, Lâm Tú và Trương Kính, Trương Hoài, Ngô Văn Viễn, Liễu Thanh Phong, thì được đưa đến ngự thư phòng.

Hạ Hoàng ngồi sau ngự án nhìn tấu chương, dường như căn bản không nhìn thấy bọn họ.

Ngô Văn Viễn và Liễu Thanh Phong lần đầu tiên gặp hoàng đế, sau khi vào điện, lập tức quỳ xuống.

Trương Hoài trong lòng sợ hãi, cũng quỳ xuống đất.

Trong thực tế, hấn có thể được miễn, nhưng sự phát triển của sự việc, hoàn toàn ngoài mong đợi của mình, hấn đã chân mềm không đứng vững.

Trương Kính và Lâm Tú mỗi người đứng ở hai bên.

Trương Kính biểu tình lạnh nhạt như thường, tâm tư Lâm Tú căn bản không ở chỗ này.

Hắn không nghĩ tới Triệu Linh Quân lại xuất hiện, hắn cố ý ở bên ngoài gây ra động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên là vì để cho cậu Hoàng đế biết, Mật Điều ti dưới tay hắn không phải ăn cơm khô, Đông Thành xảy ra chuyện lớn, nhất định sẽ điều tra trước tiên, sau đó báo cáo lên.

Chương 457: Thăng quan tiến tước (1)

Hắn không đợi Chu Cẩm, ngược lại chờ Triệu Linh Quân.

Triệu Linh Quân sẽ giúp hắn không có gì ngoài ý muốn, dù sao bọn họ trên danh nghĩa là phu thê, không giúp mới có vẻ kỳ quái, hắn ngoài ý muốn chính là, cấp Địa thượng cảnh, Triệu Linh Quân thật sự là cấp Địa thượng cảnh...

Khoảng cách giữa con người và con người làm sao có thể lớn như vậy, tốc độ tu luyện bình thường của nàng, hắn ngay cả khi thông suốt cũng không theo kịp...

Tất cả mọi người đều có tâm tư, ngụ thư phòng, một mảnh yên tĩnh.

Lúc này, bên tai của Lâm Tú đột nhiên truyền đến tiếng động.

Có gió thổi từ bên ngoài điện, thổi quần áo của Lâm Tú, một bóng dáng ngụ phong mà đến, rơi xuống trên đại điện.

Đó là một người trung niên, khoảnh khắc người trung niên này xuất hiện, Hạ Hoàng rất cục buông tấu chương xuống, bước nhanh ra khỏi ngụ án, nói: "Huynh trưởng sao lại tự mình tới đây, Chu Cẩm, mau ban ngồi."

Người trung niên cười nói: "Bệ hạ không cần đa lễ, nghịch tử này gây ra tai họa, ngay cả bệ hạ cũng kinh động, ta mang hắn về phủ để quản giáo cho tốt"

Hạ Hoàng cười nói: "Người trẻ tuổi phạm sai lầm là chuyện bình thường, chỉ cần răn dạy một chút là tốt rồi, huynh trưởng cũng không nên quá khắt khe với hắn"

Người trung niên nói: "Ta sẽ mang nghịch tử này trở về, không quấy rầy bộ hạ nữa"

Hạ Hoàng nói: "Đi đi, thay trăm chào hỏi Định quốc công"

Người trung niên vung tay áo lên, liền có một cơn gió, cuốn Trương Kính lên, bay ra khỏi điện, biến mất ở chân trời.

Hạ Hoàng nhìn phương hướng hai người biến mất, nụ cười trên mặt dần dần ngưng đọng, hồi lâu, biểu tình của hắn mới khôi phục bình tĩnh, không bận tâm, nhìn về phía ba người Lâm Tú.

Cảm nhận được tầm mắt của thiên tử, Ngô Văn Viễn cúi đầu thật sâu, toàn thân đều run rẩy.

Sau lưng Liễu Thanh Phong cũng bị mồ hôi lạnh ướt đầm.

Trương Hoài trong lòng càng run rẩy, Trương Kính bị người mang đi, hắn làm sao bây giờ?

Hạ Hoàng nhìn Lâm Tú, hỏi: "Người có biết tội không?"

Lâm Tú thành thật nói: "Thần biết tội."

Hạ Hoàng hỏi: "Người nói xem, người có tội gì?"

Lâm Tú nói: "Thần là con trai bá tước, không nên mạo phạm, làm khó con cháu công phủ, hắn cưỡng đoạt dân nữ, thần cũng nên coi như không nhìn thấy mới đúng, thần gây thêm phiền toái cho bộ hạ, thỉnh bộ hạ trừng phạt một mình thần là được rồi, buông tha Ngô đại nhân và Liễu đại nhân, bọn họ đều làm việc theo luật pháp, đối

với triều đình, đối với bộ hạ đều trung thành và tận tâm..."

Ngô Văn Viễn và Liễu Thanh Phong trong lòng cảm kích, Liễu Thanh Phong nói: "Bộ hạ, việc này thần cũng có tham dự, cam nguyện lĩnh phạt!"

Trong lòng Ngô Văn Viễn cũng dâng lên vài phần chính trực, run giọng nói: "Vi thần cũng nguyện nhận phạt..."

Hạ Hoàng trầm mặc một lát, thân nhiên nói: "Hai người các ngươi làm việc công bằng, có gì sai?"

Hắn nhìn Ngô Văn Viễn hỏi: "Tên ngươi là gì, chức vụ nào?"

Ngô Văn Viễn nói: "Hồi bộ hạ, vi thần Ngô Văn Viễn, là Đông Thành Lệnh"

Hạ Hoàng lại nhìn về phía Liễu Thanh Phong, hỏi: "Còn ngươi thì sao?"

Liễu Thanh Phong nói: "Hồi bộ hạ, vi thần chủ sự Thanh Lại ti Liễu Thanh Phong"

Hạ Hoàng gật gật đầu, sau đó nói: "Đông Thành Lệnh Ngô Văn Viễn, không sợ cường quyền, tận tâm tận lực, hiện nay thăng chức Kinh Đô Lệnh, chương quân dân sinh tứ thành, cộng thêm tam đẳng Trung Dũng Bá để khen ngợi, chủ sự Thanh Lại ti Liễu Thanh Phong, công bình chấp pháp, thăng Thanh Lại Thừa, thêm tam đẳng An Hóa Bá..."

Ngô Văn Viễn và Liễu Thanh Phong đều sùng sốt, không phải nói muốn trách phạt sao, sao ngược lại lại thăng quan tiến chức?

Trương Hoài cũng sùng sốt.

An Hóa Bá không phải là phụ thân của hắn sao, chẳng lẽ bộ hạ quên mất, Đại Hạ đã có

một An Hóa Bá.

Phong hào quyền quý sẽ không lặp lại, có nhất đẳng An Hóa Bá, sẽ không có tam đẳng An Hóa Bá, trừ phi nhất đẳng An Hóa Bá chết, tước vị cũng không có người kế thừa, danh hiệu này mới để trống, có thể thêm người khác.

Nói một câu không may mắn, cho dù cha hắn bất ngờ qua đời, An Hóa Bá mới, hắn là hắn mới đúng.

Hoàng thượng dường như trí nhớ không tốt lắm, nhưng Trương Hoài cũng không dám nhắc nhở.

Lúc này, Hạ Hoàng phát phát tay, nói: "Những người khác đi thôi, Lâm Tú ở lại."

Trong lòng ba người đều mơ hồ, bệ hạ đưa bọn họ vào cung, nói là muốn tự mình thẩm vấn, nhưng hắn căn bản không thẩm vấn cũng không hỏi, không hiểu sao cho người ta thăng quan tiến chức, lại không giải thích được để cho bọn họ đi, thật đúng là quân tâm khó dò...

Chỉ là, sau khi ba người ra khỏi Ngự thư phòng, đi tới quảng trường trước điện, Chu Cẩm nói với Ngô Văn Viễn và Liễu Thanh Phong: "Hai vị đại nhân ở chỗ này chờ, sau xuất cung với Lâm công tử"

Sau đó, hắn thờ ơ nhìn về phía Trương Hoài, nói, "Người, đi với ta..."

Bên trong Ngự thư phòng.

Hạ Hoàng nhìn Lâm Tú, trầm giọng hỏi: "Lần này có phải là người đang tính kế trẫm hay không?"

Chương 458: Thăng quan tiến tước (2)

Lâm Tú vô tội nói: "Lần này thật sự không phải..."

Hắn không thừa nhận, không phải những gì hắn làm, cũng không thể cho người khác chụp mũ cho hắn.

Hắn nhìn Hạ Hoàng, nói: "Lời này của bộ hạ, làm cho thần rất thương tâm, Trương gia là đệ nhất đại tộc ở Đại Hạ, phụ thân của thần chỉ là một Nhất đẳng bá nho nhỏ, thần ngại sống lâu, mới có thể đi đắc tội Trương gia như thế, còn không phải là vì cứu tương lai của nường nường..."

Hạ Hoàng nhìn ánh mắt hắn, trầm mặc một lát, nói: "Là trầm trách lầm ngươi."

Lâm Tú thừa dịp nóng rên sắt, nói: "Bộ hạ từ trước đến nay thường phạt rõ ràng, Ngô đại nhân và Liễu đại nhân đều thưởng, thần..."

Để cứu nữ nhân của hắn, đắc tội với gia tộc hàng đầu của Đại Hạ, không được bất cứ điều gì, lần này thực sự thiệt thòi lớn.

Hạ Hoàng tức giận nói: "Ngươi đã ép trầm ban thưởng cho ngươi bao nhiêu thứ, còn muốn ban thưởng, ngươi coi trầm là cây rặng tiền của ngươi sao!"

Lâm Tú nói: "Thần không cần tiền, bộ hạ cho phụ thân thần thêm một tước gì đó cũng được đi, hắn chỉ là một Bá nho nhỏ, thần ai cũng không đắc tội nổi, làm việc cho bộ hạ cũng không tiện, hơn nữa, ngài ban thưởng hai vị đại nhân, lại không thưởng cho thần, dân chúng cũng sẽ nói bộ hạ thưởng phạt bất công..."

Hạ Hoàng cười lạnh một tiếng, nói: "Người ngược lại sẽ vì trẫm suy nghĩ"

Lâm Tú nói: "Vì bệ hạ phân ưu, là bốn phận của thần"

Hạ Hoàng suy nghĩ một chút, nói: "Lần này trẫm thừa nhận thịnh tình của người, nhiều nhất cho hần một cái tam đẳng, cha người một năm nay, tước vị thăng cấp quá nhanh, sau lại muốn thăng chức, liền tùy thuộc vào bản lĩnh của người."

Lâm Tú nhìn hần, hỏi: "Bản lĩnh của thần là gì?"

Hạ Hoàng nói: "Nếu người có thể thăng cấp cấp Địa thượng cảnh, trẫm trực tiếp phong công cho hần, nếu người thăng cấp cấp Thiên, trẫm cho hần làm Nhị đẳng công thì sao?"

Lâm Tú suy nghĩ một chút, hỏi: "Nếu là cấp Thiên thượng cảnh thì sao?"

Hạ Hoàng cười lạnh nói: "Cấp Thiên thượng cảnh, trẫm cho gia tộc người thế tập Nhất đẳng công, cha người, người, con trai người, tôn tử của người, đều là Nhất đẳng công của Đại Hạ"

Lâm Tú lại hỏi: "Vậy nếu thần thăng cấp vô thượng thì sao?"

Hạ Hoàng liếc hần một cái, nói: "Làm cái gì xuân thu đại mộng, nếu người có thể đặt chân tới vô thượng, còn muốn trẫm phong, khi đó, cũng không phải là trẫm phong người, mà là người đến phong trẫm..."

Trong ngự thư phòng, Lâm Tú hỏi Hạ Hoàng: "Bệ hạ, lần này thần vì bệ hạ mà đã hoàn toàn đắc tội với Trương gia, bọn họ có thể trả thù thần hay không, hạ độc, ám sát,

hoặc là sau lưng ra tay với người nhà thần..."

Hạ Hoàng nói: "Đặt lại tâm của ngươi vào trong bụng, bắt đầu từ ngày hôm nay, không ai dám ra tay với ngươi và gia đình của ngươi, nương tử của ngươi lại mạnh mẽ như vậy, đêm nay, ta SỢ rằng không ít người thậm chí không thể ngủ."

Nói xong, hắn liền phát phát tay, nói: "Cút đi, trẫm còn có việc quan trọng."

Lâm Tú biết quả phụ xinh đẹp còn đang chờ hắn an ủi, ôm quyền, khom người nói: "Thần cáo lui"

Hắn vừa mới đi ra ngoài, Chu Cẩm liền đi vào, Hạ Hoàng hỏi:

"Triệu Linh Quân thật sự thức tỉnh lần thứ sáu?"

Chu Cẩm gật gật đầu, nói: "Lão nô tận mắt nhìn thấy, hai gã hộ vệ cấp Địa của Trương Kính, cách cấp Địa thượng cảnh chỉ còn một bước, nhưng ở trước mặt nàng, ngay cả đứng cũng không đứng dậy được, cho dù năng lực của nàng cường đại, cũng phải tu vi cấp Địa thượng cảnh mới có thể làm được điểm này..."

Hạ Hoàng thở phào nhẹ nhõm, nói: "Nàng đây là đang lập uy, mười chín tuổi đã đạt cấp Địa thượng cảnh, ai mà không kiêng kị, càng đừng nói nàng còn có một sự phụ lợi hại, về sau lại có ai dám làm bậy trước Lâm gia Triệu gia..."

Chu Cẩm cười nói: "Các nước tuy rằng cũng có người có thiên phú cực kỳ xuất chúng, nhưng cũng không ai có thể theo kịp nàng,

như vậy xem ra, đứng đầu thiên kiều bảng lần sau, Đại Hạ ta đã dự tính trước rồi."

Hạ Hoàng nói: "Cũng đừng cao hứng quá sớm, Đại La Đại U cũng ngọa hổ tàng long, chúng ta mặc dù có một Triệu Linh Quân, nhưng cũng chỉ có một Triệu Linh Quân, thiên kiều bảng, nếu chỉ chiếm một cái đầu bảng, sau đó trên bảng không có người, cũng sẽ trở thành trò đùa"

Chu Cẩm nói: "Bệ hạ yên tâm, trước mắt xem ra, trên thiên kiều bảng tiếp theo, số lượng thiên kiều ở Đại Hạ, sẽ không ít hơn so với những năm trước..."

Hạ Hoàng khoát tay áo, không đề cập đến chuyện này nữa, hỏi:

"Phu nhân đâu?"

Chu Cẩm nói: "Dựa theo yêu cầu của ngài, đã an bài ở thiên điện."

Hạ Hoàng cúi đầu nhìn quần áo trên người, khẽ thở dài, tuy rằng sớm muộn gì cũng phải đi tới bước này, nhưng so với hần dự đoán còn sớm hơn, cứ như vậy, niềm vui xuất cung của hần đã không còn nữa.

Vừa nghĩ đến đầu sỏ gây nên việc này, sắc mặt Hạ Hoàng liền trầm xuống, nói: "Nghiêm tra một nhà An Hóa Bá, có thể bắt được không bắt được toàn bộ bắt, có thể giết không thể giết cũng giết toàn bộ, một người cũng không bỏ qua!"

Chương 459: Đề nghị nạp thiếp (1)

Chu Cẩm biết bệ hạ thật sự tức giận, khom người nói: "Tuân chỉ"

Mặc dù nhi tử của An Hóa Bá là người khơi mào chuyện này, nhưng trung tâm của cơn bão này là Trương Kính của Trương gia, hắn vừa rồi đã bị bắt đi.

Hạ Hoàng nhìn bầu trời bên ngoài điện, chậm rãi nói: "Trương gia, một Trương gia tốt..."

Lâm Tú ra khỏi ngự thư phòng, nhìn thấy quảng trường phía trước, Ngô Văn Viễn và Liễu Thanh Phong vẫn đang chờ hắn.

Ngô Văn Viễn đến bây giờ vẫn như đang nằm mơ, từ một Đông Thành Lệnh nho nhỏ, đến Kinh Đô Lệnh chứng quản toàn bộ dân sinh Vương Đô, quyền lực trong tay, cũng không chỉ lớn gấp bốn lần đơn giản như vậy.

Trong một khoảnh khắc, hắn đã từ một quan chức nhỏ mà bất cứ ai cũng có thể bắt nạt, trở thành một trọng thần trong triều đình.

Huống chỉ, bệ hạ còn phong tước vị cho hắn, dù chỉ là một Tam đẳng bá, nhưng cũng là từ bình dân, nhảy vọt lên thành quyền quý, đây là điều mà bao nhiêu quan viên tha thiết ước mơ.

Ở Đại Hạ, làm quan không tính là gì, làm quyền quý mới thật sự là người bề trên.

Hắn thậm chí còn nghi ngờ liệu ngôi làng tổ tiên của Ngô gia có bốc khói xanh hay không.

Tâm trạng của hắn và Liễu Thanh Phong không khác nhau lắm.

Thanh Lại Thừa là Thanh Lại ti nhị thủ, Lang trung đại nhân vắng mặt, hắc có thể thực hiện chức trách của Lang trung Thanh Lại ti, mà ngoại trừ chức quan ra, hắc còn có tước vị, ngay cả Lang trung đại nhân cũng không có tước vị.

Thấy Lâm Tú đi ra, hai người vội vàng bước nhanh lên phía trước.

Lâm Tú chấp tay với hai người, cười nói: "Chúc mừng hai vị quan gia đại nhân tiến tước"

Ngô Văn Viễn vội vàng nói: "Đều là nhờ phúc của công tử"

Hắc giờ phút này may mắn mình có tuệ nhãn nhìn người, nếu là hôm nay hắc có chút chần chừ, sợ rằng loại chuyện tốt này căn bản không tới lượt hắc.

Đối với chuyện của góa phụ xinh đẹp kia, hắc thức thời một câu cũng không hỏi nhiều.

Bất quá, nghĩ đến Trương gia, Ngô Văn Viễn vẫn lộ vẻ lo lắng, nói:

"Lâm công tử, người nói Trương gia, có thể trả thù chúng ta hay không?"

Lâm Tú vỗ vỗ bả vai hai người, an ủi nói: "Yên tâm đi, bộ hạ thắng quan tiến tước cho các người, chính là có phần cân nhắc này ở bên trong, Trương gia nếu trả thù các người, chẳng phải là trực tiếp đánh vào mặt bộ hạ sao?"

Lúc này Ngô Văn Viễn mới yên lòng.

Liễu Thanh Phong nhìn Lâm Tú một chút, hỏi: "Lâm đại nhân, Trương Hoài sẽ như thế nào?"

Lâm Tú cười cười, nói: "Phong hào của cha hần, đã là của người, người nói hần sẽ như thế nào, không bao lâu nữa, người có thể cho cha con bọn hần đi viếng mồ mả"

Cửu Hoàng đế tuy rằng không làm gì được người phủ Định Quốc Công, nhưng chỉ là một An Hóa Bá, hần thật muốn giết, ai cũng không ngăn được.

Khi ba người từ cửa cung đi ra, đường phố trước cửa cung vây quanh không ít người.

Dám đối nghịch với Trương gia, bất kể là dân chúng hay quyền quý, đều muốn xem kết quả của bọn họ.

Nhưng có vẻ như họ bình an vô sự.

Trong đám người, Tiết Ngung Nhi nhìn thấy Lâm Tú vô sự liền yên lòng, nhìn hần thật sâu, lặng lẽ rời đi.

Lâm Tú đi đến bên cạnh Triệu Linh Quân, Triệu Linh Quân nhìn hần, hỏi: "Không sao chứ?"

Lâm Tú mỉm cười, nói: "Thấy việc nghĩa hăng hái làm, trùng ác giương thiện, có thể có chuyện gì."

Triệu Linh Quân nói: "Vậy thì về nhà đi"

Nàng vươn tay ra với Lâm Tú, Lâm Tú nhẹ nhàng cầm lấy, hai người liền bay lên cao, hướng về phía hôn phủ.

Đám đông vẫn còn đang ngị luận.

"Khí phách cứu phu, thật không hổ là thiên kiêu của Đại Hạ!"

"Tướng công của nàng cũng không kém, dám khiêu chiến quyền thế của Trương gia, có cốt khí cỡ nào?"

"Trước đây ta vẫn cảm thấy rằng hấn không xứng với Triệu cô nương, bây giờ ta rút lại suy nghĩ đó."

"Có rất nhiều người mạnh hơn hấn, nhưng có bao nhiêu người dám làm như hấn ta?"

"Ba người bọn họ, quả thực là nam nhân gan dạ khí phách nhất Vương Đô!"

Ngay cả một số con cháu quyền quý xem nào nhiệt cũng không thể không phục dũng khí của Lâm Tú, có điều, ở trong lòng bọn họ, cũng liệt hấn là một trong những người tuyệt đối không thể trêu chọc.

Hấn ngay cả Trương gia cũng không quan tâm, cho dù tước vị cao hơn nhà hấn, thì có như thế nào?

Hấn là ngoại lệ trong giới quyền quý, nếu gặp phải, tốt nhất là tránh xa.

Tất nhiên, lý do quan trọng nhất, vẫn là hấn có một thê tử, được gọi là Triệu Linh Quân.

Cho dù là kiêu ngạo như Tam thiếu gia của Trương gia, gặp được Triệu Linh Quân, không phải vẫn là muốn cho nàng một cái mặt mũi sao?

Lúc này, Lâm Tú và Triệu Linh Quân đã trở về hôn phủ.

Vừa mới rơi xuống viện, Lâm Tú lập tức buông tay Triệu Linh Quân ra, nói: "Đa tạ"

Triệu Linh Quân thông dong nói: "Không cần khách khí, đổi lại là ngươi, cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn, không phải sao?"

Lâm Tú gật gật đầu, nói: "Cái này ngược lại cũng đúng"

Chương 460: Đề nghị nạp thiếp (2)

Hai người mặc dù không thực sự là phu thê, nhưng cũng là quan hệ phu thê, hơn nữa hần và Triệu Linh Quân ở chung, hai người đều cảm thấy rất thoải mái, đổi lại là Lâm Tú, cũng không có khả năng trở mặt nhìn nàng bị người khác khi dễ.

Mặc dù điều này có thể không tồn tại.

Hôm nay hần xem như được mở mang tầm mắt.

Nói thật, hai hộ vệ của Trương Tam kia, nếu đấu một mình, hần một người đều đánh không lại, nhưng bọn họ ở trước mặt Triệu Linh Quân, ngay cả cơ hội ra tay cũng không có, trực tiếp quỳ ở đó, Trương Tam kiêu ngạo như vậy, còn muốn cho nàng mặt mũi, Chu Cẩm dẫn hần đi hoàng cung, cũng phải hỏi ý kiến của nàng trước...

Chỉ có hai từ.

Bá đạo.

Khi nào, hần có thể lên tới vị trí của nàng thì tốt rồi.

Lâm Tú và Triệu Linh Quân ở cùng một chỗ, không có gì để nói, hần nhìn nàng: "Bất kể như thế nào, vẫn là cảm ơn cô, ta trở về trước."

Đi được một nửa, hần lại quay trở về, suy nghĩ một chút, hỏi:

"Triệu cô nương, có thể thương lượng với cô một chuyện không?"

Ánh mắt Triệu Linh Quân nhìn về phía hần.

Lâm Tú cũng thẳng thắn nói: "Ta rất thích một nữ tử, muốn nạp nàng làm thiếp."

Triệu Linh Quân hỏi: "Là cô nương của phủ Tiết Quốc Công kia sao, các người ở cùng nhau, ta không có ý kiến, nhưng Tiết gia có thể sẽ không đồng ý"

Lâm Tú nói: "Lần này không phải Ngung Nhị, là một cô nương khác, nàng ấy tên là Thái Y, là một con hát của Lê Hoa Uyển, sau này cô sẽ gặp."

Triệu Linh Quân không do dự, nói: "Ta sẽ không can thiệp vào cuộc sống của người, bất kể người muốn cưới ai, ta cũng không có ý kiến, đến lúc đó cần ta làm gì, nói cho ta biết là được."

Triệu Linh Quân thật sự là một thê tử thông tình đạt lý, Lâm Tú trước kia quả thực là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Cảm ơn tổ phụ mà hấn chưa bao giờ gặp, đã sắp xếp cho hấn một cuộc hôn nhân tốt như vậy.

Chuyện nạp thiếp, chỉ cần đại phòng đồng ý, những chuyện khác, liền dễ dàng giải quyết.

Sau khi rời khỏi hôn phủ, Lâm Tú đã đến chỗ cha mẹ của mình.

Phu thê Bình An bá vừa từ trong cung ra, hiện tại vẫn không hiểu ra sao, nhất là Bình An bá Lâm Đình, hấn muốn võ đầu cũng không nghĩ ra, hấn vừa mới thăng chức Nhất đẳng bá không có mấy tháng, sao lại biến thành Bình An hầu?

Hấn biết chuyện này có liên quan đến Lâm Tú, Lâm Tú vừa mới vào cửa, hấn đã khẩn cấp hỏi: "Tú Nhi, đây là chuyện gì xảy ra?"

Lâm Tú giải thích: "Cha yên tâm, là con thay bộ hạ làm tốt một việc, bộ hạ vui vẻ nên lại tấn chức tước vị cho người, không cần làm âm ỉ như vậy, bộ hạ còn nói, chỉ cần con cố gắng thật tốt, sau này phong Công cho người cũng có thể."

Chu Quân nhìn Lâm Tú một cái, nói: "Con đừng lừa gạt chúng ta, rốt cuộc con đã làm chuyện gì, thành thật mà nói"

Mẫu thân vẫn không dễ lừa gạt, nhưng chuyện về cầu hoàng đế và góa phụ xinh đẹp, cho dù là đối với phụ mẫu ruột, cũng không dễ tiết lộ, Lâm Tú chỉ là nhắc ngắn gọn, hẳn không sợ cường quyền, vì công đạo, dám khiêu chiến quyền uy của Trương gia, bộ hạ đánh giá rất cao sự chính trực của hắn, vì thế ban thưởng cho hắn.

Phu thê Bình An bá tuy rằng đối với việc đắc tội Trương gia có chút lo lắng, nhưng đối với hành động của Lâm Tú, đều giữ thái độ khẳng định.

Chu Quân nắm tay Lâm Tú, dặn dò: "Nương biết trong lòng ngươi có chính khí, nhưng làm việc ở Vương Đô, cũng phải cẩn thận một chút, không nên lúc nào cũng để cho mình rơi vào nguy hiểm"

Lâm Tú cười cười, nói: "Nương yên tâm, sau lưng con chính là có bộ hạ, chỉ cần con không theken với lương tâm, bên ngoài ai cũng không làm gì được con, huống chi, có Linh Quân bảo vệ, cũng không cần lo lắng thủ đoạn sau lưng bọn họ"

Sau khi an ủi xong, Lâm Tú nói tiếp: "Trên thực tế, con đến đây ngày hôm nay, có một điều để nói với hai người."

Chu Quân hỏi sừng sốt, sau đó chờ mong hỏi: "Chuyện gì, là Linh Quân mang thai sao?"

"A... Không phải"

Lâm Tú lắc đầu, trong ánh mắt thất vọng của mẫu thân, thăm dò hỏi: "Nếu con nói, con muốn nạp thiếp, hai người có đồng ý không?"

Chu Quân nhướn mày, sau đó liền nghiêm khắc nói: "Con nói cái gì, vừa mới đại hôn mấy tháng đã muốn nạp thiếp, người khác sẽ nghĩ Linh Quân như thế nào, có thể tử tốt như vậy, con còn không biết quý trọng, con muốn lên trời sao?"

Khi Lâm Tú trầm mặc, Chu Quân giận dữ nhìn hắn, hỏi: "Nói, người có phải ở bên ngoài có nữ nhân không, Linh Quân có biết không?"

Lâm Tú nói: "Nàng ấy biết, hơn nữa cũng đồng ý"

Chu Quân càng thêm tức giận, nói: "Người cũng mở miệng rồi, Linh Quân là cô nương hiểu chuyện như vậy, làm sao có thể không đồng ý, nếu nàng không đồng ý, chẳng phải sẽ bị người ta nói là đồ phụ sao?"

Chương 46I: Người Tiết gia tới (1)

Bà dường như thực sự thích người con dâu này, Lâm Tú nghĩ ra một lý do, nói: "Ý của Linh Quân nghĩa là nàng ấy thường xuyên phải ra ngoài tu hành, thường một năm rưỡi hoặc thậm chí lâu hơn không ở bên cạnh con, thời gian này, bên cạnh con có thể có một người khác chăm sóc... điều này cũng rất hợp lý, người nói có đúng không, cha?"

Lâm Đình gật gật đầu, nói: "Cũng hợp..."

Nhìn thấy ánh mắt phu nhân nhà mình nhìn lại, sắc mặt hắn biến đổi, lập tức nói: "Hợp lý cái rắm, đời này ta với mẫu thân người bên nhau lúc hoạn nạn, sao lại sinh ra một đứa con trai không ra gì như người..."

Lâm Tú thừa nhận rằng hắn đã không ra gì, nhưng sự thật không phải là như họ nghĩ.

Triệu Linh Quân là tiên nữ trên trời, một lòng tu luyện, thanh tâm quả dục.

Nàng ấy rất giỏi, rất thanh cao.

Nhưng Lâm Tú là một người bình thường, một nam nhân bình thường.

Một nam nhân bình thường có nhu cầu.

Thường xuyên khanh khanh ta ta với Thái Y, về nhà còn bị Tân Uyển dụ dỗ, hắn cho đến bây giờ có thể bảo vệ lần đầu tiên quý giá của đời mình đã rất không dễ dàng.

Buổi tối khi ngủ, nếu bên cạnh có thể ôm một thân thể mềm mại thơm ngát, đó là một chuyện tuyệt vời như thế nào, Lâm Tú đã sắp quên đây là cảm giác gì.

Cửa ải kia của Triệu Linh Quân rất dễ dàng vượt qua, cửa ải này của cha mẹ, hắn còn phải quấy rầy một chút.

Nhưng những gì họ nói, không phải là không có lý.

Mới kết hôn chưa được mấy tháng đã nạp thiếp, người bình thường sẽ cảm thấy phu thê bọn họ không hòa thuận, thậm chí nghi ngờ cuộc sống phu thê họ không hòa hợp.

Nhưng Lâm Tú không muốn chờ đợi.

Không phải chỉ là một nghỉ lễ sao, hần và Thái Y, hai người cũng có thể bái đường uống chén rượu, nhiều nhất thì đợi đến sau này mới làm thêm một cái cho nàng.

Chu Quân vận lỗ tai Lâm Tú, nghiêm khắc nói: "Ta nói cho người biết, người phải đối đãi với Linh Quân thật tốt, nếu không ta và cha người không tha cho người..."

Lâm Tú chỉ có thể nói: "Được được được được, con biết..."

Từ Lâm phủ trở về nhà mới, Lâm Tú có thể nói là phong quang vô hạn.

Người qua đường, tất cả đều chào đón hần.

Còn có người sẽ chủ động ôm hần một cái, vỗ mặt sùng kính, thiếu chút nữa hô một tiếng anh hùng hoặc tráng sĩ.

Thậm chí còn có công tử nghênh ngang đi trên đường phố, vừa nhìn đã thấy khí chất bất phàm, từ xa nhìn thấy Lâm Tú, giống như chuột thấy mèo, quay đầu bỏ đi, cũng không quay đầu lại...

Toàn bộ Vương Đô thì Lâm Tú không dám nói, ít nhất là trên phố này, hần dường như nổi tiếng.

Hần vừa rồi đi với Trương Tam, chính là con phố này.

Lâm Tú thừa nhận rằng hần có một chút tinh thần trọng nghĩa, nhưng hần cũng không thực sự dũng cảm như vậy.

Nếu mà góa phụ xinh đẹp kia không phải là người tình của cầu hoàng đế thì hần đã sử dụng biện pháp ôn hòa mềm mỏng hoặc là quanh co vòng vèo, chứ không phải trở mặt với Trương Tam.

Chỉ tiếc, rất nhiều chuyện biết rõ không thể làm, nhưng cuối cùng vẫn phải làm.

Sau đó, hiệu quả cũng rất rõ ràng.

Với địa vị và quyền thế của Trương gia, nói Trương Tam là hoàn khổ sở một Vương Đô cũng không quá đáng, hần ngay cả Trương Tam cũng dám chọc, huống chỉ là con cháu công hầu khác, sau ngày hôm nay, mặc kệ người là nhi tử của Bá gì, tôn nhi của Công gì, hần là cũng sẽ không lớn tiếng nói chuyện trước mặt hần.

Lúc này, trong một tòa nhà vô cùng xa hoa ở Đông Thành.

Một nơi nào đó, Trương Kính đứng ở giữa phòng, nói: "Khi Lâm Tú xuất hiện, ta đã đoán được là Trương Hoài muốn mượn tay ta đối phó với hần, có điều lúc đó ta không biết thân phận của hần, cũng không nghĩ tới hần là trượng phu của Triệu Linh Quân"

Người trung niên ngồi trên ghế căn bản không hề nhắc tới mâu thuẫn giữa hần và Lâm Tú, hỏi: "Triệu Linh Quân là cấp Địa thượng cảnh?"

Trương Kính gật gật đầu, nói: "Ta đã hỏi hai người bọn họ, trước mặt nàng, bọn họ không có bất kỳ lực phản kháng nào, nàng nhất định thức tỉnh lần thứ sáu, lần trước nàng thức tỉnh, cùng lắm là năm năm trước, tốc độ tu hành của nữ nhân này, làm sao có thể nhanh như vậy?"

Người trung niên nhấp một ngụm trà, nói: "Không hổ là đệ nhất thiên kiều bång, mấy năm trôi qua, nàng đã vượt qua rất xa đại ca nhị ca người, còn có Tổng gia kia, tính

như vậy, nàng ba mươi tuổi có thể tiến vào cấp Thiên, cấp Thiên ba mươi tuổi, ha ha..."

Mặc dù nam nhân trung niên đang cười, nhưng đôi mắt không thể nhìn thấy bất kỳ ý cười nào, nhưng lại che giấu rất sâu sự sợ hãi.

Là gia chủ hiện tại của Trương gia, hẳn thậm chí không sợ hoàng gia, nhưng không thể không sợ nữ nhân này.

Với tốc độ tu luyện của nàng, nếu thuận lợi, ba mươi năm sau, nàng sẽ trở thành đệ nhất cường giả Đại Hạ, thay thế vị trí của Trương gia, năm mươi năm sau, nàng có thể lật đổ hoàng quyền, tất nhiên, bao gồm tất cả các gia tộc quyền lực.

Cho dù là Trương gia, cũng không muốn đối địch với nàng.

Chương 462: Người Tiết gia tới (2)

Hắn nhìn về phía Trương Kính, nói: "Chuyện lần này, dừng lại ở đây đi, đừng đi tìm Lâm Tú gây phiền toái nữa, ta sẽ cho người chuẩn bị một phần lễ vật, đưa đến phủ bọn họ, xem như bồi thường cho Triệu Linh Quân"

Nói xong, hắn lại nói: "Còn có hai người khác, bệ hạ phá lệ phong tước cho bọn họ, hiển nhiên là có một tầng dụng ý, mặt mũi này, không thể không cho hắn, người cũng không nên đi tìm bọn họ gây phiền toái..."

Hai tiểu nhân vật kia, Trương Kính kỳ thật căn bản không để ở trong lòng, nhưng Lâm Tú kia...

Trương Kính không thể không thừa nhận, hôm nay, Lâm Tú làm cho hắn mất mặt, mất đi mặt mũi rất lớn.

Nếu đổi lại là những người khác, cho dù đối phương là con cháu trong phủ Quốc Công nào đó, Trương Kính cũng sẽ cho hắn một hồi ức khó có thể xóa nhòa.

Nhưng hắn ta là trượng phu của Triệu Linh Quân.

Hắn thực sự không có khả năng làm cho nữ nhân đó không tồn tại.

Hồi lâu, Trương Kính mới thở phào nhẹ nhõm, nói: "Ta biết rồi, ta không chủ động tìm Lâm Tú gây phiền toái, nhưng nếu hắn gây phiền toái cho ta, ta cũng không thể nén giận, cho dù nàng có là Triệu Linh Quân, cũng phải nói đạo lý..."

Lâm Tú từ cửa sau trở về nhà, khuôn mặt này của hắn, hiện tại quá rêu rao, đi trên

con đường này vào cửa chính, so với nắm tay đi đạo với Triệu Linh Quân, tỷ lệ quay đầu còn cao hơn.

Tần Uyển phơi quần áo trong sân, quay lại nhìn thấy Lâm Tú, hỏi:

"Không sao chứ?"

Lâm Tú hỏi: "Người cũng biết rồi?"

Tần Uyển nói: "Trên đường đều truyền người bắt Trương gia tam thiếu, ngày mai, chỉ sợ toàn bộ Vương Đô đều sẽ biết, dù sao nhiều năm như vậy, trong số những người ta đã gặp qua, người là người duy nhất dám đối với Trương Kính như vậy."

Lâm Tú khoát tay áo, nói: "Không nói Trương Tam kia nữa, buổi chiều làm cơm gì, ta đã đói bụng"

Tần Uyển nói: "Ta mới bắt đầu làm, nếu người đói, ta nấu bát mì cho người ăn trước."

Nàng xoay người đi vào phòng bếp, Lâm Tú ngồi trong sân chờ, Tần Uyển ở nhà là tốt rồi, hẳn vĩnh viễn không đói được.

Mặt còn chưa rửa xong, một bóng người đã từ bên ngoài sải bước đi vào, Lý Bách Chương bước nhanh đến trước mặt Lâm Tú, nói:

"Mọi chuyện ta đều nghe nói rồi, Phụ hoàng sau lại xử trí các người như thế nào?"

Lâm Tú nói: "Trương Kính bị người Trương gia mang đi, bệ hạ thả chúng ta trở về."

Lý Bách Chương nắm tay, gõ lên bàn đá, nói: "Họ Trương cũng quá kiêu ngạo!"

Nắm đầm lón mới là đạo lý cứng rắn, thực lực yếu, ngay cả hoàng đế cũng phải ghen ghét như vậy.

Đương nhiên, thực lực của hoàng gia, chưa chắc yếu hơn Trương gia, nhưng khi thực lực của một gia tộc cường đại đến mức ngang bằng với hoàng gia, hoàng gia tất nhiên cũng phải xem sắc mặt bọn họ.

Lý Bách Chương còn muốn nói gì đó, một bóng người từ phòng bếp đi ra, đặt một bát mì trước mặt Lâm Tú, lại đưa đũa cho hắn, nói: "Người ăn lót bụng trước đi, cơm tối muốn ăn cái gì, ta đi chuẩn bị"

Lý Bách Chương nhìn Tần Uyển, cho rằng hắn xuất hiện ảo giác, hắn nhắm mắt lại rồi mở ra, ảo giác kia cũng không biến mất.

Cuối cùng nhận ra điều gì đó, hắn thậm chí chỉ vào Lâm Tú, mở to đôi mắt của mình, biểu hiện cực kỳ không thể tin được:

"Người, người..."

Lâm Tú nói: "Đừng hiểu lầm, không phải như người nghĩ đâu, Uyển Nhi cô nương chỉ sống ở đây thôi."

Tần Uyển cũng không giải thích gì, rất nhanh lại đi vào phòng bếp bận rộn.

Lý Bách Chương biểu tình dờ dẩn, khó có thể chấp nhận sự thật này.

Lâm Tú là ai, hắn có thể không rõ ràng sao?

Hai người ở cùng một mái nhà, ngay cả khi bây giờ không phải là loại quan hệ mà hắn ta nghĩ, sớm hay muộn thì cũng sẽ phải.

Hắn thở dài, nói: "Không nghĩ tới Uyển Nhi cô nương cuối cùng cũng khó thoát khỏi thủ

đoạn của người, thiên lý ở đâu, thiên lý ở đâu chứ...”

Lâm Tú không tiếp tục đề tài này, hỏi:
“Người và Trần cô nương thế nào rồi?”

Lý Bách Chương cúi đầu, nói: “Ta hiện tại không muốn nói chuyện”

Cảm xúc của hắn có phần sa sút, gạt cảm xúc sang một bên, chỉ từ góc độ yêu thích của một người, Bội Bội mặc dù cũng rất tốt, nhưng Uyển Nhi cô nương vĩnh viễn đứng đầu ở trong lòng hắn.

Huống chi, Lâm Tú không chỉ có Uyển Nhi cô nương.

Hắn còn có Tiết Ngung Nhi, bốn đóa hoa xinh đẹp nhất Dịch Thuật Viện, có hai đóa bị hắn hái đi, hắn vẫn là người sao?

Lâm Tú có thể cảm nhận được tâm tình của Lý Bách Chương, kiếp trước biết được tin tức cô gái hắn thích kết hôn, hắn cũng mất mát mấy đêm.

Lý Bách Chương trầm mặc một lát, hỏi:
“Ngung Nhi cô nương biết không, nàng không tức giận?”

Nói về Ngung Nhi, Lâm Tú đột nhiên ý thức được, hôm nay khi hắn từ hoàng cung đi ra, còn chưa kịp nói với nàng một câu, nàng đã rời đi, hơn nữa lúc đó tâm tình có chút sa sút.

Lâm Tú biết, mấy ngày nay, Tiết gia đối với nàng trông coi rất nghiêm ngặt, hai người ngay cả gặp mặt cũng là lén lút.

Chương 463: Người Tiết gia tới (3)

Lần này nàng bảo vệ hần trước mọi người, chắc chắn sẽ tạo ra một làn sóng không nhỏ, cũng không biết nàng ấy bây giờ đang làm gì.

Lâm Tú đang nghĩ đến nàng, bỗng nhiên có hai bóng dáng, từ bên ngoài đi vào.

Họ cũng giống như Lý Bách Chương, vào nhà của người khác, không có thói quen gõ cửa.

Hai người này, Lâm Tú đều biết.

Lúc trước ở cửa Tiết phủ, hần gặp qua hai người một lần.

Họ là ca ca của Tiết Ngưng Nhi.

Thanh niên dáng người khôi ngô kia nhìn Lâm Tú, trầm giọng nói: "Chúng ta là ca ca của Ngưng Nhi, cùng chúng ta đi một chuyến, gia gia của ta muốn gặp người!"

Tiết Lão Quốc Công muốn hạp hần, vừa bắt ngờ vừa hợp tình hợp lý.

Hôm nay, Lâm Tú dẫn Trương Tam dạo chơi khắp thành. Thanh Lại thì không dám quản, Hình Bộ trực tiếp đóng cửa, tất cả mọi người trên đường đều tránh không kịp, thậm chí bách tính cũng không dám giúp đỡ.

Bởi vì bọn họ sợ hãi Trương gia đã đi sâu vào xương tủy.

Lúc này, chỉ có Tiết Ngưng Nhi đứng ra.

Nàng chặn Lâm Tú ở phía sau, kiểm chỉ Trương gia Tam thiếu, vô số người đã nhìn thấy rồi.

Nàng là đích nữ của Tiết gia, nhất cử nhất động đều đại diện cho Tiết gia.

Bất kể là mối quan hệ giữa nàng và Lâm Tú, hay là vị trí và lập trường của nàng trong chuyện này đều sẽ mang đến rắc rối cho Tiết gia, cũng sẽ khiến cho những người khác suy nghĩ viển vông.

Lâm Tú vốn muốn đợi đến sau khi hấn có đủ thực lực mới đến gặp Tiết lão Quốc Công.

Nhưng nếu chuyện này đã xảy ra rồi thì không có lý do trốn tránh.

Lâm Tú đi đến cửa phòng bếp, nói với Tần Uyển: "Để lại chút đồ ăn, về ta sẽ ăn."

Tiết Võ lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Người có thể quay về rồi tính tiếp."

Dứt lời, hai người quay đầu đi ra khỏi trạch viện.

Lý Bách Chương đồng cảm nhìn Lâm Tú, nói: "Bảo trọng..."

Con người phải chịu trách nhiệm về hành vi của mình, khanh khanh ta ta với cô nương người ta, khi ôm ấp nhau đương nhiên là tận hưởng, nhưng cũng sẽ có lúc bị người nhà của người ta tìm đến tận nơi.

Trên đường đến Tiết phủ, Lâm Tú không thấy lạ lẫm.

Bởi vì Triệu gia ở đối diện Tiết phủ.

Hôm nay, trước cửa Triệu phủ không có ai, cũng không có ai nhìn thấy hấn.

Lâm Tú cùng hai huynh đệ Tiết gia đi vào trong Tiết phủ, vừa bước vào sân trước Tiết phủ, có một giọng trầm vang lên: "Đóng cửa!"

Ầm!

Cửa lớn Tiết phủ đóng sầm lại, hai huynh đệ Tiết gia cũng cài then cửa lại rồi.

Mười mấy bóng người đứng trong sân, dùng ánh mắt không tốt mấy nhìn chăm chăm Lâm Tú, một người trung niên trợn trừng mắt nhìn hấn, lạnh lùng hừ một tiếng và nói: "Tiểu tử! Người còn thật sự dám đến"

Lâm Tú nhìn hấn, hỏi: "Chả hay ngài là..."

Người trung niên lạnh lùng nói: "Ta là đại bá của Ngung Nhi"

Đại bá của Tiết Ngung Nhi cũng là Chuông Quyền Giả thể hệ này của Tiết gia, Lâm Tú siết nắm đấm nói: "Tiết Lão Quốc Công tương triệu, tiểu tử không dám không đến."

Tiết Đào lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Ngay cả con gái của Tiết gia ta cũng dám lừa gạt thì còn có gì mà người không dám?"

Lâm Tú không trả lời, Tiết Lão Quốc Công bảo hấn đến rõ ràng là đến để hỏi tội. Vào lúc này, bọn họ nghe bất cứ lời giải thích nào cũng đều là ngụy biện.

Thấy hấn không nói gì, Tiết Đào nói tiếp: "Xem ra là người thừa nhận rồi, đừng nói là Tiết gia không cho người cơ hội, giờ người bước ra khỏi cánh cửa này và thể sau này tuyệt đối không gặp lại Ngung Nhi nữa thì những chuyện xảy ra trước kia, Tiết gia có thể không nhắc chuyện cũ, nhưng nếu người không biết điều thì hôm nay người đừng hòng rời khỏi Tiết phủ này"

Khi hấn và gia tộc đỉnh cấp nhất Đại Hạ đối đầu thì có một cô gái có thể bắt chấp tất cả chạy về phía hấn thì sao hấn có thể chùn chân được?

Lâm Tú ngẩng đầu, hỏi: "Còn lựa chọn nào khác không?"

Tiết Đào nhìn hắn, chỉ về phía sau, nói: "Ở đây có ba cánh cửa, nếu người có bản lĩnh đi qua ba cánh cửa này thì hãy nói đến lựa chọn khác"

Hắn ta lạnh lùng cười, nói: "Nhưng ta nhắc người, đi qua cánh cửa sau lưng người rất dễ dàng. Muốn đi qua ba cánh cửa trước mặt, tuy không mất mạng nhưng có thể khiến người mất đi cánh tay hay gãy đi đôi chân, người hãy suy nghĩ cho kỹ.

Lâm Tú sai bước về trước, nói: "Không cần suy nghĩ nữa."

Sâu trong đôi mắt Tiết Đào lướt qua chút khen ngợi, sau đó hắn ta đứng vòng hai tay thích thú nhìn Lâm Tú bước đến trước cánh cửa đầu tiên.

Tiết phủ rất lớn, không biết có bao nhiêu lối vào, các sân nối tiếp nhau, mỗi lần đi qua một sân phải đi qua một cánh cửa.

Trước cánh cửa đầu tiên, một bóng dáng chặn đường Lâm Tú.

Thanh niên kia nhìn Lâm Tú, mặt không biểu cảm nói: "Ta là Tiết Lôi, tam ca của Ngung Nhi. Ngung Nhi ở bên trong, đánh gục được ta thì người có thể gặp được muội ấy"

Chương 464: Lần đầu thể hiện phong mang (1)

Tiết Đào lại nhắc nhở Lâm Tú lần nữa, nói: “Ta biết ngươi là học sinh Võ Đạo Viện Thiên Tự Viện, có thực lực cấp Huyền thượng cảnh. Năm năm trước, Lôi Nhi rời khỏi Võ Đạo Viện Thiên Tự Viện, hẳn sẽ không nương tay với ngươi, giờ ngươi vẫn còn cơ hội hồi hận, lát nữa gãy cánh tay hay đứt xương thì có hồi hận cũng muộn rồi”

Một khóa học sinh Võ Đạo Viện thông thường sẽ học từ ba đến năm năm ở Học viện.

Giờ học sinh Võ Đạo Viện Thiên Tự Viện chỉ là người xuất sắc trong số người cùng tuổi. Trước bọn họ còn có thiên tài những khóa trước, thời gian tu hành của bọn họ lâu hơn, thực lực đương nhiên sẽ mạnh hơn. Tiết Lôi học trước hẳn hai khóa, giờ hẳn ta chắc chắn có thể càn quét Võ Đạo Viện, bao gồm những thiên tài trẻ trong Thiên Tự Viện.

Chỉ là cánh cửa đầu tiên, Tiết gia đã cử ra Tiết Lôi đủ để nghiền nát hẳn rồi. Xem ra hôm nay muốn gặp Ngung Nhi không phải chuyện đơn giản.

Lâm Tú không nói thêm gì, siết chặt nắm đấm nói với Tiết Lôi:

“Tam ca! Mời!”

Tiết Lôi lạnh lùng nói: “Ngươi cẩn thận đây! Ta sẽ không thủ hạ lưu tình đâu”

Lâm Tú hỏi: “Có thể bắt đầu được chưa?”

Tiết Lôi đứng chấp tay sau lưng, nói: “Ngươi có thể bắt đầu rồi”

Ầm!

Giây phút hần ta vừa dứt lời thì cả người đã bay ra ngoài, bay thẳng qua cánh cửa kia rồi nặng nề rơi xuống đất ở ngay cửa.

Lâm Tú thu lại quyền vừa tung ra, hần biết hôm nay đến Tiết gia để làm gì, nếu không thể hiện đủ thực lực thì e là ngay cả tư cách gặp Ngung Nhi cũng không có.

Phong mang ẩn giấu lâu như vậy, giờ đã đến lúc mang ra thể hiện rồi.

Lý do khiến hần đưa ra quyết định không chỉ là vì Tiết gia, mà còn vì Triệu Linh Quân.

Triệu Linh Quân có thể thắng cấp cấp Địa Thượng cảnh ở tuổi mười chín, Lâm Tú hần mười chín tuổi đã giết võ giả cấp Huyền cũng không coi là quá khoa trương chứ?

Lâm Tú đi qua cánh cửa đó, chủ động đỡ Tiết Lôi dậy và nói:

“Tam ca! Đã nhường rồi.”

Trên khuôn mặt Tiết Lôi đầy vẻ kinh ngạc.

Tuy một quyền này không đủ thương hần ta, nhưng xuất quyền có phải là đã quá nhanh?

Trong kết quả điều tra mà cha đã đưa cho hần ta đúng là có nhắc đến chuyện Lâm Tú được mệnh danh là nam nhân nhanh nhất Võ Đạo Viện, nhưng Tiết Lôi lại không quá coi trọng. Tốc độ và thực lực có liên quan với nhau, chân khí của hần ta yếu như vậy, có nhanh thì nhanh đến cỡ nào.

Hần ta vừa tận mắt chứng kiến đúng là rất nhanh.

Mọi người trong Tiết gia cũng im lặng đứng nhìn.

Trong lòng vài thanh niên nói thầm, diễn kỹ của Tam ca cũng tệ quá, biết là hắn ta thương Ngung Nhi, nhưng cũng không thể cố tính thua rõ ràng như vậy được. Dù sao cũng phải có qua có lại đấu với hắn vài chiêu, lại bất ngờ thua hắn thì cũng quá giả rồi...

Tiết Đào tức giận nhìn con trai mình và chất vấn: "Con đang làm cái quái gì vậy? Nếu con không muốn đấu thì để ca ca của con lên"

Tiết Lôi phúi đất trên mũi, nói: "Vừa rồi ta vẫn chưa chuẩn bị xong nên không tính, lại đi..."

Lâm Tú cũng không nói gì, sau khi hai người lại đứng vững, Tiết Lôi ra tay trước, một quyền truyền vào chân khí bay thẳng đến trước mặt Lâm Tú, tốc độ của hắn rất nhanh, giây phút xuất quyền, ngay cả không khí cũng phát ra tiếng nặng nề.

Tiết Đào căng thẳng trong lòng, tên tiểu tử khốn kiếp này, vừa rồi cố tình thua rõ ràng như vậy, lần này lại không nể tình. Một quyền này đập xuống, nếu hủy hoại gương mặt của tiểu tử kia thì làm sao, cuối cùng người đau lòng vẫn là Ngung Nhi...

Nhưng chuyện hắn ta dự tính đã không xảy ra.

Tuy một quyền đó rất nhanh nhưng tốc độ của Lâm Tú nhanh hơn, hắn cầm chặt cổ tay của Tiết Lôi, xoay nhẹ người, dùng vai đập vào ngực của Tiết Lôi, cả người hắn ta bay

ra ngoài một lần nữa rồi rơi xuống ở cửa sau.

Lại là một chiêu.

Tiết Lôi ôm ngực bò dậy và chỉ vào Lâm Tú, vô cùng kinh ngạc nói: "Cha! Cha thu thập tình báo lúc nào vậy, thực lực của tiểu tử này tuyệt đối không phải là cấp Huyền hạ cảnh, chân khí của hắn còn hùng hậu hơn con..."

Cùng là cấp Huyền thượng cảnh, luận mức độ hùng hậu của chân khí, Lâm Tú không bằng Tiết Lôi, nhưng tính thêm lực lượng thì Tiết Lôi thua xa hắn.

Tiết Đào liếc nhìn con trai, trên khuôn mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Diễn kỹ lần này của hắn ta hoàn toàn không giống vừa rồi, diễn giống thật vậy, ngay cả hắn cũng suýt nữa đã tin rồi.

Bọn họ có thể cố tình thua cánh cửa đầu tiên, nhưng còn hai cánh cửa sau là phụ thân đại nhân đích thân sắp xếp, vận khí của tiểu tử này cũng phải dừng bước ở đây.

Hắn ta nhìn Lâm Tú, nói: "Không tệ! Dám đến Tiết gia ta, đúng là có phần bản lĩnh, cánh cửa đầu tiên xem như ngươi đã thông qua.

Tiết Lôi xoa ngực, đến trước mặt Tiết Đào, vô tội nói: "Cha! Vừa rồi con thật sự không nhường, con chưa kịp nhường nữa đã bị hắn đánh bay rồi. Tiểu tử này có chút lợi hại..."

Chương 465: Lần đầu thể hiện phong mang (2)

Tiết Đào liếc nhìn hấn, nhỏ giọng nói:
"Được rồi! Được rồi! Cũng đủ rồi, gia gia của con lại không có ở đây"

Tiết Lôi ngăn người tại chỗ, một thanh niên đi ngang qua người hấn, không kiềm được vỗ tay, nói: "Tam ca! Đúng là huynh có khác, diễn kỹ hay lắm"

Một người khác cũng vỗ vai hấn ta và nói:
"Cho dù gia gia ở đây cũng không bắt lỗi được"

"Tam ca không đi diễn kịch thật đáng tiếc rồi..."

Tiết Lôi giật môi, không biết nên giải thích thế nào.

Lúc này, Lâm Tú đã đi vào trong sân đến một cánh cửa khác.

Có một người trung niên đứng trước cánh cửa này.

Giây phút đi vào trong sân này, lực lượng trong cơ thể Lâm Tú thuộc băng, bắt đầu khó chịu giống cái cảm giác lần đầu hấn gặp công chúa Minh Hà.

Rõ ràng người ở đối diện là một dị thuật sư thuộc tính hỏa.

Nhưng cảm giác ông ta mang đến cho Lâm Tú lại mạnh hơn công chúa Minh Hà nhiều.

Nhưng cũng không đến cấp Địa.

Nhưng thực lực bên ngoài của Lâm Tú mới vừa tiến vào cấp Huyền hạ cảnh không lâu.

Trải dài một đại cảnh giới, năng lực của hắc vân bị khắc chế.

Tiết gia hạ quyết tâm muốn chia rẽ hắc và Ngung Nhi.

Trước mặt người trung niên hiện ra vài ngọn lửa, sau khi ngọn lửa xuất hiện, ngay cả nhiệt độ trong sơn cũng tăng lên mấy phần, ông ta nhìn Lâm Tú cười và nói: "Ngọn lửa vô tình, ta không muốn làm người bị thương, quay về đi"

Lâm Tú không nói gì, nhưng một lớp băng lại từ dưới chân hắc lan ra, bỗng chốc hoàn toàn đóng băng mặt đất trong sơn.

Đôi chân của người trung niên bị đông cứng, chẳng mấy chốc ngọn lửa từ dưới chân ông ta bốc lên làm tan lớp băng dưới chân hóa thành tuyến lửa rồi lan ra xa hơn.

Cuối cùng, toàn bộ sơn bị hai người chia thành hai thế giới băng và lửa.

Lớp băng không còn lan ra nữa, tuyến lửa cũng không lan ra nữa.

Nơi băng lửa giao giới, vô số khí trắng bốc lên bao phủ toàn bộ sơn trong.

Nhiều người của Tiết gia đứng trên hành lang, không bước chân vào trong sơn. Tiết Đào dùng ánh mắt vô cùng ngạc nhiên nhìn Lâm Tú, kinh hãi nói: "Cấp Huyền thượng cảnh, tiểu tử này trước giờ luôn ẩn giấu, hắc tuyệt đối không phải thức tỉnh năng lực một năm trước."

Cũng đừng trách hắc ta đã phỏng đoán như vậy, một năm tu hành đến cấp Huyền thượng cảnh, cho dù ba lần đầu thức tỉnh có Nguyên Tinh trợ giúp cũng hoàn toàn không thể.

Tiết Đào càng tin tưởng hấn sớm đã thức tỉnh năng lực rồi, chỉ là luôn ẩn giấu, hôm nay không biết làm sao mới bộc phát ra ngoài.

Lúc này, người trung niên có Dị thuật hỏa, sắc mặt cũng trở nên trầm trọng hơn chút.

Nếu chỉ là dị thuật tương tranh thì nguyên lực của người thanh niên này không mạnh bằng ông ta.

Nhưng thực lực võ đạo của đối phương mạnh hơn ông ta nhiều.

Nếu bị người thanh niên này đến gần, ông ta sẽ thua trong phút chốc.

Ông ta thu lại tất cả mọi sự khinh thường, vô số hỏa cầu thành hình trong hư không, chỉ chít bay về phía Lâm Tú.

Trên cánh tay Lâm Tú ngưng kết một tảng băng khổng lồ, cả người ẩn trốn sau tảng băng. Hỏa cầu đập lên tảng băng, vụn băng bắn tung tóe, ngọn lửa bay lan tràn. Người trung niên lập tức bị ngọn lửa đập vào, một ngọn lửa nóng rực đập lên tảng băng với tốc độ cực cao, tảng băng lập tức vỡ nát bay tung toé.

Đồng thời, mặt đất dưới chân người trung niên cũng trồi lên khoảng mười bằng gai, dồn ông ta phải lùi về sau mấy bước.

Y phục của Lâm Tú đã bị hỏa tinh tung tóe khắp tứ phía đốt cháy không ít lỗ nhỏ, nhưng cơ thể lại không sao. Hấn cũng có năng lực hỏa diễm, hỏa diễm của dị thuật sư cấp Huyền không thể làm tổn thương hấn. Nếu không phải là hấn không muốn bộc phát đa năng lực thì người trung niên đã thua hấn rồi.

Giả vờ so năng lực với ông ta vài lần, Lâm Tú nhờ vào di chuyển linh hoạt, tránh được vô số công kích của ông ta. Đến trước mặt ông ta, một chưởng thành đao tấn công đã làm ông ta bất tỉnh.

Lúc này, y phục trên người hắn đã rách nát tả tơi, quay người nhìn Tiết Đào, hỏi: "Cánh cửa này coi như ta thông qua chưa?"

Lúc này, ánh mắt Tiết Đào nhìn Lâm Tú có sự thay đổi, hắn ta gật đầu nói: "Còn một cánh cửa cuối cùng"

Lâm Tú bước qua cánh cửa này rồi đi đến sân tiếp theo.

Lát sau, hắn lập tức lùi lại mấy bước, còn trên gạch xanh dưới chân hắn lại hiện ra một vết tích sâu.

Lâm Tú nhìn về phía trước, có một nam tử trung niên nho nhã đứng ở cánh cửa thứ ba.

Ông ta nhìn Lâm Tú, lắc đầu nói: "Ta rất bất ngờ ngươi có thể qua được hai cửa đầu, nhưng cửa ải này ngươi không qua được đâu"

Ông ta tiện tay vung kiếm, dưới chân Lâm Tú lại xuất hiện một vết tích.

Chân khí phóng bên ngoài, võ giả cấp Địa.

Khoảng cách của hai người đã vượt quá một trượng.

Người này là võ giả cấp Địa, hơn nữa không phải là mới vào cấp Địa.

Nếu Lâm Tú dùng hết năng lực thì miễn cưỡng có thể đấu với ông ta một trận nhưng chỉ dùng một loại năng lực, dựa vào thực lực hiện giờ của hắn thì không cách nào chiến thắng cường giả này.

Chương 466: Lần đầu thể hiện phong mang (3)

Tiểu viện ở sâu bên trong Tiết phủ.

Tiết Ngung Nhi lo lắng đi lại trong sân, đi đến cửa mấy lần, muốn đi ra ngoài, nhưng lại bị hộ vệ ở cửa chặn lại.

Nàng đi đến bên cạnh chiếc bàn đá trong sân, nói với một lão giả ngồi uống trà ở đó: "Gia gia! Người không được làm khó huynh ấy"

Tiết Lão Quốc Công nói: "Ta không làm khó hần, nếu hần muốn đi thì có thể đi bất cứ lúc nào"

Tiết Ngung Nhi nói: "Huynh ấy sẽ không đi đâu."

Tiết Lão Quốc Công lắc đầu nói: "Nha đầu ngốc, dễ dàng tin lời người khác như vậy, miệng của nam nhân là ma quỷ gạt người.

Không thể tin lời ngon tiếng ngọt của bọn chúng"

Ánh mắt của Tiết Ngung Nhi vô cùng kiên định, lặp lại: "Huynh ấy sẽ không đi đâu"

Lúc này, một bóng người vội vàng đi vào, Tiết Lão Quốc Công hỏi: "Sao thế? Hần rời khỏi chưa?"

Hạ nhân kia nói: "Dạ chưa! Hần đã đi qua hai cánh cửa, giờ đang đến trước cánh cửa thứ ba"

Tiết Lão Quốc Công ngăn người giầy lát, đứng dậy, nổi giận nói:

"Cái đồ khốn kiếp! Ngay cả lời lão phu nói cũng dám bằng mặt không bằng lòng. Hai

cánh cửa trước chắc chắn là bọn chúng cố ý thả hấn vào”

Nụ cười nở trên khuôn mặt Tiết Ngung Nhi, nói: “Cháu nói mà, huynh ấy sẽ không đi đâu”

Tiết Lão Quốc Công lại quay về chỗ ngồi, nói: “Cho dù hấn có thể đi qua hai cửa đầu, cũng chưa chắc qua được cửa thứ ba, trước cửa thứ ba là Tứ thúc của cháu”

Tiết Ngung Nhi thay đổi sắc mặt, tức giận nói: “Gia gia! Ông chơi xấu. Mấy năm trước Tứ thúc đã là võ giả cấp Địa rồi. Huynh ấy tu tập võ đạo chưa đến một năm sao có thể trở thành đối thủ của Tứ thúc được”

Tiết Lão Quốc Công nói: “Lão phu từng nói, hấn muốn đi thì có thể đi bất cứ lúc nào. Con đường này là do hấn tự chọn, không trách người khác được”

Cuối cùng, Tiết Ngung Nhi không kiềm được, nằm vật trên bàn khóc: “Hu hu! Ông ức hiếp người...”

Tiết Lão Quốc Công nhìn thấy đôi vai run run của nàng, trong lòng lặng lẽ thở dài.

Nha đầu ngọc, nếu hấn thật sự thích cháu, quan tâm đến cháu thì cho dù con đường phía trước có trăm ngàn gian khó cũng không từ bỏ.

Hai cánh cửa đầu là thử thách tư chất của hấn.

Không qua được hai cánh cửa đầu thì không có tư cách gặp Ngung Nhi.

Cánh cửa thứ ba là thử thách tính cách của hấn.

Cho dù hắn không qua được, chỉ cần niềm tin của hắn không giao động và từ bỏ thì cũng sẽ để cho hắn vào trong.

Hy vọng hắn sẽ không để ông thất vọng.

Trước cánh cửa nào đó ở Tiết phủ.

Đầu tóc Lâm Tú bù xù, cánh tay, cơ thể và đùi đầy vết thương nhưng hắn không nhận ra, ánh mắt của hắn vẫn sắc bén, biểu cảm trước sau vẫn dứt khoát và đang tìm kiếm khuyết điểm ở người đối diện.

Trong lòng Tiết Lễ thực ra sớm đã cảm động.

Người thanh niên ở phía đối diện, cho dù là tốc độ, thân pháp, lực lượng, chiêu thức biến hóa, kinh nghiệm chiến đấu đều làm hắn ta có cảm giác đối diện với võ giả cùng cấp. Nếu chân khí của hắn mạnh hơn chút, gần bằng hắn ta, không, chỉ cần hắn bước vào cấp Địa thì hắn ta không còn là đối thủ của hắn nữa.

Với căn cơ tu luyện vượt xa hắn ta, chỉ có thể áp chế hắn chứ không thể nghiền nát hắn. Đây là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này, mọi người trong Tiết gia đứng sau quan sát trận đấu cũng trở nên im lặng.

Tiết Đào dường như hiểu rõ, Vương Đô nhiều tuần kiệt như vậy, tại sao Ngung Nhi lại chỉ nhận định hắn.

Con cháu Tiết gia ban đầu coi thường cũng trở nên trang trọng, thậm chí là khâm phục.

Hai người nhìn vào trong sân, cuối cùng có người không kiềm được mở lời.

"Tứ thúc! Thúc bao nhiêu tuổi rồi, ức hiếp một tiểu bối mười mấy tuổi có thấy xấu hổ không"

"Cha! Cha hãy nhường cho huynh ấy đi"

"Ỗ mạnh hiếp yếu, không nguợng à."

Tiết Lễ không bị bọn họ ảnh hưởng, ông ta vừa tấn công vừa nói:

"Bỏ cuộc đi! Người biết rất rõ người không phải là đối thủ của ta, giờ từ bỏ có thể bớt chịu giày vò."

Lâm Tú chợt cười.

Tiết Lễ ngẩn người, hỏi: "Người cười cái gì?"

Đang lúc ngẩn người, cơ thể Lâm Tú bỗng chạy nhanh về phía trước, không tránh né, trực tiếp đón lấy thanh kiếm. Trường kiếm trong tay Tiết Lễ xuyên qua vai Lâm Tú, cùng lúc đó, Lâm Tú cũng đến gần hơn ông ta, con dao găm truyền chân khí trong tay kẻ vào cổ Tiết Lễ.

"Không biết trước đây giáo tập của Tứ thúc khi dạy cho Tứ thúc có nói là khi đấu với người khác đừng phân tâm." Lâm Tú nhìn Tiết Lễ rồi nhếch mép cười, nói: "Tứ thúc! Người thua rồi."

Tiết Lễ cúi đầu nhìn xuống, cánh tay ông ta cầm kiếm đã bị đông cứng, bao gồm thanh kiếm đâm vào vai Lâm Tú cũng bị đông cứng.

Ông ta cảm nhận được sự sắc bén của dao găm trên cổ mình, đây là một trong những vị trí yếu nhất. Cho dù ông ta lấy chân khí hộ thể cũng không phòng ngự được con dao găm mà hắn đã truyền chân khí vào.

Chương 467: Võ tay lập lời thề (1)

Nếu đây là trận tàn sát sinh tử thì Lâm Tú sẽ trọng thương, nhưng hắn đã chết rồi.

Tiết Lễ nhìn sâu vào mắt hắn và nói:
"Người thua rồi"

Một lát sau.

Hậu viện.

Tiết Lễ đi vào trong tiểu viện, Tiết Lão Quốc Công liếc nhìn ông ta, lạnh lùng nói:
"Một tiểu bối cũng phải đánh lâu như vậy, có mất mặt hay không?"

Tiết Lễ bước đến trước mặt hắn, cúi đầu nói: "Cha! Con thua rồi!"

Tiết Lão Quốc Công sững sờ giây lát, sau đó hầm hầm nổi giận, đứng dậy và nói:
"Người, người thua, thua một tiểu tử mười chín tuổi, người coi lão phu hồ đồ rồi sao?"

Tiết Lễ bất lực nói: "Cha! Cha không biết tên đó vì để gặp Ngung Nhi, hắn, hắn không cần mạng sống nữa..."

Khi Lâm Tú đi vào tận cùng bên trong sân của Tiết gia, thanh kiếm trên vai đã rút ra, vết thương cũng trải qua xử lý đơn giản.

Chỉ là cả người hắn thoát nhìn có vẻ vô cùng chật vật.

Khi chiến đấu với dị thuật sư, quần áo của hắn bị hỏa cầu đốt ra không ít lỗ thủng, bây giờ rách nát giống như ăn mày, vị trí bả vai còn sót lại một mảng lớn vết máu, nhìn có chút ghê tởm.

Hắn giống như vừa rời khỏi chiến trường.

Tuy nhiên, cơ thể của hắn vẫn cao ngất, tốc độ cũng rất ổn định, từng bước đi vào.

Tiết Ngung Nhi nhìn thấy Lâm Tú như vậy, nước mắt vừa mới dừng lại, lại nhịn không được mà tràn ra, nàng cơ hồ là bay đến bên cạnh Lâm Tú, nhào vào trong ngực hắn, không ngừng nghẹn ngào, lại nói không nên lời.

Khoảnh khắc ôm lấy Lâm Tú, nàng cảm thấy mọi thứ đều đáng giá.

Hóa ra hắn cũng liều lĩnh chạy về phía nàng...

Lâm Tú đưa tay ra, lau đi những giọt nước mắt của nàng và nói:

"Ta không sao, đừng khóc."

Tiết Ngung Nhi lau mắt, sau đó nắm chặt tay hắn, nhìn Tiết lão Quốc Công ngồi ở chỗ đó.

Tiết lão Quốc Công trong lòng nổi lên một ngọn lửa vô danh, tiểu tử vô liêm sỉ này, Ngung Nhi trước kia nghe lời hắn nhiều hơn, hiện tại ánh mắt nhìn hắn, giống như là nhìn kẻ thù vậy.

Thật sự là con gái lớn là con người ta, nói qua nói lại, người một nhà ngược lại kết thù.

Tuy nhiên, nhìn thấy Lâm Tú như vậy, cơn tức giận của ông đã giảm một nửa.

Nên nói không nói, thằng nhóc này cũng không tệ, ngay cả khi người trong nhà đang xả nước, nhưng hắn ta có thể đến đây để gặp ông, cũng cho thấy quyết tâm của hắn.

Đó là một nam nhân.

Tiết lão Quốc Công hừ lạnh một tiếng, nói: "Người thật to gan, đã có gia thất, còn dám quyến rũ Ngung Nhi nhà ta, có phải cho là Tiết gia chúng ta dễ khi dễ hay không?"

Tiết Ngung Nhi lập tức biện giải: "Lúc con thích huynh ấy, huynh ấy và Triệu Linh Quân còn chưa thành thân đâu!"

Cháu gái của mình đã giúp hắn nói chuyện, ông vừa tạo ra một bầu không khí căng thẳng, ngay lập tức bị nàng phá hủy hầu như không có gì.

Tiết lão Quốc Công trong lòng thở dài, nhìn Lâm Tú, thân nhiên nói: "Lão phu không có hứng thú tìm hiểu chuyện trước kia của các người, người có thể đi tới nơi này, chứng tỏ trong lòng người có Ngung Nhi, cũng có vài phần bản lĩnh, nhưng lão phu là đương triều Nhị đẳng công, chỉ có một đứa cháu gái này, người không phải Hoàng đế của ngũ đại vương triều, cũng không phải đứng đầu bảng thiên kiêu, có tu cách gì để cháu gái lão phu làm thiếp cho người?"

Lâm Tú rất rõ ràng chuyện này, Tiết lão quốc công là cường giả cấp Thiên, cháu gái của hắn, cho dù là nhập cung làm phi, thấp nhất cũng là nhất đẳng Quý phi, Hiền phi, Thục phi.

Đối với Thiên kiêu bảng, bao gồm năm vương triều lớn, bảng xếp hạng thiên tài của tất cả các quốc gia trên đại lục.

Bảng xếp hạng này chỉ có một trăm người, tập hợp tất cả các quốc gia trên đại lục, tài năng trẻ dưới 25 tuổi, đứng đầu bảng xếp hạng Thiên Kiêu, đại diện cho năm vương triều lớn, hàng chục vương quốc,

không ai có thể địch lại trong cùng một thể hệ, mặc dù thực lực hiện tại vẫn còn một chút thiếu sót, nhưng sớm hay muộn sẽ trở thành cường giả đứng ở đỉnh cao của đại lục.

Hoàng đế của năm vương triều lớn, so với người đứng đầu của Thiên kiều bảng, tất cả đều có chút âm đạm thất sắc.

Cường giả như vậy, đương nhiên cũng xứng với đích nữ Tiết gia.

Cho dù Lâm Tú có hứng thú làm Hoàng đế, hơn nữa có thực lực như vậy, đó cũng là chuyện rất nhiều năm sau, về phần Thiên kiều bảng, hắn mới mười chín tuổi, còn có sáu năm để leo lên bảng này.

Sáu năm, đối với hắn, gần như là một trăm năm.

Vào thời điểm đó, ngay cả Triệu Linh Quân, hắn cũng có sự tự tin để vượt qua.

Lâm Tú hỏi: "Trở thành người đứng đầu Thiên kiều bảng, Tiết lão Quốc Công sẽ đồng ý cho ta cưới Ngung Nhi?"

Nhìn bộ dáng nghiêm túc của Lâm Tú, Tiết lão Quốc Công sùng sốt một chút, sau đó liền cười ha ha, nói: "Tiểu tử, ngươi có chút thiên phú, nhưng thế giới này rất lớn, chút thiên phú của ngươi so với thiên tài chư quốc cũng chẳng là gì, đừng nói đứng đầu Thiên kiều bảng, ngươi có thể tiến vào tiền mười Thiên kiều bảng, chuyện của ngươi và Ngung Nhi, lão phu sẽ không ngăn cản"

Chương 468: Võ tay lập lời thề (2)

Ánh mắt Lâm Tú sáng quắc nhìn Tiết lão Quốc Công, hỏi: "Thật vậy?"

Tiết lão Quốc Công nói: "Lão phu nói chuyện, nhất ngôn cửu đỉnh"

Lâm Tú vươn tay, nói: "võ tay lập lời thề"

Tiết lão Quốc Công vươn tay, cùng bàn tay hấn chạm nhau, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Ý tưởng ban đầu của ông là vì Ngung Nhi lấy một trượng phu ở rể, sau khi biết Ngung Nhi có người mình thích, hơn nữa còn là một người đã có thê tử, ông thậm chí nghĩ tới, để cho nam tử kia hòa ly với vợ, cho hắn một khoản bồi thường hậu hĩnh, chỉ cần Ngung Nhi có thể vui vẻ là được rồi.

Làm thế nào cũng không thể nghĩ cháu gái của mình thế nhưng lại coi trọng tướng công của Triệu Linh Quân.

Sóng ngầm đằng sau cuộc hôn nhân này, Tiết lão Quốc Công thấy rất rõ ràng, Lâm Tú và Triệu Linh Quân không có khả năng hòa ly, cho dù bọn họ đồng ý, bề hạ cũng sẽ không đồng ý.

Tiết lão Quốc Công cho rằng, không có nữ tử nào có thể chiếm vị trí chính thê để cháu gái của ông làm thiếp.

Ngoại trừ Triệu Linh Quân.

Hết lần này tới lần khác lại là Triệu Linh Quân.

Ông biết tính cách của cháu gái, nàng nhìn ngoan ngoãn và vâng lời, nhưng những điều nàng nhận định sẽ không bao giờ thay đổi,

vì hạnh phúc của Ngung Nhị, ông có thể đồng ý với hai người, nhưng sẽ không để cho hắn dễ dàng có được như mong muốn.

Càng dễ dàng để có được một cái gì đó, người ta càng ít biết trân trọng.

Ông vừa rồi chỉ nói như vậy, thuận tiện lại đưa ra một ít điều kiện hà khắc, tiếp tục khảo nghiệm hắn, không nghĩ tới tiểu tử này thế mà tự mình tăng độ khó cho bản thân, tiến vào top mười Thiên kiêu bảng, ở bất kỳ quốc gia nào cũng sẽ được coi là trân bảo, cho dù là ở Đại Hạ, hắn cũng là người đầu tiên ngoại trừ Triệu Linh Quân ra.

Nói như vậy, Ngung Nhị cho dù đi theo hắn, cũng không tính là ủy khuất.

Nếu hắn thật sự có thể làm được, cũng chứng tỏ thiên phú của hắn cực kỳ xuất chúng, hài tử của hắn và Ngung Nhị cũng có khả năng rất cao là thiên tài hiếm thấy, đến lúc đó, để cho đứa con đầu lòng của bọn họ mang họ Tiết, có thể chống đỡ tương lai của Tiết gia.

Tiết lão Quốc Công nhìn Lâm Tú, bỗng nhiên hỏi: "Lão phu rất tò mò, nếu lão phu như thế nào cũng không đồng ý chuyện của người cùng Ngung Nhị, người sẽ làm như thế nào?"

Lâm Tú rất thành thật nói: "Chờ ta có đủ thực lực, ta sẽ lại đến Tiết phủ thuyết phục ngài, cho đến khi ngài đồng ý mới thôi."

Tiết lão Quốc Công nhìn hắn một cái, thuyết phục này, chỉ sợ không phải là thuyết phục theo nghĩa bình thường.

Khi nhìn thấy cháu gái còn đang ở trong lòng hăn, Tiết lão Quốc Công một mặt ngang tàng, nói: "Ngung Nhi Nhi, còn không buông hăn ra, trước mặt lão phu, ôm ấp một người đã có thê tử, thành thể thống gì?"

Tiết Ngung Nhi lưu luyến buông Lâm Tú ra, sau đó mới phát hiện, Lâm Tú bị thương, so với nàng vừa nhìn thấy còn nghiêm trọng hơn, nhất là vết thương trên vai hăn, tựa như trực tiếp xuyên qua toàn bộ thân thể của hăn, ngay cả lưng hăn cũng có rất nhiều vết máu.

Những giọt nước mắt đau lòng của nàng rơi xuống, lo lắng nói:

"Huynh, tại sao huynh bị thương nặng như vậy, chúng ta đi tìm Song Song cô nương để điều trị!"

Nói xong, nàng liền không để ý tới tổ phụ, nắm tay Lâm Tú, vội vàng bay về phía hoàng cung.

Tiết lão Quốc Công thở dài, nói: "Ài, gái lớn không thể giữ trong nhà, đúng là không thể giữ..."

Sau đó, ông liếc mắt nhìn Tiết Lễ đứng bên cạnh, tức giận nói:

"Lão phu bảo người cho hăn chịu chút khổ sở, ai bảo người hạ thủ nặng như vậy?"

Tiết Lễ vẻ mặt vô tội, nói: "Phụ thân, con đã rất cẩn thận, nhưng thằng nhóc này là một kẻ tàn nhẫn, hăn liều mạng khiến chính mình trọng thương, cũng muốn đánh bại con, đối mặt nghênh đón kiếm của con, con thu tay cũng đã muộn"

Tiết lão Quốc Công trong mắt lộ ra kinh ngạc, sau đó nói: "Như vậy cũng tốt, chúng

tỏ hăn thật lòng đối với Ngung Nhi, đáng tiếc hăn hết lần này tới lần khác cùng vị Triệu gia kia có hôn ước...

Tiết Lễ nhớ tới trận chiến vừa rồi, sắc mặt biến thành có chút nghiêm túc, nói: "Phụ thân, tiểu tử này không đơn giản, với thực lực hiện tại của hăn, tuy rằng còn chưa đủ để tiến vào top mười Thiên kiều bảng, nhưng lần sau trên Thiên kiều bảng, nhất định sẽ có một vị trí của hăn, đây cũng là một yêu nghiệt thâm tàng bất lộ"

Tiết lão Quốc Công nhướng mày, nói: "Ý của ngươi là, hăn nhiều năm như vậy, vẫn luôn ẩn giấu, nhưng tại sao hăn lại làm như vậy?"

Tiết Lễ suy nghĩ một chút, nói: "Cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bạt rễ, lấy thân phận và địa vị của hăn, để lộ thiên phú quá sớm chưa chắc là một chuyện tốt, nếu như không phải lần này trùng hợp, không biết hăn còn có thể ẩn nhẫn bao lâu"

Tiết lão Quốc Công nói: "Tuổi còn nhỏ, có thể có phần sắc sảo này, so với những tiểu tử nhà chúng ta mạnh hơn nhiều."

Giọng điệu của ông có một chút hồi tiếc.

Chương 469: Võ tay lập lời thề (3)

Tuy rằng Tiết gia hiện tại phong quang, nhưng đợi đến khi ông hơn trăm tuổi, không ai có thể gánh nổi gia tộc.

Bốn người con trai của ông, tài năng có hạn, trong số những đứa cháu trai này, mặc dù cũng có một số tài năng tốt, nhưng không có cách nào để bảo vệ một đại gia tộc lớn như vậy, một vài đứa con trai trong những năm qua đã được nối dõi tông đường, cũng không có một người nào yêu nghiệt như Lâm Tú và Triệu Linh Quân.

Tuy nhiên, nghĩ lại, nếu Ngung Nhi và hần ta cùng Triệu Linh Quân trở thành người một nhà, chờ đợi cho đến khi ông chết, Tiết gia trong nhiều thập kỷ, có một chỗ dựa mới, còn là chỗ dựa lớn nhất.

Cấp Địa thượng cảnh mười chín tuổi, Thiên kiều băng đã không thể chứa đựng được năng.

Nàng có thể so sánh được với những người mạnh mẽ của thế hệ trước.

Một nữ tử mạnh mẽ như vậy sẽ cho phép trượng phu của mình nạp thiếp?

Hai người bọn họ muốn ở bên nhau, trở ngại lớn nhất, không ở Tiết gia, mà là nữ tử vô song, độc nhất vô nhị như nàng...

Thái Y viện.

Song Song nhìn thấy Lâm Tú, đối với thương thế của hần đã thấy không có gì lạ, Lâm Tú rửa sạch vết máu trên người, chỉ quấn một miếng vải bên hông, thân thể trần trụi nằm sấp trên giường, tùy ý hai bàn tay nhỏ bé sờ tới sờ lui trên người hần.

Trơn trượt, mềm mại, và khá thoải mái.

Không biết A Kha lúc đó có phải cảm giác này hay không, nghĩ đến A Kha, trong đầu Lâm Tú lại bắt đầu xuất hiện hai vầng trăng.

Tiết Ngung Nhi đứng ở bên giường, nhìn thân thể Lâm Tú, bị một nữ hài tử xinh đẹp sờ tới sờ lui như vậy, trong lòng có chút không có tư vị.

Nàng chưa bao giờ chạm vào hân như thế này.

Nhưng nghĩ rằng người ta là một đại phu, làm vậy là để chữa lành vết thương cho Lâm Tú, một chút khó chịu của nàng đã biến mất không dấu vết.

Lâm Tú phát hiện hân không thể không nghĩ đến A Kha, mục chỉ dị thuật mang đến nhìn qua là không quên được, có thể làm cho hân tùy thời tùy chỗ, phát lại rõ ràng cảnh tượng lúc đó, hơn nữa năng lực tưởng tượng của hân ngày càng tăng mạnh, cơ hồ làm cho một màn kia tái hiện ở trong đầu...

Tại thời điểm này, Song Song đã giúp hân xử lý vết thương trên lưng của mình, nói: "Lâm đại ca, huynh quay lại, ta sẽ giúp huynh trị liệu vết thương phía trước"

Lâm Tú nằm sấp trên giường không nhúc nhích, có chút lúng túng nói: "Hiện tại ta không có sức lực gì, để cho ta nằm sấp một lát, trì hoãn một chút..."

Chẳng bao lâu, vết thương trên cơ thể của Lâm Tú, tất cả đều khép lại dưới sự điều trị của Song Song.

Nhớ tới những vết thương trên người Lâm Tú, khuôn mặt xinh đẹp của Tiết Ngung Nhi

lạnh lẽo, đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt, cắn răng nói: "Tứ thúc lại đối với huynh như vậy, ta muốn trở về tìm hấn tính sổ!"

Lâm Tú giúp đỡ Song Song nằm xuống giường, nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, nói: "Lại phiền toái Song Song, cô mau nghỉ ngơi một lát"

Song Song trông rất yếu, vẫn mỉm cười, nói: "Ta không sao, Lâm đại ca không cần lo lắng"

Trải qua ba trận chiến, quần áo của Lâm Tú vừa bẩn vừa rách, đã không còn cách nào mặc được nữa, Tiết Ngung Nhi xuất cung tìm cho hấn một bộ quần áo mới, lúc trở lại Thái Y viện, còn mang theo một chén canh gà.

Nàng múc một bát súp gà, đến bên giường của Song Song, nói:

"Cái này được nấu cho gia gia, khi này ta nhìn thấy, liền mang đến cho Song Song cô nương, cô phải bồi bổ thân thể của mình cho thật tốt..."

Nàng đã không chỉ một lần nhìn thấy Song Song vì Lâm Tú trị thương, đối với nàng ấy tự nhiên cũng tràn đầy cảm kích.

Song Song uống canh gà, vì quá mệt mỏi, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Lâm Tú cùng Tiết Ngung Nhi cẩn thận rời khỏi phòng của nàng, trong sân Thái Y viện, Tiết Ngung Nhi nói với Lâm Tú: "Gia gia ta bảo huynh và ta trở về Tiết gia, hấn nói còn có chuyện muốn nói với huynh"

Lâm Tú cười nói: "Đi thôi"

Tiết Ngung Nhi nhìn trái nhìn phải, phát hiện nơi này không có người, kiễng mũi chân lên, khẽ hôn lên mặt Lâm Tú một cái, nói:

“Lâm Tú, ta thật sự rất thích huynh...”

Lúc này, trái tim nàng tràn ngập sự ngọt ngào.

Ngay cả gia gia cũng không ngăn cản họ, đây là một trong những ngày, nàng nghe tin tức hạnh phúc nhất, mặc dù nói rằng họ sẽ ở bên nhau, với điều kiện hà khắc, nhưng nàng tin rằng Lâm Tú chắc chắn có thể làm được điều đó.

Ngay cả khi không thể, đến lúc đó, nàng làm nũng trước mặt gia gia, gia gia chắc chắn sẽ đồng ý.

Trong một ngày, khi Lâm Tú lần thứ hai đến Tiết phủ, hoàn toàn bất đồng với tình huống lần trước.

Vừa rồi ánh mắt của mọi người ở Tiết phủ nhìn hấn, hấn không thể ăn hấn, lần này lại tràn ngập hiền lành, mấy ca ca của Tiết Ngung Nhi còn vỗ vỗ bả vai hấn, biểu đạt hữu hảo thiện ý.

Chương 470: Ước hẹn của Linh m (1)

Trong gian phòng tận cùng bên trong viện, Lâm Tú gặp lại Tiết lão Quốc Công.

Vị cường giả cấp Thiên này, giờ phút này thoát nhìn giống như một lão nhân bình thường.

Có điều Lâm Tú rất rõ ràng, hấn tuy bình thường, nhưng có thực lực hủy thiên diệt địa.

Tiết lão Quốc Công mặt không chút thay đổi nhìn Lâm Tú, nói:

"Lão phu đồng ý cho ngươi cơ hội, không có nghĩa là hiện tại đồng ý hai người các ngươi ở cùng nhau, có một số việc, vẫn là phải nói rõ ràng"

Ông nhìn hai người nắm chặt hai tay, nói: "Ngươi là một nam nhân đã có thê tử, nàng là một cô nương chưa gả, ngươi và Ngung Nhi phải giữ khoảng cách trước khi ngươi vào top mười của Thiên kiều bảng."

Tiết Ngung Nhi nhú mày nói: "Gia gia..."

Lâm Tú vỗ vỗ mu bàn tay Tiết Ngung Nhi, nói: "Quên lời ta nói sao, tình ta nếu phải lâu dài, cần chỉ sớm sớm chiều chiều bên nhau, cách ngày một lần nữa xếp hạng Thiên kiều bảng tiếp theo, chỉ còn lại chưa đầy một năm, ta cam đoan với nàng, một năm sau, ta nhất định có thể đường đường chính chính ở bên nàng"

Tiết Ngung Nhi nhẹ nhàng buông tay hấn ra, dùng ánh mắt tràn ngập tình ý nói: "Ta chờ huynh"

Tiết lão Quốc Công hừ lạnh một tiếng, nói: "Tiểu tử, lão phu chờ xem."

Lâm Tú nhìn về phía Tiết lão Quốc Công, hỏi: "Cho dù là muốn ta cùng Ngung Nhi giữ khoảng cách, nhưng trong năm nay, chúng ta cũng có thể gặp mặt chứ?"

Tiết lão Quốc Công nói: "Đừng mơ tưởng giờ trò với lão phu, muốn gặp Ngung Nhi thì người đến Tiết phủ thăm nàng, cho dù người mỗi ngày đều đến, lão phu cũng không ngăn cản, chỉ cần người không sợ chậm trễ tu luyện"

Những lời này của Tiết lão Quốc Công rất rõ ràng, hai người có thể gặp mặt, nhưng đừng hòng lén lút gặp nhau.

Chỉ là, nếu gặp nhau ở Tiết phủ, bọn họ sẽ không có không gian riêng tư, càng đừng nghĩ đến hôn hôn ôm ấp, đây chính là tính toán của lão hồ ly này.

Nghe hẳn nói xong, Tiết Ngung Nhi ngược lại khuyên Lâm Tú, nói: "Huynh phải tu luyện thật tốt, không cần phải lúc nào cũng đến thăm ta, một năm mà thôi, ta có thể chờ."

Chỉ là lúc nói chuyện, nàng lặng lẽ nhéo nhéo tay Lâm Tú.

Hai người tâm ý tương thông, Lâm Tú lập tức hiểu ý của nàng.

Lâm Tú không thể cùng nàng gặp mặt riêng tư, nhưng Trần Bội Bội có thể, đến lúc đó nàng và Trần Bội Bội cùng Lâm Tú, Lý Bách Chương tình cờ gặp nhau trên phố, cũng không tính là hẹn hò riêng.

Tiết lão Quốc Công phát phát tay với Lâm Tú, nói: "Lời của lão phu đã nói xong, người còn không đi, định ở lại Tiết gia ta ăn cơm sao?"

Trong nhà có người để lại cơm, Lâm Tú ôm quyền với Tiết lão Quốc Công, cuối cùng nhìn Tiết Ngung Nhi, xoay người đi ra ngoài.

Tiết Ngung Nhi vốn định đi theo, Tiết lão Quốc Công lại nói:

"Ngung Nhi, ngươi ở lại, gia gia có chuyện muốn nói với ngươi."

Tiết Ngung Nhi đành phải buồn bực ở lại.

Tiết lão Quốc Công chậm rãi nói: "Ngung Nhi, ngươi muốn ở bên người mình thích, gia gia không phản đối, nhưng ngươi có nghĩ tới, sau khi ngươi ở bên hắn thì sao?"

Tiết Ngung Nhi khó hiểu nhìn hắn.

Tiết lão quốc công tiếp tục nói: "Thê tử của hắn là Triệu Linh Quân thiên kiều Đại Hạ, hôm nay ngươi cũng thấy được, thiên phú của tiểu tử kia, cũng gần như có thể dùng từ yêu nghiệt để hình dung, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ trở thành nhân vật nổi danh đại lục, ngươi là cháu gái của lão phu, chẳng lẽ cả đời nguyện ý phụ thuộc vào hắn, sau này người khác nhắc tới hắn, chỉ nghĩ đến thê tử của hắn là Triệu Linh Quân, mà không phải Tiết Ngung Nhi ngươi"

Sắc mặt Tiết Ngung Nhi trắng bệch, nàng đương nhiên không hy vọng như thế, nàng cũng muốn giống như Triệu Linh Quân, có đủ thực lực bảo vệ người mình thích, nàng cũng hy vọng người khác khi nhắc tới Lâm Tú, sẽ nghĩ đến nàng giống như nghĩ đến Triệu Linh Quân.

Tiết lão Quốc Công nhìn nàng, nói: "Thiên phú tu luyện của ngươi không thấp hơn

thiên tài Thiên Tự Viện kia, gia gia không hy vọng người thua bất luận kẻ nào, phương diện tu luyện, gia gia còn có thể giúp người một lần, sau lần này, phải dựa vào chính người."

Tiết Ngung Nhi dường như nghĩ tới cái gì đó, lập tức nói: "Gia gia, cái này không thể, như vậy tu vi của chính người sẽ không thể tiến thêm một bước nữa!"

Tiết lão quốc công cười cười, nói: "Đời này của lão phu, có thể thăng cấp đến cấp Thiên, dựa vào vốn là vận khí, đã không có cơ hội tiến thêm một bước nữa, thực lực hiện tại, đủ để che chở gia tộc, cũng không cần phải tiến thêm một bước nữa, người mới là tương lai của Tiết gia ta..."

Lâm Tú xuyên qua vô số đạo môn, vừa mới đi tới cửa Tiết phủ thì nhìn thấy một bóng người từ bên ngoài vội vàng chạy vào.

Đó là Linh m.

Triệu Linh m nhìn thấy Lâm Tú, rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, từ trên xuống dưới đánh giá hần vài lần, mới hỏi: "Bọn họ không có làm gì người chứ?"

Chương 471: Ước hẹn của Linh m (2)

Trong lòng Lâm Tú cảm thấy may mắn, may mà nàng đến trễ một chút, nếu nhìn thấy bộ dáng vừa rồi của hắn, nói không chừng lại phát sinh xung đột với Tiết gia.

Nắm lấy cổ tay Lâm Tú, sau khi cưỡng ép mang hắn rời khỏi Tiết phủ, Triệu Linh m mới hừ lạnh một tiếng, nói: "Để cho người đừng hái hoa ngắt cỏ khắp nơi, người lại cứ không nghe, bị người ta khởi binh vắn tội đi, bọn họ nói như thế nào?"

Lâm Tú nói: "Bọn họ nói, chỉ cần ta tiến vào top mười Thiên kiều bảng sẽ để cho ta và Ngung Nhi ở bên nhau"

Triệu Linh m nhìn hắn, không tin tưởng nói: "Thiên kiều bảng, top mười, người?"

Lâm Tú nói: "Như thế nào, người không tin ta sao?"

Triệu Linh m liếc hắn một cái, nói: "Đừng nhìn người ở Võ Đạo Viện rất uy phong, nhưng người bây giờ, ngay cả top một trăm Thiên kiều bảng cũng không vào được, đó chính là bảng xếp hạng hội tụ thiên tài của tất cả các quốc gia trên đại lục, toàn bộ Đại Hạ cũng mới chỉ có mười một người trên Thiên kiều bảng, top mười càng chỉ có một, top một trăm trên Thiên kiều bảng, thực lực không dưới cấp Địa..."

Dường như lo lắng những lời này đã kích Lâm Tú, nàng nói xong lại chủ động an ủi: "Có điều người còn nhỏ tuổi, đại bộ phận thiên kiều lên bảng, cũng là ở gần hai mươi lăm tuổi mới leo lên Thiên kiều bảng, tính ra, chờ người hai mươi ba tuổi, cũng

chính là đại hội chư quốc lần tiếp theo, hẳn là sẽ có cơ hội lên bảng”

Đại hội chư quốc ba năm một lần, mà mỗi lần đại hội cũng sẽ quyết định ra thứ hạng Thiên kiều bảng.

Lần đại hội cuối cùng là hai năm trước, lần tiếp theo là vào năm sau, khi Lâm Tú hai mươi tuổi, tiến vào cấp Địa là không có hy vọng gì, mà những thiên tài các nước, so với năng lực của hắn sớm thức tỉnh ít nhất mười năm, cũng lớn hơn hắn ba, năm tuổi, căn bản không phải cùng cấp bậc, hắn làm sao có thể là đối thủ của bọn họ?

Lâm Tú nhìn Linh m một cái, nói: “Nếu người không tin ta, không bằng chúng ta đánh cược, như thế nào?”

Triệu Linh m hỏi: “Đánh cược cái gì?”

Lâm Tú nói: “Nếu lần sau đại hội chư quốc, ta có thể tiến vào top mười Thiên kiều bảng, thì người, người...”

Lâm Tú cũng chỉ là đột nhiên nảy ra ý nghĩ, hắn căn bản không biết cùng Linh m đánh cược cái gì.

Triệu Linh m nhìn hắn: “Thì ta làm sao?”

Lâm Tú suy nghĩ một chút, nói: “Chỉ cần đặt cược một nụ hôn của người, nếu như ta có thể tiến vào top mười Thiên kiều bảng, thì người hôn ta một cái.”

Triệu Linh m trong nháy mắt ấn Lâm Tú lên tường bên đường, tức giận nói: “Người nói cái gì, người chính là tỷ phụ của ta!”

Lâm Tú không sao cả nói: “Người cũng biết, quan hệ giữa ta và tỷ tỷ người, so với ta

và người còn thuần khiết hơn, sau này chúng ta nhất định phải hòa ly, người không muốn đánh cược thì thôi, dù sao ta cũng không thiếu tiền, không có gì cùng người đánh cược."

Triệu Linh m hít sâu một hơi, sau khi bình phục tâm tình, buông Lâm Tú ra, hừ lạnh nói: "Nếu như người thua thì sao?"

Lâm Tú nói: "Nếu ta thua, người muốn gì?"

Triệu Linh m suy nghĩ một chút, nói: "Ta còn chưa nghĩ kỹ, nếu ta thắng, thì người đáp ứng ta ba chuyện"

Trước có Triệu Mẫn, sau có Triệu Linh m, họ Triệu sao luôn thích đưa ra loại yêu cầu này, có điều Lâm Tú không chút suy nghĩ đã đáp ứng, bởi vì hắn căn bản sẽ không thua, một năm sau, hắn chắc chắn sẽ tiến cấp Địa, đến lúc đó, cho dù chỉ dùng võ đạo, trong cấp Địa, hắn cũng hiếm có địch thủ.

Hắn đưa tay ra nói: "Vỗ tay lập lời thề."

Trong vòng một ngày, đây là lần thứ hai hắn đặt cược với người khác.

Triệu Linh m thấy Lâm Tú đáp ứng thông khoái như vậy, sừng sốt một chút, đổi giọng nói: "Ba chuyện quá ít, hay là mười cái đi"

Lâm Tú tức giận nói: "Người cho rằng đây là mua đồ ăn, còn có thể mặc cả, nhiều nhất là năm cái "Vậy thì năm cái!"

Bốp!

Triệu Linh m nhanh chóng đập tay với Lâm Tú, sau đó mới hỏi:

"Chẳng lẽ người không sợ ta đưa ra yêu cầu gì quá phận sao?"

"Yêu cầu quá phận?" Lâm Tú suy nghĩ một chút, sau đó mặt già hơi đỏ lên, lại chính trực nói: "Nguyện đánh cuộc chịu thua, nếu như ta thua, cho dù người đưa ra yêu cầu quá đáng gì, ta cũng có thể sẽ không phản kháng"

Triệu Linh m tâm tình rất tốt, ngay cả bước chân cũng nhẹ nhàng một chút, trong lòng nghĩ, đến lúc đó, nên để cho hắn làm cái gì đây?

Lâm Tú đang suy nghĩ, có nên đặt cược lớn hơn một chút.

Top mười Thiên kiều bảng mới có thể đổi lấy một nụ hôn của nàng, nếu như hắn có thể đoạt được vị trí số một Thiên kiều bảng, có thể đưa ra yêu cầu tiến thêm một bước hay không, đây là cơ hội hiếm có.

Lâm Tú quay đầu hỏi nàng: "Linh m, hiện tại đứng đầu bảng Thiên Kiều là ai, người biết không?"

Triệu Linh m nói: "Là tỷ tỷ ta, làm sao vậy?"

Lâm Tú lập tức quay đầu lại, nói: "Vậy không có việc gì..."

Chương 472: Hai nữ tử lần đầu gặp nhau (1)

Lâm Tú đối với mình là có chút tự tin, nhưng tự tin cũng không phải kiêu ngạo.

Cho hẳn một năm, hẳn có thể thu hẹp khoảng cách với Triệu Linh Quân, nhưng chắc chắn không thể theo kịp, dù sao nàng thiên phú tốt như vậy, còn tu luyện sớm hơn hẳn mười năm.

Nhưng đợi đến ba năm nữa, lần sau Thiên kiều băng đổi mới, hẳn liền không sợ Triệu Linh Quân nữa.

Hay là lần sau lại đánh cược với Linh m.

Hai người đi trên đường phố, trước mặt có một đoàn người đi tới, những người đó mặc dù có khuôn mặt rất giống người Đại Hạ, quần áo cũng rất giống nhau, nhưng nói chuyện lại lắm bầm, khi đi ngang qua Lâm Tú và Linh m, còn nhìn bọn họ nhiều hơn hai lần.

Là một thiên tài ngôn ngữ, Lâm Tú hiểu rằng những người đó đang khen họ trông đẹp mắt.

Triệu Linh m quay đầu lại nhìn thoáng qua, nói: "Kỳ quái, những người này sao lại đến sớm như vậy?"

Lâm Tú hỏi: "Bọn họ là ai?"

Triệu Linh m nói: "Nghe giống như ngôn ngữ của Vô Cực quốc và Phù Tang quốc, không biết cụ thể là cái nào, đại hội chư quốc, không phải ai cũng có thể tham gia, mà là trước tiên phải tham gia cuộc so tài nhỏ, đạt được tư cách tham gia đại hội, nhưng hiện tại còn chưa đến thời gian so tài nhỏ."

Lâm Tú hiểu, chỉ có trong các cuộc thi cấp thấp lấy được đủ thứ hạng, mới có đủ điều kiện để tham gia cuộc thi.

Quy tắc này cũng hợp lý, không thể là cá nhân nào cũng có thể tham gia đại hội, như vậy sẽ hoàn toàn lộn xộn.

Trong số các quốc gia trên đại lục, chỉ có năm vương triều lớn, có thể tổ chức các trận đấu nhỏ, những quốc gia nhỏ xung quanh họ, nửa năm trước đại hội, phải đi đến năm vương triều lớn để có được tư cách tham gia đại hội.

Mà đại hội chư quốc, là ba năm một lần, do năm vương triều luân phiên tổ chức, địa điểm đại hội lần trước là ở Đại Hạ, theo thông lệ, đại hội năm sau, sẽ tổ chức ở Đại La vương triều.

Các quốc gia nhỏ xung quanh Đại Hạ không ít, giáp với Tây Vực, Nam Việt, Nam Chiếu, Bắc Mãng, Bà La Đẳng, Phù Tang quốc và Vô Cực quốc, còn lại là hai quốc đảo trên biển, trong đó, có Tây Vực, Nam Việt, Nam Chiếu là ôn hòa, cũng có Vô Cực, Phù Tang là mặt ngoài ôn hòa, kì thực tâm mang ý xấu, thỉnh thoảng làm chút động tác nhỏ.

Ở một mức độ nào đó, các quốc gia xung quanh năm vương triều lớn, là chư hầu của họ, bất kỳ trong số năm vương triều lớn, cũng có sức mạnh của việc thống nhất các quốc gia xung quanh.

Đơn giản là trong hàng ngàn năm qua, các quốc gia vì lợi ích và nguồn lực đánh tới đánh lui, phát hiện ra rằng chiến đấu như vậy không phải là một cách, quyết định sau này gặp phải vấn đề, tất cả mọi người đều ngồi xuống để thương lượng tốt, không còn

dễ dàng phát động chiến tranh, sau đó hình thành bộ cục đại lục ngày nay.

Hoặc, cuộc chiến tranh ban đầu, tồn tại dưới hình thức đại hội.

Kết quả của đại hội, sẽ ảnh hưởng đến việc phân phối tài nguyên đại lục trong vài năm tới, vì vậy ngay cả năm vương triều lớn, đối với đại hội cũng đặc biệt chú ý.

Triệu Linh m quay đầu nói với Lâm Tú: "Cho nên, đại hội năm sau, ngươi trước tiên đừng nghĩ nữa, trước mắt quan trọng nhất, là mấy tháng sau, thể hiện nổi bật ở trong cuộc độ sức, đạt được tư cách tham gia đại hội"

Lâm Tú hỏi Linh m nói: "Lần thi đấu này, ngươi cũng sẽ tham gia sao?"

Triệu Linh m nói: "Tuy rằng khẳng định không vào được Thiên kiều bảng, nhưng cũng có thể mở rộng kiến thức, tích lũy kinh nghiệm"

Thiên phú của Linh m chưa chắc đã kém hơn thiên tài của các quốc gia khác, nhưng nàng còn quá nhỏ, hiện tại cũng mới mười tám tuổi, nàng còn có thể tham gia ba lần thi đấu, mà đại bộ phận người trên Thiên kiều bảng đều chỉ có một lần cơ hội lên bảng.

Lần thứ hai, họ sẽ không thể tham gia vì tuổi tác của họ vượt quá giới hạn.

Giống như Triệu Linh Quân, mười bảy tuổi lần đầu tiên tham gia đại hội đã đoạt được xếp hạng trên Thiên kiều bảng, từ xưa đến nay cũng không có mấy người.

Lâm Tú phải tranh thủ thời gian tu hành, tranh thủ thăng cấp cấp Địa trước đại hội,

cứ như vậy, hần tiến vào top mười Thiên
kiêu bảng, mới mười phần thì nắm chắc chín
phần được.

Khi về đến nhà với Linh m, Tần Uyển đã
chuẩn bị xong cơm, Lâm Tú còn chưa ăn mấy
miếng, đã nhìn thấy Chu Cẩm từ bên ngoài
đi vào.

Lâm Tú kinh ngạc nói: "Làm sao người biết
ta ở đây?"

Chu Cẩm cười nói: "Không có gì là ta không
biết, bệ hạ cho gọi người vào cung một
chuyến, người mau ăn một chút, ăn xong thì
vào cung với ta."

Có thời gian để cho hần ăn, có về như
không phải là một điều quan trọng, nhưng
cầu Hoàng đế cũng thật là, có cái gì không
thể vừa rồi nói cho xong, phải để cho hần
vào cung một lần nữa.

Nhanh chóng ăn xong một chén cơm, Lâm Tú
theo Chu Cẩm tiến cung, đến một cung điện
nào đó trong trung cung.

Chương 473: Hai nữ tử lần đầu gặp nhau (2)

Nơi này dường như là nơi thường ngày cầu Hoàng để xử lý chính sự mệt mỏi, nơi ở bên cạnh, giờ phút này trong cung này ngoại trừ cầu Hoàng để ra, còn có góa phụ xinh đẹp.

Góa phụ xinh đẹp trông càng đẹp hơn so với trước.

Làn da của nàng được chăm sóc tốt, người ở độ tuổi ba mươi, làn da mềm mại như một nữ tử hai mươi tuổi, đôi mắt ngập nước, khuôn mặt của nàng có một chút ửng hồng mờ nhạt.

Lâm Tú là một người từng trải, đương nhiên biết ửng hồng này là chuyện gì xảy ra.

Trong lòng hần chửi bới một câu, hần vừa rồi ở Tiết gia liệu mạng, cầu Hoàng để lại hưởng thụ trong cung, thật sự là quá không công bằng.

Hạ Hoàng nhìn Lâm Tú, nói: "Trẫm muốn mở rộng hậu cung, người biết trẫm thích nữ tử như thế nào, cho nên trẫm dự định bổ nhiệm người làm tuyển tú sứ, người có ý kiến gì không?"

Hậu cung của cầu Hoàng đế đã có hai mươi phi tần, thế mà còn muốn mở rộng, thật đặc biệt làm cho người ta hâm mộ.

Hần mới có một thê tử, còn là phu thê ngoài mặt, muốn cưới một nữ tử yêu mình thật lòng cũng gặp phải sự ngăn cản nặng nề, nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Tú có chút mất cân bằng.

Tuy nhiên, hần vẫn gật đầu nói: "Thần không có ý kiến"

Hoàng đế muốn tuyển phi, quá trình so với hấn nạp thiếp phức tạp hơn nhiều, hơn nữa không phải muốn cưới ai thì có thể cưới, thường là Lễ bộ bước đầu đưa ra danh sách tú nữ, sau đó do triều đình tiến hành sơ tuyển, sau khi sàng lọc qua một vòng, lại đưa người được chọn vào trong cung, Hoàng hậu hoặc Quý phi nương nương chọn ra người cuối cùng, toàn bộ quá trình, chính hấn không có quyền quyết định.

Vì vậy, tốt nhất là trong thời điểm sơ tuyển, những người được chọn là loại hấn ta thích, tuyển tú sứ, chính là phụ trách sơ tuyển tú nữ.

Trên ba mươi tuổi, ngực cao mông nở, dung mạo thành thực, là loại cầu Hoàng đế thích.

Hạ Hoàng nhìn quả phụ xinh đẹp, lại nói với Lâm Tú: "Lát nữa người dẫn nương nương cùng nhau xuất cung, chuyện ngoài cung, trẫm đã an bài xong, người chỉ cần ở thời điểm sơ tuyển, chọn nàng vào vòng chung kết, chuyện kế tiếp, sẽ không cần người quản."

Lâm Tú nói: "Thần hiểu rồi"

Hấn cảm giác mình giống như là người làm mai, Hoàng đế tuyển tú còn phải âm thầm thao tác, truyền ra ngoài cầu Hoàng đế sẽ không còn mặt mũi làm Hoàng đế, cho nên chuyện này không chỉ phải làm được, người biết càng ít càng tốt, như vậy xem ra, chức vị tuyển tú sứ thật đúng là không phải hấn.

Lâm Tú đột nhiên nghĩ đến, lần này là cầu Hoàng đế có cầu xin hấn, hấn cũng có thể

thừa dịp rèn sắt khi còn nóng, để cho hần ta giúp một việc nhỏ.

Hiện tại hần với Thái Y, trở ngại không ở Triệu Linh Quân, mà ở phụ mẫu hần.

Họ sẽ không nghe Lâm Tú, nhưng họ chắc chắn sẽ nghe cầu Hoàng đế.

Nếu để cầu Hoàng đế tứ hôn cho hần, sự tình không phải sẽ giải quyết thỏa đáng sao?

Lâm Tú nhân cơ hội nói: "Thần cũng có một chuyện nhỏ, muốn thỉnh cầu Bệ hạ"

Hạ Hoàng không chút do dự nói: "Bạc không có, nhà cũng không có.

Lâm Tú vội vàng nói: "Bệ hạ hiểu lầm rồi, lần này thần không cần bạc, cũng không cần nhà, thần chỉ muốn Bệ hạ một đạo thánh chỉ, một đạo thánh chỉ tứ hôn."

Hạ Hoàng sững sốt một chút, hỏi: "Tứ hôn, ngươi lại muốn cưới ai, vị Tiết gia kia là không có khả năng"

Lâm Tú giải thích: "Không phải Ngung Nhi, mà là Thái Y"

Hạ Hoàng phát phát tay, nói: "Vậy cũng không được, mới vừa mới tứ hôn cho ngươi và Triệu Linh Quân chưa được mấy tháng, lại tứ hôn cho ngươi, trăm rớt cuộc là Hoàng đế hay là bà mối, việc này không cần nhắc lại nữa"

Khi dẫn góa phụ xinh đẹp ra khỏi hoàng cung, Lâm Tú trong lòng trào phúng, cầu Hoàng đế một chút cũng không chú ý, để cho mình làm việc, một cái lại một cái, không bao giờ khách khí, ngay cả một câu cảm ơn cũng không đề cập tới.

Mình cầu xin hấn ta, chỉ để cho hấn ta viết một vài chữ, nhưng hấn thậm chí không xem xét đã từ chối.

Hấn ta nên cầu nguyện, lần sau hấn ta có việc đừng cầu xin mình.

Sau khi rời cung điện, Lâm Tú dẫn theo góa phụ xinh đẹp, trở lại nơi ở của nàng.

Trên đường đi, người dân nhìn thấy họ, cũng không thể không thảo luận.

"Nữ tử này sinh ra thật xinh đẹp, khó trách Trương gia tam thiếu lại coi trọng"

"Mấy vị đại nhân kia đã ra từ lâu, nàng sao bây giờ mới xuất cung?"

"Hấn là bị Bộ hạ lưu lại, tìm hiểu rõ tình tiết vụ án đi"

"Bộ hạ thật sự là một quân vương nhân đức, mỗi ngày đều ngạn chuyện chính sự, đối với chuyện của dân chúng bình thường, còn coi trọng như vậy."

Lâm Tú đưa góa phụ xinh đẹp về nhà, tìm thấy xung quanh nhà nàng có rất nhiều bóng người đứng ngờ, hấn thậm chí nhìn thấy những người ăn xin cũ ở góc tường và người bán hàng rong, có vẻ như sự an toàn của nàng không cần hấn phải lo lắng nữa.

Lúc này sắc trời đã tối, Lâm Tú cũng trở về nhà.

Chương 474: Hai nữ tử lần đầu gặp nhau (3)

Sáng sớm hôm sau, Chu Cẩm tới nơi này, đưa Lâm Tú đến Lễ bộ ti, hắn đã được phong làm tuyền tú sứ, Lễ bộ ti phải phối hợp với hắn, nhanh chóng hoàn thành sơ tuyền tú nữ.

Hôm nay buổi sáng Lâm Tú có việc, Triệu Linh m cũng không đi Dị Thuật Viện, ăn điểm tâm xong, liền tới tìm Triệu Linh Quân.

Chuyện hôm qua, nàng cũng đã nghe nói, nàng nắm tay Triệu Linh Quân, đi bộ trên phố, hỏi: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ thức tỉnh lần thứ sáu khi nào?"

Triệu Linh Quân mỉm cười nói: "Cách đây không lâu.

Triệu Linh m cảm khái nói: "Khoảng cách người thức tỉnh lần trước, mới qua năm năm, tính như vậy, mười năm sau, tỷ tỷ chẳng phải là có khả năng thăng cấp cấp Thiên sao?"

Triệu Linh Quân lắc đầu, nói: "Nào có dễ dàng như vậy, tu luyện còn phải xem cơ duyên, bình cảnh cấp Thiên không phải dễ dàng đột phá như vậy, bị nhốt ở bình cảnh mấy chục năm, cũng có rất nhiều người ở đó."

Triệu Linh m nói: "Ta tin tưởng tỷ tỷ nhất định có thể"

Triệu Linh Quân nhìn về phía nàng, nói: "Không nói ta nữa, còn muội thì sao, có tự tin trước đại hội tiếp theo thăng cấp cấp Địa không?"

Triệu Linh m thè luỡi, nói: "Rất khó, nếu đại hội trì hoãn thêm một năm nữa, còn có một chút khả năng."

Với thiên phú vốn có của nàng, còn phải tu luyện bốn đến năm năm mới có hy vọng thăng cấp cấp Địa, mặc dù mấy ngày nay bởi vì băng hỏa song tu, tốc độ tu luyện nhanh gấp đôi, nhưng trong vòng một năm thăng cấp cấp Địa, vẫn là không có khả năng.

Triệu Linh Quân suy nghĩ một chút, nói: "Vào mùa đông, muội và ta đi Đại La một chuyến, tốt nhất là thăng cấp cấp Địa trước đại hội, như vậy, muội có thể tiến vào Thiên kiều băng, điều này rất có lợi cho việc tu luyện sau này của muội."

Mỗi quốc gia vào Thiên kiều băng thiên tài, trong ba năm tới, có thể có được tài nguyên tu luyện là cực kỳ khổng lồ, và khoảng cách giữa họ và thiên tài bình thường cũng sẽ được mở rộng hơn nữa.

Hai tỷ muội lại đi dạo trên phố một lúc, Triệu Linh Quân dường như nghĩ tới cái gì đó, bỗng nhiên hỏi: "Linh m, muội có biết Lê Hoa Uyển ở đâu không?"

Triệu Linh m sùng sốt một chút, vụng trộm nhìn tỷ tỷ một cái, hỏi: "Tỷ tỷ, tỷ đi Lê Hoa Uyển làm cái gì?"

Triệu Linh Quân mỉm cười, nói: "Hiện tại cũng không có chuyện gì khác, ta muốn đi nghe khúc nhạc"

Lê Hoa Uyển.

Lê Hoa Uyển ngày nay, vẫn là rất đông khách.

Thải Y đang ở trên đài xướng khúc, bỗng nhiên trong lòng có sở cảm, ánh mắt nhìn

về phía cửa.

Hai nữ tử có ngoại hình cực kỳ xinh đẹp, tay trong tay từ ngoài cửa đi vào, Thái Y nhận thức được một vị trong đó, hai nàng đã gặp nhau một lần ở Lê Hoa Uyển, nàng cũng hiểu lắm nàng ấy là phu nhân của Lâm Tú, còn vị kia...

Khi nhìn thấy cô nương đó, trái tim của Thái Y hoảng loạn, ngay cả âm thanh cũng run rẩy.

Lúc này, đôi mắt của cô nương kia cũng nhìn về phía Thái Y trên sân khấu.

Khoảnh khắc ánh mắt của hai người giao nhau trên không trung, cả hai đều đoán được thân phận của đối phương.

Lê Hoa Uyển.

Những khách nhân say sưa quên mình dưới giọng hát dễ nghe của Thái Y, cũng không phát hiện ra tiếng hát hơi khác với trước đây, nhưng chủ gánh và đám người người Lê Hoa Uyển vẫn nghe ra chút thay đổi.

Một tiểu cô nương nói: "Hôm nay Thái Y tỷ tỷ sao vậy, vừa rồi còn hát sai một câu, ngón giọng chuyên nghiệp lắm mà."

Chủ gánh vẫn đang mải mê đếm tiền, không thèm để ý nói: "Hát sai thì hát sai, dù sao những khách nhân chạy đến đây nghe giọng hát của nàng, cũng không thật sự nghe câu từ nàng hát"

Tiểu cô nương kia nói: "Nhưng Thái Y tỷ tỷ là danh linh, đương nhiên phải nghiêm túc hơn chứ, nào giống chủ gánh, trong mắt chỉ có bạc, người cứ chui vào đồng tiền trong mắt luôn đi"

Chủ gánh gỗ lên đầu nàng một cái, tức giận nói: "Ta thì sao, đừng thấy giờ ta già, lúc còn trẻ ta cũng là nhất đại danh linh đấy, công tử thích nghe ta hát xếp hàng dài từ sảnh ra đến đường, lúc đó cho mẹ các người còn chưa sinh ra đâu..."

"Ui cha, không ngờ chủ gánh còn có loại trải nghiệm này"

"Thật là nhìn không ra nha!"

"Nhất đại danh linh, sao giờ lại ở trong cái hí lâu nhỏ bé này?"

Các cô nương từng người cười lên, bầu không khí hậu trường đây thoải mái vui vẻ.

Sân khấu, những khách nhân đang đắm chìm, không ai chú ý tới có hai nữ tử đang đứng trong góc vắng lặng nghe...

Lúc này trong hí lâu đã đầy khách, các nàng không có chỗ trống, Thái Y đứng trên đài, chú ý một chút là có thể nhìn thấy các nàng.

Trong đầu nàng trống rỗng, thậm chí không chú ý được hôm nay liên tiếp hát sai vài câu.

Triệu Linh m đứng cạnh Triệu Linh Quân, nhỏ giọng nói: "Giọng hát của nàng thật dễ nghe"

Thật ra nàng muốn nói giọng của nàng và Lâm Tú đều êm tai giống nhau, nhưng cần nhắc đến quan hệ kỳ quái của ba người, vẫn không nên nói câu này thì hơn.

Chương 475: Không phân địch bạn. (1)

Triệu Linh Quân mỉm cười nói: "Chúng ta đi thôi"

Triệu Linh m ngoài ý muốn hỏi: "Đi bây giờ?"

Triệu Linh Quân nói: "Ở đây chỗ ngồi không có, chẳng lẽ chúng ta phải đứng nghe tiếp sao? Hôm nay ra ngoài cũng lâu rồi, nên trở về thôi."

Nghe Lâm Tú nói qua vị cô nương Hoa Lê Uyển này không chỉ một lần, vừa hay hôm qua hắn có nói đến chuyện nạp thiếp, mới làm lòng nàng sinh ra một chút hiếu kỳ.

Hôm nay đến đây nhìn một chút, phát hiện nàng ta ôn nhu, âm thanh lại động lòng người như thế, làm gì có nam tử nào không thích.

Chỉ là các nàng mạo muội xuất hiện ở đây, có hơi quấy rầy đến nàng ta.

Khi hai người đang chuẩn bị rời đi, lại có mấy nhân ảnh đi từ ngoài vào.

Tướng mạo thanh niên có hơi âm nhu, theo sau mà một đám hộ vệ tùy tùng, đi thẳng về phía sân khấu, ở nơi cao nhất cũng là vị trí ngồi đẹp mắt nhất.

Một vị tùy tùng đi theo thanh niên, đặt một thỏi bạc lên bàn, nói: "Ngại quá, có thể nhường vị trí này cho công tử nhà ta được không?"

Ngồi ở đó trước cũng là một vị công tử trẻ tuổi, hôm nay hắn mời bằng hữu đến nghe hát.

Mặc dù thỏi bạc này không nhỏ, nhưng hần cũng không thiếu bạc trong người, ngày thường đều là hần thanh toán tiền bản, nay ngay trước mặt nhiều bằng hữu như vậy bị người khác giành trả, mặt mũi hần để đâu?

Nhưng khi hần quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện thanh niên phía sau lưng hần, cả người như rơi vào hầm băng, lập tức đứng lên, run giọng nói: "Tam, Tam thiếu, mời ngài ngồi."

Sau đó, hần nhìn đám bằng hữu còn đang sững sờ ngồi cạnh, lập tức nói: "Còn đứng đó làm gì, không mau nhường chỗ cho Tam thiếu đi!"

Rất nhanh, mấy người đang ngồi đều đứng hết cả lên, công tử kia cũng không dám cầm bạc, chán nản chạy ra ngoài.

Thanh niên ngồi ở đó, châm trà, vừa nghe hát vừa nhàn nhã uống trà.

Mà từ khi hần đi vào, không ít khách nhân lập tức biến sắc, vội vàng rời đi.

Thanh niên ngch một hồi, sai tùy tùng gọi chủ gánh hát tới, nói với bà: "Ra giá đi, gánh hát của ngươi, ta mua"

Chủ gánh sững sờ, sau đó nói: "Vị công tử này, chúng ta chỉ là một gánh kịch không tên không tuổi, ngài mua chúng ta làm gì..."

Một tùy tùng trưng lão bà một cái, tức giận nói: "Ồ đâu ra mà nói nhảm nhiều như vậy, công tử coi trọng gánh hát của ngươi là may mắn cho gánh hát nhà ngươi, nhiều người muốn cũng không có, sau này đi theo công tử, hưởng vinh hoa phú quý không hết, không phải tốt hơn so với các ngươi bây giờ à?"

Cuộc sống con hát bình thường không bảo đảm được, nếu có thể tiến vào gia đình quyền quý hoặc phủ đệ giàu có, trở thành gia linh, thì vô cùng tốt.

Chủ gánh bắt đặc dĩ nói: "Công tử hiểu lắm rồi, mặc dù lão nhân là chủ gánh Lê Hoa Uyển, nhưng các cô nương Lê Hoa Uyển đều tự do, một người lão nhân cũng không làm chủ được"

Hạ nhân kia nói: "VẬY mau đi hỏi các nàng một chút, có nguyện ý làm gia linh phủ Định Quốc Công hay không, mỗi tháng không thiếu bạc cho các người."

Chủ gánh nói: "Công tử, thật có lỗi rồi, các cô nương đã quen ở đây, là hí lâu làm ăn rất tốt, có thể cho các nàng không lo cơm áo, có lẽ các nàng không muốn cao chạy xa bay đâu"

Hạ nhân kia đang muốn nổi giận, thanh niên lại phát tay, mắt lại nhìn nữ tử đang hát khúc trên đài, hỏi: "Vị cô nương này tên là gì?"

Chủ gánh nói: "Nàng tên Thái Y, là trụ cột của Hoa Lê Uyển chúng ta"

Thanh niên rất khách khí nói: "m thanh của nàng rất êm tai, tổ phụ lão nhân gia thích nghe hí, hôm nay ta muốn mời nàng đến Phủ Quốc Công, hát tặng tổ phụ vài đoạn, còn thù lao nhất định sẽ làm các người hài lòng."

Chủ gánh lộ vẻ mặt do dự, nói: "Chuyện này... chỉ sợ phải hỏi qua ý tứ Thái Y"

Một hạ nhân sau lưng thanh niên sầm mặt lại, nói: "Mời các người đến Phủ Quốc Công hát hí khúc, không lẽ các người các người

còn muốn cự tuyệt không chịu, thiếu gia đã an bài xong sân khấu kịch trong sân rồi, có biết có bao nhiêu đại nhân vật đang chờ các người không?”

Khách nhân chung quanh còn chưa kịp rời đi nghe vậy cũng bị dọa cho kinh ngạc.

Định Quốc Công là ai, một trong những cường giả cấp Thiên của Đại Hạ, phụ thân của Hoàng Hậu nương nương, gia tộc nắm trong tay thế lực nhất Đại Hạ, có thể được lão nhân gia như ông ta thương thức là phúc khí tu luyện tám đời.

Công tử Trương gia tự mình đến mời, có thể nói là vô cùng thành ý.

Bất kỳ một gánh hát nào cũng không thể không nể mặt hắn.

Không nể mặt hắn, chính là không cho phủ Quốc Công mặt mũi, không cho lão Quốc công mặt mũi, cho dù bệ hạ cũng tôn kính có thừa với lão Quốc công, Vương Đô ai dám làm phật ý lão?

Dù đứng dưới gốc độ người xem, cũng thấy chủ gánh Hoa Lê Uyển này không biết điều.

Lúc này Thái Y đã hát xong, bước nhanh xuống đài, hỏi: “Chủ gánh, sao vậy?”

Chương 476: Không phân địch bạn. (2)

Chủ gánh nhìn nàng, do dự nói: "Công tử phủ Định Quốc Công muốn người đến phủ, hát cho lão nhân gia nghe"

"Phủ Định Quốc Công..."

Thải Y nghe được mấy chữ này, cũng không khỏi giật nảy mình.

Đây là hào môn bậc nhất Đại Hạ, ngày thường chỉ cần nghe danh là trong lòng đã chấn động không thôi.

Trương Kính nhìn Thải Y, ngũ khí không thể nghi ngờ nói: "Thải Y cô nương, đi theo ta đi, tổ phụ đang chờ, để mọi người chờ lâu không hay."

Hai nữ tử mặt trắng ngồi trong góc, hai mắt nhìn nhau một cái, không có động tác gì.

Con cháu quyền quý khác quấy rối nàng, các nàng có thể xuất thủ ngăn cản.

Nhưng Định Quốc Công muốn nghe hát, ai dám ngăn cản?

Nếu bệ hạ ở đây cũng sẽ không ngăn cản nàng đến phủ Định Quốc Công.

Các nàng cũng không dám.

Về mặt Thải Y có chút khó nói, nàng không muốn đến phủ Định Quốc Công, các công tử quyền quý ngoại trừ Lâm Tú ra, nàng không có hảo cảm với bất cứ ai, xưa nay nàng cũng không hát khúc cho người khác bên ngoài Lê Hoa Uyển.

Nhưng đó là Trương gia.

Trương gia quyền thế nhất Vương Đô.

Đắc tội với Trương gia, không chỉ có mỗi Lê Hoa Uyển tai hoạ ngập đầu, chỉ sợ Lâm Tú cũng gặp phiền toái lớn.

Giờ phút này tâm nàng rối như tơ vò, hoàn toàn không biết nên làm gì.

Ánh mắt nàng nhìn chủ gánh cầu giúp đỡ, chủ gánh Lê Hoa Uyển thở dài, nói với Trương Kính: "Trương công tử, hôm nay Thái Y hát đã lâu, cực kỳ mệt mỏi, thậm chí vừa rồi trên đài còn hát quên mấy từ, để nàng đến phủ Định Quốc Công một là làm xấu mặt, hai là bất kính với lão nhân gia..."

Trương Kính mỉm cười nói: "Không sao, âm thanh của nàng có một loại mị lực đặc biệt, ta mời nàng hát hiến tổ phụ cũng không phải để nghe những câu từ kia"

Hắn vừa dứt lời, trong Lê Hoa Uyển yên lặng như tờ.

Nắm đấm trong tay Thái Y siết chặt, sắc mặt trắng bệch, nàng không muốn đến Trương phủ, nàng hiểu rõ rằng bước vào phủ đệ kia, vận mệnh của nàng chỉ sợ không còn trong tay mình.

Từ đầu đến cuối Trương Kính đều mỉm cười, rất kiên nhẫn chờ đợi.

Đổi lại trước kia, hắn sẽ trực tiếp bắt con hát này đi, nhưng phụ thân không cho hắn gây phiền phức với Lâm Tú, hắn chỉ có thể không gây phiền.

Hắn chỉ nghe âm thanh của con hát này rất êm tai, mời nàng đến nhà vì để tổ phụ nghe hí khúc mà thôi.

Tổ phụ rất thích nghe hí, có lẽ đưa nàng về nhà, đợi khi rảnh rồi gọi nàng hát

khúc, nếu như tổ phụ không nghĩ thì hẳn cũng sẽ kiến nghị như vậy.

Lâm Tú kia có bản lĩnh thì đến phủ Định Quốc Công cướp người về đi.

Lúc ấy, cho dù Hoàng đế cũng không dám bao che cho hẳn.

Nếu Lâm Tú kia dám làm thế thì hẳn sẽ kính tên này hán tử.

Kế hoạch của Trương Kính rất tốt, hẳn không âm mưu quỷ kế vô ích gì, cũng không dùng thủ đoạn bạo lực, đây là dương mưu đường đường chính chính, hẳn cảm thấy kế hoạch này có thể nói là hoàn mỹ, nhưng người tính sao bằng trời tính.

Một nữ tử từ xa đi tới, cũng không nhìn Trương Kính, nói: "Nàng sẽ không đi phủ Định Quốc Công"

Thải Y kinh ngạc nhìn Triệu Linh Quân, đầu óc nhất thời đình trệ.

Trương Kính làm sao ngờ được rằng, Triệu Linh Quân thế mà lại ở đây, càng không ngờ rằng nàng sẽ giúp con hát này.

Nàng là thê tử của Lâm Tú, còn con hát này là nữ nhân Lâm Tú nuôi ở bên ngoài, các nàng không phải là địch nhân sao?

Hắn đang giúp nàng mãi!

Nữ nhân này sao không biết phân biệt địch bạn vậy?

Trương Kính nhìn Triệu Linh Quân, hỏi: "Tổ phụ muốn mời nàng hát một khúc, Triệu cô nương ngăn cản, phải cho ta một lý do chứ"

Triệu Linh Quân thản nhiên nói: "Muốn cản thì cản, cần gì lý do?"

Khoé môi Trương Kính giật giật, đúng là không phản bác được.

Những năm này hấn làm việc không kiêng nể, không đổ kỵ gì cả, mọi người đều nói hấn là người kiêu ngạo nhất Vương Đô.

Nhưng hấn muốn dẫn nữ tử này về, cũng nghĩ suốt đêm mới ra được một lý do tuyệt diệu, ít nhất nhìn bên ngoài lý do này thông được.

Người xung kiêu ngạo nhất Vương Đô, hấn cảm thấy Trương Kính mình không xứng.

Nói đến phách lối, hấn làm sao có thể phách lối hơn Triệu Linh Quân?

Lẽ Bộ ti.

Lâm Tú đang cùng lang trung Lẽ Bộ ti thương thảo chuyện tuyển tú nữ, Hoàng đế tuyển phi, đương nhiên không phải ai cũng có tư cách, phải là nữ tử nhà quyền quý mới có thể trở thành tú nữ.

Giờ thân phận muội muội của Tiểu quả phụ Trung Dũng Bá mới tấn, miễn cưỡng đủ tư cách tham gia.

Một lúc sau, ngay khi Lâm Tú đang sàng chọn tư cách tú nữ, bỗng nhiên ngừng đầu nhìn về phía chim chóc đang đậu trên cành cây ngoài cửa sổ.

Như Lâm gia, Lê Hoa Uyển, phủ Thái tử, cửa hàng bánh bao của Tiểu quả phụ trước kia, những nơi Lâm Tú tương đối để ý, hấn đều sắp xếp mấy con chim theo dõi. Nếu những nơi đó có gì dị thường, đầu tiên bọn chúng sẽ bay về nhà mới, thông báo cho con vet kia, con vet kia biết được động tĩnh, thì ngay lập tức sẽ thông tri cho hấn.

Chương 477: Diệt trừ hậu hoạn vĩnh viễn.
(1)

Bên tai truyền đến vài tiếng chim kêu, Lâm Tú lập tức khép danh sách trong tay lại, nói với lang trung Lễ Bộ ti: "Ta có chút chuyện, chuyện liên quan đến danh sách tú nữ, ngày mai chúng ta bàn lại sau"

Nói xong, hấn nhanh chân rời khỏi Lễ Bộ ti.

Một lát sau, Lê Hoa Uyển.

Lâm Tú còn chưa đi đến trước hí lâu, xa xa, đã thấy hai thân ảnh đi từ trong ra, lần lượt là Triệu Linh Quân và Thái Y sắc mặt có hơi đỏ bừng, trên người Thái Y còn đeo một bao quần áo.

Những khách nhân trong Lê Hoa Uyển còn đang cảm khái bàn tán.

"Sau này chỉ sợ không được nghe Thái Y cô nương hát khúc nữa.

"Nữ tử như Triệu cô nương thật sự là rộng lượng mà, thế mà lại chủ động nạp thiếp cho phu quân mình"

"Đây là nương tử tích đức mấy đời mới có thể cưới được đây?"

"Người nói đi, sao ta không gặp được thế tử như vậy?"

"Người nói cái gì? Người dám nghĩ đến chuyện nạp thiếp, muốn nạp thiếp, trừ khi lão nương chết!"

Thời gian ngắn tiếp nhận lượng tin tức quá lớn, Lâm Tú đứng tại chỗ một lúc lâu cũng không cách nào hoàn hồn.

Triệu Linh Quân kéo tay Thái Y, đi đến trước mặt Lâm Tú, khẽ nói: "Trở về rồi nói."

Mãi đến khi trở về hôn phủ, Lâm Tú mới ý thức được, Triệu Linh Quân mời Thái Y từ Lê Hoa Uyển về?

Ý nàng là sao đây?

Trong viện, Lâm Tú nhìn Triệu Linh Quân, hỏi: "Người đây là..."

Triệu Linh Quân đặt tay Thái Y vào tay hắn, không chút cảm xúc nói: "Ta từng nợ người một đêm động phòng, giờ ta trả lại người, từ giờ chúng ta không ai nợ ai, thế nào?"

Hiện tại Lâm Tú hắn đã tin rằng, làm nhiều chuyện tốt thật sẽ nhận được đền đáp.

Bằng không sao hắn có thể cưới được người con gái như Triệu Linh Quân, lần này hắn không cần phải vượt ải phụ mẫu, cũng không cần cầu Hoàng đế tứ hôn. Từ khi bọn hắn bước qua cánh cửa này, Thái Y sẽ là một trong những nữ chủ nhân ở đây.

Nàng ngay cả chuyện này cũng thay hắn sắp xếp xong xuôi rồi.

Lâm Tú cầm tay Thái Y, nói với Triệu Linh Quân: "Đại ân không lời nào có thể nói hết, sau này có chuyện gì cần ta, cứ mở miệng nói, chỉ cần ta có thể làm được, nhất định sẽ không chối từ"

Triệu Linh Quân cũng không đáp lại gì, chỉ nói: "Ta về phòng tu hành, các người nói chuyện đi"

Dứt lời, nàng xoay người rời đi, lưu lại không gian cho Lâm Tú và Thái Y.

Lâm Tú và Thái Y đi vào gian phòng của nàng, Thái Y nắm tay Lâm Tú, tựa vào ngực Lâm Tú, nhẹ giọng thì thầm nói: "Ta cảm thấy mình như đang mơ vậy..."

Lâm Tú thật ra cũng có chút cảm giác như đang mơ.

Sau khi Triệu Linh Quân ra mặt, hết thảy mọi vấn đề đều không còn là vấn đề nữa.

Rồi hắn nhìn Thái Y, nhẹ giọng nói: "Hôm nay đã xảy ra chuyện gì?"

Nghe nàng nói chuyện xảy ra hôm nay xong, trong mắt Lâm Tú đã ửng lên sát ý.

Tiểu quả phụ không có quan hệ gì với hắn, hắn sẽ không vì nữ nhân khác mà làm chuyện quá mức nguy hiểm.

Nhưng hắn có ý đồ với Thái Y, cho dù người đó là Trương Tam thì sao?

Giết hắn, đơn giản chỉ là tổn nhiều tâm tư hơn mà thôi.

Đấu với những loại con cháu quyền quý nhiều rồi, Lâm Tú hiểu rõ tính cách của bọn chúng.

Bọn chúng vô thiên vô pháp đã quen, lại vô cùng cố chấp.

Có lần thứ nhất thì nhất định sẽ có lần thứ hai.

Thái tử cũng thế.

Muốn để bọn chúng dừng tay, trừ phi giết chết.

Không giết Thái tử được, nhưng không lẽ hắn không giết được Trương Tam sao?

Chỉ có ngàn ngày làm trộm, không có ngàn ngày phòng trộm.

Hắn muốn diệt trừ hậu hoạn vĩnh viễn.

Phủ Định Quốc Công.

Hôm nay Trương Kính nói muốn mời một vị danh linh đến phủ hát hí khúc, sau đó mời một gánh hát tới, hát cũng không tệ, nhưng không được như hắn khoác lác, lão công gia nghe được vài câu đã vui hết hứng thú, đứng dậy rời đi.

"Tam ca, biết ngươi muốn thể hiện, nhưng ngươi phải đúng tâm điểm chứ"

"Hát thể này là sao, cũng là trình độ bình thường thôi mà."

"Nói thật ta nghe cũng mệt..."

Trương Kính trở lại biệt viện của mình, mặt không đổi sắc ngồi trong sân.

Kế hoạch ban đầu của hắn bị Triệu Linh Quân phá sạch, nếu như không phải lúc sau tìm một gánh hát đến, mời một vị danh linh có tiếng tăm, sợ rằng trong nhà sẽ cho rằng hắn đùa bốn tổ phụ.

Chuyện tình phát sinh mấy ngày nay làm hắn có chút không quen.

Trước có Lâm Tú, sau có Triệu Linh Quân.

Hai người phụ thê bọn họ, không một ai để Trương gia vào mắt.

Đến lão bà gánh hát kia cũng dám năm lần bảy lượt làm trái ý hắn, ai không biết còn tưởng rằng Trương gia đã xuống dốc.

Hắn chậm rãi thở ra một hơi, suy nghĩ trong lòng vẫn khó bình tĩnh như cũ.

Trầm tư một lúc lâu, Trương Kính vầy vầy
với một gã hộ vệ ở cửa sân, người trung
nhiên kia lập tức đi đến, đưa tai qua,
nghe hẳn nhỏ giọng nói mấy câu.

Chương 478: Diệt trừ hậu hoạn vĩnh viễn.
(2)

Đêm đã khuya.

Đêm nay Thái Y ở cùng Triệu Linh Quân trong hôn phủ, Lâm Tú không ở cùng với các nàng.

Hắn còn có chuyện phải làm.

Ở cùng một nhà với Triệu Linh Quân, bất cứ chuyện gì hắn làm đều không thể gạt được nàng, mà việc hắn muốn làm không thể để nàng biết được.

Lâm Tú ngồi trước bàn, kiên nhẫn chờ đợi, không biết qua bao lâu, trên trời đêm có hai con chim nhỏ xẹt qua, đậu lên bàn sách trước mặt hắn.

Đôi mi Lâm Tú nháy một cái: "Một người đi?"

Tối nay Trương Kính ở toà biệt viện của mình, thủ vệ bên trong biệt viện cũng rất nghiêm ngặt, khó đối phó nhất là hai vị hộ vệ cấp Địa hạ cảnh đỉnh phong, nếu bọn chúng liên thủ, thậm chí có thể liều mạng với cường giả cấp Địa thượng cảnh trong thời gian ngắn.

Với thực lực của hắn bây giờ, không thể xông vào được.

Có điều không biết tại sao, hiện tại đã qua thời gian cấm đi lại ban đêm, một gã hộ vệ bên người Trương Kính chợt rời đi, không biết đi hướng hắn, chuyện này vô tình tạo cơ hội cho Lâm Tú.

Linh m và Tần Uyển đã ngủ, Lâm Tú dập tắt đèn đuốc, trong phòng lập tức đen kịt.

Tối nay gió rất to, thổi cây lá hoa cành tán loạn, Trương Kính ngồi trong phòng chờ tên hộ vệ kia trở về. Sáng ngày mai, tin tức chủ gánh hí kịch nhỏ nào đó chết bất đắc kỳ tử trong nhà hắc sẽ truyền khắp nơi.

Cửa phòng của hắc có mấy hộ vệ phòng thủ, tên lão giả cấp Địa kia thì đang ở gian phòng cách vách.

Vì Thiên Đạo Minh phát rồ, lực lượng hộ vệ bên cạnh hắc không kém, cho dù là cấp Địa thượng cảnh cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản một trận.

Một lúc sau, gió thổi trong viện, có dị động nhỏ, nhưng bao gồm cả lão giả cấp Địa trong phòng và mọi người có tu vi đều cảm thấy dị động này nhỏ như không khí.

Trương Kính lấy một quả táo trong mâm, chậm rãi gọt vỏ.

Đột nhiên, trên mặt hắc lộ ra vẻ từ thanh tỉnh thành mê mang.

Hắc buông quả táo kia xuống, dùng hai tay nắm lên cán dao gọt táo, mũi dao hướng vào trong, chậm rãi tới gần tim mình.

Con dao kia đâm vào ngực hắc trong chớp mắt, đau đớn kịch liệt khiến Trương Kính lập tức thanh tỉnh, hắc muốn rút dao ra, lại phát hiện hai tay của hắc căn bản không thể khống chế được, vẫn tiếp tục đẩy về cơ thể mình.

Hắc theo bản năng hô to, nhưng hàm lại giống như bị một lực lớn nào đó đè ép, căn bản không cách nào mở được, mà hai tay của hắc lại đâm dao sâu vào trái tim, còn dùng

sức vòng vài vòng, hai mắt hấn đột nhiên trợn to, con người cũng dần dần tan rã...

Căn phòng cách vách, lão giả cấp Địa kia đang ngủ say trên giường, dường như đang ngủ say, đột nhiên mắt lại mở ra.

Ở nơi cách một bức tường, đã lâu không truyền đến động tĩnh của Tam thiếu.

Hấn ra khỏi phòng, đi vào gian phòng của Trương Kính, gõ cửa một cái, hỏi: "Tam thiếu gia, đã ngủ chưa?"

Cũng không có người đáp lại hấn, hấn thử đẩy cửa, nhưng cửa phòng khoá từ bên trong, hấn lại kêu vài tiếng Tam thiếu gia, nhưng gian phòng không ai đáp lại, lão giả dùng sức đẩy, then cửa vang lên tiếng gãy.

Hấn sải bước đi vào phòng, nhìn thấy Trương Kính ngồi trên ghế, cầm dao vào tim mình, hoàn toàn không còn hơi thở, con người hấn đột nhiên co lại, ngây người tại chỗ.

Mấy tên hộ vệ theo hấn tiến vào, tất cả cũng choáng váng.

"Thiếu gia..."

"Thiếu gia tự sát!"

Lập tức đám người không biết làm sao, bọn hấn là hộ vệ của Trương Kính, phụ trách bảo hộ an toàn của hấn, nhưng hấn một mình trong phòng tự sát, ai mà ngăn cản được đây?"

Sắc mặt lão giả kia tái nhợt, hấn biết Trương Kính không thể nào tự sát được, rốt cuộc là ai, có thể vô thanh vô tức, phong bế trong phòng giết chết Trương Kính, ngay

cả hần cũng không phát giác được một tia dị thường.

Nhưng cái này không quan trọng.

Mặc kệ nguyên nhân là gì, đều không thay đổi được sự thật Trương Kính đã chết.

Làm cận vệ, hần không chối bỏ được trách nhiệm.

Với tác phong ngày thường của Trương gia, nhất định sẽ cho hần chôn cùng Trương Kính.

Lão giả nhìn mấy tên hộ vệ trong phòng một chút, trầm giọng nói: "Không muốn chết thì nhỏ giọng một chút, Tam thiếu chết rồi, chúng ta đừng mơ có ai sống. Xem như chưa có chuyện gì xảy ra, sau hừng đông lập tức rời khỏi thành mới còn con đường sống..."

Mấy tên hộ vệ liếc nhau, lặng lẽ thôi lui khỏi gian phòng.

Phong cách hành sự của Trương gia, bọn hần hiểu rất rõ, muốn có chút hi vọng sống, không trốn thì chỉ còn đường chết.

Một lát sau, lão giả đứng trong sân, lòng có hơi lo lắng.

Tên kia bị Trương Kính phái đi làm việc, hần nhất định phải ở đây chờ gã về, lúc đó hai người cùng đi thì cơ hội trốn thoát mới lớn hơn một chút.

Với quyền thế của Trương gia, xem như không ở Đại Hạ nổi.

Nhưng bọn hần có thực lực, đến Vân Sơn, một đường lên bắc, đi về Đại La cũng là một chọn lựa tốt.

Chương 479: Bị oan (1)

Lúc này, Lê Hoa Uyển.

Một bóng người lặng yên không tiếng động vượt qua tường viện, đáp xuống hậu viện.

Hắn nhắm mắt ngưng thần, nghe được từ lâu trên, truyền đến rất nhiều tiếng thở an ổn.

Nhưng tiếng thở này có nhẹ có nặng, có nhanh có chậm, đối với cường giả như bọn hắn, chỉ cần dựa vào hô hấp là có thể đoán được người kia là nam hay nữ, già hay trẻ.

Gã trung niên nhẹ nhàng nhảy lên, nhảy vào gian phòng có cửa sổ nào đó, đang định đến gần đầu giường, bỗng bên tai vang lên một âm thanh già nua.

"Rời khỏi nơi hỗn loạn này cũng không dễ dàng, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt..."

m thanh này trực tiếp làm tai hắn nổ vang, nhảy mất cái đã không nghe được gì, ngay sau đó, mắt hắn, lỗ tai, lỗ mũi, tất cả đều chảy ra máu tươi, ý thức cũng dần trở nên mơ hồ...

Sáng sớm hôm sau, sau khi Lâm Tú ăn bữa sáng do Tần Uyển nấu, một mình đi đến hôn phủ.

Bầu không khí trên phố rõ ràng khẩn trương hơn nhiều, so với Hoàng Thao chết lần trước còn khẩn trương hơn, Lâm Tú không nhanh không chậm đi trên đường, hiển nhiên, Trương gia đã nhận được tin Trương Tam chết.

Điều làm hắn hơi ngạc nhiên là, ngay sau cái chết của Trương Tam ngày hôm qua, lão

giả kia đã phát hiện ra sự bất thường, phá cửa mà vào.

Nhưng chẳng bao lâu hắn đã đi ra, đóng cửa lại.

Mà những hộ vệ này, cũng giống như không có gì xảy ra.

Trời vừa sáng, khi cổng thành mở ra, họ rời khỏi Vương Đô với tốc độ nhanh nhất có thể.

Là chó săn của Trương Kính, bọn họ đi theo bên cạnh Trương Kính, các loại chuyện ác cũng làm không ít, Trương Kính chết, bọn họ ngay cả Trương gia cũng không thông báo, chạy nhanh hơn bất cứ ai.

Trong sân của hôn phủ, Lâm Tú bất ngờ nhìn thấy Chu Cẩm.

Phía sau Chu Cẩm còn có vài tên mật trính đi theo, hắn đứng ở trong sân, cẩn thận hỏi Triệu Linh Quân: "Triệu cô nương, mạo muội hỏi một câu, đêm qua, ngài ở nơi nào?"

Triệu Linh Quân nói: "Liên tục tu hành trong phòng."

Chu Cẩm lại hỏi: "Có ai có thể làm chứng không?"

Triệu Linh Quân nói: "Nha hoàn trong phủ đều có thể làm chứng"

Chu Cẩm hỏi vài nha hoàn, đi tới trước mặt Triệu Linh Quân, rất dứt khoát khom người nói: "Quầy rầy Triệu cô nương, chúng ta cáo từ."

Lâm Tú đi tới, hỏi: "Chu tổng quản, đã xảy ra chuyện gì?"

Chu Cẩm giải thích: "Trương gia tam thiếu đêm qua bị ám sát chết, chúng ta nhận lệnh của Bộ hạ, mấy ngày nay điều tra người từng có mâu thuẫn với hấn, cũng không phải hoài nghi Triệu cô nương, vẫn xin đừng trách"

Lâm Tú kinh hãi: "Trương Tam chết rồi?"

Chu Cẩm gật gật đầu, nói: "Đêm qua đã bị người ám sát"

Lâm Tú suy nghĩ một chút, nói: "Muốn nói đến xung đột, hai ngày trước ta và hấn cũng có xung đột, ta đã ở đây cả đêm qua..."

Chu Cẩm phát phát tay, nói: "Chúng ta không hoài nghi Lâm công tử, người không cần tự chứng thực, chúng ta còn muốn hỏi cung nhận lệnh, gặp lại sau."

Nói xong, hấn không để ý tới Lâm Tú, trực tiếp dẫn người rời đi.

Lâm Tú liếc hấn một cái, lão thái giám mắt chó nhìn người, đây nhìn như là tín nhiệm, thật ra là phân biệt đối xử.

Hấn ta không tin mình có sức mạnh như vậy.

Xin chúc mừng hấn, đã loại trừ câu trả lời đúng ngay từ lựa chọn đầu tiên.

Sau khi đạt được năng lực của Triệu Linh Quân và Tân Uyển, thủ đoạn ám sát của Lâm Tú đã đạt tới đỉnh cao, đến mức xuất thần nhập hóa.

ân thân của A Kha, phi hành của Ngung Nhi, không chế ý thức của Tân Uyển, niệm lực của Triệu Linh Quân, giết một Trương Tam không có năng lực, cho dù bên cạnh hấn hộ vệ tầng tầng lớp lớp, cũng khó thoát khỏi cái chết.

Chỉ là, hành động của hắn đêm qua vẫn là không thể tránh khỏi mang đến cho Triệu Linh Quân một ít phiền toái.

Nhưng điều này cũng không cần lo lắng, bởi vì Trương Kính vốn không phải do nàng giết, cũng không ai có thể oan uổng nàng.

Chu Cẩm chân trước rời đi, lại có hai bóng dáng từ bên ngoài đi vào, chính là Lâm Đình và Chu Quân.

Chu Quân vừa mới đi vào sân đã bước nhanh đến bên cạnh Triệu Linh Quân, hỏi: "Linh Quân, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, ta làm sao nghe nói con muốn nạp thiếp cho Tú Nhi, có phải nó ép con làm như vậy hay không, con nói cho nương biết, nếu thật sự là nó ép con, nương làm chủ cho con, nương không gặt đầu, ai cũng đừng hòng vào cửa Lâm gia chúng ta..."

Triệu Linh Quân giải thích: "Người hiểu lầm rồi, ngày thường con bận rộn tu luyện, không có thời gian bên cạnh tướng công, có thể có người thay con chăm sóc tướng công, con vui mừng còn chưa kịp, là chính con muốn làm như vậy, tướng công ban đầu cũng không biết"

Chu Quân ngạc nhiên nhìn nàng, từ biểu cảm và ánh mắt của nàng, không phát hiện ra một chút cảm xúc miễn cưỡng nào.

Bà cũng không khỏi ngây ngẩn cả người.

Chẳng lẽ, trên đời này thật sự có nữ tử rộng lượng như vậy sao?

Chương 480: Bị oan (2)

Lâm Đình nhìn Triệu Linh Quân, lại nhìn thê tử của mình, trong lòng thầm nghĩ, nữ nhân so với nữ nhân, chênh lệch thật sự rất lớn.

Sau đó, Thái Y mặc tạp đề bước ra khỏi nhà bếp và nói: "Triệu tỷ tỷ, ta nấu chút cháo..."

Nhìn hai bóng người đứng trong sân, Thái Y hơi sững sốt, Lâm Tú đi qua, nắm tay nàng, đưa nàng đến bên cạnh phụ mẫu, giới thiệu cho nàng: "Đây là phụ thân ta, đây là mẫu thân ta"

Sau đó, hắn nói với Lâm Đình và Chu Quân: "Cha, nương, đây là Thái Y"

Thái Y vội vàng nói: "Gặp bá phụ, bá mẫu."

Nghe nói con trai muốn nạp thiếp, phản ứng đầu tiên của Chu Quân là tức giận, dù sao con dâu tốt như vậy, nếu con trai không biết quý trọng, nàng cũng sẽ không thiên vị con ruột của mình.

Nhưng khi nhìn thấy Thái Y, bà đã thích cô nương này ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Nàng lớn lên xinh đẹp, trên người có một loại khí chất nhu nhược yếu đuối, một tiếng bá mẫu này, chạm ngay đến trong lòng của bà rồi, Chu Quân trên mặt không khỏi mang theo nụ cười, tháo vòng ngọc trên tay mình xuống, đeo lên tay nàng, cười nói: "Lần đầu tiên gặp mặt, không chuẩn bị cái gì, vòng này người cất đi, về sau chính là người một nhà."

Lâm Đình rất kinh ngạc, bọn họ tới nơi này, không phải hung sư hỏi tội hay sao,

sao ngay cả vòng tay cũng tặng rồi?

Chu Quân lại tháo một cái vòng tay khác xuống, đeo trên tay Triệu Linh Quân, nói: "Chuyện của người trẻ tuổi các con, chúng ta cũng không nhúng tay nhiều, chỉ cần các con sống tốt, chúng ta liền cảm thấy mỹ mãn..."

Lâm Tú trong lòng cảm khái, trong loại chuyện này, lời nói của Triệu Linh Quân còn hữu dụng hơn nhiều so với lời nói của hần.

Một điều làm cho hần rất đau đầu, lại giải quyết một cách dễ dàng như vậy.

Nhìn ba người hòa thuận, vui vẻ, trong lòng Lâm Tú rất vui mừng.

Lúc này, tại một tòa nhà khác, bầu không khí không hài hòa như vậy.

Một thi thể được bao phủ bởi tấm vải trắng, nằm trên mặt đất, một số nữ nhân khóc suốt暮t, còn những nam nhân khác, khuôn mặt tái mét.

Mấy chục năm qua, đây là lần đầu tiên đệ tử Trương gia bị ám sát.

Chẳng bao lâu, một bóng người đi từ bên ngoài vào, đến trước mặt một người đàn ông trung niên, thì thầm: "Ngoại trừ hai gã hộ vệ cấp Địa bên cạnh, những người còn lại, tất cả đều đã bị bắt."

Một số bóng người bị trói vào, bùm bùm quỳ xuống đất.

Một nam nhân đến trước mặt họ, lạnh lùng hỏi: "Nói, làm thế nào thiếu gia lại bị ám sát!"

Mấy tên hộ vệ chạy trốn không thành công kia, một đám mặt vàng như nghệ, liên tục nói: "Không liên quan đến chúng ta, thật sự không liên quan đến chúng ta, lúc đó thiếu gia một mình ở trong phòng, cửa sổ đều đóng lại, khi chúng ta đi vào, thiếu gia đã tự sát..."

Nam nhân hỏi một vài người liên tiếp, tất cả đều nói kết quả tương tự.

Hắn phát phát tay, liền có người kéo vài tên hộ vệ này đưa ra ngoài, vài tên hộ vệ này cầu xin sự tha thứ, ban đầu có thể nghe thấy, nhưng sau phút chốc, bên ngoài đột nhiên im lặng.

Nam nhân đó nói với nam nhân trung niên: "Khám nghiệm tử thi đã kiểm tra cẩn thận, trên người thiếu gia, không có vết bầm tím nhỏ nào, vết thương trí mạng là một con dao xuyên ngực, từ dấu vết hiện trường, trước khi họ đột nhập, cửa sổ và cửa sổ phòng của thiếu gia được niêm phong hoàn toàn, tất cả các dấu vết cho thấy, thiếu gia là tự sát..."

Nam nhân trung niên hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: "Nói kết quả, ai làm?"

Nam nhân kia lắc đầu nói nói: "Giết thiếu gia trong mật thất, người có thể làm được điều này cũng không ít, khổng vật, niệm lục, cùng một ít dị thuật sư có thể khổng chế ý thức của người khác ở khoảng cách xa, đều có thể làm được, nhưng cho dù là loại nào, giết chết thiếu gia mà không kinh động bất kỳ hộ vệ nào, thực lực của thích khách này, ít nhất cũng là cấp Địa thượng cảnh, thậm chí còn cao hơn..."

Người trung niên trầm ngâm nói: "Ý của người, là nàng?"

Nam nhân kia nói: "Không phải, mặc dù nàng có sức mạnh này, cũng đã có xung đột với thiếu gia, nhưng nàng đã ra tay vào buổi tối hôm đó, không khỏi quá rõ ràng, thiếu gia gặp rắc rối, nghi ngờ đầu tiên là nàng ấy, hơn nữa Mật Điều ti đã điều tra, đêm qua, nàng cũng không đi ra ngoài..."

Nam tử trung niên rơi vào im lặng.

Triệu Linh Quân có khả năng này, nhưng nàng không có đủ lý do.

Bởi vì một chút xung đột nhỏ mà ra tay giết người, nhi tử đã chết của hắn có thể làm loại chuyện này, nhưng Triệu thiên kiều thì không.

Hoặc là nói nàng khinh thường.

Nếu nàng muốn giết Trương Kính, không cần phải sử dụng phương pháp này.

Nam tử im lặng một lúc, lại nói: "Ta càng hoài nghi là người của Thiên Đạo Minh, gần một năm qua, bọn họ hoạt động rất nhiều ở Vương Đô, đã có không ít con cháu quyền quý bị bọn họ giết chết, chỉ có bọn họ mới có thể hành sự không hề e dè như vậy, và cũng chỉ có bọn họ, có thể có được thực lực này..."

Chương 481: Bị oan (3)

Người trung niên: "Không, còn có người."

Nam tử kia nói: "Lão gia là nói..."

Người trung niên thấp giọng nói: "Cùng lắm chỉ là một vụ án nho nhỏ mà thôi, phụ tử nhà nhất đẳng An Hóa Bá, nói giết liền giết, một lần phong tấn ba tước vị, vô duyên vô cớ, vì sao bỗng nhiên muốn tuyển tú đây..."

Hoàng cung.

Hạ Hoàng đi bộ trong một cung điện nào đó, Trương Kính bị người ám sát, ngay cả hắc cũng cảm thấy chân động, sau khi biết được tin tức, lập tức để Chu Cẩm tự mình đi điều tra.

Trong ấn tượng của hắc, đây là lần đầu tiên có người dám ám sát người có quyền thế ở Trương gia.

Nhưng trong lòng hắc vẫn rất vui vẻ.

Không biết ai, đã làm điều hắc muốn làm nhưng không thể làm.

Không bao lâu sau, Chu Cẩm từ bên ngoài đi vào, Hạ Hoàng lập tức hỏi: "Tra được hung thủ chưa?"

Chu Cẩm lắc đầu, nói: "Người giết chết Trương Kính, ít nhất cũng có thực lực cấp Địa thượng cảnh, hơn nữa năng lực cũng rất đặc thù, thế nhưng có thể ở trong mật thất, để cho Trương Kính tự mình kết thúc, người có năng lực này, chỉ đếm trên đầu ngón tay..."

Hạ Hoàng hỏi: "Chẳng lẽ thật sự là Triệu Linh Quân?"

Chu Cẩm nói: "Triệu cô nương nói không phải nàng"

Hạ Hoàng suy nghĩ một lát, nói: "Đúng là quá rõ ràng, hơn nữa điều này cũng không phù hợp với tính cách của nàng, tuy rằng nàng không cần để Trương gia vào mắt, nhưng cũng không đến mức động thủ giết người..."

Hắn suy nghĩ một chút, hỏi: "Chẳng lẽ lại là Thiên Đạo Minh kia, nhưng cũng không nghe nói Thiên Đạo Minh có loại cường giả này, nếu là bọn họ, hoàn khổ Vương Đô đã chết từ lâu, nhưng không phải bọn họ, lại có thể là ai đây..."

Chu Cẩm không nói gì, ánh mắt lặng lẽ nhìn về phía Hạ Hoàng.

Hạ Hoàng nhú mày nói: "Người nhìn trầm làm gì, chẳng lẽ người hoài nghi là trầm..."

Nói xong, hắn bỗng nhiên ngảy ngẩn cả người.

Ngoại trừ Triệu Linh Quân ra, Vương Đô thật đúng là còn có một người, có thể yên lặng không một tiếng động giết chết Trương Kính.

Người này là hắn.

Mật Điều ti, Dị Thuật ti, Cung Phụng ti ngọa hổ tàng long, để cho bọn họ giết một người, là chuyện rất đơn giản.

Sắc mặt Hạ Hoàng trầm xuống, vỗ mạnh bàn, giận dữ nói: "Chết tiệt, bọn họ sẽ không hoài nghi là trầm làm chứ?"

Trong những ngày gần đây, con cháu của các gia đình quyền quý lớn của Vương Đô, đột nhiên trở nên thành thật hơn.

Trên phố không còn nhìn thấy bọn họ trêu chọc dân nữ, ức hiếp dân chúng, Thanh Lại ti nhận được báo án của người dân, cũng đã giảm bớt.

Sau khi tin tức Trương Kính bị ám sát truyền ra, những con cháu quyền quý này rất cực bắt đầu sợ hãi.

Tính toán cẩn thận, một năm nay, từ Nhất đẳng bá lên Nhất đẳng công, những công tử trong phủ quyền quý này, đã chết bao nhiêu rồi?

Ngay cả công tử Trương gia cũng khó thoát khỏi cái chết, huống chỉ là bọn họ?

Tiếp tục như trước đây, có lẽ, một đêm nào đó, họ cũng sẽ lặng lẽ chết trong nhà riêng của mình.

Không nghi ngờ gì nữa, có một thích khách mạnh mẽ ẩn nấp trong Vương Đô, nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của họ, Trương Kính cướp đoạt dân nữ chưa đến hai ngày, hắn đã bị lấy đi tính mạng, người tiếp theo chết trong tay thích khách, không biết sẽ là ai.

Những ngày này, Lâm Tú rất bận rộn.

Bận rộn tuyển tú cho cầu Hoàng đế, cũng bận rộn với hôn sự của mình và Thái Y.

Lần trước cùng Triệu Linh Quân đại hôn, tất cả mọi chuyện đều do Lễ Bộ ti thay mặt xử lý, lần này hắn lại tự mình làm, những chuyện này, chỉ có tự mình động thủ mới biết được rốt cuộc ruòm rà đến mức nào.

Cái chết của Trương Kính, đến bây giờ, đã gần như lảng xuống.

Chu Cẩm chỉ tìm Triệu Linh Quân một lần, sau đó, cũng không còn ai vì chuyện này mà quấy rầy nàng.

Sau khi biết nàng đứng đầu bảng xếp hạng thiên kiêu, Lâm Tú mới hiểu được, vì sao nàng lại có thể khí phách như vậy.

Đại Hạ mặc dù quốc lực cường đại, nhưng top mười thiên kiêu bảng lại chỉ có một mình nàng, nàng không chỉ là thể diện của vương triều Đại Hạ trên đại lục, mà còn liên quan đến lợi ích quốc gia.

Những lợi ích này, bao gồm cả tư cách săn bắt dị thú, một số ít quốc gia bên ngoài lãnh thổ thuộc về các khu vực vô chủ, phân phối khoáng sản, và thời gian tu luyện ở vùng đất vô cùng lạnh lẽo ở các nước giống nhau.

Tài nguyên của đại lục bị hạn chế, nhưng nhu cầu tài nguyên của các quốc gia là vô hạn, trước đây các quốc gia dựa vào chiến tranh để tranh thủ giành tài nguyên, bây giờ dựa vào thiên tài.

Đừng nói Trương Kính không phải do nàng giết, cho dù Trương Kính thật sự là nàng giết cũng không ai có thể phán xét nàng.

Trừ khi nàng muốn chống lại toàn bộ đất nước.

Thế giới này là tàn nhẫn và thực tế như vậy, sức mạnh đi kèm với quyền lực.

Trương Kính có Trương gia làm chỗ dựa, có thể tùy ý quyết định sinh tử của dân chúng.

Nhưng sự sống và cái chết của hắn ta, cũng nằm trong tay của những người mạnh mẽ hơn.

Chương 482: Nỗi lo của Hạ Hoàng (1)

Cho đến bây giờ, Lâm Tú sớm đã không còn là con trai của Tam đẳng bá nhỏ nhoi mà bất cứ ai cũng có thể bắt nạt nhục nhã, hắn không cần dựa vào Quý phi nương nương nữa, cũng không cần mượn đao của Thái tử, vẫn có thể bảo vệ chu toàn người bên cạnh.

Hôm nay là ngày tuyển tú, địa điểm tuyển tú là ở trong cung, Lâm Tú cùng Lang trung của Lễ Bộ ti ngồi trong một thiên điện ở trung cung, nói với thái giám bên cạnh: "Tới giờ rồi, có thể bắt đầu"

Các thái giám vội vã đi ra ngoài, ngay sau đó, một nữ tử từ bên ngoài điện đi vào.

Thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, xinh đẹp động lòng người, dáng vẻ đoan trang tao nhã, Lang trung Lễ Bộ ti lật lại danh sách, gật đầu nói: "Nữ nhi nhà Tân An Bá, dung mạo thượng giai, dáng vẻ thượng giai, Lâm đại nhân, muốn lưu lại nữ nhân này sao?"

Lâm Tú liếc mắt một cái, phát hiện thiếu nữ này nghe Lang trung Lễ Bộ ti nói xong, cũng không có vui vẻ gì, trong mắt ngược lại hiện ra một tia ưu sầu, hắn phát phát tay, nói: "Lớn lên xinh đẹp có ích lợi gì, quá gầy, không đủ tư cách, tiếp theo..."

Thiếu nữ nghe vậy, dùng ánh mắt cảm kích nhìn Lâm Tú, chậm rãi lui xuống.

Nữ tử này thực sự hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của cuộc tuyển tú, chỉ là Lâm Tú thấy nàng ta không tình nguyện nên không miễn cưỡng.

Không phải tất cả nữ tử đều muốn vào cung, có lẽ người ta có người trong lòng rồi, vì áp lực, mới không thể không tham gia tuyển tú, hay là thả nàng đi, dù sao đây cũng không phải là loại cầu Hoàng đế thích.

Tất nhiên, còn có một lý do quan trọng.

Cầu Hoàng đế đã hơn bốn mươi tuổi, cô nương này mới mười sáu mười bảy, thiếu nữ trẻ tuổi như vậy bị hắt ta chà đạp, hắt thật sự là nhìn không nổi.

Lang trung Lễ Bộ ti cảm thấy Lâm Tú có chút soi mói, nhưng hắt cũng không nói gì, Bệ hạ giao công việc tuyển tú sứ này cho hắt, chứng tỏ hắt là tâm phúc mà Bệ hạ tín nhiệm, trong chuyện tuyển tú, nghe hắt là đúng rồi.

Nữ tử thứ hai đi vào, Lang trung Lễ Bộ ti nhìn thoáng qua, liền nhíu mày, nói: "Muội muội của Trung Dũng Bá, ba mươi hai tuổi, ba mươi hai tuổi còn chưa gả ra ngoài, tuổi quá lớn, người kế tiếp"

Lâm Tú ho nhẹ một tiếng, nói: "Nàng ở lại"

Lang trung Lễ Bộ ti giật mình, do dự nói: "Lâm đại nhân, cái này..."

Lâm Tú nói: "Cứ dựa theo lời ta nói đi"

Cầu Hoàng đế giao nhiệm vụ tuyển tú cho hắt, chính là vì lúc này, trước tiên có góa phụ xinh đẹp, mới có cuộc tuyển tú này, nếu như nàng bị loại, vị trí Lang trung Lễ Bộ ti, cuối cùng cũng kết thúc.

Một buổi sáng, Lâm Tú gặp hàng chục tú nữ, cuối cùng để lại hơn mười người.

Hề là thoạt nhìn không tình nguyện, trên mặt không có nụ cười, tất cả đều không

cần, những người nhìn hưng phấn kích động, hận không thể hiện tại vào cung, Lâm Tú hầu hết đều để cho các nàng thông qua.

Bản thân họ đã sẵn sàng bị cầu Hoàng đế chà đạp, hấn cũng không ngăn cản.

Lang trung Lễ Bộ ti nhìn hơn mười người Lâm Tú lựa chọn, rốt cục nhịn không được nói: "Lâm đại nhân, đây là chọn phi cho Bệ hạ, không phải nạp thiếp cho người, người cũng không thể dựa theo sở thích của mình đi, người xem tú nữ người chọn, tuổi có phải đều quá lớn hay không, nếu Bệ hạ trách tội..."

Lâm Tú khoát tay áo, nói: "Nếu Bệ hạ trách tội, người cứ nói là ta nhất định phải chọn như vậy"

Trong lòng hấn âm thầm quyết định, lần sau loại công việc này, nói cái gì cũng không làm, hấn thích rõ ràng là Ngự tử, lại vô duyên vô cớ rơi vào danh nghĩa Tào tặc.

Rất nhanh, bên ngoài có tiếng của thái giám vang lên: "Hoàng hậu nương nương giá lâm, Quý phi nương nương giá lâm..."

Hoàng hậu nương nương là người đứng đầu hậu cung, sau khi qua vòng sơ tuyển tú nữ, danh sách cuối cùng, là do Hoàng hậu nương nương quyết định.

Lâm Tú cùng Lang trung Lễ Bộ ti đi ra ngoài điện, khom người nói: "Tham kiến Hoàng hậu nương nương, tham kiến Quý phi nương nương."

Quý phi nương nương liếc Lâm Tú một cái, sóng mắt lưu chuyển.

Hoàng hậu nương nương hỏi: "Vòng sơ tuyển Tú nữ đã kết thúc chưa?"

Lang trung Lễ Bộ ti nói: "Hồi nương nương, đã kết thúc, tổng cộng tuyển ra mười lăm tú nữ, đều đang chờ ở thiên điện"

Hoàng hậu nương nương thân nhiên nói: "Đi thôi, đi xem một chút"

Mười lăm tú nữ, xếp hàng đứng trong đại điện, Hoàng hậu nương nương sau khi đi qua, nhìn lướt qua, lông mày liền nhíu lại.

Mười lăm tú nữ này, có hơn một nửa, tuổi hẵn là đều trên hai mươi lăm, bộ dạng tuy rằng cũng đều là tiêu chuẩn xinh đẹp, nhưng mỗi người đều là phong nhũ phì mông, thiếu dáng vẻ cung phi.

Nhất là so sánh các nàng với Quý phi nương nương bên cạnh nàng, một người là Quý phi ung dung lộng lẫy hoa lệ, những người kia, giống như cô nương nông thôn vậy.

Nàng nhìn Lâm Tú cùng Lang trung Lễ Bộ ti liếc mắt một cái, thầm nghĩ lần này quan viên phụ trách tuyển tú, nhất định là có chút sở thích đặc thù, nhưng nàng cũng không nói gì, dựa theo lễ nghi, vòng sơ tuyển tú nữ, nàng không có quyền quyết định.

Chương 483: Nỗi lo của Hạ Hoàng (2)

Sau khi để cho những tú nữ này đi hai vòng trong điện, Hoàng hậu từ đó chọn ra năm người trẻ tuổi, khí chất và dáng vẻ đều đáp ứng yêu cầu, nói: "Năm người này ở lại, những người khác, đưa ra khỏi cung đi"

Lúc này, Quý phi nương nương chưa bao giờ mở miệng lại nói:

"Bốn cung cảm thấy, nàng cũng không tệ."

Lâm Tú nương mày, rốt cục cũng biết, lo lắng của cậu Hoàng đế ở nơi nào.

Thì ra Quý phi nương nương cũng là người chuẩn bị ở sau của hần.

Hoàng hậu nương nương nhìn về phía Quý phi chỉ vào một bóng người, nhíu mày nói: "Quý phi là nghiêm túc sao, nữ nhân này tuổi quá lớn, hơn nữa không hề có dáng vẻ đáng nói, bốn cung thậm chí hoài nghi, rốt cuộc nàng có học qua lễ nghi trong cung hay không"

Quý phi nương nương nói: "Bệ hạ lần này để bốn cung cùng Hoàng hậu nương nương cùng nhau chọn tú nữ, Hoàng hậu nương nương nếu muốn một người quyết định, sớm một chút nói cho bốn cung, bốn cung liền không đến, cần gì phải đi nhiều một chuyến này?"

Hoàng hậu nhìn Quý phi, trầm mặc một lát, nói: "Nếu Quý phi thích thì để nàng ở lại đi"

Trong hậu cung, đối thủ lớn nhất của nàng là Hiền phi, Quý phi không có con nối dõi, cũng từ trước đến nay đều không tranh giành, cùng nàng không có xung đột gì,

trong những chuyện nhỏ này, nàng không cần phải đối nghịch với Quý phi.

Vì vậy, cuộc tuyển chọn này, hàng chục tú nữ, cuối cùng sáu người đã được chọn vào hậu cung.

Tiếp theo, sẽ không có chuyện gì của Lâm Tú.

Sau khi xác định danh sách hậu phi, Hoàng hậu nương nương lập tức hồi cung, Quý phi nương nương đi ngang qua bên cạnh Lâm Tú, còn nhìn hẩn một cái, Lâm Tú luôn cảm thấy nàng muốn nói gì đó, nhưng Lang trung Lễ Bộ ti vẫn ở bên cạnh hẩn, Quý phi nương nương cũng chỉ nhìn hẩn một cái rồi rời đi.

Trước khi rời khỏi hoàng cung, Lâm Tú đi tới Ngự thư phòng, nhận lệnh của Hạ Hoàng.

Lúc này, Ngự thư phòng còn có người khác, Lâm Tú tạm thời ở bên ngoài chờ đợi.

Không bao lâu sau, một bóng người từ Ngự thư phòng đi ra, Lâm Tú nhìn người nọ một cái, ánh mắt hai người nhìn nhau, trong mắt người trung niên hiện ra một tia dị sắc, sau đó nhanh chóng rời khỏi Ngự thư phòng.

Lâm Tú từng gặp người này một lần, lần trước, cũng là ở chỗ này, hẩn ta trước mặt Hạ Hoàng, mang Trương Kính đi.

Thân là Hoàng đế, nữ nhân của mình thiếu chút nữa bị bôi nhọ, nhưng chỉ có thể tro mắt nhìn hung đồ bị mang đi, trong mắt Lâm Tú, hoàng đế này không làm cũng được.

Chu Cẩm đi ra, nói với Lâm Tú: "Bệ hạ cho người đi vào"

Lúc này, xa xa cũng có một bóng dáng đi tới, phía sau Thục phi nương nương đi theo hai cung nữ, cung nữ trong tay bưng khay, Thục phi nói với Chu Cẩm: "Bồn cung nấu chút canh sâm, bồi bổ thân thể cho Bệ hạ"

Lâm Tú khom người nói: "Gặp qua Thục phi nương nương."

Thục phi gật gật đầu, đi vào Ngự thư phòng, Lâm Tú cũng đi theo phía sau nàng đi vào.

Bốp!

Trong Ngự thư phòng, sắc mặt Hạ Hoàng tái mét, hung hăng ném chén trà xuống đất, lạnh lùng nói: "Trẫm còn chưa chết đã đánh chủ ý vào binh quyền, ý tốt của bọn hần là muốn giao nộp hết toàn bộ dư nghiệt của Thiên Đạo Minh, Trương Kính chết, ngược lại cho bọn họ một cái có tốt..."

Thục phi bưng một chén canh sâm đi lên phía trước, nói: "Bệ hạ bớt giận, canh sâm này có tác dụng thanh nhiệt hạ hỏa, bệ hạ uống một chén đi"

Thừa dịp Hạ Hoàng uống canh, Lâm Tú nói: "Hồi bệ hạ, tuyển tú đã kết thúc, tổng cộng có sáu tú nữ được đưa đến hậu cung, hết thấy đều thuận lợi."

Thục phi nương nương ở chỗ này, hần không tiện nói rõ, tin tưởng Hạ Hoàng có thể nghe hiểu.

Lâm Tú làm việc, Hạ Hoàng vẫn rất yên tâm, nhưng nghĩ đến có Triệu Linh Quân, Lâm gia trong tương lai nhất định sẽ trở thành một tồn tại cường đại hơn Trương gia.

Vốn tưởng rằng quan hệ phụ thê của bọn họ sẽ như nước với lửa, nhưng từ hai lần

Triệu Linh Quân ra tay vì hấn mà xem, sự tình dường như không phải như hấn ta nghĩ.

Điều này làm trong lòng hấn ta tăng lên một số lo lắng âm thầm.

Hạ Hoàng nhìn Lâm Tú, nói: "Lâm Tú, công bằng mà nói, người cảm thấy trẫm đối với người như thế nào?"

Lâm Tú không biết hấn tại sao lại nói ra lời này như thế này, nói:

"Cũng được."

"Cũng được?" Hạ Hoàng hơi sùng sốt, giận dữ nói: "Trong vòng một năm, trẫm thăng tước vị cho cha người ba lần, người đại hôn, trẫm để cho triều đình thay người xử lý, tặng người hai tòa nhà trị giá hai mươi vạn lượng, nữ nhân người nuôi ở bên ngoài, trẫm để mật trình bảo vệ bên người, cái này vậy mà gọi là cũng được?"

Lâm Tú đành phải nói: "Bệ hạ đối với thần ân sủng có thừa, thần làm kết cỏ ngậm vành, để báo ân đức Bệ hạ"

Hạ Hoàng nghi hoặc nói: "Cô gì?"

Lâm Tú giải thích: "Ý tứ chính là thần đối với Bệ hạ cảm tạ, đến chết không quên, nếu có cơ hội, nhất định sẽ báo đáp Bệ hạ..."

Chương 484: Nỗi lo của Hạ Hoàng (3)

Hạ Hoàng nhìn hần, nói: "Trẫm không cần người báo đáp, chỉ cần sau này Lâm gia các người cường đại cũng đừng làm chuyện vong ân phụ nghĩa, trẫm đã cảm thấy mỹ mãn rồi."

Lâm Tú biết Hạ Hoàng có ý gì.

Ý hần ta là, bảo hần không học theo Trương gia, vô pháp vô thiên, ngay cả hoàng gia cũng không để vào mắt.

Không biết ép hần ta phế Thái tử, lập Tần vương làm Thái tử, có tính là vong ân phụ nghĩa hay không. Thái tử lên ngôi, dường như cũng do Trương gia cực lực ủng hộ, từ phương diện này mà nói, hần và Trương gia tựa hồ không có gì khác nhau...

Mí mắt Thục phi rũ xuống, thu hồi chén canh, nhẹ giọng nói: "Bệ hạ, thần thiếp hồi cung trước..."

Sau khi rời khỏi Ngự thư phòng, Lâm Tú liền đi ra khỏi hoàng cung.

Cuộc tuyển tú đã kết thúc, cuối cùng hần đã có thể bận rộn với công việc của mình.

Hần phải nhanh chóng chính thức cưới Thái Y về nhà, hoàn thành viên mãn động phòng hoa chúc, sau đó trọng điểm ở trên tu luyện, mau chóng đột phá tu vi đến cấp Địa, cam đoan trong đại hội năm sau, tiến vào top mười Thiên kiều bảng.

Thế giới rất lớn, hần cũng không thể xem thường thiên kiều của các quốc gia khác, dù sao, khi đại hội bắt đầu, hần cũng không thể dùng tất cả năng lực, nên là

tiến thêm một bước, đạt tới cấp Địa, mới càng thêm an toàn một chút.

Lần chuẩn bị hôn sự này đơn giản hơn một chút, bởi vì nạp thiếp và cưới thê tử không giống nhau, nạp thiếp không cần tam thư lục lễ, cũng không cần bái đường, tùy tiện ngồi một cái kiệu nhỏ, bày tiệc rượu, cũng coi như long trọng rồi.

Triệu Linh Quân là chính thê của Lâm Tú, lúc cưới nàng, là Lễ Bộ ti dựa theo lễ pháp, trải qua từng đạo lễ nghi ruộm rà, kiệu tám người nghênh đón nàng vào cửa.

Sau nàng, tất cả nữ tử tiến vào Lâm phủ, mặc kệ xuất thân từ danh môn vọng tộc kia, có được thân phận hiển hách cỡ nào, đều chỉ có thể xem như là thiếp.

Mặc dù không có cách nào cho hôn lễ giống như Triệu Linh Quân, nhưng Lâm Tú cũng không muốn chấp vạ, hấn và Thái Y cùng mua nến đỏ, dải băng, đèn lồng, giấy đỏ, thiệp mời cũng do Lâm Tú tự viết, các chị em và chủ gánh hát của Thái Y ở Lê Hoa Uyển, đồng liêu của Lâm Tú ở Thanh Lại ti, hấn đều tự tay đưa thiệp mời.

Đối với hấn, đây là hôn lễ đầu tiên của hấn.

Bận rộn hơn nửa ngày, Lâm Tú đưa Thái Y đến hôn phủ, tuy rằng hiện tại nàng còn chưa phải người Lâm gia, ở nơi này không thích hợp lắm, nhưng nàng và Triệu Linh Quân ở cùng một chỗ là an toàn nhất, Lâm Tú cũng yên tâm.

Khi trở về ngôi nhà mới của mình, Lâm Tú phát hiện ra rằng có hai bóng dáng đứng trong sân.

Một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, một nữ tử xinh đẹp đang ôm con mèo trong vòng tay của mình.

Lâm Tú sững sốt một chút, vô cùng ngoài ý muốn nói: "Nương nương, làm sao người lại ở chỗ này!"

Quý phi nương nương vuốt ve linh sủng, liếc Lâm Tú một cái, nói:

"Bồn cung ở chỗ người vài ngày, sắp xếp một gian phòng cho bồn cung."

Lâm Tú vẫn có chút khó tin.

Để Quý phi nương nương xuất cung qua đêm, còn là vài ngày, cầu Hoàng đế rộng lượng như vậy sao?

Có điều, nghĩ đến Quý phi nương nương ở thời điểm tuyển tú hôm nay, cố gắng bảo vệ góa phụ xinh đẹp được chọn, Lâm Tú đã hiểu.

Đây hẳn là cái giá mà nàng ấy ra tay tương trợ.

Lâm Tú thu dọn chính phòng của tòa nhà này cho nàng, Linh Lung cùng nàng ở một gian, thuận tiện chăm sóc hầu hạ nàng, mấy ngày tiếp theo, hần và Thái Y, chỉ sợ phải ở cùng Quý phi nương nương.

Nàng giống như một con chim bị nhốt trong lồng, sau khi trải nghiệm sự rộng lớn của bầu trời, nàng không bao giờ muốn trở lại chiếc lồng đó nữa.

Tần Uyển và Linh m, tựa hồ đã quen với Quý phi nương nương như vậy, cũng không có sự câu nệ như lúc đầu gặp nàng.

Sáng sớm, Lâm Tú đã đưa Thái Y đến đây, hôm nay thời tiết không tệ, hần dự định

dẫn các nàng đi đập thanh, nấu cơm đã ngoại thả diều, nếu Quý phi nương nương đã xuất cung, chỉ bằng dẫn nàng lĩnh hội một ít chuyện trước đây nàng chưa từng trải qua.

Ngoại trừ Thái Y, Quý phi nương nương, còn có tiểu cung nữ Linh Lung, Lâm Tú còn gọi Linh m và Tần Uyển, ở bên ngoài nấu cơm, không có Tần Uyển, một mình hấn bận không tới được.

Non xanh nước biếc, bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười của Quý phi nương nương và tiểu cung nữ Linh Lung, ngay cả nhóc con kia cũng hoàn toàn phóng thích bản thân, bay tới bay lui trên bầu trời rộng lớn, bất kể là chim bay trên trời hay là thú trên mặt đất, đều bị nó đuổi theo chạy tán loạn.

Lâm Tú hai tay gối sau đầu, nhìn lên bầu trời xanh, trong lòng vô cùng yên tĩnh.

Không có tu luyện gian khổ, cũng không có tính toán cùng giết chóc, cuộc sống vốn nên thích ý và thoải mái như vậy, đợi đến khi hấn cưới Ngưng Nhị, tu luyện đến cấp Thiên, giải quyết hết thầy trở ngại, giúp Lý Bách Chương trở thành Hoàng đế, để cho hấn ta quản lý thiên hạ thật tốt, hấn mỗi ngày đều có thể hưởng thụ như thế này.

Chương 485: Giao lưu võ đạo (1)

Dường như chạy mệt mỏi, Quý phi nương nương giao điều cho Linh Lung, đi đến bên cạnh Lâm Tú, ngồi trên bãi cỏ, hai tay chống đỡ thân thể, ngửa đầu nhắm mắt lại, gần như tham lam hít thở không khí trong lành xung quanh.

Nàng che khuất ánh nắng mặt trời, Lâm Tú nằm trong bóng râm, không thể nhìn thấy khuôn mặt của nàng, chỉ có thể nhìn thấy đường nét động lòng người.

Tại thời điểm này, trong lòng của Lâm Tú, đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Một ý tưởng cực kỳ lớn mật.

Hắn muốn giúp nàng thoát khỏi sự vây khốn trong thâm cung.

Để nàng luôn có thể hít thở không khí tự do.

Chẳng bao lâu, Lâm Tú nhận ra một điều.

Không chỉ muốn nhúng tay lập Thái tử, hắn còn muốn cướp Quý phi.

Mỗi bận tâm của cầu Hoàng đế đúng.

Hắn quả nhiên là một gian thần.

Hậu cung.

Mặt trời lên cao, Hạ Hoàng mới từ một cung điện bước ra, về mặt thỏa mãn.

Bên ngoài có Lâm Tú, bên trong có Quý phi, còn không phải hắn muốn cưới ai thì cưới sao?

Điều duy nhất ngoài dự đoán của hắn là Trương Kính đã chết.

Trương gia khẳng định không khó điều tra được, nữ tử trong vụ án kia, trở thành phi tử của hắn, nói cách khác, nỗi đen này hắn đã xác định gánh vác rồi.

Hạ Hoàng không muốn mang nỗi cho người khác, nhưng cái nỗi đen này, hắn muốn lấy ra cũng không lấy được.

Lúc đầu, hắn đã thực sự tức giận, hiện tại hắn đã nghĩ thông suốt rồi.

Mấy năm nay, Trương gia đã càn rỡ đến mức làm cho hắn không thể nhìn được nữa, có điều, tất nhiên hoàng tộc so với Trương gia cường đại hơn, nhưng cũng không thể động đến bọn họ, trừ bỏ một Trương gia, còn có Tống gia, Tiết gia, Trần gia, khi đó, thực lực còn sót lại của hoàng thất đã không thể khống chế các gia tộc khác nữa.

Nhưng mặc dù như vậy, ngay cả khi hắn thực sự giết Trương Kính, Trương gia cũng không thể làm gì được hắn.

Bên ngoài, vẫn là một cảnh tượng quân thần hài hòa, chỉ là mâu thuẫn âm thầm tích lũy càng nhiều mà thôi.

Chu Cẩm đứng bên ngoài cung điện, hiển nhiên đã chờ đợi hồi lâu.

Hắn do dự một lúc, mở miệng nói: "Thưa bệ hạ, ở Võ Đạo Viện xảy ra chút chuyện"

Hôm nay là một ngày tốt lành, hắn không muốn làm phiền tâm trạng của Hoàng thượng, nhưng vấn đề này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nếu là nhỏ, chỉ là một vài trận tỷ thí, nếu là lớn, thì nó liên quan đến uy nghiêm của đất nước.

Hạ Hoàng hỏi: "Có chuyện gì?"

Chu Cẩm nói: "Sứ đoàn Vô Cực quốc, lần này đến Vương Đô trước mấy tháng, lấy danh nghĩa trao đổi học tập, cùng thiên tài Võ Đạo Viện luận bàn mấy trận"

Hạ Hoàng không sao cả nói: "Luận bàn thì luận bàn đi, hai nước Vô Cực và Phù Tang, mấy năm nay trên thì ngoan ngoãn phục tùng nhưng dưới lại khiêu khích làm càn, trăm đã thấy bọn họ không vừa mắt từ lâu, người đi thông báo với Võ Đạo Viện, để cho đệ tử không cần lưu thủ, giáo huấn bọn họ cho tốt một chút."

Chu Cẩm trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ, nói: "Bệ hạ, tiểu quốc Vô Cực kia, lần này hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến, đệ tử Võ Đạo Viện ta, đã liên tiếp bại mấy trận rồi."

Sắc mặt Hạ Hoàng trầm xuống: "Cái gì?"

Võ Đạo Viện.

Hai bóng dáng tỷ thí trên lôi đài của võ trường.

Trường thương trong tay Triệu Hiên như rồng, ở trong hư không hình thành vô số tàn ảnh, đối diện hẳn là một người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi ở trung tâm của vô số thương ảnh xung quanh, giống như nhàn nhã đi bộ, dễ dàng tránh tất cả các cuộc tấn công.

Dưới lôi đài, Trần Phó viện trưởng cùng vài tên giáo tập, sắc mặt hơi trầm xuống, mà một đám đệ tử Võ Đạo Viện, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm trên đài, biểu tình ghen ghét mang theo phần nộ.

So với họ, ở phía bên kia của lôi đài, quần áo của những người đó có chút khác,

khuôn mặt tràn đầy nụ cười.

Phanh!

Trong khoảnh khắc, bóng dáng của Triệu Hiên trực tiếp bay ra khỏi lồi đài, rơi xuống đất lùi lại mấy bước, mới có thể đứng vững.

Người thanh niên trên sân khấu ôm quyền, nói bằng tiếng Đại Hạ không chuẩn: "Xin lỗi, người quá chậm."

Cùng một chỗ, bị những người khác nhau dùng cùng một phương thức nhục nhã hai lần, Triệu Hiên sắc mặt đỏ bừng, đi đến bên cạnh Trần Phó viện trưởng cùng vài tên giáo tập, cúi đầu nói: "Ta thua"

Trần Phó viện trưởng vỗ vai hấn ta, nói: "Không sao đâu, người còn trẻ, hai năm nữa, chưa chắc sẽ thua hấn ta"

Lúc này, một nam nhân đi đến bên cạnh Trần Phó viện trưởng, mỉm cười nói: "Chúng ta đến để trao đổi học tập, không biết quý viện có đệ tử lợi hại hơn hay không, xin vui lòng chỉ giáo."

Mặc dù khuôn mặt của Trần Phó viện trưởng mang theo một nụ cười, nhưng trong lòng của ông lại bốc lên cơn thịnh nộ.

Những người Vô Cực quốc này, nói là trao đổi học tập, thực ra là để khiêu khích.

Người thanh niên Vô Cực quốc trên đài, có thực lực võ đạo không tồi, so với đệ tử Thiên Tự Viện cũng không kém hơn, rõ ràng, hấn còn có một loại dị thuật tốc độ nào đó.

Chương 486: Giao lưu võ đạo (2)

Có được loại năng lực này, dưới cấp Địa, căn bản khó có thể thắng hẳn.

Ngay cả khi để cho các đệ tử khác đi lên, cũng là kết quả tương tự.

Người Vô Cực quốc, ngay từ đầu đến đã có ý không tốt.

Trần Phó viện trưởng nói: "Đương nhiên là có, chẳng qua bọn họ hiện tại không ở trong viện, ngày mai vừa vặn là lời đài khiêu chiến của viện ta, đến lúc đó, tất cả thiên tài trong viện đều sẽ tới, các người cũng có thể tham gia khiêu chiến."

Nam tử Vô Cực quốc cười nói: "Vậy ngày mai chúng ta lại tới"

Vừa mới tiến đi đám người Vô Cực quốc này, Chu Cẩm đã đi tới Võ Đạo Viện, nói với Trần Phó viện trưởng: "Bệ hạ triệu kiến"

Một lát sau, trong Ngự thư phòng, Hạ Hoàng nhíu mày hỏi Trần Phó viện trưởng: "Võ Đạo Viện to lớn như vậy, chẳng lẽ không có ai có thể vượt qua thiên tài Vô Cực quốc kia?"

Trần Phó viện trưởng nói: "Hồi bệ hạ, thiên phú của người nọ quả thật rất cao, lại có dị thuật tăng tốc độ, có thể khiến hẳn đứng ở thế bất bại, lấy thực lực của đệ tử Thiên Tự Viện hiện tại mà nói, cùng tuổi với hắn, đích xác không ai có thể thắng hẳn, trừ phi để Triệu cô nương ra tay..."

Hạ Hoàng khoát tay áo, nói: "Để cho người đứng đầu Thiên kiều bảng đi đối chiến với một tiểu bối không có danh tiếng, trầm

không thể bỏ qua người này, Đại Hạ cũng không thể bỏ qua người này, cũng không thể tất cả mọi chuyện đều dựa vào Triệu Linh Quân, chẳng lẽ Đại Hạ ta không có người khác?"

Trần phó viện trưởng suy nghĩ một chút, nói: "Hai vị Trương gia kia, vị Tống gia kia, hẳn là đều có thể thắng"

Hạ Hoàng cũng không do dự liền phủ nhận, nói: "Bọn họ cũng ở trên Thiên kiều bảng, hơn nữa so với người ta lớn hơn năm tuổi, nếu truyền ra ngoài, người khác sẽ nói Đại Hạ ta chỉ biết lấy lớn hiếp nhỏ, mặt mũi cũng không cần..."

Trần phó viện trưởng bất đắc dĩ nói: "Vị nhân tài Vô Cực quốc này mới xuất hiện, thực lực đích xác rất mạnh, cho dù là ở trong đại hội năm sau, cũng sẽ tỏa sáng rực rỡ, Vô Cực quốc cùng Phù Tang quốc không phục Đại Hạ đã lâu, bọn họ lần này, rõ ràng là cố ý làm cho chúng ta xấu hổ"

Hạ Hoàng trong lòng có chút ghen khuất.

Sức mạnh quốc gia của Đại Hạ, gấp mười lần Vô Cực quốc, không ai có thể đả kích sự kiêu ngạo của họ.

Ngay cả khi hẳn biết rằng Vô Cực quốc nổi lên một hoặc hai thiên tài, cũng không phải việc quan trọng, nhưng vẫn không thể nuốt trôi khẩu khí này.

Lúc này, Chu Cẩm tiến lên một bước, nói: "Bệ hạ, người chẳng lẽ đã quên mất, còn có một người, cùng tuổi với thiên tài Vô Cực quốc kia, cũng nhất định có thể hơn hẳn"

Hạ Hoàng lập tức nói: "Ai?"

Chu Cẩm chậm rãi nói: "Lâm Tú..."

Trần Phó viện trưởng nghe vậy, lắc đầu, nói: "Lâm Tú tuy rằng cũng đủ nhanh, nhưng thiên tài Vô Cực quốc kia nhanh hơn, hơn nữa luận tu vi, Lâm Tú cũng không bằng hần, tốc độ cùng thực lực của hần đều không bằng, căn bản đánh không thắng"

Hạ Hoàng lúc này mới ý thức được, hần quên Lâm Tú.

Thật sự là Triệu Linh Quân quá mức ưu tú, là trượng phu của nàng, thực lực của Lâm Tú thì có chút không đủ nhìn.

Nhưng đây là so sánh với Triệu Linh Quân, biểu hiện lần đó của hần ở Tiết gia, cũng không qua được tai mắt Mật Điều tỉ.

Hạ Hoàng cũng là lúc đó mới ý thức được, hần có thể đã thức tỉnh năng lực từ lâu, chỉ là vẫn luôn một mực giấu dốt, điều này cũng phù hợp với tính cách nham hiểm xảo quyệt của hần.

Hần ta ngược lại không nghĩ tới, Lâm Tú có thể trong thời gian một năm, tu luyện đến thực lực như bây giờ.

Đại Hạ có hai thiên tài như Triệu Linh Quân, hần ta nằm mơ cũng không dám làm như vậy.

Trong lòng hần vui vẻ, lập tức nói: "Mau, tìm hần cho trẫm!"

Chu Cẩm đi đến bên cạnh hần, nhỏ giọng nói vài câu.

Hạ Hoàng nhướng mày, thấp giọng nói: "Dạo chơi ngoại thành, hần ngược lại có hứng thú, vừa vặn hôm nay thời tiết không tệ, chúng ta cũng đến góp vui..."

Vùng ngoại ô, linh sủng của Quý phi nương nương đã chơi đến muộn điên rồi.

Nó bay vào rừng trong chốc lát, lúc đi ra thì ngậm con chim trĩ, sau đó nhảy xuống suối, bắt được một con cá lớn, Lâm Tú dùng cành cây đặt con mồi mà nó bắt được trên lửa để nướng, nhìn nó ở một bên.

Quý phi nương nương cũng chơi rất tận hứng, Linh m đóng băng một đoạn dòng suối, Quý phi nương nương cùng Thái Y trượt qua trượt lại trên băng, các nàng lớn lên ở Giang Nam, khi còn bé ngay cả tuyết cũng chưa từng thấy qua, chứ đừng nói đến trượt băng, loại chuyện này đối với các nàng mà nói là tràn đầy mới lạ.

Lâm Tú đang thoải mái nằm trên bãi cỏ để tắm nắng, đột nhiên cảm thấy ánh nắng mặt trời bị che khuất.

Hắn mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt của Chu Cẩm và Hạ Hoàng.

Sắc mặt Hạ Hoàng hơi trầm xuống, nói: "Ai bảo người dẫn Quý phi nương nương ra khỏi thành?"

Chương 487: Xuất chiến (1)

Lâm Tú từ trên bãi cỏ đứng lên, nói:
"Không phải bệ hạ để Quý phi nương nương ở ngoài cung mấy ngày sao?"

Hạ Hoàng nói: "Trẫm để nương nương ở nhà người mấy ngày, không phải để cho người dẫn nàng ra khỏi thành, vạn nhất gặp phải nguy hiểm, người gánh vác được trách nhiệm sao?"

Lúc này, Quý phi nương nương từ xa đi tới, nói: "Là bốn cung muốn ra khỏi thành hít thở không khí, Bệ hạ đừng trách người khác"

Thật ra hành tung của Quý phi, mật trình trong bóng tối luôn báo cáo với hần, Hạ Hoàng cũng chỉ là mượn đề tài để nói chuyện của mình, hần nhìn Lâm Tú, nói:
"Trẫm cho người một cơ hội, ngày mai đi Võ Đạo Viện, giáo huấn những người của Vô Cực quốc cho trẫm, giương quốc uy Đại Hạ ta, chuyện người dụ dỗ Quý phi ra khỏi thành, trẫm sẽ tha cho người."

Nói đến dụ dỗ Quý phi, kỳ thật Lâm Tú có chút chột dạ..

Hần vừa rồi thế mà thực sự có suy nghĩ này.

Nhưng hần vẫn không biết chuyện gì đã xảy ra, hỏi Hạ Hoàng:

"Thưa bệ hạ, có chuyện gì đã xảy ra với người Vô Cực quốc?"

Nói đến Vô Cực quốc, Hạ Hoàng liền hừ lạnh một tiếng, nói: "Đạn hoàn tiểu quốc, vận khí tốt có được một vị võ đạo thiên tài, liền vọng tưởng khiêu chiến Đại Hạ, trẫm

muốn người cho bọn họ một bài học khó quên”

Lâm Tú kinh ngạc nói: “Thiên Tự Viện nhiều thiên tài như vậy, bệ hạ vì sao lại hết lần này tới lần khác để thần đi?”

Hạ Hoàng nói: “Người nọ tuy rằng xuất thân từ tiểu quốc, nhưng bản thân vẫn có chút thực lực, đã là cấp Huyền thượng cảnh, hơn nữa có được dị thuật tốc độ nào đó, những người khác ra tay cũng không nắm chắc”

Là một trong năm vương triều lớn, học viện võ đạo cao nhất của võ đạo Đại Hạ bị quét ngang bởi một thiên tài quốc gia nhỏ, mặc dù không có tổn thất thực tế, nhưng rất mất mặt.

Có lẽ tương tự như thế vận hội bóng bàn thua một cái gậy, huy chương vàng nhảy cầu bị cướp đi, cái này ai có thể chịu đựng?

Chưa kể sau khi trở về, chính những quốc gia này sẽ lan truyền như thế nào, phàm là thần dân Đại Hạ, bất kể dân chúng quyền quý, đều sẽ coi đó là sỉ nhục.

Lâm Tú hiểu rồi.

Hạ Hoàng đây là có chuyện muốn nhờ hần.

Lúc này mới nhớ tới hần?

Khi hần yêu cầu hần ta giúp đỡ để thành hôn, khi hần ta từ chối tại sao hần ta không nghĩ rằng có ngày hôm nay?

Lâm Tú đương nhiên là có cảm giác vinh dự vì quốc gia, nhưng cảm giác vinh dự của hần là đối với quốc gia Hoa Hạ mà hần sinh ra và lớn lên, không phải vương triều Đại Hạ.

Lâm Tú lắc đầu, nói: "Bọn họ đánh không lại, thần cũng đánh không lại, thần chỉ mới cấp Huyền hạ cảnh, dựa vào một chút tốc độ mới có thể miễn cưỡng đứng hàng Thiên Tự Viện, người khác chân khí hùng hậu hơn thần, tốc độ cũng nhanh hơn thần, thần phải thắng như thế nào?"

Hạ Hoàng nhìn hấn một cái, nói: "Bớt giả yếu trước mặt trẫm, xuất ra một nửa thực lực của ngươi lúc ở Tiết gia cũng đủ để ứng phó với đám ếch ngồi đáy giếng Vô Cực quốc kia"

Lâm Tú có chút giật mình, chuyện của Tiết gia, hấn ta cũng biết?

Hạ Hoàng nói: "Trẫm nghĩ không ra, ngươi còn nhỏ tuổi, tâm cơ sao lại thâm trầm như vậy, rõ ràng thiên phú cực tốt, lại ẩn giấu lâu như thế, ngay cả trẫm thiếu chút nữa cũng bị ngươi lừa gạt.

Lâm Tú nghe vậy sững sốt một chút, sau đó nhanh trí nghĩ ra.

Đó là một lý do chính đáng!

Một năm, năng lực thức tỉnh bốn lần, võ đạo cấp Huyền thượng cảnh, thật sự là có chút không thể tưởng tượng nổi, cho dù là Triệu Linh Quân cũng không thể làm được, nhưng nếu người khác cho rằng hấn sớm thức tỉnh năng lực, tốc độ này, cũng không khoa trương, đại khái chính là trình độ thiên phú của Linh m và Minh Hà công chúa.

Về miễn cưỡng trên mặt Lâm Tú biến mất, dần dần trở nên nghiêm túc, sau đó thở dài, nói với Hạ Hoàng: "Thần cũng không có cách nào. Cứng quá thì dễ gãy, giỏi quá thì bị nhảm, cây cao mọc thành rừng cũng

bị gió quạt bật gốc. Tuy rằng thần tên là Lâm Tú, nhưng thần cũng không muốn tú như vậy, nếu sớm biểu hiện ra thiên phú của mình, thần có thể không sống nổi đến ngày hôm nay.”

Hạ Hoàng lần này trầm mặc, bởi vì lời Lâm Tú nói là thật.

Sự ẩn nhẫn của hắn, sự ẩn giấu của hắn, cũng đúng.

Nếu hắn sớm bộc lộ năng lực dị thuật, hắn đã chết dưới sự ám sát của Thái tử từ lâu.

Bây giờ có vẻ như, Thái tử đã ám sát nhiều lần không thành công, lý do là rõ ràng.

Ai có thể nghĩ rằng hắn có tài năng mạnh mẽ này, nhưng lại giả vờ là lợn ăn cỏ, sát thủ nghĩ rằng hắn vừa thức tỉnh không lâu, chết trong tay của hắn cũng không phải là oan.

Chỉ là hành động của hắn, thực sự quá kỹ càng, có thể nói là cẩn thận.

Năm ngoái, khi hắn tạo băng cho hậu cung, biểu hiện đó, là mức độ mới thức tỉnh của dị thuật, lừa dối tất cả mọi người, bao gồm cả chính hắn ta.

Chương 488: Xuất chiến (2)

Hạ Hoàng nhìn Lâm Tú, nói: "Trẫm hiểu rõ bản khoán của ngươi, sau hôm nay, ngươi không cần phải che giấu nữa, tuy cứng quá dễ gãy, nhưng nếu ngươi có thể giống như Triệu Linh Quân, thì có ai dám bẻ ngươi?"

Nói nhiều như vậy, vẫn là muốn Lâm Tú kiểm lại mặt mũi cho hắn.

Kỳ thật Lâm Tú ngược lại không ngại xuất ra một chút thực lực, dù sao mục tiêu năm sau của hắn là top mười Thiên kiều bảng, khi đó, cho dù là muốn che giấu thực lực cũng không có khả năng giấu được.

Nhưng hắn vẫn nhìn Hạ Hoàng, nói: "Thần thừa nhận trước kia che giấu một chút thực lực, nhưng nghe bệ hạ nói, thiên tài Vô Cực quốc kia cũng không phải hạng người bình thường, thần chống lại hắn, cũng không có mười phần nắm chắc"

Hạ Hoàng hỏi: "Ngươi có bao nhiêu phần nắm chắc?"

Lâm Tú nói: "Năm phần"

Hạ Hoàng nhíu mày nói: "Chỉ có năm phần?"

Lâm Tú nói: "Năm phần không ít, người nọ nếu có dị thuật loại tốc độ, thần rất khó đánh bại hắn"

Hạ Hoàng suy nghĩ một chút, nói: "Nếu ngươi có thể thắng, lần này nạp thiếp, trẫm bảo Lễ Bộ ti làm cho ngươi, lại cho ngươi một đạo thánh chỉ tứ hôn, cho các ngươi đủ mặt mũi..."

Mặc dù là nạp thiếp, nhưng chính mình nạp thiếp, cùng phụng chỉ nạp thiếp là hai chuyện rất khác nhau.

Hoàng thượng đã hạ chỉ tứ hôn, sau này không ai có thể nghi ngờ danh tính và địa vị của Thái Y.

Lâm Tú không thể cho nàng thân phận chính thất, nhưng hoàng đế tứ hôn, Lễ Bộ ti xử lý, những gì Triệu Linh Quân có, Thái Y cũng có.

Lâm Tú ôm quyền với Hạ Hoàng, nói: "Trận chiến ngày mai, thần nhất định sẽ dốc hết toàn lực, giương oai nước ta Hai ngày nay, từ quyền quý đến dân chúng Vương Đô, trong lòng đều nghẹn một cổ khí.

Một cái Vô Cực quốc nhỏ nhoi lại dám khi dễ đến trên đầu Đại Hạ?

Chẳng qua là thắng mấy trận tỷ thí, những người Vô Cực quốc này lại giống như đánh thắng quốc chiến vậy, công khai mấy trận chiến tích này một cách trắng trợn, còn cao giọng bày ra tiệc mừng ở Trích Nguyệt lâu.

Ở Vương Đô Đại Hạ đã như vậy, ai biết được khi bọn họ trở về quốc gia của mình, sẽ làm nhục Đại Hạ như thế nào.

Nếu thật sự bị bọn họ đánh bại hết tất cả thiên tài của Võ Đạo Viện, triều đình lần này sẽ mất hết mặt mũi.

Chỉ hy vọng rằng ngày hôm nay sẽ có một người nào đó, đánh bại các tài năng trẻ của Vô Cực, đánh bại sự kiêu ngạo của bọn họ.

Võ Đạo Viện.

Lâm Tú ăn sáng xong, đầu tiên đi Dị Thuật Viện tu hành cả buổi sáng, sau đó mới đến Võ Đạo Viện.

Linh m và Minh Hà công chúa nghe nói hấn muốn tỷ thí với người Vô Cực quốc, đặc biệt chạy tới góp vui.

Hôm nay cũng vừa vặn là ngày khiêu chiến lôi đài, nhưng tâm tư của đệ tử Võ Đạo Viện lại không ở trên khiêu chiến, bọn họ trước kia đối với mọi người ở Thiên Tụ Viện cũng không phục, không lúc nào không muốn kéo bọn họ xuống, tự mình ngồi ở vị trí kia.

Nhưng hôm nay, họ chỉ hy vọng rằng những người này có thể đánh bại thiên tài Vô Cực quốc, lấy lại thể diện bị mất ngày hôm qua.

Theo thường lệ, mười người của Thiên Tụ Viện trên lôi đài, tháng này đạt được tư cách khiêu chiến mười người, lên đài chọn một đối thủ tiến hành khiêu chiến, tuy nhiên, để không tiêu hao thể lực của đệ tử Thiên Tụ Viện, mười người khiêu chiến đã thống nhất ý kiến từ lâu, vì vậy một người nói với Trần Phó viện trưởng:

“Viện trưởng, Đại Hạ chính là lễ nghi chi bang, bằng hữu Vô Cực quốc từ xa mà đến, chi bằng để cho bọn họ lên đài trước đi”

Phái đoàn Vô Cực có người tinh thông ngôn ngữ Đại Hạ, nói vài câu với một người trẻ tuổi.

Hắn đã sử dụng ngôn ngữ của Vô Cực, Trần Phó viện trưởng và những người khác không hiểu.

Lâm Tú ở trên đài lại nghe rõ ràng.

Chỉ cần vận dụng một chút lực lượng dị thuật âm, bất kỳ gió thổi cỏ lay nhỏ nào cũng không thoát khỏi tai hấn, những người

Vô Cực quốc này, đích thật là khiêu khích, sứ giả kia nói cho người thanh niên kia, muốn đánh bại tất cả thiên tài Võ Đạo Viện Đại Hạ trước mặt mọi người, một trận chiến nổi danh, mở đường cho hắn sau này ở tiểu bửu và đại hội.

Cách nhanh nhất để nổi tiếng, tất nhiên, là giẫm lên vai của Đại Hạ.

Người trẻ tuổi bước lên lôi đài, thi lễ với một thanh niên và nói, "Kim Xán, xin chỉ giáo."

Kim Xán là tên của thiên tài Vô Cực quốc này, người được hắn lựa chọn, cũng là một người rất thực lực của Thiên Tự Viện, tên là Trần Mặc, tu vi cấp Huyền thượng cảnh, trước kia lôi đài khiêu chiến, căn bản sẽ không có người khiêu chiến hắn.

Trần Mặc đứng dậy từ chỗ ngồi, đi đến giữa lôi đài, cũng chấp tay, nói: "Trần Mặc, xin chỉ giáo."

Hai người đều chọn binh khí, sau khi hành lễ, Trần Mặc dẫn đầu xuất kiếm.

Tốc độ ra kiếm của hắn rất nhanh, hầu hết mọi người dưới sân, chỉ nhìn thấy một bóng kiếm mờ mờ.

Nhưng sau khi bóng kiếm biến mất, thân kiếm của hắn, lại bị người đối diện nắm trong tay.

Chương 489: Xuất chiến (3)

Đồng tử Trần Mặc co lại, mặc dù Trần Phó viện trưởng đã nói qua, tốc độ của người này cực nhanh, nhưng hắn ta ra tay nhanh đến trình độ này, vẫn vượt xa dự liệu của hắn.

Hắn thậm chí cảm thấy, Lâm Tú cũng nổi tiếng với tốc độ trong Võ Đạo Viện, cũng không có tốc độ như vậy.

Lâm Tú quả thật không có tốc độ như vậy.

Hắn ngồi ở phía sau, nhìn cực kì rõ ràng, người này ra tay với tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi, đây không phải là cấp Huyền, thậm chí ngay cả cấp Địa hạ cảnh cũng không có loại tốc độ này.

Tốc độ của Lâm Tú, xuất phát từ sức mạnh khác biệt của hắn với người bình thường cùng với dị thuật.

Nhưng Kim Xán của Vô Cực quốc này, dựa vào tốc độ thuần túy.

Tuy nhiên, hắn ta có tốc độ hữu hạn hơn Lâm Tú.

Lâm Tú nhìn ra, võ đạo của người này là cấp Huyền thượng cảnh, nhưng dị thuật không có, nhiều nhất là thức tỉnh ba lần, nếu như hắn thức tỉnh bốn lần, như vậy Lâm Tú sò cũng đừng hòng sở được hắn, chỉ có ba lần, còn có thể đánh được.

Lại nói tiếp, thực lực của người này, ngược lại rất gần với chính hắn nửa năm trước.

Trong khoảng thời gian này, trên lôi đài, Trần Mặc đã hoàn toàn rơi vào thế bất lợi, thực lực thật sự của hai người không chênh

lệch lắm, nhưng đối phương còn có năng lực dị thuật, võ giả cùng cấp không có khả năng là đối thủ của hắn ta.

Hắn không chỉ không phải là đối thủ, mà còn giống như bị đối phương trêu chọc.

Cảnh này, làm cho tất cả mọi người trong Võ Đạo Viện nhớ lại một số hình ảnh.

Đôi mắt của họ nhìn về phía một vị trí nào đó trên lôi đài.

Có một bóng dáng ngồi ở đó, so với sắc mặt nghiêm túc khấn trương của người bên cạnh, biểu tình của hắn có vẻ đặc biệt thoải mái, dường như căn bản không để thiên tài Vô Cực quốc ở trong lòng.

Đệ tử Võ Đạo Viện đều biết, Lâm Tú tu luyện võ đạo chưa đầy một năm, sở dĩ có thể ngồi ở vị trí kia, là bởi vì tốc độ không gì sánh kịp của hắn, nhưng Kim Xán của Vô Cực quốc này, hiển nhiên ở tốc độ càng tốt hơn một bậc, dưới tình huống tốc độ cùng thực lực đều không bằng người, cơ hội chiến thắng của hắn rất xa vời.

Triệu Linh m cũng đứng dưới lôi đài.

Nếu đổi lại là nàng lên sân khấu, đánh bại người này chỉ là một điều ngay lập tức, trước mặt nàng, không có tốc độ nào có thể được thực hiện, chỉ trong một khoảnh khắc, người đó sẽ bị đóng băng trên lôi đài.

Nhưng với nguyên lực của Lâm Tú, còn chưa đủ để vây khốn cấp Huyền thượng cảnh.

Nàng không phải là người của Võ Đạo Viện, tỷ thí trên sân, là võ đạo không phải dị thuật, nàng không có biện pháp ra sân, chỉ có thể đứng dưới đài nhìn.

Chẳng bao lâu, trên lôi đài, đã phân ra thắng bại.

Thân thể Trần Mặc bị đánh bay ra lôi đài, mà từ đầu đến cuối, hắn đều không sờ được một mảnh góc áo của đối phương.

Hắn ôm quyền với người trẻ tuổi trên lôi đài, sau đó đứng bên ngoài đám đông mà không nói một lời.

Người trẻ tuổi kia cũng ôm quyền hướng về hắn, sau đó ánh mắt nhìn về phía những người còn lại trên đài, các đệ tử Thiên Tự Viện còn lại, không phải cúi đầu thì quay đầu, căn bản không dám cùng ánh mắt hắn nhìn nhau.

Thực lực của mấy người bọn họ không chênh lệch nhiều lắm, Trần Mặc thua thảm như vậy, đổi lại là bọn họ đi lên, cũng là kết quả giống nhau.

Cảnh tượng này được các đệ tử dưới đài nhìn thấy, trong lòng vừa phẫn nộ vừa bất lực.

Họ phẫn nộ những thiên tài trẻ tuổi Đại Hạ, đối mặt với sự khiêu khích của đất nước nhỏ, không ai dám chiến đấu, bất lực là họ cũng biết, ngay cả những người này đi lên cũng không có ích gì.

Người này của Vô Cực quốc, rõ ràng đã vượt qua những người cùng tuổi với mình, ngay cả trong đại hội chư quốc cũng sẽ tỏa sáng.

Mà những thiên tài Võ Đạo Viện này, ít nhất trong vòng ba năm là không có tư cách leo lên Thiên kiều bằng.

Tuy nhiên, ngay sau đó, họ phát hiện ra rằng có một nam tử trên sân khấu, không

giống như những người khác.

Hắn không cúi đầu, ánh mắt cũng không né tránh, nhưng bình tĩnh và lạnh nhạt nhìn những người trẻ tuổi của Vô Cực quốc.

Ngay cả khi không địch lại, hắn cũng không sợ.

Chỉ cần có sự can đảm này, là rất đáng quý.

Không hổ danh là trượng phu của Triệu Linh Quân, dám khiêu khích quyền uy Trương gia, cũng dám đối mặt với kẻ thù khó có thể đánh bại, cho dù hắn thua, cũng đáng để mọi người khâm phục.

Kim Xán cũng chú ý tới người thanh niên kia.

Đó là một đối thủ đáng ngưỡng mộ, hắn ta tôn trọng hắn, và sẽ đánh bại hắn.

Hắn ta chấp tay với Lâm Tú, nói: "Xin chỉ giáo."

Lâm Tú đứng lên, mỉm cười nói: "Lâm Tú, xin chỉ giáo nhiều hơn."

Dưới lời đài, Bạch giáo tập thở dài, nói với Trần Phó viện trưởng:

"Cho hắn thêm một năm nữa, hắn có thể có cơ hội, nhưng hiện tại, e rằng hắn không thể thắng được người này..."

Chương 490: Xuất chiến (4)

Trần Phó viện trưởng trong lòng cũng không yên tâm, ít nhất từ thực lực Lâm Tú từng biểu hiện ra, hẳn không phải là đối thủ của Kim Xán, nhưng Bộ hạ đối với hắn, dường như có một lòng tin khó hiểu.

Hắn áp chế nghi ngờ trong lòng mình, nói: "Xem đi"

Trên lôi đài, Lâm Tú và Kim Xán đã chọn xong vũ khí của mình.

Lâm Tú dùng một cây thương gỗ, Kim Xán vẫn chọn một cây kiếm gỗ.

Trước khi hành lễ cuối cùng, Lâm Tú hỏi: "Khi tỷ thí, có thể sử dụng dị thuật chứ?"

Kim Xán gật gật đầu, nói: "Đương nhiên có thể."

Hắn ta có thể chiến thắng nhiều đối thủ như vậy, cũng không phải là thực lực võ đạo của hắn ta cường đại, là bởi vì năng lực dị thuật của hắn ta, mà trong đại hội chư quốc, cũng sẽ không phân biệt dị thuật cùng võ đạo, bất kể là dị thuật hay võ đạo, đều là thực lực của bọn họ.

Lúc này hai người mới hành lễ với nhau, sau đó lại lùi lại một khoảng cách.

Một tiếng la vang lên, tỷ thí bắt đầu.

Ngay khi mọi người tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào hai người, muốn xem ai trong số họ sẽ ra tay đầu tiên, nhiệt độ xung quanh lôi đài, đột nhiên giảm xuống.

Gần như trong nháy mắt, lôi đài ngưng kết một lớp băng lạnh dày, tốc độ của Kim Xán

mặc dù nhanh, nhưng toàn bộ lôi đài đều bị đóng băng, hắc căn bản không có chỗ trốn.

Lớp băng đã lan đến chân hắc, vẫn đang lan về phía nửa người trên, hắc đang muốn dùng chân khí làm vỡ lớp băng, thương gỗ trong tay Lâm Tú run lên, trong không khí truyền đến một tràng âm thanh nổ tung, mũi thương, dừng lại trước ngực Kim Xán.

Thương gỗ mà tiến thêm về phía trước mấy tấc là có thể xuyên qua trái tim hắc ta.

Lâm Tú dứt khoát thu thương lại, ôm quyền nói: "Đã nhường"

Triệu Linh m ngơ ngác nhìn Lâm Tú trên đài, trong lòng vô cùng khiếp sợ, cùng với mê mang.

Trong nháy mắt đóng băng lôi đài, làm cho võ giả cấp Huyền thượng cảnh cũng không cách nào thoát thân... Đây là dị thuật băng thức tỉnh bốn lần mới có thể làm được, hắc lại đột phá khi nào?

Hắc mới tu luyện bao lâu, cũng đã đuổi kịp nàng tu luyện mười năm!

Trần Phó viện trưởng cũng mở to hai mắt, giật mình nói: "Bốn lần thức tỉnh, cấp Huyền thượng cảnh, dị thuật của hắc là cấp Huyền thượng cảnh!"

Lúc này, dưới lôi đài, một mảnh ồn ào.

Thiên phú võ đạo của Lâm Tú, bọn họ đều rất rõ ràng, so với võ đạo mà nói, thiên phú dị thuật của hắc cũng không phải tốt lắm, ở trong Dị Thuật Viện, dường như chỉ ở Hoàng Tụ viện...

Đây có phải là thực lực của đệ tử Hoàng Tụ viện?

Chẳng bao lâu, khuôn mặt của các đệ tử Võ Đạo Viện dưới sân lộ ra sự phấn khích và vui mừng.

Thắng rồi!

Mặc dù không phải dùng võ đạo chiến thắng thiên tài Vô Cực quốc kia, nhưng người Vô Cực quốc kia, cũng dựa vào dị thuật, chẳng qua dị thuật của hắn vừa vận bị Lâm Tú khắc chế.

Mấy người Vô Cực quốc, sau khi sùng sốt một lúc, lập tức đi tới.

Nam nhân biết tiếng Đại Hạ nói: "Đây là gian lận, rõ ràng là trao đổi võ đạo, nhưng hắn lại dùng dị thuật!"

Các đệ tử Võ Đạo Viện ghen một bụng tức giận, đã nhịn không được từ lâu, nhao nhao mở miệng.

"Thôi lắm, chẳng lẽ các ngươi không dùng dị thuật sao?"

"Không cần dị thuật, các ngươi đánh được ai?"

"Chỉ cho phép các ngươi dùng, không cho chúng ta dùng, các ngươi còn không biết xấu hổ nữa?"

Sứ giả Vô Cực quốc bị nói á khẩu không nói nên lời, đành phải nói: "Dị thuật của hắn là cấp Thiên thượng phẩm, hơn nữa đã thức tỉnh bốn lần, dị thuật của Kim Xán là cấp Địa hạ phẩm, chỉ thức tỉnh ba lần, đây không phải là một trận tỷ thí công bằng..."

Trần phó viện trưởng cười lạnh một tiếng, nói: "Vô Cực quốc các ngươi công bằng, chẳng lẽ chính là chỉ cho phép các ngươi thắng?"

Lúc này, Lâm Tú đứng trên đài nói: "Trần Phó viện trưởng, không sao, Đại Hạ là một đại quốc to lớn, lấy cấp Thiên khi dễ cấp Địa, truyền ra ngoài đích xác có tổn hại uy danh, như vậy đi, trận vừa rồi không tính, ta không dùng dị thuật bằng, lại tỷ thí với hần một hồi"

Trần Phó viện trưởng nhìn Lâm Tú, chậm rãi gật đầu nói: "Được."

Lâm Tú nhìn vào lớp băng trên lôi đài và nói: "Tuy nhiên, những lớp băng này, cần phải được xử lý đầu tiên."

"Ta đến đây" Một bóng người áo đỏ nhảy lên lôi đài, Minh Hà công chúa dùng ánh mắt phức tạp liếc nhìn Lâm Tú một cái, một đạo hỏa tuyến từ dưới chân nàng dâng lên, mặt băng trên lôi đài nhanh chóng tan chảy, một lát sau, ngay cả vết nước cũng bị hấp khô.

Làm xong tất cả, Minh Hà công chúa nhảy xuống lôi đài, đứng bên cạnh Triệu Linh m, hỏi: "Người đã biết thực lực thật sự của hần từ lâu?"

Triệu Linh m lúc này vẻ mặt vẫn mờ mịt.

Nàng biết cái rắc!

Nếu nàng biết, Lâm Tú đã thức tỉnh lần thứ tư, nàng sẽ đánh cược với hần?

Hần là cố ý đánh cược với nàng, Triệu Linh m có chút ảo não, hiển nhiên, nàng trúng kết

Chương 491: Xuất chiến (5)

Nếu năm sau Lâm Tú thật sự tiến vào top mười Thiên kiều bảng, rốt cuộc nàng có muốn thực hiện lời hứa hay không?

Lâm Tú không biết Linh m dưới đài đã suy nghĩ lung tung, hắn nhìn thanh niên Vô Cực quốc đối diện, nói: "Có thể bắt đầu rồi."

Kim Xán trầm mặc một lát, nói: "Người không dùng dị thuật, ta cũng không dùng, chúng ta tỷ thí công bằng một trận"

Lâm Tú nói: "Người vẫn dùng đi, bằng không người không phải là đối thủ của ta"

Kim Xán nhìn hắn, nói: "Xin đừng xem thường ta."

Lâm Tú thở phào nhẹ nhõm, nói: "Đã như vậy, ta không khách khí"

Lúc này đây, Kim Xán ra tay trước, thân thể hắn bước nhanh tới, kiếm gỗ trong tay đâm vào ngực Lâm Tú, một kiếm này tốc độ rất nhanh, cho dù không cần dị thuật, tốc độ của hắn cũng là kiệt xuất trong võ giả cùng giai.

Nhưng ngay sau đó, kiếm gỗ trong tay hắn ta bay ra ngoài.

Lâm Tú chỉ thương vào cổ của hắn, nói: "Ta đã nói, không dùng dị thuật, người thậm chí không phải là đối thủ của ta."

"Thật nhanh!"

Trong lòng Kim Xán chấn động, ngoại trừ chính hắn ta, hắn ta chưa từng thấy người cùng lứa thứ hai có tốc độ như vậy.

Hắn ta biết, hắn ta đã gặp một đối thủ thực sự.

Thân ảnh của hắn ta biến mất tại chỗ, xuất hiện ngay lập tức cách đó một trượng.

Lâm Tú nhìn tàn ảnh dần dần tiêu tán trong hư không, trong lòng có chút tiếc nuối, đáng tiếc số lượng năng lực của hắn đã đây, nếu không, đạt được năng lực tốc độ của người này, hắn ở trên con đường võ đạo, có thể đánh đâu thắng đó.

Cực hạn lực lượng, cực hạn tốc độ, cực hạn thị lực, cực hạn phòng ngự, nếu đôi mắt hắn phát sáng, hắn sẽ là siêu nhân.

Lúc này, bên tai Lâm Tú, bỗng nhiên truyền đến thanh âm của Kim Xán.

“Xin đừng phân tâm khi chiến đấu với ta”

Dứt lời, hắn ta đã xuất hiện trước người Lâm Tú, một quyền đánh vào ngực hắn.

Quyền này ẩn chứa chân khí, nếu rơi vào trên người Lâm Tú, hắn nhất định sẽ bay khỏi lôi đài.

Nhưng mọi thứ không diễn ra như Kim Xán mong đợi.

Hắn ta cảm thấy nắm đấm này, giống như rơi vào một bức tường thép ngưng tụ, toàn bộ cánh tay, trong nháy mắt liền mất đi cảm giác, cùng lúc đó, Lâm Tú nắm lấy cổ tay hắn, nhẹ nhàng vung lên, cả người hắn lập tức bay ra khỏi lôi đài.

Kim Xán trong lòng khiếp sợ vô cùng, hắn làm sao có thể cường đại như vậy, không chỉ dị thuật vượt xa hắn ta, mà ngay cả chân khí cũng là dồi dào như vậy, hắn ta toàn lực đánh một quyền này, thế mà không cách nào lay động thân thể hắn!

Biểu cảm trên mặt Lâm Tú cũng rất khiếp sợ.

Lần trước sau khi đột phá, hẳn rõ ràng đã phục chế bốn năng lực, vừa rồi trong lúc cầm cổ tay người kia, đạo lực lượng trong cơ thể, như thế nào lại có phản ứng?

Lâm Tú không kịp kinh ngạc, bởi vì người trẻ tuổi Vô Cực quốc kia, mặc dù bị hắn ném ra lôi đài, nhưng thân thể của hắn ta ở trên không trung thể nhưng dừng lại trong nháy mắt, sau đó lại bay ngược trở về, vũng vàng rơi xuống lôi đài.

Giờ khắc này, ánh mắt Lâm Tú nhìn Kim Xán, đã hoàn toàn không giống như lúc trước.

Mặc dù không biết tại sao phục chế năng lực lại có phản ứng, nhưng mặc kệ nguyên nhân là gì, chỉ cần hắn có thể tiếp tục thu hoạch năng lực là được.

Hắn đã có phi hành, lại đạt được tốc độ năng lực, hầu như không ai có thể bắt kịp hắn.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là không gặp phải loại người như Triệu Linh Quân, hoặc bất cứ điều gì khác có thể kiểm soát năng lực của hắn.

Kim Xán đứng ở rìa lôi đài, lúc này đây, hắn ta cũng không vội vàng tấn công.

Cánh tay của hắn ta, chỉ hơi khôi phục lại một chút cảm giác, mặc dù hắn ta không sợ tốc độ của người đối diện, nhưng cơ thể của hắn quá cứng, chân khí của hắn, càng thêm thâm hậu hơn hắn ta.

Nhưng tuổi của hắn, không khác gì so với hắn ta.

Đại Hạ quả nhiên là thiên triều thượng quốc, hắn ta cho rằng dựa vào thiên phú cùng nỗ lực của mình, hơn nữa còn có dị thuật, trong số các bạn cùng trang lứa, ngoại trừ có mấy vị, hắn là hiếm có địch thủ, cuộc đối đầu ngắn ngủi này đã làm cho hắn ta nhận ra, cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên.

Khiếp sợ không chỉ có Kim Xán, còn có Trần Phó viện trưởng dưới lôi đài cùng mấy vị giáo tập.

Trần Phó viện trưởng nhìn Bạch giáo tập, ngạc nhiên nói: "Đây là người dạy ra?"

Bạch giáo tập cũng bối rối nói: "Ta không biết, ta cho rằng hắn mới cấp Huyền hạ cảnh, ai biết hắn lại đột phá khi nào..."

Mười chín tuổi, bốn lần thức tỉnh năng lực dị thuật, tu vi võ đạo cấp Huyền thượng cảnh, không dám nói hậu vô lai giả, ít nhất là chưa từng có ai.

Ở tuổi của hắn, cho dù đó là võ đạo hay dị thuật có sức mạnh này, có thể được coi là một thiên tài, nhưng hắn đã làm cả hai cùng một lúc, có chút không thể tưởng tượng nổi.

Chương 492: Năng lực mới (1)

Triệu Linh m và Minh Hà công chúa cũng ngo ngác đứng tại chỗ.

Ba người bọn họ mỗi ngày cùng nhau tu luyện, cũng không biết Lâm Tú thể mà che giấu nhiều thực lực như vậy, điều này làm cho các nàng khiếp sợ, trong lòng cũng dâng lên cảm giác thất bại nồng đậm.

Triệu Linh m lại mím môi, cái ước hẹn đánh cược kia, nàng có chút hoảng hốt.

Trên lôi đài, bóng dáng Kim Xán mập mờ bất định.

Hắn ta không dừng lại ở Lâm Tú mà chạy xung quanh, muốn tìm kiếm cơ hội.

Đối phương rất mạnh, mặt trước cứng rắn, hắn ta không phải là đối thủ, nếu có thể tìm được cơ hội, công kích điểm yếu của hắn, có lẽ còn có thể chuyển bại thành thắng.

So với "động" của Kim Xán, Lâm Tú có vẻ đặc biệt "tĩnh lặng".

Hắn đứng ở giữa lôi đài, không nhúc nhích, lẳng lặng chờ đợi đối phương ra tay trước.

Dù sao, về tốc độ, hắn so với đối thủ có tốc độ dị thuật, vẫn có chút không bằng, dưới tình huống này, tự nhiên là nhất động không bằng nhất tĩnh.

Kim Xán dù sao cũng là bên khiêu chiến, sau khi chạy nhanh mấy vòng xung quanh Lâm Tú, vẫn là chủ động ra tay.

Lúc này đây, hắn phát huy tốc độ đến cực hạn, trước mắt Lâm Tú, thể nhưng đồng thời xuất hiện mấy Kim Xán.

Mỗi một Kim Xán trong tay đều cầm một kiếm, lần lượt đâm vào thân thể Lâm Tú ở các vị trí khác nhau.

Dưới lôi đài, bao gồm cả đệ tử Thiên Tự Viện, mọi người vẻ mặt đều khiếp sợ, bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại cảnh tượng này, mặc dù trong lòng bọn họ không phục, nhưng cũng không thể không thừa nhận, thiên tài Vô Cực quốc này rất mạnh.

Mỗi lần đại hội, sẽ xuất hiện một vài thiên tài như vậy, mọi người thậm chí còn chưa nghe tên của đất nước họ, nhưng họ vẫn có thể áp đảo các thiên tài của năm vương triều lớn, đứng đầu bảng xếp hạng thiên kiêu.

Trần Phó viện trưởng nhìn rất nhiều tàn ảnh trên lôi đài, trầm giọng nói: "Trong đại hội năm sau, hẳn nhất định có thể tiến vào Thiên kiêu bảng, đại hội tiếp theo, hẳn thậm chí có thể tiến vào top mười Thiên kiêu bảng, Vô Cực quốc cũng xuất hiện một vị Thiên Kiêu..."

Vô Cực quốc mặc dù là một quốc gia nhỏ, nhưng người trẻ tuổi này đến từ Vô Cực quốc, lại không yếu hơn bất kỳ thiên kiêu nào của năm vương triều lớn.

Tất nhiên, ngoại trừ Triệu Linh Quân.

Bây giờ còn phải ngoại trừ cả trượng phu của Triệu Linh Quân.

Không ai ngờ rằng, trong những năm gần đây, là một đệ tử của gia tộc nhỏ trong Vương Đô, không ngờ lại ẩn sâu như vậy.

Trên lôi đài, đối mặt với mấy đạo kiếm ảnh, Lâm Tú vẫn không né tránh.

Hầu hết các bóng kiếm, trong khoảnh khắc đâm vào cơ thể của hắn, đều tiêu tan.

Rắc!

Một kiếm cuối cùng đâm vào ngực hắn, nhưng bị gãy làm đôi.

Một thương trong tay Lâm Tú, đặt trên cổ của Kim Xán.

Một màn này, làm cho không ít đệ tử Võ Đạo Viện dưới đài lộ ra biểu tình suy tư.

Trước đây, Lâm Tú đã dạy họ, những gì được gọi là duy nhất không thể phá vỡ.

Miễn là tốc độ đủ nhanh, có thể lấy một địch nhiều, để giành chiến thắng mạnh mẽ.

Hôm nay, họ đã học được một lần nữa từ Lâm Tú, nhưng chỉ nhanh thôi cũng vô ích, còn phải cứng rắn, trước sức mạnh tuyệt đối, tốc độ nhanh hơn, cũng không làm nên chuyện gì.

Kim Xán bỏ lại nửa đoạn kiếm, vẻ mặt mất mát nói: "Ta thua"

Hắn ta không chỉ thua, mà còn thua hai lần.

Cho dù đó là dị thuật hay võ đạo, hắn ta đều không tốt như người trước mắt, tốc độ mà hắn ta luôn kiêu ngạo tự hào, trong mắt đối phương, là một trò đùa.

Thế giới quả nhiên là rất lớn.

Lâm Tú không chế giễu hắn ta, thu hồi thương, nói: "Người thực sự rất nhanh, nhưng người cũng quá phụ thuộc vào tốc độ của người, trước sức mạnh tuyệt đối, tốc độ là vô ích, chỉ làm cho người thua nhanh hơn."

Kim Xán đối mặt với Lâm Tú, khom người chín mươi độ xuống, nói: "Thụ giáo."

Lâm Tú vỗ vỗ bả vai hấn ta, nói: "Người rất tốt, trong số mọi người cùng trang lứa ta gặp qua, thực lực võ đạo của người có thể xếp thứ hai"

Kim Xán ngẩng đầu nhìn Lâm Tú, hỏi: "Mạo muội hỏi một câu, xếp hạng đầu tiên là ai?"

Lâm Tú nói: "Nương tử ta, nàng tên là Triệu Linh Quân, nếu người năm sau tham gia đại hội chư quốc, sẽ gặp nàng,"

Kim Xán sững sốt một chút, biểu tình lập tức trở nên nghiêm nghị, ôm quyền nói: "Thì ra là phu quân của Triệu cô nương, thất kính, thất kính..."

Tay Lâm Tú tiếp tục đặt lên vai hấn, hỏi: "Huynh đài có biết nương tử nhà ta không?"

Kim Xán dùng vẻ mặt sùng kính nói: "Mặc dù chưa từng thấy qua, nhưng thử hỏi trên đại lục, ai chưa từng nghe qua đại danh thiên kiêu Triệu thị, ở nước ta, cũng có vô số người sùng bái Triệu cô nương..."

Hai người trên lôi đài vô cùng khách khí, kê vai sát cánh, thậm chí trò chuyện về chuyện gia đình, dưới lôi đài, sứ giả Vô Cực quốc, sắc mặt lại rất không tốt.

Chương 493: Năng lực mới (2)

Lần này bọn họ đến Đại Hạ, là dẫn theo sứ mệnh mà đến.

Không bao giờ nghĩ rằng, thiên tài trăm năm khó gặp của Vô Cực quốc lại sẽ thua thảm như vậy, có thể nói là hoàn toàn bại.

Các đệ tử của Học viện Võ đạo Đại Hạ, tâm trạng hoàn toàn trái ngược với họ.

"Oa, thế mà ở dưới tay Lâm sư huynh chống đỡ được lâu như vậy.

"Quả nhiên là thiên tài của Vô Cực quốc, ta bắt đầu nhìn quốc gia này với cặp mắt khác xưa."

"Thực lực của Lâm sư huynh thật mạnh, hắn còn là đệ thuật cùng võ đạo song tu, đại hội sang năm, hắn nhất định có thể leo lên Thiên kiều bảng."

"Cái này còn cần phải nói sao, nói không chừng lần này Đại Hạ chúng ta có thể có hai người lọt vào top mười Thiên kiều bảng"

"Hiện tại ta đã biết, vì sao Triệu cô nương lại gả cho Lâm sư huynh, ngoại trừ Lâm sư huynh, còn có ai xứng với nàng?"

Người trẻ tuổi Vô Cực quốc này, có thể nói là quét ngang Võ Đạo Viện, làm cho bọn họ mất hết mặt mũi, lúc này, có một người đứng ra, ngăn cơn sóng dữ, hung hăng đả kích sự kiêu ngạo của những người Vô Cực quốc kia, ánh mắt của những đệ tử Võ Đạo Viện này nhìn về phía Lâm Tú, khó nén kích động cùng sùng bái.

Trước kia bọn họ biết Lâm Tú rất lợi hại, nhưng cũng chỉ cho rằng hắn cũng không

khác nhiều so với các thiên tài khác ở Thiên Tự Viện, cho đến hôm nay mới ý thức được, những người đó kém khá nhiều so với hắn.

Trên lôi đài, tay Lâm Tú, đã rời khỏi vai Kim Xán, hắn nhảy xuống lôi đài, Trần Phó viện trưởng nhìn hắn, vui mừng nói: "Tiểu tử giỏi, vậy mà giấu tất cả chúng ta, ta đã biết, trượng phu của Triệu Linh Quân, sao có thể là hạng người đơn giản..."

Lâm Tú cười cười, cũng không giải thích quá nhiều, Chu Cẩm đã từ xa đi tới, cười ha hả nói với Lâm Tú: "Bệ hạ triệu kiến"

Trong Ngự thư phòng, Hạ Hoàng tâm tình rất vui vẻ, đi bộ trong điện, liên tục nói mấy chữ "Tốt" nói: "Tiểu Vô Cực quốc, trăm năm trước, còn phải tiến cống cho Đại Hạ ta, bây giờ cánh cứng, còn muốn lần tới trên đầu chúng ta, thật là si tâm vọng tưởng Lâm Tú ngẩng đầu nhìn Hạ Hoàng, nhắc nhở hắn: "Bệ hạ, đừng quên đáp ứng thần..."

Hạ Hoàng liếc hắn một cái, hỏi: "Đây chính là năm phần năm chắc ngươi nói?"

Lâm Tú nói: "Thần trước đây cũng không biết thực lực của hắn ta, phán đoán sai, phán đoán sai..."

Hạ Hoàng vung tay áo lên, nói: "Trẫm đáp ứng ngươi, tự nhiên sẽ làm được, nhưng ngươi cũng đừng cả ngày đều lo lắng nhĩ nữ tư tình, lười biếng tu hành, trẫm còn kỳ vọng ngươi ở đại hội năm sau tỏa sáng rực rỡ, tốt nhất có thể tiến vào top mười Thiên kiều bảng, cho trẫm tăng thể diện thật tốt..."

Đối với tu hành, Lâm Tú rất nghiêm túc, hẳn từ trước đến nay đều là tán gái tu hành, cả hai đều không lơ là.

Đợi đến khi cưới Thái Y về, mục tiêu kế tiếp của hắn, chính là toàn lực tu hành, sớm ngày đột phá đến cấp Địa.

Đêm.

Đông Thành, hai cấm vệ tuần tra trên phố, đột nhiên một cơn gió mạnh thổi qua, một cấm vệ sững sốt, hỏi: "Vừa rồi có phải có gì đó đi qua hay không?"

Một cấm vệ khác lắc đầu nói: "Người hoa mắt rồi, đó là một cơn gió, không thì là cái gì có thể nhanh như vậy?"

Cấm vệ vươn hai tay ra cảm thụ một phen, nghi hoặc nói:

"Nhưng bây giờ căn bản không có gió, vừa rồi hình như thật sự có cái gì vút đi qua..."

Nhà mới.

Thái Y và Quý phi nương nương nói chuyện trong nhà, Lâm Tú ngồi ở trong sân, nhìn mặt trăng trên đỉnh đầu, hàng trăm suy nghĩ không giải thích được.

Cứ tưởng năng lực đã đạt đến giới hạn, không ngờ lại có thể phục chế năng lực tốc độ của thiên tài Vô Cực quốc kia, với bốn lần thức tỉnh năng lực của hắn, phi hành trên không trung, thậm chí có thể đạt tới tốc độ âm thanh trở lên, trên mặt đất mặc dù sẽ chậm hơn một chút, nhưng cũng có thể khiến người khác không nhìn thấy cái bóng của hắn.

Lâm Tú thậm chí còn mở rộng suy nghĩ, chờ đợi cho đến sau này, tốc độ của hắn nhanh hơn một chút, có thể thoát khỏi lực hấp dẫn của hành tinh và bay lên mặt trăng được không?

Về mặt lý thuyết thì khả thi, thân thể của hắn không sợ nhiệt độ cao, cũng không sợ nhiệt độ thấp, thân thể cũng mạnh mẽ, nếu có thể không cần hô hấp, và có đủ nguyên tinh để khôi phục lại nguyên lực, ngay cả khi không có tốc độ rất nhanh, hắn cũng có thể bay đến mặt trăng, đơn giản chỉ là sử dụng thời gian dài hơn một chút.

Tuy nhiên, ngay cả khi hắn có thể đi lên, điều đó cũng không có ý nghĩa gì.

Trên mặt trăng lại không có Hằng Nga, có cũng chỉ là những cái hồ thiên thạch mà thôi, Lâm Tú ngẩng đầu nhìn lên, mặt trăng hôm nay chỉ có một móc cong, với tầm nhìn hiện tại của hắn, trong trường hợp không có kính viễn vọng, có thể mơ hồ nhìn thấy bề mặt mặt trăng.

Chương 494: Dị thuật hệ kim (1)

Không biết hắn có hoa mắt hay không, có một khoảnh khắc, Lâm Tú dường như nhìn thấy một cái bóng trên mặt trăng bay qua, nhưng khi hắn nhìn lại, lại không có gì.

Nhìn chăm chăm vào ánh trăng hồi lâu, Lâm Tú đã thu hồi tầm mắt của mình.

Vừa rồi hắn là sinh ra ảo giác.

Tầm nhìn của hắn bây giờ, mặc dù có thể so sánh với kính viễn vọng thiên văn bình thường, có thể nhìn thấy núi hình vòng cung, nhưng muốn xem chi tiết bề mặt mặt trăng, lại cơ bản không có khả năng.

Mặt trăng cách ba mươi tám ngàn vạn thước, nó thực sự là quá xa, hắn có thể phải thức tỉnh năng lực nhiều hơn một vài lần mới có thể nhìn thấy rõ ràng mặt trăng.

Sự hiểu biết của người dân trên đại lục về thế giới mà họ sống, là rất sâu sắc, không có nơi nào nói một cách trọn vẹn, bất kể là người dân của quốc gia nào, đều biết đất dưới chân của họ là một quả cầu khổng lồ, trôi nổi trong hư không.

Mặc dù không có ai ở đây nghiên cứu khoa học, nhưng nhiều dị thuật sư đều có năng lực phi hành, từ hàng trăm ngàn năm trước, đã có một số kẻ mạnh nhằm chán nhàn rồi, bay sâu vào không gian, nhìn thấy toàn bộ toàn ảnh của hành tinh.

Tất cả đều được ghi lại trong các tài liệu lịch sử.

Đối với thế giới mà hắn đang sống bây giờ, Lâm Tú đã có suy đoán trong lòng của mình, có mặt trời, mặt trời mọc và hoàng hôn,

muội hai canh giờ mỗi ngày, giống như trái đất mà hần đã đi qua.

Viên thiên thạch đó, giống như đưa hần đến trái đất trong một không gian song song.

Không biết đợi đến sau này hần cường đại, có thể khống chế lực lượng thời gian không gian hay không, trở về địa cầu quen thuộc của hần, thế giới này tốt thì tốt, có thể hợp pháp cưới rất nhiều vợ, còn có đủ loại siêu năng lực, nhưng thứ có thể giải trí quá ít, nếu có thể trở về với Thái Y và Linh m các nàng, vậy thì tốt biết bao?

Nghĩ đi nghĩ lại, Lâm Tú phát hiện mình nghĩ hơi xa.

Hần thu lại tâm trí của mình, bắt đầu nghiên cứu sức mạnh trong cơ thể.

Đến cùng là hần bây giờ có thể phục chế năng lực nhiều hơn, hay là vì bất kỳ lý do gì khác?

Hần chỉ nghĩ đến, là phi hành và niệm lực, mặc dù là hai lực lượng khác nhau, nhưng lại cực kỳ giống nhau, có thể hay không mỗi lần hần tấn giai, có thể phục chế lực lượng này, không phải bốn lần, mà là bốn loại?

Phi hành và niệm lực, mặc dù có vẻ khác nhau, nhưng khi năng lực phi hành tiến hóa, là một phiên bản suy yếu của niệm lực, nói rằng chúng là cùng một hệ, cũng không phải là không có lý do.

Nói như vậy, kim thân và dị thuật hệ kim, nhất định cũng là cùng một hệ.

Chỉ cần Lâm Tú tìm một người dị thuật hệ kim, nếu có thể phục chế năng lực của hần

mà không thể phục chế năng lực khác, chúng
tổ suy đoán của hấn rất có thể là đúng.

Nếu cả hai năng lực đều có thể phục chế,
điều đó có nghĩa là giới hạn năng lực của
hấn đã được cải thiện.

Giống như bốn lần thức tỉnh dị thuật âm và
năm lần thức tỉnh dị thuật phi hành, những
năng lực này, sau một lần thức tỉnh, sẽ có
một bước nhảy vọt về chất lượng so với
trước đây.

Nhưng bây giờ là buổi tối, muốn thử cũng
chỉ có thể chờ đợi đến ngày mai.

Lâm Tú ngồi ở bàn đá, Linh m từ trong
phòng của nàng đi ra, hất một chậu nước
vào trong sân, suýt nữa văng lên người Lâm
Tú, nàng hừ lạnh một tiếng, lại quay đầu
đi vào phòng.

Lâm Tú đi vào phòng của nàng, hỏi: "Ai
trêu chọc ngươi?"

Triệu Linh m trừng mắt nhìn hấn một cái,
hỏi: "Có phải ngươi đã thức tỉnh năng lực
từ rất sớm không?"

Cầu Hoàng đế đã giúp hấn tìm ra lý do, Lâm
Tú dự định thống nhất cách giải quyết,
nói: "Thật ra ta bảy tuổi đã thức tỉnh"

Triệu Linh m lạnh lùng nhìn hấn, hỏi: "Cho
nên, cho tới nay ngươi đều lừa gạt ta, ta
mỗi ngày đều giúp ngươi tu luyện, kỳ thật
ngươi căn bản không cần?"

Lâm Tú nhận ra rằng Linh m dường như thực
sự tức giận.

Nói với bên ngoài rằng hấn thức tỉnh năng
lực từ rất sớm, mặc dù có thể giải thích
hợp lý tại sao tu vi của hấn tiến cảnh

nhau như vậy, nhưng trong mắt Linh m, hắn đang lừa dối nàng, đùa giỡn với cảm xúc của nàng.

Lúc trước, nàng đã vì hắn mà vất vả tu luyện, thậm chí trì hoãn cả việc tu luyện của riêng mình, kết quả là hắn đã lừa dối nàng, nàng sẽ thất vọng như thế nào?

Nhưng Lâm Tú cũng không phải đang đùa bỡn tình cảm của nàng, lúc đó hắn thật sự yếu...

Lâm Tú trầm mặc một lát, thở dài nói: "Ta, ta chỉ muốn người ở bên cạnh ta nhiều hơn một chút"

Mặc dù lúc ấy không phải là nguyên nhân này, nhưng lúc này hắn nói là thật lòng.

Triệu Linh m lại càng thêm tức giận, cả giận nói: "Người lại dùng loại lý do này để lừa gạt ta!"

Lý do này không được, Lâm Tú lại đổi một cái khác, nói: "Được rồi, kỳ thật là bởi vì lúc đó ta hiểu được, sớm lộ ra thiên phú, cũng không phải là chuyện tốt, chẳng lẽ người quên mất, người từng gặp phải ám sát?"

Chương 495: Dị thuật hệ kim (2)

Triệu Linh m sùng sốt, sau đó lại hỏi: "Đó là một năm trước, tại sao ngươi lại..."

Lâm Tú giải thích: "Mười tám tuổi mới thức tỉnh năng lực, ta nghĩ đã đủ vô dụng, hẳn là sẽ không có người quan tâm."

Sau đó, hẳn nói: "Ngươi thấy đây, ngay sau đó, ta đã trải qua hai vụ ám sát, nếu ta giống như ngươi, bảy tuổi đã thể hiện năng lực, ta có thể sống cho đến bây giờ sao?"

Triệu Linh m há miệng, nhưng không thể phản bác Lâm Tú.

Những gì hẳn nói, giống như có chút đạo lý.

Đôi môi của nàng hơi giật, muốn nói điều gì đó, cuối cùng chỉ xua tay với Lâm Tú, nói: "Ta muốn đi ngủ, ngươi ra ngoài đi, khi ra nhớ đóng cửa lại."

Lâm Tú hỏi: "Vậy ngươi không tức giận chứ?"

Triệu Linh m hừ nhẹ nói: "Không!"

Lâm Tú đi tới cửa, đóng cửa lại, Triệu Linh m nằm trên giường, trong lòng có chút rối rắm.

Nàng thực sự muốn nói, vụ cá cược trước đó của họ đã bị hủy bỏ, nhưng nàng vẫn không thể nói ra.

Cho dù dị thuật cùng võ đạo của hẳn đều đạt tới cấp Huyền thượng cảnh, cũng không có khả năng tiến vào top mười Thiên kiều bảng, top năm mươi Thiên kiều bảng, tất cả đều đã là cấp Địa, top mười càng là nhân

tài trong đó, Lâm Tú căn bản không có cơ hội.

Vì vậy, vụ các cuộc này, nàng sẽ không hủy bỏ.

Nếu không nó sẽ có vẻ như nàng không có thành tín.

Sau khi thuyết phục bản thân, nàng nhắm mắt lại tiến vào giấc mơ đẹp.

Sáng sớm hôm sau, Thái Y cùng Quý phi nương nương đi dạo phố, bên cạnh các nàng có một trinh bảo vệ, Lâm Tú cũng không đi theo, hắn cùng Linh m đi tới Dị Thuật Viện, vừa mới đi vào Thiên Tự Viện, một vị lão giả đã đi tới.

Đó là viện trưởng Dị Thuật Viện.

Ông đi tới bên cạnh Lâm Tú, cười ha hả nói: "Lão phu ngày đó thế mà nhìn nhầm, từ giờ trở đi, người chính là đệ tử của Thiên Tự Viện"

Lấy tuổi của Lâm Tú, cùng thực lực hắn biểu hiện ra, tiến vào Dị Thuật Viện Thiên Tự Viện, là dư dả.

Mặc dù bất kể là Dị Thuật Viện hay là Võ Đạo Viện, đối với Lâm Tú tu luyện có thể phát huy tác dụng rất ít, nhưng Lâm Tú vẫn không cự tuyệt, cười nói: "Đa tạ viện trưởng."

Viện trưởng nói: "Không cần đa tạ ta, tất cả những điều đó là người xứng đáng, người là tương lai và hy vọng của Đại Hạ, sau này phải cố gắng tu luyện, không phụ sự bồi dưỡng của học viện."

Hoàn tất thủ tục chuyển viện, khi cùng Minh Hà công chúa tu luyện, nàng liếc Lâm

Tú một cái, nói: "Người giầu rất sâu nha, lúc đầu còn giả vờ không phải là đối thủ của ta..."

Lâm Tú bây giờ sẽ không đối chọi gay gắt với nàng, nói: "Đó cũng là không có cách nào, công chúa đừng trách."

Minh Hà công chúa nói: "Bây giờ tu vi của chúng ta không chênh lệch lắm, chỉ cần xem chúng ta ai đến cấp Địa trước."

Nàng thoát nhìn vẫn có chút không phục, Lâm Tú cảm thấy, tâm tư của nàng và Linh m có chút giống nhau, đó chính là trước kia trong mắt các nàng, hẳn không phải là đối thủ của các nàng, thậm chí là kẻ yếu cần các nàng bảo vệ, bỗng nhiên so với các nàng còn lợi hại hơn, bất luận trong lòng ai cũng sẽ có chút chênh lệch.

Tất cả đều là lòng hiếu thắng chết tiệt này.

Lâm Tú theo thói quen nói: "Không bằng chúng ta đánh cược một cái, xem ai đến cấp Địa trước?"

Minh Hà công chúa cũng hứng thú nói: "Được, đánh cược cái gì?"

Triệu Linh m hừ lạnh một tiếng, nói: "Đánh cược cái gì, đánh cược những thứ này thú vị sao, tu luyện cho tốt đi, đừng cả ngày chỉ muốn đánh cược tới đánh cược lui..."

Lâm Tú tuy rằng không thường xuyên đánh cược, nhưng cược thì luôn thắng, không đánh cược không phải là ngốc sao?

Chơi liêng mà có ba con Át thì có tổ tiếp không?

Có điều Linh m ở bên cạnh nhìn chăm chăm, Lâm Tú cũng không có biện pháp, sau khi tu luyện xong, tới nhà Lý Bách Chương, ngoài ý muốn phát hiện, hắc thể mà đang đọc sách.

Lâm Tú tràn đầy chờ mong đi qua, thấy hắc vẫn là xem sách đứng đắn, không có xem loại sách có bức vẽ, trong lòng càng nghi hoặc, đây không giống Tân vương hắc quen biết.

Lâm Tú nhìn Lý Bách Chương một cái, hỏi: "Người không sao chứ?"

Lý Bách Chương buông quyển sách trong tay xuống, bất đắc dĩ nói: "Ta cũng không biết vì sao mẫu phi bỗng nhiên để ta xem những quyển sách này, còn muốn ta tu luyện thật tốt, sớm bước vào cấp Địa, tốt nhất sang năm có thể tiến vào Thiên kiều bảng..."

Lâm Tú lật qua những cuốn sách trên bàn của hắc, tìm thấy rất nhiều loại sách, có sách sử, binh thư, và một sổ ghi chép phong cảnh của các quốc gia trên đại lục...

Lý Bách Chương có vẻ có chút chán chường, nói: "Ta còn hẹn Bội Bội đi đập thanh, nhưng mẫu phi hai ngày nữa sẽ kiểm tra nội dung quyển sách của ta..."

Lâm Tú nói: "Người nên đọc sách nhiều, đọc nhiều lại không có hại, còn nữa, phương diện tu luyện, người cũng phải dùng nhiều tâm tư, dị thuật cường đại như vậy, ở trên người người thật sự là lãng phí"

Chương 496: Dị thuật hệ kim (3)

Thiên phú của Lý Bách Chương thật ra không tính là kém, tu vi của hắn, cũng cùng một cấp bậc với Linh m và Minh Hà công chúa.

Đệ tử hoàng thất, rất ít người có tài trí bình thường, gen của bọn họ vốn đã cường đại, cuối lại là đệ tử nhà quyền quý cùng huyết thống cường đại, kết hợp gen ưu tú nhất, rất dễ sinh ra thiên tài dị thuật.

Mặc dù Lâm Tú muốn hắn trở thành Hoàng đế, nhưng bản thân hắn cũng phải tranh giành một chút.

Thục phi nương nương làm đúng.

Lý Bách Chương có chút buồn rầu nói: "Ta cũng tu luyện rất tốt mà, nhưng không biết vì sao, mấy ngày hôm nay mưa đông mùa xuân, hiệu quả tu luyện cũng không tốt..."

"Sau này tiếp tục cố gắng là được." Lâm Tú chuyển đề tài nói:

"Đúng rồi, người có biết trong Dị Thuật Viện, vị đồng môn nào thức tỉnh dị thuật hệ kim không?"

Lý Bách Chương nói: "Người hỏi cái này làm gì?"

Lâm Tú nói: "Ta chưa từng giao thủ với người có năng lực như vậy, đại hội năm sau, ta cũng dự định tham gia, khi đó có thể gặp phải các loại năng lực cường giả, ta phải biết trước những năng lực này."

Lý Bách Chương suy nghĩ một chút, nói: "Người khác ta không biết, nhưng Địa Tự Viện có một nữ đồng môn, dị thuật của nàng chính là cái này, ta nhớ nàng ấy là nữ nhi của An Khang Bá, tên là gì ta quên mất,

nhưng nàng ấy lớn lên cũng được, tuy vóc dáng hơi thấp một chút, nhưng ngực rất lớn...

Địa Tục Viện, vóc dáng thấp ngực rất lớn, phù hợp với đặc điểm này không nhiều.

Lâm Tú nhanh chóng tìm được mục tiêu ở Địa Thuật Viện.

Đường phố Vương Đô, sau khi hấn ẩn thân, đi theo phía sau một cô gái, lúc này, Lâm Tú suy nghĩ rất nhiều, cái gì trong suốt nhân gian, hấn tử si tình theo đuôi, may mắn mặc dù hấn háo sắc, nhưng có nguyên tắc, nếu là người nào không có điểm mấu chốt, có được năng lực này, e rằng thật sự muốn làm gì thì làm...

Tôn Vi từ Địa Thuật Viện trở về nhà, ăn cơm trưa, đi vào phòng mình, bỗng nhiên cảm thấy một trận buồn ngủ.

Nàng ngáp một cái, nằm trên giường, dự định nghỉ ngơi một chút.

Giấc ngủ này nàng ngủ rất thoải mái, ngủ đủ một canh giờ, nàng đã có một giấc mơ, trong giấc mơ có một công tử trẻ, nắm tay nàng đi bộ bên hồ uyên ương của Địa Thuật Viện, hấn trông rất anh tuấn, giọng nói cũng dễ nghe, nhưng Tôn Vi thức dậy, làm thế nào cũng không thể nhớ hấn ta...

Trong lúc này, Lâm Tú đã trở về phòng của mình.

Trường thương do thiên thạch chế tạo, trôi nổi trong hư không trước mặt hấn, nhưng Lâm Tú không dùng niệm lực khống chế.

Hấn vẫy vẫy tay, trường thương kia liền bay tới, bị hấn nắm trong tay, biểu tình

trên mặt Lâm Tú có chút kinh hãi, lẩm bẩm nói:

“Thật sự có thể...”

Không chế kim loại, là năng lực cơ bản nhất của dị thuật hệ kim.

Sự kiểm soát này, thuận lợi hơn so với niệm lực hoặc là không vật.

Khi hai quân giao chiến, nếu có một người có năng lực dị thuật hệ kim cao cấp, như vậy vũ khí sẽ không phát huy được bất kỳ tác dụng nào, cũng bởi vậy, chiến tranh giữa các nước trước kia, hầu như đều là trận chiến dị thuật thuần túy.

Ngoài ra, năng lực này, cũng có thể làm cho thân thể kim loại hóa, có phòng thủ rất mạnh mẽ, năng lực kim thân chỉ có thể làm cứng cơ thể, được coi là phiên bản không đầy đủ của dị thuật hệ kim.

Cầm trường thương thiên thạch này một lúc, Lâm Tú cũng cảm giác được, có một loại lực lượng kỳ lạ, từ thân của cây thương tràn vào thân thể hắn, dần dần chuyển hóa thành nguyên lực tinh khiết.

Hắn nhanh chóng cắt đứt liên lạc giữa thân thể và trường thương.

Tiếp tục như thế này, mặc dù nguyên lực có thể phát triển, nhưng trường thương này cũng sẽ bị loại bỏ.

Năng lực này, dựa vào kim loại để tu luyện, địa điểm tu luyện tốt nhất, là trong số lượng dự trữ phong phú của các mạch khoáng sản, với chi phí hao tổn binh khí để tu luyện, là một hành vi vô cùng xa xỉ và lãng phí.

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, ngũ hành năng lực, rất phổ biến, tất cả các nước có rất nhiều năng lực hệ kim, nhu cầu về khoáng sản cũng rất lớn.

Vì vậy, từ thời cổ đại, tranh chấp lãnh thổ giữa các quốc gia đại lục không bao giờ dừng lại.

Lãnh thổ rộng lớn hơn, có nghĩa là tài nguyên phong phú hơn, ngoài lãnh thổ của họ, các quốc gia cũng đang cố gắng mở rộng ra nước ngoài, tranh chấp xung đột trong thời cổ đại, đến gần một trăm năm, đã đạt được một thỏa thuận đình chiến hòa bình, đặt tranh chấp sang một bên, cùng nhau phát triển, được hiểu là sử dụng cùng nhau.

Năng lực này, trước mắt có thể cung cấp cho Lâm Tú tốc độ tu luyện có hạn, hẳn phải tìm được địa điểm thích hợp, mới có thể nhanh chóng tăng lên tu vi, ở bất kỳ quốc gia nào, mạch khoáng đều thuộc sở hữu của quốc gia, mà ở khu vực vô chủ, tài nguyên khoáng sản thuộc về ngũ đại vương triều, bất luận kẻ nào cũng không thể tự mình lợi dụng mạch tu luyện.

Chương 497: Động phòng hoa chúc (1)

Điều này đối với Lâm Tú mà nói không phải là vấn đề, hắn có thể trồn dưới lòng đất, lợi dụng chỗ sâu dưới lòng đất, người khác chưa từng phát hiện ra khoáng mạch, dù sao những tài nguyên kia ngoại trừ hắn, cũng không ai có thể lợi dụng.

Sau khi lặng lẽ chiếm được năng lực của nữ tử kia, Lâm Tú trở lại Dị Thuật Viện, đi đường làm bộ như vô tình đụng phải mấy người, khi tiếp xúc thân thể với những người đó, lực lượng trong cơ thể hắn không còn phản ứng nữa.

Có vẻ như suy đoán của hắn là đúng, phi hành và niệm lực, kim thân và dị thuật hệ kim, là cùng một loại.

Chờ cho đến khi hắn đột phá, hắn có thể tiếp tục đạt được các năng lực khác.

Tuy nhiên, bất ngờ thêm được hai năng lực ngoài ý muốn, tốc độ tu luyện của hắn vẫn có sự gia tăng nhỏ.

Chuyện tu luyện, Lâm Tú tạm thời đặt sang một bên, cầu Hoàng đế nói chuyện giữ lời, rất nhanh thánh chỉ đã đến, tất cả quá trình lễ nghi, cũng do Lễ Bộ ti xử lý.

Điều này trước kia, là chưa từng có tiền lệ.

Kết quả chính là Ngung Nhi ghen tị.

Lâm Tú đáp ứng nàng, đợi đến sau này cưới nàng, cũng phải phô trương như vậy, mới đủ dành được nàng.

Về điểm này, Lâm Tú rất tự tin.

Cầu Hoàng đế nhất định phải có lúc nhờ vả hần.

Đợi đến khi các nước thi đấu, Lâm Tú lại đưa ra yêu cầu này với hần ta, lấy top mười Thiên kiều bảng, đổi lấy một đạo thánh chỉ, xem hần ta đổi hay không đổi, không đổi liền rút lui, dù sao ba năm sau còn có một cơ hội.

Lễ Bộ ti.

Lâm Tú và Lang trung Lễ Bộ ti, đã xem như cực kỳ quen thuộc, liên quan đến quy trình cùng lễ nghi hôn lễ, hai người còn phải tiếp tục thương nghị.

Lang trung Lễ Bộ ti nói: "Lâm đại nhân, nạp thiếp có quy củ nạp thiếp, kiệu hoa của tiểu thiếp không thể từ cửa chính tiến vào, đồ cưới cũng không thể mặc màu đỏ, mà chỉ có thể là hồng phấn, lúc bái đường, cũng không thể bái phụ mẫu trời đất..."

Lâm Tú khoát tay áo, nói: "Đừng nói với ta quy củ gì, kiệu hoa từ cửa chính tiến vào, áo cưới cũng phải mặc màu đỏ, trời đất cha mẹ chiếu lạy, các người làm theo lời ta nói là được."

Đối với sự kiên quyết của Lâm Tú, Lang trung Lễ Bộ ti đã lĩnh giáo qua từ lâu, cũng chỉ có thể theo ý hần.

Kỳ thật quy củ nạp thiếp sở dĩ rất nhiều chú ý như vậy, là muốn xác lập địa vị thê thiếp, nếu là lễ nghi nạp thiếp giống như chính thê, chính thê ngày sau còn đè ép thiếp như thế nào?

Nhưng Lâm phủ căn bản không tồn tại vấn đề này.

Ai có bản lĩnh, có thể ngăn chặn Triệu Linh Quân?

Hắn đã làm như vậy, chỉ có thể chứng minh tình yêu và thương tiếc của mình cho thị thiếp.

Thế nhưng Lang trung Lễ bộ ti vẫn không nghĩ ra.

Thế mà có người cưới Triệu Linh Quân, còn muốn nạp thiếp, thật sự là lòng lam không đáy...

Ngày này, Đông Thành Vương Đô, hết sức náo nhiệt.

Hoàng đế tứ hôn, thỉnh thoảng còn có thể thấy, nhưng nạp thiếp cần Hoàng đế tứ hôn, người ta vẫn là lần đầu tiên nghe nói, đặc biệt là chủ nhân của hôn lễ này, còn là nhân vật được Vương Đô bàn tán sôi nổi trong những ngày gần đây, hôn lễ này còn chưa bắt đầu, đã trở thành đề tài bàn tán sôi nổi của dân chúng.

Trong quán trà quán rượu, có người không lo lắng nói: "Mệnh của tiểu tử này sao lại tốt như vậy, có thể tử như Triệu cô nương, cư nhiên còn có thể nạp thiếp, kiếp trước hẳn rất cuộc làm bao nhiêu chuyện tốt?"

Có người nói: "Đời này người ta làm không ít chuyện tốt, thân là con cháu quyền quý, vì giúp dân chúng mà xuất đầu lộ diện, không tiếc đắc tội với quyền quý cao nhất, lần đó Vô Cực quốc đến khiêu khích, không phải cũng là người ta ngăn cơn sóng dữ, tận lực cản đối thủ, bảo vệ thể diện Đại Hạ ta..."

Người nọ thở dài một tiếng, nói: "Ta là vì cảm thấy không đáng cho Triệu cô nương,

nếu ta có thể cưới Triệu cô nương, đời này cam đoan không nhìn nữ nhân khác một cái, hắn như thế nào cũng không biết quý trọng...”

Nếu là người khác nạp thiếp, mọi người căn bản sẽ không để ý, người có thể nạp thiếp, là tướng công của Triệu Linh Quân, còn là Triệu Linh Quân chủ động nạp thiếp cho hắn, điều này làm cho người ta rất khiếp sợ.

Có thể cưới được người đứng đầu Thiên kiều bang, hắn là phúc khí kiếp trước tu được, còn có thể để cho hai nữ nhân cùng hầu hạ một chồng, có người ngay cả nằm mơ cũng không dám mơ như vậy, nhưng có người thật sự thực hiện được.

Điều này làm cho không biết bao nhiêu người hâm mộ và ghen tị.

Không chỉ vậy, hắn còn là đệ tử Thiên Tự Viện của cả hai viện Võ Đạo Viện và Dịch Thuật Viện, một điều chưa từng xảy ra kể từ khi có hai viện, một năm trước, hắn là một người vô danh, một năm sau đó, trở thành một thiên tài được mọi người chú ý, nổi tiếng khắp Vương Đô.

Chương 498: Động phòng hoa chúc (2)

Bên trong hôn phủ của Lâm Tú.

Hôn lễ đã diễn ra hơn một nửa.

Sau khi bái lạy cha mẹ trời đất, Thái Y châm một chén trà, nửa quỳ trước mặt Triệu Linh Quân, nói: "Tỷ tỷ mời uống trà."

Thiếp thất nhất định phải kính trà với chính thê, chỉ có được chính thê tán thành, mới tính là chân chính nhập môn, Triệu Linh Quân nâng chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, thể hiện tiếp nhận nàng.

Tất cả mọi người bên ngoài xem lễ, cũng đều cảm khái.

"Cưới vợ nên cưới người như Triệu cô nương vậy."

"Con vợ già nhà ta, sao lại không có lòng dạ như Triệu cô nương?"

"Thật hâm mộ Lâm đại nhân..."

Tài năng xuất chúng, được Bệ hạ coi trọng, hôn nhân mỹ mãn, trái ôm phải ấp, đây là cuộc sống mà bao nhiêu người mơ ước?

Trên tiệc rượu bên ngoài, Trần Bội Bội dùng cánh tay chạm vào Lý Bách Chương, hỏi: "Có phải người cũng hâm mộ hẳn không?"

Lý Bách Chương đương nhiên hâm mộ, cưới Triệu Linh Quân, trộm trái tim Tiết Ngung Nhi, ở cùng Tần Uyển, còn có thể quang minh chính đại nạp người khác làm thiếp, thử hỏi ai không hâm mộ?

Nhưng trên mặt hẳn vẫn lộ ra vẻ chính nghĩa, nói: "Không ghen tị, không ghen tị"

chút nào, mặc dù mối quan hệ của chúng ta là rất tốt, nhưng ta không giống như hần, người đã bao giờ nhìn thấy bất kỳ nữ nhân nào khác xung quanh ta chưa?"

Trần Bội Bội nói: "Cũng đúng, thật không biết tính cách của các người khác nhau lớn như vậy, làm sao trở thành bằng hữu"

Triệu Linh m và Minh Hà công chúa liếc hần một cái, ánh mắt cực kỳ khinh bỉ, bên kia, Tần Uyển nhìn đèn lồng đỏ thẫm dán chữ "hỷ" dưới hành lang, một mình uống rượu, sóng mắt lưu chuyển, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tiến tất cả khách khứa, Lâm Tú thở phào nhẹ nhõm, đi đến một cửa phòng, nhưng không đi vào ngay lập tức.

Lần trước, cũng trong trường hợp như vậy, thăm dò, đèn lồng, nền đỏ, ngay cả bố trí căn nhà gần như giống hệt nhau, khi hần đẩy cánh cửa đó ra, căn phòng trống rỗng.

Lần này, Lâm Tú đẩy cửa ra, khăn voan che khuôn mặt, nữ tử mặc áo cưới, ngồi yên lặng bên giường.

Nhìn bóng dáng đó, trái tim của Lâm Tú, hoàn toàn ổn định.

Hần đi đến bên giường, nhẹ nhàng nhắc tấm vải đỏ lên, cô gái dưới mũ trùm đầu, khuôn mặt xinh đẹp ngượng ngùng, dùng ánh mắt e lệ nhìn Lâm Tú.

Tại thời điểm này, giống như một giấc mơ.

Nhìn ánh mắt ngượng ngùng đối diện, Lâm Tú cảm thấy phần còn thiếu của cuộc đời, tại thời điểm này đã được hoàn thành.

Hắn đã từng vô cùng sợ hãi hôn nhân, nhưng tại thời điểm này hắn lại cảm thấy đây là một điều tuyệt vời như thế nào.

Hắn cầm lấy hai ly rượu trên bàn, cùng Thái Y mỗi người cầm một chén, cánh tay vòng qua nhau, rượu trong chén vào cổ họng, hai người nhìn nhau, ánh mắt đều có chút mê say.

Thái Y tựa đầu lên ngực Lâm Tú, trong mắt có ánh sáng lấp lánh trong suốt.

Lâm Tú ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, ôm nàng lên và nhẹ nhàng đặt trên giường.

Thái Y nhắm mắt lại, khuôn mặt xinh đẹp đã tràn đầy ửng đỏ.

Ngọn nến trong phòng đột nhiên tắt, một lát sau, Lâm Tú cảm thấy hắn như đang đến Giang Nam, gió xuân thổi vào mặt, ánh mặt trời ấm áp, trăm bông hoa nở rộ, mũi người thấy mùi thơm nhàn nhạt, bên tai có vô số loài chim, tiếng kêu vui vẻ...

Trong khi đó, ở một căn phòng trong phủ.

Triệu Linh Quân có chút bối rối từ trong phòng chạy ra, vội vàng phi thân lên, biến mất trong bầu trời đêm mênh mông.

Mãi đến trưa, Lâm Tú mới bò ra khỏi giường.

Thái Y đang ngủ say bên cạnh, đêm qua nàng mệt rũ rời, Lâm Tú kìm nén lâu như vậy cả năm nay, cuối cùng đêm động phòng hoa chúc có thể cùng người mình thích làm tình rồi, có chút không tiết chế.

Kề sát cơ thể mượt mà như gấm của nàng, Lâm Tú không khỏi bồi hồi nhớ lại những giây phút quyến rũ đêm qua.

Thải Y lần đầu làm vợ người khác, trong chuyện phu thê đương nhiên vẫn còn ngại ngùng, nhiều lúc cần Lâm Tú dạy cho nàng, nhưng ở mặt khác, nàng lợi hại hơn bất cứ nữ tử nào.

Lâm Tú từng tưởng tượng giọng nói của nàng trong trường hợp đặc biệt sẽ như thế nào.

Giờ hẳn biết rồi.

Hoàn toàn không chịu nổi.

Nếu không phải giọng nói của nàng quá hấp dẫn khiến Lâm Tú mê đắm, muốn thôi mà không được thì nàng cũng sẽ không mệt đến giờ vẫn còn ngủ.

Lâm Tú khẽ bước xuống giường, đến phòng bếp nấu một tô mì.

Khi mang lên phòng, người con gái vẫn đang trên giường, đôi mắt từ từ mở ra.

Nàng có chút hoang mang nhìn xung quanh, sau khi ý thức được những chuyện xảy ra hôm qua không phải là mơ mới thấy yên tâm, trên khuôn mặt nở nụ cười hạnh phúc.

Lâm Tú bước đến bên giường, vừa cười vừa nói: "Ăn chút gì thôi, hôm qua vất vả đến khuya chắc là nàng cũng mệt rồi rồi."

Mặt Thải Y ửng đỏ, nói: "Đều là thiếp không tốt, muộn như vậy mới dậy. Thiếp thay y phục trước, còn phải dâng trà cho tỷ tỷ..."

Chương 499: Khả năng trường sinh bất lão (1)

"Nàng ấy không có nhà" Lâm Tú ngồi cạnh giường, nói: "Nàng ngủ thêm đi, ta bón com cho nàng ăn"

Nhưng Thái Y nói gì cũng không cho Lâm Tú bón ăn. Lâm Tú mang y phục đến, nàng sốt soạt trong chăn mặc vào. Sau khi tắm gội xong, cũng chẳng lo ăn, nói: "Mới ngày đầu đã dậy muộn rồi, sẽ bị nói là không hiểu quy tắc, thiếp phải đi thỉnh an công công bà bà..."

Lâm Tú mang bát đến trước mặt nàng, nói: "Chính vì là ngày đầu nên dậy muộn mới không sao, bọn họ sẽ hiểu. Ngoan! Ăn xong ta cùng đi với nàng"

Trước yêu cầu mạnh mẽ của Lâm Tú, Thái Y mới ăn trước, sau đó vội vàng cùng hần đến Lâm phủ.

Chu Quân và Lâm Đình rất bất ngờ, cùng là người một nhà, Linh Quân chưa từng thỉnh an bọn họ, thậm chí điều này khiến bọn họ được sủng ái mà lo sợ.

Ăn trưa ở Lâm phủ xong, Lâm Tú và Thái Y mới nắm tay cùng nhau rời khỏi.

Chu Quân đứng trước cửa Lâm phủ, nhìn bóng dáng họ rời đi, không kiềm được nói: "Sao ta có cảm giác Thái Y mới là con dâu lớn của Lâm gia..."

Lâm Đình sờ cằm, nói: "Nói thật, ta cũng có cảm giác này..."

Tuy con trai và Linh Quân là phu thê nhưng giữa hai người trước sau vẫn tỏ vẻ khách sáo. Khi ở bên Thái Y, rõ ràng bọn họ có

thể cảm nhận được đây là mối đáng về phu
thê nên có.

Lâm Tú cầm tay Thái Y quang minh chính đại
đi trên phố Vương Đô, cũng không cần lo
lắng bị người khác nhìn thấy.

Hôn lễ thành rồi, đường cũng bái rồi, giờ
bọn họ đã là phu phụ hợp pháp.

Người hấn chưa gặp vào kiếp trước thì cuối
cùng kiếp này đã gặp được rồi.

Mười ngón tay của Lâm Tú và nàng đan chặt
vào nhau đi đến Lê Hoa Uyển.

Lúc nhỏ, nhà Thái Y đông con, không nuôi
nổi nên phải gửi bọn họ ra ngoài tự mưu
sinh. Nàng có tỷ tỷ đến đại hộ làm nha
đầu, có muội muội làm con dâu nuôi từ nhỏ
cho người ta, chính nàng cũng phải vào
gánh hát học nghệ cũng chỉ để không chết
đói, sau này cơ duyên trùng hợp được vào
Lê Hoa Uyển mới theo chủ gánh đến Vương
Đô.

Nàng không có nhà mẹ, hay nói cách khác Lê
Hoa Uyển chính là nhà mẹ của nàng, chủ
gánh và tiểu tỷ muội ở đây đều là người
nhà của nàng.

Khi hai người đến Lê Hoa Uyển, bất ngờ
phát hiện hôm nay làm ăn khá tốt.

Thái Y là hát chính của Lê Hoa Uyển, hơn
nữa còn là duy nhất.

Việc làm ăn trước đây của Lê Hoa Uyển ngay
cả bữa ăn của bọn họ cũng không nuôi nổi,
sau này khi Thái Y bắt đầu tu hành thì
việc làm ăn ở đây mới dần tốt lên.

Vốn nghĩ Thái Y đã đi rồi, việc làm ăn của
Lê Hoa Uyển xuống dốc không phanh, thậm

chí Lâm Tú còn nghĩ sau này hẳn bỏ bạc ra nuôi bọn họ cho rồi, dù sao bọn họ cũng là người nhà của Thái Y, nhưng trước mắt hình như không cần.

Trên hý đài, chủ gánh mặc hý phục vai bà già, đang hát hý văn, giọng hát của bà ta âm vang có lực như thể mang một sức mạnh chấn động lòng người, Lâm Tú không hiểu hý khúc, cũng không thể nghe ra bà ta hát rất hay.

Kiểu tốt này không giống với cái tốt của Thái Y.

Tuy giọng nói của Thái Y khiến Lâm Tú không thể chịu nổi nhưng hẳn không thể không thừa nhận, về xướng công thì chủ gánh hơn nàng nhiều.

Chẳng trách Lê Hoa Uyển có nhiều khách như vậy, những người này đều thật sự thích hý khúc, không phải đến để nhìn những gương mặt xinh đẹp.

Thái Y cũng một vẻ mặt bàng hoàng, lẩm bẩm: "Đây, đây là chủ gánh sao..."

Không lâu sau, ở hậu đài Lê Hoa Uyển, chủ gánh liếc mắt khinh thường nhìn các tiểu cô nương, nói: "Tiểu nha đầu không biết trời cao, đã nói chủ gánh trước đây cũng là một thể hệ đào kép, các người còn không tin..."

Về mặt các tiểu cô nương đều sững sờ, ào ào kinh ngạc nói:

"Tin rồi, tin rồi..."

"Chủ gánh lợi hại quá."

"Giờ không lo hí lâu đóng cửa rồi"

Chủ gánh liếc nhìn Thái Y, nói: "Đúng là làm dâu có khác, mới có một ngày không gặp, khuôn mặt cũng ảm nhiều, có quầng thâm mắt nhiều hơn trước rồi, đêm qua ngủ không ngon sao?"

Nghe xong, Thái Y đỏ mặt, chủ gánh lại nhìn Lâm Tú, nói: "Thái Y nhà ta từ nhỏ đã mệnh khổ, người phải tốt với nàng ta chút, nếu không thì Lê Hoa Uyển bọn ta không tha cho người đâu..."

Lâm Tú cười trong lòng, Lê Hoa Uyển không phải lão bà bà của tiểu cô nương thì lấy cái gì mà không buông tha cho hắn.

Nhưng hắn vẫn nắm chặt tay Thái Y, nghiêm túc nói: "Yên tâm!"

Giờ Thái Y đã là nương tử của ta, sao ta đối với nàng không tốt được, ta còn hận không thể hái sao trên trời xuống cho nàng
"1019 "Ôi ôi ôi!"

"Không được! Ta không nghe nổi nữa"

"Chúng ta đi thôi, còn ở đây nữa thì ta sờn hết gai ốc lên mất..."

Các tiểu cô nương giải tán, chủ gánh dẫn Thái Y đến một căn phòng, nói: "Ban đầu khi vào đoàn kịch người mới mười tuổi, chớp mắt đã thành đại cô nương rồi."

Chương 500: Khả năng trường sinh bất lão (2)

Thải Y cười, nói: "Đa tạ chủ gánh đã chăm sóc con nhiều năm như vậy."

Chủ gánh xua tay, nói: "Người một nhà, cảm ơn gì chứ, ta luôn xem các tiểu nha đầu như con gái ta, sau này hấn không tốt với người thì hãy nói cho ta, ta sẽ trút giận giúp người."

Thải Y nói: "Huynh ấy sẽ đối tốt với con"

Chủ gánh lắc đầu, nói: "Tiểu cô nương các người rơi vào vẻ tình yêu thì đầu óc bị cá ăn rồi, tốt với con một lúc không có nghĩa là sẽ tốt với con cả đời..."

Chủ gánh mở tủ ra, trong chiếc tủ kia được đặt ngay ngắn các nhạc cụ như cổ cầm, trúc tiêu, tỷ bà, nhị hồ...

Bà ta lấy ra một cây trúc tiêu đưa cho Thải Y.

Sau khi Thải Y cầm lấy, nghi ngờ hỏi: "Đây là thứ gì?"

Chủ gánh nói: "Làm thiếp người ta, không thành thạo một nghề thì sao làm cho tướng công vui lòng được. Con phải học thêm vài nhạc cụ, ta dạy con thổi tiêu trước, đợi học được rồi dạy sang thứ khác"

Thải Y nhìn trúc tiêu trong tay, không biết sao sắc mặt lại đỏ ửng lên.

Chủ gánh ngạc nhiên nói: "Chẳng phải chỉ học thổi tiêu sao? Sao lại đỏ mặt"

Thải Y vội nói: "Không có gì! Chủ gánh! Người còn biết nhạc cụ sao? Sao trước đây không nghe người nói đến?"

Chủ gánh trợn tròn mắt, nói: "Ta còn biết nhiều thứ lắm, chẳng lẽ người đều muốn biết sao? Người phải học thật nghiêm túc, đừng chỉ thấy mình xinh đẹp, có xinh đẹp mấy nhìn nhiều cũng sẽ ngán, cũng sẽ tuổi già sức yếu, thỉnh thoảng học chút gì đó mới để có thể duy trì cảm giác mới mẻ trước mặt họ..."

Lâm Tú đứng dựa vào cửa, bất ngờ nhìn chủ gánh.

Không ngờ bà ta lớn tuổi vậy rồi vẫn rất hiểu chuyện giữa nam nữ.

Có rất nhiều phu thê trung niên, bởi vì không có cảm giác mới mẻ nên cuối cùng đã kết thúc cuộc hôn nhân.

Không ai ngờ lúc trước bọn họ cũng ngọt ngào mỹ mãn, thể non hẹn biển.

Nhưng bà ta có phần xem thường Lâm Tú.

Hắn có phải là loại người có mới nói cũ?

Bọn họ đã báai đường, báai phụ mẫu thiên địa, uống rượu giao bôi.

Nàng là thê tử của hắn.

Thải Y sẽ già, hắn cũng sẽ già đi cùng nàng.

Nhưng nàng sẽ không già.

Năng lực của Lâm Tú có thể làm cho nàng giữ mãi tuổi trẻ.

Quý phi nương nương ba mươi hai tuổi rồi, trông có vẻ vẫn giống với tỷ tỷ của công chúa Minh Hà, có một phần là công lao của Song Song.

Năng lực của Song Song mới thức tỉnh bốn lần mà thôi.

Cùng với thực lực nâng cao của Lâm Tú, loại năng lực này của hắn cũng sẽ mạnh hơn.

Cho dù hắn muốn cùng Thái Y nắm tay nhau đi đến cuối cuộc đời cũng không làm được. Hắn sẽ làm cho nàng mãi mãi xinh đẹp như vậy.

Lúc này, Lâm Tú bỗng ý thức được một vấn đề.

Năng lực trị liệu thức tỉnh bốn lần có thể làm cho tuổi thọ năng lực giả kéo dài gấp đôi hoặc gấp ba người bình thường, hắn và Song Song trong trường hợp bình thường đều có thể thoải mái sống đến hai trăm tuổi.

Vậy năm lần thức tỉnh, sáu lần thức tỉnh, bảy lần thức tỉnh... Chín lần thức tỉnh thì sao?

Có trường sinh bất lão không?

Cho dù không thể trường sinh bất lão, nhưng sống vài trăm đến một nghìn năm chắc cũng không có vấn đề gì, nhưng hắn sống một mình lâu như vậy thì có ý nghĩa gì, hắn trường sinh rồi còn Thái Y thì sao? Ngưng Nhi thì sao? Linh m thì sao? Tần Uyển thì sao? A Kha thì sao?

Quý phi nương nương thì sao?

Cha mẹ thì sao?

Con người đều sẽ chết, Lâm Tú cũng là người đã chết một lần rồi nên không sợ hãi cái chết. Đối với hắn, điều đáng sợ hơn cái chết là trở mắt nhìn thấy từng người bên cạnh rời khỏi mình.

Hắn đang nhìn Thái Y học nhạc cụ từ chủ gánh, hắn chìm trong suy nghĩ.

1.Về góc độ sinh vật mà nói, cái chết bình thường của con người là sự già đi của tế bào dẫn đến sự suy kiệt của các cơ quan, nếu tế bào có thể được tái tạo vĩnh viễn và các cơ quan không bao giờ bị hỏng thì con người sẽ không chết.

Nói thì nghe đơn giản, cho dù là cường giả cấp Thiên cũng không thể chống lại sự lão hóa của cơ thể.

Đây là quy luật tự nhiên không thể đảo ngược, năng lực trị liệu có thể trì hoãn quá trình này, đợi đến khi hắc lớn mạnh thêm giúp người khác kéo dài tuổi thọ đến hàng chục hàng trăm năm cũng không phải là chuyện khó.

Con người luôn tham lam, khi vừa đến thế giới này, Lâm Tú chỉ muốn được sống một cuộc đời suôn sẻ và bình an.

Sau này nhận ra bản thân đã thức tỉnh năng lực dị thuật, muốn đi xa hơn trên con đường tu hành.

Ban đầu, hắc cố gắng trở nên mạnh mẽ, chỉ muốn bảo vệ người bên cạnh. Ngoài việc bảo vệ tình yêu của cha mẹ, hắc muốn làm gì đó cho bách tính.

Đến giờ, hắc lại thực sự đang suy nghĩ về trường sinh bất lão.

Đây là lần đầu Lâm Tú ý thức được điểm nghịch thiên của năng lực trị liệu.

Thải Y vẫn còn ở lại Lê Hoa Uyển rất lâu, Lâm Tú dứt khoát đi đến Tầng Thư Các của Dị Thuật Viện tìm vài tư liệu có liên quan đến loại năng lực này để xem.

Chương 501 → 550

Chương 501: Ôn Nhu Hương (1)

So với những năng lực khác, năng lực này tương đối hiếm có, gần như là mười năm mới gặp một lần, tích lũy hàng trăm đến hàng ngàn năm cũng có không ít. Tư liệu ở Dịch Thuật Viện rất đầy đủ, ghi chép lại cuộc đời của mười người có năng lực dị thuật này.

Đây là năng lực trường thọ, ngoại trừ một vài năng lực giả chết ngoài ý muốn, phần lớn những người còn lại đều sống qua trăm tuổi, trong đó có một vị trường thọ nhất đã sống đến hai trăm hai mươi ba tuổi, cũng là đệ nhất cường giả võ đạo khi đó.

Năng lực tu tập võ đạo này đúng là được trời ưu ái.

Thứ nhất, năng lực hồi phục mạnh, chỉ cần cố gắng một chút, chịu đựng cô đơn và cô độc, cùng với sự nhặt nhẻo của tu hành, một ngày có thể bằng người khác dùng mười ngày.

Thứ hai, sống lâu.

Cho dù là dị thuật hay võ đạo, so với sống lâu thì có cố gắng thế nào, thiên phú ra sao đều là mây trôi. Đợi toàn bộ cường giả cùng thời đại, thậm chí là thời đại tiếp theo, hai thời đại tiếp theo sống đến chết, đương nhiên sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất rồi.

Dù sao bọn họ cũng sẽ không mắc bệnh, chỉ cần không bị ám sát, tự sát hay vì những nguyên nhân ngoài ý muốn bất khả kháng chết đi thì không ai có thể sống lâu hơn bọn họ.

Nếu giới hạn của năng lực này không phải là cấp Huyền, mà là cấp Địa hay cấp Thiên, e là thật sự có người sẽ bước lên vô thượng khi còn sống.

Một trăm năm không được thì hai trăm năm, hai trăm năm không được thì năm trăm năm, một ngàn năm, chỉ cần sống lâu thì cảnh giới vô thượng hoàn toàn không phải giấc mơ.

Còn năng lực trị liệu đúng là có thể giúp người khác kéo dài tuổi thọ, chỉ là khá phiền phức. Mỗi ngày cần chạy năng lực trị liệu trong cơ thể bọn họ rất lâu, nhưng với Lâm Tú mà nói, hình như cũng không rắc rối nhiều lắm.

Là chuyện tiện thể.

Chẳng mấy chốc, Lâm Tú lại quay về Lê Hoa Uyển. Thái Y có thiên phú về âm nhạc, cho dù vừa mới bắt đầu học đã có thể thổi ra hồn, nhìn đôi môi đỏ hồng của nàng, Lâm Tú lại nhớ đến tiêu hồn đêm qua.

Dù nàng không như Tần Uyển chủ động dụ dỗ người khác, nhưng lúc nào cũng đều nghe lời hấn, mặc hấn muốn làm gì thì làm, ai không muốn có một nàng dâu nhỏ nghe lời như vậy chứ?

Khi cùng Thái Y nắm tay trở về hôn phủ, Triệu Linh Quân đã về rồi.

Thái Y đỏ mặt dâng trà cho nàng ta, đáng lẽ phải dậy sớm thỉnh an nàng ta, nhưng khi thức dậy đã trưa rồi, hơn nữa còn vì chuyện hoang đường tối qua, ngày đầu tiên đã thất lễ dâng trà, nàng hận không thể tìm cái lỗ nào để chui xuống.

Triệu Linh Quân cầm lấy tách trà, nói:
"Người, người không cần khách sáo, sau này
cũng không cần dâng trà."

Thải Y lại nghiêm túc nói: "Đây là quy củ,
Thải Y không thể không tuân theo quy củ"

Lúc này, Lâm Tú ở bên ngoài lại có chút
bối rối.

Hôm qua là động phòng hoa chúc thật sự,
hắn kích động quên mất Triệu Linh Quân vẫn
là thiếu nữ chưa trải sự đời.

Người khác không nghe thấy mọi động tĩnh
trong phòng bọn họ, nhưng năng lực của
Triệu Linh Quân là niệm lực, mọi thứ trong
ngôi nhà này đều nằm trong cảm tri của
nàng, với một thiếu nữ chưa từng trải đúng
là có chút bất tiện.

Trừ khi nàng ta khép kín cảm tri, nhưng
nếu làm như vậy thì không thể tu hành, hơn
nữa năng lực giả niệm lực như nàng ta và
Lâm Tú thường thì lúc nào cũng trải ra
niệm lực. Đây vừa là tu hành, cũng có thể
cảm tri được nguy hiểm.

Đương nhiên, dùng để nghe lén cũng rất
tiện.

Lâm Tú luôn cảm thấy Triệu Linh Quân người
này không có tình cảm gì, nàng không cần
người nhà, không cần bạn bè, chỉ cần tu
hành là có thể thỏa mãn nhu cầu của sinh
lý và tâm lý.

Nhưng hắn thì khác.

Tu hành chỉ là một phần trong cuộc sống
của hắn, hắn hy vọng có người nhà, thê tử,
bạn bè, hai người có tính cách khác biệt
lớn thì không thể nào làm phu thê được.

Từ đầu đến cuối, nàng ta là người ngoài trong mắt Lâm Tú.

Chuyện phu thê giữa hắn và Thái Y luôn bị một người ngoài cảm tri được, dù nghe có vẻ kích thích, nhưng hắn vẫn cảm thấy không tiện lắm.

Cũng may Triệu Linh Quân hình như hiểu được sự bối rối này, đến chiều nàng ra khỏi phòng và nói với Lâm Tú: "Ta về nhà chơi với mẫu thân vài ngày."

Đương nhiên là Lâm Tú đưa hai tay tán thành với điều này.

Như thế bọn họ có thể yên tâm sống trong thế giới hai người rồi.

Hắn vội nói: "Ta đưa nàng về, nhân tiện mang vài vò rượu đến cho nhạc phụ đại nhân, rồi mang vài chai nước hoa mới cho nhạc mẫu đại nhân, nàng ở nhà chăm sóc bọn họ thêm vài ngày..."

Nàng thấu tình đạt lý như vậy, Lâm Tú lại hơi ngại.

Đến đêm, sau khi từ Triệu gia trở về, Lâm Tú quay về phòng, Thái Y ngồi trên ghế nhìn thấy Lâm Tú đóng cửa phòng đi đến, hình như nàng nghĩ đến điều gì, khuôn mặt ngại ngùng.

Chương 502: Ôn Nhu Hương (2)

Đêm qua nàng đã thay mới tấm ga giường bị cắt đi một miếng.

Lâm Tú đến cạnh nàng, từ phía sau ôm lấy nàng, nói: "Nương tử!

Không còn sớm nữa, chúng ta nên nghỉ sớm thôi"

Sắc mặt Thái Y càng đỏ ửng, muốn thối tắt đèn, Lâm Tú cản nàng, nói: "Đêm nay không tắt đèn nữa"

Thái Y có chút ngượng ngùng, co ro trong lòng Lâm Tú, nài nỉ:

"Hay là tắt đi được không..."

Lâm Tú chỉ đành nói: "Được! Nghe nàng"

Dù có tắt đèn hay không thì với hắc hoàn toàn không có gì khác biệt, nhưng giờ Thái Y không thể chấp nhận thì Lâm Tú cũng không làm khó nàng.

Đêm nay chim Hoàng Oanh riu rít kêu bên tai Lâm Tú, lại lần nữa chìm vào giấc mơ về Giang Nam.

Ngày thứ ba, vẫn gần trưa mới thức dậy.

Trong lòng Lâm Tú dâng lên cảm giác tội lỗi, đã hai ngày rồi hắc chưa tu hành.

Ôn Nhu Hương là cản đường anh hùng. Hạ Hoàng nói không sai, hắc không thể đắm chìm trong nữ nhi tình trường, hắc còn phải tham gia tỷ thí, lọt vào top mười Thiên kiều bảng. Đại Lục có vô số Thiên Kiều, với thực lực hiện giờ của hắc vẫn còn thua xa...

Ngày thứ ba, Lâm Tú nói với bản thân, cô dâu mới cưới, đêm đêm sinh ca, điều này rất bình thường, mọi người đều như vậy. Lúc trước hẩn tu hành khắc khổ, thỉnh thoảng cho bản thân nghỉ ngơi cũng không quá đáng.

Ngày thứ tư, Lâm Tú hạ quyết tâm từ ngày mai bắt đầu nỗ lực.

Ngày thứ năm, trên đường Lâm Tú đi đến Dịch Thuật Viện, sau nhiều ngày, cuối cùng ý chí đã chiến thắng dục vọng, hẩn muốn bắt đầu chăm chỉ tu hành rồi.

Trưa nay phải về sớm để pha trà gừng đường mật cho nàng ấy, tính ngày xem ra cũng nên xoa bóp cho Tần Uyển rồi. Đúng rồi!

Hôm nay còn phải đón Triệu Linh Quân về, nếu không thì nàng ta ở Triệu gia đã nhiều ngày rồi, nếu còn ở nữa thì có lẽ người của Triệu gia sẽ cho rằng hẩn có mối nói cũ, lấy được thiếp đẹp quên đi ái ân...

Sau nhiều ngày, Lâm Tú lại cùng công chúa Minh Hà tu hành lần nữa.

Công chúa Minh Hà liếc nhìn hẩn, nói: "Khi lấy Triệu Linh Quân cũng không thấy người lười biếng tu hành, nam nhân các người đúng là có mối nói cũ."

Muốn nói có mối nói cũ, từ này hình dung cha nàng ta là hợp nhất.

Lâm Tú và Triệu Linh Quân chưa từng có mối thì đương nhiên sao nói đến nói cũ được.

Hôm nay sau khi kết thúc tu hành, Lâm Tú định cùng Linh m đi đến Triệu gia đón Triệu Linh Quân quay về, nhưng khi sắp rời khỏi Dịch Thuật Viện thì gặp viện trưởng.

Viện trưởng của Dịch Thuật Viện có thực lực không thấp, dù chưa đạt đến cấp Thiên nhưng cũng là cấp Địa thượng cảnh đỉnh phong.

Ông ta nhìn thấy Lâm Tú và Linh m, nói: "Đúng lúc có chuyện muốn hỏi ý kiến của hai người"

Ông ta nhìn Linh m, rồi lại nhìn Lâm Tú, nói: "Mấy hôm nữa, có một cơ hội đến cực địa băng huyết phía Bắc tu hành, ở đó tu hành giúp ích rất lớn cho năng lực của các người, có lẽ chứa đựng cơ hội đột phá cấp Địa, hai người có ai đồng ý đi về phía trước."

"Huynh ấy!

"Nàng ấy!"

Lâm Tú và Triệu Linh m đều mở miệng không chút do dự.

Là năng lực giả hệ băng, Lâm Tú đương nhiên biết cực địa băng huyết rồi.

Đó là nơi lạnh nhất thế gian, giúp ích rất lớn trong việc tu hành dịch thuật băng. Trong băng huyết tu hành có thể đột phá giới hạn nút thắt ở mức độ rất lớn, tu hành một tháng tương đương với thường ngày tính tháng thậm chí là một năm.

Đó là thánh địa của năng lực giả hệ băng.

Nhưng hình thành băng huyết cần điều kiện vô cùng hà khắc, đến nay cũng không phát hiện thêm mấy người. Ngũ đại Vương triều từng xảy ra một trận chiến chỉ để tranh giành băng huyết này, sau này nhận ra thương vong quá lớn, cũng không tranh giành ra kết quả gì. Sau khi trải qua bàn

bạc, mọi người quyết định luân phiên sử dụng.

Nhưng dị thuật bằng dù khá hiếm thấy, nhưng thêm vào ngũ đại Vương triều, người có năng lực này nhiều biết bao, vượt xa số bằng huyết. Cho dù mỗi bằng huyết có thể đủ cho số người tu hành, nhưng cũng chỉ có một bộ phận nhỏ có được cơ hội này.

Do đó, danh ngạch như vậy vô cùng quý báu.

Quả nhiên, vào Thiên Tự Viện rất có lợi, ngay cả danh ngạch này cũng có thể giành được.

Viện trưởng Dị Thuật Viện không ngờ Lâm Tú và Triệu Linh m không chút do dự nhường cho đối phương, ông ta còn nghĩ hai người sẽ vì danh ngạch này mà tranh chấp không thôi.

Dù sao ngũ đại Vương triều không biết có bao nhiêu người đang xếp hàng, bỏ lỡ cơ hội lần này thì lần sau không biết là lúc nào.

Ông ta nhìn hai người, nói: "Các người bàn bạc với nhau đi, ý của học viện là chọn một trong hai người."

Triệu Linh m nhìn Lâm Tú, nói: "Người đi đi, cơ hội lần này rất khó có được."

Lâm Tú trợn tròn mắt nhìn nàng, nói: "Muốn đi thì ngươi đi, ta không đi, ta mới vừa lấy nương tử, chưa sống với nhau mấy ngày đã phải hai người hai ngả, ngươi nghĩ sao vậy?"

Dứt lời, hấn rời khỏi mà không chút do dự.

Chương 503: Ôn Nhu Hương (3)

Viện trưởng nhìn Linh m, bắt lục nói: "Xem ra chỉ có ngươi đi rồi."

Sau khi viện trưởng cũng đi khỏi, Triệu linh m dẫm chân, tức giận nói: "Đồ ngốc!"

Công chúa Minh Hà chấp tay sau lưng từ phía sau lắt lư bước đến và nói: "Thật không biết là ngươi ngốc thật hay giả vờ ngốc, chuyện đơn giản như vậy cũng không hiểu."

Triệu Linh m hỏi: "Hiểu cái gì cơ?"

"Hắn không nói như vậy thì sao danh chính ngôn thuận nhường lại cơ hội đó cho ngươi?" Công chúa Minh Hà quan sát Linh m và nói: "Thật không hiểu nổi hai ngươi, cơ hội quan trọng như thế lại muốn nhường cho đối phương, lúc đầu thành thân sao không phải là hai người các ngươi..."

"Các người còn bằng hỏa song tu, sao hai người không thành thân?" Triệu Linh m không vui trợn mắt nhìn công chúa Minh Hà rồi quay người đi khỏi.

Công chúa Minh Hà bĩu môi, coi thường, nói: "Hứ! t Ngươi nghĩ bốn công chúa hết cơ hội rồi ư? Lúc đầu chỉ cần một câu nói của bốn công chúa thì giờ hẳn chính là phò mã của bốn công chúa rồi, còn có thể tới lượt ngươi gọi tỷ phu..."

Nhường cơ hội đi tới cực địa băng huyết cho Linh m, Lâm Tú ngay cả lo lắng cũng không lo lắng.

Tu luyện trong băng huyết, mặc dù hữu ích cho dị thuật băng, nhưng hẳn còn có năng lực khác, do đảm bảo tốc độ tu luyện,

nhiều năng lực bí mật cũng không thể được biết đến, cho nên hắn càng thích hợp tu luyện một mình hơn.

Nếu thuận lợi, trước đại hội năm sau, Linh m hẳn là có thể thăng cấp cấp Địa.

Sau khi rời khỏi Dịch Thuật Viện, trước tiên hắn tới Triệu gia một chuyến, đón Triệu Linh Quân trở về.

Nếu nàng ở lâu hơn một chút, người Triệu gia cũng sẽ hoài nghi.

Vào ban đêm, Lâm Tú cho Thái Y uống nước đường nâu, nhìn nàng ngủ, sau đó rời khỏi hôn phủ.

Lâm Tú vừa mới rời đi, trong phòng Triệu Linh Quân, nàng chậm rãi mở mắt ra, nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

Giờ phút này nàng đang suy nghĩ, nàng có phải cũng nên ra ngoài tu luyện hay không?

Nếu cứ ở lại đây, mọi người sẽ bất tiện...

Lúc này, ở một tòa trạch viện khác.

Từ sau khi Lâm Tú thành thân với Thái Y, nơi này cũng chỉ có Triệu Linh m và Tần Uyển ở lại.

Hai người họ thường ngày cũng không nói chuyện nhiều, nhưng ở chung với nhau cũng được coi là hòa thuận, hình thành một mối quan hệ không gần gũi, cũng không xa cách.

Đêm nay ánh trăng rất sáng, bầu trời đầy sao, gió mát thổi qua mặt, Tần Uyển ngồi trong sân ngắm trăng, Triệu Linh m tựa vào cửa phòng, ánh mắt nhìn về phía trước, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Một khắc nào đó, Triệu Linh m hoàn hồn, sau đó nói với Tần Uyển: "Qua mấy ngày nữa, ta phải đi xa một chuyến, có thể phải mất vài tháng mới có thể trở về."

Mặc dù hai người không phải là bằng hữu, nhưng ở cùng nhau lâu như vậy, nàng cảm thấy vẫn cần phải nói chuyện với Tần Uyển.

Tần Uyển chỉ ừ một tiếng, tỏ vẻ mình đã biết.

Triệu Linh m trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên hỏi Tần Uyển: "Người nói xem, nếu như là một nam tử, đối xử với một nữ tử rất tốt, luôn tặng cho nàng thứ rất trân quý, điều này nói rõ cái gì?"

Tần Uyển liếc nhìn nàng, nói: "Nếu nữ tử này, không phải mẫu thân, tỷ tỷ, hoặc là muội muội, điều đó có nghĩa là hẳn ta thích nàng"

Triệu Linh m nói: "Nhưng hẳn có thể thiệp..."

Tần Uyển nói: "Vậy thì sao, nam nhân trong thiên hạ không phải tất cả đều như vậy, bọn họ sẽ nói cho người biết, trái tim bọn họ tan thành rất nhiều mảnh, mỗi một mảnh đều thích những người khác nhau..."

Triệu Linh m suy nghĩ một chút, lại nói: "Vậy nếu như nữ tử kia không thích hẳn thì sao?"

Tần Uyển lại nhìn nàng một cái, hỏi: "Người thật sự không thích hẳn sao?"

Triệu Linh m không biết.

Bởi vì không biết, cho nên mới hỏi Tần Uyển.

"Ta nói cũng không phải ta" Triệu Linh m chột dạ ngụy biện một câu, lại hỏi Tần Uyển: "Làm sao mới biết có thích một người hay không?"

Tần Uyển thản nhiên nói: "Khi người hỏi ra vấn đề này, thật ra trong lòng người đã có đáp án rồi"

Triệu Linh m nghi hoặc nói: "Đáp án gì?"

Tần Uyển nói: "Lúc người vừa hỏi ta câu hỏi kia, người đang nghĩ đến ai?"

Thân thể Triệu Linh m run lên.

"Không, không nghĩ về ai"

Nàng vội vã trở lại phòng, đóng cửa lại, dựa vào cửa, nhìn về phía trước với đôi mắt ngạc nhiên.

Chẳng lẽ nàng thật sự thích hấn sao?

Không thể, nàng luôn coi hấn là tỷ phu, là người nhà.

Cảm giác của nàng với hấn, là từ khi nào đã thay đổi, Triệu Linh m không biết, có lẽ, là đêm đại hôn của bọn họ, ngay tại khoảnh khắc mà tỷ tỷ chạy về tìm nàng..

Khi Lâm Tú đi vào phủ, phát hiện cửa chính đã đóng lại, vì thế nên hấn từ tường viện nhảy vào, nói với Tần Uyển trong sân:

"Mấy ngày không gặp, có nhớ ta không?"

Tần Uyển liếc hấn một cái, vịn thắt lưng đi về phòng.

Nàng có thể không nhớ hấn, nhưng thân thể nàng chắc chắn nhớ.

Chương 504: Điều có cơ duyên (1)

Trong phòng Tần Uyển, nàng nằm sấp trên giường, tay Lâm Tú cách quần áo, nhẹ nhàng ấn vào bên hông nàng, Tần Uyển nhắm mắt lại, trên mặt lộ ra vẻ hưởng thụ, nói: "Lần sau nhớ rõ tính ngày, hôm nay đã đau một ngày..."

Lâm Tú nói: "Sau này buổi tối ta sẽ tới đây."

Mặc dù hần cũng rất luyện tiếc, nhưng hần thực sự không thể tiếp tục như thế này nữa.

Trước kia buổi tối là thời gian hần tu luyện võ đạo, hiện tại Lâm Tú đã rất lâu không tu luyện võ đạo.

Hôn phủ có Triệu Linh Quân, bất cứ điều gì hần làm, nàng đều biết, so sánh thì ở đây tự do hơn.

Tần Uyển thoải mái nằm sấp trên giường, một lúc nào đó, bỗng nhiên cảm khái nói: "Kiếp sau, hy vọng ta không làm nữ nhân nữa."

Lâm Tú cười một tiếng, nói: "Người vẫn nên làm nữ nhân đi, nếu người làm nam nhân, không biết sẽ có bao nhiêu tiểu cô nương bị giở thủ đoạn."

Ngay cả Lâm Tú cũng không thể không thừa nhận, nàng có quá nhiều cách, nếu là nam nhân, tùy tiện có thể trở thành một tên Hải Vương.

Rất ít tiểu cô nương có thể chịu được cách tiếp cận của nàng.

Thật không may, không có một bản lĩnh tán gái, nhưng bản thân nàng cũng là một nữ

nhân.

Tần Uyển mở mắt ra, nói: "Giống như người sao?"

Bàn tay của Lâm Tú rời khỏi cơ thể của nàng, nói: "Ta không gây họa cho nhiều nữ nhân, tuy nhiên, nếu người cảm thấy mỗi tháng vào những ngày này thực sự khó chịu, ta có một cách để giúp người thoát khỏi nỗi đau này, ít nhất mười tháng, người sẽ không bao giờ cảm thấy nỗi đau này một lần nữa..."

Tần Uyển suy nghĩ một chút, nói: "Đây cũng là một biện pháp tốt, nếu không, người giúp ta?"

Đùa giỡn với các cô nương khác, họ hoặc là ngượng ngùng đỏ mặt, hoặc sẽ oán trách trách mắng, Tần Uyển thực sự không phải như vậy chút nào, Lâm Tú thừa nhận mình bị nàng nắm chặt gắt gao.

Hắn rời khỏi phòng Tần Uyển, trước tiên ẩn thân bay ra khỏi thành, tu luyện tất cả dị thuật một lần, vì năng lực của hắn càng ngày càng nhiều, thời gian hao phí cũng càng ngày càng nhiều, nếu năng lực nhiều hơn một chút, buổi tối giành ra thời gian tu luyện, chỉ sợ là không đủ.

Khi trời sắp sáng, Lâm Tú trở lại phủ, ngủ chưa đầy một canh giờ đã dậy đi Dị Thuật Viện với Linh m.

Hôm nay, sau khi kết thúc song tu với công chúa Minh Hà, nàng nói với Lâm Tú: "Hai ngày nữa, ta cũng sẽ rời khỏi Vương Đô, thật lâu mới trở về, bắt đầu từ ngày mai, trước tiên không cần song tu.

Lâm Tú nghi hoặc hỏi: "Người đi đâu vậy?"

Minh Hà công chúa nói: "Đi Phù Tang tu luyện một thời gian."

Lâm Tú sau khi hỏi nàng mới biết, nàng và Linh m giống nhau, đây đều là triều đình và học viện sắp xếp, chẳng qua, Linh m đi cực địa băng huyết, nơi nàng muốn đi, là núi lửa đang hoạt động của Phù Tang quốc.

Linh m thích hợp để tu luyện ở vùng đất cực lạnh, nàng thích hợp tu luyện ở nơi cực nóng.

Phù Tang quốc tuy nhỏ, nhưng trong lãnh thổ có rất nhiều núi lửa hoạt động, những vị trí này ở Phù Tang quốc, thực tế lại do năm vương triều lớn khống chế, năng lực hệ hỏa là nhiều nhất trong số tất cả dị thuật sư, nhưng số lượng núi lửa lại có hạn, nếu nàng không phải là công chúa Đại Hạ, rất khó có được cơ hội như vậy.

Triều đình dường như muốn đuổi kịp trước đại hội, tăng tu vi của các nàng lên cấp Địa, mới cho các nàng cơ hội như vậy.

Vốn dĩ hai người không có hy vọng tham gia đại hội lần này, nhưng từ sau khi bị phát hiện chuyện năng lực băng hỏa có thể song tu, tu vi của các nàng tăng vọt, triều đình cũng tăng cường tài nguyên đầu tư vào bọn họ.

Công chúa Minh Hà nói: "Người cũng không cần phải lo lắng, sau khi ta đi, học viện sẽ tìm những người khác song tu với người."

Lâm Tú khoát tay áo, nói: "Không cần, chờ người trở về rồi nói sau."

Kỳ thật qua vài ngày, hấn cũng dự định rời khỏi Vương Đô, đi Giang Nam với Thái Y một

chuyến, xem như là tuần trăng mật của hai người, nàng đã nhiều năm không trở về, Lâm Tú cũng muốn thăm quê hương của nàng và Quý phi nương nương.

Công chúa Minh Hà liếc Lâm Tú một cái, trong lòng có chút hài lòng.

Tuy rằng hấn chân chừ với Triệu Linh Quân, nhưng lại một lòng với nàng.

Hai người cùng nhau tu hành lâu như vậy, sớm đã có chút ăn ý, nếu đổi một người song tu khác cho nàng, nàng cũng sẽ cảm thấy không thoải mái.

Vào buổi trưa, Lâm Tú trở về tòa phủ mới của mình thì thấy Lý Bách Chương ngồi trong sân.

Thấy Lâm Tú trở về, hấn đứng lên, nói với Lâm Tú: "Ta đến nói với ngươi một tiếng, ta phải ra ngoài một thời gian, có lẽ phải mất vài tháng mới có thể trở về."

Lâm Tú hỏi: "Không phải ngươi cũng muốn ra ngoài tu luyện chứ, đi đâu?"

Lý Bách Chương nghi hoặc nói: "Đi Trảo Oa quốc, làm sao ngươi biết ta muốn ra ngoài tu luyện?"

Trảo Oa quốc là một quốc đảo trên biển ở phía nam Đại Hạ, diện tích đất không lớn, đất nước rất yếu, nhưng bằng cách nào đó, quốc đảo này thường xuyên xảy ra thời tiết giông bão, một năm bốn mùa không dứt, có tên là "Lôi đô".

Chương 505: Đều có cơ duyên (2)

Nơi đó là nơi tốt nhất để tu luyện lôi đình lực, hiển nhiên, loại bảo địa này, Trảo Oa quốc cũng không giữ được, trong một thời gian dài, Đại U vương triều đều làm cho nó trở thành phụ quốc, sau này năm đại vương triều trải qua đàm phán, thông qua trao đổi lợi ích, Đại U vương triều mới nhượng bộ, đồng ý cho người của mấy quốc gia còn lại lên đảo Trảo Oa tu luyện, chỉ là danh sách vẫn còn rất hạn chế.

Về cơ bản, đất nước này vẫn nằm trong tầm kiểm soát của Đại U vương triều.

Lâm Tú đã biết nơi này từ lâu, nhưng thứ nhất hẳn không có cơ hội rời khỏi Vương Đô, thứ hai, thực lực của hắn còn quá yếu, hòn đảo kia tuy nhỏ, nhưng cường giả của Đại U vương triều lại trấn thủ không ít, không ai có thể lén lút lên vào nơi đó tu luyện mà không bị phát hiện.

Trên thực tế, trong lãnh thổ Đại Hạ cũng có một số nơi thường xuyên xuất hiện thời tiết giông bão, chỉ là tần suất ít hơn nhiều so với Trảo Oa quốc, và cũng đã bị chiếm đóng bởi một số đại gia tộc hoặc một số cường giả, căn bản không đến lượt những người khác.

Lý Bách Chương cứ cách một đoạn thời gian còn có cơ hội đến Trảo Oa quốc tu luyện, Lâm Tú cũng chỉ có thể thử vận khí, khi nào có thể tu luyện, tất cả đều dựa vào thiên ý.

Linh m, công chúa Minh Hà, Lý Bách Chương, mấy người bên cạnh hắn đều có cơ duyên,

nghe đến, năm sau một số hạt giống tuyền thủ, hẳn là cũng có sắp xếp tương tự.

Triều đình vẫn muốn đạt được kết quả đủ tốt trong đại hội năm tới, chờ đợi cho đến ba năm tiếp theo, đi đến cực địa băng huyết, núi lửa Phù Tang, vị trí của Trao Oa quốc, không phải là một, mà là hai người ba người, hoặc nhiều hơn.

Lý Bách Chương thở dài nói: "Vốn danh sách lần này không phải là của ta, là mẫu phi ở chỗ phụ hoàng tranh thủ cho ta, ta và Bội Bội thật vất vả mới có tiến triển như bây giờ, lại phải tách ra mấy tháng, ài..."

Lâm Tú đặt hai tay lên vai hắn, vỗ thật mạnh, nghiêm túc nhìn hắn, nói: "Hứa với ta, sau này nhất định phải nghe lời mẫu phi người nhiều vào, nàng bảo người làm gì thì phải làm..."

Ngoại thành Vương Đô.

Võ An Hầu phu nhân nắm tay Linh m, lưu luyến không rời nói:

"Một mình ở bên ngoài, nhất định phải tự chăm sóc bản thân, nơi đó rất lạnh, mặc thêm quần áo..."

"Nương, người đã quên năng lực của con sao, làm sao con có thể sợ lạnh chứ?"

Triệu Linh m vỗ vỗ tay bà, nói: "Yên tâm đi, lần này cũng không phải là con đi một mình, con có thể chăm sóc tốt cho mình"

Hôm nay Linh m xuất phát đi cực bắc, Lâm Tú và người Triệu gia đưa nàng ra khỏi thành.

Dị Thuật Viện và triều đình rất coi trọng nàng, chuyển đi cực địa này, có một vị cấp Địa thượng cảnh sẽ bảo hộ trong toàn bộ

quá trình, còn có mấy vị cung phụng cấp Địa đi theo, đồng thời, Dị Thuật Viện còn có một vị nữ đồng môn có năng lực dị thuật hỏa đi với nàng, tác dụng chỉ là cung cấp cho nàng tốc độ tu luyện gấp đôi.

Võ An Hầu phu nhân nói xong, Triệu Linh Quân lại đi qua, tỷ muội các nàng nói một chút, Triệu Linh m đi tới trước mặt Lâm Tú, nói: "Ta đi rồi, phòng của ta giữ lại cho ta."

Lâm Tú nói: "Ta sẽ thường xuyên dọn dẹp cho ngươi."

Cuối cùng Triệu Linh m nhìn hắn một cái, cũng không nói gì nữa, đi đến trong đoàn người, một bà lão tóc bạc, vẫy tay áo, tất cả các nàng liền lẳng không mà lên, rất nhanh đã biến mất trong tầm mắt Lâm Tú.

Công chúa Minh Hà và Lý Bách Chương rời đi vài ngày trước, Linh m hôm nay cũng rời đi, Lâm Tú cảm thấy cuộc sống của hắn bỗng nhiên như thiếu cái gì đó.

Khi Linh m ở đây, hắn cũng không cảm thấy gì, đêm đầu tiên nàng đi, Lâm Tú đứng ở trong sân, nhìn căn phòng tối tăm kia, lại có chút không quen.

Không biết từ khi nào, hắn đã quen với sự xuất hiện của Linh m mỗi ngày trong cuộc sống của mình.

Đột nhiên, Lâm Tú thấy hoa mắt, một bóng dáng lãnh khốc, hiện lên trước mắt hắn.

Đó là Linh m.

Lâm Tú quay đầu lại, nhìn thấy Tân Uyển đứng ở cửa phòng nàng, hỏi: "Thế nào, có phải tâm tình tốt hơn không?"

Lâm Tú đưa tay sờ về phía mặt Linh m, bàn tay lại trực tiếp xuyên qua thân thể nàng.

Ảo cảnh chung quy vẫn là ảo cảnh, có thể nhìn thấy được, nhưng sờ không được, Tần Uyển suy nghĩ một chút, đi lên phía trước, khuôn mặt nàng bỗng nhiên biến thành Linh m, nói với Lâm Tú:

"Sờ một lần mười lượng bạc, chỉ có thể sờ mặt."

Linh m trước mắt, cũng là do nàng dùng năng lực làm cho Lâm Tú sinh ra ảo giác.

Dưới khuôn mặt Linh m, là thân thể Tần Uyển.

Lâm Tú nâng mặt nàng, xoa xoa nhéo nhéo, nàng liền lui về phía sau một bước nói: "Đã đến giờ."

Lâm Tú cảm khái nói: "Người dứt khoát trực tiếp cướp tiền đi"

Tần Uyển nói: "Lựa chọn nằm ở trong tay người."

Chương 506: Sắp chia tay (1)

Cho dù là mười lượng bạc một lần, Lâm Tú cũng có thể sờ mặt nàng gần một ngàn lần, hấn cũng không có so đo với Tần Uyển nữa, lúc này, Tần Uyển bỗng nhiên vươn tay, nói với Lâm Tú:

“Người cho ta hộ phu sùng, vì sao sau khi ta tự mình bơi, một chút hiệu quả cũng không có?”

Tay nàng đã tốt hơn trước rất nhiều, trước kia bàn tay Tần Uyển, bởi vì thường xuyên làm việc, thô ráp vô cùng, căn bản không giống bàn tay của một cô gái, hiện tại bàn tay trước mặt hấn, mặc dù còn chưa tinh thể mượt mà như Linh m, công chúa Minh Hà và Thái Y, nhưng cũng đã giống như tay của cô gái bình thường.

Lâm Tú giải thích: “Không phải đã nói với người, chỉ bơi lên thôi cũng vô dụng, còn phải kết hợp kỹ thuật xoa bóp độc môn của ta.

Trong phòng, Lâm Tú bôi thuốc mỡ lên tay nàng, nói: “Trước khi ta rời đi, chắc chắn sẽ làm cho bàn tay của người vừa trắng vừa mềm mại..”

Cũng giống như hấn không thể nhìn được vết thương trên người A Kha, một cô nương như Tần Uyển, thân thể cũng không nên có bất kỳ khuyết điểm nào.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tú tu luyện một đêm, ngủ một lát, Tần Uyển ở trong bếp bận rộn với bữa sáng của hai người.

Tần Uyển rất thích hợp để sống một mình, nàng chịu khổ nhọc, kiên cường độc lập,

bất kể là xuống bếp hay lo việc nhà, đều rất tài giỏi.

Nàng đang nấu mì, Lâm Tú ở một bên trần trúng, rất nhanh, hai bát mì trúng trần nước sôi đã sẵn sàng, hai người ngồi ở bàn đá trong sân, tận hưởng thời gian buổi sáng sớm.

Lâm Tú ăn được một nửa, bỗng nhiên nhìn về phía cửa.

Không bao lâu sau, bên ngoài liền vang lên tiếng gõ cửa, Lâm Tú mở cửa viện thì thấy Chu Cẩm đứng ở bên ngoài.

Lâm Tú nghi hoặc nói: "Bệ hạ lại tìm ta sao, chờ ta ăn cơm xong đã, chỉ còn lại mấy ngụm..."

Chu Cẩm lắc đầu nói: "Lần này không phải tìm ngươi, ta tìm Tần Uyển cô nương"

Chu Cẩm đi đến trong viện, Tần Uyển cũng đứng lên, hỏi: "Chu tổng quản tìm ta, là Mật Điều ti có vụ án gì ư?"

Chu Cẩm đặt một hộp gỗ trên bàn đá, nói: "Lần này không phải vì vụ án"

Hắn mở hộp gỗ ra, Lâm Tú nhìn đồ vật trong hộp gỗ, cũng mở to mắt.

Trong hộp này, dĩ nhiên là một đồng nguyên tinh cấp bốn, ít nhất cũng có mấy chục viên, giá của một đồng nguyên tinh này, ít nhất là năm mươi vạn lượng trở lên.

Chu Cẩm nói với Tần Uyển: "Hy vọng Tần cô nương sử dụng những nguyên tinh này, tu luyện thật tốt, mau chóng trước tháng ba năm sau, đột phá đến cấp Địa, Bệ hạ ở trên đại hội, kỳ vọng rất lớn vào ngươi, sau này nếu thu thập được đủ nguyên tinh,

chúng ta cũng sẽ nhanh chóng đưa tới cho người..."

Lâm Tú trong lòng kinh ngạc, Hạ Hoàng có bao nhiêu keo kiệt, hẳn so với ai khác cũng rõ ràng hơn.

Tặng hẳn hai tòa phủ, hẳn ta lắm lắm mấy tháng, lần này đổi với Tần Uyển, thế mà hào phóng như vậy, giá trị mấy trăm ngàn lượng nguyên tinh, cứ như vậy lấy ra, hơn nữa đây còn là nhóm đầu tiên, từ trước đến nay, không có mấy dị thuật sư, có thể sau khi thức tỉnh bốn lần, còn có thể trực tiếp dùng nguyên tinh tu luyện.

Đây không phải là muốn bại sản, mà là muốn bại quốc.

Tuy nhiên Tần Uyển quả thật đáng giá.

Nếu nàng đột phá tới cấp Địa, trên đại hội, chín trên mười tuyển thủ cấp Địa sẽ không chơi nữa, Hạ Hoàng kỳ vọng nàng lọt top mười Thiên kiều bảng còn lớn hơn nhiều so với kỳ vọng đối với Lâm Tú.

Đều là tu vi cấp Địa, Tần Uyển có khả năng tiến vào top mười Thiên kiều bảng, so với Linh m và Minh Hà công chúa cộng lại còn nhiều hơn.

Lâm Tú nhìn Chu Cẩm một chút, nói: "Chu tổng quản, người trở về nói với Bộ hạ, như thế nào mà tất cả mọi người ở Thiên Tự Viện đều có lợi, nhưng ta lại không có, Bộ hạ cũng thiên vị quá rõ ràng..."

Chu Cẩm thân nhiên nói: "Không phải Bộ hạ đã cho người cơ hội sao, là người chấp tay nhường cơ hội tốt, hiện tại ngược lại trách Bộ hạ, Vương Đô này ai cũng có thể nói Bộ hạ thiên vị, chỉ có người không có

tu cách, hôn phủ của người là Bệ hạ tặng, tòa phủ này cũng là Bệ hạ tặng, vô luận là cưới vợ hay là nạp thiếp, đều là Bệ hạ tứ hôn, người có lý do gì nói bệ hạ thiên vị?"

Nói trắng ra, vẫn là Hạ Hoàng có lòng tin với Tần Uyển hơn là với hắn.

Thế nhưng Lâm Tú cũng không hâm mộ, trái phải cũng đều không tiện nghị cho người ngoài, hắn nói với Chu Cẩm: "Người còn muốn hỏi cung nhận lệnh đi, chờ ta một lát, ta cũng muốn đi thăm Quý phi nương nương..."

Hắn muốn rời Vương Đô một thời gian, muốn nói một tiếng với Quý phi nương nương.

Không bao lâu sau, trong cung Trường Xuân, Quý phi nương nương đang cắt tia cành hoa, hỏi: "Muốn rời khỏi Vương Đô, đi đâu, khi nào trở về?"

Lâm Tú nói: "Ta muốn trở về Giang Nam với Thái Y một chuyến, ngắn thì nửa tháng, dài thì một tháng, nương nương muốn quà gì, chúng ta trở về mang cho người."

Chương 507: Sắp chia tay (2)

Quý phi lắc đầu, nói: "Bồn cung không cần lễ vật gì, Giang Nam không thể so với Vương Đô, bồn cung và bệ hạ không thể che chở người, đi lại bên ngoài, người và Thái Y phải cẩn thận một chút"

Suy nghĩ một chút, nàng vẫn không yên lòng, đi vào trong cung, rất nhanh lại đi ra, đặt một cái ngọc bài ở trong tay Lâm Tú, nói:

"Vật này người giữ lấy, nếu gặp phải chuyện gì không giải quyết được thì đi phủ thành Giang Nam tìm Mộ Dung thị, đưa ngọc bài này cho bọn họ, bọn họ sẽ giúp người."

Lâm Tú cũng không cự tuyệt, nhận ngọc bài, nói: "Đa tạ Quý phi nương nương."

Hôm nay, Lâm Tú ở lại cung Trường Xuân dành nhiều thời gian hơn gấp đôi so với trước đây.

Tâm tình của Quý phi nương nương có chút sa sút, Lâm Tú hồi hận nói cho nàng biết, hần và Thái Y muốn đi Giang Nam, Giang Nam là quê hương Quý phi nương nương không về được, nói cho nàng biết chuyện này chẳng phải sẽ làm cho nàng khó chịu sao?

Trên thực tế, với tốc độ hiện tại của hần, trong vòng một ngày, Quý phi nương nương có thể từ Vương Đô đến Giang Nam, sau đó từ Giang Nam trở về Vương Đô, đến lúc đó, chỉ cần giấu nàng trong không gian tùy thân là được.

Chỉ có điều, nương nương mỗi lần xuất cung, bên người đều có vô số mật trình bảo hộ, hần sẽ không có cơ hội như vậy.

Khi ra khỏi hoàng cung, Lâm Tú nhìn ngọc bài trong tay, ngọc bài này giống như ngọc bài thân phận đại gia tộc, mặt sau của ngọc bài, là một con phượng hoàng điêu khắc sống động như thật, mặt trước khắc hai chữ "Mộ Dung"

Mộ Dung hình như là họ của Quý phi nương nương, Lâm Tú không biết khuê danh của nàng là gì, Hoàng hậu nương nương, Quý phi nương nương, khuê danh của các nàng, ở trong cung là cần kiêng dè.

Ngoại trừ thông báo cho Quý phi nương nương, hẳn còn muốn thông tri cho Ngung Nhi một tiếng.

Hiện giờ Lâm Tú đến Tiết gia, cũng giống như trở về phủ của mình.

Các ca ca của Ngung Nhi, mỗi người một mực đều kêu "muội phu", trưởng bối Tiết gia, bao gồm Tiết lão Quốc Công, thái độ đối với hắn cũng không cứng rắn như lúc đầu.

Đương nhiên, sau khi đại hôn với Thái Y, Tiết lão Quốc Công vẫn bày ra sắc mặt hai lần, hơn nữa cảnh cáo hắn, trước mặt Ngung Nhi, nếu còn dám cưới nữ tử khác, ước định trước đó của hai người liền hoàn toàn hủy bỏ.

Trong Tiết phủ, Tiết lão Quốc Công nhìn Lâm Tú, hừ lạnh một tiếng, nói: "Tiểu tử, ngươi rất tự tin, cơ hội tốt như vậy, thế mà ngươi nhường cho người khác, lão phu chờ xem, một năm sau, làm sao ngươi vào được top mười Thiên kiều bảng, lão phu không ngại nói cho ngươi biết, đại hội lần sau, Ngung Nhi cũng sẽ tham gia, đến lúc đó, nếu ngươi ngay cả Ngung Nhi cũng không

thể so sánh, cũng đừng trách lão phu không nói tình lý.”

Lâm Tú nói: “Tiết lão yên tâm, ta nhất định sẽ hoàn thành lời hứa”

Tiết lão Quốc Công từ trên xuống dưới đánh giá Lâm Tú, hắn không phải là một người không biết tự lượng sức mình, nhưng top mười Thiên kiều bảng, không có thực lực cấp Địa, ngay cả nghĩ cũng không cần suy nghĩ, sức mạnh của hắn ở đâu?

Chẳng lẽ, hắn còn có thực lực ẩn giấu?

Một lát sau, trong tiểu viện của Tiết Ngung Nhi, nàng và Lâm Tú ngồi ở bàn đá, mười ngón tay đan chặt, đây là động tác thân mật nhất của hai người ở Tiết gia, chỉ có thể làm được một chút này, lại thân mật thêm chút nữa thì sẽ bị Tiết lão Quốc Công cảnh cáo.

Nàng không hài lòng nói: “Sau này, huynh cũng phải đưa ta đến Giang Nam, ta còn chưa đến Giang Nam đâu.”

Lâm Tú nắm tay nàng, nói: “Đi, nàng muốn đi đâu, ta sẽ đưa nàng đi đến đó, Giang Nam thì tính là gì, sau này nếu có cơ hội, ta sẽ đưa nàng lên mặt trăng xem...”

Đôi mắt đẹp của Tiết Ngung Nhi cong lên, nhin cười nói: “Huynh còn coi ta là tiểu hài tử ba tuổi à, làm sao có thể đi lên mặt trăng?”

Lâm Tú thật đúng là không phải đang lừa gạt nàng.

Hắn có không gian có thể giấu người, có niệm lực và phi hành, còn có tốc độ, trong tương lai, đi lên mặt trăng cũng không phải việc khó, hơn nữa năng lực hệ hỏa, về

mặt lý thuyết, hẳn thậm chí có thể bay lên mặt trời...

Đại Hạ, phủ Giang Nam.

Thành nhỏ phong cách cổ xưa tú nhã, bốn phía đều là nước, dựa vào sông, tường phân ngói xanh đen, thuyền mái hiên lướt qua mặt nước, nổi lên những lớp sóng xanh.

Đầu con thuyền có hai bóng người đang đứng, một nam một nữ, nam tử tuấn lãng, nữ tử xinh đẹp, hai người theo thuyền trôi nổi, không biết thu hút bao nhiêu người đi đường chú ý.

Lâm Tú đã đến Tô Châu trước đây và sống ở đó một thời gian.

Nhưng dù sao đó cũng là ở hiện đại, đều là phong cảnh Giang Nam giống nhau, Tô Châu của thế kỷ 21 và thành phố nhỏ Giang Nam này là hai cảm giác hoàn toàn khác nhau, khó trách mọi người đều nói Giang Nam rất đẹp, ở đây, như thể trong một bức tranh.

Chương 508: Thái Y cảm tạ (1)

Cũng chỉ có nơi như vậy mới có thể sinh ra nữ tử như Thái Y và Quý phi nương nương.

Tạm biệt Quý phi nương nương và Ngung Nhị, lại xin nghỉ dài ngày ở Dị Thuật Viện và Võ Đạo Viện, Lâm Tú và Thái Y đi tới thành nhỏ ở Giang Nam tên là Hoài Thành, nơi này cũng là quê hương của Thái Y.

Trả một vài xu cho người lái thuyền, chiếc thuyền đã vào bờ, Lâm Tú và Thái Y xuống thuyền, qua các bậc thang, đến một bên của dòng sông, đá xanh trải trên đường phố.

Đường phố ở đây hẹp hơn nhiều so với đường phố ở Vương Đô, không gian nhỏ hơn, nhưng nhiều hơn một chút thanh lịch.

Những nữ tử đi bộ trên đường phố, cũng giống như Thái Y, tiểu gia bích ngọc, dịu dàng yếu điệu, các cô nương Vương Đô thì lại hào phóng hơn nhiều.

(Tiểu gia bích ngọc: chỉ những cô gái xinh đẹp, nhút nhát, tốt bụng, tài năng trong một gia đình nhỏ.)

Hai bên đường là một dãy cửa hàng, có thêu, đồ trang sức, điều, tất cả các loại điểm tâm quả nhưỡng, Thái Y nắm tay Lâm Tú, chỉ vào một cửa hàng, kích động nói: "Cửa hàng này vẫn còn, khi thiếp còn nhỏ thích bánh quế của nhà họ nhất, nhưng chỉ ở lễ mừng năm mới, thiếp mới có thể được tỷ tỷ chia cho một phần..."

Lâm Tú mua một hộp bánh quế, đưa cho nàng một miếng, nói:

"Nếu nàng thích, sau này ta sẽ thường đến đây mua cho nàng ăn"

Khoảng cách đường thẳng từ Vương Đô đến Giang Nam, chưa đầy ba ngàn dặm, Lâm Tú phi hành với tốc độ tối đa, một canh giờ có thể đi đi về về một lần, bay tới mua cho nàng và Quý phi nướng nướng một ít điểm tâm, lúc mang về vẫn còn nóng.

Sau khi đến Giang Nam phủ, Thái Y rõ ràng trở nên hưng phấn và kích động, đây là nơi nàng sống khi còn nhỏ, bây giờ trở về quê hương, hận không thể kể tất cả mọi chuyện khi còn nhỏ của nàng cho Lâm Tú nghe.

Chỉ có điều, khi đi đến một con hẻm, bước chân của nàng rõ ràng chậm lại.

Càng quen thuộc với quê hương thì càng sợ hãi, nàng đã không trở lại trong mười năm, Lâm Tú nắm tay nàng, đi đến cuối con hẻm, có một cái sân, mặc dù đồ nát, nhưng nhìn vẫn gọn gàng và sạch sẽ.

Cổng viện được mở ra, Lâm Tú và Thái Y gõ cửa, đi vào sân, thấy hai đứa trẻ đuổi theo nhau vui đùa trong sân, một nam một nữ, phần điêu ngọc trác, đứa bé trai nhìn thấy người lạ bước vào, mạnh dạn hỏi: "Người là ai, đến nhà ta có việc gì?"

Thái Y nhìn đứa bé trai, nhẹ nhàng hỏi: "Xin hỏi, đây có phải là nhà họ Cố không?"

Nàng vừa dứt lời, có hai bóng dáng, bước ra khỏi phòng bên trong.

Đó là một đôi nam nữ trẻ tuổi, nam tử đó bộ dáng anh tuấn, nữ tử có dung mạo bình thường, hai đứa trẻ chạy nhanh qua, gọi một tiếng "cha" "nương" sau đó trốn sau lưng họ, đôi mắt sợ hãi nhìn Lâm Tú và Thái Y.

Nam tử trẻ tuổi bước lên, nhìn vào một đôi nam nữ quý khí, hỏi:

"Xin hỏi, các người tìm ai?"

Thải Y nhìn hẩn, trong đôi mắt đẹp hiện ra những kỷ niệm, lẩm bầm: "Người, người là Cổ Tinh sao?"

Nam nhân nhìn nàng, ngần ra hồi lâu, sau đó hỏi một cách khó tin: "Người, người là nhị tử?"

Lâm Tú đã từng nghe Thải Y nói, nàng khi còn nhỏ, trong nhà có bốn tỷ đệ, trong đó, đại tỷ làm nha hoàn ở nhà giàu, nàng vào gánh hát học nghệ, tam muội là con dâu nuôi từ nhỏ của người ta, người trước mắt, hẩn là đệ đệ của bọn họ.

Nam tử trẻ tuổi kia nhìn Thải Y, hỏi: "Nhị tử, mấy năm nay tỷ đã đi đâu, cha nương trước khi đi, còn rất nhớ tỷ..."

Sắc mặt Thải Y trắng bệch, giọng run run nói: "Cha và nương..."

Nam tử trẻ tuổi thờ dài nói: "Ba năm trước, cha bị bệnh qua đời, sau đó một năm, nương cũng rời đi..."

Trên thực tế, cho dù đó là Thải Y hay tỷ tử và muội muội của nàng, kể từ khi họ rời khỏi nhà, họ không còn là người của nhà họ Cổ nữa.

Khi họ còn rất trẻ, họ phải tự mình kiếm sống, Thải Y vào gánh hát, gánh hát đi đâu, nàng sẽ đi đó, không có cơ hội để lựa chọn.

Không lâu sau, trên một cánh đồng phía sau tiểu viện, Lâm Tú và Thải Y thắp hương trước một bia mộ hợp táng, khi trở về tiểu

viện một lần nữa, nam tử trẻ tuổi sờ sờ đầu của đôi trẻ nhỏ kia, nói: "Mau gọi cô cô."

Cặp trẻ nhỏ bước ra từ phía sau hần ta, rụt rè nói: "Cô cô."

Sau đó hần mới nhìn về phía Lâm Tú, thăm dò hỏi: "Vị công tử này là..."

Lâm Tú nói: "Người có thể gọi ta là tỷ phu."

Trưởng bối lần đầu tiên gặp văn bối, không tặng chút quà, có chút không thể nào nói nổi, nhưng Lâm Tú lại không có gì có thể tặng cho mấy đứa trẻ, vì thế hần đành phải lấy ra hai tấm ngân phiếu, đặt ở trong tay hai đứa nhỏ, nói: "Lần đầu tiên gặp mặt, cũng không chuẩn bị bất kỳ lễ vật nào, số tiền này cầm lấy đi mua kẹo ăn."

Cặp phu thê trẻ không thể không mở to mắt.

Chương 509: Thái Y cảm tạ (2)

Hai tấm ngân phiếu này, đều có mệnh giá một trăm lượng bạc một tờ, hai phu thê bọn họ, tiền kiếm được quanh năm cũng chỉ là đủ cho cả nhà ăn mặc, hai trăm lượng đối với bọn họ mà nói, có lẽ cả đời cũng không thể tích góp được.

Đôi phu thê này ánh mắt lộ ra khát vọng và tha thiết, nhưng nam tử trẻ tuổi vẫn đoạt lại tấm ngân phiếu từ hai đứa trẻ, trả lại cho Lâm Tú, nói: "Không được không được, cái này quá nhiều, quá nhiều, chúng ta không thể..."

Nữ tử mím môi, nhưng không nói gì.

Lâm Tú một lần nữa đưa tấm ngân phiếu đến tay hai đứa trẻ, nói:

"Đây là cho đứa nhỏ, cũng không phải cho người"

Hắn ngồi xổm xuống, một tay ôm một đứa trẻ, nói: "Không cần để ý cha nương của người, lát nữa cô phụ sẽ mua kẹo cho người ăn HẠ Hai tiểu đứa trẻ không còn rụt rè như vừa rồi, rất nhanh đã bị Lâm Tú chọc cười khúc khích.

Cặp phu thê trẻ nhìn Lâm Tú, lại nhìn vào Thái Y, trong lòng khiếp sợ không thôi.

Rốt cuộc là nhị tỷ giả cho người nào, thế nhưng có thể tùy tiện lấy ra nhiều bạc như vậy, tặng cho hai đứa trẻ lần đầu tiên gặp mặt, bọn họ nhìn ra, quần áo trên người hai người đều dùng tơ lụa thượng đẳng, vị công tử trẻ tuổi này, lại càng có một loại khí chất cao quý xuất chúng, lệnh công tử

trong thành của bọn họ cũng không có khí chất như vậy.

Phát hiện này, cũng làm cho thái độ của hắn ta đối với hai người trở nên cẩn thận.

Lúc này, Thái Y nhìn về phía hắn, hỏi: "Đại tỷ và Tam muội đâu?"

Nam tử trẻ tuổi nói: "Đại tỷ mấy năm nay vẫn làm việc ở nhà Vương viên ngoại, một năm trước, thành thân với một hạ nhân ở Vương gia, tam tỷ mấy năm nay cũng rất tốt, tháng trước vừa mới sinh đứa con thứ ba, ta đi gọi các nàng, nghe được tỷ trở về, bọn họ nhất định rất vui vẻ..."

Cổ Tinh rất nhanh chạy ra ngoài, Lâm Tú và Thái Y thì đang đùa giỡn hai đứa trẻ.

Lâm Tú trước kia cảm thấy rất ghét trẻ nhỏ, nhưng nhìn tiểu cô nương phần điêu ngọc trác trong ngực, trong lòng lại không khỏi sinh ra một ít khát vọng.

Là một nam nhân, ai lại không muốn có một thiên thần nhỏ như vậy?

Hắn nắm tay Thái Y nói: "Chờ một vài năm nữa, chúng ta cũng có hai đứa trẻ để chơi, tốt nhất là nữ nhi giống như nàng..."

Thái Y đỏ mặt gật đầu, trong mắt cũng lộ ra sự khát khao.

Hiện tại Lâm Tú mỗi ngày phần lớn thời gian đều phải dùng ở tu luyện, ngay cả thời gian ở bên Thái Y cũng không có nhiều, đợi đến khi tu luyện thành công, không cần cố gắng như vậy, hắn muốn yên tâm ổn định vài năm sống một cuộc sống bình thường, sinh một nữ nhi với Thái Y, từ nhỏ làm bạn với nàng, hắn là một chuyện rất hạnh phúc.

Chỉ chốc lát sau, từ cửa lại truyền đến tiếng bước chân, nữ tử nhìn qua, kinh ngạc nói: "Sao lại trở về nhanh như vậy..."

Nhìn thấy những người bước vào sân, khuôn mặt của nàng đã thay đổi, hai đứa trẻ cũng sợ hãi nấp đằng sau Lâm Tú và Thái Y.

Ánh mắt Lâm Tú nhìn qua, thấy một nam nhân trên mặt có vết sẹo, phía sau hắn còn vài người theo sau.

Nam nhân mặt sẹo đảo mắt trong sân, bất ngờ nói: "Ôi, hôm nay có khách..."

Nữ tử vội vàng đi vào trong sân, nói: "Hoàng đại gia, chi phí bảo hộ trong tháng này, không phải là đã trả rồi sao?"

Nam nhân mặt sẹo cười nói: "Là giao nộp một lần, nhưng bây giờ quy tắc đã được thay đổi, nửa tháng giao một lần, trả thêm một trăm văn tiền, nửa tháng này, cửa hàng của ngươi ta bảo hộ, sẽ không có ai đến gây rắc rối cho ngươi..."

Trong lòng nữ tử phần nộ lại bất đắc dĩ, ngoại trừ thủ hạ của hắn, làm sao còn có người tới gây phiền toái, đây rõ ràng chính là cướp tiền, trước kia một tháng một lần cũng thôi, hiện tại lại biến thành nửa tháng một lần, cửa hàng nhỏ của phu thê bọn họ, một chút lợi nhuận thu được, tất cả đều cho bọn chúng.

Lâm Tú đứng lên, nhìn nam nhân có vết sẹo kia một cái, hỏi: "Sao lại thế này?"

Nữ tử thì thầm: "Chúng ta có một cửa hàng nhỏ trên phố, cắt may trang phục cho người khác, kiếm được một số tiền nhỏ để hỗ trợ gia đình, mỗi tháng bọn họ đòi phải có một

khoản tiền bảo hộ, nếu không họ sẽ tìm một người nào đó đến để gây rối..."

Loại chuyện này, ở Vương Đô ngược lại cũng có, chỉ là mấy tháng nay, thế lực hắc ám nhỏ bé này đã bị Thanh Lại ti đánh đến một cái cũng không còn từ lâu.

Lâm Tú lấy ra một tấm ngân phiếu, đưa cho nam nhân có vết sẹo kia, nói: "Một tháng hai trăm văn tiền đúng không, ta trước tiên thay bọn họ giao một năm, phiền người trả lại tiền..."

Nam nhân mặt sẹo nhìn một trăm lượng, mắt lóe lên ánh sáng vàng, quyết đoán đưa tay ra nhận.

Chỉ có điều, khi bàn tay của hắn ta chạm vào ngân phiếu, ngón tay đột nhiên đóng băng, băng vẫn còn lan rộng về phía cánh tay của hắn ta, ngay lập tức cánh tay của hắn ta đã không còn cảm giác.

Chương 510: Thái Y cảm tạ (3)

Hắn ta lập tức thu tay lại, hoảng sợ nhìn Lâm Tú, Lâm Tú thu lại một trăm lượng kia, lắc đầu nói: "Người thật đúng là dám nhận..."

Nam nhân mặt sẹo sợ hãi, một vài tên thuộc hạ phía sau hắn ta đã nhìn thấy cảnh tượng này, lùi lại vài bước, nhưng dưới chân của họ lại giẫm vào mặt băng, băng lan ra từ chân họ, nhanh chóng đóng băng nửa dưới của họ, bao gồm cả nam nhân mặt sẹo, tất cả đều bị đóng băng tại chỗ.

Lâm Tú liếc nhìn nam nhân mặt sẹo một cái, nói: "Trước kia lấy bao nhiêu tiền, bây giờ nhỏ ra gấp mười lần cho ta, hoặc ngày này năm sau, để cho người nhà người đốt gấp mười cho người."

Nửa thân dưới của nam nhân mặt sẹo đã không còn cảm giác, hắn ta không bao giờ gặp phải tình huống này, sợ hãi, vội vàng lấy ra một đồng bạc vụn từ trong ngực mình, nói: "Cho người, tất cả đều cho người, vị công tử này đại nhân đại lượng, tha cho tiểu nhân một con đường sống, tha cho tiểu nhân một con đường sống đi..."

Hắn ta chẳng qua chỉ là một tên côn đồ đường phố mà thôi, nào dám đối nghịch với dị thuật sư cường đại.

Đời này hắn ta cũng chưa từng gặp qua mấy người dị thuật sư.

Trong sân, nữ tử kia đã bị một màn trước mắt dọa cho ngây người, nàng nhẹ nhàng kéo ống tay áo Thái Y, cẩn thận hỏi: "Nhị tỷ, rốt cuộc tỷ phu là ai..."

Cổ Tinh dẫn hai cô nương khác trở về, phát hiện trước cửa nhà mình hàng xóm láng giềng đã đứng đầy.

Họ thò đầu vào bên trong nhìn xung quanh, còn bàn luận cái gì đó.

"Họ Hoàng thế mà cũng có ngày hôm nay!"

"Đáng đời hần ta, thu tiền của đại nhân vật như vậy, đó là người mà một tên lưu manh như hần có thể đắc tội được sao?"

"Nghe nói là nữ nhi thứ hai của Cổ gia trở về, mười năm không gặp, tiểu nha đầu kia đã lớn như vậy, còn gả cho một đại nhân vật như vậy, người nói số mệnh người ta như thế nào mà tốt vậy..."

"Cổ gia cũng coi như phát đạt..."

Ba tỷ muội Cổ Tinh từ trong đám người chen vào, nhìn trong sân thấy tên họ Hoàng và vài tên thuộc hạ bị đóng băng ở trong sân run rẩy, cũng thấy hoảng sợ.

Thê tử của hần đi đến bên cạnh hần, vẻ mặt vui sướng nói cho hần biết chuyện vừa rồi, Cổ Tinh lúc này mới biết được, trượng phu của nhị tỷ thế mà lại là một vị dị thuật sư cường đại, trong lòng hần vì nhị tỷ mà vui vẻ, nói chuyện cũng càng thêm cẩn thận.

Thải Y đi qua với một khuôn mặt ngạc nhiên, nhìn hai nữ tử, cao hứng nói: "Đại tỷ, tam muội..."

Lâm Tú trêu đùa với hai đứa nhỏ, ánh mắt nhìn về phía bốn tỷ đệ đang nói chuyện cách đó không xa, rõ ràng nhìn ra, ba người còn lại, nói chuyện với Thải Y đều vô cùng cẩn thận.

Mặc dù họ vẫn còn huyết mạch gắn bó, nhưng mười năm không gặp, gặp lại cũng là cảnh còn người mất, rất khó để trở lại khi còn nhỏ.

Chỉ chốc lát sau, vài tên mặc công phục bộ khoái, từ bên ngoài đi vào, sau khi nhìn lướt qua sân, đi tới trước mặt Lâm Tú, cung kính nói: "Vị công tử này, thành lệnh đại nhân đang thiết yến ở Yên Vũ Lâu, rất mong được đón tiếp ngài."

Động tác của vị thành lệnh này ngược lại không chậm, Lâm Tú cũng có thể lý giải.

Hắn mấy ngày nay đều luôn ở Vương Đô, nơi quyền quý ở khắp mọi nơi, trung tâm kinh tế, chính trị và văn hóa của Đại Hạ, cường giả tự nhiên không ít, nhưng trong thành nhỏ ở Giang Nam này, một số người có thể không bao giờ nhìn thấy các dị thuật sư trong cuộc đời của họ, có cường giả dị thuật sư xuất hiện trong thành, quan phụ mẫu địa phương, một lòng khẳng định đã muốn đề cập tới.

Chỉ chốc lát sau, Lâm Tú nắm tay Thái Y, phía sau là người Cổ gia rõ ràng lo lắng bất an, đi tới tửu lâu nổi tiếng nhất thành nhỏ này.

Một người trung niên cầm đề râu ria chờ ở cửa tửu lâu, mọi người còn chưa đi tới, hắn ta đã chủ động nghênh đón, nói: "Bản quan Hoài thành lệnh Trác Hoành, công tử đại giá quang lâm, không tiếp đón từ xa, mong đừng phiền lòng..."

Lâm Tú cười nói: "Bản quan về quê thăm người thân với thê tử, thấy tên lưu manh gây chuyện, nhịn không được ra tay giáo

huấn một phen, gây thêm phiền toái cho đại nhân rồi”

Nam tử trung niên ngay lập tức nói: “Không phiền toái, không phiền toái, không biết vị đại nhân này nhậm chức ở nơi nào?”

Lâm Tú nói: “Thanh Lại ti Vương Đô”

Nam tử trung niên nghe vậy, trong lòng chấn động, nụ cười trên mặt càng thêm sáng lạn, đến từ Vương Đô, hơn nữa còn có năng lực dị thuật cường đại, hẳn ta tuyệt đối không thể trêu vào, vội vàng nói: “Chư vị mời vào, mời vào, bản quan đã để cho bọn họ chuẩn bị rượu và thức ăn, khách quý đến đây, xin hãy để bản quan là gia chủ tận tình tiếp đón một cách tốt nhất...”

Ba tỷ đệ Cổ gia chưa từng nghĩ tới, có một ngày có thể dùng bữa ở Yên Vũ Lâu với Thành Lệnh đại nhân, thức ăn đầy bàn này đều là sơn hào hải vị mà bọn họ ngay cả thấy cũng chưa từng thấy qua.

Chương 511: Thái Y cảm tạ (4)

Sau khi động đũa, họ cũng chỉ dám ăn một đĩa thức ăn trước mặt họ, nhìn chăm chăm vào bàn, không dám nhìn loạn.

Mà Thành Lệnh đại nhân ngày thường vô cùng uy nghiêm, nhìn thấy phu quân của nhị tử, nói chuyện rõ ràng cũng rất cẩn thận, làm cho trong lòng bọn họ càng thêm khiếp sợ, hơn mười năm trước, hình ảnh bốn tỷ đệ cùng nhau chơi đùa, trong đầu bọn họ, càng thêm mơ hồ.

Lâm Tú và Thái Y ở lại Hoài Thành ba ngày.

Trước khi đi, hắn để lại cho ba tỷ đệ mỗi người một ngàn lượng bạc, chỗ này đủ để thay đổi cuộc sống sau này của bọn họ, Hoài Thành lệnh nơi đó, Lâm Tú cũng chuẩn bị một phen, để cho hắn ngày thường chiếu cố bọn họ nhiều hơn, từ nay về sau, bọn họ cũng sẽ không còn bị những tên lưu manh côn đồ kia khi dễ.

Sau đó, Lâm Tú và Thái Y nói lời tạm biệt với họ, rời khỏi đây.

Lâm Tú đã mua một chiếc thuyền nhỏ, dự định đi du lãm một lần nữa ở Giang Nam với Thái Y.

Vào ban đêm, ánh sao chiếu trên sông, thuyền nổi trên mặt nước, tùy lực mà di chuyển.

Trong khoang thuyền, Thái Y dựa vào vòng tay của Lâm Tú, cảm xúc có phần chán nản, lần này gặp nhau, làm cho nàng nhận ra rằng người nhà đã từng thân thiết gắn bó, không còn cách nào để trở về như trước được nữa.

Lâm Tú ôm nàng, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, nói: "Sau này khi nào nàng muốn trở về, ta sẽ trở về với nàng"

Thải Y ngẩng đầu nhìn Lâm Tú, xúc động nói: "Cảm ơn tướng công, cảm ơn chàng đã vì Thải Y mà làm tất cả..."

Lâm Tú cười nhìn nàng, hỏi: "Cũng chỉ có hai chữ cảm ơn sao?"

Sắc mặt Thải Y đỏ lên, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Còn nữa..."

Rất nhanh, mặt nước có gợn sóng dập dờn, nhào nát một sông tinh hà.

Giang Nam phủ.

Phủ thành.

Lâm Tú nắm tay Thải Y, đi bộ trên phố đá xanh của phủ thành, ở đây, là điểm dừng chân cuối cùng của chuyến đi Giang Nam của họ, trong hơn nửa tháng qua, hơn mười thành nhỏ ở Giang Nam, tất cả đều để lại dấu chân của họ.

Đây là chuyến đi tuần trăng mật của hắn và Thải Y, mặc dù Lâm Tú còn muốn trải qua một thời gian thế giới của hai người với nàng, nhưng nếu tiếp tục như vậy, sẽ thật sự trì hoãn tu luyện.

Linh m, Minh Hà công chúa, Tần Uyển, thậm chí ngay cả Lý Bách Chương cũng đang cố gắng tu luyện, trước đại hội, tất cả mọi người đều liều mạng muốn ở trong danh sách, hắn lại đi dạo khắp thế giới, tựa hồ có chút kỳ cục.

Đúng đến lúc đó không cách nào đột phá cấp Địa, không lấy được top mười Thiên kiều bảng, lại mất mặt rất lớn.

Giang Nam phủ có hơn mười thành nhỏ, phủ thành là lớn nhất trong số các thành trì này, cũng là một trong những thành trì đông dân nhất, nhưng so với Vương Đô, mọi phương diện đều kém một chút.

Ở Vương Đô, một dị thuật sư hoặc võ giả cấp Huyền, ngay cả tư cách trở thành hộ vệ bên người của một số đệ tử nhà quyền quý cũng không có, nhiều nhất chỉ có thể làm một cái chân chó hò hét cổ vũ, nhưng ở bên ngoài, cho dù là dị thuật sư cấp Huyền hạ cảnh, quan phụ mẫu một số địa phương nhỏ cũng phải khách khí đối đãi.

Mà cấp Huyền thượng cảnh, cho dù là ở phủ thành Giang Nam, cũng có thể đi ngang.

Nếu đến cấp Địa, bất kể là địa phương hào cường, hay là quan phủ nha môn, đều sẽ xem bọn họ là thượng khách.

Đương nhiên, ở đây không có dị thuật sư và võ giả, cũng không có hoàn khổ, so với Vương Đô, còn có hơi thõ cuộc sống hơn.

Là điểm dừng chân cuối cùng trong chuyến đi Giang Nam này, mục đích chính của Lâm Tú là mua sắm, thật vất vả mới ra ngoài một lần, phải mang theo một ít quà cho phụ mẫu, nhạc phụ nhạc mẫu, Quý phi nương nương, còn có Tần Uyển.

Thêu thùa ở đây rất nổi tiếng, còn có trà, sau đó là các loại bánh ngọt, mứt, đều là hương vị Giang Nam chính thống nhất, mang đến cho Quý phi nương nương nhiều hơn một chút, hẳn là nàng sẽ thích.

Thải Y ở trong một phòng thêu chọn vải, phổ bên ngoài, đột nhiên có một âm thanh ồn ào.

Lâm Tú liếc nhìn ra ngoài, nhìn thấy một số xe chở tù, chạy qua trên phố.

Người dân đứng hai bên đường, nhìn xe chạy qua, chỉ trỏ, bàn tán không ngớt.

"Những người này đã phạm tội gì, tại sao họ bị bắt?"

"Nghe nói là phản tặc của Thiên Đạo Minh, lúc ám sát Phủ Doãn công tử thất bại bị bắt, kéo ra ngoài phố thị chúng"

"Thiên Đạo Minh mấy ngày nay làm rất nhiều đại sự, nghe nói ngay cả một vị công tử của Trương gia ở Vương Đô cũng chết trong tay bọn họ, thế nhưng bọn họ cũng hoàn toàn chọc giận Trương gia, mấy tháng nay, người của Trương gia đang trắng trợn lục soát người của Thiên Đạo Minh, chuyện lần này, chính là nhằm vào bọn họ, không nghĩ tới thật sự bắt được mấy người."

Lâm Tú nghe xong trong lòng liền cả kinh, không tốt, liên lụy đồng chí.

Trương Kính là hãn giết, Trương gia tra không được hung thủ lại đổ hết tội danh lên đầu Thiên Đạo Minh.

Chương 512: Thăm dò vào ban đêm (1)

Đổi lại là người khác, e rằng cũng nghĩ như vậy.

Lâm Tú tuy rằng không phải là nghĩa sĩ của Thiên Đạo Minh, nhưng việc hấn làm, so với Thiên Đạo Minh còn Thiên Đạo Minh hơn.

Mua đồ với Thái Y xong, khi đi ra khỏi cửa hàng, Lâm Tú thấy, trên tường bên đường nhanh chóng được dán cáo thị, bên dưới cáo thị, đã tụ tập rất nhiều người dân.

"Ba ngày sau, sẽ xử trăm những nghịch tặc của Thiên Đạo Minh"

"Lúc trước cũng bắt được người của Thiên Đạo Minh, đều là lập tức xử tử, lần này vì sao là ba ngày sau, còn khua chiêng gõ trống như vậy?"

"Điều này rõ ràng là câu cá, chờ đợi cho đồng lõa của họ đến cứu họ, sau đó bắt hết bọn chúng..."

Lâm Tú nhìn thoáng qua cáo thị kia, chuyện này, hấn không có ý định khoanh tay đứng nhìn, không chỉ là không muốn những nghĩa sĩ này chết, hấn càng lo lắng những người khác của Thiên Đạo Minh sẽ rơi vào cạm bẫy, lỡ như người cứu bọn họ có A Kha thì sao?

Từ lần trước từ biệt đến nay, Lâm Tú chưa bao giờ nghe tin tức gì về nàng nữa.

Lâm Tú không tìm được nàng, nàng cũng không đến tìm Lâm Tú.

Có lẽ, lần này hấn có thể có cơ hội gặp nàng ấy.

Nhìn Thái Y dường như cũng có chút lưu luyến, dù sao nàng cũng lớn lên ở đây, thích nghi hơn với khí hậu và cuộc sống ở đây, Lâm Tú suy nghĩ một chút, nói: "Nếu không, chúng ta ở đây thêm vài ngày nữa đi"

Thái Y nghe vậy, vui vẻ nói: "Thật sao?"

Lâm Tú suy nghĩ một chút, nói: "Không bằng chúng ta ở chỗ này mua một tòa phủ, sau này nếu nàng tới, ta sẽ ở chỗ này với nàng vài ngày, dù sao chúng ta tới đây cũng rất thuận tiện"

Trên đường đến Giang Nam, Thái Y đã nhìn thấy năng lực khác của Lâm Tú.

Nàng là người thân thiết nhất của Lâm Tú, chuyện này, cũng không cần phải giấu nàng.

Vương Đô cách Giang Nam, khoảng gần ba nghìn dặm, đi xe ngựa, ít nhất nửa tháng, hơn nữa bên trong xe ngựa chật hẹp xóc nảy, cũng không thoải mái như ở trong không gian tùy thân của Lâm Tú, nàng chỉ cần ngủ một giấc là có thể từ Vương Đô đến Giang Nam.

Lâm Tú nói mua là mua, giá phủ đệ ở Giang Nam phủ thành không thể so sánh được với Vương Đô, Lâm Tú đến nha hành với Thái Y, chỉ tốn năm ngàn lượng đã mua được một tòa viện nhỏ tinh xảo.

Hai ngày tiếp theo, hai người lại cùng nhau ra ngoài, mua rất nhiều đồ đạc và đồ dùng sinh hoạt, dọn dẹp trong và ngoài viện một lần nữa, viện nhỏ tường trắng này liền có dáng vẻ như một tiểu trạch.

Đêm, Lâm Tú đi đến phòng, thấy Thái Y đã nằm sắp bên giường ngủ thiếp đi.

Hai ngày nay, vì tiểu viện mới bận rộn trước sau, nàng quả thật quá mệt mỏi, Lâm Tú tâm niệm vừa động, thân thể Thái Y đã chậm rãi trôi nổi lên, quần áo trên người nàng, cũng chậm rãi cởi ra, treo trên móc áo.

Sau đó, cơ thể của nàng nhẹ nhàng rơi trở lại giường, chăn ở đầu giường từ từ mở ra, phủ lên cơ thể của nàng.

Lâm Tú tắt đèn, đi ra khỏi phòng, nhẹ nhàng huyết sáo, một số con chim trên mái hiên cũng kêu lên, sau đó, thân thể của hắn dần dần biến mất trong bóng tối.

Giang Nam phủ, đại lao phủ thành.

Ba bóng người bị trói vào cột, nam nhân bên trái thở phào nhẹ nhõm, nói: "Lần này, ta e là ta thực sự sẽ gặp các huynh đệ bên dưới."

Nam nhân ở giữa không thay đổi sắc mặt, bình tĩnh nói: "Cuộc sống này của ta, vốn là huynh đệ cho, chết không đáng tiếc, chỉ hy vọng, cái chết của ba chúng ta, không liên quan đến nhiều huynh đệ..."

Người cuối cùng tỏ ra lo lắng, nói: "Bọn họ chờ ba ngày mới xử tử chúng ta, chính là chờ huynh đệ ở Giang Nam phủ, nếu huynh đệ trong Minh gặp nạn, chúng ta cho dù bất chấp tính mạng, cũng phải mạo hiểm cứu giúp, ta nghĩ bọn họ cũng sẽ làm ra lựa chọn tương tự, ngày mai trên pháp trường, có lẽ sẽ có biến cố."

Nghĩ đến ngày mai, ba người không khỏi lo lắng.

Họ không lo lắng về cuộc sống của họ, chỉ hy vọng không liên quan đến nhiều huynh đệ

hơn.

Lúc này, dưới mặt đất, một bóng người đang đi qua.

Tối nay, Lâm Tú đến thử vận khí, nếu là ở đại lao Thanh Lại ti, hẳn khẳng định sẽ không nghĩ đến cướp ngục, dưới đất của đại lao Thanh Lại ti, là một tầng ván gỗ, một tầng sắt đá, một tầng đá phiến, ở giữa còn có thể xen lẫn vài vóc và các vật liệu khác, bất kể là dị thuật sư hệ nào, muốn lén lút trốn vào đại lao cứu người, căn bản không có khả năng.

Nếu đại lao Giang Nam phủ không chú ý như vậy, hẳn cũng không phải là không có cơ hội.

Tuy nhiên, ngay dưới lòng đất, di chuyển chậm về phía phòng giam, ngay phía trước hẳn, đột nhiên truyền đến một trận dao động nguyên lực.

Trong khi đó, hẳn nhận thấy đất xung quanh đột nhiên ép về phía hẳn.

Không tốt, có dị thuật sư cấp Địa hệ thôi Lâm Tú trong nháy mắt thân thể cứng lại, đồng thời, trong cơ thể bộc phát ra một luồng lực lượng cường đại, trực tiếp từ dưới lòng đất trỗi ra.

Chương 513: Thăm dò vào ban đêm (2)

Ngay sau đó, một bóng người khác cũng xuất hiện trên mặt đất, bàn tay của hắn ta đặt trên đất, nghi ngờ: "Đi đâu rồi?"

Vừa rồi rõ ràng hắn ta cảm giác được, có một người ý đồ dùng thuật thổ động tiếp cận nơi này, từ nguyên lực ba động trên người hắn mà xem, hắn là người thức tỉnh năng lực dị thuật thổ, thực lực là bốn lần thức tỉnh, cấp Huyền thượng cảnh.

Người này chắc chắn là người của Thiên Đạo Minh, đến giải cứu đồng bọn bị nhốt trong đại lao.

Đầu tiên hắn ta muốn nhốt người này dưới lòng đất, nhưng bằng cách nào đó, hắn đã trốn thoát, và khi hắn ta đuổi theo, người kia dường như biến mất, không có dấu vết.

Trên mặt tên dị thuật sư cấp Địa hệ thổ này lộ ra vẻ khó có thể tin, chẳng lẽ là gặp quỷ sao?

Sau đó, một vài bóng người khác đi ra từ bóng tối, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Dị thuật sư cấp Địa hệ thổ này nói: "Vừa rồi có người muốn cướp ngục, ta không thể giữ lại hắn, các người nhìn thấy bộ dáng của người này sao?"

Những người khác lắc đầu, nói: "Không, không thấy ai ra khỏi lòng đất"

Dị thuật sư cấp Địa mớ mịt nói: "Không thể nào, chẳng lẽ là ta cảm giác sai rồi, hay là bên cạnh hắn có đồng bọn giúp bọn họ ẩn nấp?"

Một người khác lắc đầu, trầm giọng nói: "Xem ra, ngày mai khi hành hình, phải cần

thận gấp bội, suốt đêm lại điều động thêm nhân lực, ngày mai mặc kệ bọn họ đến bao nhiêu người, đều phải để cho bọn họ có tới không có về!”

Lúc này, ở một tòa phủ, Lâm Tú chậm rãi rơi vào trong sân.

Hắn đoán không sai, ở đó quả nhiên có mai phục.

Ngoại trừ vị năng lực giả cấp Địa hệ thổ kia, trong nháy mắt chạy trốn, hắn ở phụ cận, còn cảm nhận được khí tức của hai người cấp Địa, nếu chỉ có một người, hắn ngược lại có thể đối phó, nhưng ba người mà nói, hiện tại hắn nhất định là đánh không lại, cho nên hắn chỉ có thể lui trước.

Cơ hội để cứu bọn họ ở pháp trường, hiển nhiên yếu hơn so với cứu bọn họ trong đại lao.

Nếu ngày mai có thể có cường giả Thiên Đạo Minh giúp hắn chia sẻ áp lực một chút, vậy khả năng cứu mấy người kia càng lớn.

Vừa mới từ trong đất trốn thoát, mặc dù trên người không bẩn lắm, nhưng Lâm Tú vẫn là trước tiên lấy nước tắm rửa, sau này có cơ hội, vẫn là phục chế dị thuật thủy đi, cái khác không nói, năng lực này dùng để tắm rửa là vô cùng thuận tiện.

Khi hắn trở về phòng, Thái Y trên giường xoa nắn đôi mắt buồn ngủ của mình, hỏi: “Tuống công, muộn như vậy, chàng đã đi đâu?”

Lâm Tú đi đến bên giường nằm xuống, nói: “Ngủ không được sao, đi ra ngoài đi dạo một chút”

Thải Y co người lại trong lòng hần, nói:
"Ta chỉ cần ngủ một thời gian, bây giờ ta không ngủ được."

Đêm đã khuya, trong dòng sông bên cạnh tòa viện nhỏ, một con cá đang bơi đột nhiên nhảy lên, bắn tung tóe bọt nước, cỏ ven sông, côn trùng ngừng kêu, một vài con chim trên mái hiên, cũng đột nhiên kích động đôi cánh, bay về phía xa...

Ngày hôm sau, gần trưa.

Một bãi đất trống ở trung tâm phủ thành, tập trung đầy người dân vây xem.

Mười mấy tên lính canh chặn một đường trắng ở bên ngoài đám người, giờ Ngọ đã sắp đến, lập tức là thời gian xử trăm vài tên nghịch tặc Thiên Đạo Minh.

Trong đám đông, không ít dân chúng trong lòng thở dài.

Các nghĩa sĩ của Thiên Đạo Minh, làm là trừng trị kẻ ác, giúp đỡ kẻ yếu, thay trời hành đạo, ở Giang Nam không ít dân chúng bị du côn ác bá, tham quan vô lại ức hiếp, đều chịu ân huệ của bọn họ.

Trong mắt người dân, họ là những người tốt.

Chỉ tiếc, người tốt cũng không được báo đáp tốt, ba nghĩa sĩ này, rất nhanh sẽ bị quan phủ chặt đầu.

Là dân thường, họ không thể làm gì cho ba người kia.

Trên đài, Phủ doãn Giang Nam phủ ngồi ở chỗ đó, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía một bóng người đứng bên cạnh hần.

Mặc dù hẳn là quan phụ mẫu của Giang Nam, nhưng vị trí này cũng được ban cho bởi những người khác, hẳn chỉ là một con rối mà Trương gia nắm trong tay ở Giang Nam, là quân cờ, tất cả các hành động ngày hôm nay phải tuân theo sự sắp xếp của người khác.

Giờ Ngọ sắp đến, bên cạnh Phủ Doãn, một nam tử trung niên, ánh mắt như chim ưng, quét qua quét lại trong đám đông, ánh mắt dừng lại trên mấy bóng người.

Dưới mặt đất pháp trường sâu một trượng, trong đất, cũng ẩn giấu một bóng dáng khác.

Trên một con sông bên đường, một nam tử nằm dưới nước, giống như một tảng đá.

Trên đài giám trăm, Phủ doãn Giang Nam phủ ngẩng đầu nhìn mặt trời, nói với ba người quỳ ở dưới: "Sắp chết đến nơi, ba tên phản tặc các ngươi còn có gì để nói?"

Đạo phủ nghe vậy, lấy miếng vải trong miệng ba người ra.

Một nam nhân ngoài cùng bên phải, ngửa mặt lên trời cười to vài tiếng, nói: "Cầu quan, giết ta, còn có ngàn vạn người như ta, thiên hạ nghĩa sĩ rất nhiều, các ngươi giết cũng không hết!"

Chương 514: m thâm ra tay (1)

Hai nam nhân khác có vẻ ngoài tương tự, dường như là huynh đệ, một trong số họ nhìn Phủ doãn Giang Nam phủ, nói: "Hôm nay mặc dù chúng ta chết, nhưng sớm hay muộn cũng sẽ có người báo thù cho chúng ta, huynh đệ chúng ta đi trước một bước, đợi người ở hoàng tuyền!"

Phủ doãn Giang Nam phủ Bồ Nhiên giận tím mặt, lạnh lùng nói:

"Chết đến nơi rồi, còn dám mạnh miệng!"

Hắn nhìn về phía nam tử trung niên bên cạnh, hỏi: "Đại nhân, sắp đến lúc, ngài có muốn hành quyết không?"

Ánh mắt của người trung niên thu hồi từ đám đông, khẽ gật đầu.

Phủ doãn Giang Nam phủ lấy ra một cái lệnh ký từ trong ống thẻ, ném trên mặt đất, lớn tiếng nói: "Canh giờ đã đến, hành hình!"

Lời nói của hắn vừa dứt, trong đám đông vây xem, đột nhiên truyền đến một tiếng hét lớn.

"Động thủ!"

Sau đó, năm bóng người lao ra khỏi đám đông, phóng thẳng đến chỗ ba người trên đài xử phạt.

Ba người quỳ trên mặt đất trong lòng trầm xuống, dùng hết toàn bộ khí lực, lớn tiếng quát:

"Mau đi!"

"Đừng để ý đến chúng ta!"

"Đây là cạm bẫy của bọn họ!"

Nhưng lời nhắc nhở của họ đã quá muộn.

Mặt đất xung quanh đài xử phạt, đột nhiên sụp đổ, năm người chạy như điên về phía đài xử phạt, cơ thể không ổn định, suýt ngã, phía trước của họ, cũng xuất hiện một nam nhân mặc áo dài màu nâu.

Bên trong dòng sông, cũng có một bóng dáng nhẩy ra, chặn đường lui theo một hướng khác.

Trên đài giám sát, nam tử trung niên nhìn năm người bên dưới, cười lạnh một tiếng, nói: "Các người thật đúng là dám đến, nghịch tặc, ta muốn các người tận mắt nhìn thấy, người của các người, chết trước mắt các người..."

Hắn phất phất tay, nói với ba gã đao phủ: "Còn sống sờ làm gì nữa, hành hình!"

Đao phủ giơ đại đao lên, nhắm vào cổ ba người, dùng sức vung xuống, trong số năm người, một nam nhân nổi giận nói: "Người dám!"

Hắn muốn xông về phía đài xử phạt, nhưng lại bị dị thuật sư hệ thổ kia ngăn lại.

"Cút ngay!"

Nam nhân gầm lên giận dữ, một cú đấm đánh vào đầu dị thuật sư, một cú đấm này đánh ra, ngay cả không khí cũng phát ra tiếng động nặng nề, dị thuật sư hệ thổ kia cũng không dám khinh thường, lập tức ngưng tụ thành một cái khiên đất thật dày trên tay để ngăn cản, năm đấm hung hăng đánh vào khiên đất, khiên đất vỡ vụn, thân thể hắn cũng lùi lại mấy bước.

Có điều trong lòng hắn cũng không kinh sợ mà lại có chút vui mừng, không nghĩ tới,

thể mà thật sự dẫn tới cường giả cấp Địa của Thiên Đạo Minh, người như thế, ít nhất là cấp bậc đả chủ, hôm nay nếu có thể giữ được hấn ở lại, chính là một công lớn.

Đao phủ giờ tay chém xuống, trong thời gian ngắn ngủi này, đại đao trên đỉnh đầu ba người đã hạ xuống.

Khi năm nam tử đã gần như tuyệt vọng, ba người cũng đã chuẩn bị nghênh đón cái chết, ba đại đao trong tay của ba đao phủ lại dừng lại, treo lơ lửng trên cổ ba người kia.

Người trung niên trên đài giám trăm sừng sốt một chút, sau đó nhíu mày nói: "Ba người các ngươi đang làm cái quỷ gì!"

Ba đao phủ đứng đó, dùng hết khí lực, nhưng đại đao kia không thể hạ xuống, đột nhiên, bọn họ đồng thời vung đại đao trong tay, đại đao bay thẳng về phía người trung niên ở đài giám trăm.

Nam tử trung niên rút trường đao ra khỏi vỏ, tùy ý vung hai cái, bay về phía ba đại đao, ba đại đao bị ngừng lại ở giữa, gãy thành hai đoạn, rơi xuống đất.

Nhưng sắc mặt hấn lại trầm xuống.

Còn có cường giả.

Hơn nữa là cường giả dị thuật hệ kim, loại này toàn thân cứng rắn như sắt, khó chơi như con rùa, là làm cho hấn chán ghét nhất, cho dù đối phương là cấp Huyền hạ cảnh, võ giả cấp Địa bình thường cũng không phá được phòng ngự của bọn họ.

Hấn từ trên đài giám trăm nhảy xuống, lớn tiếng nói: "Trốn ở chỗ tối tính là bản

lĩnh gì, có bản lĩnh thì đi ra, đường đường chính chính đánh một trận với ta!"

Ba gã đồng bọn đã được giải cứu, năm nam nhân thở phào nhẹ nhõm, trong đó một người hỏi nam nhân: "Đà chủ, đây có phải là cao thủ mà ngài mời?"

Khuôn mặt nam nhân này cũng hiện lên vẻ mờ mịt, phải không, còn có huynh đệ khác ở đây?

Nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ đến những chuyện này, thừa dịp dịp thuật sư hệ thổ kia phân tâm, hần lập tức nhảy lên hình đài, mấy đao chém đứt dây xích trói buộc ba người kia.

Nhưng lúc này, hàng chục quan sai đã vây quanh bọn họ, mà dân chúng xung quanh xem náo nhiệt, ngay từ lúc biến cố xảy ra đã tán loạn chạy trốn.

Hơn mười cung thủ, nhanh chóng kéo dây cung ra, mũi tên khóa lại bọn họ.

Tuy nhiên, ngay sau đó, cơ thể của những cung thủ này đột nhiên chấn động, khuôn mặt của họ lộ ra vẻ sợ hãi, tất cả đều bỏ lại cung tên, biểu hiện cực kỳ hoảng sợ, một số thậm chí chảy nước mắt.

"Quý à, có quý!"

"Tránh ra, đừng ăn ta, đừng ăn ta!"

"Cha, nương, cứu con!"

Trong nháy mắt, hơn mười cung thủ chạy trốn, nhảy sông, trường hợp này vô cùng xấu hổ.

Chương 515: m thâm ra tay (2)

Những cung thủ còn lại, biểu hiện cũng lần lượt sợ hãi, vô thức lùi lại, một bầu không khí khủng khiếp bắt đầu lan tràn trong họ.

“Cái này, đây là có chuyện gì?”

“Bọn họ làm sao vậy?”

Giang Nam phủ bên này, ba dị thuật sư và võ giả cấp Địa cũng nhìn không được sắc mặt đại biến, đây là năng lực cổ quái gì, người trốn ở chỗ tối, không chỉ có một người!

Điều làm họ sợ hãi hơn là, cho đến bây giờ, bọn họ không biết những người đó ở đâu.

Chẳng lẽ, còn một người trong số họ, có năng lực ẩn thân?

Bọn họ lần này là dự định bắt thêm một ít phản tặc của Thiên Đạo Minh ở Giang Nam phủ, nhưng không nghĩ lại dẫn tới nhiều cá lớn như vậy, dị thuật sư ở trong Thiên Đạo Minh rất hiếm có, bắt được mỗi một người, đều là công lao không nhỏ, bọn họ có thể dùng những công lao này đổi lấy tài nguyên tu luyện nhất định từ Trương gia.

Nhưng bây giờ bọn họ không biết có bao nhiêu người trong bóng tối, sự việc cũng phát triển theo hướng không thể đoán trước.

Vì phòng ngừa mọi chuyện vượt quá khống chế, tên võ giả cấp Địa kia quyết định nhanh chóng, nói: “Lập tức động thủ, giết tất cả nghịch tặc Thiên Đạo Minh tại chỗ!”

Hắn vừa dứt lời, từ hai bên đường, lại có hơn mười bóng người phá cửa sổ mà ra, xem chân khí và nguyên lực dao động trên người bọn, thực lực đều ở dưới cấp Địa.

Mặc dù vậy, sức mạnh của hai bên rất khác nhau.

Giang Nam phủ có ba gã cấp Địa, hơn mười gã cấp Huyền, mà Thiên Đạo Minh bên này, chỉ có một vị võ giả cấp Địa, bốn vị cấp Huyền, còn có ba thương binh, kết quả nhìn thế nào cũng thấy không thể trì hoãn.

Ngay cả Lâm Tú trốn trong bóng tối nhìn, cũng nhìn không được lắc đầu.

Có tình có nghĩa, không từ bỏ không bỏ cuộc là một điều tốt, nhưng nghĩa khí cũng không thể chịu chết.

Những nghĩa sĩ Thiên Đạo Minh này, làm việc như thế nào cũng xúc động như vậy, những người này là như vậy, cô nương có ngực lớn thẳng thắn kia cũng vậy, nếu như không phải hần tình cò gặp phải, những người này hôm nay một người cũng đừng hòng chạy.

Sự hy sinh của năm nam nhân phía sau, là vô nghĩa.

Ba vị cường giả cấp Địa này, không thể dùng năng lực, vì không để cho người của Thiên Đạo Minh xuất hiện thương vong, hần phải dùng thời gian nhanh nhất dẫn bọn họ đi.

Hơn mười dị thuật sư và võ giả cấp Huyền kia, đang muốn hình thành thế bao vây vài người của Thiên Đạo Minh, lại bỗng nhiên giống như bị thứ gì đó đụng phải, một tên

miệng phun máu tươi, bay ngược trở về, ngã trên mặt đất, liền không đứng dậy nổi.

Trong nháy mắt ngấn ngủi, người Giang Nam phủ cũng chỉ còn lại có ba gã cấp Địa.

Ba người liếc nhau, đều nhìn ra kinh hãi trong mắt đối phương.

Bọn họ đến cùng là đưa tới người nào?

Tuy nhiên, ngay sau đó, một màn kỳ lạ hơn xuất hiện.

Những người của Thiên Đạo Minh, cơ thể đột nhiên nổi lên, thế mà trực tiếp bay lên bầu trời.

“Không tốt!”

Ba cường giả cấp Địa đồng thời nổi lên, vô số đạo đao quang, thủy tiễn, thổ trùy, bắn về phía không trung, nhưng lúc này, những người Thiên Đạo Minh kia đã bay lên độ cao mấy chục trượng, thủy tiễn và thổ trùy cũng lần lượt rơi xuống mặt đất và sông.

Trong số họ, không ai có năng lực phi hành, chỉ có thể nhìn những người này rời đi một cách tiêu sái.

Cơ mặt vị võ giả kia đều run rẩy, cắn răng nói: “Là những người đêm qua, bọn họ có ít nhất năm người, dị thuật hệ thổ, dị thuật hệ kim, khống vật, ẩn nấp, còn có một người có thể ảnh hưởng đến thần trí, từ khi nào Giang Nam xuất hiện nhiều cường giả như vậy?”

Mất thấy người của Thiên Đạo Minh rời đi, bọn họ thậm chí ngay cả đuổi theo cũng không dám đuổi theo.

Những người trốn trong bóng tối, sức mạnh không rõ ràng, số lượng không rõ, họ lấy

cái gì để đuổi theo, người có thể dẫn theo mọi người bay lên, rất có thể là thức tỉnh năm lần dị thuật phi hành, năm lần thức tỉnh, năng lực đó không phải là phi hành, mà là không vật, một cường giả có năng lực không vật, có thể tạo ra mối đe dọa lớn đối với ba người bọn họ.

Sớm biết, còn không bằng xử tử ba người kia trong đại lao.

Tham lam muốn lấy chúng làm mồi nhử, câu một con cá lớn, bây giờ thì tốt, cá đến, cũng rất lớn, lớn đến nỗi họ không thể ăn được, ngay cả mồi câu cũng bị cướp đi...

Trên bầu trời.

Bao gồm cả Trịnh Lê đà chủ phân đà Giang Nam bên trong, tám người của Thiên Đạo Minh di chuyển nhanh ở độ cao hàng trăm trượng, ngoài cảm giác sống sót sau tai nạn ra vẫn có chút sợ hãi.

Rõ ràng là đã có người cứu bọn họ.

Nhưng bọn họ lại không nhìn thấy một ai.

Nếu rơi xuống từ độ cao này thì tất cả bọn họ sẽ bị ngã chết, điều này khiến trong lòng bọn họ thấy mất đi cảm giác an toàn.

Cuối cùng, vẫn là Trịnh Lê cấp Địa chấp tay về hướng nào đó, nói: "Tại hạ Trịnh Lê, đà chủ Thiên Đạo Minh phân đà Giang Nam, đa tạ các bằng hữu đã cứu giúp, bọn ta vô cùng cảm kích"

Chương 516: Mời gia nhập liên minh (1)

Tuy không biết ân nhân cứu mạng là ai, nhưng có thể ra tay cứu giúp chắc chắn cũng nghĩa sĩ giống bọn họ.

Hắn ta vừa mới nhìn thấy rất nhiều người ẩn trốn trong bóng tối, vào giây phút nguy cơ, nhiều lần ra tay giúp bọn họ giải quyết tất cả nguy cơ và chuồng ngại, đối phương rõ ràng là người mình.

Lát sau, bên tai họ liên tục truyền đến âm thanh.

"Chư vị anh hùng đừng khách sáo."

"Bọn ta vô cùng khâm phục những người quên mình vì nghĩa."

"Tình cớ gặp đương nhiên không thể nhìn các vị bị cầu quan đó làm hại"

Ba giọng nói, hai nam một nữ, nhưng không nhìn thấy bóng hình ai. Trịnh Lê biết chắc chắn trong số bọn họ có cường giả có năng lực ẩn thân, có thể ẩn giấu thân hình của tất cả bọn họ.

Nhắc mới nhớ, trong Thiên Đạo Minh bọn họ cũng có một thích khách sở hữu năng lực này nên hắn ta không kinh ngạc gì với điều này, nhưng thực lực của năng lực giả ẩn thân này rõ ràng là lợi hại hơn Trần cô nương.

Sau khi ra khỏi phủ thành, mọi người từ từ đáp xuống một ngọn núi nào đó.

Hai chân đạp trên vùng đất lớn, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, một bóng người hiện rõ trước mặt bọn họ.

Đây là một nam tử cực kỳ anh tuấn, sinh ra đã phong trần tuấn tú, mày kiếm mắt sáng, trên môi có chùm râu ngắn, trông rất có khí chất u sầu của một nam nhân thành thực.

Vài người lại đợi một lát nhưng không nhận ra người bên ngoài xuất hiện.

Nam tử anh tuấn kia mở miệng nói: "Không cần nhìn nữa, những người bạn khác của ta không muốn xuất hiện trước mặt mọi người."

Mọi người Thiên Đạo Minh đều hiểu rõ điểm này, với bọn họ mà nói giữ vẻ thần bí rất cần thiết. Một khi bị người khác nhìn thấy chân dung thì hành động sau này sẽ vô cùng bất lợi.

Bọn họ cùng chấp tay khom mình về hướng nam tử anh tuấn, Trịnh Lê nói: "Hôm nay đa tạ các vị anh hùng đã ra tay cứu giúp, sau này nếu có chỗ nào cần thì có phải lên núi đao xuống biển lửa bọn ta cũng sẽ không chối từ."

Lâm Tú chưa từng nghĩ cần bọn họ làm gì, trước giờ hắn luôn ôm hy vọng gặp lại A Kha, hai nữa là kính phục hành vi của những người này. Tuy không thể gặp được A Kha nhưng cũng có thể giải cứu bọn họ an toàn cũng tốt.

Chỉ là khó tránh khỏi có chút tiếc nuối.

Hắn liếc nhìn nam tử, nói: "Trịnh đã chủ động khách sáo, không giấu gì ngài, A Kha cô nương của quý minh là bạn tốt của ta, nể mặt nàng, ta sẽ không thấy chết không cứu."

Trịnh Lê vui mừng nói: "Thì ra anh hùng cũng quen biết Trần cô nương."

Đâu chỉ là quen biết, trên thế giới này, không có ai thân với A Kha hơn hẳn rồi, vòng ngực nàng bao nhiêu, vòng eo bao nhiêu, vòng mông bao nhiêu, trên người có bao nhiêu nốt ruồi, hẳn đều biết rất rõ.

Lâm Tú nhìn hẳn ta rồi hỏi tiếp: "Có điều ta và nàng đã lâu không gặp, Trịnh Đà chủ biết nàng ở đâu không?"

Trịnh Lê lắc đầu, nói: "Ta chỉ phụ trách phân đà Giang Nam, Trần cô nương hành tung bất định, trước giờ ở đâu có người đáng giết thì nàng sẽ xuất hiện ở đó, ta cũng không biết giờ nàng ở đâu."

Dứt lời, hẳn ta lại đổi giọng nói: "Tuy bây giờ ta không biết nàng đang ở đâu, nhưng một tháng sau chắc chắn nàng sẽ xuất hiện ở nơi này."

Lâm Tú lập tức hỏi: "Nơi nào?"

Khuôn mặt Trịnh Lê tỏ ý xin lỗi, nói: "Thực xin lỗi, anh hùng có ân cứu mạng bọn ta. Theo lý mà nói, Trịnh mỗ không nên giấu giếm nhưng chuyện này là tuyệt mật của Thiên Đạo Minh, chuyện có liên quan đến vô số tính mạng của huynh đệ trong minh, xin thứ lỗi Trịnh mỗ không thể nói được"

Lúc này, biểu cảm của hẳn ta có chút xấu hổ, dù sao vừa rồi nói lên núi đao xuống biển lửa không chối từ, giờ ngay cả yêu cầu nhỏ nhoi của ân nhân cứu mạng cũng không thể đáp ứng, thực sự không gọi là nghĩa khí.

Lâm Tú cũng không giận dữ, nói: "Trịnh Đà chủ không cần xin lỗi, huynh đệ trong minh, thân phận nhạ cảm, đúng là cần phải

cẩn thận, tuyệt đối không thể dễ dàng tin người khác, sơ suất của người có thể khiến cho rất nhiều huynh đệ phải đền mạng”

Lời nói này khiến cho Trịnh Lê càng thêm cảm động, hắn ta suy nghĩ giây lát, trước mắt rực sáng, chợt nói: “Không biết anh hùng có muốn gia nhập Thiên Đạo Minh ta, nếu người trở thành huynh đệ của Thiên Đạo Minh ta thì chuyện này không phải là bí mật gì nữa.

Trong lòng hắn ta khen ngợi sự lạnh trí của mình.

Cách này vừa có thể đáp ứng nguyện vọng của ân công, vừa có thể giúp sức trong liên minh, há chẳng phải vẹn cả đôi đường sao?”

Lâm Tú hỏi: “Ta cũng có thể gia nhập với mọi người ư?”

A Kha cũng từng mời Lâm Tú gia nhập Thiên Đạo Minh.

Lúc đó hắn đã từ chối rồi.

Lâm Tú khi đó, thực lực không quá yếu, cũng không muốn gây rắc rối, hắn thúc ngựa lao nhanh sau khi hủy bỏ hôn ước với Triệu Linh Quân, có thực lực bảo vệ người nhà của mình chính là tất cả nguyện vọng của hắn.

Chương 517: Mời gia nhập liên minh (2)

Sau đó có một vài chuyện xảy ra dần khiến cho suy nghĩ của hắn có chút thay đổi.

Ở đó có A Kha, có vô số nhân sĩ chính nghĩa có cùng lý tưởng tín niệm, có thể làm cho Lâm Tú không thấy cô đơn trên đường đi.

Trịnh Lê thấy hắn có suy nghĩ như vậy, kích động nói: "Đương nhiên có thể, điều Thiên Đạo Minh cần chính là nghĩa sĩ của anh hùng như thế này"

Hắn ta nhìn hư không sau lưng Lâm Tú, nói: "Chẳng những là anh hùng người, bạn bè của người cũng có thể gia nhập"

Lâm Tú cười, nói: "Bọn họ không muốn bị lộ thân phận, nhưng ta gia nhập cũng có nghĩa là bọn họ gia nhập. Trước đó, bọn họ cũng từng giết quyền quý ức hiếp bách tính, cũng xem như người một nhà với mọi người rồi."

Mọi người Thiên Đạo Minh nghe xong không khỏi cung kính nể phục.

Bọn họ cũng từng giết nhiều ác bá, thổ phỉ, nhưng mức độ khó thích sát quyền quý lớn hơn gấp mấy lần so với những chuyện bọn họ làm.

Ở đó là Đại Hạ Vương Đô, cường giả vô số, trước đến nay đều là cấm địa của Thiên Đạo Minh.

Bọn họ đúng là liều mạng nguy hiểm để bảo vệ chính nghĩa.

Một hán tử sùng bái và kích động hỏi: "Hai năm nay, những công tử bột Vương Đô bị ám sát không nhiều, chẳng lẽ người anh hùng

giết là Hoàng Thao của phủ Hoàng Quốc Công?"

Vừa nghe thấy lời này, ánh mắt của những người còn lại nhìn Lâm Tú cũng trở nên sùng bái.

Hoàng Quốc Công phủ là một trong những quyền quý đỉnh cấp của Đại Hạ, Hoàng Thao kia làm nhiều việc ác, tội ác chồng chất, Thiên Đạo Minh sớm đã muốn trừ khử hắn ta rồi, nhưng cuối cùng huynh đệ đi thích sát Hoàng Thao lại không có ai quay về.

Giết chết hắn ta cũng là để báo thù cho những huynh đệ kia.

Lâm Tú lắc đầu, nói: "Không phải là Hoàng Thao, chúng ta từng ra tay với hắn, cũng suýt nữa đã giết chết hắn ta nhưng cuối cùng hắn ta vẫn được cứu sống"

Cái chết của Hoàng Thao, khi đó nội bộ Thiên Đạo Minh cũng gây ra một vụ chấn động, bọn họ biết rất rõ chỉ tiết Hoàng Thao bị ám sát.

Trịnh Lê suy nghĩ, bưng tỉnh nói: "Chẳng lẽ tiên tử thích sát Hoàng Thao chính là..."

Lâm Tú gật đầu, nói: "Không sai, nàng chính là người của bọn ta"

Trịnh Lê thở dài, nói: "Không ngờ trên thế gian này cũng có nữ hiệp như Trần cô nương. Đúng rồi! Ta nhớ dị thuật của nàng là phi hành, chẳng lẽ..."

Hắn ta nhìn hư không sau lưng Lâm Tú, bưng tỉnh nói: "Chẳng lẽ vừa rồi là cô nương kia dẫn chúng ta chạy trốn ư?"

Lâm Tú khẽ cười, không nói gì.

Trong mắt mọi người rõ ràng là hấn ngầm thừa nhận rồi.

Mọi người Thiên Đạo Minh lập tức đứng thẳng dậy hướng về phía sau cúi người hành lễ.

Lúc này, hấn tử lộ vẻ nghi ngờ, hỏi:
"Không phải Hoàng Thao, đó là..."

Lâm Tú nói: "Không biết các người có từng nghe về Trương Kính?"

Hấn vừa dứt lời, nơi đó bỗng trở nên yên tĩnh.

Trương Kính, có ai chưa từng nghe đến Trương Kính?

Trương gia Tam công tử là công tử bột không thể động đến nhất Đại Hạ Vương Đô. Bao nhiêu năm qua, dám đối đầu với Trương Kính, ngoại trừ trượng phu của Triệu thiên kiều, con trai của Bình An bá, Lâm Tú thì không tìm được người thứ hai nữa.

Bọn họ cứ nghĩ Lâm Tú kia đủ dũng mãnh rồi, không ngờ lại có người dũng mãnh hơn.

Những người đó đã giết Trương Kính rồi.

Cho đến hôm nay, cái chết của Trương Kính vẫn là một bí ẩn.

Mọi người đều cho rằng Thiên Đạo Minh đã giết Trương Kính, bọn họ đương nhiên biết cái chết của Trương Kính không liên quan đến bọn họ.

Nếu bọn họ có năng lực này thì công tử bột với tiếng xấu rõ ràng kia có thể sống đến hôm nay ư?

Nội bộ Thiên Đạo Minh hết sức sùng bái thích khách truyền kỳ đã thích sát Trương

Kính, thậm chí có thể nói là phục sát đất.

Không ngờ có một ngày bọn họ lại có thể tận mắt nhìn thấy truyền kỳ.

Mọi người đều đã hiểu thực lực của những người này nên không chút nghi ngờ.

Trịnh Lê bỗng đứng thẳng người, khom mình nói với Lâm Tú:

“Anh hùng! Xin nhận của ta một lạy.”

Mọi người cũng xôn xao bắt chước, vô cùng sùng kính, nói: “Xin nhận của chúng ta một lạy.”

Lâm Tú khua tay, nói: “Chỉ là chuyện còn con không đáng để nhắc đến, không biết gia nhập Thiên Đạo Minh còn cần làm gì, có cần bắt mấy tên tham quan tham những, công tử bột xấu xa...”

Trịnh Lê vội xua tay, nói: “Không cần! Không cần! Các người đã làm rất nhiều chuyện khiến bọn ta thấy xấu hổ rồi.”

Người khác cứu bọn họ tám mạng, đâu cần làm chuyện ý nghĩa nào nữa để chúng mình bản thân.

Lâm Tú lại nói: “Đều là người mình, không cần khách sáo. Giang Nam phủ này nếu có tên nào tội ác chồng chất gì đó, ức hiếp bách tính thì ta sẽ dẫn bọn họ đến giao cho các người xử lý. Cho dù là khảo hạch ta gia nhập liên minh nhưng nếu không làm gì, cứ như vậy mà gia nhập quý minh thì hơi ngại...”

Bái sơn đầu mà không mang theo chút lễ vật thì sẽ biểu hiện thiếu thành ý.

(Bái sơn đầu: Khi xưa giặc cướp hoành hành ngang ngược, bọn chúng dường như đều cầm

rẽ ở trên núi, đối kháng với quan phủ.

Bái sơn đầu là khâu đầu tiên vào bang hội,
nội dung chủ yếu là giới thiệu gặp mặt
thành viên trong bang, dần dần thành tục
lệ vào bang.)

Chương 518: Đạo này không cô độc (1)

Tựa như Lâm Tú vừa mới được Hồ Lô Tiểu Kim Cương phụ thể, mặc dù ở Vương Đô còn có rất nhiều nơi không thể đi, nhưng ở Giang Nam phủ, không có người hấn không bắt được.

Thông qua hỏi thăm đám người Thiên Đạo Minh, Lâm Tú bất ngờ biết được, Giang Nam phủ thể mà là địa bàn của Trương gia.

Trương gia ở kinh đô.

Gia tộc quyền thế nhất Giang Nam là một chi của Trương gia kinh đô, Phủ doãn Giang Nam phủ cũng phải nghe lời Trương gia Giang Nam rầm rập, lực ảnh hưởng của Trương gia ở Giang Nam còn lớn hơn cả triều đình.

Nơi này trời cao hoàng đế xa, cánh tay triều đình căn bản không thể đuổi đến nơi này, lưng tựa Trương gia, bọn hấn làm việc cũng càng thêm không kiêng nể gì cả.

Lần này, sở dĩ ba huynh đệ Thiên Đạo Minh bị bắt là vì muốn thay trời hành đạo, ám sát con trai của phủ doãn Giang Nam phủ, không nghĩ tới trúng mai phục, thiếu chút nữa khó giữ được cái mạng nhỏ.

Lâm Tú khoát tay áo, nói: "Được rồi, chuyện này giao cho chúng ta, các người ở chỗ này chờ một lát, chúng ta lập tức trở về."

Xung đột của Lâm Tú và Trương gia đã khó tránh khỏi.

Cho dù là không có Trương Kính, mâu thuẫn của hấn và Trương gia sớm muộn cũng sẽ bộc phát.

Trương gia muốn Thái tử làm Hoàng đế, Lâm Tú không thể nào để Thái tử lên làm Hoàng đế, cái mâu thuẫn này không cách nào điều hòa.

Nhìn vị anh hùng kia biến mất trước mắt, đám người Thiên Đạo Minh rơi vào im lặng thật lâu.

Nếu so hắn với bọn họ, hắn mới thật là nghĩa sĩ.

Mặc kệ đối phương là ai, hắn cũng dám ra tay.

Lúc này, một người đàn ông trầm tư hồi lâu, nói với Trịnh Lê rằng: "Đà chủ, mặc dù những người này đã cứu mạng chúng ta, nhưng có lời này ta vẫn phải nói, có khi nào đây là một cái bẫy của Trương gia không, nói cách khác, bọn hắn cố ý thả chúng ta đi, người cứu chúng ta cũng là do bọn hắn sắp xếp, mục đích của bọn hắn là muốn cài gián điệp vào Thiên Địa Minh, chờ đợi thời cơ, một mẻ hốt gọn chúng ta..."

Trên mặt Trịnh Lê lộ ra vẻ trầm tư.

Không thể loại trừ khả năng này.

Sau khi Trương Kính chết, Trương gia quy tội cái chết của hắn cho Thiên Đạo Minh, thành viên từng phân đà đều bị bọn hắn điên cuồng vây quét, những anh hùng này xuất hiện đột nhiên, có thể là gián điệp bọn hắn sắp xếp.

Nhưng nếu như hắn thật sự bắt người Trương gia và phủ doãn Giang Nam phủ về đây, khả năng hắn là nội ứng gần như có thể bỏ qua.

Lui một vạn bước mà nói, cho dù là Trương gia Vương Đô kia, vì muốn hoàn toàn tiêu diệt bọn hắn mà không tiếc xem đồng tộc

Giang Nam như con rơi, nhất định muốn xếp gián điệp vào Thiên Đạo Minh, hẳn còn có thể hỏi thăm Trần cô nương, nàng có một người bạn như vậy không.

Cô nương kia không có khả năng phản bội tổ chức, nàng nhất định đáng để tin nhiệm.

Phủ thành.

Phản tặc Thiên Đạo Minh bị đồng đảng cướp đi, chỉ để lại một mảnh hỗn độn, nổi nhục câu cá không thành khiến sắc mặt ba vị cao thủ cấp Địa đều rất khó coi, tam thiếu gia chết trong tay Thiên Đạo Minh, nếu có thể bắt được người Thiên Đạo Minh, bên phía kinh đô nhất định sẽ trọng thưởng, hiện tại bởi vì lòng tham của bọn họ mà không chiếm được bất cứ ban thưởng gì.

Nhưng mà chuyện đã phát sinh, bọn hắn cũng không có biện pháp gì.

Ba người dự định quay về Trương phủ trước, lúc này, tên võ giả cấp Địa bỗng nhiên quay đầu nhìn một chút, hỏi: "Vương phủ doãn đi đâu rồi, mới vừa nãy hẳn còn ở chỗ này mà"

Tên dị thuật sư hệ thủy nói: "Có thể là về nha môn rồi, cứ mặc kệ hắn, vẫn nên suy nghĩ lúc trở về trả lời thế nào với lão gia đi"

Trương gia là đại tộc lớn nhất Giang Nam, ở nơi này có thể nói là một tay che trời, ngay cả phủ doãn Giang Nam phủ cũng phải nghe theo bọn hắn, ba người cũng được điều động đến từ kinh đô, dùng để bảo hộ nhân vật quan trọng của Trương gia Giang Nam.

Ba người vừa mới trở lại Trương gia thì phát hiện người hầu Trương phủ đang hoang

mang rối loạn, đi tới đi lui trong phủ, không biết đang tìm kiếm cái gì.

Người võ giả kia nhanh chân đi vào trong hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Có người hầu lộ vẻ mặt kinh hoàng nói: "Lão gia và thiếu gia đều đã biến mất, mới vừa rồi còn trong phủ, trong chốc lát đã không còn bóng dáng!"

Ba người ngây ra tại chỗ, sắc mặt đồng thời đại biến.

"Chết tiệt!"

"Trúng kế rồi!"

"Điều hổ ly sơn!"

Cho tới giờ khắc này bọn hấn mới ý thức được, tại thời điểm bọn hấn ra ngoài câu cá thì trong nhà bị trộm!

Bọn hấn đang tính kế Thiên Đạo Minh đồng thời Thiên Đạo Minh cũng đang tính kế bọn hấn!

Trong nháy mắt, bên trong Trương gia lập tức sôi trào, ba người mặc dù lập tức cho người tìm kiếm, nhưng cũng biết bằng vào năng lực những người kia, một khi đã để con mồi rơi vào trong tay, thì hầu như không còn khả năng tìm ra.

Chương 519: Đạo này không cô độc (2)

Rất nhanh, tin tức càng xấu hơn truyền đến.

Cha con phủ doãn Giang Nam phủ cũng mất tích.

Không cần phải nói, đây nhất định cũng là Thiên Đạo Minh giở trò, bây giờ ba người đã hồi hận đến cực điểm, nếu như ngay từ đầu không chủ động gây sự với Thiên Đạo Minh, không muốn xem bọn hắn như mối nhử cá, mọi chuyện sẽ không bắt tới mức này...

Mà lúc này, đám người Thiên Đạo Minh đang chờ đợi trong núi ngoài thành, chợt nghe vài tiếng "Phanh" "Phanh", bốn người trên không trung rơi xuống đất.

Bốn người đều đang ở trạng thái hôn mê.

"Cha con Trương thị!"

"Phủ doãn Giang Nam phủ!"

"Còn có con của hắn!"

Cùng lúc đó, một bóng người cũng hiện ra từ trong hư không.

Đám người giật mình không thôi, lúc này mới trôi qua không được bao lâu, bọn hắn đã quay trở lại, còn đem đến cha con Trương thị và cha con phủ doãn Giang Nam phủ, toàn bộ Thiên Đạo Minh không ai có thể làm được chuyện này.

Một cái chớp mắt sau, trong đám người Thiên Đạo Minh có hai tên bỗng nhiên quỵ xuống dập đầu bình bịch với Lâm Tú.

Lâm Tú giật nảy mình, vội vàng nói: "Hai vị làm sao vậy..."

Trịnh Lê nhìn hấn nói: "Anh hùng không cần kinh hoàng, người xứng đáng nhận bọn hấn quý báu như vậy, cha mẹ Lưu Trung và Lưu Nghĩa trước kia đã bị chính con trai phủ doãn Giang Nam phủ sai người đánh chết, người giúp bọn hấn có thể báo đại thù phụ mẫu, bọn hấn quý báu người là đương nhiên."

Lại có một người đàn ông quý xuống, Trịnh Lê giải thích: "Muội muội Từ Tiên bị Trương thị làm nhục, nhảy sông tự vẫn, hấn lên nha môn báo án lại bị bắt vào tù, nếu không phải chúng ta cứu hấn, hấn đã bị cầu quan kia chém đầu"

Trong lòng Lâm Tú có chút cảm thán, những nghĩa sĩ Thiên Đạo Minh này không phải vừa sinh ra đã là nghĩa sĩ.

Bọn hấn đều đi lên con đường này sau khi đã tuyệt vọng với luật pháp và quan phủ.

Có kẻ sẽ đứng trên cao khiển trách những người này là phản tặc.

Đó là bởi vì bọn hấn không gặp phải chuyện tương tự.

Nơi nào có bất công, nơi đó sẽ có phản kháng.

Chính nghĩa phải thực thi theo phương thức không phải chính nghĩa, thật ra đây là một loại bi ai, nhưng bọn hấn không có lựa chọn nào khác.

Con đường Lâm Tú lựa chọn không giống bọn hấn.

Chỉ cần đám quyền quý còn không chế quốc gia này, tham quan vô lại, ác bá các nơi vĩnh viễn không thể giết hết, gốc rễ để

giải quyết vấn đề này nằm ở những tên nắm giữ vị trí cao cao tại thượng ở Vương Đô.

Một lát sau, Lâm Tú nhìn về phía đám người Thiên Đạo Minh hỏi:

"Các người dự định xử trí bọn hắc như thế nào?"

Trịnh Lê nói: "Chúng ta sẽ để cho bách tính Giang Nam quyết định bọn hắc sống hay chết..."

Hắc nhìn Lâm Tú, hỏi lại: "Xin hỏi cao danh quý tánh của anh hùng là gì?"

Lâm Tú vuốt ve một ít sợi tóc tán loạn trên trán, mỉm cười nói:

"Lý Tiêu Dao."

Trịnh Lê đưa tay phải ra trước mặt Lâm Tú nói: "Tiêu Dao huynh đệ, hoan nghênh gia nhập Thiên Đạo Minh."

Lâm Tú cũng vươn tay, dùng sức bắt lấy nhau.

Trịnh Lê kinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽ Trần cô nương đã từng nói với người, huynh đệ trong Thiên Địa Minh hành lễ như thế nào?"

Mặc dù A Kha chưa nói cho hắc biết, nhưng động tác này đã khắc vào linh hồn Lâm Tú.

Lâm Tú cười cười nói: "Ta nhìn thấy Trịnh đà chủ đưa tay, theo bản năng liền làm như vậy"

Trịnh Lê cười nói: "Xem ra, Tiêu Dao huynh đệ trời sinh đã là người Thiên Đạo Minh rồi"

Gia nhập Thiên Đạo Minh không cần nghi thức gì, chỉ cần cấp bậc đà chủ trở lên đồng ý là được, Trịnh Lê vốn chính là đà

chủ phân đà Giang Nam, Lâm Tú muốn gia nhập, Trịnh Lê nói một câu là xong.

Bắt tay tất cả mọi người một vòng, Lâm Tú nói với Trịnh Lê nói:

"Trịnh đà chủ, lần này chúng ta sẽ không ở lại Giang Nam lâu, qua hai ngày nữa sẽ rời khỏi, về sau ta phải làm sao để liên hệ người?"

Trịnh Lê nói: "Giang Nam phủ thành có một tiệm thuốc cứu dân, một tháng sau, Tiêu Dao huynh đệ đến tiệm thuốc tìm ta, ta sẽ dẫn người đi tìm Trần cô nương"

Lâm Tú nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Mấy người kia ta giao cho các người, ta còn có việc, đi trước một bước."

Trịnh Lê ôm quyền nói: "Tiêu Dao huynh đệ đi thông thả, công lao của người, ta sẽ bẩm báo lên trên, lần sau khi gặp lại, chỉ sợ ta cũng phải gọi người một tiếng Lý đà chủ..."

Đưa mắt nhìn Lâm Tú theo gió rời đi, đám người Thiên Đạo Minh đứng tại chỗ, trong lòng dâng lên vô tận hào hùng.

Trên thế giới này, bọn hắc không cô độc.

Ở những góc độ bọn hắc không thấy được, còn có rất nhiều người chung chí hướng với bọn hắc.

Con đường này không cô độc.

Lúc Lâm Tú về đến nhà, Thái Y vừa làm xong cơm trưa.

Nhiều khi, nhanh cũng là một chuyện tốt.

Toàn bộ buổi sáng, hắc cướp pháp trường bắt ác đồ, thuận tiện vào Thiên Đạo Minh,

lúc trở về còn có thể ăn cơm trưa.

Sau khi ăn cơm xong, Thái Y nhẹ nhàng hát điệu hát dân gian Giang Nam, rửa chén tại phòng bếp.

Chương 520: Minh châu Mộ Dung (1)

Những ngày này, Lâm Tú nhìn ra được sự vui vẻ của Thái Y, nàng thuộc về Giang Nam, tại Vương Đô, Lâm Tú rất ít khi thấy nàng vui vẻ như thế.

Nhìn xem Thái Y vui sướng, Lâm Tú nghĩ đến một người khác.

Hắn lấy ra một viên ngọc bài, nhìn chữ trên ngọc bài, nói khẽ:

“Mộ Dung..”

Giang Nam phủ, Mộ Dung gia.

Là vọng tộc Giang Nam, Mộ Dung gia ở Giang Nam có địa vị gần với Trương gia, mà mặc dù Trương gia hung hăng càn quấy ở Giang Nam thì cũng sẽ nể mặt Mộ Dung gia một chút.

Bởi vì mặc dù Mộ Dung gia những năm gần đây đã không lớn bằng lúc trước, nhưng bởi vì con gái trong nhà là Quý phi trong cung, nên cũng không có người nào dám trêu chọc.

Lúc này, trong Mộ Dung phủ, gia chủ Mộ Dung gia Mộ Dung Trùng đang uống trà tại hậu đường, chỉ chốc lát sau, một người trung niên đi vào từ bên ngoài, Mộ Dung Trùng hỏi: “Bên ngoài làm sao lại rối loạn như vậy?”

Người trung niên đáp: “Bẩm phụ thân, cha con Trương gia và cha con Vương gia mất tích hôm qua, buổi sáng hôm nay bị người ta trói lại ném ra giữa phố, lúc người Trương gia và bộ khoái phủ nha phát hiện bọn hắn thì bọn hắn đã chết, hiện tại bên ngoài đều đang nghị luận chuyện này.”

Mộ Dung Trùng hỏi: "Là người của Thiên Đạo Minh giết bọn hắc?"

Người trung niên nói: "Không phải, nghe nói lúc người đầu tiên phát hiện ra thì bọn hắc còn sống, về sau bách tính vây xem ngày càng nhiều, tình huống cũng ngày càng hỗn loạn, chờ đến lúc người Trương gia đuổi tới, đám người đã tản đi, bốn người kia cũng mất mạng"

Mộ Dung Trùng đặt chén trà xuống, nói: "Đây đều là chính bọn hắc tạo nghiệt, gieo gió gặt bão mà thôi"

Dừng một chút, hắc lại hỏi: "Ngọc Nhi tu hành thế nào rồi?"

Người trung niên nói: "Những ngày này nàng tiến bộ rất lớn, nhưng vẫn còn cách cấp Địa một bước"

Mộ Dung Trùng chậm rãi thở phào một cái, nói: "Nếu như không phải lão phu ngăn cản, với thiên phú của Ngọc Nhi thì rất dễ dàng có thể tiến vào Dịch Thuật Viện."

Người trung niên lắc đầu nói: "Cái này không thể trách phụ thân, muội muội... Nàng không muốn có chút liên quan với Mộ Dung gia, chỉ sợ cũng không muốn nhìn thấy người Mộ Dung gia tại Vương Đô"

Mộ Dung Trùng im lặng một lát, nói: "Nhưng như vậy không công bằng với Ngọc Nhi, thế giới rất lớn, nàng không nên lưu lại Giang Nam nhỏ nhỏ cả đời, lần thi đấu này để nàng tham gia đi..."

Hai người nói chuyện trong phòng mà không biết bên ngoài có một người không để lại bóng dáng đang lơ lửng trong không khí.

Trước khi đến Giang Nam, Quý phi nương nương không yên lòng về Lâm Tú, còn đưa hắc một chiếc ngọc bài, nói hắc gặp phải chuyện không giải quyết được thì đến tìm Mộ Dung gia.

Tuy nhiên Quý phi nương nương không hiểu rõ thực lực của hắc, chuyện hắc không giải quyết được, Mộ Dung gia cũng không giải quyết được.

Trước khi về Vương Đô, Lâm Tú muốn tới Mộ Dung gia xem thử nơi Quý phi nương nương lớn lên như thế nào.

Ông lão trong phòng hắc là cha của Quý phi nương nương, mà người trung niên thì hắc là huynh trưởng của nàng, từ trong lời của bọn hắc không khó nghe ra Quý phi nương nương và gia tộc hình như có một loại mâu thuẫn nào đó không thể hóa giải.

Cái này dẫn đến mấy năm nay người Mộ Dung gia không xuất hiện tại kinh đô, mà Quý phi nương nương cũng không một lần trở về Giang Nam.

Trước đó Lâm Tú còn cảm thấy kỳ quái, dù là các cung phi không thể tùy tiện đi ra ngoài, nhưng cũng không đến mức nhiều năm như vậy mà không cho về nhà mẹ đẻ một chuyến.

Xem ra, ý nghĩ lúc trước của hắc căn bản không có khả năng thực hiện.

Cho dù hắc vụng trộm đem Quý phi nương nương về Giang Nam, mang về Mộ Dung phủ, nàng cũng chưa chắc sẽ vui vẻ.

Chỉ là, rốt cục mâu thuẫn của nàng và gia tộc là cái gì?

Buộc nàng vào cung trở thành Quý phi sao?

Nếu nói quan hệ của nàng và Hạ Hoàng là vợ chồng thì đúng là có chút kỳ lạ, Lâm Tú rõ ràng rành mạch hậu cung của Hạ Hoàng, chắc chỉ Thục phi nương nương là ra dáng vợ chồng với hắn, hiện tại còn có thêm một quả phụ xinh đẹp.

Nhưng quan hệ hai người cũng tuyệt đối không tệ, nếu không có Quý phi nương nương, thời điểm tuyển phi, quả phụ xinh đẹp của hắn sớm đã bị hoàng hậu quét xuống.

Lâm Tú đi dạo trong phủ Mộ Dung gia, làm nhà hào môn Giang Nam, so với những gia tộc cao quý khác ở Vương Đô, Mộ Dung phủ cũng không xa hoa gì, nhưng hoàn cảnh rất tốt, trong sân có non có nước, điển hình của phong cách hòa mình với tự nhiên.

Đã hơn mười năm Quý phi nương nương và gia tộc vẫn chưa thể hóa giải mâu thuẫn, bởi vì không yên lòng về hắn mà không tiếc phá lệ, cái này khiến Lâm Tú càng thêm cảm động.

Hắn chậm rãi dạo quanh Mộ Dung phủ, ghi tạc trong lòng mỗi một gian phòng, mỗi một cái cây, mỗi một ngọn núi giả.

Trong sân nào đó truyền đến từng thanh âm xé gió.

Chương 521: Minh châu Mộ Dung (2)

Lâm Tú chậm rãi bay qua, nhìn thấy một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi đang luyện kiếm, hần nhìn một hồi, trong lòng âm thầm kinh ngạc.

Tuổi tác của cô nương này chỉ cỡ ngang ngửa Minh Hà và Linh m, nhưng thực lực võ đạo của nàng quả thực không tầm thường, thể hệ trẻ tuổi Võ Đạo Viện, có khả năng đều không phải là đối thủ của nàng, võ đạo của Linh m và Minh Hà công chúa lại càng kém nàng rất nhiều.

Mộ Dung gia, thể mà còn có thiên tài bậc này.

Lâm Tú chỉ là hơi kinh ngạc một chút, đang lúc dự định lại đi nơi khác xem thử, về mặt cô gái đang luyện kiếm trong sân bỗng nhiên biến đổi, nhìn về phía Lâm Tú cảnh giác nói: "Ai! ?"

Lời còn chưa dứt, cả người nàng đã hóa thành một tàn ảnh, đâm kiếm tới vị trí của Lâm Tú.

Lần này Lâm Tú thật sự bị chấn kinh rồi, hiện tại một khi hần dùng ẩn thần thuật, ngay cả võ giả cấp Địa cũng không phát hiện được, mà nàng hiển nhiên còn chưa phải cấp Địa, thể mà tìm chính xác được phương hướng của hần.

Rất nhanh, Lâm Tú liền biết nguyên nhân.

Động tác nàng bay tới nhẹ nhàng mà phiêu dật, phảng phất như cuổi gió mà đi, võ giả cấp Địa bình thường cũng không làm được điểm này.

Lại là dị thuật hệ phong.

Trong dị thuật cấp Thiên, phong, lôi, băng, càng thêm hiểm thấy so với ngũ hành.

Nếu như là năng lực gió, cảm nhận được sự tồn tại của hắn cũng là bình thường.

Sự ẩn nấp của hắn chỉ là biến mất trong tầm mắt của người khác, không phải thật sự biến mất, lúc di chuyển vẫn sẽ dẫn theo không khí lưu động, hình thành một cơn gió nhẹ, tự nhiên không thể giấu giếm người thức tỉnh dị thuật hệ phong.

Phong nhận vô cùng sắc bén, không kém gì đao kiếm, tốc độ cũng cực nhanh, trong khoảng cách mấy trượng, võ giả cấp Địa cũng khó mà né tránh, nhưng nhanh hơn nữa cũng không thể nhanh bằng Lâm Tú.

Hắn nhẹ nhõm né tránh mấy đạo phong nhận, một kiếm của thiếu nữ kia cũng đâm hụt.

Trên mặt nàng hiện ra vẻ kinh ngạc, dường như nghĩ tới điều gì, hỏi: "Là các người giết cha con Trương gia và phủ doãn Giang Nam phủ, người đến nhà chúng ta làm cái gì?"

Rất nhanh, trong hư không truyền đến một thanh âm tràn ngập sức hút: "Đi ngang qua mà thôi"

Thiếu nữ giờ vỗ bao, thu kiếm vào vỏ, sau đó nói: "Những người kia làm đủ chuyện xấu, giết bọn hắn cũng coi như làm chuyện tốt vì bách tính"

Nàng đặt kiếm ở trên bàn đá trong sân, đi vào gian phòng, cầm một vỏ rượu ra hỏi: "Muốn uống một chén không?"

Lâm Tú phát hiện, ký hiệu trên vỏ rượu kia vậy mà là Hồng Nê Cư.

Nàng mở ra nắp bình, một mùi thơm nồng nặc đập vào mặt, sau đó nàng đổ ra hai bát rượu, nói: "Rượu này rất đắt, hai trăm lượng bạc một vò, còn là có tiền mà không mua được"

Hồng Nê Cu chỉ Vương Đô có, địa phương khác bán, hoặc là đồ giả, hoặc là do những kẻ đầu cơ trục lợi bán lại giá cực cao.

Rượu này Lâm Tú biết là đồ thật, nhưng khẳng định nàng đã bị gian thương chêm đẹp, vì một vò rượu này nàng mua hai trăm lượng, ở Vương Đô chỉ bán ba bốn mươi lượng bạc, chỉ có thể coi là cấp bậc trung đẳng.

Lâm Tú cũng không uống với nàng mà nói rằng: "Ta không biết uống rượu"

Tửu lượng của hắn đúng là khá kém, với loại rượu này, một bát đã Say.

Thiếu nữ nói: "Người không uống cũng tốt, lúc đầu ta còn có chút không nỡ đây."

Cô nàng này tràn ngập sự phóng khoáng của phụ nữ phương bắc, căn bản không giống như cô nương Giang Nam.

Nhưng mà cũng có thể là do gen của Mộ Dung gia.

Trong cung, Quý phi nương nương cũng có danh xưng cộc cái, chứ không dịu dàng giống con gái Giang Nam tiêu chuẩn.

Lâm Tú vẫn lơ lửng trên không trung, hỏi: "Người tên là gì?"

Thiếu nữ hỏi lại: "Mộ Dung Ngọc, người thì sao?"

Lâm Tú nói: "Tên của ta không quan trọng, ta hỏi người một vấn đề, cô cô của người tên là gì?"

Thiếu nữ nhìn về phía hư không, cau mày nói: "Người hỏi tên cô cô ta làm gì?"

Lâm Tú trả lời: "Hiếu kì mà thôi, nghe nói Quý phi nương nương là mỹ nhân đệ nhất hậu cung, ta rất hiếu kì, mỹ nhân như vậy, sẽ có cái tên như thế nào."

Thiếu nữ lắc đầu, nói: "Không thể trả lời."

Trong hư không truyền đến một phen xì xào bàn tán.

Sau đó, một vò rượu bỗng nhiên xuất hiện trong hư không, nắp vò rượu xốc lên, mùi thơm rất nhanh truyền ra, so với hũ rượu kia của nàng còn mê người hơn.

Trong mắt thiếu nữ lộ ra kinh ngạc, giờ khắc này ở Mộ Dung gia không chỉ có một người kia, chỉ ít có năng lực ẩn nấp, phi hành và không gian, khó trách cha con Trương gia lại dễ dàng rơi vào trong tay bọn họ như vậy.

Sau đó, con mắt của nàng liền nhìn chăm chăm hũ rượu kia, yết hầu nhin không được giật giật mấy cái.

Nhưng vò rượu này ngay sau đó đã biến mất.

Sau bốn lần giác tỉnh, không gian tùy thân của Lâm Tú đã rất lớn, phần lớn diện tích cũng không dùng tới, mà chỉ xem như nhà kho, ở nơi đó hần chất chứa không ít loại Hồng Nê Cư mạnh nhất.

Chương 522: Minh châu Mộ Dung (3)

Thuận tiện cho việc về sau gặp năng lực ngưỡng mộ trong lòng, chuốc say đối phương quá chén để thu hoạch.

Không nghĩ tới hôm nay có thể dùng cho công dụng khác.

Hắn nhìn thiếu nữ này mà cười cười, nói: "Chỉ là một cái tên mà thôi, dù sao nếu ta nghe ngóng ở chỗ khác cũng có thể hỏi thăm được, chỉ là ta không muốn phiền phức, người nói cho ta biết tên của Quý phi nương nương, ta tặng vò rượu này cho người, thế nào?"

Thiếu nữ không chút do dự nói: "Mộ Dung Minh Châu"

Thanh âm của nàng phát ra xong, hũ rượu lập tức bay đến bên cạnh nàng.

Trong lòng Lâm Tú niệm mấy lần cái tên này, hỏi: "Người không phải là tùy tiện nói dối ra cái tên để gạt ta chứ?"

Thiếu nữ nhếch miệng nói: "Cô cô cũng không phải sinh ra để làm Quý phi, chung quanh đây rất nhiều người đều biết tên của nàng, ta cần gì lừa người?"

Lâm Tú bỏ đi hoài nghi, lại hỏi: "Ta nghe nói, Quý phi nương nương và Mộ Dung gia các người quan hệ rất tệ, là thật hay giả?"

Thiếu nữ bảo vệ cẩn thận vò rượu, nói: "Đây là chuyện riêng của Mộ Dung gia, không có liên quan gì với người."

Lại là một vò rượu hiện lên ở trong hư không, nhưng lúc này, mặc kệ Lâm Tú dự thế

nào, thiếu nữ cũng không tiếp tục thổ lộ nửa câu.

Cuối cùng Lâm Tú vẫn đưa nàng thêm một vò rượu, nói: "Người không muốn nói thì thôi, chúng ta đi, sau này sẽ còn gặp lại"

Về sau, chung quanh rốt cuộc không còn âm thanh truyền đến.

Mộ Dung Ngọc nhắm mắt lại, có gió từ bốn phương tám hướng thổi tới, trong hư không không gặp được bất kỳ trở ngại nào, nói rõ những người kia đã đi.

Trong nội tâm nàng dâng lên nghi hoặc, vì sao người Thiên Đạo Minh lại cảm thấy hứng thú với cô cô như vậy?

Từ Mộ Dung gia bước ra, Lâm Tú bước trên đường nhìn thấy trên khuôn mặt bách tính Giang Nam đều nở nụ cười.

Phụ tử Trương gia và phụ tử phủ doãn Giang Nam phủ đều mất mạng rồi.

Không phải là bị người của Thiên Đạo Minh giết chết.

Chỉ là bọn họ đã để bốn người kia trên đường phố có dòng người đông đúc nhất vào sáng sớm.

Bách tính đi ngang qua, người một đám, ta một đá, thậm chí còn có người đâm một dao, đó là bách tính có huyết hải thâm thù với bọn họ, bọn họ không bỏ lỡ cơ hội tự tay báo thù này.

Nếu đây không phải là thế giới thực lực vi tôn, bọn họ có thể dựa vào ảnh hưởng của Thiên Đạo Minh dễ dàng lật đổ một đất nước.

Chỉ đáng tiếc là, ở thế giới này, không có thực lực mạnh nhất thì tất cả chỉ là nói miệng.

Lâm Tú vốn định cùng Thái Y về Vương Đô trước, đợi tháng sau lại đến Giang Nam hội hợp với người của Thiên Đạo Minh, rồi từ đó gặp được A Kha.

Hắn đã không gặp nàng ấy nửa năm rồi.

Nhưng sau chuyến đi đến Trương gia, Lâm Tú đã thay đổi chủ ý.

Hắn ở trong thư phòng của gia chủ Trương gia, nhìn thấy một cuốn sổ sách mới hiểu ra lý do tại sao Trương gia ở kinh đô lại có dòng chỉ ở Giang Nam xa xôi.

Mấy năm trước Trương gia Giang Nam từ Kinh đô dời đến.

Vì thế, lúc đó Trương gia xin Hoàng thất một mảnh phong địa.

Trương gia lúc đó còn huy hoàng hơn bây giờ, chỉ là một mảnh phong địa mà thôi nên Hoàng thất cũng cho.

Không ngờ, Trương gia chi mạch này dời đến Giang Nam phủ chưa bao lâu, ngay dưới phong địa phát hiện khoáng mạch kim loại có trữ lượng phong phú.

Phong địa của quyền quý không cần nộp thuế cho triều đình, tất cả mọi thứ trên và dưới mảnh đất đều thuộc sở hữu của quyền quý.

Đương nhiên, khoáng mạch này cũng trở thành sở hữu của Trương gia.

Trương gia mượn cơ hội này, chiêu mộ lượng lớn năng lực giả có dị thuật hệ kim, triều đình cũng chỉ có thể nhìn. Đến nay, Trương

gia đã kinh doanh được hàng chục năm ở Giang Nam, ngoài thuế vụ ra, triều đình rất khó nhúng tay vào những chuyện của Giang Nam.

Tài nguyên khoáng sản này không thể tái sinh, năng lực giả có dị thuật hệ kim lại rất phổ biến, do đó ngay từ hơn trăm năm trước, các nước Đại Lục đã thăm dò khoáng mạch và tiêu hao khá nhiều rồi, nay chỉ còn lại một ít cũng bị triều đình hạn chế, không cho bất cứ ai khai thác.

Vậy nên trên con đường tu hành dị thuật hệ kim, Lâm Tú rất khó tìm được cách thức.

Lần này đúng là cơ hội tốt.

Vùng mỏ của Trương gia rất dễ tìm, Lâm Tú bay ra ngoài thành, đứng trên cao nhìn xuống, tất cả mọi thứ bên dưới đều được thu trong tầm mắt.

Chẳng mấy chốc, hắn đã đáp xuống một ngọn đồi cách thành phố mười dặm về phía bắc, ngọn núi nhỏ này đã bị đào khoét trăm ngàn lỗ thủng, còn có không ít bóng người từ trong đường hầm chuyển từng chiếc xe chở quặng ra ngoài.

Cho dù những quặng sắt này chưa được tinh luyện, cũng có thể được năng lực giả có dị thuật hệ kim trực tiếp hút vào, đây là nguyên nhân quan trọng Trương gia có thể lung lạc bọn họ.

Giây phút Lâm Tú đáp xuống núi, cảm nhận được lực lượng trong cơ thể sục sôi và nóng vội khác thường.

Chương 523: Hồi kinh (1)

Có một lực lượng liên tục không ngừng đi vào cơ thể hắn, mãi đến sau một phút mới dừng lại.

Trước tình hình toàn lực hấp thụ, hắn chỉ dùng một phút, một loại năng lực đã đến giới hạn.

Trừ khi hắn mang theo khoáng mạch trên người, nếu không thì chỉ có thể đến đây mới có thể tu hành.

Đáng tiếc, không gian của Lâm Tú không đủ lớn, xa xa không có nơi nào chứa được vùng mỏ, nhưng cũng không phải là không có cách. Hắn ấn lòng bàn tay xuống đất, các nguyên tố kim loại trong lòng đất bị hút lên tạo thành các tinh thể trên tay hắn, sau đó được hắn chuyển vào không gian.

Tinh thể kim loại tinh khiết này có hiệu quả tu hành cao hơn.

Nhưng Lâm Tú chưa hấp thụ bao lâu thì đôi tai bỗng giật lên, hắn quay đầu lại nhìn về hướng nào đó.

Một bóng người từ phía trước lao tới, người đó nhảy lên với khoảng cách trên mười trượng, từ trên cao nhảy xuống và đập mạnh xuống đất, mặt đất dưới chân Lâm Tú cũng rung chuyển.

Còn mấy cây giáo dài sau lưng hắn ta cũng bất ngờ bay lên, bắn về hướng của Lâm Tú.

Sau đó, sóng âm cuộn cuộn truyền vào tai Lâm Tú: "Tiểu nhân phương nào dám lấy trộm khoáng mạch ở đây."

Vừa rồi Lâm Tú vẫn còn tò mò, khoáng mạch lớn thế này, sao ngay cả một hộ vệ cũng

không có, giờ xem ra không phải không có hộ vệ mà là có một người là đủ rồi.

Đây tuyệt đối là cường giả cấp Địa thượng cảnh.

Giờ hẳn hoàn toàn không chống lại được cường giả này.

Những cây giáo bằng thép từ xa bắn đến cắm lên vị trí Lâm tú vừa ở đó. Nếu không phải hẳn chạy nhanh thì giờ này có lẽ hẳn đã bị xuyên qua tim rồi.

Lâm Tú đang trong trạng thái ẩn thân, không chút do dự bay lên.

Lúc này, nam tử kia đã chạy đến vị trí của Lâm Tú, nhưng trước mặt trống rỗng.

Hắn ta chau mày, nhìn xung quanh nhưng không phát hiện ra điều gì.

Lúc này, cuối cùng hẳn ta đã nghĩ ra điều gì đó, trầm giọng nói:

“Lại là bọn họ.”

Tuy hẳn ta không quan tâm gì Trương gia Giang Nam, nhưng cũng đã nghe nói về chuyện cha con Trương thị, điều không ngờ là những người này chẳng những đã bắt phụ tử Trương gia, còn lên kế hoạch với khoáng mạch này.

Mấy cây giáo dài trên mặt đất bay lên rồi lại cắm sau lưng hẳn.

Mỗi lần những người đó cùng hành động, có thể bay lại có thể ẩn thân. Mặc dù hẳn ta không sợ những người đó nhưng cũng rất khó bắt được bọn họ.

Đúng tại chỗ một lát cũng không phát hiện ra tung tích của bọn họ, hẳn ta chỉ có thể

quay người rời khỏi.

Lúc này, Lâm Tú đã trở về nhà.

Khoáng mạch kia sẽ xuất hiện một cường giả cấp Địa, bất ngờ nhưng cũng hợp lý.

Loại khoáng mạch cấp bậc này, đừng nói là Trương gia, e là triều đình cũng đỏ mắt.

Nhưng phạm là năng lực giả có dị thuật hệ kim, muốn nhanh chóng nâng cao thực lực thì cần phải nhờ vào khoáng mạch, đó là tài nguyên tu hành cố định. Chỉ cần có tài nguyên sẽ không sợ không thu hút được nhân công.

Cho dù là cường giả cấp Địa thượng cảnh cũng sẽ cúi đầu vì tài nguyên.

Ngũ đại Vương triều luân phiên tổ chức Đại tỷ cũng là để chiếm tài nguyên. Chỉ cần có tài nguyên thì có thể liên tục tạo cường giả, trực tiếp nâng cao quốc lực.

Ngày tháng tiếp theo, Lâm Tú ngoài việc mỗi ngày đều trải qua thế giới hai người với Thái Y ra, hắn còn đầu trí đầu dũng với cường giả cấp Địa thượng cảnh trong khoáng mạch Trương gia.

Người đó đã thức tỉnh cấp Địa thượng cảnh dị thuật hệ kim, đánh thì chắc chắn hắn không đánh lại, hắn muốn chạy thì đối phương cũng không theo kịp, dù sao lực chiến đấu của Lâm Tú cũng không phải là cao, nhưng năng lực chạy tuyệt đối hạng nhất.

Hơn nữa, hắn còn không cần ngủ.

Hắn quán triệt sâu sắc cái gì gọi là địch tiến ta lùi, địch lùi ta tiến, địch mệt ta nhiều. Chỉ cần cường giả kia ngủ thì hắn

sẽ lén lút đi đào quặng, bị hấn ta phát hiện đuổi theo thì Lâm Tú sẽ lập tức rời khỏi, rồi hấn lại quay về đào tiếp.

Mười ngày sau, đôi mắt nam tử kia đỏ ngầu, trên khuôn mặt cũng đầy mệt mỏi, tay cầm hai cây giáo thép cắm chặt xuống đất, giận dữ nói: "Là hàng trộm cắp chẳng lẽ người sẽ chỉ chạy trốn, có bản lĩnh thì ra đây, đường đường chính chính đánh với ta một trận"

Đánh thì không đánh được, Lâm Tú không quan tâm đến hấn ta, nhưng đợi đến khi hấn ta đến lần nữa, phát hiện hầm mỏ được canh giữ nghiêm ngặt, ngay cả ba cường giả cấp Địa của Trương gia cũng đến rồi, xem ra nhần nại của người đó đối với hấn đã đến cực hạn.

Lần này, Lâm Tú ở bầu trời xa xôi liếc nhìn rồi rời đi.

Bọn họ thích giữ thì để bọn họ giữ.

Thu hoạch mấy hôm nay đủ cho hấn tu hành rất lâu rồi, đợi đến sau này hấn có thể kiểm soát được không gian nhiều hơn thì hấn sẽ chuyển toàn bộ vùng mỏ của Trương gia đi.

Trở về nhà một lần nữa, Thái Y nói với Lâm Tú: "Tuống công!

Chúng ta nên về thôi, nếu còn không về thì có chút kỳ cục rồi..."

Chương 524: Hồi kinh (2)

Nửa tháng nay, Lâm Tú không chỉ mù mịt tư tình nam nữ, ngày nào hấn cũng không buông lời tu hành, nhưng Thái Y nói cũng đúng, bọn họ đã ra ngoài một tháng nay rồi, suýt nữa đã quên hấn có một căn nhà ở Vương Đô.

Nói một cách công bằng, Triệu Linh Quân đối với hấn không tệ, Lâm Tú cũng không thể để người ngoài bàn tán về nàng ta.

Hơn nữa, hấn thấy hơi nhớ Quý phi nương nương rồi.

Vương Đô, cung Trường Xuân.

Quý phi nương nương ngồi trên chiếc ghế đá trong Cung viện, ánh mắt ngo ngác nhìn về nơi nào đó, linh sủng trong lòng nàng cũng không có tinh thần gì, bầu không khí cả cung Trường Xuân có chút nặng nề và ảm đạm.

Tình hình thế này đã kéo dài một tháng.

Chính xác mà nói là một tháng ba ngày rồi.

Tiểu cung nữ Linh Lung mang đến một bát chè hạt sen, nói nhỏ:

"Nương nương! Đến giờ ăn rồi."

Quý phi lắc đầu, nói: "Mang đi, bản cung không đói."

Linh Lung mày chau mặt ủ, nói: "Nhưng hôm qua nương nương đã không ăn gì, hay là ăn chút gì đi, nếu không thì cơ thể của người sẽ suy sụp mất"

Quý phi nói: "Người để đó đi, bản cung đói sẽ ăn."

Linh Lung chỉ có thể mang chè hạt sen đi. Ở một phía khác của Cung viện, vài Ngự Y đang đứng đó thì thầm.

"Sao bệnh tình của nương nương còn nghiêm trọng hơn trước?"

"Tuy trước đây cũng ăn ít, nhưng cũng không ít bao nhiêu..."

"Chắc không phải nương nương mắc chứng chán ăn rồi chứ?"

"Giờ rắc rối rồi"

Song Song đứng trong sổ Ngự Y cũng có chút buồn rầu khi nhìn thấy Quý phi nương nương đang ngồi ở đó với vẻ mặt thất thần.

Lúc này, bỗng có một bóng người từ ngoài cung đi vào.

Trước mắt Song Song sáng rực, bước nhanh tới, nói: "Lâm đại ca!"

Huỳnh về rồi"

Lâm Tú cười, nói: "Song Song cũng ở đây, đã lâu không gặp"

Giây phút hần đi vào cung Trường Xuân, vẻ mặt của Quý phi nương nương không còn thất thần nữa, khóe miệng hơi cong lên khiến cho cả cung điện rạng rỡ không ít.

Một cái bóng trắng lao lên vai hần, cộ tới cộ lui trên cổ hần.

Lâm Tú cầm một đồng hộp bước đến cạnh Quý phi nương nương, nói: "Nương nương! Thần mang đến ít bánh kẹo và mứt ngọt Giang Nam, người thử xem có thích không..."

Quý phi đứng dậy nhưng lại chợt cảm thấy choáng, Linh Lung vội vàng đỡ nàng.

Nàng ôm bụng, chau mày nói: "Sao bỗng cung bỗng thấy đói bụng."

Linh Lung! Mau mang chè hạt sen của bỗng cung đến đây..."

Mắt thấy Quý phi mấy ngày nay không muốn ăn gì uống xong canh hạt sen, lại ăn hai hộp bánh ngọt Lâm Tú mang đến, mấy vị thái y hai mặt nhìn nhau.

Bệnh tình của Quý phi nương nương, thật đúng là lúc tốt lúc xấu, khiến cho người ta nghĩ mãi không ra.

Chứng bệnh kén ăn hình như cũng không phải thể này.

Mà Quý phi nương nương vừa rồi còn buồn bực không vui, nhưng sau khi người nào đó xuất hiện, tinh thần nàng lập tức chuyển biến.

Chuyện đã quá rõ ràng.

Nguyên nhân khiến bệnh tình của Quý phi nương nương trở nên tốt đẹp, chính là nhờ bánh ngọt Giang Nam mà Lâm Tú mang đến.

Mọi người đều biết, các vị phi tử trong hậu cung đều là đến từ gia tộc quyền quý trong kinh đô, chỉ có mỗi Quý phi nương nương là đến từ Giang Nam. Hơn mười năm chưa từng hồi hương, xuất hiện cảm giác nhớ nhà cũng không kì quái lắm.

Bệnh nàng mắc phải chính là bệnh nhớ nhà.

Những món này đều là đồ ăn từ quê nhà của Quý phi nương nương, vừa hay an ủi tâm tình nàng, vừa hoá giải bệnh tình của nàng.

Bọn họ không thể không thừa nhận, để chữa bệnh cho Quý phi nương nương chỉ có Lâm Tú

có cách.

Chỉ có Song Song thấy đôi mắt đẹp của Quý phi nương nương, khó mà tin được.

Đều là nữ tử, nàng mơ hồ cảm thấy, Quý phi nương nương không phải nhớ nhà, mà là nhớ người.

Bệnh của nàng không phải là bệnh kén ăn, cũng không phải nhớ nhà, mà là tương tư.

Chứng bệnh tương tư, khi người tương tư xuất hiện, đương nhiên không cần uống thuốc cũng khỏi bệnh.

Quý phi nương nương mắc bệnh tương tư, thế mà đối tượng tương tư không phải là bệ hạ.

Cái này đúng là lạ lùng.

Mà nói gì thì nói, ngay cả Lâm đại ca đường như cũng không nhận ra chuyện này.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu nàng đã bị nàng chôn giấu triệt để.

Mặc kệ nàng bệnh thật hay giả, chuyện này tuyệt đối không thể nói cho bất kỳ kẻ nào.

Quý phi nương nương đã ăn xong hao hộp bánh ngọt, dùng khăn tay lau khoé miệng, sợ hãi than: "Hương vị hoa quế xốp giòn này, giống như đúng cửa hàng nhà bản cung làm khi còn bé..."

Đây là đương nhiên, vì bánh hoa quế xốp giòn này chính là do Lâm Tú mua ở đầu đường nhà Mộ Dung phủ.

Lâm Tú nói: "Thời điểm ta và Thái Y trở về còn mua cho nương nương rất nhiều lễ vật, đợi đến ngày mai, ta với nàng ấy đến cung Trường Xuân dâng lên cho người."

Quý phi nương nương nói: “Ngày mai các người đừng tới làm gì, bản cung xuất cung đến chỗ các người.”

Lâm Tú nghĩ nghĩ, cảm thấy vậy cũng tốt, dù sao Quý phi nương nương xuất cung cũng tiện, không khí trong cung bí bách quá, Thái Y không thích tới đây.

Chương 525: Chuyện cũ của Quý phi. (1)

Trên mặt Quý phi lộ ra vẻ chờ mong, hỏi Lâm Tú: "Lần này ngươi và Thái Y đi Giang Nam, đã đi qua đâu rồi, thành phủ sao?"

Lâm Tú cười nói: "Mỗi nơi của Giang Nam chúng ta đều đã đi qua rồi, bánh ngọt này chính là mua ở phủ thành, chúng ta còn mua một toà nhà nữa, tính hàng năm đi Giang Nam ở một thời gian"

Trong mắt Quý phi hiện ra một tia ghen tị, sau đó lại hứng thú đặt dào hỏi lần này Lâm Tú đi Giang Nam với Thái Y đã làm những gì, Lâm Tú chọn vài chuyện, nói với nàng một chút. còn, bọn hắn trên đường lớn, mấy người này bình thường ức hiếp bách tính, cuối cùng chết trong tay bách tính, coi như là báo ứng..

Đôi mắt đẹp của Quý Phi nương nương sáng lên, hỏi: "Thật sao?"

Lâm Tú gật nhẹ đầu nói: "Đương nhiên, chính mắt ta nhìn thấy mà."

Quý phi nương nương nắm thành nắm đấm, cắn răng nói: "Quá tốt rồi, Trương gia các người đáng chết lắm!"

Lâm Tú hơi kinh ngạc, lần đầu tiên hắn thấy Quý phi nương nương hận người khác như vậy, hay là, Mộ Dung gia có quan hệ gì với Trương gia Giang Nam?

Không lâu sau đó, Quý phi nương nương che miệng nói: "Bản cung hơi mệt, đi nghỉ trước đây, ngày mai xuất cung tìm các người."

Điều này khiến cho các cung nữ cung Trường Xuân sinh lòng vui sướng, một tháng qua

Quý phi nương nương không chỉ không muốn ăn gì, giấc ngủ cũng không tốt, thường xuyên khó ngủ thức trắng đêm, đã lâu rồi nàng không có một giấc ngủ ngon.

Quý phi nương nương về phòng nghỉ, Lâm Tú cũng cáo lui.

Lúc đi ra khỏi hậu cung, sau lưng bỗng truyền đến một âm thanh: "Lâm đại ca, dừng bước."

Lâm Tú quay đầu lại, cười nói với Song Song: "Lần này từ Giang Nam về, cũng mang quà cho ngươi, chỉ là hôm nay không cầm theo, lần sau ta mang cho."

Song song ngọt ngào cười nói: "Tạ ơn Lâm đại ca"

Lâm Tú khoát tay, nói: "Ngươi đã cứu ta nhiều lần như vậy, không cần nói tạ ơn với ta đâu"

Một lát sau, Song Song và hắc sủng vai đi trên đường, chợt nhớ tới gì đó, nói: "Lâm đại ca này, vừa rồi ta gọi huynh lại là có chuyện muốn nói với huynh, trước mặt Quý phi nương nương đừng nhắc tới Trương gia."

Lâm Tú sững sốt một chút, hỏi: "Vì sao?"

Song song giải thích: "Quê hương của Quý phi nương nương ở Giang Nam, những năm này nàng ở lâu trong cung, tích tụ thành tật, hơn nửa năm nay tình huồng mới tốt hơn một chút, có thể Lâm đại ca không biết, sở dĩ Quý phi nương nương tiến cung là vì có liên quan đến Trương gia."

Lâm Tú càng thêm nghi ngờ, hỏi: "Nương nương tiến cung có quan hệ gì với Trương gia?"

Song Song nói: "Ta cũng nghe các thái y nói, lúc ấy Trương gia ở kinh đô muốn làm thông gia với Mộ Dung gia ở Giang Nam, Mộ Dung gia lúc đầu đồng ý, Thái hoàng Thái hậu hạ chỉ sắc phong nàng làm Quý phi, ai cũng nói nương nương không nguyện ý gả cho Trương gia mới tiến cung, cho nên bình thường ta không nhắc đến Trương gia, tránh làm nương nương không vui..."

Trước kia vốn Lâm Tú không biết Quý phi nương nương còn có một đoạn quá khứ như vậy.

Khó trách nhiều năm vậy rồi, nàng chưa một lần về lại Mộ Dung gia, chắc hẳn trong nội tâm nàng có oán khí với gia tộc.

Nàng là người cao ngạo như thế, sao lại nguyện ý vì gia tộc tạo dựng thông gia chính trị được?

Quyết định của Mộ Dung gia đã khiến nàng thất vọng hoàn toàn với gia tộc.

Có điều, khi đó hẳn Mộ Dung gia không còn lựa chọn nào khác.

Như khi Hạ Hoàng tứ hôn cho hẳn với Triệu Linh Quân, Lâm gia và Triệu gia cũng không cách nào kháng chỉ.

Trương gia muốn làm thông gia với Mộ Dung gia, Mộ Dung gia cũng vô pháp phản kháng.

Hoàng đế còn không cách nào phản kháng lại Trương gia, phải cưới nữ nhi Trương gia làm Hoàng hậu, hưởng chỉ một tiểu gia tộc ở Giang Nam.

Vì không phải gả tới Trương gia, nàng chọn làm Quý phi, nếu như Trương gia còn muốn phách lối, cũng sẽ không làm chuyện đối nghịch với bề trên là Hoàng gia.

Sau khi biết được chuyện này, Lâm Tú sinh ra cảm giác đồng bệnh tương liên với Quý phi nương nương.

Bọn hần đều là người không có cách nào làm chủ cuộc hôn nhân của mình.

Khác một chỗ Linh Quân là người tốt, nàng không ngại Lâm Tú ở cùng một chỗ với người mình thích, thậm chí còn có thể giúp hần nạp thiếp.

Nhưng Hạ Hoàng là Hoàng đế, Quý phi của Hoàng đế, mãi mãi cũng chỉ có thể là Quý phi.

Lâm Tú bỗng nhiên ý thức được một việc, quan hệ giữa bệ hạ và Quý phi nương nương không lẽ cũng giống như giữa hần và Triệu Linh Quân?

Sau khi nghĩ ra giả thuyết này, những chuyện trước kia hần không hiểu đều đã được giải đáp.

Chương 526: Chuyện cũ của Quý phi. (2)

Khó trách Quý phi nương nương thấy bệ hạ ở ngoài nuôi Tiểu quả phụ cũng không tức giận, ngược lại còn chủ động giúp hần, để Tiểu quả phụ kia tiến cung.

Quý phi nương nương xuất cung, thậm chí qua đêm ngoài cung, bệ hạ cũng không quan tâm một chút nào.

Một trong bốn phi, chỉ có duy nhất mình nàng là không có con.

Ai cũng nói Quý phi nương nương là sủng phi, đúng là Hạ Hoàng đối xử với nàng cực kỳ tốt, nhưng ngày thường Lâm Tú chưa từng thấy hần xuất hiện ở cung Trường Xuân, đây mà coi là sủng phi à?

Lúc này, nghi hoặc trong lòng hần đều đã được giải đáp.

Trương gia chết tiệt, bọn hần huỷ hạnh phúc cả đời của Quý phi nương nương.

Bọn hần khiến một thiếu nữ tâm chỉ có Giang Nam, phải u uất ở thâm cung kinh đô mười sáu năm.

Món nợ này, hần sẽ thay Quý phi nương nương đòi lại.

Hồi kinh rồi, thăm phụ mẫu xong, người đầu tiên Lâm Tú gặp là Quý phi nương nương.

Sau đó, hần lại mang lễ vật đến Tiết phủ.

Cũng không phải so Quý phi nương nương với Ngưng nhi ai quan trọng hơn, chỉ là đến Tiết phủ, nhất định phải chờ nàng rất lâu, có khi đợi đến đêm, ở hậu cung, hần cũng không thể ở lại quá lâu, trước khi trời tối phải rời đi.

Tiết phủ.

Một gian viện ở trong cùng, Lâm Tú buông lễ vật xuống, một bóng người xin đẹp bay về phía hắn, nhào vào lồng ngực hắn.

Một tháng không gặp, Tiết Ngung Nhi vốn muốn cùng người thương hôn môi nồng nhiệt, bờ môi đã xẹt tới, trong viện bỗng truyền đến một tiếng vang dội.

"Dừng lại!"

Tiết lão quốc công quát một tiếng, ngay thời khắc mấu chốt, tách hai người ra.

Tiết Ngung Nhi cắn môi nói: "Gia gia, có thể cho chúng con riêng tư một chút không?"

Tiết lão quốc công hừ lạnh, nói: "Không thể, ngươi có phải là người của hắn đâu, thận trọng một chút cho lão phu."

Tiết Ngung Nhi chỉ có thể quy quy củ củ ngồi bên bàn, Lâm Tú mở hộp bánh ngọt ra, cầm một chiếc bánh ngọt lên, đưa vào miệng nàng, ngược lại lần này Tiết lão quốc công không hề ngăn cản, nhưng cũng hừ một tiếng bất mãn.

Lâm Tú cũng không hề được một tắc lại muốn tiến một bước, lúc này Tiết Ngung Nhi cười nhẹ nhàng nói với hắn: "Sau này ta có thể bảo vệ huynh..."

Nàng duỗi tay, thân thể Lâm Tú bỗng cách khỏi mặt đất, bay bổng bồng bềnh giữa không trung.

Lâm tú giật mình nói: "Muội cấp Địa rồi!"

Linh m và Minh Hà bước vào cấp Địa, hắn không thấy kỳ quái, vì các nàng đã sớm tiến vào cấp Huyền thượng cảnh, tích lũy

đầy đủ. Tần Uyển cấp Địa, hẳn cũng không thấy kỳ quái, vì nàng có thể coi Nguyên tỉnh như cơm ăn, nhưng Ngung Nhi mới tiến vào cấp Huyền thượng cảnh được nửa năm, sao lại cấp Địa rồi?

Tiết lão quốc công hừ lạnh một tiếng, nói: "Tiểu tử, lão phu nói cho ngươi biết, nếu ngươi không cố gắng, thì căn bản không xứng với tôn nữ của lão phu."

Lâm Tú nhìn Tiết lão quốc công một chút, lại nhìn Tiết Ngung Nhi một chút, dường như đã hiểu ra gì đó.

Tiết lão quốc công là cấp Thiên, Ngung Nhi là cấp Huyền, nếu một vị cường giả cấp Thiên tình nguyện lấy tu vi trì trệ không tiến của mình làm đại giá, là có thể cưỡng ép một người từ cấp Huyền tăng lên cấp Địa.

Nhưng hầu như không có ai làm vậy.

Bởi vì không đáng.

Nào có cường giả cấp Thiên nào tình nguyện từ bỏ tu vi của mình chỉ vì bồi dưỡng một cấp Địa. Tiết lão quốc công đúng là rất yêu thương nàng, về thiên phú mà nói, Linh m và Minh Hà không thua gì Ngung Nhi, các nàng thua ở chỗ không có tổ phụ cấp Thiên.

Khi Lâm Tú rời khỏi Tiết gia, sắc trời đã sẫm.

Hắn đi vào nhà mới, người canh cửa nói Tần Uyển ở nhà.

Lâm Tú không gõ cửa, băng qua đầu tường như cũ.

Gian phòng Tần Uyển sáng đèn, cửa phòng mở ra, Lâm Tú đi tới cửa, Tần Uyển đang xem

sách quay đầu lại, nhìn Lâm Tú một chút, ánh mắt dần trở nên u oán hỏi: "Người có biết mấy ngày nay ta trôi qua như thế nào không?"

Đối mặt với ánh mắt u oán của Tần Uyển, Lâm Tú có chút chột dạ nói: "Lúc trước không có ta, không phải người cũng như thế này sao?"

Tần Uyển nhìn hần, hỏi: "Lúc trước người không nạp thiếp, không phải người vẫn đến đây, giờ người có thể rời Nhị phu nhân nhà người một tháng sao?"

Tần Uyển hỏi câu này, khiến Lâm Tú không có cách nào phản bác.

Có một câu gọi là ăn tuỷ biết vị.

Đương nhiên sẽ có vài chuyện sau khi nếm được lần thứ nhất, liền muốn thử lần thứ hai, lần thứ ba, Lâm Tú là như vậy, mà Tần Uyển cũng là dạng này.

Hần bao biện cho mình, nói: "Cái này không thể trách ta được, ta không có khả năng lúc nào cũng ở bên cạnh người. Lần sau ta gặp Song Song, để nàng giúp người kê một toa thuốc, điều trị rồi hần sẽ không còn đau đớn vậy nữa"

Sau đó, hần hỏi Tần Uyển: "Trong nhà có gì ăn không?"

Lúc ở Tiết gia, chỉ lo Ngưng Nhi ăn cái gì, đến bây giờ hần còn chưa ăn cơm chiều.

Tần Uyển liếc mắt nhìn hần, nói: "Người chờ một chút"

Chương 527: Lo lắng của Song Song. (1)

Khi Tần Uyển đang bận rộn trong bếp, Lâm Tú đi vào phòng Linh m. Khi Linh m đi, hần có nói giúp nàng quét dọn gian phòng, đi Giang Nam vừa đúng một tháng, vốn Lâm Tú cho rằng gian phòng nàng đã tích không ít bụi bẩn, nhưng sau khi vào phòng nàng lại phát hiện bất kể là sàn nhà hay trên bàn trên giường, đều không nhuốm bụi trần, rõ ràng có người thường xuyên quét dọn.

Hần lại nhìn phòng mình, phòng A Kha, cũng đều sạch sẽ.

Không cần nói, nhất định là do Tần Uyển làm.

Lâm Tú biết trong các cô gái, nàng là người hiểu rõ công việc lo liệu nhà cửa thế nào nhất.

Chỉ chốc lát sau, nàng đã bung một bát mỳ canh gà chân hai quả trứng lên, Lâm Tú ăn như gió cuốn, canh cũng uống sạch sẽ, cảm khái nói: "Ở bên ngoài lâu như vậy, vẫn chỉ nhớ hương vị tô mỳ này...

Tần Uyển ngồi đối diện hần, một tay chống cằm, chớp mắt nhìn hần, nói: "Bát mỳ này mười văn tiền"

Lâm Tú cũng không để trong lòng, dù sao nàng thiếu hần một vạn lượng, mỗi ngày ăn một tô mỳ, cả đời trả không hết.

Hần thuận miệng hỏi: "Người có từng tính người còn thiếu ta bao nhiêu bạc không?"

Tần Uyển nói: "Tính đến bát mỳ vừa rồi, phải trả người 25120300 văn tiền"

Lâm Tú kinh ngạc nói: "Nhiều như vậy sao, có phải người tính sai rồi không?"

Tần Uyển nhàn nhạt nhìn hấn một cái, nói: "Có cần ta cho người xem lại sổ sách không, ghi gì ta đều nhớ rõ, ta huyền hoá ra Triệu Linh m vì người bao nhiêu lần..."

Những chuyện như làm ẩm giường, xếp chăn, đấm lưng bóp chân này, Tần Uyển ra giá rất có lương tâm, mỗi lần chỉ mười đến mấy chục văn tiền trở lên. Nhưng dính đến huyền thuật, chỉ cần một lần dặt tay Linh m thôi, cũng phải một lượng bạc.

Hơn nữa chỉ có thể là hư ảnh.

Nếu muốn nàng hoá thành dáng vẻ của Linh m, giá cả phải gấp mười lần, đây chỉ mới nắm tay, còn nếu muốn thêm điểm khác, giá sẽ cao hơn nhiều.

Lâm Tú nghĩ đến một việc, nói với nàng: "Vừa hay ta cần người giúp ta một việc."

Tần Uyển nói: "Cần ta giúp đỡ phải đưa bạc đây, bạc ta thiếu người trừ ra."

Thấy mắt nàng chỉ có tiền tài, Lâm Tú cũng không quan tâm, hỏi:

"Người từng đến Giang Nam chưa?"

Tần Uyển nói: "Chưa đến bao giờ."

Nàng lớn lên ở Vương Đô từ nhỏ, có thể chưa bao giờ ra khỏi Vương Đô, Lâm Tú đã sớm chuẩn bị. Hấn về phòng, sau đó lấy từ không gian bên trong ra một bức tranh cảnh đẹp Giang Nam đã chuẩn bị trước, đi đến đưa cho Tần Uyển, nói: "Người có thể huyền hoá ra cảnh đẹp Giang Nam trên bức tranh này không?"

Mặc dù Lâm Tú cũng có huyền thuật, nhưng với năng lực của hấn, vẫn chưa làm được thế này.

Cái này cần thực lực tương đối tỉ mỉ tinh vi biến ra.

Mà thêm trước mắt hần không thể bại lộ năng lực trước mặt Quý phi nương nương được, bên cạnh nàng nhiều mật trình như vậy, lỡ đâu bị người ta biết sẽ gây ra phiền phức rất lớn cho Lâm Tú.

Tần Uyển nhìn bức tranh cảnh đẹp Giang Nam kia một chút, nói:

“Làm được thì làm được, nhưng huyền hoá nhiều thứ như vậy, tiêu hao rất nhiều nguyên lực... giá sẽ rất đắt đây.”

“Bao nhiêu bạc.”

“Một trăm lượng.”

Một trăm lượng đúng là rất đắt, nhưng nghĩ đến có người dám bán một vò rượu, một bình nước hoa cũng có giá một trăm lượng, Lâm Tú cảm thấy giá này coi như có lương tâm, nếu đổi lại là hần, có khi còn ra giá cao hơn.

Lâm Tú nhìn nàng, gật nhẹ đầu nói: “Thành giao”

Lâm Tú từng đến Giang Nam, vì để phòng Tần Uyển huyền cảnh mắc sai lầm gì, hần nói muốn mình trước hết thể nghiệm một chút, chỉnh sửa góp ý cho nàng, Tần Uyển bị hần giày vò đến giờ Tý mới mệt mỏi rã rời trở về phòng ngủ.

Lâm Tú đứng trong sân, thở phào một cái, hi vọng phần lễ vật đặc biệt này có thể làm Quý phi nương nương thích.

Sáng sớm hôm sau, Quý phi nương nương đến trạch viện mới của hần, Lâm Tú và Thái Y đã ở đó chờ nàng.

Vì hần có không gian để cất giữ đồ vật, cho nên lần này Lâm Tú trở về, mua không ít lễ vật, ngoài đồ ăn ra còn có rất nhiều vật lưu niệm đặc sắc ở Giang Nam.

Quý phi nương nương cầm một chiếc quạt tròn được thêu tay tinh xảo, mặc dù những thứ này, cung Trường Xuân cũng có, nhưng lễ vật này trong lòng nàng có một phần ý nghĩa không giống nhau.

Lâm Tú đi lên trước, nói: "Nương nương, ngoài trừ những thứ này ra, ta còn một lễ vật đặc biệt muốn tặng cho người"

Guang mặt xinh đẹp của Quý phi nương nương lộ ra vẻ chờ mong, hỏi: "Lễ vật gì?"

Lâm Tú nói: "Mời nương nương nhắm mắt lại."

Quý phi nương nương càng ra vẻ chờ mong hơn, chậm rãi nhắm mắt lại.

Lâm Tú cho Tần Uyển một cái nháy mắt, ánh mắt Tần Uyển chăm chú nhìn Quý phi nương nương, sau một khắc, khẽ gật đầu.

Lâm Tú nói: "Nương nương có thể mở mắt rồi"

Quý phi mở to mắt, sau một khắc trên mặt lộ vẻ mê mang, sau đó liền chấn động khó tin vô cùng.

Chương 528: Lo lắng của Song Song. (2)

Nháy mắt kia, nàng nhìn thấy những phong cảnh chỉ xuất hiện trong mộng của nàng mấy năm qua.

Nàng không ở trong viện nhà Lâm Tú, mà đang đứng trên cột buồm mũi thuyền, nước sông xanh biếc, chậm rãi phiêu đảng, hai bên bờ sông là đường đá xanh chập chịt, hai bên đường phố, bức tường ngói quét vôi trắng, là nơi nàng quen thuộc.

Giờ khắc này, dường như nàng đã về Giang Nam.

Lâm Tú thấy trên mặt Quý phi nương nương nở một nụ cười hân hoan chưa từng nhìn thấy.

Nhưng rất nhanh, hân hoan biến mất, sắc mặt Tần Uyển tái nhợt, thân thể cũng lung lay, vô lực ngã xuống.

Lâm Tú vội đỡ lấy nàng, ôm nàng về gian phòng, đặt lên giường nói: "Vất vả cho người rồi, giờ người nghỉ ngơi cho tốt đi"

Tần Uyển suy yếu nhìn Lâm Tú, nói: "Xem ta cực khổ thế này, có thể thêm một trăm lượng nữa không?"

Lâm Tú đáp chần cho nàng, bất đắc dĩ nói: "Thêm..."

Miệng Tần Uyển nhếch lên một đường cong, sau đó nặng nề ngủ thiếp đi.

Lâm Tú đi vào viện, Quý phi nương nương vẫn còn thất thần đứng đó, Linh Lung với Song Song thì mặt mày không hiểu, các nàng vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra.

Quý phi nhìn Lâm Tú, lẩm bẩm nói: "Vừa rồi... người làm thế nào vậy?"

Lâm tú giải thích nói: "Đây là năng lực dị thuật của Uyển Nhi cô nương, là ta mời nàng tạo ra ảo cảnh thể này cho nương nương, nàng chưa từng đi Giang Nam, nếu có chỗ nào không giống, xin nương nương chớ trách"

Quý phi mỉm cười, nhìn Lâm Tú nói: "Cảm ơn ngươi, đây lễ vậy tuyệt nhất bản chung từng nhận"

Lâm Tú cười nói: "Nương nương không cần phải khách khí"

Chỉ cần nàng thích là được, sau này hẳn sẽ tặng nàng lễ vật tốt hơn.

Bên cạnh, tâm tình Song Song có chút phức tạp.

Lâm đại ca thật quá hiểu tâm Quý phi nương nương, hẳn cũng dùng quá nhiều tâm tư với Quý phi nương nương, đổi lại nếu nàng là Quý phi nương nương, chỉ sợ nàng cũng sẽ thích hẳn.

Mặc dù đây cũng vì chữa bên cho Quý phi nương nương thôi.

Lâm đại phu, Song Song rất rõ ràng, bệnh nhân thích đại phu thật ra cũng là một loại bệnh.

Trên y thư có chép về tình hình này.

Nhất là với Quý phi nương nương, bệnh của nàng là tâm bệnh, muốn trị bệnh cho nàng, nhất định phải mở nội tâm nàng ra, trong quá trình này, bệnh nhân rất dễ sinh ra tình cảm đặc biệt với đại phu trị liệu.

Nếu như đại phi này, trẻ tuổi anh tuấn, lại hiểu tâm tư của nàng, khả năng xảy ra loại chuyện này càng lớn.

Nếu việc này xảy ra trên người bệnh nhân khác, có lẽ sẽ lan truyền một đoạn giai thoại.

Nhưng thân phận bọn họ, lại không cho phép được phát sinh ra chuyện gì.

Coi như giờ Quý phi nương nương vẫn còn thân thể hoàn bích, nhưng nàng cũng là Quý phi nương nương, Song Song thở dài trong lòng, nàng không biết bây giờ nên làm gì.

Thời điểm Tần Uyển tỉnh lại, cả người không có một chút khí lực.

Chỉ chốc lát sau, Lâm Tú từ ngoài đi vào, bung một bát cháo rau thịt nạc, Tần Uyển ngửi thấy mùi thơm, muốn ngồi dậy nhưng hai tay vừa chống lên giường, lại vô lực ngã xuống.

Lâm Tú đi đến trước giường, đệm hai gối đầu sau lưng nàng, để nàng tựa vào giường, sau đó nói: "Người cứ nằm thế đi, để ta cho người ăn, không thu tiền, hôm nay thật cảm ơn người."

Nhìn thìa cháo Lâm Tú đưa đến, Tần Uyển hé miệng, còn chút không kịp thích ứng.

Tần Uyển hé miệng: "A..."

Lâm Tú bắt đắc dĩ cầm chén lên lần nữa, nữ nhân này, khi câu người còn mị hoặc hơn cả hồ ly, bây giờ lại như đứa bé, hấn dứt nàng ngậm nào nàng liền nuốt ngậm đó, bỗng nở nụ cười nói:

"Đến tận giờ ta chưa ăn kiểu này bao giờ, hoá ra được người khác cho ăn là cảm giác này"

Lâm Tú nói: "Không có ai cho người ăn cơm? Không lẽ khi còn bé người bị bỏ đói hả?"

Tần Uyển nói: "Chuyện khi ấy không nhớ rõ, từ lúc ta có ký ức đã tự ăn cơm rồi"

Ngược lại có rất nhiều người đút cho Lâm Tú ăn.

Đời trước khi phụ mẫu chưa ly hôn, hắn còn rất hạnh phúc, sau này người cho hắn ăn ngày càng nhiều, đương nhiên đều là cô nương, chuyện lúc trước không cần nhắc lại. Đời này, cho hắn ăn cũng chỉ có Thái Y và Ngung Nhi.

So ra mà nói, Tần Uyển đúng là đáng thương.

Lâm Tú xúc cho nàng thêm miếng nữa, hỏi: "Ta đối xử với ngươi không tốt sao, đời này trừ Thái Y và Ngung Nhi ra, ta chỉ cho ngươi ăn."

Tần Uyển hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ cũng không phải vì ngươi đánh chủ ý lên ta sao?"

Lâm Tú hỏi: "Không phải ngươi cũng vậy hả?"

Hai người bọn họ, không ai biết ai, vốn cũng không cần phải quanh co lòng vòng.

Tần Uyển tựa vào đầu giường, bỗng nhiên nói: "Nếu không, ta với ngươi đánh cược một kèo."

Lâm Tú không thích bài bạc, nhưng đánh cược cái khác vẫn được, hắn nhíu mày hỏi: "Cược gì?"

Tần Uyển nói: "Cược ngươi đắc thủ trước, hay là ta đắc thủ trước."

"Cái này có gì khác nhau sao?"

"Đương nhiên có rồi."

Lâm Tú nghi ngờ hỏi: "Khác chỗ nào?"

Tần Uyển lại gần, ghé vào tai hấn nhỏ
giọng nói một câu, sắc mặt Lâm Tú dần dần
đỏ bừng...

Sau đó, hấn trịnh trọng nhìn Tần Uyển,
nói: "Nhất định ngươi sẽ thua!"

Chương 529: Nhiệm vụ hai người (1)

Cá cược giữa Lâm Tú và Tần Uyển trông như được định vào đêm hôm qua, thực ra đã bắt đầu từ sớm rồi.

Chỉ là bắt đầu từ khoảnh khắc đêm qua, từ trong bóng tối chuyển ra ngoài sáng.

Tần Uyển muốn thắng, Lâm Tú cũng không muốn thua.

Trước kia chỉ là vấn đề thể diện, bây giờ còn thêm ý nghĩa về thực chất.

Sau khi bón cháo cho nàng, Lâm Tú đi đến hậu viện, bắt đầu tu hành.

Mấy hôm nay, dị thuật và võ đạo của hắn đều tiến bộ vững vàng.

Mặc dù công chúa Minh Hà không ở bên hắn, thiếu đi một bậc tốc độ song tu, nhưng lại có thêm dị thuật hệ kim và dị thuật tốc độ, tốc độ dị thuật tu hành của hắn nhanh hơn trước nhiều.

Cùng với tốc độ tu hành dị thuật ngày càng nhanh, tốc độ tăng trưởng của chân khí lại rõ ràng chậm hơn. Dù sao tốc độ dị thuật tu hành của hắn không ngừng trưởng thành, võ đạo quyết định ở thời gian tu hành. Bắt đầu nhanh hơn dị thuật, sau này đã từ từ bị đuổi kịp.

Thân thể muốn nhanh chóng được nâng cao, chỉ có thể đợi sấm sét luyện thể lần sau.

Lâm Tú luyện được một lát, bên tai truyền đến tiếng bước chân.

Tần Uyển mặc bộ đồ ngủ tơ lụa, nàng đứng dựa vào cửa viện, thích thú nhìn Lâm Tú tu hành.

Bộ đồ ngủ của nàng là Lâm Tú mua từ Giang Nam về tặng nàng.

Y phục thường ngày của nàng đều là chất liệu bình thường. Tơ lụa Giang Nam nổi tiếng cả nước, Lâm Tú mua cho nàng mấy tấm tơ lụa, vài bộ y phục, không ngờ giờ nàng mới mặc ra ngoài.

Cùng không biết có phải nàng cố ý hay không, nàng hoàn toàn không cài hai cúc áo gần cổ áo, để lộ ra bờ vai thơm và trắng như tuyết.

Không cần nghi ngờ, chắc chắn là nàng cố ý.

Lâm Tú liếc nhìn nàng, quệt trán, nói: "Trời nóng quá, ra mồ hôi hôi.

Hắn cởi áo ra để lộ cơ thể bắp thịt rõ ràng. Mặc dù mỗi ngày đều tu hành khắc khổ, nhưng Lâm Tú không rèn luyện cơ thể cường tráng. Thậm chí hắn mặc y phục có chút khí chất thư sinh, cởi bỏ y phục lại hoàn toàn có cảm giác khác.

Lúc trước khi hẹn hò riêng với Ngung Nhi, nàng ấy thích chạm vào cơ thể hắn qua lớp y phục.

Giờ hai người gặp nhau đều phải trong tầm mắt của Tiết Lão Quốc Công, nàng đã không có cơ hội này nữa rồi.

Lâm Tú liếc nhìn Tân Uyển, chẳng phải chỉ là lộ thịt thôi sao, có ai mà không biết?

Nàng để lộ bờ vai còn che che giấu giấu, không hào phóng như Lâm Tú, toàn bộ đều có thể cho nàng xem.

Cho dù Tân Uyển nhìn thấy mọi thứ trong sách, nhưng cũng lần đầu tiên nàng đến gần

với cơ thể của đàn ông, khuôn mặt nàng đỏ ửng. Cũng may là ban đêm, cho dù ánh trăng có sáng rực cũng không nhìn ra.

Nàng nhìn sang chỗ khác, nói: "Đừng mệt quá, nghỉ sớm đi..."

Dứt lời, nàng vội quay người rời khỏi.

Lâm Tú nhìn bóng dáng nhếch nhác của nàng, khóe môi cong lên một vòng cung.

Trong trận chiến nhỏ này, hắn đã hoàn toàn thắng Tần Uyển.

Tần Uyển thuộc kiểu người lý luận tri thức cực kỳ phong phú, nhưng hoàn toàn không có kinh nghiệm thực tiễn, không như Lâm Tú đã từng gặp qua rất nhiều người, muốn luận về khả năng chống lại sự mê hoặc của người khác phái thì nàng chắc chắn không bằng Lâm Tú.

Thuộc kiểu vừa mới mẻ vừa ham chơi.

Cơ thể hoàn mỹ như vậy, ngày đầu tiên có thể nàng không động lòng, ngày thứ hai cũng có thể không động lòng, Lâm Tú không tin nàng mãi không động lòng.

Trước viện, ở phòng nào đó, Tần Uyển đang nằm trên giường, cảnh tượng vẫn quanh quẩn trong đầu.

Khuôn mặt nàng đỏ ửng, tim cũng đập rất nhanh.

Chẳng trách Tiết Ngung Nhi mê mẩn hắn như vậy, vừa rồi ở hậu viện, nàng cũng muốn chạm vào cơ thể hắn.

Nàng chạm vào khuôn mặt nóng hổi của mình rồi thở phào nhẹ nhõm.

Cách lần đầu gặp nhau cũng mới chưa đến một năm.

Chỉ vài tháng ngắn ngủi, cuộc đời trải qua hai mươi năm lại thay đổi lớn như vậy.

Lần đầu gặp Lâm Tú, nàng chỉ cảm thấy hẳn không giống mọi người, không bình thường như những nam nhân khác hết sức nịnh hót nàng chỉ để có được nàng.

Đương nhiên, giờ xem ra cuối cùng Lâm Tú vẫn muốn có được nàng.

Nhưng sao không phải là nàng?

Nàng thừa nhận nàng đã động lòng với nam nhân này rồi.

Không phải lần đầu hẳn cho nàng mượn ô và y phục, cũng không phải hẳn mời nàng dùng cơm, thu nhận nàng khi nàng ngủ ngoài đường, mà là đêm đó rời khỏi Tần gia, đó là một cái ôm có lực.

Hắn vốn có thể làm những chuyện khác, nhưng hắn chỉ ôm lấy nàng.

Lúc ấy, vừa đúng lúc nàng cần một cái ôm.

Có lẽ tất cả mọi thứ đều nằm trong dự tính của hắn, nhưng nếu có thể tính toán nàng cả đời thì nàng cũng nhận thua.

Lâm Tú tu hành đến khi trời sáng, sau đó ngủ nửa canh giờ.

Khi thức dậy, Tần Uyển đã làm xong bữa sáng, Lâm Tú ăn một bữa ở đây, trở về bên chỗ Thái Y lại ăn một bữa nữa.

Thái Y và Tần Uyển đều tinh thông nấu ăn, điểm khác nhau là Thái Y giỏi làm các món bánh ngọt Giang Nam, được Quý Phi nương nương yêu thích, thậm chí Quý Phi nương

nương nhận nàng làm muội muội kết nghĩa,
bọn họ đều bí mật gọi nhau là tỷ muội.

Chương 530: Nhiệm vụ hai người (2)

Tần Uyển rất biết nấu những bữa cơm gia đình, sống với nàng sẽ có cảm giác đôi vợ chồng nhỏ sống qua ngày, chỉ khi bọn họ có hai người thì cảm giác này càng mãnh liệt hơn.

Thải Y và Triệu Linh Quân sống với nhau rất hòa hợp ở hôn phủ, tính cách của nàng có thể chung sống hòa hợp với bất cứ ai.

Sau khi ăn xong, hai người hẹn nhau cùng đi ra ngoài.

Đương nhiên Lâm Tú cũng theo sau bọn họ.

Trên đường đi, đương nhiên là Lâm Tú cũng thu hút được rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ, có thể lấy được hai giai nhân tuyệt thế, quan hệ thê thiếp còn hòa thuận như thế hai tỷ muội ruột, có nam nhân nào mà không ngưỡng mộ?

Ngưỡng mộ ban ngày, càng ngưỡng mộ ban đêm hơn.

Lâm Tú nhìn hiểu ánh mắt của những nam nhân kia.

Nhưng rất tiếc, hẳn thật sự không có may mắn hưởng được phúc của hai người.

Mặc dù kiếp trước hẳn trải qua chuyện tình cảm phong phú hơn một chút, nhưng cũng không làm chuyện gì trái với loạn kỷ, không tham gia yến tiệc gì, cũng không có vận động nhiều.

Do đó, hẳn chắc chắn thắng Tần Uyển.

Triệu Linh Quân cùng Thải Y ở trước mặt mua sắm dạo phố, sau một canh giờ mới về đến nhà, sau đó Lâm Tú lại cùng Thải Y

mang một món quà nhỏ mua từ Giang Nam đến Lê Hoa Uyển thăm chủ gánh và các tiểu tử muội của nàng.

Trên đường đi, Thái Y nói với Lâm Tú: "Triệu tử tử thật sự rất tốt, nàng còn dạy thiếp tu hành"

Lâm Tú vỗ nhẹ lên mông nàng, nói: "Cuối cùng nàng ở phe nào?"

Thái Y đỏ mặt, nói: "Đương nhiên là thiếp ở bên phe của tướng công rồi..."

Đúng là Triệu Linh Quân đối xử rất tốt với Thái Y, nhưng đêm đại hôn không nói gì để hấn một mình ở hôn phòng, đây là chuyện người làm hay sao?

Nhưng sau đó nàng ta chủ động để Thái Y vào cũng coi như bù đắp cho Lâm Tú rồi, xóa bỏ ân oán giữa hai người.

Nàng ta có thể đối tốt với Thái Y, Lâm Tú cũng rất cảm kích nàng ta.

Bỏ qua chuyện nàng ta không làm người trong đêm động phòng, Triệu Linh Quân đúng là thê tử lý tưởng nhất của hấn, không gì có thể so sánh.

Đến Lê Hoa Uyển, Thái Y chia quà cho mọi người, sau đó học nhạc cụ với chủ gánh ở lầu hai. Lâm Tú vốn đang nghe ở bên cạnh thì bên ngoài bỗng truyền tiếng tiếng âm vang, hấn ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ phát hiện không biết trời âm u từ lúc nào.

Trời tháng sáu, khuôn mặt búp bê vừa rồi vẫn trời trong vạn dặm, chốc lát mây đen cuộn cuộn kéo đến.

Lâm Tú bảo Thái Y chờ ở đây trước, đợi hấn quay lại rồi sau đó rời khỏi Lê Hoa Uyển.

Lát sau, trên trời cao, trong mây đen, một cơ thể bay bổng trên bầu trời, hồ quang trên người lấp lánh bất định.

Nguyên lực sau bốn lần thức tỉnh, kiểm soát sấm sét đã cầu được ước thấy, y phục của Lâm Tú cũng sẽ không bị hủy hoại trong lúc tu hành.

Mà cùng với sự nâng cao của cường độ cơ thể, bây giờ cho dù là trực tiếp tu hành sâu trong mây đen thì cơ thể của hắn cũng sẽ không rạn da nứt thịt như trước.

Đương nhiên, hiệu quả tu hành lúc này cũng không tốt bằng lúc trước.

Lúc trước, tu hành một lần trong lôi vân có thể bằng tu hành thông thường cả một tháng, giờ chỉ bằng nguyên lực tăng trưởng vài ngày. Đây là lý do cùng với sự nâng cao của thực lực, mức độ sấm sét này mãi không thể chạm vào giới hạn của hắn.

Nhưng cho dù như vậy, đây vẫn là cách Lâm Tú tu hành nhanh nhất hiện giờ.

Vận may của Lâm Tú không tệ, mấy ngày tiếp theo lại có vô số cơn mưa đông, tuy hiệu quả tu hành mỗi lần đều không như trước, nhưng tích lũy lại thì cũng tiến bộ không ít.

Mấy hôm nay, hắn lại chăm chỉ tu hành.

Sau khi thức dậy ăn sáng, hắn cùng Tần Uyển đi đến Dịch Thuật Viện. Kể từ khi Linh m đến phía bắc, giường của nàng ta bị Lâm Tú sử dụng, ngồi xếp bằng trên chiếc giường huyền băng, Lâm Tú không khỏi có chút thấy vật nhớ người.

Ảo thuật chung quy cũng là ảo thuật, Tần Uyển biến thành Linh m cũng trước sau

không phải là nàng thật sự.

Không biết nàng tu hành thể nào rồi, tính thời gian cũng sắp đến lúc khởi hành quay về.

Đến trưa, Lâm Tú và Tân Uyển về nhà ăn cơm, chiều sẽ cùng Thái Y đến hậu cung thăm Quý Phi nương nương.

Tu hành gần đến trưa, Lâm Tú đi ra khỏi viện, Tần Uyển đã đợi hẩn ở trước mặt.

Khi hai người đi ra khỏi Thiên Tự Viện, Viện trưởng Dịch Thuật Viện từ phía trước đi đến, nói: "Đúng lúc hai người đều ở đây, có nhiệm vụ cần giao cho hai người."

Học sinh của Thiên Tự Viện và Võ Đạo Viện tận hưởng tài nguyên của triều đình nên đương nhiên thỉnh thoảng phải dốc sức vì triều đình. Lâm Tú và Tần Uyển cũng không phải lần đầu gặp phải chuyện này, đi cùng Viện trưởng đến một tiểu lâu yên tĩnh.

Viện trưởng nhìn bọn họ nói: "Vốn dĩ nhiệm vụ lần này không cần các người ra tay, nhưng mấy ngày nay, có rất nhiều thiên tài trong viện đều ra ngoài tu hành dẫn theo phần lớn giáo tập và cung phụng trong triều, trước mắt triều đình thiếu hụt người, chỉ đành vất vả các người rồi."

Chương 531: Nhiệm vụ hai người (3)

Lâm Tú nói: "Viện trưởng khách sáo rồi! Đây vốn dĩ là chuyện bọn ta nên làm, không biết nhiệm vụ lần này là gì?"

Viện trưởng thấp giọng nói: "Triều đình nhận được mật báo, loạn đảng của Thiên Đạo Minh trong vài ngày tới tổ chức một cuộc họp bí mật, triều đình sẽ nhân cơ hội này hốt gọn một mẻ..."

Lâm Tú sửng sốt trong lòng, sau khi ngẩn người, hỏi: "Không ngờ lại có chuyện này, tin tức có thật không?"

Viện trưởng nói: "Chắc là thật, nghe nói là nội ứng ẩn trong Thiên Đạo Minh truyền tin ra, nhân vật quan trọng trong Thiên Đạo Minh mỗi năm đều tổ chức hội họp một lần, nếu nhiệm vụ lần này thành công thì sẽ là một đả kích lớn với bọn chúng"

Lâm Tú lại nói: "Nhưng với thực lực của hai người chúng ta, dường như không đủ để hoàn thành nhiệm vụ này..."

Viện trưởng nói: "Chuyện này các người có thể yên tâm, sao có thể giao toàn bộ nhiệm vụ này cho các người được, đến lúc đó còn có vài cường giả sẽ cùng hành động với các người, các người sẽ được rèn luyện hơn trong nhiệm vụ lần này."

Bên trong Thiên Đạo Minh vậy mà có nội ứng, đây là điều Lâm Tú không ngờ tới.

Tuy nhiên hắn còn không biết có cuộc tụ hội, nhưng Trịnh Đà chủ đã từng nói, một tháng sau, sẽ dẫn hắn đi tìm A Kha, theo như lời hắn ta nói, thật có khả năng lúc đó chính là tụ hội Lần phiến toái này, lần

hội tụ này, Thiên Đạo Minh dường như có không ít đả chủ cấp bậc cao tham gia, nếu bọn họ bị tận diệt, đối với Thiên Đạo Minh vốn không đủ nhân thủ, không có bao nhiêu cường giả mà nói, tuyệt đối là đả kích không thể thừa nhận.

Hơn nữa, A Kha cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Thấy Lâm Tú lộ vẻ mặt khó xử, viện trưởng Dịch Thuật Viện cho rằng hắn lo lắng chuyển đi này có nguy hiểm, liền nói: "Nếu các ngươi không muốn đi, cũng có thể cự tuyệt, triều đình sẽ điều động một ít nhân thủ từ nơi khác, đúng rồi, Triệu cô nương nàng mấy ngày nay giống như là không có việc gì"

Lâm Tú trong lòng cả kinh, nếu Triệu Linh Quân ra tay, bọn họ chỉ sợ một người cũng không chạy được.

Hắn ngay lập tức nói: "Nàng ấy rất bận rộn, vẫn là để ta đi đi, đúng lúc là một cơ hội cho ta rèn luyện"

Viện trưởng lại nhìn về phía Tân Uyển, hỏi: "Tân cô nương thì sao?"

Tân Uyển nói: "Hắn đi ta cũng đi..."

Viện trưởng Dịch Thuật nhìn bọn họ một cái, dừng lại một chút mới nói: "Vậy sau khi các ngươi trở về thì chuẩn bị một chút, có lẽ hai ngày này sẽ khởi hành"

Đi ra khỏi Dịch Thuật Viện, Lâm Tú hỏi Tân Uyển: "Ngươi cũng muốn đi sao?"

Tân Uyển liếc mắt nhìn hắn, hỏi: "Ngươi nói sao?"

Lâm Tú nở nụ cười, hỏi: "Đây có tính là ngươi không thể rời khỏi ta không?"

Tần Uyển thản nhiên nói: "Người cảm thấy người có thể rời khỏi ta sao?"

Lâm Tú suy nghĩ một chút, Tần Uyển đã hoàn toàn dung nhập vào cuộc sống của hắn, nếu rời khỏi nàng, hắn xác thực sẽ không thích ứng, hưởng chỉ, hiện tại có rất nhiều việc muốn làm nhưng không thể làm, hắn cũng cần Tần Uyển giúp đỡ.

Sau khi ăn trưa, Lâm Tú ra khỏi cửa một mình.

Một lát sau, trên bầu trời, hắn triển khai tốc độ cực hạn, bay về phía Giang Nam phủ.

Tin tức tụ hội đã được tiết lộ, tự nhiên không thể được thực hiện theo kế hoạch ban đầu.

Hơn nữa, tên nội quỷ trong Thiên Đạo Minh kia, cũng phải nhanh chóng tìm ra, nếu không hành động sau này sẽ tiếp tục bại lộ.

Phi hành với tốc độ tối đa, nửa canh giờ sau, Lâm Tú dừng ở bên trong phủ thành.

Lần trước ở Giang Nam, Lâm Tú đã truy xét trước một chút, rất nhanh hắn đã tìm được tiệm thuốc Tế Dân mà Trịnh Đà chủ nói.

Nơi này ngoại trừ là một cửa hàng thuốc, còn là một địa điểm liên lạc của Thiên Đạo Minh.

Cũng là con đường duy nhất mà hiện tại Lâm Tú có thể liên lạc với bọn họ.

Thế nhưng, sau khi đến tiệm thuốc này, Lâm Tú ngây ngẩn cả người.

Một vài ngày trước khi hắn đến, nơi này vẫn mở cửa bình thường, nhưng lần này, tiệm thuốc đã được dán giấy niêm phong.

Lâm Tú đi đến phòng bên cạnh tiệm thuốc này, là một tiệm may, hỏi một vị tiểu nhị: "Vị tiểu ca này, xin hỏi, tiệm thuốc Tế Dân làm sao đóng cửa vậy, mấy ngày trước ta đã trả bạc cho mười thang thuốc, bây giờ mới lấy được hai thang"

Tiểu nhị kia lắc đầu nói: "VẬY người quá xui xẻo, nghe nói tiệm thuốc bên cạnh có cầu kết với Thiên Đạo Minh, bị quan phủ niêm phong, bạc của người sợ là sẽ không lấy về được"

Lâm Tú giật mình nói: "Còn có loại chuyện này?"

Tiểu nhị kia nói: "Thiên chân vạn xác, ngày đó đánh nhau, vậy mà không nhìn ra, chương quây kia là một cao thủ bị nhiều người bao vây như vậy mà cuối cùng vẫn có thể mở một đường máu để chạy trốn."

Trên bầu trời, Lâm Tú nhú mày.

Tiệm thuốc Tế Dân là nơi duy nhất hẳn có thể liên lạc với Thiên Đạo Minh, cứ như vậy bại lộ, liên hệ giữa hắn và tổ chức cũng bị cắt đứt.

Đây không phải là điều tồi tệ nhất.

Chương 532: Ó cùng nhau (1)

Sớm không niệm phong, muộn không niệm phong, hết lần này tới lần khác lại niệm phong vào lúc này, hẳn chẳng phải là bị nghi ngờ lớn nhất sao?

Nếu không phải trùng hợp ngẫu nhiên, thì đó là có nội quỷ cố ý giá họa cho hắn.

Tên nội quỷ này, rất có thể là một trong những người có mặt lúc đó.

Trịnh Đà chủ vừa nói cho hắn biết, tiệm thuốc Tế Dân là của Thiên Đạo Minh, tiệm thuốc Tế Dân đã bị phong tỏa.

Mục đích của nội quỷ kia, không chỉ là phong tỏa một cái trạm liên lạc của Thiên Đạo Minh, mà còn muốn để cho Thiên Đạo Minh nảy sinh hoài nghi với hắn.

Trong đầu Lâm Tú, không ngừng hồi tưởng lại tình hình lúc đó, cuối cùng tập trung vào một người.

Nam nhân gọi là Từ Tiêu, rất đáng ngờ.

Khi hắn đến cùng phụ tử Trương gia và phủ doãn Giang Nam phủ, biểu hiện của hắn ta không giống như những người khác.

Nhưng lúc này Lâm Tú không thể liên hệ được với Trịnh Lê, cũng không có cách nào để nói cho họ về chuyện nội ứng, chỉ có thể trở về kinh thành trước.

Nhiệm vụ lần này, hắn không đi e rằng không được, không chỉ để tìm cơ hội truyền tin tức, mất đi phương thức liên hệ duy nhất, hắn chỉ có thể tiếp cận họ thông qua hành động này.

Trước khi rời đi, Lâm Tú đi tới Tiết gia và cung Trường Xuân, nói cho Ngung Nhi và Quý phi nương nương, hẳn phải thực hiện một nhiệm vụ, trong vòng mười ngày sẽ trở về.

Nhiệm vụ cụ thể là gì, hẳn không nói chi tiết.

Nơi hẳn và Tần Uyển phải đi lần này là phủ Ninh Sơn.

Căn cứ theo tin tức mà nội quỹ truyền ra, Thiên Đạo Minh mỗi năm đều tổ chức một cuộc tụ họp bí mật, địa điểm hội họp lần này, ở một thành nhỏ ở phủ Ninh Sơn, mỗi năm một lần tụ họp là vô cùng quan trọng, về cơ bản cấp bậc là từ đà chủ trở lên, ngoại trừ nguyên nhân đặc biệt, đều sẽ tham gia.

Cũng bởi vì rất nhiều nhân vật quan trọng có mặt, vì vậy địa điểm hội họp luôn luôn được bảo mật nghiêm ngặt.

Có thể nhận được tin tức trước thời hạn như vậy, có thể thấy được cấp bậc của nội quỹ kia không thấp, nội quỹ ở Giang Nam phủ hãm hại Lâm Tú, hẳn là không phải chỉ có một mình.

Lâm Tú có thể xác định, có ít nhất hai tên nội quỹ.

Nhưng điều này không thể trách bọn họ, Thiên Đạo Minh, vốn là một tổ chức được hình thành một cách tự phát, hầu hết trong bọn họ có thể đều là người thường, dị thuật sư cùng võ giả chiếm tỷ lệ rất ít, toàn bộ dựa vào một lòng nhiệt huyết phản kháng cường quyền cùng áp bách, vô số quyền quý coi bọn họ là cái gai trong mắt,

muốn trừ đi sau đó nhanh chóng phái người thăm thâu vào Thiên Đạo Minh, cũng không có gì kỳ quái.

Lúc này, Giang Nam phủ.

Trên mặt sông, một chiếc thuyền ở giữa, nam nhân quần băng trên người thỏ dài: "Cứ điểm đã bị bại lộ, không biết ai đã tiết lộ tin tức."

Trịnh Lê sắc mặt tái mét, tất cả mọi người trong khoang thuyền đều trầm mặc không nói, bỗng nhiên có một người ngẩng đầu nói: "Đà chủ, có khi nào là... ?"

Trịnh Lê nói chắc như đinh đóng cột: "Không thể nào, không phải là hấn"

Người nọ lắc đầu nói: "Xem ra đà chủ ngươi cũng biết ta nói là ai, nhiều năm như vậy, cứ điểm kia đều bình an vô sự, nhưng sau khi ngươi nói cho hấn biết, không đến mấy ngày quan phủ đã tìm tới, chẳng lẽ còn không thể nói rõ cái gì sao?"

Trịnh Lê nói: "Nếu hấn là người của quan phủ, vì sao phải cứu chúng ta, vì sao lại bắt phụ tử Trương gia và phụ tử phủ doãn Giang Nam phủ, chẳng lẽ chỉ là vì thăm dò một cứ điểm nho nhỏ này ở Giang Nam phủ sao?"

Người nọ nói: "Những người đó đều thân thần bí bí, ai biết bọn họ đang âm mưu cái gì"

Trịnh Lê nhìn hấn, bỗng nhiên nói: "Lão Từ, nhiều năm như vậy, trong mình có bạc đãi ngươi hay không?"

Nam nhân sừng sốt một chút, nói: "Đà chủ nói, huynh đệ trong mình, đối xử với nhau như tay chân, ta nhớ rõ trong lòng,"

Trịnh Lê thở dài, nói: "Vậy tại sao người lại phản bội chúng ta?"

Mí mắt nam nhân giật giật, khiếp sợ nói: "Đà chủ, người, người nói cái gì?"

Trịnh Lê nhìn hẩn, chậm rãi nói: "Ngay từ đầu, xúi giục huynh đệ Lưu Trung Lưu Nghĩa đi ám sát tên hoàn khố kia chính là người, sau khi ba người các người bị bắt, bọn họ lại cố ý trì hoãn thời gian xử tử các người, chính là muốn một lưới bắt hết chúng ta, chỉ là người không ngờ là, Tiêu Dao huynh đệ xuất hiện, cứu chúng ta, người lo lắng sau khi hẩn gia nhập Thiên Đạo Minh, các người sẽ có thêm phiền toái tồn tại, cho nên liền tiết lộ vị trí cứ điểm kia, để cho hẩn không thể liên lạc được với chúng ta, ta nói đúng không?"

Vẻ mặt nam nhân kia khiếp sợ, nói: "Đà chủ, sao người có thể nói như vậy, Từ Tiêu ta đối với Thiên Đạo Minh, tuyệt đối trung thành và tận tâm"

Trịnh Lê lắc đầu, nói: "Nếu cứ điểm đó không bị bại lộ, ta sẽ không hoài nghi người, nhưng người làm quá nhiều chuyện, những năm gần đây, huynh đệ ở phân đà Giang Nam tử thương nặng nhất, đều là bởi vì người phải không?"

Chương 533: Ổ cùng nhau (2)

Hắn đặt một cây chủy thủ trước mặt nam nhân kia, nói: "Đã từng là huynh đệ, chính người kết thúc đi"

Nhìn cây chủy thủ, vẻ khiếp sợ trên khuôn mặt nam nhân kia dần dần biến mất, biểu cảm trở nên phức tạp.

Trịnh Lê hỏi: "Tại sao?"

Nam nhân kia nói: "Không có lý do tại sao, ta là nội ứng mà bọn họ gửi đến, những người ngồi tít trên cao kia, làm sao có thể chịu đựng được sự tồn tại của các người."

Hắn ta nhìn Trịnh Lê cùng vài người Thiên Đạo Minh, chậm rãi nói: "Những chuyện đó, rõ ràng không liên quan gì đến các người, các người lại nguyện ý bất chấp tính mạng đi làm, lúc đầu, ta cảm thấy các người rất ngu xuẩn, về sau có chút bội phục các người."

"Mặc dù biết những gì người sẽ làm là không thể, ta vẫn là mong các người thành công" Hắn ta hít một hơi thật sâu, nói: "Nếu có kiếp sau, hy vọng sẽ là huynh đệ của các người, huynh đệ thực sự."

Một lát sau, Trịnh Lê nhìn nam nhân kia ngã trên thuyền, đã khí tuyệt bỏ mình, mặt lộ vẻ bi ai.

Mấy bóng dáng khác bên cạnh hắn cũng lâm vào trầm mặc, hồi lâu sau mới có một người hỏi: "Đà chủ, tiệm thuốc bị phong tỏa, Tiêu Dao huynh đệ làm sao bây giờ?"

Trịnh Lê suy nghĩ một chút, nói: "Chỉ có thể đi hỏi Trần cô nương, ta muốn rời đi"

nửa tháng, các người ở lại đây, đừng hành động thiếu suy nghĩ”

Từ kinh thành đến phủ Ninh Sơn, cưỡi ngựa mất hai ngày.

Đây là lần đầu tiên Lâm Tú và Tần Uyển chấp hành nhiệm vụ mà không có sự bảo vệ của giáo tập, hai người ra khỏi kinh thành, một đường cưỡi ngựa mà đi, trước khi trời tối, đã tới một thành nhỏ.

Nghỉ ngơi một đêm ở đây, khởi hành vào sáng mai, trước khi trời tối, họ có thể đến phủ Ninh Sơn.

Hai người vào thành, đi tới một quán trọ, Lâm Tú tới trước quầy, nói với chủ quầy: “Cho hai gian phòng thượng đẳng”

Tần Uyển đi tới trước, nói: “Đừng tiêu tiền bừa bãi, một gian là đủ rồi”

Chủ quầy nhìn bọn họ, hỏi: “Rốt cuộc là một hay là hai gian?”

Lâm Tú nhìn Tần Uyển, yết hầu giật giật, nói: “Vậy thì một gian đi”

Chủ quầy dường như cũng hiểu được điều gì đó, nói: “Hai vị yên tâm, giường của quán trọ chúng ta rất lớn, cho dù có thêm một người nữa cũng ngủ được.”

Đây không phải là lần đầu tiên Lâm Tú ngủ chung một phòng với Tần Uyển.

Lần cuối cùng, là họ tranh giành nhau một căn phòng.

Lúc này đây, Tần Uyển vậy mà chủ động yêu cầu thuê một gian phòng.

Không thể không nói, nàng thật đúng là một quản gia cần kiệm, khắp nơi đều muốn tiết

kiệm tiền cho Lâm Tú.

Đẩy cửa phòng ra, khi đi vào, Lâm Tú và Tần Uyển đều sững sốt.

Phòng này, dường như không giống với lần trước.

Lần trước ở, chỉ là phòng bình thường, giường đơn, vừa vặn cho một người ngủ, hai người có chút chật chội, cho nên lần trước Lâm Tú ngủ trên mặt đất.

Trong phòng này, chiếc giường ở giữa thực sự rất lớn, còn là hình tròn, đừng nói hai người, ba người bốn người cũng ngủ được.

Không chỉ giường kỳ lạ, đồ nội thất trong phòng, cũng rất đặc biệt.

Trên giường lớn, treo rất nhiều màn sa màu đỏ, một số ghế bên cạnh giường, hình dáng kỳ lạ, thậm chí còn có thể điều chỉnh chiều cao, trên kệ gỗ bên cạnh, treo tất cả các loại roi da, trên bàn cũng đặt nền đỏ.

Tần Uyển nằm trên một cái ghế, nhắm mắt lại, nói: "Cái ghế này thật thoải mái, người có muốn tới nằm một chút không?"

Hôm nay đi cả ngày, nàng đã rất mệt mỏi.

Lâm Tú liên tục xua tay: "Không được không được..."

Người xưa có thể chơi đùa nhiều hơn hẳn tưởng tượng, quán trọ này, lại có một gian phòng như vậy.

Lâm Tú thừa nhận mình đã coi thường người xưa.

Hắn tìm kiếm trong phòng, phát hiện chỉ có một chiếc chăn trên giường, khi đi về phía

cửa, Tần Uyển hỏi: "Người làm gì vậy?"

Lâm Tú nói: "Đi tìm chăn"

Tần Uyển nhìn thoáng qua cái giường lớn kia, nói: "Nơi này không phải có chăn sao, cái giường này lớn như vậy, hai người ngủ, người không phải còn muốn giống như lần trước ngủ trên mặt đất chứ?"

Lâm Tú lại không ngốc, hẳn đương nhiên có thể ngủ trên giường, nhưng ngủ trên giường cũng không thể làm cái gì, chỉ làm cho mình khó chịu, còn không bằng ngủ trên mặt đất.

Lúc này, Tần Uyển liếc hẳn một cái, hỏi: "Người sợ?"

Lâm Tú nói: "Ta sợ cái gì?"

Tần Uyển đứng lên, giãn thân thể một chút, lộ ra đường cong quyến rũ động lòng người, nói: "Người sợ thua."

Đây là một sự khiêu khích trần trụi, nếu hẳn thực sự lùi bước, nhất định sẽ bị cô nàng này khinh thường.

Lâm Tú cởi áo ngoài, chỉ mặc nội sãn, nằm trên giường, nói: "Nếu người không ngại, ta đương nhiên có thể ngủ trên giường, trên giường thoải mái hơn nhiều..."

Tần Uyển cũng che miệng ngáp một cái, nói: "Không còn sớm nữa, nghỉ ngơi đi"

Sau đó, nàng đi đến phía sau tấm bình phong, thay áo ngủ, ngủ phía bên kia giường.

Chiếc giường này thực sự rất lớn, Lâm Tú và Tần Uyển ngủ ở hai bên, ở giữa còn có rất nhiều không gian.

Chương 534: Suối âm (1)

Mặc dù đã đi một ngày, Lâm Tú lại không thể nào ngủ được.

Thứ nhất, hấn lo lắng cho A Kha, hành động này, có một số cường giả cấp Địa tham gia, đến phủ Ninh Sơn, trước tiên hấn phải thông báo cho bọn họ trước một bước, đợi đến ngày hội họp thì đã quá muộn.

Thứ hai, một hương thơm nhàn nhạt phảng phất bên cạnh, hấn cũng biết rất rõ, cách một thước bên hấn là một cơ thể quyến rũ, hấn phải kiềm chế bản năng nguyên thủy, xúc động và dục vọng.

Ngay từ đầu Lâm Tú còn có thể ngăn chặn loại cảm giác này, nhưng không biết lúc nào, gian phòng bên cạnh truyền đến một loại thanh âm nào đó không thể che dấu, Lâm Tú lập tức có chút không thể tiếp tục bình tĩnh.

Thính giác của hấn là khác với người bình thường, ngay cả khi hấn không sử dụng dị thuật âm, hấn vẫn có thể nghe thấy rõ ràng những âm thanh xung quanh.

Thực tế, cách âm của quán trọ này là rất không tốt, người bình thường chỉ cần không điếc đều có thể nghe thấy.

Trên giường, hô hấp của cả hai đều có chút rối loạn.

Tần Uyển hiển nhiên cũng nghe được loại thanh âm này.

Lâm Tú nghĩ rằng gian phòng bên cạnh sẽ sớm kết thúc, nhưng sau khi kết thúc một lần, phía bên kia lại bắt đầu một lần nữa.

Loại hoàn cảnh này thật sự là giày vò, còn không bằng đi ra ngoài tu luyện.

Hắn đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, động tác này làm Tần Uyển giật nảy mình, hai tay nàng bảo vệ ngực, hỏi: "Người muốn làm gì?"

Kỳ thật Lâm Tú vốn định đi ra ngoài tu luyện, nhưng trong bóng tối nhìn thấy bộ dáng kinh hoàng của Tần Uyển, trong lòng lại nở nụ cười, đừng thấy nàng bình thường giả bộ lão luyện như vậy, thời khắc mấu chốt, không phải vẫn sẽ sợ sao?

Lâm Tú một tay chống lên giường, từ trên cao nhìn xuống nhìn nàng, nói: "Như thế nào, người sợ?"

Sau nháy mắt trầm mặc, Tần Uyển bỗng nhiên ôm eo Lâm Tú, hơi dùng sức, thân thể hai người lập tức dán chặt vào nhau, trong bóng tối, con ngươi như nước của nàng nhìn Lâm Tú, mỉm cười nói: "Ta có gì phải sợ, người muốn làm cái gì thì làm đi"

Thân thể Tần Uyển rất mềm, mềm hơn giường.

Cho đến nay, từ quan điểm thẩm mỹ, thân thể và tính khí của nàng, trong trái tim của Lâm Tú, vẫn được xếp hạng đầu tiên.

Miễn là hắn muốn, hắn có thể có được nàng ngay lập tức.

Nhưng như vậy, hắn sẽ thua.

Gấp đôi vui sướng, và tăng lên gấp đôi vui sướng, hắn vẫn có thể phân biệt.

Hiện tại hắn ta có chút cười hỏ khó xuống.

Nếu tiếp tục, thời gian không đúng, địa điểm không đúng, bầu không khí cũng không đúng.

Nếu không tiếp tục, chẳng phải là chúng tôi hấn sợ sao?

Vì vậy, hai người cứ thế giằng co, trong phòng, đặc biệt yên tĩnh, chỉ có hai trái tim, đang đập rất nhanh.

Đột nhiên, Lâm Tú thân sắc khẽ động.

Tần Uyển dường như cũng ý thức được cái gì, ánh sáng trong mắt chợt lóe lên.

Trong bóng tối, một bóng người, từ vị trí cửa phòng, tiến vào.

Cửa phòng được đóng lại từ bên trong, nam nhân đi thẳng vào, không tạo ra bất kỳ âm thanh nào, trong khi bàn chân của hắn ta, cũng không mang giày, nhưng được bọc trong một miếng bông mềm mại, làm cho hắn ta đi bộ mà không có bất kỳ tiếng động nào.

Mục tiêu lần này, hắn ta đã đi theo một đường, thậm chí còn nhanh hơn bọn họ một bước, vào ở quán trọ.

Trong vòng bán kính trăm dặm, chỉ có một tòa thành nhỏ này, trong thành cũng chỉ có một quán trọ, hai người này tối nay nhất định sẽ nghỉ chân ở chỗ này, tối nay, cũng là thời cơ tốt nhất để hắn ta động thủ.

Hắn ta đã theo dõi trong một thời gian dài, gian phòng này, không có âm thanh trong một thời gian dài, có lẽ hai người đã ngủ.

Mục tiêu lần này của hắn ta là nam nhân trẻ tuổi của cặp phu thê này.

Danh tính của người này, hắn ta cũng rất rõ ràng.

Nhi tử của Bình An hầu, có thiên phú dị thuật và võ đạo rất cao, thực lực là cấp

Huyền thượng cảnh, người như vậy, tổ chức sát thủ bình thường đều không dám ám sát, nhưng hắn ta thì khác, là một thích khách độc hành, không có tổ chức, không vương bận, không ai là hắn ta không dám giết.

Thù lao của đơn hàng này tương đương với những năm vất vả của hắn ta.

Trong bóng tối, hắn ta cẩn thận mò mẫm về phía bên giường.

Nhưng ngay sau đó, ta lại cảm thấy không đúng.

Hai phòng trên dưới của khách điếm, bố cục hắn là giống nhau, khoảng cách từ cửa đến giường chỉ khoảng hơn một trượng một chút, mà hắn đã mò mẫm trong bóng tối hơn hai trượng, bất luận như thế nào cũng đã đi đến bên giường.

Nhưng sự thật là, hắn ta vẫn không chạm vào giường, bóng tối xung quanh, dường như không thích hợp, vừa rồi còn có thể nhìn thấy một chút cảnh trong phòng, bây giờ tối tăm, hắn ta đặt tay đến trước mắt, nhưng thậm chí không thể nhìn thấy ngón tay.

Trên giường, Lâm Tú và Tần Uyển nhìn bóng người đi vòng quanh phòng.

Tần Uyển hỏi: "Nơi này là quán trọ ngầm?"

Chương 535: Suối âm (2)

Hơn nửa đêm có người mò vào phòng, phản ứng đầu tiên của nàng, đó là quán trọ này là một quán trọ ngầm.

Lâm Tú nói: "Có phải là quán trọ ngầm hay không, bắt lấy hắc hủi một chút là biết."

Lúc này, trong bóng tối, vẻ mặt của sát thủ trở nên rất sợ hãi, hắc hủi ta nghe thấy ai đó nói chuyện, nhưng không biết họ đang ở đâu, trong cuộc đời sát thủ của mình, đây là lần đầu tiên hắc hủi gặp phải một điều kỳ lạ như vậy.

Nguyên lực trong cơ thể hắc hủi ta bùng nổ, trên mặt đất trong phòng, đột nhiên mọc ra vô số dây leo.

Những dây leo này to như cánh tay, nhảy múa điên cuồng như một con rắn khổng lồ, vừa xuất hiện, đã điên cuồng tấn công xung quanh.

Chúng tấn công với tốc độ cực nhanh, dưới sự đột ngột như vậy, không khí phát ra âm thanh nứt ra, lực đạo và tốc độ như vậy, có thể dễ dàng xuyên qua cơ thể con người.

Tần Uyển có thể dùng ảo cảnh vây khốn người này, Lâm Tú còn tưởng rằng đối phương là cấp Huyền, nhưng khi những dây leo này xuất hiện, sắc mặt của hắc hủi liền hơi biến đổi.

Người này dĩ nhiên là dị thuật sư cấp Địa hệ mộc.

Hắc hủi bảo vệ Tần Uyển ở phía sau, mấy cây dây leo đột nhiên đâm trúng thân thể hắc hủi, sau đó trực tiếp vỡ vụn.

Dây leo trong phòng càng ngày càng nhiều, mặt đất, tường xung quanh, cùng với xà ngang trên mái nhà, đều sinh ra rất nhiều dây leo, mặc dù thích khách kia không nhìn thấy bọn họ, nhưng dưới loại công kích điên cuồng này, rất có khả năng làm tổn thương Tần Uyển.

Lâm Tú ôm nàng, phi thân lui đến góc tường, sau đó ngung tụ một vách bằng ở góc tường, bảo vệ nàng ở bên trong, tinh thần lực của nàng tuy rằng vô cùng cường đại, nhưng thân thể cũng chỉ mạnh hơn người bình thường một chút mà thôi.

Sau khi sắp xếp xong cho Tần Uyển, Lâm Tú nhìn qua, thích khách kia hiển nhiên còn ở trong ảo cảnh, thân thể Lâm Tú hóa thành một đạo tàn ảnh, đập vỡ vô số dây leo, một chuồng đao, chém vào gáy hắn.

Ngay cả khi nguyên lực của người này mạnh mẽ, cơ thể cũng là một nhược điểm.

Năng lực ngũ hành, thuộc tính hỏa, kim, thổ, đối với Lâm Tú mà nói có chút khó giải quyết, nhưng dưới sự trợ giúp của Tần Uyển, đối phó với một dị thuật sư cấp Địa hệ mộc không phòng bị, cũng không phải là việc khó.

Khi người này ngã xuống, dây leo trong phòng cũng dần dần tiêu tan.

Dường như động tĩnh vừa rồi ồn ào tới người khác, có người ở bên ngoài hét lớn: "Động tĩnh nhỏ một chút, người khác còn muốn ngủ!"

Lâm Tú nói: "Biết rồi, chúng ta sẽ chú ý, chú ý..."

Lâm Tú ném người này sang một bên, hần nhất thời không tỉnh lại được, sau đó bước nhanh đến góc tường, một tay chạm vào vách bằng kia, vách bằng kia dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, nhanh chóng biến mất.

Tần Uyển ôm chặt hai vai, sắc mặt và môi đều có chút trắng bệch, vừa rồi chỉ lo bảo vệ Tần Uyển, căn bản không nghĩ tới, nàng chỉ mặc một bộ đồ ngủ mỏng manh, cho dù bây giờ là mùa hè, nàng cũng khó có thể chịu đựng cái lạnh thấu xương kia.

Lâm Tú vội vàng ôm nàng lên giường, dùng chăn quấn lấy thân thể nàng.

Mặc dù vậy, cơ thể nàng vẫn còn run rẩy.

Lâm Tú do dự trong nháy mắt, liền cởi nội sân của mình, vén chăn lên, ôm chặt lấy nàng, cùng lúc đó, hỏa diễm trong cơ thể hần lưu chuyển, truyền nhiệt lượng liên tục đến thân thể Tần Uyển.

Tần Uyển vừa mới lạnh thấu xương, bỗng nhiên nhận ra, cả người đều đắm chìm trong một cỗ ấm áp.

Nàng mở to mắt, phát hiện mình đang ở trong một vòng tay ấm áp.

Ấm áp, và cảm thấy rất an toàn.

Lâm Tú nhìn nàng, nói: "Nói trước, ta là giúp người sưởi ấm, cái này cũng không thể tính là ta thua..."

Một phòng trong quán trọ.

Giường tròn rộng rãi.

Tần Uyển rụt vào trong ngực Lâm Tú, đôi mắt đẹp lưu chuyển.

Năng lực của hắn rõ ràng là băng, nhưng vòng tay của hắn lại ấm áp như vậy.

Hắn luôn có thể cho nàng mọi thứ nàng cần khi nàng bắt lực nhất.

Đó là một chiếc ô khi trời mưa.

Đó là một bát mì khi đói.

Đó là một căn phòng thoải mái khi nàng không có nhà để ở.

Đó là một cái ôm ấm áp khi nàng lạnh.

Đôi khi nàng tự hỏi, nam nhân này, có phải ông trời đã gửi đến để cứu rồi nàng không?

Lâm Tú ôm nhuyển ngọc trong lòng, mới hỏi Tần Uyển nói:

"Người đạt tới cấp Địa khi nào?"

Hắn vừa rồi đang hoài nghi chuyện này, từ động tĩnh của thích khách kia, hắn ta tuyệt đối là cấp Địa, Tần Uyển có thể khiến hắn ta lâm vào ảo cảnh, vậy thì thực lực của nàng cũng phải đạt tới cấp Địa.

Tần Uyển thu hồi tâm tư, nói: "Hai ngày trước khi người trở về."

Lâm Tú sững sốt một chút, hỏi: "Nhưng lúc chúng ta đi, người còn thu hơn mười viên nguyên tinh của Chu Cẩm..."

Lần này Tần Uyển cũng không nói gì.

Nhưng Lâm Tú nhanh chóng hiểu rằng nàng đang nhỏ lông dê.

Thật không hổ là người một nhà.

Lâm Tú cũng thích nhỏ lông dê của cầu Hoàng đế.

Chương 536: Ta biết làm rất nhiều... (1)

Nguyên tinh này, ai sẽ chê ít, mình không cần, còn có thể chuyển tay bán đi, nguyên tinh cấp bốn, bán lại cho những cửa hàng ở kinh thành, một viên chính là một vạn lượng bạc.

Người khác tuy rằng sẽ không xa xỉ đến mức dùng nguyên tinh tu luyện, nhưng chuẩn bị một vài viên, thời khắc mấu chốt, dùng trong nháy mắt khôi phục nguyên lực, hoặc là bình cảnh cấp ba đánh sâu vào cấp bốn, đều không thể tách rời khỏi nguyên tinh cấp bốn.

Lại nói tiếp, hiện tại nàng cũng là tiểu phú bà, tùy tiện bán đi một viên nguyên tinh là có thể trả hết nợ cho hắn, không cần quét dọn nấu cơm, đầm lưng bóp vai nữa...

Nhưng Lâm Tú cũng không vạch trần nàng, chỉ hỏi: "Còn lạnh không?"

Tần Uyển kỳ thật đã không còn lạnh nữa, thậm chí còn cảm thấy hơi nóng, dùng chân đá chặn vắng ra, ngoài miệng lại nói:

"Lạnh..."

Vì vậy, Lâm Tú ôm nàng chặt hơn một chút.

Cơ thể của hai người dán chặt vào nhau, cả hai đều có thể cảm nhận được nhịp tim và hơi thở của đối phương.

Lâm Tú biết Tần Uyển đang giả vờ lạnh.

Tần Uyển cũng biết Lâm Tú biết nàng đang giả vờ lạnh.

Lâm Tú còn biết Tần Uyển biết hắn biết nàng đang giả vờ lạnh.

Nhưng cả hai giả vờ không biết.

Bọn họ đều cần lý do này.

Cho đến khi một tiếng rên rỉ phát ra từ trong góc, nó phá hủy bầu không khí hiếm hoi của hai người.

Lâm Tú đành phải mặc quần áo vào, Tân Uyển cũng lưu luyến mặc áo khoác, xuống giường đi đến bên tường.

Nàng nhìn sát thủ, trong lòng tức giận, lạnh lùng nói: "Nói, ai đã phái người đến!"

Vừa rồi lâm vào ảo cảnh, vì muốn thoát, người nọ đã công kích trong phạm vi lớn, tiêu hao quá nhiều nguyên lực của dị thuật sư cấp Địa hệ mộc này, hẳn ta hiện tại đã không còn bao nhiêu lực phản kháng.

Hắn cũng không trả lời Tân Uyển, chỉ yên lặng khôi phục nguyên lực, chờ thời cơ chạy trốn.

Mặc dù trước khi ám sát, hắn ta đã tiến hành điều tra chu đáo, nhưng căn bản không nghĩ tới, nữ nhân này thể mà cũng là cấp Địa, phương thức nàng công kích còn quý dị như vậy, không cẩn thận đã làm cho hắn ta lật thuyền trong mương.

Thấy hắn ta không nói lời nào, Tân Uyển nhìn trái nhìn phải, thuận tay cầm lấy một cây roi từ trên giá bên cạnh, một roi quất lên người thích khách này, không chỉ thân thể thích khách này co giật một chút, Lâm Tú nhìn mà trong lòng cũng run lên.

Thấy hắn ta còn không mở miệng, Tân Uyển lại quất một roi qua.

Khóe mắt thích khách kia co rút, người phụ nữ này ra tay thật sự tàn nhẫn, để tránh một chút tra tấn, hắn đành phải nói: "Ta cũng chỉ lấy tiền làm việc, có người bỏ ra mười vạn lượng bạc, muốn mua mạng Lâm Tú, con trai của Bình An hầu..."

Tần Uyển nhìn Lâm Tú một cái, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra khiếp sợ, sau đó lại hỏi thích khách: "Là ai thuê người?"

Sát thủ nói: "Trong giao dịch của chúng ta, cổ chủ sẽ không dễ dàng tiết lộ danh tính của họ"

Hắn ta vừa nói xong câu đó, thân thể đột nhiên nổi lên, một thanh đoản đao trượt khỏi tay áo hắn ta, bị hắn ta nắm trong tay, đâm về phía Tần Uyển.

Tuy rằng nguyên lực còn chưa khôi phục, nhưng ở cự ly gần, võ đạo càng có thể phát huy tác dụng, ai có thể nghĩ được, võ đạo của hắn cũng đã là cấp Huyền hạ cảnh đỉnh phong, chỉ cần giải quyết nữ tử cấp Địa này, nhiệm vụ lần này, vẫn có thể thuận lợi hoàn thành.

Nhưng ngay trong nháy mắt hắn ra tay, một bóng người gần như giống như thuấn di, ngăn ở phía trước Tần Uyển.

Đoản đao đâm vào ngực Lâm Tú, lưỡi đao lập tức bị uốn cong đi.

Lâm Tú đánh một chuồng lên đầu hắn ta, chân khí kích động mà ra, thích khách hai mắt trợn tròn, thân thể vô lực ngã xuống.

Tần Uyển có chút lo lắng nói: "Sao người lại giết hắn, còn chưa hỏi ra là ai muốn ám sát người đây!"

Lâm Tú lắc đầu nói: "Vô dụng, đúng như lời hắc nói, hắc chỉ là thu tiền làm việc, không biết thân phận chủ nhân, giữ lại hắc cũng vô dụng, huống chi, vừa rồi hắc còn muốn giết ngươi..."

Đối với Lâm Tú, người có nhiều kinh nghiệm bị ám sát, hành vi của kẻ giết người, hắc ta biết rõ hơn bất cứ ai.

Càng ám sát các nhân vật quan trọng, thân phận của cổ chủ càng ẩn sâu, ngay cả sát thủ cũng không biết.

Huống hồ, đối với ai muốn giết hắc, trong lòng Lâm Tú hiểu rõ.

Đơn giản chỉ là Thái tử hoặc Trương gia, khả năng là Thái tử lớn hơn một chút, khi ở kinh thành, hắc đã nhìn không được ra tay mấy lần, huống chi lần xuất kinh này, hành động của hắc và Tần Uyển, đối với người có tâm mà nói, cũng không phải là bí mật gì.

Tần Uyển trầm tư một lát, hỏi: "Là Trương gia?"

Kỳ thật so với Thái tử, khả năng là Trương gia không lớn, bọn họ cũng không biết Trương Kính là hắc giết, Ngô Văn Viễn và Liễu Thanh Phong còn sống rất tốt, bọn họ càng không có khả năng động thủ với Lâm Tú.

Lâm Tú căn bản không quan tâm ai ám sát hắc, hắc quan tâm là một chuyện khác.

Chương 537: Ta biết làm rất nhiều... (2)

Lâm Tú nhìn về phía Tần Uyển, nhíu mày nói: "Cái này không quan trọng, chẳng lẽ người không biết, năng lực của người tuy lợi hại, nhưng một khi bị người ta ở gần như vậy, cùng người bình thường không có gì khác nhau, vừa rồi lại cách hần gần như vậy, người không muốn sống..."

Tần Uyển luồn hần một cái, nói: "Không phải có người bảo vệ ta sao?"

Lâm Tú thể nhưng không nói nên lời.

Có điều trong lòng hần đã quyết định, sau khi trở về, buổi tối sẽ kéo Tần Uyển đi, cùng nàng tu luyện, nói cái gì cũng phải tăng thực lực võ đạo lên.

Mặc dù năng lực của nàng nghịch thiên, nhưng cũng không phải là bất khả chiến bại.

Giống như tình huống tối nay, nếu gặp phải băng, lửa, sấm sét, người có khả năng dễ dàng tạo ra một loạt các công kích, ngay cả khi không thể nhìn thấy nàng, một cuộc công kích lớn như vậy, luôn luôn có thể làm tổn thương nàng.

Nói đến cùng, là một dị thuật sư hệ tinh thần, nàng vẫn còn quá yếu.

So với Linh m và Minh Hà công chúa, thậm chí là Ngung Nhị, nàng còn yếu hơn.

Nếu có thể, Lâm Tú thậm chí còn muốn chia năng lực của mình cho nàng.

Chỉ tiếc là hần chỉ có thể copy, không thể paste.

Hồi lâu sau, hấn tập trung vào sát thủ trên mặt đất.

Lâm Tú nhẹ nhàng mò mẫm trên toàn thân hấn ta một lần, tìm được mấy tấm ngân phiếu mệnh giá lớn, một ít bạc vụn, cùng với mấy món ám khí, lần này không có lệnh bài, không biết là hấn không mang theo, hay là hấn vốn là một thích khách đã lộ.

Người này có thể không chế thực vật, là dị thuật hệ mộc không thể nghi ngờ, Lâm Tú tạm thời còn chưa có năng lực này, nhưng hấn cũng không có ý định giữ hấn ta lại.

Dị thuật hệ mộc cũng không tính là hiếm có, Dị Thuật Viện có mấy vị đồng môn có được loại năng lực này, nhiều nhất đợi đến lần thức tỉnh tiếp theo, Lâm Tú lại kiểm chác một lần nữa là tốt rồi.

Với năng lực ngày càng nhiều của hấn, quá trình đạt được năng lực cũng trở nên đơn giản và dễ dàng hơn.

Lâm Tú tìm kiếm ngân phiếu từ người này, chia một nửa cho Tần Uyển, nói: "Nếu không phải là ngươi, ta không dễ dàng chế phục hấn như vậy, số bạc này, chúng ta chia đều."

Tuy rằng năng lực của thích khách này là mộc, nhưng hấn ta cũng là cấp Địa, không có Tần Uyển, Lâm Tú đối phó hấn ta sẽ có chút phiền toái.

Nếu ở trong rừng, người chạy trốn có thể là Lâm Tú.

Trận chiến vừa rồi, Tân Uyển có tác dụng rất lớn, số tiền này chia cho nàng một nửa là hợp tình hợp lý.

Số ngân phiếu này có khoảng năm ngàn lượng, Tần Uyển có thể thu được hai ngàn năm trăm lượng.

Lâm Tú nhìn Tân Uyển, nói: "Đương nhiên, người cũng có thể lựa chọn trả lại bạc của ta trước, như vậy người chỉ nợ ta bảy ngàn lượng..."

Tần Uyển cầm lấy ngân phiếu từ trong tay hắn, nói: "Gấp cái gì, ta nợ người ngân phiếu, sau này chậm rãi trả lại, số tiền này ta muốn tiết kiệm trước..."

Lâm Tú trầm nghĩ, sau này, sau này sẽ không cần trả lại, với đức tính cần kiệm tiết kiệm này của nàng, tiền trong nhà thậm chí có thể giao cho nàng quản lý.

Hắn mở cửa sổ, mang theo thi thể sát thủ kia, nói với Tần Uyển:

"Ta xử lý thi thể hắn trước, người ở chỗ này chờ ta trở về."

Lúc này đã là nửa đêm, Lâm Tú mang theo thi thể, nhảy ra ngoài cửa sổ, đi vài bước, trực tiếp ẩn thân, phi thân bay lên, không lâu sau đã đi tới một ngọn núi hoang bên ngoài thành.

Mặt đất phía trước hắn tự động nứt ra, rất nhanh chóng xuất hiện một hố sâu, Lâm Tú ném xác vào, mặt đất một lần nữa đóng lại.

Dị thuật hệ thổ, làm loại chuyện này rất thuận tiện.

Chẳng bao lâu sau, Lâm Tú đã trở lại quán trọ.

Tần Uyển gọi cho hắn một chậu nước, nói: "Rửa tay đi"

Vừa rồi đụng vào thi thể, Lâm Tú cẩn thận rửa tay một lần, trong lòng quyết định, sau khi đạt tới cấp Địa, nhất định phải có được dị thuật hệ thủy trước, tuy rằng công kích của nó không phải là lợi hại nhất, nhưng dùng thật sự là thuận tiện.

Lúc này, đã qua canh ba, hai gian bên cạnh đều đã im lặng.

Chỉ có một căn phòng ở phía xa, còn mơ hồ truyền đến tà âm.

Tần Uyển nói: "Ngủ đi, ngày mai còn phải đi"

Lâm Tú gật đầu, một lần nữa đi lên giường nằm xuống.

Tần Uyển nằm ở phía bên kia, hai người đều không đắp chăn, bây giờ là mùa hè, nửa đêm, phòng còn cực kỳ ngọt ngào.

Tần Uyển lăn qua lộn lại, không thể ngủ, đột nhiên, bên tai truyền đến giọng nói của Lâm Tú.

"Làm sao vậy?"

"Nóng"

"Không nói sớm."

Khi lời nói kết thúc, bàn tay của nàng bị cầm lấy, một chút mát mẻ tràn vào cơ thể của nàng, ngay lập tức xua tan tất cả cái nóng, cảm giác sảng khoái trong nháy mắt, suýt nữa làm cho nàng không thể không rên rỉ.

Nàng nắm tay Lâm Tú, di chuyển về phía hắn, vô cùng tò mò hỏi:

"Làm thế nào người có thể lạnh lại có thể nóng?"

Chương 538: Ta biết làm rất nhiều... (3)

Lâm Tú nói: "Đây không phải là rất tốt sao, mùa đông, có thể sưởi ấm cơ thể cho người, mùa hè, có thể giúp người làm mát, thể nào, có động tâm hay không, có muốn suy nghĩ một chút hay không, chấp nhận thua đi..."

Tần Uyển nghiêng người, một tay đặt trước ngực Lâm Tú, dùng ngón trỏ nhẹ nhàng vẽ vòng tròn, khẽ sát vào bên tai hắn, hơi thở như lan, nhẹ giọng nói: "Người cũng có thể nhận thua, quên nói cho người biết, ta từ trong sách học được rất nhiều nha, cái gì mà huyền thuyền phụ, không điệp phiên, yển đồng tâm, uyên ương khẩu, ta đều biết..."

"Huyền thuyền phụ, không điệp phiên, yển đồng tâm, uyên ương khẩu..." Lâm Tú giật mình nói: "Người đây đều xem sách gì vậy!"

Tần Uyển nói: "Những ngày người đi Giang Nam, khi ta giúp người dọn dẹp phòng, những cuốn sách đó được tìm thấy dưới gối của người..."

Lâm Tú: "..."

Lâm Tú không thể không thừa nhận, Tần Uyển cho hắn một cảm giác rất khó cự tuyệt, sự khác biệt lớn nhất giữa nàng và Thái Y là có một số thứ, không cần hắn dạy, chính nàng đã học được...

Lâm Tú nắm chặt bàn tay không an phận của Tần Uyển đặt lên ngực hắn, thấp giọng nói: "Nếu ta nhận thua thì chuyện người hứa với ta còn tính hay không?"

Tần Uyển lắc đầu nói: "Đã cược thì nhận thua, người thua rồi thì những điều tự

nhiên cũng đừng nghĩ đến nữa..."

Lâm Tú lấy tay nàng ta, nghĩa chính ngôn từ nói: "Trong từ điển của Lâm Tú không có hai chữ nhận thua, ngủ thôi"

Đêm nay, Lâm Tú đã mơ một giấc mơ đẹp.

Hắn mơ thấy huyền thiên phụ, không điệp phiên, yển đồng tâm, uyên ương khẩu, trong mơ hắn và Tần Uyển đã làm hết những tư thế này, sau đó Thái Y cũng xuất hiện bên cạnh hắn...

Lúc tỉnh dậy, Lâm Tú vẫn có chút chưa thỏa chí.

Sau đó hắn biết tại sao hắn mơ thấy như vậy rồi.

Tần Uyển đang ngủ say bò trên người hắn như con bạch tuộc, kẻ sát vào hắn, một bàn tay không an phận đặt lên bụng hắn, trên cơ bụng hơi ưỡn lên.

Trên khuôn mặt của nàng tràn đầy nụ cười, cũng không biết là mơ thấy gì.

Thời tiết bên ngoài nóng nực, cơ thể Lâm Tú lại lạnh giá. Sau khi ngủ say, Tần Uyển vô thức đến gần hắn như người đang khát nước trong sa mạc bỗng gặp được một ốc đảo và chỉ muốn cả người nhảy vào trong nước.

Nếu chiếc giường này là sa mạc thì Lâm Tú chính là ốc đảo của Tần Uyển.

Giây phút nào đó, lông mi của nàng run lên, chậm rãi mở mắt ra nhìn thấy Lâm Tú đã tỉnh rồi, rồi lại liếc nhìn điệu bộ của nàng, nàng không thay đổi sắc mặt bò ra khỏi người hắn, nói: "Dậy thôi!"

Nên xuất phát rồi"

Lâm Tú chẳng muốn nói gì, không ngờ nàng lại có thể coi như không có gì xảy ra.

Không chủ động, không từ chối, không chịu trách nhiệm.

Lần đầu hấn gặp Tần Uyển đã ý thức được nữ nhân này rất giống hấn.

Đúng là rất giống.

Rõ ràng là đã ngủ với nhau, cả hai đều hiểu rõ suy nghĩ của đối phương, nhưng cũng có thể làm ra vẻ không có việc ấy. Hấn đang mập mờ với Tần Uyển, Tần Uyển cũng đang mập mờ với hấn.

Nếu là tiểu tử nam trong sáng khác, có lẽ sớm đã bị nàng khống chế rồi.

Hành vi trà xanh trước đây của Ngung Nhi so với Tần Uyển đúng là phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn.

Bản thân Lâm Tú đã quá quen với những chiêu trò này nên không thấy kinh ngạc chút nào.

Hấn cũng dậy rất nhanh, tắm rửa đơn giản rồi cùng nàng đi xuống lầu ăn sáng.

Dưới lầu, hai đôi nam nữ cũng đang ăn sáng, nhìn vẻ mặt của bọn họ đều kỳ lạ, đêm qua động tĩnh của căn phòng đó quả là đáng sợ, không biết còn tưởng có người đang đánh nhau bên trong.

Thật không ngờ, đôi nam nữ trẻ này lại có hành động kịch liệt như vậy.

Sau khi ăn sáng xong, Lâm Tú và Tần Uyển lại khởi hành đi về hướng thành Ninh Sơn.

Ninh Sơn thành là phủ thành của phủ Ninh Sơn, không sánh được với Kinh Đô và Giang

Nam phủ, nhưng so với thành nhỏ đêm qua bọn họ dùng chân thì lại phần hoa hơn nhiều.

Theo thông tin của nội ứng Thiên Đạo Minh truyền đến, cuộc họp của nhân vật quan trọng trong Thiên Đạo Minh lần này tổ chức ở đây.

Phủ thành là trung tâm quyền lực của một phủ, đương nhiên lực lượng phòng vệ vẫn mạnh hơn những thành trì khác. Theo lý mà nói, cuộc họp Thiên Đạo Minh nên lựa chọn nơi khác, nhưng phủ thành cũng có lợi ích của phủ thành.

Những thành nhỏ khác, thường ngày chỉ có mấy ngàn dân số cố định, chỉ có một hai nhà trọ, trong thời gian ngắn bỗng xuất hiện nhiều khuôn mặt lạ, rất khó không khơi dậy sự nghi ngờ.

Còn phủ thành dân số đông, dòng người đông đúc, ngược lại sẽ không gây sự chú ý.

Khi Lâm Tú và Tần Uyển đến thành Ninh Sơn đã là buổi tối, bọn họ vội vào trong thành trước khi cổng thành đóng, rồi tìm một nhà trọ, vẫn chỉ cần một phòng.

Theo sự sắp xếp, hần và Tần Uyển cần đến phủ nha Ninh Sơn hội họp với các cường giả khác, nhưng hôm nay muộn rồi, phủ nha cũng đã đóng cửa từ sớm, bọn họ định ở đây một đêm rồi ngày mai đi tiếp.

Chương 539: Phần thưởng của Tần Uyển (1)

Sau khi về phòng, chuyện đầu tiên Tần Uyển làm chính là tắm rửa.

Trọn hai ngày bốn ba bên ngoài, nàng đã sắp không chịu nổi nữa.

Lâm Tú muốn có một phòng tốt nhất trong quán trọ này, diện tích lớn gấp hai lần phòng đêm qua họ đã ở, trong phòng còn có một bồn tắm suối nước nóng, mười hai giờ đều được cung cấp nước nóng.

Không hổ danh là phủ thành, điều kiện của nhà trọ này tốt hơn chỗ đêm qua bọn họ đã ở rất nhiều.

Lâm Tú hỏi Tần Uyển: "Người tắm rửa hết bao lâu, ta ra ngoài đi dạo, đợi người tắm rửa xong sẽ quay lại"

Tần Uyển liếc nhìn hắn, nói: "Người không cần ra ngoài, dùng bình phong che lại là được rồi"

Lâm Tú xua tay, nói: "Thôi bỏ đi! Ta sợ ta không kiềm chế được, người tắm nhanh chút, nhiều nhất là nửa canh giờ sau ta quay lại.

Dứt lời, hắn rời khỏi căn phòng và đóng cửa lại.

Mặc dù hắn cũng muốn ở trong phòng xem mỹ nhân tắm, nhưng Lâm Tú không quên hắn còn có việc nghiêm túc cần làm.

Sau khi rời khỏi quán trọ, Lâm Tú đi vào một ngõ tối, sau đó hoàn toàn mất hút.

Mặc dù cách liên lạc một tuyến của Thiên Đạo Minh bí mật và an toàn, nhưng cũng có một khuyết điểm là một khi hắn mất liên

lạc với tuyến trên thì sẽ không tìm thấy tổ chức nữa.

Lâm Tú chỉ có thể thử vận may, dò tìm từng nhà trọ, hy vọng có thể nghe thấy vài manh mối, nếu có thể trực tiếp tìm thấy Trịnh Lê thì càng tốt.

Hắn bắt đầu từ nhà trọ hắn ở.

Hắn bay đến cửa phòng, thính lực cũng trở nên nhạy bén vô cùng.

Có một thương nhân ở một phòng khách ở lầu một, bàn tính gỗ phanh phách như thể đang kiểm tra sổ sách.

Một đôi nam nữ đang chơi đùa ở phòng khách thứ hai, Lâm Tú ngại thăm dò tiếp.

Khi đi ngang qua cửa phòng mình, Tần Uyển ở trong phòng bỗng cảnh giác hỏi: "Ai?"

Lâm Tú bay thật nhanh, dị thuật của Tần Uyển là tinh thần lực, linh giác và cảm tri của nàng vô cùng mạnh. Đêm qua, khi thích khách kia đột nhập thì Lâm Tú và Tần Uyển lần lượt cũng phát hiện ra hắn ta.

Nửa canh giờ tiếp theo, Lâm Tú bay đến toàn bộ nhà trọ trong thành.

Nhưng hắn không có bất cứ thu hoạch nào liên quan đến Thiên Đạo Minh.

Nhưng ở mặt khác lại khiến hắn được mở mang tầm mắt.

Trong nửa canh giờ, hắn không chỉ biết nam, còn biết đến niều, nam, noạn... Mặc dù nói hắn có kiến thức rộng, nhưng nghe nhiều thấy nhiều rồi vẫn có chút hoang mang.

Dị thuật âm kèm theo năng lực người thánh tai, nhiều khi cũng thấy bồi rồi.

Khi Lâm Tú quay về phòng, Tần Uyển đã tắm rửa xong rồi, nàng quấn một chiếc khăn tắm bằng lụa màu trắng, tóc ướt sũng, khuôn mặt xinh xắn hơi ửng đỏ vì vừa từ trong nước nóng bước ra.

Xuân hàn tứ dực Hoa Thanh trì. Ôn tuyển thủy hoạt tẩy ngưng chỉ.

Trong đầu Lâm Tú chợt hiện lên một câu thơ. Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh. Lục cung phần đại vô nhan sắc để hình dung Tần Uyển cũng không nói quá chút nào, nếu hấn là hoàng đế thì có lẽ cũng sẽ không lên triều sớm.

Tần Uyển đang lau tóc, quay đầu nhìn Lâm Tú, nói: "Người cũng tắm đi"

Hai người đã bồn ba cả ngày, gió bụi dậm trường, thời tiết ở phủ Ninh Sơn còn nóng nực hơn ở Vương Đô. Chỉ có ở sát bên Lâm Tú nàng mới có thể ngủ thoải mái, nếu Lâm Tú không tắm rửa thì há chẳng phải nàng tắm cũng vô ích rồi.

Hấn tắm rửa sạch sẽ thì nàng ôm mới thoải mái được.

Thực ra, Lâm Tú cũng định tắm trong suối nước nóng một lúc, hấn cời y phục, Tần Uyển giả vờ vô ý liếc nhìn hấn, ánh mắt thật khó để nhìn sang chỗ khác.

Đêm qua, thực ra nàng đã chạm vào cơ thể hấn, cuối cùng nàng đã cảm nhận được niềm vui của Tiết Ngung Nhi.

Ai không muốn có một cơ thể hoàn mỹ như vậy?

Nhưng nàng không phải là Tiết Ngung Nhi.

Nàng hiểu rất rõ, đối với nam nhân mà nói, thứ không dễ có được, bọn họ mới càng thêm trân trọng.

Cho dù nàng nhận định hẳn rồi, cũng sẽ không dễ hẳn dễ dàng có được.

Huống hồ nàng cũng thấy ván cược giữa hai người cũng rất thú vị.

Lâm Tú tẩm rất nhanh, hẳn đã làm khô cơ thể khi đi từ trong hồ nước ra, mặc xong sấn y đi đến bên giường. Tần Uyển đã lên giường rồi, nàng đập vào vị trí bên cạnh, nói: "Mau lên đây."

Sau khi Lâm Tú lên giường, nàng vội vàng nắm tay Lâm Tú, cảm nhận sự mát lạnh mà hẳn mang lại, trên khuôn mặt lộ ra vẻ hài lòng, nói: "Trước kia ta còn nghĩ người và Triệu Linh Quân thành hôn là bi kịch của người, giờ xem ra ban đầu bọn ta nghĩ sai rồi.

Chỉ có nàng ấy mới hợp với người nhất, nếu người lấy Triệu Linh m thì chúng ta cũng không thể giống như bây giờ, cho dù là Tiết Ngung Nhi hay là Nhị phu nhân nhà người đều nên cảm ơn nàng ấy..."

Không thể phủ nhận, Tần Uyển mãi luôn là nhân gian thanh tỉnh.

Hai người tựa vào đầu giường, cách nhau một khoảng. Tần Uyển nắm tay Lâm Tú, tận hưởng sự mát lạnh mà hẳn mang lại, nàng bất chợt nhìn về phía Lâm Tú, nói: "Hỏi người một câu."

Chương 540: Phần thưởng của Tân Uyển (2)

Lâm Tú nói: "Hỏi đi"

Tân Uyển nhìn vào đôi mắt hắn, hỏi: "Trong số các cô gái bên cạnh ngươi, ngươi thấy ai đẹp nhất?"

Lâm Tú không do dự, nói: "Xuân lan thu cúc, mỗi người một vẻ."

Tân Uyển đổi cách hỏi khác, nói: "Nếu Thái Y cô nương không phải là thê tử của ngươi, nếu người ngươi gặp đầu tiên không phải là Triệu Linh m, nếu Tiết Ngung Nhi không bắt chấp tất cả vì ngươi thì ngươi nghĩ ai đẹp nhất?"

Tân Uyển thật sự là một nữ nhân hiểu hắn.

Thái Y là thê tử của hắn, Ngung Nhi bắt chấp tất cả vì hắn, Linh m là ánh trăng sáng hắn đã gặp khi lần đầu đến với thế giới này, lúc hắn bất lực và hoang mang nhất.

Bọn họ đều có địa vị không thay thế được trong lòng Lâm Tú, đương nhiên cũng là đẹp nhất.

Nhưng bỏ qua tất cả những nhân tố tình cảm, chỉ xét về góc độ thẩm mỹ thì câu trả lời rõ ràng rất dễ thấy.

Tân Uyển.

Tân Uyển nhìn Lâm Tú, nói: "Ta muốn nghe những điều trong lòng của ngươi."

Lâm Tú không chút suy nghĩ, nói: "Ngươi"

Tân Uyển hỏi: "Thật lòng không?"

Lâm Tú dứt khoát nói: "Nếu ngươi là ta, ngươi sẽ chọn ai?"

Tần Uyển suy nghĩ giây lát, nói: "Nếu ta là người, ta sẽ chọn ta."

Nàng nhìn Lâm Tú, nở nụ cười như gió xuân thổi qua, vạn vật hồi sinh, trăm hoa đua nở, nàng ghé sát bên tai Lâm Tú và nói nhỏ:

"Ta rất thích câu trả lời của người, đây là phần thưởng cho người, không tính tiền..."

Sau đó, Lâm Tú cảm thấy khuôn mặt của hắn truyền đến một cảm xúc mềm mại.

Cảm giác này trong chớp mắt, tuy chỉ là nụ hôn phớt qua, nhưng cũng là đột phá chưa từng có trước đây. Lâm Tú đến sát gần, hỏi:

"Ta có thể thưởng cho người không?"

Tần Uyển nhẹ nhàng đẩy hắn ra, cười nói: "Không được..."

Mặc dù đêm qua Tần Uyển đã đẩy Lâm Tú ra.

Nhưng sáng hôm sau thức dậy, nàng lại ôm chặt hắn hơn bất cứ ai.

Sau khi thức dậy tắm rửa, hai người rời khỏi nhà trọ rồi đi về hướng phủ nha Ninh Sơn.

"Bánh bao!"

"Bánh bao vừa ra lò đây..."

"Cho qua, nhường đường một chút..."

Thành Ninh Sơn vào buổi sáng cực kỳ náo nhiệt, người dân và thương nhân bắt đầu một ngày bận rộn, đường phố đông đúc.

Lâm Tú và Tần Uyển tay trong tay, mỗi người cầm một cái bánh bao, vừa đi vừa ăn...

Tần Uyển cảm thấy thời tiết quá nóng, nhất định phải nắm tay Lâm Tú.

Ở đây cách Vương Đô hàng ngàn dặm, không ai biết bọn họ, đừng nói chỉ là nắm tay nhau trên đường phố, ngay cả khi hôn nhau trên đường phố cũng không sợ bị người quen nhìn thấy, nhưng trong thời đại này, ngoại trừ các cặp phu thê, rất ít người khác giới sẽ làm như vậy ở bên ngoài.

Hai ngày này đi ra ngoài, mối quan hệ giữa Lâm Tú và Tần Uyển tiến triển rất nhanh.

Khi ở Vương Đô, nhiều nhất họ chỉ trêu chọc nhau ngoài miệng.

Hiện tại thì đã nắm tay.

Thậm chí ban đêm còn ngủ chung một giường.

Hành động của hai người vô cùng thân mật, nhưng lại không chính thức ở bên nhau.

Ngay cả trong thế hệ sau, loại quan hệ này cũng rất kỳ quái.

Nhưng Lâm Tú và Tần Uyển đều không cảm thấy gì.

Đây có lẽ là sự ăn ý của tra nam và tra nữ.

Chuyến đi này nói là thực hiện nhiệm vụ, trên thực tế giống như một chuyến du lịch.

Người ta thường nói, cách tốt nhất để tìm hiểu về một người, là đi du ngoạn với người ấy, trong cuộc hành trình, tất cả những lợi thế, nhược điểm của người ấy sẽ bị bại lộ không thể nghi ngờ.

Không biết có phải bị sắc đẹp mê hoặc con mắt hay không, hai ngày này đi du ngoạn, Lâm Tú căn bản không phát hiện ra khuyết

điểm của Tần Uyển, cảm giác duy nhất của hần chính là rất thơm, rất mềm.

Đi bộ trên thành Ninh Sơn và đi bộ trên đường phố Vương Đô là hai trải nghiệm hoàn toàn khác nhau.

Vương Đô là mặt mũi của Đại Hạ, Lâm Tú và Tần Uyển hoạt động hàng ngày ở đông thành, đường phố hoàn toàn được lát bằng đá phiến, rộng rãi sạch sẽ, cấm vệ tuần tra rất nhiều, dường như là ba bước một tốp, hai bước một trạm canh gác, nhưng trong thành Ninh Sơn, cho dù là đường phố chính, mặt đất cũng gồ ghề, bước chân hơi nhanh sẽ nổi lên bụi bặm.

Hai bên đường, cứ ba năm bước sẽ thấy một hai người ăn xin, Lâm Tú và Tần Uyển đi qua một góc phố, thậm chí còn thấy một tiểu cô nương bán thân chôn cha.

Trước kia Lâm Tú xem trên TV, trong phim xuất hiện tình tiết bán thân táng phụ, còn cảm thấy biên kịch nhằm nhí, vì sao chôn cha lại phải bán mình, tùy tiện đào một cái hố chôn không phải là được rồi sao?

Tất nhiên, bây giờ Lâm Tú biết, tại sao những cô gái trẻ cần phải bán mình để chôn cất những người thân yêu của họ.

Ngay cả khi không có quan tài, không phải lo lắng về hậu sự, họ cũng không có nơi nào để chôn cất.

Trên thế giới này, bất kỳ vùng đất nào họ giẫm đạp dưới chân đều cũng có chủ, cho dù là một vùng núi, không phải của Vương viên ngoại thì chính là của Lý tài chủ, tùy ý xâm chiếm ruộng đất của người khác sẽ bị kéo đi gặp quan.

Chương 541: A Kha xuất hiện (1)

Tần Uyển nhìn tiểu cô nương mặc tang phục, chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi, sinh lòng trắc ẩn, lấy ra một thỏi bạc cho tiểu cô nương, nói: "Cầm lấy số tiền này, chôn cất cho cha ngươi đi"

Lâm Tú và Lý Bách Chương đã có chung nhận thức từ lâu, ngực lớn mông vênh tất nhiên là tốt, nhưng nữ hài tử, quan trọng nhất vẫn là tâm hồn.

Chỉ có vẻ đẹp bề ngoài là không thể, người đẹp tâm địa ác độc giống như Tần vương phi, không được chào đón.

Một nam nhân đứng trước những cô nương xinh đẹp tốt bụng, tất nhiên là không có sức kháng cự.

Tiểu cô nương nhìn thấy bạc bố thí của Tần Uyển, quý trên mặt đất, không ngừng dập đầu, liên tục nói: "Cảm ơn tỷ tỷ xinh đẹp, cảm ơn tỷ tỷ xinh đẹp..."

Tần Uyển sờ sờ đầu tiểu cô nương, nói: "Ta không cần ngươi báo đáp, mau đi sắp xếp hậu sự cho cha ngươi đi."

Tiểu cô nương đứng dậy từ mặt đất, nhìn hai người tay trong tay, thành kính nói: "Tỷ tỷ là người tốt, chúc tỷ tỷ và công tử sống lâu trăm tuổi, nhiều phúc nhiều thọ, sớm sinh quý tử..."

Lời chúc phúc của tiểu cô nương, đối với Lâm Tú, giống như lời nguyện rửa.

Có được năng lực trị liệu, đối với hần mà nói, không sống tới mấy trăm hay một ngàn tuổi thì chính là đoản mệnh.

Tuy nhiên tiểu cô nương người ta lại không biết những thứ này, đối với nàng, sống lâu trăm tuổi hẳn là chúc phúc chân thành nhất.

Lâm Tú cũng lấy ra một thỏi bạc cho tiểu cô nương, nói: "Tiểu cô nương thực sự rất biết nói chuyện, đây là để thưởng cho ngươi."

Bạc này có khoảng mười lượng, Lâm Tú cũng không cho nhiều, cho nhiều đối với nàng mà nói là họa không phải phúc, mười lượng bạc không nhiều không ít, cũng đủ để nàng cải thiện cuộc sống một thời gian dài.

Tiểu cô nương không nghĩ rằng hôm nay sẽ gặp hai quý nhân, một lần nữa dập đầu.

Lâm Tú và Tần Uyển nắm tay rời đi, Tần Uyển quay đầu lại nhìn thoáng qua, cảm khái nói: "Ta cho rằng mình đã rất đáng thương, nhưng so với các nàng, ta cũng coi như may mắn."

Lâm Tú nói: "Tất nhiên ngươi may mắn, ngươi may mắn gặp được ta, giống như ta nguyện ý thu nhận ngươi, chăm sóc ngươi, cho ngươi mùa đông ấm giường mùa hè mát mẻ, còn tìm được ở đâu?"

Tần Uyển lườm hắn một cái, nói: "Đó là bởi vì ngươi muốn làm cái gì đó quá đáng hơn với ta"

Lâm Tú cũng lườm nàng một cái, nói: "Chẳng lẽ ngươi không phải sao, chuyện hai buổi sáng nay ngươi lên lút sờ mó ta, đừng tưởng rằng ta không biết..."

Kiếp trước Lâm Tú đã hiểu được một đạo lý.

Đừng nhìn vào các cô gái vẻ ngoài tinh khiết giống như một bông hoa nhỏ màu

trắng, trên thực tế, khi các nàng sắc lên thì còn sắc hơn cả nam giới, hoa trắng nhỏ trong nháy mắt có thể trở thành đóa hoa vàng.

Không nghĩ tới hần lại biết hết, sắc mặt Tần Uyển đỏ lên, sau đó nói: "Thế nào, Tiết Ngung Nhi sở được, ta sở không được?"

Lâm Tú nói: "Nếu người muốn sờ, không cần lén lút, chỉ cần nói với ta một tiếng, tùy tiện sờ cũng được..."

Trên đường đến phủ nha, Lâm Tú và Tần Uyển vừa đi, vừa liếc mắt đưa tình, khi đi ngang qua một con hẻm nhỏ, bỗng nhiên bị mấy bóng người trong ngõ đi ra ngăn cản đường đi.

Bốn nam nhân, tất cả đều cầm vũ khí sắc bén, hai trước hai sau, chặn đường phía trước và đường lui của Lâm Tú và Tần Uyển.

Một trong những nam nhân có vết sẹo chéo trên mặt, đặt con dao găm vào bên hông Lâm Tú, thấp giọng nói: "Tiểu tử, không hiểu đạo lý tiền tài không lộ ra ngoài sao, giao tất cả bạc trên người các người ra!"

Lâm Tú và Tần Uyển liếc nhau một cái, biết là bọn họ vừa rồi cho tiểu cô nương kia bạc, bị người ta để ý.

Những người này cũng lón mạt, ở trên đường phố thành chính phủ thành, cũng dám cầm đao cướp bóc, quả nhiên là cách Vương Đô càng xa thì càng loạn, Lâm Tú ở Vương Đô lâu như vậy, quyền quý Vương Đô đúng là ngang ngược, nhưng bọn côn đồ lưu manh, rất ít người trắng trợn thế này.

Quan nha Vương Đô không làm gì được quyền quý, nhưng giết ác bá lại không nương tay

chút nào.

Người dân trên đường phố, dường như đã quen với những điều như vậy, sau khi nhìn vào hai người, bọn họ đều vội vã rời đi.

Cách đó không xa, một quán trà ven đường, một thiếu niên áo trắng nhịn không được đứng lên, lại bị lão giả áo xanh bên cạnh ấn xuống.

Lão giả nhìn hấn ta, khẽ lắc đầu, thiếu niên lộ vẻ uất ức, cuối cùng vẫn không đứng lên, nhưng vẫn chú ý đến tình hình bên kia.

Tuy nhiên, ngay sau đó, ông ta liền nhìn thấy một màn khiếp sợ.

Chỉ thấy bốn gã hung đồ, đột nhiên quỳ xuống đất, bắt đầu vỗ trái một cái phải một cái, má bị đánh sưng lên, khóe miệng chảy máu ròng ròng, cũng không ngừng động tác trong tay.

"Hả, có chuyện gì vậy?"

"Vị công tử kia và cô nương đều không đụng vào bọn họ, tại sao bọn họ tự mình đánh mình?"

"Chẳng lẽ là trúng tà?"

"Bốn người đều trúng tà?"

Chương 542: A Kha xuất hiện (2)

Trên đường phố, khuôn mặt của bốn gã hung đồ đã sung lên một vòng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng vẻ sợ hãi, tại thời điểm này, bọn hắn không thể kiểm soát bàn tay của mình, vẫn còn tát vào mặt của bọn hắn từng cái một.

Lâm Tú chưa ra tay, người ra tay là Tần Uyển.

Tình hình trước mắt, vẫn làm cho Lâm Tú có chút ngoài ý muốn.

Những người này là những người bình thường, Tần Uyển sử dụng huyền thuật, có thể thông qua mê hoặc tâm trí của bọn họ, do đó khống chế cơ thể của bọn họ.

Nhưng trong trường hợp bình thường, tại thời điểm này, người bị kiểm soát, đang ở trong trạng thái thất thần.

Sau khi Tần Uyển giải trừ năng lực, bọn họ căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ là bây giờ, tâm trí của bọn họ rất tỉnh táo, nhưng vẫn không thể kiểm soát bản thân.

Chúng tỏ Tần Uyển đã có thể ở dưới tình huống bọn họ tỉnh táo, trực tiếp khống chế hành vi của bọn họ.

Loại khống chế này, không giống với niệm lực, niệm lực suy cho cùng là thông qua phương thức ngoại lực khống chế người khác, thứ mà Tần Uyển khống chế là não bộ và thần kinh của bọn họ.

Trên sách không nói, huyền thuật còn có năng lực này.

Tuy nhiên, trước Tần Uyển cũng không có ai đột phá năng lực này đến cấp Địa.

Thiên phú tuyệt vời của bản thân nàng, cộng thêm nguyên tinh của triều đình bất kể giá nào chất đồng, đều muốn nàng lên cấp Địa, từ nay về sau, huyền thuật sẽ thăng cấp thành dị thuật cấp Địa, do Tần Uyển viết lên chương mới.

Bên đường, Tân Uyển nhin không được nói: "Dám cướp bóc trên đường, nơi này sao so với kinh đô còn loạn hơn?"

Lâm Tú giải thích: "Rất bình thường, dưới chân thiên tử, đối với người bình thường bên ngoài quyền quý, còn có chút ràng buộc, rời khỏi kinh đô, quan phủ địa phương không cá thịt của dân chúng đã là rất hiếm thấy. Những tên côn đồ ác bá, đạo tặc cường đạo này lại càng hoành hành chẳng hề cổ kị:

Tần Uyển nhìn bốn người quỳ dưới đất, nói: "Nói như vậy, những người như Thiên Đạo Minh, vẫn càng nhiều càng tốt, trên thế giới này, dù sao cũng phải có người chủ trì công đạo."

Lâm Tú rất vui mừng, người đẹp tâm thiện, còn giàu ý thức chính nghĩa, không hổ là nữ nhân hấn nhìn trúng ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Lúc này, Tần Uyển kề sát vào tai hấn, nhỏ giọng nói: "Nếu không hành động lần này, chúng ta sẽ mặc kệ, ở chỗ này chơi vài ngày rồi trở về..."

Lâm Tú vô cùng đồng ý nói: "Ta cũng nghĩ như vậy."

Về chuyện này, Lâm Tú và Tần Uyển ăn nhíp với nhau, nhưng bọn họ còn phải đi phủ nha một chuyến, ít nhất phải nói cho người khác biết, bọn họ đã đến.

Hưởng thụ tài nguyên của triều đình, vì triều đình phân ưu là trách nhiệm của mỗi đệ tử Dị Thuật Viện.

Đệ tử Thiên Tự Viện càng là như thế, nhất là Tần Uyển, triều đình tồn ở trên người nàng hơn trăm vạn lượng, dù sao nàng cũng phải có hồi báo, nếu để cho nàng bắt chút loạn đảng phản tặc, nàng cũng ra sức khước từ, ngoài mặt nói không được.

Ngay cả khi không muốn ra sức sau lưng, bề ngoài vẫn phải làm bộ làm dáng.

Tần Uyển tâm niệm vừa động, bốn người kia đã chậm rãi đứng lên, vừa tát mình vừa đi về phía phủ nha.

Đợi đến khi bóng dáng bọn họ hoàn toàn biến mất, trong quán trà kia, thiếu niên áo trắng mới nhỏ giọng hỏi lão giả bên cạnh nói: "Gia gia, chẳng lẽ người đã sớm nhìn ra rồi sao?"

Ông lão lắc đầu thì thầm: "Không, ta vừa ngăn cản người, chỉ vì không muốn người ra tay, chúng ta đi ra ngoài lần này, phải hết sức khiêm tốn, quá nổi bật có thể phá vỡ các vấn đề lớn..."

Thiếu niên cúi đầu nói: "Ta đã biết, vừa rồi là ta quá xúc động"

Sau đó, hắn ta lại hỏi: "Gia gia, vừa rồi đó là năng lực dị thuật gì, thật kỳ diệu, có thể để cho những người đó tự đánh vào mặt mình..."

Ông lão vuốt chòm râu nói: "Không rõ ràng, có thể là niệm lực, cũng có thể là khôi lỗi thuật, nhưng điều đó không liên quan gì đến chúng ta..."

Hắn ta thấp giọng lầm bầm một câu, trên mặt lại lộ ra vẻ hoài nghi, trong lòng thầm nghĩ, lúc này, người có năng lực hiếm có như vậy, xuất hiện ở Ninh Sơn thành, rốt cuộc là trùng hợp hay là...

Vì lý do an toàn, những ngày này, họ phải cẩn thận hơn.

Không lâu sau, hai người bọn họ rời khỏi quán trà, biến mất giữa dòng người.

Mà lúc này, Lâm Tú và Tân Uyển cũng đã đi tới Ninh Sơn phủ nha.

Cửa phủ nha môn Ninh Sơn thành, ngay cả sai dịch giữ cửa cũng không có, lúc Lâm Tú và Tân Uyển đi vào, nhìn thấy vài tên bộ khoái vây thành một vòng ngồi xổm trong sân, tựa hồ là đang ném xúc xắc.

"Lập tức sẽ mở ra, nhanh đặt cược!"

"Ta ra mười văn, đặt lớn!"

"Ta áp nhỏ!"

Những bộ khoái này tập trung hoàn toàn vào ván cược, cũng không phát hiện có người đi vào.

Lâm Tú ho hai tiếng mới có người quay đầu lại nhìn thoáng qua, phát hiện mấy người xa lạ này, bọn họ nhíu mày nói: "Làm gì?"

Chương 543: A Kha xuất hiện (3)

Lâm Tú thân nhiên nói: "Hai người chúng ta đi ngang qua Ninh Sơn phủ, gặp phải bốn tên cướp này chặn đường cướp tài sản nên đã chế ngự bọn họ sau đó đưa đến nơi này, trước tiên bắt giữ bọn họ đi."

Bộ khoái nhìn thoáng qua phía sau Lâm Tú và Tần Uyển, rốt cục phát hiện bốn người đang ngơ ngác đứng ở nơi đó, mặt đã sung thành đầu heo.

Hắn ta đã mất rất nhiều nỗ lực để nhận ra, bốn người này là một bang phái nhỏ trong thành, ngày thường cũng tổng tiền vợ vét tài sản của một số người dân hoặc thương nhân trong thành, bởi vì họ rất hiểu chuyện, mỗi tháng sẽ cung cấp rất nhiều hiếu kính cho nên tất cả mọi người cũng là mở một mắt nhắm một mắt.

Lần này, bọn họ hẳn là đặt chủ ý lên hai người khác xứ này.

Dù sao, người khác xứ là tốt nhất để bắt nạt.

Bốn người này theo dõi hai người kia, có thể thấy hai người này mang theo không ít tiền tài, hẳn là có thể có được không ít.

Bọn họ cũng thích người khác xứ.

Bộ khoái liếc Lâm Tú một cái, thân nhiên nói: "Thị phi đúng sai, đều có phán xét, ai cho phép các người tự động tay đánh người?"

Hắn ta phát phát tay, nói với hai gã bộ khoái kia: "Trước tiên nhốt tất cả những người liên quan đến vụ án, sau này từ từ tái thẩm"

Tần Uyển đã nhìn ra, phủ nha Ninh Sơn này, bộ khoái cầu kết với đạo tặc làm việc xấu, lạnh lùng nói: "Quan phủ cầu kết với nhau làm việc xấu, thật sự là thối rửa."

Bộ khoái chỉ vào nàng, giận dữ nói: "Người nói cái gì!"

Tuy nhiên, ngón tay của hắn ta chỉ vừa mới vươn ra, đầu ngón tay đã bắt đầu đóng băng, ngay lập tức đóng băng một nửa cơ thể của hắn ta.

Vừa rồi hắn ta còn cảm thấy nóng bức khó nhin, thoáng cái liền cảm giác được băng hàn thấu xương, nửa người bị đông lạnh kia hoàn toàn mất đi cảm giác, trên mặt hắn ta lộ ra biểu cảm cực kỳ hoảng sợ, muốn nói chuyện, nhưng ngay cả miệng cũng bị đóng băng.

Một màn này cũng làm cho những bộ khoái khác vẫn còn xem náo nhiệt nhanh chóng không thể duy trì sự bình tĩnh.

"Dị thuật sư!"

"Nơi này là phủ nha, tốt nhất các người đừng có ở chỗ này giương oai!"

"Phủ nha còn có cường giả, tốt nhất các người nên nhanh thủ chịu trói..."

Mặc dù bọn họ lớn tiếng, nhưng không ai dám đến gần.

Động tĩnh bên ngoài, cuối cùng đã thu hút những người trong nha môn.

Một người đàn ông mặc quan phục màu đỏ sẫm từ một phòng trong nha môn đi ra, nhìn thấy Lâm Tú và Tần Uyển, lại nhìn thấy bộ khoái bị đóng băng, lập tức hiểu được cái gì, vẻ mặt tươi cười nghênh đón, nói: "Là

Lâm công tử và Tần cô nương đi, hạ quan phủ doãn Ninh Sơn phủ Tổng Lương, ở đây chờ đợi hai vị đã lâu, hai vị ngàn dặm xa xôi, đường xa mà đến, hạ quan không có tiếp đón từ xa, mong rằng hai vị thứ tội..."

Nhiệm vụ lần này, cần quan phủ địa phương phối hợp, phủ doãn Ninh Sơn phủ biết trước tin tức bọn họ đến, Lâm Tú cũng không có gì bất ngờ.

Hắn nhìn tên bộ đầu kia, cười nói: "Bộ đầu của Ninh Sơn phủ các người, thật đúng là lợi hại đây, không giúp người bị hại, ngược lại thông đồng một mạch cùng phi tặc..."

Phủ doãn Ninh Sơn phủ lập tức nói: "Thật có lỗi, Lâm công tử, đều là bản quan quản giáo không nghiêm, để cho hai vị chê cười, người đâu, áp giải Cung Thế xuống, đánh năm mươi đại bản, từ giờ trở đi, cách chức điều tra, còn bốn tên vô liêm sỉ này, lập tức nhốt vào đại lao, trọng hình hầu hạ, đợi bản quan tiếp đón hai vị khách quý xong, lại đích thân thăm vấn bọn họ!"

Bộ đầu kia sắc mặt đại biến, nhưng bởi vì miệng bị đóng băng, không thể phát ra âm thanh, chỉ có thể dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn phủ doãn Ninh Sơn phủ.

Nhưng phủ doãn Ninh Sơn phủ chỉ hờ hững liếc Cung Bộ Đầu một cái, mặt không chút thay đổi nói: "Áp giải xuống!"

Đám ngu xuẩn này, nói với bọn họ bao nhiêu lần, mặc kệ bọn họ ngày thường kiêu ngạo ương ngạnh, trong mắt không có người cỡ nào, mấy ngày nay đều phải thành thật một chút cho hắn ta, kinh đô bên kia có vài nhân vật quan trọng muốn đến Ninh Sơn phủ,

đắc tội bọn họ, vị trí phủ doãn Ninh Sơn phủ của hắn ta cũng đừng hòng ngồi yên ổn.

Một phủ doãn, nghe có vẻ có mặt mũi, nhưng hắn ta biết rõ, hắn ta chẳng qua chỉ là một con chó của nhóm quyền quý, ở Ninh Sơn phủ còn có thể làm chủ, phàm là người kinh đô đến, hắn đều không đắc tội nổi.

Đặc biệt là hai người trước mắt, những thiên tài trẻ tuổi này, sau này nhất định sẽ trở thành cường giả nổi tiếng Đại Hạ, hắn ta chỉ có thể tận lực nịnh bợ.

Sau đó, hắn ta cẩn thận nhìn về phía Lâm Tú, hỏi: "Lâm công tử, xử trí như vậy, ngài còn điều gì không hài lòng không?"

Lâm Tú không biết phẩm chất của vị phủ doãn Ninh Sơn phủ này như thế nào, nhưng không thể không nói, động tác lôi lệ phong hành này của hắn ta thì lại không có gì để bắt bẻ.

Chương 544: A Kha xuất hiện (4)

Lâm Tú gật gật đầu, nói: "Tổng đại nhân xử trí công bằng là được."

Ngoài ra, hắn cũng chú ý đến một điều rất thú vị, đệ nhất đại tộc ở Giang Nam phủ họ Trương, phủ doãn Ninh Sơn phủ họ Tống, đây cũng không phải là trùng hợp ngẫu nhiên, các quyền quý ở kinh đô biểu hiện ra thực lực, chỉ là phần nổi của tảng băng trôi, trên thực tế các quyền quý thực sự khổng lồ chế các phủ của Đại Hạ, còn nhiều hơn so với hoàng gia.

Tổng Lương áy náy cười cười với Lâm Tú và Tần Uyển, nói: "Hạ quan vốn nên thiết đãi một bữa tiệc thịnh soạn, vì hai vị đón gió tẩy trần, nhưng hạ quan biết, lần này hai vị đến Ninh Sơn phủ là có nhiệm vụ trọng yếu, không nên quá mức phô trương, đợi đến sau khi nhiệm vụ của hai vị chấm dứt, hạ quan nhất định sẽ tận tình tiếp đãi..."

Lâm Tú cười cười, nói: "Không sao."

Tổng Lương vươn tay với bọn họ, nói: "Mời hai vị theo hạ quan, mấy vị đại nhân khác, hai ngày trước đã đến, hạ quan dẫn hai vị đi gặp bọn họ..."

Lần này tiêu diệt toàn bộ Thiên Đạo Minh, Lâm Tú và Tân Uyển cũng không phải chủ lực.

Hai người bọn họ kỳ thật là mạ vàng, cũng có mục đích tôi luyện và tích lũy kinh nghiệm, trong việc tu hành của mọi người Thiên Tự Viện, triều đình đổ quá nhiều tài nguyên, đương nhiên hy vọng sau khi bọn họ lớn mạnh, có thể cống hiến nhiều hơn cho quốc gia.

Đầu tiên để cho họ tôi luyện nhiều một chút, sau này có thể một mình đảm nhận một mặt.

Lần đầu tiên gặp mặt A Kha, Lâm Tú đã nghe nàng nói qua, hai năm trước, nàng cùng với hơn mười huynh đệ Thiên Đạo Minh suýt chút nữa bị Triệu Linh Quân một lưới bắt hết.

Thực lực hiện tại của Triệu Linh Quân, không thể nghi ngờ là cấp Địa thượng cảnh.

Hai năm trước, nàng cũng là cấp Địa hạ cảnh đỉnh phong.

Dựa vào năng lực của nàng, nếu nàng thật sự có tâm, A Kha và hơn mười người Thiên Đạo Minh kia, chỉ sợ một người cũng chạy không thoát.

Vì vậy, Lâm Tú có thể khẳng định, nàng chắc chắn đã xả nước vào thời điểm đó.

Quen biết lâu như vậy, Lâm Tú cũng coi như có chút hiểu biết về Triệu Linh Quân.

Nàng ấy là một người, ngoại trừ việc không phải là một thê tử tốt, có thể nói chỗ nào cũng tốt.

Tài năng, nhan sắc, vóc dáng, gia thế, tất cả đều tuyệt đối, trái tim cũng rất lương thiện.

Đương nhiên, nếu để Lâm Tú chọn, hẳn vẫn chọn Tần Uyển.

Trước kia đều là hẳn trêu chọc người khác, ở cùng một chỗ với Tần Uyển, hẳn lại có thể cảm nhận được một loại khoái cảm bị trêu chọc.

Khó trách gái hư được rất nhiều người yêu thích, bởi vì họ thực sự như vậy.

Dưới sự dẫn dắt của phủ doãn Ninh Sơn phủ, Lâm Tú và Tân Uyển rất nhanh đã gặp được vài cường giả khác của hành động lần này.

Tổng Lương giới thiệu với bọn họ: "Hai vị này chính là Lâm công tử và Tần cô nương đến từ kinh đô, mấy vị có thể làm quen với nhau một chút."

Mấy người chấp tay với Lâm Tú và Tân Uyển, lần lượt mở miệng.

"Kim Thái" Một hán tử dáng người cường tráng, chấp tay với Lâm Tú, nói: "Lâm công tử, ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

Một người đàn ông trung niên bên cạnh ôm quyền, nói: "Lữ Phương."

"Trang Nghiêm"

"Hoàng Hiến"

"Nguy Kinh"

Năm người tuy rằng không có tự báo thực lực, nhưng trước khi tới Lâm Tú đã biết, lần này ngoại trừ hần và Tân Uyển, mấy người khác đều là cấp Địa.

Trong đó, nam tử tên là Kim Thái kia, tạo cho Lâm Tú áp lực rất lớn, thực lực của hần ta, hần là đã gần đạt tới cấp Địa hạ cảnh đỉnh phong, mà nam tử trung niên tên là Lữ Phương kia, lại cho Lâm Tú một loại khoái cảm áp chế, năng lực của hần hần là thủy.

Sau khi quen biết lẫn nhau, Lâm Tú chủ động hỏi: "Tình huống trong thành bây giờ là gì?"

Một số người khác không nói gì, người nam nhân tên Trang Nghiêm cười ha hả nói: "Các người vừa mới đến, để ta nói với các người

về tình huống nhiệm vụ đi, theo tin tức đáng tin cậy, thời gian tụ tập của phản tặc Thiên Đạo Minh là vào đêm ba ngày sau, hiện tại một số người trong số họ hẳn là đã vào thành, chẳng qua chúng ta không biết, để không đánh rần động cỏ, cũng không thể tiến hành lục soát, chúng ta chỉ cần ba ngày sau, đột kích địa điểm tụ tập của bọn họ là có thể một lưới bắt hết bọn họ...

Lần này hành động rất đơn giản.

Người của Thiên Đạo Minh tạm thời còn không biết hành động của bọn họ đã bại lộ, nếu không có gì bất ngờ, cuộc hội họp của bọn họ, sẽ tiến hành như bình thường, mà việc Lâm Tú bọn họ phải làm chính là ôm cây đợi thỏ, đúng lúc thu lưới.

Sau khi Trang Nghiêm mở miệng, người đàn ông họ Kim kia mới nói: "Mấy ngày nay, các người tốt nhất nên khiêm tốn một chút, những phản tặc của Thiên Đạo Minh làm việc đều hết sức cẩn thận, một khi bị bọn họ nhận thấy không đúng, chúng ta có thể thất bại trong gang tấc, đến lúc đó, ai cũng không gánh nổi trách nhiệm này..."

Lâm Tú gật gật đầu, nói: "Đã biết."

Chương 545: A Kha xuất hiện (5)

Sau một hồi trao đổi, xác định thời gian hành động, cùng với những chuyện cần chú ý, mọi người tự giải tán, chỉ có người đàn ông tên là Trang Nghiêm kia ở lại, cười nói với Lâm Tú: "Lâm công tử, trước khi ta tới, Tiết lão Quốc Công đã nói, để cho ta chiếu cố người một chút, hành động lần này, tuy rằng cũng không có quá nhiều nguy hiểm, nhưng không khỏi những phản tác kia chớ cùng rút giậu, được ăn cả ngã về không, các người vẫn nên cẩn thận, tốt nhất là trốn ở phía sau chúng ta, đừng đến quá gần..."

Lâm Tú nghe vậy, trong lòng có chút cảm động.

Khó trách thái độ của vị cường giả cấp Địa xa lạ này đối với hắn tốt như vậy, thì ra là Tiết lão Quốc Công có lời.

Mặc dù ngày thường ông ấy thổi râu tròng mắt với Lâm Tú, phòng hắn giống như phòng trộm, nhưng thời điểm mấu chốt vẫn rất yêu thương hắn, giống như một trưởng bối miêng cứng lòng mềm.

Sau khi gặp gỡ mọi người, không bao lâu, Lâm Tú và Tần Uyển rời khỏi phủ nha, tay trong tay trở về.

Trước mắt, ngay cả Ninh Sơn phủ và những cường giả này cũng không biết tung tích của mấy người Thiên Đạo Minh.

Cường giả Thiên Đạo Minh vốn không nhiều lắm, nhiều năm như vậy, vẫn không bị triều đình tiêu diệt, tránh né truy bắt, tự nhiên cũng có chút thủ đoạn.

Một số người trong số họ, nếu đã vào thành, chỉ là không ai biết danh tính của họ, có lẽ, vừa rồi họ gặp thoáng qua, chính là đà chủ phân đà của Thiên Đạo Minh.

Khi đi ngang qua đầu đường vừa rồi, tiểu cô nương không còn ở đó nữa, có lẽ là đã đi lo hậu sự cho cha mình.

Lâm Tú và Tân Uyển trở lại quán trọ, lúc này, trong một con hẻm nào đó ở Ninh Sơn thành, hai gã đàn ông chặn một tiểu cô nương đáng thương ở cuối ngõ, cười ha hả nói: "Tiểu nha đầu, ngoan ngoãn giao bạc ra, miễn cho trong chốc lát làm người bị thương..."

Tiểu cô nương bị ép buộc, khuôn mặt lộ ra vẻ tuyệt vọng, không ngừng lùi lại, cho đến khi lui đến bức tường thì phải dừng lại.

Nhìn hai người đang đến gần, vẻ tuyệt vọng trên khuôn mặt của tiểu cô nương từ từ biến mất, để lộ một biểu hiện lười biếng, nói:

"Không giả vờ nữa, không thú vị..."

Dứt lời, nàng lãnh đạm liếc mắt nhìn hai người một cái.

Thân thể hai người run lên, trong nháy mắt hai mắt trắng dã, mềm nhũn ngã xuống đất.

Nàng chậm rãi đi qua, mò mẫm trên người hai người, lục soát ra mấy miếng bạc vụn, nhét vào trong ngực, còn có chút ảo não đập mấy cái vào người bọn họ, bĩu môi nói: "Quỷ nghèo, trên người chỉ có chút bạc này..."

Sau đó, nàng dựa vào tường, lẩm bẩm: "Cũng không biết A Kha tỷ tỷ có đến hay không, một mình thật nhàm chán..."

Lúc này, đầu tường không một bóng người, đột nhiên truyền đến giọng nói của nữ nhân: "Lần hội tụ này không phải để cho người đến chơi đùa."

Thiếu nữ sững sốt một chút, sau đó vẻ mặt vui mừng nhìn lên tường, nói: "A Kha tỷ tỷ, tỷ đến rồi, ta nói cho tỷ biết một chuyện vui vẻ, lần này ta lại nói với bọn họ là cha ta đã chết, còn gặp được một tiểu tỷ tỷ xinh đẹp rất tốt bụng, còn có một tiểu ca ca xinh đẹp, bọn họ cho ta hai mươi lượng bạc, có thể mua rất nhiều kẹo hồ lô, ta mời tỷ ăn kẹo hồ lô, tỷ cũng đừng nói cho cha ta biết nha..."

Tối nay, chính là ngày Thiên Đạo Minh tụ hội.

Trong hai ngày qua, Lâm Tú ngoại trừ du ngoạn ở Ninh Sơn thành với Tần Uyển ra, cũng dùng hết các loại biện pháp thăm dò tin tức của Thiên Đạo Minh.

Kết quả lại làm hấn thất vọng.

Những người này thực sự ẩn trốn rất kỹ, cuối cùng Lâm Tú đã biết tại sao họ vẫn chưa bị tiêu diệt.

Những người tham gia cuộc tụ hội, có thể không biết về nơi ở của người đồng hành của họ.

Chỉ trong thời gian tụ hội tối nay, họ mới có thể gặp nhau.

Lâm Tú cũng không có biện pháp gì đối với việc này, chỉ có thể đợi đến buổi tối lại hành động tùy theo hoàn cảnh.

Thông qua Trang Nghiêm, Lâm Tú đã có hiểu biết tương đối chi tiết về cường giả bên mình tối nay.

Bởi vì trong khoảng thời gian này, các hạt giống của Dịch Thuật Viện đều đi các nơi tu luyện, so với Thiên Đạo Minh, triều đình càng coi trọng đại hội hơn, trong triều rất nhiều người phụng dưỡng và giáo tập học viện đều đi theo bảo vệ những thiên tài kia, hành động thanh trừ Thiên Đạo Minh lần này, cơ bản đều là cường giả của các đại gia tộc phái ra.

Trong số năm người này, bốn người đến từ Trương gia, Tống gia, Tiết gia, Hoàng gia, còn một võ giả cấp Địa khác là người của triều đình.

Trong đó, thực lực mạnh nhất, đương nhiên là Kim Thái dưới trướng Trương gia, hấn thức tính chính là Dịch thuật hệ kim, đã tiến vào cấp Địa hơn mười năm.

Nghe đồn Trương Kính chết trong tay Thiên Đạo Minh, Trương gia tự nhiên thống hận Thiên Đạo Minh nhất, xuất lực cũng lớn nhất.

Nếu địa điểm bọn họ tụ hội không ở Ninh Sơn phủ, mà ở Giang Nam, chỉ sợ Trương gia ngay cả cường giả cấp Địa thượng cảnh cũng sẽ phái ra.

Chương 546: Có nội quỷ, cuộc tụ hội hủy bỏ! (1)

Điều này làm cho Lâm Tú không khỏi nhớ tới nam tử gặp phải ở Giang Nam phủ kia, hiện tại hẳn ta gặp phải loại cường giả này, việc làm được chỉ có thể là chạy.

Thậm chí, chống lại Kim Thái hẳn cũng sẽ có chút đau đầu.

Phòng ngự của cường giả cấp Địa thuộc tính kim còn biến thái hơn so với hẳn, lực công kích cũng không kém, Lâm Tú phát huy hết các năng lực, ngược lại không cần sợ hẳn ta, nhưng nếu không cần năng lực khác, hẳn thật đúng là không phải đối thủ của người này.

Ba dị thuật sư còn lại, năng lực lần lượt là thủy, hỏa, thổ, cộng thêm võ giả kia, cùng với lực lượng quan phủ Ninh Sơn thành, một khi bọn họ tụ hội, vây quanh bọn họ, những người đó chấp cánh cũng sẽ khó thoát.

Sắc trời vừa tối, gần trăm nha dịch bộ khoái của phủ nha cũng đã âm thầm tập kết.

Lâm Tú và Tân Uyển, cùng với năm cường giả cấp Địa thì ở phủ nha chờ đợi.

Thời gian Thiên Đạo Minh tụ hội, là giờ Tuất một khắc, cũng chính là bảy giờ mười lăm phút tối, mà thời gian bọn họ hành động là giờ Tuất hai khắc, chỉ chờ mọi người của Thiên Đạo Minh tập hợp sẽ lập tức ra tay, một lưới bắt hết.

Trước đó, để không đánh rần động cỏ, tất cả mọi người đã chờ lệnh tại chỗ trong phủ nha.

Kim Thái với dị thuật hệ kim, có thể ngự khí phi hành, năng lực của Lữ Phương là thủy, năng lực của Hoàng Hiến là thổ, sự kết hợp của ba người bọn họ, có thể hình thành biển, đất, không khí, ba phương phong tỏa.

Đây là chiến thuật mà họ đã đặt ra từ lâu.

Trong khoảng thời gian chờ đợi, Lâm Tú và Tần Uyển chơi cờ năm quân trong sân, hai đêm nay nhằm chán, hẳn liền dùng phương pháp này để giết thời gian với Tần Uyển, ai thua một ván thì cời một món quần áo, đáng tiếc Tần Uyển chơi xấu, lúc cời đến yếm thì không chơi nữa.

Tối nay, Lâm Tú đã nói với Tần Uyển, nếu hai bên thật sự đánh nhau, hai người bọn họ, nhiều nhất trốn ở phía sau lén thả vài kỹ năng.

Cũng may Tần Uyển thiện lương, cũng có hảo cảm với Thiên Đạo Minh, nếu không đối với mọi người Thiên Đạo Minh mà nói, nguy hiểm nhất không phải Kim Thái, cũng không phải Lữ Phương và Trang Nghiêm, mà là Tần Uyển.

Bây giờ vừa đến giờ Tuất (khoảng 7h tối) , Lâm Tú ngẩng đầu lên, ánh mắt dường như lơ đãng nhìn về phía một hướng nào đó.

Một con chim nghỉ ngơi trên cây đột nhiên vỗ cánh bay, bay vào màn đêm.

Mà lúc này, cách phủ nha hai đường, ở một nhà dân trong ngõ tối.

Một nam nhân trung niên đi đến cổng viện, nhân nhẹ cổng viện theo tiết tấu, sau đó, cửa mở ra từ bên trong, một ông lão chào đón nam nhân trung niên vào.

Người đàn ông trung niên đi đến sân hỏi:
"Tất cả những người khác đã đến?"

Lão giả mỉm cười nói: "Trịnh Đà chủ là người đầu tiên tới."

Hắn ta dứt lời, ngoài cửa lại truyền đến tiếng gõ cửa, lần này, sau khi mở cửa, từ bên ngoài đi vào, là một đôi già trẻ, Trịnh Lê sờ sờ đầu thiếu niên kia, nói với lão giả: "Triệu lão, lại gặp mặt."

Ông lão nhìn thấy Trịnh Lê, khuôn mặt đầy nếp nhăn cũng mỉm cười, nói: "Là Tiểu Trịnh à, có thể gặp lại người lần nữa thật là tốt."

Cả hai đều lộ ra sắc mặt buồn bã, đối với những người trong số họ, mỗi cuộc gặp gỡ có thể là một lời tạm biệt, nhiều huynh đệ đã gặp năm ngoái, năm nay có thể sẽ không bao giờ nhìn thấy một lần nữa.

Lão giả nói với Trịnh Lê: "Nghe nói một tháng trước, phân Đà ở Giang Nam xảy ra chuyện, thế nào, hậu quả có nghiêm trọng không?"

Trên mặt Trịnh Lê lộ ra tươi cười, nói: "Lần đó quả thật nguy hiểm, Trương gia thiết lập bẫy với nha môn Giang Nam phủ nha, phân Đà ở Giang Nam thiếu chút nữa toàn quân bị diệt, may mắn có chí sĩ cứu giúp, chúng ta mới may mắn thoát thân, không chỉ như thế, chí sĩ kia còn giúp chúng ta tru sát phụ tử Trương thị và cha con phủ doãn Giang Nam phủ, báo huyết cừu cho huynh đệ mấy năm nay chôn trên tay bọn họ..."

Lão giả vội vàng hỏi: "Chí sĩ như vậy, người đã từng lôi kéo mời hắn nhập minh

không?”

Trên mặt Trịnh Lê lộ ra vẻ tiếc nuối, nói: “Tiêu Dao huynh đệ vốn đã gia nhập Thiên Đạo Minh ta, lúc này đây, ta vốn định đưa hần đến làm quen cùng chư vị huynh đệ, đáng tiếc, nửa tháng trước, địa điểm liên lạc của phân đà ở Giang Nam bị phản đồ phản bội, bị quan phủ niêm phong, liên hệ của chúng ta với Tiêu Dao huynh đệ cũng bị chặt đứt...”

Sắc mặt Ông lão trầm xuống, nói: “Trong một năm qua, các phân đà lớn, tất cả đều xuất hiện phản đồ, có vẻ như, sau lần này, chúng ta phải tạm hoãn các hành động khác, bắt những kẻ phản bội trước...”

Trong lúc hai người nói chuyện, lại có một số người khác đến đây.

Trong số họ có người bụng to, bộ dáng thương gia, một số quần áo tả tơi, giống như mấy người ăn xin, còn những người khác trông giống như thôn phụ bình thường, sau khi đến đây, nhìn nhau, tất cả đều không thể không cười.

Chương 547: Có nội quỷ, cuộc tụ hội hủy bỏ! (2)

“Lão Tôn, ngươi còn chưa chết hả?”

“Ngươi lớn hơn ta vài tuổi, muốn chết cũng là ngươi chết trước.”

“Ngô tỷ, có vẻ như mập hơn so với năm ngoái...”

“Cái gì, mới mập mười cân mà ngươi cũng nhìn ra...”

Tôi nay đến đây, đều là nhân vật cấp bậc đà chủ của Thiên Đạo Minh trở lên, bọn họ mỗi năm tụ hội một lần, ngoại trừ liên lạc tình cảm ra, còn có thể thương nghị một số chuyện quan trọng.

Vì an toàn, không phải tất cả các lãnh đạo cao cấp đều sẽ tới nơi này, nếu không một khi xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, toàn bộ Thiên Đạo Minh sẽ toàn bộ bị tiêu diệt.

Nếu những người này gặp rắc rối, sẽ có những hạt giống khác trong mình còn lưu lại.

Nhưng ngay cả như vậy, nếu họ gặp chuyện bất ngờ, đối với tổ chức mà nói, điều đó sẽ là một đả kích và vấn đề vô cùng quan trọng.

Lúc này, đột nhiên có một giọng nói của một cô nương trẻ trong sân.

“Triệu gia gia, Tôn gia gia, chào mọi người...”

“Ngô đại nương, sao người lại mập nữa.”

“Ỗ, Triệu tiểu tử, ngươi cao lớn...”

Giọng nói của thiếu nữ vang vọng, mọi người chỉ nghe thấy, không thấy người, rất nhanh, có hai bóng dáng xuất hiện, một là thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi, một người khác mười tám mười chín tuổi, xinh đẹp mà anh khí.

"Trần cô nương cũng tới rồi!"

"Đây không phải là công chúa nhỏ nhà Trầm đường chủ sao, chẳng lẽ Trầm đường chủ cũng tới sao?"

Tiểu cô nương hừ một tiếng, nói: "Cha ta không đến, ta một mình ở giang hồ, các người đừng khinh thường người khác, dọc theo đường đi, ta đã đánh rất nhiều người xấu..."

Tất cả mọi người cung chiêu nhìn tiểu cô nương, Trịnh Lê thì khẩn cấp đi tới trước mặt một cô nương khác, kích động hỏi:

"Trần cô nương, cuối cùng ta cũng gặp người, người có thể tìm được Tiêu Dao huynh đệ không?"

A Kha nhìn hấn ta, nghi hoặc nói: "Tiêu Dao huynh đệ gì?"

Trịnh Lê vội vàng nói: "Chính là Lý Tiêu Dao ấy, các người không phải là huynh đệ tốt sao?"

A Kha nhíu mày, nói: "Cái gì Lý Tiêu Dao, ta không biết."

Trịnh Lê lộ ra vẻ khó tin, lẩm bẩm nói: "Sao lại không biết, hấn nói là huynh đệ tốt của người, vốn còn muốn gặp người với ta, có thể bởi vì phản đồ phản bội, ta không liên lạc được với hấn..."

Sự khác biệt của Trịnh Lê, nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người.

Họ bước lên, hỏi về những gì đã xảy ra, cũng là một khuôn mặt khó hiểu.

"Chuyện gì đang xảy ra ở đây?"

"Nghĩa sĩ này đã cứu mạng tám huynh đệ, không có lý do gì để nói dối về chuyện này."

"Trần cô nương, người nghĩ lại xem, có một bằng hữu như vậy hay không, hoặc là người quen..."

Loại chuyện kết giao bằng hữu này, đôi khi có chút lúng túng, có lẽ người coi người khác là bằng hữu tốt, người khác căn bản không coi người là bằng hữu, với tính cách của Trần cô nương, nàng đối với tất cả nam tử trẻ tuổi trong mình, đều là lạnh lùng cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, rất có thể chỉ là nghĩa sĩ kia tình nguyện...

A Kha cũng không suy tư bao lâu, liền lắc đầu nói: "Ta thật sự không biết"

Trịnh Lê vẫn không thể chấp nhận, nói: "Không thể nào, hắn đã ám sát Hoàng Thao, còn giết chết Trương Kính, tự tay trói phụ tử Trương gia ở Giang Nam đến trước mặt chúng ta, hắn không có lý do gì để nói dối..."

Mọi người Thiên Đạo Minh nghe vậy, nhất thời khiếp sợ.

"Cái gì, Trương Kính là hắn giết?"

"Ta luôn nghĩ rằng đó là huynh đệ nào trong mình..."

"Nghĩa sĩ như vậy, nhất định phải mời chào vào trong mình!"

"Hoàng Thao..." Sau khi nghe tên này, thân thể của A Kha hơi chấn động, có một người, luôn muốn lấy mạng Hoàng Thao, nếu có người có thể ám sát Hoàng Thao và Trương Kính, thì nhất định là hắn.

Nàng nhìn về phía Trịnh Lê và hỏi: "Năng lực dị thuật của hắn là gì?"

Trịnh Lê nói: "Hắn có thể phi hành, hắn còn có một bằng hữu, năng lực giống với Trần cô nương, là ân thân..."

Hắn ta nhìn thấy A Kha có biểu tình khác thường, vội vàng hỏi:

"Thế nào, người có nhớ ra không?"

A Kha sắc mặt có chút phức tạp, nói: "Đã nhớ, chúng ta, chúng ta là bằng hữu rất tốt..."

Trịnh Lê cao hứng nói: "Ta đã nói mà, Tiêu Dao huynh đệ sẽ không lừa gạt chúng ta, vậy thì Trần cô nương, người có thể tìm được hắn sao, Tiêu Dao huynh đệ đã gia nhập với chúng ta, nhưng hiện tại chỉ có người mới có thể liên lạc được với hắn..."

A Kha vẫn chưa trả lời, trong đêm tối, đột nhiên có một con chim từ bên ngoài bay vào sân.

Nó đậu trên một cành cây và phát ra một giọng nói rõ ràng trong miệng: "Có nội quỷ, cuộc tụ hội hủy bỏ!"

Trong sân, mọi người lập tức quay đầu, nhìn con vẹt kia, rung động, đồng loạt biến sắc!

Khi bọn họ sắp bàn bạc về các vấn đề quan trọng, đột nhiên một con chim xuất hiện, nói với họ rằng Thiên Đạo Minh có nội quỷ,

cuộc tụ họp bị hủy bỏ, bất cứ ai cũng sẽ ngạc nhiên.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người sững sờ tại chỗ, không biết làm sao.

Chương 548: Gặp lại (1)

Người đầu tiên phản ứng lại là A Kha, nhìn con vẹt kia, sắc mặt nàng thay đổi, quyết đoán: "Đi!"

Giờ phút này, tất cả mọi người đã phản ứng lại, mặc kệ là ai đang nhắc nhở bọn họ, con chim này có thể tìm thấy nơi này, cho thấy hành tung của bọn họ đã bị bại lộ và cần phải rời đi ngay lập tức.

Trịnh Lê sai bước đến một cái giếng trong viện, không chút do dự nhảy xuống.

Những người còn lại cũng theo sát phía sau nhảy xuống giếng, trong nháy mắt, sân vừa rồi còn vô cùng náo nhiệt, hiện tại đã không còn một bóng người.

Giờ phút này, trong phủ nha, Kim Thái nhìn đồng hồ cát, trầm giọng nói: "Canh giờ đã đến, hành động!"

Lời nói của hắn ta vừa kết thúc, cả người bay lên, dị thuật hệ kim, mặc dù không thể bay trực tiếp, nhưng giày của hắn ta rất đặc biệt, đế giày ẩn các mảnh sắt, điều này có thể cho phép hắn ta gián tiếp có năng lực phi hành.

Trong khi Kim Thái bay lên, một bóng người khác đã chìm xuống mặt đất.

Những người còn lại, dẫn theo hơn một trăm nha dịch bộ khoái của phủ nha, rất nhanh đã đi đến bên ngoài hai con phố một ngôi nhà dân cư, bao quanh nơi này.

Không bao lâu sau, trong viện, Kim Thái sắc mặt âm trầm, cắn răng nói: "Người đâu!"

Tin tức họ nhận được, không thể có nhầm lẫn, một vài thám tử ẩn nấp ở đó đã được cải trang từ lâu, cũng xác định rằng một số người có thân phận đáng ngờ vừa rồi tiến vào sân này, nói cách khác, tin tức nằm vùng kia không sai, nơi này đích thực là địa điểm tụ tập của phản tặc Thiên Đạo Minh.

Nhưng còn người thì sao?

Trong viện không một bóng người.

Chẳng lẽ bọn họ đã phát hiện ra điều gì?

Khả năng này rất nhỏ, để không gây ra nghi ngờ, ngoại trừ một vài thám tử ẩn nấp tốt, họ không có bất kỳ sự sắp xếp nào ở gần đây, và, nếu người của Thiên Đạo Minh đã biết từ lâu, tối nay quan phủ sẽ có hành động, bọn họ căn bản cũng sẽ không đến nơi này.

Lúc này, dị thuật sư thổ hệ của Hoàng gia, chui ra khỏi lòng đất, nói: "Ta đã xem qua, dưới giếng này có một con đường mật đạo, dẫn tới một cái giếng khác cách trăm trượng, bọn họ chạy trốn khỏi giếng..

Kim Thái quyết định: "Trong một thời gian ngắn như vậy, họ không thể chạy được bao xa, đuổi theo!"

Năm cường giả cấp Địa đuổi theo, nha dịch bộ khoái phủ Ninh Sơn, cũng bắt đầu từ nhà này sang nhà khác tìm kiếm người khả nghi, nhưng trong lòng mấy người rõ ràng, bỏ lỡ cơ hội một lưới bắt hết những người này, lại muốn bắt được bọn họ, sẽ rất khó khăn.

Trong Thiên Đạo Minh, có một nữ thích khách, có năng lực ẩn thân, một khi bọn họ đào thoát, giống như mò kim đáy biển.

Lâm Tú và Tân Uyển cũng mỗi người mang theo một đội người tìm kiếm, cho đến nửa canh giờ sau, mọi người gặp nhau ở phủ nha, đều không thu hoạch được gì.

Phủ doãn Ninh Sơn phủ đã sai người đóng cửa thành, tạm thời không cho bất luận kẻ nào ra vào, Kim Thái trầm mặt nói: "Sao bọn họ lại đột nhiên rời khỏi mật đạo, chẳng lẽ, trong chúng ta có nội quỷ?"

Thiên Đạo Minh có thể có nội quỷ của bọn họ, tiết lộ thời gian và địa điểm hội họp, trong bọn họ, cũng có thể có nội quỷ của Thiên Đạo Minh, nói hành động lần này cho bọn họ biết.

Duy nhất biết rằng hành động này là nhằm vào Thiên Đạo Minh, ngoại trừ một số nhân vật lớn ở kinh đô, cũng chỉ có bảy người ở đây.

Nhưng nhân vật lớn ở kinh đô, cũng không biết chi tiết về hành động của họ.

Trong lúc nhất thời, mấy người ánh mắt nhìn nhau, nhìn ai cũng cảm thấy hoài nghi.

Rõ ràng, tất cả mọi người của Thiên Đạo Minh, trước đây không biết hành động của họ đêm nay, nếu không họ sẽ không tụ tập lại với nhau, những người đó là tạm thời nhận được tin tức, và sau đó nhanh chóng chạy trốn.

Vấn đề là, trong khoảng thời gian đó, bảy người đều ở phủ nha, không ai có thời gian để đưa tin.

Kim Thái một quyền đập vào bàn đá, để lại một dấu ấn trên bàn đá, cắn răng nói: "Đến cùng là ai đã để lộ phong thanh!"

Lâm Tú suy nghĩ một lúc, nói: "Có lẽ, tin tức này không phải là tối nay bị rò rỉ, rõ ràng, trước khi hội họp, người của Thiên Đạo Minh là tách biệt, bọn họ cũng không biết tung tích của nhau, chỉ khi cuộc tụ họp bắt đầu, bọn họ đều tụ tập cùng một chỗ, mới có thể nói tin tức này cho mọi người."

Trang Nghiêm nói: "Lâm công tử nói có lý, tin tức hẳn là đã sớm bị rò rỉ, chỉ là hẳn ta cũng không có biện pháp thông báo cho mọi người, nhưng cứ như vậy, phạm vi hoài nghi quá lớn, ngoại trừ mấy người chúng ta, tất cả người biết chuyện chờ đợi đều có hiềm nghi..."

Cho đến nay, có thể xác định là, Thiên Đạo Minh và triều đình, cả hai đều có nội quỷ.

Nhưng để bắt được nội quỷ, rõ ràng không phải là một nhiệm vụ dễ dàng.

Mấy người thương nghị một phen, vẫn quyết định trước tiên để cho một lượng lớn nhân thủ bảo vệ của thành, căn cứ theo tin tức của nội quỷ kia, Thiên Đạo Minh cũng không có cường giả phi hành, chỉ cần bảo vệ bốn cửa thành là bọn họ sẽ không có chỗ trốn.

Chương 549: Gặp lại (2)

Nhưng cần chú ý rằng, không thể để nữ thích khách có năng lực ẩn thân đục nước béo cò, đưa từng người một ra ngoài.

Lâm Tú nhìn mấy người, nói: "Còn cần chúng ta làm cái gì không?"

Kim Thái nói: "Không còn quá sớm, hai người có thể trở về nghỉ ngơi trước, nếu phát hiện ra dấu vết của những tên nghịch tặc kia, chúng ta sẽ phái người thông báo cho hai vị."

Lâm Tú gật gật đầu, nói: "Vậy chúng ta sẽ trở về trước."

Tân Uyển nắm tay Lâm Tú, rời đi với hắn.

Tên dị thuật sư cấp Địa của Hoàng gia ngoài ý muốn nói: "Thê tử của hắn không phải Triệu Linh Quân sao, sao lại cùng với vị cô nương này ngay cả tay cũng dặt?"

Lữ Phương nói: "Cái này có gì, người ta còn nạp thiếp, trẻ tuổi nhẹ nhàng, lớn lên tuần tú như vậy, thiên phú tu luyện tốt như vậy, còn cưới một thê tử tốt thiên hạ đệ nhất, ông trời chính là bất công thế đó, người tìm ai nói lý lẽ..."

Kim Thái phát tay nói: "Đừng nói những thứ vớ vẩn này, sớm bắt được những tên phản tặc của Thiên Đạo Minh mới là chuyện quan trọng nhất, Hoàng Hiến, người trốn xuống đất, lại tìm kiếm một lần nữa, xem có thu hoạch gì không, Lữ Phương, người canh giữ đường thủy, đừng để bọn họ chạy trốn bằng đường thủy, Trang Nghiêm và Ngụy Kinh, hai người các người ở phủ nha chờ lệnh, vừa có tin tức, tùy thời hành động!"

Mấy người không phản đối sự sắp xếp của hắn ta, cũng không có dị nghị gì.

Thực lực của Kim Thái là cao nhất, hành động lần này, vốn do hắn ta cầm đầu, cũng chỉ có một mình hắn ta nghiêm túc làm việc.

Nếu bàn về hận Thiên Đạo Minh, quyền quý kinh đô, không ai có thể vượt khỏi Trương gia, nhiệm vụ lần này nếu thành công, Kim Thái có thể nhận được không ít chỗ tốt từ Trương gia, đương nhiên là hắn ta ra sức nhất.

Mấy người còn lại, không có thâm cừ đại hận gì với Thiên Đạo Minh, cho dù là nhiệm vụ hoàn thành viên mãn, cũng không chiếm được phần thưởng phong phú, tất nhiên cũng không nguyện ý xuất lực, một khi gặp phải nguy hiểm, chắc chắn là lấy an toàn của mình làm trọng.

Lâm Tú và Tần Uyển trở về quán trọ, nàng liền chuẩn bị tắm rửa.

Thời tiết ở Ninh Sơn phủ ẩm ướt nóng ẩm, người bình thường ở bên ngoài một lát, sẽ đổ mồ hôi, trên người dính dính, đối với Tần Uyển quen sống ở kinh đô mà nói, điều này đương nhiên có chút khó chịu, mỗi đêm nàng đều tắm rửa.

Khi nàng tắm, Lâm Tú thường đi ra ngoài.

Hắn bước ra khỏi quán trọ, biến mất trong dòng người nhộn nhịp.

Tại thời điểm này, tại một sân bí mật ở góc phía tây nam của thành Ninh Sơn, những người săn bắn vừa bước vào lục soát, và rời đi mà không có gì.

Chẳng bao lâu, từ góc sân, đột nhiên xuất hiện gần mười bóng dáng.

Sắc mặt A Kha có chút tái nhợt, đồng thời ẩn thân cho nhiều người như vậy, đối với nguyên lực của nàng tiêu hao rất lớn.

Lúc này, biểu tình của mọi người Thiên Đạo Minh đều rất nghiêm túc.

Không bao lâu sau khi bọn họ rời khỏi, chỗ sân đó đã bị bao vây bởi những người trong quan phủ.

Hiện tại, còn có một bộ khoái tìm kiếm một lần nữa.

Rõ ràng, thời gian và địa điểm của các cuộc hội họp của họ đã bị bại lộ từ lâu.

Những gì con chim nói rất có thể là sự thật, trong bọn họ có nội quỷ.

Trịnh Lê đã nếm qua thiệt thòi của nội quỷ một lần, đối với loại chuyện này cực kỳ miễn cảm, cắn răng nói: "Rốt cuộc là ai!"

Một nữ tử trung niên, khuôn mặt của nàng lộ ra vẻ giận dữ, nói:

"Nếu để cho ta biết nội quỷ là ai, lão nương nhất định sẽ bóp vỡ trứng của hắn!"

Lúc này, tâm trạng của tất cả mọi người rất nặng nề.

Chuyện tụ hội, thuộc về chuyện tối mật trong minh, đủ điều kiện để biết thời gian và địa điểm của cuộc hội tụ chỉ có những người trên đà chủ, bao gồm bốn đường chủ, hai hộ pháp...

Điều này chứng tỏ, triều đình hoặc quyền quý nằm vùng đã thâm nhập vào đà chủ của Thiên Đạo Minh trở lên.

Và, rất có khả năng, nội quỷ là những người trong sổ họ ngay lúc đó.

Tất cả mọi người ở đây đều là huynh đệ tử muội vào sinh ra tử với nhau, chiến đấu bên cạnh nhau, nếu một người trong sổ họ là nằm vùng của triều đình, họ đều không thể chấp nhận được.

Trong bầu không khí áp lực, Triệu lão phá vỡ sự im lặng, nói:

“Nếu không phải là có lời nhắc nhở của con chim đó, có lẽ tối nay chúng ta sẽ rơi vào tay triều đình, không biết là người nào đã cứu chúng ta?”

Phụ nhân kia nói: “Hắn ta có thể sử dụng chim để truyền lời, quả thực là chưa từng nghe thấy.”

Trịnh Lê nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ, trong lãnh đạo triều đình Đại Hạ, cũng có nằm vùng của chúng ta, bằng không, hắn làm sao biết được địa điểm chúng ta tụ tập, còn biết hành động của quan phủ?”

Mặc dù khuôn mặt của A Kha tái nhợt, nhưng khóe miệng lại hiện ra một nụ cười.

Cô nương nọ ngẩng đầu nhìn nàng, kinh ngạc nói: “A Kha tử tử, có phải là tử biết ai đã cứu chúng ta đúng không?”

Chương 550: Gặp lại (3)

Ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía A Kha.

A Kha cũng không nói chuyện, lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Vẻ mặt của mọi người ngay lập tức trở nên căng thẳng.

Có người gõ cửa, giọng nói của một nam nhân từ bên ngoài truyền đến: "Là ta"

Nghe được giọng nói này, Trịnh Lê trợn to hai mắt, sau đó trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên, nói: "Là Tiêu Dao huynh đệ, là Tiêu Dao huynh đệ cứu chúng ta!"

Hắn ta bước nhanh đến, mở cửa.

Một số người muốn ngăn cản hắn ta, nhưng đã muộn, chỉ có thể nhìn chăm chăm vào cửa sẵn sàng chiến đấu.

Một thanh niên cao lớn và tuấn tú bước vào từ cửa, sau đó hắn đóng cửa và nhìn vào tất cả mọi người trong sân nói: "Mọi người không có việc gì là tốt rồi."

Đôi mắt của hắn nhìn chăm chăm vào đám đông, cuối cùng ánh mắt rơi lên người một cô gái.

Cô gái đó cũng đang nhìn hắn.

Ánh mắt hai người giao nhau, trên mặt Lâm Tú hiện ra một tia mỉm cười, chậm rãi đi qua, vươn tay với nàng, nói: "Đã lâu không gặp."

Mặc dù khuôn mặt và giọng nói của hắn đã thay đổi, nàng vẫn nhận ra hắn ngay từ cái

nhìn đầu tiên, A Kha nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn và nói: "Đã lâu không gặp..."

Lâm Tú nhìn mọi người Thiên Đạo Minh trong viện, thầm nghĩ khó trách hắn và quan phủ đều tìm không thấy bọn họ.

Ông già, người ăn xin, nông phụ, thương nhân, tất cả họ đều trông rất bình thường, ai có thể nghĩ rằng, những người như vậy lại có thể là đà chủ phân đà của Thiên Đạo Minh?

Trong số bọn họ, Lâm Tú thậm chí còn nhìn thấy tiểu cô nương bán mình chôn cha.

Những người này ngụy trang, rất có nghề...

Lúc này, tất cả bọn họ đều nhìn chăm chăm vào Lâm Tú với một cái nhìn cảnh giác và nghi ngờ.

Trong sân, kích động nhất là Trịnh Lê.

Hắn ta nắm tay Lâm Tú, vẻ mặt hưng phấn giới thiệu với mọi người: "Vị này chính là Tiêu Dao huynh đệ ta đã nói với các người, hiện tại hắn cũng là người của Thiên Đạo Minh chúng ta..."

Chuyện liên quan đến người này, mọi người Thiên Đạo Minh chỉ là nghe Trịnh Lê kể lại, đối với hắn cũng không có hoàn toàn tín nhiệm, trong lòng vẫn duy trì đủ cảnh giác.

Lúc này, Trịnh Lê lại hỏi Lâm Tú: "Tiêu Dao huynh đệ, người tìm được nơi này như thế nào, vừa rồi có phải người để cho con chim kia nhắc nhở chúng ta hay không?"

Lâm Tú không phủ nhận, nói: "Mấy ngày trước, biết được triều đình muốn hành động đối phó với Thiên Đạo Minh, ta vốn định

thông báo trước cho Trịnh đà chủ, nhưng sau khi đến Giang Nam, phát hiện địa điểm liên lạc kia bị niêm phong, cũng không liên lạc được với huynh đệ Thiên Đạo Minh, đành phải đến nơi này, chờ thời điểm các người tụ hội để cảnh báo."

Một lão giả suy nghĩ một lát, hỏi Lâm Tú: "Làm sao người biết chúng ta ở đây?"

Lâm Tú mỉm cười, giải thích: "Ta có một vị bằng hữu, có một số thủ đoạn trong việc theo dõi hành tung, nhưng mọi người không cần phải lo lắng, quan phủ không biết các người đang ở đây, nơi này tạm thời an toàn."

Sau đó, một nam nhân khác tiếp tục hỏi: "Làm thế nào mà người biết nơi chúng ta gặp nhau, làm thế nào mà người biết triều đình biết điều đó và thiết lập một cuộc phục kích ở đây?"

Trịnh Lê lộ vẻ không vui, hỏi: "Dương đà chủ, người có ý gì, Tiêu Dao huynh đệ mấy lần cứu chúng ta trong lúc nguy nan, chẳng lẽ người còn hoài nghi hẩn?"

Nam nhân nói: "Trịnh đà chủ, người biết ta không có ý đó, chỉ là, chuyện liên quan đến tính mạng của chúng ta, ta phải cẩn thận, sau đó ta sẽ đích thân bồi tội với người huynh đệ này."

Lâm Tú cũng có thể hiểu được sự cẩn thận của bọn họ, người của Thiên Đạo Minh, nếu không cẩn thận một chút, cũng không sống được đến hiện tại.

Hẩn mở miệng nói: "Thật không giấu giếm, trong triều đình có mật thám của chúng ta, mấy ngày trước, chúng ta biết được, trong

Thiên Đạo Minh xuất hiện một tên nội quỷ, thời gian địa điểm của cuộc tụ họp lần này, nội quỷ đều nói tất cả cho triều đình, là vì mượn lần tụ hội này, một lưới bắt hết các người."

Mọi người vốn còn có vài câu hỏi để hỏi, A Kha tiến lên, mở miệng nói: "Hắn sẽ không có vấn đề gì, ta có thể dùng tính mạng bảo đảm"

Sau khi nàng mở miệng, tất cả mọi người không nói chuyện nữa.

Người này hiển nhiên có quen biết với A Kha cô nương, lại nhiều lần trợ giúp huynh đệ Thiên Đạo Minh vượt qua nguy hiểm, cho dù là hoài nghi, cũng phải có giới hạn, nếu như hắn có tâm tư khác, lần này sẽ không nhắc nhở bọn họ chuyện nội quỷ, mà là ngồi xem bọn họ bị quan phủ một lưới bắt hết.

Trừ phi hắn còn có mưu đồ sâu hơn, nhưng nếu nghi ngờ nặng như vậy thì trong Thiên Đạo Minh, không có ai có thể hoàn toàn đáng tin nhiệm.

Nam tử vừa rồi nghi ngờ Lâm Tú kia, cũng quỳ một gối xuống đất, ôm quyền nói: "Vừa rồi là ta không đúng, mời vị huynh đệ này trách tội!"

Chương 551 → 600

Chương 551: Ánh trăng (1)

Lâm Tú vội vàng nâng hần ta lên, nói: “Dương đã chủ nặng lời, người làm rất đúng, chuyện liên quan đến tính mạng gia đình của các huynh đệ, cho dù là cần thận hơn nữa cũng không quá đáng”

Trịnh Lê nắm tay Lâm Tú, nói: “Tiêu Dao huynh đệ, có thể gặp người ở chỗ này, ta thật sự vui vẻ, lần này, người lại cứu tất cả chúng ta một lần nữa, lấy công hiến của người đối với mình, cho người một thân phận đã chủ, không, đường chủ cũng không quá đáng...”

Lâm Tú cười nói: “Trịnh đại ca quá khen, quá khen...”

Sau đó, hần nhìn mọi người và hỏi: “Ta có thể một mình nói với A Kha mấy câu không?”

Trịnh Lê còn muốn gì nữa, lão già kia trừng mắt nhìn hần ta một cái, hần ta mới ngậm miệng.

Lâm Tú nhìn về phía A Kha, nói: “Chúng ta đi vào trong phòng?”

A Kha không mở miệng, nhưng yên lặng tiêu sái vào phòng.

Lâm Tú cũng đi vào, đóng cửa lại.

Lúc này, tất cả mọi người trong viện cũng nhìn thấy mối quan hệ bất thường giữa hai người.

Trịnh Lê phản ứng lại, lẩm bẩm nói: “Tiêu Dao huynh đệ và Trần cô nương, cũng không giống quan hệ bằng hữu nhỉ...”

Phụ nhân nọ bĩu môi nói: “Vô nghĩa, giữa nam nhân và nữ nhân, có thể có mối quan hệ

bằng hữu sao, nếu chỉ là bằng hữu, làm thế nào người ta có thể mạo hiểm như vậy để cứu chúng ta..."

Tiểu cô nương cũng giật mình nói: "Khó trách mấy tháng nay A Kha tỷ tỷ luôn mất hồn mất vía..."

Trong phòng, A Kha lặng lẽ đứng quay lưng lại với Lâm Tú.

Lâm Tú đi đến bên cạnh nàng, thì thầm hỏi: "Mấy tháng nay, sao cô không đến tìm ta."

A Kha trầm mặc một lát, nói: "Ta đã tìm ngươi."

Lâm Tú kinh ngạc nói: "Khi nào?"

A Kha nói: "Ngày ngươi nạp thiếp."

Lâm Tú nhớ lại một chút, mấy ngày đó, hắc đường như đều đắm chìm trong ôn nhu hương của Thái Y, ngay cả cửa nhà cũng không ra, hắc căn bản cũng không biết A Kha tìm hắc.

Bầu không khí trong phòng trở nên hơi lúng túng.

A Kha cũng không đi sâu vào vấn đề này, dùng một chút, hỏi:

"Trước kia không phải ngươi không muốn gia nhập vào Thiên Đạo Minh sao, vì sao hiện tại lại đổi ý?"

Lâm Tú nhìn nàng nói: "Thời gian dài như vậy, cô không đến tìm ta, ta đành phải đến tìm cô."

Công bằng mà nói, Lâm Tú gia nhập Thiên Đạo Minh, nguyên nhân quan trọng nhất vẫn là vì có thể gặp A Kha.

Về phần thay trời hành đạo, trị mạnh giúp yếu, tuy rằng hắc cũng không bài xích,

nhưng Lâm Tú cũng rõ ràng, thiên hạ ác nhân giết không hết, không thể phủ nhận, Thiên Đạo Minh tồn tại, mặc dù cũng có ý nghĩa tích cực, nhưng bọn họ không cách nào thay đổi đại cục.

Họ giết nhiều hơn nữa, làm nhiều hơn nữa, quyền quý vẫn là quyền quý, sự áp bức của kẻ mạnh đối với kẻ yếu, cũng sẽ không bao giờ dừng lại.

Muốn thay đổi, trừ khi các quy tắc được thiết lập lại.

Những gì hắn muốn làm, là thiết lập lại các quy tắc, so với giết một vài kẻ ác bá, tru di một vài quyền quý, điều này có tác dụng và có ý nghĩa hơn.

A Kha thấp giọng nói: "Bên cạnh người có nhiều người như vậy, tìm ta làm cái gì?"

Lâm Tú không trả lời vấn đề này, mà lại hỏi: "Trong mấy tháng này, không có bị thương chứ?"

A Kha chậm rãi vươn cổ tay ra, lộ ra một vết sẹo trên cổ tay.

Lâm Tú vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo này, hỏi: "Còn đau không?"

A Kha lắc đầu, nói: "Không đau nữa"

Lâm Tú nhẹ nhàng sờ sờ, rất nhanh vết sẹo trên cánh tay nàng đã biến mất, sau đó hắn hỏi: "Còn chỗ nào khác không?"

A Kha gật gật đầu, sau đó sắc mặt hơi đỏ lên, nói: "Nơi này, nơi này không tiện lắm."

Lâm Tú hiểu, nói: "Chờ một lát, chúng ta tìm một chỗ khác."

Nguy cơ của mọi người Thiên Đạo Minh còn chưa giải trừ, lơ như bị Hoàng Hiến trốn trong đất phát hiện, có thể sẽ có chút phiền toái, Lâm Tú nói: "Chúng ta đưa bọn họ ra khỏi thành trước, sau đó trở về chữa thương cho cô..."

Chẳng bao lâu sau, hai người rời khỏi phòng.

Ánh mắt mọi người trong viện nhìn bọn họ đều rất kỳ lạ.

Họ đã nhìn thấy A Kha đỏ mặt khi nào chưa?

Khi nàng ám sát những người đáng chết, nàng thậm chí còn không chớp mắt.

Đối mặt với sự chú ý của mọi người, sắc mặt A Kha càng đỏ hơn, Lâm Tú da mặt dày, đối với việc này sớm đã quen, hắn nói với mọi người: "Hiện tại bốn cổng thành đều đóng kín, người trong quan phủ vẫn không ngừng lục soát, nơi này không an toàn, chúng ta trước tiên đưa các người ra khỏi thành"

Nguyên lực của A Kha đã cạn kiệt, sau khi Lâm Tú để cho bọn họ ẩn thân, dẫn bọn họ bay lên bầu trời.

Dù sao trong số họ cũng không ai biết làm cho bọn họ ẩn thân.

Lão giả họ Triệu khiếp sợ nói: "Tiểu huynh đệ chẳng lẽ là dị thuật phi hành cấp Địa, đã có thần thông không vật, người còn trẻ như vậy, nếu tham gia đại hội chư quốc, trên Thiên Kiêu bảng nhất định có một chỗ cho ngươi..."

Lâm Tú cười nói: "Triệu lão quá khen."

Chương 552: Ánh trăng (2)

Lão giả họ Triệu nói: "Lão phu một chút cũng không nói quá, năng lực khổng vật, trong tất cả dị thuật cũng có thể xếp hạng hàng đầu, trong cùng cấp rất ít địch thủ, nếu người còn tinh thông võ đạo, nhất định có thể tỏa sáng trong tỷ thí..."

Lâm Tú không tiếp tục khiêm tốn nữa, mang theo mọi người bay ra ngoài thành hơn mười dặm, rồi hạ xuống một khu rừng.

Sau khi rơi xuống đất, mọi người nhìn vào thành Ninh Sơn xa xa vẫn còn thấp thoáng ánh đèn đuốc, tất cả đều có một cảm giác sống sót qua tai nạn.

Trịnh Lê càng cảm khái nói: "Tiêu Dao huynh đệ đã cứu chúng ta hai lần, lần này nếu không phải người, mấy người chúng ta chỉ sợ cũng đang là kiếp nạn chạy trốn, thật không biết nên báo đáp ân tình của người như thế nào..."

Lâm Tú khoát tay áo, nói: "Đều là huynh đệ một nhà, không cần khách khí"

Sau đó, hắn nói với tất cả mọi người: "Bọn họ không biết rằng các người đã rời khỏi thành nên chắc chắn sẽ tiếp tục tìm kiếm trong thành, vì vậy ở đây rất an toàn, chỉ là ủy khuất tất cả mọi người phải qua đêm trong rừng."

Lão giả họ Triệu nói: "Cái này có ủy khuất gì, mấy năm nay vì tránh né triều đình truy đuổi, chỗ nào chưa từng ở, nơi này ít nhất không có độc trùng mãnh thú, đã rất tốt rồi."

Lâm Tú gật đầu nói: "Mọi người nghỉ ngơi ở chỗ này một đêm đi, ta và A Kha còn có một số việc, muốn trở về thành một chuyến, sau đó lại đưa nàng ra ngoài."

Kết thúc, hắn nắm tay A Kha, bóng dáng của hai người nhanh chóng biến mất.

Tiểu cô nương tự hỏi: "Đã trốn thoát, bọn họ còn vào thành làm gì?"

Phụ nhân kia trên mặt lộ ra vẻ kỳ lạ, xoa đầu tiểu cô nương, nói: "Tiểu cô nương còn nhỏ, không nên hỏi..."

Sau khi vào thành với A Kha một lần nữa, Lâm Tú đã dịch dung cho hai người một phen, sau đó thuê một căn phòng trong một quán trọ.

Đóng cửa lại, Lâm Tú đi tới trước mặt A Kha, hỏi: "Bị thương ở đâu?"

A Kha đến bên giường, lặng lẽ cởi quần áo, mở rộng từng lớp quần ngực.

Vị trí vết thương của nàng, ở dưới ngực một chút.

Điều này làm cho cơ thể trắng không tì vết của nàng có thêm một chút khuyết điểm.

Nữ nhân trên thế giới này, không mặc yếm thì là quần ngực, để điều trị vết thương dưới ngực của nàng, phải cởi yếm hoặc quần ngực ra, Lâm Tú nghĩ rằng nàng phải che một chút, không nghĩ rằng nàng không có ý định che giấu.

Sử dụng phương pháp của mình, nữ nhân giang hồ, không câu nệ tiểu tiết.

Tuy nhiên, hai lần đầu tiên chữa lành vết thương cho nàng, thứ có thể nhìn và không

thể nhìn đều đã thấy, che và không che, không có sự khác biệt lớn.

A Kha nằm trên giường, nhắm mắt lại.

Lâm Tú cúi đầu nhìn lại, trong đầu hiện ra rất nhiều từ ngữ liên quan đến ánh trăng.

Lâm Tú nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, bình phục tâm tình, đặt tay ở vị trí vết sẹo phía dưới ngực phải A Kha, không bao lâu sau, vết sẹo kia đã biến mất.

Thân thể của nàng lại trở nên bóng loáng như ngọc, tựa như một tác phẩm nghệ thuật tuyệt mỹ.

Mà tác phẩm nghệ thuật này, là Lâm Tú tự tay tạo ra...

Hắn dờn tầm mắt, mở miệng nói: "Được rồi."

Ánh mắt A Kha chậm rãi mở ra, cúi đầu nhìn thoáng qua, sau đó yên lặng quần ngực, mặc quần áo vào.

Lâm Tú hỏi: "Lần này bị thương như thế nào?"

A Kha nói: "Lúc ám sát một tên trùm thổ phi cấp Địa, hắn ta trước khi chết đánh một trận, ta không né tránh"

Lâm Tú nói: "Sau này lại có loại nhiệm vụ nguy hiểm như vậy, cô đến Vương Đô tìm ta, cô không ở đây mấy ngày nay, ta lại chiếm được thêm mấy năng lực, có thể trong thời gian rất ngắn, bay đến bất kỳ một chỗ nào của Đại Hạ, đến lúc đó ta hành động với cô, đừng quên, chúng ta hiện tại cũng là đồng minh"

A Kha từ trên giường ngồi dậy, nàng cũng từng ảo tưởng qua, sau khi Lâm Tú gia nhập Thiên Đạo Minh, hai người cùng nhau hoàn

thành nhiệm vụ, cùng nhau đi mỗi một tác đất khắp Đại Hạ, cùng nhau ngắm mặt trời mọc, cùng nhau ngắm hoàng hôn...

Sau đó, nàng không nghĩ như vậy nữa.

Nàng là loạn đảng, là phản tặc.

Nàng không muốn Lâm Tú cũng trở thành loạn đảng phản tặc.

Hắn có gia đình hạnh phúc hoàn chỉnh, có tương lai tươi sáng, sau khi gia nhập Thiên Đạo Minh, hắn sẽ không cách nào quay đầu lại, càng làm cho nàng lo lắng chính là, bên trong Thiên Đạo Minh còn có năm vùng của quyền quý và triều đình, một khi thân phận của hắn bại lộ, hắn sẽ mất đi hết mọi thứ hiện tại, thậm chí có thể nguy hiểm đến tính mạng...

Lúc mới quen Lâm Tú, nàng rất muốn Lâm Tú trở thành người giống như nàng.

Không biết từ khi nào, suy nghĩ của nàng đã thay đổi.

Cho nên, mấy tháng nay, nàng cũng không tìm hắn nữa.

Nàng đã đi qua Vương Đô rất nhiều lần, nhưng mỗi một lần, đều chỉ nhìn hắn từ xa.

A Kha trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên ngừng đầu nhìn Lâm Tú, nói:

"Sau này chúng ta, vẫn là đừng gặp mặt nữa"

Chương 553: Tay của người vừa rồi sờ qua cái gì? (1)

Lâm Tú hơi kinh ngạc, hỏi: "Vì sao?"

A Kha nói: "Người cứ làm quyền quý của người cho tốt, không cần quản chuyện của Thiên Đạo Minh nữa, nếu như thân phận của người bại lộ, cha mẹ người, thê tử của người, tất cả mọi người bên cạnh người, đều sẽ bị liên lụy..."

Hóa ra nàng ấy đang lo lắng về điều đó.

Lâm Tú đương nhiên sẽ không ngốc đến mức dùng thân phận chân thật gia nhập Thiên Đạo Minh.

Lý Tiêu Dao là Lý Tiêu Dao, Lâm Tú là Lâm Tú, đây là hai người xa lạ vĩnh viễn không có khả năng liên hệ với nhau.

Khuôn mặt Lâm Tú hơi biến đổi, biến thành bộ dáng ban đầu của hắn, hỏi: "Phản tặc Thiên Đạo Minh là Lý Tiêu Dao, liên quan gì đến Lâm Tú ta?"

A Kha nhìn khuôn mặt quen thuộc này, lắc đầu, nói: "Người biết đấy, đây chẳng qua là đang tự lừa mình dối người"

Lâm Tú nói: "Biết chuyện này, chỉ có cô và ta, cô không nói, ta không nói, còn có ai biết, chẳng lẽ cô sẽ bán đứng ta sao?"

A Kha nhìn hắn, nghiêm túc nói: "Ta chết cũng sẽ không bán đứng người."

Lâm Tú cười cười, nói: "Đây không phải là được rồi sao, lúc ở Vương Đô, ta là Lâm Tú, rời khỏi Vương Đô, ta chính là Lý Tiêu Dao của Thiên Đạo Minh, sau này ta sẽ hợp tác hoàn thành nhiệm vụ với cô, cô không được một mình hành động."

Nhi tử Bình An hầu - Lâm Tú buổi sáng tu luyện ở Dịch Thuật Viện với Minh Hà công chúa, buổi chiều ở hậu cung thăm Quý phi nương nương, Lý Tiêu Dao của Thiên Đạo Minh buổi tối ở Giang Nam phủ trùng gian trừ ác, đại sát tứ phương, ai có thể nghĩ đến bọn họ là cùng một người?

A Kha cúi đầu, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Lâm Tú lại nói: "Căn phòng ở Vương Đô kia, ta còn giữ lại cho cô, đã lâu cô không trở về, sau lần hội họp này, cô đến Vương Đô ở một khoảng thời gian đi, đến lúc đó cùng ta tu luyện, mau chóng nâng cao thực lực của cô lên đến cấp Địa."

Tu vi võ đạo của A Kha đã là cấp Huyền thượng cảnh, đi theo Lâm Tú tu luyện một tháng, bằng một năm nàng tu luyện một mình, hẳn là có thể rất nhanh tiến vào cấp Địa.

Võ đạo cấp Huyền và cấp Địa có sự cách biệt một trời một vực, một đạo chân khí phóng ra ngoài là có thể ngăn vô số người tu luyện võ đạo dưới cấp Địa.

A Kha gật gật đầu, nói: "Sau khi hội họp, chờ ta bận rộn xong một số việc trong tay thì sẽ đi tìm ngươi."

Sau đó, nàng lại nhìn Lâm Tú hỏi: "Tên năm vùng ở Thiên Đạo Minh kia là ai, ngươi biết không?"

Lâm Tú lắc đầu nói: "Không rõ ràng lắm, ta cũng chỉ là trùng hợp nhận được nhiệm vụ này, mới biết được trong các cô có năm vùng, trước khi bắt hắn ra, các cô làm bất cứ chuyện gì đều phải cẩn thận, tốt nhất

không nên tiến hành hội họp nữa, hoặc là tiến hành nhiệm vụ trọng yếu gì”

A Kha suy nghĩ một chút, nói: “Người vẫn nên đưa ta ra khỏi thành hội họp với bọn họ đi, ta lo lắng nằm vùng ở trong số bọn họ”

Lâm Tú gật gật đầu, lại nói: “Không cần quá lo lắng, nơi này có ta, một khi quan phủ có động tĩnh gì, ta sẽ lập tức thông tri cho mọi người ”

Đến quán trọ chỉ là vì chữa thương cho A Kha, sau khi đưa nàng ra khỏi thành, Lâm Tú cũng phải nhanh chóng trở về, hắn đi ra một hồi lâu, Tần Uyển cũng đã tắm xong lên giường.

Lúc hai người trả phòng rồi đi, chuông quỹ kia còn nhìn hắn nhiều hơn hai lần, trong lòng thầm nghĩ, công tử trẻ tuổi này ngược lại tuần tú, đáng tiếc quá nhanh, uống cho một cô nương tốt như vậy...

Rất nhanh, Lâm Tú và A Kha, rơi vào trong rừng ngoài thành.

Mọi người nghe được tiếng động lạ, đầu tiên là lộ ra vẻ cảnh giác, nhìn thấy hai người bọn họ thì mới yên lòng.

Phụ nhân nọ nhỏ giọng nói: “Nhanh như vậy sao?”

Tiểu nha đầu kia nói: “Nhanh một chút không tốt sao?”

Phụ nhân liếc Lâm Tú một cái, nói: “Nhanh, có đôi khi tốt, có đôi khi không tốt...”

Lâm Tú đưa A Kha đến nơi này, sau đó ôm quyền với mọi người, nói: “Ta còn có việc,

trở về trước, về sau nếu có chuyện, có thể để cho A Kha liên hệ với ta."

Nói xong, hắn lần thứ hai phi thân bay lên, biến mất trong đêm tối.

Trịnh Lê cảm khái nói: "Tiêu Dao huynh đệ mỗi một lần đều như vậy, lần trước cũng là sau khi cứu chúng ta thì lập tức rời đi, cũng không vì mình mà cầu công, hai lần đại công này của hắn, nhất định phải bẩm báo hộ pháp..."

Lão giả họ Triệu nói: "Cũng may tất cả mọi người đều bình an vô sự, tuy nhiên vì phòng ngừa vạn nhất, nơi này cũng không thể ở lại lâu, tối nay mọi người ở chỗ này nghỉ ngơi một đêm, thay phiên nhau trực, sắc trời gần sáng, lập tức khởi hành..."

Trong thành, Lâm Tú đã trở lại quán trọ.

Cuộc gặp gỡ với A Kha tuy ngắn ngủi, nhưng không bao lâu nữa là có thể gặp lại nhau.

Tùng qua thương hải nan vi thủy, không phải A Kha đâu phải trắng.

Lần trước Lâm Tú không thể giữ nàng lại, lần sau nhất định phải làm cho nàng không nỡ rời đi.

Chương 554: Tay của người vừa rồi sờ qua cái gì? (2)

Ngoại trừ Thái Y ra, nàng là cô gái Lâm Tú hiểu rõ nhất.

Không nên nhìn cũng đã nhìn, không nên sờ cũng đã sờ, hẳn đối với A Kha, tự nhiên cũng có một loại tình cảm khác, muốn biến nàng thành ánh trăng chỉ thuộc về mình.

Đi tới cửa, Lâm Tú gõ gõ cửa phòng, cửa phòng rất nhanh từ bên trong mở ra, Tần Uyển mặc áo ngủ lụa, sau khi Lâm Tú đi vào phòng, nàng liếc hẳn một cái, hỏi: "Sao hôm nay người lại đi ra ngoài lâu như vậy?"

Lâm Tú nói: "Hôm nay ở bên ngoài dạo một lúc."

Tần Uyển bỗng nhiên đến gần thân thể hẳn, dùng sức ngửi ngửi, Lâm Tú rất thân thiện để cho nàng ngửi, năng lực ẩn nấp của A Kha mới thức tỉnh ba lần, không có biện pháp che giấu mùi hương, cho nên nàng chưa bao giờ dùng nước hoa và túi thơm, hay bất cứ thứ gì sẽ tỏa ra mùi thơm, Tần Uyển căn bản ngửi không ra cái gì.

Có điều, sau khi Tần Uyển nắm tay Lâm Tú lên ngửi ngửi, biểu cảm vẫn có chút biến hóa.

Nàng từ trên tay Lâm Tú, ngửi được một loại nhũ hương nhàn nhạt.

Không phải sữa bò hay sữa dê.

Mà là nhũ hương của con gái.

Nàng nhìn Lâm Tú, hỏi: "Tay người vừa sờ qua cái gì?"

Lâm Tú nói: "Cái gì?"

Tần Uyển ngẩng đầu nhìn Lâm Tú, từng bước từng bước đưa hắn đến gần bên giường.

Mí mắt Lâm Tú giật giật, hỏi: "Người muốn làm cái gì?"

Tần Uyển vuốt lại mấy sợi tóc rối, hỏi Lâm Tú: "Là ta không đủ xinh đẹp sao?"

Lâm Tú nói: "Người rất xinh đẹp..."

Tần Uyển tiếp tục hỏi: "Hay là dáng người của ta không tốt?"

Lâm Tú nói: "Dáng người của người cũng rất tốt"

Tần Uyển đẩy hắn ngã xuống giường, đặt trên người hắn, hỏi: "Ta vừa xinh đẹp, dáng người lại tốt, tắm rửa xong ở trong phòng chờ người, vì sao người còn muốn ra ngoài tìm nữ nhân khác, người còn sờ ngực nàng ấy, thời gian dài như vậy, hai người đã làm gì?"

Nàng có nghi vấn với vấn đề này.

Dáng người tốt và xinh đẹp, không thể dụng vào thì có ích lợi gì?

Hơn nữa, A Kha không xinh đẹp sao, dáng người không tốt sao, đường cong của Tần Uyển so với nàng ấy tốt hơn, ánh trắng lại chưa chắc so được với vòng tròn của nàng ấy.

Có điều, Tần Uyển vẫn hiểu lầm.

Nàng cho rằng Lâm Tú là đi tìm nữ nhân người khác lừa gạt, kỳ thật hắn chỉ là chữa thương cho A Kha.

Lâm Tú giải thích: "Chỉ là ra ngoài gặp một bằng hữu."

Tân Uyển hỏi: "Bằng hữu ấy có thể cho người sờ ngực?"

Lâm Tú nói: "Tin hay không tùy người, tuy rằng xác thực là có chút tiếp xúc thân thể, nhưng cũng không phải giống như người nghĩ, ngoài ra, chúng ta cái gì cũng không có làm, ta và người không phải cũng thường xuyên có tiếp xúc thân thể sao?"

Tân Uyển nhìn Lâm Tú, khuôn mặt hơi đỏ lên, bỗng nhiên nói:

"Ta tin tưởng người."

Sau đó nàng lập tức từ trên người Lâm Tú dời đi.

Lâm Tú từ trên giường ngồi dậy, điều chỉnh vạt áo một chút, bị thân thể vừa thom vừa mềm đê ở phía dưới, có chút phản ứng là rất bình thường, nhưng nếu vừa rồi hẳn cùng nữ nhân khác xảy ra chuyện gì, liền không có khả năng có phản ứng như vậy.

Hoặc, phản ứng sẽ không mạnh mẽ như vậy.

Đây chính là lý do Tân Uyển tin tưởng hẳn.

Tân Uyển xác thực tin tưởng Lâm Tú, nàng mỗi ngày tỉnh lại ôm Lâm Tú, biết buổi sáng hẳn là bộ dáng gì, với vừa rồi không khác nhau lắm, nếu như hẳn đi tìm niềm vui, sẽ không có phản ứng như vừa rồi.

Nàng nhìn Lâm Tú một cái, hỏi: "Khó chịu sao?"

Lâm Tú không trả lời, đêm nay, đầu tiên là giúp A Kha chữa thương, lại bị Tân Uyển đê ở dưới thân, làm sao có thể không khó chịu?

Tân Uyển am hiểu nhất chính là làm cho hẳn khó chịu.

Tần Uyển có chút ngượng ngùng nhìn hắn, hỏi: "Nếu không, ta giúp ngươi?"

Lâm Tú sững sốt một chút, chẳng lẽ cuối cùng nàng đã nghĩ thông suốt?

Hắn thăm dò hỏi: "Ngươi làm thế nào để giúp ta?"

Dứt lời, trước mắt Lâm Tú hoa lên, phát hiện mình lại ở trong một mảnh rừng đào, cánh hoa màu hồng phấn trải đầy mặt đất, cùng lần trước bất đồng chính là, dưới thân hắn còn có một cái giường lớn, hắn đưa tay sờ sờ, cái giường này mềm mại như thế, so với giường ở quán trọ này giống nhau như đúc.

Ảo cảnh của Tần Uyển đã đến mức trong giả có thật, trong thật có giả.

Sau đó, từng bóng người mặc sa mỏng trong suốt, từ trong rừng đào chậm rãi đi tới...

Mục chỉ dị thuật của Lâm Tú, ở một mức độ nhất định, là khắc chế huyền thuật của Tần Uyển.

Nhưng điều kiện tiên quyết là nguyên lực của hai người không chênh lệch quá nhiều.

Tần Uyển đã là cấp Địa, thi triển ảo cảnh, cũng không phải là Lâm Tú có thể chống cự được, nhưng hiệu quả cũng sẽ giảm đi rất nhiều, không cách nào triệt để khống chế thần trí của hắn, đương nhiên cũng không có biện pháp để cho Lâm Tú trầm luân.

Những nữ tử huyền hóa kia, chỉ là hư ảnh không chạm tới được.

Nhưng mà sau một khắc, Lâm Tú bỗng nhiên ngẩn ra.

Tay của một nữ tử trong đó, đặt ở ngực hẳn
vậy mà lại xuất hiện xúc cảm chân thật...

Chương 555: Tay nghề của Tân Uyển (1)

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tú và Tân Uyển cùng nhau ăn sáng ở sảnh quán trọ.

Một số vị khách nữ đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Tân Uyển, tướng công của nàng thật sự rất tốt với nàng, bát cháo kia đều là từng muỗng từng muỗng cho nàng ăn xong, lại ngấm lại tướng công nhà mình, cái gì cũng phải tự mình hầu hạ, trong lòng không khỏi tức giận.

Mình sao lại không có mệnh như vậy?

Lâm Tú kiên nhẫn đưa đến bên miệng Tân Uyển, nhẹ giọng nói:

“Há miệng...”

Tân Uyển mở ra đôi môi hồng hào, Lâm Tú dứt thìa cháo kia vào miệng nàng.

Bởi vì đêm qua Tân Uyển dùng tay quá mức, buổi sáng cổ tay không còn sức lực, cho nên Lâm Tú cho nàng ăn bữa sáng.

Dù sao tất cả những điều này, hắn cũng có trách nhiệm không thể trốn tránh.

Hắn đã chứng minh bằng kinh nghiệm cá nhân của mình, tuyệt đối không bao giờ tin vào những gì mà nữ bằng hữu hay nam khuê mật linh tinh, kết bạn ra ngoài du ngoạn, đi mà việc gì cũng không làm.

Cô nam quả nữ, như hình với bóng, khoảng cách có thể được rút ngắn xuống con số không chỉ trong hai ngày.

Thêm vài ngày nữa, biến thành tiêu cực cũng không chắc chắn.

Có điều không nên như vậy, Tân Uyển vẫn rất có trách nhiệm.

Nàng cũng không khiêu khích xong bỏ chạy, mà là tự mình châm lửa tự đập tắt, thủ đoạn trong sách, nàng thật sự biết không ít, mặc dù lúc đầu còn có chút ngượng tay, nhưng dưới sự dạy dỗ của Lâm Tú, tay nghề của nàng rất nhanh đã thuần thục.

Mùa hè năm nay chỉ mới bắt đầu, mùa hè ở Vương Đô còn nóng hơn, Lâm Tú bắt đầu tràn ngập chờ mong mỗi đêm sau đó.

Ăn xong điểm tâm, Lâm Tú và Tần Uyển còn chưa kịp đi lên, Trang Nghiêm đã từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy bọn họ, bước nhanh tiến lên, nói: "Lâm công tử, Tần cô nương, theo ta đi phủ nha một chuyến đi, có tin tức của những người Thiên Đạo Minh rồi."

Biểu tình của Lâm Tú như thường, trong lòng lại nổi lên gợn sóng, đi theo Trang Nghiêm đến phủ nha.

Kim Thái và những người khác đã chờ sẵn trong sân.

Lâm Tú hỏi: "Người của Thiên Đạo Minh ở đâu?"

Kim Thái nói: "Bên ngoài thành, khi trời vừa sáng, họ đã đi về phía nam"

Lâm Tú ngoài ý muốn nói: "Làm sao có thể, bốn cửa thành đều đóng chặt, bọn họ đi ra ngoài như thế nào, chẳng lẽ trong số bọn họ còn có người có năng lực có thể phi thiên độn địa sao?"

Kim Thái nói với mọi người: "Căn cứ vào tin tức nằm vùng sáng nay truyền đến, đêm qua, trước khi chúng ta hành động, có người cảnh báo cho phản tặc Thiên Đạo Minh, bọn họ mới chạy trốn trước, người họ

có năng lực phi hành, sau đó đưa tất cả bọn họ ra khỏi thành."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây, đều không có hiềm nghi.

Tất cả mọi người ở đây, chỉ có Kim Thái có thể bay.

Khuôn mặt Kim Thái bình tĩnh, tiếp tục nói: "Người nọ tên là Lý Tiêu Dao, có thể bố trí mật thám ở trong triều đình, Hoàng Thao bị ám sát, Tam công tử bị ám sát cũng là do người này gây..."

Trong mắt Lâm Tú lóe lên ánh sáng, nội quỷ quả nhiên ở trong mấy người đêm qua.

Những chi tiết này, chỉ có họ biết.

Trước mắt có thể xác định chính là, tên nội quỷ kia là Trương gia an bài ở trong Thiên Đạo Minh, chính là không biết hắn truyền tin cho Kim Thái như thế nào, thế nhưng không bị bất kỳ kẻ nào phát hiện.

Chỉ là tên nằm vùng này thật không ngờ, nằm vùng của Thiên Đạo Minh cũng ở trong mấy người triều đình phái tới.

Những người đó vẫn chưa sa lưới, chính thân phận của hắn đã bị tiết lộ.

Chỉ cần thông báo tin tức này cho nhóm A Kha bọn họ, với sự hiểu biết của họ về đồng minh, hắn là rất nhanh có thể bắt được hắn.

Từ điểm đó, nội quỷ khẩn cấp truyền tin, cũng là một chuyện tốt.

Lữ Phương hỏi: "Tin tức có đúng không?"

Kim Thái khẳng định: "Sẽ không sai đâu."

Lâm Tú rất rõ ràng, lấy cảnh giác của A Kha, nội quỷ kia muốn trắng trợn truyền tin tức, là không có khả năng, hẳn là thông qua một loại năng lực dị thuật thiên môn nào đó.

Tuy nhiên, ngay cả khi biết điều này, Lâm Tú không thể tự mình đến để nhắc nhở, như vậy, hẳn sẽ bị bại lộ.

Rất nhanh, Kim Thái liền nói với mọi người: "Lập tức xuất phát, bắt phản tặc, những tên phản tặc của Thiên Đạo Minh, tổng cộng có chín người, trong đó có ba tên cấp Địa, còn lại đều là cấp Huyền, đến lúc đó nếu gặp người phản kháng, có thể giết tại chỗ."

Lúc này, Lữ Phương hỏi: "Chờ đã, năm vùng của chúng ta, không phải là cũng trong chín người này sao, đừng đến lúc đó làm bị thương người của mình."

Lâm Tú vô cùng tán thành lời nói của hẳn ta, cho là đúng nói: "Có đạo lý..."

Kim Thái suy nghĩ một chút, trong chốc lát chắc chắn sẽ xảy ra một cuộc hỗn chiến, vạn nhất ngộ sát người của mình, tổn thất có thể hơi lớn.

Người này năng lực tương đối đặc biệt, thích hợp nhất là năm vùng truyền thông tin, nếu hẳn ta gặp chuyện không may, công lao của mình sẽ giảm đi rất nhiều, Kim Thái trầm mặc một lát, nói: "Hẳn và Trang Nghiêm không khác nhau lắm, gầy như Lữ Phương, đợi đến khi chúng ta đuổi kịp đám nghịch tặc kia, hẳn sẽ lập tức phản chiến, đến lúc đó các người đừng làm tổn thương hẳn..."

Chương 556: Tay nghề của Tân Uyển (2)

Mấy người gật đầu nói: "Hiểu rồi"

Lâm Tú cũng hiểu.

Hắn nhớ lại, và một bóng dáng xuất hiện trong suy nghĩ của hắn.

Nam nhân họ Dương, chính là một trong những người nghi ngờ Lâm Tú đêm qua, Trịnh Lê cũng vì vậy mà xảy ra chuyện không vui với hắn ta.

Lâm Tú vốn tưởng rằng, nghi vấn của hắn ta chỉ là xuất phát từ cẩn thận, vì an toàn của mọi người, hiện tại xem ra, khi đó, hắn là hắn ta muốn lấy được thân phận nằm vùng của Thiên Đạo Minh trong triều đình.

Có điều hắn ta không biết, cái gọi là nằm vùng đều là Lâm Tú bịa đặt.

Nếu nói có cái gì nằm vùng, đó có thể là Tiểu Lam và Tiểu Lục.

Ánh mắt Lâm Tú lơ đãng nhìn thoáng qua mấy con chim rơi trên mái hiên phủ nha, rất nhanh, một trong số đó vỗ cánh bay lên, hướng về phía nam nhanh chóng bay đi.

Một lát sau, vài con ngựa chạy như bay ra khỏi cổng thành chạy về phía nam.

Lúc này, phía nam Ninh Sơn thành, trong rừng rậm cách đó mấy chục dặm, mấy bóng người đang chậm rãi đi về phía trước.

Một tiểu cô nương đi theo sau A Kha, lái nhải nói: "A Kha tử tử, tử và hắn ta quen nhau từ khi nào, làm sao biết nhau, hai người sau này sẽ thành thân sao..."

A Kha không để ý tới nàng, một lão giả bên cạnh nàng nói: "Vị tiểu huynh đệ này còn

thật sự là thần thông quảng đại, Vương Đô từ trước đến nay đều là cấm khu của chúng ta, ngoại trừ A Kha cô nương, rất ít người có thể hoạt động ở nơi đó, hắc lại có thể vào phủ quyền quý đỉnh cấp như vào nơi không người, ngay cả Trương gia tam thiếu kia cũng chết trong tay hắc...

Trịnh Lê cười nói: "Cái này có cái gì, Tiêu Dao huynh đệ không phải một mình, phía sau hắc còn có một ít bằng hữu có cùng chí hướng, cũng đều là hạng người thần thông quảng đại"

Ở phía cuối đám người, một nam nhân nhú mày, rất nhanh lại khôi phục vẻ lạnh nhạt.

Một nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt của A Kha, lúc này, một con chim đột nhiên từ trên cao bay xuống và dừng trên vai nàng.

Nhìn thấy con chim này, vẻ mặt của mọi người không khỏi đều trở nên ngưng trọng.

Đêm qua, chính vì sự nhắc nhở của con chim này, họ đã thoát được một kiếp.

Bây giờ con chim này xuất hiện, chẳng lẽ lại xảy ra biến cố gì?

Ngay sau đó, con vẹt mở miệng: "Dương đà chủ là nằm vùng, hành tung bại lộ, nhanh chóng ẩn nấp..."

Tiếng chim vừa dứt, tầm mắt của mọi người, đồng loạt nhìn về phía nam nhân cuối cùng trong đám đông.

Nam nhân kia hiện ra vẻ bối rối trong chớp mắt, nhưng nhanh chóng trở lại như bình thường, mờ mịt nói: "Ta, ta là nằm vùng?"

Mọi người nhìn con chim, nhất thời cảm thấy mờ mịt.

Đà chủ của Thiên Đạo Minh, cũng không phải tùy tiện người nào cũng có thể làm được.

Mỗi một vị đà chủ đều có những đóng góp to lớn cho Thiên Đạo Minh, cho dân chúng, trải qua thời gian dài khảo sát mới có thể được thăng chức, nếu đà chủ đúng là nằm vùng, bọn họ không thể tin được, cũng không muốn tin.

Một nam tử khác cải trang thành nông dân, lắc đầu, nói: "Điều này không có khả năng, lão Dương và ta đã vào sinh ra tử không biết bao nhiêu lần, ngay cả mạng của ta cũng là hắc cứu, làm sao hắc có thể là nằm vùng được chứ?"

Lão giả họ Triệu trầm mặc một lát, nói: "Chuyện này liên quan đến tính mạng của tất cả huynh đệ, thà tin là có, còn hơn là không có, nếu lão Dương không phải nằm vùng, lão phu sẽ tự mình bồi tội với người, cũng ở chỗ hộ pháp vì người thỉnh công, hiện tại, đắc tội trước..."

Nói xong, hắc ta sai bước về phía Dương đà chủ, dự định đánh hắc ngất xỉu trước.

Nhưng lúc này, Dương đà chủ lại lùi lại một bước, nói: "Là huynh đệ lâu như vậy, bởi vì một con chim, các người lại nghi ngờ ta là nằm vùng?"

Lão Triệu nhìn hắc ta nói: "Đừng quên, con chim này đã giúp tất cả chúng ta thoát khỏi kiếp nạn đêm qua."

Nam tử họ Dương chậm rãi lui về phía sau, biểu tình đã không thể tiếp tục lạnh nhạt.

Hắc ta không thể rơi vào tay những người này, nếu không, một khi bọn họ phát hiện người triều đình đuổi theo ra khỏi thành,

nhất định sẽ đoán được, nội quỹ là ở trong mấy người bọn họ, bọn họ đã bắt đầu hoài nghi hấn ta, đến lúc đó sẽ trực tiếp xác định.

Hấn ta không thể nghĩ ra được, làm thế nào hấn ta lại bị phát hiện?

Biểu hiện của hấn ta ở Thiên Đạo Minh, rõ ràng không có bất kỳ sơ hở nào, khi thực hiện nhiệm vụ, hấn ta so với đại đa số mọi người đều liều mạng hơn, giết giặc cướp ác bá, chính hấn ta cũng không đếm được, chỉ hai năm, đã từ một người bình thường trong bang, ngồi vào vị trí đà chủ.

Vì hành động lần này, hấn ta đã ẩn nhẫn hai năm.

Vốn tưởng rằng sau khi hành động này kết thúc thành công, hấn ta có thể lui thân thành công, hưởng thụ vô số vinh hoa phú quý, nhưng ngay tại thời điểm mấu chốt nhất, thân phận của hấn ta lại bị bại lộ.

Chương 557: Tay nghề của Tần Uyển (3)

Rất nhanh hần liền rõ ràng, nằm vùng ở triều đình cũng ở ngay trong số những người tham gia vào hành động lần này.

Nhưng hần ta biết đã quá muộn.

Nam nhân vừa nói chuyện với hần ta, phần nộ và không dám tin nhìn hần ta, trầm giọng nói: "Lão Dương, thật sự là ngươi, là người tiết lộ tin tức về cuộc tụ họp, cũng là người nói cho triều đình biết hành tung của chúng ta..."

Hần ta đã không thể tiếp tục giả vờ vào thời điểm này, cũng không cần phải nhiều lời hơn nữa, quyết đoán xoay người, chạy như điên về phía trước.

Nhưng có người nhanh hơn hần ta, Trịnh Lê phần nộ đến cực điểm, chân khí dao động toàn thân, giống như mũi tên rời cung, bắn ra tại chỗ, sau vài hơi thở đã đuổi kịp hần ta, một chuồng thành đao đánh hần ta ngất xỉu, sau đó xách trở về.

Vẻ mặt của hần hung ác, cắn răng nói: "Chết tiệt, hần lại có thể là nằm vùng, thiếu chút nữa hại chết tất cả chúng ta, ta thật sự muốn một chuồng giết hần!"

A Kha nói: "Điều quan trọng nhất bây giờ là rời khỏi đây trước, tìm một nơi ẩn náu, những người đó đã nhanh chóng đuổi theo, chúng ta không phải là đối thủ của họ, không thể chiến đấu với họ..."

Sau khi nhận được lời nhắc nhở, tất cả mọi người của Thiên Đạo Minh quyết định nhanh chóng, ngay lập tức thay đổi phương hướng, đi về phía tây của rừng rậm.

Chỉ một khắc sau, một vài bóng người từ đây phóng ngựa qua, chạy về phía trước.

Hai khắc sau, Kim Thái và ngựa đều dừng lại, nhìn xung quanh trái phải, thẳng thừng nói: "Bọn họ mới khởi hành không lâu, chỉ đi bộ, không thể đi xa như vậy!"

Lữ Phương đi theo phía sau hắn, hỏi: "Chẳng lẽ chúng ta đuổi nhầm hướng?"

Kim Thái nói: "Không có khả năng, hắn ta chỉ phía nam."

Hắn ta nhảy xuống ngựa, lấy ra một tấm gương đồng từ trong ngực.

Lữ Phương nhìn hắn một cái, hỏi: "Đã là lúc nào rồi, người còn thời gian soi gương?"

Kim Thái liếc nhìn hắn ta và nói: "Người thì biết gì, đây là năng lực của tên nằm vùng đó, vật này được sử dụng để truyền tin"

Cuối cùng Lâm Tú cũng hiểu được, vì sao Kim Thái nhanh như vậy có thể nhận được tin tức của A Kha bọn họ.

Trên đời này thật đúng là năng lực kỳ lạ kỳ quái gì cũng có, hắn có chút tò mò cái gương đồng này truyền tin như thế nào, nếu như hắn có thể có được năng lực này, sau này ở bên ngoài truyền tin cho người nhà, sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Tuy nhiên, hắn thấy Kim Thái khuấy động trong một thời gian dài, gương đồng trong tay không có gì thay đổi.

Trên mặt Kim Thái lộ ra vẻ mê mang, thấp giọng nói: "Không thể nào, sao lại không có phản ứng?"

Hắn ta nhìn vào gương đồng trong tay, lông mày nhíu lại.

Một lát sau, mọi người từ trong miệng Kim Thái biết được, nằm vùng của Trương gia ẩn núp trong Thiên Đạo Minh, thức tỉnh một loại năng lực dị thuật vô cùng đặc biệt, có thể thông qua gương, tiến hành truyền tin từ xa, điều này làm cho mấy người không khỏi tấm tắc khen ngợi.

Năng lực kỳ lạ này, chỉ đơn giản là chưa từng nghe thấy.

Nhưng cũng không có gì phải ngạc nhiên, cho đến nay không ai biết, có bao nhiêu loại dị thuật, mỗi một thời gian, sẽ có năng lực mới được phát hiện.

Vấn đề bây giờ là, liên lạc giữa Kim Thái và người nằm vùng đó đã bị cắt đứt.

Mấy người đã ở chỗ này chờ một canh giờ, gương đồng này đều không có bất kỳ biến hóa gì, kết quả dường như đã rõ ràng, Lữ Phương nhịn không được nói: "Không phải là lúc hắn truyền tin, bị người của Thiên Đạo Minh phát hiện, thân phận bại lộ chứ?"

Sắc mặt Kim Thái đã trở nên rất khó coi.

Mặc dù Lữ Phương là mỗ quạ, nhưng những gì hắn ta nói có thể là sự thật.

Thời gian trôi qua quá lâu, tại thời điểm quan trọng này, hắn ta chắc chắn sẽ cố gắng hết sức để liên lạc với hắn chứ không thể không có bất kỳ động tĩnh nào, điều này chứng tỏ là hắn ta gặp rắc rối.

Nhiệm vụ lần này, Thiên Đạo Minh có nằm vùng của bọn họ, vốn tưởng rằng dễ dàng nắm chắc công lao, nhưng ai ngờ, cho đến

bây giờ, bọn họ ngay cả phản tặc Thiên Đạo Minh cũng không nhìn thấy.

Đã không có năm vùng đua tin, họ trở thành ruồi bọ không đầu, mất mục tiêu và phương hướng.

Lại sau một canh giờ sau, gương đồng trong tay Kim Thái vẫn không có bất kỳ phản ứng gì, mấy người đều chờ cũng đã có chút không kiên nhẫn.

Trang Nghiêm đề nghị: "Ở đây chờ đợi cũng không phải là một cách, nếu không trước tiên trở về thành, sau đó bàn bạc kỹ hơn?"

Kim Thái nhìn gương đồng trong tay, chỉ có thể nói: "Trở về chờ đi"

Lần chờ đợi này, là ba ngày.

Trong ba ngày này, mối liên hệ của hắn ta với năm vùng, hoàn toàn bị phá vỡ, điều này cũng có nghĩa là nhiệm vụ của bọn họ đã thất bại, không chỉ không bắt được một tên phản tặc nào mà còn mất năm vùng mà mình vất vả sắp xếp vào.

Kim Thái một quyền đập vào bàn đá trong sân, bàn đá nhất thời chia năm xẻ bảy, hắn cắn răng nói: "Nội quỷ chết tiệt, nếu để cho ta biết người là ai, ta nhất định phải băm thây người thành vạn đoạn!"

Chương 558: Tay nghề của Tân Uyển (4)

Đối với những nội quỷ ẩn nấu trong triều đình, phá hủy toàn bộ kế hoạch của họ, hẳn ta quả thực là hận thấu xương.

Lúc này, hai bóng người, bước vào từ cửa.

Lâm Tú nhìn đám người Kim Thái, nói: "Mấy người đều ở đây, đã qua lâu như vậy, một chút tin tức cũng không có, lần này muốn bắt được những tên phản tặc kia, chỉ sợ là không có khả năng, đại hội sắp tới, tu luyện không thể buông xuống, chúng ta hôm nay đến, là muốn từ biệt các vị."

Hắn và Tân Uyển không phải là cung phụng của triều đình, cũng không phải là môn đồ quyền quý, không thể giống như họ, luôn luôn ở đây.

Những người như Kim Thái hiển nhiên cũng hiểu được đạo lý này, những thiên tài trẻ tuổi này, tới nơi này chẳng qua là muốn dính chút công lao, mở đường cho tương lai của bọn họ sau này, hiện giờ công lao không vót được, đương nhiên cũng không cần phải ở lại đây nữa.

Kim Thái ôm quyền với bọn họ, nói: "Mấy ngày nay, vất vả hai người rồi."

Lâm Tú nói: "Hồ thẹn hồ thẹn, mấy ngày nay cái gì cũng không giúp được."

Kim Thái nói: "Điều này cũng không thể trách các người, chỉ có thể trách những tên phản tặc kia quá xảo quyệt, còn có nội quỷ chết tiệt kia..."

Sau khi nói lời tạm biệt với một số người, Lâm Tú và Tân Uyển liền bước trên con đường trở về.

Lần này đi ra ngoài, hẳn dường như không làm gì cả, trên thực tế, thu hoạch đầy đủ.

Đầu tiên tất nhiên là liên hệ với tổ chức, gặp A Kha, ước định với nàng ngày sau gặp mặt, thứ hai, là quan hệ với Tần Uyển tiến về phía trước không biết bao nhiêu bước, nghiêm túc mà nói, nàng đã xem như là nửa nữ nhân của hắn.

Tuy nhiên, mặc dù mối quan hệ của họ tiến triển nhanh chóng, nhưng mối quan hệ của họ, dường như đã được chỉ phối bởi Tần Uyển.

Lâm Tú căn bản không lấy được quyền chủ động.

Nàng khi thì nhiệt tình, khi thì nội liễm, nửa đẩy nửa lùi, muốn cự tuyệt còn ngêngh đón, mỗi một lần đều có thể chạm vào chỗ ngứa ngáy của hắn, làm cho người ta muốn dừng lại không được, Lâm Tú cực kỳ tò mò, bình thường nàng đều xem sách gì, một hoàng hoa khuê nữ, vì sao lại như vậy, chẳng lẽ đây chính là thiên phú?

Hai ngày sau, Lâm Tú và Tần Uyển trở về Vương Đô.

Đầu tiên hắn đến Lâm phủ, báo bình an với cha mẹ của mình, và sau đó đến hôn phủ, chỉ mới bước vào sân, hắn đã nghe thấy một tiếng đàn du dương.

Thải Y đang chơi đàn, nhưng chỉ vài ngày không gặp, kỹ thuật đàn của nàng đã được cải thiện rõ rệt, Triệu Linh Quân đứng ở một bên lắng nghe, liếc mắt nhìn lại, ngược lại là một hình ảnh hài hòa của thê thiếp.

Bỗng nhiên, tiếng đàn chậm lại, một bóng người nhào vào trong ngực Lâm Tú, vui mừng nói: "Tuống công, chàng đã trở lại!"

Triệu Linh Quân nhìn bọn họ, nói: "Ta ra ngoài một chuyến, một lúc nữa sẽ trở về."

Sau đó, nàng xoay người rời đi.

Lâm Tú ôm Thái Y, đi dạo một vòng trong sân, cười hỏi: "Mấy ngày không gặp, nương tử nhà ta có nhớ ta không?"

Thái Y ngượng ngùng gật đầu.

Lâm Tú ôm nàng lên, nói: "Nhớ ta đến mức nào, chúng ta vào phòng chậm rãi nói."

Tiểu biệt thắng tân hôn, củi khô gặp lửa.

Nương tử của mình và yêu tinh Tân Uyển kia đương nhiên không giống nhau.

Tiếp theo, tự nhiên là niềm đam mê không thể diễn tả.

Một canh giờ trôi qua, Thái Y đã mệt mỏi ngủ thiếp đi, Lâm Tú giúp nàng đắp chăn, lúc ra cửa, tình cờ gặp được Triệu Linh Quân trở về.

Bước chân của hắn dừng lại, nói: "Những ngày này, cảm ơn người đã chăm sóc Thái Y."

Triệu Linh Quân nói: "Người một nhà, nên vậy."

Những ngày rời khỏi Vương Đô, trên thực tế, Lâm Tú rất an tâm, hắn hoàn toàn không cần phải lo lắng về gia đình.

Bởi vì Triệu Linh Quân ở nhà.

Hắn biết, nàng sẽ bảo vệ tốt cha mẹ và Thái Y, ở một mức độ nào đó, Lâm Tú đối

còn yên tâm về nàng hơn chính hẳn, chỉ dựa vào một cái tên của nàng, có thể khiến mọi người kinh sợ.

Ánh mắt Triệu Linh Quân nhìn vào trong viện, nhẹ giọng hỏi:

“Nhiệm vụ lần này thuận lợi chứ?”

Lâm Tú suy nghĩ một chút, nói: “Thuận lợi cũng thuận lợi, không thuận lợi cũng không thuận lợi, không bắt được người của Thiên Đạo Minh, cũng không có phát sinh xung đột gì, gần như chạy một chuyến vô ích...”

Mặc dù đã thành thân được vài tháng, nhưng số lần nói chuyện của Lâm Tú và Triệu Linh Quân lại chỉ đếm trên đầu ngón tay, đây cũng là lần đầu tiên nàng hỏi Lâm Tú những chuyện này.

Chỉ là một câu hỏi bình thường, giữa phu thê họ, nhưng lại có chút kỳ lạ.

Triệu Linh Quân hỏi một câu, Lâm Tú trả lời một câu, sau đó hai người không biết nên làm gì.

Sau một hồi trầm mặc, Triệu Linh Quân nói: “Ta về phòng tu luyện.”

Lâm Tú nói: “Ta cũng có một số việc nữa, tạm biệt.”

“Tạm biệt...”

Sau khi rời khỏi hôn phủ, Lâm Tú đi tới Tiết phủ.

Lúng túng ở chung với Triệu Linh Quân, rất nhanh đã bị phai nhạt bởi sự vui vẻ khi ở cùng Ngung Nhi.

Chương 559: Tay nghề của Tân Uyển (5)

Hôm nay Tiết lão Quốc Công không có ở đây, nàng có thể mạnh dạn dựa vào trong ngực Lâm Tú, lúc thì đưa tay chọc chọc cơ ngực hắn, lúc lại chọc một cái vào cơ bụng hắn, giống như cô nàng cuồng si, vẻ mặt thỏa mãn.

Nàng nằm trong lòng Lâm Tú, hai tay vờn quanh cổ hắn, nói:

"Huynh phải tu luyện thật tốt, ta còn chờ huynh đến cưới ta vào năm sau..."

Đại hội các quốc gia, ngay vào mùa xuân sang năm, cũng chính là, thời gian này của năm tới, bọn hắn có thể quang minh chính Đại Um nhau như vậy.

Lâm Tú dán mắt mình lên mặt nàng, nói: "Yên tâm đi, sang năm ta nhất định sẽ để cho nàng phong quang xuất giá."

Khi hắn và Ngưng Nhi ở bên nhau, cũng không ngán ngẫm, hai người cứ ôm như vậy, có thể ôm cả ngày, cho đến khi sắc trời tối sầm lại, Lâm Tú Tài vẫn lưu luyến không rời chia tay.

Bước ra khỏi sân này, Lâm Tú thấy, một bóng người đứng ở phía trước, cũng không biết đã đứng bao lâu.

Lâm Tú đi lên trước, ôm quyền nói: "Gặp qua Tiết lão."

Tiết lão Quốc Công liếc hắn một cái, nói: "Đã trở lại."

Lâm Tú nói: "Trang đại ca đã nói cho ta biết, để Tiết lão phí tâm."

Tiết lão Quốc Công hừ một tiếng, nói: "Lão phu không muốn quản sống chết của ngươi, chỉ là không muốn để cho Ngung Nhi thương tâm khổ sở."

Lâm Tú hiện tại đã rất hiểu Tiết lão Quốc Công, ông chính là miệng như đao tâm như đậu hũ, ngược lại cũng là một lão già rất thú vị.

Tiết lão Quốc Công nhìn về phía hần, lại hỏi: "Ngươi cùng tiểu cô nương Tần gia kia là chuyện gì xảy ra, nàng vừa ở phủ của ngươi, vừa cùng ngươi tay trong tay, lại ở chung phòng, ngươi đừng nói cho lão phu, nàng cũng là nữ nhân của ngươi?"

Lâm Tú ho một tiếng, nói: "Hiện tại còn chưa phải..."

Tiết lão Quốc Công nheo mắt lại, hỏi: "Ý của ngươi là, sau này sẽ là?"

Lần này, Lâm Tú không không biết xấu hổ trả lời.

Nhưng nó cũng có nghĩa là mặc định.

Tiết lão Quốc Công thở phào nhẹ nhõm, nói: "Lão phu hiện tại rất hối hận, lúc trước vì sao phải đáp ứng ngươi, lão phu khi đó nên nhẫn tâm đánh gãy chân ngươi, ném ngươi ra khỏi Tiết phủ, để cho ngươi không gặp được Ngung Nhi..."

Lâm Tú kỳ thật rất có thể hiểu được suy nghĩ của Tiết lão Quốc Công.

Nếu hần có một đứa cháu gái, thích một người như hần, hần cũng sẽ có cùng một tâm trạng.

Đánh gãy cả hai chân là nhẹ.

Thật không may, hắn không phải là tổ phụ lo lắng mà là một tên khốn kiếp trộm tâm người khác.

Bất cứ nơi nào ở Đại Hạ, không có điện thoại di động, không có máy tính, không có tất cả các loại giải trí quen thuộc của hắn, nhưng có một điều mà trước đây không thể so sánh.

Hắn và Thái Y, và Ngung Nhi, Tân Uyển, và những người phụ nữ yêu thích của hắn,.. có thể sống hợp pháp, không chỉ hợp pháp, mà còn có sự cho phép thành hôn của Hoàng đế.

Đây chính là thiên đường của hắn.

Tiết lão Quốc Công cuối cùng vẫn không đánh gãy chân Lâm Tú, chỉ là để cho hắn nhanh chóng rút đi, ông tạm thời không muốn nhìn thấy hắn.

Khi trở về phủ mới, Tân Uyển đã nấu xong bữa ăn, nhưng nàng không nhúc nhích, mà ngồi trong sân, hai tay chống cằm chờ hắn.

Thấy Lâm Tú đi vào, nàng mang thức ăn nóng từ bếp ra, như thể tử đạo trượng phu của mình về muộn, hỏi: "Sao lại về trễ như vậy?"

Lâm Tú nói: "Đi Tiết phủ một chuyến"

Tân Uyển bĩu môi, nói: "Đi lâu thế, sao Tiết Ngung Nhi lại dính người như vậy..."

Lâm Tú liếc nàng một cái, luận dính người, nàng tuyệt đối không thua Ngung Nhi, cả ngày nắm tay hắn cũng không buông lỏng.

Lúc ăn cơm, Tân Uyển nhớ tới một chuyện, hỏi: "Lúc ở Ninh Sơn phủ, người Tiết gia kia nhìn thấy chúng ta ở cùng nhau, hắn sẽ không nói cho Tiết gia chứ?"

Lâm Tú nói: "Nói rồi, Tiết lão Quốc Công vừa rồi còn hỏi ta, cô có phải là nữ nhân của ta hay không."

Tần Uyển Nhìn nhìn hấn, hỏi: "Người trả lời như thế nào?"

Lâm Tú nói: "Bây giờ còn chưa phải, sau này sẽ phải."

Trên mặt Tần Uyển Tiểu hiện ra một tia ý cười, gấp một miếng thức ăn, cho Lâm Tú ăn vào miệng, nói: "Coi như người có trách nhiệm, thưởng cho người nếm thử tay nghề của ta"

Tuy rằng Lâm Tú đã cho Tần Uyển ăn cơm, nhưng đây là lần đầu tiên nàng cho hấn ăn, nàng nấu ăn, tự nhiên không thể bắt bẻ, Lâm Tú hài lòng gật đầu, nói: "Rất tốt..."

Tần Uyển lườm hấn một cái, nói: "Rất tốt cái gì, cũng không phải tay nghề này của ta..."

Sáng sớm hôm sau, lúc ăn cơm, Lâm Tú còn đắm chìm trong tay nghề của Tần Uyển.

Không thể không nói, món ăn gia đình nàng nấu, thật sự hợp khẩu vị của hấn.

Đương nhiên, tay nghề khác của nàng, cũng làm cho hấn say mê trong đó, không cách nào tự kiềm chế...

Đối với Thái Y và Ngung Nhi, Lâm Tú từ trước đến nay đều là đơn phương chủ động.

Nhưng đối mặt với Tần Uyển, Lâm Tú luôn rất bị động.

Luận thủ đoạn, Lâm Tú tự tin không kém Tần Uyển, hấn biết Tần Uyển đang từng bước làm cho hấn trầm mê nàng, đầu óc hấn rất thanh tỉnh, nhưng thân thể lại rất thành thật.

Chương 560: Vật siêu đáng giá (1)

Ai có thể cự tuyệt tay nghề của Tần Uyển đây?

Huống chỉ còn miễn phí.

Đêm qua, sau khi nếm qua tay nghề tinh diệu tuyệt luân của nàng, Lâm Tú liền lôi kéo nàng cùng nhau tu hành võ đạo.

So với dị thuật, võ đạo của nàng thật sự là không đủ nhìn.

Ở một khoảng cách nhất định, nàng là vô địch cùng giai, nhưng chỉ cần bị tiếp cận, nàng ngay cả một chút năng lực tự bảo vệ mình cũng không có.

Lúc ở Ninh Sơn phủ, Lâm Tú đã quyết định, trở về phải giúp nàng tăng võ đạo lên một chút.

Tu luyện võ đạo nhiều là có lợi, ít nhất sau này cổ tay nàng sẽ không mệt mỏi như vậy.

Khi Tần Uyển mệt mỏi, Lâm Tú để nàng nằm trên giường, xoa bóp chỗ cơ bắp đau nhức cho nàng, âm thầm sử dụng năng lực trị liệu giúp nàng khôi phục.

Tần Uyển thán phục công dụng việc xoa bóp của hắn, Lâm Tú liền đổ là do phương pháp mát xa cổ học được từ Thái y viện.

Ăn điểm tâm xong, hắn đi Dị Thuật Viện với Tần Uyển, trình bày quá trình nhiệm vụ với viện trưởng.

Không tìm được phản tặc của Thiên Đạo Minh, đây đương nhiên không phải lỗi của bọn họ, viện trưởng cố gắng nói với bọn họ vài câu: "Cách cuộc so tài chỉ có hai

tháng, các người trong khoảng thời gian này, phải cố gắng tu luyện, tranh thủ ở trên cuộc so tài này, đạt được một thứ hạng tốt, điều này đối với đại hội sang năm của các người cũng có lợi."

Tám tháng sau, đại hội chư quốc, tổng cộng có một ngàn danh ngạch tham dự.

Trong đó, vương triều Đại Hạ và các nước láng giềng xung quanh chiếm hai trăm.

Hai trăm danh ngạch này, cần phải thông qua cuộc so tài để đạt được, người xếp hạng hàng đầu trong cuộc so tài này, cũng sẽ xếp hạng cao trong đại hội, loại thứ hạng này liên quan đến đối thủ vòng đầu tiên của đại hội mà bọn họ phải đối mặt.

Vì tránh cho cường giả và cường giả gặp nhau ngay từ đầu, an bài tỷ thí vòng đầu, nhất định là cường giả với người yếu hơn.

Nếu như thất bại ở cuộc so tài này thì sẽ xếp hạng phía sau, như vậy thì sẽ gặp phải thiên kiêu của các quốc gia ở đại hội, đại khái cũng chỉ là một vòng dạo chơi của sinh mệnh, cho nên cho dù là cuộc so tài nhỏ, cũng phải dốc hết toàn lực, tranh thủ một vị trí phía trước.

Cáo biệt viện trưởng, Tần Uyển đi về viện của nàng tu luyện, Lâm Tú cũng tu luyện đến giữa trưa, sau đó đi về phía hậu cung.

Đêm qua, từ Tiết phủ đi ra, sắc trời đã muộn, mà hắn chỉ có thể đi hậu cung vào ban ngày.

Trên đường, Lâm Tú ngoài ý muốn gặp Thái tử, chỉ là Thái tử cũng không nhìn thấy hắn, mà là chỉ lo cúi đầu đi bộ, trong miệng lầm bầm không biết lầm bầm cái gì.

Lâm Tú dùng dị thuật âm nghe lên vài câu, mơ hồ nghe ra hắn ta đang mắng người.

"Lý Tiêu Dao chết tiệt!"

"Đừng có rơi vào trong tay bọn cung!"

"Rơi vào trong tay bọn cung, bọn cung cho người muốn sống không được, muốn chết không xong!"

Xem ra Kim Thái đã truyền lại tin tức, Trương Kính chết, rốt cục cũng có người phụ trách, lúc này, Thái tử không khó liên tưởng đến, Đông cung bị mất trộm, với một lượng lớn thần tiên tán của hắn bị cướp, cũng là Lý Tiêu Dao này làm.

Cứ như vậy, hắn ta và Trương gia đối với Thiên Đạo Minh, khả năng sẽ càng thêm hận.

Lại nói tiếp, Lâm Tú làm việc, không ít lần để cho Thiên Đạo Minh công nổi.

Nếu như không phải hắn hoàn toàn chọc giận Trương gia, lần hội họp này, Trương gia chưa chắc sẽ động thủ với bọn họ, đi một vòng tròn lớn, căn nguyên của vấn đề, vẫn là ở chỗ hắn.

Sau khi đến cung Trường Xuân, tiểu cung nữ Linh Lung nói cho Lâm Tú biết Quý phi nương nương đang ngủ trưa.

Lâm Tú liền ở trong viện chờ, chỉ chốc lát sau, Song Song từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy Lâm Tú, sắc mặt lộ ra vẻ vui mừng, bước nhanh tiến lên nói: "Lâm đại ca, huynh đã trở về rồi..."

Lâm Tú nhìn mấy gói thuốc trong tay nàng, hỏi: "Nương nương bị bệnh sao?"

Song Song nói: "Những thứ khác còn tốt, chính là mấy ngày nay có chút khó ngủ, mỗi

buổi tối ta đều phải trợ giúp mới có thể đi vào giấc ngủ, đây là một ít dược liệu an thần bổ khí, là dùng để nấu thuốc cho nương nương”

Tình huống của Quý phi nương nương, Lâm Tú hiểu rất rõ, nhưng lại không có biện pháp tốt hơn, điều duy nhất hẳn có thể làm chính là đến thăm nàng nhiều hơn, dỗ dành nàng vui vẻ mà thôi.

Hai người ở trong sân nói chuyện trong chốc lát, Quý phi nương nương đã tỉnh.

Ngủ trưa mới tỉnh, cả người nàng thoát nhìn còn mệt mỏi, ánh mắt cũng có chút vô thần, nhưng khi nhìn thấy một bóng người ngồi trong sân cung Trường Xuân, đôi mắt đẹp của nàng bỗng nhiên sáng lên.

Vốn dĩ tâm trạng có chút trống rỗng, giờ khắc này lại tựa hồ bị thứ gì đó lấp đầy.

Một lát sau, Lâm Tú ôm tiểu tử kia, đứng ở trong sân với Song Song, yên lặng nhìn Quý phi nương nương vẽ tranh.

Chương 56I: Vật siêu đáng giá (2)

Quý phi nương nương xuất thân thế gia Giang Nam, không có thức tỉnh dị thuật, cũng không cần tu luyện, cầm kỳ thư họa, nữ nhi hồng, nàng đều là từ nhỏ đã bắt đầu học, Lâm Tú không biết vẽ tranh, là một người ngoài nghề, cũng cảm thấy tranh của nàng rất có ý cảnh.

Chỉ dùng hai màu đen trắng đã phác họa ra cảnh sắc vùng sông nước Giang Nam.

Tuy rằng cảnh sắc Giang Nam, đại khái đều là như vậy, nhưng Lâm Tú vẫn nhận ra, khu vườn ở góc tranh vẽ kia, là Mộ Dung phủ.

Trong lòng nàng, vẫn còn có một khúc mắc.

Hẹn ngày mai xuất cung với Quý phi nương nương xong Lâm Tú rời khỏi hậu cung.

Ra khỏi hoàng cung, Lâm Tú không về phủ, mà là đi tới Nam thành, thông qua nha hành, mua một tòa nhà ở chỗ này.

Giá nhà ở nơi này rẻ hơn ở Đông thành không ít, đại trạch lục tiến, vậy mà chỉ năm vạn lượng, chương quỹ nha hành kia tự mình dẫn hần đi xem nhà, liên tục nói:

"Công tử, ngài mua phủ ở nơi này, tuyệt đối không sai đâu, những đại nhân vật Đông thành kia cũng có rất nhiều người mua biệt viện ở đây, nơi này hoàn cảnh thanh tịnh và đẹp dễ, không người quấy rầy, trước cửa còn có nước xanh vờn quanh, ngài nhìn liễu bên bờ sông này, so với vùng sông nước Giang Nam giống nhau như đúc, một mảnh này chính là có danh xưng Tiểu Giang Nam..."

Lâm Tú thu hồi khế ước mua bán và khế ước đất đai, nói: "Tòa trạch này, ta dự định tân trang sửa lại một chút, hai ngày nay ta sẽ cho người bản vẽ, người giúp ta tìm vài người, dựa theo bản vẽ, mau chóng sửa xong, đến lúc đó, chỗ tốt cho người không thiếu"

Chương quỹ nha hành dùng sức vỗ vỗ ngực, nói: "Công tử yên tâm, đều bao ở trên người ta."

Lần đầu tiên đến Mộ Dung phủ, Lâm Tú đã nảy sinh một ý nghĩ.

Nếu không thể mang Quý phi nương nương về Mộ Dung phủ, thì hần tạo ra một Mộ Dung phủ ở Vương Đô cho nàng.

Lần trước, hắn đã ghi nhớ mỗi cỏ mỗi cây, mỗi bông hoa mỗi hòn đá của Mộ Dung phủ trong đầu, sau khi hồi kinh, vốn đã sớm muốn làm chuyện này, lại bởi vì chuyện của Thiên Đạo Minh trì hoãn.

Về đến nhà, Lâm Tú căn cứ vào hình ảnh trong đầu, trước tiên vẽ ra bố cục tổng thể của Mộ Dung phủ.

Phong cách kiến trúc của Giang Nam và Vương Đô hoàn toàn khác nhau, còn có rất nhiều nơi cần phải sửa đổi lại, phần lễ vật này, hắn có thể còn phải chuẩn bị thật lâu. Chờ Lâm Tú bận rộn xong những thứ này, đã là buổi tối.

Tần Uyển đi tới trước cửa, dựa vào khung cửa, hỏi: "Đêm nay ánh trăng rất đẹp, ta làm đồ ăn khuya, có muốn uống một ly không?"

Lâm Tú vừa lúc đói bụng, đi đến trong sân, ngồi xuống bên cạnh bàn đá với nàng.

Nàng đã xào xong mấy món ăn nhỏ, mà rượu cũng ướp lạnh xong, mùa hè năm ngoái, ở Vương Đô một băng khó cầu, giá băng cực kỳ đắt đỏ, đến mùa đông, các cửa hàng lớn đều liệu mạng lưu trữ băng, mùa hè năm nay, khối băng đã không đáng giá lắm.

Một năm trước, Lâm Tú vì kiếm tiền nuôi gia đình, mỗi ngày bị ép đến một giọt cũng không còn, một năm sau, hắn đã không phải vì bạc mà phát sầu.

Đêm đầu hạ, gió mát hiu hiu, Lâm Tú và Tần Uyển ngồi ở trong sân, một bên uống rượu, một bên ngắm sao ngắm trăng, trong lòng vô cùng yên tĩnh và thích ý.

Hết thấy đều tốt đẹp như thế, chỉ tiếc Linh m không có ở đây, Lâm Tú liếc mắt nhìn phòng nàng một cái, nơi đó đèn đuốc đã lâu không sáng.

Tần Uyển nhìn hắn một cái, hỏi: "Sao, nhớ nàng ấy?"

Sau đó, bên cạnh Lâm Tú liền xuất hiện thân ảnh của Linh m, hắn vươn tay, bàn tay lại chỉ là xuyên qua thân thể nàng.

Nàng không làm gì còn tốt, ở trước mắt Lâm Tú biến ra một Linh m hư ảo, Lâm Tú trong lòng ngược lại càng thêm nhớ nhung.

Từ khi hắn đi vào thế giới này, đây vẫn là lần đầu tiên cùng nàng chia tay lâu như vậy.

Hắn không biết liệu nàng ấy có nhớ hắn hay không.

Quên đi, Linh m không giống như Tần Uyển với Ngung Nhị, nàng là trời sinh thẳng nữ, trong lòng chỉ có tu luyện và tỷ tỷ.

Sau khi ăn đêm xong, Lâm Tú đi tới phòng Linh m, cẩn thận quét sạch phòng của nàng một lần, Tần Uyển chậm rãi đi đến trong phòng, nói: "Một trăm lượng, cho ngươi một Triệu Linh m có thể nhìn thấy sở được."

Lâm Tú quay đầu lại nhìn nàng, nói: "Ngươi đây là lên giá ngay tại chỗ, trước kia rõ ràng chỉ cần mười lượng"

Tần Uyển liếc hắn một cái, nói: "Yên tâm đi, giá cả của ta công bằng, đảm bảo không lừa gạt, tuyệt đối đáng giá."

Lâm Tú trong lòng khẽ thở dài một tiếng, tăng giá thì tăng giá đi, ai bảo nàng có loại năng lực này chứ.

Tuy rằng Lâm Tú cũng có thể thông qua dịch dung, biến người khác thành bộ dáng của Linh m, nhưng như vậy năng lực của hắn sẽ bại lộ, A Kha và Thái Y ngược lại biết năng lực của hắn, nhưng Lâm Tú cũng không thể để cho các nàng dịch dung, hắn có gốc hơn nữa cũng làm không ra chuyện như vậy.

Chương 562: Vật siêu đáng giá (3)

Chỉ có Tần Uyển là khác, nàng một chút cũng không ghen, ngược lại còn rất vui vẻ.

Vì thế hắn nhìn về phía Tần Uyển, nói: "Người làm đi"

Sau một khắc, dung nhan hắn ngày nhớ đêm mong đã xuất hiện ở trước mắt hắn.

Sau đó, nàng kiễng mũi chân lên, trên môi Lâm Tú truyền đến xúc cảm mềm mại.

Lâm Tú hai mắt mở to, trong lòng chỉ có một ý niệm trong đầu Giờ khắc này, Lâm Tú mới hiểu được ý tứ giá trị của vật.

Đắt hơn một chút, nhưng giá trị cũng thực sự đáng giá.

Lúc lâu sau, hai người Lâm Tú và Tần Uyển nằm trên giường trong phòng Linh m, ngực Tần Uyển hơi phập phồng, lẩm bẩm nói: "Thì ra hôn môi là loại cảm giác này, giống như trong sách nói..."

Lâm Tú không biết rốt cuộc nàng đọc bao nhiêu sách, học được bao nhiêu thứ, thế mà còn biết đuổi đầu lưỡi, Ngung Nhi và Thái Y, ngay từ đầu cũng chỉ biết môi chạm môi, về sau vẫn là hắn từ từ dạy.

Tần Uyển nhìn nóc nhà, hỏi Lâm Tú: "Thế nào, đáng giá chứ?"

Lâm Tú gật gật đầu, nói: "Đáng giá."

Đây chính là nụ hôn đầu tiên của nàng, một trăm lượng rất đáng giá.

Quan hệ giữa hắn và Tần Uyển tiến triển rất kỳ lạ, chủ yếu là thứ tự kỳ lạ, rõ ràng chuyện càng quá đáng hơn đều đã làm, nhưng hôn môi lại là lần đầu tiên.

Hơn nữa lấy thân thể của nàng, khuôn mặt Linh m, điều này làm cho Lâm Tú đến bây giờ còn cảm thấy quái lạ.

Tần Uyển lại hỏi: "Lần sau có muốn biến thành Triệu Linh Quân hay không, cho người trải nghiệm một chút tư vị hôn tiên nữ là như thế nào"

Lâm Tú vội vàng nói: "Không cần không cần..."

Tần Uyển và Linh m, là người sống sờ sờ, Linh Quân là tiên tử không dính khói lửa trần gian, hôn môi với tiên tử, hẳn có thể sẽ gặp ác mộng.

Nói thật, Lâm Tú sống hai đời, vẫn là lần đầu tiên gặp được loại con gái như Tần Uyển.

Hắn thậm chí hoài nghi, Tân Uyển có phải đang lấy cớ trả nợ hay không, cố ý chiếm tiện nghi của hắn, đối với Tân Uyển không thể lấy lễ thường mà làm, ai biết trong đầu nhỏ của nàng cả ngày đều suy nghĩ cái gì.

Một lát sau, hô hấp của Tần Uyển bình phục, nàng nhìn Lâm Tú bên cạnh, có chút chưa thỏa mãn nói: "Ta khá hơn một chút rồi, có muốn một lần nữa hay không?"

Yết hầu Lâm Tú giật giật, nói: "Được, có điều lần này, người cũng không cần thay đổi, dùng khuôn mặt của người."

Tuy rằng đã phát sinh rất nhiều chuyện hạn chế với Tần Uyển, nhưng mỗi một lần nàng đều sẽ để cho Lâm Tú xuất hiện ở ảo cảnh, Lâm Tú căn bản nhìn không thấy nàng.

Trong đôi mắt đẹp của Tân Uyển có ánh sáng kỳ lạ lưu chuyển, nói: "Không được..."

Lâm Tú ngồi dậy, nói: "Không được cũng phải được!"

Trước kia đều là Tần Uyển chủ động, lần này hắn muốn nắm quyền chủ động trong tay.

Có điều, ngay lúc hắn sắp hôn xuống, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc kia, bỗng nhiên dùng động tác.

Dưới thân, "Triệu Linh Quân" chớp chớp mắt với hắn, nói: "Tiếp tục đi..."

Đổi lại là lời người khác nói, Lâm Tú chắc chắn đã hôn xuống, nhưng đổi mặt với khuôn mặt này, hắn thật sự không xuống miệng được...

Hắn từ trên giường đi xuống, cùng lắm thì sẽ không hôn, xem ai nhịn không được trước.

Hắn tính toán trước đi hậu viện tu luyện, lúc đi ra cửa, còn không quên dặn dò Tần Uyển nói: "Lát nữa nhớ thu dọn giường một chút"

Nếu Linh m biết hắn và Tần Uyển ở trên giường nàng làm loại chuyện này, chắc chắn sẽ lại tức giận.

Tuy nhiên, hắn vừa mới bước ra cửa, một cái tay đã kéo hắn vào.

Tần Uyển nhìn hắn, nhỏ giọng hỏi: "Giận rồi?"

Lâm Tú lắc đầu nói: "Không có, chỉ là thời gian không còn sớm, ta muốn đi tu... Này..."

Lời nói của hắn chỉ được một nửa, sau đó không thể nói tiếp.

Nửa tháng sau, Dịch Thuật Viện.

Lâm Tú từ trên giường huyền băng đi xuống, nửa tháng này, hắn đều dùng hầu hết tinh lực ở trên tu luyện, khoảng cách tới cuộc so tài cũng chỉ có hơn một tháng, trước đó, hắn còn cần tăng thực lực lên một phần.

Tuy rằng thực lực của hắn đã không kém, nhưng cũng còn xa mới xưng là vô địch cùng thế hệ...

Triệu Linh Quân không nói, nàng tạm thời vẫn là một tòa núi cao mà Lâm Tú không cách nào vượt qua.

Người như Tần Uyển bước vào cấp Địa trước một bước, đối với hắn cũng có thể tạo thành trở ngại không nhỏ.

Huống chi, đến lúc đó tham gia cuộc so tài, cũng không phải tất cả đều là ngang vai ngang vế hắn, trong đó đại đa số đều là hơn hai mươi tuổi, so với hắn tu luyện nhiều hơn ba đến năm năm, Dị Thuật Viện hoặc Võ Đạo Viện lần trước, thiên tài trước đó, thực lực của bọn họ, tương tự không kém.

Ngoài ra, còn có thiên tài của các nước khác.

Ngay cả khi nó chỉ là một tỷ lệ nhỏ, sự cạnh tranh cũng là rất lớn.

Nguyên lực và chân khí của Lâm Tú đều chỉ là cấp Huyền thượng cảnh, hai thứ kết hợp, lại thêm lực lượng, tốc độ, năng lực kim thân, nhưng đấu với dị thuật sư hoặc võ giả mới vào cấp Địa mạnh một chút, hắn cũng rất khó chiến thắng.

Chương 563: Linh m trở lại rồi (1)

Muốn hoàn thành lời hứa với Ngung Nhi, hẳn vẫn phải thăng cấp lên cấp Địa trước đại hội sang năm.

Cũng may với tốc độ tu luyện hiện tại của hẳn, đây dường như là chuyện nước chảy thành sông.

Sau khi rời khỏi Dị Thuật Viện, Lâm Tú đi về phía phủ mới.

Đi trên đường, trong lòng hẳn còn có chút chờ mong.

Linh m không có ở đây, ban ngày hẳn ở bên Thái Y và Ngung Nhi, vừa đến buổi tối, nơi này trở thành thế giới hai người của hẳn và Tân Uyển.

Đêm dài đằng đẵng, bọn họ cũng không có khả năng tu luyện mãi.

Khi tu luyện mệt mỏi, trở về phòng, tiêu khiển giải trí.

Ví dụ như chơi cờ hay gì đó.

Lúc đi vào sân, Lâm Tú nhìn thấy Tân Uyển đang phơi chăn.

Hơn nữa nàng lại biến thành bộ dáng Linh m.

Không biết có phải thức tỉnh sở thích đặc thù nào đó hay không, nàng đối với việc biến hóa thành người khác, sinh ra hứng thú nồng đậm, ngày hôm trước lúc Lâm Tú trở về, nhìn thấy Ngung Nhi, ngày hôm qua nhìn thấy là Minh Hà công chúa, hôm nay lại thấy được Linh m.

Một mình nàng, diễn tứ mỹ nhân của Dị Thuật Viện một lần.

Đây là tư tưởng nhỏ của Lâm Tú và nàng, dù sao đóng cửa lại cũng không ai biết, Lâm Tú không khỏi nghĩ đến, đợi đến khi đi đến bước cuối cùng với Tần Uyển, không biết nàng lại chơi trò gì.

Tóm lại, với nàng ấy, mỗi ngày đều có một cảm giác mới lạ.

Lâm Tú vỗ mông nàng một cái, nói: "Trở về đi, tính toán ngày tháng, Linh m cũng sắp trở lại, bị nàng nhìn thấy, ngươi sẽ phiền toái"

Sau đó, hấn nhìn thấy cô gái bị hấn vỗ mông, chậm rãi xoay người, kinh ngạc nhìn hấn.

Lâm Tú lại kéo kéo mặt nàng, nói: "Còn giả vờ, một chiêu này lần trước ngươi đã dùng qua..."

Lâm Tú vừa mới nói xong, liền nhìn thấy Tần Uyển bung dưa hầu đã cắt xong, từ phòng bếp đi ra.

Hấn lần thứ hai quay đầu, nhìn về phía cô gái trước mắt.

Khuôn mặt của nàng xuất hiện sự xấu hổ, và ngay sau đó, hấn đã được đặt trên cây.

Lâm Tú trong lòng vừa mừng vừa sợ, vội vàng giải thích: "Linh m, ngươi đã trở lại, ta không biết là ngươi, còn tưởng rằng là Tần Uyển..."

Triệu Linh m phần nộ nói: "Ngươi mù sao, ngay cả ta và nàng cũng không phân biệt được!"

Lâm Tú giải thích: "Đây không phải đã lâu không gặp ngươi sao, ta hoa mắt rồi, hoa mắt..."

Triệu Linh m buông Lâm Tú ra, ở mông còn có chút cảm giác khác thường, làm cho hai má nàng phỉm hồng, nhưng vẫn nhìn chằm chằm Lâm Tú, hỏi: "Cái gì gọi là biến trở về, cái gì gọi là bị ta nhìn thấy sẽ phiền toái?"

Lâm Tú nhất thời chậm lại: "Cái này..."

Triệu Linh m không chịu buông tha, tiếp tục hỏi: "Còn nữa, cái gì gọi là chiêu này lần trước đã dùng qua, chiêu gì?"

Lâm Tú thể nào cũng không nghĩ tới, Linh m sẽ trở về ngày hôm nay, Tần Uyển mấy ngày nay chơi đùa vui vẻ, Lâm Tú cũng sớm đã quen, theo bản năng liền nghĩ nàng là do Tần Uyển thay đổi biến thành.

Điều này thực sự là một rắc rối.

Ngay khi hấn không biết giải thích thế nào, Tần Uyển đi tới, nói:

"Kỳ thật cũng không có gì, có điều là người đi hai tháng, hấn rất nhớ người, ta liền biến thành thành bộ dáng của người, để cho hấn nhìn người, vừa rồi có thể hấn đã cho rằng người là do ta biến thành"

Lúc nàng nói chuyện, liền biến thành bộ dáng của Triệu Linh m, rất nhanh đã thay đổi trở lại.

Nhìn trước mắt xuất hiện một "mình" khác, Triệu Linh m cũng sững sốt một chút, trong lòng luôn có một loại cảm giác quái quái, xấu hổ nói: "Ai bảo người biến thành bộ dáng của ta?"

Tần Uyển liếc Lâm Tú một cái, nói: "Cái này người sẽ muốn hỏi người nào đó, người đi lâu như vậy, có người trà không nhớ com không muốn, cả ngày ở trong phòng người

nhìn vật nhớ người, ta nhìn không được nên an ủi hần mà thôi...

Triệu Linh m vụng trộm nhìn Lâm Tú một cái, hần thật sự nhớ nàng như vậy?

Trong lòng nàng có chút vui mừng nho nhỏ.

Sáng nay sau khi trở lại Vương Đô, gặp qua cha mẹ, nàng vốn định đi tìm tỷ tỷ, lại ma xui quỷ khiến đi tới nơi này.

Nàng cũng không biết vì cái gì, chính là muốn gặp hần một chút.

Lúc này, Tân Uyển đưa tới một miếng dưa hấu, nói: "Ăn một miếng dưa hấu đi"

Triệu Linh m tiếp nhận dưa hấu, cắn một miếng, dưa hấu ướp lạnh, ngọt ngào lạnh lẽo, ở cực địa tu luyện mấy ngày nay, tuy rằng không đến mức đói bụng, nhưng thức ăn đúng là không ngon lắm.

Hai tháng qua, nàng ngoại trừ nhớ cha mẹ, nhớ tỷ tỷ, nhớ Lâm Tú, kỳ thật còn rất nhớ tay nghề của Tân Uyển.

Nhưng ngay sau đó, nàng nhận ra một vấn đề.

Không đúng.

Coi như là hần nghĩ nàng là Tân Uyển, chẳng lẽ hần có thể võ mông Tân Uyển?

Chuyện gì đã xảy ra với họ trong hai tháng nàng vắng mặt?

Nàng buông dưa hấu xuống, nhìn Lâm Tú, lại nhìn Tân Uyển, hỏi:

"Các người có chuyện gì gạt ta không?"

Lâm Tú và Tân Uyển đương nhiên có chuyện gạt nàng.

Tần Uyển biến thành bộ dáng của nàng, hôn
nhau với hân trên giường trong phòng nàng,
Lâm Tú còn bị ép buộc, loại chuyện này,
phải nói cho nàng biết như thế nào?

Nếu nàng biết, chẳng lẽ còn không tức
giận?

Chương 564: Linh m trở lại rồi (2)

"Không có, người suy nghĩ nhiều rồi." Lâm Tú quyết đoán chuyển đề tài nói: "Đúng rồi Linh m, lần tu luyện này của người có thuận lợi không, đột phá cấp Địa chưa?"

Nói đến đây, Triệu Linh m rõ ràng có chút mất mát, nói: "Không có, tuy rằng đã tu luyện đến bình cảnh, nhưng vẫn không thể đột phá."

Lâm Tú hỏi: "Triều đình không có cho người nguyên tinh dị thú cấp năm sao?"

Đối với những thiên tài như các nàng, triều đình từ trước đến nay đều không keo kiệt tài nguyên, loại thời điểm này, triều đình hẳn là sẽ cung cấp cho các nàng nguyên tinh trùng kích cảnh giới.

Tần Uyển nhìn Lâm Tú, nói: "Triều đình đã không còn nguyên tinh dị thú cấp năm"

Lúc này Lâm Tú mới nhớ tới, trong khoảng thời gian này, triều đình đều đưa hết nguyên tinh lên người Tần Uyển, nguyên tinh cấp năm rất hiếm, trên cơ bản có tiền cũng không mua được, lần trước khi Thái tử phá cảnh, Trương gia tìm kiếm khắp mọi nơi, mới gom được năm viên cho hắn ta, hiện tại đều ở chỗ Lâm Tú.

Hắn bước vào phòng, nhanh chóng đi ra một lần nữa, đưa cho Linh m một hộp nhỏ và nói: "Cầm lấy."

Triệu Linh m tiện tay tiếp nhận, hỏi: "Đây là cái gì?"

Lâm Tú nói: "Nơi này có mấy viên nguyên tinh dị thú cấp năm, trước tiên người cầm

dùng đi, nhớ kỹ đừng nói cho người khác biết”

Triệu Linh m mở cái hộp ra, thấy được năm viên nguyên tinh trong suốt cực lớn, giật mình nói: “Người làm sao có nhiều nguyên tinh cấp năm như vậy?”

Lâm Tú khoát tay áo, nói: “Người đừng quản đây là từ đâu tới, ta hiện tại không dùng được, trước tiên người đột phá cảnh giới rồi nói sau.”

Vì năng lực càng ngày càng nhiều, Lâm Tú đã không ở lại vào nguyên tinh như trước, đơn giản chỉ là vài lần bị sét đánh, so sánh ra, vẫn là Linh m càng cần hơn.

Triệu Linh m đặt hộp gỗ trở lại trong tay Lâm Tú, nói: “Ta không cần, người giữ lại sau này tự mình dùng”

Lâm Tú nói: “Người có nghĩ rằng, nếu ta cấp Địa, top mười Thiên kiều bảng còn không phải như lấy đồ trong túi, chuyện đánh cược kia, chẳng lẽ người muốn ta thắng sao?”

Triệu Linh m nhớ tới chuyện đánh cược kia, sắc mặt đỏ lên, hừ một tiếng nói: “Chỉ bằng người, chờ ta đạt đến cấp Địa, người cũng không phải là đối thủ của ta, còn muốn tiến vào top mười Thiên kiều bảng, nằm mơ đi...”

Tần Uyển hóng hót hỏi: “Đánh cược cái gì?”

Triệu Linh m liếc nàng một cái, nói: “Không liên quan đến người.”

Lâm Tú đặt hộp gỗ kia vào trong tay nàng lần nữa, nói: “Chỗ của ta vẫn còn, mấy viên này là dư thừa, người yên tâm dùng đi, nếu không đủ thì nói cho ta biết...”

Nếu như năm viên nguyên tinh này không đủ để Linh m đột phá, Lâm Tú sẽ tìm cơ hội lại đi Đông cung của Thái tử xem một chút, đã qua mấy tháng, nói không chừng mấy ngày nay hẳn lại tích góp được một ít tài sản...

Triệu Linh m chỉ lấy một viên từ trong hộp, nói: "Ta chỉ dùng một viên, nếu như không thể đột phá thì chậm rãi chờ đợi cơ duyên, những thứ khác người lấy lại đi"

Sau đó, nàng nhìn về phía Lâm Tú và hỏi: "Cuối cùng các người đã làm gì lên lút sau lưng ta?"

Triệu Linh m rất khẳng định, lúc nàng không có ở đây, Lâm Tú và Tần Uyển nhất định đã xảy ra chuyện gì.

Bọn họ nhìn qua rất có gì đó.

Có loại cảm giác như là cầu kết với nhau làm việc xấu.

Nhưng nàng lại không có chứng cứ.

Điều này làm cho nàng có chút không biết làm sao.

Rất nhanh, Linh m đi hôn phủ tìm tỷ tỷ của nàng, Tần Uyển khẽ thở dài, không chút che giấu ai oán trong giọng nói, Triệu Linh m đã trở lại, những ngày chỉ có hai người của hai người bọn họ, cũng một đi không trở lại.

Không thể tùy tâm sở dục ôm hắc ngủ, quang minh chính đại ở trong sân hôn nhe.

Nàng liếc nhìn Lâm Tú một cái, nói: "Ta có chuyện muốn nói với người."

Lâm Tú có thể cảm nhận được tâm tình của nàng, đi theo nàng vào phòng, hỏi: "Nói cái gì..."

Hắn bất ngờ bị Tần Uyển ấn lên tường, hồi lâu sau, môi hai người mới tách ra, Tần Uyển ngẩng đầu nhìn Lâm Tú, nói: "Sau này muốn như vậy, chỉ có thể vụng trộm..."

Lúc Lâm Tú mới bắt đầu nhận biết Tần Uyển, tuy rằng nàng thoạt nhìn là hệ thuần dục, nhưng kỳ thật là hệ cấm dục.

Dưới đôi mắt nhìn thấu tất cả, là lạnh như băng vô tình cự tuyệt rất nhiều người ngoài ngàn dặm.

Bên dưới vẻ ngoài lạnh như băng của Linh m, có một trái tim nóng bỏng.

Tần Uyển thì hoàn toàn ngược lại.

Bên dưới vẻ ngoài mê hoặc của nàng, là một trái tim lạnh lẽo.

Lâm Tú thật vất vả mới hòa tan được trái tim nàng, sau đó hắn liền chiếm được một yêu tinh, một yêu tinh chỉ thuộc về mình hắn, ngay cả hắn cũng không biết, nàng khi nào sẽ đột nhiên A lên.

Lâm Tú nắm cầm nàng, lần nữa nói: "Người có thể nhận thua, nhận thua thì không cần vụng trộm, đến lúc đó, ta còn có thể tìm bộ hạ tứ hôn cho chúng ta..."

Đôi mắt đẹp của Tần Uyển lưu chuyển, nhìn hắn, hỏi: "Người sẽ cưới ta sao?"

Lâm Tú cũng không do dự, nói: "Đương nhiên."

Chương 565: Thiên Diệp (1)

Chỉ có điều là phải sau Ngung Nhi, bằng không, Tiết lão Quốc Công có thể thật sự không cho hắn gặp Ngung Nhi, Ngung Nhi cũng chắc chắn không muốn xếp sau Tần Uyển...

Tần Uyển nhìn hắn, trong đôi mắt đẹp có nhu tình vô hạn tan ra, nàng lần thứ hai kiếng mũi chân, khẽ sát vào bên tai Lâm Tú, nhẹ giọng nói: "Kỳ thật ta càng thích vụng trộm hơn, Triệu Linh m đã trở lại, không phải càng kích thích sao..."

Không lâu sau, hôn phủ.

Lâm Tú đi đến trong viện, nhìn thấy Linh m đang nói chuyện với Triệu Linh Quân, Triệu Linh m nhìn hắn một cái, bỗng nhiên nói: "Miệng người làm sao vậy?"

Lâm Tú hỏi: "Làm sao vậy?"

Hắn thầm nghĩ không có khả năng, vừa rồi trước khi tới đây, hắn đã rửa mặt.

Triệu Linh m nhìn miệng hắn, nói: "Hình như hơi sưng"

Lâm Tú sờ sờ môi, lục trữ liệu vận chuyển, sau đó lấy tay ra, hỏi:

"Sưng lên, có sao?"

Triệu Linh m thấy môi hắn lại khôi phục như thường, cho rằng mình nhìn lầm, cũng không nói gì nữa.

Triệu Linh Quân nắm tay nàng, nói: "Vương Đô dường như không mua được nguyên tinh dị thú cấp năm, ta sẽ nhờ bằng hữu ở Đại La lưu ý một chút, tốt nhất có thể đột phá trước đại hội."

Triệu Linh m ngược ngừng nói: "Tỷ phụ cho
muội một viên nguyên tinh cấp năm, muội
còn chưa dùng"

Nàng thật sự ngược ngừng, cơ hội đi cực
địa tu luyện, là Lâm Tú nhường cho nàng,
cơ hội này, không thể dùng bạc ước lượng...

Nguyên tinh cấp năm cũng có thể bán được
hơn mười vạn lượng bạc một viên, chắc chắn
là hắn chuẩn bị để sau này đột phá, cứ
nhường cho nàng, tuy nói các nàng là người
một nhà, nhưng nàng vẫn cảm thấy nợ Lâm Tú
quá nhiều.

Ngoài ra, trong lòng nàng còn có một loại
chênh lệch.

Trước kia, rõ ràng là nàng giúp hắn tu
luyện.

Bây giờ lại đảo ngược lại.

Triệu Linh Quân quay đầu lại nhìn Lâm Tú,
hắn đang nói chuyện với Thái Y, đối với
chuyện của hắn, từ trước đến nay nàng đều
không hỏi, chỉ là nghe mẫu thân nói qua,
hắn ở Vương Đô cũng có mấy cửa hàng, dường
như là kiếm được rất nhiều tiền, nguyên
tinh trân quý như thế, cũng có thể tùy tùy
tiện tiện cho Linh m.

Nàng quay đầu lại, nói với muội muội: "Ta
giúp muội hộ pháp, muội thử đánh sâu vào
bình cảnh"

Hai tỷ muội Linh Quân và Linh m đi vào
phòng của nàng, Lâm Tú và Thái Y tiếp tục
đề tài vừa rồi, hắn ôm Thái Y, nói: "Có
thể, chủ gánh hát tuổi đã lớn, xác thực
không tiện tiếp tục lên đài, đón nàng ấy
đến bên người, nàng cũng có một người
bạn."

Cha mẹ của Thái Y đã qua đời, chủ gánh hát đối với nàng mà nói, giống như một người mẹ.

Nàng muốn đưa chủ gánh hát đến bên cạnh, bởi vậy hỏi ý kiến của Lâm Tú.

Lâm Tú đương nhiên là rất tán thành chuyện này, mỗi ngày việc tu luyện sẽ chiếm thời gian rất dài, không có quá nhiều thời gian ở bên nàng, chủ gánh hát ở cùng nàng, ngoại trừ Lâm Tú ra nàng còn có người nói chuyện.

Lâm Tú cũng rất cảm tạ chủ gánh hát, mấy năm nay, nàng chăm sóc Thái Y tốt như vậy, hẳn và Thái Y dưỡng lão đưa ma cho nàng cũng là chuyện nên làm.

Lâm Tú suy nghĩ một chút, lại nói: "Còn có Hạ Hạ và Vân Vân các nàng, nếu như các nàng ấy nguyện ý, nàng cũng có thể đón các nàng ấy cùng tới, người trong nhà này xác thực hơi ít..."

Kỳ thật cho dù Thái Y không nói, Lâm Tú cũng đang suy nghĩ chuyện này.

Hôn phủ ước chừng ngũ tiên, nhưng lại không có mấy người, hạ nhân nha hoàn Hạ Hoàng ban cho lúc trước đều bị Triệu Linh Quân đuổi đi, ngũ tiên trạch, chỉ có hai nha hoàn được nàng đưa từ Triệu gia tới và một đầu bếp.

Thái Y ở chỗ này lẻ loi, ngay cả nha hoàn hầu hạ cũng không có, dứt khoát để cho tiểu tỷ muội của nàng đến ở cùng nàng, nơi này so với ở gánh hát của các nàng tốt hơn nhiều.

Thái Y vui vẻ nói: "Có thể chứ?"

Lâm Tú nói, "Đương nhiên là có thể"

Thải Y dựa vào ngực hắn, vẻ mặt hạnh phúc nói: "Cảm ơn tướng công"

Lâm Tú lộ ra một nụ cười với nàng, Thải Y liền hiểu ý tứ của hắn, nàng đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Chờ, chờ buổi tối..."

Mấy ngày nay, ở thời điểm tu luyện, Lâm Tú nghiên cứu ra một ít cách sử dụng mới của dị thuật âm.

Hắn đã có thể dùng sóng âm tạo thành một ít công kích, cũng có thể khống chế sóng âm truyền lại đường đi, tạo thành các loại cách âm che chắn, vận dụng những thứ này, trong sách đều không có ghi chép, cần Lâm Tú tự mình đi mò mẫm.

Điều này đối với thực lực của hắn, tuy rằng không có gia tăng quá nhiều, nhưng vẫn có tác dụng không tưởng tượng được.

Chẳng hạn như, cũng không cần lo lắng ảnh hưởng đến Triệu Linh Quân.

Cho dù là kêu rách cổ họng nàng cũng không nghe được.

Lâm Tú nghĩ đến những thứ này, nhiệt độ chung quanh bỗng nhiên trở nên thấp hơn một chút, thân thể Thải Y đều nhịn không được rụt vào một chút.

Lâm Tú đưa một dòng nước âm vào trong cơ thể nàng, quay đầu nhìn về một phương hướng nào đó, nơi đó là nguồn gốc của hàn ý.

Đó chính là phòng của Triệu Linh Quân.

Chương 566: Thiên Diệp (2)

Lâm Tú rất nhanh liền ý thức được cái gì, trên mặt hiện ra tươi Cười.

Linh m đột phá.

Chỉ dùng một viên nguyên tinh, quả thực là âu hoàng phụ thể.

Nguyên tinh cấp cao mặc dù có thể trợ giúp đệ thuật sư đột phá bình cảnh, nhưng cần dùng mấy viên, lại toàn bộ dựa vào vận khí.

Chỉ chốc lát sau, tỷ muội hai người từ trong phòng đi ra, trên khuôn mặt xinh đẹp của Linh m khó nén sắc mặt vui mừng, nàng cũng không có dự liệu được, chỉ dùng một viên nguyên tinh đã thành công phá cảnh, có thể thăng cấp trước đại hội, có lẽ đại hội lần này, nàng cũng có thể đáp lại chờ mong.

Nàng đi đến trước mặt Lâm Tú, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn"

Lâm Tú khoát tay áo, nói: "Người một nhà, khách khí cái gì, nếu như chúng ta gặp phải trong cuộc so tài hoặc là đại hội, người xuống tay dịu dàng một chút là được..."

Nhìn thấy Linh m đột phá, Lâm Tú bỗng nhiên ý thức được một vấn đề.

Linh m cũng phải tham gia đại hội, không chỉ có nàng, còn có Tần Uyển, Ngung Nhi, Minh Hà công chúa, thậm chí là Triệu Linh Quân, đều phải tham gia đại hội, tất cả các nàng đều là đối thủ cạnh tranh của hần.

Triệu Linh Quân tạm thời không nói, nếu như gặp Ngung Nhi, Tần Uyển, còn có Linh m, hẳn phải làm sao bây giờ?

Lấy hiểu biết của Lâm Tú với các nàng, Ngung Nhi hẳn là sẽ trực tiếp nhận thua, Tần Uyển thì hẳn có chút đoán không ra, nhưng Linh m nhất định là sẽ toàn lực ứng phó, nàng và Lâm Tú còn có đánh cược, nhất định không muốn thua.

Lâm Tú chỉ có thể kỳ vọng, hai người đừng gặp phải nhau.

Linh m đột phá đến cấp Địa, Lâm Tú vốn định dẫn các nàng đi Trích Nguyệt lâu ăn cơm, chúc mừng một chút, lúc này, một nha hoàn bước nhanh tới, nói với Triệu Linh Quân: "Tiểu thư, bên ngoài có một vị cô nương tìm người, nàng nói nàng tên, tên là Diệp gì đó..."

"Diệp..." Triệu Linh Quân suy nghĩ trong chớp mắt, dường như nhớ tới cái gì đó, hỏi: "Thiên Diệp?"

Tiểu nha hoàn lập tức gật đầu nói: "Đúng đúng, chính là tên này."

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Triệu Linh Quân hiện ra một tia dị sắc, nói: "Mời nàng vào đi"

Triệu Linh m kinh ngạc nói: "Thiên Diệp Lãm!"

Lâm Tú hỏi: "Người quen biết nàng ta?"

Triệu Linh m lắc đầu, nói: "Không biết, nhưng nghe nói qua, nàng chính là thiên kiều Phù Tang quốc, cùng tuổi với tỷ tỷ đã tiến vào top mười Thiên kiều bảng, tuy rằng chỉ là thứ chín, nhưng cũng rất lợi hại..."

Đúng thứ chín Thiên kiều băng, Lâm Tú nghe vậy, cũng sinh ra chút tò mò với thiên tài Phù Tang quốc này.

Cùng tuổi với Triệu Linh Quân, còn có hai lần cơ hội tham gia đại hội, top chín Thiên Kiều băng, cũng không phải là điểm cuối của nàng, mà nàng, cũng ở đại hội lần này, là một trong những đối thủ cường đại nhất của Lâm Tú.

Tiểu nha hoàn đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã dẫn một cô gái đi vào.

Đó là một nữ tử dáng người nhỏ nhắn, mặt trái xoan, rất tinh xảo, nhưng vóc dáng không cao, còn thấp hơn Minh Hà công chúa một chút, một bộ váy đen, bím tóc búi lên, trâm cài tóc rơi xuống tua rua, theo nàng đi đường run lên.

Dáng đi của nàng cũng khác với người bình thường, bước chân rất nhỏ, nhưng bước đi rất nhanh, điều này có liên quan đến trang phục nàng mặc, một thân này giống như phong cách ăn mặc của nữ tử Đại Hạ, trên thực tế lại bất đồng, thắt lưng được buộc ở phía sau, vạt váy cũng thu rất chặt, không cách nào bước đi quá lớn.

Bộ dáng nữ tử này đi đường, Triệu Linh m và Thái Y nhìn đều có chút kỳ quái.

Lâm Tú lại thấy không trách.

Kiếp trước khi hấn nghiên cứu văn hóa đảo quốc, hấn đã không ít lần nhìn thấy loại này.

Không phải là kimono hấp dẫn sao, hấn nhớ rõ cầu có một bộ loại này, biển số xe hấn đến bây giờ đều nhớ rõ, ở trong ô cứng của còn cất giữ phiên bản lam quang, hiện tại

hắn là đã sớm ở dưới viên thiên thạch kia tan thành tro bụi.

Mặc dù Lâm Tú không có hảo cảm gì với quốc đảo kia, nhưng cũng thường mang theo thái độ phê phán, xem xét văn hóa của bọn họ.

Nữ tử này ngược lại nhắc nhở Lâm Tú, đoạn thời gian trước, hắn còn nghĩ tới, có nên mở một cửa hàng may mặc hay không, không phải vì kiếm tiền buôn bán, chỉ để chỉnh sửa trang phục, trang phục trong đầu hắn, nếu như mặc trên người Thái Y và Tần Uyển...

Ngẫm lại cũng có chút chờ mong.

Lâm Tú bỗng nhiên nhận thấy bên hông bị người véo một cái.

Quay đầu nhìn, phát hiện Linh m đang dùng ánh mắt tức giận nhìn hắn.

Triệu Linh m trừng hắn một cái, nhỏ giọng nói: "Nhìn bộ dáng không có tiền đồ của ngươi xem, thấy nữ tử xinh đẹp, ánh mắt đều không rời được..."

Kỳ thật Lâm Tú vừa rồi chỉ là thất thần, nhưng hắn cũng không có giải thích.

Dù sao ở trong mắt Linh m, hắn cũng là kẻ háo sắc, giải thích hoặc là không giải thích, không có gì khác nhau.

Có điều Linh m cũng quá coi thường hắn.

Chương 567: Thực lực của top mười Thiên kiều bảng (1)

Hắn là loại người nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp là không rời được mắt sao, nữ tử Phù Tang quốc này là xinh đẹp, nhưng Lâm Tú đã gặp qua loại nữ nhân xinh đẹp hơn nàng ta nhiều, còn đều là không mặc quần áo, đã sớm miễn dịch với các nàng...

Nữ tử Phù Tang tên là Thiên Diệp Lãm, bước đi tới, hai tay đan xen trước người, uốn gối thi lễ với Triệu Linh Quân, dùng ngôn ngữ Đại Hạ không quá chuẩn nói: "Quân, đã lâu không gặp."

Triệu Linh Quân mỉm cười, nói: "Lãm, tiếng Đại Hạ của ngươi tốt hơn so với hai năm trước rồi."

Thiên Diệp Lãm hơi gật đầu, cười nói: "Cảm ơn"

Hai người rất nhanh đi vào trong phòng nói chuyện, Lâm Tú ngồi ở trong sân, nhìn về phía phòng Triệu Linh Quân, mặt lộ ra tò mò.

Ngoại trừ Triệu Linh Quân ra, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cường giả trên Thiên kiều bảng, còn là top mười Thiên kiều bảng, hiểu rõ thực lực của nàng là Lâm Tú cũng biết được đại khái, top mười Thiên kiều bảng là trình độ gì.

Đến lúc đó trong lòng hắn cũng có cơ sở.

Triệu Linh m đứng ở bên cạnh hắn, hừ nhẹ một tiếng nói:

"Người ta cũng đi rồi còn nhìn!

Lâm Tú thu hồi tầm mắt, nói: "Không nhìn không nhìn, nữ tử Phù Tang có cái gì đẹp,

còn không có đẹp bằng người đâu”

Trên người Triệu Linh m tỏa ra hàn khí, nói: “Có phải lâu rồi ta không tìm người luận bàn, da người lại ngứa?”

Lâm Tú rõ ràng cảm giác được, sau khi tiến vào cấp Địa, Linh m lại trở nên càng tự tin.

Hắn hút tất cả hàn khí nàng phát ra vào trong cơ thể, liếc nàng một cái, nói: “Có muốn tìm thời gian khoa tay múa chân không?”

Lâm Tú còn chưa đứng hẳn giao thủ với cấp Địa, vừa vận trải nghiệm kinh nghiệm ở trên người Linh m.

Lúc này, Triệu Linh Quân và Thiên Diệp Lãm cũng từ trong phòng đi ra.

Thiên Diệp Lãm đi vào trong viện, khom người thi lễ với Triệu Linh Quân, nói: “Quân, xin chỉ giáo.”

Lâm Tú nhất thời hứng thú, đây là muốn đánh nhau ư.

Trận đấu top mười Thiên kiều bảng, đây cũng không phải lúc nào cũng có cơ hội nhìn thấy.

Thiên Diệp Lãm vén vạt váy của nàng, buộc lên thắt lưng, chiếc váy nàng mặc này, hành động cũng không tiện, không thích hợp để tỷ thí.

Lâm Tú phát hiện, bên trong váy của nàng cũng mặc quần dài, giống như trang phục của Linh m, thể hiện đầy đủ sự không tin tưởng giữa người với người.

Lâm Tú liếc qua Linh m, Triệu Linh m dường như biết hắn đang suy nghĩ cái gì, trùng

hắn một cái, liền tập trung sự chú ý lên trận đấu này.

Nàng cũng muốn nhìn xem, chênh lệch giữa nàng và top mười Thiên kiều bằng lớn bao nhiêu.

Bên hông Thiên Diệp Lãm treo một thanh đao, từ ngoại hình mà xem, kỳ thật có chút giống kiếm, nhưng vỏ đao lại đích xác mang theo một chút độ cong, đây là một loại vũ khí mà võ giả Phù Tang tương đối thích.

Keng!

Trước mắt Triệu Linh m hoa lên, sau đó mới nghe được âm thanh binh khí xuất vỏ, Thiên Diệp Lãm hai tay cầm đao, vung ra một đao hư ảo, không khí phát ra tiếng xé rách, một đạo đao khí sắc bén cuốn về phía Triệu Linh Quân.

Triệu Linh m giật mình nói: "Thật nhanh!"

Nàng căn bản không thấy rõ động tác của Thiên Diệp Lãm, một võ giả xuất đao nhanh như vậy, uy hiếp đối với các nàng là rất lớn.

Hai tay Lâm Tú khoanh lại, nói: "Nhanh sao, cũng chỉ như vậy..."

Tốc độ của Thiên Diệp Lãm, ở trong mắt Lâm Tú không đáng nhắc tới, nhưng thực lực của nàng quả thực làm cho Lâm Tú kinh ngạc.

Chân khí phóng ra ngoài, chứng tỏ nàng đã là một võ giả cấp Địa.

Chính khoảng cách giữa Lâm Tú đến cấp Địa, còn có một đoạn.

Đao khí sắc bén trong nháy mắt đến, thân thể Triệu Linh Quân di chuyển lướt ngang vài thước, một kích của Thiên Diệp Lãm chỉ

lưu lại một vết tích trên gạch xanh trên mặt đất.

Mũi chân Thiên Diệp Lãm khễ điểm, nhìn như không dùng khí lực gì, dưới chân lại là một khối gạch xanh vỡ vụn, cùng lúc đó, cả người nàng cũng hóa thành một đạo tàn ảnh, biến mất tại chỗ.

Lâm Tú nhìn hai khối gạch xanh vỡ vụn kia, có chút đau lòng, gạch xanh cũng là cần tiên, bị các nàng đánh hỏng, hẳn còn phải tìm người đổi.

Công kích của Thiên Diệp Lãm kín không kẽ hở, lại căn bản không dính được vào góc áo của Triệu Linh Quân.

Lâm Tú nhìn cũng có chút kỳ quái.

Top mười Thiên kiều bảng, chỉ có vậy sao?

Không thể phủ nhận, võ giả Thiên Diệp Lãm rất mạnh, cấp Địa, tốc độ, lực lượng cùng phòng ngự đều so sánh với dị thuật sư cấp Huyền, có thể nói không có khuyết điểm rõ ràng, nhưng dường như cũng không có chỗ hơn người.

Lâm Tú nhìn ra, Triệu Linh Quân cũng không có nghiêm túc, nàng thậm chí ngay cả niệm lực cũng không dùng.

Thực lực như vậy, tiến vào top năm mươi Thiên kiều bảng, Lâm Tú còn tin tưởng. Nếu như top chín Thiên kiều bảng chỉ có loại trình độ này, như vậy hẳn tiến vào top mười, có lẽ đều không cần đột phá đến cấp Địa.

Trong lòng hẳn đang nghi hoặc, bóng dáng Thiên Diệp Lãm bỗng nhiên biến mất trước mắt hẳn.

Chương 568: Thực lực của top mười Thiên kiều bảng (2)

Triệu Linh m cũng sùng sốt một chút, buột miệng nói: "Người đâu?"

Lúc đầu Lâm Tú cho rằng tốc độ của nàng nhanh không cách nào bắt được, nhưng dùng mục chỉ dị thuật vẫn không thể nhìn thấy bóng dáng của nàng.

Lấy nguyên lực bốn lần thức tỉnh của hấn, nàng không có khả năng nhanh đến Lâm Tú ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy.

Năng lực của nàng cũng không phải ẩn thân, Lâm Tú là người hiểu rõ năng lực ẩn thân nhất, nàng không phải ẩn thân, mà là trực tiếp từ thế giới này biến mất.

Hấn lập tức nghĩ tới cái gì, trong lòng kinh hãi nói: "Năng lực không gian!"

Thiên Diệp Lãm ngoại trừ là võ giả, còn là dị thuật sư, năng lực của nàng là hệ không gian, hơn nữa còn là năng lực không gian khác với Lâm Tú.

Không gian của Lâm Tú, có thể giấu người, tàng vật, nhưng không thể giấu mình.

Chính hấn cũng không có biện pháp tiến vào không gian của mình.

Thiên Diệp Lãm hiển nhiên có thể.

Rất nhanh, suy đoán của Lâm Tú đã được kiểm chứng.

Trong hư không, thân thể Thiên Diệp Lãm lần thứ hai xuất hiện, lúc này đây, nàng trực tiếp xuất hiện ở phía sau Triệu Linh Quân, đâm về phía giữa lưng nàng, tuy nhiên dùng là chuôi đao.

Nhưng chuôi đao kia, cách thân thể Triệu Linh Quân còn có mấy tấc, cũng không cách nào đi tới một chút nào.

Bên ngoài thân thể Triệu Linh Quân giống như là có một bức thành chắn vô hình, mặc cho nàng điều động chân khí, sử dụng khí lực toàn thân, cũng không cách nào đột phá.

Thiên Diệp Lãm lần thứ hai biến mất, lại từ một phương hướng khác xuất hiện, trong hư không, thậm chí xuất hiện mấy Thiên Diệp Lãm, nhưng Triệu Linh Quân vẫn đứng ở nơi đó, không có bất kỳ động tác gì.

Lấy bất biến, ứng vạn biến.

Một lát sau, tất cả bóng dáng tiêu tán trong hư không, Thiên Diệp Lãm đứng ở trong viện, cho trường đao vào vỏ, nói với Triệu Linh Quân: "Người so với hai năm trước, lại cường đại hơn rất nhiều..."

Thiên Diệp Lãm tuy rằng thua Triệu Linh Quân, nhưng đó là bởi vì nàng chọn sai đối thủ.

Lâm Tú và Triệu Linh m, đều không cho rằng nàng là kẻ yếu.

Loại năng lực xuất quỷ nhập thần này, ngoại trừ Triệu Linh Quân, ai có thể phòng được?

Biểu tình trên mặt Triệu Linh m có chút thất bại, vừa mới thăng cấp lên cấp Địa, kỳ thật nàng tràn đầy tin tưởng, nhưng sau khi nhận thức được năng lực của Thiên Diệp Lãm, nàng rất rõ ràng ý thức được, mình còn chưa phải là đối thủ của nàng ta.

Hơn nữa nàng ta còn chỉ là đứng thứ chín Thiên kiều bảng, người trước nàng ta, sẽ

cường đại cỡ nào?

Lâm Tú nhìn Thiên Diệp Lãm, ánh mắt cũng chuyển động.

Đây là khả năng không gian thứ hai mà hắn gặp phải.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hắn hẳn là có thể phục chế năng lực này, tuy rằng hắn đã có năng lực tốc độ, nhưng tốc độ có nhanh hơn nữa, cũng phải có một quá trình gia tốc từ đầu, hơn nữa quá trình này là liên tục.

Trong nháy mắt biến mất, sau đó từ một phương hướng khác xuất hiện, có lẽ tốc độ có chút không kịp, nhưng làm cho người ta không cách nào phòng bị.

Mặc dù là đại hội không thể dùng được, nhưng nhiều hơn một năng lực cũng không có hại.

Hắn luôn cảm thấy năng lực không gian có tiềm lực không thể đo lường được.

Thiên Diệp Lãm khom người thi lễ với Triệu Linh Quân, nói một câu quấy rầy, liền đưa ra cáo từ.

Từ điểm này mà xem, nàng và Triệu Linh Quân, dường như cũng không tính là bằng hữu thân thiết gì, có điều, Đại Hạ chính là quốc gia trọng lễ nghi, Lâm Tú khách khí mời ở lại, nói: "Có bằng hữu từ phương xa đến, không bằng ở lại ăn cơm rồi đi..."

Triệu Linh m yên lặng liếc hắn một cái, không nói gì.

Thiên Diệp Lãm nhìn Lâm Tú một chút, lại nhìn Triệu Linh Quân, hỏi: "Vị này là..."

Triệu Linh Quân mỉm cười, nói: "Là phu quân của ta."

Thiên Diệp Lãm có vẻ rất ngoài ý muốn, nhìn không được lại nhìn Lâm Tú vài lần, sau đó nói: "Chúc mừng, các người rất xứng đôi"

Triệu Linh Quân nói: "Cám ơn."

Đôi mắt với sự mời ở lại của Lâm Tú, Thiên Diệp Lãm nói rằng ngưng ngưng quấy rầy, sau đó cáo từ rời đi.

Triệu Linh m nhìn bóng lưng nàng rời đi, nhìn không được nói:

"Nàng ở trên Thiên kiều bồng, chỉ có thể xếp thứ chín sao?"

Triệu Linh Quân biết nàng đang suy nghĩ cái gì, cung chiều sờ sờ tóc nàng, nói: "Top mười Thiên kiều bồng lần trước, có một nửa tuổi đều vượt qua hai mươi lăm tuổi, không thể tham gia đại hội tiếp theo nữa, thực lực của Thiên Diệp so với hai năm trước tiến bộ rất nhiều, ở đại hội tiếp theo, đủ để xếp vào top năm"

Trên đường trở về, Lâm Tú từ Linh m mới hiểu được một phần tin tức của Thiên kiều bồng.

Mỗi một lần Thiên kiều bồng, hầu như đều bị năm đại vương triều chiếm đoạt, nhưng cũng không phải toàn bộ, ngẫu nhiên cũng sẽ có thiên tài của tiểu quốc, dị phong nổi lên, sát nhập vào trong bồng.

Top mười Thiên kiều bồng lần trước, vương triều Đại U có ba vị lên bồng, vương triều Đại La có hai vị, vương triều Đại Hạ một vị, vương triều Đại Thắng một vị, Đại Lu vương triều một vị, hai vị cuối cùng, một

vị là thiếu nữ thiên tài đến từ Phù Tang
quốc Thiên Diệp Lãm, người còn lại, là
thiên tài trăm năm khó gặp của một quốc
gia nhỏ phương Tây nào đó.

Chương 569: Thực lực của top mười Thiên kiều bảng (3)

Quốc gia của bọn họ, cũng sẽ bởi vì bọn họ mà nhận được không ít lợi ích.

Trong đó, Đại Hạ tuy rằng lên bảng chỉ có một người, nhưng là đứng đầu Thiên kiều bảng, ý nghĩa tự nhiên khác nhau, có thể nói, Linh m, Minh Hà, cùng với Lý Bách Chương, sở dĩ có thể hưởng thụ được những tài nguyên tu luyện này, một bộ phận lớn đều là do Triệu Linh Quân tranh thủ cho bọn họ.

Triệu Linh m hừ nhẹ một tiếng, nói: "Thấy được không, đây là thực lực của top mười Thiên kiều bảng, người còn cảm thấy người có thể tiến vào top mười trong đại hội sao?"

Lâm Tú cười khẽ một tiếng, nói: "Người cứ chờ xem đi."

Triệu Linh m liếc Lâm Tú một cái, rất nhanh đã dời tầm mắt.

Nàng cũng không biết hy vọng Lâm Tú thua hay là hy vọng Lâm Tú thắng, chỉ cảm thấy trong lòng loạn thành một mớ, vừa hy vọng hấn thắng, lại không hy vọng hấn thắng...

Đêm.

Một quán trọ nào đó ở Vương Đô, một bóng người vô hình, lơ lửng ngoài cửa sổ lầu hai.

Lâm Tú cảm thấy trong lòng quái lạ.

Trong đầu hấn luôn hiện ra một ít từ ngữ như vậy, cái gì mà hấn tử si tình theo đuôi, đêm khuya lên vào, người vô hình,

nhất là người ngủ trong phòng còn là một cô gái Phù Tang...

Do dự trong một lúc, hắn vẫn đi qua cửa sổ.

Tuy nhiên là nắm tay mà thôi, cũng không phải làm chuyện gì quá phận.

Mùa hè ở Vương Đô vẫn rất nóng, mọi người ngủ vào ban đêm, hầu hết sẽ mở cửa sổ, nếu không, phòng sẽ giống như nồi hấp.

Lâm Tú vừa mới bay vào phòng, còn chưa rơi xuống đất, trong bóng tối đã hiện lên một tia hàn quang, một nữ tử lạnh lùng nói:

"Người nào!"

Một lát sau.

Nhà mới.

Lâm Tú trở lại phòng mình, trong lòng có chút bất đắc dĩ, top mười Thiên kiều bảng, cảnh giác quả nhiên rất cao, Lâm Tú không có phát ra bất kỳ âm thanh nào, nàng cũng có thể phát hiện ra điều bất thường, chẳng lẽ, năng lực không gian của nàng còn có thể cảm giác được những người khác tiếp cận?

Cứ như vậy, muốn thu hoạch năng lực của nàng sẽ không dễ dàng như vậy.

Năng lực không gian, hắn tùy thời đều có thể thu hoạch được, cũng không có cấp bách như vậy, Lâm Tú nằm ở trên giường, tính toán ngủ một lát, bỗng nhiên nhìn về phía cửa sổ, một bóng người từ ngoài cửa sổ rón rén đi vào...

Lâm Tú sững sốt trong chớp mắt, nói:

"Người làm sao lại tới đây..."

Tần Uyên cởi giày ra, chui vào chăn của hần, nói: "Ta muốn ôm người ngủ, không có người, ta không ngủ được..."

Mỹ nhân trong lòng, thơm mát, mềm mại, trong lòng Lâm Tú rất đặc ý.

Cuối cùng thì Tần Uyên cũng biết hần tốt rồi.

Trời nóng như vậy, người cả thành bị nóng suốt đêm khó ngủ, nàng lại có thể ôm một cái điều hòa hình người, đắp chăn thoải mái ngủ, đây là bao nhiêu người hâm mộ không được.

Mềm thì mềm, thơm thì thơm, nhưng cũng nguy hiểm không kém.

Linh m ở sương phòng đối diện, tuy rằng nàng không quản lập trường và thân phận của Lâm Tú, nhưng để cho nàng biết Tần Uyên cùng giường chung gối với hần, nàng chắc chắn sẽ lại nhiều ngày không để ý tới hần.

Lâm Tú vốn muốn ngủ ngon, hiện tại có chút không ngủ được.

Tần Uyên nói không sai, loại cảm giác vừa hưởng thụ, vừa lo lắng này, thật sự kích thích.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Tần Uyên đã rời đi, chỉ có trong chăn còn lưu lại mùi hương của nàng.

Lâm Tú xuống giường, đi đến trong sân, ánh mặt trời chiếu lên người ấm áp, làm cho hần nhìn không được đuổi thất lung một cái.

Thân ảnh Tần Uyên ở phòng bếp bận rộn, Linh m ở trong viện luyện thương, cuộc

sống lại khôi phục tốt đẹp như trước kia, Lâm Tú chờ mong A Kha đến, nếu như thêm Ngung Nhi, chẹp chẹp, đây chẳng phải là cuộc sống hân tha thiết ước mơ sao.

Buổi sáng Tần Uyển nấu mì, ba chén mì canh nắm nóng hổi, rắc hành hoa, trong mỗi chén còn có hai quả trứng trần nước sôi.

Triệu Linh m nhanh chóng nếm thử một ngụm mì, lại uống một ngụm canh, trên mặt lộ ra vẻ hạnh phúc, nàng đã thật lâu không ăn mì Tần Uyển nấu, vậy mà làm cho nàng cảm giác được một loại hương vị trong nhà.

Mặc dù không phải là sơn hào hải vị gì, nhưng nàng chính là cảm thấy ngon.

Nếu nàng ấy nói chuyện dễ nghe một chút, có thể nàng đã thích nàng ấy hơn.

Trước kia Triệu Linh m đối với Tần Uyển, không thể nói là bài xích, nhưng cũng chưa nói đến thích, hiện tại dù sao cũng ăn miếng mềm của người ta, cả ngày ở chỗ này ăn không uống không, muốn nói không thích Tần Uyển, chung quy có chút cảm giác vong ân phụ nghĩa.

Ăn cơm xong, hai người rửa chén với Tần Uyển, sau đó cùng nhau đi Dị Thuật Viện.

Ở Thiên Tự Viện tách nhau với Tần Uyển, Lâm Tú và Linh m đi tới giường huyền băng tu luyện, chủ yếu là Linh m giúp hân tu luyện, sau khi thăng cấp cấp Địa, giường huyền băng đối với tu luyện của nàng, đã không có tác dụng quá lớn.

Cùng một loại năng lực, dường như không tồn tại khả năng vượt biên, Lâm Tú rõ ràng cảm giác được, Linh m hiện tại ở trước mặt hân, ngực cũng cao lên một phần.

Chương 570: Minh Hà uể oải (1)

Rõ ràng, sự tự tin của nàng đã trở lại.

Sau khi Linh m trở về, cuộc sống của Lâm Tú quy luật hơn nhiều.

Hắn tu luyện với Linh m hàng ngày, ngoài tu luyện còn ở bên Thái Y và Ngung Nhi, thăm Quý phi, buổi tối làm một ít chuyện kích thích với Tần Uyển sau lưng Linh m.

Hắn còn tìm hai con chim giám sát Thiên Diệp Lãm, tìm kiếm cơ hội đoạt năng lực của nàng...

Ở trên người nàng, Lâm Tú phát hiện ra một chuyện rất kỳ quái.

Lúc tổ chức cuộc so tài, các quốc gia xung quanh Đại Hạ đều phái sứ đoàn đến đây, chỗ ở của bọn họ, triều đình sẽ thống nhất sắp xếp, Thiên Diệp Lãm lại không đi cùng sứ đoàn Phù Tang quốc, mà là một mình ở quán trọ bên ngoài.

Rõ ràng sứ đoàn Phù Tang quốc đã tới, là đệ nhất thiên tài Phù Tang quốc, nàng lại không có tiếp xúc với sứ đoàn.

Chuyện này rất kỳ lạ.

Một buổi sáng, Lâm Tú và Linh m lại một lần nữa đi tới Dịch Thuật Viện, một đạo hồng ảnh từ trong viện nào đó lóe ra.

Minh Hà công chúa vẫn luôn yêu thích màu đỏ, Lâm Tú giơ tay chào nàng, hỏi: "Công chúa điện hạ, trở về bao giờ thế?"

"Hôm qua" Minh Hà công chúa nhìn Triệu Linh m, hỏi: "Người trở về khi nào?"

Triệu Linh m nói: "Mấy ngày trước."

Minh Hà công chúa thăm dò hỏi: "Người có đột phá không?"

Triệu Linh m gật gật đầu, khoe miệng hiện ra một nụ cười, nói:

"Đột phá, còn người thì sao?"

Minh Hà công chúa khó tin nói: "Người thật sự đột phá à?"

Triệu Linh m vươn ra một tay, trên tay vẫn chưa đóng băng, nhưng một cỗ cực hàn lực tuôn ra, làm cho Minh Hà công chúa nhận không được run rẩy một cái, nguyên lực hệ hỏa trong cơ thể nàng cũng bị áp chế, điều này đủ để chứng minh, Triệu Linh m đã đột phá đến cấp Địa.

Điều này làm cho nàng ấy có một chút thất vọng.

Cùng là một trong tứ mỹ nhân của Dịch Thuật Viện, lại cùng ở Thiên Tự Viện, năng lực còn khắc chế lẫn nhau, từ ngày đầu tiên tiến vào Dịch Thuật Viện, nàng và Triệu Linh m đã ở trong sáng ngoài tối so sánh.

Lần tu luyện này, nàng còn cực kỳ cố gắng.

Chính là vì muốn đột phá đến cấp Địa sớm hơn một bước so với Triệu Linh m, chứng minh mình lợi hại hơn nàng, nhưng hai tháng tu luyện, chỉ là làm cho nguyên lực của nàng tăng lên tới cấp Huyền thượng cảnh đỉnh phong, khoảng cách đến cấp Địa chỉ kém một bước, một bước kia, như thế nào cũng không bước qua được.

Nàng rõ ràng mình tu luyện đến bình cảnh, nếu như không thể tìm được nguyên tinh dị thú cấp năm, cũng chỉ có thể chờ đợi cơ duyên.

Về phần cơ duyên này là mười ngày nửa tháng, hay là mấy tháng nửa năm, tất cả đều dựa vào vận khí.

Vận khí của Triệu Linh m sao lại tốt như vậy?

Nàng nhìn về phía Triệu Linh m, không cam lòng hỏi: "Người, người đột phá như thế nào?"

Triệu Linh m nói: "Tu luyện đến bình cảnh, dùng một viên nguyên tinh dị thú cấp năm là đột phá."

Minh Hà công chúa vội vàng hỏi: "Nguyên tinh của người từ đâu mà có?"

Nàng đã hỏi phụ hoàng, ngay cả triều đình cũng không có nguyên tinh dị thú cấp năm, nếu không nàng cũng sẽ không vây khốn ở bình cảnh cấp Địa, các cửa hàng lớn bán nguyên tinh ở Vương Đô đều không có bán loại nguyên tinh này.

Triệu Linh m nhìn Lâm Tú một cái, nói với Minh Hà công chúa:

"Ta cũng chỉ có một viên, đã dùng hết rồi."

Minh Hà công chúa có chút thất vọng, nhưng cũng không có cách nào.

Cho dù là có người bán nguyên tinh dị thú cấp năm, nàng cũng không có đủ bạc, một viên nguyên tinh dị thú cấp năm tới hơn mười vạn lượng, nàng lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

Trước mắt, hy vọng thăng cấp của nàng đang ở trên người Lâm Tú.

Nàng nắm lấy cổ tay Lâm Tú, nói: "Tiến vào tu luyện cùng ta!"

Cách nhau hơn hai tháng, Lâm Tú lại một lần nữa băng hỏa song tu với Minh Hà công chúa.

Hai tay trái phải của hắn, một bên là băng của Linh m, một bên là lửa của Minh Hà công chúa, cảm giác băng hỏa lưỡng trọng thiên đã lâu không gặp.

Hơn nữa song tu với Minh Hà công chúa, tốc độ tu luyện hiện tại của Lâm Tú, đã là gấp mười hai lần so với tốc độ ban đầu, tu luyện một tháng, tương đương với người khác tu luyện một năm.

Hắn vốn từ cấp Huyền thượng cảnh đến cấp Địa, cần hơn mười năm, hiện tại chỉ cần một năm.

Cho hắn thời gian thêm hai ba năm, có thể đuổi kịp Triệu Linh Quân tu luyện hơn mười năm.

Khi đi ra khỏi Dị Thuật Viện với Linh m, nàng có vẻ rất vui vẻ, đi đường cũng nhảy nhót, so sánh với Minh Hà công chúa, lần đầu tiên nàng đạt được ưu thế áp đảo.

Lúc này, nàng liếc Lâm Tú một cái, hỏi: "Sao ngươi không cho nàng một viên nguyên tinh?"

Lâm Tú hỏi ngược lại: "Tại sao ta phải cho nàng ấy, nàng ấy cũng không phải là người của ta"

Triệu Linh m nói: "Trái tim của ngươi không phải vô thành rất nhiều mảnh, mỗi một mảnh đều thích nữ tử khác nhau sao, chẳng lẽ không có một mảnh nào thích Minh Hà công chúa, nàng lớn lên xinh đẹp như vậy, lại là công chúa, thân phận tôn quý...

Chương 571: Minh Hà uể oải (2)

Vấn đề nằm ở việc nàng ấy là công chúa.

Lâm Tú trước kia tuy rằng nói với Linh m, Minh Hà công chúa vừa thấp vừa đen, nhưng đó không phải là vì để cho nàng vui vẻ Sao.

Thời điểm đó, Lâm Tú và Minh Hà chưa quen biết nhau như bây giờ.

Vừa thấp vừa đen chỉ là trêu chọc, nàng chỉ là không cao gầy như Linh m, không trắng như Tần Uyển và Ngưng Nhi, tứ mỹ nhân của Dịch Thuật Viện không phải do nàng tự phong, gien hoàng gia tốt như vậy, công chúa làm sao có thể xấu.

Huống chi, mặt mày nàng còn có chút tương tự với Quý phi nương nương, điều này ở trong mắt Lâm Tú càng là thêm một điểm.

Nếu như nàng không phải là công chúa, Lâm Tú đã sớm xem nàng trở thành cá trong ao cá để nuôi.

Thân phận của nàng làm cho Lâm Tú chùn bước.

Công chúa, nghe có vẻ hấp dẫn.

Thực tế ngẫm lại, nhưng sẽ gặp phải tất cả các loại rắc rối.

Nữ nhi của Hoàng đế, công chúa Đại Hạ, gả cho bất luận kẻ nào cũng phải làm chính thê, vị trí này, Triệu Linh Quân đã chiếm, hậu viện của hắn, không có vị trí của nàng, cho nên Lâm Tú ngay từ đầu đối với nàng không có ý nghĩ gì.

Mà đối với nàng không có ý nghĩ, tự nhiên cũng sẽ không đối tốt với nàng như đối với

Linh m.

Một viên nguyên tinh cấp năm, hơn mười vạn lượng bạc, có thể ở địa phương phồn hoa nhất Vương Đô mua một tòa trạch lớn, hẳn cũng luyến tiếc đưa cho người khác.

Đi trên đường với Linh m, Lâm Tú rõ ràng cảm giác được, đầu phố Vương Đô cùng trước kia không giống nhau.

Chính xác mà nói, là có rất nhiều gương mặt xa lạ.

Khoảng cách đến cuộc so tài chỉ còn lại một tháng, như Phù Tang, Vô Cực, Bà La, Nam Việt, Nam Chiếu, Tây Vực, Bắc Mãng... , tất cả các quốc gia xung quanh Đại Hạ đều phái sứ đoàn đến Vương Đô, làm cho người ta có cảm giác vạn nước tới triều.

Trong sứ đoàn có sứ thần đến Đại Hạ trao đổi, cũng có thiên tài tham gia tỷ thí, còn có thương đội đi theo, nhiều vô số, có thể có mấy ngàn người tràn vào Vương Đô, mấy ngày nay, quán trọ Vương Đô, dường như đều đầy.

Đây cũng là biểu hiện của quốc lực Đại Hạ.

Trong các nước phương Đông, ngoại trừ Đại Hạ, không có quốc gia nào có thực lực tổ chức sự kiện trọng đại như vậy.

Phù Tang và người Vô Cực quốc, với người Đại Hạ bộ dạng rất giống nhau, ngay cả trang phục cũng rất giống nhau, chỉ có khác biệt rất nhỏ, người tây vực và các nước Bà La, dung mạo so với người Đại Hạ có khác biệt rất lớn.

Một đường đi tới, Lâm Tú đã nhìn thấy vài mỹ nhân phong tình kỳ lạ.

Triệu Linh m hừ nhẹ một tiếng, nói: "Đừng nhìn, người ta sẽ cho rằng Đại Hạ đều là đồ háo sắc như ngươi."

Hắn lại không có tâm tư gì khác, thường thức một chút cũng không được.

Lâm Tú càng ngày càng cảm thấy, hẳn lúc trước thật sự là ngu xuẩn về nhà, thế mà muốn cho nàng đổi với Linh Quân, cũng may cầu hoàng đế ý chí kiên định, thiếu chút nữa để cho hắn bỏ lỡ một đoạn nhân duyên tốt.

Hắn và Linh m đi tới, ánh mắt liếc qua, bỗng nhiên thấy được một thân ảnh quen thuộc.

Thân ảnh nhỏ nhắn của Thiên Diệp Lãm xuất hiện trong mắt Lâm Tú, chỉ là nàng dường như gặp phải chút phiền toái.

"Cô nương đến từ Phù Tang đúng không?"

"Biết nói tiếng Đại Hạ sao?"

"Nể mặt ăn một bữa cơm đi, tửu lâu tốt nhất Vương Đô ở ngay phía trước, cho chúng ta một cơ hội, tiếp đón thật tốt..."

Trên đường phố Vương Đô, vài quý công tử vây quanh Thiên Diệp Lãm, nhao nhao mở miệng, Thiên Diệp Lãm muốn rời đi lại nhiều lần bị bọn họ ngăn lại.

Bọn họ nhìn cô gái nhỏ nhắn trước mắt, trên mặt đều hiện ra vẻ kinh diễm.

Nữ tử này, so với nữ tử Đại Hạ, có khí chất hoàn toàn khác nhau, rất dễ dàng làm cho người ta sinh ra một loại dục vọng chinh phục...

Mấy tháng trước, Trương Kính chết dưới tay Thiên Đạo Minh, bọn họ cũng lo lắng sợ

hải, thành thật một hồi.

Nhưng mấy tháng trôi qua, Vương Đô lại không có xảy ra chuyện tương tự, đè nén lâu như vậy, bọn họ cũng nhịn không được, tuy rằng vẫn không dám làm chuyện gì quá phận, nhưng đùa giỡn nữ tử Phù Tang, dù sao cũng không có ai xen vào chuyện của người khác chứ?

Thiên Diệp Lãm nhíu mày, những người này vừa nhìn đã biết là quyền quý Đại Hạ, giống như con cháu quý tộc Phù Tang quốc các nàng, nhưng bọn họ so với quý tộc Phù Tang càng thêm cao quý, dù sao nơi này là Đại Hạ, phụ cận mấy ngàn dặm địa vực, là quốc gia cường đại nhất.

Một gia tộc nơi này, có thể dễ dàng tiêu diệt toàn bộ quốc gia Phù Tang.

Nếu như là ở Phù Tang, những người này giờ phút này đã nằm trên mặt đất.

Nhưng nơi này là Đại Hạ, nàng không thể gây chuyện ở chỗ này, nếu không sẽ mang đến cho mình phiền toái không nhỏ.

Nàng đang muốn dùng năng lực rời đi, bên tai bỗng nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc.

“Mấy người các ngươi, làm gì vậy?”

Chương 572: Cứu mỹ nhân (1)

Vài tên công tử quyền quý đang đùa giỡn cô gái Phù Tang nhỏ nhắn này, bỗng nhiên nghe được có người xen vào việc của người khác, quay đầu lại đang muốn tức giận mắng, nhìn thấy người tới, sắc mặt đều đại biến.

“Là họ LÂM!”

“Tại sao hắn lại tới đây!”

“Mau đi!”

Phát hiện người xen vào việc của người khác chính là Lâm Tú, vài tên con cháu quyền quý lại nuốt lại lời mắng người khác, trong nháy mắt liền chạy bốn phía, không thấy bóng dáng.

Tuy rằng gia thế của bọn họ chưa chắc yếu hơn Lâm Tú, nhưng người điên dám cụng đối cụng với Trương Kính, ai thấy được mà không run rẩy?

Lâm Tú đi lên trước, nói với Thiên Diệp Lãm: “Thiên Diệp cô nương, không sao chứ?”

Thiên Diệp Lãm hai tay xếp chồng lên nhau trước người, thi lễ với Lâm Tú, nói: “Ta không có việc gì, đa tạ công tử.”

Sau đó nàng mới ý thức được, vừa rồi theo thói quen nói tiếng Phù Tang, đang muốn dùng tiếng Đại Hạ nói thêm một câu, Lâm Tú đã theo nàng dùng tiếng Phù Tang nói:

“Không có việc gì là tốt rồi, để cho Thiên Diệp cô nương chê cười, kỳ thật Vương Đô Đại Hạ chúng ta, không phải đều là những người ăn chơi trác táng như vậy...”

Những người kia, bình thường khi dễ người của mình còn chưa tính, trong cuộc so tài,

đùa giỡn bằng hữu ngoại quốc của người ta, thật là mất mặt đến tận cửa.

Nghe được tiếng Phù Tang tiêu chuẩn này, Thiên Diệp Lãm kinh ngạc nhìn Lâm Tú, hỏi: "Công tử biết nói tiếng Phù Tang?"

Lâm Tú cười nói: "Biết nói một chút"

Thiên Diệp Lãm nói: "Công tử khách khí rồi, tiếng Phù Tang của người cũng tốt như quý tộc Phù Tang"

Triệu Linh m sững sờ nhìn Lâm Tú, hỏi: "Người học tiếng Phù Tang từ khi nào, sao ta lại không biết?"

Lâm Tú liếc nàng một cái, nói: "Chuyện người không biết còn có nhiều lắm..."

Triệu Linh m phát hiện, Lâm Tú chính là một bảo tàng, nàng tự nhận mình đã rất hiểu hắn, nhưng hắn luôn có thể ở một thời điểm nào đó, lại mang đến cho nàng những điều ngoài ý muốn.

Lâm Tú nói với Thiên Diệp Lãm: "Để ta đưa người đến dịch quán?"

Thiên Diệp Lãm nói: "Cám ơn ý tốt của công tử, ta tự mình trở về là được rồi."

Sau khi cảm ơn Lâm Tú lần nữa, cô một mình rời đi.

Triệu Linh m hỏi: "Các người vừa nói cái gì?"

Họ giao tiếp bằng tiếng Phù Tang, nàng không hiểu những gì họ nói.

Lâm Tú nói: "Ta nói có muốn ta đưa nàng về dịch quán hay không, nàng nói không cần."

Triệu Linh m hừ một tiếng, nói: "Người và người ta rất quen biết sao, tại sao lại ân"

cần với người ta như vậy?"

Lâm Tú nói: "Nàng không phải bằng hữu của tỷ tỷ người sao, đối với bằng hữu nhiệt tình một chút là chuyện nên làm, hơn nữa, Đại Hạ ta là lễ nghi chỉ bang, những tên vô liêm sỉ kia làm hồng thanh danh Đại Hạ, ta không thể vấn hồi một ít sao..."

Kỳ thật Lâm Tú muốn làm quen với Thiên Diệp Lãm, ít nhất cũng có hảo cảm, thuận tiện cho hành động sau này.

Thực lực của nàng không kém, muốn lên lút thu được năng lực của nàng, căn bản là không có khả năng, chỉ có thể dùng phương thức tương đối bình thường, cứ như vậy, ít nhất phải quen biết với nàng trước.

Có điều lòng phòng bị của nàng quá mạnh, Lâm Tú tạm thời còn không tìm được cơ hội.

Hắn sở dĩ đối với năng lực của Thiên Diệp Lãm cảm thấy hứng thú như vậy, ngoại trừ nhìn trúng năng lực này ra, còn có một nguyên nhân sâu xa hơn.

Trên thế giới này, muốn lý giải năng lực dị thuật, chỉ sợ không ai sâu hơn Lâm Tú.

Một năng lực vừa mới thức tỉnh, chuyện có thể làm, là vô cùng có hạn.

Ví dụ như Lâm Tú, thời điểm vừa mới đạt được năng lực của Linh m, chỉ là tạo ra vài thùng băng, thân thể giống như là đã bị đào trống rỗng.

Giống vậy, Thiên Diệp Lãm vận dụng năng lực không gian, hiển nhiên đã cực kỳ thuần thục, mà có thể làm cho cả người nàng trốn vào không gian khác, đây cũng không phải là năng lực thức tỉnh một lần hai lần có thể làm được.

Năng lực không gian không thể so sánh với năng lực ngũ hành, lấy nhận thức trước mắt của mọi người, loại năng lực này không có biện pháp từ bên ngoài thu được lực lượng, cũng không cách nào nhiều lần thức tỉnh.

Lâm Tú rất rõ ràng, đây chẳng qua là người biên soạn những điển tịch kia thiếu kiến thức.

Mọi người còn nói dị thuật âm chỉ là cấp Huyền hạ phẩm, Lâm Tú cũng là không lâu trước kia, mới biết được sau khi thức tỉnh bốn lần, năng lực này có thể hấp thu lực lượng từ trong âm thanh.

Hắn có lý do để hoài nghi, năng lực của Thiên Diệp Lãm khác với hắn, nàng có thể hấp thu lực lượng từ trong không gian.

Nếu như suy đoán của hắn là đúng thì tu luyện năng lực này rất thuận tiện, dù sao mọi người cũng sinh hoạt trong không gian, có thể nói tùy thời tùy chỗ đều có thể tu luyện, căn bản không cần tài nguyên cụ thể gì.

Đây có lẽ là một trong những năng lực tu luyện tốt nhất.

Cho nên hắn mới ân cần với Thiên Diệp Lãm như vậy, cũng không giống Linh m nói, có ý nghĩ gì khác với nàng.

Ít nhất so với thân thể của nàng, Lâm Tú càng muốn năng lực của nàng hơn.

Chương 573: Cứu mỹ nhân (2)

Đêm đã khuya, tối nay Lâm Tú ngủ ở hôn phủ, Thái Y trong ngực đã ngủ thiếp đi, bên ngoài truyền đến vài tiếng chim hót, đôi mắt Lâm Tú bỗng nhiên mở ra, trong mắt hiện lên sắc thái kỳ dị.

Hắn vô thanh vô tức xuống giường, mặc quần áo xong, thời điểm đẩy cửa đi ra ngoài, phát hiện Triệu Linh Quân đứng ở trong sân ngắm trăng.

Lâm Tú dừng bước một chút, nói: "Ngủ không được, đi ra ngoài một chút"

Triệu Linh Quân khẽ gật đầu, vẫn chưa nói gì.

Lâm Tú ra khỏi hôn phủ, đi về một hướng nào đó.

Lúc này tuy rằng đã có lệnh giới nghiêm, nhưng lệnh giới nghiêm từ trước đến nay đều là cấm dân chúng, cuộc sống về đêm của các quyền quý vẫn đặc sắc như trước, ban đêm trong thành cấm vệ tuần tra thấy cũng sẽ không ngăn trở.

Lâm Tú ở trên đường không mục đích đi tới, ngay ở phía trước hắn mấy con đường bên ngoài, nữ tử váy đen ôm vai phải, máu tươi từ trong kẽ ngón tay chảy ra.

Thân thể của nàng biến mất tại chỗ, sau một khắc, xuất hiện cách đó mấy trượng.

Mà vị trí nàng nguyên bản đứng yên, mấy đạo phong nhận theo sát mà tới, ở trên mặt đất lưu lại vài vết lõm thật sâu.

Sau khi nữ tử xuất hiện lần nữa, thân thể lắc lư, dùng đao chống đất, mới không đến mức té ngã.

Mất máu quá nhiều, làm cho nàng cảm giác có chút choáng váng, nguyên lực trong cơ thể cũng gần như hao hết, không có cách nào tiến hành di động trong không gian nữa.

Nhưng nàng vẫn dùng hết khí lực toàn thân, chạy về phía đường chính, nơi này là Vương Đô Đại Hạ, nơi đó có cấm vệ Đại Hạ tuần tra, chỉ cần chạy đến đó là có thể thoát khỏi nguy hiểm.

Nhưng mà nàng chưa chạy được mấy bước, một bóng người đã xuất hiện ở phía trước nàng.

Bóng người toàn thân mặc trang phục màu đen kia, ngăn trở đường đi của nàng, trong mắt hiện ra một tia trêu tức, ngón tay lại ném ra mấy đạo phong nhận, thân thể nàng quay cuồng vài vòng, tránh né đại bộ phận phong nhận, vẫn có một đạo không kịp né tránh, bắt chân đau xót, văng ra một tia máu.

Ngay cả khi biết chuyển đi Đại Hạ lần này có lẽ sẽ có phiền toái, nàng vẫn như cũ không có dự liệu được, bọn họ lại dám động thủ ở Vương Đô Đại Hạ.

Đều là cấp Địa, thực lực của nàng và hắc y nhân này chênh lệch quá xa, người này lại đánh lén trước, giờ phút này nàng đã không còn chút sức lực nào để đánh trả, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn đi tới.

Trong mắt hắc y nhân hiện lên vẻ hung phấn, đứng thứ chín Thiên kiều bảng thì như thế nào, còn không phải là vẫn chết ở trong tay hắn sao?

Tự tay loại bỏ một vị cường giả tương lai, làm cho hắn ta hưng phấn đến cả người run

rầy.

Nhưng ngay sau đó, đằng sau hắc ta, đột nhiên có một giọng nói:

"Các người đang làm gì?"

Một bóng người đứng ở đầu đường, kinh ngạc nhìn bọn họ, trong nháy mắt, hắc mới phản ứng lại, lớn tiếng nói: "Cuồng đồ lớn mật, dám hành hung ở Vương Đô, người đâu, mau tới đây, giết người rồi!"

Theo tiếng nói của hắc, cách đó không xa, lập tức có tiếng bước chân ồn ào truyền đến.

"Đã xảy ra chuyện gì!"

"Bên kia có tình huống!"

"Nhanh lên!"

Dường như tiếng la hét của hắc, dẫn tới cấm vệ trên đường chính, hắc y nhân trong lòng cả kinh, không kịp suy nghĩ nhiều, vô số đạo phong nhận xuất hiện, bay về phía cô gái váy đen.

Nhưng sau một khắc, thân ảnh của nàng liền biến mất ở trong hư không, lần thứ hai xuất hiện, đã ở dưới chân nam tử ở đầu đường kia.

Dùng một tia nguyên lực cuối cùng, mạnh mẽ di động một lần, khiến cho nàng phun ra một ngụm máu tươi, khí tức cũng lập tức uể oải.

Tiếng bước chân ồn ào đã càng ngày càng gần, trong lòng hắc y nhân tuy rằng nổi giận, nhưng cũng không thể làm gì được, lo lắng bị cường giả Đại Hạ giữ lại, chỉ có thể lập tức ngự phong mà lên, biến mất trong bóng đêm mênh mông.

Lâm Tú ngồi xổm xuống, nhìn Thiên Diệp Lãm, hỏi: "Thiên Diệp cô nương, người kia là ai, vì sao hắn lại đuổi giết người?"

Thiên Diệp Lãm nhìn Lâm Tú, suy yếu nói: "Sao người lại ở chỗ này?"

Lâm Tú nói: "Tu luyện gặp phải bình cảnh, buổi tối ngủ không được, đi ra ngoài một chút, trùng hợp gặp phải chuyện này..."

Thiên Diệp Lãm quay đầu lại nhìn một chút, phát hiện âm thanh ồn ào vừa rồi biến mất, dường như cũng không có viện binh.

Lâm Tú lấy tay che miệng, âm thanh vừa rồi lại xuất hiện, hắn giải thích: "Vừa rồi là ta dùng khẩu kỹ giả bộ ra, nơi này không phải là khu chủ thành, cấm vệ rất ít khi tuần tra đến nơi này, chúng ta vẫn là trước tiên rời khỏi nơi này, lỡ như hắn trở về thì phiền toái..."

Một tay hắn từ đầu gối Thiên Diệp Lãm đưa qua, cánh tay kia nâng eo nhỏ nhắn của nàng, ôm nàng lên, nói: "Chuyện khẩn cấp, xin thứ cho ta mạo phạm..."

Thiên Diệp Lãm áy náy nói: "Thêm phiền toái cho người."

Lâm Tú nói: "Đừng nói như vậy, Linh Quân là thê tử của ta, bằng hữu của nàng chính là bằng hữu của ta, hơn nữa, cho dù là người khác, ta cũng không thể thấy chết không cứu..."

Chương 574: Lực lượng không gian (1)

Từ đầu đến cuối Lâm Tú vẫn luôn tin tưởng rằng cơ hội là dành cho những người có chuẩn bị.

Hắn một mực chú ý Thiên Diệp Lãm, thế mà thật sự là hắn chờ được cơ hội.

Ở Vương Đô Đại Hạ, có người muốn ám sát thiếu nữ thiên tài Phù Tang, còn là một dị thuật sư cấp Địa thuộc tính phong, nếu như không phải hắn nhận được tin tức, kịp thời chạy tới, đêm nay nàng có nguy cơ ngã xuống.

Thiên phú của Thiên Diệp Lãm rất cao, nhưng tuổi còn quá nhỏ, cho dù là hiếm có địch thủ cùng độ tuổi thì cũng không địch lại được những cường giả tu luyện đã lâu.

Đây cũng là nguyên nhân Thiên kiều băng hạn chế dưới hai mươi lăm tuổi.

Nếu như không hạn chế tuổi tác, trên bảng nhất định đều là một đám lão gia hỏa.

Lâm Tú ôm Thiên Diệp Lãm, một luồng lực lượng lặng yên không một tiếng động tiến vào trong cơ thể nàng, trước tiên ổn định thương thể của nàng.

Nơi này cũng không phải khu vực trung tâm của Đông thành, cách trạch viện mới càng gần một chút, lúc Lâm Tú ôm nàng trở lại nhà mới, Triệu Linh m và Tần Uyển đều từ trong phòng đi ra.

Triệu Linh m nhìn thấy Lâm Tú ôm một nữ nhân trở về, ngạc nhiên trong chớp mắt, rất nhanh đã nhìn thấy trong ngực hắn là Thiên Diệp Lãm, hơn nữa nàng nhìn qua bị

thương không nhẹ, vội vàng tiến lên hỏi:
"Nàng thế nào?"

Lâm Tú đặt nàng ở trên giường một gian phòng, nói: "Các người trước giúp ta chiếu cố nàng trong chốc lát, ta đi tìm Song Song lại đây"

Nói xong, hắn lại vội vàng rời đi.

Thời điểm Lâm Tú đi tới Bạch gia, Song Song còn chưa ngủ, nghe nói có người bị thương, nàng cũng không có trì hoãn, ngay lập tức chạy tới nhà mới với Lâm Tú.

Song Song ở trong phòng trị liệu cho Thiên Diệp Lãm, trong viện, Triệu Linh m về mặt nghi hoặc, hỏi Lâm Tú nói: "Có người muốn giết nàng, trùng hợp bị người gặp?"

Lâm Tú nhún nhún vai, nói: "Có tin hay không tùy người, chính là trùng hợp như vậy, buổi tối ta ngủ không được, tùy tiện đi ra ngoài đi dạo thì gặp phải loại chuyện này..."

Về điểm này, Tân Uyển có thể làm chứng cho Lâm Tú.

Hắn đích xác thích buổi tối đi dạo trên phố, nàng và Lâm Tú chính là đã quen như vậy.

Triệu Linh m không hề rối rắm việc này nữa, lẩm bẩm nói: "Rốt cuộc là ai muốn giết nàng, nàng chính là người nằm trong top mười Thiên kiều bảng..."

Lâm Tú không biết chuyện này là ai sai khiến, nhưng đối tượng hoài nghi lại quá nhiều.

Có lẽ là có người muốn bóp chết thiên tài thiếu nữ Phù Tang ở trong nội, không muốn

nhìn thấy tương lai Phù Tang quốc xuất hiện cường giả cấp Thiên.

Cũng có lẽ là có người muốn tạo ra hỗn loạn trước cuộc so tài, để cho trên lưng triều đình Đại Hạ có một cái nỗi đen.

Các quốc gia đại lục tuy rằng bề ngoài hòa bình, nhưng trong bóng tối tranh đấu cũng không ít, nếu Thiên Diệp Lãm xảy ra chuyện ở Đại Hạ, triều đình Đại Hạ khẳng định cũng không cách nào từ chối liên quan.

Tuy nói không ai có thể làm gì triều đình Đại Hạ, nhưng thủy chung vẫn là một chuyện mất mặt.

Còn có thể là đối thủ cạnh tranh của nàng, năng lực của nàng quá khắc chế một ít dị thuật sư không có năng lực tự bảo vệ mình, giống như Minh Hà công chúa, công kích rất mạnh, phòng ngự cực yếu, chống lại võ giả khác, chỉ cần không bị cận thân, còn có thể đánh, gặp phải Thiên Diệp Lãm, bị nàng thuần di đến gần.

Chỉ có thể tuyên bố nhận thua.

Chỉ chốc lát sau, Song Song từ trong phòng đi ra, nói với Lâm Tú:

"Ta đã giúp nàng ấy chữa khỏi vết thương của nàng ấy, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian là được."

Lâm Tú nói: "Song Song vất vả rồi, hôm nay đã quá muộn, cô ở chỗ này một đêm đi, ngày mai ta đưa cô trở về."

Song Song vẫn chưa cự tuyệt, cũng may phòng trong căn nhà này đủ nhiều, Song Song một gian, Thiên Diệp Lãm một gian, cũng vẫn còn có rất nhiều phòng trống.

Sau khi sắp xếp xong cho Song Song, Lâm Tú đi đến phòng Thiên Diệp Lãm, hỏi: "Cô không ở dịch quán triều đình sắp xếp sao, làm sao lại bị thích khách đuổi giết?"

Thiên Diệp Lãm lắc đầu, nói: "Ta ở quán trọ."

Lâm Tú hỏi nàng: "Là ai muốn giết cô, có người nào đáng hoài nghi không?"

Thiên Diệp Lãm lắc đầu, nói: "Không có."

Lâm Tú suy nghĩ một chút, nói: "Quán trọ nơi đó, cô cũng đừng trở về, sáng mai, ta sai người thu thập đồ đạc của cô mang đến, mấy ngày nay, trước tiên cô ở chỗ này an tâm dưỡng thương, tận lực trước khi cuộc so tài, dưỡng tốt thân thể, không nên ảnh hưởng đến tỷ thí"

Lúc này đây, Thiên Diệp Lãm trầm mặc một lát, vẫn không cự tuyệt, mà cúi đầu nói: "Xin lỗi, gây thêm phiền toái cho các người..."

Lâm Tú cười nói: "Thiên Diệp cô nương lại khách khí, tất cả mọi người đều là bằng hữu, cô cứ coi nơi này như nhà của mình, có cần cái gì, cứ việc nói cho ta biết..."

Đối xử với bằng hữu ngoại quốc, Lâm Tú thiện hiện rõ sự hiếu khách của lễ nghi chỉ bang Đại Hạ.

Chương 575: Lực lượng không gian (2)

Điều này cũng làm cho ấn tượng của Thiên Diệp Lâm đối với Đại Hạ đã xảy ra một chút thay đổi.

Trong ấn tượng của nàng, Đại Hạ là thiên triều thượng quốc, căn bản không để những tiểu quốc chung quanh này vào mắt, không nghĩ tới nơi này cũng có người thiện lương nhiệt tình như vậy...

Một lát sau, Lâm Tú đi ra khỏi phòng của Thiên Diệp Lâm, đóng cửa lại cho nàng.

Ngoài ý muốn lại giúp đỡ một cô gái nhỏ không nhà để về.

Tuy rằng sau khi ôm nàng trở về, nàng đối với hắn đã không có tác dụng gì, nhưng Lâm Tú từ trước đến nay đều không phải là lợi dụng người khác xong là vứt bỏ, nàng bị thương, còn có thích khách đang đuổi giết, lúc này mặc kệ nàng, không phải để cho nàng đi chết sao?

Con người phải biết biết ơn báo đáp.

Đây coi như là báo đáp vì thu hoạch được năng lực của nàng.

Đợi đến khi Linh m và Tần Uyển đều trở về phòng sau đó, Lâm Tú đi tới hậu viện.

Tuy nhiên hắn lại không trực tiếp bắt đầu tu luyện võ đạo.

Hắn nhắm mắt lại, có thể rõ ràng cảm giác được, chung quanh hư không, bắt đầu khởi động một loại năng lượng, loại năng lượng này ở khắp mọi nơi, tràn ngập toàn bộ không gian.

Đây là lực lượng không gian.

Khi ôm Thiên Diệp Lãm bị thương trở về, tự nhiên là tiếp xúc không khoảng cách, thời gian dài như vậy, cũng đủ để Lâm Tú sao chép năng lực của nàng vào tay, năng lực của hai hệ không gian, cũng không cần thêm vị trí năng lực.

Lâm Tú cũng không có khát vọng cấp bách cỡ nào với bản thân năng lực này.

Đại bộ phận thời gian, hắn cũng không có khả năng sử dụng năng lực này trước mặt người khác.

Hắn càng muốn chính là lực lượng không gian.

Suy đoán lúc trước của hắn là đúng, giống như lực lượng ngũ hành, lực lượng lôi đình, thế giới này cũng tồn tại lực lượng không gian, loại lực lượng này ở khắp mọi nơi, không cần băng huyết gì, cũng không cần dung nham núi lửa, càng không cần địa phương lôi đình, nó tồn tại ở bất cứ nơi nào trên thế giới này.

Nói cách khác, bất kể lúc nào, bất kể hắn ở nơi nào, đều có thể từ trong không gian hấp thu lực lượng tăng trưởng nguyên lực của bản thân.

Lâm Tú vận chuyển lực lượng kia, trong nháy mắt cả người biến mất tại chỗ.

Không phải là che mắt ẩn nấp mà là thực sự biến mất trong không gian thực tế.

Giờ khắc này, hết thảy trong hiện thực, ở trong mắt hắn, biến thành có chút hư ảo, Lâm Tú thử chạm vào bàn đá cách đó không xa, bàn tay lại xuyên qua bàn đá, điều này đủ để nói rõ, đây là một không gian nhỏ độc lập với hiện thực.

Theo hẳn đi lại ở chỗ không gian này, vị trí của hẳn ở không gian hiện thực, cũng đang di động.

Chỉ trong chốc lát, Lâm Tú liền nhận thấy từ trong không gian này xuất hiện ra một loại lực bài xích, lực bài xích này càng ngày càng mạnh, bài xích cả người hẳn ra ngoài.

Hẳn đã trở lại không gian thực.

Không gian này, dường như không thể ở lại quá lâu.

Lâm Tú lần thứ hai tiến vào không gian kia, thử mấy lần sau đó, đạt được một kết luận.

Không gian này có thể tiến vào mấy lần, nhưng mỗi một lần đều không thể ở quá lâu, thời gian càng lâu, lực lượng không gian lại càng lớn, cho đến khi bài xích hẳn trở về không gian hiện thực.

Trước mắt, hẳn đại khái có thể ở trong không gian kia khoảng mười lăm giây.

Có điều, sau khi rời khỏi không gian này, lại có thể lập tức tiến vào, sau đó lại đợi mười lăm giây, đây chính là năng lực mà Thiên Diệp Lãm sử dụng khi khiêu chiến với Triệu Linh Quân.

Nàng trồn vào không gian, sau đó, có thể ở không gian thực tế xuất hiện vị trí khác nhau, tốc độ nhanh mà nói, giống như là ảnh phân thân, xuất hiện nhiều tàn ảnh lặp lại, mỗi một tầng đều là công kích chân thật.

Lâm Tú nhắm mắt một lát, khi lần thứ hai mở ra, cả người lóe ra một chút, từ tại

chỗ biến mất, trong nháy mắt xuất hiện ở ngoài mây trượng.

Thuần di.

Đây là một cách sử dụng khác của năng lực không gian này.

Khó trách nàng mười bảy tuổi có thể lọt vào top mười Thiên kiều bảng, loại năng lực này, quả thực là ác mộng của dị thuật sư.

Chỉ có thiên về phòng ngự, hoặc là công thủ gồm nhiều mặt năng lực mới tương đối khắc chế năng.

Như kim thân, ngũ hành hệ kim và thổ, hệ băng cũng miễn cưỡng có thể tính, còn có chính là niệm lực, niệm lực tạo ra bức chắn vô hình, nàng xuất quỷ nhập thần như thể nào cũng vô dụng, giống như là tỷ thí với Triệu Linh Quân vậy.

Tuy nhiên, năng lực không gian cũng có một nhược điểm rõ ràng.

Lâm Tú dò xét một phen, phát hiện nguyên lực trong cơ thể đã không còn nhiều lắm.

Năng lực này, dường như so với tất cả năng lực mà hắn có được đều phải hao phí nhiều nguyên lực hơn, nếu như không thể trong thời gian ngắn thủ thắng, sẽ lâm vào cảnh nguyên lực khô kiệt.

Lâm Tú tu luyện một buổi tối, lúc trời sắp sáng, ngủ nửa canh giờ khôi phục tinh lực.

Chương 576: Lực lượng không gian (3)

Hắn dậy sớm hơn một chút so với bình thường, làm điểm tâm cho năm người với Tần Uyển.

Miệng vết thương của Thiên Diệp Lãm được Song Song chữa khỏi, nhưng cả người thoát nhìn vẫn có chút suy yếu, sau khi ăn cơm xong, Lâm Tú đưa Song Song về nhà, sau đó thuận đường đi hoàng cung.

Vụ án nàng bị ám sát, Thanh Lại ti có trách nhiệm truy xét.

Nhưng vụ án này không đầu không đuôi, Thanh Lại ti phỏng chừng tra không được cái gì, thân phận của nàng lại đặc thù, cho nên cuối cùng vẫn là để Hạ Hoàng giao cho Mật Điều ti điều tra.

Ngự thư phòng.

Hạ Hoàng đang nói chuyện với Chu Cẩm.

Hắn ta uống một ngụm canh sâm của Thực phi, hỏi: "Nguyên Tinh cấp năm không có sao?"

Chu Cẩm trả lời: "Chỉ có hai viên, cho Tần cô nương, Bệ hạ cũng biết, giết mười con dị thú cấp năm cũng chưa chắc có thể có được một viên nguyên tinh hoàn chỉnh. Mấy tháng trước, Trương gia vì để cho Thái tử thăng chức, phái người ở các quốc gia thu mua với giá cao, cũng mới thu mua được năm viên, về sau còn bị người của Thiên Đạo Minh trộm đi, mấy gia tộc ở Vương Đô, trong tay có lẽ có một viên hai viên, nhưng chưa chắc sẽ lấy ra..."

Hạ Hoàng bắt đặc dĩ buông chén canh xuống, tuy rằng hắn ta cũng muốn giữ lại Nguyên

Tình cho nữ nhi của mình, nhưng sự thật là, Tần Uyển thăng cấp tới cấp Địa, có ý nghĩa càng lớn đối với triều đình.

Đại hội năm sau, Đại Hạ phải đối mặt với tình trạng khó xử về thanh hoàng bất tiếp, kỳ vọng của triều đình đối với Tân Uyển, là top mười Thiên kiều bảng.

(Thanh hoàng bất tiếp: Thanh: Hoa màu chưa chín, Hoàng: Hoa màu đã chín. Ý chỉ lương thực cũ đã ăn xong mà lương thực mới chưa có. Ví von việc cũ mới đều mất đi sự nối tiếp nhau.)

Mà Minh Hà, mặc dù có thể bước vào cấp Địa, cũng không có khả năng tiến vào top mười.

Hắn ta có chút cảm khái, nói: "Ngay cả Phù Tang tiểu quốc cũng có thể ra một cái top mười Thiên kiều bảng, đại quốc Đại Hạ ta, ngoại trừ Triệu Linh Quân, lại không ai có thể so sánh, bọn họ khi nào có thể cho trầm tranh một hơi..."

Lúc này, một thái giám đi vào, nói: "Bệ hạ, Lâm Tú cầu kiến"

Mỗi lần Lâm Tú tới tìm hắn ta, đều không có chuyện tốt gì, không phải muốn phỏng óc thì chính là cầu tứ hôn, nhưng hắn ta xác thực đã một khoảng thời gian không gặp Lâm Tú, Hạ Hoàng phát phát tay, nói: "Để cho hắn tiến vào."

Dưới sự dẫn dắt của một thái giám, Lâm Tú đi vào ngự thư phòng, khom người nói: "Tham kiến bệ hạ"

Đã lâu không gặp Hạ Hoàng, hình như hắn ta gầy hơn trước một chút.

Chu Cẩm vẫn giống như trước kia, một bộ dáng chân chó.

Hạ Hoàng liếc hẩn một cái, hỏi: "Người lại tìm trộm có chuyện gì?"

Lâm Tú ôm quyền nói: "Hồi bộ hạ, đêm qua, thần đi dạo trên phố, trong lúc vô tình gặp phải một chuyện, vị Thiên Diệp cô nương trong top mười Thiên Kiêu bản của Phù Tang quốc kia, ở đầu đường Đại Hạ bị người đuổi giết, thần dùng kế nhỏ, dọa lui thích khách kia, cứu nàng, vụ án này, chuyện liên quan đến quan hệ hai nước, thần cảm thấy Mật Điều ti nên điều tra một chút...

"Cái gì?" Hạ Hoàng nhú mày, sau đó hỏi: "Vị Thiên Kiêu Phù Tang quốc kia bị ám sát, nàng không sao chứ?"

Lâm Tú nói: "Nàng bị thương không nhẹ, thần để Song Song cô nương trị liệu cho nàng, hiện tại đã không có gì đáng ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng thật tốt là được"

Hạ Hoàng lại hỏi: "Hiện tại nàng đang ở đâu?"

Lâm Tú nói: "Hồi bộ hạ, Thiên Diệp cô nương là bằng hữu của nương tử thần, hiện tại thần tạm thời để nàng ở phủ"

Hạ Hoàng nhìn về phía Chu Cẩm, nói: "Để Mật Điều ti nhanh chóng điều tra việc này."

Chu Cẩm đáp một tiếng, ghé tai một thái giám nói vài câu, thái giám kia lập tức vội vàng đi ra khỏi ngự thư phòng.

Sau khi xác nhận Thiên Diệp Lâm không có việc gì, Hạ Hoàng mới thở phào nhẹ nhõm, thiên kiêu của Phù Tang quốc, nếu xảy ra

chuyện gì ở Đại Hạ, quan hệ với Phù Tang quốc là chuyện nhỏ, tổn thất danh dự của triều đình mới là chuyện lớn.

Người không biết nội tình, có lẽ sẽ cho rằng triều đình Đại Hạ không thể dung nạp thiên tài của các nước khác.

Tuy rằng hẳn ta xác thực không muốn thiên tài như vậy xuất hiện ở Phù Tang quốc, nhưng hẳn ta chỉ là muốn biến thiên tài như vậy thành của Đại Hạ, không muốn để cho người ta ám sát nàng.

Hắn ta liếc nhìn Lâm Tú một cái, hỏi: "Làm sao ngươi biết nàng ấy?"

Lâm Tú nói: "Mấy ngày trước, nàng tìm nương tử nhà thần luận bàn qua, chúng ta đã gặp một lần"

Hạ Hoàng hứng thú hỏi: "Ai thắng?"

Lâm Tú nói: "Nương tử nhà thần"

Hạ Hoàng thở phào nhẹ nhõm, bất luận như thế nào, Đại Hạ còn có Triệu Linh Quân, chỉ cần có nàng, tối thiểu có thể bảo vệ tôn nghiêm cho Đại Hạ.

Nhưng nếu như đại hội năm sau, Đại Hạ có thể có hai vị Thiên Kiêu tiến vào top mười, không chỉ mang đến vẻ vang cho triều đình, mà còn mang đến ý nghĩa thực tế cũng rất lớn.

Chương 577: Vì nước hiền thân (1)

Nghĩ tới đây, trong đầu hắn ta bỗng nhiên hiện lên một tia linh quang.

Hắn ta nhìn về phía Lâm Tú, hỏi: "Người nói xem, vị Thiên Kiêu Phù Tang quốc kia, hiện tại ở phủ của người dưỡng thương?"

Lâm Tú gật gật đầu, nói: "Nàng dường như không muốn ở dịch quán, quán trọ bên ngoài lại không an toàn, nên thần bố trí cho nàng ở trong phủ"

Hạ Hoàng hỏi: "Nàng ấy có xinh đẹp không?"

Lâm Tú suy nghĩ một chút, nói: "Dáng vẻ ngược lại rất xinh đẹp, chỉ là hơi thấp một chút"

Hạ Hoàng khoát tay áo, nói: "Người còn trẻ, không hiểu những thứ này, muốn nữ tử cao như vậy làm cái gì, chỉ cần xinh đẹp là tốt rồi, nhỏ nhắn xinh đẹp, chim nhỏ nép vào người, cũng có một phần tư vị khác..."

Lâm Tú sừng sốt một chút, đang yên đang lành, như thế nào lại nói đến việc này?

Tuy nhiên không nên nói đã nói, hắn ta nói cũng không sai.

Nữ tử cao gầy có cái tốt của cao gầy, nhỏ nhắn cũng có cái đẹp của nhỏ nhắn, đạo lý này, kiếp trước hắn đã hiểu, chân dài cao gầy, là một phần quần người tiêu hồn, nhưng nhỏ nhắn xinh xắn, càng có thể khơi dậy dục vọng chinh phục và ý muốn bảo vệ, còn có thể thoải mái ôm lấy...

Lâm Tú vẫn không rõ, vì sao Hạ Hoàng bỗng nhiên nói với hắn điều này.

Lúc này, Hạ Hoàng lần thứ hai nhìn về phía Lâm Tú, nói: "Trẫm cần người làm một việc, cho người thời gian nửa năm, người nghĩ biện pháp cưới thiên kiều Phù Tang quốc, biến nàng trở thành người Đại Hạ ta, đến lúc đó trẫm tứ hôn cho người..."

Lâm Tú nhìn hắn ta, trong đầu hiện ra dấu chấm hỏi thật lớn.

Hắn chỉ là tới báo án, sao lại nói đến chuyện cưới vợ?

Lâm Tú không hiểu ra sao, ánh mắt Hạ Hoàng lại càng ngày càng sáng.

Đó thực sự là một ý tưởng tốt...

Người ta thường nói, gả cho gà theo gà, gả cho chó theo chó, mặc dù nàng là người Phù Tang, sau khi gả đến Đại Hạ, coi như là con dân Đại Hạ, có thể đại biểu cho Đại Hạ xuất chiến.

Người khác không có bản lĩnh này, hắn lại có đủ tin tưởng với Lâm Tú.

Hắn không chỉ cứu vị nữ tử Phù Tang kia, còn chăm sóc nàng ở trong phủ, đây là một cơ hội rất tốt, dựa vào thực lực của hắn, đánh cắp trái tim của nữ tử kia hắn là không khó.

n cứu mạng, lấy thân báo đáp, không quá đáng chứ?

Đây cũng coi như là vì nước hiến thân.

Lâm Tú phản ứng lại, vội vàng nói: "Bệ hạ, không thể, tuyệt đối không thể..."

Hắn có Ngung Nhi chưa cưới, Tần Uyển còn đang xếp hàng, nào rảnh rỗi đi cưới một cô nàng Phù Tang quốc, đây không phải là lẩn lộn sao?

Hắn bằng lòng thì Ngung Nhi cũng không muốn, Ngung Nhi bằng lòng thì Tiết lão Quốc Công cũng không đồng ý.

Hạ Hoàng hỏi: "Có gì không thể?"

Lâm Tú giải thích: "Loại chuyện tình cảm này, không thể miễn cưỡng, chính là dưa hấu xanh không ngọt..."

Hạ Hoàng nhìn hắn, nói: "Tình cảm có thể miễn cưỡng hay không, trẫm còn không biết sao, trẫm lấy kinh nghiệm của một người từng trải nói cho ngươi biết, nhất thời miễn cưỡng không tính là cái gì, lâu ngày đều sẽ sinh tình, dù sao ngươi cũng không thiệt thòi..."

Lâm Tú tiếp tục nói: "Vậy cho dù thần nguyện ý, Thiên Diệp cô nương người ta cũng không muốn, người ta là top mười Thiên kiều bảng, lần này thi đấu, còn có hy vọng lọt vào top năm, mà lấy tuổi của nàng, còn có thể tham gia một lần thi đấu nữa, đến lúc đó tiến thêm một bước nữa, chính là thiên kiều thu hút sự chú ý của khắp mọi nơi, Lâm Tú thần có thể có tài đức gì để cho người như vậy làm thiếp cho thần?"

Hạ Hoàng nói: "Nương tử ngươi là Triệu Linh Quân, nàng làm thiếp cho ngươi, là ủy khuất sao?"

Những lời này nói ra làm cho Lâm Tú á khẩu không nói nên lời.

Hắn cũng xác thực không có cách nào phản bác.

Triệu Linh Quân, mười ba tuổi bước vào cấp Địa, mười chín tuổi cấp Địa thượng cảnh, mười bảy tuổi liền áp đảo năm đại vương

triều, hơn tất cả mười thiên tài của các nước khác, đoạt được vị trí thứ nhất trên Thiên kiều bảng, là một viên minh châu được chú ý nhất trong giới tu luyện ở đại lục.

Nàng làm chính thê, bất luận kẻ nào làm thiếp cũng không dám nói ỷ khuất.

Hạ Hoàng đi tới, vỗ vỗ bả vai Lâm Tú, nói: "Nhân sinh chính là có rất nhiều chuyện thân bất do kỷ, trăm tuy rằng là hoàng đế một nước, nhưng cũng phải thỏa hiệp với những chuyện này, vì vinh dự quốc gia, người chịu thiệt thòi một chút, trăm tin tưởng thực lực của người..."

Thời gian hai người nói chuyện, thái giám vừa rồi rời đi, đã trở lại.

Hắn ta trình một phần hồ sơ cho Chu Cẩm, Chu Cẩm nhìn một chút, đi đến bên cạnh Hạ Hoàng, nói: "Bộ hạ, lần này ám sát nhằm vào thiên kiều Phù Tang quốc, rất có khả năng, chính là người Phù Tang quốc tự mình làm..."

Hạ Hoàng dùng ngón trỏ nhẹ nhàng gõ vào ngực bàn, nói: "Không ở chỗ Phù Tang bọn họ động thủ, chạy đến Đại Hạ ta giết người, là muốn đặt nôi đen này ở trên đầu trăm sao, đồ vô liêm sỉ này, nôi đen nào cũng đều muốn cho trăm công..."

Chương 578: Vì nước hiền thân (2)

Lâm Tú hỏi: "Bệ hạ, đây là có chuyện gì?"

Hạ Hoàng khoát tay áo, nói với Chu Cẩm:
"Người nói với hần đi"

Chu Cẩm nói: "Lâm công tử có điều không biết, Phù Tang có tứ đại thị tộc, theo thứ tự là Y Hạ, Đằng Nguyên, Liễu Sinh, Thiên Diệp, tứ đại thị tộc này, mỗi một người đều mạnh mẽ một phương, trong lúc đó, thường có tranh đấu, nhưng lại có thể kiềm chế lẫn nhau, Thiên Kiêu nhà Thiên Diệp xuất hiện, rất có thể trong tương lai phá vỡ cân bằng của tứ đại thị tộc..."

Chu Cẩm không nói, Lâm Tú thật đúng là không biết những thứ này.

Nói cho cùng, ám sát đêm qua là do nội đấu quyền lực Phù Tang quốc sinh ra.

Không giống như sự thống nhất của Đại Hạ, Phù Tang còn nằm trong gia tộc.

Thiên phú của nàng, đối với Thiên Diệp gia cùng toàn bộ Phù Tang quốc mà nói, đương nhiên là chuyện tốt, loại tiểu quốc này, cũng chỉ có lúc ở đại hội mới có cơ hội lộ diện với các nước.

Nhưng đối với mấy gia tộc khác của Phù Tang mà nói, cũng không phải chuyện tốt.

Có thể tiến vào top mười Thiên kiêu bảng, thậm chí là top năm, Thiên Diệp Lãm không thể nghĩ ngờ là có tiềm lực cấp Thiên, cấp Thiên cho dù là ở Đại Hạ, cũng là cường giả cực kỳ hiếm thấy, ngay cả hoàng thất cũng phải cho ba phần mặt mũi, ở tiểu quốc Phù Tang như vậy, một vị cấp Thiên cũng đủ

để thống nhất cả nước, đăng quang làm hoàng đế.

Mấy gia tộc khác ở Phù Tang đương nhiên không muốn nhìn thấy một màn này phát sinh.

Phù Tang quốc xuất hiện một vị cấp Thiên, không có ý nghĩa quá lớn, kết cấu đại lục sớm đã ổn định, bọn họ không có cách nào, cũng không có khả năng từ trong miệng ngũ đại vương triều chia một chén canh.

Có lợi duy nhất là Thiên Diệp gia.

Điều này có thể làm cho bọn họ áp chế ba gia thị khác, thống nhất Phù Tang.

Đối với ba gia thị còn lại mà nói, khi nàng còn chưa hoàn toàn trưởng thành, xóa bỏ nàng, là lựa chọn có lợi nhất.

Hạ Hoàng lần thứ hai nhìn về phía Lâm Tú, nói: "Tiểu quốc Phù Tang, không thể dung nạp được thiên tài như nàng, nhưng Đại Hạ ta dung nạp được, trăm kỳ vọng rất lớn đối với ngươi, hy vọng ngươi đừng để trăm thất vọng..."

Nói thật, Lâm Tú hiện tại có chút không biết nói gì.

Loại chuyện ép buộc người khác thành thân này, một lần là đủ rồi, nào có thể xảy ra lần thứ hai?

Sau khi rời khỏi Ngự Thư Phòng, dưới sự bày mưu tính kế của Hạ Hoàng, Chu Cẩm và Lâm Tú cùng nhau trở về nhà mới, hẳn là đại biểu cho triều đình Đại Hạ an ủi Thiên Diệp Lãm, chuyện này tuy rằng không liên quan đến Đại Hạ, nhưng cũng là phát sinh trên địa bàn của bọn họ, triều đình không

thể coi như chuyện gì cũng không phát sinh.

Lúc Chu Cẩm tới, còn mang theo một đồng thuốc bổ và dược liệu.

Hắn nói với Thiên Diệp Lãm nói: "Vương Đô Đại Hạ, không cho phép kẻ xấu làm càn, triều đình sẽ tiếp tục điều tra việc này, Thiên Diệp cô nương yên tâm, chuyện đêm qua sẽ không xảy ra nữa."

Thiên Diệp Lãm nói: "Cám ơn."

Chu Cẩm nói: "Không cần khách khí, tỷ thí nếu tiến hành ở Đại Hạ, triều đình Đại Hạ ta nên vì an toàn của các người mà chịu trách nhiệm"

Sau đó, hắn lộ ra thâm ý, lại nói: "Về chuyện ám sát đêm qua, đến tột cùng là do ai gây ra, ta nghĩ, trong lòng Thiên Diệp cô nương hẳn là đã có suy đoán, thứ cho ta nói thẳng, Phù Tang quá nhỏ, không chứa được thiên kiêu như cô nương, sao cô nương không đến Đại Hạ chúng ta, ở chỗ này, người có thể hưởng thụ được tài nguyên tu luyện tốt nhất, cũng sẽ không bị người nghi kỵ, triều đình Đại Hạ có thể cho tất cả những gì người muốn..."

Lâm Tú cũng ở bên cạnh nghe, thì ra Chu Cẩm lần này cố ý chạy một chuyến đến đây, là muốn đào góc tường.

Loại chuyện này cũng không có gì lạ.

Năm đại vương triều thường xuyên đào góc tường của một ít tiểu quốc, những tiểu quốc kia lực nhỏ, lực cả nước cũng không bồi dưỡng nổi một vị thiên kiêu, chỉ có ở những nước lớn này mới có thể hưởng thụ

được tài nguyên tu luyện xứng với thiên phú của bọn họ.

Tất nhiên, cái giá phải trả là từ nay về sau, phân định ranh giới với đất nước của họ và làm việc cho các cường quốc gia nhập.

Thiên Diệp Lãm hơi gật đầu, áy náy nói: "Xin lỗi, ý tốt của ngài, lòng ta xin nhận, Phù Tang là quốc gia của ta, ta không thể phản bội..."

Bị cự tuyệt, Chu Cẩm cũng không kiên trì nữa, chỉ là trước khi đi, dùng ánh mắt ý vị thâm trường nhìn Lâm Tú một cái, nói: "Đừng phụ kỳ vọng của bệ hạ..."

Sau khi Chu Cẩm rời đi, Triệu Linh m hỏi: "Kỳ vọng gì?"

Lâm Tú nói: "Bệ hạ hy vọng ta cố gắng tu luyện, tranh thủ thời điểm thi đấu, giành vinh quang cho quốc gia..."

Kỳ thật so với giành vinh quang cho quốc gia, Hạ Hoàng càng hy vọng hấn hiến thân cho quốc gia.

Lời nói của hấn ta Lâm Tú vẫn chưa để ở trong lòng, cửa ải kia của Tiết lão Quốc Công hấn còn chưa qua, không có tâm tư suy nghĩ những việc khác.

Chương 579: Lâm Tú VS Linh m (1)

Một bóng người từ ngoài cửa sổ bước đi vào, Lý Bách Chương vẻ mặt tươi cười, đang muốn nói gì đó với Lâm Tú, ánh mắt lơ đãng đảo qua trong viện, ngạc nhiên nói: "Sao lại có thêm một người?"

Lý Bách Chương nhìn kỹ cô gái trong sân, kinh ngạc nói: "Nàng ta chẳng phải là Thiên Diệp Lãm sao?"

Lâm Tú bất ngờ nói: "Các người quen nhau?"

Lý Bách Chương lắc đầu nói: "Ta biết nàng ta, nàng ta không quen ta, lần trước thi đấu chư quốc chính là ở Đại Hạ, nàng ta tỏa sáng trong buổi tỷ thí, rất nhiều thiên tài thành danh từ thuở niên thiếu của ngũ đại vương triều đều bại trong tay nàng ta, lần trước nàng ta xếp thứ chín trên Thiên kiều bảng, lần này e rằng có thể tiến vào năm hạng đầu, nàng ta còn là một trong ba mỹ nhân được công nhận của cuộc thi, sao nàng ta lại ở nhà người?"

Lâm Tú tò mò hỏi: "Cái gì mà ba mỹ nhân?"

Lý Bách Chương giải thích: "Mười hạng đầu Thiên kiều bảng mùa trước có ba vị nữ tử đều là mỹ nhân nhất đẳng, đứng đầu là nương tử nhà người, thứ hai là người đến từ vương triều Đại La, đứng rồi, năng lực của vị kia giống người, được xưng "băng hậu"

là băng hữu thân thiết của nương tử nhà người, thứ ba chính là Thiên Diệp cô nương của Phù Tang..."

Lâm Tú vĩnh viễn không biết, Lý Bách Chương biết được bao nhiêu tin đồn vu vơ.

Có điều bây giờ hẳn không hứng thú lắm với đánh giá ba mỹ nhân bốn mỹ nhân gì đó của những kẻ lắm chuyện kia, đám người ngưỡng mộ và theo đuổi các nàng hoàn toàn không biết những nữ thần này lúc riêng tư sẽ có dáng vẻ gì.

Bốn mỹ nhân Dị Thuật Viện trước mặt người ngoài đều là tiên khí lượn lờ, ai có thể biết được lúc riêng tư Ngung Nhi là một nữ nhân ngốc nghếch thích bám người, Linh m bề ngoài lạnh lùng như băng sương, thực tế lại nhiệt tình kiêu ngạo, công chúa Minh Hà luôn làm giá lại thích trèo cây lên lút nghe người ta nói chuyện, Tần Uyển lúc ngủ không an phận, tay nghề hơn người, càng có nhiều thứ không đủ nói với người ngoài...

Lúc này Lý Bách Chương nói tiếp: "Người còn chưa nói cho ta biết, sao Thiên Diệp cô nương lại ở nhà của người?"

Lâm Tú nói: "Tôi qua dạo phố nhặt về."

Lý Bách Chương ngăn ra một lúc, không tin tưởng nói: "Nhặt?"

Lâm Tú gật đầu, giải thích với hẳn ta một lúc.

Ánh mắt Lý Bách Chương nhìn ra ngoài khoảng không, chìm vào suy nghĩ, hẳn ta không cảm thấy bản thân kém Lâm Tú bao nhiêu, điều duy nhất thua kém có lẽ chính là vận may.

Buổi tối Lâm Tú ra ngoài không phải gặp Tần Uyển thì chính là thiên kiêu của Phù Tang, hẳn ta chỉ có thể gặp đám cầm vệ tuần tra thôi.

Lẽ nào đây chính là mệnh phạm hoa đào?

Nói thật hẳn ta cũng muốn phạm.

Lâm Tú hỏi Lý Bách Chương: "Không nói cái này nữa, ngươi tu hành thể nào rồi?"

Lý Bách Chương vươn tay ra, lòng bàn tay cong lại lập lòe ánh sáng, có chút đắc ý nói: "Đã đột phá cấp Địa rồi"

Tuy vận đào hoa không nhiều như hắn, nhưng về mặt tu vi hắn ta lại tiến vào cấp Địa trước Lâm Tú một bước.

Lâm Tú rất vui, vỗ nhẹ vai hắn ta nói: "Không tệ, coi như không khiến ta thất vọng"

Lý Bách Chương đẩy tay hắn ra, giọng điệu Lâm Tú nói chuyện cứ như trưởng bối của hắn ta vậy, chuyện này khiến hắn ta cảm thấy kỳ lạ.

Lần đầu Lâm Tú gặp Lý Bách Chương, hắn ta che giấu thân phận đồng thời cũng che giấu thực lực, thực ra hắn ta của khi đó đã là cấp Huyền thượng cảnh, con cháu hoàng thất chỉ cần thức tỉnh dị thuật, thông thường thiên phú sẽ không quá tệ, các hoàng tử công chúa đều do nữ tử của gia tộc quyền quý và Hạ Hoàng sinh ra, trời sinh bọn hắn đã sở hữu gien ưu tú nhất.

Có thiên phú xuất chúng, được tài nguyên tích lũy, phần lớn đều có thể bước vào cấp Địa trong khoảng hai mươi tuổi.

Những người này có thể được xưng là thiên tài, bọn hắn chỉ cần cố gắng tu hành, không khó để tiến vào cấp Địa thượng cảnh.

Người có thiên phú tốt hơn bọn hắn như Triệu Linh Quân và Thiên Diệp Lãm mới có thể xưng là thiên kiêu.

Lâm Tú tiến vào cấp Huyền thượng cảnh cũng đã nửa năm, tu hành nửa năm nay có thể so

với mười năm của người bình thường, theo dự tính ban đầu hần cần một năm mới có thể phá cảnh, nhưng sau này lại bất ngờ lấy được dị thuật tốc độ, dị thuật kim cùng dị thuật không gian, nếu thuận lợi cuối năm hần sẽ có thể đột phá, có lẽ còn cần khoảng ba đến bốn tháng.

Thiên phú cơ bản của hần so với những thiên tài kia vẫn kém hơn không ít, nếu thiên phú cơ bản của hần cũng cao như Triệu Linh Quân, dưới tốc độ tu hành gấp mười mấy lần này, lại nhân thêm con số nào đó, hần thật sự có thể đặt chân đến vô thượng trong vòng mười năm.

Vừa nghĩ đến Triệu Linh Quân, Lâm Tú đã nhìn thấy Triệu Linh Quân.

Nàng ta đi qua cùng Linh m, nhất định là Linh m đã nói tin tức Thiên Diệp Lãm bị thương cho nàng ta biết.

Chương 580: Lâm Tú VS Linh m (2)

Lý Bách Chương nhìn Lâm Tú, nhỏ tiếng hỏi: "Người và Uyển Nhi cô nương thế nào rồi?"

Lâm Tú hỏi: "Cái gì mà thế nào?"

Lý Bách Chương hỏi: "Phát triển đến bước nào rồi?"

Phát triển với Tần Uyển đến bước nào, thật sự không dễ để hình dung.

Là bằng hữu, nào có bằng hữu vừa hôn nhau là hôn suốt một khắc, làm gì có bằng hữu nào mỗi tối lén lút trèo cửa sổ qua đây, ôm ấp, ôm nhau ngủ say, làm gì có bằng hữu nào sẽ giúp hấn cái kia?

Hấn không thể sĩ nhục hai chữ bằng hữu này được.

Lâm Tú mỉm cười với Lý Bách Chương, tin rằng hấn ta có thể hiểu được ý nghĩa của nụ cười này.

Biểu cảm trên gương mặt của Lý Bách Chương đại ra, rất lâu sau mới hỏi: "Chẳng phải khi trước người nói nàng ấy chỉ ở lại đây thôi sao?"

Lâm Tú than nhẹ một tiếng nói: "Có một số việc không thể nào đoán trước được, người hiểu mà..."

Lý Bách Chương âm thầm phun ra một câu: "Ta biết ngay mà..."

Trước kia hấn ta cảm thấy đồng bệnh tương liên với Lâm Tú, thậm chí tình huống của bản thân tốt hơn hấn một chút.

Bây giờ cuối cùng hấn ta đã hiểu, suy nghĩ khi đó của hấn ta buồn cười đến mức nào.

Lâm Tú không có tâm trạng chăm sóc Lý Bách Chương, tâm tư của hắn đều ở chỗ Triệu Linh Quân.

Đây là lần đầu tiên Triệu Linh Quân tới nơi này.

Chính thế vậy mà lại đến ngoại trạch, đổi lại nam nhân khác sợ rằng trong lòng đã hoảng như chó, nữ nhân nuôi ở ngoài cũng sẽ kinh hồn táng đảm.

Nhưng Lâm Tú lại không nhìn thấy nửa chữ sợ hãi trên gương mặt của Tần Uyển.

Khi ánh mắt hắn nhìn qua, nàng ta thậm chí còn chớp mắt với hắn, cái liếc mắt này ẩn chứa vô số phong tình.

Lý Bách Chương cũng thấy được cảnh này, uống một hớp trà lớn, đứng dậy nói: "Ta đi đây, các người đừng quên đến Dị Thuật ti đăng ký"

Lý Bách Chương nhắc tới việc này, vừa lúc mọi người đều ở đây, Linh m đề nghị mọi người cùng nhau đến đó.

Trận đấu nhỏ sắp cử hành do Dị Thuật ti tổ chức.

Tất cả mọi người tham gia trận đấu nhỏ này, một tháng trước khi bắt đầu tỷ thí phải đến Dị Thuật ti báo danh.

Mục đích đăng ký là để nắm rõ thực lực của tất cả những người tham gia, dù sao cũng có hơn mười quốc gia, hàng trăm người tham gia trận đấu nhỏ này, không thể xếp hạng từng người một được, cho nên thi đấu sẽ sử dụng chế độ đào thải, hai vòng đấu chỉ cần thất bại một lần sẽ bị loại trực tiếp.

Nếu không tìm hiểu kỹ càng trước mà lựa chọn ngẫu nhiên, rất có thể sẽ xuất hiện tình huống Triệu Linh m gặp Thiên Diệp Lâm ngay vòng đầu, ứng cử viên cạnh tranh năm hạng đầu của trận đấu lớn sẽ bị loại thảm ngay trận đầu tiên của vòng loại.

Sau khi nắm rõ thực lực của bọn hắn, Dị Thuật ti sẽ sắp xếp thậm chí đảm bảo mấy vòng đầu, cấp Địa nhất định sẽ không gặp phải cấp Địa.

Còn về cấp Huyền thì không quản được nhiều như vậy, cho dù là cấp Huyền đỉnh phong cũng không thể lấy được hạng cao trong đại hội, triều đình sẽ không thay đổi quy tắc vì bọn hắn, tỷ thí tổ chức mấy trăm người vốn là một chuyện cực kỳ phức tạp lại phiền phức, phải cân nhắc quá nhiều thứ sẽ khiến quá trình tỷ thí trở nên ruò rã hơn, lãng phí thời gian sức lực cũng lãng phí tiền bạc.

Cho nên Thiên Diệp Lâm, Linh m, Tần Uyển, còn có Ngung Nhị, các nàng sẽ tuyệt đối an toàn, Lâm Tú thì không chắc.

Về mặt lý luận, hắn có khả năng sẽ bị loại ngay vòng đầu.

Nếu vòng thứ nhất bất hạnh gặp Triệu Linh Quân, hắn sẽ bị loại.

Trên đường đến Dị Thuật ti, Linh m nhìn thoáng qua Lâm Tú nói: "Hi vọng người sẽ không gặp chúng ta tại vòng tỷ thí đầu tiên..."

Lâm Tú cũng nhìn Linh Âm nói: "Nếu trận đầu gặp người, ta cũng sẽ không nương tay."

Linh m liếc hăn nói: "Nói cứ như ngươi là đối thủ của ta vậy"

"Hay là tỷ thí xem?"

"Trở về sẽ tỷ thí, sợ ngươi chắc?"

Thiên Diệp Lãm nhìn Lâm Tú với ánh mắt tò mò, nàng ta cũng vừa mới biết thực lực của Lâm Tú chỉ là cấp Huyền.

Nàng ta vốn tưởng trượng phu của Triệu Linh Quân, cho dù không bằng nàng ta cũng phải có thực lực cấp Địa.

Khiến nàng ta cảm thấy kỳ lạ hơn là thoát nhìn bọn hăn không giống phu thê.

Ngược lại muội muội của nàng ta, nhìn qua còn xứng đôi với hăn hơn.

Đăng ký xong ở Dị Thuật ti, sau khi về nhà mới Triệu Linh m đứng trong sân nói với Lâm Tú: "Chẳng phải muốn tỷ thí sao?"

Lâm Tú nói: "Đến đây..."

Nghe Lý Bách Chương nói mười hạng đầu Thiên kiều băng còn có một vị nữ tử của vương triều Đại La, năng lực dị thuật cũng là băng, khi thi đấu trận lớn có lẽ sẽ gặp phải, Lâm Tú vừa khéo muốn thử xem khi đối mặt với một đối thủ nguyên lực vượt qua hăn cả một đại cảnh giới, đồng thời cùng chung năng lực sẽ là cảm giác gì.

Tần Uyển và Thiên Diệp Lãm cũng đứng trong hành lang nhìn hai người.

Chương 581: Lâm Tú VS Linh m (3)

Lâm Tú đứng cách Linh m ba trượng, đây cũng là khoảng cách tiêu chuẩn mà hai người tham gia phải duy trì lúc vừa bắt đầu khi thi đấu trận nhỏ và trận lớn.

Khoảng cách quá gần, dị thuật sư không có năng lực phòng ngự sẽ bị võ giả có cảnh giới thấp hơn bọn hắn một tầng giết ngay lập tức.

Ba trượng là hoảng cách tương đối thích hợp.

Tần Uyển nói một tiếng “bắt đầu”, cơ thể Lâm Tú biến mất ngay tại chỗ.

Lúc tỷ thí, năng lực mà hắn có thể sử dụng chỉ có băng, lực lượng, kim, mắt, cùng tốc độ trong phạm vi hợp lý.

Bởi vì lực lượng, tốc độ, cùng phòng ngự, vận chuyển chân khí cũng có thể làm được, sẽ không khiến người khác nghi ngờ.

Chỉ dựa vào dị thuật, Lâm Tú không thể thắng nổi Linh m, từ lúc bắt đầu hắn đã tìm cơ hội đến gần.

Hai trượng, một trượng.

Khi Lâm Tú đến phạm vi cách người nàng một trượng thì không thể đến gần nàng hơn nữa.

Lâm Tú đứng tại chỗ, trên lông mi và tóc đã đóng một lớp băng sương, cơ thể cũng trở nên cứng ngắc, tay chân không thể hoạt động, mà hắn lại cảm nhận được cái lạnh, đã rất lâu hắn không có cảm giác lạnh lẽo như vậy...

Loại lạnh lẽo này, từ ngoài vào trong, thấm tận xương tủy.

Cái này hiển nhiên là áp chế của cảnh giới.

Phạm vi một trượng kia chính là lãnh vực của nàng.

Nhưng ngay sau đó, khi Lâm Tú vận chuyển sức mạnh của lửa trong cơ thể, cái lạnh đã tiêu tán hơn phân nửa, cơ thể đông cứng cũng có thể hoạt động lại.

Nhưng lúc này, trường thương băng ngưng kết trong tay Linh m đã chĩa về phía hắn.

Nếu dựa theo quy tắc tỷ thí, Lâm Tú đã thất bại.

Nàng nhìn Lâm Tú hỏi: "Có phục hay không?"

Trong lòng Lâm Tú đã có kết luận.

Nếu nghiêm túc Linh m sẽ không phải đối thủ của hắn.

Tuy cảnh giới của nàng cao hơn hắn, nhưng Lâm Tú còn năng lực hỏa, cho dù không thể khắc chế nàng cũng có hiệu quả làm suy yếu năng lực của nàng, nàng hoàn toàn không thể ngăn cản hắn đến gần.

Nếu đấu lại lần nữa, người thua sẽ là nàng.

Như vậy xem ra cho dù Lâm Tú gặp vị thiêu kiều Đại La kia cũng sẽ không quá bị động.

Nhìn vẻ mặt kiều ngạo của Linh m, Lâm Tú ôm chặt hai cánh tay, cơ thể khẽ run rẩy, rất nể mặt nàng nói: "Phục rồi..."

Triệu Linh m hất cằm lên, lồng ngực cũng căng hơn một chút, khoảnh khắc này trước mặt Lâm Tú, cuối cùng nàng cũng tìm lại được cảm giác khi trước.

Chính vào lúc trong lòng nàng đặc ý, Tần Uyển nhanh chóng bước đến bên cạnh Lâm Tú đang run rẩy, xoa tay mình làm nóng, nắm tay Lâm Tú, sau đó nói: "Người về phòng trước đi, lên giường đắp chăn, ta hầm chén canh gừng để người làm ấm người..."

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Triệu Linh m ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ.

Vừa rồi nàng thắng.

Nhưng lại giống như không thắng.

Trong phòng, Lâm Tú tựa vào đầu giường, đắp hai lớp chăn bông lên người.

Thực ra hần không lạnh, cho dù lạnh cũng có thể tự mình phát nhiệt làm ấm, nhưng cơ hội nằm thoải mái trên giường, Tân Uyển ngồi cạnh bên đút từng muỗng canh gừng cho hần, không phải lúc nào cũng có.

Đừng thấy hai người hôn cũng hôn rồi, ôm cũng ôm rồi, Lâm Tú cũng từng thử qua tay nghề sống của nàng hai lần, nhưng trừ những chuyện đó ra bọn hần chưa từng xảy ra gì cả.

Bất kể là khi hôn nhau mãnh liệt hay ôm ấp, Tân Uyển thậm chí không cho phép tay hần lộn xộn.

Biết rõ đây là chiêu trò của nàng, nhưng hần cũng không thể mạnh bạo.

Lâm Tú mơ hồ có một loại dự cảm, nếu nàng cứ tiếp tục như vậy, có thể hần thật sự sẽ thua.

Nàng chính là yêu tinh.

Tân Uyển đút Lâm Tú từng muỗng, Triệu Linh m đứng ngoài cửa phòng nhìn một lúc, cuối cùng không nhịn được bước vào nói: "Để ta

đút cho hắn, là ta khiến hắn trở thành như vậy."

Tân Uyển nói: "Không cần, ta còn nợ hắn rất nhiều bạc, đút hắn một lần có thể bớt được mười văn tiền"

Triệu Linh m nhìn Tân Uyển, nàng biết nữ nhân này nghĩ thế nào.

Tân Uyển nợ Lâm Tú đến một vạn lượng, cứ trả như vậy nàng ta phải trả suốt mấy đời.

Nàng ta chỉ là muốn dính lấy hắn.

Nhưng mà mình có thể làm gì chứ?

Tỷ tỷ cũng không có tư cách quản hắn, nàng càng không có tư cách đó.

Bây giờ nàng hơi hối hận, vừa nãy tại sao phải thể hiện như vậy, nếu nàng ta không thể hiện nhất quyết chứng minh bản thân lợi hại hơn hắn, Tân Uyển sẽ không thừa cơ hội.

Nhưng quả thật nàng hi vọng mình lợi hại hơn Lâm Tú, có lẽ là vì khi trước người cần nàng bảo vệ đã chậm rãi muốn vượt qua nàng khiến lòng nàng cảm thấy chênh lệch, hoặc có lẽ là nàng muốn giống như trước đây có thể luôn bảo vệ hắn...

Sau khi uống xong canh gừng, Lâm Tú nằm trong chăn, suy nghĩ một chuyện.

Lúc trước hắn không biết quy tắc chi tiết của trận đấu nhỏ, chỉ cảm thấy với thực lực của hắn, muốn lấy một suất để vào trận đấu lớn chẳng phải là nhẹ nhàng lắm sao.

Chương 582: Đồng bệnh tương liên (1)

Sau trận đấu nhỏ còn khoảng nửa năm sẽ đến trận đấu lớn, trong nửa năm này, hấn chậm rãi tăng tu vi đến cấp Địa cũng sẽ kịp.

Nhưng bây giờ lại xuất hiện một vấn đề.

Khi thi đấu nhỏ, cấp Địa sẽ có cơ chế bảo vệ, không để bọn hấn bị loại trong hai vòng đầu, nhưng cấp Huyền lại không có, yêu cầu thấp nhất để tham gia tỷ thí chính là cấp Huyền.

Nếu ở vòng thứ nhất hoặc vòng thứ hai đã gặp phải Triệu Linh Quân hoặc là tuyển thủ hạt giống bước vào cấp Địa đã mấy năm, có thể hấn sẽ lật xe.

Khó trách mấy ngày nay công chúa Minh Hà buồn bực không vui, nàng ta vẫn chưa đột phá, cũng giống như Lâm Tú, nếu rút thăm gặp phải Triệu Linh Quân hoặc cường giả cấp Địa khác, nàng ta sẽ bị loại ngay vòng đầu, ngay cả tư cách tham gia trận đấu lớn cũng không có.

Trên lôi đài, đối xử với mọi người bình đẳng, trước mắt bao người cho dù là Hạ Hoàng cũng không thể công khai đãi ngộ đặc biệt.

Nàng ta còn không thể, huống chỉ là Lâm Tú.

Nói thật quy tắc này rất tàn khốc, nhất là đối với những người ở cấp Huyền thượng cảnh đỉnh phong, vận may không tốt trận đầu tiên sẽ mất cơ hội tham gia trận đấu lớn, một vài kẻ yếu hơn bọn hấn nếu rút trúng đối thủ yếu ngược lại có thể nhẹ nhàng thắng cấp.

Nhưng đối với triều đình mà nói, những thiên tài cấp Địa trẻ tuổi kia mới là hi vọng cho trận đấu lớn, dưới cấp Địa đều là đá lót chân cho bọn hắn, bị loại ở trận đấu nhỏ so với bị loại ở trận đấu lớn không có gì khác biệt.

Lâm Tú rất ít khi làm những chuyện không nắm chắc, cho dù cực ít nguy hiểm nhưng từ đầu đến cuối vẫn tồn tại, lúc này cách trận đấu nhỏ vẫn còn một tháng, nếu có thể lén lút lén vào Lôi Đô nước Oa như Lý Bách Chương tu hành, chưa chắc sẽ không thể đột phá trước trận đấu nhỏ.

Sau khi ra quyết định trong lòng, Lâm Tú đến Tiết gia.

Tiết lão Quốc Công không cho hắn và Ngung Nhi tiếp xúc quá thân mật, hai người cùng tu hành thì ông ấy không quản được, hắn và Ngung Nhi so chiêu trong sân, chiêu thức lại mềm mại không chút sức lực, không giống đang tu hành ngược lại như đang tán tỉnh.

Tiết lão Quốc Công ngồi cạnh bàn đá, biểu cảm trên gương mặt tuy không dễ nhìn nhưng cũng chẳng có gì.

Lâm Tú hỏi: "Ngung Nhi, nàng đến Dị Thuật tỉ đăng kí chưa?"

Tiết Ngung Nhi nói: "Sáng nay đã đến rồi."

Nàng ta tung một chưởng nhẹ nhàng đánh vào lồng ngực Lâm Tú, nhân cơ hội còn lén lút xoa cơ ngực của hắn, đột nhiên hỏi:

"Khi huynh thi đấu liệu chúng ta có gặp nhau không, nếu chúng ta gặp nhau thì phải làm sao?"

Nàng ta thích suy nghĩ lung tung, Lâm Tú đáp: "Tuy khả năng không lớn nhưng cũng không hoàn toàn loại trừ."

Tiết Ngung Nhi cười hì hì nói: "Nếu gặp huynh ta sẽ chịu thua."

Nàng thắng hay không chẳng có quan hệ gì cả, nhưng Lâm Tú nhất định không thể thua, nàng còn đợi Lâm Tú thắng trận đấu lớn để cưới nàng đây.

Tiết lão Quốc Công nặng nề ho khan một tiếng nói: "Nếu con dám chịu thua, lão phu sẽ thu lại lời hứa khi trước, hấn muốn lấy con thì phải lấy ra bản lĩnh thật sự, đường đường chính chính lấy con, đừng để lão phu xem thường!"

Lâm Tú nhéo tay Tiết Ngung Nhi nói: "Yên tâm đi, có tám trăm người tham gia tỷ thí, không trùng hợp như vậy, vừa khéo để chúng ta gặp nhau đâu"

Lâm Tú và Tiết Ngung Nhi vừa so chiêu vừa trò chuyện, biết được lần này tham gia tỷ thí còn có mấy ca ca của nàng ta.

Nhưng trong số bọn hấn không một ai đến cấp Địa.

So sánh với gia tộc khác, Tiết gia quả thật không có ngựa kê thừa, chẳng trách Tiết lão Quốc Công gửi gắm hi vọng vào Ngung Nhi.

Trước khi đi, Lâm Tú nói với Ngung Nhi: "Một tháng này có lẽ ta không thể đến thăm nàng, ta định ra ngoài tu hành, tìm kiếm cơ duyên, trước khi thi trận nhỏ sẽ cố hết sức nâng tu vi lên cấp Địa, như vậy sẽ ổn thỏa hơn một chút"

Dù Tiết Ngung Nhi không nữ nhưng vẫn gật đầu nói: "Nếu chúng ta là lưỡng tình lâu dài, cần gì sớm sớm chiều chiều, ta đợi huynh trở về."

Nàng ta thừa dịp Tiết lão Quốc Công không thấy, lén lút hôn lên mặt hắn.

Khi Lâm Tú rời khỏi Tiết phủ, sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nói: "Đứng lại"

Lâm Tú quay đầu lại, Tiết lão Quốc Công đưa qua một chiếc hộp ngọc lớn cỡ lòng bàn tay nói: "Cầm lấy"

"Đây là..." Lâm Tú nhận hộp ngọc, mở ra xem, phát hiện bên trong là một viên nguyên tinh cấp năm, hắn vội vã nói: "Tiết lão, cái này quá quý trọng..."

Tiết lão Quốc Công phát tay nói: "Ngung Nhi đã đến cấp Địa cũng không cần dùng thứ này, còn mấy tiểu tử trong nhà đều là bùn loãng không thể trát tường, cho bọn chúng cũng lãng phí, ngươi cứ giữ lấy mà xài."

Dị thú cấp năm dễ giết nhưng nguyên tinh hiếm có, ngay cả hoàng thất cũng không có dư, lẽ vật nhẹ như không nhưng lại nặng tựa ngàn cân.

Tiết lão Quốc Công nhìn Lâm Tú nói: "Lão phu chỉ có một tôn nữ này thôi, đừng phụ lòng nàng..."

Chương 583: Đồng bệnh tương liên (2)

Cho đến lúc này, ông ấy đã hoàn toàn xem Lâm Tú là người của mình.

Vốn dĩ đối với cường giả cấp Thiên, tôn nữ của Nhị đẳng công Đại Hạ, gả cho người khác làm thiếp ông ấy kháng cự đồng thời không thể chấp nhận.

Sau này nghĩ lại, chính thê của hắn là Triệu Linh Quân.

Đổi lại bất kỳ ai, ông ấy có thể sẽ không đồng ý.

Nhưng nếu là Triệu Linh Quân, Ngung Nhi cũng không coi là uất ức.

Đương nhiên quan trọng hơn là khoảng thời gian này, biểu hiện của Lâm Tú cũng rất xuất sắc, trừ việc quá không một lòng ra, gần như không có khuyết điểm nào khác, chỉ cần hắn có thể đối tốt với Ngung nhi, Ngung nhi vui vẻ, vậy thì thôi đi...

Sau khi rời khỏi Tiết phủ, Lâm Tú đến cung Trường Xuân.

Mấy tháng nay số lần hắn rời kinh càng lúc càng nhiều, lần này e rằng lại không ở Vương Đô trong một tháng, tất nhiên không thể quên nói với Quý phi nương nương một tiếng.

Quý phi đang ở trong cung viện vẽ tranh, bình thường nàng không có việc gì làm ở cung Trường Xuân, lúc nhàm chán sẽ làm chút chuyện để loại bỏ sự cô đơn.

Sau khi nghe Lâm Tú nói xong, giọng điệu nàng có chút phiền muộn: "Lại phải đi à..."

Lâm Tú nói: "Ta đã chuẩn bị lễ vật cho nương nương, đợi khi ta trở về hẳn cũng sắp xong rồi."

Vốn nghe nói Lâm Tú phải đi một tháng nàng có chút mất mát, nhưng thấy Lâm Tú chuẩn bị lễ vật cho nàng còn chuẩn bị suốt cả tháng, không biết là lễ vật gì vậy mà phải chuẩn bị lâu đến vậy, chuyện này khiến lòng nàng tràn ngập mong đợi.

Lâm Tú không nhiều lời chỉ nói: "Đến khi đó nương nương sẽ biết."

Hắn vốn không định nói cho nàng biết sớm như vậy, mà chuẩn bị đến lúc đó cho nàng niềm vui bất ngờ, nhưng nghĩ đến một tháng không ở đây vẫn nên cho nàng chút mong đợi, chỉ cần con người có mong chờ sẽ không cảm thấy ngày tháng nhàm chán như vậy nữa.

Lâm Tú không nói cho nàng biết, Quý phi cũng không truy hỏi, nàng bảo Linh Lung dọn bức tranh vẽ mẫu đơn được một nửa ra, nói với Lâm Tú: "Người ngồi ở đó đi, bọn cung vẽ bức tranh cho người và Niếp Niếp, những ngày người không ở đây, nếu nó nhớ người bọn cung có thể cho nó xem tranh..."

Lâm Tú ngồi trên ghế đá, ôm linh sủng trong lòng, Quý phi nương nương đứng cách đó không xa, nhìn một lúc, sau đó chậm rãi hạ bút.

Lâm Tú ngồi nhàm chán, bèn "meo meo meo" trò chuyện với nhóc con.

Hắn và Quý phi nương nương đều muốn đưa nhóc con này về nhà, nhưng bất đắc dĩ nó còn quá nhỏ, hoàn toàn không biết nhà mình ở đâu.

Lâm Tú từng đọc một quyển sách có tên "Dị thú chí" ở tàng thư các trong Dị Thuật Viện, nó giống với một loại dị thú gọi là hổ Vân Dục, loại dị thú này thông thường chỉ sống ở lãnh địa của dị thú, rất ít khi xuất hiện ở quốc gia con người.

Phía trên đại lục, con người gần như chiếm cứ toàn bộ bình nguyên, hải tộc thông thường sống ở sâu dưới đáy biển không xuất hiện, núi sâu đầm lầy, rừng rậm nguyên thủy, phần lớn đều là địa bàn của dị thú, con người giết dị thú lấy nguyên tinh, dị thú cũng sẽ hình thành làn sóng thú dữ tấn công thành trì của con người, không ít dị thú sinh ra với dáng vẻ đáng yêu, còn làm linh sủng cho con người, một khi chúng rời khỏi nơi sinh sống, nếu muốn trở về gần như là chuyện không thể nào.

Không biết qua bao lâu, Quý phi nương nương buông bút nói:

"Xong rồi."

Lâm Tú ôm linh sủng đi qua, khi nhìn thấy bức tranh Quý phi nương nương vẽ cũng không khỏi sùng sốt.

Người trên bức tranh giống hệt như đúc, vẻ mặt lại sinh động, hẳn chỉ biết Quý phi nương nương vẽ cảnh vật rất đẹp, không ngờ nàng càng am hiểu vẽ người hơn.

Nàng cầm bức tranh bước vào cung điện, Lâm Tú cũng đi vào theo nàng, phát hiện trên vách tường của cung điện đã treo đây tranh, nhiều vô số, sợ là có hơn trăm bức, trong đó có cảnh vật cũng có người, cảnh vật phần lớn đều là phong cảnh Giang Nam.

Trong bức tranh những nhân vật kia, Lâm Tú nhìn thấy Thái hoàng thái hậu, nhìn thấy Hạ Hoàng, nhìn thấy Linh Lung và Song Song, còn có mười mấy bức là linh sủng, đây hẳn là do nàng vẽ ra lúc nhàn rỗi nhàm chán.

Vẽ tranh là để giết thời gian, có thể thấy mười mấy năm nay, nàng ở hậu cung cô đơn biết mấy.

Sau khi rời khỏi cung Trường Xuân, một bóng người chạy ra từ hậu điện bên cạnh, công chúa Minh Hà nói: "Người lại muốn đi à, ta phải làm sao đây?"

Vừa rồi nàng ta lại trèo cây nghe lén, Lâm Tú nói: "Cô có thể tìm Linh m tu hành, trước khi đi ta sẽ báo với nàng ấy, dù sao mỗi ngày cũng không tốn bao nhiêu thời gian, nàng ấy sẽ giúp cô thôi"

Công chúa Minh Hà lắc đầu nói: "Ta không muốn tu hành với nàng ta"

Những năm gần đây các nàng vẫn luôn không thua kém nhau, bây giờ Triệu Linh m đã là cấp Địa, nàng ta vẫn còn quanh quẩn ở cấp Huyền, nhìn thấy Triệu Linh m nàng ta sẽ khó chịu, cùng tu hành với nàng ta chẳng phải khiến mình ngày nào cũng không thoải mái sao?

Chương 584: Đồng bệnh tương liên (3)

Lâm Tú bất đắc dĩ nói: “Vậy thì hết cách rồi, ta cảm thấy song tu hình như không có tác dụng phá cảnh, cho nên ta mới muốn ra ngoài thử vận may...”

Công chúa Minh Hà cũng biết chuyện này, mấy ngày nay hai người cùng song tu, nguyên lực của nàng ta cũng không tăng trưởng.

Nàng ta khế thờ dài, Triệu Linh m, Tần Uyển, Tiết Ngung Nhị, mấy tháng nay người bên cạnh nàng đều lần lượt đột phá đến cấp Địa, thậm chí ngay cả hoàng huynh Tần Vương cũng đột phá rồi, nàng ta vẫn quanh quẩn ở cấp Huyền như cũ...

Cũng may còn có Lâm Tú giống nàng ta, chuyện này khiến lòng nàng ta được an ủi rất nhiều.

Một loại cảm giác đồng bệnh tương liên đột nhiên sinh ra, ngay cả nhìn hắc cũng cảm thấy thuận mắt hơn nhiều, thậm chí cảm thấy hắc mi thanh mục tú, càng nhìn càng đẹp, trước đây sao mình không chú ý đến nhỉ...

Đối với Minh Hà công chúa, Lâm Tú là lực bất tòng tâm.

Chính hắc tu luyện cũng phải lén lút, cũng không thể mang theo nàng cùng nhau đi ra ngoài.

Từ biệt Quý phi và Minh Hà công chúa, Lâm Tú lại đến hôn phủ.

Chuyện không nên chậm trễ, hắc dự định ngày mai sẽ khởi hành, tối nay, tất nhiên phải ở bên Thái Y.

Thải Y đã đưa bà chủ gánh hát đến nơi này, ngoài ra, còn có hai tiểu tử muội của nàng cũng chuyển đến tiểu viện của nàng, xem như là nửa nha hoàn trong phủ, trước khi các nàng đến, Lâm Tú còn hỏi qua ý kiến của Triệu Linh Quân, nàng cũng không có dị nghị gì với việc này.

Tuy rằng từ trước đến nay nàng đều không quan tâm chuyện của Lâm Tú, nhưng dù sao nàng cũng là chủ nhân nơi này, trước khi làm những chuyện này, hỏi ý kiến của nàng, là lễ phép cơ bản làm người.

Hắn cũng không thể không lễ phép như Triệu Linh Quân, đêm đại hôn, không nói một tiếng đã rời đi.

Trong tiểu viện của Thải Y, bà chủ gánh hát lấy nhạc khí bảo bối của nàng ra khỏi rương, cảm thán nói: "Không thể tưởng được bà già này nửa người cũng sắp vào đất, còn có thể ở trong một tòa phủ lớn như vậy..."

Thải Y không thể nghi ngờ là rất vui vẻ, có chủ gánh hát, có Hạ Hạ và Vân Vân, còn có tướng công, nơi này mới giống như nhà thật.

Trước khi chia tay, đương nhiên là phóng túng vô hạn.

Sáng sớm, Thải Y còn đang ngủ say, Lâm Tú đã rời giường, nhẹ nhàng hôn một cái lên trán nàng rồi mới rời khỏi hôn phủ.

Tân trạch, Triệu Linh m khó hiểu nhìn Lâm Tú, hỏi: "Trong nhà không thể tu luyện sao, vì sao nhất định phải đi ra ngoài, bên ngoài lại không có người giúp người..."

Lâm Tú giải thích: "Kỳ thật ta cũng đã tu luyện đến bình cảnh, thứ hiện tại thiếu

chỉ là cơ hội đột phá, tiếp tục ở nhà tu luyện không có ý nghĩa quá lớn, ra ngoài thay đổi tâm tình, có thể sẽ có thu hoạch không tưởng tượng nổi”

Triệu Linh m hỏi: “Vậy khi nào ngươi sẽ trở về?”

Trong lòng nàng có chút tư vị không rõ, nếu như hần không nhường cơ hội đi cực địa tu luyện cho nàng, có lẽ người một bước tiến vào cấp Địa trước, chính là hần.

Lâm Tú nói: “Trước khi cuộc so tài bắt đầu chắc chắn có thể trở về.

Triệu Linh m nói: “Thật ra ngươi cũng không cần liều mạng như vậy, chỉ cần không phải vận khí quá kém, đều có thể thuận lợi lấy được danh ngạch thi đấu”

Lâm Tú nói: “Không sợ nhất vận, chỉ sợ vận nhất, để chắc chắn, vẫn là liều mạng thì tốt hơn.”

Tần Uyển nhìn Lâm Tú, nói: “Theo ta tới đây, ta có mấy lời muốn nói với ngươi.”

Triệu Linh m nhú mày nói: “Có chuyện gì không thể nói ở chỗ này?”

Tần Uyển cũng không có đáp lại Triệu Linh m, mà xoay người đi về phía phòng nàng.

Lâm Tú đi theo nàng vào phòng, Tần Uyển đóng cửa phòng lại, ngay sau đó, Lâm Tú liền bị nàng ấn ở trên tường, nàng kiễng mũi chân, lưỡi thom như một con rắn nhỏ linh hoạt, bắt đầu chủ động thăm dò.

Một khắc sau.

Linh m đứng ở trong sân, hỏi Lâm Tú: “Nàng nói cái gì với ngươi mà nói lâu như vậy?”

Lâm Tú lau môi, nói: "Ra ngoài chú ý an toàn, đi ngủ sớm dậy sớm linh tinh..."

Triệu Linh m không tin những lời này có thể nói một khắc đồng hồ, nhưng lúc này Lâm Tú đã đi tới cửa, phất phất tay với các nàng, nói: "Linh m, Uyển Nhi, Lãm-chan, tạm biệt..."

Biểu tình của Triệu Linh m có chút không ổn, sắc mặt Thiên Diệp Lãm ứng đỏ, hẳn không biết, xung hô Phù Tang, Lãm-chan này, chỉ có người có quan hệ rất thân mật mới có thể gọi...

Lâm Tú sắp đi ra cửa lớn, cước bộ lại dừng lại, quay đầu lại nhìn Linh m, nói: "Cái kia, trong khoảng thời gian này, nếu có một cô nương tên là A Kha tới tìm ta, trước tiên để cho nàng ngủ ở gian phòng bên trái phòng ta..."

Mặt biển xanh biếc, sóng nước lấp lánh.

Trên mặt biển ngàn thước, một bóng người đang phi hành rất nhanh.

Trảo Oa quốc cách vương triều Đại Hạ vạn dặm, khoảng cách đường thẳng gấp bốn lần từ Vương Đô đến Giang Nam, tuy rằng Lâm Tú phi hành với tốc độ rất nhanh, cũng chỉ hơn hai canh giờ, nhưng nguyên lực của hắn có hạn, không có biện pháp tiếp tục bay lâu như vậy, bay lên mấy ngàn dặm, phải chờ nguyên lực khôi phục.

Chương 585: Ăn nấp (1)

Có điều hần cũng không vội vàng, cho nên tốc độ của hần chậm lại một chút, nửa đường còn nghỉ ngơi cả đêm, khi bay đến Nam Hải, đã là ngày hôm sau.

Trong đầu hần nhớ lại bản đồ một chút, lại phi hành về phía đông nam khoảng hai khắc, là có thể đến Trảo Oa quốc.

Quốc đảo trên biển này, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, có hơn ba trăm ngày đều có sấm sét, hơn nữa chỉ có sấm sét mà không có mưa, là thánh địa tu luyện của người có năng lực thuộc tính lôi, tuy nhiên nơi này do vương triều Đại U khống chế, không phải tất cả mọi người đều có thể tu luyện ở chỗ này.

Bình thường chỉ có người có năng lực của năm đại vương triều mới có thể ở chỗ này thay phiên nhau tu luyện với thời gian ngắn ngủi.

Để đảm bảo hiệu quả tu luyện, mỗi một lần tu luyện nhân số cũng có hạn.

Nếu dẫn lôi để nhiều người tu luyện, trong lúc đó sẽ tạo thành cướp đoạt tài nguyên, ảnh hưởng đến hiệu quả tu luyện, đây cũng là nguyên nhân vương triều Đại U không cho phép người ngoài tiến vào nơi này.

Cũng là nguyên nhân Lý Bách Chương không tu luyện ở Vương Đô, chạy tới Trảo Oa quốc.

Trước kia Lâm Tú học địa lý, hần nhớ rõ, xích đạo và vùng nhiệt đới, chính xác là nơi có mưa đông nhiều, nhất là Trảo Oa quốc gần đường xích đạo này, còn nằm ở

vùng trũng của vùng đồi núi, địa hình tương đối gập ghềnh, không khí đối lưu mãnh liệt, cũng là một năm có hơn ba trăm ngày đều có sấm sét.

Còn chưa bay đến Trảo Oa quốc, Lâm Tú đã nhận thấy, lực lượng trong cơ thể thuộc về lôi đình bắt đầu rung động.

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía trước, không khỏi bị một màn trước mắt làm cho chấn động.

Chỉ thấy phía trước mặt biển, bầu trời vốn còn sáng sủa, không biết từ khi nào, bỗng nhiên ngưng tụ thành mây đen dày đặc, mây đen này che khuất bầu trời, như thác nước trút xuống mặt biển, liếc mắt một cái nhìn không thấy đầu.

Trong tầng mây, có vô số hồ quang chớp động, lôi đình thô tráng kia, làm cho Lâm Tú nhìn mà thấy run rẩy.

Đây là sấm chớp mưa bão trên biển.

Lôi vân của Vương Đô, so với lôi vân nơi này, căn bản không thể so sánh.

Lâm Tú lơ lửng trên không trung, so sánh với lôi vân này, tựa như con kiến hôi.

Lâm Tú mừng rỡ trong lòng, chuyến này của hắn xem như đến đúng rồi, còn chưa đến Trảo Oa quốc, ở trên biển đã gặp phải thời tiết sấm chớp mưa bão, hắn bắt đầu phi hành tới lôi vân kia, tuy nhiên, khoảng cách với lôi vân càng gần, tốc độ của hắn càng ngày càng chậm, càng ngày càng chậm, cuối cùng hoàn toàn treo lơ lửng trên không trung.

Biểu tình trên mặt hắn, cũng từ vui sướng biến thành sợ hãi.

Hắn mơ hồ cảm nhận được, năng lượng trong lõi vân kia, hình như không phải hắn có thể thừa nhận.

Chỉ sợ một đạo lõi đình trong đó, là có thể oanh giết hắn thành mảnh vụn.

Mà giờ phút này, lõi vân còn đang không ngừng ngưng tụ, hơn nữa di chuyển rất nhanh về phương hướng của hắn.

Sau khi Lâm Tú phản ứng kịp, dùng tốc độ nhanh hơn lúc tới, nhanh chóng chạy trốn...

Trảo Oa quốc.

Lúc này là giờ ngọ, thời điểm nóng nhất trong ngày, mọi người đang ở trong nhà ăn cơm, trên bầu trời bên ngoài, thỉnh thoảng truyền đến tiếng sấm ầm ầm.

Dân chúng Trảo Oa quốc đã thành thói quen đối với việc này, bọn họ đời đời ở đây, hầu như ngày ngày đều có thể nghe được tiếng sấm, cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Phòng ốc nơi này phần lớn đều cực kỳ thấp bé, mái nhà xây nghiêng, chính là vì để mưa rất nhanh chảy đi, cũng vì phòng ốc bị lõi đình bổ trúng, người thường trú ở Trảo Oa quốc cũng sẽ không leo lên chỗ cao vào giữa trưa.

Nhưng cũng có những trường hợp ngoại lệ.

Một nơi nào đó ở Trảo Oa quốc, trên đỉnh núi, xây dựng một cái bình đài mười trượng, bình đài này là ở ngoài trời, lúc này chính là lúc sấm sét, trên bình đài, lại có một bóng người ngồi xếp bằng, từng đạo lõi đình từ trên bầu trời rơi xuống, tiến vào trong cơ thể hắn ta.

Trên rất nhiều đỉnh núi của Trảo Oa quốc, đều có kiến trúc như vậy, dường như trên mỗi một cái bình đài đều có một bóng người ngồi khoanh chân.

Trên bầu trời, một bóng người ẩn nấp trong hư không, từ trên cao nhìn xuống một màn này.

Thì ra Lý Bách Chương chính là ở chỗ như vậy tu luyện hai tháng.

Lâm Tú bay vòng quanh quốc đảo nhỏ này một vòng, phát hiện bình đài như vậy đều đã có người chiếm cứ, nếu như tu luyện ở nơi khác, dẫn đến lôi đình dị động, nhất định sẽ bị người phát hiện.

Nhưng mà bọn họ chỉ sợ nằm mơ cũng không nghĩ tới, có người có thể bay lên phía trên tu luyện.

So sánh với lôi bạo siêu cấp vừa rồi gặp trên mặt biển, lôi vân nơi này bình thường hơn nhiều, Lâm Tú rất nhanh đã bay vào trong một đám mây đen, bắt đầu hấp thu lôi đình trong đó.

Không bao lâu, phía dưới một nơi nào đó trên đỉnh núi, trên đài cao, một gã nam nhân to lớn mở to mắt, ngẩng đầu nhìn thoáng qua phía trên, trong lòng không khỏi nghi hoặc, hẳn ta luôn cảm thấy lôi đình hôm nay giống như thiếu chút uy lực...

Chương 586: Ăn nấp (2)

Có điều hấn cũng không đem việc này để ở trong lòng, bởi vì lời đình vốn là khi nhiều khi ít, lúc yếu lúc mạnh, có thể hôm nay vận khí không tốt...

Vương Đô.

Triệu Linh m ngồi ở trong viện, một tay nâng má, ánh mắt nhìn chỗ nào đó xuất thần.

Hai mươi lăm ngày, Lâm Tú rời đi hai mươi lăm ngày rồi.

Đã gần một tháng.

Cuộc so tài chưa được mấy ngày đã bắt đầu, tại sao hấn còn không trở về?

Bỗng nhiên, một bóng người từ ngoài cửa chậm rãi đi vào, trên mặt Triệu Linh m hiện ra sắc mặt vui mừng, rất nhanh lại thu liễm, bước nhanh đi qua, trách cứ nói: "Sao bây giờ người mới trở về..."

Lâm Tú cũng không trả lời nàng, Triệu Linh m dường như ý thức được cái gì, đưa tay chạm vào mặt Lâm Tú, tay lại từ trong thân thể hấn xuyên qua.

Nàng quay đầu nhìn Tần Uyển đứng dưới mái hiên, hỏi: "Có thú vị không?"

Tần Uyển nhìn nàng một cái, bóng dáng Lâm Tú liền biến mất trong mắt Triệu Linh m.

Triệu Linh m nhìn sân viện trống rỗng, bỗng nhiên có chút hối hận.

Vừa rồi vì sao phải nhiều miệng, nàng ấy muốn biến đổi để cho nàng tốt hơn, có quan hệ gì đâu?

Giờ khắc này, nàng bỗng nhiên hiểu được Lâm Tú.

Nhưng nàng cũng không tiện mở miệng, một lần nữa đi đến bàn đá ngồi xuống, nói: "Người muốn biến đổi thì biến đi..."

Tần Uyển thân nhiên nói: "Ta không muốn biến đổi, chính ta lại nhìn không thấy, chỉ là nhìn thấy bộ dáng vừa rồi người nhớ hần, giúp người một chút, người không cảm kích thì thôi."

Triệu Linh m lập tức nói: "Ai nhớ hần?"

Tần Uyển cũng không nói gì nữa.

Triệu Linh m bỗng nhiên cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Người biến đi"

Tần Uyển liếc nàng một cái, nói: "Vừa rồi là miễn phí, lúc này, phải trả tiền"

Triệu Linh m hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

Tần Uyển mỉm cười, nói: "Nhìn thấy hần một lượng, hần chủ động nắm tay người một lần, ôm năm lượng, hôn một cái mười lượng, để cho ta biến thành bộ dáng của hần, mười lượng..."

Triệu Linh m cắn răng nói: "Mười lượng, người dứt khoát đi cướp bạc đi!"

Tần Uyển nói: "Giá tiền của ta, già trẻ không lừa gạt, có chấp nhận hay không đều do người..."

Triệu Linh m lấy ra một tấm ngân phiếu chụp lên bàn đá, dường như ý thức được cái gì, hỏi: "Thời điểm trước kia người biến thành ta, có phải cũng có những thứ này hay không?"

Trảo Oa quốc.

Gần một tháng qua, những người tu luyện năng lực thuộc tính lôi của các quốc gia ở đây, đều rõ ràng cảm giác được, uy lực lôi đình nơi này tựa hồ nhỏ đi một chút, hiệu quả tu luyện mấy ngày nay của bọn họ chỉ còn khoảng sáu thành so với trước kia.

Một số người thậm chí ngay cả năm thành cũng không có.

Loại tình huống kỳ lạ này trước kia chưa từng có, làm cho bọn họ trăm mối không giải thích được.

Giờ phút này, trên không trung ngàn trượng, một thân ảnh toàn thân lóe ra lôi quang, chậm rãi mở mắt ra.

Hai ngày trước, nguyên lực trong cơ thể Lâm Tú đã ngừng tăng lên.

Cho dù là hắn tu luyện trong lôi vân cũng vô dụng.

Điều này chứng tỏ ở chỗ này hơn hai mươi ngày tu luyện, đã khiến cho tu vi của hắn tăng lên tới cấp Huyền đỉnh phong, gặp phải bình cảnh cấp Địa.

Lâm Tú vẫn chưa sử dụng nguyên tinh, nguyên tinh cấp năm quá trân quý, hơn nữa số lượng không nhiều lắm, tính cả một viên Tiết lão cho hắn, hắn mới chỉ có năm viên, nếu như dùng xong còn chưa đột phá, sẽ lãng phí vô ích mấy chục vạn lượng bạc.

Lại nói tiếp, dùng lôi đình phá cảnh, so với phương thức dùng nguyên tinh phá cảnh là tương tự, đều là để cho ngoại lực cường đại, trong nháy mắt tràn vào thân thể, đến khi đạt tới mục đích đột phá cảnh giới.

Chỉ có điều, đối với Lâm Tú hiện tại mà nói, lôi đình trên lục địa, uy lực quá

nhỏ, lúc này, hấn nhớ tới một hồi phong bạo trên biển kia.

Uy lực của lôi bạo kia, có lẽ sẽ có tác dụng.

Lâm Tú ẩn thân, bay ra khỏi lôi vân, sau đó cúi đầu nhìn thoáng qua, bay về phía biển rộng mênh mông.

Bây giờ trên biển, trời trong nắng ấm, sáng sủa không mây.

Trong mắt Lâm Tú chợt lóe đi mang, lại bay lên trên ngàn trượng, dõi mắt nhìn ra xa, không biết bao nhiêu dặm hải vực, thu hết vào đáy mắt của hấn, dưới tầm nhìn rộng mở như thế, thị lực của hấn cũng đã tăng lên vô hạn.

Chẳng bao lâu, hấn đã thấy một số bất thường ở phía tây nam.

Trên mặt biển nơi đó, cuồng phong gào thét, nhắc lên sóng lớn cao hơn mười trượng, trên mặt biển, là một đám mây đen hình phễu không biết lớn cỡ nào, từng đạo lôi đình phủ đầy cả bầu trời giống như một cái cây khổng lồ.

Ở đó, một cơn bão trên biển đang tàn sát bừa bãi.

Khoảng cách mấy trăm dặm, trong chốc lát là tới.

Lâm Tú dừng ở một hòn đảo nhỏ trên mặt biển, khoanh chân ngồi xuống, nhìn cơn bão cách đó không xa, tâm niệm vừa động, lực lượng lôi đình trong cơ thể vận chuyển.

âm âm!

Một tia lôi đình trắng kiện vốn nên bỏ về phía mặt biển, giống như là bị cái gì đó

hấp dẫn, trong nháy mắt thay đổi phương
hướng, bỏ về phía một hòn đảo nhỏ phụ cận.

Chương 587: Linh m tính ngộ (1)

Lôi đình to từ đỉnh đầu rơi xuống mây trượng, bao phủ cả người Lâm Tú trong đó, ngay cả mặt đất đều bị bỏ ra một cái hố lớn cháy đen.

Phốc phốc!

Lâm Tú phun ra một ngụm máu tươi, y phục trên người trong nháy mắt hóa thành tro bụi, cả người hắn đều nằm sấp trên mặt đất, thân thể cũng hoàn toàn tê liệt.

Hắn có độ miễn dịch rất lớn đối với lôi đình, nhưng loại thừa nhận này, cũng là có giới hạn.

Giống như hắn miễn dịch với rét lạnh, Linh m cũng vẫn như cũ có thể làm cho hắn cảm giác được lạnh.

Ngay cả dị thuật hệ kim, vào giờ khắc này cũng không có tác dụng quá lớn, dù sao sau khi thân thể kim loại hóa, có thể ngăn cản được công kích vật lý, cũng không cách nào miễn dịch với tất cả ma pháp.

Tuy nhiên cũng may thân thể hắn đủ cường hãn, dưới nhiều lần miễn dịch và phòng ngự, một đạo lôi đình vô cùng tráng kiện này cũng chỉ là làm cho thân thể hắn tê liệt, bị nội thương rất nhỏ, hắn còn chịu đựng được.

Sử dụng năng lực trị liệu, một vết thương nhẹ kia cũng trong nháy mắt khỏi hẳn.

Vừa rồi trong nháy mắt kia, nguyên lực trong cơ thể hắn có một dấu hiệu nhỏ tăng trưởng, so với thời điểm sử dụng nguyên tinh đột phá giống nhau như đúc, điều này

chúng tỏ ý nghĩ của hấn không sai, đây cũng là một con đường phá cảnh.

Chỉ có điều rất ít người có thể đi.

Uy lực của lôi đình cuồng bạo hơn nhiều so với nguyên lực trùng kích, dị thuật sư cấp Huyền thượng cảnh bình thường, căn bản không chịu nổi một cú. Võ giả cấp Huyền thượng cảnh có lẽ có thể, nhưng bọn họ lại không có lực lượng lôi đình, bị sét đánh cũng là đánh vô ích...

Rất nhanh, thân thể Lâm Tú không còn cảm giác tê liệt, hấn từ trên mặt đất ngồi dậy, lần thứ hai dẫn động một đạo lôi đình.

âm âm!

Không hề nghi ngờ, khóe miệng hấn lần thứ hai tràn ra máu tươi, tê liệt ngã xuống mặt đất, sau đó thoáng khôi phục, Lâm Tú lần thứ hai đứng lên, lặp lại quá trình vừa rồi.

Đau đớn là có một chút đau đớn, nhưng cũng tiết kiệm tiền.

Sét đánh một cái tiết kiệm hơn mười vạn lượng, đánh vài cái tiết kiệm hơn mười vạn lượng, tiết kiệm được chính là kiếm được.

Con bão trên biển đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Một khắc sau đó.

Mây đen tản đi, mặt biển khôi phục bình tĩnh, giống như vừa rồi cái gì cũng không xảy ra.

Duy chỉ có một hòn đảo nhỏ trên mặt biển, khắp nơi đều là hồ lớn cháy đen, tựa như đã trải qua một hồi đại chiến oanh liệt,

phía trên một ít cây cối còn đang bốc cháy hùng hực.

Toàn thân Lâm Tú trần trụi, hắn lấy ra một bộ quần áo từ trong không gian tùy thân mặc vào, hắn căn bản không có đếm, chính mình bị sét đánh bao nhiêu cái, nhưng nghĩ đến là có hai mươi cái, nếu mà hắn lúc trước lựa chọn dùng nguyên tinh, mấy viên nguyên tinh này, thật đúng là không đủ cho hắn tiêu xài.

Cảm nhận được lực lượng cuộn cuộn trong cơ thể, hắn vươn tay, nhẹ nhàng vung lên trên không trung, cách một trượng, một gốc cây cháy đen trực tiếp bị chặt ngang đứt đoạn.

Mỗi ngày hắn dành thời gian cho võ đạo, so với dị thuật nhiều hơn gấp mấy lần, lúc trước thực lực võ đạo so với dị thuật còn mạnh hơn một chút, trong khoảng thời gian này dẫn lôi tu luyện, lại tăng lên không ít, lại trải qua sự tàn phá của lôi đình vừa rồi, võ đạo cũng thuận lợi bước vào cấp Địa.

Chân khí phóng ra ngoài, chính là dấu hiệu của võ giả cấp Địa.

Đương nhiên, bình cảnh dị thuật cũng đã thuận lợi đột phá.

Ánh mắt Lâm Tú nhìn về phía bắc, cuộc so tài hắn là còn hai ngày nữa là bắt đầu, đã đến lúc trở về.

Trên đảo nhỏ, thân thể hắn chậm rãi hư hóa tiêu tán, trên không trung, một đoàn đám mây chợt tản ra, làm cho vô số chim hải âu kinh hãi rời khỏi.

Vương Đô.

Hôn phủ, trong tiểu viện của Thái Y, Quý phi nương nương vuốt ve dây đàn, hỏi Thái Y nói: "Hắn không có truyền tin tức về sao?"

Trong mắt Thái Y cũng hiện ra nhớ nhung, sau đó nói: "Đã sắp tỷ thí, tướng công hẳn là hai ngày này sẽ trở về."

Dưới tay Quý phi nương nương, tiếng đàn rất nhanh trở nên thoải mái cùng vui vẻ, mấy ngày nay, trong lòng nàng vẫn tràn ngập chờ mong, thời gian dài như vậy chuẩn bị lễ vật cho nàng, rốt cuộc sẽ là cái gì?

Rất nhanh, nàng có thể biết rồi.

Lúc Lâm Tú đi vào sân, nghe được một đoạn tiếng nhạc êm tai, Thái Y mấy ngày nay đi theo bà chủ gánh hát học nhạc khí, thường xuyên diễn tấu cho hắn nghe, Lâm Tú rất dễ dàng liền nghe ra, đây là cầm tiêu hợp tấu.

Sau đó hắn nhìn thấy, người đánh đàn là Quý phi nương nương, thối sáo chính là Thái Y.

Tiếng tiêu rất nhanh ngừng lại, Thái Y chạy tới, vui vẻ nói:

"Tướng công, chàng đã trở lại..."

Lâm Tú ôm nàng lên, xoay một vòng tại chỗ, sau đó nắm tay nàng, đi đến bên cạnh Quý phi nương nương, cười nói: "Nương nương hôm nay cũng ở đây..."

Quý phi nương nương đứng lên, nói: "Bổn cung ra ngoài giải sầu với Song Song, thuận tiện thăm Thái Y"

Chương 588: Linh m tính ngộ (2)

Lâm Tú vừa mới trở về, nàng ngượng ngùng hỏi chuyện lễ vật, vì thế nói: "Bồn cung trở về trước, sau này nếu người rảnh rỗi thì đến hậu cung một chuyến đi, hôm nay ra ngoài không có mang theo Niếp Niếp, hẳn là nó rất nhớ người."

Lâm Tú nói: "Buổi chiều ta lại đi thăm nương nương"

Hắn một đường đi nhanh, vừa mới trở lại Vương Đô, trong chốc lát còn muốn đi Tiết phủ và nhà mới.

Vuốt ve an ủi với Thái Y trong chốc lát, nói cho nàng biết buổi tối sẽ trở về, Lâm Tú đi tới Tiết gia trước tiên.

Tiết Ngung Nhi nhìn thấy hắn, chờ mong hỏi: "Thế nào, đột phá chưa?"

Lâm Tú nâng mặt nàng, nói: "Đương nhiên, nếu không làm sao cưới nàng đây?"

Đuôi lông mày của Tiết lão Quốc Công nhướng lên, hỏi: "Thật sự đột phá?"

Lâm Tú nói: "Vận khí tốt, may mắn mà thôi."

Tiết lão Quốc Công nhìn hắn, một hỏa cầu đột nhiên xuất hiện, bay về phía Lâm Tú.

Hỏa cầu này tuy rằng chỉ lớn bằng nắm tay, nhưng vừa mới xuất hiện, nhiệt độ trong viện đã nhanh chóng tăng lên, hiển nhiên không phải hỏa cầu bình thường, Lâm Tú từ đó cảm nhận được nguyên lực dao động có thể so với cấp Địa.

Tuy nhiên, hỏa cầu này bay đến phạm vi cách Lâm Tú một trượng thì phát ra một

tiếng "xì", sau đó chậm rãi dập tắt, nhiệt độ chung quanh, cũng khôi phục bình thường.

Khuôn mặt Tiết lão Quốc Công khó có được lộ ra tươi cười, nói:

"Tốt, lần này so sánh, nếu người có thể tiến vào top mười, lão phu sẽ không hạn chế người gặp mặt Ngung Nhi"

Tiết Ngung Nhi vui vẻ nói: "Gia gia, đây chính là người nói!"

Tiết lão Quốc Công hừ một tiếng, nói: "Lão phu nói chuyện, lúc nào là không tính toán qua, có điều, hắn mới vừa tiến vào cấp Địa, muốn lấy được top mười, không dễ dàng như vậy..."

Lâm Tú chỉ cười cười, không nói gì.

Muốn cưới tiểu công chúa Tiết gia, đương nhiên là biểu hiện càng chói mắt càng tốt.

Linh Quân là đệ nhất Thiên kiều bảng, từ một mức độ nào đó mà nói, Lâm Tú kỳ thật dính ánh sáng của nàng, nếu không phải nàng là chính thê của mình, Tiết gia chỉ sợ căn bản sẽ không lo lắng chuyện của hắn và Ngung nhi.

Cũng giống như vậy, nếu như hắn có thể đạt được đệ nhất Thiên kiều bảng, còn không phải là muốn cưới ai thì cưới người đó, xem ai còn dám ở sau lưng nhiều lời.

Cho dù là cuộc so tài, tự nhiên cũng phải đạt được một thứ hạng tốt.

Võ đạo và dị thuật song song đều là cấp Địa, còn có thể đồng thời dùng mấy loại năng lực, Lâm Tú hiện tại tràn đầy tự tin,

chỉ là cuộc so tài, ngoại trừ Triệu Linh Quân ra, hẳn dĩ nhiên là vô địch.

Từ Tiết phủ đi ra, Lâm Tú đi về phía nhà mới.

Hắn đi vào viện, nhìn thấy Linh m ngồi ở trước bàn đá, một tay chống má, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Khi nhìn thấy Lâm Tú, nàng đứng lên, chậm rãi đi tới.

Lâm Tú trong lòng có chút mất mát.

Tại sao nàng ấy một chút cũng không vui?

Vậy mà mỗi ngày hắn đều nhớ nàng.

Cuối cùng là gửi gắm sai.

Sau một khắc, Lâm Tú giật mình, Linh m thề mà vươn tay, sờ về phía mặt hắn.

Trên mặt truyền đến xúc cảm lạnh lẽo, Lâm Tú bất ngờ không kịp đề phòng, Triệu Linh m cũng có chút ngoài ý muốn, sau đó liền nói: "Ta không bảo người biến, đây là chính người biến, ta sẽ không cho người mười lượng bạc..."

Lâm Tú hỏi: "Mười lượng bạc gì?"

Triệu Linh m lập tức nói: "Ta cũng không có để cho người biến ra giọng nói, đây là người cưỡng mua cưỡng bán, ta sẽ không trả tiền..."

Lâm Tú sờ sờ trán nàng, hỏi: "Người làm sao vậy?"

Tần Uyển từ trong phòng đi ra, nói: "Nàng ấy cũng giống như người, nhận nhầm người."

Triệu Linh m quay đầu lại nhìn Tân Uyển, lại nhìn Lâm Tú trước mắt, nhanh như chớp

rút tay lại, nàng nhớ tới lần trước nàng tu luyện trở về, Lâm Tú cũng coi nàng là Tân Uyển, còn vỗ mông nàng một cái.

Giờ khắc này, nàng rốt cục hiểu được cái gì, xấu hổ nhìn Lâm Tú và Tân Uyển, hỏi: "Lúc ta không có ở đây, ngươi và nàng biến thành ta làm cái gì!"

Trong viện.

Bên cạnh bàn đá.

Linh m ngồi ở một bên, Tân Uyển ngồi ở bên kia với Lâm Tú, ánh mắt của nàng, giống như là thăm vấn, quét qua nhìn lại trên người hai người.

Nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn, trên mặt bàn liền ngưng kết ra một tầng hàn băng.

Ánh mắt của nàng cuối cùng khóa chặt vào Lâm Tú, trầm giọng nói: "Nói, các ngươi đã làm gì!"

Tân Uyển nói: "Ngươi làm gì, hắn làm cái đó."

"Ta không hỏi ngươi." Linh m tiếp tục nhìn Lâm Tú, nói: "Ngươi nói!"

Lâm Tú nhìn nàng một cái, hỏi: "Ta còn muốn hỏi ngươi đây, vừa rồi là chuyện gì xảy ra?"

Tân Uyển giải thích: "Ngươi đi lâu như vậy, nàng ấy nhớ ngươi, để ta biến thành bộ dáng của ngươi"

Lâm Tú có chút ngoài ý muốn, cũng có chút vui vẻ, Linh m cũng sẽ nhớ hắn sao?

Hóa ra tình cảm của hắn không có gửi gắm sai.

Sau đó, hần mới nói với Linh m: "Cũng không làm gì hết, ngươi đi hai tháng kia, ta chính là muốn nhìn thấy ngươi, ngươi không phải cũng để cho nàng làm như vậy sao, ngươi còn sờ mặt ta, ta cũng không sờ mặt ngươi..."

Chương 589: Minh Hà cảm động (1)

Triệu Linh m hồ nghi nói: "Thật sự chỉ có như vậy?"

Lâm Tú nói: "Dù sao ta cũng không làm chuyện gì quá đáng với nàng ấy."

Đó là sự thật.

Tất cả chuyện quá phận, đều là Tần Uyển làm với hắn.

Bao gồm cả việc biến thành bộ dáng của Linh m, đẩy hắn ngã xuống trên giường Linh m, kích động hôn, ôm hắn ngủ, đều là Tần Uyển chủ động, Lâm Tú chưa từng đề cập tới yêu cầu như vậy, thậm chí còn chủ động để Tần Uyển biến trở về.

Lại nói tiếp, Lâm Tú chính hắn cũng không tin, dưới tình huống Tần Uyển biến thành Linh m, hắn làm chuyện quá phận nhất với nàng, chỉ là nắm tay.

Hắn đứng lên, nói với Linh m: "Ta để cho nàng biến thành người, người để cho nàng biến thành ta, chuyện của chúng ta liền xóa bỏ, hôm nay ta vừa trở về, còn phải tiến cung một chuyến, đi trước đây..."

Nhìn Lâm Tú rời đi, Triệu Linh m trừng mắt nhìn Tần Uyển một cái, nói: "Người thu bạc của ta, cũng đâu phải là để nói cho hắn biết!

Tần Uyển nhìn nàng, hỏi ngược lại: "Người nhớ hắn như vậy, để hắn biết không tốt sao, nếu hắn không biết, người không phải nhớ vô ích sao?"

Triệu Linh m nói: "Nhớ một người rất bình thường chứ sao, lúc ta tu luyện ở cực địa,

còn nhớ người, mỗi ngày đều muốn người nấu cơm, cái này lại không thể nói rõ cái gì”

Tân Uyển thân nhiên nói: “Tùy người đi, ai bảo người là Triệu Linh m đây, người có thể tùy hứng, chỉ có người mới có thể tùy hứng”

Triệu Linh m hỏi: “Có ý gì, vì sao chỉ có ta mới có thể tùy hứng?”

Biểu tình của Tân Uyển có chút thương cảm, chậm rãi nói: “Có vài người muốn có được một món đồ, cần phải dốc hết toàn lực, dùng hết các loại thủ đoạn, nhưng có vài người thì sao, cái gì cũng không cần làm, nàng chỉ cần đứng ở nơi đó là được rồi, người có thể hiểu được chứ?”

Triệu Linh m lắc đầu nói: “Không rõ, người lại nói rõ ràng một chút”

Tân Uyển nói: “Không rõ thì thôi.”

Nàng cũng không cần hiểu, bởi vì nàng là Triệu Linh m, nàng có được sự thiên vị độc nhất vô nhị.

Triệu Linh m quay đầu lại nhìn một chút, thấy Lâm Tú đã không thấy đâu, nàng nhỏ giọng nói với Tân Uyển: “Lúc hắn để người biến thành ta, rốt cuộc đã làm cái gì, người nói cho ta biết, ta sẽ không tức giận.”

Tân Uyển nói: “Hắn nắm tay người.”

Triệu Linh m hỏi: “Còn gì nữa không?”

Tân Uyển lắc đầu nói: “Không còn”

Thời điểm Lâm Tú để cho nàng biến thành Triệu Linh m, đích xác chỉ nắm lấy tay nàng.

Triệu Linh mỉm cười nói: "Cái này còn không tệ lắm..."

Lúc này, nàng vẫn chưa chú ý tới, Tân Uyển nhìn nàng, trong mắt tràn đầy hâm mộ.

Sau khi rời khỏi trạch, Lâm Tú không đi thẳng tới hoàng cung, mà là đi tới con phố phía nam.

Hắn đến xem lễ vật chuẩn bị cho Quý phi nương nương.

Tên quản sự nha hành kia dẫn Lâm Tú đi một vòng trong phủ, cười nói: "Công tử yên tâm, mấy ngày nay, ngày nào ta cũng tới nơi này giám sát, ngày nào cũng vội vàng làm việc, ngài nhìn xem, có hài lòng không?"

Lâm Tú đi qua cổng vòm, núi giả, ao, vườn hoa, gật đầu nói: "Làm không tệ"

Tuy rằng nói chi tiết còn có rất nhiều chỗ khác nhau, nhưng nhìn chung, tòa trạch này, quả thực giống như là chuyển Mộ Dung phủ từ Giang Nam tới, làm cho người ta có một loại cảm giác đang ở Giang Nam.

Bọn họ có thể hoàn thành nguyên bản vẽ Lâm Tú cho bọn họ như vậy, đã ngoài dự liệu của Lâm Tú, phương diện chi tiết, hắn sẽ tự mình chậm rãi bổ sung, Lâm Tú ném cho quản sự một thỏi bạc, nói: "Mấy ngày nay vất vả rồi"

Quản sự tiếp nhận bạc, mừng rỡ nói: "Cảm ơn công tử, cảm ơn công tử!"

Một lát sau, Lâm Tú rời khỏi nơi này, đi tới phía hoàng cung.

Trong cung Trường Xuân, Lâm Tú ôm tiểu tử kia, hôm nay nó có chút chán nản, sau khi

Lâm Tú tới, nó cũng chỉ là hơi chút nhấc lên một chút tinh thần.

Lâm Tú hỏi nó, nó cũng không nói được cái gì, chỉ là cảm thấy buồn ngủ.

Nó sáng sớm nay cũng ngủ, đây cũng là nguyên nhân Quý phi nương nương lần này xuất cung không mang theo nó.

Lâm Tú đưa năng lực chữa trị vào trong cơ thể nó, cũng không có phản ứng gì, lần này, Lâm Tú cũng không biết rốt cuộc là nó làm sao.

Cũng may nó ngoại trừ buồn ngủ ra, cũng không có triệu chứng gì khác, tạm thời lại tiếp tục quan sát theo dõi.

Quý phi đi tới, dường như vô tình hỏi: "Người ngày đó nói, lễ vật đưa cho bổn cung..."

Lâm Tú nói: "Lễ vật của nương nương đã chuẩn bị xong, đợi đến sau cuộc so tài là nương nương có thể nhìn thấy"

Nói đến cuộc so tài, Quý phi lại hỏi: "Đúng rồi, người tu luyện thể nào rồi, có lòng tin về cuộc tỷ thí không?"

Lâm Tú cười nói: "Vận khí không tệ, tu vi đã đột phá, thông qua cuộc so tài, hẳn là không có vấn đề gì"

Trên mặt Quý phi lộ ra biểu tình cảm thấy hứng thú, nói: "Khi nào tỷ thí, nói cho bổn cung một tiếng, bổn cung và Song Song đi thăm người..."

Chương 590: Minh Hà cảm động (2)

Nàng đối với những chuyện này, kỳ thật không cảm thấy hứng thú, nhưng nghĩ đến bộ dáng Lâm Tú ở trên đài tỷ thí với người khác, trong lòng không khỏi có chút chờ mong.

Lúc Lâm Tú rời khỏi cung Trường Xuân, đi ngang qua cửa cung Thụy Đông, bị một bàn tay bỗng nhiên từ bên cạnh vươn ra, kéo vào.

Trong cung viện, ánh mắt Minh Hà công chúa u oán nhìn hắn.

Mấy ngày nay, nàng bởi vì tu vi chậm chạp không thể đột phá, nôn nóng ngay cả ngủ cũng ngủ không yên, mỗi lần nghĩ đến còn có một người ở cấp Huyền với nàng, trong lòng mới cảm thấy an ủi một chút.

Hiện tại, ngay cả Lâm Tú cũng vứt bỏ nàng mà đi.

Điều này làm cho nàng cảm thấy bị thế giới bỏ rơi.

Ánh mắt nàng nhìn chằm chằm Lâm Tú, hỏi: "Người thật sự đột phá?"

Không biết vì sao, đối mặt với ánh mắt này của nàng, Lâm Tú không hiểu sao có chút chột dạ, nói: "Trùng hợp, trùng hợp mà thôi..."

Minh Hà công chúa không nói gì, chỉ là biểu tình càng thêm mất mát.

Lâm Tú cũng có thể hiểu được tâm tình của nàng.

Nàng và Linh m giống nhau, trời sinh hiếu thắng, cái gì muốn tranh cũng đều tranh

một lần.

Bọn họ đột phá, cho nàng đả kích rất lớn, giống như là bằng hữu bên cạnh đều thắng tiến, duy chỉ có mình còn trải qua cuộc sống nghèo khổ, trong lòng khó tránh khỏi sẽ cảm thấy cô đơn.

Nhất là so sánh với Tần Uyển, Linh m và Ngung Nhi, tứ mỹ nhân của Dịch Thuật Viện, tất cả đều tiến vào cấp Địa, chỉ có một mình nàng còn ở lại phía sau.

Lúc này Lâm Tú có chút do dự.

Nguyên tinh cấp năm hắc có, hơn nữa không chỉ có một viên.

Nhưng đây là hắc giữ lại cho Thái Y, chính hắc cũng không nỡ dùng, cố gắng chịu hơn hai mươi đạo lôi đình mới tiết kiệm được nguyên tinh, cho một người ngoài, hắc có chút luyến tiếc.

Dù sao thứ này quá khó có được, Lâm Tú có thể dễ dàng đánh chết dị thú cấp năm, nhưng không giữ lại được nguyên tinh của chúng nó, cho dù là cấp Thiên ra tay, cũng không có biện pháp ngăn cản chúng nó tự bạo.

Có điều, nhìn dáng vẻ cô đơn của Minh Hà, Lâm Tú lại có chút mềm lòng.

Hắc người này nơi nào cũng cứng, chỉ có lòng là mềm.

Tốt xấu gì cũng là bằng hữu, tuy rằng lúc đầu hai người không quá vui vẻ, nhưng thời gian dài song tu như vậy, tuy rằng không có lâu ngày sinh tình, cũng coi như là bằng hữu.

Hắn vốn không có mấy bằng hữu, đối với tình bằng hữu đặc biệt quý trọng.

Hơn nữa, tu vi của Thái Y vẫn chỉ là cấp Huyền hạ cảnh, hiện tại, thậm chí nàng không thể hấp thu âm ba tu luyện, có thể trong vòng mười năm tám năm, nàng cũng không dùng tới nguyên tinh cấp năm.

Do dự một lát, Lâm Tú vẫn quyết định giúp đỡ nàng.

Ai bảo nàng lớn lên giống Quý phi nương nương như vậy chứ.

Hắn vươn tay, lòng bàn tay có một viên tinh thể hình thoi, dưới ánh mặt trời lóe ra hào quang.

Lâm Tú nhìn Minh Hà công chúa nói: "Cho người"

Minh Hà công chúa đang mất mát, ánh mắt bị thứ gì đó làm chói mắt, nàng quay đầu nhìn về phía Lâm Tú, phát hiện đồ vật trong tay hắn, khiếp sợ nói: "Nguyên tinh cấp năm, người lấy từ đâu ra?"

Lâm Tú nói: "Tiết lão cho ta, vốn để cho ta dùng khi phá cảnh, nhưng đối với ta vô dụng, tiện nghi cho người."

Sau khi Minh Hà công chúa phản ứng lại, trên mặt lộ ra vẻ vui Sướng.

Ngay cả phụ hoàng cũng không chiếm được nguyên tinh cấp năm, Lâm Tú thế mà lại có, hơn nữa còn nguyện ý cho nàng dùng, điều này làm cho trong lòng nàng tràn ngập cảm động, trong nguyên tinh nho nhỏ, ẩn chứa tình nghĩa nồng đậm.

Nếu hắn là một nữ nhân, nàng phải coi hắn là tỷ muội tốt nhất.

Nàng cầm lấy nguyên tinh từ trong tay Lâm Tú, nói: "Ta sẽ không lấy đồ của ngươi, một viên nguyên tinh, ta tính ngươi mười hai vạn lượng bạc, chờ ta có bạc, ta sẽ trả lại ngươi, hoặc là đợi đến khi phụ hoàng tìm được nguyên tinh, ta lại trả ngươi."

Lâm Tú không có gì dị nghị với việc này, hẳn cũng không có giả vờ hào phóng trực tiếp đưa cho nàng, dù sao nàng cũng không phải Linh m.

Nhưng hẳn vẫn chủ động nói: "Mười vạn lượng là được rồi."

Nguyên tinh cấp năm, bình thường giá trị mười vạn lượng, bởi vì quá mức thừa thót, giá thực tế sau cùng, sẽ lại dao động mấy vạn lượng, nguyên tinh của Lâm Tú, đều không phải là nguyên tinh mua được, hẳn cũng không muốn chiếm tiện nghi của Minh Hà công chúa.

Minh Hà công chúa ngồi trên ghế đá trong cung viện, nín thở ngưng thần, bóp nát viên nguyên tinh cấp năm kia.

Một đạo nguyên lực bàng bạc, từ bàn tay tràn vào thân thể nàng, tu vi của nàng trì trệ như trước, tại giờ phút này, rốt cuộc có một tia buông lỏng.

Nhưng nó chỉ đơn giản là buông lỏng.

Cảm nhận được bình chuồng kia vẫn còn tồn tại, nàng thiếu chút nữa nhin không được khóc ra tiếng.

Phá cảnh không thành công, còn nợ Lâm Tú mười vạn lượng bạc, một năm tiền tiêu vật của nàng mới một ngàn lượng, kể cả là phụ

hoàng sủng ái nàng cho nàng gấp đôi, mười
vạn lượng phải trả đến khi nào?

Chương 591: Minh Hà cảm động (3)

Lâm Tú nhìn thấy biểu tình của Minh Hà công chúa, liền biết nàng phá cảnh không thành công.

Điều này cũng bình thường.

Lợi dụng nguyên tình phá cảnh, giống như là mua vé số, có thể trúng hay không, toàn bộ dựa vào vận khí, Linh m có thể một phát nhập hồn, đó là vận khí của nàng tốt, so sánh thì Lâm Tú dường như không khá hơn một chút nào, cho nên hẳn tình nguyện bị sét đánh, cũng không lãng phí nguyên tinh, hiển nhiên, Minh Hà công chúa cũng không có vận khí như Linh m.

Giúp người thì giúp đến cùng, Lâm Tú lại lấy ra một viên nguyên tinh, nói: "Đây là ta ở chợ đen mua được, vốn là chuẩn bị cho mình, hiện tại ta cũng không dùng được, ngươi lại thử một chút."

Khoảnh khắc này, Minh Hà công chúa xúc động muốn rơi nước mắt.

Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ hoàng huynh và phụ hoàng, không còn có ai đối với nàng tốt như vậy.

Nàng tiếp nhận nguyên tinh, cảm động hỏi: "Ngươi bỏ ra bao nhiêu tiền mua, ta sau này trả lại ngươi."

Lâm Tú khoát tay áo, nói: "Cũng coi như mười vạn lượng đi"

Mặc dù nói nguyên tinh cấp năm muốn mười vạn lượng là thường thức, nhưng thực tế không thể có giá bán mười vạn lượng, Minh Hà công chúa ghi nhớ phần tình cảm này của Lâm Tú, lần nữa nhắm hai mắt lại.

Một lát sau, ánh mắt của nàng mở ra, Lâm Tú rõ ràng nhìn thấy, trong mắt nàng mang theo lệ quang.

Rõ ràng, nàng đã thất bại một lần nữa.

Lâm Tú thở dài, lần thứ ba đưa lên một viên nguyên tinh, nói: "Ta ở chợ đen mua hai viên, đây thật sự là một viên cuối cùng..."

Minh Hà công chúa nước mắt rung rung nhìn Lâm Tú, nói:

"Người thật tốt, thực xin lỗi, trước kia ta còn đối với người như vậy..."

Lâm Tú phát phát tay, nói: "Quên đi, chuyện trước kia đều đã qua, thử lại một lần nữa đi..."

Minh Hà rung rung gật gật đầu, hít sâu vài hơi, ngực nhỏ phập phồng vài cái, thật cẩn thận nắm lấy viên nguyên tinh kia trong tay.

Không lâu sau, nàng mở mắt ra một lần nữa, hai mắt mất đi thần thái, hai hàng nước mắt, từ khuôn mặt xinh đẹp rơi xuống.

Lâm Tú thở dài, chỉ có thể an ủi nàng nói: "Không sao, nhiều nhất là đột phá muộn một khoảng thời gian, lấy thực lực của người, chỉ cần hai trận trước không gặp phải cấp Địa, cũng có thể dễ dàng đạt được tư cách thi đấu..."

Cung Thụy Đông.

Trong cung viện, công chúa Minh Hà nằm bò ra bàn đá, bả vai khẽ run rẩy, nhỏ giọng khóc nức nở.

Thiên phú có cao đến đâu, thân phận cao quý đến mấy, nàng cũng chỉ là thiếu nữ

muời bảy tuổi.

Liên tiếp trải qua mấy lần suy sụp, phòng tuyến tâm lý của nàng cuối cùng đã sụp đổ.

Không chỉ không đột phá còn nợ người ta ba mươi vạn lượng.

Ba mươi vạn lượng, nàng trả thế nào đây?

Lâm Tú đứng bên cạnh nàng, biểu cảm trên gương mặt có chút bất đắc dĩ, người nào không biết có khi còn tưởng hấn ức hiếp nàng.

Trong tay hấn còn hai viên nguyên tinh nhưng Lâm Tú không lấy ra, nếu hai viên nguyên tinh này vẫn không thể giúp nàng đột phá, vậy nàng sẽ chịu đả kích lớn hơn, tình huống trước mắt vẫn ngăn chặn tổn hại kịp thời sẽ tốt hơn.

Hơn nữa căn cứ kinh nghiệm của hấn, vận may của nàng quá kém, có cho nàng hai viên nữa cũng như không.

Hấn chỉ có thể vỗ bả vai nàng, khẽ khàng an ủi: "Đừng buồn nữa, chỉ cần đột phá trước khi đại hội thì không tính là muộn, ngày mai chờ ta trong cung, ta và cô cùng đi rút thăm..."

Sau khi ra khỏi cung Thụy Đông, vẻ mặt Lâm Tú phiền muộn.

Ba viên nguyên tinh cấp năm có thể bán đến bốn mươi vạn lượng, một năm trước, bốn mươi vạn lượng có thể khiến cả Lâm phủ phải giật gấu vá vai, bốn mươi vạn lượng cứ thế trôi theo dòng nước, hấn không đau lòng là chuyện không thể nào.

Còn về việc công chúa Minh Hà nói trả nợ, thực ra Lâm Tú không để trong lòng.

Hắn có thể cho nàng thì không mong chờ nàng trả lại.

Tiền tài là vật ngoài thân, ngân phiếu mấy chục vạn lượng lấy được từ chỗ thái tử hắn còn chưa động đến, hắn không thiếu bạc, so sánh với bạc đương nhiên tình nghĩa quan trọng hơn.

Không chỉ không nhắc đến bạc, còn phải an ủi nàng.

Trên đường ra khỏi hoàng cung, Lâm Tú tình cờ gặp Chu Cẩm, Chu Cẩm nhanh chóng bước lên hỏi: "Vừa rồi bộ hạ có nhắc đến người với ta, chuyện kia người làm thế nào rồi?"

Lâm Tú ngẩn ra một lúc hỏi: "Chuyện nào?"

Sắc mặt Chu Cẩm đen đi nói: "Nhiệm vụ bộ hạ giao cho người, xem ra người không hề để trong lòng, khi nào người mới có thể bắt được cô nương nước Phù Tang kia?"

Bây giờ Lâm Tú mới nhớ ra còn có chuyện đó.

Hắn nhìn về phía Chu Cẩm hỏi: "Bộ hạ nghiêm túc sao?"

Chu Cẩm nói: "Nói nhảm, quân vô hí ngôn, bộ hạ sẽ nói đùa với người à, người lấy nàng, về công về tư, với người với quốc gia đều là một chuyện tốt."

Cầu Hoàng đế vậy mà làm thật, nhưng Lâm Tú cũng không phải người tùy tiện, trừ việc gặp sắc náy lòng tham với Tân Uyển, ánh mắt đầu tiên đã nhìn trúng ra, những người khác có ai không phải là lâu ngày sinh tình, làm gì có người nào vừa bắt đầu đã mang theo mục đích như thế?

Chương 592: Minh Hà xui xẻo (1)

Hắn nói với Chu Cẩm với vẻ có lệ: "Biết rồi biết rồi, ta sẽ cố gắng.."

Từ hoàng cung trở về nhà mới, Lâm Tú gõ cửa phòng Thiên Diệp Lãm, sau đó bước vào hỏi: "Thiên Diệp cô nương, ở đây đã quen chưa?"

Thiên Diệp Lãm đang lau trường đao của nàng, thấy Lâm Tú bước vào, nàng đặt đao xuống, khẽ cười nói: "Triệu cô nương và Tần cô nương rất quan tâm đến ta, làm phiền mọi người rồi..."

Lâm Tú nói: "Mọi người đều là bằng hữu, không cần khách sáo."

Sau đó hắn lại hỏi: "Đã bắt được hung thủ lần trước ám sát cô chưa?"

Thiên Diệp Lãm lắc đầu nói: "Triều đình Đại Hạ đang điều tra nhưng không có kết quả."

Lâm Tú nói: "Lần trước hẳn ta hành động thất bại, hẳn là hẳn sẽ không dễ dàng ra tay lần nữa, nhưng cô vẫn nên cẩn thận một chút, nếu phát hiện có gì bất ổn nhất định phải nói ngay cho ta biết..."

Thiên Diệp Lãm gật đầu nói: "Đa tạ công tử chăm sóc, ta sẽ."

Lâm Tú trò chuyện cùng nàng vài câu rồi ra ngoài.

Hai người thực ra cũng không quen thân lắm, nàng lại rất khách sáo, bầu không khí dễ dàng trở nên tẻ ngắt, hơn nữa Lâm Tú cũng chỉ đến chào hỏi, không phải phụng chỉ tán gái.

Lúc này Linh m không ở nhà, không biết đi làm gì.

Đúng là cơ hội tốt.

Lâm Tú đi vào phòng của Tần Uyển, Tần Uyển đang đọc sách, năng lực của nàng cần nhất là sức tưởng tượng, cần phải đọc nhiều sách, đây cũng là nguồn kinh nghiệm lý luận phong phú của nàng.

Sau khi Lâm Tú đến phòng nàng, nàng không đọc sách nữa mà là đứng lên, bước đến bên cửa, đóng cửa phòng lại.

Nàng chậm rãi bước lên, đè Lâm Tú lên tường, nhẹ nhàng thổi khí bên tai hắn nói: "Ta biết tối nay ngươi không ở đây, nhưng bây giờ, ngươi thuộc về ta..."

Hôm nay Tần Uyển có chút kỳ lạ, lúc ôm Lâm Tú rất dùng sức, giống như muốn dung nhập cơ thể của hai người lại với nhau vậy.

Lâm Tú cảm nhận được cảm xúc khác thường của nàng, ôm mặt nàng hỏi: "Làm sao vậy?"

Tần Uyển không trả lời, chỉ tựa đầu vào lồng ngực Lâm Tú nói:

"Ôm chặt ta"

Lâm Tú ôm chặt nàng, không hề có động tác dư thừa nào khác, hai người đều có thể cảm nhận được nhịp tim của đối phương.

Trong phòng, hai người ôm chặt lấy nhau, Lâm Tú ôm cơ thể mềm mại của nàng, không khí yên tĩnh lại hài hòa.

Loại tĩnh lặng này đã bị phá vỡ sau khi Linh m trở về, nàng đứng trước cửa, nghi ngờ nói: "Kỳ lạ, ban ngày ban mặt, đóng cửa làm gì?"

Nàng vừa dứt lời, cửa phòng mở ra, Lâm Tú từ trong phòng đi ra nói: "Ta trở về hôn phủ, ngày mốt cùng đến giáo trường...

Mặc kệ Linh m trợn to mắt, hấn lập tức rời khỏi đây.

Triệu Linh m siết chặt nắm tay, nàng mới rời khỏi một lúc, bọn hấn nhất định đã đóng cửa làm chuyện xấu, hấn còn chưa kịp lau vết son trên môi, sao hấn không chống lại được sự dụ dỗ của Tần Uyển chút nào vậy?

Triệu Linh m nhìn Tần Uyển, cũng không biết nàng dùng thủ đoạn gì, tuy trong lòng nàng e ẩm nhưng vẫn có chút tò mò.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tú và Thái Y tỉnh dậy rất muộn, sau khi dùng bữa sáng xong, hấn đến cung Trường Xuân trước xem thử tình huống của linh sủng, thấy nó trờ buồn ngủ ra không có trạng thái khác thường nào, lại ngồi ở cung Trường Xuân một lúc mới tạm biệt Quý phi nương nương.

Khi đi ngang cung Thụy Đông, Lâm Tú đứng chờ trên đường một lúc.

Một lát sau, công chúa Minh Hà từ trong cung bước ra, nói với hấn: "Đi thôi"

Trạng thái của nàng thoát nhìn không tốt lắm, có chút quầng thâm, mắt cũng sưng đỏ, có lẽ tối qua đã trốn trong chăn khóc, chuyện này rất bình thường, đổi lại là Lâm Tú, tâm thái của hấn có thể cũng sẽ sụp đổ.

Luận thiên phú, công chúa Minh Hà không kém Linh m Tần Uyển và Ngưng Nhi, thậm chí còn có phần hơn.

Nàng mới mười bảy tuổi, nhỏ hơn Linh m một tuổi, tất nhiên không cần phải nghi ngờ thiên phú.

Nhưng vận may lại rất kém.

Ba viên nguyên tinh, không thể đột phá được thì không nói, còn nợ hần ba mươi vạn lượng.

Tần Uyển mới thiếu hần một vạn lượng đã phải dùng cả đời để trả, là chủ nợ, Lâm Tú không biết công chúa Minh Hà có thể dùng cái gì để trả.

Đương nhiên hần không thể chủ động nhắc đến ba mươi vạn lượng, cả đoạn đường hai người trầm mặc đi đến Dị Thuật tị, công chúa Minh Hà không nói chuyện, Lâm Tú cũng không lên tiếng.

Trong số tất cả mọi người bên cạnh, cần rút thăm cũng chỉ có hần và công chúa Minh Hà.

Linh Quân, Linh m, Tần Uyển, Ngung Nhi đều là tuyển thủ hạt giống cấp Địa, triều đình sẽ không để các nàng gặp nhau hai vòng đầu, do đó lá thăm của các nàng đã sắp xếp xong từ sớm, không cần rút nữa.

Mỗi một mùa thi đấu trận nhỏ sẽ có tám trăm người tham gia.

Đại đa số những người trong đó thực lực đều không mạnh, thậm chí không được xưng là thiên tài, nhưng ý nghĩa của trận đấu nhỏ và lớn không chỉ nằm ở việc tỷ thí, còn có trao đổi.

Chương 593: Minh Hà xui xẻo (2)

Đây là một sự kiện hiếm có, những người trẻ tuổi đến từ khắp các nơi trên thế giới đến đây giao lưu dị thuật, bàn luận võ đạo, trong đó bao hàm một loại tinh thần phần đầu tiên về phía trước.

Ngược lại là ngũ đại vương triều, lấy chuyện này để phân chia lợi ích, khiến tỷ thí rơi vào khuôn sáo cũ.

Khi Lâm Tú và công chúa Minh Hà đến Dị Thuật ti, nơi này đã có không ít người xếp hàng, có điều bọn hắn đến từ Dị Thuật Viện của Đại Hạ, còn là người của Thiên Tụ Viện, tất nhiên có con đường đặc biệt không cần xếp hàng.

Sau khi lấy thẻ bài của Thiên Tụ Viện ra, có người đưa bọn hắn đến trước thùng gỗ được phủ lại bằng vải đen, lên tiếng: "Hai vị, xin hãy rút số thăm của mình"

Lâm Tú nhìn công chúa Minh Hà, nàng liếc nhìn Lâm Tú, ra hiệu hắn rút trước.

Lâm Tú chẳng sao cả, chỉ cần không gặp Triệu Linh Quân, hắn sẽ không có gì phải lo.

Đương nhiên hắn cũng không muốn gặp được Linh m, Tần Uyển, Ngung Nhi, không phải không đánh lại, mà là bất kể ai thắng cũng không phải chuyện hắn muốn nhìn thấy.

Trong lòng Lâm Tú âm thầm cầu nguyện, đưa tay vào thùng, rút ra một cây thăm gỗ.

Hắn nhìn thoáng qua, phần đỉnh của thăm gỗ có viết một chữ số.

Một trăm lẻ chín.

Lâm Tú thở phào.

Cũng may.

Tám trăm người dự thi sẽ được chia thành bốn trăm nhóm, chữ số trên thăm gỗ cũng từ một đến bốn trăm, mỗi một chữ số đều tương ứng với một cặp thăm, người rút thăm có chữ số tương tự chính là đối thủ của vòng này.

Những tuyển thủ hạt giống cấp Địa, số thăm bắt đầu xếp từ một về sau, chuyện đó đã được quyết định ngay từ lúc bắt đầu, cho nên bọn hắn sẽ không gặp nhau.

Nhưng những người khác rút được mấy cây thăm đó thì xui xẻo rồi.

Theo Lâm Tú biết Linh Quân là thăm số một, Diệp Thiên Lãm là số hai, Tần Uyển là số năm, Linh m và Ngung Nhi lần lượt là số bảy số tám, những người bất hạnh rút trúng mấy thăm này, trong trận đấu vòng đầu tiên, đối thủ mà bọn hắn phải đối mặt chính là các nàng.

Thăm mà Lâm Tú rút được là một trăm lẻ chín, khẳng định sẽ không có cấp Địa.

Sau khi hắn rút xong sẽ đến lượt công chúa Minh Hà.

Công chúa Minh Hà hít sâu một hơi, bước về trước, rút một cây thăm từ trong thùng gỗ ra.

Nàng đã nghĩ thông suốt, giống như Lâm Tú đã an ủi nàng, nhất thời không đột phá cũng không sao, chỉ cần có thể giành được suất cho trận đấu lớn, nàng có lòng tin trong vòng nửa năm kế tiếp sẽ thành công đột phá đến cấp Địa.

Nàng cũng chỉ có thể dùng cách như vậy để an ủi mình.

Nhưng mà khi nàng nhìn thấy chữ số trên cây thăm, biểu cảm trên gương mặt trở nên ngờ ngác.

Lâm Tú thấy vẻ mặt nàng khác thường, thăm nghĩ không phải chứ, vận may của nàng lẽ nào lại kém như thế?

Hắn thò đầu ra nhìn, sau đó ngờ ngác đứng tại chỗ.

Trên cây thăm của nàng, viết một chữ số chín.

Thăm một chữ số.

Đối thủ của nàng là hạt giống cấp Địa.

Lúc này Lâm Tú cũng không biết phải an ủi nàng thế nào.

Nhà đột gặp mưa suốt đêm, thuyền chậm lại gặp gió lớn.

Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí.

Đột phá cấp Địa thất bại, cố tình còn rút trúng đối thủ cấp Địa, ngay cả hắn cũng cảm thấy Minh Hà rất thảm.

Lâm Tú nhìn quan viên Dị Thuật tử kia hỏi: "Có thể rút thăm lại không?"

Quan viên kia bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Xin lỗi công tử, chỉ có thể rút một lần, rút cái gì sẽ là cái đó, bất kỳ ai cũng không thể thay đổi, đây là quy tắc..."

Trận đấu nhỏ dù sao cũng không phải là chuyện của một nước Đại Hạ, còn có mấy chục quốc gia xung quanh đồng thời tham gia.

Trong tình huống đó, công bằng là việc cực kì quan trọng.

Nếu triều đình cho công chúa Đại Hạ tiền lệ, nhất định sẽ không thoát khỏi miệng lưỡi của các nước khác.

Đối với những tiểu quốc kia mà nói, sĩ diện quốc gia nói không cần thì không cần, nhưng Đại Hạ là thượng quốc thiên triều, một trong năm quốc gia mạnh nhất đại lục, trước giờ luôn xem trọng sĩ diện.

Thăm đã được rút ra không thể bỏ lại, Lâm Tú chỉ đành hỏi quan viên kia: "Giúp chúng ta tra xem thăm số chín là ai, có thể chứ?"

Quan viên kia nói: "Chờ một chút, bây giờ hạ quan tra ngay."

Tuy Dịch Thuật tỉ không có nghĩa vụ này, nhưng thân phận nhi tử Bình An hầu của Lâm Tú và công chúa Minh Hà hẳn ta vẫn biết, sau khi vào nha phòng kiểm tra danh sách, rất nhanh đã bước ra nói: "Hồi công chúa, thăm số chín là ngũ công tử của Trương gia, Trương Tín, hẳn ta là người có năng lực dịch thuật thủy, vừa tiến vào cấp Địa không lâu..."

Lâm Tú không biết hình dung vận may của Minh Hà thế nào nữa.

Rút trúng thăm của cấp Địa thì không nói, năng lực của đối phương lại còn khắc chế nàng.

Năng lực bị khắc chế, thực lực còn mạnh hơn nàng, trận tỷ thí này không còn bất ngờ gì nữa.

Lúc này ngay cả lời an ủi Lâm Tú cũng không nói nổi.

Công chúa Minh Hà cũng không thốt nên lời.

Chương 594: Sân săn bắt của Lâm Tú (1)

Lúc này Lâm Tú nhìn thăm gỗ trong tay công chúa Minh Hà, lại liếc nhìn cái của mình, trong đầu đột nhiên lóe lên suy nghĩ.

Nếu thăm đã rút ra không thể trả lại, vậy thì không bỏ lại nữa.

Hắn đoạt lấy thăm gỗ trong tay công chúa Minh Hà, lại nhét thăm gỗ của mình cho nàng nói: "Đã nói người giúp ta rút, ta giúp người rút, người quên rồi sao?"

Công chúa Minh Hà ngơ ngác nhìn hắn.

Bọn họ nói như vậy khi nào?

Quan viên của Dịch Thuật tử cũng ngây ngốc, vội vàng nói: "Lâm công tử, chuyện này, chuyện này e rằng không được..."

Lâm Tú hỏi: "Tại sao lại không được, vừa nãy ta còn nhìn thấy có người rút giùm, chúng ta không thể rút giúp đối phương sao?"

Quan viên Dịch Thuật tử sửng sốt, Dịch Thuật tử thật sự không có quy tắc không cho rút giùm.

Quy tắc rút thăm, một là thăm đã rút ra không thể trả lại.

Rút thăm tại chỗ, sau khi ghi chép số thăm không thể thay đổi.

Bây giờ vẫn chưa ghi lại cũng không coi là phá hoại quy tắc, có điều loại chuyện này rất ít khi xảy ra, dù sao có ai lại không muốn chọn đối thủ yếu hơn lại đi chọn đối thủ lợi hại bao giờ, đây chẳng phải là chấp tay nhường cơ hội thắng cấp cho người khác sao?

Phải biết hai trận đấu nhỏ đầu tiên, thất bại trước một trận sẽ bị loại trực tiếp, mất tư cách dự thi trận đấu lớn.

Nhưng chỉ cần hấn chịu, Dị Thuật ti cần gì phải nhiều chuyện.

Quan viên Dị Thuật ti nhìn Lâm Tú, khó xử nói: "Lâm công tử, về mặt nguyên tắc, chuyện này không thể được..."

Lâm Tú cũng làm trong quan trường, biết một vài thuật ngữ của quan trường, về mặt nguyên tắc không được, chính là có thể, về mặt nguyên tắc có thể, chính là không được, hấn cười nói với quan viên kia: "Ta và công chúa Minh Hà khi trước đã nói rõ giúp nhau rút thăm, bây giờ ta rút thăm tốt lại nuốt lời không đổi, chẳng phải nói không giữ lời sao, Lâm Tú ta làm người chú trọng chữ "tín nhất, vị đại nhân này đừng làm khó ta..."

Quan viên kia cũng thuận theo bậc thang leo xuống, cười nói:

"Nếu đã như vậy, hạ quan sẽ ghi chép như thế..."

Lâm Tú phát tay nói: "Ghi đi ghi đi..."

Quan viên Dị Thuật ti ghi chép số thăm của hai người lại, Lâm Tú số chín, công chúa Minh Hà lại là một trăm lẻ chín.

Ra khỏi Dị Thuật ti, công chúa Minh Hà nói với Lâm Tú: "Đa tạ."

Lâm Tú nói: "Khách sáo với ta làm gì, may mà ta đột phá trể, nếu không muốn giúp cũng không giúp người được..."

Lúc đầu khi báo danh, Lâm Tú vẫn là cấp Huyền, khi hấn đột phá báo danh đã kết

thúc từ lâu.

Mà một khi kết thúc báo danh, danh sách đăng ký của tất cả tuyển thủ sẽ không thể thay đổi, dù sao kẻ lâm trận mới mài gươm như hấn rất ít, trước kia hầu như chưa từng xuất hiện loại tình huống này.

Bất kể là trận đấu lớn hay trận đấu nhỏ đều phải tuân thủ một lưu trình nghiêm ngặt, nếu có thể tùy ý sửa đổi nhất định sẽ nảy sinh một chuỗi lợi ích không lồ nhất định trong đó, quy tắc cũng chỉ là thùng rỗng kêu to.

Lâm Tú và công chúa Minh Hà đối thăm ở hiện trường chỉ là lợi dụng sơ hở trong quy tắc mà thôi.

Hai người tách ra ở cửa Dịch Thuật ti, công chúa Minh Hà nhìn bóng lưng rời đi của Lâm Tú, trong lòng có chút khác thường.

Trước kia Lâm Tú tốt với Triệu Linh m, nàng đều nhìn thấy hết cũng không cảm thấy gì, nhưng khi hấn đối xử tốt với mình như vậy, nàng mới cảm nhận sâu sắc Triệu Linh m hạnh phúc nhiều đến mức nào.

Từ khi nàng còn rất nhỏ mẫu thân đã qua đời, sau này hoàng huynh cũng đến đất phong, mỗi ngày phụ hoàng đều ở bên cạnh các nương nương trong hậu cung, rất ít khi ở bên cạnh nàng, đã rất lâu rồi nàng không cảm nhận được có người đối xử tốt với nàng.

Lâm Tú vừa trở lại nhà mới, Triệu Linh m đã gấp không chờ nổi hỏi: "Người rút thăm chưa?"

Lâm Tú gật đầu nói: "Rút rồi"

Triệu Linh m vội hỏi: "Rút được số mấy?"

Lâm Tú nói: "Số bảy"

Triệu Linh m trừng to mắt hỏi: "Người nói cái gì?"

Dị Thuật tỉ sắp xếp cho nàng thăm số bảy, lẽ nào trận đầu tiên nàng đã phải đối mặt với Lâm Tú?

Lâm Tú thấy dáng vẻ nàng hoảng sợ, cười nói: "Lừa người thôi, ta rút được thăm số chín"

Triệu Linh m trừng mắt nhìn hấn, nhéo eo hấn một cái mới lên tiếng: "Vận may của người thật không tốt, vẫn rút trúng cấp Địa, số chín là ai nhỉ, hình như là Trương Tín..."

Nhắc đến cái tên này, trên mặt nàng hiện lên vẻ mừng rỡ nói:

"Năng lực của Trương Tín là thủy, người thắng chắc rồi, cho dù không đột phá hấn ta cũng không phải đối thủ của người..."

Bằng đối đầu với nước, là sự áp chế tuyệt đối.

Cho dù một người cấp Huyền, một người cấp Địa, ai thua ai thắng cũng chưa biết được, huống hồ Lâm Tú là song tu dị thuật cùng võ đạo, một tháng trước, Trương Tín đã không phải đối thủ của hấn, bây giờ hấn cũng là cấp Địa, trừ phi Trương Tín là cấp Địa thượng cảnh, nếu không trận chiến này không còn gì bất ngờ nữa.

Chương 595: Sân săn bắt của Lâm Tú (2)

Nói Lâm Tú may mắn, nhưng hấn rút trúng cấp Địa.

Nói hấn không may, nhưng đối thủ của hấn lại là Trương Tín.

Có điều bất kể thế nào trong lòng nàng coi như đã thở phào nhẹ nhõm, nàng lo lắng nhất là vận may Lâm Tú kém đến mức vòng đầu tiên đã rút trúng tỷ tỷ hoặc là nàng, may mà chuyện này không xảy ra.

Ngày thứ hai sau khi rút thăm chính là ngày bắt đầu cuộc thi nhỏ.

Sáng sớm, Lâm Tú từ hôn phủ đến nhà mới, cùng Linh m, Tân Uyển và Diệp Thiên Lãm đến giáo trường trận đấu nhỏ.

Triệu Linh Quân không đến cùng các nàng, bởi vì hôm nay nàng không cần ra trận.

Vốn dĩ nàng hấn là người đầu tiên phải ra trận, nhưng hôm qua khi rút thăm ở Dị Thuật ti, người may mắn rút trúng số một kia đã tuyên bố bỏ cuộc ngay tại chỗ.

Đối với hấn ta mà nói, đây không phải buổi tỷ thí đầu tiên của trận đấu nhỏ mà là trận chung kết cuối cùng của trận đấu lớn.

Bỏ cuộc đã là cách bị loại có tôn nghiêm nhất rồi.

Giáo trường của trận đấu nhỏ ở thành tây của Vương Đô.

Bởi vì trận đấu nhỏ ba năm một lần đều tổ chức ở Đại Hạ, cách mười lăm năm sẽ tổ chức một trận đấu lớn, cho nên mười mấy năm trước, trong thành đã sớm tu sửa giáo trường dùng để tỷ thí, mỗi lần tỷ thí chỉ

cần tân trang một chút đã có thể sử dụng lại lần nữa.

Mà những thời điểm khác, chỗ này được sử dụng như nơi họp chợ.

Vòng thứ nhất phải tỷ thí bốn trăm trận, được tổ chức cùng lúc tại mười sân thi đấu, lúc rút thăm, số thăm rút trúng, bốn mươi số đầu sẽ ở giáo trường thứ nhất, đây cũng là giáo trường đáng xem nhất về sau.

Những thiên tài cấp Địa sẽ luôn ở giáo trường này.

Mà hai vòng tỷ thí đầu, giáo trường thứ nhất lại chẳng có gì đáng xem, thực lực chênh lệch quá xa sẽ kết thúc chiến đấu trong thời gian rất ngắn.

Khi nhóm Lâm Tú đến đây, giáo trường đã có rất nhiều người.

Những thiên tài trẻ tuổi đến từ các nước xung quanh Đại Hạ, căn cứ số thăm rút được lần lượt tập trung tại giáo trường mà mình phải ra trận.

Xung quanh giáo trường là một vòng khán đài, phía trước nhất của khán đài là những cường giả đến từ Dịch Thuật Ti, Dịch Thuật Viện, Võ Đạo Viện, là trọng tài đồng thời cũng phụ trách an toàn tỷ thí.

Nhóm người Lâm Tú đi đến khu vực giáo trường thứ nhất, Tiết Ngung Nhi đứng dậy khỏi khán đài, vẫy tay với bọn hắn nói: "Chỗ này...

Lâm Tú cùng nhóm Linh m bước qua, phát hiện bên cạnh Tiết Ngung Nhi còn có một phụ nhân duyên dáng cao quý và hai thiếu nữ xinh đẹp.

Quý phi nương nương vậy mà dẫn theo Song Song và Linh Lung đến đây.

Nhóm người Lâm Tú cũng ngồi xuống khán đài, lúc này vẫn còn một khoảng thời gian nữa mới bắt đầu tỷ thí, có người lục tục bước qua, ngồi trên khán đài.

Về mặt nhóm người này rõ ràng có sự khác biệt.

Có người ung dung nhẹ nhàng, tràn đầy tự tin, có người lại chau mày khổ sở, tràn ngập sầu lo, từ vẻ mặt của bọn hắn có thể nhận ra được thân phận của bọn hắn.

Những người bình tĩnh ung dung hiển nhiên là hạt giống cấp Địa, mấy vòng đầu với bọn hắn mà nói không chút khiêu chiến, những kẻ cúi đầu ủ rũ khẳng định chính là mấy tên xui xẻo giống công chúa Minh Hà, rút phải mấy người này định sẵn vận mệnh chỉ đi được một vòng.

Chốc lát sau, Lý Bách Chương cũng đến đây, khi hắn ta nhìn thấy Lâm Tú, đầu tiên sững sốt một lúc, sau đó hỏi: "Không phải chứ, lẽ nào ngươi rút phải giáo trường số một..."

Lâm Tú gật đầu nói: "Hết cách rồi, vận may không tốt."

Về mặt Lý Bách Chương thay đổi, thật sự lo lắng cho hắn, nếu hắn rút trúng hai mươi số sau thì còn đỡ, nhưng nếu rút phải hai mươi số đầu, hắn nhất định sẽ gặp phải cường giả cấp Địa.

Hắn ta nhìn Lâm Tú hỏi: "Ngươi rút số mấy?"

Lâm Tú nói: "Số chín"

Lý Bách Chương suy nghĩ một lúc, thở phào một hơi nói: "Cũng may cũng may, số chín là Trương Tín, người đối đầu với hắn chưa chắc sẽ thua, nói ra thì vận may của người cũng tệ quá đi, hơn bốn trăm cây thăm, vậy mà người cố tính rút trúng số chín..."

Cái này phải hỏi công chúa Minh Hà, tại sao vận may của nàng lại kém như thế.

Lâm Tú hỏi Lý Bách Chương: "Người là số mấy?"

Lý Bách Chương nói: "Mười lăm."

Dị Thuật tử sắp xếp số thăm cho những tuyển thủ cấp Địa này cũng không phải hoàn toàn dựa theo thực lực, Triệu Linh Quân và Diệp Thiên Lâm vốn là mười hạng đầu trong Thiên kiều bảng, xếp phía trước nhất không có ai dị nghị, những con số phía sau lại có tính ngẫu nhiên nhất định.

Nếu Dị Thuật tử có thể sắp xếp thứ tự chính xác dựa theo thực lực của bọn hắn, vậy thì không cần phải tỷ thí nữa.

Trên giáo trường có rất nhiều thiên tài đến từ tiểu quốc, biểu cảm trên gương mặt kích động lại thấp thỏm, đây là lần đầu tiên bọn hắn rời khỏi nước mình tỷ thí cùng một sân với thiên tài đến từ các nước khác, khó có thể nói rõ cảm giác phức tạp trong lòng.

Chương 596: Sân săn bắt của Lâm Tú (3)

Ánh mắt của Lâm Tú nhìn qua nhìn lại sân thi đấu, trong lòng tràn ngập mong chờ đối với trận tỷ thí sắp tới.

Đây là giáo trường cũng là sân săn bắn của hắn.

Không biết những thiên tài kia có năng lực cụ thể là gì đây...

Hôm nay là trận đầu tiên của cuộc so tài, mỗi một võ đài đều phải cử hành bốn mươi trận tỷ thí.

Trên mười võ đài, các thiên tài các quốc gia đều chuẩn bị cho tỷ thí sắp tới, ánh mắt Lâm Tú, lại nhìn loạn khắp nơi.

Giờ phút này hắn đã từ trong miệng Lý Bách Chương biết được, cuộc so tài lần này, tổng cộng có mười chín vị thiên tài cấp Địa, đây là những người dưới hai mươi lăm tuổi có thiên phú tốt nhất Đại Hạ cùng với mười mấy quốc gia xung quanh.

Trong đó, có mười bốn vị, đều đến từ Đại Hạ.

Năm vị còn lại, một vị đến từ Phù Tang, một vị đến từ Vô Cực, một vị đến từ Trảo Oa, hai vị cuối cùng, lần lượt đến từ Tây Vực và Bắc Mãng.

Số lượng thiên tài ở Đại Hạ, gấp hơn mười lần bọn họ, không chỉ bởi vì Đại Hạ nhân khẩu đông đảo, trong đó quan trọng hơn là tài nguyên, mà tài nguyên căn bản nằm ở quốc lực.

Quốc lực cường thịnh, tài nguyên chiếm được càng nhiều, có thể bồi dưỡng ra càng nhiều thiên tài, những thiên tài này sau

khi trưởng thành lại sẽ làm cho quốc lực trở nên cường thịnh hơn, như vậy mấy chục năm sau, quốc gia cường đại sẽ càng thêm cường đại, quốc gia nhỏ yếu sẽ càng thêm nhỏ yếu.

Sau một hồi im lặng là một trận tiếng trống dồn dập, cuộc so tài chính thức bắt đầu.

Phía trước khán đài, một vị cung phụng Dị Thuật tử lớn tiếng nói:

“Trận thứ nhất, Thiên Diệp Lãm Phù Tang với Trịnh Nghị Đại Hạ”

Linh Lung ngồi bên cạnh Quý phi nương nương, chờ mong nói:

“Bắt đầu rồi, bắt đầu rồi...”

Thiên Diệp Lãm đi ra khỏi khán đài, đi vào giữa võ đài, cùng lúc đó, một nam tử trẻ tuổi khác cũng từ trên khán đài đi ra, dáng vẻ mặt mày ủ rũ.

Trên khán đài, những người còn lại chỉ nhìn thoáng qua võ đài, trong mắt không chờ mong chút nào.

Đây là một trận tỷ thí không có bất kỳ sự hồi hộp nào.

Lâm Tú cũng vì Trịnh Nghị im lặng quan sát, đây lại là một tên quý xui xẻo, hẳn quen biết Trịnh Nghị, đệ tử Thiên Tự Viện Võ Đạo Viện, tu vi cấp Huyền thượng cảnh, nếu mà hắn ta không rút được Thiên Diệp Lãm, vận khí tốt một chút, thậm chí có thể đạt được một danh ngạch ở đại hội.

Nhưng bây giờ, hắn ta không có cơ hội.

Sau khi hai người đứng vững, hành lễ với nhau, sau đó mỗi người lui về phía sau,

bảo đảm khoảng cách ba trượng.

Ở bên cạnh võ đài, còn có mấy bóng người, bọn họ đều là cường giả của Dị Thuật Viện Võ Đạo Viện cùng Dị Thuật tỉ, khi tỷ thí xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, bọn họ sẽ lập tức xuất thủ.

Một cung phụng nói: "Cuộc so tài luận bàn, điểm đến là dừng, không thể thương tổn đến tính mạng đối phương, nếu không hủy bỏ tư cách, hai người các ngươi có hiểu được không?"

Hai người đồng thời gật đầu, nói: "Hiểu rõ."

Cung phụng kia gõ một mặt chiêng đồng và nói: "Tỷ thí bắt đầu."

Khoảnh khắc tiếng chiêng vang lên, bóng dáng Thiên Diệp Lãm đã biến mất.

Trịnh Nghị nắm chặt kiếm trong tay, còn đang tìm kiếm đối thủ, giọng nói cung phụng kia lại truyền đến: "Phù Tang Thiên Diệp Lãm thắng"

Hắn chậm rãi quay đầu, nhìn thấy nữ tử Phù Tang quốc đứng ở phía sau hắn, lấy chuôi đao trường đao trong tay, chỉ vào giữa lưng của hắn, cảnh giới hai người chênh lệch nhiều như vậy, trong nháy mắt vừa rồi, nếu như là trận đấu sinh tử, như vậy hắn đã chết.

Trịnh Nghị thở phào nhẹ nhõm, nói: "Top mười Thiên kiều bảng, danh bất hư truyền, ta thua, tâm phục khẩu phục"

Thiên Diệp Lãm dứt khoát lưu loát, làm cho biểu tình của không ít người trên khán đài đều trở nên nghiêm túc, tuy rằng tạm thời bọn họ sẽ không gặp phải, nhưng nếu là ở

mấy trận tỷ thí phía sau, gặp nàng, bọn họ nên ứng đối như thế nào?

Sau Thiên Diệp Lãm, người thứ hai lên sân khấu là một thanh niên.

Lâm Tú chưa từng gặp qua người này, nhưng luôn cảm thấy hắn có chút quen thuộc.

Lý Bách Chương ngồi bên cạnh hắn, nói:
"Hắn tên là Trương Nhân, đại công tử Trương gia, thức tỉnh dị thuật hệ kim, đại hội lần trước, thiếu chút nữa là tiến vào top mười, thực lực không thể khinh thường"

Lâm Tú nhanh chóng ý thức được, cảm giác quen thuộc của hắn đối với người này đến từ Trương Kính.

Đối thủ của Trương Nhân là một người trẻ tuổi đến từ Dị Thuật Viện, thực lực chỉ là cấp Huyền hạ cảnh, sau khi hắn lên đài, rất dứt khoát nói: "Ta nhận thua"

Lâm Tú nhìn các võ đài khác, có mấy lôi đài, đang đánh nhau khí thế ngất trời, tiếng đao binh va chạm không ngừng, nơi này lại cực kỳ hài hòa, sau Trương Nhân là đại công tử Tổng gia, hắn cũng là thiên tài trên Thiên kiều bảng lần trước, giống như Trương Nhân, không có tiến vào top mười, nhưng xếp hạng cũng Vô cùng cao.

Chương 597: Trận chiến mở màn thắng lợi (1)

Trên Thiên kiều bằng lần trước của Đại Hạ có khoảng mười người, đến lần này, đại đa số mọi người đều bởi vì tuổi hơn hai mươi lăm tuổi, không thể tham gia tỷ thí nữa, chỉ còn lại ba người Triệu Linh Quân, Trương Nhân, Tổng Ngọc Chương, đây cũng là nguyên nhân mấy tháng trước, triều đình hao phí nhiều tài nguyên như vậy, muốn đẩy Tần Uyển, Linh m, Lý Bách Chương lên cấp Địa.

Thiên kiều bằng tiếp theo, Đại Hạ nếu chỉ có ba người lên bằng, coi như là ném mặt mũi đi được rồi.

Đối mặt với cảnh tưng quẩn không người kế tục, Hạ Hoàng thậm chí còn muốn Lâm Tú bắt cóc thiên kiều Phù Tang quốc trở về, đại biểu cho Đại Hạ xuất chiến.

Tổng Ngọc Chương cả người thoát nhìn ôn tồn lễ độ, trên người có một loại khí độ của công tử thế gia, đối mặt với một vị nữ tử đến từ Nam Việt, hấn cầm quạt gấp, nhẹ nhàng vung lên, nữ tử kia liền rời khỏi mặt đất, đi tới bên ngoài võ đài.

Sau đó, hấn lại phát tay thu hồi quạt gấp lại, mỉm cười với nữ tử kia, nói: "Đa tạ."

Trên khán đài, không ít nữ tử đều phát ra tiếng hoan hô.

Cuộc so tài và đại hội đều là cho phép người ngoài xem cuộc đấu, chẳng qua vào cửa cần mua vé, hơn nữa giá trị không nhỏ, thường thường một hồi xử lý trận tỷ thí, triều đình không chỉ sẽ không thua thiệt, còn có thể kiếm được một khoản nhỏ.

Lý Bách Chương bĩu môi, nói: "Cầm một cái quạt rách, giả vờ cái gì, ta lên ta cũng làm được."

Đây thuần túy chính là ghen tỵ.

Người ta lớn lên tuần tú, gia thế tốt, năng lực lại là gió, có thể rất tao nhã, rất có phong độ loại bỏ đối thủ, Lý Bách Chương thì sao, bộ dáng thì còn có thể, gia thế cũng không tệ, nhưng năng lực của hắn quá bá đạo, lấy lời đình đánh nát bóng tối, làm sao đi theo con đường tiểu sinh được?

Giờ phút này, Tần Uyển đã lên sân.

Đối thủ của nàng đến từ Vô Cực quốc, đồng dạng là một nữ tử, nữ tử kia lớn tuổi nàng một chút, nhìn qua có dáng vẻ hơn hai mươi tuổi, đây là lần cuối cùng nàng tham gia loại tỷ thí này.

Nữ tử này tu luyện chính là võ đạo, tiếng chiêng vang lên, nàng liền cảm song đao, nhắm về phía Tần Uyển.

Nhưng nàng chỉ chạy vài bước, bước chân bỗng nhiên dừng lại, mang vẻ mặt hoảng sợ nhìn bốn phía, song đao trong tay chém lung tung, cước bộ cũng cực kỳ hỗn loạn, khoảng cách với Tần Uyển ngược lại càng ngày càng xa.

Một màn này, làm cho khán giả trên khán đài, cùng với rất nhiều thiên tài cấp Địa, đều ngây ngẩn cả người.

"Cái này, đây là đang làm gì?"

"Tại sao nàng ấy càng đi càng xa, nàng ấy đang công kích cái gì?"

"Nàng ấy, nàng ấy có điên không?"

“Đây là năng lực gì, vậy mà có thể làm cho người ta phát điên?”

Một màn kỳ lạ này làm cho mấy thiên tài cấp Địa của mấy quốc gia còn lại da đầu tê dại, những người đến từ Đại Hạ, đã sớm có tư liệu về tất cả thiên tài cấp Địa, biết năng lực của Tần Uyển là loại tinh thần hiểm thấy, nhưng biết thì biết, tận mắt nhìn thấy một màn này, vẫn không khỏi kinh hãi.

Ngay cả Thiên Diệp Lâm, biểu tình cũng trở nên ngưng trọng hơn một chút.

Trong lòng Triệu Linh m càng âm thầm quyết định, buổi tối khi trở về, phải thương lượng với Tần Uyển một chút, nếu như sau này các nàng gặp nhau trên lôi đài, Tân Uyển không thể để cho nàng làm loại động tác mất mặt này ở trước mặt mọi người...

Nếu nàng ấy không đồng ý, lần sau chỉ cần nhìn thấy Lâm Tú vào phòng nàng ấy, nàng sẽ đi gõ cửa...

Mắt thấy nữ tử Vô Cực quốc kia đã ở bên bờ vực mất khống chế, một gã cung phụng lập tức nói: “Được rồi, trận này, Tân Uyển thắng...”

Khi Tân Uyển trở lại khán đài, dường như tất cả mọi người ở đây đều coi nàng là một trong những đối thủ lớn nhất.

Sau Tần Uyển, lại là một người Trương gia, tên là Trương Nghĩ, căn cứ theo lời Lý Bách Chương nói, dị thuật thức tỉnh của người này là lực lượng, đồng thời, hẳn còn có tu vi võ đạo cấp Địa, là vị thiên tài thứ hai của Trương gia ngoại trừ Trương Nhân ra.

Hơn nữa Lâm Tú sắp phải đối mặt với Trương Tín, mười bốn thiên tài cấp Địa ở Đại Hạ, Trương gia chiếm ba người.

Có được loại huyết mạch này, cũng khó trách Trương gia huy hoàng như thế.

Chỉ cần bọn họ có thể trưởng thành, mấy chục năm tới, Trương gia vẫn có thể áp chế hoàng gia.

Trương Nghĩa dễ dàng đánh bại đối thủ, sau đó đến lượt Linh m và Ngung Nhi.

Đối với các nàng, Lâm Tú không có gì lo lắng.

Đối thủ của Linh m là một dị thuật sư cấp Huyền hạ cảnh, người có năng lực dị thuật hệ mộc, đáng thương cho dây leo nhỏ kia vừa mới mọc lên từ trên mặt đất, đã bị đông thành vụn băng, chính hắn ta cũng bị đông lạnh đến run rẩy, chỉ có thể bất đắc dĩ nhận thua.

Về phần Ngung Nhi, thực lực đối thủ của nàng cũng không cao, là một võ giả cấp Huyền hạ cảnh, người nọ ngay từ đầu đã muốn đến gần, nhưng còn chưa tới gần Ngung Nhi, người và kiếm của hắn đều không tự chủ được bay lên trời, hắn cũng chỉ có thể ở trong hư không xoay quanh đá lung tung, không bao lâu đã bị một gã cung phụng tuyên bố loại bỏ.

Chương 598: Trận chiến mở màn thắng lợi (2)

Sau đó, người cung phụng kia liền mở miệng nói: "Trận tiếp theo, Lâm Tú Đại Hạ, đấu với Trương Tín Đại Hạ"

Dứt lời, Quý phi nương nương vẫn chờ đợi, trên mặt lộ ra vẻ chờ mong.

Trên khán đài, cũng truyền đến một trận tiếng nghị luận.

"Là tướng công của Triệu cô nương đó."

"Vận khí của hần không tốt như vậy, thế mà rút trúng cấp Địa"

"À, chỉ sợ trận đầu tiên hần sẽ bị đào thải..."

Một cấp Địa, một cái cấp Huyền, mặc dù còn chưa bắt đầu, nhưng kết quả đã rất rõ ràng.

Nhưng Trương Tín sắp ra sân, tâm tình lại hoàn toàn bất đồng.

Khi nghe được tên của Lâm Tú, trong lòng hần liền lộ bộ một chút.

Là người có năng lực thuộc tính thủy, hần không sợ gặp phải đối thủ thuộc tính hỏa, nhưng lại rất sợ gặp phải băng, đây là một năng lực làm cho hần rất không biết phải nói gì, rõ ràng thực lực mạnh hơn, nhưng đối mặt với đối thủ thực lực thấp hơn hần một cấp bậc, vẫn sẽ bị khắc chế rất nhiều.

Mà nếu gặp phải cùng cấp, hần ngay cả lực đánh một trận cũng không có.

Không nghĩ tới, hần tránh thoát Triệu Linh m, lại không tránh thoát Lâm Tú.

Lâm Tú này tuy rằng chỉ là cấp Huyền thượng cảnh, nhưng là đệ thuật võ đạo song tu, là đệ tử nhanh nhất của Võ Đạo Viện, hẳn cũng có nghe qua, càng là nghe qua chiến tích lúc trước hẳn lấy một địch tám, đánh bại thiên tài Vô Cực quốc.

Có thể nói, dưới cấp Địa, tất cả đối thủ, hẳn đều không sợ, chỉ có một người, hẳn không có nắm chắc chiến thắng.

Đó chính là Lâm Tú.

Hết lần này tới lần khác đã bị hẳn gặp phải.

Điều này là quá xui xẻo, phải không?

Bên cạnh hẳn ta, Trương Nhân vỗ vỗ vai hẳn ta, nói: "Cố gắng hết sức.

Hai người dưới ánh mắt chăm chú của vô số người nhìn, đi tới võ đài.

Tỷ thí còn chưa bắt đầu, Trương Tín đã cảm giác được nguyên lực trong cơ thể bị áp chế.

Cuộc so tài không thể tự mình mang theo vũ khí, nhưng võ đài sẽ cung cấp, hơn nữa chủng loại rất đầy đủ, Lâm Tú theo thường lệ chọn một cây trường thương, cùng Trương Tín thi lễ với nhau.

"Xin chỉ giáo."

"Xin chỉ giáo."

Sau đó, hai người đều lui ra hơn một trượng.

Trương Tín không có lựa chọn binh khí, thực lực võ đạo của hẳn ta kém Lâm Tú quá xa, cho dù là lựa chọn binh khí cũng vô dụng, điều duy nhất có thể làm, chính là

bằng vào ưu thế cảnh giới, dùng tốc độ nhanh nhất thủ thắng.

Sau khi tiếng chiêng vang lên, Trương Tín ra tay trước.

Trước mặt hắn ta, xuất hiện vô số thủy tiễn, bắn nhanh về phía Lâm Tú.

Những thủy tiễn kia bắn đến bên người Lâm Tú đều bị ngưng kết thành băng, rơi xuống đất.

Điều này cũng không ngoài dự liệu của Trương Tín, hắn ta duy trì khoảng cách với Lâm Tú, triệu hồi ra bốn đạo thủy long xoay tròn nhanh chóng, từ bốn phương hướng tập kích về phía Lâm Tú.

Cùng lúc đó, dưới chân Lâm Tú, cũng xuất hiện hai sợi dây nước lưu động, trói buộc hai chân hắn, vây hắn tại chỗ.

Giao thủ trong nháy mắt, nhìn như Trương Tín chiếm hết thượng phong.

Nhưng sau một khắc, dây nước dưới chân Lâm Tú lại bị đông thành băng, sau đó vỡ vụn ra.

Sau đó, bóng dáng Lâm Tú biến mất tại chỗ.

Trương Tín thầm nghĩ không ổn, lập tức ở chung quanh hắn ta hình thành một bức tường bằng nước, nhưng bức tường này, căn bản ngăn cản không được một cây trường thương kia.

Cây trường thương đâm ra từ phía bên kia của bức tường nước, và mũi thương dừng lại ở phía trước cổ hắn ta một tấc.

Nhìn thấy một màn này, vài tên làm trọng tài cung phụng, không khỏi thở dài.

"Đáng tiếc rồi."

"Nước gặp băng, thật sự không có đạo lý để nói."

"Nguyên lực cao hơn một cấp bậc cũng không có tác dụng gì, Lâm Tú này là dị thuật và võ đạo song tu, võ đạo của hắn dường như mạnh hơn một chút, tốc độ cũng quá nhanh, dị thuật sư bình thường căn bản khó có thể phòng ngừa..."

"Chỉ có thể nói vận khí của hắn ta quá kém, cũng chỉ có một người khắc chế hắn ta, vậy mà trận đầu tiên đã gặp phải..."

Trên võ trường, cổ họng Trương Tín giật giật, tản đi bức tường nước kia, nói: "Ta thua rồi"

Năng lực bị khắc chế xít xao, hắn ta không có một chút biện pháp nào.

Tuy rằng không nghĩ tới đạt được thứ hạng tốt tại đại hội, nhưng hắn ta cũng không có nghĩ rằng, hắn ta sẽ bị đào thải ở vòng đầu tiên của cuộc so tài.

Trùng hợp thậm chí làm cho hắn ta hoài nghi, có phải có người cố ý nhắm vào hắn ta hay không.

Lâm Tú quyết đoán thu thương lại, nói: "Đã nhường"

Mãi cho đến đến lúc này, trên khán đài mới bộc phát ra một trận kinh hô.

"Chuyện gì xảy ra vậy, kết thúc rồi?"

"Cấp Địa vậy mà lại thua cấp Huyền..."

"Người thì biết cái gì, đây là năng lực khắc chế, Trương gia kia thua thật oan uổng, ngoại trừ gặp được tướng công của

Triệu cô nương, đổi lại là bất cứ người nào, hấn cũng không đến mức thua...”

Mấy trận đấu ở võ đài thứ nhất, không có ngoại lệ, không phải có người nhận thua, chính là trong nháy mắt chấm dứt.

Chương 599: Trận chiến mở màn thắng lợi (3)

Trận này cũng là như vậy, chẳng qua người bị đào thải, là một vị thiên tài cấp Địa.

Đây là cấp Địa đầu tiên bị đào thải trên cuộc so tài.

Trận tỷ thí tiếp theo sắp bắt đầu, Trương Tín trở lại khán đài, Trương Nghĩa vỗ vỗ bả vai hắn, nói: "Lần này chỉ là vận khí không tốt, không cần để ở trong lòng, người còn có một lần tham gia đại hội"

Trương Tín cũng không để ở trong lòng, lắc đầu nói: "Trương gia có hai người các người là đủ rồi, Đại La thức tỉnh dị thuật hàn băng càng nhiều, ta cho dù đi cũng vô dụng, hơn nữa, thua trượng phu của Triệu Linh Quân cũng không mất mặt..."

Lâm Tú vừa lúc từ bên cạnh bọn họ đi qua, nghe được đối thoại của bọn họ, trong lòng vô cùng khó chịu.

Trượng phu của Triệu Linh Quân, lại là trượng phu của Triệu Linh Quân, khi nào hắn mới có thể có tên của mình?

Nương theo cuộc so tài lần này, hắn nhất định phải để hào quang của Triệu Linh Quân, từ trên đầu hắn hái xuống.

Võ đài thứ nhất, có người bất ngờ đánh bại Trương Tín, tin tức này rất nhanh truyền khắp các sân đài khác.

"Thật hay giả, còn có người mạnh như vậy?"

"Thật sự là thâm tàng bất lộ!"

"Cao thủ cấp Địa đó, vòng đầu tiên của cuộc so tài đã bị loại, nói ra ai tin,

Trương gia đây là làm nhiều chuyện xấu, bị báo ứng...”

Tuyển thủ hạt giống cấp Địa bị một cấp Huyền đào thải, gây ra không ít tranh luận sôi nổi trên khán đài.

Các lần so sánh và thi đấu, hầu như không có xảy ra loại chuyện này.

Xem xong tỷ thí của Lâm Tú, Quý phi nương nương liền rời khỏi khán đài với Song Song.

Triệu Linh m, Tần Uyển và Tiết Ngung Nhi, còn ở lại trên khán đài.

Sau khi tỷ thí, rất có thể gặp phải những cường giả cấp Địa này, các nàng cần phải hiểu rõ năng lực và thực lực của những người này.

Lâm Tú cũng đang suy nghĩ, hắn chủ yếu là đang suy nghĩ, kế tiếp hắn cần đạt được năng lực gì.

Dị thuật hệ thủy, hắn đã sớm quyết định.

Đừng nhìn năng lực này thuộc về thiên nhu thiên nhược trong ngũ hành năng lực, công kích cùng phòng ngự đều không xuất sắc, còn bị băng khắc chế, nhưng chỉ là bởi vì, võ đài không phải sân nhà của bọn họ.

Nếu là trên biển, hoặc bên bờ sông, sức mạnh của họ là vô tận, băng và nước kiềm chế lẫn nhau, cũng sẽ không còn tồn tại.

Dị thuật hệ thủy không kém, chỉ là cần phải ở hoàn cảnh cụ thể mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất.

Lâm Tú khẳng định về sau còn phải thường xuyên bay ra biển tu luyện, đạt được dị thuật thủy, trong lòng hắn sẽ kiên định

một chút, hơn nữa đến lúc đó, còn có thể đồng thời tu luyện hai loại năng lực thủy lôi.

Năng lực thứ hai Lâm Tú muốn đạt được là phong, không nói những thứ khác, đối với hắn mà nói, tu luyện dị thuật phong rất thuận tiện, trên cao và trên biển đều là nơi tốt nhất để tu luyện.

Ngoài ra, trong ngũ hành năng lực, hắn còn chưa có đạt được dị thuật hệ mộc.

Thủy, hỏa, kim, thổ, đều có, duy chỉ thiếu một cái mộc, điều này đối với chúng rối loạn ám ảnh cưỡng chế mà nói là có chút khó chịu, hơn nữa, trong rừng rậm, dị thuật hệ mộc so với bất kỳ năng lực nào đều có tác dụng, sau khi đạt được, hắn lại có thêm một sân nhà.

Hơn nữa thủy, mộc, phong, ba năng lực cấp Thiên này có thể mang đến cho hắn tốc độ tu luyện gấp ba lần. Tốc độ tu luyện của hắn bây giờ đã gấp mười ba lần so với ban đầu, cộng lại chính là gấp mười sáu lần, một năm tu luyện, tương đương với mười sáu năm tu luyện của người có thiên phú ngang hàng với hắn, Linh m và Minh Hà công chúa bình thường tu luyện cũng mất tám năm, bằng hỏa song tu bốn năm.

Trong trường hợp bình thường, thời gian cần thiết để thăng tiến, có một mối quan hệ bội số.

Nếu như từ cấp Huyền thượng cảnh đến cấp Địa hạ cảnh cần mười lăm năm, như vậy từ cấp Địa hạ cảnh đến cấp Địa thượng cảnh cần ba mươi năm, cấp Địa thượng cảnh đến cấp Thiên càng là cần ít nhất sáu mươi năm.

Đây là người đi trước thông qua vô số ví dụ thực tế tổng kết ra.

Cứ như vậy, trong hai năm tới, hần có thể thăng cấp đến cấp Địa thượng cảnh.

Nhiều nhất là sáu năm, hai mươi lăm tuổi, hần sẽ tiến vào cấp Thiên.

Khi đó, mọi người gọi Triệu Linh Quân, phải là thê tử của Lâm Tú, trong đầu Lâm Tú ảo tưởng một chút, vô cùng chờ mong ngày đó đến.

Tự sướng kết thúc, nhưng cũng phải đối mặt với thực tế.

Thủy mộc rất dễ đạt được, loại năng lực này đệ tử ở Dịch Thuật Viện có nhiều, nhiều nhất lại làm si hán theo dõi một lần nữa, phong thì có chút khó giải quyết, Tổng Ngọc Chương cũng không phải người thường, muốn tiếp cận hần, hơn nữa trực tiếp thu hoạch năng lực, rất khó khăn.

Cũng không biết tiểu cô nương Mộ Dung gia kia có tới hay không, nàng thích uống rượu như vậy, tìm cơ hội chuốc say nàng, sau đó, hê hê...

Chương 600: Tính kế (1)

Cuối cùng còn có một năng lực, Lâm Tú trước tiên không vội vàng quyết định, hắn tính toán xem xét lựa chọn trước.

Kế tiếp, lại lục tục tiến hành mấy trận tỷ thí.

Bao gồm hai vị Tổng gia, một vị công tử của phủ Vệ Quốc Công, hai vị Quận vương hoàng thất, năng lực của bọn họ cũng không có gì hiếm lạ, một hỏa, một thổ, hai mộc, còn có một người tu luyện võ đạo, cũng đều rất dễ dàng đánh bại đối thủ.

Lý Bách Chương lên võ đài, cũng không có gì bất ngờ.

Sau đó là bốn vị thiên tài cấp Địa của các nước khác.

Vị thanh niên Tây Vực quốc kia có thể biến mặt đất dưới chân thành cát, khống chế cát đối địch, tuy rằng lực công kích cũng không thể khinh thường, nhưng cũng không có lọt vào mắt Lâm Tú.

Nam tử Vô Cực quốc kia, tu luyện chính là võ đạo, không có năng lực dị thuật, một gã tráng hán của Bắc Mãng quốc, dường như có thể để cho mình tiến vào một loại trạng thái thú hóa, vô luận là tốc độ hay là lực lượng, đều có tăng lên rất lớn, đối với Lâm Tú mà nói, cũng vẫn là yếu.

Cuối cùng là vị Trảo Oa quốc kia, năng lực của hắn là lôi đình, Lâm Tú cũng đã có.

Đến lúc này, tất cả thiên tài cấp Địa đều đã tỷ thí xong, ngoại trừ Trương Tín bị Lâm Tú đánh bại, những người còn lại đều dễ dàng tiến vào vòng tiếp theo.

Tỷ thí phía sau, Lâm Tú không xem nữa, hần bắt đầu tìm kiếm con mồi ở võ đài khác.

Trong thời gian ngắn ngủi, Lâm Tú đã kiến thức được rất nhiều năng lực trước kia chưa từng thấy qua.

Có người có thể ở chung quanh triệu hồi ra một đám sương mù, sau khi vây khốn đối thủ, trốn ở trong sương mù bất ngờ đánh lén.

Có người có thể cách không thôi miên đối thủ, không chiến mà thắng, huyền thuật cũng có loại năng lực này.

Còn có người có thể giống như khổng chế con rối, khổng chế hành động của đối thủ, Lâm Tú thông qua niệm lực và tinh thần khổng chế, đồng dạng có thể làm được.

Những người còn lại, năng lực là rất bình thường, phần lớn đều là ngũ hành, lực lượng, kim thân, hóa đá các loại, những năng lực này dễ dàng tu luyện, lại có uy lực không tầm thường, cho tới nay, đều là năng lực dị thuật chủ đạo nhất.

Lâm Tú dạo một vòng, cũng không có phát hiện năng lực gì khiến hần động tâm, lại trở về võ đài thứ nhất.

Hần ngồi ở giữa Ngung Nhi và Tần Uyển, ngồi bên cạnh Tần Uyển chính là Linh m, ngồi bên phải Ngung Nhi là Thiên Diệp Lãm, so với so đấu trên sân, vẫn là các nàng càng đẹp.

Sự chú ý của rất nhiều người, căn bản không ở tỷ thí, mà ở trên người các nàng.

Lại xem hai trận, Triệu Linh m nói: "Tỷ thí kế tiếp, cũng không có ý nghĩa gì, chúng ta trở về đi"

Ngưng Nhi và Tân Uyển cũng có suy nghĩ giống nhau, vì thế Lâm Tú đứng lên, cùng các nàng đi ra ngoài khán đài.

Đợi đến khi bọn họ đi ra khỏi khán đài, trên khán đài, bắt đầu xì xào bàn tán.

"Tiểu tử này, sao nhân duyên lại tốt như vậy?"

"Hắn như vậy, Triệu cô nương mặc kệ sao?"

"Triệu cô nương còn nạp thiếp cho hắn, thật không biết nàng nghĩ như thế nào."

"Mấy vị bên cạnh hắn, thật sự là một vị xinh đẹp hơn một vị, nghe nói thiên kim Tiết phủ, còn có Tân Uyển của Dị Thuật Viện, đều có quan hệ mập mờ với hắn, thật làm cho người ta hâm mộ..."

Phía trước khán đài, một bóng người đi tới trước mặt huynh đệ Trương gia, nói với Trương Tín: "Thật sự là đáng tiếc, với thực lực của ngươi, nếu như không gặp phải hắn, đại hội sang năm nhất định có thể xếp vào Thiên kiều bảng"

Trương Tín nhìn hắn một cái, nói: "Bản lĩnh không bằng người, không có gì để nói"

Trường Bình quận vương lắc đầu nói: "Bỏn vương cảm thấy, chuyện không đơn giản như vậy, trong nhiều người như vậy, hết lần này tới lần khác ngươi lại gặp được hắn, điều này không khỏi quá trùng hợp."

Trường Bình quận vương cảm khái vài câu rồi rời đi, Trương Nghĩa nhìn Trương Nhân, hỏi: "Trường Bình quận vương và Lâm Tú kia có thù oán?"

Trương Nhân cười cười, nói: "Thù đoạt thê, không đội trời chung, hắn từ nhỏ đã thích

vị Triệu gia kia, cầu hôn mười mấy lần đều bị cự tuyệt, Tiết lão Quốc Công đột phá, hấn lại đi Tiết phủ cầu hôn vài lần, cũng bị cự tuyệt, trước kia khi ở Dị Thuật Viện, hấn còn theo đuổi Tần Uyển, nhưng lại cũng không thành công...”

Trương Nghĩa nghĩ đến cảnh Lâm Tú bị chúng nữ vây quanh, lại nhớ tới Trương Bình quận vương, nhin không được nói: “Thật sự là đáng thương...”

Trương Nhân vừa chuyển giọng, lại nói: “Có điều hấn nói không sai, việc này đích xác quá mức trùng hợp, sai người đi Dị Thuật tỉ điều tra một chút, nếu thật sự là trùng hợp, ngược lại cũng không còn lời nào để nói, nếu có người cố ý nhằm vào Trương gia, nhất định phải để cho bọn họ trả giá...”

Rất nhanh, ba huynh đệ cũng đứng dậy, rời khỏi khán đài.

Không lâu sau, Trương phủ, một nam tử đi vào trong viện, nói với Trương Nhân: “Hồi công tử, thuộc hạ đã điều tra qua, Lâm Tú rút được, đích xác không phải Ngũ công tử”

Chương 601 → 650

Chương 601: Tính kế (2)

Ánh mắt Trương Nhân ngưng tụ, nói: “Chẳng lẽ, thật sự có người đang tính kế Trương gia?”

Nam tử kia nói: “Ngược lại cũng không phải, người rút được Ngũ công tử là công chúa Minh Hà, dị thuật của Ngũ công tử khắc chế công chúa Minh Hà, tu vi cũng cao hơn công chúa Minh Hà, cho nên Lâm Tú liên đối với nàng...”

Trương Nhân không ngờ tới, việc này lại còn liên lụy đến công chúa Minh Hà.

Chẳng lẽ nói, tính kế Trương gia, là hoàng thất, là bộ hạ?

Bộ hạ bất mãn với Trương gia đã lâu, chẳng lẽ là mượn cơ hội này chèn ép Trương gia?

Top mười Thiên kiều bảng, đối với triều đình mà nói, ý nghĩa trọng đại, cùng phân phối tài nguyên tu luyện, có liên quan mật thiết, cũng liên quan đến quyền nói chuyện mấy năm tới của Đại Hạ.

Mà có thể tiến vào top một trăm Thiên kiều bảng, tuy rằng đối với đại cục không có ảnh hưởng, nhưng trong ba năm tới, có thể đạt được nhiều tài nguyên tu luyện hơn, Trương Tín dừng bước ở cuộc so tài, tổn thất chỉ có Trương gia.

Lâm Tú là tâm phúc của bộ hạ, khả năng này rất lớn.

Ngự thư phòng, Hạ Hoàng đang phê duyệt tấu chương không hiểu sao hắt hơi một cái, Chu Cẩm từ bên ngoài đi vào, nói: “Bộ hạ, võ đài bên kia, đã xảy ra một chuyện thú vị.”

Muốn nói người hiểu rõ hẳn ta nhất trên thế giới, ngoại trừ Thục phi, chính là Chu Cẩm, chuyện hẳn nói, nhất định là hẳn ta cảm thấy hứng thú, Hạ Hoàng buông tấu chương xuống, hỏi: "Chuyện gì?"

Chu Cẩm cười nói: "Trương Tín của Trương gia, ở trận tỷ thí đầu tiên gặp Lâm Tú, bị Lâm Tú đánh bại, bị loại"

Hạ Hoàng sững sốt một chút, hỏi: "Trùng hợp như vậy sao, trầm nhớ rõ năng lực của hẳn là nước, chỉ cần không gặp được Lâm Tú, tiến vào vòng trong sẽ không có vấn đề..."

Chu Cẩm nói: "Chính là trùng hợp như vậy, có điều lão nô điều tra, kỳ thật rút được Trương Tín, vốn là công chúa, Lâm Tú vì để cho công chúa tiến vào vòng trong, chủ động đổi với công chúa"

Hạ Hoàng nói: "Hẳn đối với Minh Hà cũng không tệ lắm, không uổng công trầm đối với hẳn tốt như vậy"

Kỳ thật ngay từ đầu hẳn ta là muốn gả Lâm Tú cho Minh Hà, chỉ là Lâm Tú đối với chuyện này rất kháng cự, Minh Hà cũng không có đồng ý, hẳn ta mới bắt đắc dĩ từ bỏ.

Về sau biết được bọn họ ở cùng một chỗ, có thể tăng nhanh tu luyện lẫn nhau, hẳn ta còn có chút hối hận lúc trước không có kiên trì.

Nhưng dưa hái xanh không ngọt, hai người đều không đồng ý, hẳn ta cũng không có cách nào.

Trương Tín bị đào thải, tuy rằng ngoài dự liệu của hẳn ta, nhưng cũng không liên

quan đến đại cục, tổn thất chỉ là Trương gia, quả nhiên vẫn là Lâm Tú làm việc làm cho hần ta thư thái, tuy nhiên hần ta rất nhanh nghĩ đến một vấn đề.

Hần ta nhìn Chu Cẩm, hỏi: "Người nói xem, việc này có liên quan đến Minh Hà và Lâm Tú hay không, Trương gia có thể cảm thấy, là trẫm cố ý an bài như vậy hay không?"

Chu Cẩm lẩm bẩm nói: "Không phải..."

Hạ Hoàng nhìn hần, hỏi: "Nếu người là Trương gia, người sẽ nghĩ như vậy sao?"

Chu Cẩm cẩn thận suy nghĩ một chút, thành thật nói: "Sẽ"

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tú nhìn thấy Quý phi nương nương và linh sủng từ cung Trường Xuân đi ra, Minh Hà công chúa đã ở bên ngoài chờ nàng.

Hôm nay là ngày rút thăm vòng hai.

Trận so tài đầu tiên đêm qua, trong tám trăm người, có bốn trăm người bị đào thải, bốn trăm người tiến vào vòng trong, trận tỷ thí thứ hai, lại sẽ đào thải hai trăm người.

Bắt đầu từ trận thứ ba, sẽ không có ai bị loại.

Những tỷ thí phía sau, đều chỉ là tiến hành xếp hạng sơ lược đối với mọi người, thông qua xếp hạng để quyết định trình tự xuất trận lúc thi đấu.

Trong cấp Huyền, Minh Hà công chúa gần như là vô địch, trận đầu tiên ngày hôm qua, nàng tự nhiên dễ dàng tiến vào vòng trong.

Chỉ cần thắng thêm một trận nữa, nàng có thể khóa chặt chỗ ngồi ở đại hội.

Đi tới Dị Thuật ti, trước khi rút thăm, Lâm Tú còn cố ý hỏi, một quan viên nói cho hắn biết, mười tám vị hạt giống cấp Địa, có mười bốn vị đã bị người khác rút ngẫu nhiên, nói cách khác, khả năng bọn họ rút được rất nhỏ.

Bốn vị còn lại, Tổng gia một vị, Vô Cực quốc một vị, còn có hai vị Quận vương hoàng thất.

Minh Hà công chúa nghe thấy, lập tức yên lòng, lần này nàng quyết định tự mình rút trước, nàng đưa tay vào trong hộp, rút ra một cây que gỗ, ánh mắt lập tức nhìn qua.

Sau đó, biểu hiện của nàng giật mình.

Lâm Tú nhìn biểu tình giật mình của nàng, trong lòng cũng có chút khó có thể tin.

Không, phải không?

Vận khí của nàng ấy thật sự tệ như vậy sao?

Lại trúng rồi à?

Hắn liếc nhìn và nhìn thấy cây que, viết một con số.

Mười ba.

Lâm Tú có chút không biết nói gì.

Hắn nhớ lại một chút, ngày hôm qua Trương Tín bị hắn đào thải, người phía sau sẽ tiến về phía trước một vị, số mười ba, hắn là Giang Ninh quận vương của hoàng tộc.

Chương 602: Tính kế (3)

Năng lực của hắn ta là mộc, Minh Hà công chúa khắc hắn ta một chút, nhưng ở phương diện dị thuật, hỏa khắc mộc không tuyệt đối như băng khắc thủy, lại kém một cảnh giới, nàng không có khả năng thủ thắng.

Lâm Tú an ủi nàng nói: "Không sao, lát nữa ta sẽ đổi"

Cái này không tính là vi phạm quy tắc, quan viên Dị Thuật tử kia cũng không có nói cái gì, cầm hộp gỗ, đi tới trước mặt Lâm Tú.

Lúc vươn tay ra, ánh mắt Lâm Tú hơi ngưng tụ, nhìn về phía người này.

Vừa rồi, hắn nhận thấy lực giao động trong không gian.

Thân có hai loại năng lực không gian, hắn cực kỳ miễn cảm với không gian giao động, lực giao động vừa rồi mặc dù yếu ớt, nhưng đích thật là không gian ba động, có người sử dụng lực lượng không gian.

Cùng ánh mắt Lâm Tú nhìn nhau, trong mắt quan viên này chợt lóe lên vẻ chợt dạ, biểu tình vẫn cố gắng giả bộ trấn định như trước.

Lâm Tú mỉm cười, vẫn đưa tay vào trong rương, rút ra một cây que gỗ.

Minh Hà công chúa khần cấp nhìn lại, vẻ mặt chờ mong sau đó ngưng đọng lại.

Que gỗ trong tay Lâm Tú, trên đó viết là số - mười hai.

Minh Hà công chúa rút được Giang Ninh quận vương.

Lâm Tú rút được Trường Bình quận vương.

Năng lực của bọn họ, một là mộc, một là thổ, sau khi trao đổi, cơ hội thắng lợi của Minh Hà công chúa càng thêm xa vời, nói cách khác, vô luận như thế nào, vòng tiếp theo nàng đều sẽ bị đào thải, mất đi tư cách thi đấu.

Lâm Tú nhìn que gỗ trong tay.

Hắn và Minh Hà công chúa đều không may mắn.

Chỉ còn lại có bốn cấp Địa, đã bị bọn họ rút trúng hai cái.

Chẳng qua, Minh Hà công chúa dựa vào thực lực rút ra.

Nhưng lại có người âm thầm tính kế hắn.

Lâm Tú không biết là ai đang tính kế hắn, khả năng lớn một chút là Trương gia.

Dù sao hắn vừa mới loại bỏ Trương Tín, Trương gia muốn ra một chút sức lực, cũng rất bình thường.

Nhưng điều đó không quan trọng.

Chỉ cần không gặp phải Linh Quân, Linh m, Ngung Nhi Uyển Nhi, hắn rút được ai cũng không tệ, mà đối thủ của các nàng đều đã xác định, bởi vậy vừa rồi Lâm Tú vẫn chưa vạch trần mảnh khoe của quan viên kia.

Vấn đề hiện tại là Minh Hà công chúa.

Lúc này đây, Lâm Tú cũng không giúp được nàng.

Lúc từ Dị Thuật tử trở về, Minh Hà công chúa càng thêm trầm mặc, đưa nàng đến cửa cung Thụy Đông, Minh Hà công chúa không

nói một lời đi vào, Lâm Tú dùng bước, cuối cùng mở miệng nói: "Chờ một chút"

Minh Hà công chúa quay đầu lại, nước mắt lưng tròng nhìn hắn.

Lâm Tú vươn tay, lòng bàn tay là hai viên nguyên tinh, hắn khẽ thở dài, nói: "Đây là hai viên cuối cùng..."

Hắn chỉ có năm viên nguyên tinh đều cho nàng, nếu không đột phá, hắn thật sự không có một chút biện pháp nào.

Minh Hà công chúa nhìn hai viên nguyên tinh kia, nhưng không đưa tay nhận, nàng suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Quên đi, không cần lãng phí thứ quý giá như vậy nữa"

Nàng ấy đã bỏ cuộc.

Lâm Tú cầm lấy tay nàng, đưa hai viên nguyên tinh cho nàng, nói: "Cầm đi, dù sao ta cũng không dùng được, vận khí có xấu đi nữa cũng có cái đầu, nói không chừng tất cả vận khí xấu gần đây của ngươi đều dùng hết, lỡ như hai viên này có thể đột phá thì sao?"

Minh Hà công chúa nhìn đôi mắt Lâm Tú, trong lòng lại hiện ra một chút dững khí.

Nàng dùng sức gật gật đầu, sai bước đi vào cung Thụy Đông.

Lâm Tú cũng đi theo nàng đi vào, mặc kệ nàng có thể thành công hay không, hắn cũng phải xem kết quả.

Minh Hà công chúa lần này chuẩn bị thật lâu, mới lấy hết dững khí, nắm một viên nguyên tinh trong tay, dùng sức bóp nát.

Lâm Tú cũng có chút khẩn trương nhìn nàng.

Tuy nói tình bằng hữu không thể dùng bạc để đo lường, nhưng đó là năm mươi vạn lượng bạc đấy, năm mục tiêu nhỏ, hấn làm sao có thể không đau lòng?

Trong nháy mắt, Lâm Tú bỗng nhiên nhận ra, nhiệt độ chung quanh đang nhanh chóng tăng lên.

Trên mặt hấn lộ ra vẻ vui mừng, đây là dấu hiệu phá cảnh!

Đôi mắt của Minh Hà công chúa cũng bỗng nhiên mở ra, vừa rồi biểu tình cô đơn và suy sụp, giờ lại tràn ngập vui sướng kích động, dưới sự kích động, nàng thậm chí nhảy lên người Lâm Tú, hai chân kẹp eo hấn, ôm thân thể hấn lắc tới lắc lui, cao hứng nói: "Cấp Địa của ta, cuối cùng ta cũng đạt cấp Địa..."

Trong giọng nói của nàng mang theo nức nở, đi tới một đường này, thật sự quá khó khăn.

Lâm Tú đứng tại chỗ, mặc cho nàng phát điên.

Ủy khuất trong lòng ghen lâu như vậy, để cho nàng phát tiết một chút cũng tốt.

Hồi lâu sau, Minh Hà công chúa mới từ trên người Lâm Tú xuống dưới, lau nước mắt, nói: "Thực xin lỗi, vừa rồi ta vui quá..."

Lâm Tú khoát tay áo, nói: "Không sao, ngươi đột phá là tốt rồi."

Minh Hà công chúa có thể đột phá, hấn cũng mừng cho nàng.

Minh Hà công chúa trả lại viên nguyên tinh cuối cùng cho Lâm Tú, nói: "Nợ ngươi bốn

mười vạn lượng bạc, ta sẽ trả dần lại cho người."

Lâm Tú nói: "Không cần sốt ruột, ta cũng không thiếu chút bạc kia"

Chương 603: Trả nợ bốn trăm năm (1)

Minh Hà công chúa nhìn Lâm Tú, nghĩ đến mấy ngày nay, hấn ủng hộ và cổ vũ nàng, đổi thẻ bốc thăm với nàng, trả lại cho nàng nguyên tình, trong lòng lần thứ hai xuất hiện âm áp.

Nàng nhìn Lâm Tú, tiếc nuối nói: "Tại sao người không phải là nữ tử...

Từ nhỏ đến lớn, bên cạnh nàng đều không có bằng hữu gì, Triệu Linh m miễn cưỡng xem như nửa bằng hữu, Lâm Tú là người đầu tiên làm cho nàng cảm nhận được tình bằng hữu, đáng tiếc hấn không phải là nữ tử, nếu như hấn là nữ tử, nàng có thể làm nhiều chuyện hơn với hấn, chuyện càng thân mật hơn...

Nàng rất hâm mộ những người có khuê trung mật hữu cùng tuổi.

Lâm Tú liếc nàng một cái, nói: "Người trước cũng cố cảnh giới thật tốt, chuẩn bị ngày mai tỷ thí đi, muốn thắng đối thủ của người, cũng không có dễ dàng như vậy...

Hấn đau lòng bốn mươi vạn lượng bạc của mình, rời khỏi cung Thụy Đông.

Trong lòng Minh Hà công chúa là ánh nắng tươi sáng, cảm thấy mọi thứ đều tốt đẹp, ngân nga giai điệu vui vẻ, chậm rãi thích ứng với biến hóa mà cảnh giới mới mang đến.

Tu luyện hồi lâu, sau khi tỉnh táo lại, vui sướng trong lòng nàng bị một chuyện phai nhạt một chút.

Đột phá là đột phá, nhưng nàng còn nợ Lâm Tú bốn mươi vạn lượng bạc.

Tiền tiêu vật một năm của nàng là một ngàn lượng, nếu tất cả đều tích góp, mười năm có thể tích góp được một vạn lượng, bốn mươi vạn lượng, chỉ cần bốn trăm năm là trả hết...

Tuổi còn nhỏ, đã mang trên lưng khoản nợ khổng lồ cần trả trong bốn trăm năm, nàng bỗng nhiên không vui vẻ như vậy nữa.

Hơn nữa, hiện tại trong lòng nàng cảm thấy rất khó chịu.

Phụ hoàng vốn là muốn Lâm Tú làm phò mã của nàng.

Nhưng nàng cự tuyệt.

Khi đó chỉ cần nàng nói một câu, bọn họ hiện tại chính là phu thê, người Lâm Tú là của nàng, bạc là của nàng, nguyên tính cũng là của nàng, nàng cũng sẽ không nợ hẳn nhiều tiền như vậy, bởi vì đều là của nhà các nàng.

Hôm nay, cho dù nàng hối hận cũng đã quá muộn.

Nhưng, số tiền này, nàng có thể để cho phụ hoàng thay nàng trả lại.

Ngự hoa viên, Hạ Hoàng đang ngắm hoa với Thục phi, Chu Cẩm chậm rãi đi tới, nói: "Bệ hạ, Minh Hà công chúa vừa rồi đi ngự thư phòng, không gặp được bệ hạ, hiện tại ở bên ngoài Ngự hoa viên"

Hạ Hoàng cười cười, nói: "Để cho nàng lại đây đi"

Chỉ chốc lát sau, Minh Hà công chúa từ bên ngoài đi vào, đầu tiên là hành lễ, sau đó nói: "Thỉnh an phụ hoàng, thỉnh an Thục phi nương nương"

Hạ Hoàng nói với nàng: "Trẫm đã bảo Chu Cẩm phái người đi các quốc gia tìm kiếm nguyên tinh cấp năm, nếu có thể mua được, trẫm sẽ lập tức để cho bọn họ đưa cho người."

Minh Hà công chúa nói: "Phụ hoàng không cần để cho bọn họ tìm kiếm, con đã đột phá cấp Địa rồi."

Hạ Hoàng trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, hỏi: "Người đột phá từ khi nào, đột phá như thế nào?"

Minh Hà công chúa nói: "Vừa rồi, Lâm Tú cho con mượn nguyên tinh chuẩn bị cho chính hần"

Nàng nhìn Hạ Hoàng, hỏi: "Phụ hoàng, có thể trả bạc cho hần hay không, coi như là phụ hoàng mua từ trong tay hần"

Hạ Hoàng suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Cái này cũng được, Chu Cẩm, lấy mười vạn lượng cho hần."

Minh Hà công chúa nhắc nhở: "Là bốn mươi vạn lượng..."

Hạ Hoàng sững sốt một chút, lập tức giận dữ nói: "Cái gì, hần dám thừa dịp cháy nhà mà đi hôi của, một viên nguyên tinh bán người bốn mươi vạn lượng?"

Minh Hà công chúa vội vàng nói: "Không phải một viên, là bốn viên"

Hạ Hoàng nhìn nàng, hỏi: "Người, dùng bốn viên nguyên tinh?"

Minh Hà công chúa ngượng ngùng gật đầu.

Lấy giá nguyên tinh hiện tại, bốn viên nguyên tinh, giá trị từ năm mươi vạn lượng đến sáu mươi vạn lượng, nói cách khác, Lâm

Tú coi như là có lương tâm với Minh Hà, không, là rất có lương tâm, chính hẳn khẳng định còn thua lỗ bạc.

Nhưng để cho hẳn ta thoảng cái lấy ra bốn mươi vạn lượng, áp lực quốc khố cũng rất lớn, trong khoảng thời gian này, vì bồi dưỡng ra mấy vị thiên tài, triều đình tiêu tốn quá nhiều.

Hạ Hoàng ho nhẹ một tiếng, nói: "Quốc khố mấy tháng nay căng thẳng, hẳn lại không thiếu bạc, số tiền này không vội, ngày sau lại từ từ trả lại"

Phụ hoàng đã nói như vậy, Minh Hà công chúa cũng không tiện nói cái gì nữa, nghĩ đến một chuyện khác, nói: "Đúng rồi phụ hoàng, lúc con vừa mới rút thăm, đôi thủ rút được là Lý Lãng"

Lý Lãng là tên của Giang Ninh quận vương.
"Cái gì?"

Hạ Hoàng nghe vậy, nhíu mày.

Giang Ninh quận vương cũng là thiên tài hoàng tộc, lúc này mới là vòng hai của cuộc so tài, chẳng phải ý nghĩa là, hẳn và Minh Hà, nhất định một người sẽ bị đào thải sao.

Đây chắc chắn không phải là những gì hẳn ta muốn nhìn thấy.

Vô luận là hoàng đế, hay là người Lý gia, hẳn ta đều không hy vọng ở cuộc so tài nhìn thấy thiên tài Đại Hạ hao tổn như vậy.

Chu Cẩm suy nghĩ một chút, nói: "Bệ hạ, có muốn Giang Ninh quận vương và công chúa tách ra hay không?"

Hạ Hoàng không chút do dự nói: “Không được.”

Chương 604: Trả nợ bốn trăm năm (2)

Cuộc so tài cũng không phải việc nhà của Đại Hạ, liên lụy đến hơn mười quốc gia, phải tuân thủ nghiêm ngặt quy định, một khi tiền lệ này mở ra, cuộc tỷ thí sau đó, sẽ hoàn toàn mất đi uy tín.

Nó cũng sẽ để lại một nhược điểm cho các quốc gia khác nắm được.

Đại lục bây giờ, mặc dù không có chiến sự lớn, nhưng mạch nước ngầm so với trước kia càng nhiều.

Một khi lưu lại nhược điểm này, chỉ sợ mấy vương triều khác sẽ lấy lý do cuộc tỷ thí bất công lần này, làm khó Đại Hạ, tước đoạt cơ hội tổ chức đại hội và cuộc so tài của bọn họ, các nước phương Tây yên tĩnh, khi đó, Đại Hạ sẽ trở nên vô cùng bị động.

Hạ Hoàng nhìn Minh Hà và nói: "Ngày mai các ngươi cố gắng hết sức, tỷ thí bình thường là tốt rồi"

Minh Hà công chúa nói: "Nhi thần biết, nhi thần về tu luyện trước."

Hạ Hoàng gật gật đầu, nói: "Đi đi"

Sau khi Minh Hà công chúa rời đi, hắc tặc đã không còn tâm tư ngắm hoa.

Trước cuộc so tài, xách ra hạt giống cấp Địa, chính là để tránh cho bọn họ sớm gặp phải.

Nhưng điều đó không tránh được tất cả các tình huống bất ngờ, chẳng hạn như một người nào đó đột phá.

Càng trùng hợp chính là, đối thủ nàng rút được, cũng là cấp Địa.

Ngày hôm qua, Đại Hạ đã có một vị cấp Địa bị đào thải, ngày mai, ít nhất còn có thể đào thải thêm một người nữa, điều này làm cho trong lòng Hạ Hoàng dâng lên một tia cảnh giác, nói với Chu Cẩm: "Đi điều tra Dị Thuật ti, trăm lần cảm thấy việc này có chút kỳ lạ..."

Sau khi Chu Cẩm lĩnh mệnh, chậm rãi rời đi.

Mãi đến một canh giờ sau, hắn mới đi tới Ngự thư phòng, nói với Hạ Hoàng: "Bệ hạ, lão nô đã điều tra rõ ràng, chuyện của công chúa điện hạ, hẳn là chỉ là trùng hợp, nhưng có một chuyện không phải..."

Hạ Hoàng hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Chu Cẩm nói: "Đối thủ mà Lâm Tú rút được lần thứ hai là Trường Bình quận vương, có người mua chuộc một vị quan viên Dị Thuật ti, quan viên kia có được năng lực dịch chuyển không gian, lúc Lâm Tú rút thăm, hắn âm thầm thay thế tất cả lá thăm, ký hiệu trong hộp đều giống nhau, vô luận hắn rút ra cái nào, tương ứng đều là Trường Bình quận vương,"

Hạ Hoàng nghĩ không ra, nói: "Vì sao nhất định phải bắt hắn rút được Lý Huyền, chẳng lẽ là hắn đào thải Trương Tín, Trương gia muốn trả thù hắn, mượn tay Lý Huyền, trận tiếp theo đào thải hắn..."

Chu Cẩm nói: "Nô tài đã thăm vấn quan viên Dị Thuật ti kia, âm thầm sai khiến hắn, không phải Trương gia"

Hạ Hoàng hỏi: "Không phải Trương gia, còn có thể là ai?"

Chu Cẩm nói: "Chính là Trường Bình quận vương"

Hạ Hoàng khó hiểu nói: "Hắn nhằm vào Lâm Tú như vậy làm gì, bọn họ có thù oán?"

Chu Cẩm từ từ nói: "Bệ hạ chẳng lẽ quên mất, lúc trước trong số những người đi Triệu phủ cầu hôn, Trường Bình quận vương là chịu khó nhất, về sau Lâm Tú bị ám sát, bệ hạ còn hoài nghi hắn..."

Nhớ tới việc này, Hạ Hoàng có thể lý giải động cơ của Trường Bình quận vương.

Thù cướp thù, không đội trời chung.

Chẳng qua, hắn thế mà dám động tay động chân ở lần rút thăm này của cuộc so tài, cũng thật sự là to gan lớn mật.

Nhưng hắn cũng không thể vì vậy mà xử trí Lý Huyền.

Hắn không chỉ là thiên tài thế hệ trẻ của hoàng tộc, tổ phụ của hắn, còn là một trong ba vị cấp Thiên của hoàng tộc, ngay cả hắn ta cũng không thể không bận tâm đến cảm thụ của vị Hoàng thúc tổ kia.

Triệu Linh Quân là ai, Lâm Tú cưới nàng, Vương Đô cũng không biết có bao nhiêu người nhìn hắn không thuận mắt.

Không chỉ là Vương Đô Đại Hạ.

Lâm Tú nếu mà thuận lợi lấy được danh ngạch đại hội, đó mới là khởi đầu ác mộng của hắn.

Đại U, Đại La, Đại Lư, Đại Doanh... , đều không thiếu người theo đuổi nàng.

Hạ Hoàng lắc đầu, nói: "Nghĩ như vậy, kỳ thật hắn bị đào thải, cũng không phải tất

cả đều là chuyện xấu...

Lâm Tú vừa mới trở lại tân trạch, phát hiện Ngung Nhi cũng ở chỗ này.

Từ khi Lâm Tú thăng cấp lên cấp Địa, Tiết lão Quốc Công buông lỏng nàng một chút, nàng đang thu dọn phòng của nàng.

Linh m đi tới, hỏi hấn: "Thế nào, rút được số bao nhiêu?"

Lâm Tú nói: "Số mười hai"

Triệu Linh m mở to hai mắt: "Sao lại là cấp Địa?"

Trong vòng tỷ thí thứ hai, số một đến số mười tám, đều là cấp Địa.

Lâm Tú nhún nhún vai, nói: "Vận may không tốt"

Triệu Linh m suy nghĩ một chút, nói: "Số mười hai, hình như là Trường Bình quận vương Lý Huyền, người rút được ai không tốt, hết lần này tới lần khác rút được hấn..."

Lâm Tú có chút ngoài ý muốn, hỏi: "Hấn rất lợi hại sao?"

Triệu Linh m nói: "Năm ngoái hấn đã thăng cấp lên cấp Địa, thực lực tự nhiên mạnh hơn chúng ta, hơn nữa hấn gặp phải người, chắc chắn sẽ không lưu thủ, ngày mai người phải cẩn thận một chút"

Lâm Tú hỏi: "Tại sao?"

Triệu Linh m nhìn hấn một cái, nói: "Người không biết, trước khi người thành thân với tỷ tỷ, hàng năm hấn đều đến nhà ta cầu hôn vài lần, ta vẫn hoài nghi lúc trước người

bị ám sát, chính là hấn ở sau lưng sai
khiến...”

Chương 605: Nghiền ép (1)

Điểm này Lâm Tú ngược lại có thể làm chứng, Linh m nghi oan Trường Bình quận vương, đầu sỏ ám sát hấn, ở Đông Cung.

Nghe được bọn họ nói chuyện, Tiết Ngung Nhi cũng bĩu môi, nói:

"Lý Huyền này thật đáng ghét, mấy ngày nay, hấn cũng vẫn đến nhà ta cầu hôn, về sau gia gia không cho hấn vào cửa nữa..."

Tần Uyển từ phòng bếp đi ra, thuận miệng nói: "Người này rất phiền phức"

Lâm Tú ngạc nhiên nói: "Hấn cũng đến nhà ngươi cầu hôn?"

Tần Uyển nói: "Lúc ở Dịch Thuật Viện, hấn dây dưa với ta một thời gian."

Lâm Tú nhớ lại một chút, hôm qua lúc tỷ thí, có một người, ánh mắt nhìn về phía hấn, dường như từ đầu đến cuối đều không có ý tốt.

Nói như vậy, tính kế hấn không phải Trương gia, mà là Trường Bình quận vương?

Buồn cười, gấp ghé nữ nhân của hấn, còn muốn tính kế hấn.

Muốn ở tỉ thí ngày mai, trước mặt Ngung Nhi và Tần Uyển đánh bại hấn, để cho hấn mất hết mặt mũi?

Vốn Lâm Tú cho rằng, hấn ta là bị Trương gia liên lụy vào, coi như là đánh bại hấn ta, Lâm Tú cũng sẽ lưu lại chút mặt mũi cho hấn ta.

Đây chính là hấn ta tự tìm...

Quy tắc của cuộc so tài, là nghỉ một ngày, hôm nay nghỉ ngơi, ngoại trừ mười tám hạt giống cấp Địa, tất cả mọi người rút thăm quyết định đối thủ ngày hôm sau.

Sáng sớm phải đi võ đài, tân trạch cách tây thành gần hơn một chút, vì thế tối nay Lâm Tú ở lại nơi này, sáng mai đi qua với các nàng.

Chủ yếu là lúc này đây, đối thủ của Triệu Linh Quân không có bỏ quyền, nếu như Lâm Tú ở lại hôn phủ, buổi sáng sẽ đi qua với nàng, Lâm Tú không có gì để nói với nàng, bầu không khí sẽ có vẻ rất xấu hổ.

Lúc ăn cơm tối, Triệu Linh m nói với Tần Uyển: "Có thể thương lượng một chuyện không?"

Tần Uyển hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Triệu Linh m nói: "Nếu như tỷ thí phía sau, chúng ta gặp phải, người có thể dùng để ta như vậy hay không..."

Nàng nhớ tới đối thủ của Tần Uyển ngày hôm qua, bộ dáng của nàng trên võ đài, thật sự rất ngốc.

Tần Uyển nhìn nàng một cái, nói: "Năng lực của ta chính là như thế, không như vậy, ta không thắng được người."

Triệu Linh m nói: "Có thể đổi một phương thức khác, thủ đoạn của người, khẳng định không chỉ có một loại kia"

Tần Uyển nói: "Đó là đơn giản nhất, có phương pháp đơn giản, tại sao ta phải dùng phương pháp phức tạp?"

Triệu Linh m nghe vậy, cũng không nói gì nữa.

Sau bữa tối, Lâm Tú ở trong phòng đọc sách, Tần Uyển từ bên ngoài đi vào, thuận tiện đóng cửa phòng lại.

Lâm Tú biết nàng muốn làm cái gì, nhưng, khi nàng vừa mới đi tới bên người Lâm Tú, bên ngoài liền truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập.

Lâm Tú đành phải đi qua, mở cửa phòng, hỏi Linh m nói: "Đã trễ như vậy, có việc sao?"

Triệu Linh m nói: "Ngày mai sẽ tỷ thí với Lý Huyền, hẳn cũng không đơn giản, ta và ngươi tu luyện thêm một lát nữa"

Nói xong nàng lại nhìn Tần Uyển một cái, nói: "Đã trễ như vậy, ngươi không ngủ, ở chỗ này làm gì?"

Tần Uyển trầm mặc một lát, nói: "Ta đáp ứng ngươi, nếu như gặp phải trong tỷ thí, sẽ không làm như vậy với ngươi."

Triệu Linh m che miệng ngáp một cái, nói với Lâm Tú: "Ta bỗng nhiên có chút mệt mỏi, trước đi ngủ một khắc, một khắc sau lại đến tìm ngươi..."

Trở lại phòng của mình, nàng nhếch khóe miệng như thực hiện gian kế thành công.

Một khắc, bọn họ cũng không làm được chuyện gì quá đáng, nhiều nhất chính là hôn một cái ôm một cái.

Nói đến hôn môi, nếu như hẳn thật sự tiến vào top mười trong đại hội, nàng rất cuộc có muốn thực hiện lời hứa hay không?

cẩn thận suy nghĩ một chút, nàng vẫn cảm thấy làm người cần phải có chữ tín.

Nàng không phải là một người không giữ chữ tín.

Nhưng đến lúc đó, một nụ hôn kia, nàng nên hôn ở đâu?

Là hôn mặt, hay là...

Lúc ấy hình như cũng không nói rõ ràng.

Sáng sớm hôm sau, ăn điểm tâm xong, Lâm Tú và Linh m, Tần Uyển, Thiên Diệp Lãm, bốn người đi tới võ đài.

Hôm nay là trận thứ hai của cuộc so tài, trận tỷ thí này, sẽ quyết định ra hai trăm người thắng, hai trăm người này chính là người tham gia đại hội sang năm, tỷ thí sau đó, chỉ là tiến hành sơ lược để xếp hạng bọn họ, sẽ không có danh ngạch đào thải sinh ra.

Minh Hà công chúa hôm nay cũng ở võ đài thứ nhất, rất nhanh Ngung Nhi cũng tới, bên cạnh Lâm Tú, tứ mỹ nhân Dị Thuật Viện tề tụ, còn có thêm một Thiên Diệp Lãm, chỗ của các nàng, tự nhiên là tiêu điểm vạn người chú ý.

Tuy nhiên, sau khi một thân ảnh khác xuất hiện, các nàng liền trở thành làm nền.

Tâm mắt và sự tập trung của mọi người, cũng lập tức dời đi.

"Triệu cô nương!"

"Cuối cùng Triệu cô nương cũng tới rồi!"

"Ở đâu ở đâu?"

Không chỉ có người đứng trên khán đài của võ đài ở đây nhìn xung quanh, mà ngay cả những võ đài khác, các thiên tài của nước khác, tâm mắt cũng đều nhìn về phía bóng dáng kia, đại đa số bọn họ, đều là lần đầu tiên đến Đại Hạ, nhưng trước đó, bọn họ đã sớm nghe qua tên Triệu Linh Quân.

Chương 606: Nghiền ép (2)

Triệu Linh Quân đi tới bên người Lâm Tú, Tiết Ngung Nhi chủ động nhường vị trí.

Ở bên ngoài, nàng là người duy nhất có tư cách ngồi bên cạnh Lâm Tú.

Triệu Linh Quân đến, khiến cho toàn bộ võ đài đều yên tĩnh trong chốc lát, cho đến khi tiếng trống vang lên, cũng có nghĩa là tỷ thí hôm nay, chính thức bắt đầu.

Một gã cung phụng quay đầu lại nhìn Triệu Linh Quân một cái, mới mở miệng nói: "Trận đầu tiên, Triệu Linh Quân Đại Hạ, đấu với Phương Doanh Nam Chiếu"

Nữ tử Phương Doanh này vô luận là trang phục hay là tên, đều không khác gì nữ tử Đại Hạ, vẻ mặt kích động đi tới lôi đài, run giọng nói: "Triệu, Triệu cô nương, ta rất cục gặp được ngươi, ta, ta rất thích ngươi, ngươi có thể viết cho ta mấy chữ không, cái gì cũng được..."

Nói xong, nàng thề mà từ trong ngực lấy ra giấy bút, chờ mong đưa lên.

Triệu Linh Nguyệt mỉm cười, nói: "Đương nhiên có thể"

Nàng từ trong tay nữ tử này tiếp nhận bút, tờ giấy kia thì lơ lửng trên không trung, nàng viết một câu trên giấy động viên nữ tử này tu luyện, tuy rằng là nữ tử, nhưng chữ của nàng lại không xinh đẹp mềm mại mà trong từng dòng chữ lộ ra một cổ đại khí.

Nhận được chữ nàng tự tay viết, vị nữ tử Nam Chiếu quốc này như lấy được chí bảo, thật cẩn thận thu lại, sau đó nói với người cung phụng kia: "Ta, ta nhận thua..."

Lâm Tú vốn tưởng rằng là người muốn khiêu chiến Triệu Linh Quân, không nghĩ tới là hiện trường theo đuổi ngôi sao.

Từ phản ứng của nữ tử kia có thể thấy, nàng ấy có thể đã không ngủ cả đêm.

Những tiểu thư gia tộc quyền quý ở Vương Đô này, cũng không thích Triệu Linh Quân, những nữ tử tiểu quốc này, ngược lại coi nàng là thần tượng truyền kỳ.

Một màn kịch này, cũng không làm cho mọi người ở đây kinh ngạc.

Bởi vì đó là Triệu Linh Quân.

Ở trên người nàng, phát sinh loại chuyện này cũng không kỳ quái.

Triệu Linh Quân trở lại khán đài, một lần nữa ngồi trở lại bên người Lâm Tú, tỷ thí vẫn đang tiếp tục.

Mấy trận tỷ thí kế tiếp, cũng không có gì phải hồi hộp, dưới tình huống thực lực chênh lệch, tất cả hạt giống cấp Địa đều dễ dàng chiến thắng đối thủ.

Sau khi một tuyển thủ tiểu quốc khác bị đại công tử phủ Vệ Quốc Công dễ dàng đánh bại, cung phụng kia nhìn danh sách trong tay, trầm giọng nói: "Trận tiếp theo, Lâm Tú Đại Hạ, đấu với Trường Bình quận vương Lý Huyền Đại Hạ"

Lời nói của hắn vừa dứt, khán đài liền có tiếng kinh hô truyền đến.

"Tướng công của Triệu cô nương, vận khí sao lại không tốt như vậy?"

"Hắn lại rút được cấp Địa?"

"Lần này năng lực của hần, cũng không có biện pháp khắc chế người khác, hần làm sao thắng cấp Địa đây?"

"Hần sẽ bị ngược suốt trận đấu..."

"Ô trước mặt nương tử thua người khác, quá thảm..."

Không ít người đều tiếc hận cho Lâm Tú, phía trước khán đài, huynh đệ Trương gia liếc nhau, Trương Nghĩa lắc đầu, nói: "Hần thật sự thiếu kiên nhẫn, khiêu khích không được, đã dứt khoát tự mình động thủ."

Trương Nhân quay đầu lại nhìn thoáng qua, nói: "Lý Huyền lần này, có thể chọn sai đối thủ."

Trương Nghĩa kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ nói..."

Trương Nhân nói: "Ngày hôm qua Ngũ đệ nói cho ta biết, nguyên lực trong cơ thể hần vẫn bị Lâm Tú áp chế, đây không phải là thực lực mà cấp Huyền có, hần hần đã là cấp Địa, Lý Huyền có chút tự tin quá mức..."

Mọi người xì xào bàn tán, hai bóng người đã đi tới võ đài.

Trường Bình quận vương quay đầu nhìn về hướng trên khán đài một cái, Triệu Linh Quân, Tần Uyển, Tiết Ngưng Nhi, đều ở đó.

Hần ta muốn cho các nàng tận mắt nhìn thấy, Lâm Tú bại như thế nào ở dưới tay hần ta.

Hần ta muốn hần quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Để cho hần ở dưới sự chú ý của vạn người, mất hết mặt mũi.

Cũng phải cho các nàng biết, người các nàng lựa chọn cũng chỉ là như vậy.

Sau khi tiếng chiêng vang lên, tỷ thí bắt đầu.

Trường Bình quận vương chờ giờ khắc này đã lâu, gần như ngay trong nháy mắt tiếng chiêng vang lên, mặt đất dưới chân Lâm Tú bỗng nhiên lồm xuống.

Thân ảnh Lâm Tú cũng biến mất trong nháy mắt đó.

Tựa hồ là bất ngờ không kịp đề phòng, rơi xuống trong hố lớn trên mặt đất.

Trường Bình quận vương cười lạnh một tiếng, đất chung quanh hố lớn, lập tức hướng về chung quanh đè ép.

Nhưng ngay sau đó, trong lòng hắn ta cảnh báo có chuyện gì phát sinh, bên ngoài thân thể, trong nháy mắt, bao trùm một tầng giáp đất.

Phốc!

Một lực lớn từ sau lưng truyền đến, hắn ta phun ra một ngụm máu tươi, cả người bay ra mấy trượng, giáp đất trên lưng cũng trực tiếp vỡ vụn.

Nhưng đó chưa phải là kết thúc.

Hắn ta còn chưa rơi xuống đất, thân ảnh kia đã xuất hiện ở phía trước hắn ta.

Lâm Tú đá một cước.

Ngay sau đó, thân thể Trường Bình quận vương liền bay lên trên.

Thời điểm hắn ta bay tới điểm cao nhất, Lâm Tú cũng đã nhảy lên cao từ lâu, khuỷu tay nên ở ngực hắn ta, hắn ta lại phun ra

một ngụm máu tươi, hộ giáp vừa mới ngưng
tụ lần thứ hai vỡ vụn, thân thể hung hăng
nên xuống đất.

Chương 607: Nghiền ép (2)

Hắn ta còn chưa rơi xuống đất, Lâm Tú đã ở trên mặt đất chờ hắn ta.

Vì thể thân ảnh Trường Bình quận vương lại bay lên.

Trên khán đài, phần lớn mọi người đều không thấy rõ thân ảnh Lâm Tú, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy, Trường Bình quận vương ở trên lôi đài bay lên bay xuống, từ lúc tỷ thí bắt đầu, thân thể chưa từng tiếp xúc với mặt đất.

Người có năng lực dị thuật thổ không cách nào chạm vào mặt đất, hắn ta ngay cả chạy trốn cũng không có chỗ trốn.

Không biết bao nhiêu người si ngốc nhìn một màn này, ngay cả mấy võ đài khác cách nhau không xa, hai người đang kịch liệt tỷ thí, đều không khỏi ngừng lại, nhìn bóng dáng bay lên bay xuống kia.

"Cái này... Trường Bình quận vương không hề có lực đánh trả nào.

"Hắn quá nhanh, nhanh đến nỗi mắt ta cũng không thấy rõ!"

"Ai có thể nói cho ta biết, đây là cấp Huyền sao, còn có cấp Huyền mạnh mẽ như vậy?"

"Nói nhảm, không thấy cấp Địa là Trường Bình quận vương, bị hắn treo lên đánh sao, cái này ở cấp Địa cũng coi như lợi hại!"

Giờ phút này, lôi đài thứ nhất, trên khán đài, không ít bóng người đều đứng lên.

Trường Bình quận vương thể mà bị nghiền ép.

Không ít thiên tài cấp Địa, trên mặt lộ ra vẻ kiêu kỳ thật sâu, trong lòng tính toán, nếu như bọn họ là Trường Bình quận vương, có thể cùng hắn đánh một trận hay không...

Câu trả lời là... Không thể.

Hắn quá nhanh, đến nỗi bọn họ căn bản không thể phản ứng.

Về mặt Trương Nhân có chút nghiêm túc, nhìn lơ đãng, nói: "Dị thuật và võ đạo là song cấp Địa, ngũ đệ thua không oan"

Tổng Ngọc Chương cũng nghiêm túc nói: "Hắn thậm chí không có sử dụng năng lực, chỉ dùng võ đạo là có thể làm cho Lý Huyền không có lực đánh trả, đây là thực lực của hai mươi người đứng đầu Thiên kiều bảng..."

Hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua, nữ tử ngồi ở phía sau, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như trước, trong lòng âm thầm khiếp sợ.

Cho tới nay, trong hai phu thê bọn họ, hào quang của Triệu Linh Quân che lấp tất cả, chưa từng có ai cảm thấy Lâm Tú lợi hại đến mức nào, mãi đến trận đấu với Trường Bình quận vương mới làm cho hắn ý thức được, Lâm Tú yếu, chỉ là so với Triệu Linh Quân mà thôi...

Nhưng Đại Hạ chỉ có một Triệu Linh Quân, đại lực cũng chỉ có một Triệu Linh Quân, trừ bỏ hào quang là trượng phu của Triệu Linh Quân, hắn như cũ, vẫn là đối thủ cùng đẳng cấp với bọn họ.

Vậy mà tất cả mọi người, đều coi thường hắn.

Trên lơ đãng, Trường Bình quận vương còn chưa rơi xuống đất.

Phía sau khán đài, Triệu Linh m và Minh Hà công chúa ngơ ngác nhìn trên đài, bọn họ biết Lâm Tú đột phá, nhưng cũng không đoán trước được, sau khi hấn đột phá lại lợi hại như vậy, chẳng phải là nói, đổi lại là các nàng lên lôi đài, cũng là kết cục giống như Trường Bình quận vương sao?

Phía trước khán đài, mấy vị cung phụng làm trọng tài cuối cùng cũng phản ứng lại, lớn tiếng hỏi: "Trường Bình quận vương, người có nhận thua không?"

Trường Bình quận vương là người có năng lực dị thuật thổ, phòng ngự của hấn ta không yếu hơn võ giả cấp Địa, cho dù bị đánh như vậy, cũng có thể kiên trì trong chỗ lát.

Cho nên bọn họ cũng không thể trực tiếp tuyên bố hấn ta thua.

Trường Bình quận vương bay trên không trung, chỉ cảm thấy hộ giáp lần lượt bị đánh nát, mỗi lần đều có một đạo lực lượng cực lớn truyền vào thân thể, làm cho lực phủ ngũ tạng của hấn quay cuồng không thôi, hấn muốn phản kháng, nhưng căn bản không chạm tới mặt đất.

Sau khi bị đánh bay một lần nữa, hấn ta chỉ có thể nhắc khí lực cuối cùng lên, vô cùng nghẹn khuất nói: "Ta... Nhận thua!"

Bịch!

Cuối cùng Trường Bình quận vương cũng rơi xuống đất.

Trong lòng hấn tràn ngập khuất nhục.

Vốn muốn cho Triệu Linh Quân, Tần Uyển, và Tiết Ngung Nhi nhìn xem, người mà bọn họ lựa chọn là phế vật như thế nào, hấn ta đã

lên kế hoạch tốt, trước tiên khi tỷ thí bắt đầu, liền chôn Lâm Tú ở trong đất, chỉ lộ ra một cái đầu trên mặt đất.

Hắn ta sẽ đi qua, giẫm lên đầu hắn, hỏi hắn có nhận thua hay không.

Hắn ta nghĩ tới rất nhiều loại phương thức vũ nhục hắn, duy chỉ không có nghĩ tới, bị bề mặt bay lên trời là chính hắn.

Trường Bình quận vương từ trên mặt đất đứng lên, khập khiễng, yên lặng rời khỏi võ đài, vốn tưởng rằng mọi người sẽ dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn, lại phát hiện căn bản không có ai quan tâm đến hắn, tầm mắt của mọi người đều ở trên người nam nhân kia.

Điều này không chỉ không làm khiến cho hắn ta cảm thấy an ủi, ngược lại càng cảm thấy bị sỉ nhục.

Những chú ý này, những vinh quang này, vốn là thuộc về hắn ta.

Hắn ta hồi hận.

Đây là cơ hội cuối cùng hắn ta tham gia thi đấu, chỉ cần thắng thêm một trận nữa, hắn ta có thể đạt được tư cách thi đấu, hiện tại đã không còn cơ hội.

Hắn ta không có ở lại xem tỷ thí, vốn định đợi đến sau khi đánh bại Lâm Tú, nhìn thật tốt biểu tình của đám người Triệu Linh Quân, hiện tại tự nhiên cũng không có thể diện gì, xám xịt rời khỏi võ đài.

Chương 608: Điều kiện tiến vào top mười (1)

Khi Lâm Tú trở lại khán đài, hầu như tất cả tầm mắt của mọi người đều tập trung vào hắn.

Trưởng Bình quận vương tự rước lấy nhục, Lâm Tú cũng không cho hắn ta mặt mũi.

Hắn ta nên nhớ ngày này mãi mãi.

Giống vậy, trận tỷ thí này, cũng là hắn thừa dịp chân chính ở trước mặt mọi người, biểu hiện thực lực.

Vì cho Tiết lão Quốc Công xem, cũng vì cho càng nhiều người xem.

Hắn muốn mọi người nhớ kỹ, hắn không chỉ là trượng phu của Triệu Linh Quân, mà còn có cái tên Lâm Tú này.

Đi ngang qua huynh đệ Trương gia, Trương Nhân đứng lên, nói:

“Người rất mạnh, Trương Tín thua người, một chút cũng không oan, cho dù là không cần năng lực, hắn cũng không phải đối thủ của người.”

Lâm Tú từ trong mắt hắn thấy được sự tán thành, cảm giác mà người này cho Lâm Tú, ngược lại tốt hơn nhiều so với Trương Tam.

Trương Nhân lại mở miệng, tiếp tục nói: “Không hổ là trượng phu của Triệu Linh Quân”

Lâm Tú vừa mới bắt đầu có cảm nhận không tệ với hắn, trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh.

Lâm Tú yên lặng trở lại vị trí của mình, ngày hôm qua hắn rút được chính là số mười

hai, Minh Hà công chúa rút được chính là số mười ba, tỷ thí của hần kết thúc, ngay sau đó chính là tới Minh Hà công chúa.

Giang Ninh quận vương và nàng đã đi tới trên lôi đài, Triệu Linh m dùng cánh tay đung vào Lâm Tú, hỏi: "Võ đạo của ngươi cũng đột phá cấp Địa, chuyện khi nào?"

Lâm Tú nói: "Lúc ra ngoài tu luyện, đột phá cùng với dị thuật"

Môi Triệu Linh m giật giật, không biết nên nói cái gì.

Dị thuật là cấp Địa, võ đạo cũng là cấp Địa, ngay cả tỷ tỷ cũng không làm được, có điều khi nàng nhớ tới, Lâm Tú vì thế mà nỗ lực, lại cảm thấy hết thảy đều là đương nhiên.

Hần thường xuyên tu luyện suốt đêm, mỗi ngày chỉ ngủ không đến một canh giờ, ai có thể liều mạng và vất vả như hần.

Nàng mới đầu ngược lại từng tu luyện với Lâm Tú, về sau không biết như thế nào lại ngủ thiếp đi, lúc tỉnh lại, đã là sáng hôm sau, ngủ ở trên giường của mình.

Có loại cảm giác giống như này, còn có Thiên Diệp Lãm.

Nàng cho rằng mình đối với việc tu luyện, đã rất khắc khổ, cho đến khi nàng quen biết Lâm Tú.

Cái gọi là khắc khổ của nàng, còn kém hần một nửa.

Có lẽ, chỉ có người như vậy, mới xứng đôi với Triệu Linh Quân.

Lúc này, sự chú ý của Lâm Tú đều ở trên người Minh Hà công chúa.

Nàng dựa vào bản lĩnh rút được một vị Quận vương khác của hoàng thất, nếu như không phải ngày hôm trước đột phá, hôm nay nhất định sẽ bị đào thải, mà cho dù tiến giai, nàng có thể thuận lợi thăng cấp cũng phải hết sức cẩn thận.

Mặt đất vừa rồi bị Trường Bình quận vương phá hư, đã được một vị cung phụng hệ thổ tu sửa xong, nơi này không phải lôi đài Võ Đạo Viện, các loại năng lực giả loạn chiến, mặt đất thường xuyên bị phá hư không ra bộ dáng.

Xung quanh lôi đài, có cung phụng chuyên môn phụ trách làm lôi đài bằng phẳng.

Trên lôi đài, Giang Ninh quận vương nhìn Minh Hà công chúa, mỉm cười nói: "Hoàng muội, ngươi vẫn nên nhận thua đi, ta lo lắng trong chốc lát sẽ làm ngươi bị thương"

Công chúa Minh Hà nói: "Xem ngươi có bản lĩnh này hay không"

Giang Ninh quận vương cười cười, mấy dây leo bỗng nhiên chui ra khỏi lòng đất, muốn trực tiếp trói chặt nàng lại.

Những dây leo này cực kỳ cứng cỏi, một khi bị chúng nó quấn lấy thì không có cách nào thoát thân.

Lúc này, dưới chân Minh Hà công chúa có hỏa diễm tràn ra, mấy sợi dây leo kia trong nháy mắt liền biến thành hỏa xà, giãy dụa vài cái rồi hồng mất tiêu tán.

Giang Ninh quận vương sắc mặt khẽ biến, khiếp sợ nói: "Ngươi cũng là cấp Địa rồi sao?"

Dùng nguyên lực của cấp Huyền, là không có khả năng trong nháy mắt thiêu hủy một đấng do hấn lấy nguyên lực ngưng tụ, năng lực của Minh Hà là hỏa, vừa lúc khắc chế năng lực của hấn, nếu như tu vi của nàng và hấn không khác nhau, trận tỷ thí này, liền biến thành vô cùng khó giải quyết.

Trên khán đài, Triệu Linh m cũng có chút ngoài ý muốn, hỏi:

"Nàng đột phá từ khi nào?"

Lâm Tú nói: "Hôm qua."

Triệu Linh m nhìn hấn một cái, hỏi: "Làm sao ngươi biết?"

Lâm Tú nói: "Thời điểm nàng đột phá, ta ở bên cạnh nàng, mấy viên nguyên tinh kia là ta cho nàng"

Triệu Linh m giật mình nói: "Ngươi cho nàng những nguyên tinh kia?"

Lâm Tú giải thích: "Cũng không tính là cho, mỗi viên nguyên tinh tính nàng mười vạn lượng bạc, hiện tại nàng ta nợ ta bốn mươi vạn lượng bạc."

Nghe Lâm Tú nói như vậy, trong lòng Triệu Linh m có chút vui mừng.

Lúc hấn cho nàng đồ vật, cho tới bây giờ cũng chưa từng đề cập tới chuyện bạc.

Vô luận là chế tạo binh khí, nguyên tinh, hay là cơ hội tu luyện không cách nào dùng bạc cân nhắc.

Nàng không giống Minh Hà công chúa.

Nhưng nàng nhanh chóng nghĩ về một điểm khác.

Tần Uyển mới nợ hần một vạn lượng, cũng đã
giống như là bồi thường chính nàng, Minh
Hà công chúa nợ hần bốn mươi vạn lượng,
nàng ta phải trả như thế nào, đây đã không
phải giặt quần áo nấu cơm có thể trả được...

Chương 609: Điều kiện tiến vào top mười (2)

Lâm Tú không biết Linh m đang giúp hấn lo lắng cho khoản nợ của Minh Hà, hấn luôn theo dõi tình hình trên lôi đài.

Sau lưng Minh Hà công chúa ngưng tụ ra một đôi cánh hỏa diễm, trôi nổi trên không trung cao mấy trượng.

Mà trên mặt đất của lôi đài, đã trở thành một mảnh biển lửa, vô số dây leo giãy dựa trong hỏa diễm, năng lực của Giang Ninh quận vương kỳ thật là có chút khó chơi, Lâm Tú giao thủ qua với người có năng lực hệ mộc, một khi bị những dây leo này quấn lấy, nàng sẽ mất đi lực phản kháng.

Những dây leo kia, lực lượng thật lớn, rất khó tránh thoát.

Minh Hà công chúa hiển nhiên cũng ý thức được điểm này, cho nên ngay từ đầu nàng đã ngưng tụ ra hai cánh, chiếm cứ ở trên cao không chế, Giang Ninh quận vương căn bản không làm gì được nàng, ngược lại bị hỏa diễm vây khốn, chỉ có thể từng bước lùi lại, lại lùi về sau một bước nữa thì sẽ lui ra ngoài khu vực tỷ thí.

Cuối cùng, hấn chỉ có thể bất đắc dĩ nhận thua.

Vừa rồi hấn còn đang tiếc hận cho Trường Bình quận vương, không nghĩ tới nhanh như vậy đã đến phiên hấn.

Mấy tên cung phụng bên ngoài sân, cũng có chút không nói nên lời.

Hai vòng tỷ thí, hạt giống cấp Địa bị đào thải ba người, trước kia cho tới bây giờ

chưa từng phát sinh loại chuyện này.

Một người cung phụng nói: "Chuyện này, chỉ sợ phải vào cung bẩm báo..."

Ngự thư phòng, Hạ Hoàng đang xem một bản tập tranh, Chu Cẩm từ bên ngoài đi vào, nói: "Bệ hạ, võ đài bên kia truyền đến tin tức, công chúa điện hạ chiến thắng Giang Ninh quận vương, đã lấy được tư cách thi đấu"

Hạ Hoàng khép tập tranh lại, trên mặt hiện ra tươi cười, nói:

"Thiên phú của Minh Hà là cao nhất trong tất cả hoàng tử công chúa, không biết trăm còn sống, có thể nhìn thấy nàng tiến vào cấp Thiên hay không..."

Lúc này, Chu Cẩm lại nói: "Còn có một chuyện, Lâm Tú đào thải Trường Bình quận vương, đồng dạng lấy được tư cách thi đấu."

Hạ Hoàng sững sốt một chút, hỏi: "Người nói Lâm Tú đánh bại Lý Huyền?"

Chu Cẩm nói: "Không chỉ đánh bại, Trường Bình quận vương ở trên tay hắn, không hề có lực đánh trả, quả thực là vô cùng thâm"

Hạ Hoàng thân nhiên nói: "Lý Huyền tự rước lấy nhục, cũng không trách người khác được."

Tuy nhiên, lần này tuy nói là Trường Bình quận vương tự tìm phiền toái, nhưng lần này Đại Hạ có ba vị hạt giống cấp Địa bị đào thải, một mình hắn đã chiếm hai người, nếu như không phải rất có hiểu biết với Lâm Tú, hắn ta có đủ lý do hoài nghi, hắn là nằm vùng mà nước khác phái tới.

Hạ Hoàng suy nghĩ một chút, nói: "Gọi hần cho trầm"

Trên khán đài, Lâm Tú đang tìm kiếm năng lực, Chu Cẩm bỗng nhiên xuất hiện, để cho hần tiến cung một chuyến, nói là bộ hạ triệu kiến.

Lâm Tú đành phải đi tới hoàng cung với hần, đi vào Ngự thư phòng, ôm quyền nói: "Tham kiến bộ hạ"

Hạ Hoàng liếc hần một cái, tức giận hỏi: "Người đã là cấp Địa vì sao không nói sớm, nếu người nói sớm một chút, cũng không đến mức để cho thiên tài Đại Hạ chúng ta hao tổn như thế..."

Lâm Tú vô tội nói: "Bộ hạ, cái này không thể trách thần được, thần cũng là hai ngày trước đột phá..."

Hạ Hoàng khoát tay áo, nói: "Trầm mặc kệ những thứ này, người là người đào thải, người để cho triều đình, để cho hoàng gia chịu tổn thất cực lớn, trầm cho phép người lấy công chuộc tội, lần đại hội này, nếu người không thể đoạt được top mười Thiên kiều bảng, cũng đừng trở về gặp trầm..."

Trong lòng Lâm Tú không nói gì, rõ ràng là Trường Bình quận vương tự tìm, ngược lại trách ở trên người hần.

Cầu Hoàng để nhưng thật ra là một tay tính toán.

Hần đây là muốn tay không bắt cướp.

Tiết lão Quốc Công biết rằng, để cho hần tiến vào top mười Thiên kiều bảng, phải đưa ra một tôn nữ, hần cũng muốn hần ta bỏ ra một cái gì đó, bằng không, Lâm Tú dựa vào cái gì ra sức như vậy?

Hắn vừa vặn có một chuyện muốn hắn ta hỗ trợ.

Hắn nhìn Hạ Hoàng, nói: "Bệ hạ, nếu thần có thể tiến vào top mười Thiên kiều bảng, bệ hạ có thể đáp ứng thần hai chuyện được không?"

Hạ Hoàng cười lạnh nói: "Người còn muốn nói điều kiện với trẫm, nói thử đi, trẫm nghe trước một chút"

Lâm Tú nói: "Thần muốn bệ hạ ban hôn cho thần thêm hai lần nữa.

Hạ Hoàng sững sốt, sau đó liền nhin không được nói: "Lại tứ hôn, còn là hai lần, trẫm đã ban hôn cho người hai lần, cũng để cho Lễ bộ ti giúp người tổ chức hôn lễ hai lần, người còn chưa thỏa mãn, trẫm có phải phải ở Lễ bộ ti xây dựng thêm một bộ, chuyên môn phụ trách hôn sự cho người hay không?"

Lâm Tú nghiêm túc nói: "Thần không dám có hy vọng xa vời, cho dù bệ hạ không đáp ứng thần, thần cũng sẽ toàn lực ứng phó, tranh thủ lấy được một thứ hạng tốt trong đại hội, chẳng qua, lúc đại hội diễn ra, chư quốc đại lục, thiên kiều tề tụ, thần cũng không có nắm chắc quá lớn, bệ hạ tốt nhất vẫn là không nên đặt hy vọng quá lớn vào thần..."

Chương 610: Điều kiện tiến vào top mười (3)

Hạ Hoàng liếc hắn một cái, toàn lực ứng phó, toàn lực ứng phó cái quỷ.

Hắn ta còn không hiểu rõ Lâm Tú sao, không cho hắn chút chỗ tốt, hắn là sẽ không nghiêm túc làm việc.

Hạ Hoàng suy nghĩ một chút, nói: "Nhiều nhất là một lần. "

Lâm Tú lần thứ hai ôm quyền, nói: "Bệ hạ yên tâm, thiên kiêu chư quốc thì như thế nào, còn có thời gian nửa năm, thần sẽ cố gắng tu luyện, nghĩ đến lấy được thứ mười không phải là việc khó, nhất định không phụ ủy thác của Bệ hạ...

Hạ Hoàng trầm mặc một lát, nói: "Hai lần"

Lâm Tú trịnh trọng nói: "Thần dù có cố gắng hơn nữa, tiến vào top năm, hắn là không phải vấn đề"

Hạ Hoàng lại trầm mặc, hỏi: "Ba lần?"

Lâm Tú suy nghĩ một chút, hỏi: "Top một là không có khả năng, top hai được không?"

Kỳ thật mục tiêu của Lâm Tú ở đại hội chính là top hai.

Lấy thời điểm hắn tỷ thí, có thể lộ ra thực lực là không có biện pháp thắng được Triệu Linh Quân, dù sao nàng cao hơn hắn một đại cảnh giới, nguyên lực chính là nghiền ép tuyệt đối, nếu như cho phép hắn sử dụng toàn bộ tốc độ, cùng với năng lực khác, thì thắng bại không biết.

Cái này phải đánh qua cụ thể mới biết được.

Vấn đề là thật sự đánh nhau, hấn cũng không có biện pháp độc hết toàn lực.

Tuy nhiên đối với hấn mà nói, thứ hai cũng đủ rồi.

Thứ hai đồng dạng có thể cưới Ngung Nhi, cũng có thể làm cho Hạ Hoàng tứ hôn, cũng có thể giành được nư hôn của Linh m.

Cho dù lần này, hấn coi như là tốc độ tu luyện nhanh hơn nàng, nhưng một năm tu luyện, làm sao có thể so sánh được với nàng tu luyện mười mấy năm.

Ba năm sau, đại hội tiếp theo, hấn nhất định phải đứng thứ nhất.

Bị Triệu Linh Quân đè ép lâu như vậy, hấn dù sao cũng phải ở trên một lần.

Ngự thư phòng, Hạ Hoàng vuốt cằm, đánh giá Lâm Tú từ trên xuống dưới, hỏi: "Người có lòng tin đoạt được vị trí thứ hai ở đại hội?"

Lâm Tú lắc đầu, nói: "Không có."

Hạ Hoàng giận dữ nói: "Không có người còn nói cái rắm!"

Lâm Tú ngượng ngùng cười cười, nói: "Con người luôn phải có ước mơ, vạn nhất thực hiện được thì sao?"

Hạ Hoàng suy nghĩ một chút, trái phải chính là tổn thêm chút tiền, giúp hấn lo liệu hôn sự, nếu như hấn thật sự đạt được vị trí thứ hai ở đại hội, đối với triều đình mà nói, đó chính là hồi báo gấp trăm lần ngàn lần.

Việc mua bán này, kiếm được bội mà không lỗ.

Hắn gật gật đầu, nói: "Tốt, trăm đồng ý với người, nếu như người đoạt được vị trí thứ hai ở đại hội, trăm cho người ba lần cơ hội tứ hôn"

Không khỏi đến lúc đó hắn ta không nhận nợ, Lâm Tú nói: "Bệ hạ nếu không lập giấy tờ cho thần?"

Hạ Hoàng cũng dứt khoát, rất nhanh để Chu Cẩm mài mực xong, sau khi viết mấy dòng chữ, đóng dấu.

Một lát sau, Lâm Tú cầm giấy tờ, vui vẻ rời khỏi ngự thư phòng.

Đáp ứng Ngưng Nhi để Hạ Hoàng tứ hôn, còn thuận tiện giải quyết chuyện của Tân Uyển, cũng coi như là giải quyết xong một cọc tâm sự của hắn, hiện tại chỉ chờ nửa năm sau hắn thực hiện lời hứa.

Thu hồi giấy tờ, hắn đi về phía hậu cung.

Nếu đã đến hoàng cung, thuận tiện đến chỗ Quý phi nương nương ngồi một chút.

Hôm nay nàng không đến xem hắn tỷ thí.

Lúc đến cung Trường Xuân, Lâm Tú mới biết, thì ra là linh sủng bệnh.

Linh sủng là mẫu thân Quý phi nương nương trước khi lâm chung đưa cho nàng, Quý phi nương nương coi nó vô cùng quan trọng, từ đêm qua, nó vẫn mê man bất tỉnh.

Quý phi nương nương vẻ mặt lo lắng, sau đó Lâm Tú đi tới, nàng liền vội vàng nói: "Lâm Tú, người mau đến xem, rốt cuộc là Niếp Niếp làm sao vậy?"

Lâm Tú bước nhanh tới, từ trong ngực Song Song tiếp nhận tiểu tử kia, phát hiện ra nó nhắm hai mắt lại, không nhúc nhích, Lâm

Tú dùng lực trị liệu đưa vào thân thể của nó, cũng không có phản ứng gì.

Có điều, Lâm Tú lại từ trong cơ thể của nó, cảm nhận được một loại lực lượng, loại lực lượng này, cùng một đạo lực lượng trong cơ thể hần giống nhau như đúc.

Đó là lực lượng lôi đình.

Lâm Tú sững sốt một chút, chẳng lẽ nhóc con này muốn thức tỉnh?

Trên thế giới này, có thể sử dụng năng lực đặc thù không chỉ có nhân loại, một ít dị thú cũng có thể phun lửa phun nước, độn địa phi hành các loại, chẳng lẽ, năng lực thức tỉnh của nhóc con này là lôi đình?

Lâm Tú đưa tay vào trong ngực, âm thầm từ không gian tùy thân lấy ra một viên nguyên tinh dị thú cấp một, đưa vào trong miệng nó.

Răng rắc!

Tiểu tử này đang ngủ say, theo bản năng cắn nát nguyên tinh, Lâm Tú cảm nhận được đạo lực lượng trong cơ thể nó, lại lớn mạnh một chút.

Nguyên tinh có thể trợ giúp nhân loại tu luyện, cũng có thể trợ giúp dị thú thức tỉnh và tiến hóa.

Lâm Tú dứt khoát lấy ra một hộp nguyên tinh, dứt cho nó từng viên từng viên, chỉ nghe được tiếng "răng rắc" vang lên, chốc lát sau, nhóc con trong ngực đã mở mắt, đôi mắt đen kịt giống như bảo thạch lóe ra ngân quang.

Chương 611: Linh sủng thức tỉnh (1)

Nó rời khỏi vòng tay Lâm Tú, bay lên không trung, hé miệng, phun ra một tia sét, đánh ra một cái hồ nhỏ cháy đen trên mặt đất.

Quý phi nương nương và Song Song đều hoảng sợ, Lâm Tú giải thích: "Nương nương không cần sợ, nó chỉ là thức tỉnh năng lực thiên phú, chuyện này rất bình thường"

Sau khi ăn hơn mười viên nguyên tinh, nhóc con kia lại biến thành sinh long hoạt hổ, đối với năng lực của nó rất tò mò, bay tới bay lui trên không trung, thỉnh thoảng phun ra mấy tia sét.

Nó phát ra động tĩnh, ngay cả vài nữ quan trong hậu cung cũng kinh động.

Ba nữ quan đi tới cung Trường Xuân, cảnh giác nhìn linh sủng trên bầu trời.

Lâm Tú nhìn nhóc con kia, nó mới giống như là làm sai chuyện, lại bay đến trong ngực Quý phi nương nương, bộ dáng nhu thuận.

Nhưng vô luận như thế nào, trong hậu cung xuất hiện một dị thú thức tỉnh, đối với an toàn của hậu phi sinh ra uy hiếp không nhỏ, nó trước kia, chỉ là một con mèo có cánh mà thôi, hiện giờ lại không thể coi nó là linh sủng để đối đãi.

Một lát sau, Hạ Hoàng nhận được tin tức, vội vàng đi tới cung Trường Xuân.

Một nữ quan nói: "Bệ hạ, linh sủng này vừa rời miệng phun ra lôi đình, cực kỳ nguy hiểm, vì an toàn của Quý phi nương nương và các nương nương khác, không thể để nó ở lại hậu cung nữa."

Quý phi nương nương ôm chặt linh sủng, nói: "Niếp Niếp ở đâu, bốn cung ở chỗ đó"

Hạ Hoàng lâm vào trầm tư, hẳn biết linh sủng này có ý nghĩa với Minh Châu, nhưng giữ lại một con dị thú trong hậu cung, cũng đích xác không ổn, cho dù hẳn ta đồng ý, chỉ sợ Hoàng hậu Hiền phi, với hậu phi khác cũng sẽ có ý kiến.

Hắn suy nghĩ một chút, nói: "Quý phi nương nương thân thể không khỏe, trầm đặc biệt cho phép nàng xuất cung tĩnh dưỡng một đoạn thời gian, Chu Cẩm, sai người thu thập một tòa ở biệt viện hoàng gia, cung nữ hạ nhân cung Trường Xuân, cùng theo Quý phi nương nương dời đến biệt viện, mặt khác, lại để cho Thái y viện xuất ra hai vị ngự y, cùng đi biệt viện, chăm sóc nương nương, đợi thân thể Quý phi nương nương tốt hơn một chút, lại chuyển về cung Trường Xuân..."

Quý phi nương nương nghe vậy vui vẻ, nói: "Hoàng... Bệ hạ nói thật sao?"

Hạ Hoàng nói: "Quân vô hí ngôn, người trước tiên dưỡng bệnh thật tốt, chuyện khác, sau này nói sau."

Ngoại trừ hoàng cung ra, hoàng gia ở Vương Đô, còn có một ít biệt viện, có đôi khi, sẽ ban thưởng cho công thần, có đôi khi, hoàng đế cũng sẽ xuất cung ở lại mấy ngày, lấy lý do điều dưỡng thân thể, để Quý phi nương nương xuất cung ở, vô luận là quan viên trong triều, hay là phi tử khác, đều không có gì để nói...

Lâm Tú không nghĩ tới, tên nhóc kia đột phá, vừa vặn cho Hạ Hoàng một lý do càng thêm đầy đủ.

Vừa rồi động tĩnh của cung Trường Xuân không nhỏ, cung nữ các cung ở cửa cung Trường Xuân quanh quẩn một chút, rất nhanh biết được chuyện Quý phi nương nương phải xuất cung.

Cung Vĩnh Ninh, Hoàng Hậu nghe được việc này, nhíu mày, nói:

"Quý phi một nước, ở ngoài cung, còn ra thể thống gì?"

Một lát sau, nàng đi tới Ngự thư phòng, đặt một chén canh sâm lên bàn, nói: "Bệ hạ, thần thiếp là người đứng đầu hậu cung, cảm thấy chuyện Bệ hạ để Quý phi xuất cung, có chút không ổn, nàng dù sao cũng là Quý phi, lại ở ngoài cung, không chỉ an toàn không thể bảo đảm, sợ là cũng sẽ làm cho người ta chỉ trích..."

Hạ Hoàng nói: "Thân thể Quý phi có bệnh, hậu cung quá mức áp lực, không thích hợp cho nàng dưỡng bệnh, trẫm để cho nàng ở ngoài cung một thời gian, chờ thân thể nàng dưỡng tốt, sẽ hồi cung."

Hoàng hậu còn muốn nói gì nữa, Hạ Hoàng lại nói: "Tối nay trẫm ngủ ở cung Vĩnh Ninh, Hoàng hậu hồi cung chuẩn bị một chút đi"

Hoàng hậu nghe vậy, trong lòng mừng rỡ.

Giờ khắc này, chuyện Quý phi xuất cung, lập tức bị nàng bỏ lại phía sau.

Tuy rằng nàng là Hoàng Hậu, nhưng nàng cũng là nữ tử, khát vọng có được ân sủng của trượng phu, bệ hạ một tháng cũng chưa chắc sẽ đến cung Vĩnh Ninh của nàng một lần, nàng mỗi ngày đều ngóng trông bệ hạ tới, lỡ như chọc cho hấn không vui, thay

đổi chủ ý, nàng cho dù hồi hận cũng đã muộn...

Quý phi xuất cung thì xuất cung đi, nàng ta muốn xuất cung cứ xuất cung, muốn ở bao lâu cũng liên quan gì đến nàng..

Sắc mặt nàng ửng đỏ, nói: "Vậy, vậy thần thiếp hồi cung tắm rửa, thần thiếp ở cung Vĩnh Ninh chờ bệ hạ"

Hoàng Hậu vội vội vàng vàng rời khỏi Ngự thư phòng, Quý phi nương nương từ phía sau một cây cột đi ra, nhìn Hạ Hoàng, áy náy nói: "Cám ơn Hoàng huynh, làm cho người khó xử..."

Hạ Hoàng thở dài, nói: "Không có cách nào, nếu trẫm không như vậy, làm sao nàng ấy có thể từ bỏ ý đồ..."

Ngoài miệng nói như vậy, kỳ thật trong lòng hắn ta đã chờ mong rồi.

Hắn ta lạnh nhạt Hoàng Hậu, kỳ thật nguyên nhân nhiều hơn là xuất phát từ bất mãn với Trương gia.

Chương 612: Linh sủng thức tỉnh (2)

Nhưng thật ra, ban ngày là Hoàng Hậu nương nương đoan trang hiền thực, buổi tối lại là hồ ly tinh câu lòng người, loại hấp dẫn tương phản này, không có mấy người có thể ngăn cản, hắn cũng không ngoại lệ...

Hắn hắng giọng, tạm thời xóa đi những hình ảnh trong đầu, nhìn về phía Quý phi, thở dài, nói: "Chuyện kia, ngươi suy nghĩ thế nào?"

Quý phi nương nương trầm mặc một lát, nói: "Ta suy nghĩ lại một chút"

Hạ Hoàng đi đến bên cạnh Quý phi, nói: "Nếu ngươi nguyện ý, trăm sẽ ở Giang Nam mua cho ngươi một tòa phủ, để cho ngươi vô ưu vô lo, tự do tự tại sống cả đời này, ngươi không cần đặt chân vào thâm cung như lồng sắt này nữa..."

Quý phi thở phào nhẹ nhõm, đây từng là cuộc sống mà nàng mong đợi.

Sở dĩ chậm chạp không quyết định là bởi vì Vương Đô còn có thân nhân của nàng.

Có hoàng huynh yêu thương nàng, có hoàng tổ mẫu che chở nàng, Giang Nam tuy tốt, nhưng đi Giang Nam, cũng chỉ còn lại một mình nàng lẻ loi.

Hơn nữa, Vương Đô hiện tại, cũng có người nàng luyện tiếc.

Nàng nhìn về phía Hạ Hoàng, nói: "Đợi đến lúc ta quyết định, sẽ nói cho Hoàng huynh biết"

Lúc Lâm Tú đi ra khỏi hoàng cung, trong ngực còn ôm linh sủng của Quý phi nương nương.

Hậu cung là nơi các phi tử ở, không cho phép có bất kỳ nhân tố bất ổn hoặc không an toàn nào tồn tại, nó ngược lại lại vui vẻ, nhưng cũng bị trục xuất khỏi hậu cung.

Quý phi nương nương còn phải thu thập đồ đạc, hẳn là ngày mai mới có thể dọn ra ngoài.

Chỉ có thể để Lâm Tú chăm sóc nó một buổi tối.

Nó thể mà thức tỉnh lực lượng lôi đình, thời điểm sau này Lâm Tú tu luyện, kỳ thật có thể mang theo nó, hoặc là chính hẳn có thể phóng thích lôi đình, trợ giúp nó lần nữa thức tỉnh.

Đến lúc đó, chỉ dựa vào nó là có thể bảo vệ Quý phi nương nương.

Sau khi trở lại tân trạch, Linh m và Tần Uyển đều yêu thích nó không buông tay, nhóc con này lớn lên đích xác đáng yêu, dưới sự dạy dỗ của Lâm Tú, cũng rất giỏi ra vẻ đáng yêu, rất dễ dàng có thể chiếm được trái tim nữ hài tử.

Linh m, Tần Uyển, cùng với Thiên Diệp Lãm đều vây quanh nó, nơi này sờ sờ, nơi đó nhéo nhéo, lại luân phiên ôm nó, tiểu tử kia dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Lâm Tú, Lâm Tú cho nó một ánh mắt, để cho nó ngoan ngoãn nằm ở trong ngực Linh m.

Tuổi còn nhỏ, thân ở trong phúc không biết hưởng phúc, nó căn bản không biết, Lâm Tú hôn mộ nó thế nào...

Sau khi Lâm Tú mang nhóc con kia trở về, đối với vật nhỏ đáng yêu này, Linh m bế Tần Uyển ôm, Tần Uyển bế Thiên Diệp Lãm ôm, Thiên Diệp Lãm ôm xong, Linh m lại

tiếp tục ôm, về sau, nó bay thẳng lên nóc nhà, như thế nào cũng không xuống.

Buổi tối khi Lâm Tú tu luyện, đưa nó đi cùng.

Trong núi rừng, lòng bàn tay của hắn lơ lửng một quả lôi cầu, nhóc con kia thấy vậy, ánh mắt lập tức tròn tròn, một ngụm nuốt lôi cầu này vào trong bụng, vui vẻ vây quanh Lâm Tú bay tới bay lui.

Lâm Tú lại ngưng tụ ra một cái lôi cầu, bị nó nhanh chóng nuốt vào.

Liên tiếp nuốt cho nó hơn mười lôi cầu, nhóc con kia mới no nắc một cái, nằm sấp trên một tảng đá lớn, nhắm mắt lại ngủ gật, chậm rãi tiêu hóa lực lượng lôi đình trong cơ thể.

Lâm Tú cảm nhận được, cỗ lực lượng trong cơ thể nó, lại cường đại hơn rất nhiều, loại tốc độ tu luyện này, nhanh hơn nhiều so với hắn lúc trước.

Đương nhiên, hắn khi đó cũng không có một cường giả cấp Địa giúp hắn tu luyện.

Lâm Tú cũng không dự liệu được, nhóc con này, thế mà thức tỉnh lực lượng lôi đình.

Mà nó còn có thể bay, trên lý thuyết, tiềm lực của nó còn lớn hơn Lý Bách Chương.

Nếu như sau này nó đều theo Lâm Tú tu luyện, mấy năm sau, Lý Bách Chương có thể thật sự không bằng một con mèo.

Sau khi kết thúc tu luyện, Lâm Tú lại mang nó trở về.

Sáng hôm sau, Quý phi nương nương dọn ra khỏi hoàng cung.

Biệt viện hoàng gia, so với hôn phủ của Lâm Tú còn lớn hơn, vị trí ở nam thành, nơi này rời xa phố xá sầm u, hoàn cảnh thanh u, là nơi tốt để nghỉ ngơi thư giãn.

Lâm Tú phát hiện, sau khi Quý phi nương nương ra khỏi hoàng cung, khí chất ung dung hoa quý trên người đã biến mất.

Nàng càng giống thiếu nữ hoạt bát, tràn đầy tinh thần, không biết mệt mỏi chỉ huy cung nhân.

"Hai chậu hoa này đặt ở chỗ này."

"Ngày mai buộc một cái xích đu dưới gốc cây này."

"Những bức tranh này đều chuyển đến căn phòng này, lúc chuyển đi cẩn thận một chút..."

"Quên đi, các người vụng về, cũng đừng làm hỏng bức tranh của bốn cung, để bốn cung tự mình đến..."

Hạ Hoàng nói với bên ngoài là Quý phi nương nương xuất cung dưỡng bệnh, nhưng nàng nào có chút dáng vẻ bệnh tật gì, ngược lại so với bất luận kẻ nào ở đây đều có tinh thần hơn, nàng chuyển tất cả hoa cỏ tự mình trồng ở cung Trường Xuân, những bức tranh trong cung điện, đều chuyển ra ngoài, không giống như đang dưỡng bệnh, càng giống như đang chuyển nhà, không bao giờ trở về nữa.

Chương 613: Năng lực phục chế tiên hóa (1)

Thật ra tòa phủ mà Lâm Tú muốn tặng nàng, cách nơi này cũng không xa, chẳng qua hần còn chưa hoàn toàn chuẩn bị tốt, cần đợi đến khi cuộc so tài kết thúc rồi nói sau.

Trận tỷ thí thứ ba sẽ diễn ra vào ngày mai, nhưng hôm nay hần không cần phải đi rút thăm nữa.

Hai vòng đầu qua đi, thực lực của hần được nhận định là cấp Địa, hần và Minh Hà công chúa, rốt cục có thể giống như Linh m, Tần Uyển, hưởng thụ đặc quyền của cấp Địa.

Cho nên sáng sớm hôm nay, hần tới nơi này với Thái Y giúp Quý phi nương nương sắp xếp chỗ ở mới.

Quý phi nương nương còn ở chỗ này lưu lại một gian phòng cho Thái Y, để cho nàng ấy có thời gian sẽ tới ở cùng nàng mấy ngày.

Ở chỗ Quý phi nương nương bận rộn cả ngày, sắp đến buổi tối, Lâm Tú Tài và Thái Y mệt mỏi trở về hôn phủ.

Sau khi trở về phòng, Thái Y liền nằm trên giường, động cũng không muốn động.

Lâm Tú một bên giúp nàng xoa bóp thả lỏng, một bên đưa lực trị liệu vào trong cơ thể nàng, giúp nàng khôi phục, trong chốc lát dù sao còn phải dùng đến thể lực.

Lúc đầu hần còn đang xoa bóp thật tốt, chỉ chốc lát sau lại dần dần chạy lệch.

Khuôn mặt của Thái Y, cũng từ lúc bắt đầu thoải mái hưởng thụ, biến thành càng ngày càng đỏ, càng ngày càng đỏ...

Cuối cùng, nàng bắt được bàn tay Lâm Tú đã do dự đến trước ngực nàng, ánh mắt ngập nước nhìn hắn, giọng run rẩy nói:

“Tuống công...”

Một tiếng tuống công, làm cho xương cốt của Lâm Tú đều mềm nhũn.

Rất nhanh, bên tai Lâm Tú, tựa như chim hoàng oanh êm đềm, chỉ là thanh âm tuyệt vời này, bị hạn chế ở không gian nhỏ nhỏ của hắn, không có truyền ra nửa phần.

Hai khắc sau, Thái Y nằm sấp trên ngực Lâm Tú, nhỏ giọng nói:

“Tuống công, ta, ta, ta không còn sức lực...”

Thái Y chung quy vẫn là thân thể người thường, Lâm Tú một bên đưa lực trị liệu vào trong cơ thể nàng, một bên nghĩ, nếu như có thể để năng lực của hắn, phân cho Thái Y một cái là tốt rồi, vô luận là trị liệu hay là lực lượng, nếu như có thể làm cho Thái Y cũng có được, hắn cũng không cần vào lúc này, còn phải phân tâm sử dụng năng lực.

Ý niệm này của Lâm Tú vừa mới xuất hiện, bỗng nhiên nhận thấy được, một đạo lực lượng trong cơ thể mình, đang tiến vào thân thể Thái Y.

Đạo lực lượng này, ở trong cơ thể Thái Y chạy đi một vòng, sau đó lại trở lại thân thể Lâm Tú.

Thái Y rất thoải mái chống đỡ cơ thể ngồi dậy, nói: “Tuống công, ta, ta lại có khi lực rồi”

Lâm Tú sừng sốt một chút, hắn mới vừa mới bắt đầu, nàng khôi phục thể lực hắn là không có nhanh như vậy mới đúng.

Có điều hắn cũng không có suy nghĩ nhiều, cho đến nửa canh giờ sau, nàng vẫn như cũ không có cảm giác được sự mệt mỏi, Lâm Tú mới phát hiện có chỗ không đúng, hắn cúi đầu nhìn Thái Y, hỏi: "Thái Y, nàng không mệt sao?"

Thái Y lắc đầu, nói: "Không mệt mỏi, ta cảm giác thân thể hình như tràn đầy khí lực..."

Lâm Tú cho dù hậu tri hậu giác, cũng ý thức được, trên người Thái Y, tựa hồ đã xảy ra một chuyện vô cùng.

Hắn từ trong không gian lấy ra một thỏi bạc, đưa nó cho Thái Y, nói: "Nàng thử xem, có thể bóp nó bẹp hay không"

Thái Y nói: "Tuống công nói đùa, ta làm sao có thể có khí lực lớn như vậy..."

Lúc nàng nói chuyện, thỏi bạc kia, giống như bột, ở trong tay nàng không ngừng biến hóa hình dạng, không chỉ có Lâm Tú, ngay cả nàng cũng ngây dại, cúi đầu nhìn hai tay mình, có chút không biết làm sao.

Trong mắt Lâm Tú không che dấu được khiếp sợ, hắn có thể xác định, hắn vừa rồi để dị thuật lực lượng, phục chế vào thân thể Thái Y!

Hắn tựa hồ, không chỉ có thể phục chế năng lực của người khác cho mình, còn có thể phục chế năng lực của mình cho người khác...

Lâm Tú tin tưởng trước kia hắn không có loại năng lực này, chẳng lẽ là sau khi đột

phá cấp Địa, năng lực này cũng sẽ tiến hóa?

Hắn cúi đầu nhìn vào Thái Y vẫn còn trong tình trạng chờ đợi, hỏi: "Nếu không, chúng ta hãy thử lại một lần?"

Một lần thử lại này chính là một buổi tối.

Một đêm nay, Lâm Tú thử qua các loại phương pháp, các loại tư thế, đều không thể phục chế năng lực thứ hai vào thân thể Thái Y.

Nhưng có thể chắc chắn rằng Thái Y thực sự có hai loại năng lực.

Đừng thấy nàng hiện tại nhu nhược yếu đuối, khí lực đã vượt qua cực hạn của nhân loại bình thường, khí lực đơn thuần, cho dù là cấp Địa như Linh m và Minh Hà công chúa cũng không sánh bằng nàng.

Lâm Tú tạm thời còn không biết, Thái Y không có biện pháp đạt được năng lực thứ hai, rốt cuộc là nguyên nhân gì, là thực lực của hắn không đủ, hay là tu vi của nàng quá thấp, hoặc là, trong thời gian ngắn, hắn chỉ có thể phục chế một lần...

Hắn cũng cần phải tìm người khác để nghiệm chứng.

Chương 614: Năng lực phục chế tiên hóa (2)

Người đầu tiên Lâm Tú nghĩ đến là Ngung Nhi và Tần Uyển.

Nhưng hiện tại trời còn chưa sáng, lén lút đi tìm Ngung Nhi, có thể sẽ bị Tiết lão Quốc Công đánh gãy chân.

Cho nên hắn quyết định đi tìm Tần Uyển.

Để cho Thái Y ngủ một lát, Lâm Tú mặc quần áo xong, rời khỏi hôn phủ, đi tới sân trạch.

Sắc trời còn chưa sáng, các nàng còn chưa rời giường, cửa phòng và cửa sổ phòng Tần Uyển đều đóng lại, nhưng đối với Lâm Tú mà nói, cũng không phải việc khó, thân thể hắn trồn vào một không gian khác, trực tiếp xuyên qua cửa phòng, lần thứ hai hiện ra, đã xuất hiện ở trong phòng của nàng.

Nguyên lực đến cấp Địa, thời gian mà hắn có thể ở trong không gian kia càng lâu.

Năng lực này của Thiên Diệp Lãm, không chỉ có thể tiến hành công kích khó lòng phòng bị, mà còn là đòn thuật cao cấp nhất.

Nó có thể bỏ qua tất cả các trở ngại, lặng lẽ đến bất cứ nơi nào.

Trên giường Tần Uyển, nàng còn đang ngủ say, Lâm Tú ở trong phòng nàng đặt hai cái tủ băng, trong phòng không cảm nhận được bất kỳ sự nóng bức nào, Lâm Tú vừa mới đi đến bên giường, phát hiện nàng ôm chăn, bộ dáng ngủ không thoải mái.

Tựa hồ là nhận ra cái gì, Tần Uyển đang ngủ say, ánh mắt bỗng nhiên mở ra, lúc nhìn thấy Lâm Tú, mới thở phào nhẹ nhõm,

đôi mắt còn buồn ngủ nỉ non nói: "Cuối cùng người cũng biết tới tìm ta...

Dứt lời, nàng đã đá văng chăn, kéo Lâm Tú lên giường, sau đó ôm hắn tiếp tục ngủ.

Lâm Tú muốn nói cái gì, nàng lại vươn ngón tay, đặt lên môi hắn, nói: "Đừng nói chuyện, để cho ta ôm một lát, lát nữa là trời sáng 19) 1109 Lâm Tú cũng không nói gì, cứ như vậy để cho nàng ôm.

Nhưng khi hắn cố gắng phục chế một đạo lực lượng trong thân thể cho nàng, lại phát hiện căn bản không có phản ứng gì.

Lâm Tú suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cúi đầu hôn lên môi nàng.

Tần Uyển tuy rằng vẫn không mở mắt, nhưng lại đáp lại Lâm Tú.

Thời điểm Lâm Tú lần thứ hai sinh ra phục chế năng lực của mình cho nàng, lực lượng trong cơ thể, rốt cục có động tĩnh.

Nhưng cũng chỉ là rục rịch, cũng không thuận lợi như lúc phục chế cho Thái Y.

Lâm Tú trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ muốn phục chế năng lực cho người khác, nhất định phải ở lúc hai người hợp lại làm một, không phân biệt lẫn nhau?

Hay là nói, với thực lực hiện tại của hắn, còn không thể thông qua tiếp xúc thân thể đơn giản, phục chế năng lực cho người khác, nhất định phải thông qua tiếp xúc càng thêm thân mật, khoảng cách càng ngắn?

Có điều, nụ hôn này ít nhất chứng minh, năng lực của hắn, là có thể cho Tần Uyển.

Ý nghĩa của vấn đề này là rất lớn.

Điều này có nghĩa là, ngày sau, Tần Uyển và Ngung Nhi, cũng có thể giống như hần, đồng thời tu luyện ít nhất hai loại năng lực, điều đó có nghĩa là tốc độ tu luyện của các nàng sẽ tăng gấp đôi, trên con đường tu luyện này, có thể đi nhanh hơn xa hơn, có thể đuổi kịp bước chân của hần...

Thẳng đến giờ phút này, Lâm Tú mới ý thức được, năng lực của hần so với tưởng tượng của hần còn cường đại hơn nhiều.

Sau nụ hôn thật sâu, Tần Uyển đã không còn buồn ngủ nữa, hai người cứ như vậy ôm nhau, chờ đợi bình minh.

Lâm Tú cúi đầu nhìn nàng, bỗng nhiên nói: "Uyển Nhi"

Tần Uyển gổi lên ngực hần, nhẹ giọng nói: "Hả?"

Lâm Tú suy nghĩ một chút, nói: "Có một chuyện, ta cảm thấy cần phải nói cho ngươi biết"

Tần Uyển ngẩng đầu nhìn hần, hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Lâm Tú tiến lại gần, nhỏ giọng nói vài câu bên tai nàng.

Tần Uyển trầm mặc hồi lâu, mới hỏi: "Ngươi nói, chỉ cần chúng ta, chúng ta cái kia, ta có thể thức tỉnh loại năng lực dị thuật thứ hai?"

Lâm Tú nói một cách trung thực: "Điều này nghe có thể có chút khó tin, nhưng nó chính xác là sự thật."

Tần Uyển lườm hần một cái, tức giận nói: "Ngươi coi ta là đứa trẻ ba tuổi, hay là

cảm thấy, ta dễ lừa gạt giống như Tiết Ngung Nhi?"

Tần Uyển không tin, Lâm Tú muốn chứng minh, trừ phi thật sự cùng nàng thử một chút.

Chỉ cần hấn nhận thua là được.

Hoặc là Tần Uyển nhận thua cũng được.

Lâm Tú cũng không nhất định không thể nhận thua, chỉ là hấn không muốn để Tần Uyển cảm thấy, tất cả những gì hấn làm với nàng, chỉ là xuất phát từ dục vọng, là vì lấy được thân thể của nàng, tương lai mấy chục năm, mấy trăm năm, bọn họ còn có đủ thời gian ở cùng một chỗ, thật sự là ngày tháng còn dài.

Trong những năm tháng dài đằng đằng, hấn muốn Tần Uyển hồi tưởng lại lần đầu tiên của bọn họ, có thể có một đoạn hồi ức không tỳ vết, hoàn mỹ.

Đã qua hơn mười năm, nàng đã phải chịu đựng rất nhiều.

Trong cuộc sống tương lai, hấn hy vọng nàng chỉ có những điều ngọt ngào.

Lúc này, Tần Uyển gói vào ngực hấn bỗng nhiên nói: "Nếu như ngươi thật sự muốn, ta có thể cho ngươi"

Lâm Tú cúi đầu nhìn nàng, nói: "Xem thường ai đây, qua một lát nữa, trời sẽ sáng, chút thời gian như vậy đủ để làm gì, thiếu nhận thức chính xác về thực lực tương công tương lai của ngươi đối với ngươi..."

Chương 615: Mộ Dung Ngọc (1)

Thời gian như vậy, tất nhiên là không đủ.

Nếu Lâm Tú nghiêm túc, có thể tiêu hao với nàng cả ngày.

Nhưng bây giờ, hắn chỉ muốn ôm nàng như thế này.

Thân thể thom ngát mềm mại trong ngực, Lâm Tú một bên chờ trời sáng, một bên suy nghĩ vấn đề.

Vừa rồi lực lượng rục rịch trong thân thể hắn chứng minh, hắn có thể phục chế năng lực cho Tần Uyển, sở dĩ Thái Y không được, có lẽ là lấy thực lực hiện tại của hắn, chỉ có thể phục chế một cái, dù sao, mỗi một giai đoạn, số lượng năng lực hắn có thể phục chế từ người khác có hạn, rất có thể, số lượng năng lực hắn có thể phục chế cho người khác, cũng có hạn chế số lượng nào đó.

Hắn cũng là lần đầu gặp phải loại chuyện này, kế tiếp, còn phải tiếp tục làm một ít thí nghiệm với Thái Y mới có thể nghiệm chứng.

Đợi đến khi hắn triệt để biết rõ năng lực này, lại phục chế lại cho Ngung Nhi và Tần Uyển cũng không muộn.

Có điều trái phải là chờ thêm thời gian nửa năm, sẽ không ảnh hưởng bao nhiêu đến việc tu luyện.

Kỳ thật tâm tình Lâm Tú hiện tại còn chưa bình phục.

Năng lực phục chế cũng có thể tiến hóa, là chuyện hắn tuyệt đối không ngờ tới.

Hắn vẫn luôn nhớ rõ thái việc Thái Y tu luyện, hiện tại xem ra, cũng căn bản không cần lo lắng, năng lực của hắn có thể chia sẻ cho Thái Y, hắn có năng lực phục chế, chẳng khác nào Thái Y có năng lực phục chế.

Thiên phú tu luyện của Thái Y không tính là quá kém, cũng không tính là quá tốt, khả năng không khác lắm so với thiên phú ban đầu của Lâm Tú, song, tốc độ tu luyện năng lực, có lẽ chỉ tương đương với Linh m không có bằng hỏa song tu.

Nhưng loại tốc độ này, đã không chậm nữa.

Nếu như về sau Lâm Tú còn có thể cho nàng càng nhiều năng lực, tốc độ tu luyện của nàng còn có thể nhanh hơn.

Thái Y còn như thế, huống chỉ là Tân Uyển và Ngung Nhi.

Nếu như nói cơ sở của Lâm Tú là một, như vậy cơ sở của Tân Uyển và Ngung Nhi chính là hai, Lâm Tú đạt tới tốc độ tu luyện gấp mười lần, cần phải phục chế mười năng lực, các nàng chỉ cần năm cái.

Chứ đừng nói là Triệu Linh Quân.

Lâm Tú cảm thấy, thiên phú của Triệu Linh Quân, ít nhất gấp năm lần hắn, nói cách khác, nàng chỉ cần có được hai năng lực, là có thể có hiệu quả bằng mười năng lực của hắn.

May mắn hai người không phải là phu thê thật, nếu không, hắn chỉ sợ vĩnh viễn không có ngày xoay người.

Chuyện có thể ban cho người khác năng lực, Lâm Tú trước kia chỉ nhìn thấy trong thần thoại, căn cứ vào thần thoại thời kỳ đầu

của đại lục miêu tả, năng lực dị thuật, là do thần ban cho, cho đến bây giờ, rất nhiều quốc gia còn có tín ngưỡng tương tự.

Nếu như dựa theo thần thoại miêu tả, từ một mức độ nào đó mà nói, Lâm Tú có được, đích thật là năng lực của thần.

Hoặc, cái gọi là thần, thực sự là một người có cùng năng lực với hắn.

Khi năng lực cá nhân cường đại đến cực hạn, cũng không khác gì thần.

Qua thời gian hai khắc, sắc trời đã hơi sáng lên.

Lâm Tú cũng nên rời khỏi giường Tần Uyển.

Lúc này, Linh m còn chưa rời giường, phòng Thiên Diệp Lãm cũng không có bất kỳ động tĩnh gì, Lâm Tú mở cửa phòng, rón rén đi ra ngoài, vừa mới đi vào trong viện, một chỗ nào đó trong viện, một bóng người bỗng nhiên hiện ra.

Là Thiên Diệp Lãm, có vẻ như là nàng vừa từ bên ngoài trở về, thấy Lâm Tú từ phòng Tần Uyển đi ra, hơi kinh ngạc.

Lâm Tú cũng ngây ngẩn cả người.

Nghe được phòng Thiên Diệp Lãm không có động tĩnh gì, hắn mới đi ra, ai ngờ nàng thể mà từ bên ngoài trở về.

Thiên Diệp Lãm hơi ngây người, coi như cái gì cũng không phát sinh, nhỏ giọng giải thích: "Ta đi truy tìm chuyện thích khách lần trước.

Lâm Tú cũng giải thích: "Uyển Nhi thích ngủ nướng, ta đi gọi nàng rời giường...

Hai người khẽ gật đầu, sau đó mỗi người đi vào phòng mình.

Một lát sau, Triệu Linh m đi đến trong viện, giãn thân thể một chút, nhìn Lâm Tú từ trong phòng đi ra, sùng sốt một chút, hỏi:

“Người đến đây từ khi nào vậy?”

Lâm Tú nhìn nàng một cái, nói: “Đã sớm tới rồi, ai bảo người dậy muộn như vậy chứ?”

Linh m cũng không nghĩ nhiều, sau khi ăn cơm xong, mấy người lại cùng nhau đi đến võ đài.

Trận tỷ thí thứ ba sắp tiến hành, trong hai trăm người, sẽ có một trăm người tiến vào, một trăm người bị đào thải, mặc dù vẫn có thể tham gia thi đấu, nhưng bởi vì xếp hạng phía sau, sẽ gặp phải cường giả chư quốc trong trận đầu tiên của đại hội, nếu không có gì ngoài ý muốn, sẽ bị trực tiếp đào thải.

Vẫn là mười võ đài đồng bộ tiến hành tỷ thí, mỗi võ đài sẽ có mười trận.

Lúc này đây, Lâm Tú và Minh Hà công chúa được phân đến võ đài thứ hai, số hiệu của bọn họ, theo thứ tự là mười bảy và mười tám, Trương gia Trương Tín, hai vị Quận vương hoàng thất sau khi bị đào thải, chỉ còn lại mười tám người hạt giống cấp Địa.

Chương 616: Mộ Dung Ngọc (2)

Võ đài thứ nhất và võ đài thứ hai, trong thời gian rất ngắn, đã so xong mười trận, mười tám vị cấp Địa, không có ngoại lệ đều tiến vào.

Mấy võ đài còn lại, tốc độ lại chậm hơn rất nhiều, có chỗ mới tiến hành đến trận thứ tư thứ năm.

Trải qua hai vòng tỷ thí, người tiến vào bên trong, đại đa số đều là cường giả, mấy võ đài khác, rất ít xuất hiện tình huống trong thời gian ngắn bị nghiền ép.

Tỷ thí ba ngày, sáng nhất vẫn là hạt giống cấp Địa.

Ngoại trừ Trương Tín, Trường Bình quận vương, Giang Ninh quận vương ra, tất cả mọi người còn lại đều dễ dàng chiến thắng đối thủ, làm cho mọi người nhận thức được sự chênh lệch giữa thiên tài và thiên kiêu.

Ngoại trừ thiên kiêu chư quốc ngay từ đầu được vạn người chú ý, tự nhiên cũng có một ít hắc mã ngoài ý muốn xuất hiện, xâm nhập vào tầm mắt mọi người.

Trong đó, được chú ý nhất, không thể nghi ngờ chính là con trai của Bình An hầu, trượng phu của Triệu Linh Quân.

Trương Tín của Trương gia, Trường Bình quận vương của hoàng thất, hai vị hạt giống cấp Địa, bởi vì một mình hấn, đều dừng lại ở hai vòng đầu của cuộc so tài.

Mà trận đấu của hấn với Trường Bình quận vương, càng làm cho vô số người xem được mở rộng tầm mắt.

Mọi người cũng là khi đó mới biết được, thì ra hần cũng tu luyện đến cấp Địa rồi.

Tuy rằng so với thê tử của hần, còn có chênh lệch không nhỏ, nhưng tuyệt đối xứng đáng với danh thiên kiêu, tương lai là nhân vật có khả năng bước vào cấp Thiên.

Khi mọi người đề cập đến đôi phu thê này, bọn họ hiếm khi nói rằng họ không xứng với nhau như trước đây.

Bọn họ phần lớn đều cảm thán một câu, không hổ là trượng phu của Triệu cô nương, không có ở cuộc tỷ thí làm cho nàng mất mặt.

Ngoại trừ Lâm Tú ra, Kim Xán của Vô Cực quốc là một thiên tài khiến người ta chú ý. Ba trận đấu, đối thủ từ cấp Huyền hạ cảnh, đến cấp Huyền thượng cảnh, tất cả đều bị đánh bại trong nháy mắt, võ giả duy nhất là cấp Huyền thượng cảnh đỉnh phong, cũng chỉ là ở trên tay hần kiên trì thêm một lát.

Người này có được tốc độ không gì sánh kịp, nhanh làm cho đối thủ không cách nào phản ứng, tuy tu vi còn dừng lại ở cấp Huyền, nhưng không hề nghi ngờ, hần đã có được thực lực có thể so sánh với cấp Địa.

Còn có một nam tử Nam Chiếu quốc, năng lực của hần, cũng cực kỳ hiếm thấy.

Hần có thể tản ra một đám hơi độc ở quanh thân, bất kể là võ giả, hay là dị thuật sư, chỉ cần đụng phải độc vật, đều sẽ ngã xuống đất không dậy nổi, ba trận tỷ thí, hần cũng là một đường thuận lợi tiến vào.

Ngoài ra, một cô nương đến từ Giang Nam, Đại Hạ, có sự biểu hiện đáng chú ý hơn.

Năng lực của nàng là phong cực kỳ hiếm thấy trong dị thuật cấp Thiên, kết hợp với thực lực võ đạo không tầm thường của nàng, cũng là người tranh đoạt mạnh mẽ hơn hai mươi ghế đầu.

Lúc này, nàng đang đấu với một gã dị thuật sư thuộc tính thổ, nàng bằng vào công kích sắc bén của phong nhận, làm cho tên thiên tài tiểu quốc kia chỉ có thể bị động phòng ngự, trước người ngưng tụ ra một chiếc khiên đất đã tràn đầy dấu vết phong nhận lưu lại, mắt thấy sắp chống đỡ không nổi...

Rốt cục, chiếc khiên đất kia, bị thiếu nữ một kiếm bỏ ra, đôi mắt trường kiếm đặt trên cổ, thiếu niên tiểu quốc dứt khoát nhận thua.

Lâm Tú ở trên khán đài xem tỷ thí.

Thiếu nữ chính là vị hắc tòng gặp qua ở Mộ Dung gia.

Nàng tên là Mộ Dung Ngọc, hắc là tôn nữ của Quý phi nương nương.

Lâm Tú nhìn thiếu nữ trên đài, lâm vào suy nghĩ.

Chuyện năm đó, Quý phi nương nương đến nay vẫn chưa tha thứ cho Mộ Dung gia, nhìn thấy người Mộ Dung gia, có lẽ sẽ nhớ tới một đoạn quá khứ thương tâm kia, nhưng máu mủ tình thâm là không thể dứt bỏ, Lâm Tú hiểu rõ Quý phi nương nương, nàng sẽ không vì oán khí mà giận chó đánh mèo trên người một tiểu cô nương vô tội.

Nàng rốt cuộc là người thân của Quý phi nương nương, nếu bên người có thể có người thân làm bạn, Quý phi nương nương sẽ không cô độc như vậy.

Mộ Dung Ngọc chiến thắng đối thủ kia, lúc đi trở lại khán đài, một nam tử trẻ tuổi đi tới trước mặt nàng.

Nàng quen biết người trước mắt, nơi này không có mấy người không biết hắn, Mộ Dung Ngọc đã xem qua tỷ thí của hắn, biết đây là một đối thủ trước mắt nàng khó có thể chiến thắng.

Lâm Tú nhìn Mộ Dung Ngọc, nói: "Mộ Dung cô nương, có tiện cùng nhau ăn một bữa cơm không?"

Mộ Dung Ngọc sau khi đi tới Vương Đô, con cháu quyền quý theo đuổi nàng không ít, nhưng chưa từng có người trực tiếp như hắn, người khác ít nhất còn phải tự báo tên, sau khi hàn huyên vài câu, hỏi nàng có thể làm bằng hữu hay không?

Không có ngay từ đầu đã mời nàng ăn cơm.

Hơn nữa hắn còn là người đã có gia thất.

Mộ Dung Ngọc vẻ mặt lạnh nhạt, cự tuyệt nói: "Thật ngại quá, không có thời gian."

Chương 617: Phương thức song tu chính xác (1)

Lâm Tú cũng không có dây dưa, chỉ tiếc nuối nói: "Đáng tiếc, một vò rượu ngon cực phẩm của Hồng Nê Cư, đành phải uống cùng người khác..."

Mộ Dung Ngọc liếc hắt một cái, nói: "Rượu của Hồng Nê Cư, làm như ai chưa từng uống qua"

Nói xong, nàng liền không để ý tới Lâm Tú nữa, tự mình rời đi.

Lâm Tú thản nhiên nói: "Loại rượu kia, là sản phẩm mới vừa mới cải tiến kỹ thuật sản xuất, mạnh mà thuần hương, còn chưa có đưa ra thị trường bán, Mộ Dung cô nương cũng đã uống rồi sao?"

Mộ Dung Ngọc bước chân dừng lại, sau đó quay đầu lại, nói: "Vừa lúc ta đói bụng, đi đâu ăn?"

Lâm Tú đi ở phía trước, nói: "Trích Nguyệt Lâu."

Mộ Dung Ngọc đứng tại chỗ, do dự hồi lâu, vẫn lựa chọn đi theo.

Trích Nguyệt lâu Vừa rồi lúc Lâm Tú tới đây có thuận tiện đi Hồng Nê Cư mang theo vò rượu, đây là hàng không bán ra bên ngoài, lúc hắt đi Triệu phủ và Tiết phủ sẽ đưa tặng nhạc phụ đại nhân và Tiết lão quốc công loại rượu này.

Mộ Dung Ngọc mở ra nắp vò rượu, chỉ đổ xuống một chén nhỏ, sau đó nhắm mắt lại, đưa chén rượu lên gần mũi, nhẹ nhàng ngửi một cái.

Trên mặt nàng đầu tiên là lộ ra vẻ say mê, sau đó lại có chút phẫn nộ, nói: "Đám gian thương Giang Nam đáng chết, tất cả rượu bán cho ta đều bị pha nước!"

Sau đó, nàng mới nhìn Lâm Tú, nói ra: "Nói đi, tìm ta có chuyện gì"

Nàng không cho rằng Lâm Tú muốn yếu theo đuổi nàng.

Hắn đã có thê tử như Triệu Linh Quân, những cô gái khác trong thiên hạ khác chỉ sợ đều không thể lọt vào mắt hắn.

Nhưng nàng cũng không nghĩ ra, hai người trước kia chưa từng gặp mặt, cũng không có chuyện gì cần liên lạc với nhau, rốt cục hắn tìm nàng vì điều gì?

Lâm Tú nói: "Ta muốn hỏi một chút về Quý phi nương nương"

Mộ Dung Ngọc không biết vì sao nhiều người cảm thấy hứng thú với chuyện của cô cô như vậy, lần trước ở Giang Nam còn có một người xâm nhập Mộ Dung gia chỉ là vì hỏi tên của cô cô.

Nàng liếc nhìn Lâm Tú một cái, nói: "Thật ngại quá, chuyện này không thể giúp được ngươi rồi."

Sau đó nàng đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Trước khi đi, nàng nhìn về phía vò rượu hỏi: "Ta có thể mang vò rượu này đi không?"

Lâm Tú giải thích: "Đừng hiểu lầm, ta không có ác ý gì với Quý phi nương nương, sở dĩ hỏi ngươi chuyện này chỉ là vì muốn chữa bệnh cho Quý phi nương nương mà thôi."

Bước chân của Mộ Dung Ngọc hơi dừng một chút, nói: "Nếu chỉ có mấy câu nói suông này thì ta chưa thể tin tưởng người được."

Lâm Tú lấy ra một khối ngọc bài đưa cho nàng: "Bây giờ người có thể tin tưởng ta rồi chứ?"

Mộ Dung Ngọc tiếp nhận ngọc bài, là thành viên trong Mộ Dung gia, nàng đương nhiên biết được đây là ngọc bài thân phận của cô.

Nàng cũng có một cái ngọc bài tương tự.

Chỉ là tại sao ngọc bài của cô cô lại ở trong tay của hắn?

Nàng nhìn về phía Lâm Tú hỏi: "Người lấy đâu ra khối ngọc bài này?"

Lâm Tú nói: "Là Quý phi nương nương đưa cho ta, lần trước đi Giang Nam, nương nương từng nói nếu gặp phải khó khăn không giải quyết được thì hãy đi xin Mộ Dung gia giúp đỡ."

Trên mặt Mộ Dung Ngọc lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nàng rất rõ ràng, những năm gần đây, cô cô còn chưa tha thứ Mộ Dung gia, thậm chí cô cô còn không cho rằng bản thân là người Mộ Dung gia, thế mà cuối cùng lại đưa ngọc bài thân phận cho người khác, nói hắn đi Mộ Dung gia xin giúp đỡ...

Nàng nhất định rất để ý người này.

Vì hắn, thậm chí nàng không tiếc nổi lại quan hệ với Mộ Dung gia.

Rốt cục quan hệ của hắn với cô cô là gì?

Mộ Dung Ngọc im lặng một lát, trả lại ngọc bài cho Lâm Tú, hỏi:

"Cô cô làm sao vậy?"

Lâm Tú nói: "Những năm gần đây, Quý phi nương nương tích tụ bệnh tật, mấy ngày nay tình huống ngày càng nghiêm trọng, thường xuyên kén ăn mất ngủ, hai ngày trước, bệ hạ còn đặc cách cho phép nàng ra khỏi cung dưỡng bệnh..."

Mộ Dung Ngọc thở dài, nói: "Nhiều năm trôi qua như vậy rồi mà cô cô vẫn không tha thứ cho Mộ Dung gia."

Lâm Tú nói: "Cho nên, ta muốn hỏi người một chút về việc năm đó."

Mộ Dung Ngọc nói: "Khi cô cô rời khỏi Mộ Dung gia, ta mới chỉ một tuổi, việc năm đó ta cũng chỉ là nghe nói một chút, có thể sẽ không nhiều hơn người biết bao nhiêu."

Tiếp theo, nàng liền nói tất cả những gì mình biết cho Lâm Tú nghe.

Lời nói của Mộ Dung Ngọc không có gì khác biệt so với lời kể của Song Song.

Năm đó bị Trương gia ép buộc, Mộ Dung phủ phải khuất phục dưới uy thế của Trương gia, Quý phi nương nương bị buộc tiến cung, từ đó về sau quan hệ với gia tộc trở nên quyết liệt, mười bảy năm qua chưa từng quay lại Giang Nam.

Lâm Tú nói: "Ta nghĩ người nên đi thăm Quý phi nương nương một lần, cái này có lẽ sẽ làm tâm trạng của nàng khá lên"

Mộ Dung Ngọc tiếc nuối nói: "Cô cô không muốn nhìn thấy người Mộ Dung gia, gặp ta rồi tâm trạng của nàng sẽ càng kém đi"

Chương 618: Phương thức song tu chính xác (2)

Lâm Tú nói: "Ta hiểu Quý phi nương nương, nàng sẽ không..."

Mộ Dung Ngọc im lặng một lát, sau đó mở miệng: "Ta và ngươi cùng đi"

Sau đó nàng lại nhìn về phía Lâm Tú, hỏi: "Ta còn có một vấn đề, sao ngươi biết ta thích uống rượu?"

Lâm Tú nói: "Ta từng đi qua Giang Nam phủ thành, bởi vì chuyện của Quý phi nương nương mà từng điều tra Mộ Dung gia, chuyện Mộ Dung cô nương thích uống rượu không phải bí mật gì đối với ta."

Mộ Dung Ngọc liếc hắt một cái, không còn hỏi lại.

Vương Đô, Nam Thành.

Quý phi nương nương ngồi ở trên ghế đu dây, không động đưa cái nào, sáng sớm hôm nay vốn nàng muốn xem Lâm Tú tỷ thí, nhưng ngày hôm qua ngủ quá say sưa, từ buổi sáng tới đêm khuya nàng mới rời giường.

Đội nàng đi từ Nam Thành đến Tây Thành, cuộc tỷ thí của hân đã sớm kết thúc.

Đêm qua hân là giấc ngủ thoải mái và yên ổn nhất của nàng trong những năm gần đây.

Thoát khỏi nhà giam sâu thẳm kia, nàng giống như được sinh ra một lần nữa.

Bàn đu dây hơi lay động, nàng ôm linh sủng trong lòng, đầu vai còn có một con chim đang đậu, miệng đang nhẹ giọng hát một điệu dân gian Giang Nam thì nhìn thấy Lâm Tú đi vào từ bên ngoài.

Ở phía sau lưng còn có một cô gái đi theo.
Nàng không biết cô gái này.

Quý phi cảm khái trong lòng, Lâm Tú chỗ nào cũng tốt, duy chỉ có một khuyết điểm giống như hoàng huynh, trái tim quá bác ái, bên cạnh luôn không thiếu đủ loại cô gái.

Không biết vì sao, nàng vừa nhìn cô gái này một lần đã thầm ưa thích.

Cảm giác giống như thấy được thanh xuân của mình trên người cô gái này vậy.

Nàng bước xuống từ ghế đu dây, hỏi: "Đây lại là cô nương nhà ai vậy?"

Lâm Tú đáp: "Nương nương, nàng tên Mộ Dung Ngọc, đến từ Mộ Dung gia tại Giang Nam."

Mộ Dung Ngọc đi lên phía trước, nhìn người phụ nữ cao quý trước mặt, nhỏ giọng nói: "Mộ Dung Ngọc xin ra mắt cô cô."

Quý phi nương nương nhìn nàng, vẻ mặt lộ ra giật mình, vô số ký ức chôn sâu trong lòng đã lâu đột nhiên xuất hiện.

Cho đến hôm nay, thật ra nàng đã không còn bao nhiêu oán hận với Mộ Dung gia, bởi vì nàng biết sự kiện năm đó bọn họ cũng vô lực phản kháng.

Nhưng nàng cũng không có cách nào coi nơi đó là nhà mình giống như ngày xưa.

Tại khoảnh khắc rời khỏi Mộ Dung phủ, nàng đã không có nhà.

Nàng nghĩ mình không muốn gặp lại người Mộ Dung phủ.

Nhưng khi đối mặt cô gái trước mắt, trong lòng nàng vẫn có chút cảm giác kỳ diệu.

Một loại cảm giác thân thiết từ trong linh hồn.

Nàng đưa ra tay, nhẹ nhàng sờ mặt cô gái trẻ, nhẹ giọng nói: "Khi đó người còn trong tã lót, chớp mắt một cái đã lớn như vậy rồi..."

Mộ Dung Ngọc đáp lời: "Đã mười bảy năm rồi."

Quý phi nương nương cảm khái: "Mười bảy năm, đứa nhỏ năm đó đã trưởng thành rồi."

Nàng nắm lấy tay Mộ Dung Ngọc: "Vào đây đi, chúng ta tâm sự một phen"

Trong lòng Lâm Tú thở ra một hơi.

Mộ Dung Ngọc tuy là người cùng dòng máu với Quý phi nương nương, nhưng nàng không hiểu Quý phi nương nương bằng hần.

Quý phi nương nương nhìn thấy nàng, không chỉ không bực bội, ngược lại giữ nàng ở lại, còn lấy ra các loại trang sức quý giá, mặc cho nàng chọn lựa.

Thật không hổ là cô cô ruột, trước kia Lâm Tú chưa từng thấy nàng đối xử với ai tốt như vậy.

Các nàng nói chuyện ở trong phòng, khóe miệng Lâm Tú mỉm cười, sau đó rời đi không để lại tiếng động.

Lần trước nhìn thấy tiểu cô nương Mộ Dung gia, Lâm Tú đã cảm thấy nàng là người không tệ, tính cách ngay thẳng thiện lương, thật ra có chút giống với Quý phi nương nương, sự tồn tại của của nàng vừa vặn có thể bổ sung chỗ trống của tình thân trong lòng nương nương.

Nếu nàng có thể thường xuyên làm bạn bên cạnh nương nương thì không còn gì tốt hơn.

Hơn nữa, lấy thiên phú của nàng, thật ra ở lại Vương Đô, gia nhập Dị Thuật Viện, đối với chuyện tu hành của nàng cũng càng có lợi.

Vì Quý phi nương nương, hẳn thật sự đã hết lòng hết dạ.

Hôm nay tỷ thí đã xong, Lâm Tú và Thái Y tiếp tục nghiên cứu sự biến hóa của năng lực phục chế.

Trải qua hơn một canh giờ thăm dò, Lâm Tú lại có phát hiện mới.

Năng lực này không chỉ có tác dụng ban tặng.

Hắn có thể ban tặng năng lực, cũng có thể cướp đoạt năng lực.

Đương nhiên, hắn chỉ có thể cướp đoạt những gì chính hắn cho đi.

Cụ thể mà nói, thông qua đụng chạm thân thể, hắn có thể thu hồi năng lực dị thuật mà hắn trao tặng Thái Y, nhưng không cách nào cướp đoạt dị thuật âm của nàng.

Phát hiện này mang ý nghĩa, phạm là năng lực được Lâm Tú ban cho người khác thì sẽ không sinh ra uy hiếp gì với hắn.

Bởi vì hắn có thể tùy thời thu hồi lại.

Mà sau khi Thái Y đã không còn lực lượng dị thuật, Lâm Tú lại có thể thông qua tiếp xúc thân mật để phục chế năng lực mới cho nàng.

Chỉ là quá trình này có chút mệt, phục chế, cướp đoạt, lại phục chế, tạo thành

tiêu hao không nhỏ với hần, đây đều không phải là tiêu hao nguyên lực, mà là một loại mỗi một kỳ lạ.

Chương 619: Phương thức song tu chính xác (3)

Sau một hồi suy nghĩ kỹ càng, Lâm Tú đưa cho Thái Y năng lực của Linh m.

Đầu tiên, một cô gái nũng nịu xinh đẹp, trên thực tế sức lực lại lớn vô cùng thì không khỏi có chút quái dị, đối với Thái Y mà nói, nàng cũng không cần năng lực này.

Còn có một nguyên nhân quan trọng, so với dị thuật băng, dị thuật lực lượng không chỉ có tốc độ tu hành chậm, quá trình tu hành cũng không dễ dàng, chẳng lẽ bắt nàng tập tậ mỗi ngày ở trong phòng?

Nếu là hệ băng, nàng căn bản không cần cố ý tu hành, mỗi buổi tối Lâm Tú bỏ ra một đoạn thời gian giúp nàng là được, tựa như trước kia Linh m giúp đỡ hẳn vậy.

Ngoài ra, Lâm Tú còn có một phát hiện đặc biệt.

Sau khi Thái Y có được dị thuật băng, ở một số thời điểm đặc thù, lực lượng hệ băng trong cơ thể nàng và lực lượng hệ hỏa trong cơ thể Lâm Tú sẽ sinh ra biến hóa, thể mà có hiệu quả trực tiếp tu hành.

Hình như đây mới là phương thức song tu chính xác, nguyên lực tăng trưởng nhanh hơn lúc song tu không hoàn toàn với Minh Hà công chúa.

Nhanh thì nhanh, nhưng hạn chế cũng rất lớn.

Trừ vợ chồng ra, không người nào có thể dùng phương thức này tu hành.

Lâm Tú không có biện pháp nói rõ ràng với Minh Hà công chúa, thứ nhất hẳn không giải

thích được mình phát hiện bằng cách nào, thứ hai, có lẽ Minh Hà công chúa sẽ nghĩ rằng hắn đang ám chỉ nàng dùng thân thể đến trao đổi.

Hắn không thể làm bản tình hữu nghị thuần khiết giữa hai người.

Không nhiều cô gái có tình hữu nghị thuần khiết với hắn.

Nam Thành, trên Giáo trường.

Trải qua hơn một ngày tỷ thí, tám trăm người tham gia tiểu bị đã bị đào thải bảy trăm người, chỉ còn lại một trăm người, có thể tham dự mấy vòng tiếp theo.

Buổi sáng cùng buổi chiều hôm nay sẽ tỷ thí hai đợt.

Đợt thứ nhất, một trăm người sẽ bị đào thải năm mươi người.

Đợt thứ hai, năm mươi người sẽ lại bị đào thải một nửa, chỉ để lại hai mươi lăm người cuối cùng tham gia tỷ thí ngày mai.

Sau ba đợt tỷ thí, người còn có tư cách tham gia đã không nhiều lắm, không cần rút thăm trước cả ngày, mà là rút ngay ở lối vào Giáo trường.

Một gã thanh niên lộ vẻ mặt vui sướng hỏi đồng bạn bên cạnh rằng: "Ta rút được số bốn mươi một, của ngươi là bao nhiêu?"

Đồng bạn của hắn thì lại trưng ra bộ mặt khổ sở, thở dài nói: "Số 42."

"Ha ha, ta rút được số ba mươi, không phải cấp Địa."

"Số mười bảy là ai, hình như là tướng công của Triệu cô nương, thôi xong rồi, ta phải

làm sao đây...”

Rút thăm xong, tự nhiên là có người vui có người buồn.

Trên khán đài số một và số hai của Giáo trường, Lâm Tú và đám người Linh m đã sớm đến, với bọn họ tỷ thí hôm nay coi như thoải mái, đến ngày mai sẽ không dễ dàng như vậy nữa, ngày mai tỷ thí, sẽ có cấp Địa đấu cấp Địa, dù chỉ thua một trận, con đường thi đấu cũng sẽ chấm dứt.

Mà lá số của bọn họ cũng sẽ sắp xếp lại dựa theo biểu hiện của mấy trận tỉ thí này, ai cũng không biết, bọn họ sẽ gặp được đối thủ như thế nào.

Không bao lâu sau, Mộ Dung Ngọc và Song Song kéo theo Quý phi nương nương ăn mặc giản dị bình thường, đi tới từ phía xa xa.

Quý phi nương nương hôm nay không mặc trang phục trong cung, mà là một bộ quần áo thuần màu trắng, chỉ có vài sợi tua rua làm đẹp, trang sức tinh mỹ trong cung, nàng không đeo cái nào, chỉ dùng một cây dây trâm giản dị, nhìn vào giống như một người phụ nữ gia cảnh bình thường.

Chỉ là phụ nữ bình thường không thể xinh đẹp như nàng.

Cũng không có khí chất của nàng.

Nàng đứng chung với Song Song và Mộ Dung Ngọc, căn bản không nhìn ra được nàng lớn hơn bọn họ mười tuổi, nhìn vẻ mặt của Quý phi nương nương, Lâm Tú biết để Mộ Dung Ngọc đi gặp nàng là lựa chọn chính xác, thân tình đối với bất luận kẻ nào cũng là điều không thể khuyết thiếu được.

Lâm Tú hỏi Mộ Dung Ngọc: "Rút được số bao nhiêu?"

Mộ Dung Ngọc đáp: "Mười một."

Nhìn trận đấu mấy ngày nay, Lâm Tú đã có hiểu biết với toàn bộ cấp Địa, Mộ Dung Ngọc rút trúng số mười một, nói may mắn cũng đúng mà nói đen đui cũng không sai.

Rút trúng cấp Địa, tự nhiên không tính là may mắn.

Nhưng số mười một là Vệ Vân của phủ Vệ Quốc Công, năng lực của hắn giống như Minh Hà công chúa, phong chống lại hỏa, từ đầu đã có ưu thế, chỉ là thực lực của Vệ Vân càng mạnh, năng lực khống chế lửa cũng càng mạnh, loại ưu thế mong manh này, ở trước mặt thực lực tuyệt đối sẽ lập tức bị san bằng.

Quý phi nương nương hỏi nàng: "Có thể thắng không?"

Mộ Dung Ngọc cười cười: "Không có năm chắc, chỉ đành tận lực mà thôi, dù sao đã lấy được suất thi đấu đại hội, tranh thủ thắng cấp đến cấp Địa trước thi đấu đại hội là được"

Suy nghĩ của Mộ Dung Ngọc không sai, nhưng nếu có thể tiến vào top 10, hoặc là top 20, trong nửa năm kế tiếp, triều đình sẽ trọng điểm bồi dưỡng.

Chương 620: Đây là hữu nghị (1)

Lâm Tú nhìn Mộ Dung Ngọc hỏi: "Tu hành dị thuật đến bình cảnh rồi à?"

Mộ Dung Ngọc gật gật đầu: "Chỉ là không có cơ hội đột phá."

Thiên phú tu hành của nàng thật sự không tồi, so sánh với Minh Hà cùng Linh m cũng không lộ vẻ thua kém, thậm chí còn hoàn hảo hơn, dù sao nàng cũng không thể song tu, có thể tu hành đến loại trình độ này từ khi còn rất trẻ, nếu cho nàng vài năm để trưởng thành, trên Thiên kiều bảng nhất định có một vị trí của nàng.

Lâm Tú giả vờ sờ tay vào trước ngực một cái, lấy ra viên nguyên tinh cấp năm cuối cùng đưa cho nàng: "Chỉ còn một viên này, thử xem đi."

Mộ Dung Ngọc nhìn viên nguyên tinh cấp năm này, hơi kinh ngạc.

Hai tháng nay, phụ thân và tổ phụ đã ra giá cả lên tới mười lăm vạn lượng để thu mua nguyên tinh cấp năm, thế mà một viên cũng không mua được, Vương Đô không hổ là Vương Đô, nguyên tinh cấp năm cũng có thể tùy tiện lấy được.

Nàng xác thực có khát vọng mãnh liệt với việc đột phá cảnh giới, bởi vậy cũng không chối từ mà nói: "Ta sẽ viết một phong thư về nhà, để phụ thân đưa mười lăm vạn lượng bạc đến đây."

Minh Hà công chúa ở cách đó không xa nghe vậy, có chút hồ thẹn.

Cô gái này trực tiếp ra giá mười lăm vạn lượng, một viên nguyên tinh Lâm Tú chỉ

tính giá mười vạn lượng với nàng, thật sự đã là rất rẻ, nếu hần cũng bán giá mười lăm vạn lượng, chẳng phải là nàng nợ hần sáu mươi vạn lượng sao, ngoài bốn trăm năm ban đầu còn nhiều thêm hai trăm năm...

Ài, tiền tiêu vật mỗi tháng của nàng chỉ có chút ít như vậy, bản thân nàng cũng phải tiêu xài một khoản, như vậy tính toán ra, không có một ngàn năm thì khó mà trả hết nợ được.

Điều này làm cho nàng lại bắt đầu buồn sầu.

Quý phi nương nương vốn muốn nói, mười lăm vạn lượng này cứ để nàng thay Tiểu Ngọc trả lại cho Lâm Tú.

Mỗi tháng, nàng đều sẽ được chia cho một khoản bạc lớn từ Ngung Hương Trai, trong cung cũng không có việc gì phải tiêu xài nhiều, bây giờ hần là tích lũy được không ít tiền.

Nhưng nghĩ đến bạc của nàng cũng là Lâm Tú cung cấp, nàng liền cảm thấy khó lòng mở miệng.

Dùng tiền của hần, còn trả cho hần, chuyện này có chút không Lâm Tú lại khoát tay áo với Mộ Dung Ngọc, nói: "Không cần, ta thiếu nợ người một ân tình, viên nguyên tỉnh này, coi như là xí xóa nợ cũ."

Mộ Dung Ngọc hồi tưởng lại, Lâm Tú thiếu nợ ân tình với nàng từ bao giờ?

Hai người mới chỉ quen biết một ngày mà thôi.

Hay là hần đang nói tới chuyện của cô cô?

Đây là cơ hội tốt để cho cô cô và Mộ Dung gia nổi lại quan hệ, nếu nói là ân tình, cũng phải là nàng và Mộ Dung gia nợ hấn, hấn dùng thân phận và lập trường nào để nói những lời này?

Nhưng giờ phút này, nàng không có thời gian nghĩ nhiều.

Nếu không thể đột phá, nàng không có nắm chắc tất thắng khi chống lại cấp Địa chân chính.

Vì thế nàng đi đến một góc, bắt đầu nhắm mắt ngưng tụ hơi thở, điều chỉnh trạng thái, chuẩn bị trước khi đột phá cảnh giới.

Khi Lâm Tú đi đến bên kia, Minh Hà công chúa nhỏ giọng hỏi:

"Nàng là ai vậy?"

Linh m cùng Ngung Nhi tuy không hỏi Lâm Tú, nhưng ánh mắt đều nhìn lại bên này.

Lâm Tú nói: "Nàng tên Mộ Dung Ngọc, là cháu gái của Quý phi nương nương, tính toán ra, hấn còn là biểu tỷ của ngươi."

Bà của Mộ Dung Ngọc và ông của Minh Hà công chúa là huynh muội ruột thịt, hai người bọn họ tự nhiên cũng dính dáng quan hệ, nói tới cái này, thiên phú dị thuật của dòng họ các nàng, hình như đều là gen lặn, di truyền cách một đời.

Đời Hạ Hoàng và Quý phi nương nương đều không có năng lực dị thuật gì, nhưng Minh Hà công chúa và Mộ Dung Ngọc lại có thiên phú không tệ.

Minh Hà công chúa nhìn Mộ Dung Ngọc, nói thầm: "Dùng một viên nguyên tinh nếu còn

không thể đột phá, thì sẽ thiếu nợ mười
lăm vạn lượng bạc, còn không bằng tự mình
tu hành, nửa năm nữa thi đấu đại hội mới
diễn ra cơ mà...”

Đối với chuyện này, nàng là người có quyền
lên tiếng nhất.

Nàng vừa mới nói xong, bên cạnh bỗng nhiên
có gió nhẹ phát qua.

Lúc này tuy còn chưa đến chính ngọ, nhưng
mặt trời đã lên cao, đã có chút nóng bức,
một trận gió nhẹ này mang đến cảm giác mát
mẻ cho tất cả mọi người.

Gió nhẹ đập vào mặt, đại bộ phận mọi người
ngoại trừ cảm giác thoải mái ra thì không
nhận thấy được cái gì dị thường.

Tổng Ngọc Chương quay đầu nhìn một chút,
ánh mắt cuối cùng khóa chặt một thiếu nữ ở
nơi hẻo lánh trên khán đài, trong mắt hiện
lên kinh ngạc, thế mà nàng lại có thể đột
phá trên Giáo trường, còn là năng lực hệ
phong, mặc dù không biết đối thủ của nàng
là ai, nhưng có thể đoán được người kia
sắp gặp xui xẻo.

Ánh mắt Minh Hà công chúa đại ra, nhìn về
phía Mộ Dung Ngọc, lầm bầm nói: “Nàng cứ
vậy đột phá được rồi?”

Nhất định là cảm giác của nàng sai lầm
rồi.

Chương 621: Đây là hữu nghị (2)

Sao có khả năng tồn tại loại người chỉ dùng một viên nguyên tinh đã đột phá.

Không thể nào!

Tuyệt đối không bao giờ có chuyện đó!

Phá cảnh dùng bao nhiêu nguyên tinh, đây thật ra chỉ là vấn đề may mắn mà thôi, Lâm Tú nói: "Có người may mắn, có người xui xẻo, cái này thực bình thường, lúc trước Linh m đột phá cũng chỉ dùng một viên."

"Đừng nói nữa..."

Minh Hà công chúa yên lặng rời xa Lâm Tú, ngồi xuống một góc nào đó, về mặt phiên muộn.

Lâm Tú đi đến trước mặt Mộ Dung Ngọc nói: "Chúc mừng,"

Mộ Dung Ngọc thì cười đáp lại: "Cảm ơn"

Lúc này, trên Giáo trường vang lên tiếng trống, tỷ thí đã bắt đầu.

Một trăm người tỷ thí trên mười cái Giáo trường, mỗi Giáo trường cần tiến hành năm trận tỷ thí.

Tỷ thí vừa mới bắt đầu, trên Giáo trường số 1 đã xuất hiện chuyện kỳ lạ.

Năm người rút được Giáo trường số 1, toàn bộ tuyên bố bỏ quyền.

Triệu Linh Quân, Thiên Diệp Lâm, Trương Nhân, Tống Ngọc Chương, Tần Uyển, trực tiếp tiến vào vòng tiếp theo.

Ngoại trừ Tần Uyển ra, bốn người còn lại đều nằm trong top 20 Thiên kiều bảng lần trước, ba năm qua đi, thực lực của bọn hắn

khẳng định càng mạnh hơn, đừng nói cấp Huyền, dù là hạt giống cấp Địa khác đối đầu bọn hắn, kết quả cũng chắc chắn là bị nghiền ép.

Về phần Tân Uyên.

Đến nay, trong lòng mọi người, nàng vẫn còn bị bao phủ bởi một tầng sương mù thần bí.

Năng lực thần bí khó lường như vậy khiến cho biểu hiện của nàng trước mặt đối thủ vô cùng ly kỳ, cũng làm rất nhiều người nổi lòng kiêng kị, thậm chí còn xếp trên bốn người khác.

Khi đối thủ của Triệu Linh Quân lựa chọn bỏ quyền, bốn người khác cũng quyết đoán bỏ quyền theo.

Trên Giáo trường thứ hai, người đầu tiên tử thí là Trương Nghĩa của Trương gia, kế tiếp chính là Linh m cùng Ngung Nhi.

Còn Giáo trường thứ ba, Mộ Dung Ngọc là người thứ nhất lên sân khấu, nàng đối chiến với thiên tài Vệ gia.

Toàn bộ lực chú ý của Lâm Tú cùng Quý phi nương nương đều nằm tại Giáo trường này.

Vệ Vân vừa ra tay đã dùng tới sát chiêu uy lực rất lớn, hấn triệu hồi ra một hỏa cầu khổng lồ, bắn về phía Mộ Dung Ngọc, tuy rằng bị nàng né tránh bằng vào thân pháp linh hoạt, nhưng sau khi hỏa cầu rơi xuống đất cũng đã nổ mạnh kịch liệt, toàn bộ khu vực tử thí đều bốc cháy lên ngọn lửa hùng hục.

Duy chỉ có vị trí mà Mộ Dung Ngọc đang đứng là ngọn lửa không thể tới gần chút nào.

Một bức tường gió chặn lại thể lửa lan tràn, ai cũng không thể tiến thêm một bước.

Ngay sau đó, bầu trời bỗng nhiên giáng xuống một cơn mưa lửa.

Quý phi nương nương nhìn thấy cảnh này mà lòng nóng như lửa đốt, hai tay siết lấy làn váy, Lâm Tú an ủi nàng: "Nương nương yên tâm, nàng không dễ dàng thua như vậy đâu."

Hắn còn chưa dứt lời, cơn mưa lửa kia đã bị cuồng phong xoắn nát thành vô số mảnh vỡ, mà bên trên Giáo trường, vẻ mặt Vệ Vân cũng biến thành nghiêm trọng hơn một ít, hai tay hắn lập tức bốc cháy, rất nhanh liền ngưng tụ thành một cái vòi rồng hỏa diễm khổng lồ, âm âm xông tới chỗ Mộ Dung Ngọc.

Mộ Dung Ngọc cũng phản ứng rất nhanh, đằng trước thân thể của nàng đã ngưng tụ ra một đợt lốc xoáy.

Trên Giáo trường, vòi rồng hỏa diễm trực tiếp lao thẳng vào lốc xoáy, hai bên điên cuồng va chạm cắn nuốt nhau, truyền ra dao động nguyên lực rất kịch liệt.

Lúc này, Mộ Dung Ngọc đã hóa thành một cái tàn ảnh, đánh về phía Vệ Vân.

Ngoại trừ là một dị thuật sư cấp Địa hệ phong ra, nàng còn là một võ giả ưu tú.

Vệ Vân hơi chút vô ý, đã để nàng áp sát trong phạm vi một trượng.

Sắc mặt hắn khẽ biến, trước người lập tức xuất hiện một đợt tường lửa, nó chủ động muốn nuốt lấy Mộ Dung Ngọc, cùng lúc đó,

bản thân Vệ Vân lại rất nhanh lui về phía sau.

Nhưng mà đúng lúc này, dị biến xảy ra, tường lửa xuất hiện một khe hở.

Mộ Dung Ngọc dùng một kiếm chém ra tường lửa, mũi kiếm chỉ hướng yết hầu Vệ Vân.

Hỏa diễm trên Giáo trường dần dần tắt, Vệ Vân giơ lên hai tay, bất đắc dĩ nói: "Ta thua rồi..."

Trên khán đài, vẻ mặt Minh Hà công chúa cũng có chút ảm đạm.

Lâm Tú nghe nàng nhỏ giọng nói thầm: "Cái năng lực cùi bắp, bị thủy khắc, bị băng khắc, còn bị phong khắc, rõ ràng là đột phá trước, cuối cùng vẫn là đánh không lại người ta..."

Vệ Vân tiến vào cấp Địa còn lâu hơn nàng, đã hơn một năm rồi, nhưng cuối cùng lại không phải đối thủ của Mộ Dung Ngọc vừa mới đột phá.

Nếu là nàng gặp phải Mộ Dung Ngọc, khẳng định cũng sẽ thua, hơn nữa thất bại càng thêm rõ ràng.

Điều này làm cho nàng cảm thấy lực lượng hệ hỏa thực kém cỏi, giống như ai cũng có thể khắc chế.

Cùng là thức tỉnh dị thuật hệ hỏa, Vệ Vân thất bại làm cho nàng sinh ra một loại cảm giác bị thương.

Mộ Dung Ngọc thắng, Quý phi nương nương thật vui vẻ, những người khác trên khán đài cũng kinh ngạc trước biểu hiện của Mộ Dung Ngọc, hình như Đại Hạ lại xuất hiện thêm một thiên tài.

Chương 622: Minh Hà hiểu lòng người (1)

Chỉ có Lâm Tú chú ý tới Minh Hà công chúa.

Cũng chỉ có hần biết, đừng nhìn nàng ngày thường tỏ ra rất kiêu ngạo, thật ra lòng tự trọng yếu ớt hơn bất cứ ai.

Vệ Vân thất bại, nàng khẳng định nghĩ tới bản thân.

Nhìn nàng đáng thương như vậy, trong lòng Lâm Tú dâng lên một ít suy nghĩ.

Nước lửa thật ra cũng không yếu, lực phá hoại đều rất kinh người, nhưng dùng trong trận đấu một chọi một thì đều không thích hợp.

Hần nhìn về mặt ảm đạm của Minh Hà, trong lòng mềm nhũn.

Hần thực sự không thể nhìn được khi thấy người con gái nào như vậy.

Lâm Tú đã mềm lòng.

Thế là hần muốn giúp nàng.

Hay đợi tới thời điểm thích hợp, cho nàng một năng lực khác?

Suy nghĩ này vừa mới dâng lên trong đầu thì đã bị Lâm Tú mạnh mẽ xóa bỏ.

Không thể được, bọn họ là bằng hữu, bằng hữu với nhau không thể làm như vậy.

Đây là tình hữu nghị, một trong số những tình hữu nghị thuần khiết hiếm hoi mà hần có!

Giờ khắc này, tâm trạng của Minh Hà công chúa rất tệ.

Nàng hâm mộ Triệu Linh m có tỷ tỷ, hâm mộ Tiết Ngung Nhi có bạn thân, gặp được

chuyện phiến lòng còn có người để tâm sự, để khóc lóc than thở, hoặc là ôm một cái.

Nàng chỉ có một tiểu cung nữ cái gì cũng không hiểu.

Ngay tại thời điểm về mặt nàng âm đạm nhất, một bóng người ngồi xuống bên cạnh nàng.

Lâm Tú nhìn Minh Hà công chúa, nói: "Không cần phải nản lòng, người mới mười bảy tuổi, tuổi còn nhỏ hơn tất cả bọn hần, người tính thử xem, ngoại trừ lần này, người còn có thể tham gia hai lần thi đấu đại hội nữa, tại lần thi đấu đại hội thứ ba, có khả năng người đã là cấp Địa thượng cảnh, người ngấm lại xem, trừ Linh Quân ra, còn có ai có thể lấy tu vi cấp Địa thượng cảnh tham gia thi đấu đại hội?"

Lâm Tú quên mất rằng, với thiên phú ban đầu của Minh Hà công chúa, nếu như thuận lợi, muốn tiến vào cấp Địa thượng cảnh cần mười lăm năm trở lên, nhưng trong tình huống băng hỏa song tu, thời gian nàng cần trực tiếp ngắn lại một nửa.

Nàng mới mười bảy tuổi, còn có thể tham gia hai lần thi đấu đại hội nữa.

Như vậy nếu tính toán kỹ càng, nếu nàng đủ may mắn, tu hành cũng đủ cố gắng, thì sẽ có một tia hy vọng, ở lần tham gia thi đấu đại hội cuối cùng sẽ lại tiến thêm một bước.

Lâm Tú cũng không hiểu vì sao nàng lại thấy tự ti.

Trẻ tuổi, chính là tiền vốn lớn nhất của nàng.

Minh Hà công chúa ngẩng đầu, vẻ mặt ngo ngác, cẩn thận cân nhắc lời nói của Lâm Tú.

Lâm Tú tiếp tục an ủi nàng: "Hơn nữa, năng lực hệ hỏa cũng có ưu điểm không thể thay thế, người ngấm lại xem, nếu năng lực của người không phải hỏa, người đã không thể thông qua song tu để tăng lên tốc độ tu hành rồi, người cũng không có cơ hội đột phá cảnh giới ở lần thi đấu đại hội cuối cùng, chỉ cần thực lực của người mạnh hơn bọn hắn một cấp, năng lực khắc chế gì đó đều là mây bay..."

Minh Hà công chúa lắng nghe rất chú tâm, tâm trạng không tốt rất nhanh đã tan biến.

Lâm Tú nói đúng, ở trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả khắc chế đều không tồn tại.

Theo tu vi tăng lên, sự khắc chế của năng lực khác cũng càng ngày càng không rõ ràng.

Nàng còn trẻ tuổi, chỉ cần hàng ngày song tu với Lâm Tú, nhất định sẽ có lúc vượt qua bọn họ.

Nàng liếc nhìn Lâm Tú một cái.

Hắn thật sự là bạn tri kỷ của nàng.

Nàng gặp được khó khăn, hắn sẽ giúp nàng giải quyết.

Lúc tâm trạng của nàng xấu đi, không cần nàng nói gì, hắn cũng có thể nhận thấy được, hơn nữa còn an ủi và phân tích đúng sai cho nàng nghe.

Có đôi khi nàng suy nghĩ, có thể gặp được hắn, thật là một phần lễ vật trời cao ban

xuống cho nàng.

Thấy tâm trạng của Minh Hà công chúa đã khá lên, Lâm Tú liền chuyển lực chú ý lên Giáo trường phía dưới.

Linh m cùng Ngung Nhi đã đánh xong, các nàng khá may mắn, không gặp phải đối thủ lợi hại nào, liên tiếp thoải mái thăng cấp.

Một vòng này, Lâm Tú ở Giáo trường số ba, đánh trận thứ hai.

Người đánh trận đầu tiên là tên thiên tài thuộc tính lôi của Trảo Oa quốc.

Hoàn cảnh sẽ có ảnh hưởng nhất định với sự thức tỉnh của dị thuật, ví dụ như Đại La quốc dễ dàng xuất hiện thiên tài thuộc tính băng, Trảo Oa quốc tuy nhỏ, nhưng cứ cách vài năm sẽ đều xuất hiện thuộc tính lôi hiếm thấy.

Đối thủ của tên thiên tài thuộc tính lôi kia là một gã võ giả cấp Huyền thượng cảnh đỉnh phong, nếu hắn tập trung lôi đình, một đòn quyết định kết quả cuộc chiến, thì sẽ cần thời gian chuẩn bị quá dài, rất dễ dàng bị tránh thoát.

Nếu hắn thi triển công kích phạm vi lớn, đối phó dị thuật sư đơn thuần thì hoàn hảo, nhưng gặp phải võ giả có chân khí hộ thể, uy lực lại có vẻ không đủ, chỉ là hơi hù dọa đối phương mà thôi.

Đương nhiên, vì tự bảo vệ mình, hắn chế tạo một cái vách chắn lôi điện quanh người, vì sợ hãi uy lực lôi đình, tên võ giả kia sẽ không dám tới gần.

Chương 623: Minh Hà hiểu lòng người (2)

Cuối cùng, tiêu phí một chút thời gian, người này vẫn thành công giải quyết đối thủ, chẳng qua so sánh với hạt giống cấp Địa khác, biểu hiện của hắn đã lộ ra chút kém cỏi.

Người đánh trận kế tiếp chính là Lâm Tú.

Khi hắn đi đến trên Giáo trường, người trên khán đài hiển nhiên đã biến thành xôn xao hơn rất nhiều.

Nhắc tới kì thi đấu đại hội này, thực lực của ai nằm ngoài dự đoán nhất, biểu hiện chói sáng nhất, trừ hắn ra không còn có ai khác.

Trận đánh giữa hắn và Trường Bình quận vương đã cho người ta ấn tượng khắc sâu.

Thậm chí có người đã liệt nó vào một trong những trận đấu có diễn biến mất mặt nhất thi đấu đại hội lần này.

Người ngưỡng mộ Triệu Linh Quân lên đài cầu chữ, đối thủ của Tần Uyển điên điên khùng khùng, Trường Bình quận vương chân không chạm đất, đều bị xếp vào trong đó.

Trường Bình quận vương đang ngồi một góc trên khán đài, hắn nằm mơ cũng muốn nhìn thấy Lâm Tú bị người khác đào thải, tốt nhất là để hắn bị đào thải một cách thực tàn bạo, cũng bị người ta liệt vào những trận chiến mất mặt của thi đấu đại hội.

Đáng tiếc không như mong muốn, tính đến hiện tại, đối thủ của Lâm Tú đều rất yếu, hắn không thể nhìn thấy tình huống mình mong đợi.

Mà chính hắn cũng bị bệ hạ phái người canh cáo, không được động tay động chân vào chuyện rút thăm trong thi đấu đại hội.

Lâm Tú này, thật sự làm hắn tức giận muốn chết.

Hắn chiếm lấy Triệu Linh Quân thì cũng thôi đi, dù sao bọn họ còn có hôn ước, người Thái tử còn không có được, thì hắn cũng đành chịu bó tay.

Nhưng ngay cả cô nàng Tiết gia kia cũng có mối quan hệ không minh bạch với hắn, người Vương Đô hầu như đều biết.

Chuyện này hắn có thể nhìn, nhưng Tân Uyển hai năm trước hắn đã bắt đầu theo đuổi, chỉ là vẫn không có kết quả, Lâm Tú là người đến sau, thân phận địa vị kém xa hắn mấy con phố, thế mà lại nhanh chân đến đích trước, ai có thể cảm thấy dễ chịu?

Tất cả cô gái hắn coi trọng đều bị Lâm Tú đoạt đi.

Chính hắn còn trúng đòn hiểm của Lâm Tú.

Trường Bình quận vương hiện tại chỉ hy vọng Lâm Tú sẽ gặp được Trương Nhân, hoặc là Thiên Diệp Lãm, Tổng Ngọc Chương, tuy rằng hắn không thể tự mình ra tay, nhưng nhìn kẻ thù bị ngược đãi cũng sẽ cảm thấy rất thư thái.

Trận tỷ thí này, hắn nhất định không thể nhìn thấy hình ảnh trong kì vọng.

Hắn chỉ có thể giảm xuống kì vọng, xem đối thủ Lâm Tú bay tới bay lui cũng được, có người đen đủi giống như mình, ít nhiều cũng có thể cho hắn một chút an ủi tâm lý.

Sau khi Lâm Tú lên sân khấu, một người trẻ tuổi cũng thấp thỏm đi lên.

Đầu tiên hấn cúi người hành lễ với Lâm Tú một cái, sau đó vô cùng khiêm tốn nói: "Ta tên Từ Lạc, tu hành võ đạo, vốn thực lòng sùng kính Lâm huynh, thực vinh hạnh có thể giao đấu với Lâm huynh một trận, tại hạ ngưỡng mộ Lâm huynh đã lâu, không biết Lâm huynh có thể chỉ điểm tại hạ một chút không?"

Trên khán đài, không ít người nhin không được mở miệng.

"Lời như vậy cũng nói được? !"

"Rất không biết xấu hổ!"

"Ta còn tưởng được xem cảnh hấn bay tới bay lui cơ!"

"Quá vô liêm sỉ, nếu ta có thể vô liêm sỉ bằng một nửa hấn thì đã không thua thảm như vậy..."

Lâm Tú vốn muốn nhanh chóng chấm dứt chiến đấu, người ta nói như vậy, hấn cũng ngại ngừng ra tay hung ác.

Hấn chỉ có thể nói: "Sao có thể nói là chỉ điểm, tỷ thí vốn là trao đổi lẫn nhau."

Người trẻ tuổi lại hành lễ, tiếp theo lui lại vài bước. rồi giờ kiếm đâm tới.

Lâm Tú chưa sử dụng vũ khí, hấn lấy hai ngón tay làm kiếm, chỉ thủ chứ không tấn công, thế mà vẫn có thể tránh thoát toàn bộ kiếm chiêu của người trẻ tuổi, ép hấn phải liên tục lui về phía sau.

Trên Giáo trường, một người cầm kiếm điên cuồng tấn công như vũ bão.

Một người còn lại đặt một tay ở phía sau lưng, chỉ dùng hai ngón tay đã đủ sức làm cho toàn bộ công kích của đối thủ bị hóa giải dễ dàng, lập tức liền hình thành tương phản mãnh liệt.

Đôi mắt đẹp của những cô gái đang xem trận chiến trên đài bắt đầu nổi lên tia sáng kì dị.

"Thật là lợi hại!"

"Hắn giống như là đang chơi đùa."

"Hắn còn có khí chất hơn Tổng công tử, trời ơi xong rồi, ta cảm thấy mình đã phải lòng hắn..."

"Đáng tiếc giờ hắn là người đã có gia đình"

"Ông trời thật không công bằng, tại sao toàn bộ thứ tốt đều bị Triệu Linh Quân lấy được..."

Những thanh âm này truyền vào trong tai Triệu Linh Quân, nàng lộ ra vẻ mặt lạnh nhạt, Triệu Linh m thì bĩu môi, nói: "Lại gây náo động..."

Tuy không ít người đều cho rằng như vậy, nhưng thật ra thi đấu đại hội ba năm một lần này không phải là để cho các thiên tài trẻ tuổi của quốc gia gây náo động sao, còn trẻ thì đều có lòng hiếu thắng, đã có chút thực lực, tự nhiên là muốn thể hiện ra sự nổi bật.

Không có người nào không muốn nổi tiếng để người ta sùng bái, chỉ là bọn hắn không có thực lực xứng đôi mà thôi.

Chương 624: Minh Hà hiểu lòng người (3)

Trên giáo trường, Lâm Tú dùng hai ngón tay kẹp lấy mũi kiếm người trẻ tuổi đâm tới, nhẹ nhàng giật lại một cái, thanh kiếm đã rời khỏi tay người trẻ tuổi.

Lâm Tú nhìn người trẻ tuổi này, nói: "Tuy rằng chiêu thức của người rất đa dạng, nhưng không có một chiêu nào luyện tới tinh thông, gặp phải võ giả bình thường thì còn có thể ứng phó, nếu gặp võ giả được danh sư dạy bảo, kiên định tu hành từng bước đi lên, cho dù là chân khí không bằng người, cũng có thể dễ dàng thắng người."

Người trẻ tuổi lộ ra tư thái rất thành khẩn, nói: "Xin Lâm huynh chỉ giáo"

Lâm Tú một tay cầm kiếm, tùy ý thử đâm vào không gian một cái.

Bùm!

Một kiếm này đâm ra, trong không khí phát ra thanh âm nổ tung.

Lâm Tú trả kiếm lại cho hắn, nói: "Khi người luyện tập một chiêu duy nhất đủ mười vạn lần trở lên, tự nhiên sẽ hiểu lời ta."

Nửa năm trước, hắn còn được người khác chỉ điểm, nửa năm sau, hắn đã có thể chỉ điểm người khác.

Luyện một chiêu mấy chục vạn lần, trong chuyện này hắn có quyền lên tiếng hơn bất luận kẻ nào khác.

Tuy rằng hắn luyện thương, nhưng luyện đến trình độ nhất định, binh khí trên tay là thương hay đao kiếm cũng không có gì khác nhau.

Người trẻ tuổi ôm kiềm lại hành lễ với Lâm Tú, về mặt chân thành: "Đa tạ Lâm huynh chỉ điểm"

Một màn này làm cho rất nhiều người đều dâng lên cảm khái trong lòng.

Một người bị kẻ ngưỡng mộ lên trên lôi đài cầu chữ.

Một người chỉ điểm võ đạo cho fan khi đang tỷ thí.

Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Lâm Tú cùng Triệu Linh Quân.

Một đôi này không hổ là vợ chồng.

Trước kia luôn cảm thấy hai người bọn họ không xứng, hiện tại càng xem càng thấy bọn hắn xứng đôi.

Thậm chí ngay cả Trường Bình quận vương cũng sinh ra loại cảm giác này.

Trong Đại Hạ, người có thể xứng đôi với Triệu Linh Quân, có lẽ ngoài hắn thì không còn ai khác.

Có lẽ thực lực của Trương Nhân mạnh hơn Lâm Tú, nhưng không trẻ tuổi bằng hắn, cũng không đẹp trai bằng hắn.

Tổng Ngọc Chương thì được cái đẹp trai, nhưng tính cách quá màu mè, đi đâu cũng luôn cầm theo một cây quạt nát phe phẩy, ra vẻ cao thâm, nhìn đã muốn nôn, nào có được phong độ tự nhiên như Lâm Tú?

Về phần Thái tử, vừa xấu vừa không có thiên phú gì, không có Trương gia ủng hộ sau lưng thì chẳng là cái thá gì.

Trường Bình quận vương than nhẹ một tiếng.

Nếu hắn cũng được như Lâm Tú thì thật tốt.

Rốt cuộc hấn cũng bắt đầu hiểu ra, vì sao bên cạnh Lâm Tú luôn có mỹ nhân vờn quanh.

Bình tĩnh mà nghĩ lại, nếu hấn là một cô gái, chỉ sợ cũng sẽ bị hấp dẫn.

Hấn thua không oan.

Sau ngày thứ sáu của cuộc so tài chấm dứt, tâm trăm người so tài, chỉ còn lại có hai mươi lăm người.

Bắt đầu từ trận tỷ thí tiếp theo, Triệu Linh Quân đứng đầu Thiên kiều bảng lần trước sẽ không phải luân phiên, cho đến khi hai mươi bốn người còn lại quyết định ra người đứng thứ nhất, mới có tư cách đối mặt trực tiếp với Triệu Linh Quân.

Đây là đặc quyền của người đứng đầu Thiên kiều bảng.

Kỳ thật ngay từ đầu nàng không luân phiên đến cuối cùng cũng có thể, triều đình sở dĩ không làm như vậy, chỉ là muốn ở trước mặt mọi người các nước, biểu hiện phong thái của đệ nhất thiên kiều Đại Hạ.

Hai trận tỷ thí hôm nay, đều là lên đài thỉnh giáo võ đạo với Lâm Tú, mặc kệ bọn họ là thỉnh giáo giả hay là thỉnh giáo thật, Lâm Tú đều không quá đáng để cho bọn họ mất mặt ở trước mặt mọi người.

Sau trận tỷ thí thứ hai, hấn liền thuận lợi tiến vào danh sách hai mươi lăm người.

Linh m, Ngung Nhi, Tần Uyển, Minh Hà công chúa, bọn họ tương tự không có ngoài ý muốn tiến vào.

Mấy trận tỷ thí lúc trước, mặc dù có bốn vị hạt giống cấp Địa bị đào thải, nhưng đại đa số người, vẫn là bằng vào thực lực

tuyệt đối, một đường nghiền ép, dễ dàng đi tới hiện tại.

Kế tiếp, họ có thể thả lỏng một chút.

Bởi vì trận tỷ thí tiếp theo, ba ngày sau mới cử hành.

Bọn họ có ba ngày nghỉ ngơi, điều chỉnh trạng thái của mình một cách tốt nhất.

Tỷ thí tiếp theo, quy tắc cũng khác với trước kia.

Mấy trận trước, đều là một lần thất bại, thì không có cơ hội tiếp tục tỷ thí.

Đó là bởi vì người tham gia thi đấu quá nhiều, vì tiết kiệm thời gian và nhân lực, hiện tại chỉ còn lại có hai mươi lăm vị cường giả cuối cùng, nếu như vẫn là một vòng liên đào thải, tính ngẫu nhiên quá lớn, có chút không công bằng, có người coi như là thua, cũng sẽ không phục.

Trận đấu tiếp theo, sẽ chia hai mươi bốn người này thành sáu tổ, mỗi tổ bốn người, mỗi hai người trong bốn người đều có cơ hội giao thủ, cuối cùng từ đó quyết định ra hai người thắng, tiến vào vòng tỷ thí tiếp theo.

Từ xác suất mà nói, vòng này, Lâm Tú rất có thể sẽ cùng một người trong các nàng phân đến cùng một tổ.

Ba ngày nay, tất cả mọi người đang nắm chắc việc tu luyện.

Chương 625: Lâm Tú vs Ngung Nhi (1)

Ngay cả Linh m, ban ngày đã tu luyện, còn có thể tu hành võ đạo với Lâm Tú, cho đến khi mệt mỗi ngủ mất, được Lâm Tú ôm trở về phòng.

Minh Hà công chúa lại mỗi ngày quần lấy Lâm Tú song tu, sau khi tu luyện dị thuật xong, còn quần lấy hắn chỉ bảo võ đạo cho nàng, Lâm Tú trở về tân trạch, nàng cũng đi theo.

Lâm Tú phát hiện, Minh Hà công chúa trước kia còn rất khách khí với hắn, nhưng sau khi nợ hắn bốn mươi vạn lượng bạc thì một chút cũng không khách khí.

Nàng còn chiếm một gian phòng ở tân trạch, lý do là tu luyện mệt mỏi, có thể có chỗ nghỉ ngơi.

Khả năng này chính là nợ nhiều quá không lo.

Buổi sáng ngày thứ ba, mấy đáng người đi vào tân trạch, là Quý phi nương nương mang theo Song Song và Mộ Dung Ngọc đến, Quý phi nương nương cũng có chỗ nghỉ ngơi ở đây, lần trước Song Song ở chỗ này qua đêm, phòng của nàng Lâm Tú cũng giữ lại.

Điều này làm cho Lâm Tú không khỏi có chút lo lắng, A Kha còn chưa tới, tiếp tục như vậy, tòa phủ năm viện, chỉ sợ cũng không đủ ở.

Mộ Dung Ngọc đưa một xấp ngân phiếu cho Lâm Tú, nói: "Đây là mười lăm vạn lượng bạc, ngươi đếm một chút"

Nàng đã lấy bạc tới, Lâm Tú cũng không có cự tuyệt, chỉ có điều, hắn từ trong đó đếm

năm vạn lượng trả lại cho nàng, nói: "Mười vạn lượng là đủ rồi, thời điểm ta mua nguyên tinh, không tiêu nhiều bạc như vậy."

Mộ Dung Ngọc còn muốn kiên trì, Quý phi nương nương lại nói:

"Nhận lấy đi, đều là người một nhà, không cần khách khí"

Mộ Dung Ngọc không rõ, Lâm Tú vì sao lại xem như người một nhà, nhưng cô cô mở miệng, nàng vẫn là nhận lấy năm vạn lượng kia, ngón tay hai người trong lúc vô tình chạm vào, biểu tình Lâm Tú biểu hơi kinh hãi.

Thật nhanh.

Chỉ là trong lúc ngắn ngủi ngón tay chạm vào nhau, lực lượng phục chế trong cơ thể hẳn liền cấp tốc vận chuyển, so với lúc trước nhanh hơn mấy chục lần.

Xem ra, đối với năng lực phục chế mà nói, cấp Địa, là một giai đoạn mới.

Không chỉ tiến hóa ra năng lực phục chế, mà ngay cả tốc độ phục chế năng lực của người khác cũng tăng lên vô số lần.

Có điều, đụng chạm ngắn ngủi như vậy, vẫn không có biện pháp phục chế thành công.

Nhưng từ tốc độ trong nháy mắt kia mà xem, hẳn cũng không cần áp dụng phương pháp chuốc say nàng.

Lâm Tú nhìn về phía Mộ Dung Ngọc, nói:

"Ngày mai chính là trận tỷ thí tiếp theo, Mộ Dung cô nương dường như cũng tinh thông võ đạo, không bằng chúng ta luận bàn một chút, có lẽ sẽ có sở ngộ..."

Mộ Dung Ngọc tuy rằng cũng tinh thông võ đạo, nhưng đó là so với dị thuật sư mà thôi, thông qua mấy ngày nay quan sát, nàng biết Lâm Tú mới là thiên tài võ đạo chân chính, danh xưng nam nhân nhanh nhất của Võ Đạo Viện, nàng cũng có nghe qua.

Có thể luận bàn với hắn, đối với mình có chỗ tốt rất lớn, bởi vậy cũng không cự tuyệt.

Hậu viện.

Nàng ôm kiếm hành lễ với Lâm Tú, sau đó cầm kiếm công tới.

Chân khí của Mộ Dung Ngọc còn chưa tới cấp Địa, Lâm Tú đánh bại nàng chỉ là chuyện trong nháy mắt, nhưng mục đích của hắn không phải là đánh bại nàng, hắn duy trì chân khí cấp Huyền, một bên phá chiêu, một bên chỉ ra khuyết điểm chiêu thức cho nàng.

Trong khoảnh khắc nào đó, hắn bỗng nhiên cầm cổ tay Mộ Dung Ngọc, thuận thế đoạt lấy kiếm của nàng, dùng chuôi kiếm chỉ vào cổ ngọc của nàng.

Mộ Dung Ngọc thở phào nhẹ nhõm, nói: "Người nói đúng, coi như là người áp chế chân khí dưới ta, ta vẫn không phải là đối thủ của người, người tu luyện như thế nào?"

Lâm Tú cười cười, nói: "Không khác, quen mà thôi, ta chỉ là dùng thời gian người khác ngủ, để tu hành võ đạo."

Hắn buông tay Mộ Dung Ngọc ra, nói: "Tu vi võ đạo của người, đã cao hơn rất nhiều so với người cùng tuổi, mấy tháng kế tiếp, có thể thử đột phá bình cảnh cấp Địa, cảnh

giới áp chế, có thể bỏ qua hết thấy chiêu thức tinh diệu”

Triệu Linh m và Minh Hà công chúa nghe xong, trong lòng đều ê ẩm.

Cái gì mà người cùng tuổi, không phải là nói các nàng sao.

Thời gian của các nàng, hầu hết đều dùng để tu luyện dị thuật, thực lực võ đạo thường thường, chỉ có thể ở thời điểm tỷ thí miễn cưỡng tự bảo vệ mình, nhưng vừa nghĩ đến, dị thuật của Mộ Dung Ngọc cũng đến cấp Địa thì không thể không phục.

Cuộc so tài lần này, kỳ thật cũng làm cho các nàng mở rộng tầm mắt, kiến thức về thiên tài càng nhiều.

Cuộc so tài còn như thế, chứ đừng nói là đại hội, nửa năm tiếp theo, còn phải càng thêm cố gắng tu luyện mới đúng.

So với Triệu Linh m, trong lòng Minh Hà công chúa còn có lo lắng khác.

Người khác nợ Lâm Tú bạc, đã trả, nàng phải làm sao bây giờ, hình như phụ hoàng căn bản không tính giúp nàng...

Sáng sớm hôm sau, đám người Lâm Tú đi tới võ đài.

So sánh với mấy ngày trước, hôm nay người tham gia tỷ thí không nhiều lắm, nhưng khán đài bên cạnh võ đài lại đã đông đầy người.

Chương 626: Lâm Tú vs Ngung Nhi (2)

Tám trăm người chỉ giữ lại hai mươi lăm người, người tỷ thí còn lại, không phải hạt giống cấp Địa, chính là hắc mã cấp Huyền đỉnh phong, trình độ đặc sắc của nó, đương nhiên không phải tỷ thí lúc trước có thể so sánh.

Gia tộc quyền quý kinh thành lại càng không ít người đến, tỷ thí hôm nay, có rất nhiều người đều là con cháu quyền quý.

Trước cổng võ đài, dán mấy tờ thông báo màu đỏ, trên bản thông báo là danh sách nhóm hai mươi bốn người.

Hai mươi bốn người, mỗi tổ bốn người, tổng cộng chia làm sáu tổ.

Tổ không phải bốc thăm quyết định, mà là Dịch Thuật ti thông qua biểu hiện của mấy trận tỷ thí trước đó, đối với thực lực hai mươi bốn người này, tiến hành sơ bộ đánh giá, sau đó dựa theo thực lực, chia tất cả mọi người làm bốn đội, mỗi đội tuyển chọn một người thành tổ.

Phương pháp này, làm giảm tỷ thí ngẫu nhiên, mức độ công bằng đảm bảo càng lớn.

Thua một trận, cũng không có nghĩa là đào thải, nếu thật sự có thực lực, hoàn toàn có thể tranh đoạt thứ hạng thứ hai của bảng đấu.

Tổ thứ nhất, do Thiên Diệp Lãm cầm đầu, Lâm Tú phát hiện Mộ Dung Ngọc cũng ở trong tổ này, hai người còn lại, một người là Nhị công tử Tổng gia, một người là Kim Xán của Vô Cực quốc.

Tổ thứ hai, do Trương Nhân cầm đầu, tên của Linh m, ngay sau Trương Nhân, hiển nhiên, nàng và Mộ Dung Ngọc đều được đánh giá là cường giả mạnh thứ hai, hai người cuối cùng của tổ thứ hai, là thiên tài dị thuật cát của Tây Vực quốc, và một võ giả cấp Huyền thượng cảnh đỉnh phong.

Tổ thứ ba, do Tống Ngọc Chương cầm đầu, tổ này không có người Lâm Tú quan tâm.

Tổ thứ tư, do Tân Uyển cầm đầu, Lý Bách Chương thế mà cũng ở trong tổ này, cùng tổ với bọn họ là thiên tài Vô Cực quốc, cùng một vị đệ tử quyền quý ở Đại Hạ.

Minh Hà công chúa ở tổ thứ năm, tổ này, do Trương Nghĩa Trương gia cầm đầu, tên của Minh Hà công chúa theo sát phía sau.

Lâm Tú đứng đầu ở tổ thứ sáu, nói rõ sau mấy trận tỷ thí, thực lực của hắn cũng bị phân chia ở người đứng đầu thang đội, chưa kịp đắc ý, ngay sau tên của hắn, thấy được tên của Tiết Ngung Nhi.

Hắn khẽ thở dài, điều này ngoài dự liệu, nhưng lại là hợp tình hợp lý.

Chỉ có sáu tổ, cho dù hắn không gặp được Ngung Nhi, cũng sẽ gặp được Linh m Tân Uyển hoặc là Minh Hà công chúa.

Tiết Ngung Nhi có vẻ rất cao hứng, nói: "Mau nhìn xem, chúng ta cùng một tổ này..

Lâm Tú nhìn hai người còn lại, một vị là Tống Ngọc Lăng của Tống gia, hạt giống cấp Địa dị thuật hệ mộc, một vị khác là võ giả cấp Huyền đỉnh phong xếp hạng cuối cùng trong hai mươi lăm người, hai người dặt tay nhau tiến vào, hắn là vấn đề không lớn.

Sáu tổ khác nhau, sáu võ đài, đồng thời tiến hành tỷ thí, Lâm Tú cũng không có biện pháp ở trên khán đài xem nào nhiệt.

Tỷ thí hôm nay, người một nhà Tiết gia đều đến.

Tiết lão Quốc Công dẫn đầu, cha mẹ Ngung Nhi, mười mấy ca ca đều ở trên khán đài, tầm mắt rơi vào trên người Lâm Tú, làm cho áp lực của hắn tăng lên gấp bội.

Tương tự, biểu hiện trước đó của Lâm Tú, cũng hấp dẫn không ít người đến xem tỷ thí của hắn.

Những người này hầu hết đều là võ giả, xem người khác tỷ thí, cũng chỉ là xem nào nhiệt, xem Lâm Tú tỷ thí, nhưng có thể chân chính học được điều gì đó, loại thiên tài cấp bậc này, thế mà sẽ ở thời điểm tỷ thí chỉ điểm đôi thủ, phần tâm tư và khí độ này, cũng không phải những người khác có thể so sánh.

Thiên phú xuất chúng, còn vô tư truyền thụ, đáng đời hắn cưới được Triệu Linh Quân.

Tiếng trống vang lên, tỷ thí bắt đầu.

Dưới sự chú ý của vạn người, Lâm Tú và Tiết Ngung Nhi đi tới trên võ đài.

Tiết Ngung Nhi chọn một thanh kiếm, Lâm Tú cũng chọn một thanh kiếm, trên khán đài, có võ giả kích động nói: "Vị Tiết cô nương này thực lực không kém, thế mà ép hắn phải dùng binh khí, xem ra hôm nay có thể học được mấy thức kiếm pháp, hy vọng đối với kiếm đạo của ta có thể có chút cảm hứng..."

"Năng lực của Tiết cô nương là khổng vật, không biết hắn sẽ ứng phó như thế nào..."

"Đây hẳn là một trận đấu đặc sắc..."

Tất cả mọi người lộ vẻ chờ mong, chỉ có mí mắt Tiết lão Quốc Công giật một cái, trong lòng dâng lên một loại dự cảm không ổn.

Lúc này, trên khán đài đã truyền đến một trận tiếng hô.

"Bắt đầu rồi bắt đầu rồi!"

"Tiết cô nương tiến công trước, à, nàng không nên bay lên trời, không khống chế binh khí ở khoảng cách xa sao, sao lại bắt đầu cầm kiếm cận chiến?"

"Lâm sư huynh xảy ra chuyện gì, tốc độ của hắn, sao lại chậm như vậy, loại tốc độ này, ta đều có thể ngăn cản, chẳng lẽ, hắn bị Tiết cô nương khống chế thân thể, không có biện pháp phát huy ưu thế tốc độ?"

"Cái này, cái này hình như không đúng lắm..."

Chương 627: Lâm Tú vs Ngung Nhi (3)

Tất cả mọi người tràn đầy chờ mong, cũng không có nhìn thấy trận tỷ thí mà bọn họ mong muốn.

Trận tỷ thí này, nhìn thế nào cũng lộ ra một loại cảm giác kỳ lạ.

Bọn họ người một kiếm, ta một kiếm, đích xác đánh người tới ta lui, có đi có về, nhưng lại không có chút kích thích mạo hiểm nào, mọi người ngược lại từ trong đó nhìn ra mất đi mây lại, cảm giác là tình chàng ý thiếp...

Đây có phải là một trận tỷ thí nghiêm túc?

Vốn là tới học thêm kiến thức, lại nhìn thấy một màn này, tuy rằng một màn này cũng rất có tính thưởng thức, nhưng không biết vì sao, trong lòng luôn ề ề có chút khó chịu...

Không ít người nhìn về phía một võ đài khác, Triệu cô nương thì sao, nàng mặc kệ sao?

Ồ, nàng không đến.

Hôm nay không có tỷ thí của nàng.

Tiết lão Quốc Công che mặt già, nói: "Các người xem đi, lão phu trở về trước."

Cũng có một số người, trong lòng cảm khái, tuổi trẻ thật tốt, bọn họ cũng từng trẻ tuổi, nhưng không có một nữ tử cùng nhau luyện kiếm, cũng không có dũng khí như bọn họ.

Ở góc khán đài, Trường Bình quận vương đứng lên, trong lòng thầm mắng một câu, xoay người đi về phía một võ đài khác.

Hắn là đến xem Lâm Tú cùng Tiết Ngung Nhi tình lữ tương tàn, thời điểm nhìn thấy Lâm Tú và Tiết Ngung Nhi ở cùng một tổ, hắn còn vui vẻ một hồi lâu.

Kết quả là, bọn họ để cho hắn ta xem cái này?

Võ đài thứ nhất, khi tiếng chiêng vang lên, chuôi đao của Thiên Diệp Lãm đã đặt ở sau lưng Mộ Dung Ngọc, thắng tỷ thí một cách không chút hồi hộp, ngay sau đó, Tổng Ngọc Đình cũng bị đánh bại trong nháy mắt, người trẻ tuổi của Vô Cực quốc tên là Kim Xán kia, bằng vào tốc độ không thể tưởng tượng nổi, ngược lại làm cho người ta ngoài ý muốn, thế nhưng tránh thoát được kích đầu tiên của nàng, nhưng cũng chỉ tránh được kích đầu tiên.

Tốc độ của hắn đủ nhanh, vẫn không cách nào nhanh hơn Thiên Diệp Lãm.

Vị thiếu nữ này đến từ Phù Tang quốc, làm cho người ta kiến thức được thực lực chân chính của top mười Thiên kiều bảng.

Cùng lúc đó, võ đài thứ hai, toàn bộ mặt đất trên võ đài đều bị đóng băng, Trương Nhân bị đóng băng trong tầng băng, biểu tình của Triệu Linh m vẫn khấn trương như trước, bởi vì trên tầng băng kia, đã xuất hiện khe nứt, hơn nữa còn đang không ngừng lan ra.

Võ đài thứ ba, khói độc bao phủ, hai gã nam tử đang giao chiến kịch liệt.

Võ đài thứ tư, lôi đình quần quanh bên cạnh Lý Bách Chương, nhưng chỉ xoay quanh tại chỗ.

Võ đài thứ năm, ngọn lửa tràn ngập toàn võ đài, đối mặt với Minh Hà công chúa, Trương Nghĩa cũng không dám khinh thường, hấn đánh ra một quyền, trong không khí truyền đến một âm thanh nổ tung, trong hỏa diễm cũng xuất hiện một con đường...

So sánh với sự kích thích căng thẳng của một số võ đài khác, võ đài cuối cùng có vẻ vô cùng hài hòa và đẹp.

Trên khán đài, khi mọi người không lấy mục đích học tập đi xem tỷ thí, ngoài ý muốn phát hiện, một màn trên sân kia, dĩ nhiên có chút đẹp, dù sao, nhìn một đôi nam nữ trẻ tuổi tuần tú mỹ lệ, múa kiếm trên sân, cũng là một loại hưởng thụ.

Trên sân võ đài, Lâm Tú nháy mắt với Tiết Ngung Nhi, hỏi:

"Ngung Nhi, không tệ lắm chứ?"

Hắn lo lắng nếu tiếp tục đánh như vậy, sẽ khơi dậy sự phẫn nộ của người xem, dù sao, người ta cũng tiêu bạc, cũng không thể để cho người ta xem như vậy được.

Tiết Ngung Nhi nghe vậy, rất dứt khoát bỏ kiếm xuống, nói với trọng tài bên cạnh sân: "Ta nhận thua..."

Trọng tài kia cũng đã sớm nhìn không nói gì, tuyên bố một cách vô vị: "Lâm Tú thắng, trận tiếp theo, Tổng Ngọc Lăng đấu với Trần Thanh..."

Lâm Tú và Tiết Ngung Nhi ngồi trên khán đài nghỉ ngơi, còn phải chuẩn bị tỷ thí kế tiếp, kỳ thật bọn họ vừa rồi căn bản không có tiêu hao gì, vô luận là nguyên lực hay là thể lực, đều duy trì ở mức cao nhất.

Hiện tại đối chiến trên sân là Tổng Ngọc Lăng của Tổng gia, và một vị đệ tử của phủ Quốc Công khác.

Thực lực của hai người chênh lệch rất lớn, Tổng Ngọc Lăng là năng lực cấp Địa hệ một, Trần Thanh là võ giả cấp Huyền thượng cảnh, cuộc tỷ thí vừa mới bắt đầu, hắn đã bị nhốt trong vô số dây leo đang múa, tuy rằng hắn cũng đang tận lực chém để phản kích, nhưng hiệu quả rất ít, rất nhanh đã bị dây leo trói buộc tứ chi, giờ lên thật cao, tuyên bố nhận thua.

Sau hai trận tỷ thí, sẽ có một thời gian ngắn nghỉ ngơi.

Thừa dịp này, Lâm Tú đi võ đài khác nhìn một chút.

Tỷ thí ở võ đài nhất đã kết thúc, Thiên Diệp Lãm là tồn tại trong tiền mười Thiên kiều bảng lần trước, đối với những người tỷ thí khác mà nói, hoàn toàn chính là đả kích hàng đầu, ngay cả Mộ Dung Ngọc cũng bị nàng một chiêu đã đánh bại.

Khó trách Hạ Hoàng nhìn trúng nàng như vậy, ngay cả biện pháp để Lâm Tú lấy sắc dụ nàng cũng nghĩ ra.

Chương 628: Dắt tay nhau tiến vào (1)

Có điều biểu hiện của Mộ Dung Ngọc cũng không tệ, tuy rằng nàng thua Thiên Diệp Lãm, nhưng lại sạch sẽ gọn gàng thắng hai trận còn lại, đào thải một vị công tử khác của Tổng gia và Kim Xán của Vô Cực quốc, sớm đã chắc chắn có vị trí trong top mười hai người mạnh nhất.

Bên kia, trận đầu tiên của Linh m thua Trương Nhân của Trương gia, điều này cũng nằm trong dự liệu.

Trương Nhân là đệ tử mạnh nhất Trương gia thế hệ trẻ tuổi, người có năng lực dị thuật kim, phòng ngự và công kích đều rất biến thái, nhất là phòng ngự, có thể nói là tiểu cường đánh không chết, dường như có thể miễn dịch tất cả thương tổn duệ khí, là ác mộng của võ giả, đối với thương tổn của dị thuật, hắn cũng có thể chống cự được phần lớn.

Hơn nữa hắn và Lâm Tú giống nhau, dị thuật và võ đạo đều là song cấp Địa, không tính là chiến sĩ hình lục giác, coi như là dị thuật sư hình ngũ giác, năng lực tự bảo vệ mình không đủ, chỉ cần không thể ở khoảng cách xa, trong nháy mắt đánh bại hắn, cơ bản cũng không có hy vọng gì.

Đại hội lần trước, hắn thiếu chút nữa đã tiến vào top mười, cũng là một trong những đối thủ mạnh nhất của Thiên Diệp Lãm lần này.

Trương Nhân nhìn như không nổi tiếng lắm, kỳ thật là bởi vì Đại Hạ đã có Triệu Linh Quân.

Cảnh ngộ của hần và Lâm Tú giống nhau, hào quang của Triệu Linh Quân bao trùm tất cả thiên tài cùng thời với nàng, dưới hào quang của nàng, thiên tài như Trương Nhân cũng có vẻ ảm đạm vô quang.

Linh m tuy rằng thua một trận, nhưng hai đối thủ kế tiếp của nàng đều không phải rất mạnh, nàng tiến vào top mười hai người mạnh nhất hần là không có vấn đề gì.

Võ đài thứ ba, tỷ thí còn chưa kết thúc, võ đài thứ tư, Lý Bách Chương không có bất ngờ bị bại bởi Tần Uyển, hần cần chiến thắng vị võ giả Vô Cực quốc kia mới có hy vọng tiến vào.

Minh Hà công chúa bên kia cũng thua một trận trước, nàng thua Trương gia Trương Nghĩa, hai người khác trong tổ này, một người là thiên tài thuộc tính lôi của Trảo Oa quốc, một vị khác, là một nam tử Phù Tang quốc, người Phù Tang quốc, Minh Hà công chúa chiến thắng hần rất dễ dàng, nhưng nàng còn phải chiến thắng vị kia, mới có thể thành công tiến vào.

Không bao lâu sau, Ngưng Nhi cũng đã bắt đầu trận đối chiến tiếp theo của nàng.

Đối thủ của nàng là Tổng Ngọc Lăng của Tổng gia, vừa rồi hần dễ dàng thắng đối thủ của hần, trận đấu này đều rất quan trọng với hai người bọn họ, người thắng cơ bản tuyên bố tiến vào top mười hai, người thua xác suất lớn dừng lại ở đó, hai người hần là đều sẽ toàn lực ứng phó.

Trên khán đài, mọi người cũng bàn tán.

“Các người cảm thấy ai sẽ thắng?”

"Vị Tổng gia kia đi, người xem tỷ thí vừa rồi, năng lực của hắn vừa ra, đối phương căn bản không có lực đánh trả."

"Ta cũng cảm thấy như vậy..."

Tiết Ngung Nhi vừa rồi, để lại cho bọn họ ấn tượng nhu nhược yếu đuối, không quá tin tưởng nàng là đối thủ của Tổng Ngọc Lăng.

"Nói nhảm, đương nhiên là Ngung Nhi nhà chúng ta thắng!"

"Không hiểu thì đừng ở chỗ này nói lung tung!"

Đám người nghị luận vài câu, đã bị mấy tên hán tử Tiết gia oán giận không dám nói tiếp nữa.

Trên sân võ đài, Tổng Ngọc Lăng cũng thở phào nhẹ nhõm, may mắn hắn gặp được Tiết Ngung Nhi, không phải Minh Hà công chúa, đến lúc đó nàng phóng một ngọn lửa, hắn thật đúng là không dễ thắng.

Sau khi tỷ thí bắt đầu, hắn dẫn đầu xuất thủ.

Vô số dây leo từ dưới lòng đất trào ra, tập kích Tiết Ngung Nhi, mục đích của hắn là trói buộc tay chân nàng, cho dù là võ giả cấp Địa, tay chân bị dây leo của hắn đồng thời trói buộc, cũng khó có thể tránh thoát.

Trong nháy mắt dây leo đánh tới, Tiết Ngung Nhi đã lẳng không bay lên.

Cùng lúc đó, trên giá binh khí bên cạnh võ đài, đao thương kiếm kích, hơn mười loại binh khí đồng thời bay về phía này, hàn quang trên võ đài chớp loạn, dây leo kia đều bị chém đứt, một thanh trường kiếm thế

đi không giảm, bay về phía Tổng Ngọc Lăng, dừng ở trước mi tâm hắc ba tặc.

Trán Tổng Ngọc Lăng mồ hôi lạnh toát ra, hắc hoàn toàn dựa vào dị thuật, võ đạo bình thường, không giống đao thương của Trương Nhân, một kiếm này lại đi về phía trước một chút, mạng của hắc sẽ đi tong.

Thủ đoạn không chế binh khí của Tiết Ngung Nhi, công kích tầm xa, tốc độ cực nhanh, hắc không thể phòng bị.

Điều làm cho hắc buồn bực nhất chính là, vừa rồi lúc nàng tỷ thí với Lâm Tú, tình chàng ý thiếp cỡ nào, ôn nhu động lòng người cỡ nào, đến phiên hắc, trong nháy mắt liền biến thành nữ sát thần, thiếu chút nữa đã một kiếm đâm chết hắc...

Tổng Ngọc Lăng âm thầm rời khỏi võ đài, trong ba trận đấu của mình, hắc thắng một trận, thua một trận, trận đối chiến cuối cùng chính là Lâm Tú, nếu như hắc có thể thắng, tự nhiên còn có cơ hội, nhưng hắc không có khả năng thắng.

Chương 629: Dắt tay nhau tiến vào (2)

Không chỉ không có khả năng thắng, rất có thể còn giống như Trường Bình quận vương, mất mặt ở trước mặt mọi người.

Lâm Tú cũng không phải loại người lương thiện gì, Tổng gia và Tiết gia từng có xung đột, điều này mọi người đều biết, Lâm Tú và Tiết Ngung Nhi có quan hệ gì, hẳn không muốn bay tới bay lui trên trời, cũng không muốn bị ghi chép trong trường hợp của cuộc so tài.

Vì vậy, sau khi kết luận, hắn nói rất dứt khoát: "Trận tiếp theo, ta nhận thua."

Trần Thanh cũng biết thực lực của mình, nói theo: "Hai trận kế tiếp, ta cũng nhận thua."

Cứ như vậy, Lâm Tú liền lấy ba trận toàn thắng, cùng với Tiết Ngung Nhi chiến tích hai thắng một bại, tay trong tay tiến vào.

Nhưng đây cũng không phải là thứ Lâm Tú muốn, hắn còn nhớ thương năng lực của Tổng Ngọc Lăng, chuẩn bị trong chốc lát tỷ thí, gần gũi trao đổi với hắn ta, nhưng Tổng Ngọc Lăng kiên trì nhận thua, hắn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ vỗ vỗ bả vai hắn ta, nói: "Kỳ thật nhân sinh cần phải phấn đấu nhiều, thích liều mạng mới có thể thắng, nhưng nếu người đã lựa chọn như vậy, ta cũng không thể nói cái gì..."

Khi nói chuyện, tay hắn tự nhiên dừng lại trên vai hắn ta.

Lâm Tú càng nói như vậy, Tổng Ngọc Lăng càng khẳng định, hắn đối với mình không có lòng tốt, hắn ta âm thầm cảm thấy may mắn

mình quyết định sáng suốt, vội vàng rời khỏi nơi này.

Muốn ngược hẳn ta như Trường Bình quận vương ư, đừng có mơ...

Ngung Nhi thành công tiến vào, vui vẻ đi tìm người nhà chia sẻ niềm vui, Lâm Tú thì tiếp tục chú ý tình huống của các tổ khác.

Thiên Diệp Lâm và Mộ Dung Ngọc đã tiến vào, lúc Lâm Tú đi qua, Linh m vừa lúc chiến thắng vị cấp Địa Tây Vực quốc kia, cũng tập trung vào danh ngạch tiến vào.

Tổ thứ ba, tiến vào là Tổng Ngọc Chương và vị hán tử Bắc Mãng quốc có thể thú hóa kia, vị nhân tài dùng độc của Nam Chiêu quốc kia gặp phải năng lực hệ phong, tự nhiên là cho không, mà vị Bắc Mãng kia, sau khi thú hóa, tựa hồ đối với độc vụ có sức đề kháng rất mạnh, rất dễ dàng đánh bại hẳn.

Tần Uyển và Lý Bách Chương cũng cùng nhau tiến vào, Lý Bách Chương lấy được danh ngạch này, còn phí một chút khí lực. Tần Uyển ngay từ đầu cũng chưa từng gặp qua đối thủ có thể địch nổi, cho dù là cấp Địa, cũng sẽ bị lạc trong huyền thuật của nàng.

Minh Hà công chúa là người cuối cùng lấy được danh ngạch tiến vào, nàng và vị thanh niên thuộc tính lôi của Trảo Oa quốc kia đều là thủ đoạn công kích tầm xa chiếm đa số, nàng thắng trước kỹ năng thời gian ngắn, phạm vi công kích rộng, mà lấy kinh nghiệm của Lâm Tú, lôi đình lực, ở thời điểm cấp Địa, bỏ trúng mục tiêu cố định, là không có vấn đề gì, nhưng bỏ trúng mục tiêu di động rất khó, cận chiến bên người

phóng thích, kỳ thật càng thêm thuận tiện, đáng tiếc đối phương không có cơ hội cận thân...

Như vậy, không tính Triệu Linh Quân, lần này top mười hai người mạnh nhất của cuộc so tài đã ra lò.

Trong đó, Đại Hạ chiếm cứ mười vị.

Điều này đủ thấy quốc lực của Đại Hạ, cùng với lực thống trị đối với các quốc gia xung quanh, nếu đám người Trương Tín không bị đào thải, mười hai cường giả, Đại Hạ có lẽ sẽ chiếm cứ mười một người.

Những người bọn họ, sẽ là đối tượng bồi dưỡng mạnh mẽ của triều đình trong vòng nửa năm tới.

Trong những người này, người có thể tiến vào top mười Thiên kiêu bằng càng nhiều, trong ba năm tới, Đại Hạ có thể tranh thủ được tài nguyên càng nhiều, cũng có thể dùng để bồi dưỡng càng nhiều thiên tài.

Sau khi tỷ thí hôm nay kết thúc, có một ngày nghỉ ngơi.

Lâm Tú và Linh m đều thuận lợi tiến vào, Lâm gia và Triệu gia, vừa lúc mượn cơ hội này, cử hành một hồi gia yến.

Phu thê Lâm Đình và Chu Quân đến nay vẫn khó có thể tin tưởng, Lâm Tú đã sớm thức tỉnh dị thuật, ngay cả bọn họ cũng giấu diếm, nhưng nhìn hấn đi tới bước này, trong lòng cũng tràn ngập kiêu ngạo cùng tự hào.

Phu thê Vũ An hầu, nhìn Lâm Tú tự nhiên cũng càng xem càng thích, hấn thường xuyên đi Triệu phủ thăm bọn họ, mỗi lần đều mang theo rất nhiều lễ vật, đối với bọn họ còn

tốt hơn cả nhi tử của bọn họ, số lần hẳn đi Triệu gia, thậm chí so với số lần Linh Quân về nhà còn nhiều hơn.

Tiệc nuôi duy nhất của hai đôi phu thê chính là, Linh Quân đến nay vẫn chưa có mang thai, Chu Quân thậm chí đề nghị, để thái y đến xem cho bọn họ một chút, Lâm Tú vội vàng nói: "Không cần, con có bằng hữu quen biết là thái y, không phải bởi vì nguyên nhân thân thể, chỉ là chúng ta tạm thời không có kế hoạch như vậy, hay là ngày sau hãy nói, ngày sau hãy nói..."

Loại chuyện sinh con này, yêu cầu cơ bản nhất là phải lưỡng tình tương duyệt, đồng thời cũng cần chuẩn bị tốt cho cả đời.

Lâm Tú và Triệu Linh Quân một cái cũng không có, cũng không thể không có cơ sở biến ra một hài tử.

Chương 630: Triệu Linh Quân nghĩ lại (1)

Hắn ngược lại đã nói xong với Thái Y, về sau nhất định phải sinh hai nữ nhi, nhưng hiện tại vấn đề là, Triệu Linh Quân mới là chính thể, nàng không sinh, Thái Y không thể sinh, nếu không chính là loạn quy củ.

Điểm này, cho dù là Lâm Tú không quan tâm, Thái Y cũng để ý.

Có điều, Lâm Tú cũng không sốt ruột, mới mười chín tuổi sinh con cái gì, lấy quan niệm của hắn, đợi thêm mười năm nữa cũng không tính là quá muộn, ở thời đại đó, nam nữ hơn ba mươi tuổi còn chưa từng yêu đương đều rất nhiều...

Gia yến diễn ra đến khuya, hai đôi phụ mẫu cũng dứt khoát ở lại hôn phủ.

Nhạc phụ nhạc mẫu đều ở đây, Lâm Tú không tiện đi tìm Thái Y, cũng không tiện không đi phòng Triệu Linh Quân, hắn nhìn Linh m một cái, Linh m lập tức thuận ý, kéo tay Triệu Linh Quân, nói: "Đêm nay ta muốn ngủ cùng tỷ tỷ, tỷ thí ngày mai rất quan trọng, ta muốn thỉnh giáo tỷ tỷ một ít vấn đề tu luyện"

Vũ An Hưu phụ nhân nhú mày, đang muốn nói cái gì đó, Lâm Tú lại nói thêm: "Buổi tối ta cũng muốn tu luyện, ta luyện công sẽ có động tĩnh rất lớn, không khỏi quấy rầy mọi người, trước tiên đi tân trạch..."

Như vậy, phu thê Vũ An Hưu cũng không tiện nói cái gì, chỉ là cảm thấy, Linh m gần đây càng ngày càng không hiểu chuyện...

Không bao lâu, trong phòng Triệu Linh Quân.

Hai tỷ muội nằm trên giường, Triệu Linh m
giống như khi còn bé, ôm cánh tay tỷ tỷ,
hỏi: "Tỷ tỷ, ngày mai tỷ có đến võ đài xem
chúng ta tỷ thí không?"

Triệu Linh Quân nói: "Có"

Triệu Linh m có chút tiếc nuối nói: "Hắn
là ngày hôm qua tỷ đã nên đi, ngày mai so
tài, ta chắc chắn không được tiến vào."

Nàng có nhận thức rất rõ ràng với thực lực
của mình, có thể tiến vào top mười hai, đã
là cực hạn, ngày mai chỉ có sáu người tiến
vào, như thế nào cũng không thể có nàng.

cẩn thận ngấm lại, lại may mà tỷ ấy không
đi.

Bằng không nhìn thấy dáng vẻ mắt đi mây
lại của Lâm Tú và Tiết Ngung Nhị, có thể
tỷ ấy sẽ tức giận.

Không...

Tỷ ấy sẽ không tức giận, bởi vì căn bản tỷ
ấy cũng không để ý.

Hắn và bất kỳ kẻ nào ở cùng một chỗ, tỷ ấy
đều sẽ không để ý.

Ngoại trừ tu luyện, tỷ tỷ tựa hồ cái gì
cũng không quan tâm.

Nhưng nàng biết, Lâm Tú lại quan tâm.

Tần Uyển từng nói qua, hắn liều mạng như
vậy, cố gắng tu luyện như vậy, chẳng qua
là không muốn bị tỷ tỷ khinh thường, không
muốn bị hôn thê tử vứt bỏ hắn mà đi ngay
đêm tân hôn khinh thường cả đời.

Vì thế, mỗi đêm hắn chỉ ngủ không đến một
canh giờ.

Cho dù trong nhà có hồ ly tinh như Tân Uyển chờ hấn, hấn vẫn kiên quyết ra ngoài tu luyện.

Đáng tiếc tất cả những chuyện này, tỷ ấy cũng không biết.

Triệu Linh m nhìn về phía tỷ tỷ, bỗng nhiên hỏi: "Tỷ tỷ, có phải tỷ vẫn luôn khinh thường tỷ phu hay không?"

Triệu Linh Quyết không do dự, lắc đầu nói: "Không có"

Triệu Linh m thấp giọng nói: "Nhưng hấn cảm thấy như vậy, tỷ không biết, hấn vì đuổi kịp tỷ mà cố gắng tu luyện đến mức nào, mỗi đêm, hấn đều luyện công suốt đêm, chỉ ngủ không đến một canh giờ...

Triệu Linh Quân biết Lâm Tú gần như mỗi buổi tối đều sẽ rời khỏi nơi này, lại không biết hấn đi tu luyện.

Nàng nhìn về phía Linh m, phát hiện trong mắt tiểu muội của nàng lấp lánh trong suốt.

Triệu Linh m là nhìn Lâm Tú một đường gian khổ tu luyện, nhìn hấn đột phá cấp Địa, nhìn hấn ở trên tỷ thí vượt qua chông gai, chiến thắng hết đối thủ này đến đối thủ khác, từng bước từng bước đi tới vị trí hiện tại...

Nàng vì hấn vui vẻ, đồng thời cũng vì hấn đau lòng.

Giờ khắc này, cảm xúc tích lũy từ lâu, rốt cuộc không kiềm chế được nữa, nàng nhìn tỷ tỷ nàng vẫn luôn rất ngưỡng mộ từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ chưa từng nghi ngờ, hỏi: "Tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ không cảm thấy tỷ làm sai sao?"

Sau khi trở lại tân trạch, Lâm Tú một mình đi tới hậu viện, một bên tu luyện, một bên tự hỏi vấn đề.

Kỳ thật dựa theo ý nghĩ ban đầu, sau khi hai người đều có thực lực để phản kháng vận mệnh, sẽ lựa chọn hòa ly, đến chấm dứt đoạn hôn nhân vốn không nên tồn tại này.

Nhưng mấy ngày nay, Lâm Tú tuy rằng vẫn giống như trước kia với Triệu Linh Quân, không có trao đổi gì, nhưng phụ mẫu hai nhà, lại ở chung càng ngày càng hòa hợp, nhạc phụ nhạc mẫu cũng rất tốt với hần Hôn nhân cũng không phải chuyện của hai người, một khi bọn họ hòa ly, tổn thương sẽ là hai nhà.

Nhưng chẳng lẽ, bọn họ thật sự muốn làm vợ chồng giả cả đời?

Lâm Tú đối với chuyện này, kỳ thật cũng không phải có bao nhiêu kháng cự.

Nam nhân khác cưới nữ tử như Triệu Linh Quân, xem như là xui xẻo tám đời, cả đời chỉ có thể thủ không phòng, nhưng đối với Lâm Tú mà nói, đây không thể nghi ngờ là trời cao ban ân, là hồi báo hai đời hần làm việc thiện tích đức.

Chương 631: Triệu Linh Quân nghĩ lại (2)

Chính là sự thúc đẩy của phụ mẫu của cả hai bên là một vấn đề.

Lâm Tú đang phiền muộn thì một bóng người từ bên ngoài đi vào.

Hắn bất ngờ nhìn Linh m và hỏi: "Người tại sao cũng tới?"

Triệu Linh m nói: "Ngủ không được, tới đây tu luyện với người"

Lâm Tú liếc nàng một cái, được rồi, nói là tu hành với hắn, không tới một canh giờ, hắn phải ôm nàng trở về phòng ngủ.

Có điều hắn cũng không có nói cái gì, chỉ là nói: "Người nên nâng cao thật tốt võ đạo, thông qua cuộc so tài lần này, người hắn là cũng có thể nhìn ra, đơn thuần chỉ tu luyện dị thuật, một khi bị võ giả cận thân, ngay cả một chút năng lực phản kháng cũng không có..."

Hai người mỗi người chiếm một nửa phòng, Triệu Linh m hỏi Lâm Tú: "Người mỗi ngày đều tu luyện như vậy, không mệt sao?"

Lâm Tú nói: "Mệt chứ..."

Triệu Linh m hỏi: "Mệt mà người còn liều mạng như vậy?"

Lâm Tú nhìn nàng một chút, nói: "Mệt thì không liều mạng sao, trên thế giới này, luôn có người có thiên phú tốt hơn so với người, còn khắc khổ hơn người, nếu như người không trả giá cố gắng nhiều hơn, làm sao có thể đuổi kịp bọn họ đây?"

Triệu Linh m nói: "Người tu của chính mình, tại sao cứ phải so sánh với người

khác?”

Lâm Tú hỏi ngược lại: “Vậy tại sao người lại tham gia cuộc so tài với đại hội, người cũng nên truy cầu một chút, không hấp bánh bao không tranh khí, tất cả mọi người đều bằng tuổi nhau, dựa vào cái gì chúng ta yếu hơn người khác?”

Triệu Linh m không có nói gì nữa, nàng biết trong miệng Lâm Tú chữ “người khác”, chính là tỷ tỷ.

Tuy rằng ngày thường dường như hấn không quan tâm đến cái gì, nhưng thật ra trong lòng lại có sự kiêu ngạo, Tân Uyển càng hiểu hấn hơn nàng.

Hấn kiêu ngạo như vậy, làm sao có thể không thêm để ý chút nào đến chuyện lúc trước.

Nàng cũng không có tâm tình tu luyện, ngồi ở bên cạnh bàn đá trong viện, một tay nâng má, ngơ ngẩn nhìn Lâm Tú.

Lâm Tú tay cầm trường thương, không có sử dụng dị thuật và chân khí, chỉ dùng sức mạnh của thân thể, luyện tập cùng một chiêu thức mấy ngàn lần, sau đó thân thể đã mệt mỏi không chịu nổi, hấn lúc này mới vận chuyển nguyên lực khôi phục thể lực, sau đó nhìn về một bên, không có gì bất ngờ xảy ra, Linh m một tay nâng má, cánh tay chống đỡ trên bàn đá, đã ngủ thiếp đi.

Bộ dáng này của nàng rất đáng yêu, còn có chút ngốc nghếch, Lâm Tú ngồi đối diện nàng, cứ như vậy lẳng lẳng nhìn nàng, trên mặt tràn đầy nhu tình.

Trên bầu trời.

Thân ảnh áo trắng lửng không mà đứng, gió đêm thổi y phục của nàng mạnh mẽ rung động.

Trong viện, Lâm Tú nhìn Linh m một cách xuất thần.

Trên bầu trời, thân ảnh kia cũng nhìn hần hồi lâu.

Một khắc sau, Lâm Tú đưa tay vuốt một ít tóc rồi tung trước trán Linh m, đi qua, thành thạo ôm nàng lên, đi đến tiền viện, đặt nàng lên giường trong phòng nàng, sau đó đi tới hậu viện, tiếp tục tu luyện.

mệt mỏi là có hơi mệt mỏi, nhưng sau một vụ canh tác, có một vụ thu hoạch.

Hơn một năm trước, hần còn là một tay mơ mới thức tỉnh dị thuật, một thích khách cấp Hoàng cũng có thể uy hiếp đến tính mạng của hần.

Hiện tại, hần đã không kém những thiên tài cùng tuổi kia hay gì đó.

Thậm chí, hần cách Triệu Linh Quân cũng càng ngày càng gần.

Từ rất lâu trước kia, Lâm Tú đã chờ mong, một ngày nào đó đường đường chính chính đánh bại Triệu Linh Quân.

Hần muốn tranh giành một chút, không phải muốn chứng minh hần giỏi thế nào, hần chỉ là muốn cho Triệu Linh Quân biết, nàng không có tư cách đứng ở địa vị thực lực từ trên cao nhìn xuống, làm trượng phu của nàng, không phải Lâm Tú trèo cao, có thể chiếm cứ vị trí chính thê của hần, là vinh hạnh của nàng.

Nghĩ đến sẽ có một ngày như vậy, hắn có thể tự tay xé nát kiêu ngạo của Triệu Linh Quân, hắn lại có chút hưng phấn.

Ngay cả tu luyện cũng có động lực.

Tốc độ ra thương cũng nhanh hơn.

Ngày mai còn có tỷ thí, hắn còn phải lưu lại một ít tinh lực, còn có nửa canh giờ là đến hừng đông, hắn liền cởi quần áo đã bị mồ hôi thấm ướt, ở bên giếng trong viện lấy chậu nước, tắm rửa đơn giản.

Mãi đến lúc này, trên bầu trời, một bóng người mới chậm rãi rời đi. Li ê n h ệ z l: 0 7 6 9 4 1 7 9 8 2

Lâm Tú tu luyện một đêm, nàng cũng nhìn một đêm.

Đêm nay, nàng suy nghĩ rất nhiều, bao gồm cả những lời Linh m nói với nàng.

Nàng cũng hiểu rõ ràng một ít chuyện.

Đối với cuộc hôn nhân này, nàng và hắn đều không may mắn, nhưng thậm chí nàng còn khiến cho hắn bất hạnh hơn.

Linh m nói rất đúng, nàng đích xác làm sai một số chuyện.

Ít nhất là đêm đó, nàng nên ở lại và nói chuyện với hắn, mà không phải lựa chọn trốn tránh.

Hắn dưới cái nhìn của nàng, với một nghị lực cứng cỏi đến mức không thể tin được, tu luyện cả đêm, là vì muốn chứng minh cái gì sao?

Điều này làm cho trong lòng nàng cảm nhận được sâu sắc sự thua thiệt.

Chương 632: Bản năng của Lâm Tú (1)

Những năm gần đây, nàng không nợ người nhà, không nợ quốc gia, nhưng duy chỉ có nợ hấn.

Tuy chuyện lần trước nạp thiếp, hấn đã nói qua, từ nay về sau, ân oán của hai người xóa bỏ, nhưng trong lòng nàng, vẫn cảm thấy thiếu nợ hấn.

Phần thua thiệt này, nên trả như thế nào?

Khi trở lại hôn phủ, tâm tình của nàng vẫn chưa bình phục.

Ngoại trừ cảm thấy nợ hấn ra, còn có một chuyện, cũng quanh quẩn trong lòng nàng.

Hấn và Linh m, chẳng lẽ...

Lúc này, trong tân trạch, Lâm Tú và Tần Uyển đang ôm nhau ngủ.

Đương nhiên, một màn này, Triệu Linh Quân rời đi đã lâu, vẫn chưa nhìn thấy.

Sáng sớm hôm sau, trước khi Linh m rời giường, Lâm Tú đã rời khỏi cái ôm vừa thom vừa mềm của Tần Uyển.

Rửa mặt xong, hấn chuẩn bị làm nóng người ở trong sân.

Đợi đến khi Tần Uyển rời giường, hấn lại cùng nàng chuẩn bị điểm tâm cho bốn người ăn, được một nửa Thiên Diệp Lãm cũng tới hỗ trợ.

Lúc Linh m rời giường, vừa vặn tới giờ ăn cơm.

Bốn người bọn họ, hôm nay đều có trận tỷ thí.

Nói đến cái này có chút tự hào, top 12 người mạnh nhất cuộc so tài thì đã có bốn người đều đi ra từ khu nhà nhỏ này, Ngung Nhi và Minh Hà công chúa, ở chỗ này cũng có gian phòng của mình, nói là sáu người cũng chẳng sai, nhiều khi sáu người các nàng đều sẽ tụ lại nơi đây.

Ăn cơm xong, mấy người cùng nhau tới Giáo trường.

Trận tỷ thí này sẽ một lần nữa phân tổ, mười hai người bị chia làm ba tổ, giống như quy tắc vòng trước, mỗi tổ nhỏ sẽ nội chiến với nhau, hai người thắng thắng cấp, hai người bị đào thải còn có thể tiếp tục tham dự tranh đoạt vị trí top bảy tới mười hai.

Mà trong top từ 13 cho tới 25, những người đã sớm bị đào thải thì không cần tỷ thí nữa, mà sẽ được suy xét về tổng hợp dị thuật và biểu hiện khi đối chiến mà xếp hạng, người top 26 trở đi thì không xếp hạng, chỉ cần xác định một phạm vi đại khái là được.

Triều đình chủ yếu vẫn là coi trọng những thiên tài đứng đầu.

Ở cửa vào Giáo trường đã có danh sách chia tổ.

Top 12 người vừa vặn sáu nam sáu nữ.

Thiên Diệp Lãm, Trương Nhân, Tống Ngọc Chương, cùng là số một trong mỗi một tổ, đây là chuyện không thể nghi ngờ, lần trước thi đấu biểu hiện của bọn hắn quá xuất chúng, tất cả đều đứng hàng Thiên kiều bảng, cuộc so tài lần này cũng là một đường nghiền ép đối thủ, là ba người được

công nhận mạnh nhất, đương nhiên sẽ không để bọn hăn sớm gặp nhau.

Lâm Tú lần này không nằm cùng tổ với Ngung Nhi, bọn họ lần trước đã từng so đấu một trận, lần này sẽ không chạm mặt, tình huống trong tổ khác cũng giống như vậy, sẽ tận lực tỷ thí khác nhau.

Ngung Nhi được xếp trong tổ đầu tiên, một tổ này trừ nàng ra còn có Lý Bách Chương cùng Trương Nghĩa.

Minh Hà công chúa cùng Tần Uyển được xếp vào tổ thứ hai, cùng tổ còn có cao thủ Bắc Mãng kia.

Lâm Tú xếp thứ hai trong tổ ba, sau hăn có Linh m cùng Mộ Dung Ngọc, tách ra khỏi Ngung Nhi, lại gặp phải Linh m, có điều coi như không gặp Linh m thì cũng sẽ gặp Tần Uyển hoặc Minh Hà công chúa, không có khác biệt quá lớn.

Triệu Linh Quân hôm nay cũng đến đây, nàng ngồi ở vị trí khán đài của Giáo trường số ba.

Cái này cũng làm cho nhiều người chú ý Giáo trường số ba hăn lên, Triệu cô nương hiển nhiên là tới xem tướng công của mình thi đấu, đáng tiếc ngày hôm qua nàng không tới, bằng không đã có thể nhìn thấy một màn phấn khích kia.

So với trận tỷ thí của Lâm Tú và Tiết Ngung Nhi, bọn họ càng hy vọng nhìn thấy Triệu Linh Quân giao đấu bên ngoài với Tiết Ngung Nhi.

Tiếng trống giờ ty vang lên, tỷ thí hôm nay chính thức bắt đầu.

Trên Giáo trường số một, trận tỷ thí đầu tiên là Thiên Diệp Lãm đấu với Tiết Ngung Nhi, trận tỷ thí này bắt đầu rất nhanh, chấm dứt càng nhanh hơn, lần trước Tiết Ngung Nhi đối chiến vị Tổng gia kia tựa như nữ võ thần hàng thế, sạch sẽ lưu loát, không chút đông dài, hoàn mỹ biểu lộ thực lực của nàng cho mọi người xem.

Nhưng đối mặt cô gái Phù Tang xếp thứ 9 Thiên kiều băng, nàng còn chưa kịp bay lên không trung, Thiên Diệp Lãm đã xuất hiện ở trước mặt của nàng.

Dị thuật sư cấp Địa bị võ giả cấp Địa áp sát, tự nhiên là không có gì bất ngờ xảy ra, nàng trực tiếp thua trận tỷ thí.

Trên Giáo trường thứ hai, trận đầu tỷ thí là Trương Nhân đối chiến với thiên tài Bắc Mãng, sau khi vị thanh niên Bắc Mãng kia hóa thú, tốc độ cùng lực lượng đều tăng lên gấp mấy lần, nhưng Trương Nhân đứng tại chỗ, căn bản không di động, hắn cũng không thể phá nổi phòng ngự của Trương Nhân, ngược lại tự làm bản thân mình gãy mất cánh tay, không thể không tuyên bố nhận thua...

Trên Giáo trường thứ ba.

Trận đầu tỷ thí hôm nay là Tống Ngọc Chương đấu với Linh m.

Trận này có thể nói là vô cùng gian nan với Linh m, thời điểm Tống Ngọc Chương tham gia thi đấu đại hội ba năm trước, tu vi đã là cấp Địa, năm nay hai mươi bốn tuổi, nguyên lực thâm hậu, không phải người mới đột phá cấp Địa như Linh m có thể so sánh.

Chương 633: Bản năng của Lâm Tú (2)

Nhưng Lâm Tú cũng không nghĩ tới nàng có thể thắng, Linh m giống như Minh Hà công chúa, các nàng đều vừa mới đột phá, có thể đi đến một bước này vốn đã có sự giúp sức của may mắn.

Tiếng trống vang lên, tỷ thí chính thức bắt đầu.

Triệu Linh m ra tay trước một bước, hàn khí từ trong cơ thể trào ra, đóng băng bề mặt Giáo trường.

Mặt băng hiện lên vô số cây gai băng to lớn, lại còn trơn trượt, làm cho người ta không thể đứng thẳng.

Tổng Ngọc Chương không bị đóng băng, thân thể của hắn giống như là không có trọng lượng, nhẹ nhàng tung bay, lơ lửng ở độ cao mấy trượng trên không trung.

Sau đó, vô số tiếng xé gió truyền đến, gai băng trên mặt đất cùng lúc nhất bắn nhanh về phía Tổng Ngọc Chương.

Thế nhưng mà, khi những cây gai băng to lớn kia đi tới phạm vi cách Tổng Ngọc Chương ba trượng, thì bỗng nhiên giống như bị cái gì cản nát, biến thành mưa tuyết nhỏ đầy trời cùng những khối băng vỡ nát, một ít trong số chúng thậm chí bay đến khán đài, mang tới cảm giác mát lạnh cho mọi người.

Xung quanh thân thể Triệu Linh Quân tựa như có một vách chắn vô hình, những mảnh vỡ đó không thể tới gần nàng, đều rơi ở trên đất.

Trên không trung Giáo trường, Tổng Ngọc Chương vẫn biểu lộ lạnh nhạt như cũ, hần nhẹ nhàng phe phẩy cái quạt, liền cuốn lên một trận cuồng phong, cuồng phong gào thét, cuốn lấy vô số vụn băng cùng mảnh vỡ gai băng, đánh về phía Triệu Linh m.

Nàng công kích Tổng Ngọc Chương, cuối cùng thể mà ngược lại biến thành vũ khí của đối phương.

Những mảnh vỡ này có tốc độ cực nhanh, trên Giáo trường nhất thời vang lên tiếng xé gió, Triệu Linh m vung tay một cái, một bức tường băng hình vòng cung đã xông lên khỏi mặt đất từ phía trước mặt, bảo vệ nàng ở phía sau!

Rắc, rắc, rắc!

Vô số âm thanh thanh thúy vang lên, bề mặt tường băng trong nháy mắt liền xuất hiện vô số cái lỗ, ngoài ra, trên mặt tường còn xuất hiện khe hở rậm rạp đang lan tràn, hiển nhiên đã không thể ngăn cản đợt công kích thứ hai.

Lúc này, mảnh vỡ gai băng rơi trên mặt đất lại bị cuốn lên trời cao, bị cuồng phong đánh xuống, lần này tốc độ càng nhanh hơn, khí thể cuộn cuộn vô song, tường băng đã lung lay sắp đổ, không có khả năng thừa nhận thêm một đợt công kích như vậy, Triệu Linh m chỉ có thể vội vàng gia cố, sau đó lại lui về phía sau mấy bước, chuẩn bị ngưng tụ ra một cái tường băng mới.

Nhưng mà tường băng được gia cố kia còn không thể ngăn cản thêm một cái chớp mắt, trực tiếp đã bị cuồng phong bọc gai băng đánh tan, khí thể chỉ hơi giảm xuống, nhưng vẫn tiếp tục đánh về phía nàng.

Mà lúc này, tường băng thứ hai của nàng vừa mới ngưng tụ một nửa.

Với tốc độ của đồng gai băng này, tuy rằng sẽ không nguy hiểm tính mạng, nhưng sẽ khiến nàng chịu chút thương tổn.

Khi tỷ thí, bị thương là không thể tránh được.

Trong lòng Triệu Linh m có chút bất đắc dĩ, đây là chênh lệch thực lực giữa nàng cùng Tống Ngọc Chương, thân thể của nàng đã ngưng tụ được một tầng băng giáp, mặc dù bị thương, cũng chỉ là vết thương nhẹ.

Nàng đã chuẩn bị tinh thần dính phải vết thương rồi.

Nhưng ngay tại thời điểm gai băng bay đến vị trí cách người nàng nửa trượng, lại bỗng nhiên dừng phi hành lại, đứng giữa không trung một cách quỷ dị.

Giờ khắc này, thời gian giống như yên lặng.

Cùng lúc đó, nàng chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, một bóng người dùng thân thể hấn chắn ở phía trước mặt nàng.

Bóng người này không tính là cao lớn mạnh mẽ, nhưng cho nàng cảm giác vô cùng an toàn.

Tống Ngọc Chương quay đầu nhìn phía khán đài, thân thể trên không trung chậm rãi hạ xuống mặt đất.

Trên khán đài, Triệu Linh Quân chậm rãi buông xuống bàn tay.

Râm...

Cây gai băng vỡ nát, rơi xuống mặt đất.

Trên Giáo trường, Lâm Tú quay đầu nhìn phía khán đài, nhìn đối diện ánh mắt của Triệu Linh Quân, sau đó quay đầu nhìn về phía Linh m, nói: "Hắn còn không chưa dùng toàn lực đâu, người không phải đối thủ của hắn, nhận thua đi..."

Triệu Linh m khẽ thở dài, gật đầu một cách bất đắc dĩ.

Đối với chuyện này, mấy trọng tài ở một góc Giáo trường cũng không nói gì thêm.

Sở dĩ vừa rồi bọn họ không ra tay là vì cô nàng Triệu gia kia sẽ không chịu vết thương quá nặng, mà vết thương nhẹ trong tỷ thí là khó tránh khỏi.

Huống chi, người ta còn có một đôi tỷ tỷ và tỷ phu yêu thương mình.

Vợ chồng Triệu Linh Quân và Lâm Tú hiển nhiên không muốn thấy cảnh nàng bị thương.

Nhưng nếu bọn họ đã nhúng tay, trận tỷ thí này phải kết thúc tại đây.

Trên khán đài, sau khi yên lặng một cái chớp mắt, bỗng nhiên bộc phát ra một loạt tiếng ồ lên.

"Là Triệu cô nương ra tay!"

"Thật là lợi hại, cách xa như vậy cũng có thể ngăn cản công kích của Tống Ngọc Chương, rốt cục nàng mạnh cỡ nào?"

"Lâm Tú cũng ra tay, vừa rồi ta còn chưa kịp thấy rõ cái gì, hắn đã xuất hiện ở trước mặt Triệu cô nương, hắn thực nhanh, quả là danh bất hư truyền"

Chương 634: Bản năng của Lâm Tú (3)

"Trời ạ, vậy mà hấn lại dùng thân thể để đi che, ta cảm động quá, nếu có người đối xử với ta như vậy, ta xin nguyện lấy thân báo đáp..."

"Thôi đi, người ta có lòng tốt cứu người mà người còn muốn lấy oán báo ân, làm người đi..."

"Không sai, hơn nữa người ta là anh rể của nhị tiểu thư Triệu gia, các người đừng làm bẩn phần tình cảm này có được không..."

Triệu Linh Quân nhìn qua hai người trên Giáo trường, ngay vừa rồi, khi Tống Ngọc Chương công kích lần thứ hai, vì để tránh cho Linh m thụ thương, nàng đã lập tức ra tay.

Nhưng có người còn nhanh hơn nàng.

Hấn dùng thân thể mình che chắn phía trước Linh m.

Thật ra niệm lực rất nhanh, nhanh đến mức chỉ cần nàng có suy nghĩ trong đầu là được.

Hấn nhanh hơn nàng, có lẽ chính là khoảng thời gian diễn ra sự suy nghĩ này.

Bởi vì đó là hành động theo bản năng.

Trên Giáo trường, một gã cung phụng đi tới, tuyên bố Tống Ngọc Chương thắng.

Nếu Triệu Linh Quân và Lâm Tú không ra tay, cho dù Triệu Linh m bị thương, cũng chưa chắc không có lực tái chiến.

Bọn họ giúp nàng tránh bị thương, cũng làm nàng mất đi tư cách tiếp tục trận đấu.

Lúc Triệu Linh m cùng Lâm Tú đi trở về khán đài, nàng nói với Lâm Tú: "Sao người phải chạy lên đây làm gì, nhiều nhất cũng chỉ là chịu chút vết thương nhẹ mà thôi"

Lâm Tú liếc nàng một cái, nói: "Người bị thương thì cuối cùng lại gây phiền toái cho Song Song cô nương, còn không bằng nhận thua, dù sao người cũng không phải đối thủ của hần"

Triệu Linh m hừ một tiếng, đi đến bên cạnh tỷ tỷ, không thèm để ý tới Lâm Tú nữa.

Nhưng trong lòng nàng lại nhớ rõ, ngay từ đầu, chỗ ngồi của hần đã rất gần vị trí của nàng, tại thời điểm nàng gặp được nguy hiểm, lập tức liền xông tới chắn ở phía trước.

Hần luôn mạnh miệng như vậy.

Hơn nữa chỉ mạnh miệng với mình nàng mà thôi.

Lâm Tú đi đến một chỗ khác trên khán đài, Quý phi nương nương cũng ở chỗ này, hôm nay có Lâm Tú và Ngọc Nhi tỷ thí, trong lòng nàng tự nhiên xuất hiện cảm giác chờ mong, nhưng lại không nghĩ rằng hai người là đối thủ.

Nàng cũng không biết là ai sẽ thắng.

Tổng Ngọc Chương và Linh m đã so đấu xong, tiếp theo chính là trận tỷ thí giữa Lâm Tú với Mộ Dung Ngọc.

Tuy Lâm Tú cũng không muốn đấu với người một nhà, nhưng trong khi tỷ thí, chuyện này khó lòng tránh được.

Quý phi nương nương nhìn Lâm Tú, rồi lại nhìn sang Mộ Dung Ngọc: "Bản cung sẽ không

nói thêm gì cả, các người chú ý một chút, đừng bị thương là được rồi."

Tỷ thí không phải trò đùa, Lâm Tú giao đấu với Mộ Dung Ngọc, rất khó nắm chắc sát thương.

Một tổ này của bọn họ, trùng hợp là hai hệ phong đấu hai hệ băng.

Trong tình huống bình thường, Lâm Tú nhất định sẽ đóng băng Giáo trường trước, ép Mộ Dung Ngọc bay lên không trung, sau đó dùng gai băng hoặc mũi tên băng để công kích, Mộ Dung Ngọc dùng phong nhận đánh trả...

Nếu có người không kịp trốn tránh thì sẽ bị thương.

Vừa rồi Tổng Ngọc Chương cùng Linh m tỷ thí, kỳ thật hẳn đã nương tay, nếu không thứ tấn công Linh m không phải là gai băng, mà là phong nhận, mà như vậy kết quả nhất định không phải là vết thương nhẹ.

Lúc này, Mộ Dung Ngọc nhìn Lâm Tú, nói: "Ta nhận thua, ta biết mình không phải là đối thủ của người, không cần tốn thời gian làm gì, người tiết kiệm chút thể lực và nguyên lực chuyên tâm đối phó với Tổng Ngọc Chương đi."

Tiếp theo, không đợi Lâm Tú trả lời, nàng đã đi tới phía trước, nói vài câu với một cung phụng, cung phụng quay đầu nhìn thoáng qua Lâm Tú, mở miệng: "Mộ Dung Ngọc nhận thua, Lâm Tú thắng"

Trên khán đài truyền đến một đợt thanh âm tiếc nuối.

"Sao chưa gì đã nhận thua rồi?"

"Chán chết!"

"Ta còn đang muốn xem hấn đối phó hệ phong như thế nào..."

Mộ Dung Ngọc nhận thua Lâm Tú, tiếp theo đến lượt nàng đối phó Tống Ngọc Chương, cung phụng kia hỏi: "Trận này, cũng muốn nhận thua sao?"

Mộ Dung Ngọc lắc đầu nói: "Không"

Nàng biết thực lực của chính mình hấn là sẽ dừng lại ở đây, buông tha tỷ thí với Lâm Tú không chỉ vì không nắm chắc thắng hấn, còn vì trả lại ân tình cho hấn, mà nếu có thể tiêu hao một ít thực lực của Tống Ngọc Chương thì cũng là gián tiếp giúp hấn.

Cung phụng liếc nàng một cái, lựa chọn của cô nàng này rõ ràng là có mục đích.

Nhưng, có nhận thua hay không, nhận thua ai là quyền của nàng, hấn cũng không tiện nói gì, rất nhanh liền đi tới trên Giáo trường, tuyên bố trận tỷ thí thứ ba bắt đầu.

Đám người trên khán đài cũng nhìn ra sự đối đãi khác biệt của Mộ Dung Ngọc.

"Cô nương này đang muốn trải đường cho người khác!"

"Hi sinh mình để ủng hộ người khác, giữa bọn họ chắc chắn có chuyện mờ ám."

"Đây là người thứ bao nhiêu rồi?"

Trường Bình quận vương ngồi ở một góc, khi có trận đấu của Lâm Tú, hấn tất nhiên sẽ xuất hiện, hôm nay hấn phó thác toàn bộ hy vọng lên người Tống Ngọc Chương.

Chương 635: Lại đề hấn ra về rồi (1)

Nhưng, thấy một màn này, trong lòng hấn lại cảm thấy dị thường khó chịu!

Tại sao tất cả mỹ nhân xinh đẹp, thiên phú lại cao đều đối xử tốt với hấn như vậy?

Tần Uyển là như thế, Tiết Ngung Nhi là như thế, Thiên Diệp Lãm và Minh Hà công chúa cũng có quan hệ thân thiết với hấn, những cô gái tiến vào top 12 đều liên quan tới hấn, không có ngoại lệ, đệ nhất Thiên kiều bằng Triệu Linh Quân còn là thê tử của hấn.

Thậm chí hấn hoài nghi năng lực của Lâm Tú không phải hệ băng, mà là trộm cướp.

Chuyên trộm trái tim thiếu nữ.

Trên Giáo trường, trận tỷ thí của Tổng Ngọc Chương và Mộ Dung Ngọc đã bắt đầu, là năng lực giả cùng hệ, bọn họ đều dùng hệ phong, sau khi năng lực thi triển, trên Giáo trường phía nổi lên cuồng phong cuộn cuộn, cát bụi bay ngập trời, dù là cung phụng đứng ở một góc cũng không nhìn được nheo lại ánh mắt.

Nhưng, trên khán đài lại không có một chút cát bụi.

Thậm chí ngay cả cơn gió cũng không thể cảm thụ được.

Tựa như có một vách tường vô hình được dựng lên, bao bọc nơi này.

Trên khán đài, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía một cô gái, hôm nay nàng ra tay hai lần, cả hai lần đều làm cho bọn họ thấy được sức mạnh của đệ nhất Thiên kiều bằng.

Lâm Tú cũng đứng ở phía sau Triệu Linh Quân, nhìn bóng lưng của nàng mà hơi thất thần.

Trừ Triệu Linh Quân ra, người hiểu biết niệm lực nhất ở đây chính là hắn.

Lâm Tú phải thừa nhận, sức khổng chế của hắn đối với niệm lực kém Triệu Linh Quân rất xa, từ hai lần ra tay vừa rồi của nàng có thể nhìn ra, ít nhất hắn không có biện pháp ngăn cản cơn gió không hình không bóng.

Sau khi tu vi đạt tới cấp Địa thượng cảnh, niệm lực còn có thể lột xác một lần nữa, ngoại trừ vượt qua phạm vi thừa nhận, nếu không vô luận là công kích hữu hình hay vô hình cũng đều không thể đả thương Triệu Linh Quân.

Lúc này, bên trên Giáo trường đã phân ra thắng bại.

Bóng người Mộ Dung Ngọc ngã xuống từ trên không trung, sau khi rơi xuống đất lại lui về phía sau mấy bước, thậm chí rời khỏi khu vực tỷ thí, Tổng Ngọc Chương thì lại nhẹ nhàng đứng trên Giáo trường.

Mộ Dung Ngọc đi trở về khán đài, nói: "Ta đã dùng hết sức."

Lâm Tú đáp: "Người không cần phải làm như vậy."

Mộ Dung Ngọc cười nhạt: "Ta cũng muốn xem thử chênh lệch giữa bản thân và bọn họ là bao xa."

Sau khi nàng tỷ thí với Tổng Ngọc Chương, liền đến phiên Lâm Tú đấu với Linh m, hắn biết rõ Linh m có lòng háo thắng, một hồi

nữa lúc thắng cũng phải chừa lại cho nàng chút mặt mũi.

Hắn còn đang suy nghĩ linh tinh, Linh m đã đi tới nói: "Ta cũng nhận thua."

Lâm Tú ngẩn ra một chút, hỏi: "Tại sao người không đánh?"

Triệu Linh m đáp: "Ta không phải đối thủ của người, không cần lãng phí thời gian"

Linh m cũng nhận thua, Lâm Tú không ra tay mà thắng được hai trận liên tiếp, Tổng Ngọc Chương cũng thắng hai trận, Mộ Dung Ngọc và Linh m thì thua cả hai trận, cứ như vậy, Lâm Tú và Tổng Ngọc Chương trực tiếp thăng cấp, nàng và Mộ Dung Ngọc thì không cần tỷ thí nữa.

Nhưng Lâm Tú và Tổng Ngọc Chương còn phải chiến một trận, trận tỷ thí này thắng hay thua sẽ không ảnh hưởng bọn họ thăng cấp, nhưng lại ảnh hưởng việc phân tở trong trận tiếp theo của bọn họ.

Tuy nhiên hai trận đầu không có kết quả cuối cùng, nhưng Thiên Diệp Lãm và Trương Nhân nhất định sẽ thăng cấp tới vòng tiếp theo.

Sau khi Lâm Tú và Tổng Ngọc Chương tỷ thí, người thất bại sẽ bị phân đến cùng tở Thiên Diệp Lãm, người thắng thì sẽ cùng tở với Trương Nhân thực lực hơi yếu hơn một chút.

Bên trên Giáo trường, Lâm Tú đang đứng đối diện với Tổng Ngọc Chương.

Tổng Ngọc Chương vẫn cầm quạt, mà Lâm Tú thì tùy ý nắm một cây trường thương.

Trên khán đài, lực chú ý của mọi người đều ở trên hai người bọn họ.

Quý phi hỏi Mộ Dung Ngọc: "Tiểu Ngọc Nhi, trong bọn họ ai lợi hại hơn?"

Mộ Dung ngọc lắc đầu nói: "Ta cũng không biết"

Tổng Ngọc Chương cùng Lâm Tú đều rất mạnh, Tổng Ngọc Chương thăng cấp đến cấp Địa nhiều năm, đã nắm giữ năng lực vô cùng thuần thục, Lâm Tú thì cùng lúc tu dị thuật lẫn võ đạo tới cấp Địa, hẳn chống lại Tổng Ngọc Chương, nhất định sẽ không chật vật giống như Triệu Linh m lúc nãy.

Nhưng Tổng Ngọc Chương lại có một ưu thế rất lớn, là hẳn biết bay.

Điểm này hầu như đã đủ để hẳn bắt bại.

Cho dù Lâm Tú cũng có thể ngưng kết ra cánh băng, thì cũng không đủ linh hoạt, hơn nữa mục tiêu quá lớn, ở trên không trung, hẳn không có khả năng là đối thủ của Tổng Ngọc Chương, nhưng Tổng Ngọc Chương muốn chiến thắng hẳn cũng không dễ dàng.

Trận tỷ thí này có khả năng sẽ kéo dài thật lâu.

Triệu Linh m nhìn Giáo trường, trong lòng cũng có chút thấp thỏm, nàng rất rõ ràng, hiện tại nàng đã không còn là đối thủ của Lâm Tú, nhưng Tổng Ngọc Chương cũng rất mạnh, nàng còn chưa dám tin tưởng Lâm Tú sẽ chiến thắng.

Chương 636: Lại để hấn ra về rồi (2)

Nàng nhìn sang Triệu Linh Quân bên cạnh hỏi: "Tỷ tỷ, trong bọn họ ai có thể thắng?"

Triệu Linh Quân mỉm cười, nói: "Xem tiếp sẽ biết ngay thôi."

Triệu Linh m nhìn nàng, nhỏ giọng nói: "Lát nữa nếu hấn có nguy hiểm, tỷ phải ra tay cứu hấn đó..."

Những người khác trên Giáo trường cũng đang nhỏ giọng nghị luận.

"Ta cảm thấy lần này tướng công của Triệu cô nương sẽ phải thua"

"Lần thi đấu đại hội trước, Tổng Ngọc Chương thiếu chút nữa đã tiến vào top mười, cuộc so tài lần này, toàn bộ đối thủ của hấn đều là bị trực tiếp nghiền áp"

"Đối mặt thực lực tuyệt đối, tốc độ nhanh đến đâu cũng là vô dụng..."

"Nhưng cho dù bại bởi Tổng Ngọc Chương, hấn cũng đáng kiêu ngạo, hấn mới chỉ mười chín tuổi, tiền đồ tương lai nhất định sáng lạn..."

So với Tổng Ngọc Chương, thành tích chói sáng nhất của Lâm Tú tại cuộc so tài tự nhiên là trận chiến cùng với Trường Bình quận vương, về sau, hấn không dụng phải đối thủ lợi hại nào, vòng này liên tục tăng cấp là bởi vì những cô gái có quan hệ thân thiết với hấn trực tiếp nhận thua, không khỏi có hiềm nghi cố ý nhường nhịn, khí thế tự nhiên là kém hơn Tổng Ngọc Chương...

Trên Giáo trường, mặt Trường Bình quận vương lộ vẻ kích động, nhìn hai người mà trong lòng yên lặng cầu nguyện, Tống Ngọc Chương nhất định phải ra tay thật hung ác, đánh mặt Triệu Linh Quân, dạy cho Lâm Tú một bài học...

Đừng phí phạm bạc trắng hấn bỏ ra để mua phiếu.

Sau khi tiếng trống vang lên, tỷ thí bắt đầu.

Tống Ngọc Chương lập tức ra tay trước, mười ngón vung ra, từng đợt phong nhận âm âm bắn tới.

Sau khi xem trận đấu giữa Lâm Tú với Trường Bình quận vương, hấn đã coi Lâm Tú trở thành đối thủ cùng đẳng cấp với mình, cũng phá lệ để ý trận tỷ thí này.

Trên khán đài, trong lòng Triệu Linh m hơi kinh hãi, nàng ý thức được, trong lúc tỷ thí với nàng, Tống Ngọc Chương căn bản không bỏ ra toàn lực, nếu ngay từ đầu hấn dùng tốc độ công kích nhanh như vậy, chỉ sợ nàng còn không kịp ngưng tụ tường băng để phòng ngự.

Đối mặt mười đạo phong nhận sắc bén, bên ngoài thân thể Lâm Tú xuất hiện mấy cái tàn ảnh, phong nhận xuyên qua tàn ảnh, lưu lại những dấu vết thật sâu trên mặt đất Giáo trường.

Tàn ảnh rất nhanh biến mất, Lâm Tú còn đứng ở tại chỗ, tựa như chưa bao giờ động đây.

Đồng tử Tống Ngọc Chương hơi co lại, không phải Lâm Tú không hề động đây, toàn bộ tàn ảnh, đều là động tác của hấn, hấn né tránh

toàn bộ phong nhận, thân pháp của Lâm Tú đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Tuy rằng đã sớm biết Lâm Tú am hiểu thân pháp, nhưng am hiểu đến loại trình độ này, vẫn đã vượt rất xa dự đoán của hắn.

Sau những chiêu thức mang tính chào hỏi thăm dò, rốt cục Tổng Ngọc Chương đã bật chế độ nghiêm túc.

Bụi đất trên Giáo trường tung bay, bắt đầu bị hút lên không trung, Tổng Ngọc Chương nhắm lại hai mắt, hai chân bay lên khỏi mặt đất, bốn phía xung quanh thân thể hắn bắt đầu có tiếng gió gào thét, thanh âm nức nở như là vô số trẻ con khóc lóc, vừa chói tai vừa làm người ta cảm thấy tim đập nhanh.

Đúng lúc này, ánh mắt hắn bỗng nhiên mở ra.

Cùng lúc đó, phong nhận xung quanh hắn được ngưng tụ lại, càn quét về phía Lâm Tú.

Tổng Ngọc Chương lơ lửng ở trên không trung nhìn Lâm Tú, tốc độ của Lâm Tú rất nhanh, nhưng hắn tránh được mười cái phong nhận, chẳng lẽ còn có thể tránh được hơn trăm cái, mấy trăm cái, gần ngàn cái phong nhận sao?

Trên khán đài, Quý phi nương nương và Triệu Linh m lộ ra vẻ mặt lo lắng.

Thân thể của Trường Bình quận vương kích động đến mức thân thể run rẩy, trong lòng hô lớn: "Chính là như thế này, chính là như thế này, Tổng Ngọc Chương, người làm tốt lắm!"

Vô số thanh phong nhận trái rộng toàn bộ không gian, Lâm Tú xác thực không có cách nào trốn hết.

Vì thế hắn trực tiếp không thêm tránh nữa.

Hắn cầm trong tay trường thương, mạnh mẽ đâm ra phía trước một cái.

Trường thương xuyên qua vô số phong nhận, tốc độ không giảm xuống chút nào, khởi đầu sau mà lại đến trước, bay qua bên tai của Tổng Ngọc Chương, sau đó biến mất ở trên trời cao.

Một sợi tóc trên đầu Tổng Ngọc Chương chậm rãi bay xuống.

Lúc này đám phong nhận mới đến trước mặt Lâm Tú.

Hắn không né không tránh, tùy ý cho đám phong nhận đánh trúng thân thể mình, quần áo của Lâm Tú rất nhanh bị phá nát thành nhiều mảnh, nhưng thân thể hắn lại không xuất hiện một vết thương nào.

Lâm Tú kéo áo bào bên ngoài xuống, nhìn Tổng Ngọc Chương hỏi: "Còn muốn tiếp tục không?"

Chiêu thức đang áp ủ trong tay Tổng Ngọc Chương cuối cùng lại bị tăn đi, thở dài một hơi: "Không cần, ta thua rồi."

Nếu thanh trường thương kia đâm lệch một tấc, đầu hắn đã bị xuyên qua.

Hắn tin tưởng, cái này không phải Lâm Tú phóng nhảm.

Lâm Tú có thể thừa nhận vô số phong nhận, mà hắn chỉ có thể chịu một thương của Lâm Tú.

Mà ngay sau đó, hắn còn phải chết.

Chương 637: Lại để hấn ra về rồi (3)

Thân pháp xuất thần nhập hóa, phòng ngự cứng cỏi như tường đồng vách sắt, lực lượng không thể tưởng tượng, Lâm Tú thậm chí không hề dùng dị thuật đã dễ dàng đánh bại hấn.

Tổng Ngọc Chương nhìn như không dính một vết xước, thật ra đã phải chết một lần.

Trên khán đài, Quý phi nương nương nhìn thân thể trần trụi của Lâm Tú, có chút xấu hổ rồi đi tầm mắt.

Triệu Linh m nhìn thoáng qua liền cúi đầu, sau đó lại ngẩng đầu nhìn, rồi lại cúi tiếp.

Những cô gái khác thì ánh mắt rất mạnh dạn, tầm mắt đảo qua thân thể Lâm Tú, không hề có cổ kỵ.

Hấn dám lộ, tự nhiên các nàng dám xem.

Hôm nay không phí tiền mua vé rồi.

Rất đáng giá!

Đường cong thân thể hoàn mỹ, được sở cơ bụng đó nhất định là rất mê người, cũng rất thoải mái.

Triệu Linh Quân thật có phúc...

Ở một góc nào đó, Trường Bình quận vương cắn răng nói: "Đáng chết, lại để hấn ra về rồi!"

Ai cũng không nghĩ tới Tổng Ngọc Chương bại nhanh như vậy.

Hình như chiến đấu còn chưa bắt đầu thì đã kết thúc.

Tuy nói cao thủ so chiêu thắng bại quyết định trong khoảnh khắc, nhưng Tổng Ngọc Chương là ai? Nhân tài trẻ tuổi kiệt xuất nhất Tổng gia, cũng là gia chủ Tổng gia tương lai, còn là thiên tài top hai mươi trên Thiên kiều bảng.

Rất nhiều người còn chưa hiểu được tại sao hắn lại nhận thua?

Nhưng cung phụng, cùng với một bộ phận người xem trên khán đài thì hiểu rõ trong lòng.

Tổng Ngọc Chương thua hoàn toàn xứng đáng.

Hắn thua vì Lâm Tú có thể đứng tại chỗ để hấn công kích, nhưng lại không tiếp nổi một chiêu của Lâm Tú, cây thương kia có thể dễ dàng đâm xuyên qua chân khí hộ thể của võ giả cấp Địa, huống chỉ là thân thể máu thịt của Tổng Ngọc Chương.

Có vẻ sự linh hoạt của phong hệ khi đối mặt tốc độ cực hạn đã trở nên vô dụng.

Mà từ đầu tới cuối, Lâm Tú đều không sử dụng dị thuật, hắn chỉ dùng võ đạo thuần túy đã dễ dàng khiến cho Tổng Ngọc Chương nhận thua.

Cho dù là mọi người đều cho rằng, lần cuộc so tài này hấn chính là con hắc mã mạnh nhất, nhưng rốt cục vẫn là xem nhẹ hấn, hiển nhiên hấn đã có thực lực tranh đoạt top 10 Thiên kiều bảng.

Thân thể của Lâm Tú trần trụi đứng ở trên Giáo trường, những đợt phong nhận vừa rồi, tuyệt đại đa số đều tấn công nửa người trên của hấn, tuy quần áo nửa người dưới cũng có chút rách nát, nhưng vẫn đủ sức che được bộ phận mấu chốt.

Hắn nhìn về phía khán đài, hỏi: "Có người nào cho ta mượn một bộ quần áo được không?"

Vừa nói tới đây đã có vô số người hưởng ứng.

"Ta ta ta!"

"Để ta đi, đây là quần áo ta mới giặt hôm nay!"

"Lâm sư huynh, hãy dùng của ta, dùng của ta đi..."

Tổng Ngọc Chương đã hạ xuống giáo trường, hắn cởi xuống áo bào bên ngoài, đi tới đưa cho Lâm Tú, nói: "Đa tạ vừa rồi đã nương tay."

Lâm Tú cười đáp: "Tỷ thí luận bàn, đến điểm là dùng, cần gì phải đánh nhau sống chết chứ."

Tổng Ngọc Chương thở ra một hơi, nói: "Người rất mạnh, hy vọng ở trên thi đấu đại hội, người có thể biểu hiện thật tốt."

Tuy rằng Tổng Ngọc Chương thua, nhưng vẫn có thể duy trì được phong độ của con cháu đại gia tộc, nói tới cái này, hạt giống tham gia thi đấu đại hội vẫn rất khác biệt với đám con cháu nhà quyền quý mà Lâm Tú biết trước kia.

Hắn khoác lên áo bào của Tổng Ngọc Chương, nói một tiếng cảm ơn với hắn, sau đó trở lại trên khán đài.

Vừa mới đi lên đã bị một đám người bao vây.

Đám võ giả vây quanh Lâm Tú, trong mắt xuất hiện cuồng nhiệt.

So với dị thuật sư, số lượng võ giả tương đối thừa thớt, nhất là có thể đạt được thành tích cao ở cuộc so tài với thi đấu đại hội lại càng vô cùng hiếm có, mặc dù lên sân khấu tỷ thí với dị thuật sư thì cũng thường nằm ở thế yếu.

Lâm Tú dễ dàng đánh bại Tổng Ngọc Chương như vậy, cái này là ủng hộ rất lớn với võ giả.

Những người này vây quanh Lâm Tú, mồm năm miệng mười nói chuyện.

"Lâm sư huynh, người luyện thân pháp như thế nào vậy, có thể dạy chúng ta không?"

"Người có bí quyết tu hành gì trong ngày thường không, vì sao ngài lại có được lực lượng mạnh mẽ như thế?"

"Lâm sư huynh, có thể tiết lộ một chút không, người đã đến gần cấp Địa thượng cảnh rồi sao?"

"Ngày thường người có luận bàn với Triệu cô nương không, trong hai người ai lợi hại hơn?"

Lâm Tú tùy ý giải đáp cho bọn họ mấy vấn đề, sau đó đi tới chỗ đám người Quý phi nương nương cùng với Linh m.

Quý phi nương nương nhìn về phía hấn, hỏi: "Không bị thương chứ?"

Lâm Tú cười cười, đáp: "Không có, ta có chân khí hộ thể, hấn không thể đả thương ta được."

Về mặt Triệu Linh m thì có chút hoảng hốt.

Nàng không ngờ Lâm Tú dễ dàng đánh bại Tổng Ngọc Chương như vậy.

Thậm chí hấn đánh bại Tổng Ngọc Chương còn đơn giản hơn Tổng Ngọc Chương đánh bại nàng, nói cách khác, bây giờ nàng đã tụt lại sau lưng Lâm Tú một khoảng cách vô cùng xa xôi, sau khi tiến vào cấp Địa, nàng muốn đuổi theo bước chân Lâm tú, không nghĩ tới mới trôi qua hơn một tháng, ngay cả bóng lưng của hấn cũng khó mà trông thấy.

Chương 638: Người muốn năng lực gì (1)

Nàng lại nhìn tỷ tỷ bên cạnh một cái.

Hình như khoảng cách của bọn họ càng ngày càng gần.

Sau khi tỷ thí chấm dứt, Lâm Tú lại lập tức đặt lực chú ý ở hai cái Giáo trường khác.

Trận chiến đấu của Thiên Diệp Lãm luôn chấm dứt rất nhanh, vô luận là Tiết Ngung Nhi hay Lý Bách Chương, hoặc là Trương Nghĩa của Trương gia, đều không có biện pháp đối phó với sự xuất quỷ nhập thần của nàng.

Trong đó, Ngung Nhi và Lý Bách Chương đều tinh thông dị thuật, sức phòng ngự yếu đến đáng thương, võ đạo của Thiên Diệp Lãm là cấp Địa, nàng chỉ cần đi ra từ dị không gian, xuất hiện ở phụ cận quanh bọn họ, bọn họ vốn không có cơ hội, toàn bộ công kích của nàng là ác mộng của dị thuật sư.

Trương Nghĩa chỉ có thể chống đỡ Thiên Diệp Lãm lâu hơn một lát.

Nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Dị thuật của Trương Nghĩa là lực lượng, tuy rằng chỉ thức tỉnh được bốn lần, nhưng võ đạo của hắn cũng là cấp Địa, lực lượng kết hợp với võ đạo cũng làm cho hắn tiến thẳng vào vòng này, cho đến khi hắn gặp được Thiên Diệp Lãm.

Nàng là thích khách linh hoạt nhất, xuất quỷ nhập thần, không thấy tung tích, lực lượng của Trương Nghĩa căn bản không có chỗ thi triển, hắn chỉ có thể lấy chân khí bảo vệ chỗ yếu hại toàn thân, phòng thủ

một cách bị động, cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi kết cục thất bại.

Nhưng thực lực của hắn vẫn mạnh hơn Ngung Nhi cùng Lý Bách Chương không ít, lấy được suất thắng cấp thứ hai.

Lý Bách Chương và Ngung Nhi thì phải dừng bước ở đây.

Ở Giáo trường thứ hai, thắng cấp là Trương Nhân và Tần Uyển, thanh niên Bắc Mãng kia và Minh Hà công chúa bị hai người bọn họ đào thải, Tần Uyển đánh thắng hai trận, chỉ là bại bởi Trương Nhân.

Huyền thuật của nàng muốn được thi triển hiệu quả, điều kiện tiên quyết là nguyên lực của đối phương không thể mạnh hơn nàng quá nhiều, Linh m và Minh Hà công chúa thắng cấp chậm hơn nàng, thực lực hơi yếu hơn một chút, bọn họ rất khó chống năng lực của Tần Uyển.

Tuy Trương Nhân cũng là cấp Địa hạ cảnh, nhưng nguyên lực của hắn nhiều gấp mấy lần nàng, nàng không có biện pháp dễ dàng khống chế hắn, không thể làm đối phương tiến vào ảo cảnh, thì nàng không còn thủ đoạn khác.

Đội kết thúc cuộc so tài, trong nửa năm kế tiếp, Lâm Tú quyết định tăng lên thực lực võ đạo của nàng một phen, trước đó hắn cũng có ý tưởng này, nhưng nàng chỉ kiên trì được hai ngày đã buông tha vì quá mệt mỏi.

Nhưng cái này cũng không thể trách nàng, tu hành võ đạo đơn điệu mà nhàm chán, rất ít ai có thể kiên trì mấy canh giờ, thân

thể mỗi một là một chuyện, áp lực tinh thần mới làm cho người ta sụp đổ.

Đến nay, cách mỗi một đoạn thời gian Lâm Tú đều phải tìm Song Song để thả lỏng tinh thần.

Lúc này, toàn bộ sáu người tiến vào vòng tiếp theo đã được xác định.

Thiên Diệp Lãm, Trương Nghĩa, Tân Uyển, Trương Nhân, Lâm Tú, cùng Tống Ngọc Chương.

Thật ra trong danh sách này, ngoại trừ Lâm Tú và Tân Uyển, ngay từ đầu bốn người còn lại đã được nhận có thể đi đến cuối cùng, Lâm Tú cùng Tân Uyển có thể đào thải nhiều cao thủ như vậy, một đường xông tới vòng này, thật ra đã vượt khỏi dự đoán của mọi người.

Nhất là Lâm Tú, vậy mà đánh bại Tống Ngọc Chương, điều này nói rõ trong những người này, hẳn đã có được thực lực trong top 3 mạnh nhất.

Tiếp theo, sáu người sẽ chia làm hai tổ, mỗi tổ chọn một người thắng.

Tuy rằng danh sách còn chưa công bố, nhưng dựa theo quy tắc trước kia, hẳn là Thiên Diệp Lãm, Tân Uyển, Tống Ngọc Chương chung một tổ, Trương Nhân, Trương Nghĩa, Lâm Tú chung một tổ.

Bởi vì Thiên Diệp Lãm và Trương Nhân thắng cấp vị trí thứ nhất ở vòng trước, chỉ cần so một trận.

Đến lúc đó, trong Tân Uyển và Tống Ngọc Chương, người thắng sẽ đấu với Thiên Diệp Lãm.

Người thắng trong Lâm Tú và Trương Nghĩa thì sẽ đối chiến với Trương Nhân.

Hai người thắng sẽ tiến hành một trận tỷ thí cuối, mà người đạt được thắng lợi mới có tư cách đứng ở trước mặt Triệu Linh Quân.

Lý Bách Chương nghe được kết quả, vẫn còn có chút khó có thể tin, hỏi Lâm Tú: "Người đánh bại Tổng Ngọc Chương thật à?"

Lâm Tú hỏi: "Về mặt của người như vậy là sao?"

Lý Bách Chương không thể nói ra được hiện tại tâm trạng mình như thế nào, lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Tú, chỉ nghĩ hắn một người vô danh trong Hoàng Tự Viện, hai bên cùng chí hướng, khi đó hắn che giấu thân phận hoàng tử, lấy thân phận người thường ở chung với hắn, còn có một loại cảm giác rất thú vị.

Sau đó một năm trôi qua, người vô danh trong Hoàng Tự Viện từng bước lên cao, đánh bại đại công tử Tổng gia, đi tới top sáu cuộc so tài, bây giờ cái tên Lâm Tú ở Vương Đô đã không người nào không biết, không người nào không nghe thấy...

Không phải lấy thân phận trượng phu của Triệu Linh Quân, mà là chính hắn gây dựng được.

Không chỉ như vậy!

Lâm Tú là bằng hữu tốt nhất của hắn, Lâm Tú có thể đạt được thành tựu hôm nay, hắn đáng ra phải vui vẻ thay Lâm Tú, nhưng một năm qua, tên Lâm Tú này chiếm lấy Triệu Linh Quân, tán đổ Tiết Ngung Nhị, lại còn

ở cùng Tần Uyển, việc này khiến cho Lý
Bách Chương không khỏi hăm mộ ghen tị...

Chương 639: Người muốn năng lực gì (2)

Ông trời quá thiên vị hần rồi.

Cho hần bề ngoài tuần tú, thiên phú tuyệt hảo, còn bù lại cho hần Tần Uyển...

Thật không có đạo lý!

Lâm Tú chỉ có thể bày tỏ sự tiếc nuối đối với chuyện Lý Bách Chương bị đào thải, thật ra Lý Bách Chương có chút đen đui, nếu hần đột phá sớm hơn hai năm, nắm giữ lực lượng lõi đình thuần thực hơn, nguyên lực thâm hậu hơn, Trương Nghĩa sẽ không thể nào là đối thủ của hần.

Nhưng từ tình huống trước mắt mà nói, hần trưởng thành, người khác cũng sẽ trưởng thành, muốn đuổi kịp cũng không dễ dàng.

Trong top sáu, Trương gia chiếm hai suất, hoàng gia không có được một suất nào, dựa theo xu thế như vậy, tương lai mấy chục năm sau, Trương gia vẫn ngồi vững vàng vị trí gia tộc đệ nhất Đại Hạ.

Ngày mai Lâm Tú cùng Tần Uyển không có trận tỷ thí, nhưng mấy người Linh m với Ngung Nhi còn phải tiến hành xếp hạng.

Lâm Tú đương nhiên sẽ đi xem trực tiếp, cả tấn công và phòng thủ Linh m đoạt được xếp hạng thứ bảy, theo sát phía sau nàng là Mộ Dung Ngọc, năng lực các nàng chiếm cứ ưu thế nhất định, đạt được thứ chín là Tiết Ngung Nhi, Lý Bách Chương xếp thứ mười, Minh Hà công chúa là số mười một, thanh niên thiên tài Bắc Mãng đánh mấy trận đều thất bại, xếp thứ mười hai.

Đây là xếp hạng tạm thời, bởi vì còn chưa tính Triệu Linh Quân vào, thứ tự cuối cùng

của bọn họ sẽ còn lui lại một bậc.

Buổi tối trước ngày tỷ thí, Lâm Tú không tu hành, hấn muốn giữ lấy trạng thái tốt nhất để ra sân.

Hấn nằm ở trên giường trong chốc lát, bên cửa sổ đột nhiên truyền đến động tĩnh, lúc hấn ngủ, cửa ngoài và cửa sổ đều khép hờ.

Một thân thể vừa thom vừa mềm tiến vào ổ chăn, Lâm Tú hỏi Tần Uyển rằng: "Ngày mai tỷ thí với Tống Ngọc Chương rồi, có lòng tin không?"

Năng lực của Tần Uyển rất khó giải, nhưng nếu nằm ở thể yếu thì cũng rất khó cải thiện.

Chỉ cần kẻ địch tìm được cách né tránh huyền thuật, thực lực của nàng sẽ bị suy yếu chín phần mười.

Tần Uyển lắc đầu nói: "Nguyên lực của hấn hấn không khác Trương Nhân bao nhiêu, ta không có biện pháp làm cho hấn tiến vào ảo cảnh, đến lúc đó nhận thua là được, nhưng còn người có tin tưởng chiến thắng Trương Nhân không?"

Lâm Tú nói: "Hấn là không có vấn đề gì"

Tần Uyển nhìn Lâm Tú, hỏi: "Có phải người có chuyện gì gạt ta không?"

Thực lực của hấn tiến bộ quá nhanh, thậm chí có chút không thể tưởng tượng được.

Lâm Tú không phủ nhận, cười nói: "Chờ người gả cho ta rồi tự nhiên sẽ biết."

Tần Uyển bĩu môi: "Ta còn chưa đáp ứng người đâu."

Lâm Tú ôm nàng vào trong ngực, nói: "Khoan đã, bệ hạ đã đáp ứng, sau thi đấu đại hội, chỉ cần ta có thể lấy được top hai thì sẽ ban hôn cho chúng ta, đến lúc đó, người gả thì gả, không gả cũng phải gả, bằng không chính là kháng chỉ..."

Thân thể Tần Uyển nhẹ nhàng run lên, thấp giọng hỏi: "Bệ hạ..."

sẽ ban hôn cho chúng ta?"

Lâm Tú nói: "Chính miệng hắc đã đáp ứng, còn lập cả chúng từ giấy trắng mực đen, người muốn xem thử hay không?"

Tần Uyển không xem, chỉ là sau giây phút im lặng ngắn ngủi liền hôn lên môi Lâm Tú, Lâm Tú nghĩ rằng đây là nộ hôn sâu giống như bình thường, tận đến khi cảm giác được động tác nào đó của Tần Uyển.

Hắn mở to mắt, đôi mắt đẹp của Tần Uyển nhìn hắn, nói: "Ta nhận thua..."

Nhận thua, từ này có một tầng ý nghĩa rất đặc thù đối với Lâm Tú và Tần Uyển.

Rốt cục tư tưởng của nàng đã khai mở rồi?

Lâm Tú cũng không kích động, hắn chỉ là ôm nàng nói: "Thật ra ta có thể đợi đến khi chúng ta thành hôn..."

Tần Uyển khẽ cắn vành tai hắn, nói: "Nhưng mà, ta không đợi được..."

Nói xong, nàng liền hôn xuống dưới.

Lâm Tú bỗng nhiên mở miệng: "Đợi một chút..."

Tần Uyển nhìn hắn: "Ta biết người không muốn miễn cưỡng ta, nhưng bây giờ ta không hề miễn cưỡng..."

"Ý ta không phải nói cái này." Lâm Tú nhìn nàng hỏi: "Ta hỏi ngươi, nếu cho ngươi lựa chọn năng lực một lần nữa, ngươi sẽ lựa chọn cái nào?"

(Lời tác giả PS: Thứ mà mọi người muốn đọc chắc chắn là không thể viết được, đã mấy lần bởi vì viết cảnh hôn mà bị khóa chương, mức độ mọi người có thể cảm nhận.)

Sáng sớm ngày hôm sau Lúc Triệu Linh m ăn bữa sáng, không nhìn được nhìn Tần Uyển ở phía đối diện thêm mấy lần.

Nàng vẫn luôn cảm thấy Tần Uyển trở nên xinh đẹp hơn nhiều rồi, đôi mắt long lanh ánh nước, làn da trắng nõn mịn màng, chỉ mới một đêm không gặp, nàng đã xảy ra sự thay đổi rất lớn.

Lâm Tú nhìn cũng có chút kỳ lạ.

Lúc ăn cơm, hấn vẫn luôn vô thức đổ lung một chút.

Sau vài lần như vậy, cuối cùng nàng cũng không nhìn được hỏi Lâm Tú: "Ngày hôm đó lúc tỉ thí, bị tổn thương đến thất lung sao, có muốn tìm Song Song cô nương xoa bóp cho ngươi không?"

Lâm Tú vội vã nói: "Không cần, không cần, chắc là lúc tu hành bị thương thôi."

Triệu Linh m nói: "Thời gian ngươi tu hành võ thuật quá lâu rồi, chắc là có hơi quá mức, nên chú ý một chút, đừng có luôn liều mạng như vậy..."

Chương 640: Sự tiến hóa của Huyền thuật (1)

Lâm Tú làm như vô tình nhìn Tần Uyển một cái, hẳn đương nhiên sẽ không bị thương đến eo, chỉ là tối qua quả thật có hơi không biết tiết chế, có hơi mệt mỏi từ trong ra ngoài.

Tần Uyển cũng im lặng nhìn Lâm Tú vài lần.

Từ đêm qua đến giờ, nàng vẫn luôn suy nghĩ, người mà nàng yêu rất cuộc là người đàn ông như thế nào?

Đêm qua, một số chuyện xảy ra ở trên người nàng, đã lật đổ nhận thức những năm gần đây của nàng.

Không thể không nói, Triệu Linh Quân cái gì cũng tốt, chỉ có duy nhất ánh mắt nhìn người, dường như không chuẩn lắm.

Cũng không biết về sau nàng có hối hận hay không.

Nghĩ đến đây, khóe miệng của Tần Uyển liền hiện ra một nụ cười như có như không.

Nàng tràn đầy sự chờ mong vô hạn về tương lai của bọn họ.

Sau khi ăn cơm xong, mấy người cùng nhau đến võ đài.

Lối vào võ đài có dán danh sách chia nhóm.

Tối hôm qua Lâm Tú đoán không sai, Thiên Diệp Lãm và Tân Uyển Tổng Ngọc Chương cùng một nhóm, Lâm Tú và Trương Nhân Trương Nghĩa cùng nhóm, mỗi một nhóm đều chỉ có thể có một người chiến thắng.

Võ đài hôm nay, có thể nói là biến người tấp nập, không còn chỗ trống.

Dù sao cũng là mấy trận tỉ thí cuối cùng, tham gia tỉ thí là những thiên tài đỉnh cao nhất thế hệ trẻ của Đại Hạ thậm chí là đại lục, ngay đến cả Bộ hạ còn đích thân đến võ đài xem chiến, quyền quý hào tộc càng đếm không xuể.

Những nhân vật có mặt mũi ở Vương Đô, hầu như đều đang ở đây.

Ngoài ra, sứ đoàn của các nước, cùng với những kẻ bị loại bỏ kia, những thiên tài tham gia vòng loại cũng đều nhận được lời mời, ngồi ở trên khán đài xung quanh.

Nếu như có thể thể hiện xuất sắc ở trong buổi tỉ thí ngày hôm nay, thì không chỉ là nổi danh khắp Đại Hạ, mà còn có Bà La, Tây Vực, Nam Việt, Nam Chiếu, Bắc Mãng, Vô Cực, Phù Sang, Trảo Oa...

Những quốc gia ở phía đông đại lục, rất nhanh cũng sẽ lưu truyền truyền thuyết về bọn họ.

Mà đến khi vòng chung kết diễn ra, đến võ đài xem trực tiếp, sẽ là sứ đoàn của tất cả các quốc gia đại lục, nếu như có thể lấy được vị trí thứ nhất, thì mới là Quân mà thiên hạ không ai không biết đến thật sự.

Quân trong Triệu Linh Quân.

Hạ Hoàng ngồi ở phía trước võ đài, chỗ có tầm nhìn tốt nhất, bên cạnh là Hoàng Hậu cùng với mấy vị Hậu phi, trận tỉ thí nhỏ ba năm một lần, đối với Hạ Hoàng mà nói cũng là một chuyện cực kì quan trọng, hẳn bắt buộc phải xuất hiện để thể hiện sự coi trọng của triều đình Đại Hạ đối với vòng loại.

Đối với kết quả của vòng loại lần này, hẳn ta rất hài lòng.

Tuy rằng hai vị quận vương của hoàng tộc đều bị loại khỏi một cách bất ngờ, mất đi tư cách tham gia vòng trong, nhưng con trai và con gái của hẳn ta thể hiện không tồi, đều tiến vào top 12.

Cứ tiếp tục như vậy, trong vòng nửa năm tới, tài nguyên của triều đình có thể không hề cố kỵ gì mà hướng về phía bọn họ, những người khác cũng không có tư cách bàn tán điều gì.

Đây là bọn họ tự mình tranh giành lấy, không phải hẳn ta thiên vị.

Thiên tài của hoàng tộc, rốt cuộc cũng không so được với con cái thân thiết của mình.

Biểu hiện của Tân Uyển, cũng khiến cho hẳn ta hài lòng như thế.

Không ủng hộ công triều đình dốc nhiều tài nguyên như thế lên người nàng, hy vọng ở trong vòng chung kết, nàng có thể có biểu hiện tốt hơn nữa.

Về phần Lâm Tú, đã cho hẳn ta một bất ngờ lớn.

Hẳn lại có thể đánh bại Tổng Ngọc Chương của Tổng gia, hơn nữa thoát nhìn vẫn còn chưa dùng hết toàn bộ thực lực, bây giờ xem ra, lúc ban đầu hẳn dám cùng mình lập ra ước định kia, cũng là có phần cậy vào thực lực.

Đến lúc đó, nếu Lâm Tú thua cuộc, hẳn ta cũng không bị thiệt hại cái gì.

Nếu như Lâm Tú thắng, chẳng qua là chuyện hai cái thánh chỉ, còn thu hoạch được vô số quyền lợi, cuộc mua bán này, chỉ có được chứ không có mất.

Khán đài chỗ Hạ Hoàng ở tít phía dưới, Lâm Tú và Tần Uyển cùng với Thiên Diệp Lãm ngồi cùng với nhau, Trương Nhân, Trương Nghĩa, Tống Ngọc Chương ngồi ở phía khác. Hôm nay sáu người bọn họ chính là tiêu điểm mà mọi người nhìn vào.

Trước khi tỉ thí bắt đầu, trên võ đài, mười mấy vị vũ cơ múa lá lướt, coi như là tiết mục làm nóng bầu không khí trước khi tỉ thí chính thức bắt đầu.

Những vũ cơ này tư thái duyên dáng, dáng múa uyển chuyển, tay áo bay nháy, tiếng nhạc réo rắt, vị trí của mấy người Lâm Tú vừa hay lại là chỗ gần các nàng nhất, bất kể là huynh đệ Trương thị hay là Tống Ngọc Chương và Lâm Tú, đều xem một cách say sưa thích thú.

Trên võ đài, bọn họ là kẻ địch, là đối thủ, nhưng với tư cách là nam nhân, sở thích bọn họ đều giống nhau.

Lâm Tú cảm khái ở trong lòng, quý tộc của Đại Hạ quá biết hưởng thụ, vũ cơ ca cơ giống như vậy, e là trong mỗi một nhà hào phú đều nuôi một đám, thường ngày rảnh rỗi không có chuyện gì làm, xem nháy múa, nghe đàn hát, thoải mái đến cực điểm...

Chương 64I: Sự tiến hóa của Huyền thuật
(2)

Tần Uyển ghé lại đó, nhỏ giọng hỏi: "Hay không?"

Lâm Tú rất thành thực mà trả lời: "Hay."

Tần Uyển hạ giọng nói: "Đợi ta học được, nhảy cho người xem..."

Đây là sự khác biệt của Tần Uyển và Triệu Linh m, đổi lại là Linh m nghe thấy câu trả lời như thế này, sợ rằng một khối thịt mềm nào đó ở eo hấn sắp gặp họa rồi, Lâm Tú chợt dạ nhìn một cái về phía nào đó, quả nhiên nhìn thấy ánh mắt của Linh m đang nhìn hấn.

Ánh mắt của hấn nhìn về phía trước, không nhìn những vũ cơ kia nữa.

Chưa được bao lâu, vũ cơ múa xong một số điệu múa chậm chậm rồi đi, rất nhanh liền có tiếng trống nặng nề vang lên, báo hiệu cuộc tỉ thí ngày hôm nay, chính thức bắt đầu.

Một gã quan viên cao giọng nói: "Trận thứ nhất, Tần Uyển của Đại Hạ, đấu với Tổng Ngọc Chương của Đại Hạ"

Tần Uyển và Tổng Ngọc Chương đứng dậy, đi lên võ đài.

Ánh mắt của tất cả mọi người cũng hoàn toàn bị bọn họ ảnh hưởng.

Trên khán đài, Hạ Hoàng hỏi Chu Cẩm: "Hai người bọn họ, ai có khả năng giành được phần thắng lớn hơn một chút?"

Chu Cẩm nghĩ nghĩ, nói: "Nếu không có gì ngoài ý muốn, chắc hấn là vị kia của Tổng gia, Tần cô nương dù gì cũng mới bước vào cấp Địa, thực lực so với bọn họ vẫn có chút khoảng cách, cũng chẳng có mấy người có thể ngăn cản được sức mạnh của nàng..."

Nói xong, hấn lại bổ sung thêm: "Chỉ là, cho dù ai trong bọn họ giành được chiến thắng, cũng đều không phải là đối thủ của

Thiên Diệp cô nương, trận tỉ thí cuối cùng, khả năng rất lớn vẫn là Thiên Diệp cô nương thi đấu với Triệu cô nương..."

Hạ Hoàng cảm khái nói: "Đúng vậy, nàng quả thật là một nhân tài hiếm có, Đại Hạ ta trừ Triệu Linh Quân ra, không có ai có thể kiềm chế nàng, cũng không biết Lâm Tú tiến hành đến bước nào rồi, cách vòng chung kết chỉ còn lại có nửa năm, thời gian còn lại cho hắn không còn nhiều nữa..."

Lúc này, trên võ đài, trận tỉ thí đã bắt đầu.

Tổng Ngọc Chương nhìn Tần Uyển, so với lúc đầu đã không còn kiêng nể gì.

Sức mạnh thần bí và quỷ dị kia của cô ấy, vào lúc ban đầu, quả thật khiến cho hắn kiêng dè không ngừng, nhưng sau đó, trận chiến mà nàng thua bởi Trương Nhân khiến Tổng Ngọc Chương hiểu rõ, loại năng lực kia của nàng, dường như không có tác dụng với người có thực lực vượt xa nàng quá nhiều.

Vô dụng với Trương Nhân, cũng tự khắc vô dụng với hắn.

Suy nghĩ này trôi dạt, trước mắt Tổng Ngọc Chương một trận hoảng hốt, không thấy Tần Uyển nữa rồi, không thấy võ đài nữa rồi, khán đài cũng không thấy, mặt đất cùng với bầu trời diên đảo, hắn đứng ở trên bầu trời cao ngất, hơn nữa còn đang rơi rất nhanh.

Biến cố tình hình này khiến cho thân thể hắn có hơi mất cân bằng.

Trên võ đài trong hiện thực, Tổng Ngọc Chương dang hai cánh tay sang hai bên,

thân thể hơi gập lại, dường như có hơi khó giữ thăng bằng.

Nhưng ngay sau đó, thân thể hắn lập tức chấn động một chút, lại đứng vững lần nữa.

Ảo giác vừa nảy cũng biến mất trong nháy mắt.

Cái cảm giác rơi xuống đột ngột kia, cực kì chân thật, khiến cho hắn suýt chút nữa không giữ được thăng bằng, nhưng sau khi hắn toàn lực vận chuyển nguyên lực thì rất dễ dàng thoát khỏi huyền cảnh kia.

Hắn nhìn Tần Uyển, hồ hững nói: "Tần cô nương, nếu như cô không có thủ đoạn nào khác, thì hãy nhận thua đi"

Tần Uyển không hề đáp lại, Tổng Ngọc Chương cũng không nói thêm gì nữa, hắn đưa tay ra, một thanh kiếm từ trên giá binh khí cạnh võ đài bay tới, bị hắn cầm trong tay.

Lần trước, Lâm Tú không dùng dị thuật, chỉ dùng võ thuật đã đánh bại hắn.

Lần này, tỉ thí với Tần Uyển hắn cũng không dùng năng lực dị thuật.

Thông qua trận tỉ thí này, hắn muốn cho mọi người biết, Tổng Ngọc Chương hắn không chỉ giỏi mỗi dị thuật.

Thân hình Tổng Ngọc Chương như gió, cầm kiếm tấn công tới, thanh kiếm kia lại vào lúc cách Tần Uyển còn có vài thước, dừng lại ở trong không trung, lại không cách nào tiến thêm một tấc.

Hắn gặp phải một lực cản to lớn.

Tổng Ngọc Chương vận chuyển chân khí, dùng hết toàn bộ sức mạnh trong người, thanh

kiếm kia ngược lại lại cong lên, căn bản không thể tới gần Tần Uyển.

Trong lòng Tống Ngọc Chương chấn động, sức mạnh của nàng, không phải là khiến người khác rơi vào huyền cảnh sao, đây là lại xảy ra chuyện gì?"

Trên khán đài, vô số người xem cũng rơi vào mộng lung.

"Đây là năng lực gì?"

"Trước đây chưa từng thấy nàng dùng qua..."

Sau khi Huyền thuật đạt đến cấp Địa, có thể làm được loại chuyện này sao?"

Trên khán đài ở phía trên cùng, Hạ Hoàng cũng có phần nghi hoặc, phản ứng đầu tiên của hắn là Triệu Linh Quân ra tay rồi, nhưng rất nhanh lại phủ định, xem đấu trực tiếp còn có vài vị cấp Thiên, nếu như nàng ra tay, sẽ bị phát hiện ngay lập tức.

Hắn nhìn về phía Chu Cẩm, hỏi: "Chuyện gì thế này?"

Chu Cẩm cũng hơi mộng lung, nói: "Chẳng lẽ nói, sau khi Huyền thuật thức tỉnh năm lần, có thể giống như niệm lực, điều khiển vật bên ngoài?"

Chương 642: Sự tiến hóa của Huyền thuật (3)

Đây cũng không phải là không có khả năng, suy nghĩ cẩn thận, hai loại năng lực này rất giống nhau, đều cần sức mạnh tinh thần vượt mức bình thường, mà năng lực trong quá trình thức tỉnh phát sinh một số biến hóa không ngờ tới, cũng không phải ngoài ý muốn, không phải dị thuật phi hành có thể tiến hóa thành không vật sao?"

Chỉ là, chuyện Huyền thuật cũng có thể tiến hóa, trong sách lại chưa từng được ghi chép.

Bởi vì Tân Uyển là người đầu tiên tu hành loại năng lực này đến cấp Địa.

Sau khi Huyền thuật thức tỉnh năm lần, có gì thay đổi, chỉ có bản thân nàng biết.

Trên võ đài, Viện trưởng Dị Thuật Viện nhìn thấy một màn này, vẻ mặt có hơi kích động, lâm lâm nói: "Ghi lại, ghi lại, sau khi Huyền thuật thức tỉnh năm lần, có thể không vật..."

Giống như người có năng lực băng hỏa cùng nhau tu hành, có thể nâng cao mức giới hạn trên của tầng trưởng nguyên lực, Huyền thuật thức tỉnh năm lần, tăng thêm một loại công dụng giống như niệm lực, đây cũng là một phát hiện mới trong lịch sử dị thuật...

Ở một chỗ nào đó trên khán đài, Triệu Linh Quân nhìn Tân Uyển ở trên võ đài, dị sắc trong mắt tràn ra.

Kengt Thanh kiếm kia trong tay Tổng Ngọc Chương không cách nào tiếp cận Tân Uyển,

sau khi cong tới mức độ nhất định thì trực tiếp gãy thành hai đoạn.

Trong tay hắn nắm chuôi kiếm, một nửa thân kiếm gãy lại không rơi xuống, mà đâm về phía giữa trán hắn, Tổng Ngọc Chương vội vàng phóng thích một luồng phong nhận, thân thể nhanh chóng lui về sau mấy trượng.

Nửa thanh kiếm gãy bị phong nhận đánh bay, ngay sau đó lại bay trở về, tấn công Tổng Ngọc Chương bằng những góc độ hết sức nguy hiểm và xảo trá.

Cái này tựa như cũng trực tiếp xác minh, Tân Uyển có được năng lực cùng loại với niệm lực.

Sau khi kinh ngạc thì Hạ Hoàng càng là ngạc nhiên lẫn vui mừng.

Tân Uyển cũng có loại năng lực này, chẳng phải Đại Hạ có tới hai Triệu Linh Quân sao?

Tuy hắn không nghĩ tới Tân Uyển có thể đạt tới độ cao của Triệu Linh Quân, nhưng tuyệt đối thiên tài khác không theo kịp.

Trên Giáo trường, Tổng Ngọc Chương có vẻ hơi chật vật.

Võ đạo không phải điểm mạnh của hắn, Tân Uyển lấy niệm lực ngự kiếm, không có thân thể trói buộc, chiêu thức thay đổi rất linh hoạt, tốc độ cực nhanh, góc độ cũng vô cùng xảo quyết, hắn có chút không chịu nổi, nếu không dùng năng lực, chỉ sợ hắn sẽ phải thua.

Tổng Ngọc Chương quả quyết từ bỏ ý nghĩ lấy võ đạo chiến thắng Tân Uyển, mặc dù

hắn rất muốn ra vẻ giống như Lâm Tú thể nhưng thực lực lại không cho phép.

Quanh thân thể hắn mọc lên một bức tường gió xoay tròn với tốc độ cao, nửa đoạn kiếm gãy chạm đến tường gió sẽ bị cuồng phong cuốn đến nơi khác, Tống Ngọc Chương tạm thời thành công ngăn chặn công kích của Tần Uyển.

Đoản kiếm trong tay Tống Ngọc Chương vung lên, từng luồng phong nhận hình cung ập về phía Tần Uyển.

Tần Uyển giơ tay lên, mặt đất phía trước bỗng nhiên vỡ ra, một khối đất lơ lửng ở không trung, hình thành lá chắn, phong nhận bắn trúng tường đất, chỉ để lại mấy vết đao nhạt nhòa.

Triệu Linh m ngơ ngác nhìn một màn này, quay đầu hỏi Triệu Linh Quân: "Tỷ tỷ, đây là niệm lực sao?"

Triệu Linh Quân gật gật đầu.

Triệu Linh m nghi hoặc hỏi: "Nhưng không phải năng lực của nàng là huyền thuật sao?"

Nàng đã rất hiểu biết về năng lực của Tần Uyển, nhưng mà trận tỷ thí hôm nay đã vượt qua nhận biết của nàng đối với Tân Uyển.

Triệu Linh Quân nói: "Có lẽ niệm lực cùng ảo thuật vốn là là một loại năng lực tương tự, sau nhiều lần thức tỉnh sẽ có biến hóa mới, chuyện này cũng không có gì kỳ quái."

Tống Ngọc Chương lúc này đã có chút đau đầu.

Đối mặt với Tân Uyển mang đến cho hắn một loại cảm giác vô lực giống như năm đó đối

mặt Triệu Linh Quân.

Không cho hắn thời gian thở dốc, lớp đất lơ lửng trên không trung bỗng nhiên vỡ vụn, hình thành rất nhiều cây lao sắc bén, bắn nhanh về phía hắn, cây lao rậm rạp, rợp trời rợp đất, tuy rằng đại bộ phận đều bị tường gió xung quanh thân thể hắn chặn đứng, nhưng vẫn có một bộ phận, đột phá tường gió, tới gần thân thể hắn.

Tổng Ngọc Chương lấy chân khí hộ thể, nhưng bị cây lao sắc bén đánh trúng, vẫn cảm thấy đau đớn vô cùng.

Áo bào vốn sạch sẽ cũng dính không ít tro bụi.

Nhưng như vậy còn chưa chấm dứt.

Giá đỡ binh khí trên giáo trường bỗng nhiên rung động, mấy chục loại binh khí từ bốn phương tám hướng bắn về phía Tổng Ngọc Chương, Tổng Ngọc Chương không chút do dự bay lên không trung, nhưng Tần Uyển đối diện cũng bay lên theo...

Trên khán đài, đây là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy Tổng Ngọc Chương chật vật như vậy.

Trong trận chiến giữa hắn và Lâm Tú, ít nhất còn có thể đánh cho Lâm Tú vỡ nát quần áo.

Nhưng lần này đối chiến Tần Uyển, ngay từ đầu đã bị áp chế.

Công kích của hắn ta không bằng Tần Uyển, phòng ngự cũng không bằng nàng, ngay cả trốn lên trời cũng bị đuổi theo.

Chương 643: Võ đạo của Lâm Tú (1)

Hiển nhiên tốc độ bay của Tần Uyển còn nhanh và ổn định hơn hẳn, vô số binh khí công kích từ đủ loại góc độ, Tổng Ngọc Chương mượn nhờ sự linh hoạt của dị thuật hệ phong mà phòng thủ một cách bị động, thậm chí ngay cả cơ hội thả ra phong nhận cũng không có, chỉ cần hấn hơi phân tâm một chút, trên người lập tức sẽ xuất hiện thêm vài vết thương mới.

Dù vậy, trải qua mấy lần trúng chiêu, vết thương cũng không nặng, hiển nhiên đây là vì Tần Uyển đã nương tay.

Một thanh kiếm không biết ở đâu ra áp sát sau gáy Tổng Ngọc Chương, thậm chí hấn có thể cảm nhận được cảm giác lạnh lẽo thấu xương từ thân kiếm, sức phòng ngự thân thể của hấn rất bình thường, không phải con rùa thép giống Trương Nhân, có thể tùy tiện chịu đòn.

Bị người ta dùng kiếm đặt sau gáy, điều nghĩa là hấn đã thua.

Giờ phút này, cảm giác trong lòng Tổng Ngọc Chương không khỏi buồn bực, một phần vì đã thua trận, một phần khác là vì hấn từng bại bởi rất nhiều thiên tài cùng thời đại, vốn tưởng rằng lần thi đấu đại hội này có thể dựa vào lớn hơn vài tuổi, tu hành nhiều hơn vài năm mà có thể biểu hiện chói sáng.

Không ngờ tới, hấn vẫn không sánh bằng những thiên tài thể hệ này.

Vô luận thời đại nào cũng sẽ xuất hiện thiên tài chói mắt như mặt trăng mặt trời,

kẻ lạc hậu trong thời đại của mình thường vẫn sẽ lạc hậu trong thời đại tương lai.

Bên trên khán đài truyền đến một phen kinh hô.

"Thật không thể tưởng tượng nổi..."

"Tổng Ngọc Chương thể mà thua!"

"Là vì năng lực của Tần cô nương quá lợi hại..."

"Vừa có khả năng tấn công, còn có thể bay, quả thực là từ đầu đã đứng ở thế bất bại..."

Bên cạnh Lâm Tú, trên mặt Trương Nghĩa cũng lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng, năng lực của Tần Uyển rất giống Triệu Linh Quân, nếu hắn gặp được Tần Uyển, tất nhiên là sẽ thất bại giống Tổng Ngọc Chương.

Ít nhất Tổng Ngọc Chương còn có thể bay, hắn căn bản không biết bay.

Lâm Tú thì giữ vẻ mặt lạnh nhạt, tự nhiên hắn đã sớm dự liệu được một màn này.

Đêm qua, trải qua một hồi cân nhắc kỹ càng, hắn vẫn quyết định cho Tần Uyển niệm lực.

Thứ nhất, tất nhiên là vì năng lực này vô cùng mạnh mẽ, có khả năng gia tăng sức chiến đấu của nàng lên gấp mấy lần.

Thứ hai, niệm lực và huyền thuật có chút giống nhau, có thể dễ dàng giải thích được.

Từ xưa đến nay, nàng là người duy nhất có thể tu luyện huyền thuật đến cấp Địa, chỉ có nàng biết huyền thuật cấp Địa như thế nào, quyền giải thích cuối cùng đều thuộc về nàng.

Nàng nói sau khi huyền thuật thức tỉnh năm lần sẽ biến thành niệm lục, chuyện này liền trở thành chân lý, không người nào có tư cách hoài nghi.

Sau khi trận chiến của Tần Uyển kết thúc, viện trưởng Dịch Thuật Viện cùng vài tên giáo tập lập tức chạy tới hỏi: "Tần cô nương, về năng lực của ngươi, chúng ta có chút vấn đề muốn hỏi thăm, không biết lát nữa ngươi có thể đến Dịch Thuật Viện một chuyến không?"

Đương nhiên Tần Uyển không cự tuyệt.

Tần Uyển thắng Tổng Ngọc Chương, trận kế tiếp giao đấu là Thiên Diệp Lâm, Dịch Thuật tử sẽ cung cấp nguyên tinh cấp bốn để nàng khôi phục nguyên lực, trước đó Lâm Tú sẽ đánh một trận với Trương Nghĩa.

Có cung phụng hệ thổ khôi phục lại mặt đất đã bị Tần Uyển phá hỏng, khi hai người Lâm Tú đứng ở trên Giáo trường, một lần nữa hấp dẫn ánh mắt của mọi người trên khán đài.

Một bên là thiên tài thành danh đã lâu của Trương gia, một bên là hắc mã mạnh nhất lần cuộc so tài này, hai người lại cùng tinh thông võ đạo, không biết va chạm nhau sẽ xuất hiện diễn biến thế nào?

"Hai người bọn họ đều không lựa chọn binh khí"

"Dịch thuật của Trương Nghĩa là lực lượng, dịch thuật của Lâm Tú là băng, nếu một chọi một Lâm Tú cũng không chiếm ưu thế."

"Cái này thì chưa chắc, lần trước đối chiến với Tổng Ngọc Chương, chúng ta cũng thấy được lực lượng của Lâm Tú, không chỉ

như thế, hắc còn rất nhanh, võ đạo trong thiên hạ, không có sự kiên cố nào không thể phá vỡ, chỉ tốc độ nhanh là không thể phá được, người chưa từng nghe nói câu này sao?"

"Cứ xem rồi sẽ biết."

Trên Giáo trường, Trương Nghĩa nhìn Lâm Tú, vẻ mặt nghiêm nghị.

Từ khi Lâm Tú đánh bại Tổng Ngọc Chương, hắc đã coi Lâm Tú trở thành kinh địch, không dám khinh thường chút nào, tỷ thí vừa mới bắt đầu, hắc lập tức chủ động ra tay.

Hắc đạp mạnh mặt đất, cả người như mãnh thú vồ mồi, mặt đất cứng rắn bị giẫm cho lủng ra một cái hố nhỏ.

Dị thuật lực lượng mang đến cho hắc khả năng bùng nổ tốc độ đến cực hạn, khoảng cách ba trượng với Trương Nghĩa gần như là lập tức vượt qua được.

Mà nắm đấm của hắc cũng nhanh vô cùng, ngay cả không khí cũng phát ra một tiếng ầm ầm nặng nề, một quyền này làm cho không ít võ giả cấp Địa trên khán đài đều âm thầm kinh hãi, nếu bọn hắc đối mặt với một quyền này, chắc chắn là không dám đón đỡ.

Nhưng Lâm Tú vẫn đứng bất động, cũng đánh ra một quyền.

Chương 644: Võ đạo của Lâm Tú (2)

Khác nhau là, nắm đấm của Trương Nghĩa còn chưa tới nơi thì nắm đấm của Lâm Tú đã đánh trúng ngực của Trương Nghĩa.

Trương Nghĩa bay ngược về phía sau, suýt nữa bay ra khỏi Giáo trường.

Hắn lấy tay chống đỡ mặt đất, lau vết máu nơi khóe miệng, nói thầm trong lòng: "Thật nhanh!"

Bởi vì năng lực của dị thuật, tốc độ của hắn đã rất nhanh, nhưng Lâm Tú thể mà còn nhanh hơn hắn nhiều.

Một quyền kia không chỉ nhanh, sức còn rất mạnh, lần va chạm đầu tiên này hắn đã dính vết thương nhẹ.

Hắn không biết Lâm Tú tu hành kiểu gì, vì sao lại có được tốc độ và lực lượng mạnh như vậy, cùng là võ đạo nhưng võ đạo của Lâm Tú tựa hồ có chút khác biệt với võ đạo của bọn hắn...

Không có thời gian để cho hắn suy xét nhiều hơn, chỉ bằng một chiêu đã khiến Trương Nghĩa rõ ràng chênh lệch của mình và Lâm Tú.

Nhưng hắn cũng không có khả năng cứ vậy nhận thua, cho dù không thể đánh bại Lâm Tú, thì cũng phải làm Lâm Tú tiêu hao sức lực, dù sao kế tiếp Lâm Tú sẽ đối chiến với ca ca hắn.

Trương Nghĩa lại xông lên phía trước, sau đó bị đánh bay, rồi lại tiếp tục tiến công, vòng đi vòng lại.

Lâm Tú cũng nhìn ra tâm tư của Trương Nghĩa, tên này đang muốn trải đường cho ca

ca, chân khí bị tiêu hao sẽ không có cách nào nhanh chóng khôi phục, để hắc dây dưa còn không bằng sớm kết thúc chiến đấu.

Thật ra hắc có thể dùng một quyền giải quyết Trương Nghĩa, năm lần thúc tỉnh dị thuật lực lượng không phải nói đùa, một quyền là có thể làm Trương Nghĩa biến mất khỏi thế giới xinh đẹp này, nhưng hiện tại đang tỷ thí, Lâm Tú không thể biểu hiện quá khoa trương, càng không thể lấy mạng người khác.

Vô luận là kẻ địch thiên về lực lượng hay tốc độ, hắc đều khắc chế đối phương.

Lúc Trương nghĩa lại bay ra ngoài, hắc phát hiện Lâm Tú đã biến mất khỏi chỗ cũ.

Còn chưa kịp đứng vững, sau lưng hắc đã truyền đến đau đớn.

Hắc lại bay về phía ngược lại.

Hắc phát hiện mình không thể rơi xuống đất.

Mỗi một lần Lâm Tú đều xuất hiện trước một bước ở chỗ hắc sắp rơi xuống, giống như là trận tỷ thí giữa Lâm Tú và Trường Bình quận vương.

Một góc nào đó trên khán đài, Trường Bình quận vương lộ ra vẻ mặt kích động, lầm bầm: "Đến rồi đến rồi, cuối cùng cũng đến rồi"

Tình huống giống như đã từng nhìn thấy, chỉ là hắc đang xem từ vị trí khán đài, tâm trạng cũng hoàn toàn khác nhau.

Thì ra xem người khác bay tới bay lui lại có cảm giác buồn cười sáng khoái như vậy...

Cuối cùng, Trương Nghĩa cũng dừng lại, không đợi hấn đứng dậy, một cái nắm tay dừng ở trước mặt hấn, một quyền này, đánh cho mặt đất bên cạnh hấn vỡ ra một cái hố sâu, mà toàn bộ thân thể của Trương Nghĩa cũng đều nằm ở trong hầm.

Nếu một quyền này đánh trúng đầu Trương Nghĩa, kết cục nhất định là mất mạng.

Trọng tài đứng ở một bên cũng phải thâm kinh hãi, vội vàng đi lên Giáo trường nói: "Lâm Tú thắng!"

Trên khán đài, vô số võ giả thất thần.

Rất nhiều người nghi hoặc trong lòng.

Sức người có thể vừa nhanh vừa mạnh như vậy sao?

Võ đạo bọn họ tu hành và võ đạo Lâm Tú tu hành có thật cùng là một loại không?

Tuy thực lực của Trương Nghĩa không bằng ca ca Trương Nhân, nhưng cũng là thiên tài xếp hạng top 30 Thiên kiều bảng lần trước.

Mọi người cho rằng, dù hấn không phải đối thủ của Lâm Tú thì cũng có thể kiên trì một khoảng thời gian.

Nhưng từ Trương Tín, Trường Bình quận vương, đến Tổng Ngọc Chương, Trương Nghĩa, thậm chí bọn họ đều không thể khiến Lâm Tú toàn lực ứng phó, mỗi một trận chiến, mọi người đều sinh ra cái nhìn mới đối với thực lực của hấn.

Không người nào biết cực hạn của hấn ở nơi nào.

Cũng không có người nào biết ai có thể ép hấn dùng hết sức.

Trương Nhân, Thiên Diệp Lãm, hoặc là nương tử của hần?

Đám võ giả có mặt ở đây lại đang bận hoài nghi cuộc đời.

So sánh với Lâm Tú, e rằng bọn họ đang tu võ đạo giả mạo.

Nhìn tốc độ của người ta mà xem.

Nhìn sức mạnh của người ta mà xem.

Chỉ sợ là dù tu hành từ lúc còn trong bụng mẹ, hần cũng không thể nào mạnh như vậy, loại thiên phú võ đạo này nhất định không kém gì thiên phú dị thuật của Triệu Linh Quân, hai người lại còn thành một đôi vợ chồng...

Chẳng lẽ đây là nhân duyên trên trời sắp xếp?

Trương Nghĩa được đỡ xuống đài, mấy vũ cơ đi ra, lại bắt đầu một phen ca múa uyển chuyển.

Ở chỗ ngồi của huynh đệ Trương thị, Trương Nghĩa nói với Trương Nhân: "Hần còn mạnh hơn chúng ta tưởng tượng nhiều, lát nữa huynh tuyệt đối đừng khinh địch"

Trương Nhân nghiêng đầu nhìn chỗ Lâm Tú đang ngồi một cái, khẽ gật đầu.

Trước khi tỷ thí, hần nghĩ rằng đối thủ của hần chỉ có một mình Thiên Diệp Lãm.

Lâm Tú ngang trời xuất thế, làm cho mọi người đều cảm thấy bất ngờ.

Lần này Lâm Tú không xem khiêu vũ, một lát nữa trận tỷ thí sẽ là Tần Uyển ngồi bên cạnh hần và Thiên Diệp Lãm.

Chương 645: Không chống đỡ được thì đừng cố chống đỡ (1)

Tuy nói ngày hôm qua hấn và Tần Uyển tiếp xúc thân mật lần đầu tiên, nhờ vậy mà đã cho nàng năng lực niệm lực, bù lại sức phòng ngự yếu ớt của nàng, cùng với hạn chế công kích quá một màu, nhưng bị nguyên lực hạn chế, có lẽ nàng không thể làm được như Triệu Linh Quân, áp chế Thiên Diệp Lãm.

Muốn thắng Thiên Diệp Lãm, không phải dựa vào công kích, mà là phòng ngự.

Bởi vì người bình thường căn bản không có cơ hội công kích nàng, chỉ cần trận tỷ thí nào có Thiên Diệp Lãm, cơ bản đều là tiếng trống bắt đầu vang lên, thắng bại đã phân ra.

Nàng ta sẽ lập tức áp sát đối phương, có thể chống cự được công kích đầu tiên của nàng ta thì mới có cơ hội tiếp tục tỷ thí.

Lâm Tú nghiêng đầu nhìn Thiên Diệp Lãm, nói nhỏ giọng bằng tiếng Phù Tang: "Lãm-chan, lát nữa xin nương tay một chút.."

Thiên Diệp Lãm mỉm cười, nói: "Lâm-kun yên tâm, ta đã nói chuyện với Tần cô nương xong rồi."

Tuy Lâm Tú không hoàn thành xong nhiệm vụ tán đổ Thiên Diệp Lãm mà Hạ Hoàng giao phó, nhưng ở cùng nhau lâu như vậy, bọn họ cũng coi như là bằng hữu quan hệ thân mật, xung hô cũng không còn xa lạ gì.

Về phần Linh m cùng Tần Uyển, gặp mặt Thiên Diệp Lãm nhiều lần, cũng đã sớm quen thuộc.

Ước chừng một khắc sau, trận tỷ thí thứ ba mới bắt đầu.

Mọi người vẫn có vẻ chờ mong đối với trận tỷ thí này.

Thiên Diệp Lãm và Tân Uyển là hai cô gái duy nhất trong top 6 cuộc so tài, lại đều là mỹ nhân, có thể nói là muốn dung mạo có dung mạo, muốn thực lực có thực lực.

Nhất là Tân Uyển, là một trong tứ mỹ Dịch Thuật Viện, nàng vốn đã có một ít danh tiếng ở Vương Đô, hôm nay lại nổi danh đến mức ai cũng phải nghe qua.

Nhưng sau khi tỷ thí bắt đầu, tình huống lại không giống như mọi người đoán trước.

Thiên kiều Phù Tang quốc không lựa chọn sớm chấm dứt tỷ thí, cũng không sử dụng năng lực không gian lợi hại kia, hai người tựa như là trước đó đã sớm thương lượng, Thiên Diệp Lãm dùng đao, Tân Uyển sử dụng kiếm, không giao đấu dị thuật mà chỉ là đơn thuần luận bàn võ đạo.

Thiên Diệp Lãm là võ giả cấp Địa, võ đạo của Tân Uyển nếu so với dị thuật thì có thể bỏ qua không tính, các nàng chênh lệch nhau xa như vậy còn đánh có tới có lui, hiển nhiên là không coi trận đấu này là tỷ thí nghiêm túc.

Tuy rằng quá trình không có kích thích hay hồi hộp, nhưng hai mỹ nhân này chỉ cần đứng im một chỗ trên Giáo trường cũng đã là một loại cảnh đẹp, làm cho người ta vui mắt.

Bọn họ tựa như là bằng hữu quan hệ không tệ, mỗi buổi sáng đều có người nhìn thấy các nàng cùng tới Giáo trường.

Vừa rồi Tần Uyển cùng Thiên Diệp Lãm lên sân khấu, Lâm Tú nghe được các nàng đã sớm thương nghị chỉ là đánh tượng trưng một hồi mà thôi, nếu hai người đều dùng toàn lực, nhất định sẽ là trận chiến long trời lở đất.

Nhưng thi đấu hữu nghị cũng cần phân ra thắng bại.

Lúc này, mũi đao của Thiên Diệp Lãm đâm tới, dừng ở vị trí cách Tần Uyển vài thước.

Một màn này, lúc trước Tần Uyển đối chiến Tổng Ngọc Chương cũng từng xuất hiện.

Lúc ấy kiếm của Tổng Ngọc Chương không động được chút nào, nhưng giờ phút này đao của Thiên Diệp Lãm lại đẩy về phía trước từng chút từng chút, hiển nhiên nàng đang đột phá phòng ngự của Tần Uyển từng chút một.

Như vậy tự nhiên đã có thắng bại.

Tần Uyển ra hiệu với một vị trọng tài biên, một gã cung phụng đứng lên nói: "Thiên Diệp Lãm của Phù Tang quốc thắng"

Bên trên khán đài cũng truyền đến thanh âm nghị luận.

"Quả nhiên vẫn là cô nàng Thiên Diệp Lãm của Phù Tang quốc lợi hại hơn."

"Đương nhiên, lần trước nàng từng leo lên top 10 Thiên kiều bảng đó."

"Chỉ sợ thiên phú của nàng chỉ dưới một mình Triệu cô nương, nếu nàng là người Đại Hạ chúng ta thì thật tốt."

"Nhiệm vụ này hãy giao cho ta đi, ta nguyện hi sinh bản thân vì Đại Hạ, tới Phù

Tang quốc làm đám cưới...”

Trận đấu giữa Thiên Diệp Lâm và Tần Uyển diễn ra rất nhẹ nhàng, đợi các nàng đi xuống, không bao lâu sau một vị cung phụng liền cao giọng nói: “Trận tiếp theo, Lâm Tú Đại Hạ, đối đầu với Trương Nhân Đại Hạ” Hai người đi đến Giáo trường.

Sau khi hành lễ đều tự lui về phía sau.

Lâm Tú không lựa chọn vũ khí, năng lực của Trương Nhân có thể khống chế kim loại, trên lý luận, toàn bộ vũ khí trên Giáo trường đều không thể dùng, tuy rằng Lâm Tú cũng có thể khống chế, nhưng không thể biểu hiện ra ngoài.

Vũ khí của Trương Nhân cũng là thương, chỉ có điều là có bốn thanh.

Sau khi tỷ thí bắt đầu, bốn thanh trường thương liền bay ra từ sau lưng hắn, có năng lực cùng hệ, kim thân không thể làm được đến xa có thể tấn công gần có thể phòng thủ như thế này.

Lâm Tú thoải mái tránh né bốn thanh trường thương đâm tới, thuận tay cầm một thanh trường thương ném ra ngoài.

Mới bắt đầu tốc độ của cây thương cực nhanh, hầu như là trong nháy mắt đã đến trước mặt Trương Nhân, nhưng ngay tại thời điểm mũi thương chỉ cách ngực hắn một bàn tay, cây thương lại ngưng lại lơ lửng tại chỗ.

Chương 646: Không chống đỡ được thì đừng cố chống đỡ (2)

Trương Nhân nhìn Lâm Tú, thân nhiên nói: "Chiêu này của ngươi vô dụng với ta."

Trong khi hắn nói chuyện, trong tay Lâm Tú đã ngưng tụ ra một cây thương hàn băng, tiếp theo thanh thương này liền xuất hiện ở trước ngực Trương Nhân.

Bụp!

Trường thương va chạm với thân thể Trương Nhân, lực xung kích mạnh mẽ ập tới làm Trương Nhân liên tục lùi lại mấy bước, nhưng thanh trường thương kia cũng vỡ thành vô số khối băng.

Trương Nhân phẩy xuống vụn băng trên ngực, lại nói: "Ta nói rồi, chiêu này của ngươi vô dụng với ta."

Trên khán đài cũng có thanh âm nghị luận truyền đến.

"Đây là dị thuật hệ kim cấp Địa sao?"

"Gia chủ tương lai của Trương gia có khác, quả nhiên lợi hại."

"Cuối cùng Lâm Tú đã gặp phải cục xương cứng..."

"Tên Trương Nhân này còn thích ra vẻ hơn Lâm Tú..."

"Không phá được phòng ngự của Trương Nhân rồi, xem ra hắn phải dừng ở đây, đáng tiếc, ta còn muốn xem cảnh vợ chồng bọn họ chiến đấu..."

Hạ Hoàng nhìn hai người trên Giáo trường, vẻ mặt bình tĩnh, không nhìn ra chút cảm xúc nào.

Ở thể hệ này Trương Nhân là đệ nhất thiên tài Trương gia, nếu không có Triệu Linh Quân, thậm chí hẳn sẽ là đệ nhất thiên tài Đại Hạ, lại có thêm dị thuật hệ kim, tự nhiên không thể dễ dàng đánh bại được.

Tương lai nếu không không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hầu như là hẳn nhất định đột phá cấp Thiên.

Mà trong hoàng tộc, ngoại trừ Minh Hà, không có người nào sở hữu tiềm lực như vậy.

Nếu trận này Trương Nhân thắng, Lâm Tú sẽ trở thành một hòn đá kê chân trên con đường đi lên đỉnh cao của Trương Nhân, tương lai thanh danh truyền xa, sợ là sẽ lại có không ít cao thủ xin gia nhập Trương gia.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Lâm Tú, hy vọng tên này có thể gây cho mình thêm một phen ngạc nhiên lẫn vui mừng.

Lâm Tú nhìn Trương Nhân, không thể không thừa nhận, liên tiếp trúng phải hai thương của hắn mà vẫn có thể lạnh nhạt nói ra câu kia, lần này đúng là để hắn được ra vẻ rồi.

Dị thuật giả hệ kim cấp Huyền đỉnh phong đã có thể làm cho võ giả cấp Địa đầu đầu.

Dị thuật hệ kim cấp Địa sẽ đạt tới sức phòng ngự khủng bố, cùng giai hầu như rất khó phá vỡ, từ đầu đã đứng ở thể bất bại, có cái tên rùa sắt.

Người này xác thực có chút bản lĩnh.

Bóng người Lâm Tú biến mất tại chỗ, chỉ để lại một cái tàn ảnh, lần tiếp theo xuất hiện đã là ở trước mặt Trương Nhân.

Coong!

Một quyền của hắn đánh trúng ngực của Trương Nhân, thế mà phát ra tiếng vang như va chạm sắt thép.

Một quyền này Lâm Tú dùng lực lượng cấp Huyền cùng với toàn bộ chân khí.

Thân thể Trương Nhân lui lại, nhưng vẫn đứng vững bước chân, trong cơ thể hắn bốc lên khí huyết, ngẩng đầu, trên mặt vẫn duy trì lạnh nhạt, nói: "Người chỉ có chút lực lượng như vậy thôi sao?"

"Móa xem hắn ra vẻ kìa!"

"Người ta có thực lực ra vẻ nha, người cũng thử một lần cho ta xem nào, chỉ sợ một quyền của Lâm Tú đã đánh chết người rồi."

"Người Trương gia quả nhiên lợi hại, vài năm nay hắn tiến bộ rất lớn, chỉ sợ ngay cả Thiên Diệp Lâm cũng không phải đối thủ của hắn"

"Trong ba mươi năm nữa, chỉ sợ Trương gia sẽ xuất hiện thêm một vị cao thủ cấp Thiên..."

Trên khán đài, Trường Bình quận vương nhìn một màn này, không biết vì sao khi nhìn thấy Lâm Tú không phải đối thủ của Trương Nhân, trong lòng hắn không chỉ không có khoái cảm, mà còn có chút tiếc nuối.

Nếu Trương Nhân cũng bay tới bay lui giống hắn, hắn sẽ càng vui Vẻ...

Trên Giáo trường, Trương Nhân đã không còn công kích Lâm Tú.

Hắn chỉ là đứng ở nơi đó, ra vẻ người tùy tiện ra tay, nếu ta động đậy thì coi như

ta thua.

Lâm Tú cũng phải thừa nhận tên này có chút thực lực.

Vì thế hắn lại ra quyền với tốc độ cực nhanh đánh trúng thân thể Trương Nhân, đám người trên khán đài căn bản không thấy rõ động tác của hắn, chỉ có thể nhìn thấy một loạt ảo ảnh mơ hồ.

Vài cái hô hấp sau, Lâm Tú thu hồi nắm đấm.

Trương Nhân đứng ở tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, vẻ mặt lạnh nhạt.

Hắn nhìn Lâm Tú, hỏi: "Toàn bộ thực lực của ngươi chỉ đến vậy thôi à?"

Lâm Tú vỗ bờ vai của hắn, nói: "Không chống đỡ được thì cũng đừng cố chịu đựng."

Vẻ mặt Trương Nhân trong nháy mắt tái nhợt, khóe miệng tràn ra máu tươi, chậm rãi quỳ rạp xuống đất.

Trên khán đài, sau yên tĩnh ngắn ngủi liền bộc phát ra một loạt tiếng ồ lên.

"Trương Nhân thua rồi!"

"Tốc độ tung quyền của hắn thật nhanh!"

"Ai biết vừa rồi hắn đâm bao nhiêu quyền không?"

"Không có sự kiên cố nào không phá được, chỉ có tốc độ là không phá được, hắn thật sự không gạt chúng ta!"

Hạ Hoàng rất giật mình, hỏi: "Tiểu tử này sao lại lợi hại như vậy, ngay cả Trương Nhân cũng bị đánh bại dễ dàng?"

Chu Cẩm cũng có chút khiếp sợ nói: “Hắn còn chưa dùng toàn lực, xem ra trước kia Trần viện trưởng nói không sai, thiên phú của hắn đã sắp sánh bằng nương tử rồi, cứ tiếp tục như vậy, hai người bọn họ có thể cùng nhau bước vào cấp Thiên trước ba mươi tuổi...”

Chương 647: Không chống đỡ được thì đừng cố chống đỡ (3)

Lần trước Hạ Hoàng nghe nói Lâm Tú có thiên phú dị bẩm còn phải lo lắng một phen.

Lúc này, trong lòng hấn đa số là vui vẻ.

Khi đó, hấn còn chưa đủ hiểu biết về Lâm Tú, hiện tại thì khác.

Hấn hiểu Lâm Tú tựa như hiểu biết chính mình.

Một người có lòng bác ái sao có thể xấu xa được?

Huống hồ, với quan hệ của Lâm Tú cùng Bách Chương, Minh Hà, Minh Châu, hấn không cần lo lắng Lâm gia sẽ trở thành Trương gia thứ hai, ngược lại, một ngày nào đó trong tương lai, có lẽ người này còn trở thành sự trợ giúp lớn nhất với mình.

Điều duy nhất có chút hối hận là không biến hấn thành con rể mình.

Nếu lúc ấy kiên định hơn một chút thì tốt biết bao.

Minh Hà cũng thật là, nếu lúc ấy nàng đồng ý, bốn mươi vạn lượng chẳng phải là không cần trả lại nữa?

Còn có thể mang tới cho hoàng thất một phò mã tiền đồ vô cùng sáng sủa.

Cũng không biết hiện tại nàng có hối hận không...

Trên Giáo trường, Trương Nhân vừa ra về được một lát thì đã quỳ rạp xuống đất, không còn lực tái chiến.

Trận này hiển nhiên là Lâm Tú thắng.

Nếu Lâm Tú lại đánh bại Thiên Diệp Lãm, như vậy ngày mai sẽ là trận tỷ thí giữa hắc và thê tử Triệu Linh Quân.

Ba ngày trước, năm ngày trước, nửa tháng trước, nếu có người nói hắc có thể đánh bại Thiên Diệp Lãm, nhất định sẽ bị mọi người chê cười, song bạc cũng không dám mở hạng mục đánh bạc này, nhưng một đường hắc đi tới bước này, đánh bại Trương Tín, Trương Bình quận vương, Tổng Ngọc Chương, Trương Nghĩa, Trương Nhân. Thiên tài của ba gia tộc đỉnh cao nhất Vương Đô là hoàng gia, Tổng gia, Trương gia đều bị hắc đánh bại, hơn nữa còn đánh bại một cách dễ dàng.

Ba huynh đệ Trương gia đều thua trong tay hắc.

Bây giờ đừng nói là Thiên Diệp Lãm, cho dù là hắc đánh bại Triệu Linh Quân, chỉ sợ cũng có người cảm thấy đây là điều bình thường.

Thực lực của Lâm Tú, ngay cả Triệu Linh m hiểu rõ hắc nhất cũng không rõ ràng.

Một tháng trước, nàng còn có thể đánh bại Lâm Tú.

Một tháng sau, ngay cả tư cách làm đối thủ của hắc nàng cũng không có.

Chẳng lẽ lúc trước hắc cố tình nhường nàng?

Nàng giống như nghĩ tới cái gì, đột nhiên hỏi Triệu Linh Quân bên cạnh: "Tỷ tỷ, lấy thực lực của hắc hiện tại, nếu tham gia thi đấu đại hội thì có cơ hội tiến vào top 10 Thiên kiều bảng không?"

Đối mặt vấn đề này, Triệu Linh Quân không hề do dự mà gạt đầu ngay: "Nếu trong bốn nước khác không có thiên tài nào ngang trời xuất thế, hẳn có thể tiến vào top 5 Triệu Linh m hơi hé miệng, nhất thời không biết nên vui vẻ hay nên buồn sầu.

Nghĩ đến điều gì đó, lại nhìn tỷ tỷ bên cạnh, tâm trạng của nàng vô cùng phức tạp.

"Halz..."

Nơi nào đó trên khán đài, Minh Hà công chúa từ từ thở dài, cảm giác trong lòng phức tạp khó hiểu.

Một chỗ khác, Tiết lão Quốc Công lộ vẻ tươi cười: "Hê hê, ánh mắt của lão phu thực chuẩn xác..."

Tiết Ngung Nhi nhếch khóe miệng lên, giống như người đánh bại Trương Nhân là chính nàng.

Trong đám người Tiết gia, một gã thanh niên nói: "Gia gia, người đã quên rồi sao, lúc trước là người không cho hẳn tiến vào của Tiết gia chúng ta, còn lập nên ba tầng kiểm tra, thiếu chút nữa làm hẳn mất đi nửa cái mạng..."

Sắc mặt Tiết lão Quốc Công trầm xuống, lạnh lùng nói: "Nhìn người ta rồi tự soi lại bản thân xem, người ta mới mười chín tuổi, vậy mà đã tiến vào top ba cuộc so tài, các người hơn hai mươi tuổi còn không thể tiến vào thi đấu đại hội, tương lai Tiết gia vậy mà lại đặt trọng trách lên vai một người con gái như Ngung Nhi, các người có còn biết xấu hổ không, nhìn thấy các người lão phu lại tức giận, hôm nay

các người không ai được ăn cơm, về phòng đóng cửa suy nghĩ lại cho ta..."

Hơn mười nam đình Tiết gia không biết nói gì.

Chỉ khi Ngung Nhi ở cùng Lâm Tú mới ra dáng thiếu nữ một chút, lúc nàng tỷ thí với người khác có điểm nào giống con gái đâu?

Lâm Tú vừa mới tỷ thí một trận, hiện tại là ca múa giữa giờ, để cho hắn có thời gian khôi phục năng lực, chẳng qua so với ca múa thì mọi người càng chờ mong trận đấu kế tiếp hơn.

Một bên là người từng tiến vào top chín Thiên kiều bảng, sở hữu năng lực không gian hiếm thấy, thiên kiều hàng đầu Phù Tang quốc.

Một bên khác là chồng của đệ nhất Thiên kiều bảng, một chữ nhanh làm tới tận cùng, tuy bọn họ cũng muốn xem tình huống hai thiên tài đối chiến, nhưng hình như cảnh vợ chồng đánh nhau lại càng... thú vị hơn.

Lâm Tú cùng Thiên Diệp Lãm đi đến Giáo trường, chấp tay nói với nàng: "Lãm-chan, xin chỉ giáo."

Thiên Diệp Lãm bắt chéo tay trước ngực, quỳ một gối hành lễ với hắn, nói: "Lâm-kun, trận tỷ thí này ta sẽ toàn lực ứng phó, người hãy cẩn thận..."

Lâm Tú không nhịn được mỉm cười: "Cầu còn không được..."

Trong cuộc sống bọn họ là bằng hữu, nhưng giờ khắc này bọn họ là đối thủ.

Hai người cách nhau ba trượng, tiếng trống
vừa vang lên, bóng người Thiên Diệp Lâm đã
biến mất tại chỗ.

Chương 648: Ông trời tác hợp cho (1)

Trên khán đài, vô số người kích động không thôi.

“Tới rồi tới rồi!”

“Lại là một chiêu này!”

“Với thực lực của nàng mà chém ra một đao, trừ Trương Nhân chỉ sợ không người nào chống đỡ được, dù là Triệu cô nương cũng không thể được...”

Đây là phong cách chiến đấu kinh điển nhất của thiên tài Phù Tang quốc, biến mất trong nháy mắt sau đó xuất hiện ở phía sau người khác, hầu như tất cả đối thủ đều thua trước một chiêu này của nàng.

Tốc độ nhanh tới đâu cũng không thể sánh bằng dịch chuyển tức thời của nàng.

Lâm Tú đứng tại chỗ, cảm nhận được bên trái truyền đến không gian dao động quen thuộc.

Ưu thế lớn nhất của Thiên Diệp Lãm là sau khi nàng tiến vào một không gian khác là có thể bỗng nhiên công kích từ một hướng khác, không người nào có thể phòng bị, tốc độ của nàng vượt qua khả năng phản ứng của người bình thường.

Ưu thế lớn nhất của nàng ngược lại trở thành sơ hở cho Lâm Tú lợi dụng.

Ở trước khi nàng ra tay, nhất định phải trở lại không gian thật, cái này không thể tránh được không gian giao động, tương đương với nói cho Lâm Tú biết vị trí của nàng.

Ngay sau đó, thanh đao hình cung quả nhiên xuất hiện từ trong hư không.

Thanh đao vốn hướng tới vai Lâm Tú, nhưng Lâm Tú lại bỗng nhiên nghiêng thân thể của hắn, lần đầu tiên công kích của nàng thất bại.

"Né được rồi!"

"Phản ứng thực nhanh!"

"Giống như là sớm có đoán trước, quả nhiên hắn không dễ bị đánh bại như vậy!"

Có thể nói, Thiên Diệp Lãm tỷ thí từ đầu tới giờ, ngoại trừ cố ý đánh vui đùa với Tân Uyển, cùng với thiên tài dị thuật tốc độ Vô Cực quốc tránh thoát công kích đầu tiên của nàng, nàng đều là dùng một chiêu chấm dứt tỷ thí.

Chiêu đầu tiên không thành, thân thể của Thiên Diệp Lãm biến mất tại chỗ, ngay sau đó phía sau Lâm Tú lại có không gian giao động xuất hiện.

Nhưng Lâm Tú giống như mọc mắt sau lưng, trong nháy mắt xoay người nâng tay lên, thanh đao vừa mới xuất hiện trong không gian đã bị hắn nắm lấy.

Trong mắt Thiên Diệp Lãm lộ ra vẻ ngạc nhiên, hỏi:" Lâm-kun, ngươi có thể nhìn thấu tung tích của ta sao?"

Lâm Tú lắc đầu nói: "Không thể, nhưng trước khi ngươi công kích, ta có thể cảm nhận được một tia mong manh, có thể đây là trực giác."

Hắn nói với Thiên Diệp Lãm rằng: "Xuyên qua không gian hắn là rất hao phí nguyên lực, chỉ bằng chúng ta đường đường chính

chính tỷ võ đạo một trận, Lãm-chan cảm thấy thế nào?"

Thiên Diệp Lãm gật gật đầu, Lãm Tú nói không sai, nàng sử dụng năng lực không gian vô cùng hao phí nguyên lực, nếu năng lực này không thể làm đối thủ bất ngờ thì sẽ trở thành vô dụng.

Lãm Tú lấy một cây trường thương từ giá đỡ binh khí, Thiên Diệp Lãm vẫn dùng đao, toàn bộ trận tỷ thí của hai người hầu như đều rất lưu loát, một chiêu hạ gục kẻ địch.

Ngoại trừ Lãm Tú và Tiết Ngưng Nhi liếc mắt đưa tình, trận đấu hữu nghị giữa Thiên Diệp Lãm và Tần Uyển, đây thật sự là trận đấu võ đạo đúng nghĩa đầu tiên của hai người.

Tuy rằng Lãm Tú và Thiên Diệp Lãm quen biết đã lâu, nhưng vẫn chưa luận bàn với nhau.

Bởi vì Thiên Diệp Lãm nổi tiếng với năng lực không gian và bề ngoài xinh đẹp, đại đa số mọi người sẽ bỏ qua chuyện nàng còn là võ giả cấp Địa hàng thật giá thật.

Là võ giả, nàng cũng nổi tiếng.

Bộ pháp, chiêu thức của nàng đều không có sơ hở rõ ràng gì, chân khí cũng không phải mới vào cấp Địa, cho dù là không cần năng lực không gian, chỉ sợ cũng có thể đơn giản tiến vào top 5, mà hẳn là chỉ Trương Nhân mới có thể tạo thành một chút phiền toái với nàng.

Nhưng chiến đấu với võ giả là chuyện Lãm Tú không e sợ nhất.

Một số năng lực kì lạ hiếm gặp còn có thể làm hấn kiêng kị, đều là võ giả, tốc độ của Thiên Diệp Lãm không thể nhanh bằng hấn, lực lượng cũng không thể mạnh bằng hấn, năng lực không gian lại vô dụng với hấn, thật ra ngay từ đầu, hấn vốn không coi nàng là khó khăn gì.

Từ đầu tới cuối, đối thủ của hấn chỉ có một, đó chính là Triệu Linh Quân.

Giờ phút này, trong lòng Lâm Tú thể mà sinh ra một loại cảm giác thân ở đỉnh cao không khỏi rét vì lạnh.

Top 10 Thiên kiều bảng cũng không gì hơn cái này.

Hấn nhớ tới hơn một năm trôi qua, vô số lần thức trắng đêm tu hành, lo lắng đề phòng đánh cắp tài nguyên trên Trảo Oa quốc, ở trên biển chật vật chạy trốn khỏi lời vân truy đuổi...

Không biết từ khi nào, những người hấn từng phải ngẩng đầu ngưỡng mộ đã dần bị hấn vượt lên.

Đây hấn cũng là cảm xúc của Triệu Linh Quân trước giờ.

Thiên Diệp Lãm nhìn Lâm Tú, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Nàng đã toàn lực ứng phó, nhưng nàng rõ ràng cảm giác được, Lâm Tú vẫn còn nương tay rất nhiều.

Giờ khắc này trong lòng của nàng nảy sinh ra sự vô lực giống như đối mặt Triệu Linh Quân.

Một đoạn thời gian rất dài trước kia, nàng có lòng kiêu ngạo rất mạnh.

Lần cuộc so tài này, ngoại trừ Triệu Linh
Quân ra nàng cho rằng mình không có đối
thủ khác.

Chương 649: Ông trời tác hợp cho (2)

Tận đến giờ phút này, nàng mới rõ ràng thể giới rất lớn.

Nếu ánh sáng của nàng tựa như sao trời, như vậy vợ chồng bọn họ chính là ánh trăng và mặt trời.

Nàng ngẩng đầu nhìn Lâm Tú, nói: "Đây sẽ là một chiêu cuối cùng của ta, nếu còn không thể đánh bại ngươi, ta sẽ nhận thua..."

Hai tay nàng cầm trường đao, rút chân khí toàn thân vào thân đao, sau đó lại biến mất.

Lúc xuất hiện, nàng đã ở trên đầu Lâm Tú.

Ánh đao vung xuống!

Lâm Tú nhận thấy được, một đao này đánh xuống, hình như ngay cả không gian cũng xuất hiện một tia giao động.

Võ đạo dung hợp với lực lượng không gian?

Dưới khán đài, sắc mặt Trương Nhân khế biến, hắn mơ hồ có loại cảm giác mình không thể chống đỡ một đao này.

Cho dù hắn chiến thắng Lâm Tú, cũng không thể chiến thắng Thiên Diệp Lãm.

Lâm Tú vung thương ngăn cản, trong khoảnh khắc thân đao và thân thương va chạm, tiếng ầm ầm long trời lở đất vang lên, mặt đất dưới chân Lâm Tú vỡ ra hố to, mà thân thể Thiên Diệp Lãm cũng chậm rãi rơi xuống.

Thân thể của nàng hơi lung lay, tựa như là đứng cũng không vững.

Trong nháy mắt Lâm Tú xuất hiện ở bên cạnh, đồ nàng đứng yên lại, hỏi: "Không có việc gì chứ?"

Thiên Diệp Lãm có chút bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Không có việc gì, ta thua rồi."

Một chiêu này nàng mới lĩnh ngộ trong hơn một tháng nay, vốn là lưu lại cho Triệu Linh Quân, hiện tại xem ra hẳn là không có cơ hội.

Sau yên tĩnh ngắn ngủi, đám người phía dưới hoàn toàn phát cuồng.

"Trời ơi tin được không, Thiên Diệp Lãm thua rồi?"

"Ta còn tưởng lần thi đấu đại hội này nàng có cơ hội tiến vào top năm"

"Lâm Tú còn chưa thềm sử dụng dị thuật, thế mà không ai đủ sức ép hẳn sử dụng dị thuật?"

"Vì sao trước kia hẳn không tham gia thi đấu đại hội, có loại thực lực này, chúng ta nắm chắc hai suất trong top mười Thiên kiều bảng!"

Ai cũng thật không ngờ, tiến vào trận chiến cuối cùng lại là tướng công của Triệu Linh Quân.

Một năm trước, vô số người còn tiếc hận với hôn sự này.

Thiên kiều hàng đầu Đại Hạ, chẳng lẽ phải gả cho một tên phế thải không thức tỉnh nổi dị thuật?

Khi đó, mỗi người đều cảm thấy bất bình thay cho Triệu Linh Quân.

Hiện tại ngẫm lại, bọn họ đúng là mù hết mắt chó rồi.

Vô luận là dung mạo, thiên phú, hay là thực lực, không có cặp nào xứng đôi hơn hai vợ chồng này.

Đây là ông trời cố ý tác hợp lương duyên.

Cho dù là không có Triệu Linh Quân, tương lai Lâm gia cũng nhất định trở thành đại gia tộc có số má ở Đại Hạ, vô số quyền quý trên khán đài nhìn bóng người ở Giáo trường, trong lòng đã bắt đầu suy tư.

Đối với bọn họ, cuộc so tài không chỉ là nơi để xem náo nhiệt.

Triều đình muốn khai quật thiên tài mới nổi trong cuộc so tài, tại sao bọn họ lại không có ý nghĩ riêng?

"Lâm gia ngày sau chắc chắn quật khởi, nếu có thể kết nối với Lâm gia, ít nhất có thể giúp gia tộc huy hoàng thêm năm mươi năm"

"Phải làm thế nào để móc nối quan hệ với Lâm gia đây?"

"Bên cạnh hắn luôn có các cô gái xinh đẹp vờn quanh, tất nhiên là hạng người háo sắc, ngày mai cho người chuẩn bị mai mối, chỉ cần làm thiệp thất cũng được, dù sao chính thê cũng là Triệu Linh Quân, con gái làm thiệp cho hắn là đương nhiên"

Trên khán đài, Tiết lão Quốc Công vuốt chòm râu, vui mừng nhìn Tiết Ngung Nhi nói: "Ngung Nhi, từ giờ trở đi, người muốn tìm hắn thì cứ thoải mái, về sau lão phu sẽ hết lòng ủng hộ các người..."

Ngày mai là ngày cuối cùng của cuộc so tài.

Buổi sáng hôm nay Lâm Tú đánh bại Thiên Diệp Lãm, nhờ vậy trở thành người duy nhất có tư cách đánh một trận với Triệu Linh Quân.

Từ buổi chiều hôm nay đã lục tục có người đi tới Lâm phủ thăm hỏi cha mẹ Lâm Tú, đồng thời đưa ra đủ kiểu ám chỉ âm thầm hoặc công khai rằng con gái cháu gái nhà mình muốn gả đến Lâm gia, cho dù là làm thiếp cũng được.

Bọn họ đều là quyền quý có sổ có má ở Vương Đô, thậm chí còn có cả nhà Quốc Công.

Nghe qua thì có vẻ như tự hạ thân phận, nhưng loại chuyện này, Lâm Tú không phải người đầu tiên, cũng không phải người cuối cùng.

Giáo trường cuộc so tài đồng thời cũng là nơi được quan tâm nhất Đại Hạ bây giờ.

Đám quyền quý danh gia vọng tộc kia cử người nhà tới không chỉ là vì xem náo nhiệt.

Trong đó còn ẩn chứa một tầng ý tứ tìm kiếm chàng rể thích hợp.

Một số cô gái xuất chúng cũng sẽ khiến cho đại gia tộc chú ý.

Tăng cường thực lực gia tộc là một chuyện, càng quan trọng là sự kế thừa huyết mạch.

Kết hôn với một thê tử thiên phú xuất chúng có thể sinh ra mầm mống ưu tú, các đại gia tộc vô cùng quan tâm chuyện này.

Cái này cũng là nguyên nhân lớn nhất giúp cho hoàng gia, Trương gia, Tống gia xuất hiện thiên tài tầng tầng lớp lớp.

Theo như lời nói của Linh m, lúc trước tỷ
tỷ nàng đoạt được vị trí đệ nhất cuộc so
tài, con phố trước mặt Triệu đã bị xe ngựa
của đám quyền quý xếp đầy không chừa lại
kẽ hở.

Chương 650: Đôi vợ chồng tùy hứng (1)

Mà lúc nàng đạt được ngôi vị đệ nhất thi đấu đại hội, mỗi ngày số người đến thăm hỏi Triệu phủ có thể xếp hàng đến cửa thành.

Thậm chí hai ngày này cũng có rất nhiều người tới Triệu phủ cầu hôn.

Nhưng là để cầu hôn Linh m.

Lần cuộc so tài này, biểu hiện của nàng tuy không chói sáng như Lâm Tú và Tân Uyển, nhưng cũng lấy được thành tích top bảy, như vậy đã là rất giỏi rồi, nếu ai cưới được nàng, không thể nghi ngờ là chiếm được cơ hội để gia tộc chấn hưng.

Lâm Tú làm như thuận miệng hỏi: "Nhạc phụ nhạc mẫu có nhìn trúng ai không?"

Triệu Linh m liếc hẩn một cái, nói: "Ta không vội lập gia đình, lập gia đình chỉ tổ ảnh hưởng ta tu hành, đợi tới thi đấu đại hội tiếp theo, ta cũng muốn tiến vào top mười Thiên kiều bảng, trước lúc đó ta sẽ không suy xét chuyện lập gia đình..."

Lâm Tú gật gật đầu: "Ta rất xem trọng ngươi."

Trên mặt Triệu Linh m lộ ra vẻ mặt kiên định nói: "Ta quyết định rồi, về sau ta sẽ cùng ngươi chăm chỉ tu hành võ đạo, sớm ngày đột phá cấp Địa"

Cuộc so tài lần này đã khiến nàng thấy được thực lực của mình còn chưa đủ mạnh.

Võ đạo yếu ớt đã hạn chế thực lực của nàng rất nhiều, một loại võ đạo có thể bù lại nhiều loại dị thuật, nhất là từ cấp Địa

trở đi, vô luận là lực lượng, tốc độ, hay phòng ngự, đều sẽ tăng trưởng rất nhiều.

Cái này tương đương với, ngoại trừ nàng có dị thuật hệ băng còn có dị thuật hệ lực lượng, tốc độ và hệ kim.

Lâm Tú chỉ dùng võ đạo, không cần dị thuật, cũng có thể đánh bại toàn bộ đối thủ, điều này làm cho nàng thực hâm mộ.

Cơ mặt Lâm Tú giật giật, Linh m còn không biết, cho dù nàng tu hành võ đạo với hần cũng sẽ không thể lợi hại như hần, nhưng nếu nàng có thể hạ quyết tâm thì vẫn rất hữu dụng với việc tăng lên thực lực.

Triệu Linh m nhớ tới cái gì, hỏi Lâm Tú: "Bá phụ bá mẫu có đáp ứng cho người cưới cô nàng nhà quyền quý nào không vậy?"

Lâm Tú liếc nàng một cái, hỏi: "Ta là loại người này sao?"

Triệu Linh m ra vẻ tràn ngập kinh ngạc, hỏi ngược lại: "Chuyện rõ ràng như vậy mà người còn hỏi?"

Lâm Tú nhất thời câm nín, sau đó giải thích: "Ý của ta là tình cảm cần tích lũy, tựa như ta và Ngung Nhi, Uyển Nhi, Thái Y, đều là lâu ngày mà nảy sinh tình cảm, ngay cả mặt mũi cũng chưa thấy, sao có khả năng cưới bọn họ..."

Lâm Tú thừa nhận mình là kẻ đa tình, nhưng hần cũng không phải là ai đến cũng không cự tuyệt.

Tựa như Tống gia, vậy mà muốn Tống Ngọc Trí làm thiếp của hần, cái này ai chịu được?

Lâm Tú đã để cho Đại Lục trở về nói cho cha mẹ biết, về sau gặp loại chuyện này cứ trực tiếp từ chối.

Triệu Linh m không tiếp tục hỏi đề tài này, đột nhiên hỏi:

"Người chuẩn bị xong chưa?"

Lâm Tú hỏi lại: "Chuẩn bị xong cái gì?"

Triệu Linh m đáp: "Ngày mai tỷ thí với tỷ tỷ."

Lâm Tú hơi im lặng, hắn đánh bại Trương Nhân thì thế nào, đánh bại Thiên Diệp Lãm thì thế nào, hơn một năm đã đuổi kịp người khác tu hành hơn mười năm thì thế nào, đối với Triệu Linh Quân mà nói, đối thủ là Thiên Diệp Lãm hay Lâm Tú đều không khác gì nhau.

Bởi vì cùng một kết quả.

Nhưng ít ra, Lâm Tú đã có thể đứng đôi diện với nàng.

Lâm Tú cười cười: "Tận lực là được rồi."

Triệu Linh m nghĩ một chút rồi hỏi: "Người thực sự muốn đánh bại tỷ tỷ sao?"

Lâm Tú hỏi: "Chẳng lẽ người không muốn làm đệ nhất Thiên kiều bảng?"

Tuy mỗi người đều muốn đánh bại Triệu Linh Quân, làm đệ nhất Thiên kiều bảng, nhưng mục đích của Lâm Tú không giống bọn họ, hắn không phải loại người tranh cường hào thắng, bằng không, nhiều năm qua hắn không có khả năng một mực ẩn giấu, không để lộ một chút thiên phú nào.

Là đệ nhất Thiên kiều bảng có lẽ còn không sung sướng bằng được trái ôm phải ấp Tần

Uyển cùng Tiết Ngưng Nhi.

Buổi tối hôm nay Lâm Tú không tu hành.

Sáng sớm hôm sau, hấn cùng với Triệu Linh Quân đi tới Giáo trường.

Hoàng cung sẽ có xe ngựa tới đón bọn họ.

Trận chung kết cuộc so tài tự nhiên là được tất cả mọi người chú ý, ngay cả giá vé cũng đắt gấp đôi lúc bình thường.

Chu Cẩm tự mình lái xe, đi tới trước cửa.

Lâm Tú và Triệu Linh Quân cùng nhau lên xe ngựa, một đường không nói gì, đến Giáo trường rồi, Lâm Tú nhảy xuống xe ngựa trước, sau đó đưa tay ra mời Triệu Linh Quân xuống.

Mặc dù giá vé đã tăng gấp đôi, nhưng khán đài vẫn không còn chỗ ngồi, thậm chí còn có người đứng ở phía sau.

Sau khi Lâm Tú dắt tay Triệu Linh Quân xuống xe ngựa, trên khán đài lập tức liền huyên náo hấn lên.

"Bọn họ đến rồi!"

"Càng nhìn càng thấy hai người này xứng đôi."

"Tình cảm vợ chồng của họ thật tốt, đi xuống xe ngựa cũng phải nắm tay."

"Không biết lát nữa trận tỷ thí sẽ như thế nào..."

Vợ chồng Lâm Tú và Triệu Linh Quân xuất hiện đẩy không khí Giáo trường lên cao trào, đây là lần đầu tiên từ trước tới nay, hai đối thủ trong trận đấu cuối cùng của cuộc so tài lại là một cặp vợ chồng.

Chương 651 → 700

Chương 651: Đôi vợ chồng tùy hứng (2)

"Các người nói xem ai sẽ thắng?"

"Nói lời thừa, khẳng định là Triệu cô nương"

"Nam tử hán đại trượng phu, bị thê tử đánh bại, mất mặt trước nhiều người như vậy, về sau sao còn dám gặp người khác?"

"Nghe đã biết người chưa có vợ, mặt mũi quan trọng hơn hay tình cảm vợ chồng quan trọng hơn, thắng tỷ thí, có khả năng nửa tháng sau đều phải ngủ ở thư phòng, lúc đấy thì khóc tiếng chó nhé."

Trước khi Lâm Tú và Triệu Linh Quân xuất chiến, hôm nay còn phải tỷ thí mấy trận trước để xác định thứ tự.

Vợ chồng Lâm Tú và Triệu Linh Quân tự nhiên đã nằm top đầu trong danh sách, chỉ là chưa biết cụ thể người nào top một người nào top hai mà thôi.

Thiên Diệp Lãm tạm thời được xếp thứ ba, nhưng top ba này còn chưa vững chãi.

Ai thắng trong đám người Trương Nhân, Trương Nghĩa, Tần Uyển cùng Tống Ngọc Chương còn có một cơ hội khiêu chiến nữa.

Thực lực của Trương Nghĩa hơi yếu, ba trận chiến đều thua, Tống Ngọc Chương đã bại bởi Tần Uyển một lần, lần này cũng trực tiếp nhận thua, ngày hôm qua Trương Nhân đối mặt Lâm Tú thì tương đối cùi bắp, hôm nay tỷ thí lại thể hiện rất tốt, ba trận chiến toàn thắng, ngoại trừ có chút tổn sức khi gặp Tần Uyển, hai trận còn lại đều thắng thực nhẹ nhàng.

Từ đó có thể thấy được thực lực của Trương Nhân đã vượt xa bọn họ.

Mọi người vốn tưởng rằng, trận cuối cùng sẽ là hấn cùng Thiên Diệp Lãm tranh đoạt tư cách tỷ thí với Triệu Linh Quân, nhưng hấn lại bất ngờ bại bởi Lâm Tú, hôm nay hấn bằng vào thực lực tuyệt đối mà có thêm một cơ hội.

Trận đấu giữa Lâm Tú và Triệu Linh Quân sẽ diễn ra cuối cùng, còn Trương Nhân không có bao nhiêu thời gian nghỉ ngơi là sẽ khiêu chiến lần cuối.

Trận đấu của hấn và Thiên Diệp Lãm sẽ quyết định ai là top 3 cuộc so tài.

Đây cũng là lần đầu tiên hai người bọn họ giao đấu trong cuộc so tài.

Khác với trận tỷ thí ngày hôm qua với Lâm Tú.

Hôm nay đối mặt Trương Nhân khiêu chiến, Thiên Diệp Lãm vừa ra tay đã dùng tới một đao mạnh nhất.

Trên thân thể Trương Nhân lưu động ánh sáng màu vàng, chỉ cần có thể ngăn cản một đao này của Thiên Diệp Lãm, nàng sẽ vô lực tái chiến.

Lâm Tú lại cảm nhận được lực lượng không gian từ một đao này.

Nàng quả nhiên đã dung hợp năng lực dị thuật vào võ đạo.

Lâm Tú tạm thời còn chưa thể sờ soạng ra cách dùng lực lượng không gian kiểu này.

Coong!

Một thanh âm kim loại va chạm qua đi, thân thể Trương Nhân bay ngược ra ngoài, ngực hần xuất hiện một vết thương sâu hoắm, máu văng khắp Giáo trường, khiến cho rất nhiều người trên khán đài kinh hô.

Ngày hôm qua lúc Thiên Diệp Lãm đấu với Lâm Tú cũng từng dùng một chiêu này, nhưng bị hần thoải mái cản lại.

Khi đó, mọi người cũng không ý thức được một đao này lợi hại như thế nào.

Tận đến khi nhìn thấy Trương Nhân sở hữu dị thuật hệ kim phòng ngự cực mạnh lại bị nàng bổ một đao phá vỡ, hai bên so sánh với nhau, bọn họ mới rõ cuộc rõ ràng, không phải Thiên Diệp Lãm yếu, chỉ là Lâm Tú quá mạnh mẽ.

Trương Nhân được kéo đi xuống trị thương, có cung phụng thuộc tính thủy tẩy rửa vết máu trên Giáo trường, lại có cung phụng thuộc tính hỏa hong khô mặt đất, rốt cuộc đã đến trận đấu mọi người chờ mong nhất.

Lâm Tú đấu với Triệu Linh Quân Bọn họ vừa là vợ chồng, vừa là đối thủ.

Một Triệu Linh Quân từ mười năm trước đã nổi danh Vương Đô, một Lâm Tú nửa tháng trước cường thế quật khởi, nghe nói tu vi Triệu Linh Quân đã đến cấp Địa thượng cảnh, còn thực lực Lâm Tú đến nay vẫn là một điều bí ẩn.

Mạnh mẽ như thiên kiêu Phù Tang quốc Thiên Diệp Lãm cũng không thể làm hần sử dụng toàn lực.

Trận đấu giữa cặp vợ chồng này, ai có thể trở thành người thắng cuối cùng?

Nhìn hai bóng người trên Giáo trường, bầu không khí vốn đang có chút ồn ào đột nhiên biến thành im lặng.

Mọi người đều đang chờ đợi bọn họ ra tay.

Lâm Tú đứng tại chỗ nhìn Triệu Linh Quân, tỷ thí đã bắt đầu, nhưng bọn họ không ai động đây, thậm chí cũng không hành lễ, đại lễ bái đường cũng đã làm rồi, bây giờ lại ôm quyền hành lễ xã giao thì không khỏi lộ vẻ kì quái.

Thời gian chậm rãi trôi qua, bọn họ đều không động đây, đám người trên khán đài thì kiên nhẫn chờ đợi.

Bỗng nhiên bóng người Lâm Tú biến mất tại chỗ, chỉ để lại một loạt ảo ảnh.

Ngay lập tức sau, Lâm Tú xuất hiện cách Triệu Linh Quân mấy bước chân.

Thật ra hẳn không muốn áp sát gần như vậy, năng lực của Triệu Linh Quân là niệm lực, có thể tản ra một loại lãnh vực vô hình, Lâm Tú nghĩ rằng mình sẽ gặp lực cản rất lớn nên cố tình dùng thêm sức, nhưng kết quả là hai người lại không có trở ngại gì, điều này làm cho hắn thiếu chút nữa không kịp thu lực, suýt nữa đánh về phía nàng.

Aissss, nàng đang làm cái quái gì vậy hả?

Triệu Linh Quân nhẹ giọng hỏi Lâm Tú: "Tại sao không ra tay?"

Lâm Tú hỏi: "Còn người, tại sao cũng không ra tay?"

Triệu Linh Quân nói: "Người ra tay trước, ta lập tức ra tay."

Lâm Tú cũng nói: "Người đánh trước rồi ta đánh trả ngay."

Chương 652: Đôi vợ chồng tùy hứng (3)

Lâm Tú và Triệu Linh Quân đạt thành nhất trí ở rất nhiều vấn đề, nhưng trong chuyện ai ra tay trước thì lại bất đồng quan điểm.

Lâm Tú không muốn đánh trước, cái này sẽ khiến hấn lộ vẻ không phong độ, sau này chắc chắn sẽ có người mắng hấn không biết thương hoa tiếc ngọc, chủ động ra tay đánh vợ.

Triệu Linh Quân hiển nhiên cũng không muốn ra tay trước.

Vì thế hai người liền hình thành cục diện giằng co.

Triệu Linh Quân im lặng một lát, hỏi: "Người rất muốn đánh bại ta sao?"

Lâm Tú nhìn nàng một cái, nhưng không biết nàng nghĩ gì trong lòng, nói: "Người đừng nhường ta, một ngày nào đó ta muốn đường đường chính chính đánh bại người..."

Triệu Linh Quân mỉm cười, nói: "Ta rất mong chờ."

Lâm Tú không thể không thừa nhận, hấn hiện tại còn chưa phải đối thủ của Triệu Linh Quân.

Triệu Linh Quân nhìn quanh bốn phía, nói: "Bị người khác nhìn như vậy, thực không thoải mái..."

Lâm Tú đáp: "Ta cũng vậy."

Đây là chuyện riêng giữa hấn và Triệu Linh Quân, hấn không muốn bị nhiều người vây xem như vậy.

Triệu Linh Quân nhìn hấn, cười nhạt: "Vây chúng ta đi thôi."

Lâm Tú hỏi: "Còn tỷ thí thì làm sao bây giờ?"

Triệu Linh Quân nói: "Cái này không quan hệ gì với chúng ta."

Nói xong, nàng nắm tay Lâm Tú, hai người bay lên không trung, rất nhanh đã biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

Phía trên khán đài, bao gồm Hạ Hoàng, mọi người đều ngẩn ra.

Đang tỷ thí cơ mà, vô số người đều đang nhìn bọn họ, một đôi vợ chồng này đang làm cái gì vậy?

Đầu tiên là nhìn nhau đăm đăm tóe lửa tình một hồi, sau đó lại có thể ở trước mắt bao người, tay nắm tay bay mất...

Kết quả cuối cùng tính là ai thắng?

Đây là tỷ thí, có thể nghiêm túc một chút không? !

"Bọn họ cứ thế mà đi rồi?"

"Không đánh nữa sao?"

"Nhưng ta mua vé chính là để xem phu thê bọn họ đánh nhau mà.

"Có thể trả tiền vé cho ta không?"

Trên võ đài, cả một vùng xôn xao lên.

Đôi phu thê Lâm Tú và Triệu Linh Quân này, có thể nói là tùy hứng đến cực điểm rồi.

Đây là trận tỉ thí cuối cùng của vòng loại, là trận đấu quyết định xem ai là người đứng đầu của vòng loại, vợ chồng Lâm Tú lại dám gạt bỏ tất cả mọi người ở bao

gồm Hoàng đế Đại Hạ, quyền quý ở Vương Đô, sứ đoàn các nước trong đó ở chỗ này, đến tỉ thí cũng không quan tâm nữa.

Trong mắt bọn họ có còn quy tắc tỉ thí, có còn Hoàng đế của Đại Hạ không?

Hạ Hoàng nhìn hai bóng dáng đã biến mất xa dần, trong lòng không hề gợn sóng.

Triệu Linh Quân đến cả đêm động phòng còn bỏ đi, vòng loại có là cái thá gì, nàng ta có thể làm ra loại chuyện này, không kì lạ một chút nào cả, không tùy hứng thì không phải là Triệu Linh Quân.

Mà nàng ta cũng có tư cách để tùy hứng.

Trước đây chỉ có mình nàng ta có, bây giờ Lâm Tú cũng có rồi.

Đáng tiếc, hẳn ta cũng không thể xem được cuộc chiến của phu thê bọn họ.

Một tên quan hầu cung phụng đi lên phía trước, bồi rồi hỏi: "Bệ hạ, bây giờ nên làm sao?"

Hạ Hoàng khoát khoát tay, nói: "Cứ cho bọn họ hòa nhau đi, dù gì bọn họ cũng là phu thê, ai trước ai sau, ai trên ai dưới, cũng như nhau cả.

Trước mắt cũng chỉ có thể như vậy.

Sau khi quan hầu đó tuyên bố kết quả, mọi người trên khán đài tự nhiên không tránh khỏi thất vọng.

Vốn là muốn xem hiện trường bạo lực gia đình, lại chỉ xem được cảnh phu thê nhà người ta ân ái.

So sánh với tình cảm vợ chồng, bọn họ rõ ràng không hề quan tâm hư danh hạng nhất

vòng loại, cũng không cho bọn hắc cơ hội xem cảnh nào nhiệt.

Khiến cho mọi người xúc động nhất là cặp phu thê này, ôm hết hạng một và hạng hai của vòng trong, bao gồm cả Đại Hạ trong đó, mấy chục nước phương Đông, thiên tài cùng thời không có một người nào có thể ngang bằng với bọn họ...

Một nhà hai đứa con trời.

Tương lai của Lâm gia, tràn đầy hứa hẹn.

Lâm Tú và Triệu Linh Quân đã rời đi khá lâu, hình bóng bọn họ nắm tay bay đi, vẫn hiện ra trong tâm trí của mọi người như cũ.

Lúc này.

Đông thành.

Hôn phủ.

Thân ảnh của Lâm Tú và Triệu Linh Quân đáp xuống trong viện, bàn tay cả hai đang nắm cũng tự nhiên buông ra.

Thật ra Lâm Tú lúc này đã định nhận thua, dù gì hắc cũng không phải là đối thủ của Triệu Linh Quân, nhưng không nghĩ là nàng không quan tâm chút nào, lại có thể trực tiếp dẫn theo hắc chạy...

Trận tỉ thí chung kết mười mấy quốc gia tham dự, Hoàng đế của Đại Hạ cũng đến xem trực tiếp, trên khán đài còn có mấy nghìn người, cứ thế mà bỏ đi, bỏ mặc tất cả mọi người ở đó, đây là biểu hiện của việc hết sức không chịu trách nhiệm.

Dựa vào tính cách của Lâm Tú, hắc không làm nổi loại chuyện này.

Nhưng nghĩ đến nàng là Triệu Linh Quân,
Lâm Tú lại không thấy kì lạ nữa.

Đêm đại hôn nàng cũng không nói một tiếng
mà đi, hôm nay có thể lộ mặt ở trên võ
đài, đã xem như là cho Hạ Hoàng mặt mũi,
cho triều đình Đại Hạ mặt mũi, còn có thể
yêu cầu nàng ta cái gì?

Chương 653: Nhận sai (1)

Phu thê xung đột nội bộ, để người khác xem trò hay, nếu như nàng thật sự làm vậy thì nàng không phải là Triệu Linh Quân.

Cuối cùng Lâm Tú cũng hiểu rõ, tại sao trước đại hôn, Linh m còn đặc biệt khiến hần đồng ý với nàng ta, sau khi kết hôn hãy khoan dung với tỷ tỷ của nàng ta một chút, bởi vì nàng ta biết tính cách tùy hứng làm liều của tỷ tỷ, quả nhiên vẫn là Linh m hiểu rõ nàng ấy nhất.

Hai người đứng ở trong viện, không khí có chút nặng nề.

Trong lòng Lâm Tú cũng có chút lúng túng.

Vừa mới nãy Triệu Linh Quân hỏi như vậy, hần cũng chỉ tiện mồm trả lời, lại nói ra lời trong lòng.

Một người bỏ ra sự nỗ lực vượt mức bình thường, nếu như chỉ là để đánh bại một người khác, chúng tỏ rằng chính hần cũng cho rằng bản thân thấp hơn người ta một cái đầu, càng đáng buồn hơn là, đây là sự thật.

Trong cùng một thể hệ, Lâm Tú tự nhận rằng bản thân không yếu hơn bất kì ai, ngoại trừ Triệu Linh Quân.

Sau khi hai người trầm mặc trong giây lát, Triệu Linh Quân mở miệng nói: "Có hai lời, ta vẫn luôn muốn nói với ngươi."

Lâm Tú hỏi: "Nói cái gì?"

Triệu Linh Quân nhìn hần, nói: "Từ trước đến nay ta chưa từng khinh thường ngươi."

Biểu tình của nàng vẫn như cũ không hề gọn
sóng, chỉ đang nói ra một sự thật.

Lâm Tú gật gật đầu, nói: "Ta biết."

Lúc đầu, hắn cũng tưởng rằng, nàng có thái
độ kiêu ngạo của con trời, khinh thường
một phế vật mười tám tuổi mới thức tỉnh dị
thuật, về sau tiếp xúc với nàng nhiều rồi,
Lâm Tú mới nhận ra, nàng làm như vậy, có
lẽ là bởi nàng là một người như thế.

Động phòng thì đào hôn, trận vòng loại thì
rời khỏi nơi thi đấu, chỉ là bởi vì nàng
không thích.

Nàng không biết làm thế nào để chung sống
với người khác, cũng không biết giao lưu
cùng mọi người, lại càng không biết bận
tâm đến cảm nhận của người khác.

Khiến cho Lâm Tú bất ngờ là, nàng hôm nay
lại chủ động giải thích với hắn, điều này
ít nhất chứng tỏ, nàng đã biết tôn trọng
người khác rồi.

Triệu Linh Quân nhìn Lâm Tú, tiếp tục nói:
"Còn nữa, chuyện tối hôm đó... , xin lỗi"

Lâm Tú nhìn Triệu Linh Quân, kiềm chế sự
thôi thúc muốn đưa tay ra sờ trán nàng.

Nếu như không phải là nàng bị bệnh, thì
làm sao lại nói ra hai chữ "xin lỗi" này
chứ?

Hay là nói, nàng bị đoạt xá rồi, lại hoặc
là, nàng ta giống bản thân, bị một linh
hồn khác chiếm cứ thân thể?

Lâm Tú không khỏi xúc động nói: Ta hiện
tại có hơi nghi ngờ, nàng có phải Triệu
Linh Quân không..."

Triệu Linh Quân hỏi: "Tại sao?"

Lâm Tú trả lời: "Triệu Linh Quân mà ta quen biết, sẽ không nói xin lỗi với người khác."

Triệu Linh Quân im lặng một lúc, nói: "Lâm Tú mà ta biết, cũng không phải là người bây giờ."

Lâm Tú trong lòng cả kinh, Triệu Linh Quân trước đây quen biết hẳn?

Bản thân Lâm Tú không có kí ức của thân thể này, nhưng Tôn Đại Lực nói với hắn, từ bé đến lớn, ngoại trừ tờ giấy hôn ước kia, hắn và Triệu Linh Quân không có bất cứ qua lại nào, Triệu Linh Quân quanh năm suốt tháng ở lại Vương Đô cũng không được mấy ngày.

Hắn ta nhìn Triệu Linh Quân một cái, hỏi: "Ta mà nàng quen biết, có đáng vẻ như thế nào?"

Triệu Linh Quân nghĩ nghĩ, nói: "Không có bằng hữu, rất ít khi ta ra khỏi nhà, không thức tỉnh được dị thuật, cũng không tu hành võ đạo, mãi cho đến hơn một năm trước, bởi vì sao băng mà bị thương, từ đó về sau, người giống như đã trở thành một người khác, từng chút một lộ ra thiên phú về dị thuật và võ thuật, cho đến khi biến thành người của hiện tại."

Lâm Tú cũng là bây giờ mới biết, hóa ra Triệu Linh Quân vẫn luôn dối theo hắn.

Đằng sau những chuyện mà nàng ta nhìn thấy này, trong đó bao hàm cả bí mật lớn nhất của Lâm Tú.

Chỉ là lí do bên ngoài, hắn đã sớm bịa xong rồi, Lâm Tú chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, nói với Triệu Linh Quân: "Thiên phú của nàng

đã đủ dọa người rồi, nếu như ta cũng từ nhỏ đã phách lối giống nàng, hai người chúng ta, ít nhất có một người không sống nổi đến bây giờ..."

Triệu Linh Quân trầm mặc một lúc, chậm rãi nói: "Người suy nghĩ chu đáo hơn so với ta."

Nàng ta nhìn về phía Lâm Tú: "Chuyện của tôi hôm đó, vẫn thật xin lỗi, ít nhất, ta nên thương lượng với người."

Tuy rằng không biết Triệu Linh Quân vì sao lại có sự thay đổi như vậy, Lâm Tú vẫn khoát khoát tay, nói: "Đều đã qua rồi, nàng không cảm thấy hiện tại như thế này cũng rất tốt sao?"

Sớm biết có ngày hôm nay, hẳn lúc trước sẽ không vì muốn hủy bỏ hôn ước mà lãng phí tâm tư như thế.

Trong nhà có nàng tốt biết bao, Ngung Nhi là cháu gái duy nhất của Nhị đẳng công đương triều, Tần Uyển cũng không phải dạng dễ đối phó, cứ cho là về sau đều qua cửa, các nàng chắc chắn ai cũng không phục ai, ngoại trừ Triệu Linh Quân, ai có thể kiềm chế được?

Chỉ cần nàng vẫn là chính thê của Lâm Phủ, những nữ tử khác gả đến đây, cũng sẽ không cảm thấy tủi thân bao nhiêu.

Chương 654: Nhận sai (2)

Đừng nói là cháu gái của Nhị đẳng công, cho dù Lâm Tú nói với Hạ Hoàng, nói hẳn muốn cưới Minh Hà, sợ là Hạ Hoàng cũng sẽ suy nghĩ đắn đo, mà không phải trực tiếp cự tuyệt.

Triệu Linh Quân nói: "Lúc trước là ta làm sai, nếu như chuyện gì có thể bù đắp được, người có thể đưa ra"

Lâm Tú nói: "Chuyện của Thái Y, nàng không phải đã bù đắp rồi sao, lúc đó nàng đã không nợ ta cái gì nữa rồi, dù gì, ta cũng không phải loại người nhỏ nhen gì..."

Triệu Linh Quân nói: "Người tu hành thâm trầm không ngủ, lẽ nào không phải vì muốn đánh bại ta để xả cơn tức trong lòng ra sao?"

Lâm Tú thừa nhận bản thân có hơn nhỏ nhen.

Tuy rằng nàng ta đã nhận ra được lỗi lầm của bản thân, đã bù đắp qua, Lâm Tú cũng đã tha thứ cho nàng ta, nhưng điều này không có nghĩa là hẳn đã từ bỏ ý nghĩ đánh bại nàng.

Đại trượng phu đỉnh thiên lập địa, sao có thể cứ ngậm ngùi làm tội tó cho người khác, ai sẵn lòng luôn luôn bị người đời gọi thành trượng phu của Triệu Linh Quân?

Lâm Tú hẳn lẽ nào lại không xứng có tên của riêng mình?

Nhưng những lời này nói ra lại khiến hẳn càng thêm nhỏ nhen, Lâm Tú ho nhẹ một tiếng, nói: "Nàng hiểu nhầm rồi, sở dĩ ta cố gắng tu hành như vậy, chỉ là xuất phát từ tình yêu với võ đạo..."

Triệu Linh Quân hỏi: "Vậy sao trước kia người không tu hành như vậy?"

Triệu Linh Quân quả nhiên vẫn là Triệu Linh Quân đó, hôm nay sợ là nói chuyện không thành rồi, Lâm Tú hít sâu một hơi, nói:

"Được rồi, ta thừa nhận, thật ra ta đúng là muốn đánh bại nàng, bởi vì ta không muốn bị người khác gọi trượng phu của Triệu Linh Quân cả đời, rồi một ngày nào đó, bọn họ sẽ gọi nàng là thê tử của Lâm Tú, nàng có hiểu không?"

Triệu Linh Quân bừng tỉnh nói: "Như vậy à..."

Lâm Tú nhìn nàng, nói: "Ở đây không có người khác, ta biết ta vẫn chưa phải đối thủ của nàng, nhưng ta muốn xem xem, khoảng cách giữa ta và nàng, rốt cuộc lớn bao nhiêu..."

Triệu Linh Quân khẽ gật đầu.

Một lát sau, Lâm Tú ngồi về bên cạnh bàn đá, nhẹ nhàng thở dài.

Triệu Linh Quân đi tới, an ủi hẳn: "Đừng nản lòng, ta sẽ đợi tới ngày người đánh thắng ta..."

Trận đầu đầu tiên giao đấu với Triệu Linh Quân, kết thúc bằng thất bại của Lâm Tú.

Lâm Tú vốn tưởng rằng, cho dù hẳn ta không phải đối thủ của Triệu Linh Quân, thì chắc cũng có thể nhìn ra được khoảng cách giữa hẳn ta và nàng, sự thật là hẳn đến cả khoảng cách cũng nhìn không rõ.

Sức mạnh có nhiều hơn nữa, cũng không có cách nào bù đắp khoảng cách của cảnh giới,

thực lực càng mạnh, càng khó vượt qua cảnh giới thất bại.

May là hắn có rất nhiều thời gian.

Triệu Linh Quân hiềm thấy thừa nhận lỗi lầm trước đây với Lâm Tú, Lâm Tú cũng để lộ ra suy nghĩ thật sự trong lòng với nàng, điều này đã khiến mối quan hệ của bọn họ hòa hoãn hơn một chút.

Ít nhất lúc ở chung với nàng không còn ngại ngùng như trước nữa.

Quan hệ của hai người không hẳn là vợ chồng, cũng không hẳn là bạn bè, Lâm Tú nhất thời không nghĩ ra từ gì để khái quát...

Có lẽ, nàng coi như phó lái mà ông trời ban cho hắn?

Dù gì, những chuyện ổn định hậu cung này, không có người nào có thể làm tốt hơn nàng ấy.

Linh m từ phía ngoài đi vào, nhìn thấy hai người trong viện, nói:

"Hai người bốc đồng thật đấy, nhiều người nhìn hai người như thế, đi là đi luôn"

Lâm Tú hỏi: "Sau đó đã phát sinh chuyện gì?"

Triệu Linh m trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: "Hai người đi rồi, Bệ hạ chỉ có thể tuyên bố, trận này là thế hòa, hai người cùng xếp hạng nhất vòng loại."

Thật ra hai người đã đấu riêng tư với nhau rồi, Lâm Tú dùng hết toàn bộ sức lực, cũng không thể chạm vào thân thể của Triệu Linh Quân.

Việc đồng hạng nhất, là Triệu Linh Quân nhường hẳn, Lâm Tú có tiếng mà không có miếng, chỉ là ăn bám nàng ta mà thôi.

Linh m quay về chưa được bao lâu, đám Thái Y cũng quay về, hôm nay tất cả mọi người đều đi xem tỉ thí của bọn họ, lại bị Lâm Tú và Triệu Linh Quân cho leo cây.

Vòng loại kết thúc, rất nhiều bách tính đồ xô ra phố ở Vương Đô.

Phần lớn bách tính đều là không có tiền để dành đi xem tỉ thí, chỉ có thể thông qua miệng người khác dò hỏi tin tức.

"Thế nào, phu thê bọn họ ai thắng?"

"Trước đây thật sự không biết rằng, trượng phu của nàng ta lại lợi hại như vậy.

"Ta cũng muốn đi xem trực tiếp, đáng tiếc là không có tiền"

"Cái gì, không đánh, hai người bỏ trốn khỏi hiện trường á?"

"May mắn ta không đi xem, không thì đã mất trắng số tiền này"

Trận tỉ thí của đôi phu thê đó, là tiêu điểm chú ý của vạn chúng, rất nhiều người mua vé, chính là vì xem bọn họ, cái muốn xem lại không xem được, trong lòng tự nhiên có chút tiếc nuối.

Chỉ là, phu thê nhà người ta tân hôn mới nửa năm, không muốn phá hoại bầu không khí hòa thuận của gia đình, cũng hợp tình hợp lí.

Chương 655: Thần tiên quyền lữ (1)

Giả như Triệu Linh Quân thắng, Lâm Tú thân là trượng phu, trong lòng sẽ có cảm giác gì?

Nếu như Lâm Tú thắng, chộc cho Triệu cô nương tức giận, buổi tối không cho hắn ta lên giường, hắn chẳng phải là thắng tí thỉ, nhưng thua việc càng quan trọng hơn sao?

Đôi bọn họ là Lâm Tú, sợ là cũng sẽ đưa ra lựa chọn giống như vậy.

Chuyện này, rất nhanh đã truyền thành một đoạn giai thoại trong dân gian.

Tất nhiên, trừ đôi phu thê này ra, vòng loại lần này, vẫn còn một số người, có biểu hiện cực kì chói mắt.

Vô Cực, Nam Chiếu, Nam Việt, Tây Vực những quốc gia này, đất nước tuy nhỏ, tài nguyên cũng không dồi dào, nhưng sức mạnh của cả nước, cũng đủ để bồi dưỡng ra một vị thiên tài của cấp Địa, trong những quốc gia khác, người xuất chúng nhất đang thuộc về Thiên Diệp Lâm của nước Phù Tang.

Sức mạnh của nước Đại Hạ gấp vô số lần với Phù Tang, lại chỉ có phu phụ Lâm Tú hơn nàng một bậc.

Nàng ta tuổi tác không lớn, thiên phú cao hiếm thấy, dung mạo xuất chúng, nhiều bách tính thậm chí còn lén lút trêu chọc, nếu như có thể có người cưới nàng ta về Đại Hạ, công lao đủ để phong tước.

Ngoại trừ việc đó, thiên tài của Đại Hạ, trong vòng loại lần này, cũng mọc lên như măng mọc sau mưa.

Về Lâm Tú tất nhiên là không cần nhiều thêm nữa, đánh bại nhiều thiên tài thành danh đã lâu của gia tộc quyền quý đỉnh cấp, lực áp thiên kiêu của Phù Tang, năng lực thật sự của hắn, đến nay vẫn là một câu đố.

Vòng loại vừa mới kết thúc, Bệ hạ đã hạ một ý chỉ, gia phong cho phụ thân của Lâm Tú, Bình An Hầu Lâm Đình làm Nhị đẳng Bình An Hầu.

Trong khoảng thời gian vẫn chưa đến một năm rưỡi, tước vị của Lâm Đình đã thăng liên tiếp bốn lần, từ Tam đẳng Bá tăng đến Nhị đẳng Hầu, đến ngay cả phụ thân của Triệu Linh Quân, năm đó tốc độ thăng tiến cũng không có nhanh như vậy.

Điều này có nghĩa, Vương Đô lại thêm một gia tộc quyền quý hàng đầu từ từ đi lên.

Không biết khiến bao nhiêu quý tộc nhỏ sắp suy tàn đổ kị ngưỡng mộ.

Trừ bỏ Lâm Tú ra, trong một trận tỉ thí, Tần Uyển, Triệu Linh m, Minh Hà Công chúa, Lý Bách Chương, Mộ Dung Ngọc, những cái tên này cũng đều được bách tính quen thuộc.

Phủ Kiến An Bá, phu phụ Kiến An Bá một mặt đầy hồi hận.

Phụ nhân kia hồi hận nói: "Nha đầu nhỏ kia, nó lại có thể lợi hại như thế, nếu như nó còn ở Tần gia, liệu Bệ hạ có thăng tước vị của lão gia lên một bậc, hai bậc cũng có khả năng."

Kiến An Bá mặt bình tĩnh, nói: "Bây giờ những thứ này có tác dụng gì, đều là người

ép Uyển Nhi đi, ta ban đầu bị mờ mắt, sao lại cười phải người!”

Phụ nhân hai tay chống nạnh, tức giận mắng: “Người còn có mặt mũi mắng ta, ban đầu lúc bán nó, lẽ nào người không đồng ý?”

“Nếu không phải vì con trai người, ta sẽ đồng ý sao?”

“Sao, con trai ta hay con trai người?”

So sánh với không khí của phủ Kiến An Bá, Hôn phủ của Lâm Tú và Triệu Linh Quân lại tràn ngập tiếng cười nói rộn ràng.

Vòng loại kết thúc, sau khi Hạ Hoàng hồi cung không lâu, Thánh chỉ đã tới Lâm phủ.

Tước vị của Bình An Hầu lại thăng tiến lên một cấp, Võ An Hầu vừa đánh cờ với hần, vừa nói: “Lâm huynh sinh được một nhi tử tốt, cứ tiếp tục thế này, huynh sau này nhất định sẽ được phong Công”

Lâm Đình cũng cười nói: “Triệu huynh cũng sinh được hai nữ nhi ngoan, chỉ sợ qua mấy năm nữa, ta cũng phải gọi huynh là Võ An Công rồi.”

Hai vị hầu tước đang tăng bốc lẫn nhau, hai vị phu nhân thì ngồi trong đình hóng mát, cười nhìn bọn họ.

Chu Quân cười nói: “Nhìn bọn họ đặc ý kìa, còn không phải nhờ hào quang của Tú Nhi cùng Linh Quân, bọn họ mới có ngày hôm nay.”

Võ An Hầu phu nhân cũng cười cười, nói: “Không nói bọn họ nữa, hôm qua được một cặp vòng tay, chúng ta mỗi người một cái,

phu nhân đeo lên xem xem có hợp hay không."

Lâm Tú và Triệu Linh Quân đứng ở phía xa nhìn bọn họ, phu thê hai người bọn họ, quan hệ vẫn bình thường, nhưng hai đôi phụ mẫu, hình như càng ngày càng thân rồi.

Lâm Tú và Triệu Linh Quân nhìn nhau một cái, tuy rằng đều không mở miệng, nhưng lại đều hiểu rõ tâm ý của đối phương.

Lâm Tú cần Triệu Linh Quân.

Triệu Linh Quân cũng cần Lâm Tú.

Cái kiểu ân ái giả tạo này, bọn họ cần phải tiếp tục duy gì.

Lâm Tú nhìn Triệu Linh Quân, hỏi: "Buổi tối chúng ta cùng nhau ra ngoài chút chứ?"

Triệu Linh Quân gật gật đầu.

Cách tiệc tối vẫn còn vài giờ, lúc Lâm Tú về đến chỗ ở mới, nhìn thấy bóng dáng bốn người đang đứng ở cửa.

Phụ phụ Kiến An Bá, cùng với hai huynh đệ Tần Tùng, Tần Bách.

Đôi phụ phụ này nhìn thì vẫn giống như trước, huynh đệ Tần Tùng Tần Bách lại xảy ra sự thay đổi rất lớn so với lần trước Lâm Tú gặp, bọn họ nhìn qua gầy đi không ít, sắc mặt tái nhợt, hốc mắt hõm sâu, không biết khoảng thời gian này trải qua điều gì lại trở nên tiều tụy như thế.

Chương 656: Thần tiên quyền lữ (2)

Vị phu nhân kia nhìn nhìn Tần Uyển ở cửa, trên mặt tràn đầy nụ cười, nói: "Uyển Nhi, trước đây là chúng ta sai, bất kể thế nào, trong người con cũng chảy dòng máu của Tần gia, quan hệ huyết thống không có cách nào cắt bỏ được."

Tần Uyển cười nhẹ nhìn bọn họ, hỏi: "Thật xin lỗi, các người là?"

Sắc mặt phu phụ Kiến An Bá chợt biến, Kiến An Bá tức giận nói:

"Nghịch nữ, mày nói cái gì!"

Sắc mặt Tần Uyển dần lạnh, lúc này, một thân ảnh từ bên cạnh đi tới, Lâm Tú nhìn Kiến An Bá, thản nhiên nói: "Lẽ nào các người quên rồi, Uyển Nhi đã không còn là người của Tần phủ các người nữa, khế ước giấy trắng mực đen vẫn còn trong tay ta, các người không muốn nhận nợ?"

Lúc nhìn thấy Lâm Tú, Kiến An Bá bị dọa một cái, cuối cùng vẫn lấy lại dũng khí nói: "Nàng ta là nữ nhi của ta, tiền ta nợ người, ta sẽ nghĩ cách trả lại người, nhưng người mượn nợ ép người, cưỡng ép chiếm nữ nhi của người khác, so với những tên ác bá quần là áo lượt kia có gì khác biệt, người lẽ nào không sợ bị ông trời khiển trách, lẽ nào không sợ sự truy sát của Thiên Đạo Minh, lại không sợ ta đem chuyện của người tham tấu bệ hạ!"

Lâm Tú nhìn hắn, hỏi: "Người định đi đến chỗ Bệ hạ cáo trạng ta à, nhưng mà, dựa vào thân phận của người, chắc là không gặp được bệ hạ, không bằng, ta đi cùng với người."

Hắn ta có chỗ dựa nên không sợ gì như thế, ngược lại Kiến An Bá hoảng rồi, lắp ba lắp bắp nói không nên lời.

Lâm Tú đang trên đà thắng tiến, Bệ hạ làm sao có thể trừng phạt hắn?

Hơn nữa hắn nói không sai, bản thân căn bản không gặp được Bệ hạ.

Lâm Tú nắm bả vai của Kiến An Bá, ở bên tai hắn nói nhỏ: "Người không phải thứ tốt, ta cũng không phải người tốt gì, Uyển Nhi bây giờ là nữ nhân của ta, chuyện trước đây người làm với nàng, ta có thể bỏ qua, về sau, các người nếu vẫn còn dám xuất hiện trước mặt nàng ấy, ta đảm bảo, một nhà các người sẽ biến mất khỏi Vương Đô, hiểu chưa?"

Bả vai của Kiến An Bá vô cùng đau, cảm giác xương của hắn cũng muốn nát rồi, mồ hôi trán tuôn như mưa, run giọng nói: "Biết, biết rồi."

Lâm Tú buông hắn ra, một nhà bốn người liền rời khỏi chỗ này giống như chạy trốn.

Lâm Tú thở ra một hơi, cảm giác làm ác bá quần áo lụa là, thoải mái giống như trước đây.

Tựa như bị mấy người Tần gia ảnh hưởng đến tâm tình, sau khi về đến trong viện, cảm xúc của Tần Uyển vẫn luôn không vui.

Trong viện, Lâm Tú từ phía sau ôm lấy Tần Uyển, nói: "Buổi tối còn phải tham gia yến yến nữa, đừng để bọn họ ảnh hưởng đến tâm trạng, nhớ đến những chuyện vui vẻ"

Tần Uyển quay đầu nhìn hắn, nói: "Không nhớ ra chuyện gì vui, không bằng, chúng ta làm một chút chuyện vui vẻ?"

Đêm.

Một điện nào đó trong cung, đèn đuốc rực rỡ.

Đêm nay Bệ hạ thiết yến ở nơi này, hai trăm thiên tài của các nước vượt qua vòng loại đều nhận được lời mời.

Điều này đối với bọn họ mà nói là vinh quang lớn nhất, có lẽ cả đời này cũng chỉ có một lần.

Những trận thí lớn của chư quốc, Thiên kiều bảng chỉ có top 100, những vị trí này, phần lớn đều bị Ngũ đại vương triều chiếm cứ, đối với thiên tài của một số nước nhỏ mà nói, vòng loại chính là thời khắc huy hoàng nhất trong cả đời của bọn họ.

Trong điện bày mấy dãy bàn, phần lớn người đã đến trước rồi, ngồi ở vị trí của mình, nhìn bóng dáng ngồi ở chỗ hàng đầu, trong mắt đầy ngưỡng mộ.

Chỗ đó là vị trí của những vị thiên tài chiếm top 13, nếu không ngoài ý muốn, nửa năm sau, bọn họ đều sẽ được liệt tên vào Thiên kiều bảng.

Mà hai vị trí vẫn còn trống ở hàng đầu, lần lượt thuộc về hạng nhất và hạng hai của vòng loại.

Vòng loại lần này, bởi vì một số tình huống ngoài ý muốn, chỉ có đồng hạng nhất.

Một khắc nào đó, hướng cánh cửa của đại điện, truyền tới một trận rối loạn.

Ánh mắt của mọi người đổ xô nhìn qua đó, dưới cái nhìn chăm chú của bọn họ, một đôi

nam nữ trẻ tuổi dặt tay đi vào trong điện, hết như thần tiên quynn lữ.

Trên bữa tiệc tối, không biết bao nhiêu người đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn đôi nam nữ ngồi ở phía trước.

Bọn họ quả thực là con cưng của ông trời.

Ông trời cho bọn họ bề ngoài xuất chúng, thiên phú trác tuyệt, còn làm cho bọn họ trở thành phu thê, đây không thể nghi ngờ là thiên vị trắng trợn.

Nhưng không phải tất cả mọi người đều có cùng tâm trạng.

Tiết Ngung Nhi cúi đầu uống một ngụm rượu buồn, nàng muốn vị trí kia là của nàng bao nhiêu, muốn bầu bạn ở bên cạnh Lâm Tú chính là nàng bao nhiêu, nhưng vô luận là thực lực hay là thân phận, nàng cũng không có tư cách như vậy.

Nội tâm Triệu Linh m phức tạp, vô luận bọn họ thoát nhìn ân ái cỡ nào, tuy nhiên cũng đều là giả dối mà thôi.

Minh Hà công chúa vẻ mặt buồn bực, tất cả những thứ này vốn là của nàng, người và bạc đều là của nàng.

Tần Uyển cúi đầu, cười mà không nói...

Chương 657: Đợt này ổn rồi (1)

Lâm Tú ngồi ở vị trí đầu tiên ở hàng ghế bên trái, tuy rằng hắn và Triệu Linh Quân là đứng đầu, nhưng ở trong bữa tiệc cũng phải có thứ tự trước sau, không có khả năng ngồi cùng một bàn, bữa tiệc đều là một bàn đơn, ăn riêng, trừ khi nàng nguyện ý ngồi trong lòng hắn.

Điều này tự nhiên là không có khả năng, Lâm Tú vốn định đối với Triệu Linh Quân, dù sao hắn biết vị trí này không thuộc về mình, nhưng Triệu Linh Quân lại không đồng ý.

Nàng dường như thực sự biết cách suy nghĩ về cảm xúc của người khác.

Lâm Tú không khỏi nghi ngờ, có phải Linh m nói với nàng cái gì hay không?

Đêm hôm đó, Linh m nói là muốn ngủ với nàng, sau đó lại đi tân trạch tìm hắn tu luyện, hơn nữa bộ dáng tâm sự nặng nề, hình như từ đó về sau, Triệu Linh Quân liền thay đổi không giống như trước.

Linh m nhìn thì tùy tiện, nhưng kỳ thật tâm tư rất tinh tế, đối với chuyện của người khác, luôn nhìn hết sức rõ ràng.

Đây cũng là lý do Lâm Tú thích nàng.

Hắn nghiêng đầu nhìn Linh m một cái, sau đó ánh mắt nhìn về phía đối diện.

Đối diện hắn, là một gã mập mập ngồi.

Mấy ngày nay Thái tử lại mập ra không ít, lúc Lâm Tú nhìn hắn ta, hắn ta cũng đang nhìn Lâm Tú, ánh mắt hai người nhìn nhau, Lâm Tú lộ ra mím cười, ánh mắt Thái tử lại trốn tránh, lập tức không hề nhìn hắn nữa.

Không biết, còn tưởng rằng Lâm Tú mới là Thái tử.

Bữa tiệc tối lần này, chủ yếu là mở tiệc chiêu đãi thiên tài của cuộc so tài, Thái tử làm Thái tử, cũng sẽ tham gia loại trường hợp trọng đại này.

Lần trước Lâm Tú nhìn thấy Thái tử, hắn còn chỉ có thể ngồi ở cửa điện chịu gió lạnh.

Trước khác nay khác, mấy tháng trôi qua, hắn đã có thể ngồi đối diện Thái tử, không kiêng nể gì nhìn hắn ta.

Thái tử giờ chén rượu lên, trong lòng buồn bực khó bình ổn.

Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày hắn đều có thể nghe được tên của Lâm Tú.

Lâm Tú đánh bại Trương Tín của Trương gia, đánh bại Trường Bình Quận vương, đánh bại Tổng Ngọc Chương, đánh bại Trương Nhân Trương Nghĩa, đánh bại thiên kiêu của Phù Tang quốc, Lâm Tú và Triệu Linh Quân cùng xếp hạng nhất.

Mấy ngày nay, Lâm Tú ở Vương Đô vô cùng nổi bật.

Tên của hắn, không ai không biết, không ai không hiểu.

Hắn càng nổi bật, trong lòng Thái tử lại càng khó chịu.

Vốn là hơn một năm trước, Lâm Tú hắn là nên triệt để biến mất trên thế giới này, nếu như khi đó hắn ta thành công, cũng sẽ không có Lâm Tú hôm nay.

Đáng tiếc hắn ta mấy lần phải thích khách, đều thất bại.

Lúc này, Thái tử rất cục cựa cũng hiểu được, thích khách kia, vì sao đều thất bại.

Bởi vì Lâm Tú một mực che giấu thực lực, cái tên này âm hiểm giả dối, lừa gạt tất cả mọi người bao gồm cả hần ta.

Cho tới bây giờ, hần ta đã hoàn toàn không thể làm gì được Lâm Tú.

Hần cũng giống như thê tử của hần, đã trở thành mặt trời sáng chói của Đại Hạ, tùy tiện Hoàng tử nào làm Thái tử cũng được, nhưng Lâm Tú và Triệu Linh Quân, không có ai có thể thay thế.

Cái loại cảm giác hết sức vô lực này, làm cho hần ta uống hết ly này đến ly khác, rất nhanh đã ngã say.

Bữa tiệc tối hôm nay, ngoại trừ khen ngợi mọi người ra, còn có ý định làm cho các thiên tài đến từ các quốc gia cùng thời đại làm quen lẫn nhau.

Vì vậy, sau một vài điệu múa, bữa tiệc đã được hoàn toàn thả lỏng.

Các thiên tài trẻ tuổi, bắt đầu rời khỏi chỗ ngồi, đi lại với nhau.

Lâm Tú cũng rời khỏi vị trí của mình, không phải bởi vì hần muốn quen biết ai, mà là vị trí của hần không thể ở lại được nữa, sau khi Hạ Hoàng đi, bữa tiệc tối liền biến thành hiện trường theo đuổi thần tượng cỡ lớn của Triệu Linh Quân, không ít nữ tử vây quanh nàng, Lúu rúu hỏi đông hỏi tây, mùa hè, các nàng ăn mặc lại cực kỳ mát mẻ, vừa cúi người cúi đầu, Lâm Tú đã bị vây quanh trong sóng ngực sóng hông.

Thái tử đang buồn bực uống rượu, bả vai bỗng nhiên bị người vỗ vỗ, cùng lúc đó,

một loại cảm giác cực kỳ khó chịu, cũng từ đây lòng hấn ta hiện ra.

Thái tử quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt hấn ta ghét nhất trong cuộc đời này.

Lâm Tú dường như uống say, một tay ôm bả vai Thái tử, một tay nâng ly rượu, nói: "Nào, Thái tử điện hạ, người là Thái tử một nước, ta kính người một ly."

Trong lòng Thái tử không thoải mái, nhưng vẫn phải nở nụ cười, mặc cho Lâm Tú đặt tay lên vai hấn ta, nói: "Lâm hiền đệ khách khí, người là trụ cột tương lai của Đại Hạ ta, hấn là bốn cung kính người mới đúng."

Sau khi uống xong ly rượu này, Thái tử liền lấy có thân thể không khỏe, vội vàng rời khỏi nơi này.

Nhìn bóng lưng Thái tử rời đi, Lâm Tú nhếch khóe miệng, men say trên mặt biến mất hết.

Đối diện, Triệu Linh Quân nhìn hấn, biểu tình có chút đăm chiêu.

Chương 658: Đợt này ổn rồi (2)

Bữa tiệc tối hôm nay, kéo dài đến khuya, Vương Đô hôm nay cũng hủy bỏ lệnh giới nghiêm, tối nay bọn họ có thể mặc sức phóng túng, không ít người đều say rượu trở về.

Sau bữa tiệc tối, Tân Uyển và Thiên Diệp Lãm trở về tân trạch, Lâm Tú và Linh Quân Linh m trở lại hôn phủ.

Vừa rồi Lâm Tú đã mượn cơ hội mời rượu, chiếm được dị thuật hệ thủy của Thái tử, tuy rằng Dị Thuật viện cũng có mấy người đồng môn có được loại năng lực này, nhưng Lâm Tú chơi xỏ Thái tử đã quen, trùng hợp gặp phải ở bữa tiệc tối, cũng chính là chuyện thuận tay mà làm.

Trở về phòng tắm rửa, hắn vốn định đi trợ giúp Thái Y tu luyện, lại nhìn thấy Triệu Linh Quân đứng ở trong viện, dường như là đang chờ hắn.

Lâm Tú đi lên trước, hỏi: "Có việc gì không?"

Triệu Linh Quân gật gật đầu, nói: "Đến phòng ta nói đi"

Lâm Tú đi theo nàng vào phòng, cửa phòng chậm rãi đóng lại.

Đêm hôm khuya khoắt, cô nam quả nữ ở chung một phòng, còn đóng cửa phòng lại, nghe qua dường như không phải vì làm việc đứng đắn, nhưng Lâm Tú lại rõ ràng, Triệu Linh Quân hẳn là thật sự có chuyện gì quan trọng nói với hắn.

Lâm Tú hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Triệu Linh Quân xoay người nhìn hần, hỏi: "Người đều biết?"

Lâm Tú nói: "Biết cái gì?"

Triệu Linh Quân nói: "Không có gì bất ngờ xảy ra thì mấy lần ám sát nhằm vào ngươi, hần là đều do Thái tử gây ra."

Đôi mắt Lâm Tú lộ vẻ kinh ngạc, nếu mà không phải là hần bố trí điều thám ở Đông Cung, chỉ sợ đến nay còn không có tìm được người đứng sau, nàng làm sao biết được, nàng không chỉ biết, còn biết Lâm Tú cũng biết.

Trừ phi nàng đã sớm hoài nghi Thái tử, hơn nữa còn có chứng cứ xác thực.

Lâm Tú nhớ tới cái gì, nói: "Xem ra ngươi đã sớm biết, năm đó là Thái tử phái người ám sát Linh m"

Ánh mắt Triệu Linh Quân và Lâm Tú nhìn nhau, trong lòng cả hai đều có chút kinh ngạc.

Triệu Linh Quân không nghĩ tới Lâm Tú biết những chuyện này, Lâm Tú đồng dạng không nghĩ tới Triệu Linh Quân cũng biết những chuyện này.

Triệu Linh Quân khẽ gật đầu, nói: "Lúc trước Linh m bị ám sát mấy lần, ta đã âm thầm điều tra qua, cuối cùng tra được Đông Cung"

Lâm Tú cũng nói: "Đúng vậy, tâm lý Thái tử vận vẹo mà đổ kị, năng lực của hần ta là nước, vì thế hần ta đổ kị và cấm hận tất cả người thức tỉnh dị thuật hệ băng, năm lần bảy lượt bị ám sát, ta tra được đến trên người hần ta, xác định năm đó người đứng sau ám sát Linh m cũng là hần"

Triệu Linh Quân trầm mặc một lát, hỏi: "Kế hoạch của ngươi là gì?"

Lâm Tú kinh ngạc nói: "Làm sao ngươi biết ta có kế hoạch?"

Triệu Linh Quân nói: "Hắn năm lần bảy lượt ám sát ngươi, ta nghĩ lấy tính cách của ngươi, hắn là sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy."

Lâm Tú nhìn nàng một cái, không biết Triệu Linh Quân có phải có ý gì đó hay không, là nói lòng dạ hắn hẹp hòi, nương theo Thái tử ám sát, ám chỉ hắn còn nhớ tới chuyện động phòng đêm đó, luôn muốn đánh bại nàng.

Không thể không nói, điểm này nàng ngược lại rất hiểu hắn.

Lâm Tú chính xác có kế hoạch, kế hoạch này, hắn không nói cho bất luận kẻ nào.

Hắn nhìn Triệu Linh Quân, hỏi ngược lại: "Ngươi cũng có kế hoạch?"

Triệu Linh Quyết cũng không phủ nhận, nói: "Ta sẽ không bỏ qua bất cứ ai làm thương tổn Linh m, bao gồm cả Thái tử"

Lâm Tú nói: "Ta cũng vậy."

Ánh mắt Triệu Linh Quân nhìn về phía hắn.

Lâm Tú ho nhẹ một tiếng, giải thích: "Ý của ta là, Thái tử ám sát ta nhiều lần như vậy, ta đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua cho hắn, thuận tiện cũng báo thù cho Linh m."

Nhìn Triệu Linh Quân, Lâm Tú bỗng nhiên ý thức được một chuyện.

Mục tiêu của hắn là Thái tử.

Mục tiêu của Triệu Linh Quân cũng là Thái tử.

Nói cách khác, hắn không phải một mình chiến đấu, Triệu Linh Quân là đồng đội của hắn?

Đợt này thì ổn rồi.

Lâm Tú vẫn cho rằng hắn là một mình chiến đấu.

Cho dù là Lý Bách Chương, Lâm Tú cũng không nói cho hắn ta biết, bảo hắn ta làm Hoàng đế, chỉ là dùng phương thức đùa giỡn nói ra.

Hắn vẫn cho rằng, tương lai không lâu, hắn cần dùng sức một mình đối kháng toàn bộ Trương gia, bao gồm cả hai vị cấp Thiên Trương gia, còn có vô số người ủng hộ bọn họ, mà hoàng thất cũng chưa chắc sẽ ủng hộ hắn.

Muốn làm được tất cả, hắn cần có thực lực cấp Thiên thượng cảnh.

Nếu có Triệu Linh Quân, hắn có thể không phải vất vả như vậy.

Nàng có thể vì Lâm Tú chia sẻ hơn phân nửa áp lực, nếu như đến lúc đó Lâm Tú có thể thuyết phục Hạ Hoàng, cùng với hoàng thất chèn ép Trương gia, khả năng không cần đợi đến cấp Thiên thượng cảnh, hai người bọn họ tiến vào cấp Thiên là được.

Hoàng thất không đáp ứng cũng không sao.

Đó chính là Triệu Linh Quân.

Lâm Tú mở gấp mười mấy lần tốc độ tu luyện, nhất thời cũng không đuổi kịp Triệu Linh Quân.

Chương 659: Từ biệt (1)

Một mình Lâm Tú, đối phó với Trương gia và Hoàng gia, có thể còn có chút lo lắng sức lực không đủ.

Có thêm Triệu Linh Quân thì khác.

Phu thê đồng tâm, thiên hạ vô địch.

Lâm Tú nhìn Triệu Linh Quân, nói: "Nếu mục tiêu của chúng ta đều là Thái tử, không bằng hợp tác thì thế nào?"

Ánh mắt Triệu Linh Quân và hắn nhìn nhau, khẽ gật đầu.

Hồi lâu sau, Lâm Tú từ phòng Triệu Linh Quân đi ra.

Đứng ở trong sân, nhìn lên bầu trời đầy sao, hắn nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy một thân thoải mái, tâm tình cũng rộng mở.

Giữa vợ chồng, vốn nên nâng đỡ lẫn nhau.

Lâm Tú và Triệu Linh Quân tuy rằng là phu thê giả, nhưng nàng lại cho Lâm Tú cảm giác mà phu thê thực sự mới có.

Loại cảm nhận này, cũng chỉ có nàng mới có thể cho Lâm Tú.

Một bàn tay từ bên cạnh vươn tới, kéo Lâm Tú ra sau một gốc cây, Triệu Linh m nhìn hắn, tò mò hỏi: "Vừa rồi ngươi ở trong phòng với tỷ tỷ lâu như vậy, đã nói cái gì?"

Vừa rồi nàng tận mắt nhìn thấy Lâm Tú và tỷ tỷ đi vào phòng, hơn nữa còn đóng cửa phòng lại, thật lâu mới đi ra.

Điều này làm cho nàng tò mò không thôi.

Bọn họ sẽ nói cái gì?

Mặc dù họ là phu thê, nhưng họ không thực sự là phu thê, trước đây họ chưa bao giờ nói chuyện riêng với nhau như thế này.

Lâm Tú nói: "Không nói gì, chỉ là trao đổi một chút kinh nghiệm tu luyện."

Triệu Linh m liếc hần một cái, nói: "Người không muốn nói cho ta biết thì thôi, ta đi hồi tở tở"

Nói xong, nàng không để ý tới Lâm Tú, đi đến phòng Triệu Linh Quân.

Chỉ sau một lát, nàng bước ra một lần nữa, từ vẻ mặt của nàng xem ra chắc chắn nàng không nhận được câu trả lời mong muốn.

Đây vốn là trong dự liệu của Lâm Tú, nếu như Linh Quân muốn nói cho nàng biết, đã sớm nói cho nàng biết, sẽ không đợi đến bây giờ.

Nàng không phải là một thê tử tốt, nhưng chắc chắn là một người tở tở tốt.

Không cho Linh m biết những chuyện này, là để cho Linh m có thể tâm không chút lo lắng, chính nàng thì một mực yên lặng tu luyện, chờ đợi cơ hội.

Điều này, nàng và Lâm Tú đều giống nhau.

Thái tử là Thái tử của một quốc gia, sau lưng hần ta là Trương gia và Hoàng gia, rõ ràng, ai muốn động tới Thái tử, chính là đồng thời là kẻ địch của hai đại gia tộc đỉnh cấp nhất Đại Hạ.

Cường đại tùy hứng như Triệu Linh Quân, khi đối mặt với chuyện này cũng không thể không lựa chọn ẩn nhẫn.

Trước khi nàng có đủ thực lực, không cần phải nói cho Linh m việc này, Lâm Tú cũng nghĩ như vậy.

Triệu Linh m nhìn Lâm Tú, nói: "Các người nhất định có chuyện gì gạt ta"

Giờ khắc này, trong lòng nàng có chút khó chịu.

Nàng vẫn luôn cảm thấy, quan hệ giữa nàng và tỷ tỷ, hẳn là tốt hơn Lâm Tú và tỷ tỷ, mà quan hệ của nàng với Lâm Tú, cũng tốt hơn tỷ tỷ với Lâm Tú, nhưng hiện tại, hai người bọn họ lại bài trừ nàng ở bên ngoài.

Nàng bỗng nhiên trở thành người dư thừa kia.

Lâm Tú là người hiểu Linh m nhất, biết nàng luôn thích suy nghĩ lung tung, nếu như không nói cho nàng biết, nàng nhất định sẽ suy nghĩ sai lệch, hơn nữa sẽ vẫn giữ chuyện này ở trong lòng.

Hắn lộ ra một biểu tình bất đắc dĩ, nói: "Được rồi được rồi, nói cho người biết..."

Khóe miệng Triệu Linh m hơi nhếch lên, nàng biết cho dù tỷ tỷ không nói cho nàng biết, có người cũng sẽ nói cho nàng biết.

Lâm Tú nhìn nàng, nói: "Kỳ thật chuyện này, có liên quan đến người."

Triệu Linh m nghi hoặc nói: "Đến ta?"

Lâm Tú gật gật đầu, nói: "Người còn nhớ hay không, sau khi năng lực của người thức tỉnh, đã bị ám sát vài lần."

Triệu Linh m nói: "Đương nhiên nhớ rõ, ta suýt chút nữa mất mạng, chuyện này với chuyện các người nói có liên quan sao?"

Lâm Tú nói: "Đứng đằng sau sai người ám sát, là Thái tử."

"Thái tử!"

Triệu Linh m tròn tròn mắt, khó có thể tin nói: "Làm sao lại là Thái tử, ta và hần ta không thù không oán..."

Lâm Tú nói: "Đó chỉ là người cho là không cừu không oán, thế giới này có một số kẻ điên, tư tưởng của bọn họ, không thể lấy lẽ thường để giải thích..."

Một lát sau, nghe Lâm Tú giải thích xong chân tướng của sự việc, Triệu Linh m nhìn về phía hần, lần nữa hỏi: "Người và tỷ tỷ đều biết chuyện này sao?"

Lâm Tú nói: "Ta cũng là mấy ngày trước mới tra được, tỷ tỷ người hần là đã sớm biết, nàng không nói cho người biết, là đang bảo vệ người, người đứng sau vụ ám sát là Thái tử, cho dù người biết cũng vô dụng."

Lần đầu tiên Triệu Linh m nghe nói chuyện này, sững sờ tại chỗ, thật lâu cũng không nói gì.

Hồi lâu sau, nàng mới ngẩng đầu nhìn Lâm Tú, hỏi: "Vậy các người vừa rồi ở trong phòng nói..."

Lâm Tú nói: "Đương nhiên là phế bỏ Thái tử như thế nào, báo thù cho người, cũng không thể để hần ám sát vô ích, chuyện này tuy rằng nàng không nói cho người biết, nhưng vẫn ghi nhớ ở trong lòng, nàng đối xử với người càng tốt hơn so với người biết."

Chương 660: Từ biệt (2)

Triệu Linh m do dự thật lâu, mới nói: "Hay là thôi bỏ đi, hắc chính là Thái tử, sau lưng có hoàng thất và Trương gia, chúng ta đấu với Thái tử như thế nào, hắc ta hiện tại chắc chắn cũng không dám động thủ nữa..."

Lâm Tú nói: "Tỷ tỷ ngươi nói, sẽ không bỏ qua bất cứ người nào làm tổn thương ngươi, hơn nữa, cho dù không có ngươi, hắc còn phải người ám sát ta ba lần, món nợ này, ta cũng sẽ tính toán với hắc"

Triệu Linh m suy nghĩ một chút, nhỏ giọng hỏi: "Vậy các ngươi dự định làm như thế nào?"

Lâm Tú nói: "Hiện tại tuy rằng đấu không lại Thái tử, đợi đến vài năm nữa, ta và Linh Quân thăng cấp lên cấp Thiên, Trương gia tính là cái gì, ba người chúng ta cộng lại, còn không phải là muốn giết bao nhiêu thì giết..."

Đến lúc đó, đối mặt với sự phản công của Trương gia, hắc và Linh Quân phụ trách loạn sát, Linh m ở phía sau cổ vũ cho bọn họ là được.

Triệu Linh m sùng sốt một chút, nhìn Lâm Tú, hỏi: "Qua... vài năm?"

Lấy thiên phú của tỷ tỷ, từ cấp Địa thượng cảnh đến cấp Thiên, cũng cần hơn mười năm, nàng không biết mấy năm của Lâm Tú là tính ra như thế nào.

Lâm Tú khoát tay áo, nói: "Cái này không quan trọng, ngươi chỉ cần biết, ta và tỷ tỷ ngươi sớm muộn gì cũng sẽ báo thù cho

người là tốt rồi, chính người ngoại trừ tu luyện thật tốt, cái gì cũng không cần quản..."

Một lát sau, Triệu Linh m nhẹ nhàng hừ một cái, đi vào phòng tỷ tỷ.

Một bóng người ngồi xếp bằng trên giường tu luyện, nàng đá rơi giày xuống, nhảy lên giường, từ phía sau ôm nàng, nói: "Tỷ tỷ, ta đều biết rồi..."

Triệu Linh Quân mở mắt, nắm tay nàng, nói: "Thái tử dù sao cũng là Thái tử, người cái gì cũng không cần làm, việc hiện tại người phải làm, chỉ có tu luyện thật tốt."

Triệu Linh m chậm rãi nói: "Hắn cũng nói như vậy, hai người càng ngày càng giống phu thê..."

Trợ giúp Thái Y tu luyện nửa canh giờ xong, Lâm Tú liền rời khỏi hôn phủ, đi ra ngoài thành tu luyện.

Hắn hiện tại hận không thể một ngày có hai mươi bốn canh giờ.

Gần đây bởi vì nguyên nhân tỷ thí, thời gian tu luyện của hắn tiếp tục bị giảm bớt, thậm chí phải hy sinh một chút thời gian cho võ đạo, đi tu luyện dị thuật.

Hiện giờ năng lực của hắn rất nhiều, tốc độ tu luyện cũng rất nhanh, nhưng tu luyện tất cả năng lực một lần, thời gian cần cũng càng ngày càng dài, nếu có thêm mấy năng lực, chỉ sợ sẽ xuất hiện tình huống không có thời gian tu luyện.

Lâm Tú dù sao cũng không phải Triệu Linh Quân, có thể tâm không chút quan tâm chuyện gì, một lòng tu luyện.

Hắn còn có Thái Y, còn có Tần Uyển, còn có Ngung Nhi, còn phải thăm Quý phi nương nương, tu luyện tất nhiên quan trọng, nhưng cuộc sống cũng là không thể thiếu, đối với hắn mà nói, tu luyện là vì cuộc sống tốt đẹp hơn, đơn thuần tu luyện, không hề có ý nghĩa.

Một đêm tu luyện này, so sánh với trước kia, lại có thêm ba loại năng lực phong, mộc, thủy, lúc Lâm Tú trở về, trời đã sắp sáng.

Triển miên với Tần Uyển trong chăn trong chốc lát đã phải rời giường.

Lâm Tú quyết định hôm nay đi thăm Quý phi nương nương, tìm Song Song thả lỏng, gần đây vừa tỷ thí vừa tu luyện, hắn cần ngủ sâu, mới có thể triệt để phóng thích mọi.

Sau khi ăn điểm tâm xong, Thiên Diệp Lãm đi vào trong viện, nói với Lâm Tú: "Lâm-kun, ta dự định ngày mai khởi hành trở về Phù Tang, trong khoảng thời gian này, đã quấy rầy nhiều rồi, ngày sau nếu có cơ hội đến Phù Tang, nhất định phải đến Thiên Diệp gia."

Lâm Tú nói: "Lãm-chan muốn đi sao?"

Thiên Diệp Lãm mỉm cười, nói: "Năm sau, chúng ta gặp lại ở Đại La."

Lâm Tú gật đầu, nói: "Ngày mai ta sẽ tiễn ngươi."

Lâm Tú vốn định đi thăm Quý phi nương nương, nhưng ra cửa lại gặp được Chu Cẩm, không bao lâu sau, Lâm Tú liền đi theo hắn đến Ngự thư phòng.

Hạ Hoàng nhìn hấn, hỏi: "Trẫm dặn dò người làm việc, làm thế nào rồi?"

Lâm Tú sững sốt một chút, hỏi: "Bệ hạ nói là cái nào?"

Hạ Hoàng trầm mặt, nói: "Đương nhiên là vị thiên kiêu Phù Tang kia, đã lâu như vậy, người còn chưa có thu phục được nàng sao?"

Trên mặt Lâm Tú lộ ra vẻ khó xử, nói: "Bệ hạ, nữ tử Phù Tang, với nữ tử Đại Hạ ta có sự khác nhau, hai nước có văn hóa khác nhau, muốn làm cho nàng ái mộ, không dễ dàng như vậy..."

Hạ Hoàng nói: "Người cũng thấy được, thực lực của nàng, tiến vào top mười trong Đại hội là không thể nghi ngờ, hai năm nay, tình thế Phù Tang quốc càng ngày càng hỗn loạn, nhìn chăm chăm nàng không chỉ Đại Hạ ta, mấy nước khác cũng ở sau lưng như hổ rình mồi, bỏ lỡ cơ hội này, có thể sẽ tiện nghi người khác."

Lâm Tú tiếc nuối nói: "Ngày mai nàng sẽ trở về Phù Tang, thần thật sự là bất lực"

Hạ Hoàng nói, "Không phải còn có đêm nay sao, người ngay cả vị Tần gia kia cũng đắc thủ, chẳng lẽ vị Phù Tang kia càng khó hơn so với nàng?"

Chương 66I: Từ biệt (3)

Lâm Tú ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn Hạ Hoàng, hấn coi mình là người nào?

Năng lực của hấn cũng không phải là trộm tâm, có thể để cho nữ hài tử gặp mặt là yêu hấn.

Hơn nữa, là hấn thu phục Tần Uyển sao?

Đó là Tần Uyển thu phục hấn.

Lâm Tú chỉ có thể chuyển sang chuyện khác nói: "Bệ hạ, lần trước Thiên Diệp cô nương gặp phải ám sát ở Vương Đô, đến nay vẫn chưa bắt được thích khách kia, trên đường nàng trở về Phù Tang, có thể sẽ gặp nguy hiểm, có phải triều đình nên phái người âm thầm bảo vệ nàng một chút hay không..."

Hạ Hoàng suy nghĩ một chút, trước mắt sáng ngời, nói: "Đây ngược lại là một ý kiến hay, nếu không người đưa nàng trở về, đến lúc đó, trăm để cho một gã mật trình giả trang thành thích khách, sau đó người lại anh hùng cứu mỹ nhân, một lần bắt được trái tim nàng..."

"Thần không phải có ý này..."

"Trăm hiểu ám chỉ của người, chuyện này ngoại trừ ba chúng ta, sẽ không ai biết..."

m thậm chí người ám sát, sau đó anh hùng cứu mỹ nhân, nhân cơ hội lừa gạt trái tim người khác, điều này cũng quá vô sỉ.

Lâm Tú tuy rằng háo sắc, nhưng là háo sắc trong giới hạn.

Hắn nhìn Hạ Hoàng, liên tục nói: "Bệ hạ, chuyện này không tốt lắm, vạn nhất sự tình bại lộ, chẳng phải là sẽ biến khéo thành vụng, không chỉ không còn cơ hội, truyền ra ngoài, tổn hại quốc uy Đại Hạ, cũng sẽ hủy hoại sự trong sạch của thần..."

Hạ Hoàng cẩn thận suy nghĩ một chút, nói: "Người nói cũng có lý."

Tuy rằng Lâm Tú không có trong sạch, nhưng triều đình vẫn cần mặt mũi.

Lâm Tú nhân cơ hội nói: "Bệ hạ, sao không phái một vị cung phụng cấp Địa thượng cảnh đưa nàng về Phù Tang, cũng không có khả

năng có cường giả cấp Thiên nửa đường tập sát nàng, cứ như vậy, Thiên Diệp cô nương chắc hẳn cũng sẽ thừa nhận tình cảm của triều đình Đại Hạ chúng ta."

Hạ Hoàng nhìn hắn một cái, nói: "Người cho rằng cung phụng cấp Địa thượng cảnh, muốn phải là có thể phải đi sao, để cho bọn họ ra tay một lần, triều đình cần phải trả giá thật lớn, nếu trẫm để thê tử của người đưa Thiên Diệp Lãm về Phù Tang, người cảm thấy nàng sẽ bằng lòng sao?"

Lâm Tú suy nghĩ một chút, loại trừ quan hệ cá nhân giữa Triệu Linh Quân và Thiên Diệp Lãm, nàng có thể căn bản sẽ không để ý tới Hạ Hoàng.

Cường giả cấp Địa thượng cảnh đã là chiến lực cao nhất dưới cấp Thiên, một quốc gia mới có mấy cấp Thiên, thực lực cấp Địa thượng cảnh đã có thể phong tước rồi. Loại cấp bậc cung phụng này, hợp tác với triều đình chứ không phải là quan hệ lệ thuộc.

Muốn mời bọn họ ra tay, phải trả một cái giá không nhỏ.

Hạ Hoàng nhìn Lâm Tú, nói: "Huống hồ, cho dù là có người muốn ám sát nàng trên đường đi, lấy thực lực của hai người các người, hẳn là cũng ứng phó được, đổi lại là những người khác, trẫm cũng không yên tâm, vẫn là người đi thích hợp nhất, ngoài ra, các người trên đường, cũng có thể bồi dưỡng tình cảm nhiều hơn, nói không chừng nàng vừa động tâm, cũng không có ý định trở về..

Không biết qua bao lâu, Lâm Tú từ Ngự thư phòng đi ra, trong ngực cất một phần mật lệnh Hạ Hoàng vừa viết xong.

Hắn vừa rồi chẳng qua là xuất phát từ lo lắng an toàn của Thiên Diệp Lãm, nói thêm một câu, Hạ Hoàng liền giao việc này cho hắn.

Thiên Diệp Lãm trở lại Phù Tang, cần phải từ Vương Đô đến bến tàu Giang Nam, ngồi thuyền buôn trở về, an toàn của nàng trên biển không cần lo lắng, thuyền thương nghiệp cỡ lớn từ Đại Hạ đến Phù Tang, lệ thuộc triều đình Đại Hạ, lực lượng phòng vệ trên thuyền rất mạnh, nhất định sẽ có cường giả cấp Địa thuộc tính thủy và thuộc tính phong.

Đừng nhìn thiên tài dị thuật thủy có biểu hiện bình thường trên võ đài.

Trên biển mới là địa bàn của bọn họ, thực lực của bọn họ ở trên đất liền và trên biển chênh lệch mấy chục lần, trừ khi gặp phải cường giả cao giai cùng năng lực, còn không thì tựa hồ đứng ở thế bất bại.

Năng lực dị thuật khác nhau, không có mạnh yếu tuyệt đối, hoàn cảnh mới là nhân tố mấu chốt quyết định thắng thua.

Trên biển tuyệt đối an toàn, nếu có thích khách muốn động thủ, nhất định sẽ lựa chọn lúc Thiên Diệp Lãm trên đường từ Vương Đô đến Giang Nam.

Nàng vừa mới đạt được vị trí thứ ba của cuộc so tài, nếu như ở trong lãnh thổ Đại Hạ phát sinh chuyện ngoài ý muốn, mặc kệ có phải là do triều đình Đại Hạ gây ra hay không, triều đình Đại Hạ đều không thoát khỏi quan hệ.

Sau khi rời khỏi hoàng cung, Lâm Tú đi nam thành trước.

Lúc này, trong Ngự thư phòng, tâm tình Hạ Hoàng vô cùng sung sướng.

Chuyện này, tuy rằng cũng có thể mời các cung phụng cấp cao ra tay, nhưng cũng phải trả một cái giá nhất định.

Lâm Tú thì khác.

Yêu cầu của hắn ta không nhiều lắm, đơn giản chỉ là viết một bản thánh chỉ, ban thưởng một cộc hôn nhân mà thôi, nếu như tất cả cung phụng đều có thể dễ dàng thỏa mãn như hắn, triều đình hàng năm có thể tiết kiệm được bao nhiêu chi phí?

Chương 662: Tình cảnh của Thiên Diệp Lâm (1)

Nam thành Vương Đô, ở nơi nào đó trong biệt viện, Lâm Tú ở chỗ Quý phi nương nương ngủ một giấc, sự mệt mỏi về thân thể và tinh thần được quét sạch.

Hắn nói với Song Song: "Đa tạ Song Song, hiện tại ta cảm thấy tốt hơn nhiều."

Song Song nói: "Lâm đại ca chính là tu luyện quá vất vả, khi nào người tu luyện mệt mỏi, đến tìm ta là tốt rồi."

Trước mắt mà nói, ở phương diện này, chỉ có Song Song có thể giúp được Lâm Tú.

Lâm Tú thí nghiệm qua ở trên người Thái Y và Tần Uyển, tu vi của Thái Y là cấp Huyền hạ cảnh, Lâm Tú chỉ có thể cho nàng thêm một năng lực, tu vi của Tần Uyển là cấp Địa hạ cảnh, Lâm Tú vẫn là chỉ có thể cho nàng một năng lực.

Bởi vậy có thể thấy được, vấn đề không nằm ở bọn họ, mà ở Lâm Tú.

Ý tưởng của hắn muốn đưa năng lực trị liệu cho các nàng, chỉ có thể tạm thời gác lại.

Cuộc so tài đã kết thúc, Mộ Dung Ngọc còn ở lại chỗ Quý phi nương nương, nàng tựa hồ không có ý định trở về Giang Nam, Quý phi nương nương thông qua quan hệ của bộ hạ, để cho nàng tiến vào Dị Thuật Viện.

Mấy ngày xuất cung, cả người Quý phi nương nương thoát nhìn đều không giống trước, ưu sầu trên lông mày biến mất vô tung vô ảnh, Lâm Tú vốn muốn đợi cuộc so tài chấm dứt, rồi mau chóng tu sửa xong tòa nhà kia đưa cho nàng, nhưng Hạ Hoàng lại đưa nhiệm vụ

cho hần, chuyện này, đành phải kéo dài thêm vài ngày nữa.

Có điều Quý phi nương nương một chút cũng không thèm để ý chuyện này, nàng ngoài ra chuyện này, Tiểu Ngọc Nhi chính là lễ vật Lâm Tú tặng cho nàng, như vậy tính ra, nàng đã có hai món quà.

Trở lại tân trạch, Lâm Tú đưa phần mật lệnh kia cho Thiên Diệp Lãm nhìn một chút.

Thiên Diệp Lãm nhìn xong, ngượng ngùng nói: "Lại gây thêm phiền toái cho Lâm-kun..."

Lâm Tú khoát tay áo, nói: "Tất cả mọi người đều quen thuộc như vậy, không cần khách khí, sáng mai, chúng ta cùng nhau khởi hành, đưa cô lên thuyền xong, ta lại trở về."

Thiên Diệp Lãm theo bản năng cảm tạ, nghĩ đến những lời Lâm Tú vừa nói, cuối cùng chỉ gật đầu.

Buổi tối, Lâm Tú nói chuyện muốn tiến Thiên Diệp Lãm với Linh m các nàng, Linh m ngược lại không có phản ứng gì đặc biệt, ánh mắt Tần Uyển ý vị thâm trường nhìn hần, bởi vì tình cảm của hai người bọn họ, chính là trên đường đi đột nhiên tăng mạnh, cô nam quả nữ, kết bạn đồng hành, mỗi ngày có mười hai canh giờ ở cùng một chỗ, muốn không phát sinh chút gì cũng khó.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tú và Thiên Diệp Lãm xuất phát từ Vương Đô.

Trong hai ngày kế tiếp, Lâm Tú dùng hành động thực tế chứng minh, suy nghĩ của Tần

Uyển hoàn toàn là lấy lòng nữ nhân, đo bụng quân tử.

Tình bằng hữu và tình cảm, Lâm Tú vẫn có thể phân biệt rõ ràng.

Nếu như hần thật sự có ý nghĩ với Thiên Diệp Lãm, từ lúc Hạ Hoàng muốn hần hiến thân cho nước, hần cũng đã hành động.

Không có khả năng một tháng này vẫn không có tiến triển chút nào.

Nhưng cũng không thể phủ nhận, lộ trình hai ngày này, khoảng cách giữa hần và Thiên Diệp Lãm, mỗi thời mỗi khắc đều kéo gần.

Đây cũng là chuyện khó tránh khỏi, bọn họ một đường đồng hành, cũng không thể ngậm miệng không nói, cần tìm chút đề tài tán gẫu, hơn nữa vừa nói chuyện chính là tán gẫu một ngày.

Hai ngày qua, Lâm Tú ngay cả trong nhà nàng có mấy người, cha mẹ thích cái gì cũng hỏi thăm rõ ràng..

Đồng thời, hần cũng hiểu được hoàn cảnh khó khăn của Thiên Diệp Lãm ở Phù Tang.

Trong tứ đại thị tộc Phù Tang, thực lực của Thiên Diệp gia là yếu nhất, bởi vì những năm gần đây, thiên phú của nàng biểu hiện ra, làm cho ba đại gia tộc khác cảm nhận được uy hiếp cực lớn, nàng thường xuyên bị ám sát.

Mà lần Đại hội trước, nàng đạt được thành tích đứng thứ chín Thiên kiều bảng, cũng làm cho càng nhiều phiến toái liên tiếp đến.

Thiên Diệp gia gặp phải đả kích càng thêm điên cuồng của ba đại gia tộc.

Cùng lúc đó, năm đại vương triều cũng lần lượt phái sứ giả đến Thiên Diệp gia cầu hôn, hy vọng nàng có thể gả vào năm đại vương triều, đối tượng cầu thân đều là hoàng tộc các quốc gia, Thiên Diệp gia đối mặt với áp lực càng lớn.

Thiên tài sinh ra ở một nước lớn, tự nhiên là vạn người chú ý, từ nhỏ các loại tài nguyên nghiêng lệch, được quốc gia trọng điểm bồi dưỡng.

Nhưng thiên tài của những tiểu quốc kia lại hoàn toàn khác nhau, thứ nhất, bọn họ sẽ bị các thế lực khác trong nước chèn ép, thứ hai, năm đại vương triều cũng sẽ nghĩ hết biện pháp, biến những thiên tài này làm của riêng. Theo Lâm Tú biết, lần Đại hội này còn chưa kết thúc, triều đình đã mời chào một lượng lớn thiên tài của nước khác, các quốc gia xung quanh cũng đã bị Hạ Hoàng đào góc tường.

Trong đó bao gồm cả thiên tài cấp Địa của Tây Vực quốc, hẳn hiện tại đã là người Đại Hạ, nửa năm sau trong Đại hội, cũng là đại biểu cho Đại Hạ xuất chiến.

Chương 663: Tình cảnh của Thiên Diệp Lãm (2)

Với thiên phú cùng thực lực của Thiên Diệp Lãm, người đánh chủ ý lên nàng, khẳng định cũng không chỉ có Đại Hạ.

Dưới áp lực nhiều như vậy, thậm chí ngay cả bên trong Thiên Diệp gia, đều xuất hiện suy nghĩ khác nhau.

Có người muốn nàng tiếp tục ở lại Thiên Diệp gia, tương lai có thể làm gia tộc lớn mạnh.

Cũng có người muốn nàng rời đi, chỉ cần nàng vừa đi, nguy nan của gia tộc cũng sẽ lập tức được giải trừ.

Hơn nữa theo áp lực từ tam đại thị tộc và ngũ đại vương triều không ngừng gia tăng, loại suy nghĩ thứ hai hiện tại đã chiếm chủ đạo ở Thiên Diệp gia.

Khi nàng đến Đại Hạ tham gia tỷ thí còn tốt, sau khi trở lại Phù Tang, sẽ gặp phải chuyện này.

Lâm Tú tuy rằng đồng tình với nàng, nhưng cũng là lực bất tòng tâm.

Hôn sự của nàng, nhìn như là chuyện của chính nàng, nhưng sau lưng lại là trò chơi của ngũ đại vương triều, nếu Lâm Tú không phải là con cháu quyền quý ở Đại Hạ, mà là thiên tài của một tiểu quốc nào đó, đoạt được vị trí thứ hai trong cuộc so tài, hẳn sắp gặp phải tình cảnh giống như Thiên Diệp Lãm.

Đến lúc đó, có thể sẽ có công chúa Đại La, công chúa Đại Hạ, công chúa Đại U, công

chúa Đại Thắng Đại Lư, tranh nhau muốn hấn làm phò mã...

Tối nay trước khi trời tối, hai người không tìm được chỗ đặt chân, chỉ có thể ngủ một đêm ở bên ngoài.

Trong một khu rừng nào đó, Lâm Tú ở một bãi đất trống tạo ra một đồng lửa trại, Thiên Diệp Lãm ngồi đối diện hấn, thất thần nhìn ngọn lửa đang nhảy lên, ngọn lửa chiếu rọi khuôn mặt đồ bưng xinh đẹp của nàng.

Lâm Tú bắt hai con cá từ dòng suối khe núi trở về, xiên trên một cây gậy gỗ thẳng tắp, đặt lên lửa nướng.

Một khắc nào đó, từ trong núi truyền đến vài tiếng chim hót, đuôi lông mày của Lâm Tú bỗng nhiên nhướng lên.

Không thể nào, chẳng lẽ cầu hoàng đế thật sự đưa trợ công cho hấn?

Hấn nhắm mắt lại, trên một cái cây xung quanh, trong mắt một con chim phát ra quang mang linh động, bỗng nhiên vỗ cánh bay lên.

Sâu trong rừng rậm, ba bóng người đang chờ đợi tại chỗ.

Một lát sau, một bóng người từ trên cao bay xuống, thấp giọng nói: "Hương Đông Nam có lửa trại, hấn là bọn họ, lần trước để cho nàng chạy trốn, lần này tuyệt đối không thể thất thủ..."

Bên lửa trại, Lâm Tú chậm rãi mở mắt ra.

Không phải Hạ Hoàng an bài trợ công.

Thực sự có thích khách.

Bên cạnh lửa trại, Lâm Tú đang nướng cá, bỗng nhiên hỏi Thiên Diệp Lãm: "Lãm-chan, lần trước người ám sát người, điều tra ra kết quả gì không?"

Thiên Diệp Lãm nói: "Cho dù không phải người của tam đại gia tộc, cũng nhất định có liên quan đến bọn họ"

Lâm Tú gật gật đầu, nói: "Lần trước hẳn ám sát không thành công, có lẽ sẽ không dễ dàng bỏ qua, dọc theo đường đi, chúng ta vẫn là cẩn thận một chút"

Thiên Diệp Lãm nói: "Tối nay, chúng ta thay phiên nhau gác đêm đi"

Cá của Lâm Tú đã nướng xong, hai người vây quanh lửa trại, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

Thiên Diệp Lãm bỗng nhiên hỏi: "Lâm-kun và Triệu cô nương, không phải phu thê chân chính đi?"

Lâm Tú sững sốt một chút, hỏi: "Vì sao lại nói như vậy?"

Thiên Diệp Lãm nói: "Chỉ là một loại cảm giác, so sánh với Triệu cô nương, Lâm-kun và Tần cô nương, càng giống như người yêu."

Lâm Tú cười cười, cũng không có phủ nhận, nói: "Trong đó, đích xác có một chút nội tình."

Lại nói tiếp, những việc trải qua của Triệu Linh Quân và Thiên Diệp Lãm có chút giống nhau, các nàng đều là thiên tài xếp hạng trong top mười Thiên kiều bảng, cũng không thể quyết định hôn nhân của mình, Triệu Linh Quân gả cho người nàng không

thích, Thiên Diệp Lãm sớm muộn gì cũng phải gả cho người nàng không thích.

Thiên Diệp Lãm nghe xong, kinh ngạc nhìn Lâm Tú, hỏi: "Như vậy cũng được sao?"

Lâm Tú cười nói: "Vì sao không thể, cứ như vậy, nàng có thể an tâm tu luyện, ta cũng có thể ở cùng một chỗ với cô gái mình thích, đối với hai người chúng ta mà nói đều là chuyện tốt..."

Thiên Diệp Lãm như có điều suy nghĩ, lúc này, Lâm Tú bỗng nhiên nhào về phía nàng.

Thiên Diệp Lãm trong lòng kinh hãi, chẳng lẽ hắn...

Bên cạnh hắn nhiều nữ tử như vậy đều có quan hệ không nhỏ với hắn, chẳng lẽ hắn còn nhìn trúng tư sắc của mình?

Mặc dù hắn đã cứu mạng nàng, nhưng hắn không thể...

Trong nháy mắt này, trong đầu nàng vô số ý niệm hiện lên, không đợi nàng phản ứng kịp, đã bị Lâm Tú đè ở dưới thân, nàng đang muốn phản kháng, Lâm Tú ôm nàng lăn một cái, lăn sang một bên.

Mà trên mặt đất nơi bọn họ vừa nằm, "Phốc phốc" vài tiếng động, xuất hiện vài đạo phong nhận lưu lại dấu vết thật sâu.

Một bóng người từ trên trời giáng xuống, ba người còn lại, cũng từ sâu trong rừng rậm đi ra.

Bốn người từ bốn hướng riêng biệt, phong tỏa đường lui của họ.

Người trung niên từ trên trời giáng xuống, tiếng gió xung quanh thân thể gào thét, từ hình thể của hắn mà xem, hắn là thích

khách hệ phong lần trước ám sát Thiên Diệp
Lâm trên phố.

Chương 664: Người có thể cưới ta hay không? (1)

Lần trước hắn ta mặc hắc y, lần này, hắn ta xuất hiện trực tiếp với khuôn mặt thật.

Điều này có nghĩa rằng bọn họ không nghĩ tới để cho Thiên Diệp Lãm và Lâm Tú có thể sống sót trở về.

Ba người còn lại, cũng đều là dáng vẻ trung niên, trên người một người lồi quang lóe ra, một người toàn thân tràn ngập hỏa diễm, một người cuối cùng, bộ phận máu chốt trên người, bao trùm thổ giáp thật dày.

Bốn người không ngoại lệ, trên người tất cả đều tản mát ra nguyên lực ba động cấp Địa.

Trong đó lấy thích khách hệ phong đứng đầu, có bộ dáng cấp Địa hạ cảnh đỉnh phong, ba người còn lại cho Lâm Tú cảm giác, cũng đều mạnh hơn Trương Nhân, loại đội hình này, cũng chỉ có mấy gia tộc đỉnh cao ở Đại Hạ mới có thể gom đủ.

Có điều những người này hiển nhiên không phải là bọn họ phái tới.

Bởi vì diện mạo của bọn họ, khác rất xa với dân chúng Đại Hạ.

Thân hình bọn họ cao lớn, làn da trắng nõn, sống mũi cao, hốc mắt sâu, tóc xoắn màu vàng kim, Thiên Diệp Lãm nhìn thấy bọn họ, liền thốt lên kinh hô: "Bọn họ là người Đại U!"

Lúc nói chuyện, nàng đã tựa vào một chỗ với Lâm Tú.

Mấy vị thích khách Đại U này, mỗi một vị đều cho nàng cảm giác áp bách rất mạnh, vị nam nhân từ trên trời giáng xuống kia, chính là người ám sát nàng, cho dù thực lực của nàng mấy ngày nay tăng lên, cũng không có khả năng là đối thủ của hắn.

Sắc mặt Thiên Diệp Lãm có chút tái nhợt, bản thân nàng đã sớm có chuẩn bị như vậy, nhưng không muốn liên lụy đến người khác.

Lâm Tú cũng đang quan sát bốn người này.

Vương triều Đại U, quốc gia cường đại nhất đại lục, không có một trong số đó, hơn một nửa trong số mười quốc gia trên đại lục, đều trực tiếp hoặc gián tiếp chịu sự khống chế của bọn họ, ngay cả bốn vương triều còn lại cũng trải rộng mật thám của bọn họ.

Vương triều Đại U cướp đoạt tài nguyên khắp đại lục, tạo ra sự hỗn loạn, vô số quốc gia dám giận mà không dám nói.

Lâm Tú vẫn luôn hoài nghi, kẻ đứng sau vụ ám sát Thiên Diệp Lãm là một trong ba gia tộc còn lại của Phù Tang, lại không nghĩ tới là vương triều Đại U.

Một tay này, vừa có thể ngăn cản Thiên Diệp Lãm gia nhập Đại Hạ, lại có thể rút bỏ một cái nôi đen ở Đại Hạ, đến lúc đó, Đại U vừa có thực lực, lại vừa chiếm cứ đạo lý, có thể khiến trách và xử phạt hợp lý đối với Đại Hạ.

Thiên Diệp Lãm tiến lên một bước, ngăn Lâm Tú ở phía sau, nói:

"Lâm-kun, chúng ta không phải là đối thủ của bọn họ, ta có thể ngăn cản bọn họ một lát, người mau chạy đi"

Lâm Tú đưa tay nắm lấy cổ tay nàng, kéo Thiên Diệp Lãm ra sau lưng, nói: "Xin lỗi, ta không có thói quen để cho con gái chắn trước mặt ta."

Hắn đã từng gặp phải cường giả cấp Địa, chỉ có thể được Triệu Linh Quân che chở, hiện tại, hắn rốt cục có thể che chở người khác.

Bốn gã thích khách Đại U không nói gì, sau khi vây quanh hai người, liền quyết đoán ra tay.

Phong nhận, hỏa vũ, lôi đình, vô số công kích cuốn tới phía bọn họ, ngay cả mặt đất cũng bắt đầu lắc lư sụp đổ.

Thiên Diệp Lãm nắm tay Lâm Tú, thân thể hai người biến mất tại chỗ, lần sau xuất hiện, đã ở một phương hướng khác.

Lâm Tú nói với Thiên Diệp Lãm: "Vị hệ thổ kia giao cho người, còn lại ba người ta đến đối phó."

Dứt lời, trong tay hắn đã ngưng kết một cây thương bằng hàn băng, Lâm Tú mạnh mẽ ném ra, thương này trong nháy mắt mà tới, tên đệ thuật sư cấp Địa hệ hỏa kia căn bản không kịp phản ứng, thân thể liền bay ra ngoài, ngực xuất hiện một cái động lớn, bị một cây thương băng đóng đinh trên cây.

Chờ thời điểm ba người khác kịp thời phản ứng, hắn đã không còn hơi thở.

Trong nháy mắt bị giết chết.

Ba người sắc mặt đại biến, sau một khắc, đệ thuật sư hệ phong kia, bên người ngưng tụ một bức tường gió, bên cạnh hắn, một người, bên ngoài thân thể cũng xuất hiện một tầng lôi đình hộ thuẫn, vị đệ thuật sư

hệ thổ kia, càng bao trùm thổ giáp thật dày toàn thân.

Lâm Tú lại là ba cây trường thương ném ra, nhắc lên một trận âm bạo.

Mấy thương này, cũng không phải thuần túy dựa vào lực lượng.

Dị thuật tốc độ sau khi thăng cấp cấp Địa, còn có thể giao tốc độ cho ngoại vật, Lâm Tú ném ra băng thương, có tốc độ dị thuật gia tăng, có thể đạt tới tốc độ gấp mấy lần.

Cho dù công kích có mạnh đến đâu mà phòng ngự yếu kém hơn đối thủ, đều là kết quả bị giết chết trong nháy mắt.

Đây không phải là tỷ thí, Lâm Tú cũng không cần lưu thủ.

Tuy nhiên, ba cây băng thương kế tiếp, lại không sinh ra hiệu quả xứng đáng.

Một phen tiếp cận cường giả hệ phong kia, bị vô số phong nhận trong bức tường gió quấy nát.

Một cây khi chạm tới đạo lôi vồng kia, biến thành băng vụn.

Một phen cuối cùng, ngược lại đánh trúng vị dị thuật sư hệ thổ kia, thân thể người nọ bay ngược ra hơn mười trượng, nhưng rất nhanh từ trên mặt đất đứng lên, chỉ là thổ giáp trên ngực vỡ vụn, rất nhanh ngưng tụ ra một tầng mới.

Chương 665: Người có thể cưới ta hay không? (2)

Đúng lúc này, thân ảnh Lâm Tú cũng biến mất tại chỗ.

Dị thuật sư hệ lôi kia bỗng nhiên nhận thấy được một trận nguy cơ mãnh liệt, từ trong cơ thể hắn xuất hiện vô số lôi đình, bên cạnh hắn trong vòng ba trượng, cây cối bị đánh trúng bốc cháy, mặt đất cháy đen một mảnh, thậm chí ngay cả đồng bọn hệ phong bên cạnh cũng suýt nữa bị hắn ta đả thương.

Lúc này, thân ảnh Lâm Tú đã xuất hiện trước mặt hắn ta.

“Chết đi!”

Hắn nắm lấy bả vai Lâm Tú, lôi đình lực hướng trong cơ thể Lâm Tú cuồng dũng mà đi, cho dù là võ giả cấp Địa, cũng phải ở dưới lôi đình này hóa thành tro bụi.

Nhưng ngay sau đó, chuyện làm cho hắn ta sợ hãi đã xảy ra.

Trên thân thể người đối diện, hồ quang lóe ra, cả người đều bị lôi đình cuồng bạo bao phủ, nhưng hắn không chỉ không hóa thành tro bụi, trên mặt ngược lại lộ ra biểu tình hưởng thụ.

Lâm Tú đích xác rất hưởng thụ.

Loại trình độ lôi đình này, đối với hắn mà nói, chính là thuốc bổ.

Đây cũng chính là trình độ sâm sét bình thường ở Vương Đô, so với uy lực lôi bạo trên biển, chênh lệch đâu chỉ gấp mười lần, loại lôi đình kia Lâm Tú còn có thể nhắc xuống, huống chỉ là hiện tại.

Có được một loại năng lực, mang đến cho hần không chỉ là nhiều hơn một loại phương thức công kích, mỗi một loại năng lực hần có thể miễn dịch với nhiều hơn một loại năng lực.

Lâm Tú đưa tay vỗ nhẹ bả vai hần ta, hần ta trong nháy mắt liền bị đông thành một tòa băng.

Lại là bị giết chết trong nháy mắt.

Bốn gã thích khách Đại U thể tới mãnh liệt, lại căn bản không nghĩ tới, cục diện bốn chọi hai, sau nháy mắt đã biến thành một chọi một công bằng.

Lo lắng biểu hiện của Lâm Tú ở cuộc so tài, bọn họ mới một lần xuất động bốn người, nhưng vẫn là không ngờ tới, hần thể mà cường đại đến trình độ này.

Đây không phải là thực lực mà một tên cấp Địa hạ cảnh có được.

Hai đồng bọn bị giết chết trong nháy mắt, hai người còn lại lập tức nảy sinh ý định rút lui.

Tên dị thuật sư hệ thổ kia muốn lần trốn rồi đi, đỉnh đầu bỗng nhiên hiện lên một đạo quang hoa, một đạo đao quang, trong nháy mắt mà tới.

Cùng lúc đó, hần nhận thấy không gian chung quanh dường như bị phong tỏa, khiến cho hần trốn không thoát.

Một dị thuật sư hệ phong khác, phi thân bay lên, nhanh chóng chạy trốn.

Sau lưng Lâm Tú, xuất hiện một đôi cánh băng, đuổi theo trên bầu trời đêm mênh mông.

Vút! !

Đao quang rơi vào thân thể dị thuật sư cấp Địa کیا, tựa hồ cái gì cũng không phát sinh, nhưng sau nháy mắt, một tầng thổ giáp bao trùm bên ngoài thân thể hắn ta liền xuất hiện một vết nứt, có máu tươi màu đỏ sậm từ trong vết nứt kia trào ra, thân thể hắn ta ầm ầm ngã xuống đất.

Chân Thiên Diệp Lẫm mềm nhũn, tựa hồ mất đi khí lực toàn thân, dùng đao chống đất, mới không ngã xuống.

Nàng nhìn vào bầu trời đêm xa xôi với một khuôn mặt lo lắng.

Lâm Tú đuổi theo vị thích khách cấp Địa hạ cảnh đỉnh phong کیا, nàng lo lắng hắn gặp phải nguy hiểm.

Nhưng mà chỉ chốc lát sau, trong mắt nàng liền xuất hiện một bóng người.

Lâm Tú từ trên trời bay xuống, ném thi thể dị thuật sư hệ phong کیا trên mặt đất, người này hai mắt trợn tròn, vẻ mặt hoảng sợ, tựa hồ trước khi chết, thấy được chuyện gì khiến hắn ta hoảng sợ đến cực điểm.

Lâm Tú nhìn thoáng qua thi thể dị thuật sư hệ thổ trên mặt đất, nói: "Hình như quên lưu lại một người sống..."

Có điều, thân phận của những người này, thông qua diện mạo là có thể xác định, lưu lại người sống, một đường mang theo cũng phiền toái, ám thám của Đại U ở các quốc gia khác, mục đích tồn tại, chính là tạo ra hỗn loạn khắp nơi, tất cả đều là người nên giết.

Thiên Diệp Lãm nhìn Lâm Tú, nhỏ giọng hỏi: "Lâm-kun, người đã đạt cấp Địa thượng cảnh chưa?"

Lâm Tú cười nói: "Còn chưa được, cấp Địa thượng cảnh nào có dễ dàng như vậy."

Lần trước đánh một trận với Triệu Linh Quân, làm cho Lâm Tú ý thức được, cấp Địa thượng cảnh không phải dễ dàng chiến thắng như vậy, vượt qua cánh cửa kia, thực lực sẽ có bước nhảy vọt về chất, tuy nhiên, ở cấp Địa hạ cảnh, hẳn dường như là không có đối thủ.

Thiên Diệp Lãm nhìn Lâm Tú, không có rồi rấm quá nhiều về thực lực của hắn, nói: "Lâm-kun, người lại cứu ta một lần."

Lâm Tú khoát tay áo, nói: "Không cần khách khí, đây vốn là trách nhiệm của ta"

Thiên Diệp Lãm trầm tư một lát, dường như là đã đưa ra quyết định nào đó, bỗng nhiên nhìn về phía Lâm Tú, hỏi: "Lâm-kun, có thể thỉnh cầu người giúp ta một việc không?"

Lâm Tú cười nói: "Người nói đi, tất cả mọi người đều là bằng hữu quen thuộc như vậy, chỉ cần ta có thể làm được, nhất định sẽ không chối từ"

Thiên Diệp Lãm nhìn hắn, nói: "Người có thể cưới ta không?"

Lâm Tú sững sờ tại chỗ, cho rằng mình nghe nhầm.

Như thế nào lại nói sang chuyện cưới nàng ấy?

Điều này quá nhanh!

Chương 666: May mắn không làm nhục mệnh (1)

Chẳng lẽ hần cứu nàng hai lần, lương tâm của nàng thấy áy náy, nên suy nghĩ lấy thân báo đáp?

Thiên Diệp Lãm nhìn thấy bộ dáng ngạc nhiên của Lâm Tú, vội vàng giải thích: "Lâm-kun, xin người đừng hiểu lầm, ý của ta là, người có thể giả thành thân với ta không, giống như người và Triệu cô nương vậy.

Lâm Tú hiểu được.

Nàng muốn hần làm lá chắn, nàng và Thiên Diệp gia trước mắt gặp phải khốn cảnh lớn nhất, chính là áp lực từ năm đại vương triều, phương pháp giải quyết vấn đề này rất đơn giản, chọn một người để gả đi là tốt rồi.

Cứ như vậy, mâu thuẫn sẽ được chuyển sang một vương triều nào đó và các vương triều khác.

Chỉ là, Thiên Diệp Lãm và Triệu Linh Quân giống nhau, một lòng tu luyện, không muốn gả cho người mà các nàng không thích.

Gả cho người khác, nàng sẽ thân bất do kỷ.

Gả cho Lâm Tú, nàng tu luyện là chuyện của nàng, Lâm Tú tán gái của là chuyện của hần, hai người không ảnh hưởng lẫn nhau, chung sống hòa thuận.

Giống như tình trạng hiện tại của hần và Triệu Linh Quân, khốn cảnh của Thiên Diệp gia cũng có thể được giải quyết.

Lâm Tú cũng hoàn thành viên mãn nhiệm vụ mà Hạ Hoàng giao phó.

Đại Hạ có thêm một vị thiên kiêu, Lâm Tú và Triệu Linh Quân có nhiều hơn một vị trợ thủ đáng tin cậy, lần này Lâm Tú giúp nàng, lần sau, thời điểm Lâm Tú cần nàng hỗ trợ, chẳng lẽ nàng không biết xấu hổ không giúp?

Với thiên phú của nàng, tương lai cũng có thể thăng cấp lên cấp Thiên.

Đối với Lâm Tú mà nói đây cũng là đầu tư lâu dài, hẳn đã tính không rõ đây rốt cuộc là một hòn đá trúng mấy con chim, mấy chuyện tốt như vậy, Lâm Tú không nghĩ tới, Thiên Diệp Lãm nhìn như nhỏ nhắn ngốc nghếch, thời khắc mấu chốt, thế mà có thể nghĩ đến chủ ý tốt như vậy.

Lâm Tú nhìn nàng, nói: "Lãm-chan, người phải suy nghĩ rõ ràng, tuy rằng là giả thành thân, nhưng điều này đối với danh tiết của người cũng sẽ có ảnh hưởng rất lớn, chẳng lẽ người không quan tâm những thứ này sao?"

Thiên Diệp Lãm không chút do dự, nói: "Ta đã suy nghĩ rõ ràng, Triệu cô nương còn không quan tâm, ta cũng không có gì để ý, Lãm-kun là người tốt, gả cho người, so với gả cho hoàng tử của năm đại vương triều càng tốt hơn."

Nàng hiển nhiên là được Triệu Linh Quân truyền cảm hứng, Lâm Tú lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhận được thẻ người tốt như vậy.

Đối với chuyện này, chính hẳn ngược lại không sao cả, đã có một Triệu Linh Quân, Lâm Tú cũng không quan tâm thêm một Thiên Diệp Lãm.

Giúp người khác là niềm vui mà, hấn cũng không tổn thất cái gì.

Lâm Tú nhìn nàng, hỏi: "Người thật sự đã suy nghĩ kỹ lưỡng về việc này sao?"

Thiên Diệp Lãm nghiêm túc nhìn Lâm Tú, khom người nói: "Lâm-kun làm ơn!"

Lâm Tú bất đắc dĩ nói: "Được rồi, vậy ta thử xem!"

Giang Nam phủ, bến cảng ven biển.

Một chiếc thuyền buôn chở đầy hàng hóa xa hoa chuẩn bị khởi hành, thuyền chở thương đội qua lại giữa Đại Hạ và Phù Tang, điểm đến là Phù Tang.

Lúc này bến tàu yên tĩnh không có gió, một khắc nào đó, cánh buồm trắng trên thuyền lại bỗng nhiên phồng lên, dưới biển, tựa hồ cũng có một bàn tay vô hình, thúc đẩy dòng nước, thuyền theo nước đi.

Lâm Tú đứng ở bến tàu, một bóng người trước sau đều đứng ở trên boong tàu, nhìn phương hướng bến tàu, cho đến khi thương thuyền đi xa, triệt để biến mất trong tầm mắt của hấn.

Trăm triệu lần không nghĩ tới, hấn căn bản không để nhiệm vụ của Hạ Hoàng ở trong lòng, nhưng vẫn hoàn thành nhiệm vụ viên mãn.

Đây có thể là tạo hóa trêu người.

Gió biển thổi đến, đôi mắt Lâm Tú nhìn về phía sâu trong biển, cũng không sốt ruột trở về, trước ở trên biển tu luyện mấy ngày, trở về quá sớm, thời gian cũng không có cách nào giải thích.

Lâm Tú bay về phía sâu trong biển rộng, ba ngày sau, mới trở lại Giang Nam phủ.

Phong bạo trên biển cũng không phải dễ gặp được như vậy, hắn ở trên biển lớn du đãng ba ngày, cũng mới phát hiện một chỗ, tu luyện nửa canh giờ phong bạo đã bình ổn.

Khi đi qua phủ thành Giang Nam. Lâm Tú thuận tiện đi khoáng mạch Trương gia nhìn một chút.

Lần trước, khi hắn tới nơi này, chỉ có thể bị cường giả cấp Địa gia ép đến chật vật chạy trốn, vừa lúc khoáng thạch tu luyện của hắn dùng hết, tới cũng đã tới, lần này đi gặp lại hắn ta một lát.

Hắn đứng trên mỏ núi, lấy tay chạm đất, trên tay bắt đầu ngưng kết ra tinh thể kim loại.

Không bao lâu, dưới chân núi liền truyền đến nguyên lực ba động mãnh liệt.

Một cây trường thương từ xa bay tới, nhắc lên một trận tiếng phá phá không, đâm thẳng về phía Lâm Tú.

Lâm Tú vươn tay nhanh như chớp, cầm lấy trường thương bay tới, thân thể cũng lùi lại mấy bước mới đứng vững. Một bóng người từ dưới chân núi chạy như điên mà đến, trong vài cái nhảy vọt đã đến bên cạnh Lâm Tú.

Đây là một trung niên nam tử có râu ngắn, hắn ta đưa tay chớp về phía bả vai Lâm Tú, bàn tay lại từ trong một đạo hư ảnh xuyên qua, trung niên nam tử trong lòng cả kinh: "Tàn ảnh?"

Chương 667: May mắn không làm nhục mệnh (2)

Cùng lúc đó, sau lưng hắn ta cũng truyền đến một đạo trọng kích, cho dù là hắn ta, cũng nhìn không được một cái lão đảo, suýt nữa té ngã.

Có điều cũng chỉ là một cái vượt quá mức bình thường mà thôi.

Hắn ta còn chưa kịp xoay người, trên lưng lần thứ hai truyền đến trọng kích, trong mấy hơi thở ngắn ngủi, người phía sau thể nhưng xuất ra hơn trăm quyền, mỗi một quyền có lực vô cùng lớn, tuy rằng vẫn không thể đả thương hắn ta, nhưng cũng làm cho hắn ta vô cùng khó chịu.

Hắn ta đánh một quyền ra phía sau, có thể va chạm với một quyền đánh tới, mà không thể đả thương hắn.

Thân thể hai người đồng thời lui về phía sau. Nam tử trung niên thán phục thực lực của đối phương, nắm đầm của Lâm Tú cũng có chút tê dại, cấp Địa thượng cảnh năng lực hệ kim, hắn đã sử dụng tốc độ và lực lượng đến cực hạn.

Trong tất cả năng lực, chỉ sợ không có ai có thể địch lại dị thuật hệ kim về mặt phòng ngự.

Sau khi tạm dừng vài giây ngắn ngủi, hai người lại chiến đấu với nhau rất nhanh, bọn họ đã có nhận thức rõ ràng với thực lực của đối phương.

Đối với nam tử trung niên mà nói, người đối diện tuy mạnh, nhưng còn chưa cường đại uy hiếp đến tình trạng của hắn, nhưng

tốc độ của người nọ quá nhanh, phản ứng lại càng nhanh nhẹn, trong chốc lát, hắn ta cũng không có biện pháp bắt lấy, sau khi hắn ta mặc kệ còn không được, khí huyết trong cơ thể hắn ta cuộn cuộn, trong lòng cũng bức bối, cuối cùng không tiến công nữa, khoát tay áo, nói: "Quên đi, không phải chỉ là một chút khoáng sản sao, người muốn lấy thì lấy đi"

Đây là khoáng mạch của Trương gia, hắn cũng chỉ là tu luyện ở đây, không cần phải vì một chút khoáng mạch mà dây dưa với một cường giả như vậy.

Dứt lời, hắn ta liền khoát tay áo, tự mình rời đi, dường như là luồn phản ứng với Lâm Tú.

Lâm Tú lắc lắc tay, năm tay của hắn đã mất đi tri giác, có lẽ ngay cả xương cốt đều nứt ra, hắn dùng lực chữa trị bao bọc trên năm tay, rất nhanh đã khôi phục bình thường.

Lúc này, nam tử trung niên phía trước lại bỗng nhiên quay đầu, nói: "Thật vất vả mới gặp được cường giả bậc này, huynh đài có muốn tới uống hai chén hay không?"

Lâm Tú vỗ vỗ tay, nói: "Cung kính không bằng tuân mệnh"

Tuy rằng vừa rồi đánh một trận, nhưng hai người đều rất phục thực lực của đối phương.

Một lát sau, một tòa nhà nhỏ dưới vùng khoáng sản, nam tử trung niên sai người làm mấy món ăn, lại lấy ra một vò rượu ngon trân quý, nói: "Rượu này là rượu ngon cực phẩm của Vương Đô, Giang Nam căn bản

không mua được, ta vẫn không nỡ uống, hôm nay cuối cùng cũng gặp được người cùng uống,"

Lâm Tú cười nói: "Huynh đài nếu thích, lần sau khi ta đến, mang cho người một vò."

Nam tử trung niên mừng rỡ nói: "Huynh đài có thể mua được rượu này?"

Lâm Tú nói, "Trong phủ có cất giữ một chút"

Nam tử trung niên cười nói: "Vậy người phải thường xuyên đến."

Sau khi tán gẫu hai câu, Lâm Tú biết nam tử đối diện tên là Mạnh Khởi, người có năng lực dị thuật hệ kim, tu vi là cấp Địa thượng cảnh, Trương gia cung cấp khoáng mạch tu luyện cho hắn ta, hắn ta liền làm khách khanh của Trương gia.

Loại tài nguyên khoáng mạch dùng để tu luyện này, bình thường đều được triều đình và những đại gia tộc nắm giữ trong tay, không phải là đệ tử của các gia tộc quyền quý, nếu muốn tăng tốc độ tu luyện, hoặc là trở thành cung phụng của triều đình, hoặc là phụ thuộc.

Mạnh Khởi nhìn về phía Lâm Tú, nói: "Hồ huynh đệ tuổi nhìn không lớn, thực lực vậy mà rất cao, sợ là tu vi võ đạo đã đặt chân vào cấp Địa thượng cảnh đi?"

Chân khí của Lâm Tú tuy rằng vẫn là cấp Địa hạ cảnh, nhưng kết hợp với lực lượng và tốc độ dị thuật, đích xác sẽ tạo cho người khác một loại giả tượng rằng tu vi của hắn là cấp Địa thượng cảnh.

Kỳ thật thực lực chân chính của hắn, so sánh với cấp Địa thượng cảnh, còn có một

phần chênh lệch.

Lâm Tú chỉ cười cười, nói: "Vẫn là Mạnh huynh lợi hại, ta căn bản phá không được phòng ngự của ngươi."

Mạnh Khởi nói: "Hồ huynh đệ cũng không cần khiêm tốn, ta xem ngươi cũng là dị thuật hệ kim, hơn nữa có thực lực cấp Địa hạ cảnh, chờ sau khi ngươi phá cảnh, võ giả cấp Địa thượng cảnh cũng không thể làm gì ngươi, ngươi có thể thường xuyên tới nơi này tu luyện, ta cũng có một người bằng hữu..."

"Điều này không tốt đâu."

"Có cái gì không tốt, vậy cứ quyết định như thế đi..."

Vương Đô.

Ngự thư phòng.

Hạ Hoàng ở trong điện bước đi, Lâm Tú đã rời đi tầm ngày, dựa theo thời gian tính toán, hai ngày này hẳn là có thể trở về, đương nhiên, đây là tình huống bình thường.

Nếu như hẳn hoàn thành nhiệm vụ viên mãn, có lẽ sẽ du sơn ngoạn thủy với cô nương Phù Tang quốc kia, người người ta ta, trì hoãn vài ngày cũng rất bình thường, nói như vậy, hẳn ta ngược lại hy vọng Lâm Tú trở về muộn mấy ngày, tốt nhất là tình thâm nghĩa nặng, củi khô lửa bốc, gạo nấu thành cơm, tháng này liền làm hôn sự, để tránh đêm dài lắm mộng.

Chương 668: May mắn không làm nhục mệnh (3)

Phải biết rằng, nhìn chăm chăm vào quốc gia của nàng, cũng không chỉ riêng Đại Hạ.

Hắn ta đang nghĩ đến chuyện này, Chu Cẩm từ bên ngoài đi vào, nói: "Bệ hạ, Lâm Tú đã trở lại, hiện tại đang chờ ở ngoài điện"

Hạ Hoàng lập tức nói: "Để cho hắn vào."

Lâm Tú từ bên ngoài đi vào, khom người nói: "Tham kiến bệ hạ"

Hạ Hoàng phát phát tay, nói: "Người đưa về?"

Lâm Tú gật gật đầu, nói: "Thần đã nhìn theo nàng lên thuyền"

Nói xong, hắn lại nói: "Bệ hạ, lần này trên đường thần đưa Thiên Diệp cô nương trở về, gặp phải thích khách Đại U chặn giết."

Sắc mặt Hạ Hoàng ngưng tụ: "Thích khách Đại U?"

Lâm Tú gật gật đầu, nói: "Những thích khách kia tổng cộng có bốn người, người cầm đầu, chính là người lần trước ám sát Thiên Diệp cô nương không có kết quả, thực lực của bọn họ đều ở cấp Địa, thần và Thiên Diệp cô nương dốc hết toàn lực, mới giết chết được toàn bộ bọn họ."

Hạ Hoàng hỏi: "Các người không có việc gì chứ?"

Lâm Tú nói: "Không có gì đáng ngại"

Hạ Hoàng thở phào nhẹ nhõm, sau đó hừ lạnh nói: "Không chiếm được thì hủy diệt, là

thủ pháp bọn họ quen dùng, động thủ ở Đại Hạ, còn có thể thuận tiện giá họa cho chúng ta, thật sự là tính toán tốt”

Sau đó, hắn ta lại giống như nhớ tới cái gì đó, nhìn Lâm Tú, hỏi:

“Nói như vậy, chẳng phải ngươi lại cứu nàng một lần sao?”

Lâm Tú gật gật đầu.

Hạ Hoàng vội vàng hỏi: “Thế nào, lần này ngươi sẽ không còn không nắm chắc cơ hội đi, vậy thì ngươi khiến cho trẫm thất vọng rồi, hai lần ân cứu mạng, đây là ở Đại Hạ chúng ta, không lấy thân báo đáp thì không được.”

Lâm Tú khom người nói: “Thần, may mắn không nhục mệnh”

Hạ Hoàng sững sốt một chút, hỏi: “May mắn không nhục mệnh là có ý gì, ngươi nói là... ngươi thu phục được?”

Lâm Tú gật gật đầu, nói: “Thiên Diệp cô nương nói, nàng muốn gả cho ta.”

Sau khi yên tĩnh ngắn ngủi, Ngự thư phòng liền truyền đến tiếng cười thoải mái của Hạ Hoàng, hắn ta vỗ mạnh bả vai Lâm Tú, bước đi thông thả vô cùng vui vẻ, nói: “Tốt, tốt, tốt, trẫm biết ngươi sẽ không khiến trẫm thất vọng mà.”

“Đại La có một công chúa chưa xuất giá giống với tiểu cô nương kia, ngươi có muốn khiêu chiến chính mình một chút hay không”

Hạ Hoàng vẻ mặt nóng lòng muốn thử, Lâm Tú liên tục nói:

“Không được...”

Thu phục thiên kiêu Phù Tang, lại muốn công chúa Đại La, không dứt đúng không hả? Thêm hai người nữa, trong phủ Lâm Tú cũng không ở được.

Trong lòng cầu hoàng đế không khỏi có chút cảm thấy không đủ.

Tuy nhiên đây ngược lại nhắc nhở Lâm Tú, hẳn cảm thấy mình đã đến lúc đổi một tòa phủ khác, đổi một phủ thật lớn, mỗi người đều có một viện riêng, tựa như hậu phi của Hạ Hoàng vậy.

Còn nữa, chuyện hẳn ta đáp ứng tứ hôn, cũng nên đưa lên lịch trình.

Tuy rằng Lâm Tú ước định với Tiết lão Quốc Công, là có trị trí trong top mười của Đại hội mới có thể cưới Ngung Nhi, nhưng lần này hẳn và Triệu Linh Quân cùng xếp hạng nhất, còn đánh bại Thiên Diệp Lãm xếp thứ chín Đại hội lần trước, Lâm Tú cảm thấy, chuyện này hẳn là có thể thương lượng với Tiết lão Quốc Công.

Về phần Hạ Hoàng nơi này, Lâm Tú đáp ứng hẳn ta, là vị trí thứ hai của Đại hội, nhưng hẳn giúp Hạ Hoàng biến thiên kiêu Phù Tang quốc thành người của Đại Hạ, có phải nên thưởng hay không?

Không bằng sớm tính toán tứ hôn cho bọn họ, để tránh Tần Uyển đến phòng hẳn, hoặc là hẳn đến phòng Tần Uyển, mỗi lần đều phải lén lút, còn phải vội vàng rời đi trước bình minh...

Vì thế Lâm Tú ho nhẹ một tiếng, nói với Hạ Hoàng: "Bệ hạ, về chuyện tứ hôn lần trước chúng ta nói, có thể sớm một chút hay không, dù sao, nếu Thiên Diệp cô nương

hiện tại gả tới đây, phải xếp trước Ngung Nhi và Uyển Nhi, ta không có cách nào giải thích với các nàng...

Hạ Hoàng suy nghĩ một chút, cảm thấy Lâm Tú nói cũng có đạo lý, vì thế nói: "Chỉ cần Tiết gia không có ý kiến, hiện tại trẫm có thể tú hôn cho các người."

Lâm Tú lại bổ sung: "Còn nữa, Thiên Diệp cô nương gả tới đây, là bộ hạ yêu cầu, không thể tính vào trong ba danh ngạch tú hôn kia."

Hạ Hoàng nói: "Cái này, cũng không thành vấn đề."

Lâm Tú Tư suy nghĩ một lát, lại nói: "Cứ như vậy, hôn phủ bộ hạ ban lần trước, hình như không thể ở được, cũng không thể để cho các nàng ở trong sương phòng, cái này cũng quá không hợp Hạ Hoàng hôm nay tâm tình rất tốt, nghe vậy vung tay lên, nói: "Trẫm ban Thuợng Lâm Uyển cho người, đủ rồi chứ?"

Chu Cẩm nghe nói vậy, đuôi lông mày nhíu lại, Thuợng Lâm Uyển là một biệt viện của hoàng gia, hơn nữa còn là biệt viện lớn nhất, nằm ở vị trí tiếp giáp giữa đông thành với nam thành, phong cảnh hợp lòng người, hoàn cảnh thanh u, quan trọng nhất là diện tích đủ lớn, toàn bộ Vương Đô, ngoại trừ hoàng cung ra, là một tòa trạch lớn nhất, thậm chí cũng không thể xem là tòa trạch, đó chính là một tòa lâm viên hoàng gia.

Chương 669: Cả ba đều tốt (1)

Lúc đầu xây dựng, nó được thiết kế dựa theo kết cấu của hậu cung, Trong Thượng Lâm Uyển, có hơn mười viện nhỏ, mỗi một viện nhỏ đều tự thành thiên địa, nghiêm nhiên chính là hậu cung ngoài hoàng thành, thậm chí còn tốt hơn so với hậu cung, bên trong đình đài lầu các, ao phương thủy tạ, khúc kính thông u, lúc trước Thái tử và Tề vương muốn, bệ hạ đều không cho...

Lúc trước xây dựng Thượng Lâm Uyển, chính là tiêu không ít bạc, Công Bộ ti xây dựng suốt hai năm, hiện giờ giá trị của tòa trạch kia, chỉ sợ trên trăm vạn lượng.

Hắn ta có lòng nhắc nhở bệ hạ, tặng lễ vật này có phải nặng quá hay không, nhưng nhìn thấy bộ dáng bệ hạ tâm tình cực tốt, vẫn không mở miệng.

Lâm Tú tuy rằng không biết Thượng Lâm Uyển là địa phương nào, nhưng hắn lại thấy được biểu tình muốn nói lại thôi của Chu Cẩm, liền thầm nghĩ, lập tức nói: "Đủ ở đủ ở, tạ ơn bệ hạ..."

Hạ Hoàng phát phát tay, nói với Lâm Tú: "Người trở về trước đi, trăm sai người dọn dẹp nơi đó một chút, ngày mai lại để Chu Cẩm dẫn người qua."

Lâm Tú khom người nói: "Thần cáo lui"

Sau khi Lâm Tú rời đi, Chu Cẩm mới nhìn về phía Hạ Hoàng, nói:

"Bệ hạ, người thật sự muốn ban Thượng Lâm Uyển cho hắn, tòa trạch kia, chính là giá trị trăm vạn lượng trở lên..."

Hạ Hoàng ngẩn người một chút, hỏi: "Đắt như vậy sao?"

Chu Cẩm gật đầu.

Hạ Hoàng sau khi lấy lại tinh thần, trên mặt lộ ra vẻ đau lòng, vừa rồi nhất thời kích động, lạnh mồm lạnh miệng.

Nhưng quân vô hí ngôn, tặng cũng đã tặng, hắn ta chỉ có thể cắn răng, nói: "Thôi, ai bảo hắn tặng thể diện cho trẫm và Đại Hạ, Phù Tang một trăm năm mới xuất ra một thiên kiêu, ngũ đại vương triều bao nhiêu người muốn cưới, lại bị Đại Hạ ta lừa gạt được, trẫm thật sự muốn nhìn xem, tình hình bị thiếu nhân tài của tứ quốc..."

Thấy vậy, Chu Cẩm cũng không tiện nói gì nữa.

Lúc này, Hạ Hoàng lại nói: "Người đi Lễ Bội ti một chuyến, để bọn họ xuất ra mấy người, đặc biệt chuẩn bị hôn sự cho hắn, tốt nhất là để cho bọn họ ra một bộ quy trình, về sau làm từng việc là được..."

Rời khỏi hoàng cung, tâm tình Lâm Tú vô cùng sung sướng.

Lâm-chan thực sự đưa ra một ý tưởng hay.

Không chỉ giải quyết vấn đề nan giải của nàng, Lâm Tú cũng từ đó thu được không ít chỗ tốt.

Rốt cục có thể danh chính ngôn thuận ở cùng một chỗ với các nàng.

Hắn một đường chạy tới Tiết phủ, Ngung Nhi không ở phủ, Tiết lão Quốc Công một mình ở trong viện, Lâm Tú đi đến bên cạnh ông, nói: "Tiết lão, có thể thương lượng một chuyện..."

Tiết lão Quốc Công liếc hẩn một cái, nói: "Chuyện gì, nói."

Lâm Tú nói: "Có thể trước tiên cho ta thành thân với Ngung Nhi không, ngài hẩn là cũng có thể nhìn ra, ta ở Đại hội tiến vào top mười, hẩn là không phải việc khó"

Tiết lão Quốc Công thản nhiên nói: "VẬY cũng chưa chắc, lần trước ở cuộc so tài, Trương Nhân xếp thứ hai, chỉ có dưới nương tử của ngươi, hẩn không phải cũng không có tiến vào top mười sao, chờ khi nào ngươi thật sự làm được, lại nói chuyện cưới Ngung Nhi..."

Lâm Tú nói: "Nhưng mà, bệ hạ muốn ta có quan hệ thông gia với Phù Tang, cưới Thiên Diệp cô nương, chuyện này khẳng định là trước Đại hội, ta không muốn để Ngung Nhi xếp sau nàng"

Tiết lão Quốc Công sừng sốt một chút, khiếp sợ nói: "Cái gì, bệ hạ muốn ngươi là thông gia với Phù Tang quốc, vị Phù Tang kia có thể đồng ý sao?"

Lâm Tú nói, "Nàng đồng ý..."

Tiết lão quốc công: "...

Ông nhìn Lâm Tú, trong lòng suy nghĩ, hẩn rất cuộc chỗ nào tốt, không chỉ tôn nữ của mình thích hẩn thích đến tận xương tủy, thậm chí đến tình trạng không phải hẩn không gả, tình nguyện làm thiếp, cũng muốn ở bên hẩn, ngay cả vị thiên kiêu Phù Tang trăm năm khó gặp này, thế nhưng cũng nhìn trúng hẩn.

Rất nhanh Tiết lão Quốc Công đã hiểu rõ, hẩn chỗ nào cũng tốt.

Luận bộ dạng, hấn sinh ra vô cùng tuần tú, ngay cả lúc mình còn trẻ, cũng phải tạm tránh mũi nhọn.

Luận thiên phú, toàn bộ Đại Hạ, ngoại trừ nương tử Triệu Linh Quân của hấn, không ai có thể vượt qua hấn.

Luận nhân phẩm, hấn là một trong số ít thanh lưu trong số đệ tử quyền quý Vương Đô.

Luận năng lực, trong thời gian hơn một năm, phụ thân của hấn, bởi vì hấn mà từ Tam đẳng Bá leo lên Nhị đẳng Hầu, không biết làm cho bao nhiêu quyền quý thêm thường hâm mộ, so sánh vài lần với nhi tử của mình, bọn họ cũng không có thừa nhận mình và Lâm Tú giống nhau, che dấu thiên phú và thực lực.

Hiện giờ người muốn gả cho hấn làm thiếp, không biết có bao nhiêu, từ trình độ nào đó mà nói, là Ngung Nhi nhà bọn họ có đôi mắt biết nhìn người, khi hấn còn chưa thể hiện ra thiên phú đã nhận định hấn.

Bây giờ mới có thể tiện nghi như thế này.

Cuối cùng Tiết lão Quốc Công thở dài, nói với Lâm Tú: "Có thể nghĩ đến Ngung Nhi, coi như người có tâm, lão phu chỉ có một yêu cầu, người khác có, Ngung Nhi nhà ta cũng phải có, người thỉnh cầu bệ hạ tứ hôn, để Ngung Nhi nở mày nở mặt tiến vào cửa Lâm gia các người."

Chương 670: Cả ba đều tốt (2)

Lâm Tú lộ vẻ khó xử, nói: "Cái này, ta sẽ tận lực..."

Từ Tiết phủ đi ra, Lâm Tú thiếu chút nữa không nhịn được cười.

Túc là hoàn thành nhiệm vụ của Hạ Hoàng, còn giúp Thiên Diệp Lãm giải quyết khốn cảnh, quan trọng nhất là, trước hôn kỳ với Ngung Nhi Uyển Nhi, được không một tòa trạch còn lớn hơn so với tòa năm trạch viện, là ba lần lãi...

Tân trạch.

Lâm Tú không gặp Ngung Nhi ở Tiết phủ, thì ra nàng ở chỗ này.

Tiết lão Quốc Công đã không hạn chế nàng tới tìm Lâm Tú, vừa có thời gian nàng sẽ tới đây.

Vốn tưởng rằng hôm nay không đợi được Lâm Tú, nhìn thấy hắn từ bên ngoài đi vào, vẻ mặt Tiết Ngung Nhi lộ ra vui vẻ, lập tức chạy như bay tới phía hắn, nàng vốn là muốn nhào vào trong ngực Lâm Tú, nhưng Triệu Linh m và Tần Uyển đều ở trong viện, mới khắc chế được chính mình, cười khanh khách nói:

"Huynh đã trở lại rồi!"

Qua không được mấy ngày, nàng chính là người của hắn, Lâm Tú ôm nàng lên xoay một vòng, Tiết Ngung Nhi then thùng cúi đầu, Triệu Linh m liếc Lâm Tú một cái, nói: "Trễ như vậy mới trở về, ngươi đưa nàng đến tận phủ sao?"

Lâm Tú nói: "Chuyến đi này vốn không gần, đi lại mười ngày cũng rất bình thường"

Hắn nắm tay Ngung Nhi, ngồi xuống bên bàn đá trong sân, nói với nàng và Tân Uyển: "Có một tin tức tốt, cùng một tin xấu, các người muốn nghe cái nào trước..."

Tiết Ngung Nhi suy nghĩ một chút, nói: "Trước tiên nghe tin xấu đi"

Lâm Tú nói: "Bệ hạ để cho ta thông gia với Thiên Diệp gia, nàng hẳn là rất nhanh sẽ gả tới đây, chậm nhất là trước Đại hội..."

Tiết Ngung Nhi nghe vậy sửng sốt, vẻ mặt đau khổ nói: "A, vì sao, ta còn chưa..."

Tân Uyển nhay bén liếc Lâm Tú một cái, biểu tình cũng không ngoài ý muốn.

Triệu Linh m mở to hai mắt nhìn Lâm Tú, không phải đi tiễn người sao, tiễn như thế nào, lại tiễn thành người một nhà?

Lâm Tú vội vàng giải thích: "Có điều đây là giả thành thân, mục đích thông gia là vì để cho nàng trở thành người của Đại Hạ, ở Đại hội đại biểu cho Đại Hạ tỷ thí, không phải thật sự thành thân"

Triệu Linh m hỏi: "Thông gia thì thông gia, vì sao không chọn người khác, hết lần này tới lần khác chọn người?"

Lâm Tú nói: "Có lẽ bởi vì ta là một người tốt..."

Tiết Ngung Nhi có chút mất mát, lại hỏi: "Tin tức tốt thì sao?"

Lâm Tú nhìn các nàng, cười nói: "Bệ hạ đã đáp ứng rất nhanh sẽ tứ hôn cho chúng ta, hơn nữa Tiết lão cũng đồng ý, nói cách khác, không cần đợi đến sau Đại hội, chúng ta có thể ở cùng một chỗ..."

Tiết Ngung Nhi kinh hỉ nói: "Thật sao?"

Tần Uyển nhìn về phía Lâm Tú, hỏi: "Chúng ta?"

Lâm Tú gật gật đầu, nói: "Bao gồm cả người..."

Triệu Linh m ngo ngác nhìn Lâm Tú, tim đập thình thịch, không xác định nói: "Chúng ta?"

Lâm Tú có chút xấu hổ, nói: "Cái đó, không có người..."

"Ai mà thêm!"

Triệu Linh m hừ một tiếng đứng lên, trở về phòng mình.

Tiết Ngung Nhi không thể chờ đợi được muốn tìm tổ phụ xác nhận, ngay cả cửa chính cũng không đi, bay thẳng về phía Tiết gia.

Tần Uyển dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Lâm Tú, nhìn đến mức Lâm Tú không khỏi lo lắng trong lòng.

Có điều hần rất nhanh đã ưỡn ngực lên, đây là giúp người làm niềm vui, là vì nước hiến thân, vì thế không tiếc hy sinh sự trong sạch của mình, lại phải cưới một cô vợ chỉ có thể nhìn nhưng không thể đụng tới, nam nhân nào sẽ tình nguyện, lúc này, hần không thể nghi ngờ là nhân vật chính diện.

Tần Uyển lại không nói đến chuyện của Thiên Diệp Lãm, chỉ là nhìn thoáng qua phòng Triệu Linh m, nói: "Đi dễ dàng đi..."

Lâm Tú đi tới phòng Linh m, nàng đang ngồi ở bên giường, nhìn thấy Lâm Tú tiến vào, chỉ liếc hần một cái rồi quay đầu sang một bên.

Lâm Tú đi đến bên cạnh nàng, hỏi: "Tức giận rồi sao?"

Triệu Linh m hừ lạnh một tiếng, nói: "Ai tức giận, người muốn cưới ai thì cưới người đó, vì sao ta phải tức giận, dựa vào cái gì mà tức giận, ta có tư cách gì tức giận?"

Nói nhiều như vậy, nàng rõ ràng là tức giận.

Lâm Tú giải thích: "Ta thật sự không lừa gạt người, ta và Thiên Diệp cô nương không có gì, chỉ là một cuộc hôn nhân chính trị mà thôi, giống như là với tỷ tỷ người, chỉ có thể nhìn không thể động"

Triệu Linh m nhìn hấn: "Người còn muốn động?"

Lâm Tú không chút do dự nói: "Không muốn"

Ánh mắt Triệu Linh m nhìn về nơi khác, trong lòng khó hiểu tại sao lại cảm thấy ủy khuất, vừa rồi nàng thậm chí còn nghĩ tới, muốn nói với cha nương như thế nào, nói với tỷ tỷ như thế nào, nếu như kháng chỉ, sẽ có hậu quả gì... , sau đó Lâm Tú liền nói cho nàng biết nàng nghĩ nhiều, tuy rằng loại suy nghĩ này chỉ chọt lóe qua trong đầu, nàng làm sao có thể giả cho cùng một nam nhân với tỷ tỷ, nhưng trong nháy mắt, khi nghe được tin tức này, trái tim nàng chính xác là đập chậm một nhịp.

Lâm Tú thăm dò hỏi nàng: "Người vừa rồi sẽ không cho rằng, bệ hạ muốn tứ hôn cho ba người chúng ta chứ?"

Chương 671: Lâm phủ mới (1)

“Làm sao có thể!”

Triệu Linh m tức giận trừng mắt nhìn hấn một cái, nói: “Ta cũng không phải Tiết Ngung Nhi, cũng không phải Tân Uyển, người muốn cưới ai là tự do của người, ta không quản được, người cũng đừng liên lụy đến ta, có điều ta ngược lại muốn nhìn xem, người cưới các nàng về ở nơi nào, nơi này dù sao cũng không đủ ở.”

Lâm Tú nói: “Bệ hạ vừa mới ban thưởng cho ta một tòa trạch lớn, rất nhanh chúng ta có thể sẽ chuyển tới đó”

Triệu Linh m trầm mặc một lát, nói: “Chuyển đi chuyển đi, sau này Tân Uyển vào phòng người cũng không cần lén lút, cũng không cần lo lắng bị ta nhìn thấy..

“Người đều thấy rồi sao?”

“Người cho rằng ta bị mù sao?”

Trong phòng, Triệu Linh m nghiêng đầu trầm mặc, Lâm Tú kéo ống tay áo của nàng, nói: “Đừng tức giận, nhiều nhất, lúc chuyển phủ, ta để người chọn trạch viện của người trước?”

Khóe miệng Triệu Linh m hơi nhếch lên một đường cong, rất nhanh lại bĩu môi nói: “Ta cũng không phải người thân của người, dựa vào cái gì ở trong phủ của người?”

Lâm Tú nói: “Người là muội muội của thê tử của ta, còn là người dẫn đường trên con đường tu luyện của ta, tính như thế nào cũng là họ hàng bằng hữu thân thiết của ta, người không muốn chuyển đi đúng không,

vậy người cứ một mình ở nơi này, trạch viện ta cũng đề tỷ tỷ người chọn trước."

Triệu Linh m sủng sốt một chút, hỏi: "Tỷ tỷ cũng muốn chuyển qua sao?"

Lâm Tú lườm nàng một cái, tức giận nói: "Nói nhảm, nàng là ta tam thư lục lễ, kiểu tám người khiêng cưới về, ta với Thái Y Ngưng Nhi Uyển Nhi ở cùng nhau, nàng ở nơi khác, người khác sẽ nhìn nàng như thế nào, sẽ nhìn ta như thế nào?"

Phải biết rằng, Thái Y đến nay vẫn ở cùng một chỗ với Linh Quân, thiếp thất và vợ cả ở phủ khác nhau, không phải rõ ràng nói cho người khác gia đình không hòa thuận sao.

Triệu Linh m suy nghĩ một chút, nói: "Vậy... , ta muốn ở viện tử nói liền một chỗ với tỷ tỷ."

Từ phòng Linh m đi ra, Lâm Tú thở phào nhẹ nhõm, đỡ Linh m vui vẻ, hần vẫn rất chuyên nghiệp, Tần Uyển nhìn hần một cái, hỏi: "Đỡ được rồi?"

Lâm Tú nói, "Được rồi..."

Hần đi đến bên cạnh Tần Uyển, hỏi: "Người sẽ không tức giận chứ, lần này thật sự không phải như người nghĩ, tóm lại tình huống rất phức tạp, về sau người sẽ biết."

Tần Uyển nói: "Hiện tại là như vậy, về sau cũng chưa chắc"

Lâm Tú nói: "Cái gì chưa chắc?"

Tần Uyển lườm hần một cái, nói: "Trước cưới sau yêu, không phải cũng rất bình thường sao, nam nhân các người không phải đều như vậy ư, mới đầu chỉ là nắm tay, sau

lại nói ôm một chút là tốt rồi, ôm xong lại muốn hôn, hôn xong còn chưa đủ, lại muốn ôm ngủ cùng nhau, nói cái gì cứ ôm như vậy, cái gì cũng không làm...

Lâm Tú sững sốt một chút, nói: "Cái này hình như là nói người đi, là ai ôm ôm lại muốn hôn, hôn rồi muốn ngủ..."

Nữ nhân này sao lại không có căn cứ làm ô uế trong sạch của người khác chứ?

Lâm Tú một mực lo lắng nàng cho rằng hắn chỉ ham thân thể của nàng, cho nên vô cùng khắc chế với Tần Uyển, ngược lại là nàng, động một chút lại ôm ôm hôn hôn, nói là cùng nhau ngủ, kết quả ngủ say, muốn cho hắn thử tay nghề của nàng, sau khi hai người bước ra một bước cuối cùng kia, nàng lần đầu được nếm thử, có cơ hội liền len vào phòng Lâm Tú, sau đó sự việc xảy ra, hắn cũng không thể không biết xấu hổ mà nói...

Lâm Tú và Ngung Nhi ở bên nhau, người then thùng luôn là Ngung Nhi.

Hắn và Tần Uyển ở cùng một chỗ, người then thùng thường là hắn.

Tần Uyển thản nhiên nói: "Thì ra người không thích, người không thích thì thôi, sau này ta sửa còn không được sao?"

Nói xong nàng làm như muốn xoay người rời đi.

Lâm Tú cầm cổ tay nàng, nói: "Nàng thẳng, kỳ thật ta thích nàng như vậy..."

Sau khi ăn cơm xong, Lâm Tú và Linh m cùng đi hôn phủ, chuyện này còn chưa kịp nói cho Linh Quân và Thái Y.

Triệu Linh Quân nghe được Thiên Diệp Lãm muốn gả đến Lâm gia, cũng có chút kinh ngạc không tưởng tượng nổi, nàng và Thiên Diệp Lãm quen biết đã lâu, chưa từng nghĩ tới, sẽ gả cùng một chỗ với nàng ấy, nhưng nàng rất nhanh hiểu được lựa chọn của Thiên Diệp Lãm.

Bởi vì hai người bọn họ, đưa ra lựa chọn giống nhau, tình cảnh hiện tại của Thiên Diệp Lãm, chính là hoàn cảnh trước kia của nàng, thậm chí còn gian nan hơn so với tình cảnh lúc đó của nàng.

Phía sau nàng còn có Đại Hạ, có thể ngăn cản áp lực từ mấy vương triều còn lại, Phù Tang chỉ là một quốc gia nhỏ, Thiên Diệp Lãm không có nhiều sự lựa chọn.

Kết cục cuối cùng của nàng ấy, chỉ có thể là gả cho một vị hoàng tử nào đó của năm đại vương triều, nếu không có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Năm đại vương triều sẽ không cho phép các quốc gia khác xuất hiện cấp Thiên.

Hoặc là gia nhập với bọn họ, hoặc là lựa chọn bị hủy diệt, hơn trăm năm qua, đều là như thế.

Chương 672: Lâm phủ mới (2)

Thải Y tự nhiên là muốn chuyển qua với Lâm Tú, về sau Lâm Tú cũng không cần chạy tới chạy lui giữa hai bên, về phần Triệu Linh Quân, Lâm Tú không có quyền thay nàng quyết định, trung cầu ý kiến của nàng nói: "Bệ hạ ban cho chúng ta một tòa phủ mới, người có muốn chuyển qua hay không?"

Triệu Linh Quân gật đầu, nói: "Ta nghe người."

Lâm Tú nói: "Vậy thì cùng nhau chuyển đến phủ mới đi"

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tú và Thải Y vừa mới rời giường, ăn xong điểm tâm, Chu Cẩm đã đi tới nơi này, hẳn ta là tới dẫn Lâm Tú đi xem phủ.

Thượng Lâm Uyển nằm ở phía đông nam Vương Đô, nơi đó gần đông thành phồn hoa, nhưng lại không ở trung tâm đông thành, vừa có náo nhiệt của đông thành, lại có thanh u của nam thành, Lâm Tú và Linh Quân Linh m Thải Y đi cùng nhau, lúc đi ngang qua tân trạch, còn gọi Tân Uyển.

Đi tới trước một chỗ quyền quý này, Lâm Tú liền kinh hãi.

Không cần phải nói, chỉ cần nhìn vào cánh cửa này, đã không thể so sánh với cửa chính bình thường của tòa nhà năm viện, phía đông và tây có hai cửa hông, cửa chính cổ xưa dày nặng, sơn son viền vàng, trên hai cánh cửa, mỗi bên có sáu mươi ba cái đinh cửa, xếp ngang bảy hàng xếp dọc chín hàng.

Trên khung cửa là một mảng lớn đồ án long phượng tường vân, phía trên tấm biển khảm vàng, đã đổi thành hai chữ lớn "Lâm phủ", một đôi thạch sư trấn thủ trước cửa cao chừng một trượng, mười phần uy vũ khí phách.

Cho dù là cửa lớn Đông Cung, cũng không có khí phái như vậy.

Sau khi đi vào phủ, Lâm Tú càng được mở rộng tầm mắt.

Toàn bộ tòa phủ, chia làm phủ đệ và hậu hoa viên, phần phủ đệ, là một tòa cung viện độc lập, Lâm Tú thiếu chút nữa cho rằng mình đi tới hậu cung, nơi này và hậu cung có bố cục rất giống nhau, nhưng càng thêm rộng rãi hơn so với hậu cung, không có con đường hẹp u cung, hai bên đường lát đá xanh, mặt cỏ xanh biếc và bồn hoa, cỏ xanh như tấm đệm.

Hương hoa xông vào mũi.

Tùng tòa cung viện độc lập, mỗi cung viện đều có đặc sắc riêng, phía sau hoa viên càng khoa trương.

Một tòa hoa viên, chiếm cứ sáu phần diện tích của cả tòa phủ, trong vườn đình đài lầu các, hành lang thủy tạ, có vườn ươm, có rừng trúc, có đường nhỏ núi giả uốn khúc, có ao hồ lấp lánh, thậm chí còn có hí lâu riêng biệt...

Linh m và Thái Y đều nhìn đến ngây người, cho dù là Linh m cũng thật không ngờ, Vương Đô lại có thể có trạch phủ xa hoa như vậy.

Chu Cẩm nhìn Lâm Tú, thân nhiên nói: "Hiện tại biết bề hạ đối với người tốt như thế

nào đi, tòa lâm viên này, lúc trước Thái tử muốn, Tề vương muốn, bệ hạ cũng không có cho, ngược lại tiện nghi cho người.”

Lâm Tú lần này thật sự bị sự hào phóng của Hạ Hoàng làm cho kinh hãi, hẳn ta hào phóng đến Lâm Tú cũng có chút ngượng ngùng, khó trách sắc mặt Chu Cẩm ngày hôm qua kỳ quái như vậy, hoàn cảnh nơi này còn tốt hơn so với hoàng cung, về sau rốt cuộc không cần lo lắng vấn đề ở được hay không nữa.

Cả ngày hôm qua, Hạ Hoàng cũng sai người quét dọn tốt nơi này, thậm chí ngay cả tấm biển cũng đổi thành Lâm phủ, bọn họ hoàn toàn có thể trực tiếp ở lại, ngay cả đồ đạc cũng không cần mua.

Tất cả đồ nội thất ở đây, đều là thượng đẳng nhất, quy chế sánh vai cung đình.

Chính cung của toà phủ, tự nhiên vẫn là cho Triệu Linh Quân.

Tòa cung viện kia diện tích lớn nhất, vị trí tốt nhất, ra cửa chính là hậu hoa viên, chỉ có Triệu Linh Quân làm chính thê mới có tư cách ở lại, tiếp giáp với chính cung, diện tích nhỏ hơn một chút, tự nhiên là của Linh m.

Tần Uyển và Thái Y cũng chọn một tòa viện tử mình thích, Lâm Tú để lại cho Ngung Nhi một tòa, còn có rất nhiều chỗ trống.

Nơi này cách vị trí biệt viện của Quý phi nương nương cũng rất gần, dường như là đi vài bước là tới, về sau cũng càng thêm thuận tiện, buổi trưa, Lâm Tú và Thái Y cùng nhau đi thăm Quý phi nương nương.

Nghe nói Lâm Tú chuyển tới nơi này, Quý phi nương nương có vẻ rất giật mình, khó có thể tin nói: "Hoàng huynh thế mà ban Thượng Lâm Uyển cho người, hẳn trở nên hào phóng như thế từ khi nào vậy."

Lâm Tú ngược ngùng nói: "Bệ hạ đối với ta, vẫn rất hào phóng..."

Những lời này ngược lại là sự thật, bằng vào lương tâm mà nói, Hạ Hoàng đối với hân rất tốt, tuy rằng tất cả đều là Lâm Tú hy sinh hạnh phúc của mình đổi lấy, nhưng đối với yêu cầu của hân, Hạ Hoàng cũng chưa từng keo kiệt.

Quý phi nương nương ôm linh sủng, nói: "Trong đó cung viện không ít, nhớ lưu lại cho bốn cung một cái, lần sau thời điểm bốn cung đi tìm Thái Y, cũng có thể có một chỗ nghỉ ngơi..."

Để lại cho Quý phi nương nương một tòa cung viện, tự nhiên không phải là một chuyện khó xử.

Lâm phủ hiện tại, so với lúc trước lớn hơn không biết bao nhiêu lần, Lâm Tú đếm đại khái, mười mấy trạch viện, có một trăm gian phòng, đừng nói Quý phi nương nương, lại cho Song Song một viện, Mộ Dung Ngọc một viện, Minh Hà công chúa một viện, cũng vẫn có vẻ có chút trống rỗng.

Chương 673: Chết khô vì hạn hán, chết đuối vì ngập lụt (1)

A Kha cũng không biết bận rộn xong chuyện của Thiên Đạo Minh hay chưa, cuộc so tài cũng kết thúc rồi, thế nào mà nàng còn không tới tìm hắn?

Nhiệm vụ của Thiên Đạo Minh, không phải giết tham quan, chính là trừ ác bá, Lâm Tú không yên lòng nhất chính là nàng.

Lần sau, không tăng thực lực của nàng tăng lên tới cấp Địa, hắn nhất định sẽ không thả nàng đi.

Ngày hôm sau, Lâm Tú và Linh m đi tới Dịch Thuật Viện, còn chưa kịp tu luyện với Linh m, Minh Hà công chúa đã từ tiểu viện của nàng đi ra, hỏi: "Ngày hôm qua người chạy đi đâu, Chu Cẩm nói người đã trở lại, ta đến phủ tìm người vài lần, người đều không ở phủ."

Trong giọng nói của nàng mang theo vẻ u oán nhàn nhạt.

Không cố gắng tu luyện, mau chóng tăng lên tu vi, Lâm Tú luôn không ở Vương Đô, tốc độ tu luyện của nàng, so sánh với trước kia, cũng không có tăng lên bao nhiêu.

Lâm Tú nhìn nàng, hỏi: "Người tìm ta có việc gấp sao, chuẩn bị trả lại bạc cho ta sao?"

Công chúa Minh Hà: "..."

Lâm Tú nhìn thấy biểu tình của nàng, liền biết mình hiểu lầm, hắn phát phát tay, nói: "Quan hệ của chúng ta, không phải chỉ là bốn mươi vạn lượng bạc sao, không cần trả lại"

Hạ Hoàng đối với hắn thật sự rất tốt, Lâm Tú đều có chút cảm động, ban thưởng lâm viên trị giá hơn trăm vạn lượng cho hắn, mất cũng không chớp một cái, nếu hắn còn nhớ thương bốn mươi vạn lượng bạc của Minh Hà công chúa, hắn cũng quá không phải là người.

Hơn nữa, những nguyên tinh kia vốn là của Thái tử, coi như là vật của hoàng gia.

Lâm Tú chẳng qua là chuyển tay đưa đồ vật hoàng gia cho hoàng gia...

Không nghĩ tới Minh Hà công chúa lại một chút cũng không cảm kích, thập phần kiên định nói: "Huynh đệ ruột còn phải tính toán rõ ràng, mặc dù chúng ta là bằng hữu, nợ tiền của người cũng phải trả, tuy rằng hiện tại ta không có, nhưng ta trả từ từ, dù sao cũng có thể trả hết."

Lâm Tú cũng chỉ có thể tùy nàng.

Hắn nói với Minh Hà công chúa: "Còn chưa kịp nói cho người biết, ta chuyển phủ, sau này muốn tìm ta, đi Thượng Lâm Uyển"

Công chúa Minh Hà kinh ngạc nói: "Đó không phải là một tòa lâm viên hoàng gia sao?"

Lâm Tú nói: "Bệ hạ ban thưởng nơi đó cho ta."

Lúc cùng nhau tu luyện, nghe nói Đại Hạ và Phù Tang thông gia, phụ hoàng ban thưởng Thượng Lâm Uyển cho hắn, Minh Hà công chúa rất giật mình, khó có thể tin nói: "Người muốn cưới Thiên Diệp Lãm?"

Lâm Tú nói: "Chỉ là một cuộc hôn nhân chính trị mà thôi, có đôi khi, trước mặt lợi ích quốc gia, cá nhân khó tránh khỏi phải hy sinh một chút"

Triệu Linh m bĩu môi, nói: "Cũng là thông gia chính trị với Tiết Ngung Nhi Tần Uyển sao, một người lại một người, tứ mỹ nhân của Dịch Thuật Viện đều sắp bị người cưới hết."

Lâm Tú phản bác: "Nào có khoa trương như vậy, mới một nửa mà thôi"

"Mới một nửa?" Triệu Linh m nhìn Lâm Tú, hỏi: "Một nữa còn không nhiều, chẳng lẽ người còn muốn cưới Minh Hà công chúa sao?"

Minh Hà công chúa nhú mày, hỏi: "Người có ý gì, vì sao không thể là cưới người, dù sao Triệu gia các người nợ người ta một ân tử chân chính!"

"Người nói cái gì?"

"Là người nói trước!"

Lúc về phủ, Minh Hà công chúa và Linh m một trái một phải đi bên cạnh Lâm Tú, không có nói với nhau một câu gì, Minh Hà công chúa sau khi tham quan Lâm phủ xong, chỉ vào một sân, nói: "Cái viện này cho ta, sau này ta tìm người tu luyện cũng thuận tiện, từ khi Quý phi nương nương dọn ra khỏi hậu cung, ta đều tìm không thấy người."

Đối với yêu cầu của Minh Hà công chúa, Lâm Tú thật sự không thể nghĩ ra được lý do cự tuyệt.

Cả tòa nhà đều là phụ hoàng của nàng tặng, nàng muốn một cái viện, không quá đáng đi?

Lâm Tú nhìn nàng, nói: "Ta không có ý kiến gì, chỉ là, người có thể sống bên ngoài cung sao?"

Minh Hà công chúa không thèm để ý nói:
"Buổi tối trở về là được, cũng không phải
ngủ ở chỗ này, coi như là ngủ ở chỗ này
cũng không sao, dù sao cũng là vì tu
luyện, nói với phụ hoàng một tiếng là được
rồi..."

Nàng đã nói như vậy, Lâm Tú cũng không
tiện nói cái gì nữa.

Tất cả đều là vì tu luyện.

Động tác của Hạ Hoàng từ trước đến nay đều
rất nhanh, buổi chiều, Lâm Tú đã nhận được
thánh chỉ tứ hôn.

Hôn lễ của hần và Ngung Nhi cùng Tần Uyển,
sẽ cử hành vào nửa tháng sau, tất cả công
việc, do Lễ Bộ ti xử lý, Chu Cẩm đọc xong
thánh chỉ, nói với Lâm Tú: "Bệ hạ đã phải
sứ giả, đi Phù Tang và Thiên Diệp gia tộc
thương nghị chuyện thông gia, người hãy
chuẩn bị sẵn sàng!"

Lâm Tú thu hồi thánh chỉ, nói với Chu Cẩm:
"Phiền Chu tổng quản trở về chuyển lời bệ
hạ, ngày sau bệ hạ nếu có việc dùng, cứ
việc mở miệng, chỉ cần có thể làm được,
Lâm Tú ta nhất định không chối từ..."

Đường phố Vương Đô.

Không ít người vây quanh dưới tường cung,
thăm dò nhìn xung quanh.

Chương 674: Chết khô vì hạn hán, chết đuối vì ngập lụt (2)

Có cấm vệ dán bố cáo trên tường cung, dưới tường cung vây quanh ba tầng trong ba tầng ngoài, người bên ngoài nhìn không thấy, nhin không được hỏi: "Trên đó viết cái gì, đây là xảy ra đại sự gì sao?"

Có người đã thấy rõ nội dung trên bố cáo, nhin không được mở miệng.

"Bệ hạ tứ hôn, đây chính là chuyện hiềm lạ đó!"

"Lần trước là cho công tử Bình An Hầu Lâm Tú."

"Lần trước nữa, hình như cũng là cho hấn"

"Lần này như thế nào vẫn là hấn?"

"Tứ hôn ba lần trong một năm?"

"Lại là Lễ Bộ ti xử lý, Lễ Bộ ti năm nay không làm chuyện gì, một là tuyển phi cho bệ hạ, hai là chuẩn bị hôn sự cho Lâm Tú..."

Dưới tường cung, không biết bao nhiêu người đối mắt nhìn nhau, sau đó đối mặt nhìn nhau.

"Ta là nhìn lầm sao, tôn nữ của Tiết Quốc Công, nữ nhi Kiến An bá, một lần ban thưởng này liền là hai người, các nàng đều là mỹ nhân nổi danh Vương Đô, hai trong bốn mỹ nhân của Dị Thuật Viện, không chỉ sinh ra có mỹ mạo xinh đẹp, hơn nữa thiên phú cũng cực tốt, lần này so sánh, một người thứ năm, một người thứ mười, đều là thực lực và mỹ mạo cùng tồn tại..."

"Còn có thiên lý hay không, hấn đã cưới thiên kiều Triệu thị rồi, hiện tại lại

muốn cưới hai vị này, có thể lưu lại một người cho chúng ta hay không?"

"Người nằm mơ à, coi như là không có Lâm Tú, cũng không tới phiên người, người ta xếp thứ nhất cuộc so tài, ngang hàng với Triệu thiên kiều, lần trước tỷ thí đoạt hết sự nổi bật, người cũng đứng thứ nhất trong cuộc so tài, nói không chừng người bệ hạ tứ hôn chính là người..."

"Ta, kiếp sau có thể chờ mong..."

Một chỉ hôn ước này, giải thích cho mọi người thật rõ, cái gì gọi là hạn hán thì hạn hán tới chết, lũ lụt thì ngập lụt tới chết.

Có người cả đời việc lớn còn chưa có kết quả, có người đã thê thiếp thành đàn, Triệu Linh Quân làm thê, Tiết Ngung Nhi và Tần Uyển làm thiếp, nữ thần ngày xưa, sắp gả cho người ta, không biết bao nhiêu đệ tử của Dịch Thuật Viện, vỡ mộng trong ngày hôm nay...

Nhưng cũng không ai có tư cách nói bất cứ điều gì.

Mấy ngày nay, Vương Đô cũng không biết bao nhiêu quyền quý hào môn muốn gả nữ nhi cho hần, đều bị Lâm phủ khéo léo cự tuyệt.

Lâm Tú là ai, người đứng thứ nhất trong cuộc so tài, dễ dàng đánh bại tất cả đối thủ, thực lực đến nay là bí ẩn, không có gì ngoài ý muốn, tương lai hần nhất định sẽ là một trong những cường giả mạnh nhất của Đại Hạ.

Người như vậy, nạp mấy thiếp thì thế nào?

Loại huyết mạch ưu tú này, lẽ ra càng phải truyền thừa, Đại Hạ mới có tương lai, dân

tộc mới có hy vọng.

Bệ hạ tuyển phi, hao sắc mà thôi.

Lâm Tú nạp thiếp, ở một mức độ nào đó mà nói, là vì đại nghĩa của quốc gia.

Những đại gia tộc ở Vương Đô kia, con nối dòng đông đảo, cũng là vì huyết mạch truyền thừa, quân không thấy Tiết gia sinh mười mấy nhi tử, Trương gia Tổng gia, con nối dòng cũng không ít hơn Tiết gia.

Kỳ thật Vương Đô vô số người đều tò mò, hài tử của Lâm Tú và Triệu Linh Quân, thiên phú sẽ cường đại đến trình độ nào.

Có cha mẹ như vậy, rất khó sinh ra con nối dõi tầm thường.

Bọn họ không sinh ra ba người trở lên, đều có lỗi với thiên phú mà ông trời ban cho phụ thê bọn họ.

Đông Cung.

Thái tử nhận được tin tức sớm hơn bất cứ ai.

Là Thái tử, hắn ta có quyền lực tham chính để thảo luận chính sự.

Hắn ta không chỉ biết Lâm Tú muốn cưới Tiết Ngung Nhi và Tân Uyển, hắn ta còn biết, phụ hoàng đã phái sứ thần đi Phù Tang, vì hắn cầu hôn vị thiếu nữ thiên tài Thiên Diệp Lãm của Phù Tang.

Hắn ta và Tề vương một mực tranh thủ thông gia với nàng, nhưng Phù Tang bên kia, từ đầu đến cuối không đồng ý.

Lần này phụ hoàng phái người đi Phù Tang, tựa hồ có mười phần nắm chắc.

Thái tử không khó liên tưởng tới, đoạn thời gian trước Thiên Diệp Lâm vẫn ở trong phủ Lâm Tú, có thể là lâu ngày sinh tình với hắn, Lâm Tú người này, dụ dỗ nữ tử, là số một.

Vị thiên kiêu Phù Tang kia, có được tướng mạo tuyệt mỹ và thiên phú xuất chúng, suy cho cùng, cũng là một người hơi hợm, cũng sẽ bị bề ngoài và hoa ngôn xảo ngữ mê hoặc.

Thái tử không cam lòng, cùng với phần nộ.

Đã sinh Lâm Tú, tại sao còn sinh ra Lý Ung hắn?

Có đôi khi hắn ta thậm chí hoài nghi, hắn ta và Lâm Tú, rốt cuộc ai mới là nhi tử ruột thịt của phụ hoàng, vì sao phụ hoàng đối với hắn tốt như vậy, năm lần bảy lượt tứ hôn cho hắn, còn ban Thượng Lâm Uyển cho hắn.

Tòa phủ trong mộng kia, hắn ta thêm thường đã lâu, cầu xin vô số lần, phụ hoàng cũng không cho hắn ta.

Nhìn Lâm Tú ngày càng cường đại hơn, ngày càng nổi bật hơn, ở trong nhà hắn ta muốn ở, cưới nữ tử hắn ta muốn cưới, hắn ta ngay cả ngự trù làm sơn hào hải vị cũng không nếm được hương vị.

Chương 675: Chết khô vì hạn hán, chết đuối vì ngập lụt (3)

Thượng Lâm Uyển, Lâm phủ hiện tại.

Lúc Lý Bách Chương tới tìm Lâm Tú, Lâm Tú đang lên kế hoạch tu sửa lại phủ đệ.

Nơi này thật sự là quá lớn, cho dù là Quý phi nương nương, Minh Hà công chúa, A Kha, Thiên Diệp Lãm cùng nhau ở vào, cũng còn có phần lớn cung viện không có người ở.

Lâm Tú dự định tu sửa một tòa cung viện, ở chỗ này xây một ôn tuyền các, đợi đến mùa đông, mọi người không có việc gì cùng nhau ngâm mình trong suối nước nóng, nghĩ thôi đã thấy cực kỳ thích ý.

Bình thường luyện công mệt mỏi cũng có thể đi vào ngâm, thả lỏng thư giãn.

Biểu tình của Lý Bách Chương phức tạp nhìn Lâm Tú, nói: "Chúc mừng..."

Lâm Tú vỗ vỗ bả vai hắn ta, hỏi: "Người và Bội Bội cô nương thế nào rồi?"

Lý Bách Chương thở dài, nói: "Ta không dám nói cho nàng ấy biết thân phận của mình, hiện tại cũng không biết phải làm sao..."

Lâm Tú hỏi: "Người lo lắng Tần vương phi không đồng ý?"

Lý Bách Chương nói: "Nàng sẽ không đồng ý"

Lâm Tú nói: "Cái này có cái gì khó khăn, để bệ hạ tứ hôn cho các người không phải là được rồi, Tần vương phi còn dám kháng chỉ hay sao?"

Lý Bách Chương liếc hắn một cái, nói: "Người cho rằng ta là người sao, mỗi lần đều có thể để phụ hoàng tứ hôn..."

Lâm Tú suy nghĩ một chút, nói: "Nếu người không tiện nói, ta giúp người nhắc với bề hạ!"

Trước kia Lâm Tú còn có chút kiêng kỵ với Hạ Hoàng, sau khi quen thuộc, dần dần cảm thấy vị hoàng đế này cũng không tệ lắm, ra tay hào phóng, có việc là thật sự giúp, có thể thực hiện...

Lý Bách Chương và Lâm Tú có cùng sở thích và thẩm mỹ.

Nhưng hẳn ta không có da mặt dày như Lâm Tú.

Lâm Tú là một ngoại thần, cũng dám đòi Hạ Hoàng tứ hôn, đòi mặt trình bảo vệ người trong lòng, hẳn là nhi tử sủng phi của Hạ Hoàng, ngay cả một chút yêu cầu như vậy cũng không dám nhắc tới.

Da mặt mỏng, đôi khi không thể làm bất cứ điều gì.

Hạnh phúc của chính mình phải tự mình tranh thủ, điều này xấu hổ, điều kia ngại ngùng, cuối cùng cơ hội đều nhường cho người khác.

Đương nhiên, cũng có một nguyên nhân, là Lý Bách Chương và Hạ Hoàng còn có một tầng thân phận là phụ tử, rất nhiều lúc, giữa phụ tử, ngược lại không dễ trao đổi.

Lâm Tú thì khác, đơn thuần là tên dê non trao đổi với lão dê già, không có bất kỳ ngăn cách nào.

Lâm Tú đề nghị Lý Bách Chương thẳng thắn với Trần Bội Bội.

Nếu Trần Bội Bội tiếp nhận thân phận của hẳn ta, bằng lòng ở bên Tần vương Lý Bách

Chương thì mọi chuyện đơn giản hơn nhiều, hẳn ta chỉ cần để Thục phi nương nương thổi gió bên gối Hạ Hoàng, còn không phải là chuyện hẳn tiện tay tiếp một đạo thánh chỉ.

Luận được sủng ái, hậu cung ai có thể so sánh với Thục phi?

Tùng là cá mè một lứa, Lâm Tú đã thoát khỏi bể khổ, cũng không đành lòng nhìn hẳn ta tiếp tục giãy dụa trong hồ lửa.

Lý Bách Chương nghe theo đề nghị của Lâm Tú, đi tìm Trần Bội Bội nói chuyện thẳng thắn, lấy năng lực của hẳn, hẳn là sẽ không có vấn đề gì...

Cuối cùng Lâm Tú cũng có thể nhàn rỗi đi làm chuyện của mình.

Thật ra so với tứ hôn, câu "Tất cả mọi việc, do Lễ Bộ ti xử lý"

trong thánh chỉ càng có ý nghĩa thực tế hơn, rất nhiều chuyện phiền toái không cần hẳn quản.

Thừa dịp còn có mấy ngày rảnh rỗi, hẳn tính toán chuẩn bị lễ vật cho Quý phi nương nương trước.

Hẳn đã cho Quý phi nương nương leo cây hai lần, không có khả năng lại thất hẹn với nàng lần thứ ba.

Kỳ thật sau khi tòa phủ kia được tu sửa xây lại, tổng thể đã không có gì khác biệt so với Mộ Dung phủ, nhưng Quý phi nương nương rời khỏi Mộ Dung gia đã mười bảy năm, Mộ Dung phủ mười bảy năm trước có dáng vẻ gì, Lâm Tú cũng không biết.

Cũng may sau khi hần trở lại Vương Đô, đã nhìn thấy bức tranh của Quý phi nương nương.

Trong tranh, nàng vẽ Mộ Dung phủ mười bảy năm trước.

Cũng may Mộ Dung phủ khi đó, không khác là bao so với hiện tại, chỉ cần chú ý một ít chi tiết là tốt rồi, tỷ như cây du thụ trong viện của nàng, đến nay đã cành lá tươi tốt, nhưng mười bảy năm trước, còn chưa to khỏe như vậy.

Quý phi nương nương yêu hoa, trong viện của nàng có một hoa viên nhỏ, Mộ Dung phủ hiện tại cũng không còn.

Còn có vị trí của mấy núi giả, có sự thay đổi so với mười bảy năm trước, nếu như không phải Lâm Tú xem qua bức tranh Quý phi nương nương vẽ, chỉ sợ còn không ý thức được những thứ này.

Trong phủ đệ nào đó ở Nam thành.

So với kiến trúc Vương Đô, tòa phủ này có vẻ hơi khác biệt, dễ thấy nhất chính là bức tường ngói trắng đặc biệt, cùng với những ngôi nhà ngói xanh xung quanh, tạo thành một sự tương phản rõ rệt.

Nếu ai đã đến Giang Nam, sẽ biết rằng đây là phong cách lâm viên Giang Nam điển hình.

Không khó đoán ra, người mua tòa phủ này hẳn là đến từ Giang Nam, hơn nữa rất nhớ quê hương, cải tạo phủ ở Vương Đô thành dáng vẻ ở Giang Nam.

Chương 676: Chi cần nương nương thích là được rồi (1)

Trong phủ đệ, Lâm Tú vừa mới trồng một gốc cây xanh.

Hắn đặt tay phải ở trên cây nhỏ này, nguyên lực trong cơ thể tuôn ra, cây nhỏ này cao nửa người, dùng tốc độ mắt thường nhanh chóng sinh trưởng, chỉ chốc lát sau, đã biến thành cành lá tươi tốt, cao tới hai trượng, thân cây cũng trở nên cực kỳ thô to khỏe mạnh.

Lâm Tú lau mồ hôi trên trán, lui ra vài bước, sau đó đánh giá một phen, hài lòng gật đầu.

Hắn đã có được dị thuật hệ mộc, với việc thúc đẩy cây cối sinh trưởng, tuy rằng không phải là việc khó, nhưng không thể tùy ý nó tự do sinh trưởng, mà là trưởng thành biến thành bộ dáng trong bức tranh của Quý phi nương nương, vẫn là hao phí không ít tinh lực của hắn.

Trong hoa viên trong viện, Lâm Tú cũng bày đầy hoa Quý phi nương nương thích.

Mà bởi vì có dị thuật hệ mộc, thay đổi địa hình trong phạm vi nhỏ, biến địa thế trong hậu hoa viên trở nên giống như Mộ Dung phủ Giang Nam, đối với Lâm Tú mà nói, cũng là chuyện nên suy nghĩ.

Những năng lực này, thời điểm tỷ thí với người khác không dùng được, hiện tại ngược lại vì hắn tiết kiệm rất nhiều.

Tuy nhiên, một tòa núi giả ở hậu viên, vô luận Lâm Tú vận dụng năng lực như thế nào, làm như thế nào, cũng chỉ có thể bắt chước

một cái tương tự, thoát nhìn hình dáng, vẫn là có chút chênh lệch rõ ràng.

Hắn là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, luôn cảm thấy có một khuyết điểm như vậy khó dễ chịu.

Có lẽ vì những thiếu sót này sẽ hạ thấp niềm vui của Quý phi nương nương khi nhận lễ vật.

Sáng sớm, Giang Nam.

Tổ phụ Mộ Dung Ngọc, khi đi qua một ngọn núi giả ở hậu viên, bước chân không khỏi dừng lại, nhìn không được quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Ngọn núi giả này, đã ở Mộ Dung phủ mấy chục năm, ông ta cũng nhìn mấy chục năm, hôm nay luôn cảm thấy có chỗ nào kỳ lạ, tựa hồ có chỗ nào đó không đúng.

Nhưng ông ta cụ thể lại nói không ra chỗ nào không đúng, cũng chỉ là cảm giác không giống trước kia.

Cuối cùng, Mộ Dung Xung lắc đầu, ném việc này ra sau đầu, người già rồi, có đôi khi chính là nghi thần nghi quỷ, núi đá là vật chết, chẳng lẽ còn có thể thành tinh tự mình biến hóa hay sao...

Vương Đô, một mình Lâm Tú bận rộn ba ngày, cuối cùng mới đại công cáo thành.

Tuy rằng chi tiết không thể làm được thập toàn thập mỹ, nhưng hắn cũng đã làm hết khả năng của mình.

Hy vọng Quý phi nương nương sẽ thích.

Lâm Tú đi tới biệt viện nam thành của nàng, Quý phi nương nương đang chơi cờ với Mộ Dung Ngọc, Lâm Tú đi tới, nói:

"Nương nương, hai lần trước ta đã nói, lễ vật cho nương nương, đã chuẩn bị xong"

Cuối cùng cũng nghe được tin tức chờ mong đã lâu, Quý phi nương nương ngay cả cờ cũng không đánh tiếp nữa, lập tức đứng dậy nói: "Ở nơi nào, mau để bọn cung nhìn một chút. Người chuẩn bị lâu như vậy, rốt cuộc là lễ vật gì..."

Lâm Tú cười nói: "Món lễ vật này không có biện pháp lấy ra, cần nương nương đi giá theo ta xem một chút"

Quý phi nương nương càng thêm chờ mong, lắm bầm nói: "Thần bí như vậy, Tiểu Ngọc Nhi, Song Song Linh Lung, các người cùng bọn cung đi xem."

Nàng dự định cho người chuẩn bị xe ngựa, Lâm Tú nói: "Không cần chuẩn bị xe ngựa, cách nơi này không xa, chúng ta đi bộ một chút là được."

Hai bên đường phía nam, cây cối rợp bóng, trên đường phố ít người đi, mấy người đi ở phố nam, chỉ tốn thời gian một chén trà đã đến nơi phủ đệ kia, Quý phi nương nương nhìn tường ngói trắng kẹp ở trong một mảng tường ngói gạch xanh, biểu tình trong nháy mắt hoảng hốt.

Không nghĩ tới ở Vương Đô, dĩ nhiên còn có thể nhìn thấy kiến trúc Giang Nam.

Chủ nhân của tòa phủ này, tất nhiên có tình cảm khó bỏ với quê hương.

Lâm Tú đi tới cửa tòa phủ này, lấy chìa khóa ra, mở cửa.

Quý phi nương nương sững sốt một chút, khó có thể tin nói:

“Người làm sao có chìa khóa nơi này?”

Lâm Tú mỉm cười, nói: “Ta mua nơi này, lễ vật cho nương nương ở bên trong.”

Quý phi nương nương mang theo nghi hoặc, một khắc sau bước vào, cước bộ đột nhiên dừng lại, sau đó không bước nữa.

Trên mặt Mộ Dung Ngọc cũng lộ ra vẻ khiếp sợ và mê mang, trong nháy mắt, nàng cho rằng mình trở lại Mộ Dung phủ.

Nàng thậm chí quay đầu lại nhìn, xác định đây là đường phố Vương Đô, mới xoay người mờ mịt nhìn tất cả.

Vương Đô, còn có một Mộ Dung phủ khác?

Mặc dù nàng biết rõ có chút khác biệt rất nhỏ so với Mộ Dung phủ, nhưng không thể nghi ngờ, nơi này hoàn toàn là dựa theo Mộ Dung phủ xây dựng.

Đối với Mộ Dung Ngọc mà nói, nơi này có chút khác biệt so với Mộ Dung phủ.

Nhưng đối với Quý phi nương nương thì không có.

Lúc nàng rời khỏi Mộ Dung phủ, Mộ Dung phủ chính là bộ dáng này, không hề thay đổi chút nào so với mười bảy năm trước.

Tất cả đều giống như mười bảy năm trước, cùng một núi giả đình đài, cùng một lầu các thủy tạ, ngay cả phương hướng cảnh cây xanh trong viện cũng giống hệt trong trí nhớ của nàng, một chiếc xích đu từ trên cành cây rủ xuống, nàng dường như nhìn thấy một vị thiếu nữ rực rỡ, ngâm nga giai điệu Giang Nam, ngồi trên xích đu đung đưa...

Chương 677: Chi cần nương nương thích là được rồi (2)

Thời gian dường như quay trở lại vào giờ khắc này, một giọt nước mắt từ trên gương mặt chưa từng bị năm tháng mài mòn chảy xuống.

Hơn mười năm sau, cuối cùng nàng đã trở về nhà.

Nàng chậm rãi đi đến trong viện, nhẹ nhàng vuốt ve từng ngọn cây cọng cỏ, một bông hoa một hòn đá, trong lòng cảm giác nói không nên lời.

Mộ Dung Ngọc quay đầu nhìn Lâm Tú, trong lòng cực kỳ không thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc hắn đã làm như thế nào?

Chẳng lẽ hắn từng đi qua Mộ Dung phủ, nhưng nàng sống ở Mộ Dung phủ hơn mười năm, cũng không thể quen thuộc với nhà mình như thế, có thể xây dựng một phủ đệ giống như đức ở Vương Đô.

Điều này không chỉ cần trí nhớ vượt qua người thường, mà còn hao phí không biết bao nhiêu tâm tư, nàng chỉ nghĩ lại đã cảm thấy to đầu.

Lại có người xây dựng lại một Mộ Dung phủ ở Vương Đô, chỉ vì để cô cô vui vẻ, làm nữ tử, trong lòng Mộ Dung Ngọc khó tránh khỏi cảm động.

Nàng nhìn về phía Lâm Tú, tràn ngập nghi hoặc hỏi: "Người đã từng đến nhà ta?"

Lâm Tú gật gật đầu, nói: "Đi qua hai lần, trong phòng tranh của nương nương cũng có một bức họa vẽ Mộ Dung phủ."

Mộ Dung Ngọc hỏi: "Nhưng tại sao ta chưa từng gặp người?"

Lâm Tú nói: "Ta là ở Mộ Dung phủ lúc không có người đi"

Mộ Dung Ngọc nhìn Lâm Tú, không mời mà đến, điều này chứng tỏ hần len lén len vào, hần len vào Mộ Dung phủ, chính là vì quen thuộc bố cục và bố trí của Mộ Dung phủ, vì xây dựng lại một cái ở Vương Đô?

Hần đối với cô cô, thật sự là quá tốt.

Cô cô đối với hần, cũng hết sức thân cận.

Thậm chí, chính mình cũng không thân thiết với hần, hần lại nguyện ý đưa nguyên tinh trân quý cho nàng, hần là yêu ai yêu cả đường đi.

Hồi lâu sau, đi toàn bộ trạch viện một lần, Quý phi nương nương trở lại bên cạnh Lâm Tú, nhìn hần, nhẹ giọng hỏi: "Làm thế nào người làm được?"

Lâm Tú mỉm cười nói: "Ta đi qua Mộ Dung phủ, ghi nhớ bố cục mỗi phòng, trở về vẽ thành bản vẽ, để cho người ta bắt chước xây dựng."

Quý phi lại nói: "Nhưng cây này, núi giả này."

Nguyên trạng dựa theo kết cấu của Mộ Dung phủ, xây dựng một tòa phủ không khó, nhưng làm sao có thể ngay cả cái cây, ngay cả núi giả, đều giống hệt trong trí nhớ của nàng.

Nhất là ngọn núi giả kia, không có một chút khác biệt nào so với Mộ Dung phủ, ngay cả nàng khi còn bé nghịch ngợm, trốn

ở núi giả bí mật khắc tên cũng giống nhau như đúc.

Lâm Tú giải thích: "Quý phi nương nương rồi nhà thật lâu, Mộ Dung phủ hiện tại, cũng không phải Mộ Dung phủ trước kia, ta xem qua tranh của nương nương, liền tìm dị thuật sư hệ mộc, để hắc sinh ra một gốc cây giống như trước kia, núi giả này, cũng là người tìm dị thuật sư hệ thạch, dựa theo núi giả của Mộ Dung phủ, chế tạo theo nguyên dạng..."

Mộ Dung Ngọc lúc này mới biết được, hắc vì tạo ra Mộ Dung phủ mười bảy năm trước, thế mà phí nhiều tâm tư như vậy.

Khó trách nàng cảm thấy chi tiết có chút khác biệt so với Mộ Dung phủ, bởi vì đây là Mộ Dung phủ mười bảy năm trước, khi đó, nàng còn đang tập đi.

Thậm chí ngay cả cái cây đã trưởng thành hắc cũng lo lắng đến Quý phi nương nương. Trong lòng nàng phức tạp khó tả, nhỏ giọng hỏi: "Vì phần lễ vật này, ngươi nhất định hao phí rất nhiều tâm tư đi?"

Khó trách lễ vật của hắc phải chuẩn bị lâu như vậy, mỗi một chỗ rất nhỏ ở nơi này, nàng đều cảm nhận được sự cẩn thận của Lâm Tú.

Lâm Tú mỉm cười, nói: "Chỉ cần nương nương thích là được rồi."

Tiểu cung nữ Linh Lung một tay kéo Song Song, một tay lau nước mắt, nàng cũng rất nhớ nhà, nếu có người đối tốt với nàng, cẩn thận như vậy, để cho nàng lấy thân báo đáp nàng cũng nguyện ý.

Song Song tuy rằng cũng rất cảm động, nhưng trong lòng lo lắng, nàng gần đây đang nghiên cứu tâm chúng, cho nên nàng rất rõ ràng, có đôi khi, đối với một người quá tốt, cũng không phải là chuyện tốt...

Vì lễ vật cho Quý phi nương nương, xác thực Lâm Tú đã bỏ nhiều công sức.

Nhưng tất cả đều đáng giá.

Quý phi nương nương nhảy nhót đi tới đi lui trong nhà, lúc thì sờ cây, lúc thì nhìn hòn non bộ trong hoa viên, Mộ Dung Ngọc cũng nhìn chung quanh hòn non bộ hồi lâu.

Một người lại có thể thận trọng đến mức này, quả thực vượt qua tưởng tượng của nàng.

Nàng vừa mới thăng cấp đến cấp Huyền, còn chưa thể thuần thục nắm giữ nguyên lực trong tay, có một lần luyện tập phóng thích phong nhận, không cẩn thận để lại trên hòn non bộ một vết tích bạc, hắc lại có thể nhớ cả chi tiết này.

Hòn non bộ này được đặt cùng một vị trí, có một dấu vết tương tự, ngay cả hình dạng và độ sâu cũng giống nhau như đúc.

Nàng thiếu chút nữa đã nghĩ là Lâm Tú mang hòn non bộ từ Mộ Dung phủ đến.

Khó trách bên cạnh hắc luôn có nhiều cô gái bao quanh như vậy, nếu hắc chịu bỏ đầu tư trên người bọn họ, không cô gái nào có thể chống cự được.

Chương 678: Đã tới lúc kết hôn (1)

Dù nàng không muốn thừa nhận cũng không được, hẳn hầu như thỏa mãn toàn bộ kỳ vọng của một cô gái đối với nửa kia của mình.

Sau khi đưa tặng Quý phi nương nương lễ vật, Lâm Tú chỉ còn lại một chuyện.

Ngồi chờ hôn lễ.

Lúc nhìn thấy Lý Bách Chương lần nữa, hẳn đang nắm tay Trần Bội Bội.

Dưới sự trợ giúp của Thục Phi nương nương, Hạ Hoàng đã ban hôn cho hẳn cùng Trần Bội Bội, ngày kết hôn sẽ là mồng một tháng sau.

Trần gia yếu hơn Tiết gia Tổng gia một bậc, Trần Bội Bội không phải đích nữ Tiết gia, nàng gả cho hoàng tử, cũng không tính là chịu uất ức gì, cứ như vậy, lúc Lâm Tú gặp mặt Lý Bách Chương, cũng không cảm thấy bất khoan.

Lâm phủ.

lộ) giữa dinh thự cùng hậu hoa viên có một quảng trường diện tích không nhỏ, được Lâm Tú cải tạo thành sân bãi tu hành võ đạo, Linh m và Minh Hà công chúa đang tu hành ngay trên quảng trường.

Đã nhiều ngày, Minh Hà công chúa cứ không có việc gì là tới nơi này, chỉ có buổi tối mới hồi cung.

Bởi vì Lâm Tú luôn biến mất không thấy tung tích, nhiều lần song tu cho nàng leo cây, cho nên hiện tại mỗi buổi sáng, nàng đều tới đây tìm Lâm Tú tu hành.

Giờ phút này, Lâm Tú ngồi ở cái đình dựng trong hoa viên, vừa cắn hạt dưa, vừa xem bóng người yếu điệu thuột tha của các nàng lay động trên quảng trường, Tần Uyển từ đâu đi tới, đưa một chồng ngân phiếu cho hắn, nói: "Bạc mượn của ngươi, giờ trả lại ngươi..."

Lâm Tú đưa tay tiếp nhận số ngân phiếu mấy ngàn lượng, lại tùy tay lấy ra từ không gian mấy tấm ngân phiếu một vạn lượng đưa cho nàng, nói: "Đây là tiền tiêu vặt của ngươi."

Tuy cái này nhìn như là vẽ vờ cho thêm chuyện, nhưng hai số tiền lại mang ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Mấy ngàn lượng kia là Tần Uyển thiếu nợ hắn.

Mấy vạn này là tiền tiêu vặt Lâm Tú cho nàng.

Tần Uyển hào phóng thu lại số ngân phiếu này, lúc đi qua quảng trường, Minh Hà công chúa bước tới hỏi: "Ngươi cũng nợ hắn bạc sao? Ngươi kiếm bạc trả hắn như thế nào?"

Tần Uyển suy nghĩ một chút, đáp: "Giặt quần áo nấu cơm cho hắn, bóp chân nắn vai, để hắn ôm hôn một chút, những cái này đều có thể kiếm bạc, về sau không trả nổi, cũng chỉ đành gả cho hắn..."

Minh Hà công chúa không hỏi nữa, quyết đoán xoay người rời khỏi.

Chỉ hận lúc ấy quá non nớt, bằng không, cung viện lớn nhất Thượng Lâm Uyển hiện tại đã là chỗ ở của nàng, bây giờ cũng không cần vì nợ nần mà phát sầu.

Cuộc so tài chấm dứt, đến nay đã hơn hai mươi ngày.

Trong khoảng thời gian này, Dị Thuật Viện và Võ Đạo Viện nhắc lên một phong trào tu hành khắc khổ.

Thấy được các thiên tài đỉnh cao chư quốc cùng với Đại Hạ, học sinh hai viện tựa như bị cái gì kích thích, một đám liều mạng tu hành.

Ngay cả giáo tập cũng tặc lưỡi không thôi.

Trước kia so tài lớn so tài nhỏ chấm dứt, căn bản chưa từng xuất hiện loại tình huống này.

Sau lần so tài này, học sinh hai viện, nhất là những học sinh nam, xác thực đã bị kích thích.

Lâm Tú đạt được đệ nhất, còn chỉ là đồng giải nhất, bộ hạ đã ban cho hắn tòa nhà lớn như thế, còn ban hôn hai đại mỹ nhân Dị Thuật Viện cho hắn, hôn lễ được Lễ bộ ti gánh vác, triều đình bỏ tiền, chuyện này ai thấy mà không thêm thưởng, ai nghe xong mà không hâm mộ?

Nếu bọn họ có thực lực và thành tựu giống như Lâm Tú, chẳng phải là cũng có thể đưa ra yêu cầu như vậy với bộ hạ sao?

Bộ hạ ban hôn, triều đình tổ chức, đây là chuyện có thể khoe cả đời.

Người khác có thể làm được, vì sao bọn họ không thể?

Quá khứ của Lâm Tú nói cho bọn họ biết, cố gắng tu hành thật sự có thể thay đổi vận mệnh.

Hoàng cung, trong ngự thư phòng, Thái tử và Tề vương đứng ở phía sau hai gã trung niên.

Người trung niên đứng ở trước mặt Thái tử nói: "Bệ hạ, triều đình làm đám cưới với Phù Tang quốc là một chuyện tốt, nhưng chọn người không nên tùy ý như vậy."

Phù Tang tuy là nước nhỏ, nhưng cô gái kia cũng là thiên tài xếp hàng đầu đại lục, trong nhà Lâm Tú có thể có thiếp, ít ngày nữa còn muốn nhét thêm hai phòng, để cho nữ thiên tài bậc này làm thiếp thứ tư của người khác, chuyện này rất không ổn"

Hạ Hoàng liếc mắt nhìn hắn, hỏi: "Vậy ý của ngươi là gì?"

Người trung niên nói: "Nữ thiên tài này phải gả làm phi tử cho Thái tử, như vậy mới tỏ ra thành ý của Đại Hạ."

Hạ Hoàng còn chưa mở miệng, người trung niên ở trước Tề vương đã nói: "Trương huynh nói lời ấy là sai rồi, Thái tử đã có chính phi, trắc phi cũng có hai vị. Gả cho Thái tử thì khác gì gả cho Lâm Tú, Lâm Tú tốt xấu gì cũng là đệ nhất cuộc so tài, hắn có chính thê là Triệu Linh Quân, nữ thiên tài Phù Tang quốc gả cho hắn làm thiếp cũng không coi là chịu uất ức..."

Nói tới đây, hắn lại chuyển giọng: "Nhưng mà Tề vương đáng vẻ đường đường, là rồng phượng trong cõi người, trong phủ còn chưa có trắc phi, ta cảm thấy nàng gả cho Tề vương càng thích hợp hơn."

Chương 679: Đã tới lúc kết hôn (2)

Thái tử đứng ở phía sau gia chủ Trương gia, chỉ cảm thấy lời này vô cùng chói tai, thậm chí nội tâm nảy lên suy nghĩ muốn vung đao chém gia chủ Tống gia mấy nhát.

Cái gì mà Tề vương dáng vẻ đường đường, là rồng phượng trong cõi người, không phải là ám chỉ hăn vừa xấu vừa béo sao, ngược lại Tề vương rất đẹp trai.

Đẹp trai có thể mài ra ăn cơm không, hăn có thể đẹp trai hơn Lâm Tú không?

Khoản nợ này, hăn đã âm thầm tính trên đầu Tống gia.

Mấy năm nay, Tống gia liên tục đối nghịch hăn, ở trước mặt phụ hoàng cũng âm thầm mắng hăn.

Đợi hăn lên ngôi, chuyện đầu tiên phải làm chính là liên hợp hoàng thất và Trương gia xóa sổ Tống gia khỏi những nhà quyền quý, phát tiết mỗi hạn mấy năm nay hăn tích góp từng tí một trong lòng.

Gia chủ Trương gia mở miệng: "Thái tử chính là thái tử một nước, làm phi tử của hăn chẳng lẽ kém hơn làm thiếp của con trai một hầu tước?"

Gia chủ Tống gia cười cười, nói: "Cái này thì chưa chắc, thiếp của Lâm Tú, một người là con gái duy nhất của dòng chính Tiết gia, một người là top 5 cuộc so tài, luận xuất thân, luận dung mạo, luận thiên phú, phi tử của Thái tử có thể sánh bằng họ không?"

Hai người đâm chọt lẫn nhau, tranh luận không ngớt, ai cũng không nhường ai.

Nữ thiên tài Phù Tang quốc kia tuy không bằng Triệu Linh Quân, nhưng ở hiện tại, rất khó tìm ra mấy cô gái có thiên phú mạnh hơn nàng.

Nói đúng ra là chỉ có một.

Triệu Linh Quân đã giả làm vợ người ta, chỉ có công chúa của Đại La vương triều mới có thể so sánh với nàng, nhưng Đại La là vương triều siêu cấp không kém gì Đại Hạ, công chúa của bọn họ rất khó có khả năng giả cho quốc gia khác.

Chỉ còn một mình Thiên Diệp Lãm, Thái tử và Tề vương tự nhiên ai cũng sẽ không nhường nhịn.

Không biết qua bao lâu, Hạ Hoàng rốt cuộc mở miệng: "Im lặng hết đi"

Hai người lúc này mới câm miệng.

Hạ Hoàng nhìn xuống phía dưới, nói: "Các người nghĩ sai một chuyện rồi, nữ thiên tài Phù Tang kia không phải là giả đến Đại Hạ, mà là chỉ chịu giả cho Lâm Tú, không phải trảm ban nàng cho Lâm Tú, là Lâm Tú mang nàng tới Đại Hạ cho trảm, các người tranh nhau ở chỗ này thì có tác dụng gì?"

Hắn liếc nhìn Thái tử cùng Tề vương một cái, thân nhiên nói:

"Các người tưởng trảm thiên vị hắn mới cho hắn tòa nhà, ban hôn cho hắn sao, đây đều là người ta dùng công lao đổi lấy, nếu các người thực sự có bản lĩnh, thì tự mình đi lừa... khụ khụ, thì tự mình cưới nàng về nhà đi, coi như giúp đất nước được vẻ vang, tìm kiếm nhân tài cho Đại Hạ, chứ đừng

tranh cãi ở đây nữa, việc này không cần nghị luận thêm, đều lui ra đi...

Năm Huyền Nguyên thứ mười một, mừng bảy tháng mười.

Hôm nay là ngày Ngung Nhi cùng Tần Uyển chính thức vào cửa.

Ban đêm Lâm phủ phá lệ náo nhiệt.

Tuy người thân Lâm gia không nhiều lắm, nhưng chỉ riêng Tiết gia đã có mấy chục người đến, còn có một ít thân nhân Tiết gia, quyền quý Vương Đô, nếu không phải đổi tòa nhà, chỉ sợ yến hội căn bản không dưới mấy trăm người.

Lâm Tú đã không biết mình uống được bao nhiêu chén rượu, nhưng chỉ cần lực lượng trong cơ thể vận chuyển, toàn bộ men say đều biến mất không còn bóng dáng.

Tiết lão Quốc Công vỗ bờ vai của hắn, nói: "Từ hôm nay về sau, lão phu sẽ giao Ngung nhi cho ngươi, lão phu tin tưởng không nhìn lầm người, chớ làm lão phu thất vọng..

Mấy người ca ca của Tiết Ngung Nhi cũng đều lôi kéo Lâm Tú, nói: "Muội phu, về sau đã là người một nhà, đến đây, uống rượu..."

Tiết lão Quốc Công đập mông bọn họ mấy đá, nói: "Uống cái rắm, muốn uống thì về nhà tự uống đi"

Nói xong, hắn liếc Lâm Tú một cái, nói: "Còn thất thần làm gì, đừng để cho Ngung Nhi chờ lâu"

Lâm Tú vượt qua hai cánh cửa, rồi dần dần không còn nghe thấy thanh âm ồn ào bên ngoài nữa.

Hai tòa cung viện đối lập đều sáng lên đèn lồng dán chữ hi.

Có một tòa thuộc về Tân Uyển, một tòa thuộc về Ngung Nhi.

Cửa lớn hai tòa cung viện đều mở ra, Lâm Tú đứng ở giữa, mãi không bước tiếp.

Không biết qua bao lâu, hấn mới đi vào một tòa cung viện, đẩy ra cửa phòng.

Vừa mới đi vào phòng, hấn liền bị áp vào tường, Lâm Tú còn chưa kịp nói gì, môi đã bị bịt kín, hồi lâu sau, môi rời môi, Tân Uyển đẩy hấn ra nói: "Đi tới chỗ Ngung Nhi đi"

Lâm Tú nhìn nàng, lại ôm nàng vào trong lòng, nhẹ giọng nói:

"Uyển Nhi"

"Sao?"

"Cuối cùng nàng đã là người của ta."

Tân Uyển tựa vào ngực hấn, hỏi: "Không phải ta đã sớm là người của ngươi sao?"

Lâm Tú chậm rãi nói: "Chuyện này không giống nhau, về sau vô luận ở chỗ nào, ta cũng có thể ôm hôn nàng"

Một lát sau, hấn cúi đầu nhìn Tân Uyển, nói: "Thực xin lỗi."

Tân Uyển trợn trắng mắt, nói: "Ngươi đừng vui mừng quá sớm, buổi tối hôm nay tạm thời nhường Tiết Ngung Nhi một lần, buổi tối ngày mai ngươi không được đi đâu cả."

Chương 680: Đã tới lúc kết hôn (3)

Lâm Tú đáp: "Ta không phải đang nói cái này."

Tần Uyển kinh ngạc hỏi: "Vậy ý ngươi là gì?"

Lâm Tú gắt gao ôm nàng, nói: "Nếu ta quen biết nàng sớm hơn mười năm, nàng đã không cần chịu khổ nhiều như vậy."

Thân thể Tần Uyển khẽ run lên, im lặng hồi lâu, sau đó lại đẩy hắn ra, nói: "Biết rồi biết rồi, mau đi đi."

Lâm Tú nói: "Ta muốn được ôm nàng thêm chút lát."

Tần Uyển ngẩng đầu nhìn hắn, đột nhiên hỏi: "Chẳng lẽ ngươi còn muốn hai người chúng ta cùng hầu hạ ngươi, ta không ý kiến gì, dù sao ta bại bởi ngươi, nhưng mà nàng hiện tại khẳng định không đồng ý, chờ thêm một thời gian rồi nói sau."

Lúc Lâm Tú còn đang ngây người thì đã bị nàng đẩy ra cửa phòng.

Nhìn cửa phòng nàng đóng chặt, Lâm Tú chỉ có thể đi tới một tòa cung viện còn lại.

Trong phòng, Tần Uyển tựa vào trên cửa, đôi mắt nhắm lệ, trên mặt lại nở nụ cười.

Lúc Lâm Tú đẩy ra cửa phòng, liền nhìn thấy một bóng người xinh đẹp, hai chân khép chặt, ngồi ở đầu giường.

Nghe được tiếng mở cửa, nàng có vẻ càng thêm khẩn trương, viên ngọc đính ở khăn voan đỏ trên đầu rung lên, hai tay cũng nắm chặt khăn.

Lâm Tú chậm rãi đi đến trước giường, nhẹ nhàng tháo khăn voan đỏ xuống, bên dưới đó là một dung nhan tuyệt mỹ, chỉ là có chút thấp thỏm, không dám ngẩng đầu nhìn hấn, ngày thường nàng rất to gan, hiện tại lại trở nên thẹn thùng.

Lâm Tú đã trải qua một lần động phòng hoa chúc, nhưng đối với nàng đây vẫn là lần đầu tiên.

Là một người con gái, đây là một trong những cột mốc quan trọng bậc nhất cuộc đời, khó tránh khỏi sẽ cảm thấy căng thẳng.

"Ngung Nhi." Lâm Tú nhẹ giọng nói một câu, sau đó chậm rãi nâng cằm của nàng, hôn một cái thật sâu.

Nàng nhắm mắt lại, đáp trả một cách ngây ngốc.

Dần dần, nàng quên đi sự căng thẳng, như là về tới mặt cỏ cạnh dòng suối ngoài thành, cũng từ bị động biến thành chủ động.

Một khắc sau, Tiết Ngung Nhi tựa vào ngực Lâm Tú, sắc mặt đỏ ửng, ngực hơi có chút phập phồng, lúc này đồ hôn lễ của hai người đều nhăn nheo xộc xệch, dù sao hôn lâu như vậy, tay chân cũng nên làm chút gì đó, nếu không thì quá mức chơi vui.

Sau cái hôn này, cuối cùng Tiết Ngung Nhi cũng tìm về cảm giác quen thuộc trước kia, trong lòng cũng không còn căng thẳng, im lặng nằm ở trong lòng Lâm Tú, còn vụng trộm nhéo hông mình một cái.

Lâm Tú cảm nhận được động tác của nàng, hỏi: "Làm sao vậy?"

Tiết Ngung Nhi nhỏ giọng nói: "Ta sợ rằng mình đang nằm mơ."

Trước kia nàng từng tiếp cận Lâm Tú vì ý đồ riêng, sau khi bị hấn vạch trần, thiếu chút nữa nghĩ rằng mình đã vĩnh viễn mất hẳn, khi đó nàng chưa bao giờ nghĩ tới, nàng có thể lấy thân phận như bây giờ, im lặng nằm trong lòng hắn.

Cuối cùng nàng đã là người của hắn.

Nàng có thể tưởng tượng ra được hắn phải trả cái giá lớn cỡ nào trong một năm qua chỉ vì ngày hôm nay...

Nàng lấy hai tay ôm Lâm Tú, dán chặt thân thể lên vào người hắn, nói: "Tướng công, cảm ơn chàng"

Lâm Tú hỏi: "Sao tự nhiên lại nói cảm ơn?"

Trên mặt Tiết Ngung Nhi lộ ra nụ cười hạnh phúc: "Dù sao thì cũng cảm ơn chàng."

Lâm Tú thò tay tới chỗ nàng tự nhéo mình, nhẹ nhàng vuốt ve, hỏi: "Đau không?"

Tiết Ngung Nhi lắc lắc đầu: "Không đau"

Nàng nói là không đau, nhưng lông mày vẫn hơi nhăn lại.

Lâm Tú xốc làn váy của nàng lên, phát hiện vị trí eo nhỏ vốn là da thịt trắng nõn đã xuất hiện một vết xanh tím nho nhỏ, được Tiết lão Quốc Công đốc thúc, một năm qua nàng tu hành rất khắc khổ, tu vi võ đạo đã là cấp Huyền.

Tổ chất thân thể đã sớm đã khác hẳn với người thường, có thể thấy được nàng vừa rồi đã dùng bao nhiêu sức lực để tự nhéo mình.

Lâm Tú có chút đau lòng gõ nhẹ trên trán nàng một cái, nhẹ giọng hỏi: "Sao nàng lại ngốc như vậy?"

Tiết Ngung Nhi ôm tay hắn, buồn bực nói: "Ta sợ đây là một giấc mộng..."

"Về sau cứ nhéo ta là được." Lâm Tú dặn dò nàng một câu, đưa tay đặt ở vị trí bên hông nàng, nhẹ nhàng xoa nắn, Tiết Ngung Nhi chỉ cảm thấy vị trí kia trở nên ấm áp, rất thoải mái, ngay sau đó, vết xanh tím bên hông nàng liền chậm rãi biến mất, một lần nữa trở về da thịt trắng muốt như ngọc.

Tiết Ngung Nhi cầm tay Lâm Tú, lật tới lật lui xem một hồi, ngạc nhiên hỏi: "Thật là thần kỳ, sao chàng làm được?"

Lâm Tú mỉm cười nói với nàng: "Ta còn làm được nhiều chuyện thần kỳ lắm, lát nữa nàng sẽ biết, còn đau không, để ta xoa bóp tiếp cho"

Tiết Ngung Nhi cúi đầu ừm một tiếng, tựa vào trong lòng Lâm Tú, nhắm mắt lại, tùy ý để Lâm Tú nhẹ nhàng vuốt ve cái hông, trên mặt lộ ra vẻ mặt thoải mái.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt của nàng bắt đầu biến thành ửng đỏ, toàn bộ da thịt đều như phát hỏa.

Bởi vì lúc đầu tay Lâm Tú còn nằm bên hông, rất nhanh đã du lịch phương xa, cạm cùi trèo đèo lội suối, lên đỉnh núi xuống vực sâu...

Gió nhẹ thổi qua, ánh nến trong phòng dập tắt.

Một tiếng rên khẽ vang lên, phá vỡ im lặng xung quanh.

Chương 681: Hoa chúc (1)

Trong một tòa cung viện khác, bởi vì Minh Hà công chúa say rượu không về được cung nên nghỉ tạm chỗ này, hiện tại nàng đã tiến vào mộng đẹp.

Nàng thấy một giấc mơ.

Trong mơ, tại thời điểm phụ hoàng hỏi nàng vấn đề kia, nàng đã đáp ứng.

Sau đó, phụ hoàng hủy bỏ hôn ước của Lâm Tú cùng Triệu Linh Quân, để hấn làm phò mã của nàng.

Hai bọn họ làm vợ chồng ân ái, hàng ngày song tu, tu vi nhanh chóng tăng trưởng, đầu tiên là đồng hạng nhất ở cuộc so tài, sau đó dắt tay nhau lên đỉnh đại hội, không lâu sau cùng đột phá cấp Thiên, trở thành đôi thần tiên quyền lực mà tất cả mọi người đại lục đều hâm mộ...

Sau đó nàng tỉnh dậy.

Một mình nằm trên cái giường lạnh như băng, mặc dù trong thân thể có một ngọn lửa cũng không thể mang đến cảm giác ấm áp.

Nếu lúc trước nàng lựa chọn khác đi, hiện tại có lẽ đã đạt được kết cục như trong giấc mộng rồi.

Đáng tiếc, tới bây giờ cuộc đời vẫn không có thuốc hồi hận.

Một tòa cung viện khác.

Triệu Linh m cũng mơ một giấc mộng.

Nàng mơ thấy mình là tỷ tỷ, tỷ tỷ là muội muội, người có hôn ước với Lâm Tú là nàng, hai người từ nhỏ là thanh mai trúc mã,

tuổi nhỏ vô tư, trong mộng của nàng không có Thái Y, không có Tần Uyển, không có Tiết Ngung Nhi, cũng không có Thiên Diệp Lâm, hôm nay là ngày hai người thành thân, nàng chờ hấn hồi lâu tại phòng tân hôn, Lâm Tú chậm rãi đi tới, xốc lên khăn voan, sau đó hôn nàng một cái, thì ra đây là cảm giác hôn một người...

"Linh m, Linh m..."

Bên tai truyền đến thanh âm quen thuộc, nàng bỗng nhiên tỉnh lại.

Nhìn tỷ tỷ ngủ ở bên cạnh mình, cùng với dấu son môi trên cổ tỷ tỷ, nàng rất cuộc ý thức được cái gì, sắc mặt không nhin được đỏ bừng lên.

Triệu Linh Quân nhìn nàng, kinh ngạc hỏi: "Linh m, muội mơ thấy cái gì vậy?"

Triệu Linh m đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Ta mơ thấy chúng ta trước kia, lúc đó ta còn thích quần quýt lấy tỷ- Triệu Linh Quân mỉm cười, nói: "Khi đó muội thích ôm ta, luôn để lại đồng nước miếng trên mặt ta."

Triệu Linh m xấu hổ cười cười, sau đó hỏi: "Vừa rồi muội có nói mơ gì không?"

Triệu Linh Quân lắc lắc đầu, nói: "Không có, muội chỉ là ôm hôn ta mà thôi."

Triệu Linh m đi xuống giường, lấy khăn ngấm nước, cẩn thận lau đi dấu son môi trên cổ tỷ tỷ, Triệu Linh Quân lấy ra từ ngăn tủ một cái hộp, đưa cho nàng nói: "Cho muội cái này."

Triệu Linh m mở ra xem, phát hiện đây là trâm cài đầu tiên Lâm Tú đưa tặng tỷ tỷ.

Nàng nghi hoặc hỏi: "Cho muội cái này làm gì?"

Triệu Linh Quân nói: "Muội có biết không, ta không thích đeo mấy thứ này, đặt trong ngăn tủ thì tội tình cho nó, không bằng để muội đeo, ta thấy muội thực thích nó"

Triệu Linh m xác thực rất thích cái trâm cài này, từ lần đầu nhìn thấy, nàng đã thích nó rồi.

Nhưng nàng cũng biết, cây trâm này không thuộc về nàng.

Không thuộc về nàng, nàng không thể lấy được.

Nàng lắc lắc đầu, nói: "Đây là đồ của tỷ tỷ, muội không thể lấy."

Triệu Linh Quân đặt trâm cài vào trong tay nàng, nói: "Hai chúng ta còn so đo nhiều như vậy làm gì, cứ cầm đi, cây trâm này để muội đeo càng thích hợp hơn ta."

Cỏ đen um tùm mọc khe tối Hoàng oanh hót vang cả núi rừng Giữa xuân thủy triều mang mưa muện Đò hoang không thuyền người tự sang.

Trong phòng, nội tâm Lâm Tú nổi lên suy nghĩ, ngọn nến đã dập tắt một lần nữa cháy lên, sắc mặt Tiết Ngung Nhi ửng hồng, nhẹ nhàng kéo chăn, che khuất lại thân thể trắng như ngọc.

Lúc này, thân thể của nàng đã có thêm một luồng lực lượng.

Năng lực Lâm Tú cho nàng cũng là niệm lực giống Tần Uyển.

Cái này cũng là năng lực thích hợp nhất với nàng.

Nếu nói trên lý luận năng lực của Tần Uyển chỉ là tương tự niệm lực, vậy năng lực của Ngung Nhi thì hoàn toàn là chi nhánh của niệm lực, hoặc là niệm lực phiên bản không hoàn hảo.

Ban đầu, nàng biểu hiện tràn ngập kinh ngạc giống hệt Tần Uyển, hồi lâu sau mới tiếp nhận được.

Lâm Tú nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, nói: "Chuyện này tạm thời không được nói cho bất luận kẻ nào biết, cho dù là Tiết lão cũng không được."

Tiết Ngung Nhi gật đầu, nói: "Ta biết, ta sẽ không nhắc tới với bất kì ai"

Nàng nhìn Lâm Tú, như là nhớ tới cái gì, đột nhiên hỏi: "Mấy trận đánh cuối cùng trong cuộc so tài, Tần Uyển đột nhiên trở nên lợi hại như vậy cũng là nhờ cái này đúng không?"

Lâm Tú gật gật đầu.

Hắn vốn định đợi đến lúc thành thân mới nói ra chuyện này với Tần Uyển.

Nhưng kế hoạch không theo kịp biến hóa.

Hắn bị nàng đẩy ngã.

Lúc này, Tiết Ngung Nhi mới nhớ tới Tần Uyển, ý thức được buổi tối hôm nay không phải đêm động phòng hoa chúc của mình nàng.

Nàng có chút xấu hổ hỏi Lâm Tú: "Chàng, chàng đã tới chỗ nàng ấy chưa?"

Lâm Tú nói: "Nàng ấy kêu ta đến chỗ nàng trước."

Thật ra buổi tối hôm nay Lâm Tú vốn muốn đến chỗ Ngưng Nhi trước.

Chương 682: Hoa chúc (2)

Hắn và Tân Uyển đã sớm là của nhau, hắn muốn đợi cho Ngung Nhi ngủ rồi mới đi tìm nàng, nhưng trước đó vẫn phải nói một tiếng với nàng.

Nhưng Tân Uyển trực tiếp đẩy hắn ra khỏi cửa.

Nàng hiểu rõ hắn nhất, và cũng biết thông cảm cho hắn nhất.

Tiết Ngung Nhi nghe vậy, càng thêm xấu hổ, cái này chẳng phải là chứng minh nàng là một người ích kỷ sao?

Tân Uyển nhường nàng như vậy, nàng cũng không thể cho rằng đây là chuyện đương nhiên.

Nàng vội vàng nói: "Vậy chàng mau tới chỗ nàng ấy đi"

Mặc dù có chút luyến tiếc, nhưng nàng cũng biết mình không thể nào một mình chiếm giữ Lâm Tú.

Lâm Tú nhìn ra nàng không nỡ, nếu lúc này rời khỏi, cả đêm dài nàng phải ở trong phòng một mình, nghĩ một hồi hắn mới hỏi:

"Hay là chúng ta cùng đi tìm nàng?"

Tiết Ngung Nhi ngần ra một chút, sau đó sắc mặt lập tức đỏ bừng: "Như vậy... Như vậy không ổn lắm đâu"

Lâm Tú cười cười, nhéo má nàng một cách cung chiều: "Nàng đang suy nghĩ linh tinh cái gì vậy, chỉ là cùng ngủ với nhau mà thôi, ngoài ra, không có gì khác..."

Sắc mặt Tiết Ngung Nhi càng hồng hơn, khẽ gật đầu.

Một tòa cung viện khác, Tần Uyển ngồi ở trong phòng, nhìn ánh nến trước mặt mà ngây người.

Tất cả những chuyện xảy ra hôm nay, đối với nàng mà nói, có một loại cảm giác không chân thật.

Gặp nhiều người đàn ông nội tâm dơ bẩn, nàng vốn tưởng rằng đời này mình sẽ không còn tin tưởng bất luận kẻ nào, không nghĩ tới nàng cũng có ngày trở thành thê tử người khác.

Hình như từ ngày mưa kia, khi nàng tiếp nhận cái ô Lâm Tú đưa tới, thì vận mệnh hai người đã cuốn chặt lấy nhau, sau đó lại âm thầm phân cao thấp, thi triển thủ đoạn, cuối cùng rơi vào dây dưa càng sâu hơn.

Lần đánh cuộc kia không có thắng hay bại.

Kết...

Cửa phòng bỗng nhiên mở ra, ánh mắt Tần Uyển nhìn qua, thấy Lâm Tú đi vào, cùng với Tiết Ngung Nhi theo phía sau, nàng hơi kinh ngạc, sau đó lộ vẻ mặt không thể tin được: "Người thật sự thuyết phục được nàng ấy rồi?"

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào ngực Lâm Tú.

Hắn nằm ở trên giường, một trái một phải, mỗi bên một thân thể mềm mại, bên trái là Ngung Nhi, bên phải là Uyển Nhi.

Đêm qua, mặc dù chỉ là ngủ chung trên cùng một giường lớn, không phát sinh những chuyện khác, nhưng loại cảm giác trái ôm phải ấp này, Lâm Tú cũng là lần đầu tiên

trải nghiệm, mà lại là quang minh chính đại, hợp tình hợp pháp.

Hắn càng ngày càng ưa thích thể giới này.

Chỉ chốc lát sau, Tần Uyển và Tiết Ngung Nhi chậm rãi tỉnh lại.

Các nàng mở to mắt, nhìn thấy lẫn nhau, đều có chút không quen.

Tiết Ngung Nhi hơi đỏ mặt, mở miệng trước: "Mặc dù trước kia ta không thích ngươi, ngươi cũng không thích ta, nhưng hiện tại đã là người một nhà, chúng ta giảng hòa đi..."

Tần Uyển nói: "Được, về sau đều là tỷ muội, ta làm sao có thể so đo với muội muội."

Tiết Ngung Nhi sừng sốt một chút, uốn nắn lời nói của Tần Uyển:

"Ngươi biết rõ ta mới là tỷ tỷ."

Tần Uyển hỏi: "Ngươi có lớn bằng ta không?"

Tiết Ngung Nhi đáp: "Đây đâu phải tính tuổi tác!"

Tần Uyển ngồi dậy từ trên giường, uốn ngực nói: "Không tính tuổi tác thì ngươi cũng không lớn bằng ta..."

Tiết Ngung Nhi hai lần bại trận, ý thức được mình không phải là đối thủ của Tần Uyển, chỉ có thể nhờ giúp đỡ, lắc lắc cánh tay Lâm Tú, buồn bực nói: "Chàng nhìn nàng ấy kìa..."

So đấu võ miệng với Tần Uyển, dù Ngung Nhi và Lâm Tú song kiếm hợp bích cũng không thắng được.

Hắn cũng không biết bao nhiêu lần phải cời mũ giáp chịu thua trước miệng của nàng.

Có thể không dùng miệng mà chiến thắng Tần Uyển, chỉ có một mình A Kha.

A Kha được giải trừ trói buộc là vô địch.

Đây là ngày thứ hai các nàng vào cửa, hai nàng không có thời gian cãi nhau, các nàng phải đi dâng trà cho Triệu Linh Quân.

Lâm Tú hiện tại ngày càng thích nàng, vợ cả nhà người khác cho dù không ngăn cản chồng nạp thiếp, nhưng vào ngày thứ hai lúc kính trà cũng phải ra oai phủ đầu, hoặc là bày ra sắc mặt xấu.

Loại chuyện này căn bản sẽ không phát sinh trên người Triệu Linh Quân.

Đối với Thái Y, đối với Tần Uyển, đối với Ngưng Nhị, thái độ của nàng đều giống nhau, không thân mật cũng không xa cách, rất vừa vặn, ai cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ.

Mà không biết vì sao, Lâm Tú luôn cảm thấy hôm nay ánh mắt của Minh Hà công chúa cùng Linh m nhìn hắn có chút là lạ, khi Lâm Tú nhìn lại các nàng, hai người sẽ ngay lập tức rời ánh mắt, giống như là làm việc gì trái với lương tâm.

Kính trà xong, Lâm Tú lại dẫn các nàng đi bái kiến phụ mẫu.

Bây giờ Lâm phủ đủ lớn, lúc đầu Lâm Tú muốn bọn họ chuyển vào, nhưng bọn họ lại không chịu, nói không muốn làm phiền cuộc sống ân ái của mấy vợ chồng. Lâm Tú cũng không biết bọn họ có thật nghĩ vậy không hay là bản thân không muốn bị quấy rầy, cũng chỉ đành tùy theo bọn họ.

Chương 683: Đi một lát sẽ trở lại. (1)

Vợ chồng Bình An Hầu đến giờ vẫn chưa quá quen với việc tự nhiên có thêm hai người con dâu, đợi đến lúc chỉ có Lâm Tú, Chu Quân mới kéo tay Lâm Tú hỏi: "Tú Nhi, vì sao bệ hạ lại thích ban hôn cho người như vậy?"

Lâm Tú nghĩ một hồi, đáp rằng: "Là thế này, bệ hạ có một chút, không, bệ hạ vô cùng háo sắc, nên hẳn cũng cho rằng đàn ông trong thiên hạ đều háo sắc giống hẳn, lần này con biểu hiện quá xuất sắc trong cuộc so tài, đây chính là sự khen thưởng hẳn dành cho con."

Chu Quân hỏi tiếp: "Nào có loại khen thưởng kiểu này?"

Lâm Tú giải thích: "Nương không hiểu rõ rồi, điều này chứng tỏ thiên phú của con rất tốt, thiên phú tốt là huyết mạch mạnh, có thể là bệ hạ hi vọng con cưới nhiều thê tử, truyền lại loại huyết mạch ưu tú này cho đời sau, giúp Đại Hạ tương lai có thêm nhiều cao thủ..."

Chu Quân không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn: "Chuyện này là thật à?"

Lâm Tú nhẹ nhàng gạt đầu, nói: "Cha mẹ tài giỏi con cái đương nhiên sẽ không kém, cho nên về sau nếu như bệ hạ lại ban hôn cho con, hai người cũng đừng quá kinh ngạc..."

Chu Quân hỏi: "Vậy tại sao công chúa cũng ở nhà chúng ta, chẳng lẽ các người..."

Lâm Tú vội vàng nói: "Chuyện này thì không phải, con và công chúa chỉ có tình hữu

ngợi thuần khiết, nàng ở nhà chúng ta là để tiện tu hành cùng con mà thôi."

Chu Quân không còn tiếp tục đề tài về công chúa, nói với Lâm Tú: "Có chuyện này ta cũng muốn nói từ lâu rồi, bây giờ ngươi và Linh Quân phải đã thành hôn gần một năm, tại sao không có chút động tĩnh nào, lần này không chỉ có chúng ta sốt ruột, ngay cả bề hạ cũng thúc giục rồi..."

Lâm Tú không nghĩ tới mình lại rơi vào hố mà chính mình đào.

Sau một hồi, hắn mới tràn đầy mệt mỏi rời khỏi chỗ ở của cha mẹ.

Hắn thậm chí cảm thấy có chút may mắn, may mà bọn họ không chuyển đến ở cùng nhau, bằng không, có thể mỗi ngày hắn đều phải gặp được loại tình huống quần bách này, đến lúc đó, ngay cả Triệu Linh Quân cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Lâm Tú đã có thể tưởng tượng ra tình huống lúng túng kia.

Hiện tại hắn còn có thể lấy lý do hai người còn trẻ để kéo dài thời gian, đợi qua mấy năm, còn muốn câu giờ sẽ không dễ dàng như vậy.

Chuyện ngày sau để ngày sau hãy nói, hiện tại vẫn nên hưởng thụ cuộc sống vui vẻ sau khi cưới trước.

Tối đêm ngày thứ hai, Lâm Tú đi gian phòng Tần Uyển, cùng nàng hoàn thành nghi thức còn dang dở hôm qua, vì lý do công bằng, hai người lại đi tới phòng Ngưng Nhi, ngủ chung tới sáng.

Ngày thứ ba, Lâm Tú ở lại phòng Thái Y, đàn tấu kèn sáo với Thái Y mấy khúc, sau

đó ôm nhau ngủ.

Mấy ngày trôi qua, quả thực là cuộc sống mà hần tha thiết ước mơ.

Sáng sớm cùng nấu cơm với Uyển Nhi, sau đó cùng Linh m Minh Hà công chúa trải nghiệm Bểng Hỏa Luống Trọng Thiên, buổi chiều cùng Ngung Nhi tu hành võ đạo, ban đêm mang theo ba cô nàng dạo chơi công viên ngắm trăng, đến giờ thì dựa theo trình tự, đi gian phòng của các nàng để nghỉ ngơi.

Bởi vì tòa nhà quá lớn, ở trong nhà cũng không thấy nhàm chán, nếu như không phải trong cung cho gọi, hần có thể một tháng không ra khỏi cửa.

Sáng sớm ăn xong điểm tâm, Chu Cẩm tuyên hần tiến vào cung, trên đường Lâm Tú hỏi: "Bệ hạ triệu kiến ta có chuyện gì không?"

Chu Cẩm đáp: "Cũng không có việc lớn gì, chỉ là với năng lực của ngươi, bây giờ vẫn chỉ là một chủ sự Thanh Lại tí nhỏ nhỏ, có chút đáng tiếc, bệ hạ muốn cho ngươi một chức quan mới, ngươi cân nhắc đi, một lát nữa có thể nói với bệ hạ"

Lâm Tú được Chu Cẩm dẫn vào ngự thư phòng, phát hiện trong điện còn có không ít người, thái tử và Tề Vương cũng ở ở đây.

Mỗi năm ngày Hạ Hoàng mới cử hành lên triều sớm một lần, bình thường nếu có chuyện quan trọng gì sẽ nghị sự cùng thần tử tại ngự thư phòng.

Lâm Tú không đi qua, mà là chờ đợi tại cửa ngự thư phòng.

Rất nhanh, Lâm Tú phát hiện hần tới không đúng lúc, bởi vì giờ khắc này, đề tài nghị luận của đám người chính là hần.

Một tên quan viên ở sau thái tử đi tới, khom người nói: "Bệ hạ, một năm qua tước vị của Bình An Hầu đã tăng bậc bốn lần, từ Tam đẳng bá nhảy lên Nhị đẳng hầu, thực sự là trước nay chưa từng có, người quá mức ân sủng Lâm gia rồi..."

Sau lưng Tề Vương cũng có người đi tới, nói: "Không chỉ như vậy, bệ hạ còn ban thưởng cho hần một tòa lâm viên của Hoàng gia, ngay cả hần nạp thiếp cũng được bệ hạ tự mình ban hôn, còn để Lễ Bộ ti gánh vác, cho dù hần có chút thiên phú, nhưng người vẫn ưu ái hần quá mức..."

Lại có mấy tên quan viên lục tục ngo ngoe đứng ra, ai cũng liên tục chỉ trích Hạ Hoàng quá quan tâm Lâm Tú.

Quân vương quá mức thiên vị một thần tử nhất định không phải chuyện tốt gì.

Làm thần tử, bọn hần cần phải nhắc nhở bệ hạ, hoàng đế nhất bên trọng nhất bên khinh là tối kỵ.

Chương 684: Đi một lát sẽ trở lại. (2)

Ngày bình thường bằng đảng thái tử và Tể vương đánh nhau sống chết trên triều đình thế mà cùng một lập trường trong chuyện này, mũi kiếm chìa thẳng về phía Lâm Tú đang nổi danh Vương Đô những ngày gần đây.

Lần này chuyện thông gia với nữ thiên tài Phù Tang quốc làm hấn đồng thời đắc tội hai đảng lớn nhất trong triều.

Nhưng mà không đợi bọn hấn thảo luận ra kết quả, liền có một bóng người vội vàng chạy vào ngự thư phòng, lớn tiếng nói: 'Bệ hạ, không xong rồi, đêm qua Nam Việt lại có một thiên tài được chúng ta mời chào qua bị ám sát trong quán trọ, sứ đoàn Nam Việt vô cùng phẫn nộ, nhất định đòi triều đình phải cho bọn hấn một câu trả lời thỏa đáng...' "

"Cái gì?" Hạ Hoàng bỗng nhiên đứng lên, trầm mặt nói: "Đầu tiên là Tây Vực, sau là Bắc Mãng, giờ lại tới Nam Việt, ba ngày ba người bị ám sát, đã tìm được hung thủ chưa?"

Quan viên kia lắc đầu, nói: "Lúc hấn được phát hiện thì đã chết từ lâu rồi."

Trong ngự thư phòng truyền đến một loạt tiếng nghị luận.

Lúc này, không có người nào thảo luận về Lâm Tú nữa, bởi vì chuyện trước mắt quan trọng hơn.

Mấy ngày nay, thiên tài trẻ tuổi nước khác nhiều lần gặp chuyện tại Đại Hạ, nếu chỉ tình cờ một lần thì cũng thôi đi, nhưng trong vòng ba ngày liên tiếp phát sinh ba

lần, liên quan đến ba quốc gia Tây Vực, Bắc Mãng, Nam Việt, hết lần này tới lần khác những thiên tài này còn từng nhận lời mời chào của Đại Hạ, đồng thời còn mở lời cự tuyệt...

Trong quá trình so tài, triều đình Đại Hạ cũng sẽ lưu ý thiên tài nước khác, nếu có người tuổi còn nhỏ mà biểu hiện xuất sắc, thì sẽ thử mời chào, coi bọn hấn là hạt giống để bồi dưỡng, để trong tương lai giúp Đại Hạ đạt được vinh quang.

Trong đó, có một số người sẽ đồng ý, có một số người sẽ cự tuyệt.

Bây giờ, những thiên tài cự tuyệt lời mời chào của Đại Hạ liên tiếp chết tại Vương Đô Đại Hạ, mặc kệ là ba quốc gia này hay là quốc gia còn lại, lý do đáng bị hoài nghi nhất tự nhiên là triều đình Đại Hạ mời chào không thành liền trực tiếp tiêu diệt.

Sự hoài nghi này rất hợp lý, lại rất không hợp lý.

Hợp lý chính là Đại Hạ có động cơ giết người, không hợp lý là trừ phi Đại Hạ phát điên phát rồ mới ám sát thiên tài nước khác ở chính Vương Đô nước mình, đây không phải cố ý vạch áo cho người xem lưng sao?

Khẳng định là có người đang mượn có vu oan cho triều đình Đại Hạ.

Là ai đang làm, tất cả mọi người rõ ràng trong lòng.

Nhưng bọn hấn không có chứng cứ, vô luận như thế nào, người bị giết tại Đại Hạ là thật, triều đình Đại Hạ có trách nhiệm truy tìm hung thủ.

Tra không ra, nỗi oan này sẽ do Đại Hạ gánh chịu.

Nhưng việc này một khi xử lý không tốt, không chỉ sẽ ảnh hưởng danh dự của Đại Hạ trong mắt các nước khác, còn ảnh hưởng tới quan hệ ngoại giao giữa Đại Hạ cùng ba nước Tây Vực, Bắc Mãng, Nam Việt. Đây đều là nước láng giềng với Đại Hạ, mặc dù bọn họ liên thủ cũng không phải đối thủ của Đại Hạ, nhưng nếu thật sự trở mặt, một ít quốc gia lòng dạ khó lường khác sẽ thừa cơ gia nhập chiến trường, làm Đại Hạ rơi vào bùn lầy khó thoát thân ra được.

Sắc mặt Hạ Hoàng rất khó coi, hắn căm thù đến tận xương tủy chuyện bị người khác vu oan.

Càng quan trọng hơn là, từ chuyện nhỏ này hắn đã ngửi được mùi nguy cơ lớn hơn.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía thái tử, hỏi: "Hai ngày này người tra vụ án đến đâu rồi?"

Thái tử lập tức cúi đầu xuống, nói: "Nhi thần tạm thời còn chưa tra được đầu mối gì"

Ánh mắt Hạ Hoàng lại nhìn phía Tế Vương, hắn cũng lập tức khom người nói: "Cho nhi thần thêm mấy ngày, nhi thần nhất định có thể tra ra được."

Hạ Hoàng vốn không ôm hi vọng gì đối với hai đứa con trai này, ánh mắt nhìn về phía quần thần trong điện, hỏi: "Trong các người ai chịu gánh trách nhiệm này, thay trẫm điều tra rõ vụ án?"

Đám người mới vừa rồi còn thao thao bất tuyệt, trong nháy mắt ngậm miệng không

nói, toàn bộ đại diện lặng ngắt như tờ.

Không nói tới việc bọn hăn vốn không am hiểu tra án, vụ án này quan hệ trọng đại, ai cũng không muốn dính vào.

Lúc này, sau đám người truyền đến một giọng nói: "Thần xin được chia sẻ gánh nặng với bệ hạ."

Quần thần nhao nhao quay đầu, thấy được một bóng người.

Bọn hăn cũng không lạ lẫm gì với người này, bởi vì thời gian gần đây danh tiếng của hăn tại Vương Đô có thể nói là như mặt trời ban trưa, không ai không biết.

Hạ Hoàng còn chưa kịp mở miệng, Lâm Tú đã cung kính khom người nói với Hạ Hoàng: "Xin bệ hạ cứ ngồi ở chỗ này chờ một lát, thần đi một lát sẽ trở lại."

Trong ngự thư phòng, người hai đảng Thái tử cùng Tề vương căn bản không để Lâm Tú để ở trong lòng.

Dị Thuật ti, Mật Trinh ti, Thanh Lại ti, Hình bộ đều không tra không ra manh mối gì, hăn có thể điều tra rõ, còn nói sẽ quay lại ngay, hăn nghĩ mình là ai?

Chương 685: Các người cũng xứng sao? (1)

Hạ Hoàng thật ra ôm một tia hi vọng với Lâm Tú, hẳn nhớ rõ Lâm Tú có chút năng khiếu tra án, nhưng chỉ là một tia hi vọng nhỏ nhoi, bởi vì những vụ án này không phải báo thù, khó mà tìm thấy đầu mối, sau khi thành công có lẽ sát thủ đã chạy xa ngàn dặm.

Lúc này, có quan viên đi lên phía trước nói: "Bệ hạ, sau lưng những vụ án này nhất định là người có bụng dạ khó lường muốn vu oan giá họa cho triều đình Đại Hạ"

Tất cả mọi người khinh thường nhìn hẳn, nói lời thừa, không phải có người giá họa, chẳng lẽ là tự Đại Hạ làm?

Rốt cục vụ án này là người nào gây nên, mọi người biết rõ trong lòng, hiện tại thứ bọn họ cần là chứng cứ. Lúc này, bên ngoài ngự thư phòng lại truyền đến một hồi âm thanh ồn ào, rất nhanh có hoạn quan tiến vào bẩm báo, các sứ thần Tây Vực, Nam Việt, Bắc Mãng đang cầu kiến ở ngoài điện.

Hạ Hoàng có chút đau đầu, tay xoa xoa trán, nói: "Cho bọn họ vào đi"

Đi ra khỏi ngự thư phòng, Lâm Tú liền trực tiếp ngưng tụ một đôi cánh bằng băng sau lưng, dùng tốc độ nhanh nhất bay đến Thanh Lại ti.

Trước kia Hạ Hoàng luôn muốn dùng hẳn miễn phí, nhưng bình tĩnh xem xét, trong khoảng thời gian này, Lâm Tú thiếu nợ hẳn không ít ân tình, trợ giúp lại một chút cũng là nên làm.

Ở Thanh Lại ti, Liễu Thanh Phong đang muốn ra khỏi cửa thì một bóng người từ trên trời giáng xuống.

Hắn ngẩn ra một chút, sau đó ngạc nhiên lẫn vui mừng nói: "Lâm đại nhân, đã lâu không gặp!"

Lâm Tú đi thẳng vào vấn đề: "Ta đến đây là vì chuyện thiên tài Bắc Mãng bị ám sát, Thanh Lại ti đã tra chưa?"

Liễu Thanh Phong gật đầu: "Tra rồi, nhưng vô dụng, ba vụ án gần nhất đều là nhằm vào triều đình Đại Hạ ta, ngoài ra người giết bọn hắn không hề có mâu thuẫn, căn bản không biết xuống tay từ đâu..."

Lâm Tú nói: "Mang ta đi tới hiện trường vụ án mới nhất"

Thiên tài Bắc Mãng kia bị ám sát ở một quán trọ phía tây thành.

Sau khi cuộc so tài chấm dứt, những thiên tài quốc gia khác, một bộ phận sẽ về nước tiếp tục tu hành, còn có một bộ phận sẽ tạm ở lại Đại Hạ một đoạn thời gian, cảm thụ sự phồn hoa của Vương Đô Đại Hạ.

Lâm Tú rất nhanh đã đi vào cái quán trọ này.

Nếu bỏ qua thân phận thiên tài Bắc Mãng kia thì đây là một hiện trường vụ án bình thường, hung thủ từ cửa sổ tiến vào, giết người xong lại rời đi từ cửa sổ, hiện trường chỉ để lại một cây hung khí, không có vật phẩm gì có thể chứng minh thân phận hung thủ.

Hung khí chính là bội kiếm của thiên tài tiểu quốc, thích khách dùng chính bội kiếm của hắn để giết hắn.

Bởi vì vụ ân vừa mới phát sinh, hiện trường còn giữ lại nguyên bản.

Liễu Thanh Phong nắm trong tay dây buộc cổ một con chó đen nhỏ, Lâm Tú vẫy vẫy tay, nói: "Tiểu Hắc, lại đây."

Hắn vừa nói xong, con chó nhỏ màu đen lập tức giãy ra khỏi sự níu kéo của Liễu Thanh Phong, giống như phát điên chạy đến bên cạnh Lâm Tú.

Một màn này làm Liễu Thanh Phong ghen hòng nhìn trần trời, con chó được chính hắn nuôi hơn nửa năm, vậy mà lại bị một câu nói của người khác bắt cóc.

Nhưng đối phương là Lâm đại nhân thì chuyện này cũng không có gì kỳ quái.

Lâm Tú chỉ vào thanh kiếm, nói với Tiểu Hắc: "Ngửi mùi xem."

Con chó lập tức chạy qua, dùng sức ngửi mùi trên chuôi kiếm.

Sau đó, nó lại chạy vòng quanh trong phòng, sủa hai tiếng với Lâm Tú.

Trên thanh kiếm xác thực có một cái mùi lạ, nhưng giới hạn tại thanh kiếm, trong phòng, mùi hương đã nhạt đến cực điểm, bên ngoài lại không ngửi thấy gì, bằng vào nó để truy tìm ra hung thủ là không thể nào, trừ phi có phương hướng chính xác hung thủ đã chạy đi.

Lâm Tú đi tới trước cửa sổ, ánh mắt nhìn ra phía bên ngoài.

Trong sân quán trọ có một gốc cây hòe, trên ngọn cây có một ổ chim, một con chim mái đang cho ba con chim non ăn, Lâm Tú nhắm mắt lại, chim mái trong tổ chim bỗng

nhiên dừng lại động tác, trong mắt hiện ra ánh sáng linh động rục rờ.

Sau khi năng lực thú ngữ thức tỉnh năm lần, Lâm Tú đã không biết nên gọi nó là cái gì.

Trước kia hẳn chỉ có thể đối thoại với động vật, sử dụng chúng để làm việc.

Hiện tại, hẳn đã có thể lấy một loại phương thức khó có thể lý giải để ký thác ý thức của mình lên người chúng nó, nhìn thấy thị giác của chúng, thậm chí còn tra được ký ức của chúng.

Con mắt chim cái chuyển động, trong đầu Lâm Tú xuất hiện một loạt hình ảnh.

Mặc dù hình ảnh rất mơ hồ, nhưng vẫn có thể nhìn ra, đêm qua có một bóng đen rời khỏi phòng của thiên tài Bắc Mãng, biến mất ở một phương hướng nọ.

Lâm Tú dẫn theo Tiểu Hắc, phi hành dọc theo hướng đó.

Trên ngã tư đường dưới đất, một con chó lưu lạc bỗng nhiên ngẩng đầu lên, Lâm Tú nhìn ra được từ trong trí nhớ của nó, có một bóng đen vọt qua trước mắt, biến mất trong dãy phố.

Chương 686: Các người cũng xứng sao? (2)

Lâm Tú đi vào dãy phố kia, ở cánh cửa hộ gia đình cuối hẻm, một con mèo vàng lười biếng nhìn hẩn một cái, ánh mắt hai bên đối diện, nó lập tức ngậy người.

Một lát sau, Lâm Tú lướt qua tường cao cuối hẻm, đi vào một ngã tư đường khác.

Đi dọc theo ngã tư đường này một đoạn, Tiểu Hắc trong lòng hẩn bỗng nhiên kêu một tiếng, nó ngửi thấy được một mùi quen thuộc, tuy rất mỏng manh nhưng chỉ nó ngửi được, có thể theo hương vị mà tìm được ngọn nguồn.

Lâm Tú buông nó xuống, Tiểu Hắc rà rà cái mũi sát đất, vừa ngửi vừa đi, cuối cùng đi tới một quán trọ, dừng lại trước một cửa phòng.

Lâm Tú đi đến trước cửa, gõ cửa.

Cửa phòng rất nhanh mở ra, một gã thanh niên nhìn thấy Lâm Tú, có chút ngẩn ra.

Sau đó hẩn mở miệng: "Thật có lỗi, ta sinh ra ở Bắc Mãng, lớn lên ở Bắc Mãng, chỉ có thể chết cho Bắc Mãng, nên không thể gia nhập Đại Hạ"

Lâm Tú biết thanh niên này, trong cuộc so tài, vị trí xếp hạng của hẩn là thứ mười ba, đã là rất giỏi, có thể nói, lần đại hội này chắc chắn hẩn cũng sẽ nổi danh trên bảng.

Lâm Tú thực bất ngờ, hẩn tra vụ án ám sát thiên tài Bắc Mãng, thế mà lại tra tới trên đầu một thiên tài Bắc Mãng khác.

Nhìn từ hình thể thì đây chính là thích khách ngày hôm qua không thể nghi ngờ.

Lâm Tú nhìn hấn, thở dài nói: "Không ngờ lại là người."

Thanh niên này nhìn Lâm Tú, bất ngờ hỏi: "Không phải người đang đại biểu triều đình Đại Hạ đến mời chào ta sao?"

Lâm Tú hỏi: "Vì sao người lại giết người của chính Bắc Mãng rồi đổ tội cho Đại Hạ?"

Lâm Tú nói thẳng ra như vậy làm trên mặt thanh niên Bắc Mãng lộ ra kinh sợ, hấn không biết vì sao Lâm Tú nhanh như vậy đã tìm được hấn, vì sao Lâm Tú dám chắc chắn hấn là người giết Triệu Nhạc?

Thiên tài Bắc Mãng bị ám sát, sao có thể hoài nghi người Bắc Mãng?

Đại Hạ có hiệu tra án không vậy?

Bất ngờ không kịp đề phòng, hấn thậm chí không thể giữ bình tĩnh, gượng hỏi: "Người, người nói linh tinh cái gì vậy, sao ta có thể làm thế?"

Nói chưa xong, Lâm Tú liền lắc đầu: "Kỹ năng diễn xuất của người quá kém, ánh mắt trốn tránh, nói lắp, vẻ mặt cổ giả bộ trấn định, ai cũng có thể nhìn ra người có vấn đề, là người có thù oán với hấn, hay là có người cho người lợi ích để làm vậy, để ta đoán nhé, chắc là Đại U vương triều cho người cái gì rồi đúng không?"

Sắc mặt thiên tài Bắc Mãng trắng bệch, toàn bộ bí mật của hấn đều lộ rõ trước mặt Lâm Tú.

Tới bây giờ hấn cũng không nghĩ ra mình đã để lại sơ hở gì.

Yết hầu hấn phát ra một tiếng găm nhẹ, cơ bắp trên người bắt đầu nhanh chóng bành

trưởng, làn da lộ ra bên ngoài mọc bộ lông, móng tay cũng dài thêm hai tấc, lấp lóe ánh sáng sắc bén.

Ầm!

Hắn còn chưa hoàn thành biến thân, Lâm Tú liền đánh một quyền trúng ngực hắn, làm hắn giống như quả bóng cao su bị chích xì hơi, thân thể bắt đầu co rút lại, móng tay sắc bén cũng lùi về trong cơ thể, vô lực xụi lơ tại chỗ.

Lâm Tú mang theo hắn bay về phía hoàng cung.

Ngự thư phòng.

Từ khi thanh âm tranh luận vừa mới bắt đầu đến giờ vốn chưa hề đình chỉ, Hạ Hoàng cảm thấy đầu óc đã có chút đau nhói.

Sứ thần Tây Vực nói: "Chúng ta tin tưởng Đại Hạ sẽ không làm ra loại chuyện này, nhưng xin hãy cho chúng ta một cái kỳ hạn, trong kỳ hạn phải giao ra hung thủ."

Sứ thần Nam Việt cũng nghiêm nghị mở miệng: "Nam Việt tuy nhỏ, nhưng cũng có khí tiết, thiên tài quốc gia của ta gặp chuyện tại Đại Hạ, nếu là quý quốc không thể cho chúng ta một câu trả lời thỏa đáng, sứ đoàn Nam Việt sẽ rời khỏi Đại Hạ."

Sứ thần Bắc Mãng càng thêm không khách khí, cắn răng nói:

"Mời chào bất thành liên tiêu diệt, đây chẳng lẽ là cách làm việc của Thiên triều thượng quốc?"

Trong ngự thư phòng, quan viên Đại Hạ không lên tiếng, dù sao trong việc này Tây

Vực, Nam Việt, Bắc Mãng là bên bị hại, đổi lại là Đại Hạ, chỉ sợ sẽ càng thêm kích động.

Bàn tay Hạ Hoàng nổi lên gân xanh, lại chỉ có thể an ủi sứ thần tam quốc: "Các vị yên tâm, triều đình nhất định sẽ mau chóng điều tra rõ vụ án này, cho các người một câu trả lời thỏa đáng"

Sứ thần Bắc Mãng tiến lên một bước, nói: "Mau chóng là khi nào, hy vọng triều đình Đại Hạ có thể cho chúng ta một cái kỳ hạn."

Hạ Hoàng im lặng một lát, đáp: "Một tháng."

Sứ thần Bắc Mãng nói: "Một tháng quá lâu, nhiều nhất là ba ngày, trong vòng 3 ngày nếu không thể giao ra hung thủ, chúng ta sẽ đưa ra kháng nghị với liên minh chư quốc"

Liên minh chư quốc là tổ chức được thành lập bởi toàn bộ quốc gia trên đại lục từ khi chiến tranh trở thành hòa bình, mục đích là duy trì sự hòa bình cùng ổn định của đại lục, điều tiết giải quyết tranh cãi của các quốc gia với nhau, tuy Đại Hạ ở liên minh chư quốc cũng có quyền nói chuyện rất lớn, nhưng nếu làm mất lòng người, có khả năng sẽ bị đại bộ phận trong liên minh chư quốc công khai lên án, đến lúc đó, trừ tổn thất quốc uy còn có thể gây ra một loạt tổn thất với Đại Hạ.

Chương 687: Các người cũng xứng sao? (3)

Một tháng quá dài, ba ngày lại quá ngắn, Hạ Hoàng muốn tranh thủ được nửa tháng, còn chưa mở miệng, một bóng người đã đi vào từ bên ngoài.

Hạ Hoàng nhìn về phía Lâm Tú, lập tức hỏi: "Thế nào, tra được manh mối gì rồi sao?"

Lâm Tú ôm quyền: "Bẩm bệ hạ, hung thủ ám sát thiên tài Bắc Mãng đã bị bắt, hiện đang ở ngoài điện, chờ bệ hạ xử lý."

Lời vừa nói ra, xung quanh đều lâm vào yên tĩnh.

Từ khi hần rời khỏi ngự thư phòng đến lúc trở về mới qua thời gian một khắc.

Thời gian một khắc có thể làm gì chứ? Nếu không biết mọi người còn tưởng rằng hần ra ngoài đại tiện.

Trong thời gian ngắn như vậy sao hần có thể bắt được hung thủ?

Có nhanh cũng không thể nhanh như vậy chứ.

Ngay cả Hạ Hoàng cũng nửa tin nửa ngờ, nói: "Chu Cẩm, đưa người tiến vào."

Chỉ chốc lát sau đã có một người bị mang vào.

Sứ thần Bắc Mãng nhìn thấy người nọ, nhất thời giận dữ: "Đây là hung thủ các người bắt được? Các người đã sát hại một vị thiên tài của chúng ta, chẳng lẽ còn muốn giết hại một người khác?"

Thiên tài Bắc Mãng này cũng có biểu hiện cực kỳ nổi trội xuất sắc trong cuộc so tài, cho dù là quan viên Đại Hạ đang có mặt cũng không xa lạ gì với hần.

Thái tử mừng thầm trong lòng, Lâm Tú thật sự là cả gan làm loạn, cho dù là vu oan giá họa, cũng phải chọn một đối tượng thích hợp chứ, Bắc Mãng đã chết một người, hắn còn bắt thêm một người Bắc Mãng khác, cái này không phải bắt nạt người thành thật sao?

Lâm Tú nhìn sứ thần, trầm giọng nói: "Hung khí giết người còn ở hiện trường, các người chỉ cần phải người so sánh mùi trên hung khí với người này, tự nhiên sẽ biết ai là hung thủ, vừa rồi ta tìm được người này, vẻ mặt hắn rất kinh hoàng, hơn nữa còn có ý đồ công kích ta, người lại cho rằng ta mưu hại hắn?"

Hạ Hoàng nhìn về phía Chu Cẩm: "Cho người thẩm nhất vấn hắn đi"

Mật Trinh ti đông đúc nhân tài, có lẽ không quá am hiểu tra án, nhưng muốn thẩm vấn thì có rất nhiều thủ đoạn.

Nhưng lúc này không đợi Mật Trinh ti thẩm vấn, thiên tài Bắc Mãng kia đã tự mình khai ra.

Tại thời điểm bị Lâm Tú tìm tới, hắn đã biết mình không còn cơ hội.

Việc đã đến nước này, ngoan cố chống lại chỉ có thể làm bản thân gặp càng nhiều tra tấn.

Hắn nói rằng, vào mấy tháng trước, lúc cuộc so tài còn chưa bắt đầu đã có người tìm hắn, nói hắn chờ sau khi cuộc so tài chấm dứt thì hãy gây án giết người rồi giá họa cho Đại Hạ, đợi chuyện thành công sẽ để hắn gia nhập Đại U, không những có được

địa vị cao, còn có thể hưởng thụ tài nguyên tu hành vô tận.

Sứ thần Bắc Mãng chỉ vào hắn, run run nói không nên lời.

Hạ Hoàng lộ ra sắc mặt bình tĩnh nhìn bọn họ, nói: "Nếu là chuyện riêng trong Bắc Mãng các ngươi thì giao cho các ngươi tự mình xử lý, vụ án này có người âm thầm châm ngòi thổi gió, vậy đoán chừng hai vụ khác cũng khó tránh khỏi liên quan, các ngươi đi về chờ đợi trước, Đại Hạ sẽ mau chóng cho các ngươi một kết quả hài lòng"

Sứ thần tam quốc không còn phần nộ như vừa nãy, trong lòng nghĩ mà sợ không thôi.

Nếu bọn hắn náo loạn với Đại Hạ, thậm chí là xuất hiện tranh đấu, vậy ai là bên vui vẻ nhất, người nào có lợi nhất, tự nhiên không cần nói cũng biết, đến lúc đó chỉ sợ quốc gia của mình sẽ bị cuốn vào phong ba ngập trời.

Bọn họ cúi người hành lễ với Hạ Hoàng, sau đó lập tức thối lui.

Hạ Hoàng nhìn Lâm Tú, hài lòng đến cực điểm.

Cái gì gọi là chuyên nghiệp, đây chính là chuyên nghiệp!

Không uổng công hắn ban hôn, ban thưởng tòa nhà, hàng năm đưa xuống biết bao nhiêu bổng lộc cho các quan viên, ở thời khắc mấu chốt, người giúp hắn giải tỏa ưu phiền không phải chính là Lâm Tú sao?

Khi ánh mắt hắn nhìn đám quan lại, sắc mặt dần dần trầm xuống.

Các người tiếp tục buộc tội cho trẫm nghe thử đi!

Vừa rồi Đại Hạ lâm vào nguy cơ, các người ở nơi nào?

Trẫm không ân sủng trọng thần được việc, chẳng lẽ phải ân sủng đám người ngồi không ăn bám, vô dụng cùi bắp như các người?

Trong lúc tử thí, người ta đánh bại thiên tài chư quốc, các người chỉ có thể nhìn, người ta tra án giúp Đại Hạ thoát khỏi tình thế nguy hiểm, các người lại giả làm rùa đen rút đầu trước mặt trẫm.

Nếu hãn không xứng với ân sủng của trẫm thì ai xứng, các người xứng sao?

Ở ngự thư phòng, nước miếng Hạ Hoàng bay tứ tung, thao thao bất tuyệt, chỉ thắng mặt đám quan viên mà mắng.

Tự khi đăng cơ tới nay, hãn thực sự chưa bao giờ được mắng thống khoái như vậy.

Thái tử và Tề vương, cùng với vây cánh hai người đều cúi đầu, ngay cả đánh rắm một cái cũng không dám.

Lâm Tú quá biến thái.

Rời đi một hồi.

Sau đó quay lại.

Trong ngự thư phòng, mọi người còn đang thương thảo kỳ hạn tra án, vậy mà hãn đã bắt được hung thủ, tốc độ của hãn không chỉ thể hiện ở võ đạo, còn thể hiện ở mặt khác.

Chương 688: Tuyển phò mã tốt nhất (1)

Giờ thì hay rồi, Thái tử cùng Tề vương so sánh với Lâm Tú, quả thực chính là hai tên phế vật.

Vốn bọn họ còn muốn nhân cơ hội này làm bệ hạ thay đổi chủ ý, để nữ thiên tài Phù Tang quốc cưới Thái tử hoặc là Tề vương.

Hôm nay, cho dù là vây cánh của Thái tử hay Tề vương, tất cả mọi người cũng không thể không hỏi một câu trong lòng.

Bọn hấn xứng sao?

Bên ngoài Ngự thư phòng.

Thái tử và Tề vương, cùng với hai đảng quan viên, mặt xám xít từ trong điện đi ra, vừa rồi, bọn họ bị bệ hạ mắng suốt hai khắc đồng hồ.

Mắng bọn họ ngay cả muốn cãi lại cũng không thể cãi lại.

Thiên tài của mấy nước kia bị ám sát, cũng không phải là chuyện nhỏ, làm không tốt, một vương triều nào đó có dụng ý khó dò sẽ nhân cơ hội lôi kéo mấy nước láng giềng Đại Hạ, một khi bọn họ được Đại U sử dụng, về sau tình cảnh Đại Hạ sẽ càng thêm gian nan.

Có thể nói, Lâm Tú nhanh chóng phá án, tiêu trừ một đoạn nguy cơ lớn vô hình của triều đình.

Bản lĩnh của Lâm Tú chỉ trong thời gian uống một tách trà, đã giải quyết một chuyện khó khăn cho triều đình.

Thái tử và Tề vương thì sao, chỉ có thể ở chỗ này đoạt nữ nhân...

Ngay cả bọn họ cũng chỉ có thể bị bệ hạ
mắng điên cuồng.

Trong Ngự thư phòng, Hạ Hoàng nhìn Lâm Tú,
càng nhìn càng hài lòng.

Tại sao hắn không phải là nhi tử của mình?
Có tâm kế, có thiên phú, còn có năng lực.

Thái tử và Tề vương cho dù chỉ có một nửa
bản lĩnh của hắn, chính mình cũng không
đến mức lo lắng cho tương lai của Đại Hạ.

Không, Thái tử và Tề vương cho dù có bản
lĩnh trộm tâm của Lâm Tú, trộm thiên kiêu
Phù Tang hoặc Đại La đến Đại Hạ, hắn ta
cũng rất vui mừng.

Chỉ tiếc, một thân bản lĩnh của hắn ta,
nửa phần cũng không có truyền cho bọn họ,
ngược lại là ở trên người Lâm Tú, thấy
được một hắn ta khác.

Hắn ta đi tới trước mặt Lâm Tú, hỏi:
"Người làm sao tra được thích khách nhanh
như vậy?"

Lâm Tú giải thích: "Liều đại nhân của
Thanh Lại ti nuôi một con chó, được huấn
luyện bài bản, có thể căn cứ vào mùi vị
truy tìm hung thủ, thần để con chó kia
ngửi mùi còn sót lại trên hung khí, sau đó
mang theo nó tìm kiếm khắp Vương Đô, không
nghĩ tới vận khí tốt, đi không đến hai con
phố, nó đã theo mùi vị tìm được người, vị
thiên tài Bắc Mãng kia cho rằng người chết
là người Bắc Mãng, lấy thân phận của hắn
không có khả năng bị hoài nghi, nên ở tại
khách điểm cách hiện trường vụ án hai con
phố, thông minh quá ngược lại bị thông
minh hại..."

Hạ Hoàng thở phào nhẹ nhõm, nói: "May mà có người, bằng không lúc này, chỉ sợ triều đình sẽ rơi vào trong tính toán của Đại U, một khi chúng ta trở mặt với các nước Bắc Mãng, Đại U nhất định sẽ nhân cơ hội lôi kéo bọn họ, hơn nữa việc này làm lớn chuyện, đến lúc đó, không chỉ dư luận đối với chúng ta bất lợi, có lẽ còn có thể bị bọn họ mượn đề tài phát huy, tước đoạt tư cách tham gia thi đấu của chúng ta, loại thủ đoạn này, không phải là lần đầu tiên bọn họ dùng..."

Lâm Tú cảm thán nói: "Thiên Diệp cô nương hai lần bị ám sát, cũng là bọn họ làm, làm đại quốc, thủ đoạn của bọn họ, cũng quá bỉ ổi"

Hạ Hoàng chậm rãi nói: "Thủ đoạn của bọn họ nhiều lắm, chúng ta phải luôn luôn đề phòng, hai vụ án Tây Vực và Nam Việt kia, trăm cũng giao cho người, cần phải tra ra hung thủ, cho hai nước một lời giải thích, lần này Đại U tính kế chúng ta không được, cũng cho chúng ta một cơ hội, triệt để củng cố quan hệ với chư quốc xung quanh..."

Hắn ta cũng không nói thêm nữa, mà là nói: "Hôm nay tâm tình trăm không tệ, cùng trăm uống hai chén."

Không cho phép Lâm Tú cự tuyệt, hắn ta đã phân phó Ngự thiện phòng đưa tới mấy món nhắm rượu, cùng với một vò rượu.

Rượu là rượu của Hồng Nê Cư, có điều cũng không nặng.

Hai người vừa mới ngồi xuống, Hạ Hoàng thoáng nhìn thấy cửa Ngự thư phòng, có một bóng người đang thò đầu dò xét, lập tức

vẫy tay nói: "Minh Hà, tiến vào giúp phụ hoàng rót rượu..."

Minh Hà công chúa vốn là đi Lâm phủ tìm Lâm Tú song tu, nhưng nghe nói hần bị phụ hoàng triệu vào cung, chờ trái chờ phải không thấy hần trở về đành trở lại trong cung nhìn một chút, thế mà nhìn thấy hần và phụ hoàng ở Ngự thư phòng uống rượu.

Hoàng đế ngồi uống rượu với thần tử, đây là lần đầu tiên nàng thấy.

Rót một ly rượu cho phụ hoàng và Lâm Tú, nàng liền đứng ở một bên, muốn nghe xem bọn họ nói cái gì.

Hạ Hoàng uống một ly rượu, hỏi Lâm Tú: "Nói một chút đi, người làm sao bắt được vị Phù Tang kia?"

Lâm Tú ngược ngùng nói: "Không gạt bệ hạ, kỳ thật ta không có bắt được Thiên Diệp cô nương, chỉ là chúng ta ước định xong, sau khi nàng gả đến Đại Hạ, chúng ta trên danh nghĩa là phu thê, thật ra không can thiệp vào chuyện của nhau..."

Chương 689: Tuyển phò mã tốt nhất (2)

Hạ Hoàng hỏi: "Giống như người và Triệu Linh Quân sao?"

Lâm Tú gật đầu.

Minh Hà công chúa cũng lộ vẻ kinh ngạc, nàng chỉ biết Lâm Tú và Thiên Diệp Lãm là thông gia chính trị, không biết trong đó còn có nội tình như thế.

Nói như vậy, Lâm Tú cũng quá đáng thương đi.

Cưới thê tử không thể đụng, nạp thiếp cũng không thể chạm, trong nhà hẳn năm vị thê thiếp, có hai vị đều là bất đắc dĩ mới thành thân, mỗi ngày ở cùng một chỗ, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, sẽ không cảm thấy xấu hổ sao?

Hạ Hoàng khoát tay áo, nói: "Kỳ thật giữa nam nữ, vừa thấy đã yêu rất ít, lâu ngày sinh tình thì nhiều, coi như là lúc thành thân không có tình cảm, nhưng mỗi ngày gặp mặt, cũng luôn có thể bồi dưỡng ra tình cảm"

Về điểm này, Lâm Tú và Hạ Hoàng ngược lại là tư tưởng lớn gặp nhau.

Con người là động vật cảm tính, một đôi nam nữ, chỉ cần diện mạo không xấu, mỗi ngày đều ở cùng một chỗ, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác, muốn không phát sinh chút gì cũng khó, cho nên yêu xa rất dễ xảy ra vấn đề, có thể kiên trì nhiều năm yêu xa, nam nữ song phương còn có thể giữ vững ranh giới cuối cùng, cuối cùng tu thành chính quả, đó là tình yêu chân thành quyết tâm không thay đổi.

Những ngày gần đây, bởi vì gặp Minh Hà công chúa nhiều hơn, Lâm Tú nhìn nàng cũng càng ngày càng thấy nàng mi thanh mục tú.

Ngẩng đầu nhìn Minh Hà công chúa một cái, Lâm Tú trong lòng thầm niệm, đây là tình bằng hữu, đây là tình bằng hữu, đây là tình bằng hữu...

Nghe phụ hoàng nói, Minh Hà công chúa cũng nhìn Lâm Tú một cái, khó trách buổi tối gần đây nàng nằm mơ luôn mơ thấy Lâm Tú, thì ra là gặp nhiều lần.

Nhưng nàng muốn tu luyện, nhất định phải mỗi ngày đều gặp mặt hẳn.

Sau khi uống mấy chén với Hạ Hoàng, Chu Cẩm từ bên ngoài đi vào, nói là viện trưởng Dịch Thuật Viện cầu kiến.

Hạ Hoàng buông chén rượu xuống, nói: "Tuyên."

Viện trưởng Dịch Thuật đi vào Ngự thư phòng, nhìn thấy Lâm Tú và Hạ Hoàng đang ăn uống, hơi kinh ngạc.

Hạ Hoàng hỏi: "Viện trưởng ngày thường rất ít khi tìm trẫm, chẳng lẽ là có chuyện gì quan trọng?"

Viện trưởng Dịch Thuật Viện nói: "Hồi bệ hạ, một cường giả cấp Địa thượng cảnh của vương triều Đại La, không lâu trước đã thăng cấp Thiên."

Hạ Hoàng gật gật đầu, nói: "Chuyện này trẫm biết, Mật Điều ti đã bẩm báo qua, trẫm nhớ rõ, vị cường giả kia thức tỉnh chính là dịch thuật hệ bằng, tính ra, vương triều Đại La đã có ba vị cấp Thiên hệ bằng, Đại Hạ ta lại một vị cũng không có...

Dị thuật hệ băng, trong đông đảo năng lực cấp Thiên, cũng xếp ở hàng đầu, cường giả thuộc tính băng cấp Thiên mạnh hơn một chút so với năng lực cấp Thiên khác.

Đối với tin tức này, Hạ Hoàng xem như không vui không lo.

Đại La và Đại Hạ đều xếp trong năm đại vương triều, lại là lừng giêng, trước kia tranh chấp không ít, mấy năm gần đây, bởi vì vương triều Đại U uy hiếp, quan hệ hai nước có cải thiện rất lớn.

Trong năm đại vương triều, Đại Thắng và Đại Lư, mặc dù có danh là đại quốc, nhưng lại không phải đại quốc thật sự, chỉ nghe lệnh Đại U, Đại La và Đại Hạ cũng chỉ có cùng tiến cùng lùi mới có thể miễn cưỡng chống lại bọn họ.

Viện trưởng Dị Thuật Viện nói: "Bệ hạ có điều không biết, vị cường giả Đại La kia thăng cấp, không giống với những người khác"

Hạ Hoàng hứng thú, hỏi: "A, có gì không giống?"

Viện trưởng Dị Thuật Viện nói: "Một năm trước, Đại Hạ ta lần đầu tiên phát hiện, người có năng lực băng hỏa cùng nhau tu luyện, có thể tăng nhanh tốc độ tu luyện. Vị cường giả Đại La này, cũng tìm một vị nữ tử thức tỉnh năng lực hệ hỏa, ngày ngày tu luyện, không nghĩ tới, hai người sớm chiều ở chung, đúng là sinh ra tình cảm..."

Minh Hà công chúa nghe xong, nhin không được liếc mắt nhìn Lâm Tú một cái.

Hạ Hoàng hỏi: "Sau đó thì sao?"

Viện trưởng Dịch Thuật Viện nói: "Về sau bọn họ phát hiện, hai người lần lượt có dị thuật hệ băng hỏa, sau khi trở thành phu thê, tốc độ tu luyện nhanh hơn so với tình huống bình thường, dường như là gấp ba lần tốc độ tu luyện ban đầu, không chỉ như thế, phu thê song tu, tựa hồ còn có hiệu quả phá cảnh nào đó, không đến một tháng, vị cường giả Đại La kia đã đột phá đến cấp Thiên..."

Hạ Hoàng ngạc nhiên nói: "Lại có việc này?"

Lâm Tú vẻ mặt lạnh nhạt, không có chút ngoài ý muốn nào đối với việc này.

Chuyện này, ở thời điểm hần giúp Thái Y tu luyện đã phát hiện, chỉ là vẫn không có nói ra mà thôi.

Hần cũng không có biện pháp nói.

Nếu hần nói cho Hạ Hoàng biết, phương thức mở rộng chân chính của băng hỏa song tu kỳ thật là âm dương giao hòa, thiên nhân hợp nhất, Hạ Hoàng nhất định sẽ hoài nghi hần và Minh Hà công chúa như thế nào.

Tình bằng hữu thuần khiết của họ không thể bị bôi nhọ.

Lúc này, Minh Hà công chúa kinh ngạc nói: "Vì sao trở thành phu thê, tốc độ tu luyện liền nhanh hơn, chẳng lẽ bái đường có thể tăng nhanh tu luyện?"

Chương 690: Tuyển phò mã tốt nhất (3)

Biểu tình của viện trưởng Dị Thuật Viện rất xấu hổ, môi Hạ Hoàng giật giật, cũng không biết giải thích như thế nào.

Lâm Tú nhìn Minh Hà công chúa, hai tay nắm tay, vươn hai ngón cái, dùng ngón cái cùng ngón cái chạm vào, Minh Hà công chúa sùng sốt một chút, trong nháy mắt liền hiểu được cái gì, sắc mặt biến thành ửng hồng.

Sắc mặt Hạ Hoàng kỳ lạ, nói: "Loại chuyện này, vì sao trước kia không có ai phát hiện?"

Viện trưởng Dị Thuật Viện giải thích: "Dị thuật hệ hỏa tuy rằng phổ biến, nhưng dị thuật hệ băng lại vô cùng hiếm thấy, hơn nữa hai loại năng lực giả này, sẽ sinh ra cảm giác bài xích lẫn nhau, ngay cả trở thành bằng hữu cũng khó, huống chỉ là kết làm phu thê, nếu như không phải Lâm Tú và công chúa, chỉ sợ đến nay vẫn chưa có ai phát hiện ra bí mật này..."

Nói xong, hắn lại nói tiếp: "Đây là một phát hiện trọng đại khác trên dị thuật, có thể tiến thêm một bước tăng lên thiên phú của hai loại năng lực dị thuật hệ băng hỏa, làm cho thiên tài có hai loại năng lực này, có được tốc độ tu luyện nhanh hơn, và thực lực cao hơn, nhưng điều kiện tiên quyết là, thực lực của bọn họ phải tương tự nhau, hơn nữa phải kết làm phu thê, bề hạ sau này chọn mã cho công chúa, tốt nhất là có thể vì nàng lựa chọn một người thức tỉnh dị thuật hệ băng..."

Lâm Tú nhìn viện trưởng Dị Thuật Viện, chợt cảm thấy không biết nói gì.

Với thân phận và thiên phú của Minh Hà công chúa, không có khả năng gả đến nước khác.

Ở Đại Hạ, người thức tỉnh dị thuật hệ băng, hơn nữa thực lực tương tự với Minh Hà công chúa, chỉ có hai người.

Hắn và Linh m.

Minh Hà công chúa và Linh m song tu...

Chỉ là ngẫm lại trường hợp này, Lâm Tú cũng có chút đỏ mặt.

Linh m và Minh Hà công chúa là không có khả năng song tu, chẳng phải chỉ còn lại một lựa chọn là hắn sao?

Ý của viện trưởng, là muốn để bọn họ sớm thành thân, có gì khác nhau?

Hạ Hoàng và Minh Hà công chúa hiển nhiên cũng nghĩ đến điểm này, ánh mắt đều vô tình hay cố ý nhìn về phía Lâm Tú.

Lâm Tú bị bọn họ nhìn đến trong lòng sợ hãi, chậm rãi đứng dậy, nói: "Thần còn phải đi điều tra án, cáo lui trước..."

Lâm Tú và viện trưởng Dị Thuật Viện trước sau rời khỏi Ngự thư phòng, nơi này chỉ còn lại hai phụ tử họ.

Hạ Hoàng lo lắng thở dài, nhìn về phía Minh Hà công chúa, hỏi:

"Lúc trước không nghe lời trẫm, hiện tại hối hận rồi chứ?"

Lúc trước muốn Lâm Tú làm phò mã, chỉ cần nàng nói một câu.

Khi đó nàng đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất, bây giờ thì tốt rồi, xếp hàng cũng không tới phiên nàng...

Sau khi Lâm Tú rời khỏi hoàng cung, vẫn chưa về phủ, mà là đi thẳng tới Thanh Lại ti.

Hạ Hoàng đã giao hai vụ án này cho hắn, Lâm Tú cũng tính toán mau chóng giải quyết.

Hắn tìm được Liễu Thanh Phong.

Liễu Thanh Phong nhìn mà than thở với tốc độ phá án của Lâm Tú, rất không hài lòng với Tiểu Hắc, chính hắn ta nuôi chó hơn nửa năm, mỗi ngày đều cho nó ăn ngon uống ngon, kết quả nó còn thân với Lâm Tú hơn là với hắn ta.

Không biết vì cái gì, Lâm đại nhân ngoại trừ làm nữ tử thích ra, còn rất được chó thích.

Trong nha môn, Lâm Tú nói với Liễu Thanh Phong: "Liễu đại nhân, phiền ngài đưa hồ sơ hai vụ án ám sát khác cho ta xem."

Động tác của Liễu Thanh Phong rất nhanh, hai phần hồ sơ lập tức bày ra trước mắt Lâm Tú...

Ngoại trừ vị thiên tài trẻ tuổi Bắc Mãng kia ra, Tây Vực và Nam Việt cũng có hai vị thiên tài tham gia cuộc so tài, trong ba ngày qua, bị người ám sát.

Lâm Tú lật hồ sơ, biết được thiên tài của hai nước này, đều chết trong sứ quán của bọn họ, hiện trường không lưu lại hung khí, cũng không có ai nhìn thấy bộ dáng thích khách.

Lâm Tú lại đi đến nhà xác, nhìn thi thể hai người.

Một người bị người dùng chân khí chấn nát trái tim, người kia, là bị một kiếm chém đứt cổ, hai người đều là dị thuật sư, một hệ hỏa, một hệ mộc, đều không am hiểu phòng ngự, hẳn là trong nháy mắt bị đâm chết, thân thể không có vết thương cùng dấu vết khác.

Liễu Thanh Phong hỏi Lâm Tú: "Lâm đại nhân, có phát hiện gì không?"

Lâm Tú lắc đầu, nói: "Đi hiện trường vụ án nhìn xem."

Một lát sau, sứ quán Tây Vực quốc.

Lâm Tú và Liễu Thanh Phong dẫn người tới nơi này, mấy vị sứ thần Tây Vực quốc cũng đi theo bên cạnh bọn họ, thiên tài của Bắc Mãng chết, sau khi bị tra ra là Đại U ở sau lưng sai khiến, bọn họ liền không còn sức mạnh vừa rồi ở hoàng cung.

Ánh mắt Lâm Tú quét qua trong sân sứ quán một vòng, trên mặt lộ ra một tia tươi cười.

May mắn.

Hắn đi tới dưới một hành lang, trêu chọc một con chim sẻ trong lồng chim, mấy vị sứ thần Tây Vực quốc nhìn một màn này cũng không hiểu ra sao, không phải tới điều tra án sao, sao lại đến đây trêu chọc chim?

Chương 691: Ta khuyên người không nên xen vào chuyện của

người khác (1)

Một vị sứ thần Tây Vực đi lên phía trước, cười nói: "Nếu đại nhân thích, con chim này liền đưa cho ngài."

Lâm Tú hỏi: "Con chim này là do người nuôi à?"

Sứ thần Tây Vực quốc mỉm cười nói: "Một chút sở thích nhỏ."

Những sứ thần tiểu quốc này, sau khi đến Đại Hạ, cái khác không học được, ngược lại lại học được cách xách lông dất chim của đám công tử bột, có điều sở thích nhỏ này của hần ta, vừa vặn thuận tiện cho Lâm Tú.

Hần nhắm mắt lại và một lúc sau đó liền mở ra.

Sau đó, hần nói với Liễu Thanh Phong: "Đến hiện trường xem một chút"

Vị thiên tài Tây Vực kia, là chết trong phòng của sứ quán, bị người dùng chân khí chấn vỡ trái tim, chết tại chỗ, hiện trường không lưu lại hung khí, cũng không có bất kỳ manh mối nào liên quan đến thích khách.

Sau khi hần bị ám sát, hiện trường vụ án có không ít người tới, không cách nào thông qua mùi hương để tìm được hung thủ, thời gian trôi qua lâu như vậy, mùi hương cũng đã tiêu tán không ít.

Liễu Thanh Phong cẩn thận nhìn từng động tác của Lâm Tú, muốn từ trong quá trình điều tra vụ án của hần học được một chút gì đó.

Một lát sau, hắn ta hỏi Lâm Tú: "Lâm đại nhân, thế nào?"

Ánh mắt Lâm Tú nhìn lướt qua mọi người Tây Vực quốc, chỉ về phía một vị sứ thần, nói: "Bắt hẩn lại"

Tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ, chẳng lẽ người ám sát thiên tài Tây Vực lại là sứ thần Tây Vực?

Chỉ có Liễu Thanh Phong tin tưởng không nghi ngờ Lâm Tú, bản lĩnh liếc mắt một cái đã nhìn ra hung thủ, Lâm Tú không phải là lần đầu tiên thể hiện.

Sứ thần Tây Vực quốc kia biểu tình cũng trở nên ngạc nhiên cùng kinh ngạc, khiếp sợ khó hiểu nói: "Đại nhân, ta làm sao có thể ám sát thiên tài Tây Vực chúng ta?"

Lâm Tú nói: "Giết thiên tài Bắc Mãng, là một vị thiên tài khác của Bắc Mãng, trong sứ thần Tây Vực quốc, chưa chắc không có ai bị Đại U mua chuộc."

Sứ thần kia tức giận nói: "Quan viên Đại Hạ điều tra vụ án, đều là qua loa như vậy sao, người không thể chỉ dựa vào suy đoán đã nói ta là hung thủ!"

Lâm Tú khoát tay áo, nói: "Có phải người giết hay không, trong lòng người rõ ràng nhất, nói với ta cũng vô dụng, giữ lại khí lực, trong chốc lát nói với người Mật Điều đi"

Người của Thanh Lại ti tạm thời bắt hẩn ta trước, đưa đến Mật Điều ti.

Lâm Tú không có trì hoãn thời gian, đi tới sứ quân Nam Việt quốc.

Lần này hẳn không có vận khí tốt như vừa rồi, đại sứ quán Nam Việt quốc không có người nuôi chim, cũng không có động vật khác chúng kiến, bình thường phá án, Lâm Tú có lẽ còn không bằng Liễu Thanh Phong.

Hắn nói với Liễu Thanh Phong: "Nơi này ta không nhìn ra cái gì, tuy nhiên, căn cứ vào hai vụ án trước phỏng đoán, trong sứ đoàn Nam Việt, khả năng có người bị Đại U mua chuộc là rất lớn, chú trọng điều tra bọn họ, nếu như bọn họ không có vấn đề gì, hẳn là sẽ rất khó tìm được hung thủ, chuyện kế tiếp, giao cho triều đình là tốt rồi:

Vụ án Tây Vực và Bắc Mãng, điều tra rõ ràng đều là do người của bọn họ làm, chuyện thiên tài Nam Việt bị ám sát, rõ ràng cũng là mèo vờn chuột, điều tra không tra ra kết quả, kỳ thật đã không còn trọng yếu như vậy.

Sự kiện lần này qua đi, vô luận là Đại Hạ, hay là các nước xung quanh Đại Hạ, đều sẽ có cảnh giác với Đại U, lần này với Đại Hạ, chưa chắc không phải là một chuyện tốt, vừa lúc có thể mượn việc này, tăng cường củng cố quan hệ với các nước xung quanh.

Đại U tuy rằng cường đại, phạm vi thế lực vượt xa Đại Hạ, nhưng ở chung quanh ba phần đất một mẫu của Đại Hạ, ngoại trừ lên lút làm những chuyện mờ ám này, bọn họ cái gì cũng không làm được.

Giải quyết phiền não của Hạ Hoàng xong, Lâm Tú liền về phủ bồi tiếp nương tử.

Lúc này, trong Ngự thư phòng, sau khi Lâm Tú đi, chỉ còn lại một mình Hạ Hoàng, Minh

Hà công chúa đứng ở bên cạnh hấn ta, rót rượu cho hấn ta.

"Ài!"

"Ài!"

Một khắc nào đó, hai cha con đồng thời thở dài.

Hạ Hoàng hỏi: "Hồi hận sao?"

Minh Hà công chúa không trả lời, cũng đã đưa ra đáp án khẳng định.

Hồi hận tất nhiên là hồi hận, dù sao lúc trước chỉ cần nàng gặt đầu, hiện tại là kết quả không giống như vậy.

Bạc không cần trả, tốc độ tu luyện gấp ba lần, nàng còn có thể thu hoạch một phò mã sung nàng yêu nàng, đối tốt với nàng mọi nơi.

Vốn nàng đã khó chịu, phụ hoàng vừa nói như vậy, trong lòng nàng càng khó chịu hơn.

Lúc này, Chu Cẩm vội vàng từ bên ngoài đi vào, nói: "Bệ hạ, Lâm Tú đã tra ra, người ám sát thiên tài Tây Vực kia, chính là một sứ thần Tây Vực, hấn lại để Mật Điều tỉ chú trọng điều tra sứ thần Nam Việt, không ngoài dự liệu của hấn, sứ đoàn Nam Việt, cũng có người cầu kết với Đại U!"

"Nhanh như vậy?"

Hạ Hoàng lộ ra vẻ giật mình, rượu hấn ta mới uống được một nửa, Lâm Tú đã tra xong hai vụ án?

Chương 692: Ta khuyên người không nên xen vào chuyện của

người khác (2)

Chu Cẩm cũng cảm khái nói: "Ánh mắt của hần, so với mật điều tra có kinh nghiệm phong phú nhất còn độc hơn, nghe nói, hần chỉ là đi đại sứ quán Tây Vực quốc nhìn thoáng qua, đã trực tiếp nhìn ra sứ thần Tây Vực quốc bị Đại U mua chuộc."

Hạ Hoàng trầm mặc hồi lâu, uống một ngụm rượu trong chén, tiếc nuối nói: "Không thể tưởng được hần lại là một người văn võ toàn tài, lúc trước nếu trầm khuyên nhủ được Minh Hà thì tốt rồi."

Minh Hà công chúa cắn răng, nói: "Phụ hoàng, nhi thân đi tu luyện trước Lâm phủ."

Lâm Tú đang xem Thái Y đánh đàn.

Dị thuật hệ âm, cơ hồ đều có thể trở thành nhạc đạo đại gia, cầm nghệ của Thái Y cũng càng ngày càng tinh thâm, dị thuật hệ băng, hơn nữa với tác dụng của song tu, tu vi của nàng cũng càng ngày càng tăng lên.

Một khúc xong, nàng nhẹ nhàng gảy dây đàn.

Một đạo âm ba vô hình khuếch tán ra, một cây đào trong cung viện, mấy phiến lá cây chậm rãi rơi xuống.

Nàng đã có thể bước đầu khống chế âm ba, thời điểm Lâm Tú ở cảnh giới này của nàng, còn không làm được điều này, giống như là khống chế huyền thuật không bằng Tần Uyển, thời điểm Thái Y và Lâm Tú tu vi tương tự nhau, khống chế âm dị thuật cũng tốt hơn so với Lâm Tú.

Tuy nhiên, với thực lực cấp Địa của hắn, hoàn toàn có thể dốc hết sức làm hơn thế mười lần.

Một thanh nhạc khí bình thường, ở trong tay hắn, cũng có thể biến thành một vũ khí sắc bén đòi mạng.

Ăn cơm xong, Minh Hà công chúa tìm hắn và Linh m đi Dị Thuật Viện tu luyện.

Minh Hà công chúa hai ngày nay có chút tâm sự nặng nề, ngay cả lúc tu luyện cũng sẽ thất thần, Lâm Tú ân cần hỏi nàng chuyện gì đã xảy ra, nàng luôn nói không có gì.

Tình cảm thiếu nữ luôn là thơ, Lâm Tú cũng không phải lúc nào cũng có thể hiểu được tâm tư của con gái, cũng ngại hỏi quá nhiều.

Ba người tu luyện xong, lúc rời khỏi Dị Thuật Viện, vừa lúc đụng phải viện trưởng Dị Thuật Viện.

Thời điểm hắn ta nhìn thấy Linh m, lập tức đi tới, không đợi hắn ta mở miệng, Lâm Tú đã biết hắn ta muốn nói cái gì.

Quả nhiên, hắn ta nói sự việc bằng hỏa song tu cho Linh m biết.

Viện trưởng Dị Thuật Viện tươi cười, khác với Minh Hà công chúa, Triệu Linh m ở phương diện này, có ưu thế độc đáo.

Thiên tài thuộc tính băng không dễ tìm, nhưng Vương Đô có thể có người trẻ tuổi tuần kiệt là thuộc tính hỏa.

Hắn ta nhìn Linh m, nói: "Thiên phú của ngươi vốn xuất chúng, nếu có thể tìm được một vị trượng phu dị thuật hệ hỏa, tốc độ

tu luyện chỉ sợ sẽ không kém tỷ tỷ người bao nhiêu, Vương Đô cũng có không ít”

Hắn ta còn chưa dứt lời, đã bị Lâm Tú tú kéo đi.

Lâm Tú túm lấy cánh tay hắn ta, vừa đi, vừa nói: “Vừa lúc, ta có chút vấn đề tu luyện muốn thỉnh giáo viện trưởng, chúng ta đi bên kia nói.”

Viện trưởng nói: “Ta và Linh m còn chưa nói xong”

Lâm Tú tức giận nói: “Nói cái gì mà nói, ngài là viện trưởng Dịch Thuật Viện, cũng không phải phụ mẫu của Linh m, ta khuyên ngài không nên xen vào việc của người khác!”

Cuối cùng bí mật cuối cùng của băng hỏa song tu vẫn là bị người phát hiện.

Tuy rằng có chút ngoài dự liệu của Lâm Tú, nhưng cẩn thận ngấm lại, cũng là hợp tình hợp lý.

Trước kia người có năng lực băng hỏa nhìn nhau đã chán ghét, gặp mặt không đánh nhau là tốt rồi, rất ít cơ hội tiếp xúc, nhưng từ khi hắn và Minh Hà công chúa phát hiện hai loại năng lực này, có thể thông qua tiếp xúc thân thể để tăng tốc độ tu luyện, hiện trạng này liền bị thay đổi.

Dù sao, ai sẽ gây khó dễ cho việc tu luyện?

Vì tu luyện, càng ngày càng nhiều người có năng lực băng hỏa bắt đầu song tu theo cách này, mà muốn song tu, phải mỗi ngày gặp mặt, hơn nữa bảo trì thời gian dài tiếp xúc thân thể, đừng nói một nam một nữ, cho dù là hai nam nhân, khả năng cũng

sẽ cọ ra một chút tình cảm không giống như ban đầu.

Lâm Tú và Minh Hà công chúa sở dĩ có thể duy trì tình bằng hữu thuần khiết, chủ yếu là bởi vì định lực phi phạm của hấn, vẫn luôn tuân thủ điểm mấu chốt, không có chút nào vượt quá khuôn phép.

Những người khác không có định lực như hấn.

Một nam một nữ, mỗi ngày đều ở cùng một chỗ song tu, khó tránh khỏi lâu ngày sinh tình...

Sau một phen củi khô lửa bốc, sau khi điện quang hỏa thạch kích tình, bọn họ tự nhiên sẽ phát hiện, loại phương thức tu luyện này, so với tay cầm tay hữu dụng hơn nhiều, không chỉ hữu dụng, hơn nữa còn vui vẻ.

Từ góc độ tu luyện mà nói, người có năng lực băng hỏa vốn là trời sinh một đôi.

Điều này cũng khiến cho cánh cửa Triệu phủ cơ hồ bị người đập phá.

Dù sao, năng lực giả hệ hỏa có rất nhiều, nhưng hệ băng chỉ có một Linh m.

Cuộc so tài chấm dứt mấy ngày, đi Triệu phủ cầu hôn, các loại người đều có, sau khi tin tức này truyền ra, những hào môn trong nhà có thiên tài thuộc tính hỏa, liền có chút đứng ngồi không yên, chuẩn bị trọng lễ gấp mấy lần, lần thứ hai đi Triệu phủ cầu thân.

Chương 693: Đề nghị hòa ly (1)

Vợ chồng Vũ An Hân không chịu nổi, đi Lâm phủ, trung cầu ý kiến của Linh m.

"Hai ngày nay, người Vệ gia tới vài lần, ngược lại rất có thành ý."

"Còn có mấy nhà, tuy rằng không bằng Vệ gia, có điều gia thế cũng có thể."

"Tuổi của người, cũng nên cân nhắc những chuyện này."

Đối với phu thê Vũ An Hân mà nói, đại nữ nhi đã có lương phối, nữ tử tuổi còn nhỏ, bọn họ duy chỉ có lo lắng, cũng chỉ có chung thân đại sự của tiểu nữ nhi.

Nhưng mà, vô luận bọn họ nói như thế nào, Triệu Linh m đều vô cùng kiên định nói: "Hiện tại con còn chưa muốn gả cho người khác"

Vũ An Hân phu nhân nói: "Lập gia đình sớm một chút, đối với tu luyện của con không phải cũng có lợi sao?"

Triệu Linh m nói: "Vậy con cũng không muốn gả cho người mình không thích"

Vũ An Hân phu nhân kinh ngạc nói: "Con có người mình thích?"

Triệu Linh m dùng ánh mắt không lộ dấu vết nhìn Lâm Tú một cái, nói: "Không có."

Vợ chồng Vũ An Hân còn muốn khuyên nhủ nàng nữa, Triệu Linh Quân đi tới, nói: "Chuyện của Linh m, để cho nàng tự quyết định đi, nàng có suy nghĩ của riêng mình"

Linh Quân đã mở miệng, vợ chồng Vũ An Hân cũng không nói gì nữa.

Sau khi bọn họ rời đi, tòa cung viện này, cũng chỉ còn lại Lâm Tú và hai tỷ muội.

Triệu Linh m kéo tay tỷ tỷ, vui vẻ nói: "Sau này phụ mẫu còn thúc giục muội, tỷ phải tiếp tục giúp muội đó!"

Triệu Linh Quân khẽ gật đầu, bỗng nhiên nhìn về phía Lâm Tú, nói: "Đợi đến sau khi Thái tử ngã xuống, chúng ta hòa ly đi"

Triệu Linh m đột nhiên ngẩng đầu, khiếp sợ nhìn về phía nàng.

Biểu tình trên mặt Lâm Tú cũng không ngoài ý muốn, mấy ngày nay, hai người đều ăn ý không đề cập đến chuyện này, nhưng vấn đề này từ đầu đến cuối vẫn tồn tại, dù sao, bọn họ không có khả năng cả đời đều tiếp tục như vậy.

Dù sao cũng phải có người mở miệng trước.

Lâm Tú gật gật đầu, bình tĩnh nói: "Được"

Triệu Linh m nhìn Lâm Tú một chút, lại nhìn tỷ tỷ, nói: "Các người, các người cần suy nghĩ kĩ, đến lúc đó phụ mẫu sẽ nghĩ như thế nào, dân chúng sẽ nghĩ như thế nào!"

Sau cuộc so tài, hai người bọn họ đã trở thành thần tiên quyền rũ mà Vương Đô ai cũng hâm mộ, nếu như bọn họ hòa ly, không biết sẽ nhắc lên bao nhiêu sóng gió, làm cho bao nhiêu người sợ hãi muốn rơi cầm.

Triệu Linh Quân mỉm cười, nói: "Chúng ta đã nghĩ kỹ rồi, hôn sự này vốn không nên tồn tại, vẫn là sớm nhường vị trí cho người thích hợp hơn đi."

Lâm Tú đối với chuyện này cũng không nói gì.

Tuy rằng giữa hắn và Triệu Linh Quân không có tình yêu, nhưng bằng tâm mà nói, vị trí này, không ai thích hợp hơn nàng.

Đợi đến sau khi hai người hòa ly, vị trí chính thê hắn là ai ngồi, cũng là một chuyện phức tạp đối với hắn.

Lấy thân phận của Ngung Nhi, thực lực của Tân Uyển, cho dù là Thiên Diệp Lãm, cũng không có khả năng làm cho các nàng phục tùng.

Chỉ có Triệu Linh Quân.

Khi ngày đó thực sự đến, không chỉ có một rắc rối này.

Vương Đô chấn động, dân chúng nghị luận, làm thế nào để giải thích cho phụ mẫu ở cả hai bên.

Bình đến tướng chấn, nước đến đất ngăn, chuyện khi đó, khi đó nói đi, chuyện này Lâm Tú ngược lại không có để ở trong lòng, Triệu Linh Quân cũng như thường ngày, ngược lại Linh m có chút kỳ quái.

Lâm Tú chú ý tới, buổi chiều lúc ăn cơm, nàng chỉ ăn vài miếng cơm.

Đặt hai món ăn nàng thích nhất ở trước mặt, nàng một chút cũng không động đến.

Đêm.

Tối nay ánh trăng rất đẹp, Triệu Linh m ngồi ở bên bàn đá trong sân, ánh trăng trong trẻo chiếu lên người nàng, vì cả người nàng khoác lên một tầng ánh sáng sạch sẽ, càng thể hiện khí chất trong trẻo lạnh lùng của nàng.

Một bóng người từ bên ngoài đi vào, ngồi đối diện nàng, nhẹ nhàng hỏi: "Làm sao

vậy, buổi chiều, muội ăn không nhiều.”

Triệu Linh m ngẩng đầu nhìn tỷ tỷ, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Nàng không muốn họ hòa ly.

Ngoại trừ phụ mẫu ra, bọn họ là người tốt nhất đối với nàng trên đời này, cũng là người quan trọng nhất đối với nàng.

Bây giờ họ là thân nhân của nàng.

Sau khi bọn họ hòa ly, thì chẳng là gì cả.

Khi đó, nàng không có tư cách ở chỗ này, cũng không có lý do gì xuất hiện bên cạnh hần.

Nàng thích tất cả mọi thứ bây giờ, nhưng những điều này cuối cùng sẽ bị mất.

Nhưng đối mặt với quyết định của phu thê bọn họ, nàng cũng không thể nói gì.

Sau tất cả, nàng chỉ là một người ngoài.

Lúc này, một bóng người khác đi vào trong sân, theo đó là một trận mùi thơm xông vào mũi.

Linh m chiều nay không ăn bao nhiêu thứ, Lâm Tú nấu chén mì cho nàng, lúc đi vào, phát hiện Linh Quân cũng ở chỗ này, hần đặt mì ở trên bàn đá, lại lấy đĩa ra đưa cho nàng, nói với Linh m: “Buổi chiều ngươi không ăn bao nhiêu, hiện tại hần là đói bụng đi, trước tiên ăn chén mì lót dạ, nếu không đủ, ta lại đi nấu cho ngươi.”

Chương 694: Đề nghị hòa ly (2)

Triệu Linh m lắc đầu, nói: "Ta không đói."

Lâm Tú còn muốn khuyên nhủ nàng nữa, nàng lại đột nhiên nói:

"Ngày mai, ta muốn chuyển về nhà."

Động tác của Lâm Tú dừng lại, ánh mắt Triệu Linh Quân cũng nhìn về phía nàng.

Nàng nhìn Linh m hỏi: "Sống ở đây không quen sao?"

Linh m cười cười, nói: "Không có, chỉ là sớm muộn gì cũng phải chuyển đi, muộn một chút còn không bằng sớm một chút, vạn nhất ở lâu, chuyển về ngược lại sẽ không quen"

Lâm Tú hỏi: "Tại sao phải chuyển đi?"

Triệu Linh m luộm hẩn một cái, nói: "Dù sao các người sớm muộn gì cũng phải hòa ly, đến lúc đó, ta ở trong nhà người khác tính là cái gì chứ, người không sợ người khác nghị luận, ta còn sợ đây!"

Lâm Tú rất cục ý thức được một vấn đề.

Quan hệ của Linh m và hẩn, kỳ thật vẫn là dựa trên quan hệ với Triệu Linh Quân.

Không có Triệu Linh Quân, hẩn căn bản sẽ không biết Linh m, cuộc sống của bọn họ, cũng sẽ không có bất kỳ giao điểm gì.

Sau khi hòa ly, sau khi tách quan hệ với Triệu Linh Quân, cũng tách quan hệ với nàng.

Lấy tính cách của Linh m, nàng khẳng định sẽ không tiếp tục ở tại chỗ này, thậm chí sẽ vì tránh hiềm nghị, vĩnh viễn bảo trì khoảng cách với hẩn.

Đôi môi của hắn di chuyển, nhưng hắn không nói bất cứ điều gì.

Bởi vì nếu hắn là Linh m, hắn cũng sẽ làm ra lựa chọn tương tự.

Tỷ tỷ và tỷ phu hòa ly, mọi người lại tiếp tục ở trong nhà tỷ phu cũ, đây là cái gì?

Những người khác sẽ nghĩ gì?

Nó sẽ hủy danh dự của nàng.

Triệu Linh Quân hiển nhiên cũng ý thức được điểm này, đồng thời ý thức được, là nàng nghĩ quá đơn giản.

Trầm mặc một lát, nàng nhìn về phía Lâm Tú, nói: "Ta, ta suy nghĩ một chút, chúng ta vẫn là không nên hòa ly, bằng không phụ mẫu sẽ khổ sở, dân chúng cũng không biết sẽ nghị luận như thế nào, hay là cứ như vậy đi:

Lâm Tú không chút do dự, gật đầu nói: "Ta cũng cảm thấy như vậy.

Sau đó hắn nhìn về phía Linh m, nói: "Vẫn là ăn mì trước đi, ăn no mới có khí lực chuyển nhà, ngày mai ta giúp ngươi cùng nhau chuyển nhà. "

"Chuyển cái đầu ngươi!"

Linh m đoạt lấy đũa từ trong tay hắn, ăn từng ngụm lớn, nhanh gọn liền ăn xong một chén, sau đó nói: "Ta còn muốn."

Lâm Tú cuối cùng cũng cảm nhận được cái gì gọi là kết hôn dễ dàng ly hôn khó khăn.

Kết hôn có thể là nhất thời xúc động, thời điểm tách ra, lại là lo lắng nặng nề.

Mất đi Linh Quân, đồng thời ý nghĩa là Lâm Tú mất đi Linh m.

Đây là điều hắn không muốn nhìn thấy nhất.

Sau trận sóng gió này, những ngày sau đó, lại khôi phục yên lặng như trước.

Ban ngày Lâm Tú và Linh m cùng Minh Hà công chúa tu luyện, buổi tối ở trong ôn nhu hương nhập mộng, trong lúc này, còn đi tham gia hôn lễ của Lý Bách Chương và Trần Bội Bội, nàng hiện tại là Trắc phi của Tần vương, sau khi Lý Bách Chương thành hôn, trực tiếp dọn ra khỏi Tần vương phủ, cũng không biết cảm nghĩ trong lòng vị Tần vương phi kia như thế nào.

Nàng mất đi, không chỉ là gia đình, rất có thể, còn có vị trí mà nàng có thể chưa bao giờ nghĩ tới...

So với trước đây vẫn là Linh Quân tốt hơn.

Một ngày này, Lâm Tú vừa mới đi ra từ Dị Thuật Viện đã nhìn thấy Chu Cẩm đứng ở cửa Dị Thuật Viện.

Lâm Tú nhìn hắn ta một cái, hỏi: "Chờ ta?"

Chu Cẩm gật đầu nói: "Bệ hạ triệu kiến"

Lần trước Lâm Tú giúp hắn ta giải quyết chuyện thiên tài tam quốc bị ám sát, dập tắt một hồi phong ba còn chưa nổi lên, về sau triều đình nhân cơ hội này, cùng Tây Vực, Nam Việt, Bắc Mãng, dường như đạt thành một ít hiệp định, làm sâu sắc liên hệ với mấy nước.

Một điểm tương đối trọng yếu là, từ nay về sau, thiên tài cao nhất của Tây Vực, Nam Việt và Bắc Mãng, có thể đưa đến Đại Hạ tiếp nhận bồi dưỡng, ở trên Đại hội, đại biểu cho Đại Hạ xuất chiến, sau hai mươi lăm tuổi, bọn họ có thể tự do lựa chọn rời đi hay ở lại.

Đến lúc đó, là ở lại Đại Hạ cũng tốt, về nước dốc sức cũng được, Đại Hạ cũng không can thiệp.

Đó là một lựa chọn đôi bên cùng có lợi.

So với Đại Hạ, vinh dự đối với những quốc gia nhỏ kia mà nói, tác dụng không lớn.

Những gì họ thiếu là tài nguyên.

Lấy quốc lực của bọn họ, căn bản bồi dưỡng không ra cường giả cao nhất.

Đại Hạ giúp bọn họ bồi dưỡng cường giả, bọn họ giúp Đại Hạ tranh thủ vinh dự, có lợi cho song phương, đứng ở góc độ của Tây Vực, Nam Việt và Bắc Mãng, điều kiện này, quả thật là hậu đãi, mấy đại vương triều khác, đối với thiên tài và tài nguyên của tiểu quốc, cơ hồ là kiểu cướp bóc, cướp đoạt tài nguyên và thiên tài của tiểu quốc, đôi lấy chỉ có một cái bảo hộ trên danh nghĩa.

Giống như bị cường đạo đột nhập vào nhà, chiếm đoạt tài sản và thê nhi, sau đó nói cho người biết, nơi này ta bảo vệ, về sau sẽ không có người khi dễ người...

Chương 695: Chuyện ở Phù Tang (1)

Lâm Tú đi vào ngự thư phòng, ôm quyền nói: “Tham kiến bệ hạ”

Hạ Hoàng nhìn hấn, nói: “Lần này trẫm gọi ngươi tới, là vì chuyện thông gia với Thiên Diệp gia, chuyện này, chỉ sợ ngươi phải tự mình đi Phù Tang một lần”

Cách đây không lâu, Hạ Hoàng phái sứ thần đến Phù Tang thương nghị chuyện thông gia. Nhưng kết quả không suôn sẻ.

Phù Tang tuy tiếp giáp với Đại Hạ, nhưng quan hệ với Đại Hạ cũng không thân cận như Tây Vực và Nam Việt, một là bởi vì tình thế trong nước Phù Tang phức tạp, thị tộc chia cắt, không có một chính quyền thống nhất, không có biện pháp lấy thân phận quốc gia thiết lập quan hệ ngoại giao với Đại Hạ.

Thứ hai, Phù Tang tuy nhỏ, nhưng cũng giống như Trảo Oa quốc, là nơi trọng địa có tài nguyên tu luyện, nơi đó có một trong những dãy núi lửa lớn nhất đại lục, hơn nữa không biết nguyên nhân gì, năng lực giả hệ hỏa, tu luyện ở phụ cận núi lửa Phù Tang, so với tu luyện ở phụ cận núi lửa khác trên đại lục còn nhanh hơn.

Điều này làm cho Phù Tang trở thành vùng giao tranh của năm đại vương triều, trước mắt, thị tộc lớn nhất Phù Tang là do Đại U nâng đỡ, còn lại một ít thị tộc lớn nhỏ khác, cũng có bóng dáng của năm đại vương triều.

Lần này Đại Hạ phái người muốn thông gia với Thiên Diệp gia, Đại U nhận được tin

tức, tự nhiên cũng sẽ không ngồi nhìn thiên kiêu Phù Tang gả đến Đại Hạ.

Âm sát không thành, bọn họ dứt khoát cũng đưa ra yêu cầu thông gia với Thiên Diệp gia.

Đại Thắng, Đại Lư, thậm chí Đại La cũng không cam lòng yếu thế, nhao nhao đưa ra yêu cầu thông gia, áp lực lần nữa lại đến với Thiên Diệp gia.

Năm đại vương triều, bọn họ ai cũng không đắc tội nổi, ai cũng không dám đắc tội, trải qua thương nghị, quyết định cử hành một trận tỷ thí công bằng, ai có thể trở thành người thắng cuối cùng, Thiên Diệp gia sẽ thông gia với người đó.

Một chiêu này lại ném vấn đề cho năm đại vương triều.

Mỗi người đều dựa vào bản lĩnh, vô luận cuối cùng ai thắng ai thua, cũng không thể trách Thiên Diệp gia.

Hạ Hoàng nhìn Lâm Tú, nói: "Lân tỷ thí này, hạn chế dưới ba mươi tuổi, năm đại vương triều mỗi người có ba danh ngạch, mấy vương triều khác, có thể phái ra những người trong Thiên kiêu bảng lần trước, thậm chí là thiên tài mạnh nhất, người có lòng tin không?"

Lâm Tú nói: "Thần sẽ làm hết sức..."

Muốn giúp Thiên Diệp Lãm, tựa hồ không đơn giản như vậy, nhưng chuyện đã đến nước này, hắn cũng chỉ có thể lên.

Chỉ chốc lát sau, Thái tử và Tề vương cũng bị triệu đến Ngự thư phòng.

Hạ Hoàng nhìn bọn họ, nói: "Các người luôn nói trẫm thiên vị Lâm Tú, không cho các người cơ hội, cơ hội lần này, trẫm cho các người, các người ai nguyện ý đại biểu triều đình Đại Hạ, đi Phù Tang, mang vị thiên kiêu kia về cho triều đình?"

Thái tử và Tề vương liếc nhau, hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ nào có bản lĩnh này?

Tỷ thí lần này, từ một mức độ nào đó mà nói, còn kịch liệt hơn so với Đại hội, là đấu trường thuộc về cường giả, bọn họ vứt bỏ thân phận, cái gì cũng không phải, chỉ sợ ngay cả một chiêu của những người đó cũng không tiếp được.

Thái tử lập tức chấp tay nói: "Tề vương vẫn muốn vị Phù Tang kia Trắc phi kia của hần, để cho hần đi là được rồi."

Tề vương cũng không cam lòng yếu thế, lập tức nói: "Không không không, vị thiên kiêu Phù Tang kia, thân phận tôn quý, chỉ có Thái tử mới xứng đáng..."

Mấy ngày trước, hai người còn vì thế mà tranh giành, hiện tại ngược lại càng khiêm tốn hơn.

Hạ Hoàng nhìn hai người đứng ở nơi đó còn đang khiêm nhường, lại nhìn Lâm Tú ở một bên, không kiên nhẫn khoát tay áo, nói:

"Lui ra đi, đừng nói trẫm không cho các người cơ hội, trẫm cho các người cơ hội, là các người chính mình không dùng được..."

Tề vương và Thái tử vội vàng rời đi, hai danh ngạch cuối cùng của Đại Hạ, cho Trương Nhân Trương gia và Tống Ngọc Chương Tống gia.

Dù sao, ngoại trừ Lâm Tú ra, bọn họ là những người trẻ tuổi mạnh nhất.

Sau khi tin tức này truyền ra, ở Vương Đô cũng gây ra thảo luận rộng rãi.

"Nếu ai có thể cưới vị thiên kiêu Phù Tang kia về, xem như là anh hùng của Đại Hạ ta
"Ta cũng muốn vì quốc gia giành vinh quang, đáng tiếc không có thực lực như vậy."

"Sao lại là Lâm Tú nữa, hắn không phải vừa mới cưới hai người, có thể lưu lại cơ hội cho chúng ta hay không?"

"Người, người có thực lực kia sao, trước tiên tiến vào top mười của cuộc so tài rồi nói sau đi, không thấy ba người được chọn này là dựa theo vị trí của cuộc so tài chọn sao, người cho rằng ai cũng có thể đại biểu cho Đại Hạ?"

Dân chúng Vương Đô, đặt kỳ vọng cực lớn đối với việc này.

Tuy rằng bọn họ rất hâm mộ, thậm chí ghen tị với Lâm Tú, nhưng ở loại quốc gia trái phải rõ ràng này, vẫn là phân rõ.

Nếu hắn có thể cưới thiên kiêu Phù Tang về, đó là giành vinh quang cho quốc gia, nạp người tài cho Đại Hạ, hoàn thành tất cả những việc nam nhân Đại Hạ muốn làm nhưng không làm được, có thể nói là mẫu mực của chúng ta...

Chương 696: Chuyện ở Phù Tang (2)

Lần này, hẳn không phải là háo sắc, mà là vì quốc gia.

Ở trước mặt phu thê Bình An Hầu, phu thê Vũ An Hầu, Lâm Tú cũng giải thích như vậy.

Về mặt hẳn nghiêm túc nói: "Bệ hạ hy vọng, vị thiên kiêu Phù Tang kia có thể ở lại Đại Hạ chúng ta, như vậy Đại hội mấy tháng sau, nhân số của Đại Hạ trên Thiên Kiêu bảng sẽ gia tăng thêm một người, hơn nữa lấy thực lực của Thiên Diệp cô nương, tiến vào top mười Thiên kiêu bảng sẽ không có vấn đề gì, điều này có nghĩa là mấy năm tới, Đại Hạ có thể đạt được càng nhiều tài nguyên, bồi dưỡng càng nhiều thiên tài, lần sau, thời gian Linh m có thể tu luyện ở cực địa, cũng không phải là một tháng, mà là hai tháng, ba tháng, thậm chí còn lâu hơn..."

Hắn vừa chuyển giọng, lại nói: "Nhưng nếu Thiên Diệp cô nương bị Đại U cướp đi, một phần tài nguyên nàng có thể tranh thủ được, tất cả cũng sẽ thuộc về Đại U, trong ba năm tới, Đại Hạ có thể trùng hợp mất đi tài nguyên cực địa, Linh m cũng không thể đi ra ngoài tu luyện..."

Lâm Tú lấy việc tu luyện của Linh làm ví dụ, phu thê Bình An Hầu và Vũ An Hầu đều nghe hiểu.

Linh m chính là bởi vì đi tới cực địa một lần, mới có thể thăng cấp đến cấp Địa.

Thì ra lần này hẳn đi Phù Tang, gánh vác sứ mệnh trọng yếu như vậy.

Đối với phu thê Vũ An Hầu mà nói, vị con rể này, chỗ nào cũng tốt, nhưng chính là nhân duyên quá nhiều, bệ hạ luôn thích tú hôn cho hần, tuy rằng bọn họ cũng có thể lý giải, bệ hạ đây là vì kéo dài thiên phú huyết mạch của hần, nhưng bọn họ vẫn lo lắng, hần sẽ có người mới quên người cũ, lạnh nhạt Linh Quân.

Lần này đi Phù Tang, lại là vì cưới nữ tử khác, làm nhạc phụ nhạc mẫu, muốn nói trong lòng hai người bọn họ không có ý kiến, tự nhiên là không có khả năng.

Nhưng đây là yêu cầu của bệ hạ, hần lại gánh vác sứ mệnh trọng yếu như vậy, bọn họ cũng không tiện nói gì nữa.

Bệ hạ vừa mới sai người đưa tới một rương nho Tây Vực quốc, Lâm Tú chuẩn bị để cho phụ mẫu và nhạc phụ nhạc mẫu trở về mang theo một ít, đây là vật hiếm lạ, ngoại trừ hậu cung, hần ta cũng chỉ ban thưởng cho Lâm Tú, Thái tử và Tể vương đều không có.

Loại nho công phẩm này vừa lớn vừa ngọt, nhiều thịt mọng nước, da mỏng không hạt, Lâm Tú lột đây một chén, đưa đến miệng Thái Y một quả, đầu Ngung Nhi cũng tiến lại gần.

Lâm Tú lại cho nàng ăn một quả, nàng mới hài lòng rời đi, tiếp tục chơi cờ năm quân với Tần Uyển.

Lâm Tú từ trước đến nay đều là một chén nước đoan bình, dứt cho Thái Y và Ngung Nhi, tự nhiên không thể hạ xuống Tần Uyển, khi Lâm Tú đi qua, cũng dứt cho Tần Uyển một quả nho đã lột xong, chuẩn bị trở lại bên cạnh bàn, thời điểm chính mình đang

hưởng thụ, bỗng nhiên cảm nhận được hai ánh mắt phóng qua.

Hắn liếc nhìn, liền thấy nhạc phụ nhạc mẫu đều đang nhìn hắn.

Lâm Tú thâm nghĩ không tốt, quên mất bọn họ còn ở đây.

Hắn từ bên cạnh bàn đá đi qua, đi tới bên cạnh Linh Quân đang nói chuyện với Linh m, dùng tấm ghim một quả nho lớn nhất, mỉm cười nói: "Nương tử, nàng cũng ăn một quả..."

Triệu Linh Quân kinh ngạc trong chớp mắt, liền ý thức được cái gì, hơi hơi thò đầu, đôi môi mềm tiếp nhận nho Lâm Tú đút cho nàng, mỉm cười nói: "Cảm ơn tướng công..."

Phía sau Lâm Tú, ánh mắt phu thê Vũ An Hầu nhìn kỹ trở nên nhu hòa.

Linh m tiếp nhận chén ngọc từ trong tay Lâm Tú, nói: "Cám ơn..."

Tây Vực quốc không chỉ có mỹ nhân phong phú, trái cây nho và dưa cũng là nhất tuyệt.

Cho dù là mang hạt giống đến Đại Hạ trồng trọt, hoặc là dùng nguyên lực thúc đẩy sinh trưởng, cũng không có loại hương vị Tây Vực bản địa trồng.

Đáng tiếc Lâm Tú vừa mới bóc xong một chén nho kia, cho các nàng ăn mấy quả, đã bị Linh m ngay cả chén đồng thời cũng đoạt đi, có điều nàng coi như có lương tâm, cuối cùng còn lưu lại cho hắn hai quả.

Sáng sớm ngày mai, Lâm Tú sẽ lên đường đi Phù Tang.

Buổi tối, trong hậu hoa viên, Thái Y đang đánh đàn dưới trăng, Tiết Ngung Nhi và Tần Uyển một trái một phải bên cạnh Lâm Tú, Lâm Tú bóc một quả nho, đưa vào trong miệng Tiết Ngung Nhi, nàng cũng lột một quả, đoạt trước Tần Uyển đút cho Lâm Tú.

Nho trong tay Tần Uyển cũng bóc xong, Tiết Ngung Nhi có chút đắc ý nhìn nàng.

Ở chung hòa bình thì hòa bình, nhưng bởi vì thói quen từ lâu, chút chuyện nhỏ, nàng vẫn rất thích so đo với Tần Uyển...

Tần Uyển liếc nàng một cái, đành phải đưa nho đã bóc xong vào miệng mình.

Biểu tình trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiết Ngung Nhi càng thêm đắc ý.

Ngay sau đó, nàng không thể đắc ý nữa.

Tần Uyển quay đầu dò xét, hôn xuống môi Lâm Tú, đưa nho trong miệng mình vào trong miệng Lâm Tú.

Tiết Ngung Nhi không cam lòng yếu thế, muốn noi theo Tần Uyển, lại phát hiện nho trong đĩa ngọc đã không còn.

Chương 697: Buổi đêm vào Thiên Diệp phủ (1)

Tần Uyển mỉm cười với nàng, nói: "Tối nay, đến phiên ta, nếu như người nguyện gọi ta một tiếng tử tử, nửa đêm sau, ta có thể cho phép người ngủ cùng..."

Tiết Ngung Nhi hai tay khoanh trước ngực, nghiêng đầu đi, hừ lạnh nói: "Người nằm mơ đi!"

Tuy rằng lần này phải nhiều ngày không gặp được Lâm Tú, đêm cuối cùng, nàng cũng muốn ngủ với hắn, nhưng để cho nàng cúi đầu trước Tần Uyển, là chuyện tuyệt đối không có khả năng.

Tần Uyển lắc đầu, nói: "Vậy thì ngại quá"

Nàng nắm tay Lâm Tú, nói: "Không còn sớm nữa, chúng ta nên về phòng nghỉ ngơi, phòng ta còn có một chùm nho, trở về ta chậm rãi cho người ăn, muốn cho ăn như thế nào thì cho ăn..."

Dứt lời, một cổ tay khác của nàng bị người ta cầm lấy.

Tiết Ngung Nhi cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Tử tử..."

Lâm Tú đối với chuyện này cũng rất bất đắc dĩ, thủ đoạn của Tần Uyển, há lại để Ngung Nhi có thể khiêu khích, nàng lại đơn thuần thích ăn mê chơi, mỗi lần đều bị Tần Uyển nắm chặt.

Lần này đi Phù Tang, sẽ có vài ngày không gặp được các nàng.

Một đêm trước khi đi, tự nhiên là một khắc xuân tiêu.

Không, canh ba.

Đêm nay, Lâm Tú chỉ ngủ một canh giờ.

Đầu tiên là xin Thái Y chỉ giáo về nhạc lý, sau đó lại tu luyện võ đạo với Ngung Nhị, sau đó nghiên cứu có bao nhiêu cách ăn nhỏ với Tần Uyển, canh giờ cuối cùng, ôm ba người các nàng cùng nhau ngủ.

Một đêm phong phú và bận rộn.

Buổi sáng lúc rời giường, Lâm Tú tự nhận thức, rốt cục hiểu được, Hạ Hoàng vì sao hết lần này đến lần khác trì hoãn thời gian tảo triều.

Bởi vì thật sự không nở đứng lên.

Trên bầu trời, một chiếc phi thuyền, nhanh chóng lướt qua.

Lâm Tú và Trương Nhân Tổng Ngọc Chương ngồi ở trong khoang thuyền, đầu thuyền, một vị trung niên nam tử đang đứng.

Chiếc phi thuyền trên trời này, toàn thân được chế tạo bằng kim loại, do một vị cung phụng có năng lực dị thuật hệ kim của triều đình thúc giục, hẳn có tu vi cấp Địa thượng cảnh, lần này phụ trách đưa ba người Lâm Tú đi Phù Tang, đồng thời cũng phụ trách an toàn của bọn họ.

Tốc độ phi thuyền cực nhanh, từ Vương Đô đến Phù Tang, khoảng cách mấy ngàn dặm, một ngày là đến.

Buổi sáng ở Vương Đô ăn xong điểm tâm, buổi tối đến Phù Tang, có lẽ còn có thể kịp ăn cơm tối.

Lúc trước lúc đưa Thiên Diệp Lãm trở về Phù Tang, Hạ Hoàng cũng không sử dụng loại cấp bậc cung phụng này, nhưng ba người Lâm

Tú, thân phận một người tôn quý hơn một người, bất kỳ một người nào xảy ra chuyện, đối với Đại Hạ mà nói, đều là tổn thất không thể vãn hồi.

Phi thuyền từ trên trời nhanh chóng lướt qua, ba người trong khoang thuyền, tâm tư không giống nhau.

Con đường thông gia nhiều hơn một chút trở ngại, Lâm Tú cũng không có bao nhiêu lo lắng, tuy nói là Thiên Diệp gia lần này đưa tuổi chọn con rể, trì hoãn đến ba mươi tuổi, ý nghĩa là thiên tài thế hệ trước cũng có thể tham dự, nhưng thực lực của bọn họ, cũng sẽ không mạnh đến mức nào.

Với thiên phú của Linh m và Minh Hà công chúa, dưới tình huống bình thường, cũng cần tu luyện gần ba mươi năm, mới có thể đến cấp Địa thượng cảnh, hơn nữa tuổi thức tỉnh của các nàng, ít nhất cũng phải trên ba mươi lăm tuổi.

Thiên tài cao nhất của các vương triều khác, không khác biệt lắm so với thiên phú của các nàng, nhiều nhất chỉ mạnh hơn thiên phú của các nàng một chút.

Theo Lâm Tú biết, đại lục hiện nay, ngoại trừ Triệu Linh Quân, còn không ai có thể đột phá cấp Địa thượng cảnh trước ba mươi tuổi, cho dù phóng mắt nhìn toàn bộ lịch sử, thiên kiêu như vậy cũng rất ít.

Cho dù là hiện tại, Lâm Tú cũng cảm thấy thiên phú của nàng rất thái quá, cơ hồ là một mình đứng đầu.

Năm đại vương triều, ngoại trừ Triệu Linh Quân, không có cấp Địa thượng cảnh dưới ba mươi tuổi, bởi vì chỉ cần xuất hiện một

người, bọn họ sẽ tuyên dương người đó làm cho tất cả đều biết.

Chuyến đi Phù Tang lần này, vẫn đề không lớn.

Hắn chỉ muốn kết thúc sớm và về nhà sớm.

Trương Nhân và Tống Ngọc Chương căn bản không nghĩ tới có thể cưới Thiên Diệp Lâm trở về.

Bọn họ có thể đi cùng với Lâm Tú, chỉ là bởi vì Đại Hạ có một thiên tài đoạn đại, Trương gia, Tống gia cùng với thiên tài hoàng gia, không chỉ là kiệt xuất cùng thế hệ, lại tiến về phía trước một đời, vẫn như cũ không ai sánh bằng bọn họ.

Tuy nhiên, thế hệ của họ sắp trôi qua.

Từ lần so sánh này có thể thấy được, thế hệ thiên tài trẻ tuổi của bọn họ, đã nhiều lên như măng mọc sau mưa, chỉ sợ không bao lâu nữa, sẽ đuổi kịp bọn họ.

Mà người trước mắt này so với bọn họ còn nhỏ hơn mấy tuổi, đã bỏ lại bọn họ ở xa xa phía sau.

Chuyến đi Phù Tang lần này, tranh Thiên Diệp Lâm với Lâm Tú, hiển nhiên là không khả thi, nhưng là một cơ hội giao thủ trước với cường giả của tứ đại vương triều, đây cũng là nguyên nhân bọn họ nguyện ý đi Phù Tang.

Chương 698: Buổi đêm vào Thiên Diệp phủ (2)

Đám người Lâm Tú buổi sáng xuất phát từ Vương Đô, khi sắc trời còn chưa tối, đã đến Phù Tang.

Phù Tang nằm ở phía đông bắc Đại Hạ, là một hòn đảo độc lập trên biển, diện tích không lớn, chỉ tương đương với một phủ của Đại Hạ, địa bàn trong đảo bị bốn thị tộc chia cắt.

Phi thuyền rơi xuống một tòa thành trì ở phía bắc Phù Tang, thành này tên là thành Thiên Diệp, đúng như tên gọi, nơi này được Thiên Diệp gia nắm trong tay.

Triều đình Đại Hạ, ở trong thành Thiên Diệp có sứ quán của mình, bốn người đi tới sứ quán, sắc trời đã hoàn toàn tối sầm lại.

Từ trong miệng sứ thần biết được, tỷ thí diễn ra ba ngày sau, Đại Hạ và Đại La cách Phù Tang rất gần, nhưng ba vương triều còn lại, cách Phù Tang vạn dặm, một ngày không kịp tới.

Sau khi sứ quán sắp xếp phòng cho họ, Lâm Tú rời khỏi sứ quán.

Thành Thiên Diệp tuy rằng không thể so sánh với Vương Đô Đại Hạ, nhưng cũng có một phen phong tình khác, từ xưa đến nay, Phù Tang đều chịu ảnh hưởng của văn hóa Đại Hạ, vô luận là kiến trúc, ăn uống, trang phục, hay là phong tục, đều rất giống Đại Hạ.

Đi bộ trên phố thành Thiên Diệp, có một cảm giác đi bộ trong một thành nhỏ ở Đại

Hạ.

Nơi này không có giờ giới nghiêm, cho dù là buổi tối cũng cực kỳ náo nhiệt.

Bên cạnh Lâm Tú, thỉnh thoảng có nam tử mang trường đao bên hông đi ngang qua, so với Đại Hạ, xác suất người Phù Tang thức tỉnh dị thuật không cao, bởi vậy phong cách võ đạo thịnh hành.

Ngoài ra, cũng có không ít nữ tử mặc trang phục thường thấy của Phù Tang, bước từng bước nhỏ, đi qua đường, khi thì sẽ bước nhanh đến trước người nam tử, nhỏ giọng hỏi vài câu, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, sẽ cao hứng khoác tay nam tử rời đi.

Lâm Tú không đi được mấy bước, một vị thiếu nữ vóc người không cao, trên mặt trang điểm nhạt đi tới trước mặt Lâm Tú, thăm dò hỏi: "Đại nhân, ta rất rẻ, chỉ cần một lượng bạc, người có thể có được lần đầu tiên của ta..."

Lâm Tú không nghĩ tới, ngày đầu tiên hẳn đến Phù Tang, buổi tối đi ra ngoài dạo chơi đã gặp phải loại chuyện này.

Phù Tang là một quốc đảo nhỏ hẹp, tài nguyên khan hiếm, nam nhân còn có thể thông qua lao động đổi lấy khả năng sinh tồn, rất nhiều cô gái thì đều phải lưu lạc đến bán rẻ thân thể, loại chuyện này ở nước lớn giàu có đều không thể tránh khỏi, huống chi là tiểu quốc căn cỗi.

Vàng và bạc là một loại tiền tệ thông dụng của đại lục, một lượng bạc không đắt, thậm chí có thể nói là giá rẻ.

Thiếu nữ này nhiều nhất là mười lăm mười sáu tuổi, Lâm Tú không cảm thú như vậy, hơn nữa hần cũng chưa bao giờ làm loại giao dịch tiền sắc này, hần lắc đầu với thiếu nữ, dùng tiếng Phù Tang nói: "Thật có lỗi"

Thiếu nữ nghe vậy, trên mặt khó nén thất vọng.

Nếu không có bạc để mua lương thực, người một nhà nàng sẽ chết đói.

Nàng đã suốt hai ngày không ăn cơm, không còn đường đi, chỉ có thể bán rẻ thân thể, nàng ở chỗ này chờ cả đêm, rốt cục mới đợi đến khi thấy được một người nàng nguyện ý trao lần đầu tiên cho hần, lấy dũng khí đi lên, lại không nghĩ sẽ bị cự tuyệt.

Sau một hồi trầm mặc, nàng ngẩng đầu nhìn vị đại nhân anh tuấn này, nhỏ giọng nói: "Đại nhân, nhà ta cách đó không xa, ta có thể không thu bạc của ngài..."

Coi như là không thể đổi lấy lương thực, nàng cũng hy vọng trao lần đầu trân quý cho một người nàng không chán ghét.

Vị thiếu nữ Phù Tang này hiển nhiên gặp phải chỗ khó khăn, Lâm Tú không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, hần suy nghĩ một chút, hỏi nàng: "Người tên gì?"

Thiếu nữ nói: "Lăng Tử"

Lâm Tú lấy ra một thỏi bạc đưa cho nàng, nói: "Lăng Tử cô nương, ta không cần đồ khác của ngươi, chỉ cần ngươi dẫn ta đến Thiên Diệp gia, thỏi bạc này chính là của ngươi"

Đối với Lâm Tú mà nói, tìm được Thiên Diệp gia cũng không khó, tùy tiện tìm người hỏi

một chút, hoặc là bay lên trời, phủ đệ lớn nhất xa hoa nhất trong thành, khẳng định chính là Thiên Diệp phủ.

Hắn chẳng qua là tìm một lý do, tiếp tế vị thiếu nữ rất có ánh mắt này.

Quả nhiên giá trị nhan sắc mới là đạo lý vững vàng, vô luận là Đại Hạ hay là Phù Tang, đi tới nơi nào cũng có thể phóng túng.

Khi đưa vị công tử anh tuấn này đến trước cửa phủ của Thiên Diệp gia, thiếu nữ tên là Lăng Tử còn nắm chặt thỏi bạc kia trong tay, thỏi bạc này, tất cả đều dùng mua lương thực, cũng đủ để một nhà các nàng sinh hoạt nhiều năm.

Chỉ là, khi phát tay tạm biệt vị đại nhân này, trong lòng nàng, không hiểu sao hiện ra một chút tiếc nuối.

Sau khi rời đi, Lâm Tú đi đến trong bóng tối của tường viện Thiên Diệp phủ, thân thể chậm rãi biến mất.

Hắn muốn gặp Thiên Diệp Lãm trước.

Trong Thiên Diệp phủ, Lâm Tú ẩn nấp thân hình, trôi nổi ở trong hư không, Thiên Diệp phủ rất lớn, hạ nhân tới tấp cũng có không ít, Lâm Tú xoay một vòng, ánh mắt tập trung vào một tòa tiểu viện nào đó ở chỗ sâu nhất.

Chương 699: Buổi đêm vào Thiên Diệp phủ (3)

Bây giờ đã sắp đến mùa đông, mấy gốc cây anh đào trong viện này, vẫn như cũ cành lá tươi tốt, trên mặt đất rơi xuống một tầng cánh hoa màu hồng nhạt.

Trước cửa viện, còn có bốn bóng người đứng ở nơi đó, không giống như hộ vệ, ngược lại giống như là trông coi.

Lâm Tú vô thanh vô tức lén vào trong viện, thông qua cửa sổ, nhìn thấy một bóng người trong phòng.

Từ vóc người mà xem, là Thiên Diệp Lãm.

Trong phòng còn có một bóng dáng, có âm thanh cãi vã từ trong phòng truyền ra.

"Ta sẽ không gả cho người của Đại U^"

"Đây là quyết định của gia tộc, không có sự lựa chọn của ngươi!"

Không bao lâu sau, một nam tử trung niên bước ra khỏi phòng, vẻ mặt không vui rời khỏi viện.

Trong phòng, Thiên Diệp Lãm nhìn ánh nến chớp động, ánh mắt di chuyển, vẻ mặt hoảng hốt, bỗng nhiên nghe được tiếng đóng cửa.

Nàng quay đầu nhìn lại, đang muốn nói cái gì đó, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, sững sờ trong chớp mắt, kinh hãi nói:

"Lâm..."

Lâm Tú vươn tay, đè ở môi nàng, nói:

"Suyt, nhỏ tiếng một chút..."

Trong phòng, ngón tay Lâm Tú từ trên môi nàng dời đi, trong ánh mắt Thiên Diệp Lãm

tràn đầy mừng rỡ, nhỏ giọng nói: "Lâm-kun, người tới rồi..."

Không biết vì sao, sau khi nhìn thấy Lâm Tú, thấp thỏm bất an trong lòng nàng lập tức an ổn lại.

Lâm Tú nói: "Hôm nay ta vừa mới đến Phù Tang, muốn tới đây thăm cô"

Lúc trước ở cuộc so tài, Thiên Diệp Lãm ở trong phủ của Lâm Tú, Lâm Tú nuôi nàng mập được một chút, một tháng không gặp, nàng lại gầy trở lại, thậm chí nàng còn gầy hơn so với lần đầu tiên Lâm Tú gặp.

Lâm Tú nhìn nàng, nói: "Sao Lãm-chan lại gầy nhiều như vậy..."

Sắc mặt Thiên Diệp Lãm ảm đạm, thấp giọng nói: "Lâm-kun, có thể ta không có cách nào gả cho người!"

Lâm Tú hỏi: "Trong khoảng thời gian này, đã xảy ra chuyện gì?"

Rất nhanh, Lâm Tú liền từ trong miệng Thiên Diệp Lãm biết được sự tình đã trải qua.

Nàng nói, không có gì khác biệt quá lớn so với những gì Hạ Hoàng nói với Lâm Tú.

Sau khi Đại Hạ đưa ra thỉnh cầu thông gia với Thiên Diệp gia, Đại U cũng theo sát phía sau, sau đó, mấy đại vương triều còn lại cũng nhao nhao góp vui, làm cho chuyện vốn đơn giản trở nên phức tạp.

Thiên Diệp gia vốn coi nàng là hy vọng của gia tộc, nhưng bởi vì nàng quá ưu tú, hấp dẫn sự chú ý của năm đại vương triều, sau khi biết Thiên Diệp gia đã không cách nào

không chế nàg, chỉ có thể làm cho nàg thông gia với năm đại vương triều.

Chỉ là, mấy vương triều khác cũng không biết, trận tỷ thí trước thông gia này, nhìn như công bằng, thực tế Đại U đã cùng Thiên Diệp gia đặt thành ước định nào đó, để cho Thiên Diệp gia trong chuyện này thiên về phía Đại U, trận tỷ thí này tuy rằng còn chưa bắt đầu, nhưng kết quả sớm đã định trước.

Cái gọi là tỷ thí, chỉ là đi một quá trình.

Lâm Tú ngoài ý muốn hỏi: "Chẳng lẽ Thiên Diệp gia dám gian lận trong tỷ thí?"

Vương triều Đại U tung hoành đại lục, không có địch thủ, nhưng Thiên Diệp gia chỉ là một thị tộc Phù Tang quốc, dám đùa giỡn năm đại vương triều, chính là một con đường chết.

Cho dù là các loại thủ đoạn vô sỉ Đại U cũng dám dùng, nhưng ở loại chuyện này, cũng phải duy trì công bằng ngoài mặt.

Thiên Diệp Lãm lắc đầu nói: "Bọn họ sẽ không trắng trợn gian lận, nhưng về mặt quy tắc, lại đối với Đại U phi thường có lợi, tỷ thí ba ngày sau, không phải tỷ thí một chọi một, mà là quốc gia với quốc gia...

Không phải Thiên Diệp Lãm nói cho hắn biết, Lâm Tú còn không biết quy tắc tỷ thí.

Dưới sự bày mưu tính kế của Đại U, Thiên Diệp gia định ra quy tắc, không giống với cuộc so tài, không phải một chọi một, mà là ba chọi ba.

Ba cường giả của một vương triều, đấu với ba cường giả của một vương triều khác.

Vương triều thắng lợi cuối cùng, có thể kết thông gia với Thiên Diệp gia.

Về phần cụ thể thông gia với người nào, vương triều thắng lợi có thể tự mình quyết định.

Không chỉ vậy, họ còn tăng giới hạn độ tuổi tham gia tỷ thí lên ba mươi tuổi.

Đây hoàn toàn là vì nhằm vào Đại Hạ, cụ thể mà nói, là vì nhằm vào Lâm Tú mà chế định quy tắc.

Thiên tài Đại Hạ không có người kế thừa, có thiên phú nhất, thực lực mạnh nhất, tập trung ở thể hệ Linh m Minh Hà, Trương Nhân Tổng Ngọc Chương này, dưới hai mươi lăm tuổi, Đại Hạ còn có lực đánh một trận với Đại U, hai mươi lăm đến ba mươi tuổi, Đại U có thể quét ngang bốn nước còn lại.

Trước Triệu Linh Quân, trên Thiên Kiêu bảng, Đại U thường xuyên chiếm cứ nửa giang sơn.

Nếu bọn họ phái ra thiên tài thể hệ trước, Trương Nhân và Tổng Ngọc Chương, có thể sẽ thất bại trong một thời gian rất ngắn, căn bản không có tác dụng gì, Lâm Tú vốn chỉ cần một chọi một, hiện tại cần một chọi ba.

Dưới tình huống này, một người mạnh là vô dụng, nhất là dưới tình huống đối thủ rất mạnh, đồng đội cực yếu.

Chương 700: Có chút tin tưởng vào tương công tương lai

Khó trách bọn họ muốn tăng tuổi tác thêm năm tuổi, đồng thời mỗi nước có ba danh ngạch.

Bọn họ đã tính toán hết thảy từ lâu rồi.

Thần sắc Thiên Diệp Lãm âm ảm, nàng đối với thực lực của Lâm Tú nhận định, là cấp Địa hạ cảnh đỉnh phong.

Nhưng lần này, hắn muốn đối mặt với ba vị đối thủ cùng cấp bậc.

Một vị đối thủ cùng cấp bậc, hắn có lẽ có thể thủ thắng, hai vị rất khó chiếm được ưu thế, không ai có thể một mình chiến đấu với ba vị cùng cấp, ba người Đại U lần này đến Phù Tang, liên thủ, có thể độ sức hồi lâu với cấp Địa thượng cảnh.

Nghĩ tới đây, ngay cả nàng cũng mất lòng tin với Lâm Tú.

Lâm Tú suy nghĩ một chút, hỏi Thiên Diệp Lãm nói: "Người Đại U lần này tới, có cấp Địa thượng cảnh hay không?"

Thiên Diệp Lãm không do dự lắc đầu, nói: "Không, rất ít người có thể trước ba mươi tuổi bước vào cấp Địa thượng cảnh, cho dù là Đại U. Thiên kiêu như vậy, cũng phải trăm năm mới có thể xuất hiện một vị..."

Không có cấp Địa thượng cảnh thì Lâm Tú yên tâm.

Thiên Diệp Lãm âm ảm nhìn Lâm Tú, nói: "Vô luận như thế nào, đều rất cảm tạ Lâm-kun, ở trên tỷ thí, nếu không địch lại bọn họ thì hãy sớm nhận thua, ta lo lắng bọn họ sẽ làm chuyện bất lợi với ngươi."

Vì áp chế các quốc gia khác, Đại U thường xuyên ra tay tàn nhẫn với bọn họ trước khi thiên tài của các quốc gia này còn chưa trưởng thành.

Thiên tài bị bọn họ "vô tình" phế bỏ, đếm không xuể.

Lâm Tú nhìn Thiên Diệp Lãm, bất đắc dĩ nói: "Đối với tướng công tương lai của cô có chút tin tưởng có được hay không, yên tâm đi, chuyện ta đáp ứng cô, nhất định sẽ làm được."

"Tướng công tương lai."

Thiên Diệp Lãm kinh ngạc nhìn hắn, rất nhanh cúi đầu, sắc mặt ứng đỏ.

Lúc này, thần sắc Lâm Tú bỗng nhiên khê động, nói: "Có người tới."

Không bao lâu sau, bên ngoài liền vang lên tiếng gõ cửa, Thiên Diệp Lãm đi tới cửa, mở cửa phòng ra, một đôi phu thê đi vào, hai tay Thiên Diệp Lãm xếp trước người, nói: "Phụ thân, mẫu thân"

Phụ nhân chững chạc nhìn cô và hỏi: "Còn chưa ngủ sao?"

Thiên Diệp Lãm nói: "Chuẩn bị ngủ rồi"

Biểu tình nam tử kia có chút áy náy, vẫn chưa mở miệng nói chuyện.

Phụ nhân sờ sờ mái tóc đen nhánh của nàng, thở dài nói: "Xin lỗi, ta và cha của con, cũng không có cách nào để thay đổi quyết định của gia tộc."

Thiên Diệp Lãm nắm tay bà, nói: "Con biết, điều này không thể đổ lỗi cho hai người được."

Phụ nhân nhìn nàng, bỗng nhiên nói: "Lắm, con trốn đi, trốn xa, không bao giờ trở về Phù Tang..."

Thiên Diệp Lãm nghe vậy lắc đầu, nếu như nàng có thể chạy trốn, đã chạy trốn từ lâu.

Nàng có thể trốn thoát, nhưng gia tộc chắc chắn sẽ đổ lỗi cho phụ mẫu của nàng.

Nàng nắm chặt tay mẫu thân, quay đầu lại nhìn về phía giường, trái tim nàng dâng lên hy vọng vô hạn, thì thầm: "Con tin hẳn"

Phụ nhân không nghe rõ, hỏi: "Cái gì?"

Thiên Diệp Lãm lắc đầu nói: "Không có gì..."

Đợi đến khi phụ mẫu của Thiên Diệp Lãm rời đi, Lâm Tú mới từ trong chăn của nàng bò ra.

Hắn hít sâu vài ngụm không khí trong lành, nói với Thiên Diệp Lãm: "Thời gian không còn sớm, ta về sứ quán trước, tóm lại cô không cần quá lo lắng, lần này ta nhất định sẽ mang cô trở về, bệ hạ ban thưởng một tòa đại trạch, viện tử của cô ta cũng đã giữ lại cho cô rồi..."

Thiên Diệp Lãm ngượng ngùng nói: "Lâm-kun cứu ta hai lần, lại muốn phiên người cưới ta, ta thật sự không biết nên báo đáp người như thế nào!"

Lâm Tú khoát tay áo, nói: "Giữa bằng hữu với nhau, không cần khách khí nói những điều này, bằng hữu của ta vốn không nhiều lắm, vì tình bằng hữu của chúng ta, những thứ này đều không tính là gì..."

Thiên Diệp Lãm nói: "Bằng hữu của Lâm-kun rất nhiều, Ngung-chan và Uyển-chan..."

Lâm Tú ngượng ngùng nói: "Cái kia, các nàng hiện tại đã không phải, không bao lâu nữa, có thể cô cần phải gọi các nàng là tỷ..."

Sau khi rời khỏi Thiên Diệp phủ, Lâm Tú tùy tiện đi dạo trên phố, ở quán nhỏ ven đường ăn mấy xiên bạch tuộc nướng, uống mấy chén rượu, lại thưởng thức mấy loại đồ ăn vặt khác xong mới trở lại sù quán.

Dọc theo đường đi, hắc cự tuyệt mấy vị cô nương dị quốc sảy chân, dù cho đôi phương nói có thể không thu bạc của hắc, thậm chí có một người ngược lại còn muốn cho bạc, đều bị Lâm Tú nói lời cự tuyệt.

Sản nghiệp thanh lâu ở Đại Hạ cũng không phát triển như vậy, nếu cầu Hoàng đế tới nơi này, không đến mấy đêm, chỉ sợ buổi sáng sẽ không dậy nổi.

Lúc Lâm Tú trở lại phòng mình, Trương Nhân và Tống Ngọc Chương đều ở trong sân tu luyện.

Lâm Tú nhìn bọn họ một cái, hỏi: "Các người không đi ra ngoài dạo chơi sao?"

Trương Nhân và Tống Ngọc Chương cũng muốn đi ra ngoài dạo chơi, nhưng bọn họ không biết tiếng Phù Tang, ra khỏi sù quán, nửa bước khó đi.

Tống Ngọc Chương nhìn về phía hắc, hỏi: "Người có hiểu tiếng Phù Tang không?"

Lâm Tú gật gật đầu, nói: "Hiểu một chút."

Chương 701 → 750

Chương 701: Thực lực của trượng phu Triệu Linh Quân (1)

Không có nói thêm gì với họ, Lâm Tú đi về phía phòng của mình.

Sau khi hần đi qua bên cạnh Tổng Ngọc Chương, bước chân Tổng Ngọc Chương bỗng nhiên dừng lại, ngửi ngửi trong hư không, sau đó trên mặt liền lộ ra vẻ khó có thể tin.

Là một người có năng lực hệ phong, hần ta rất nhạy cảm với mùi hương.

Trên người Lâm Tú, có một loại hương thơm đặc thù.

Đối với mùi hương này, Tổng Ngọc Chương vẫn còn nhớ, bởi vì hần ta đã từng thua ở trên tay nàng.

Mùi hương này, thuộc về Thiên Diệp Lãm.

Lâm Tú vừa mới đến Phù Tang đêm đầu tiên đã đi tìm Thiên Diệp Lãm, hơn nữa còn từng tiếp xúc thân thể với nàng vô cùng thân mật, bằng không, loại mùi hương này sẽ không nồng đậm như vậy.

Mà căn cứ theo kinh nghiệm của hần ta, trên người Lâm Tú xuất hiện loại này mùi hương, chỉ có một khả năng.

Hần lặn qua trên giường của Thiên Diệp Lãm.

Hoặc là nói, hần và Thiên Diệp Lãm cùng lặn trên giường.

Bên trong viện đại sứ quán, Trương Nhân nhìn ra sự bất thường của Tổng Ngọc Chương, hỏi: "Người ngửi thấy gì vậy?"

Tổng Ngọc Chương nói: "Trên người hấn tất cả đều là hương vị của Thiên Diệp Lãm."

Hai người liếc nhau, trong nháy mắt không có tâm tình tiếp tục tu luyện.

Không màng tiên kiếp không màng uyên ương, hăm mộ Lâm Tú mỗi một ngày.

Ở Vương Đô có Triệu Linh Quân Tần Uyển Tiết Ngung Nhi, đến Phù Tang còn có Thiên Diệp Lãm, hấn cũng không nghĩ tới cho mình nghĩ một chút?

Lâm Tú trở lại phòng của mình, rất nhanh, ánh đèn trong phòng tắt, hấn tựa hồ đã ngủ, trên thực tế, hấn đã ở trên cao mấy ngàn trượng.

Từ trên cao nhìn xuống, trong thành Thiên Diệp, đèn đuốc điểm nhỏ, ngoài thành, lại là bóng tối vô tận...

Chỉ cần có thời gian, hấn mỗi ngày đều sẽ không rời lỏng tu luyện.

Ban ngày từ trên bầu trời Phù Tang bay qua, Lâm Tú thấy được một dãy núi lửa kéo dài, làm cho lực lượng thuộc tính hỏa trong cơ thể hấn xao động không thôi.

Chỉ trong chốc lát, Lâm Tú đã đi tới một dãy núi bốc khói dày đặc trên bầu trời.

Trong không khí nơi này tràn ngập một mùi gay mũi, từ trên cao nhìn lại, có thể thấy nham thạch nóng chảy ở trong miệng núi lửa bắt đầu phun trào, một cỗ sóng nhiệt từ dưới lên, cuộn cuộn mà đến, làm cho hấn có một loại cảm giác rất thoải mái.

Nơi này đích thật là địa phương thích hợp nhất để tu luyện dị thuật hỏa, Lâm Tú nhìn thấy, bên trong vách tường ở trong một

ngọn núi lửa lớn nhất, có rất nhiều cửa động lõm xuống, cho dù là buổi tối, cũng có người khoanh chân ngồi ở trong đó, từng đạo. "L. \$ ha ziiễm try trangd nham thanh nâng nhất hat tra hỉ điãĩn trãn tránh Nhung mà, nếu như hãĩn ẩĩn thân bay đến trong miệng ngọn núi lửa kia tu luyện, chỉ sợ sẽ bị phát hiện trước tiên.

Lâm Tú không cần phải mạo hiểm, núi lửa nhỏ xa xa đã có thể thỏa mãn nhu cầu tu luyện của hãĩn, có thể để cho hãĩn trong thời gian ngắn, kết thúc tu luyện dị thuật hỏa.

Những ngọn núi lửa nhỏ kia, là người nào cũng có thể tới gần tu luyện, nơi đó đối với đột phá nguyên lực bình cảnh không có tác dụng gì, chỉ là có thể rút ngắn thời gian viên mãn năng lực tu luyện, tương tự như Minh Hà công chúa ở trong phòng của Dị Thuật Viện tu luyện, tiết kiệm thời gian, có thể tu luyện võ đạo, hoặc là làm một ít chuyện khác.

Lâm Tú bay vào miệng một ngọn núi lửa, một khắc sau, liền từ trong đó bay ra, bay về phía biển rộng mênh mông.

Trong nháy mắt là ba ngày sau.

Hôm nay là ngày tỷ thí, sáng sớm, ba người Lâm Tú liền đi theo mấy vị sứ thần, cưỡi phi thuyền, đi tới trên một ngọn núi bên ngoài thành Thiên Diệp.

Trong thành Thiên Diệp, không có võ đài nào tương tự như Vương Đô Đại Hạ, không khỏi ảnh hưởng đến người và kiến trúc khác, Thiên Diệp gia chọn địa điểm tỷ thí ở ngoài thành.

Ngọn núi này so với những ngọn núi khác, có vẻ có chút hoang vắng, không có bao nhiêu thảm thực vật, chỉ có nham thạch màu xám đen, đỉnh núi xuống phía dưới lõm ra một cái hố lớn, hiển nhiên là một tòa núi lửa chết.

Tuy rằng ngọn núi lửa này đã không còn hoạt động nữa, nhưng chung quanh vẫn còn có rất nhiều dãy núi lửa hoạt động, Lâm Tú đứng ở đỉnh núi, có thể nhận thấy, lực lượng trong cơ thể thuộc tính băng, bị áp chế đến yếu ớt.

Bọn họ chọn địa điểm ở loại địa phương này, quả nhiên còn có tâm tư khác.

Nếu như không phải Phù Tang cách Đại Hạ quá gần, không dám đắc tội triều đình Đại Hạ quá tàn nhẫn, bọn họ chỉ sợ sẽ trực tiếp gả Thiên Diệp Lãm cho Đại U, mà không phải vẽ vờ cho thêm chuyên.

Lâm Tú bọn họ cũng không phải là người đầu tiên tới nơi này.

Đã có không ít người đến trước.

Người Thiên Diệp gia, tự nhiên đã tới nơi này từ lâu, Lâm Tú ở trong đám người thấy được Thiên Diệp Lãm, Thiên Diệp Lãm cũng thấy được hắn, nàng tuy rằng không nói gì, trên mặt lại hiện ra ý cười.

Chương 702: Thực lực của trượng phu Triệu Linh Quân (2)

Ngoại trừ Thiên Diệp gia ra, một số người khác, rõ ràng chia làm ba bên.

Trương Nhân và Tống Ngọc Chương liếc mắt nhìn những người đó một cái, sắc mặt trở nên ngưng trọng, Trương Nhân càng thấp giọng nói: "Là người của Đại Lư, Đại Thắng, Đại La, La Mạn, Duy Thác, còn có Mã Lý Nặc, sáu năm trước, bọn họ chính là top mười Thiên kiều bảng, thực lực hiện tại, chắc chắn càng mạnh hơn so với trước kia..."

Người của Đại Lư, Đại Thắng, Đại La, rõ ràng lớn tuổi hơn Lâm Tú và Trương Nhân Tống Ngọc Chương, thậm chí, có vài người trong bọn họ chính là top mười Thiên kiều bảng trước Triệu Linh Quân.

Nếu để cho những người này tham gia Đại hội tiếp theo, bọn họ không thể nghi ngờ sẽ tiến vào năm vị trí đầu.

Từ một mức độ nào đó mà nói, lần này Thiên Diệp gia luận võ chọn rể, trình độ kịch liệt, còn ỡ trên Đại hội.

Ngày hôm qua, Thiên Diệp gia đã phái người đến sứ quán, nói cho bọn họ biết quy tắc, lần tỷ thí lần này, cũng không phải một chọi một công bằng quyết đấu, mà là ba người đấu với ba người.

Trương Nhân và Tống Ngọc Chương không thể là đối thủ của thiên tài đã sớm thành danh.

Bọn họ nhìn Lâm Tú một cái, Trương Nhân nói: "Chúng ta chỉ có thể cam đoan, tận lực giúp người giữ lại hai người khác,

người cuối cùng kia, liền tùy thuộc vào chính người."

Lâm Tú nói với bọn họ: "Cảm tạ."

Mặc dù Lâm Tú và Trương gia có mâu thuẫn không thể hóa giải, nhìn Tống gia cũng không thuận mắt, nhưng một mã về một mã, làm đồng đội, Trương Nhân và Tống Ngọc Chương vẫn đáng tin cậy.

Trương Nhân và Tống Ngọc Chương không nói gì, ghen tị với Lâm Tú thì vẫn là ghen tị với Lâm Tú, nhưng vào lúc này, bọn họ đại biểu cho Đại Hạ.

Ba người đánh giá những người trong ba vương triều khác, những người đó cũng đang đánh giá bọn họ, chuẩn xác mà nói, là đang đánh giá Lâm Tú.

"Kia chính là trượng phu của Triệu Linh Quân?"

"Bộ dạng nhìn thì có thể, chính là không biết thực lực thế nào"

"Nghe nói, cuộc so tài lần này ở Đại Hạ, hắc và Triệu Linh Quân cùng xếp hạng nhất."

"Cái này các ngươi cũng tin tưởng, có điều, có thể đánh bại Thiên Diệp Lãm, thực lực của hắc cũng không yếu."

"Có Triệu Linh Quân còn muốn Thiên Diệp Lãm, người này cũng quá tham lam, hy vọng đến lúc đó, Na Tháp Toa đừng bị bề ngoài của hắc mê hoặc"

Thanh âm của những người đó tuy nhỏ, nhưng vẫn rõ ràng truyền vào trong tai Lâm Tú.

Hắc cũng có thể cảm giác được, vô số tầm mắt ở trên người hắc một lần lại một lần

quét qua.

Không bao lâu, chân trời phương xa, bỗng nhiên xuất hiện mấy chấm đen, tốc độ chấm đen cực nhanh, rất nhanh bay đến gần, rơi vào trên đỉnh núi.

"Tứ vương tử"

"Cách LẦm!"

"An Đức Lỗi!"

"Bọn họ thế mà đều tới, cái này còn cần so sao, cần tất cả mọi người cùng nhau lên, mới có thể thắng được bọn họ đi"

Trương Nhân và Tống Ngọc Chương nhìn thấy ba người trong đó, sắc mặt lập tức xảy ra một ít biến hóa, Lâm Tú nghiêng đầu nhìn bọn họ một cái, hỏi: "Các người đều quen biết?"

Trương Nhân mím môi, nói: "Đương nhiên, vị trẻ tuổi một chút kia, là Tứ vương tử của Đại U, lần trước đứng thứ tư trong Thiên kiều bảng, hai người bên cạnh hắn, lần lượt là đã từng là thứ hai và thứ ba Thiên kiều bảng, không nghĩ tới Đại U thế mà vô sỉ như vậy, cho dù là một trong ba bọn họ, ba người chúng ta cũng không dễ chiến thắng, huống chỉ là cả ba..."

Ánh mắt Lâm Tú nhìn về phía ba người kia, đích xác từ trên người ba người, cảm nhận được cảm giác áp bách những người khác không có.

Đại U vốn là nhân khẩu đông đảo, lại chiếm giữ hầu hết tài nguyên tu luyện trên đại lục, có thể nói là cái nôi của thiên tài, chỉ cần có chút thiên phú là có thể dựa vào tài nguyên tu luyện khổng lồ, sinh sôi thực lực chồng lên nhau.

Sau khi ba người đến, mọi người Đại Thắng và Đại Lư đều nghênh đón.

Ba người Đại La với sứ thần, chỉ liếc mắt nhìn bọn họ một cái, sau đó trực tiếp đi tới bên cạnh đám người Lâm Tú, từ chi tiết này, liền có thể nhìn ra phe cánh và quan hệ của năm đại vương triều.

Ba người vương triều Đại La, có hai người hơi lớn tuổi, hẳn là đã gần ba mươi tuổi, còn có một vị trẻ tuổi hơn một chút, hẳn là có bộ dáng hơn hai mươi tuổi, nhìn Lâm Tú hỏi: "Người, Lâm..."

Tiếng Đại Hạ của hẳn ta cũng không chuẩn, Lâm Tú gật gật đầu, nói: "Ta là Lâm Tú."

Hắn nhìn thiên tài Đại La trước mắt, trong mắt có một tia quang mang kỳ lạ lưu động.

Mục đệ thuật cấp Địa, có thể nói là hỏa nhãn kim tinh, Lâm Tú vừa mới bắt đầu đã cảm thấy hẳn ta kỳ quái, sau khi đứng gần quan sát, nhất là thông qua ánh mắt của hẳn ta, rất nhanh đã xác định một chuyện.

Đây là một nữ tử.

Có điều thuật dịch dung của nàng vô cùng cao siêu, người bình thường căn bản nhìn không ra, Lâm Tú suy đoán, nàng hẳn là dùng đệ thuật cải biến dung mạo, có thể giấu diếm người khác, lại không có biện pháp gạt qua Lâm Tú, bởi vì hẳn ta là người hiểu rõ năng lực dịch dung nhất.

Chương 703: Thực lực của trượng phu Triệu Linh Quân (3)

Cuộc tỷ thí này, giới hạn nam tử, trong ba người Đại La trà trộn nữ tử vào là làm trái quy tắc.

Bằng không, Đại Hạ chỉ cần để Triệu Linh Quân tới đây, có ai có thể ngăn cản?

Vị nữ tử Đại La giả thành nam nhân trẻ tuổi này, đứng ở bên cạnh Lâm Tú, một mực dùng ánh mắt đánh giá hẩn, cho đến khi tỷ thí bắt đầu, năm nước mỗi người đều có một sứ thần, đi phía trước rút thăm.

Vòng này, Đại U luân không, Đại Hạ đấu với Đại Lư, Đại La đấu với Đại Thắng.

Trong vòng một ngày hôm nay, năm đại vương triều sẽ quyết định người thắng cuối cùng, người luân không có thể bảo lưu thực lực ở mức độ cao nhất, nhưng bởi vì là quyết định rút thăm, cũng không ai có thể nói gì.

Vừa rồi, Lâm Tú cảm nhận được không gian ba động yếu ớt, hiển nhiên là Thiên Diệp gia đang vì Đại U tạo ra hết thấy điều kiện có lợi.

Thực lực của ba người Đại U có thể bảo tồn, bốn nước còn lại, trước tiên phải tiến hành tiêu hao một trận tỷ thí.

Trận đầu tiên là Đại La đấu với Đại Thắng, ngoài dự liệu của mọi người, trận tỷ thí này, bắt đầu không bao lâu đã không hề hồi hộp kết thúc.

Đại Thắng và Đại La, mỗi người đều có một vị top mười thiên kiều bång, hai người cơ hồ cân sức ngang tài, nhưng người trẻ tuổi

của Đại La kia, thực lực lại ngoài dự liệu của người khác, dựa vào lực lượng của mình, liền dễ dàng giải quyết hai người Đại Thắng kia, ba người hợp lực, vị thiên kiêu thuộc tính hỏa của Đại Thắng kia quả nhiên rất mạnh, nhưng cũng không cách nào lấy một địch ba, rất nhanh liền thất bại.

Cùng là năm đại vương triều, thực lực của Đại Thắng hiển nhiên còn chưa thể so sánh với Đại La.

Trận tỷ thí này, chú ý nhất, không thể nghi ngờ là ba vị thiên tài hệ băng của Đại La.

Ba người bọn họ, thức tính dĩ nhiên đều là dị thuật băng.

Mà tiêu điểm nghị luận của sứ thần chư quốc đều ở trên người vị trẻ tuổi của Đại La quốc kia.

"A Liệt Khắc, Đại La từ khi nào lại xuất hiện một vị thiên kiêu như vậy?"

"Cách đây không lâu, trong cuộc so tài được cử hành ở Đại La, mười vị trí đầu cũng không có tên của hắn"

"Thực lực của hắn, ở trong Đại hội cũng có thể tiến vào mười vị trí đầu, vậy mà không có tham gia cuộc so tài sao?"

Loại thiên tài trẻ tuổi cấp bậc này, không nên không có tiếng tăm gì mới đúng, trước đó không lâu, Đại Hạ xuất hiện một vị Lâm Tú, hiện tại Đại La lại xuất hiện một vị, đây lại vì Đại hội không lâu sau, tăng thêm rất nhiều biến cố.

Rất nhanh, ánh mắt bọn họ nhìn về phía đám người Lâm Tú.

Lập tức đến lượt Đại Hạ và Đại Lư ra sân.

Trước khi tỷ thí, Trương Nhân nói với Lâm Tú: "Năng lực của La Mạn là thổ, hấn giao cho ngươi, chúng ta tận lực giữ lại hai người còn lại."

Ba người Đại Lư, một vị dị thuật hệ thổ, một vị dị thuật hệ hỏa, một vị khác là võ giả.

Ba người trước khi mở màn, cũng đã chọn xong đối thủ, Lâm Tú đấu với vị dị thuật hệ thổ kia, người này thực lực mạnh nhất, Trương Nhân đấu với tên võ giả kia.

Vị hệ hỏa cuối cùng, để lại cho Tổng Ngọc Chương.

Miệng núi lửa lồm xuống, chính là địa điểm tỷ thí.

Những người còn lại đứng ở phía trên xem cuộc chiến.

Trong số những người trong vương triều Đại U, một nam tử hỏi:

"La Mạn có thể đánh bại hấn không?"

Một nam tử khác nói: "Chưa chắc, Lý Khắc bọn họ hoàn toàn mất đi liên hệ, hấn là đã hi sinh cho đất nước, có thể giết chết bọn họ, thực lực của hấn không ở dưới chúng ta"

Nam tử thì thầm: "Hấn muốn thắng La Mạn, cũng không thoải mái như vậy, trận tiếp theo, còn có cửa ải của Đại La."

Một vị thanh niên cuối cùng, ánh mắt từ đầu đến cuối nhàn nhạt nhìn bóng dáng kia.

Hấn rất tò mò, người phía dưới kia, dựa vào cái gì mà trở thành trượng phu của

Triệu Linh Quân?

Theo một tiếng trống vang lên, trận tỷ thí này bắt đầu.

Thân thể Trương Nhân hiện ra ánh sáng màu vàng, bình khí của vị võ giả Đại Lư kia chém lên người hắn, bắn tung tóe ra một chuỗi tia lửa.

Tổng Ngọc Chương chậm rãi lắc không, đối diện hắn ta, một nam tử sau lưng mọc lên đôi cánh lửa, ngọn lửa đầy trời bao trùm cuốn tới...

Nhưng ánh mắt mọi người phía trên đều ở trên người hai người khác.

Lâm Tú và một nam tử cách mấy trượng, thì lễ với nhau.

"La Mạn.

"Lâm Tú"

Không có trao đổi dư thừa, dứt lời, nam tử tên là La Mạn kia, trên thân thể, dần dần bao trùm một tầng thổ giáp thật dày, thổ giáp này càng ngưng tụ càng dày, càng ngưng tụ càng dày, trong nháy mắt, cả người hắn liền biến thành một thổ cự nhân thân cao mấy trượng.

Cự nhân chạy như điên về phía Lâm Tú, toàn bộ mặt đất đều hơi di chuyển, đến trước khi đến gần Lâm Tú, hắn nắm tay phải, một quyền này, dường như có lực lượng ngàn quân, hung hăng nện về phía thân thể Lâm Tú.

Chương 704: Thực lực của trượng phu Triệu Linh Quân (4)

Lâm Tú đứng tại chỗ không nhúc nhích, cũng vung ra một quyền.

Oành!

Sau một tiếng nổ đình tai nhức óc, sóng khí vô hình khuếch tán, Lâm Tú đứng tại chỗ, không nhúc nhích chút nào, thổ cự nhân bay ngược trở về, hung hăng đụng vào trên vách núi đá, trong nháy mắt tứ phân ngũ liệt, một nhân ảnh từ trong đó ngã xuống.

Phốc...

La Mạn phun ra một ngụm máu tươi, giãy dụa vài cái, vẫn không thể đứng lên.

Phía trên, người trẻ tuổi Đại La kia, hai mắt trợn to.

Thanh niên Đại U kia, đồng tử hơi co rút lại.

Thiên Diệp Lãm kinh ngạc nhìn một màn này, trong mắt chợt hiện ra hy vọng vô hạn.

Sau một chớp mắt yên tĩnh, đám người nhất thời xôn xao.

Tùng nằm trong top mười Thiên kiều bảng, ở đại lục có danh tiếng thiên kiều hiển hách, kiều ngạo của vương triều Đại Lu, lại bại triệt để như vậy...

"Một quyền?"

"La Mạn thua!"

"Chẳng lẽ hẳn là cấp Địa thượng cảnh sao?"

"Trời ạ, Đại Hạ thế mà có hai cấp Địa thượng cảnh dưới hai mươi tuổi!"

"Đây là thực lực của trượng phu Triệu Linh Quân sao..."

Phía dưới, Lâm Tú lắc lắc tay, nhin không được nói: "Quá cứng..."

Trên đỉnh núi, Trương Nhân đang khổ chiến.

Một khắc nào đó, bên tai truyền đến một tiếng nổ lớn, hắn tuy rằng tò mò đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng không rảnh phân tâm.

Vị võ giả Đại Lư này, thành danh đã lâu, lấy thực lực của hắn ta, nếu là tham gia Đại hội tiếp theo, tiến vào top năm rất dễ dàng, người này kiểm chế tất cả tinh lực của hắn.

Hắn phòng ngự tuy rằng lợi hại, nhưng một khi phân tâm, bị hắn ta công kích đến chỗ yếu hại, vẫn sẽ thất bại.

Võ giả Đại Lư chân khí hùng hồn, rót vào trên trường đao, đủ để phân kim đoạn thạch, Y phục của Trương Nhân, sớm đã trở thành mảnh vụn, da trần lộ ra bên ngoài, cũng xuất hiện từng vết màu trắng, thậm chí chảy ra vết máu...

Võ giả Đại Lư công kích sắc bén, Trương Nhân bị áp chế chỉ có thể phòng thủ, hắn không cách nào phản chế, nhưng cũng tạm thời ngăn cản đối phương, tuy nhiên, nếu cứ tiếp tục như vậy, nguyên lực của hắn nhất định sẽ hao hết trước chân khí của đối phương một bước.

Đến lúc đó, thân thể của hắn so với người bình thường không mạnh hơn bao nhiêu.

Một khắc nào đó, hắn bỗng nhiên thấy hoa mắt, một bóng người xuất hiện trước mặt hắn.

Vị võ giả Đại Lư kia, cũng cảm thấy trước mắt bỗng nhiên có thêm một người, đồng thời có vô số quyền ảnh đánh về phía hắn ta.

Hắn ta chỉ miễn cưỡng ngăn trở quyền thứ nhất, còn lại hơn mười quyền, đều rơi vào ngực hắn ta.

Phốc...

Hắn vừa mới ngưng tụ chân khí trước ngực, chỉ thừa nhận được lực của mấy quyền, đã bị đánh tan, lúc thân thể bay ra ngoài, nhìn thấy La Mạn nằm dưới vách núi đá.

Trong mắt hắn hiện ra cực độ khiếp sợ, mạnh như La Mạn, thế mà ngay cả trong nháy mắt cũng không thể ngăn cản?

Trên bầu trời, Tổng Ngọc Chương chặt vật tránh né mưa lửa đánh về phía hắn.

Hệ phong đấu với hệ hỏa, có một chút khắc chế, nhưng điểm khắc chế này, rất dễ dàng có thể bị thực lực tuyệt đối xóa sạch, trên y phục của hắn, đã bị thiêu đốt ra mấy cái lỗ thủng, may mắn nơi này không phải Vương Đô, hắn chặt vật, cũng không có bị các nữ tử Vương Đô nhìn thấy.

Đột nhiên, thân sắc của hắn khẽ giật mình.

Bởi vì hắn nhìn thấy, Lâm Tú xuất hiện ở phía sau dị thuật sư hệ hỏa của Đại Lư đối diện.

Sau đó, hắn một cước đạp người nọ từ trên không trung xuống dưới.

Phỉ Lợi đang đùa giỡn vị thiên tài vương triều Đại Hạ kia, căn bản không ý thức được nguy hiểm đang đến gần, phía sau liền truyền đến một luồng lực lớn, đạp hắn ta

không hề đề phòng, từ trên trời cao mấy trượng rơi xuống.

Phù phù!

Hắn ta nặng nề ngã trên mặt đất, bởi vì đau đớn, biểu tình cực độ dữ tợn.

Là dị thuật sư, thân thể là nhược điểm của hắn ta, cú ngã này, làm cho xương cốt toàn thân hắn ta giống như tan rã, động một chút là đau thấu tim, xương cốt trên người nhất định đứt gãy không ít.

Trong nháy mắt, ba vị thiên tài của Đại Lu, bị một mình Lâm Tú giải quyết toàn bộ.

Trận tỷ thí này, so với trận trước kết thúc còn dứt khoát hơn.

Ba người Đại Lu, tất cả đều mất đi năng lực hành động, được người nâng xuống.

Không ít người nhìn về phía Đại Hạ ánh mắt đã thay đổi, ông trời đã chiếu cố Đại Hạ một lần, chẳng lẽ còn muốn chiếu cố lần thứ hai, ban cho bọn họ một vị thiên kiêu vô song?

Ngay cả ba người Đại U cũng liếc nhau, từ trong mắt nhau nhìn ra sự nghiêm túc.

Cấp Địa thượng cảnh, hẳn là không đến mức.

Nhưng thực lực của người nọ, tuyệt đối không yếu hơn bất kỳ người nào trong bọn họ bao nhiêu, nhất là lực lượng và tốc độ của hắn, cần phải đặc biệt cẩn thận.

Sau khi nghỉ ngơi ngắn ngủi, sẽ tiến hành bốc thăm vòng thứ hai.

Sứ thần Đại U đang muốn tiến lên, một vị sứ thần của Đại La bước nhanh lên, nói: "Lần này chúng ta rút trước."

Chương 705: Mặt mũi cũng không cần (1)

Sứ thần Đại U nhìn hắn một cái, vẫn chưa nói gì, chậm rãi lui ra.

Vương triều Đại Thắng và vương triều Đại Lu đã bị đào thải, còn lại Đại Hạ Đại La Đại U, nói cách khác, vòng này còn có thể có một quốc gia luân không, Đại U hiển nhiên cấu kết với Phù Tang làm việc xấu, sứ thần Đại La cũng không tín nhiệm bọn họ.

Tuy nhiên, hắn đã không rút được thẻ luân không.

Một vị sứ thần Đại Hạ tiếp tục tiến lên, giống nhau cũng không có rút trúng luân không.

Nói cách khác, vòng thứ hai, vẫn là Đại U luân không, Đại Hạ cần tái chiến với Đại La một hồi.

Sứ thần Đại La lộ vẻ tức giận, nói: "Vì sao Đại U hai lần luân không, sự việc này, tất cả đều do các người sắp xếp!"

Mọi người Thiên Diệp gia im lặng không nói gì, sứ thần Đại U lại mỉm cười, nói: "Chỉ là Đại U chúng ta vận khí tốt mà thôi, chẳng lẽ nhất định phải là các người luân không, mới không tính là xấu?"

Một lần luân không là vận khí, hai lần luân không cũng có thể là vận khí, loại chuyện này phát sinh trên người Đại La và Đại Hạ, còn có thể dùng vận khí để giải thích, nhưng với hành vi vô sỉ trước kia của Đại U không hề có điểm mấu chốt, khả năng vận khí rất nhỏ.

Bọn họ nghĩ nhất định là để cho Đại La và Đại Hạ tiêu hao lẫn nhau, đến lúc đó bọn họ ngồi hưởng thắng lợi.

Ba người Đại U kia, thực lực vốn cường hãn, còn dùng phương pháp này, quả thực lại một lần nữa làm mọi người nhận thức được mức độ vô sỉ của họ.

Bất đắc dĩ là, họ không thể tìm thấy bằng chứng.

Sứ thần Đại La trở lại trong đám người, người trẻ tuổi tuần tú của Đại La kia nói với hắn vài câu, sứ thần kia lộ vẻ do dự, thương lượng với mấy người bên cạnh trong chốc lát, mọi người dường như có chút tranh chấp, cuối cùng vẫn là người trẻ tuổi kia đứng ra, mới bình ổn tranh chấp.

Một vị sứ thần Đại La đi tới trước mặt người của Thiên Diệp gia, nói: "Trận này, Đại La từ bỏ."

Sự lựa chọn của Đại La có chút ngoài dự liệu của Thiên Diệp gia và vương triều Đại U.

Trận đầu tiên thời điểm giao thủ với Đại Lư, Lâm Tú kia tựa hồ không có tiêu hao bao nhiêu thực lực, vốn định để cho hắn và Đại La tiêu hao lẫn nhau, không nghĩ tới Đại La trực tiếp từ bỏ, như vậy Đại Hạ cũng chẳng khác nào luân không một lần, cuối cùng trực tiếp tranh đoạt với Đại U.

Trước khi lên tỷ thí, Lâm Tú ôm quyền với người trẻ tuổi Đại La, nói: "Đa tạ"

Người trẻ tuổi tỏ ra kinh ngạc: "Người biết tiếng Đại La?"

Lâm Tú gật gật đầu, người thanh niên kia nhìn hắn một cái thật sâu, dùng tiếng Đại

La nói: "Không cần cảm ơn, giúp chúng ta đánh bại những tên vô sỉ này là được rồi."

Nàng rất rõ ràng, Đại U lần này đối với Thiên Diệp là tình thế bắt buộc, không chỉ phải ra Tứ vương tử Áo Thác, còn có cường giả trong ba vị trí đầu Thiên kiều bằng trước đó, Đại La cho dù thắng Đại Hạ, cũng không phải đối thủ của bọn họ.

Không bằng xem trượng phu của Linh Quân có thể mang đến cho nàng một ít kinh hỉ hay không.

Cho đến nay, hắn đã cho nàng một bất ngờ lớn.

Nghỉ ngơi ngắn ngủi một lát, Lâm Tú và Trương Nhân Tổng Ngọc Chương lại tiếp tục, vương triều Đại U, sau lưng Tứ vương tử sinh ra một đôi cánh lửa, hai người còn lại, một người theo gió mà lên, nam tử cuối cùng dáng người khôi ngô, giống như Trương Nhân, trực tiếp từ phía trên nhảy xuống, thân thể nặng nề nện xuống đất, lưu lại một cái hố nhỏ.

Năng lực của ba người bọn họ, lần lượt là hỏa, phong, kim.

Hỏa khắc chế Lâm Tú, phong và kim, cùng hệ với Tổng Ngọc Chương Trương Nhân, nhưng thực lực so với bọn họ cường đại hơn rất nhiều, hiển nhiên cũng là vì khắc chế đội hình của bọn họ mà chọn.

Bọn họ không chỉ khắc chế Lâm Tú trên sân, năng lực, cũng phải khắc chế hắn.

Dị thuật hệ băng của Lâm Tú, ở chỗ này nhiều nhất chỉ có thể phát huy ra tám thành thực lực, nhưng Tứ vương tử Đại U,

lại có thể phát huy ra mười hai thành, nhìn thế nào cũng là thất bại.

Huống chi, đây còn là cục diện hấn lấy một địch ba.

Trương Nhân nhìn tráng hán trong ba người Đại U, ánh mắt nhìn về phía Lâm Tú, nói: "Lần này, phải dựa vào ngươi rồi"

Tổng Ngọc Chương cảm nhận được áp bách truyền đến từ trên người một người đối diện, cũng thở dài nói: "Ta hấn là cũng không ngăn cản được hấn bao lâu."

Phía trên miệng núi lửa, mấy vị sứ giả vương triều Đại U, biểu tình dĩ nhiên là nắm chắc phần thắng.

Mọi người trong Thiên Diệp gia, trong lòng cũng khó tránh khỏi kích động, chỉ cần lần này thành công, Thiên Diệp gia sẽ trở thành thị tộc cường đại nhất Phù Tang, thống nhất Phù Tang là ở trong tầm tay.

Hai tay Thiên Diệp Lâm siết chặt làn váy, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Người trẻ tuổi của vương triều Đại La ẩn hiện mong đợi, hy vọng trượng phu của Linh Quân, đừng để nàng thất vọng.

Chương 706: Mặt mũi cũng không cần (2)

Một tiếng trống nặng nề vang lên, ba người Đại U đồng thời di chuyển.

Trước mắt Trương Nhân hoa lên, một tráng hán cường tráng hơn hẳn rất nhiều, cơ bắp toàn thân nổi lên, xuất hiện trước mặt hắn, thân thể đối phương hiện ra ánh sáng vàng kim rực rỡ, một quyền xé rách không khí, đánh về phía ngực hắn.

Vừa mới trải qua một trận chiến, nguyên lực của hắn còn chưa khôi phục, miễn cưỡng để cho thân thể kim loại hóa, một quyền này, trực tiếp làm cho thân thể của hắn khảm vào mặt đất.

Một ít máu tươi từ khóe miệng hắn tràn ra, hắn cắn răng nổi giận gầm một tiếng, hai tay chống đất, rút thân thể mình từ mặt đất ra, toàn lực vung ra một quyền, năm đấm giống nhau rơi vào ngực vị tráng hán này.

Keng!

Sau một tiếng chuông vang lên, thân thể tráng hán kia lùi lại một bước, khí huyết trong ngực dâng lên, hắn ta kinh ngạc nhìn Trương Nhân một cái, sau đó nói: "Người không tồi, đáng tiếc người bây giờ, còn không phải là đối thủ của ta..."

Dứt lời, hắn cầm cổ tay Trương Nhân, mạnh mẽ vung một vòng trên không trung, thân thể Trương Nhân liền nhanh chóng bay ra, hung hăng đập vào vách núi bên trong miệng núi lửa, khiến cho một tảng đá núi lớn sụp đổ.

Cùng lúc đó, Tổng Ngọc Chương bị một trận cuồng phong cuốn lên, cả người cũng đung vào vách núi, thân thể của hắn không cưỡng đại bằng Trương Nhân, miễn cưỡng dùng chân khí hộ thể, nhưng khóe miệng vẫn tràn máu, cố gắng đứng lên, mất đi lực tái chiến.

Mà lúc này, thân thể Tứ vương tử Đại U đã bị hỏa diễm bao trùm, những hỏa diễm kia không ngừng bốc lên, trên thân thể hắn ngưng tụ ra một hỏa diễm cự nhân cao mười trượng.

Tại nơi hỏa diễm lực cực kỳ dư thừa này, thực lực của hắn có thể đạt được mười hai thành để phát huy.

Phía trên, một ít sứ thần thực lực hơi yếu, chỉ cảm thấy nóng bức vô cùng, tựa hồ ngay cả máu trong cơ thể cũng sắp sôi trào, nhìn không được dựa vào ba vị thiên tài Đại La.

Người trẻ tuổi Đại La liếc mắt nhìn bọn họ một cái, hàn khí trong cơ thể tuôn ra, xua tan loại cảm giác nóng bức này.

Bên trong miệng núi lửa, hỏa diễm cự nhân kia bay tới phía Lâm Tú, nó bay qua chỗ nào, ngay cả hư không cũng biến thành một biển lửa, nguyên lực cường đại vọt tới, một bàn tay khổng lồ bằng lửa, hung hăng đánh xuống phía Lâm Tú.

Bên cạnh Lâm Tú, hàn khí nhanh chóng xuất hiện, hình thành một vòng bảo hộ bằng băng phạm vi một trượng, bảo vệ hắn ở trong đó.

Bàn tay khổng lồ bằng lửa đặt ở trên vòng bảo hộ, phát ra tiếng vang "xì xì", vô số hơi nước bốc lên, hình thành một mảnh sương trắng mênh mông, tường băng kia

nhANH chóng tan chảy, bàn tay khổng lồ bằng lửa thể đi không giảm, tiếp tục đè xuống phía hắN.

Luận thực lực dị thuật, Lâm Tú hiển nhiên không bằng Tứ vương tử Đại U.

Phía trên, người trẻ tuổi Đại La quốc hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Hèn hạt"

Thiên Diệp gia chọn địa điểm tỷ thí ở chỗ này, chính là vì khắc chế Lâm Tú, một người bị khắc chế, một người thực lực lại có thể tăng trưởng, ngay từ đầu, đây không phải là một cuộc tỷ thí công bằng.

Đại U vì có được vị thiên kiêu này của Thiên Diệp gia, thật sự là ngay cả mặt mũi cũng không cần!

Oành!

Bàn tay to của hỏa diễm cự nhân hạ xuống, hỏa diễm văng khắp nơi, mặt đất xuất hiện một cái hố lớn cháy đen, bùn đất bên ngoài hố lớn lại có dấu hiệu hòa tan.

Nếu là một người bình thường đứng ở nơi đó, chỉ sợ hiện tại đã trở thành tro bụi.

Cho dù là võ giả cấp Địa, thừa nhận một kích này cũng không tránh khỏi kết quả trọng thương.

Dị thuật sư không phải hệ hỏa, kết cuộc sẽ không tốt hơn người bình thường bao nhiêu.

Nếu như Lâm Tú lấy thân thể thừa nhận một chương này, hiện tại hắN là đã bốc hơi khỏi nhân gian rồi.

Nhưng giờ phút này, trong lòng Tứ vương tử Đại U lại nổi lên cảnh giác, hắN ta không có bất kỳ do dự nào, trong cơ thể lần thứ

hai tuôn ra vô tận hỏa diễm, trong phạm vi mười trượng, tất cả đều thành biển lửa, mà hắc ta thì ở trung tâm của biển lửa.

Trong biển lửa, thân ảnh Lâm Tú hiện ra, bên ngoài thân thể hắc, bị lớp băng thật dày bao trùm, nhưng dưới ngọn lửa thiêu đốt, tầng băng lại nhanh chóng bị hòa tan.

Sau khi tiến vào cấp Địa, hỏa diễm của người có năng lực hệ hỏa đã không còn là hỏa diễm bình thường.

Băng và hỏa khắc chế lẫn nhau, nhưng ai khắc chế ai, phụ thuộc vào nguyên lực mạnh yếu, Lâm Tú vừa mới tiến vào cấp Địa không bao lâu, nguyên lực không sâu bằng Tứ vương tử Đại U, hơn nữa năng lực của hắc bị suy yếu, năng lực của Tứ vương tử lại được tăng cường, băng đấu với hỏa, Lâm Tú ở trong hoàn cảnh tuyệt đối bất lợi.

Đây cũng là tính toán của Đại U và Thiên Diệp gia.

Nếu hắc sử dụng dị thuật hỏa, tự nhiên có thể dễ dàng tiếp cận Tứ vương tử, nhưng cứ như vậy, bí mật song năng lực của hắc lại bại lộ.

Chương 707: Lấy một địch ba (1)

Không giống như lực lượng, tốc độ và phòng ngự, đều có thể đẩy cho võ đạo, miễn địch với hỏa diễm cấp Địa, hẳn không có cách nào giải thích.

Hiện tại, còn không phải là thời điểm hẳn bại lộ năng lực.

Lâm Tú lui về phía sau mấy trượng, trong tay ngưng kết ra một cây thương bằng hàn băng, hẳn dùng sức ném ra, băng thương kia tốc độ cực nhanh, rất nhanh liền xuyên vào hỏa diễm, nhưng thương này còn chưa xuyên qua một nửa biển lửa, đã hóa thành hơi nước, triệt để biến mất.

Nguyên lực áp chế, hoàn cảnh áp chế, làm cho dị thuật hệ băng không có tác dụng gì.

Mà lúc này, phía sau hẳn, đã có vô số tiếng xé gió truyền đến.

Vô số phong nhận, tràn ngập cả không gian, làm cho hẳn tránh không thể tránh, lui không thể lui, sau lưng Lâm Tú ngưng kết ra băng giáp, nhưng trong nháy mắt sau, đã bị phong nhận quấy nát, có điều có băng giáp ngăn cản, những phong nhận này cũng không thể đả thương hẳn.

Mà đây còn chưa phải là kết thúc.

Một bóng người màu vàng từ trên cao rơi xuống, hung hăng nện về phía hẳn.

Lần này bị đập trúng, bị khối sắt có cùng thể tích đập trúng không có gì khác nhau, người thường sẽ trực tiếp hóa thành thịt nát.

Trương Nhân và Tổng Ngọc Chương chỉ ngăn cản hai người còn lại của Đại U trong chớp

mắt.

Từ giờ phút này trở đi, Lâm Tú phải đối mặt với cục diện một chọi ba.

Hắn nhanh nhẹn lắt mình tránh thoát một cú nện này, mặt đất truyền đến một tiếng nổ âm âm, bóng người trực tiếp nện vào mặt đất, nhưng rất nhanh lại nhảy ra, hắn ta vung tay, từ phía trên bay tới mấy thanh trường kiếm, sau khi vòng quanh một vòng trên bầu trời, bị hắn ta khống chế, nhao nhao đâm về phía Lâm Tú.

Cùng lúc đó, Lâm Tú lần thứ hai bị phong nhận vây quanh, hỏa diễm cự nhân kia, cũng một lần nữa đánh tới phía hắn.

Lâm Tú không chút hoang mang, đưa tay bắt lấy một thanh kiếm, tiện tay kéo mấy đường kiếm đánh bay mấy thanh kiếm khác, sau đó, hắn mạnh mẽ ném kiếm trong tay về phía biển lửa, kiếm này nhắc lên một trận tiếng gió gào thét, trực tiếp đâm xuyên qua biển lửa, thẳng hướng Tứ vương tử mà đi.

Đồng thời, trong cơ thể Lâm Tú trào ra hàn khí vô tận, hướng về phía hỏa diễm cự nhân.

Về phần phong nhận sau lưng, hắn hoàn toàn mặc kệ.

Tứ vương tử thấy vậy, chỉ đứng tại chỗ, lạnh nhạt nhìn hắn.

Hỏa diễm không có hòa tan thanh thiết kiếm kia, nhưng thanh kiếm này lại cách Tứ vương tử mấy trượng, lơ lửng trên không trung, sau đó bay ngược trở về, xoay quanh bên cạnh tráng hán kia.

Hỏa diễm cự nhân và hàn khí tiêu diệt lẫn nhau.

Nhưng vô số phong nhận, cũng đã rơi vào trên người Lâm Tú.

Trên người hắn, chẳng chịt vết thương, có chút còn đang thấm máu ra ngoài, hiển nhiên, cho dù hắn lấy chân khí hộ thể, cũng không cách nào ngăn cản phong nhận của An Đức Lỗ.

Đương nhiên, không ngăn được chỉ là giả bộ.

Thực lực của người Đại U nọ giống với cấp Địa hạ cảnh đỉnh phong, hắn ta phóng ra phong nhận, nếu như ngay cả da của Lâm Tú cũng không thể cắt qua, vậy cũng quá giả, sẽ bị người hoài nghi.

Nhìn thấy một màn này, sứ thần Đại U phía trên quan sát cuộc chiến, trên mặt hiện ra tươi cười.

Kết cục của trận chiến này hắn là đã định trước.

Thiên Diệp Lãm che miệng, đôi mắt đẹp đã chứa đầy nước mắt.

Một thanh niên của vương triều Đại La lắc đầu nói: "Không có biện pháp, Đại U đã nghiên cứu vô cùng thấu triệt thủ đoạn của hắn, trận tỷ thí này, khắp nơi đều nhằm vào hắn, nếu hắn không nhận thua, chỉ sợ sẽ bị Áo Thác bọn họ phế bỏ..."

Kỳ thật không chỉ là Đại U, đối với biểu hiện của Lâm Tú ở cuộc so tài, Đại La cũng có nghiên cứu rất sâu, bọn họ cực kỳ hiểu rõ thủ đoạn của Lâm Tú, ở dưới sự nhắm vào hắn khắp nơi, hắn không có một chút khả năng thủ thắng.

Lúc này, Thiên Diệp Lãm bước nhanh tiến lên, đứng ở miệng núi lửa, mặc cho nước

mắt lăn xuống, lớn tiếng nói: "Lâm-kun, nhận thua đi!"

Lâm Tú ngẩng đầu nhìn nàng một cái, nở nụ cười với nàng.

Nụ cười này làm cho thân thể Thiên Diệp Lãm run lên, nội tâm dường như bị thứ gì đó hung hăng va chạm, lãm bầm nói: "Lâm-kun..."

tầm mắt của nàng mơ hồ, trong mắt chỉ còn lại một thân ảnh kia.

Lâm Tú cho Thiên Diệp Lãm một nụ cười an ủi rồi chậm rãi đi tới trước vách núi, nhìn Trương Nhân và Tổng Ngọc Chương đang miễn cưỡng ngồi, hỏi: "Không sao chứ?"

Trương Nhân nhắc cánh tay rũ xuống, lau máu tươi tràn ra khóe miệng, lắc đầu nói: "Không có việc gì, không chết được, ta còn có thể giúp người kéo hẩn một lát"

Ngực Tổng Ngọc Chương phập phồng, hơi thở hỗn hển, nói:

"Thật xin lỗi, ta có thể không giúp được người."

Hẩn không chống chọi được như Trương Nhân, nếu kéo dài, không chết cũng phải tàn phế.

Lâm Tú cúi người vỗ vỗ bả vai hai người, nói: "Không có việc gì, các người nghỉ ngơi một lát, kể tiếp giao cho ta."

Chương 708: Lấy một địch ba (2)

Hắn đứng lên, cỡi y phục đã trở nát thành bông, ánh mắt nhìn về phía ba người Đại U.

Nên diễn, đã diễn xong rồi.

Không cần giả vờ.

Không thu thập được Triệu Linh Quân, còn không thu thập được các người?

Hắn bước ra một bước, dưới chân mặt đất nứt ra, cả người hóa thành một chuỗi tàn ảnh.

Cách Lâm nhìn thấy Lâm Tú tiến về phía hắn ta, cười điên cuồng một tiếng, nện một cái trước ngực, phát ra tiếng vang leng keng, lại đứng tại chỗ không nhúc nhích, mặc cho Lâm Tú công kích.

Trương Nhân nhìn Cách Lâm, giống như nhìn thấy chính hắn trước kia.

Chỉ là, vị thiên tài Đại U có năng lực giống hắn, nguyên lực thâm hậu hơn nhiều so với hắn, lúc trước loại trình độ công kích này, đối với hắn là vô dụng.

Tốc độ Lâm Tú cực nhanh, cơ hồ là trong nháy mắt đã đi tới trước người Cách Lâm, sau đó đánh một chuồng về phía ngực hắn ta.

Khuôn mặt Cách Lâm mỉm cười, dường như đã thấy cảnh tượng cánh tay hắn bị gãy.

Nhưng rất nhanh, hắn ta không thể cười được nữa.

Một chuồng này cũng không nặng, chỉ dán lên ngực hắn ta, nhưng thân thể hắn ta lại bắt đầu không khống chế được rung rung,

thậm chí ở ngoài cơ thể hắn ta, run rẩy ra tàn ảnh.

Khi thân thể hắn run rẩy đến một trình độ nhất định, có một loại lực lượng cuồng bạo dị thường, nổ tung trong cơ thể hắn.

Phốc!

Hắn phun ra một ngụm máu tươi mang theo nội tạng vỡ vụn, trong nháy mắt trọng thương.

Phía trên, sắc mặt mấy người Đại U biến đổi.

"Đây là thủ đoạn gì?"

"Là võ đạo hắc lĩnh ngộ?"

"Hắc thể mà còn ẩn giấu thủ đoạn!"

Ánh mắt Thiên Diệp Lãm lại xuất hiện sự chờ mong, người trẻ tuổi Đại La ngạc nhiên nói: "Chính hắc lĩnh ngộ võ đạo sao?"

Phía dưới, Lâm Tú đã xách cánh tay Cách Lâm lên, tựa như vừa rồi hắn ta làm vậy với Trương Nhân, quăng một vòng trên không trung.

Có điều Lâm Tú không có ném hắn ta về phía vách núi, mà là tàn nhẫn nên hắn ta trên mặt đất, mặt đất trực tiếp tạo ra một cái hố lớn, Lâm Tú trái một lần, phải một lần, mặt đất không ngừng chấn động, rất nhanh liền xuất hiện từng cái hố to.

Trương Nhân tựa vào vách núi, nhìn người nọ bị Lâm Tú ném tới quảng lui, bỗng nhiên cảm thấy thân thể không còn đau đớn như vậy nữa.

Một khắc nào đó, Lâm Tú bỗng nhiên thay đổi phương hướng, ném tráng hán trong tay

lên trời, An Đức Lỗ bị một màn này làm cho kinh hãi còn chưa kịp phản ứng, trước mắt liền chột tối sầm, bị thân thể Cách Lâm từ trên trời nện xuống.

Trong lòng hắn ta cả kinh, đang muốn lần nữa lảng không, cổ lại bỗng nhiên đau xót, trực tiếp mất đi ý thức.

Mũi chân Lâm Tú vẩy một cái, một thanh kiếm rơi trên mặt đất bị hắn khơi lên, nắm trong tay, lần thứ hai ném ra.

Sắc mặt Tứ vương tử biến đổi, trong thân thể trào ra càng nhiều hỏa diễm, làm cho biển lửa trong vòng một trượng của hắn ta trở nên cực kỳ dày đặc, thanh kiếm kia khi tới gần hắn, tốc độ cũng chột chậm lại, cuối cùng hóa thành chất lỏng, rơi xuống đất.

Trong nháy mắt này, hiển nhiên tiêu hao không ít nguyên lực của hắn ta, biển lửa vốn có thể khuếch tán mười trượng, trong nháy mắt bị thu nhỏ lại một nửa, chỉ còn lại bộ dáng không tới năm trượng.

Lâm Tú thấy vậy, dứt khoát ném hai người trên mặt đất, dưới móng ngồi một người, dưới chân giẫm lên một người, cứ như vậy nhìn Tứ vương tử trong biển lửa.

Hắn ta như vậy là an toàn, Lâm Tú nhất thời không có biện pháp với hắn ta.

Nhưng điều này cũng rất hao phí nguyên lực.

Cho dù là cường giả cấp Thiên, nguyên lực cũng không phải vô cùng vô tận, càng sử dụng dị thuật cường đại, tiêu hao nguyên lực càng lớn.

Lâm Tú trơ mắt nhìn biển lửa chung quanh
Tứ vương tử, bán kính từ mười trượng biển
thành năm trượng, bốn trượng, ba trượng,
hơn nữa còn đang không ngừng co rút lại,
mà sắc mặt của hắn ta, cũng càng ngày càng
trắng, càng ngày càng trắng...

Tứ vương tử nhanh chóng biết, hắn ta không
thể tiếp tục như vậy nữa.

Hắn ta đang muốn thu nhỏ lại phạm vi biển
lửa, bỗng nhiên nhìn thấy, trong tay Lâm
Tú, ngưng tụ ra một thanh thương bằng.

Mí mắt hắn ta đột nhiên nhắm dụng, dốc hết
toàn lực, lại mở rộng biển lửa vài phần.

Dị thuật hệ băng của Lâm Tú cộng thêm năng
lực khủng bố, làm cho hắn trở thành một vị
thích khách tầm xa cường đại, không có
biển lửa bảo hộ, hắn ta ngay cả một thương
cũng không đỡ được.

Nhưng giờ phút này, nguyên lực trong cơ
thể hắn ta, dùng một loại tốc độ khủng bố
trôi qua, rất nhanh đã thu nhỏ lại đến
phạm vi hai trượng, phạm vi một trượng.

Khi Lâm Tú lần nữa giơ trường thương lên,
trong lòng hắn ta nhảy vọt, dường như nhìn
thấy cảnh mình bị một thương xuyên qua,
lập tức nói: "Ta nhận thua Hai chữ nhận
thua này, hắn ta dùng tiếng Đại Hạ nói.

Hắn ta lo lắng Lâm Tú nghe không hiểu
tiếng của Đại U, một thương ném tới.

Trong một tiếng này, hàm chứa nồng đậm sự
không cam lòng.

Chương 709: Lấy một địch ba (3)

Hắn là Tứ vương tử của Đại U, lần trước đứng thứ tư trên Thiên kiều bảng, mục tiêu tiếp theo là đứng thứ ba trên Thiên kiều bảng, hôm nay, lại bại bởi một người vô danh, mười ngày trước, hắn ta thậm chí chưa từng nghe nói qua tên của Lâm Tú.

Nhưng chính là một người vô danh như vậy, dưới tình huống khắp nơi bị nhắm vào, lấy một địch ba, còn dùng phương thức này chiến thắng bọn hắn.

Hắn ta đến đây vẫn chưa nghĩ ra được, hắn từ chỗ nào chui ra.

Tại sao một người như vậy lại vô danh?

Đại hội các quốc gia trước, hắn ở đâu?

Sau khi Tứ vương tử nhận thua, Lâm Tú có chút tiếc nuối cầm cây thương trong tay xuống mặt đất, chậm rãi đứng lên, đi tới trước người Tổng Ngọc Chương và Trương Nhân đang tựa vào vách núi, vươn tay ra với bọn họ.

Phía trên, mọi người Thiên Diệp gia mặt xám như tro tàn, người của năm đại vương triều đã trầm mặc hồi lâu.

Sứ thần Đại U khó có thể tin được, mọi người của vương triều Đại Thắng Đại Lư Đại La khó có thể tin được, ngay cả sứ thần Đại Hạ cũng không thể tin được mình có thể thắng.

Đại U thắng, là do phái ra đội hình mạnh nhất, vừa giới hạn tuổi tác, vừa là khắc chế hoàn cảnh, vừa rút thăm chơi xấu, vừa là khắc chế năng lực.

Còn là thực lực nghiên ép, còn là ba đánh một, kết quả chỉ có vậy?

Người trẻ tuổi của Đại La, trong mắt liên tục có nhiều màu sắc khác thường, lăm bằm nói: "Đây là nam nhân của nàng ấy..."

Thiên Diệp Lãm lặng lẽ lau nước mắt, trên mặt hiện ra nụ cười yếu ớt.

Đám người tiếp tục trầm mặc, một màn vừa rồi, lưu lại cho tất cả mọi người ở đây ký ức khó có thể xóa nhòa.

Đây chính là thiên tài mạnh nhất của Đại U những năm gần đây, ba chọi một còn thua thảm như vậy, quan trọng hơn là, người bọn họ thua, tuổi tác còn nhỏ hơn nhiều so với bọn họ.

Đợi đến khi Lâm Tú trưởng thành đến tuổi của bọn họ, sẽ cường đại cỡ nào?

Điều này làm cho họ không thể không nhớ đến một người.

Ba năm trước, Triệu Linh Quân xuất thế, càn quét thiên tài đại lục, trở thành đệ nhất Thiên kiều bång.

Ba năm sau, tên của Lâm Tú sẽ được mọi người nhớ đến theo cách tương tự.

Không hổ là... Trượng phu của Triệu Linh Quân.

Sau khi Tứ vương tử nhận thua, Lâm Tú và Trương Nhân Tổng Ngọc Chương từ miệng núi lửa bay lên, ba người Đại U cũng được một vị cường giả Đại U dẫn lên.

Trước khi tỷ thí bắt đầu, ai cũng không nghĩ tới lại có kết cục như vậy.

Đại U thế mà lại thua, dưới tình huống thiên thời địa lợi nhân hòa, vẫn thua như cũ.

Gia chủ Thiên Diệp gia đứng trước đám đông, chậm chạp không công bố kết quả.

Làm thế nào điều này có thể xảy ra?

Đại U muốn bọn họ hạn chế độ tuổi của thiên tài ở ba mươi tuổi, bọn họ làm theo, tỷ thí tiến hành theo phương thức quốc gia đấu với quốc gia, bọn họ làm theo, muốn bọn họ chọn địa điểm ở miệng núi lửa, bọn họ làm theo, muốn bọn họ động tay động chân lúc rút thăm, bọn họ vẫn làm theo...

Cuộc tỷ thí này, hoàn toàn là dựa theo phương thức mà Đại U yêu cầu tiến hành, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, hoàn toàn thiên về Đại U, như vậy còn có thể thua, cũng không trách được Thiên Diệp gia.

Chỉ có thể trách bọn họ không dùng được.

Trên mặt Thiên Diệp gia chủ nặn ra tươi cười, nhìn mấy tên sứ thần Đại Hạ, tuyên bố: "Chúc mừng Đại Hạ..."

Biểu tình trên mặt sứ thần Đại U rất khó coi, bởi vì bọn họ biết, đã xảy ra chuyện rất nghiêm trọng.

Đại Hạ lại có một vị thiên kiêu hoành không xuất thế, vốn là bọn họ không hy vọng nhìn thấy, hắn còn cười vị thiên kiêu Phù Tang này, tăng thêm một vị đệ nhất thiên tài từ trước tới nay, Đại hội mấy tháng sau, số lượng của bọn họ ở năm vị trí đầu Thiên kiêu bảng, có lẽ sẽ đạt tới ba người.

Con số này, từ trước đến nay đều do Đại U duy trì.

Mà xếp hạng trên Thiên kiều bảng càng cao, trong ba năm tới, có thể vì vương triều đó thu hoạch càng nhiều tài nguyên hơn.

Đệ nhất Thiên kiều bảng có thể mang đến tài nguyên cho quốc gia, là bằng tổng cộng từ thứ bảy đến thứ mười, Đại U lần trước tuy rằng mất đi đệ nhất Thiên kiều bảng đệ nhất, nhưng thứ hai, thứ ba, thứ tư, đều là người của bọn họ, tài nguyên bọn họ có thể phân phối, gấp đôi Đại Hạ.

Mà trước kia, thời điểm không có Triệu Linh Quân, tài nguyên của Đại Hạ, chỉ có một thành của Đại U, thậm chí còn ít hơn.

Lúc này đây, có Triệu Linh Quân, Lâm Tú, cùng với vị Thiên Diệp gia này, Đại Hạ rất có thể sẽ thay thế vị trí của Đại U. Chỉ chiếm được một nửa tài nguyên tu luyện của đại lục trong ba năm tới, đây là điều bọn họ tuyệt đối không muốn nhìn thấy, cũng không thể chịu đựng được.

Tuy nhiên, mọi thứ đã đến nước này, bọn họ không thể thay đổi kết quả.

Đại U còn chưa cường đại đến mức có thể không nhìn đến quy tắc, áp đảo tất cả các quốc gia trên đại lục, Đại La liên thủ với Đại Hạ, đủ để lay động địa vị bá chủ của bọn họ.

Chương 710: Na Tháp Toa (1)

Cuối cùng, một đám sứ thần Đại U chỉ có thể không nói một lời rời đi.

Đại Thắng và Đại Lư từ trước đến nay luôn cùng hướng với Đại U, ánh mắt mọi người quét qua trên người Lâm Tú hồi lâu, cũng theo bọn họ rời đi.

Trước khi Tú vương tử Đại U rời đi, hắn ta đi tới trước mặt Lâm Tú, ý vị thâm trường nói: "Ta thừa nhận ngươi rất mạnh, không hổ là trượng phu của Triệu Linh Quân, chúng ta gặp lại ở Đại hội"

Nói xong, hắn ta liền đi theo sứ thần Đại U rời đi.

Người thanh niên Đại La kia cũng đi tới trước mặt Lâm Tú, dùng ánh mắt tán thành nhìn hắn, nói: "Trước kia ta không thích ngươi, hiện tại ta thay đổi suy nghĩ, ngươi có tư cách trở thành trượng phu của Linh Quân"

Lâm Tú trầm mặc.

Vô luận hắn gánh vác như thế nào, một đánh hai như thế nào, một đánh ba như thế nào, trở mình hoàn toàn như thế nào, hắn vẫn không thể có tên của chính mình.

Hắn nhìn vị nữ nhân trẻ tuổi giả nam trang của Đại La, hỏi: "Tại sao ngươi không thích ta?"

Người trẻ tuổi liếc mắt nhìn Lâm Tú một cái, nói: "Bởi vì ta cũng thích nàng ấy, ta muốn ở bên nàng ấy, nhưng bị ngươi cướp đi, nếu như ngươi ngay cả ta cũng đánh không lại, dựa vào cái gì trở thành trượng phu của Quân?"

Lâm Tú rất giật mình.

Hắn rất rõ ràng, A Liệt Khắc chỉ là tên giả của nàng, nếu như Lâm Tú đoán không sai, tên thật của nàng hẳn là Na Tháp Toa.

Chỉ lớn hơn Lâm Tú một tuổi, thực lực của nàng mạnh hơn nhiều so với Linh m, nữ tử như vậy, Đại La không có người thứ hai.

Vì vậy, danh tính của nàng đã rõ ràng.

Băng Hậu của Đại La, thiên phú hệ băng còn ở trên Linh m, hy vọng trước hai mươi lăm tuổi thăng cấp lên cấp Địa thượng cảnh, khuê mật của Triệu Linh Quân, đứng thứ năm Thiên kiều băng lần trước, trong vòng trăm năm, ngoại trừ Triệu Linh Quân ra, đây là nữ tử có thiên phú dị thuật nhất đại lục.

Nàng thích Triệu Linh Quân?

Người ngoại quốc các nàng cưới mở như vậy sao?

Có điều cần thận ngẫm lại, Triệu Linh Quân ưu tú như vậy, thu hút được người ưu tú cùng giới cũng rất bình thường.

Lâm Tú bỗng nhiên ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng.

Họ có thực sự là khuê mật không?

Triệu Linh Quân đối với nam nhân từ trước đến nay không biểu cảm, cũng chính là thái độ với Lâm Tú tốt hơn một chút, nàng và Na Tháp Toa là khuê mật, Na Tháp Toa không chút che giấu ở trước mặt hắn nói thích nàng, chẳng lẽ...

Hắn cũng không kì thị bách hợp, người khác như thế nào đó là tự do của người khác, nhưng xảy ra ở bên cạnh hắn, còn là nương

tử trên danh nghĩa của hắn, hắn liền không thể tiếp nhận.

Hắn liếc nhìn Na Tháp Toa, hỏi: "Nàng thích người sao?"

Na Tháp Toa có chút tức giận nhìn Lâm Tú, nói: "Nếu như không có người, nàng nhất định sẽ thích ta!"

Nói bóng gió chính là chỉ có nàng đơn phương thích, như vậy Lâm Tú liền yên tâm, Linh Quân quả nhiên sẽ không làm cho hắn thất vọng.

Hắn liếc nhìn Na Tháp Toa, thân nhiên nói: "Nàng ấy là người của ta, người chết ý niệm này đi."

Na Tháp Toa cũng không tức giận vì hắn đủ điều kiện để nói điều đó với nàng.

Chỉ có người như vậy mới xứng với Quân.

Đều là người có năng lực hệ băng, nàng nhìn ra, dị thuật của Lâm Tú cũng không xuất chúng, võ đạo của hắn mới là lợi hại, đó là một loại võ đạo nàng chưa từng thấy qua.

Sau khi đánh bại Cách Lâm bằng võ đạo, hắn đã hoàn toàn xoay chuyển tình hình.

Na Tháp Toa nhìn về phía Lâm Tú, tò mò hỏi: "Chiêu thức đánh bại Cách Lâm của người là gì, đó là võ đạo của riêng người?"

Lâm Tú lắc đầu nói: "Ta nói cho người biết, người cũng không học được"

Na Tháp Toa nói: "Người không nên đánh giá thấp ta."

Lâm Tú nói: "Đây là cộng hưởng"

Na Tháp Toa sùng sốt, hỏi: "Cộng hưởng là gì?"

Lâm Tú nói: "Cộng hưởng là hiện tượng xảy ra khi tần số được kích thích bởi hệ thống thống khác có cùng tần số với hệ thống ban đầu, làm biên độ hệ thống ban đầu tăng lên một cách đột ngột..."

Na Tháp Toa bối rối: "Kích thích, tần số, hệ thống..."

Trương Nhân và Tống Ngọc Chương nhìn Lâm Tú và thanh niên Đại La đang lăm băm nói chuyện, càng ngày càng cảm thấy hấn thần bí khó lường, mười chín năm thanh danh không hiển hách, cuộc so tài lần này bỗng nhiên hoành không xuất thế, một trận Phù Tang, một người đánh bại ba thiên kiêu, như mặt trời rực rỡ chói mắt, hào quang đuổi theo thê tử Triệu Linh Quân của hắn...

Võ đạo thì thôi, hấn thế mà còn đồng thời hiểu tiếng Phù Tang và tiếng Đại La, mười chín năm qua, chẳng lẽ hắn vẫn không ngừng học tập và tu luyện, muốn vào lúc này, lạng lẽ khiến tất cả mọi người kinh diễm?

Đồng thời, trong lòng bọn họ, cũng có chút uể oải.

Trận chiến vừa rồi, có bọn họ hay không thì đều như thế, cho dù thắng, cũng không có quan hệ gì với bọn họ, chỉ là để cho bọn họ nhìn thấy sự chênh lệch giữa thiên tài với thiên tài.

Chương 711: Na Tháp Toa (2)

Đồng thời, hai người đối với thực lực cao nhất của Lâm Tú, cũng là lần thứ hai biết đến.

Ở cấp Địa hạ cảnh, chỉ sợ hấn đã vô địch. Mà hấn còn nhỏ hơn mấy tuổi so với bọn họ, có vài người sinh ra, chính là làm cho người ta ngưỡng mộ.

Sau khi người của Đại U đi rồi, mọi người trong Thiên Diệp gia có vẻ vô cùng xấu hổ, dù sao ai cũng nhìn ra được, bọn họ vẫn luôn đứng chung một chỗ với Đại U, cuối cùng lại không thể không đối mặt với Đại Hạ.

Lúc này đây, không chỉ bồi thường thiên kiều của gia tộc, còn không có được bao nhiêu chỗ tốt.

Phù Tang cách Đại U quá xa, cách Đại Hạ quá gần, từ nay về sau, thái độ của bọn họ với Đại Hạ, cũng phải phát sinh một ít thay đổi, chỉ sợ có nhảy nhót trái phải giống như trước kia cũng không có quả ngon để ăn.

Lâm Tú trở lại sứ quán, tắm rửa, thay một bộ quần áo sạch sẽ.

Trên người còn có vết thương phong nhận lưu lại, hấn cũng không có xử lý, trước mắt bao người, vết thương nếu như tự mình khép lại, người năm nước đều sẽ hoài nghi.

Vẫn là sau khi trở về, tìm Song Song trị liệu, giống như hấn làm với A Kha vậy.

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Lâm Tú cảm giác được là Thiên Diệp Lãm, hấn mở cửa phòng, Thiên

Diệp Lâm đứng ở cửa, nàng trước tiên nắm lấy tay áo Lâm Tú, nhìn thấy vết thương trên cánh tay hắn, trên mặt hiện ra vẻ đau lòng, lo lắng nói: "Lâm-kun, vết thương của ngươi..."

Lâm Tú cười cười, nói: "Không có gì đáng ngại, đều là vết thương ngoài da, rất nhanh có thể khép lại"

Trên mặt Thiên Diệp Lâm lộ ra vẻ tự trách, nói: "Thực xin lỗi, nếu như không phải vì ta, Lâm-kun cũng sẽ không bị thương..."

Lâm Tú vỗ vỗ mu bàn tay nàng, nói: "Ta đã nói rồi, ta sẽ mang cô về Đại Hạ, nhất định sẽ làm được"

Lúc này, một bóng người từ bên ngoài đi vào, nhìn dáng vẻ tay trong tay của Thiên Diệp Lâm và Lâm Tú, nặng nề ho một tiếng, nói: "Ngươi đã có Quân rồi, chẳng lẽ còn muốn Lâm sao?"

Người tới là người trẻ tuổi của Đại La quốc, Thiên Diệp Lâm vừa rồi nhìn thấy hắn ra tay, có ấn tượng rất sâu sắc với hắn ta.

Vị thiên tài Đại La này, chỉ sợ ngay cả nàng cũng không phải đối thủ.

Lâm Tú nhìn nàng một cái, cười nói: "Đại La không phải cũng muốn Lâm-chan trở thành người của các ngươi sao, bằng không Bằng Hậu điện hạ cũng sẽ không tự mình đến Phù Tang, ngươi nói đúng không, Na Tháp Toa công chúa?"

Con người xanh biếc của người thanh niên Đại La mở to, kinh ngạc nói: "Làm sao ngươi biết?"

Thiên Diệp Lãm cũng dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn nàng.

Người trẻ tuổi Đại La này, làm sao có thể là Na Tháp Toa?

Người trẻ tuổi Đại La xoa xoa mặt mình, khuôn mặt của hắn liền xảy ra biến hóa rất lớn, trong nháy mắt, liền từ một nam tử thanh tú, biến thành một vị nữ tử mỹ mạo.

Diện mạo của nàng khác tất cả nữ tử bên cạnh Lâm Tú, sống mũi cao cao, hốc mắt thật sâu, làn da trắng như tuyết, ngũ quan lập thể mà rõ ràng, một đôi mắt màu lam, thâm thúy như một hồ nước trong xanh.

Thiên Diệp Lãm kinh ngạc nói: "Na Tháp Toa!"

Nữ tử kia mỉm cười với nàng, nói: "Đã lâu không gặp ah, Lãm-chan"

Quả nhiên Lâm Tú đoán không sai, Đại La cũng có người có năng lực dịch dung, chỉ là thực lực của đối phương không mạnh, chỉ cần lấy tay xoa xoa mặt, sẽ khôi phục nguyên dạng.

Thiên Diệp Lãm vừa sợ vừa mừng, nắm lấy tay nàng, dùng tiếng Đại Hạ nói: "Na Tháp Toa, sao ngươi lại tới đây!"

Na Tháp Toa nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay của nàng, nói: "Ta tới cứu ngươi, sao ta có thể nhìn ngươi gả cho người khác đây?"

Những lời này nàng dùng tiếng Đại La nói, nói xong nhìn Lâm Tú, bĩu môi với hắn, ý bảo Lâm Tú phiên dịch cho Thiên Diệp Lãm.

Hai người đều biết một chút tiếng Đại Hạ, tiếng Đại Hạ của Thiên Diệp Lãm không quá chuẩn, nhưng giao tiếp hàng ngày không có

vấn đề gì, Na Tháp Toa nói tiếng Đại Hạ, cũng có chút khó nói hết, rất nhiều lúc cũng không có biện pháp biểu đạt ý tứ chính xác, Lâm Tú ở bên cạnh các nàng, vừa vận đảm nhiệm vai trò phiên dịch.

Lâm Tú phiên dịch, nhìn vị mỹ nữ kỳ lạ trước mắt này, cảm giác vị Băng Hậu Đại La quá lý quá khí, nàng sẽ không có ý nghĩ gì với Lãm-chan chứ?

(Quất lý quất khí "3ã ă"V: Một từ thông dụng trên mạng, ý chỉ những biểu hiện trông giống đồng tính, thường dùng để trêu đùa.)

(Quất lý quất khí "3ã Eă"V: Một từ thông dụng trên mạng, ý chỉ những biểu hiện trông giống đồng tính, thường dùng để trêu đùa.)

Lâm Tú giả định nếu hấn là Na Tháp Toa, nàng thích người cùng giới ưu tú và trẻ trung xinh đẹp, hấn cũng sẽ đồng thời thích Triệu Linh Quân và Thiên Diệp Lãm.

Xem ra nàng không chỉ có bách hợp, mà còn là một bách hợp tăng hoa...

Không chỉ trắng hoa, mà còn tham lam.

Thích Triệu Linh Quân, còn nhớ thương Thiên Diệp Lãm, làm sao có thể có loại người này!

Vẫn phải đề phòng nàng một chút, đừng để nàng dạy hỏng Linh Quân và Lãm-chan, nhưng Thiên Diệp Lãm và Na Tháp Toa, tựa hồ rất thân thiết.

Chương 712: Vinh quang trở về (1)

Trong ba người các nàng, quan hệ giữa Thiên Diệp Lãm và Triệu Linh Quân bình thường, nhưng quan hệ giữa các nàng và Na Tháp Toa đều rất tốt, không thể không nói, ở một số chuyện, nàng có ưu thế được trời ưu ái.

Nữ tử, vốn là càng dễ dàng tiếp cận nữ tử.

Đại hội sắp tới, chính là cử hành tại Đại La, sau khi Lâm Tú trở về, còn phải nhắc nhở Uyển Nhi và Ngung Nhi, để cho các nàng đến lúc đó cách Na Tháp Toa xa một chút.

Một lát sau, ba người đi trên phố Thiên Diệp thành, Thiên Diệp Lãm và Na Tháp Toa tay kéo tay, Lâm Tú đi bên cạnh các nàng, thuận tiện làm phiên dịch cho các nàng.

Thiên Diệp Lãm nói tiếng Phù Tang, Na Tháp Toa nói tiếng Đại La, Lâm Tú lại phiên dịch cho các nàng.

Sau khi biết nội tình hai người thành thân, Na Tháp Toa giật mình nói: "Thì ra là như vậy à, nhìn bộ dáng liễu mạng như tỷ thí của hấn, ta còn tưởng rằng hấn thích người..."

Thiên Diệp Lãm có chút xấu hổ cười cười, nói: "Người hiểu lầm rồi, Lâm-kun làm sao có thể thích ta được, hấn chỉ muốn giúp ta..."

Lại nói chuyện vài câu, Thiên Diệp Lãm hỏi: "Lúc nào các người về Đại La?"

Na Tháp Toa nói: "Ngày mai trở về, chúng ta đã lâu không gặp mặt, đêm nay chúng ta ngủ chung đi, ta có rất nhiều chuyện muốn nói với người..."

Lâm Tú phiên dịch thành thói quen, theo bản năng liền dịch những lời này của nàng ra.

Thiên Diệp Lãm thì căn bản không suy nghĩ nhiều, nói: "Được..."

Thấy Lâm Tú chậm chạp không phiên dịch, Na Tháp Toa quay đầu hỏi: "Nàng nói cái gì?"

Lâm Tú suy nghĩ một chút, nói: "Nàng ấy nói ngày mai phải cùng chúng ta trở về Đại Hạ, buổi tối còn phải thu dọn đồ đạc, không thể ngủ cùng người."

Na Tháp Toa nghi ngờ nhìn hấn, nói: "Nàng rõ ràng vừa chỉ nói hai chữ"

Lâm Tú giải thích: "Cái này người cũng không hiểu, tiếng Phù Tang chính là kỳ lạ như vậy, có đôi khi hai chữ có thể chứa đựng nội dung phong phú, có đôi khi một câu rất dài, lại chỉ có ý nghĩa đơn giản."

Na Tháp Toa nhìn hấn, dùng lời đại hạ vấp ngã, trực tiếp nói với Can Diệp Lãm: "Đêm nay, chúng ta, ngủ?"

Thiên Diệp Lãm gật gật đầu, nói: "Được"

Na Tháp Toa liếc nhìn Lâm Tú một cái.

Ánh mắt Lâm Tú không hề nhượng bộ chút nào, hấn muốn cho mỹ nhân dị vực này hiểu được ý của hấn.

Những nữ hài tử khác ngủ cùng một chỗ, là chuyện rất bình thường, đừng nói ngủ cùng một chỗ, coi như là ôm ôm ấp ấp, sờ mó chỗ này xoa bóp chỗ kia lẫn nhau, thậm chí là hôn một cái hai cái, cũng không kỳ quái.

Nhưng Lâm Tú luôn cảm thấy Na Tháp Toa có một loại tâm tư bất lương.

Nếu như là Linh Quân, Lâm Tú liền giúp nàng cự tuyệt.

Lời nói của Thiên Diệp Lãm, Lâm Tú tạm thời còn chưa phải là người của nàng.

Hắn chỉ có thể lúc tách ra, dùng tiếng Phù Tang dặn dò: "Lãm-chan, gần đây trời lạnh, buổi tối khi cô đi ngủ, nhớ mặc thêm một chút y phục, tốt nhất là một người đắp một cái chăn, miễn cho chăn bị cướp mà cảm lạnh..."

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tú đi tới Thiên Diệp phủ, hắn tới đón Thiên Diệp Lãm.

Đại U không chiếm được thứ gì, từ trước đến nay đều nghĩ biện pháp hủy diệt, lần này bọn họ thua tỷ thí, bọn họ không khỏi lại sử dụng thủ đoạn âm hiểm gì, vẫn là dẫn nàng cùng nhau đi sẽ an toàn một chút.

Lâm Tú hỏi qua nàng, có muốn dẫn cha mẹ nàng đi cùng hay không, cha mẹ Thiên Diệp Lãm lại cự tuyệt.

Bọn họ vẫn sống ở Phù Tang, cũng không hiểu tiếng Đại Hạ, khó có thể dứt bỏ quê hương.

Mọi người Đại La cũng sẽ khởi hành trở về trong ngày hôm nay.

Trước cửa sứ quán Đại La, Lâm Tú và Thiên Diệp Lãm tiễn biệt Na Tháp Toa.

Na Tháp Toa lưu luyến không rời nhìn Thiên Diệp Lãm, nói: "Nếu như người ở Đại Hạ không tốt thì đến Đại La tìm ta, Đại La vĩnh viễn hoan nghênh người"

Nói xong, nàng vươn hai tay ra, ôm lấy Thiên Diệp Lãm, dán mặt mình lên mặt nàng, lại hôn lên mặt nàng một cái, thấy Lâm Tú

nhìn nàng, nàng thản nhiên nói: "Đây là lễ nghi của Đại La chúng ta.

Lâm Tú cũng là thanh niên tiên bộ từ thế kỷ 21, nhập gia tùy tục, tôn trọng lễ tiết của người khác, hắn vẫn có thể làm được.

Vì vậy, hắn cũng mở vòng tay của mình với Na Tháp Toa.

Na Tháp Toa thế mà thật sự ôm lấy hắn, nhưng lại không có dán mặt vào hắn, càng không hôn hắn, chỉ nói: "Kê mặt và hôn mặt, chúng ta chỉ biết làm với người thân cận nhất...

Sau đó, trên mặt nàng lộ ra vẻ hạnh phúc, nói thầm: "Người ôm Quân, ta ôm người, có phải coi như ta ôm nàng hay không?"

Lâm Tú không đành lòng nói cho nàng biết chân tướng.

Chuyện hắn thân mật với Triệu Linh Quân, cũng chẳng qua là nắm tay nàng mà thôi.

Cho nên nàng và Triệu Linh Quân ngay cả gián tiếp ôm cũng không có.

Bởi vậy không khó đoán, Triệu Linh Quân chẳng những không có hứng thú với nam nhân, cũng không có hứng thú với cả nữ nhân.

Chương 713: Vinh quang trở về (2)

Phương tiện đi lại của phái đoàn Đại La là một chiếc thuyền băng, trước khi lên thuyền, Na Tháp Toa nói với Lâm Tú: "Khi nhìn thấy Quân, xin giúp ta truyền đạt những suy nghĩ của ta về nàng ấy"

Thuyền băng của Đại La lừng không bay lên, hóa thành một đường màu bạc, biến mất ở phía bắc chân trời.

Lâm Tú nghiêng đầu nhìn về phía Thiên Diệp Lãm, nói: "Chúng ta cũng đi thôi"

Nửa canh giờ sau, một chiếc phi thuyền từ sứ quán Đại Hạ bay ra, Thiên Diệp Lãm đứng trên phi thuyền, gió mạnh thổi loạn sợi tóc của nàng, nhìn hòn đảo phía dưới càng ngày càng xa, ánh mắt có chút thất thần.

Lâm Tú đứng bên cạnh nàng, hỏi: "Hồi hận sao?"

Thiên Diệp Lãm lắc đầu.

Từ khi còn rất nhỏ, nàng đã hiểu được, trên đời này có rất nhiều chuyện thân bất do kismet, sinh ra ở một quốc gia nhỏ như Phù Tang, càng là như thế, năm đại vương triều, nàng cuối cùng cũng phải chọn một người.

So với Đại U xa xôi, Đại La lạnh lẽo, Đại Hạ ít nhất cách quê hương gần một chút, cách cha mẹ gần một chút.

Ít nhất nàng gả cho Lâm-kun, không phải Tứ vương tử Đại U.

Lâm Tú có thể lý giải tâm tình của Thiên Diệp Lãm, nàng cũng chỉ là một thiếu nữ ngoại trừ tu luyện, chưa từng trải qua bao nhiêu thế sự, lúc này đây rời khỏi Phù

Tang, không phải vì tham gia tỷ thí, về sau, nàng không thể muốn trở về là có thể trở về.

Lâm Tú cũng có một cái nhà không thể trở về, là Thái Y giúp hắn vượt qua khoảng thời gian u ám mờ mịt đó.

Lâm Tú dịu dàng nhìn nàng, nói: "Nếu muốn khóc, bỏ vai của ta có thể cho cô mượn"

Thiên Diệp Lãm vốn còn đang cố nén nước mắt, những lời này của Lâm Tú khiến mũi nàng chua xót, nhin không được tựa vào vai hắn, nhỏ giọng khóc nức nở, Lâm Tú nhẹ nhàng vỗ lưng nàng an ủi, ánh mắt nhìn Trương Nhân và Tống Ngọc Chương ở một bên.

Trương Nhân và Tống Ngọc Chương chủ động di chuyển về phía xa xa, lưu lại càng nhiều không gian cho bọn họ.

Thấy ánh mắt Lâm Tú vẫn không dời đi, trên mặt hai người lộ ra vẻ bi phẫn.

Con thuyền này lớn như vậy, bọn họ đã lui đến đuôi thuyền, còn có thể lui đến nơi nào, từ nơi này nhảy xuống sao?

Vết thương của họ còn chưa khỏi hẳn đâu!

Thời điểm phi thuyền từ Phù Tang bay tới Đại Hạ, so với lúc bọn họ đến còn nhanh hơn, tựa hồ là muốn trở về Vương Đô trước khi trời tối.

Mà lúc này, mặt trời đã sắp lặn, đầu đường trước cửa cung lại có rất nhiều người.

Bệ hạ đăng cơ, cùng với ngày sắc phong hoàng hậu, trước cửa cung cũng không có nhiều người như vậy.

Lần trước Vương Đô náo nhiệt như vậy, là ba năm trước, thời điểm Triệu Linh Quân

đoạt được vị trí đệ nhất Thiên kiều bảng.

Vô số dân chúng nhao nhao xông ra đường, tựa hồ là đang chờ đợi cái gì đó.

Họ đang chờ đợi.

Chờ anh hùng Đại Hạ từ Phù Tang trở về.

Có sứ thần suốt đêm từ Phù Tang bay về Đại Hạ, ở trên triều hội sáng nay, mang đến một tin tức tức động lòng người.

Trận tỷ thí năm nước ở Phù Tang, Đại Hạ thắng!

Vị thiếu nữ thiên tài Phù Tang kia, sắp trở thành con dâu của Đại Hạ.

Đồng thời, vị sứ thần này cũng tiết lộ thêm chi tiết.

Ví dụ, Đại U vì thắng tỷ thí, cầu kết với Thiên Diệp gia như thế nào, trong quá trình tỷ thí, khắp nơi nhắm vào Đại Hạ, quy tắc không công bằng, địa điểm không công bằng, bốc thăm không công bằng...

Người Đại U phái ra, là vị trí thứ tư, thứ hai và thứ ba của Thiên Kiều bảng lần trước.

Bất kỳ một người nào trong bọn họ đều có thực lực trong năm vị trí đầu của Đại hội tiếp theo.

Trương Nhân và Tổng Ngọc Chương trong nháy mắt bị đánh bại, tất cả điều kiện đều bất lợi cho Đại Hạ, có một người ngăn cơn sóng dữ, lấy một đánh ba, quét ngang ba vị thiên kiều Đại U, một chuồng trọng thương một vị cấp Địa hạ cảnh đỉnh phong, lại một chuồng đánh ngất một vị khác, ép Tứ vương tử Đại U chủ động nhận thua, vì Đại Hạ

thắng trận tỷ thí này, cũng thắng được vị thiên kiêu Phù Tang kia...

Trong cuộc độ sức với Đại U, Đại Hạ từ khi nào thắng đẹp hơn?

Có thể ở bên ngoài mang đến loại vinh quang này cho Đại Hạ, ngoại trừ Triệu Linh Quân, chính là Lâm Tú.

Hôm nay, không ai hăm mộ Lâm Tú được bệ hạ ân sủng, không ai ghen tị hấn thù thiếp thành đàn.

Nếu bọn họ là hoàng đế, không ân sủng hấn thì ân sủng ai?

Nếu bọn họ là nữ tử, cũng hy vọng có thể gả cho nam nhân như vậy, cho dù là làm thiếp cũng nguyện ý. Ở trong vô số người chờ đợi, trước khi mặt trời lặn, ráng chiều tràn ngập trên bầu trời, rốt cục xuất hiện một chấm đen.

Chấm đen nhanh chóng tới gần lớn hơn, một chiếc phi thuyền hạ xuống trước cửa cung.

Mấy bóng người từ trên thuyền đi xuống.

Đám người nhìn một thân ảnh trẻ tuổi trong đó, lập tức sôi trào.

"Lâm Tú!"

"Lâm Tú!"

"Lâm Tú!"

Mọi người bắt đầu phấn khích hô to một cái tên, âm thanh cuộn cuộn, bất kỳ góc nào của Vương Đô đều có thể nghe thấy rõ ràng, Ngay cả mặt đất cũng rung chuyển nhẹ.

Hôm nay, không có trượng phu của Triệu Linh Quân.

Chỉ có Lâm Tú!

Chương 714: Nổi danh đại lục (1)

Lâm Tú không ngờ rằng Vương Đô sẽ có trận thế lớn như vậy. Đối mặt với sự nhiệt tình của bách tính, hắn không thể ngăn ra, nhắc tay lên ra hiệu chào hỏi bọn họ, ngay sau đó tiếng hò hét của bách tính càng lớn hơn, truyền tới những đợt âm thanh bùng nổ, bị dị thuật âm hấp thu, một lúc ngắn ngủi cũng đáng một ngày tu hành của hắn.

Trương Nhân và Tống Ngọc Chương đứng đằng sau Lâm Tú, sắc mặt ít nhiều cũng hơi ngại ngùng. Rõ ràng là cả ba người cùng đi Phù Tang, bọn họ lại không xứng có danh tính. Chu Cẩm đứng ở cửa cung, đi đến trước mặt Lâm Tú, cười nói: "Bệ hạ đợi các người rất lâu rồi."

Tuy rằng Lâm Tú rất muốn ngay lập tức đi gặp Ngung Nhi, Uyển Nhi, Thái Y nhưng cũng không thể bỏ mặc Hạ Hoàng ở đây, theo Chu Cẩm đi vào Hoàng Cung, đi qua Tiền Cung, đi đến Ngự Thư Phòng.

Hạ Hoàng thoáng qua đã nhìn thấy Thiên Diệp Lãm cùng với Lâm Tú đi vào, nụ cười trên mặt lại càng thêm xán lạn, nói liên tiếp mấy chữ "Tốt, nói: "Trẫm biết ngay, người sẽ không làm Trẫm thất vọng"

Lần này, trong chuyện tranh đoạt thiên kiều Phù Tang, Đại Hạ hiếm thấy được nở mày nở mặt áp chế được phe Đại U, chắc chắn rất nhanh sẽ lan truyền đến đại lục, khiến Đại Hạ có thể thở phào một hơi.

Hắn vỗ vỗ bả vai của Lâm Tú, nói: "Trẫm đã để Lễ Bộ ti chuẩn bị rồi, ba ngày sau, sẽ cho các người kết hôn"

Lâm Tú kinh ngạc nói: "Nhanh như vậy?"

Hạ Hoàng nói: "Chuyện cưới xin đương nhiên là càng nhanh càng tốt, sớm bái đường, sớm động phòng, tránh đêm dài lắm mộng"

Lâm Tú nói: "Ý của thần là, thời gian gấp gấp như thế, Lễ Bộ ti có chuẩn bị kịp không?"

Hạ Hoàng nói: "Yên tâm đi, lần tới người muốn lấy ai, nói với Trẫm trước một ngày, ngày thứ hai Trẫm liền để Lễ Bộ ti lo liệu cho các người, đồ bọn họ đã sớm chuẩn bị xong rồi..."

Sau đó, Hạ Hoàng cũng động viên Trương Nhân và Tống Ngọc Chương một phen, ban thưởng cho họ một vài món đồ, tuy rằng bọn họ không phát huy được tác dụng gì, nhưng không có công lao cũng có khổ lao.

Không ở trong Ngự Thư Phòng bao lâu, Lâm Tú cùng Thiên Diệp Lãm quay về Lâm phủ.

Bên ngoài hoàng cung bị biển người chặn lại, Lâm Tú liền mang theo Thiên Diệp Lãm bay về Lâm Phủ.

Người trong Lâm Phủ không ít, phu phụ Bình An Hầu, phu phụ Võ An Hầu đều ở đây, vừa này tên của Lâm Tú vang dội tới mỗi góc của Vương Đô, bọn họ biết Lâm Tú trở về rồi.

Cùng nhau ăn cơm xong, sắp xếp ổn thỏa nơi ở của Thiên Diệp Lãm thì trời đã tối.

Sau khi tiễn cha mẹ về, Lâm Tú không về nhà, mà thuận đường đi thăm Quý Phi nương nương, hiện tại nàng không sống ở biệt viện của Hoàng Gia, mà sống ở căn nhà Lâm Tú tặng nàng.

Quý Phi nương nương ôm sủng vật, nói: "Tiếng vừa mới này, bản cung cũng nghe

thấy rồi, bản cung còn nói, ngày mai đến nhà người thăm Thái Y..."

Lâm Tú nói: "Thuận đường đi qua nơi này nên đến thăm nương nương, nương nương ở nơi này có quen không?"

Quý Phi nương nương nói: "Nhà của bản thân, ở đương nhiên quen"

Lâm Tú nhẹ nhàng cười một cái, nói: "Quen là tốt."

Sau đó hần nhìn về phía Song Song bên cạnh Quý Phi nương nương, nói: "Song Song, có thể giúp ta một chuyện..."

Bản thân Lâm Tú âm thầm bị thương thì hần có thể tự trị liệu cho bản thân, bị thương trước ánh mắt của quần chúng thì phải tìm Song Song giúp đỡ.

Tối hôm nay, nhất định là buổi tối khiến người hoài niệm, cũng không thể đem vết thương đi vào trong phòng của Song Song, Lâm Tú để trần nửa người trên, trên người là vết thương đan xen ngang dọc, tay của Song Song nhẹ nhàng sờ qua trên người hần, trong mắt đầy sự đau lòng, người khác chỉ biết hần dùng sức lực của bản thân, vì Đại Hạ, dốc sức chiến đấu với ba kẻ mạnh nhất Đại U, lại không biết rằng, đằng sau sự vẻ vang của hần, còn có một thân vết thương như thế này.

Tay của nàng sờ qua vết thương trên người Lâm Tú, những vết thương kia liền dần dần lành lại, Quý Phi nương nương đứng ở cửa, nhìn thấy vết thương trên người hần, cũng nắm chặt tay áo.

Lâm Tú không có gì phải xấu hổ với Song Song, nàng là đại phu, cũng không phải lần

đầu nhìn thấy hấn khóa thân, nhưng đối mặt với Quý Phi nương nương, vẫn có chút ngại ngùng, vô thức dùng y phục che lại.

Quý Phi nương nương nhìn hấn một cái cảnh cáo, dứt khoát đi vào, nói: "Lúc bản cung trở thành Quý Phi, người vẫn còn đang tập bò trên đất đó, có gì mà phải ngại chứ?"

Nàng đứng bên cạnh giường, nhìn vết thương trên người Lâm Tú, cau mày nói: "Hoàng huynh cũng thật là, mỗi lần đều phải dựa vào người, lẽ nào Đại Hạ trừ người ra thì không còn người nào khác sao?"

Lâm Tú ở chỗ Quý Phi nương nương nửa canh giờ, Song Song chữa trị khỏi vết thương trên người hấn, Quý Phi nương nương còn đưa dược thiện bản thân nàng dùng bồi bổ thân thể, cưỡng ép bắt Lâm Tú uống hết.

Tiểu biệt thắng tân hôn, đêm nay tất nhiên là một đêm không thể miêu tả kỹ càng.

Chương 715: Nổi danh đại lục (2)

Vừa sáng sớm ngày thứ hai, sau khi ăn xong bữa sáng, Lâm Tú đi đến phòng của Triệu Linh Quân.

Tuy nói trong lòng hấn rất cảnh giác Na Tháp Toa, nhưng nàng ta nhờ hấn chuyển lời, hấn vẫn phải đem chuyện đó nói với Triệu Linh Quân: "Lúc ta ở Phù Tang, từng gặp Na Tháp Toa, nàng ta nhờ ta chuyển nỗi nhớ tới nàng"

Triệu Linh Quân ngạc nhiên nói: "Người làm sao lại gặp được Na Tháp Toa ở Phù Tang, người quen biết nàng ấy như thế nào?"

Lâm Tú giải thích nói: "Nàng ta đóng giả thành nam, đại diện Đại La xuất chiến, là nàng ta chủ động tới làm quen với ta."

Triệu Linh Quân chỉ ngạc nhiên một giây, loại chuyện này, cũng quả thật là nàng ta có thể làm ra"

Sau đó, nàng như là nhớ tới cái gì, hỏi Lâm Tú: "Na Tháp Toa nàng ấy... không có nói gì kì lạ với người đấy chứ?"

Lâm Tú nói: "Nếu như nàng nói tới là chuyện nàng ta thích nàng này, vậy nàng ta quả thật nói rồi"

Triệu Linh Quân nói: "Nàng ấy chính là cái kiểu nghĩ gì nói đó như vậy, người đừng nghe nàng ấy nói linh tinh"

Lâm Tú khoát khoát tay, nói: "Loại chuyện nữ tử thích nữ tử này, cũng rất bình thường, các nàng sẽ không phải thật sự...

Hấn còn chưa nói xong đã bị Triệu Linh Quân dùng ánh mắt tức giận luồn lại.

Lâm Tú lập tức ngậm miệng, có thể tùy tiện nói đùa với Linh m, bởi vì Linh m bây giờ đánh không lại hắn.

Nói đùa với Triệu Linh Quân, nếu như thật sự chọc giận nàng ấy, nàng ấy có thể thật sự sẽ ấn hắn trên mặt đất đập một trận.

Đến lúc đó, hắn đều không có chỗ để kêu oan.

Chỉ là, Triệu Linh Quân lại cũng dùng ánh mắt đó luòm người, Lâm Tú còn tưởng rằng nàng đã tu hành đến mức tâm thanh như tuyết, trời sập chẳng kinh sợ rồi, xem ra trong lòng nàng vẫn rất truyền thống.

Rời khỏi viện nhỏ của Triệu Linh Quân, Lâm Tú lại đến chỗ Thiên Diệp Lãm.

Nhìn nàng có hơi tiều tụy, tối hôm qua chắc không ngủ ngon, Lâm Tú hỏi: "Ổ chỗ này không quen sao?"

Thiên Diệp Lãm nhìn nhìn sân vườn trống rỗng, nói: "Không sao, ở lâu rồi sẽ quen thôi."

Lâm Tú nhìn nhìn xung quanh, nơi này với nơi mà nàng ở ở Phù Tang, quả thật có hơi khác biệt.

Lâm Tú nghĩ nghĩ, nói: "Hay là, chúng ta đi mua mấy cây hoa anh đào trồng ở nơi này, lại xin Bệ hạ một vị thợ làm vườn, để hắn thúc đẩy một chút, như vậy thì buổi chiều nàng có thể ở trong vườn ngắm hoa anh đào rồi."

Thiên Diệp Lãm nghe thấy, đôi mắt đẹp liền sáng lên, hỏi: "Thật sự có thể sao?"

Lâm Tú gật gật đầu, nói: "Nàng muốn gì thì cứ nói với ta, không cần phải ngại ngùng,

gần nơi này có một khu chợ hoa điều, ta dẫn nàng đi”

Gia tộc sinh ra và nuôi lớn nàng, chỉ muốn dùng nàng để đổi lấy lợi ích, nơi đất khách quê người, lại có một người có thể vì nàng suy nghĩ chu đáo đến thế, trong lòng Thiên Diệp Lãm cảm động, nói nhỏ: “Cảm ơn Lâm-kun”

Lâm Tú nhẹ nhàng cười một cái, nói: “Người một nhà không cần khách sáo.”

Hắn đưa Thiên Diệp Lãm đến chợ hoa điều, tìm được một cửa hàng bán hoa cảnh bonsai, chọn được mấy cành cây hoa anh đào.

Lúc trả tiền, chủ tiệm đó kiên quyết không cần, còn tặng không bọn họ hai cành, nói: “Công tử là anh hùng của Đại Hạ, ta không thể nhận tiền của ngài, hoa cỏ ở đây, ngài nhìn trúng cây nào, chỉ cần nói một tiếng, ta lập tức sai người đưa đến phủ cho ngài...”

Hắn đưa Thiên Diệp Lãm đi được vài cửa tiệm, nhận được đều là những đãi ngộ như này.

Những chủ tiệm đó, không chỉ một xu cũng không lấy, còn miễn phí giúp bọn họ giao hàng đến tận cửa, Lâm Tú có cổ trả tiền thế nào cũng không có tác dụng..

Tất nhiên, điều khiến hắn vui vẻ nhất là...

Xung hô mà bách tính gọi hắn, không còn là trượng phu của Triệu Linh Quân nữa.

Bách tính ngay tại Vương Đô, bởi vì thắng lợi của trận tử thí này, mà lúc nở mày nở mặt, Vương triều Đại U ở xa xôi, trong một quần thể cung điện, sắc mặt của mấy người mười phần nghiêm túc.

"Người nói, thực lực của hắn có lẽ còn mạnh hơn Đại Vương Tử và Nhị Vương Tử?"

"Nếu là như vậy, vòng chung kết của mấy tháng sau, Đại Hạ chẳng phải sẽ có ba người trong top 5 sao?"

"Tuyệt đối không thể để chuyện như thế này xảy ra!"

"Đại Hạ không thể xuất hiện Triệu Linh Quân thứ hai"

Người được chọn của top 10 vòng chung kết, cùng với sự bố trí tài nguyên của đại lục có gần bó chặt chẽ, từ trước đến nay đều là Vương triều Đại U chiếm giữ quyền lãnh đạo tuyệt đối, bọn họ tuyệt đối không cho phép bất kì một quốc gia nào gây hấn hoặc uy hiếp đến địa vị của bọn họ.

Cho dù là một lần cũng không được.

Mà Đại Hạ, rõ ràng trong hai vòng chung kết trong tương lai, đã chiếm giữ được ưu thế tuyệt đối.

Cứ tiếp tục thế này, ít nhất trong vòng sáu năm tới, Đại Hạ sắp chiếm giữ khoảng năm mươi phần trăm tài nguyên tu hành của đại lục, điều này có thể giúp bọn họ bồi dưỡng ra càng nhiều cường giả, xuất hiện càng nhiều thiên tài...

Chương 716: Nổi danh đại lục (3)

Một ông già im lặng một hồi lâu, nói: "Lẽ nào, phải dùng món đồ kia sao..."

Tiếng nói của ông ta vừa phát ra đã có người kiên quyết nói:

"Không được, món đồ kia, chúng ta còn chưa làm rõ, không thể tùy tiện sử dụng, có thừa biện pháp để ngăn chặn bọn họ..."

Một quốc đảo nào đó ở phía tây, trong một toà lâu đài của Vương triều Đại Doanh.

Một vài bóng người ngồi quanh trước một cái bàn tròn, lo lắng sợ sệt, Đại Doanh từng lớn mạnh đến mức chinh phục cả đại lục, mười hai tiếng mỗi ngày đều có ánh nắng mặt trời chiếu xuống lãnh thổ, ngày nay tuy rằng vẫn được xếp trong Ngũ Đại Vương Triều, nhưng đã sa sút thành sự kết thúc của Ngũ Đại Vương Triều.

Đại lục ngày nay, Đại U độc bá, Đại La tuy không còn sự cường thịnh của thời kì đỉnh cao, nhưng vẫn không thể đánh giá thấp như trước, Đại Hạ ngày càng bật dậy, thiên tài lớp lớp xuất hiện, cuộc thi chung kết tiếp theo, Đại Doanh nếu như đến một người cũng không lọt vào được top 10 Thiên Kiêu Bảng thì sẽ thật sự thành nỗi sỉ nhục của Ngũ Đại Vương Triều rồi...

Ngoài Ngũ Đại Vương Triều ra, những quốc gia nhóm ngó vị trí của bọn họ, muốn thay thế vào đó, không chỉ có một nước.

Vương triều Đại Lu, một toà cung điện nguy nga lộng lẫy, thương thế của La Mạn vẫn chưa được chữa trị, sắc mặt trắng bệch, chậm rãi nói: "Người kia rất mạnh, so với

Tú Vương tử Áo Thác còn mạnh hơn nhiều, Áo Thác, Cách Lâm và An Đức Lỗ cộng lại với nhau, cũng không phải đối thủ của hắn, nếu như hắn muốn giết ta, sợ rằng ta đã không thể gặp lại các người rồi, nếu như trong vòng chung kết gặp phải hắn ta, tốt nhất trực tiếp nhận thua”

Vương triều Đại La.

Vương Đô, trong một toà cung điện làm từ băng, lấp lánh trong suốt, một nam thanh niên hỏi Na Tháp Toa: “Người nói, Áo Thác, Cách Lâm và An Đức Lỗ cộng vào, cũng bị hắn nhẹ nhàng đánh bại?”

Sau khi nam thanh niên im lặng hồi lâu, đột nhiên nhìn nàng ta, trên mặt lộ ra nụ cười lấy lòng, nói: “Na Tháp Toa, lúc chung kết, nếu như các người gặp phải, người nhất định không được nói với hắn, ta từng thích Quân”

Na Tháp Toa nhìn hắn một cái, hỏi: “Không phải người nói, hắn lại dám cưới Quân, nếu như hắn có thể tới tham gia trận chung kết, người phải đập hắn rằng rơi đây đất sao?”

Nam thanh niên do dự một lát, nói: “Một viên nguyên tinh của gấu bắc cực...”

Na Tháp Toa nói: “Hai viên”

Nam thanh niên trên mặt hiện ra vẻ đau xót, cắn răng nói: “Hai viên thì hai viên, chỉ cần người đừng nói với hắn...”

Lễ Bộ ti chuẩn bị hôn lễ mấy ngày này, Lâm Tú cũng không được rảnh rang.

Hắn và Thiên Diệp Lãm tự tay trồng hai hàng cây hoa anh đào ở trong viện của nàng, lại tiến cung đi tìm Hạ Hoàng, từ

chỗ hẩn mượn được một vị dị thuật giả hệ mộc cấp Địa, công sức trong khoảnh khắc, mấy cây hoa anh đào đã từ cây non nhỏ bé phát triển thành cao hai trượng, nở đầy hoa anh đào hồng phấn, hương hoa thoang thoang khắp viện.

Nếu đã mượn thợ rồi, Lâm Tú cũng nhân tiện mượn vài người từ Công Bộ ti, sửa chữa lại phòng nàng một phen.

Mặt đất của sảnh chính, thay gạch xanh thành sàn gỗ, giường cũng đổi thành Tatami, trong phòng ngủ của nàng thêm cửa kéo ngăn cách làm từ gỗ, cứ như vậy, nơi này cũng không khác biệt gì nhiều lắm so với phòng nàng lúc đầu.

Sau khi làm xong những việc này, Thiên Diệp Lãm thật sự vui hơn nhiều, sầu muộn trên mặt cũng tiêu tan đi phần nào.

Lâm Tú đã có kinh nghiệm chăm sóc Quý Phi nương nương, hiểu rất rõ làm thế nào để các nàng vui lên.

Người của Công Bộ ti đi một chuyến vất vả, sửa chữa xong phòng của Thiên Diệp Lãm, Lâm Tú còn để bọn họ xây xong bãi tắm mà hẩn muốn, sảnh chính của một toà viện nào đó, mặt đất toàn bộ đào rỗng, lấy bạch ngọc lát sàn làm thành một bể tắm có thể bơi, cùng với vài cái bể nhỏ chỉ chứa được một hoặc hai người.

Hẩn đã bắt đầu mong đợi mùa đông rồi.

Tiết xuân hàn được tắm ở hồ Hoa Thanh, nước ôn tuyền dội trên da trơn trắng mịn.

Thị tỳ nâng dậy, yếu mềm vô lực, ấy là lần đầu được nhận ơn vua.

Nghĩ đến đã khiến lòng người rung động.

Tuy rằng Thiên Diệp Lãm đến từ Phù Tang, nhưng ở Lâm phủ, nàng lại không cảm thấy cô độc một chút nào, bất kể là Tiết Ngung Nhi, Tân Uyển, hay là Linh m cùng với Công chúa Minh Hà, đều giống với nàng, cùng là những nữ tử cực kì ưu tú.

Các nàng mỗi ngày đều tu hành cùng nhau, thúc đẩy lẫn nhau, cùng nhau đạt được thành quả.

Lâm Tú cùng với Linh m và Công chúa Minh Hà ngồi trong đình, vừa ăn nho vừa xem Thiên Diệp Lãm một mình đối chiến với Ngung Nhi và Tân Uyển, các nàng không dùng năng lực dị thuật, chỉ là giao lưu võ đạo.

Linh m đưa một quả nho long lanh trong suốt vào miệng, nghi hoặc nói: "Tân Uyển với Tiết Ngung Nhi, mấy ngày này tiến bộ rất nhiều..."

Công chúa Minh Hà cũng hết sức đồng ý, nói: "Ta cảm thấy tốc độ tu hành của các nàng với chúng ta không lệch nhau lắm"

Chương 717: Mời Lâm-kun ở lại, làm ơn... (1)

Hai người các nàng, hiện tại đã không đối chọi gay gắt nữa rồi, lúc Lâm Tú không ở đây, hai người các nàng còn tu hành với nhau.

Theo lý mà nói, tốc độ tu hành của các nàng sau khi cùng nhau tu hành chắc là gấp hai lần Tần Uyển với Tiết Ngung Nhi, nhưng sự thật là sự tiến bộ khi tu hành của hai nàng, không hề nhanh hơn với Tần Uyển và Tiết Ngung Nhi là bao.

Lâm Tú đương nhiên biết nguyên nhân bên trong.

Năng lực của Tần Uyển, trông như huyền thuật, thực ra là niệm lực cùng với huyền thuật, năng lực của Tiết Ngung Nhi, cũng là phi hành cùng với niệm lực, tốc độ tu hành không kém hơn các nàng, đợi đến khi thực lực của Lâm Tú lại tăng lên một ít, lúc có thể sao chép cho các nàng năng lực thứ hai, Linh m và Minh Hà, sẽ bị các nàng bỏ lại phía sau.

Trừ khi...

Nhưng rất khó.

Cầu Hoàng đế có lẽ sẽ không cho phép Minh Hà làm thiếp, càng quan trọng hơn là, đây là tình bạn vô cùng quý giá...

Nếu là Linh m... lại càng khó hơn.

Hoà ly với Linh Quân, hẳn sẽ vĩnh viễn mất đi Linh m, không hoà ly, quan hệ của bọn học cũng rất khó tiến thêm một bước.

Vào lúc Lâm Tú đang ở trong tình thế tiến thoái lưỡng nan, Linh m nhớ ra một chuyện,

hỏi Lâm Tú: "Lúc người ở Phù Tang, từng gặp vị kia của Đại La rồi?"

Lâm Tú biết nàng nói tới là ai, gật gật đầu, nói: "Gặp rồi."

Linh m hỏi: "Nàng ta lợi hại không?"

Bỏ qua thành kiến của Lâm Tú với Na Tháp Toa, chỉ luận thiên phú và thực lực, nàng ta quả thật lợi hại, đại lục hiện nay, ngoại trừ Triệu Linh Quân ra, nàng ta chắc là nữ tử có thiên phú cao nhất rồi, đến Thiên Diệp Lãm so với nàng ta cũng có chút không bì kịp.

Hơn nữa năng lực của nàng ta còn là băng, sau khi băng hoá song tu, thiên phú của nàng ta trực tiếp tăng gấp đôi, nếu như nàng ta tìm một vị trượng phu thuộc tính hoả, tốc độ tu hành càng phải nhanh hơn một bậc, nền tảng của nàng ta vốn đã cao, như vậy tính ra, lúc sinh thời, nàng ta có thể có cơ hội đạt tới vô thượng, lúc đó, Đại U cũng phải nằm rạp dưới chân Đại La.

Không chỉ là Đại U, cảnh giới vô thượng, trên hành tinh này, có thể muốn làm gì thì làm.

Đại Hạ đến nay không có nổi một người đạt đến cấp Thiên thượng cảnh, Đại La chắc cũng không có, Đại Lư Đại Doanh càng không phải nói, duy nhất có thể có tồn tại đạt cấp Thiên thượng cảnh là Đại U, đến vô thượng, cảnh giới này, từ xưa đến nay, đều chỉ là một truyền thuyết, từ trước đến nay không có người nào thật sự đạt tới.

Mọi người chỉ là dựa vào kiến thức chung suy đoán, sau khi năng lực dị thuật thức tỉnh tám lần, có lẽ vẫn có thể tiếp tục

thức tỉnh, chỉ có điều tuổi thọ loài người có hạn, không đủ thời gian để nghiệm chúng.

Đều là năng lực hệ bằng, Linh m muốn so sánh với nàng ta, thực rất bình thường.

Nhưng nói thật thì nhất định sẽ đã kích đến sự tự tin của nàng.

Lâm Tú nhìn nhìn nàng, nói: "Người tu hành bản thân người, quản người khác làm gì, chỉ cần người theo ta tu hành thật tốt, sớm muộn cũng có thể vượt qua nàng ta..."

Thời gian ba ngày trôi qua trong nháy mắt, độ náo nhiệt ở Lâm phủ hôm nay còn vượt qua lúc làm đám cưới lần trước.

Bởi vì lần này, thân phận của tân nương tử không giống, cưới cô nương ở Đại Hạ mình, ít nhiều có hơi háo sắc ở bên trong, cưới Thiên kiều của Phù Tang, đó là đơn thuần làm rạng danh đất nước.

Thiên Kiều Bằng nhiều thêm một cái tên, nhận được lợi ích là quốc gia Đại Hạ này, chính xác hơn, có thể thực sự hưởng thụ được lợi ích là gia tộc quyền quý, con nối dõi của nhà bọn họ, mấy năm tới có thể tận hưởng được bao nhiêu tài nguyên tu hành, tất cả đều dựa vào sự phát huy của một nhà Lâm Tú ở trận chung kết rồi.

Vì vậy, cho dù là gia tộc từng có hiềm khích với Lâm Tú, cũng không so đo thù ghét trước đây, sai người đưa tới quà quý.

Như Trương gia, Tống gia, với tư cách là hai gia tộc lớn mạnh nhất Đại Hạ, Trương Nhân, Tống Ngọc Chương hai vị đích trưởng tử đích thân tới chúc mừng, có thể nói là đã cho đủ sự xem trọng.

Bách tính tất nhiên cũng bàn tán say sưa về việc này, Đại Hạ có thể thắng được cuộc hôn nhân này không hề dễ dàng, bọn họ mong muốn tất cả thiên tài của đại lục đều thuộc về Đại Hạ, nghe nói vị công chúa kia của Đại La thiên phú rất cao, không biết tương lai có cơ hội lừa cô ta về hay không.

Lâm Tú tiễn xong khách khứa đã rất muộn rồi, phòng của Thiên Diệp Lãm được trang trí thành phòng tân hôn, Lâm Tú đến nơi này, lọt vào mắt đều là màu sắc hỷ khánh.

Đẩy cửa phòng ra, Thiên Diệp Lãm đội khăn che đầu, ngồi ở đầu giường, hai tay đặt trên đùi theo phép tắc.

Lâm Tú đi qua đó, mở khăn che đầu của nàng ra, nói: "Đều kết thúc rồi, nơi đây là phòng của nàng, Lãm-chan có thể thả lỏng một chút, không cần căng thẳng như vậy."

Chương 718: Mời Lâm-kun ở lại, làm ơn... (2)

Thiên Diệp Lãm gật gật đầu, quay đầu nhìn nhìn căn phòng quen thuộc, trong lòng rất nhanh bình tĩnh lại.

Tuy rằng vẫn không có cách nào trốn tránh vận mệnh gả cho người ta, nhưng ít nhất đây là lựa chọn mà nàng đưa ra, nàng không phải gả tới Đại U, hoặc là Đại Lu Đại La. Nàng không tưởng tượng được, ở một nơi bị cản trở ngôn ngữ, đến ngoại hình của người ta cũng không giống với người ở quốc gia của nàng thì phải sinh sống thế nào.

Nơi này, ít nhất có khuôn mặt giống với nàng, có ngôn ngữ mà nàng biết, có người bạn Lâm-kun mà nàng quen.

Nàng cảm kích nhìn nam nhân đã cứu lấy nàng này, nói: "Đa tạ Lâm-kun"

Lâm Tú cười cười, nói: "Không có gì, bắt đầu từ hôm nay, nơi đây chính là nhà của nàng rồi, nàng không cần xem bản thân thành khách nữa, có gì cần, cứ việc nói với ta, đây là một vạn lượng bạc, nàng tạm cầm lấy tiêu, muốn mua cái gì thì mua cái đó, không đủ lại tới tìm ta."

Lâm Tú để mấy tờ ngân phiếu ở trên bàn, dưới tình huống bình thường, nàng chắc chắn không tiêu nhiều đến như vậy, nhưng hẳn đưa cho Thái Y, Ngung Nhi, Uyển Nhi cũng nhiều như vậy, nếu như chỉ duy nhất đưa Thiên Diệp Lãm ít, lỡ như về sau nói lại, sẽ khiến nàng ở trong một loại hoàn cảnh ngượng ngùng.

Dù gì cũng là Bộ hạ ban hôn, tuy rằng với nàng là bên trong có nội tình, nhưng mặt này, vẫn là đối xử như nhau thì hơn.

Thiên Diệp Lãm liền nói: "Không được, ta không thể cầm số bạc này, ta có bạc, lúc tới đây, mẫu thân cho ta mấy mươi lượng"

Lâm Tú dứt khoát nói: "Lời ta vừa nói nàng lại quên rồi, nàng là một trong những chủ nhân của nơi này, số tiền này mỗi người đều có, nàng cũng không thể bị bỏ lại được"

Thiên Diệp Lãm chỉ có thể cúi thấp đầu, lại nói: "Đa tạ Lâm-kun"

Đêm nay, cha mẹ của Thiên Diệp Lãm chưa từng ghé qua, Thiên Diệp gia thậm chí cũng không có ai tới, bởi vì Hạ Hoàng sắp xếp ngày kết hôn quá nhanh, trừ khi do dị thuật sư đặt tới cảnh giới cấp Địa đỉnh phong, có năng lực phi hành hộ tống. Nếu không bọn họ không có cách nào từ Phù Tang tới đây.

Nghĩ đến cung viện lớn như vậy, chỉ có một mình nàng ta ở, Lâm Tú nghĩ nghĩ, nói: "Nàng có muốn mai ta đưa nàng đi mua hai nha hoàn tới từ Phù Tang không? Như vậy thì thường ngày cũng có người nói chuyện với nàng"

Phù Tang thiếu hụt tài nguyên, bách tính sinh hoạt khó khăn, rất nhiều bách tính ở Phù Tang sẽ bán con gái của mình cho thương nhân Đại Hạ, đổi lấy chút tiền sinh sống, cũng cho các nàng một con đường sống, những nữ tử này thông qua tàu buôn tới được Đại Hạ, sẽ bán cho gia đình người giàu làm thị thiếp hoặc làm nha hoàn, chỉ là giá cả đắt hơn nhiều so với nữ tử Đại Hạ.

Thiên Diệp Lãm lắc lắc đầu, nói: "Không cần đâu Lâm-kun, chàng đã đối xử với ta đủ

tốt rồi, một mình ta ở nơi này cũng được”
Nhìn thấy nàng tỏ thái độ kiên quyết, Lâm Tú cũng không kiên trì nữa.

Có thể làm được hần đã làm hết rồi, Lâm Tú thở ra một hơi, nhìn Thiên Diệp Lãm nói: “Vậy Lãm-chan nàng nghỉ ngơi sớm đi, ta không làm phiền nàng nữa.”

Thiên Diệp Lãm ngẩng đầu nhìn Lâm Tú, nhỏ giọng nói: “Lâm-kun đêm nay có thể ở lại nơi này không?”

Lâm Tú ngẩn ra một lát, ngo ngẩn nhìn nàng.

Không phải nói chỉ là thành thân giả sao, lẽ nào Lãm-chan thay đổi chủ ý rồi?

Lúc này, Thiên Diệp Lãm giải thích nói: “Ồ Phù Tang bọn ta, nếu như ban đêm ngày thành thân, trượng phu và thê tử không cùng ngủ trên một chiếc giường, cuộc sống về sau sẽ trở nên không may mắn, ta không muốn khiên Lâm-kun trở nên không may mắn, cho nên xin Lâm-kun đêm nay hãy ở lại, cầu xin chàng...”

Tiểu cô nương rất mê tín, Lâm Tú nhất thời không biết nên nói gì.

Nhưng rõ ràng, nàng rất lương thiện.

Cho dù chỉ là một cách nói mê tín, nàng cũng vô cùng nghiêm túc.

Không giống người nào đó.

Ngày đại hôn, một tiếng cũng không nói đã đi rồi.

Lâm Tú quay đầu nhìn về phía nào đó.

Một toà cung viện khác, trên giường ở sảnh chính, một bóng người đang tu hành bỗng

nhiên mở mắt ra, nhìn về phía nào đó.

Lúc nàng đang tu hành, cần phải buông bỏ niệm lực ở mức độ nhất định, tất cả động tĩnh của hai toà cung viện liền kề, đều trong sự cảm nhận của nàng, cho dù chỉ là một câu đối thoại nhỏ, một động tác quay đầu.

Cách mấy bức tường, nàng cũng biết Lâm Tú đang nhìn nàng.

Nàng thậm chí biết trong lòng Lâm Tú đang nghĩ gì.

Hắn nhất định đang nghĩ, sao Thiên Diệp lại tốt như vậy, không giống người nào đó...

Hắn ta từ trước đến nay đều nhỏ nhen như thế.

Trong lòng Lâm Tú đang nói xấu Triệu Linh Quân, đột nhiên cảm thấy sức ép trên vai hơi hơi tăng lên, trong nháy mắt liền hiểu rõ xảy ra chuyện gì, lập tức quay đầu, thay đổi tầm nhìn.

Nhưng hắn vẫn không nhịn được mắng trong lòng, làm sao, bản thân có thể làm, còn không cho người khác nói à?

Hơn nữa hắn cũng không nói, chỉ là nghĩ nghĩ trong lòng nghĩ đến chỗ này, hắn không phục lại xoay đầu nhìn một cái.

Chương 719: Mời Lâm-kun ở lại, làm ơn... (3)

Lần này hẳn không quay được.

Bởi vì chỉ cần hẳn định quay đầu thì sẽ gặp phải một lực cản.

Triệu Linh Quân không cho hẳn nhìn nữa, cho dù là cách tường cũng không được.

Lâm Tú không để ý đến nàng ta, nói với Thiên Diệp Lãm: "Không sao đâu, dù gì cũng không phải lần đầu, nếu như trở nên không may, thì sớm đã như vậy rồi..."

Hai tay Thiên Diệp Lãm xếp chồng lên phía trước người, nói với Lâm Tú: "Lâm-kun, làm ơn..."

Nhìn Thiên Diệp Lãm ăn nói khép nép như cầu xin, Lâm Tú chỉ có thể gật đầu nói: "Được rồi."

Không phải hẳn mê tín, mà là lúc nàng nhìn hẳn như thế, Lâm Tú không có cách nào thoát lời từ chối ra khỏi miệng.

Hẳn vốn đã hẹn với Tần Uyển, đêm nay chơi cờ caro với nàng ai thua một ván thì đãi một món y phục, xem ra chỉ có thể đợi đến tối mai rồi.

Thiên Diệp Lãm chủ động trái giường, sau đó lấy một chậu nước nóng, để ở trước giường, Lâm Tú nhìn nhìn nàng, lẫm bẫm nói:

"Đây là..."

Thiên Diệp Lãm giải thích: "Ồ Phù Tang, đêm tân hôn, thê tử phải rửa chân cho trượng phu, hàm ý rửa đi tất cả vận xui, tiến tới cuộc sống mới."

Lâm Tú thừa nhận là hẳn nghĩ nhiều rồi...

Hắn còn tưởng là...

Nghe nói quy tắc thành thân của Phù Tang cũng khá nhiều, tràn đầy cảm giác nghi thức, mỗi một việc đều có các kiểu hàm ý, nhưng hắn không quen nhờ người khác rửa chân giúp, Lâm Tú nói: "Vẫn là để ta tự làm đi"

Thiên Diệp Lãm kiên trì nói: "Không được, bắt buộc phải là thê tử giúp trượng phu rửa."

Quen biết Thiên Diệp Lãm lâu rồi, Lâm Tú dần dần phát hiện, nàng nhìn nhỏ nhắn đáng yêu, nghe lời hiểu chuyện, nhưng lúc cô chấp cũng là thật sự cố chấp, chỉ cần là việc nàng nhận định, bất luận Lâm Tú nói thế nào cũng không có cách nào thay đổi được.

Hắn chỉ có thể cời tắt, đặt chân vào trong nước nóng.

Thiên Diệp Lãm lấy một cái ghế tới, đặt tay vào trong chậu gỗ, biểu cảm nghiêm túc mà chăm chú, Lâm Tú nhìn nàng, trong lòng không ngừng trỗi dậy một chút thương xót.

Dựa vào thiên phú của nàng, bất kể sinh ở một quốc gia nào trong Ngũ Đại Vương Triều, đều nên là sự tồn tại khiến mọi người không thể rời mắt, nếu như thiên phú kém một chút, dựa vào địa vị của Thiên Diệp gia, ở Phù Tang có lẽ cũng có thể sống một cuộc đời vô lo vô nghĩ, không đến nỗi giống như bây giờ, có nhà nhưng không thể về.

Nàng rửa chân giúp Lâm Tú xong, lại dùng khăn sạch lau khô, Lâm Tú có hơi nghi hoặc, hỏi: "Tập tục của Phù Tang, vì sao

là thê tử giúp trượng phu rửa chân, theo lý mà nói, hai người cùng tiến tới cuộc sống mới, lẽ ra hai người đều phải rửa chứ...

Thiên Diệp Lãm nghe xong liền ngăn ra, sau đó sắc mặt hơi đỏ, nói: "Vốn là có, nhưng ta biết, nam tử Đại Hạ không thể vì thê tử làm chuyện như thế này, cho nên không cần..."

Đại Hạ là Thiên Triều Thượng Quốc, một trong Ngũ Đại Vương Triều, là quốc gia nằm trong top 3 đại lục, người dân bách tính cũng luôn vì thế mà tự hào, các nam nhân càng có thói kiêu ngạo, hay sĩ diện, cái gì mà rửa chân cho thê tử, truyền ra ngoài sẽ bị người đời cười nhạo địa vị gia đình.

Lãm-chan thật là một người vừa dịu dàng lại chu đáo, chỗ nào cũng đứng ở vị trí của hắn mà suy nghĩ, tình nguyện để bản thân chịu thiệt thòi nhiều một chút.

Không giống người nào đó.

Lâm Tú muốn xoay đầu, phát hiện vẫn không thể xoay được.

Hắn chỉ có thể đứng dậy, làm đổ nước trong chậu gỗ, lại lấy một chậu nước nóng tới.

Thiên Diệp Lãm vội vã nói: "Không cần, để ta tự làm là được"

Lâm Tú ấn nàng ta ngồi xuống, ngồi ở trên ghế, giúp nàng ta cởi bỏ hài vớ, đặt chân nàng vào chậu gỗ: "Nếu như là tập tục của Phù Tang, vẫn là làm xong hết toàn bộ đi, không thì không phải nàng mất công rửa rồi sao?"

Sắc mặt của Thiên Diệp Lãm lại càng đỏ, nhưng cũng không tiếp tục chống cự lại

nữa.

Thật ra trong lòng nàng cũng vô số lần ảo tưởng đến tình cảnh như thế này, cuối cùng hôm nay thực hiện được rồi, tuy rằng chỉ là thành thân giả, Lâm Tú lại nhúng tay vào trong chậu, giữ chắc chân của nàng.

Vóc dáng Thiên Diệp Lãm nhỏ nhắn, một đôi chân ngọc cũng nho nhỏ, trắng nõn như ngọc, ngón chân tròn bóng nhỏ nhắn ngâm trong nước nóng, hồng hào có chút đáng yêu, nếu...

Lâm Tú tưởng tượng trong giây lát, lập tức quảng suy nghĩ nào đó ra khỏi đầu, loại trường hợp thần thánh trang nghiêm như thế này, sao có thể có loại suy nghĩ tội lỗi đó, sau đó, hắn ôm một kiểu suy nghĩ thành kính, hoàn thành nghi thức này, lúc trở về đến phòng, hỏi: "Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nghỉ ngơi?"

Thiên Diệp Lãm cúi thấp đầu, nhẹ nhẹ "ừm" một tiếng.

Thế là, nến đỏ trong phòng rất nhanh được dập tắt, dưới chăn hồng màu đỏ gấm, hai người mặc quần áo chìm vào giấc ngủ.

Sau khi từ Phù Tang quay về, cuộc sống liền khôi phục lại yên bình giống trong quá khứ.

Chương 720: Thủ đoạn của Đại U (1)

Thời gian một tháng, nháy mắt đã qua.

Trong một tháng này, Thiên Diệp Lãm đã hoàn toàn hòa nhập với cuộc sống mới, bởi vì nàng ta và Tần Uyển, Ngung Nhi, Linh m cùng với công chúa Minh Hà, đều phải tham gia vòng chung kết mấy tháng sau, trừ việc thi thoảng ra ngoài kết giao đạo phố, thì nhất định ở nhà tu hành.

Nhiều thiên tài tụ họp lại với nhau như vậy, tác dụng của việc thúc đẩy lẫn nhau rất rõ ràng.

Chỉ cần một người trong các nàng đang tu hành, những người khác cũng ngại làm biếng, đặc biệt là Ngung Nhi, Linh m cùng với công chúa Minh Hà, sự khác biệt giữa thực lực của các nàng không lớn, ai cũng muốn gặt hái được thành tích tốt hơn trong vòng trong.

Hôm qua Vương Đô có một trận tuyết rơi, trận tuyết đầu tiên của năm nay tới sớm hơn một chút, sáng sớm sau khi tỉnh lại, các cô gái liền không thể chờ đợi mà đến sân sau ngắm tuyết, nơi đó đã trở thành thế giới tuyết phủ trắng xóa.

Sau khi qua bữa trưa, Chu Cẩm tới tìm Lâm Tú, Lâm Tú tiến cung cùng hần ta.

Tới Ngự Thư Phòng, Lâm Tú phát hiện Viện trưởng Dịch Thuật Viện và Viện trưởng Viện Võ Đạo cũng ở đó, Hạ Hoàng đập cuốn sổ lên bàn, tức giận mắng: "Vô sỉ, không biết xấu hổ!"

Viện trưởng Dịch Thuật Viện ngược lại không có phản ứng gì, Phó Viện Trưởng Võ Đạo

Viện, trên mặt tràn đầy sự phẫn nộ.

Lâm Tú đi lên trước, dò hỏi: "Bệ hạ, đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Hạ Hoàng đưa cuốn tấu sớ cho Lâm Tú, nói: "Người xem đi"

Lâm Tú lật cuốn sớ ra xem, rất nhanh liền hiểu rõ nguyên do của sự việc.

Vòng trong lần tới, quy tắc có phần thay đổi.

Đại U, Đại Lu, Đại Doanh, ba quốc gia này kết hợp với mười mấy quốc gia của phương Tây, thông qua liên minh chư quốc, nghị quyết đồng thời thông qua thay đổi một quy tắc của vòng trong.

Bắt đầu từ vòng trong tới, tất cả những người tham gia tỉ thí, sử dụng vũ khí làm từ gỗ.

Bọn họ đưa ra nghị quyết này, là dựa vào danh nghĩa bảo vệ thiên tài các nước.

Lý do những nước như Đại U đưa ra, là vũ khí trong tay kẻ tham gia tỉ thí, uy lực quá lớn, mà thân thể của đệ thuật sư, đều tương đối yếu ớt, trong quá trình tỉ thí, rất dễ xuất hiện tổn thương không thể vãn hồi.

Tổn thương thiên tài các nước, không phải ý định ban đầu của vòng trong.

Để bảo vệ các thiên tài tham gia tỉ thí, bọn họ đề xướng việc hủy bỏ sử dụng vũ khí, hoặc sử dụng vũ khí làm từ gỗ.

Bảo vệ thiên tài các nước, là một trong các nguyên nhân, vẫn còn một nguyên nhân, là xuất phát từ công bằng, bởi vì các đệ thuật sư thông thường đều tay không vào

trận, mà những người biết võ đạo lại có thể mang theo binh khí, các nước Đại U cảm thấy, điều này không công bằng với các đệ thuật sư.

Ý kiến này một khi đưa ra, sẽ nhận được sự ủng hộ của các nước phương Tây.

Trong trận chung kết, số lượng đệ thuật sư vốn đã nhiều hơn so với kẻ dùng võ, mà võ đạo khởi nguồn từ Đại Hạ, Đại Hạ cùng các nước láng giềng chịu sự ảnh hưởng từ Đại Hạ, như Phù Tang, Vô Cực, Nam Việt, Bắc Mãng, con gió võ đạo thịnh hành, những kẻ mạnh về võ đạo cũng rất nhiều, các nước phương Tây, những người tu hành võ đạo rất ít.

Những kẻ mạnh về võ đạo đến từ quốc gia phương Đông, trong trận chung kết, từng có lần tạo thành ám ảnh tâm lý không nhỏ cho đệ thuật sư phương Tây.

Lần thay đổi quy chế này, vừa hay là ý của bọn họ.

Ai ai cũng biết, sắt thép càng dễ dàng truyền chân khí, không dùng binh khí, hoặc sử dụng binh khí làm từ gỗ, thực lực của những người dùng võ bị suy giảm mạnh, tự nhiên cũng không thể nào đạt được thành tích tốt hơn, khó trách Phó Viện trưởng Võ Đạo Viện tức giận như vậy.

Cứ như vậy, rất nhiều học sinh của Võ Đạo Viện siêng năng luyện tập mỗi ngày, liền không có ý nghĩa gì, về sau ai còn muốn tu hành võ đạo?

Ông ta hừ lạnh một tiếng, nói: "Cái gì mà bảo vệ thiên tài của các nước khác, trong trận chung kết, loại bỏ những thiên tài

các nước nhỏ không bị thu hút bởi lời mời gọi của bọn họ, không phải chính là chuyện mà Đại U thường làm, bọn họ mà cũng có mặt mũi trách người dùng võ?”

Lâm Tú và Đại U từng tiếp xúc qua, đối với điểm này ngược lại không bất ngờ.

Ba vị thiên tài kia của Tây Vực, Bắc Mãng, Nam Việt, là Đại U mua chuộc người bên cạnh bọn họ ám sát, nhân chứng vật chứng đều có, Đại U cho đến nay chưa từng thừa nhận chuyện này.

Ngũ quốc tỉ thí vừa mới kết thúc không lâu, hắn cũng lĩnh giáo qua sự vô sỉ của Đại U.

Vì thắng cuộc, bọn họ có thể không từ thủ đoạn, chỉ thiếu nước trực tiếp tuyên bố bản thân đứng thứ nhất.

Nếu như ưu thế ở bên bọn họ, thì có thể duy trì quy tắc trước đây.

Nếu như ưu thế thuộc về Đại Hạ, vậy thì thay đổi quy tắc, cho đến khi ưu thế tiếp tục nghiêng về phía bọn họ.

Chương 721: Thủ đoạn của Đại U (2)

Bọn họ vẫn luôn tiêu chuẩn kép như vậy.

Sự thay đổi quy tắc này, có vẻ là nhằm vào người dùng võ, thật ra là vô cùng chính xác nhằm vào hắc và Thiên Diệp Lãm.

Vũ khí làm từ gỗ, trong tay người dùng võ, tuy rằng sức mạnh cũng không nhỏ, nhưng không thể so sánh với vũ khí thật, Đại U rõ ràng là đang loại bỏ chuẩn xác năng lực ném binh khí từ xa của Lâm Tú.

Tứ Vương tử chỉ cần khuếch tán ngọn lửa ra khắp người, đã tạo thành thế bất bại, gỗ gặp lửa, còn không hữu dụng bằng thương bằng.

Đối với Thiên Diệp Lãm mà nói, thực lực của nàng ta, một nửa ở dị thuật, một nửa ở võ đạo.

Đao gỗ căn bản không có cách nào truyền được toàn bộ chân khí của nàng ta, thực lực của nàng, đương nhiên cũng không thể phát huy toàn bộ.

Hạ Hoàng nhìn Lâm Tú, trầm giọng nói: "Sớm không đổi, muộn không đổi, cứ phải nhằm vào lúc này để đổi, rõ biết đây là đang nhằm vào Đại Hạ ta, lại không có cách nào, bọn họ người đông nhiều ưu thế, lại mặt dày vô sỉ, lần này đột nhiên thay đổi quy tắc, rõ ràng là nhằm vào ngươi mà tới."

So với dị thuật, Lâm Tú là nổi danh nhờ võ đạo, tỉ thí của Phù Tang vừa mới kết thúc, hắc lấy một đấu ba, vẫn giành được thắng lợi cuối cùng, Đại U không muốn chú ý đến hắc cũng khó, đây chính là cách bọn họ kiềm chế hắc.

Trong Ngự Thư Phòng, Lâm Tú không hề nói gì.

Nhìn từ bên ngoài, trận chiến Phù Tang, quả thật đã cho Đại U cơ hội tìm hiểu hắc, nếu như hắc thật sự chỉ có một chút bản lĩnh này, sự thay đổi quy tắc này, sẽ khiến hắc rất khó chịu, trên một mức độ nào đó loại bỏ một phần sức mạnh phát ra từ xa của hắc.

Nói chính xác hơn, thay đổi quy tắc này, là vì Tứ Vương tử.

Dù gì nguyên lực của Lâm Tú không như hắc ta, nếu như không thể dựa vào binh khí giành lấy chiến thắng, chỉ dựa vào giao đấu nguyên lực, hắc chỉ cần trốn trong biển lửa, Lâm Tú cũng không thể làm gì được hắc.

Nhưng trên thực tế đây là vô dụng, bởi vì phải duy trì bảo vệ, nguyên lực của hắc bị tiêu hao, lớn hơn nhiều so với Lâm Tú, dùng không được bao lâu, hắc sẽ tiêu hao hết nguyên lực, trở thành cừ non ngồi chờ chết.

Nhưng đối với Lãm-chan mà nói, điều này rất khó chịu, trên một mức độ lớn, sẽ ảnh hưởng đến thứ bậc trận chung kết của nàng ấy.

Trên đường về Lâm Phủ, Lâm Tú đi qua khu nhà mới.

Từ sau khi bọn họ chuyển nhà mới, nơi này liền trở nên trống rỗng.

Lúc này, trên bậc cửa của nhà mới, có một bóng người ôm đầu gối ngồi đó.

Nàng mặc một thân hắc y, trên đầu đội mũ màn màu đen, tuy rằng che đi khuôn mặt,

nhưng Lâm Tú chỉ cần nhìn một cái là nhận ra nàng.

Đông Thành Vương Đô.

Một cái quán sát mặt đường.

Mặt tiền quán không lớn, nhưng được cái rất sạch sẽ, mấy văn tiền một chén, bán mười mấy năm, cũng chưa bao giờ tăng giá.

Ngày thường những người tới nơi này ăn cơm đều là một ít khách hàng quen, quán này làm ăn bình thường, miễn cưỡng có thể trang trải cuộc sống.

Hiện tại không phải giờ cơm, trong cửa hàng chỉ có hai vị khách.

Ông chủ quán này là một người đàn ông trung niên bề ngoài thành thật, dùng hai tay nâng hai bát mì nóng đi đến trước mặt hai khách hàng, cười ha hả nói: "Hai vị khách quan, đồ ăn đã làm xong..

Lần trước Lâm Tú mang A Kha tới nơi này nếm thử món mì một lần, tựa như nàng rất thích hương vị của cửa hàng này, hôm nay nàng ở bên ngoài tòa nhà chờ Lâm Tú, còn chưa ăn cơm, Lâm Tú hỏi nàng muốn ăn gì, nàng nói muốn ăn mì ở đây..

Thật ra bình thường Lâm Tú và Tần Uyển cũng thỉnh thoảng tới đây, vì nó là chỗ giúp hẩn và Tần Uyển quen biết, đối với bọn họ, nó có một loại ý nghĩa đặc thù.

Còn có một nguyên nhân là, Lâm Tú cùng Tần Uyển bận túi bụi trong phòng bếp cả ngày, nghiêm khắc làm theo phương pháp ông chủ nói cho bọn họ, vậy mà cũng không có cách nào làm ra loại nước dùng ngon giống hệt với ở quán.

Thường xuyên qua lại, đôi bên quen mặt nhau, thậm chí vào ngày thành thân còn mời ông chủ quán đi ăn tiệc rượu.

Sau khi ông chủ trung niên mang hai bát mì lên liền đi sang một góc bậu rộng làm gì đó, trong cửa hàng nho nhỏ chỉ có hai người Lâm Tú và A Kha.

Lâm Tú thì triển một cái vách chắn cách âm, sau đó hỏi: "Sao giờ cô mới đến?"

Từ lần trước hai người tạm biệt nhau, đã gần nửa năm trôi qua, Lâm Tú còn tưởng rằng nàng đã quên ước định giữa hai người. A Kha mở miệng nói: "Sau khi trải qua chuyện lần trước, rất nhiều gián điệp nằm vùng đã bị khai ra, những ngày gần đây ta vẫn luôn đi truy bắt bọn hần"

Lâm Tú nhìn nàng, hỏi: "Có bị thương không?"

Giờ khắc này, Lâm Tú vậy mà không biết hần muốn đáp án là có hay không.

Hần đương nhiên không muốn A Kha bị thương.

Nhưng mà không biết vì sao, suy nghĩ của hần luôn di chuyển tới một chỗ nào đó, ngay cả trứng trần nước sôi trong bát cũng làm hần nhìn nhầm thành ánh trăng.

Chương 722: A Kha (1)

Động tác trên tay A Kha hơi dừng lại một chút, gật gật đầu.

Lâm Tú vui mừng trong lòng, sau đó mình mắng mình vài câu, ra về trấn định, lo lắng nói với A Kha: "Vây lát nữa ta giúp cô điều trị."

A Kha nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng, cái cổ tuyết trắng đã xuất hiện một chút ửng đỏ.

Sau đó, nàng thấp giọng hỏi Lâm Tú nói: "Người lại chuyển nhà sao?"

Lâm Tú đáp lời: "Sau cuộc so tài lần trước, bệ hạ đã ban cho ta một tòa nhà mới."

A Kha nói: "Ta nghe dân chúng ven đường nói, người cưới hai người con gái nhà quyền quý, còn được hoàng đế ban hôn với nữ thiên tài Phù Tang quốc"

Lâm Tú yên lặng ăn mì, cũng không giải thích gì.

Hắn vốn là người đa tình, không cần thiết duy trì hình tượng đàn ông chung thủy.

Nuốt vào mấy ngụm mì, hắn nói với A Kha: "Lần này đừng vội đi nữa, ít nhất là trước khi cô trở thành cấp Địa, bằng không về sau chấp hành nhiệm vụ vẫn dễ dàng bị thương"

A Kha nói: "Xử lý xong chuyện trong mình ta sẽ tới tìm người."

Trong câu này có ý là sau này nàng có thể ở lâu dài, Lâm Tú cảm thấy mì trong bát càng thêm thơm ngon, lúc này A Kha lại nói:

"Ta ở tòa nhà lúc trước kia."

Lâm Tú cười cười: "Không cần, tòa nhà được bộ hạ ban cho rất lớn, ta cho cô một viện để ở."

A Kha yên lặng ăn mì một lát rồi hỏi: "Các phu nhân của người không để ý chuyện này sao?"

Lâm Tú lắc đầu: "Yên tâm đi, tính tình bọn họ rất tốt."

Ngay cả Minh Hà công chúa cũng có thể ở, A Kha tự nhiên không có vấn đề gì.

Triệu Linh Quân nhất định sẽ không để ý, Thái Y lại càng không sao, Thiên Diệp Lãm cũng không khác gì, Ngung Nhi thì ngoại trừ thích phân cao thấp với Tần Uyển thì không ghen tuông với ai cả, về phần Tần Uyển, nàng còn đang buồn sâu phải làm sao để thực hiện vụ đánh cuộc lúc trước của mình.

Ăn mì xong, Lâm Tú dẫn theo A Kha đi về hướng Lâm phủ.

Hình dáng của nàng đã sớm bị vẽ lại truy nã toàn Đại Hạ, vừa rồi Lâm Tú giúp nàng dịch dung, với năng lực của hắn hôm nay, trừ phi hắn lại ra tay, nếu không ngay cả A Kha cũng không thể tự biến trở về hình dáng ban đầu, tự nhiên cũng không cần lo lắng thân phận bại lộ.

Sau khi cùng A Kha đi vào Lâm phủ, Lâm Tú không nhìn thấy mấy người Ngung Nhi cùng Tần Uyển đâu.

Lúc này, các nàng hắn là đang tu hành ở hậu viện. A Kha đi theo phía sau Lâm Tú, nhìn xung quanh, nàng rất khó tưởng tượng nơi này lại có thể là một tòa nhà.

Lâm Tú dẫn nàng đi vào một cái cung viện, nói: "Về sau cô sẽ ở nơi này."

Trong cung viện, tất cả đồ dùng cần cho cuộc sống đã được Lâm Tú sớm chuẩn bị tốt, chỉ là nàng vẫn chưa tới, tại căn nhà này, cứ cách hai ngày sẽ có người quét tước dọn dẹp, chỉ cần nàng đến đây là có thể trực tiếp vào ở.

Lâm Tú cùng A Kha đi vào phòng cách, sau đó đóng cửa phòng.

A Kha lấy ra một cái lệnh bài màu bạc, đưa cho Lâm Tú, nói:

"Người nhận lấy cái này đi."

Lâm Tú nhìn lệnh bài trong tay hỏi: "Đây là cái gì?"

Cái lệnh bài này hình như là làm bằng bạc, mặt trước khắc một chữ thanh, mặt sau thì khắc một con rồng, Lâm Tú nghĩ một lát rồi hỏi: "Sẽ không phải là trong mình để ta thăng cấp thành đà chủ chứ?"

Đại Hạ có hai mươi một phủ, mỗi một phủ Thiên Đạo Minh đều cử một người phụ trách, chính là đà chủ, trở thành đà chủ, cũng mang ý nghĩa tiến vào cao tầng quản lý Thiên Đạo Minh.

A Kha nhìn hấn, nói: "Chúc mừng người, Lý Đường chủ."

Lâm Tú ngẩn ra một chút, không tin tưởng hỏi lại: "Đường chủ?"

Cơ cấu trong Thiên Đạo Minh, A Kha đã sớm nói với hấn, dưới minh chủ có tả hộ pháp và hữu hộ pháp, dưới nữa lại có tứ đại Đường chủ Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước,

Huyền Vũ, dưới Đường chủ là đà chủ các phủ, dưới nữa là thành viên bình thường...

Bốn vị Đường chủ, mỗi một vị đều phụ trách mấy phủ, địa vị còn xếp trên đà chủ.

A Kha nói với hần, tuy rằng hần gia nhập Thiên Đạo Minh không lâu, nhưng xét thấy biểu hiện xuất sắc, nửa tháng trước tả hữu hộ pháp nhất trí đồng ý, bổ nhiệm hần làm Đường chủ Thanh Long Đường.

Lâm Tú hỏi lại: "Vậy Đường chủ cũ của Thanh Long Đường đâu rồi?"

A Kha nói: "Hai năm trước, Tôn Đường chủ bất hạnh hi sinh trong một lần làm nhiệm vụ, từ đó vị trí Đường chủ Thanh Long Đường vẫn luôn để trống, bởi vì người hai lần lập công lớn, nên trong minh liền đặc biệt đề bạt người làm Đường chủ Thanh Long Đường...

Lâm Tú nhìn nàng, hỏi: "Cô ở trong minh đảm nhiệm chức vị gì?"

A Kha đáp: "Ta không có chức vị."

Lâm Tú còn tưởng rằng nàng là đà chủ nào đó, hỏi A Kha mới biết được, nàng không có chức gì trong Thiên Đạo Minh, nơi nào có chuyện bất bình, nàng sẽ xuất hiện ở nơi đó, cái này cũng phù hợp với tính cách không thích bị trói buộc của nàng.

Chương 723: A Kha (2)

Lâm Tú tùy tiện xem thử, lệnh bài biến mất khỏi tay hắn.

Đừng nói trở thành Đường chủ, cho dù để hắn làm hộ pháp hay minh chủ cho Thiên Đạo Minh hắn cũng không có hứng thú gì, hành hiệp trượng nghĩa, trùng gian trừ ác, một mình hắn cũng có thể làm được, lúc trước gia nhập Thiên Đạo Minh còn không phải là vì A Kha sao?

Thu hồi lệnh bài, hắn nhìn về phía A Kha, nói: "Chúng ta... Bắt đầu nhé?"

A Kha yên lặng đi tới bên giường, cởi bỏ thắt lưng, váy dài, và từng tầng che ngực, Lâm Tú xoay người lại.

Một lát sau, A Kha nhẹ giọng nói: "Xong rồi."

Khi Lâm Tú quay mặt lại, nàng đã xếp váy dài và quần ngực lại, đặt ở đầu giường, nàng cúi xuống giường, lộ ra phía sau lưng trơn bóng, trên lưng có vài vết thương nhọt nhọt.

Mặc dù nàng đang nằm úp sấp, thân thể vẫn để lộ ra những đường cong đầy sức hút.

Lâm Tú ngồi ở bên giường, bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, trên thân thể của nàng vẫn luôn vừa khỏi vết thương cũ thì đã có vết thương mới.

Lâm Tú thậm chí hoài nghi, từ khi biết vô luận mình chịu bao nhiêu vết thương thì Lâm Tú cũng đều có thể chữa khỏi, thì lúc làm nhiệm vụ, có phải nàng càng thêm không thêm sợ hãi gì không.

Thân thể của nàng giống như một món đồ sứ hoàn mỹ quý giá, vết sẹo lại như là vết rạn nứt, Lâm Tú nhẹ nhàng đặt bàn tay ở trên lưng của nàng, theo sự di chuyển của bàn tay Lâm Tú, vết sẹo liền chậm rãi biến mất.

Sau một lát, Lâm Tú rời bàn tay đi, nói: "Đã xong."

A Kha thấp giọng nói: "Còn chưa xong"

Nói xong, nàng lại nằm ngửa trên giường, bả vai và bụng cũng xuất hiện hai vết thương.

Lâm Tú cảm thấy đôi mắt có chút run lên.

Bên ngoài cung viện, mấy bóng người đang ở cửa nhìn xung quanh.

Tần Uyển, Tiết Ngung Nhi cùng với Triệu Linh m đã biết Lâm Tú trở về cùng một cô gái, hơn nữa mang nàng vào cung viện này, trong lòng đều có chút tò mò, ngay cả Minh Hà công chúa cũng chạy tới góp vui.

Minh Hà công chúa lúc trước muốn chọn cung viện này, Lâm Tú nói với nàng nơi này đã có người ở, khi đó nàng vốn rất hiếu kì, rốt cục chủ nhân cung viện là ai, hiện tại cuối cùng cũng gặp được.

Đám người Tiết Ngung Nhi cũng tò mò, các nàng cũng không biết là cung viện này giữ lại cho ai.

Không bao lâu sau, các nàng liền thấy được chủ nhân của cung viện này.

Lâm Tú bước ra khỏi phòng cùng một cô gái trẻ tuổi.

Cô gái này cực kỳ xinh đẹp, mặc dù là so đầu với các nàng cũng không rơi vào thể

yếu, dung mạo của nàng ngoại trừ có thanh lịch của con gái Đại Hạ thì hình như còn có chút vẻ đẹp của con gái phương tây.

Lâm Tú đi tới, giới thiệu với các nàng rằng: "Cô nương này là A Kha, bằng hữu của ta"

Sau đó hắn lại giới với A Kha về các cô gái ở đây.

Cuối cùng, Lâm Tú nói với A Kha: "Cô đi đường vất vả rồi, nghỉ ngơi trước đi, sau đó ta sẽ đi tìm cô."

A Kha trở lại phòng, Tiết Ngung Nhi đã kéo hắn đến một bên, hỏi: "Nàng cũng là thành viên trong các tỷ muội chúng ta sao?"

Lâm Tú có chút xấu hổ nói: "Bây giờ vẫn chỉ là bằng hữu..."

Minh Hà công chúa ở một bên liếc hắn một cái, hỏi: "Người mà cũng có nữ bằng hữu sao?"

Lâm Tú hỏi ngược lại: "Người không phải sao?"

Một câu này làm cho Minh Hà công chúa á khẩu không trả lời được.

Lúc này, Tần Uyển như là nhớ tới cái gì, nắm lấy tay Lâm Tú nhẹ nhàng gửi, tiếp theo như cười như không nhìn hắn, nói: "Thì ra là nàng..."

Tiết Ngung Nhi kinh ngạc hỏi: "Người biết nàng sao, tại sao ta không biết?"

Tần Uyển liếc nàng một cái: "Chuyện người không biết còn nhiều lắm"

Sự hiếu kì của mọi người với cô nàng A Kha này kéo dài không được bao lâu, Tiết Ngung

Nhi thậm chí còn hơi có chút đắc ý.

Tuy rằng nàng ta xinh đẹp, nhưng mà bộ ngực lại bình thường, điều này làm cho xếp hạng của nàng trong nhà lại đi lên một bậc.

Minh Hà công chúa tuy rằng không có tư cách đắc ý, nhưng dù sao cũng có người giống nàng, trong lòng vẫn có chút an ủi, thậm chí tự nhiên mà sinh ra một loại cảm giác đồng bệnh tương liên với A Kha...

A Kha đến đây, rốt cuộc trong lòng Lâm Tú cũng giảm đi một cái vương bận quan trọng.

Lúc cơm chiều, Lâm Tú tự mình đem đồ ăn của A Kha đến phòng của nàng, lại mang theo một vò rượu nhỏ, nói: "Cô thích ăn gì, ta sẽ nói với phòng bếp."

A Kha đáp: "Không cần, các người ăn gì ta ăn đó."

Lâm phủ đã không còn là Lâm phủ của ngày xưa nữa, ngay cả phòng bếp cũng là một tòa cung viện, đều là đầu bếp từng làm trong ngự thiện phòng của Hạ Hoàng, am hiểu đủ loại món ăn, Thái Y thích ăn đồ Giang Nam, Thiên Diệp Lãm thích đồ ăn Phù Tang, đồ ăn mỗi một tòa cung viện đều là được chuẩn bị riêng, điểm này đã không khác hậu cung bao nhiêu.

Lâm Tú nhìn nàng ăn cơm, nhớ tới một chuyện, đột nhiên hỏi:

"Mấy vết thương sau lưng cô là do ai gây ra?"

Chương 724: Báo thù cho người (1)

A Kha nghĩ một hồi rồi đáp: "Một võ giả cấp Địa của phủ Đại Danh, hắn ở sau lưng có Trương gia làm chỗ dựa mà hoành hành không kiêng nể gì cả, làm rất nhiều chuyện thất đức, ta ám sát hắn vài lần đều thất bại, rất nhiều huynh đệ trong minh muốn thay trời hành đạo cũng chết trong tay hắn, ta muốn chờ tới khi đột phá cấp Địa rồi sẽ đi giết hắn.."

Lâm Tú nhớ tới những vết thương sau lưng A Kha, trong mắt xuất hiện hàn ý lạnh lẽo: "Đợi cơm nước xong xuôi, chúng ta đi tới phủ Đại Danh báo thù cho cô."

Phủ Đại Danh cách Vương Đô khoảng chừng ngàn dặm.

Lúc này, trong phủ Đại Danh, tại một tòa phủ đệ xa hoa.

Thái phủ chiếm vị trí phồn hoa nhất nơi đây, diện tích hơn mười mẫu, ở ngoài cửa có hai con sư tử đá rất lớn giương nanh múa vuốt, uy nghiêm mà khủng bố, dân chúng lúc đi ngang qua phủ Đại Danh đều sẽ nhanh chân lách đi, một là bị cặp sư tử đá dọa sợ, hai là e ngại quyền thế của Thái phủ.

Ở phủ Đại Danh, có lẽ có người không sợ quan phủ, nhưng lại không có người nào không sợ Thái phủ.

Chủ nhân của Thái phủ là môn khách của Trương gia tại Vương Đô, phần lớn sản nghiệp của Trương gia ở phủ Đại Danh đều được hãn hồ trợ quản lý.

Phủ Đại Danh cách xa Vương Đô, trời cao hoàng đế xa, sau lưng Thái phủ lại có

Trương gia làm chỗ dựa, làm việc càng thêm không kiêng nể gì, ức hiếp dân chúng đủ kiểu, quan phủ không dám quản, dân chúng chỉ có thể nén giận.

Những năm gần đây cũng lục tục có người mang lòng chính nghĩa cảm thấy không chịu nổi sự bá đạo của Thái phủ, muốn vì dân trừ hại, thay trời hành đạo.

Nhưng chủ nhân Thái phủ Thái Tùng không chỉ có Trương gia làm chỗ dựa, bản thân Thái Tùng còn là một võ giả cấp Địa, thực lực mạnh mẽ vô cùng, những người kia bị hấn giết ngược, thi thể treo trên thành, từ đó về sau, không còn người nào dám mưu đồ làm loạn với Thái phủ nữa.

Tôi nay, Thái Tùng lại sống thoải mái sung sướng như ngày thường.

Thời gian đã vào cuối năm, phủ Đại Danh rơi tuyết hai ngày liên tục, nhiệt độ lạnh lẽo dị thường, Thái Tùng nằm trên một cái giường lớn, hai chân được hai thị thiếp ôm trong lòng, hai thị thiếp lấy nhiệt độ cơ thể giúp hần sưởi ấm, cho dù lạnh lẽo khó chịu, trên mặt cũng không dám lộ ra vẻ không vui.

Sau lưng hần còn dựa vào một thị thiếp khác, có cô gái bê tới rượu ngon, đầu tiên là đưa vào miệng mình, chờ cho ấm áp mới chậm rãi hút vào miệng Thái Tùng.

Hần híp mắt hưởng thụ, rượu này mang theo mùi thơm nhẹ nhàng của cô gái kia, cả người lâng lâng, đám ngốc nghếch kia tu hành võ đạo vất vả biết bao, cho dù đột phá đến cấp Địa thượng cảnh thì đã sao, hần đã hơn bốn mươi tuổi, cho dù sinh thời có thể đột phá tiếp cũng không có ý nghĩa

quá lớn, còn không bằng hưởng thụ cuộc sống, hiện giờ chỉ sợ Hoàng đế cũng không sướng bằng hần...

Nếu mấy tên ngu ngốc thích thay trời hành đạo kia không đến quấy rầy thì lại càng thêm hoàn mỹ.

Nhưng thật ra, trong đám người đó có cô gái sở hữu năng lực ẩn nấp, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hần đã kinh động như gặp tiên nữ, chỉ tiếc tuy thực lực nàng không cao, nhưng năng lực chạy trốn quá lợi hại, liên tiếp mấy lần hần đều chỉ có thể làm nàng bị thương mà không thể bắt được.

Đột nhiên, một trận gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, Thái Tùng tựa như là cảm ứng được cái gì, trên mặt hiện ra nụ cười: "Các người đi xuống đi."

Mấy thị thiếp lập tức xuống khỏi giường, vội vàng rời đi.

Rất nhanh trong phòng chỉ còn mình hần.

Thái tùng nhìn hướng cửa sổ: "Nếu đã đến đây rồi thì hiện thân đi"

Hần nói tới đây, cửa sổ không có một bóng người bỗng nhiên hiện ra một nam một nữ, chàng trai thì anh tuấn, cô gái thì xinh đẹp.

Đúng là cô nàng mà hần thêm thường đã lâu.

Trên mặt Thái Tùng lộ ra nụ cười, nói: "Không tệ, lần này còn biết tìm giúp đỡ, nhưng chẳng lẽ người cho rằng bản thân liên thủ với tên mặt trắng này là có thể giết ta sao?"

Thái Tùng tu hành hơn ba mươi năm, thực lực tuy không tính là đứng đầu, nhưng hơn

ba mươi năm cũng không phải tu hành vô ích, thực lực của hắn trong cùng cấp cũng thuộc hạng khá, không có thực lực cấp Địa thượng cảnh thì căn bản không có khả năng giết hắn.

Lúc này, thanh niên trẻ tuổi nhìn cô gái bên cạnh, hỏi: "Hắn đã thương cô?"

Cô gái gật gật đầu.

Thái Tùng bỗng nhiên không thấy thanh niên kia đâu, trong lòng kinh hãi, lập tức lấy chân khí hộ thể.

Ngay sau đó, một nắm tay lóe lên ánh sáng bạc dừng ở trước ngực hắn.

Thân thể Thái Tùng thấy một loại cảm giác tê liệt tới cực đoạn, trước ngực cũng truyền đến nóng bỏng, chân khí hộ thể của hắn trong nháy mắt bị trực tiếp đánh tan, trái tim không thể thừa nhận một đòn này mà nổ tung thành một bãi sương máu, trước khi chết, hắn trợn lớn hai mắt, trên mặt lộ vẻ khó có thể tin, trong mắt dần mất đi hào quang, chết không nhắm mắt.

Chương 725: Báo thù cho người (2)

Ánh sáng bạc trên tay Lâm Tú dần biến mất, đối với một người chết thì không cần thiết giữ lại.

Trước khi đến Thái phủ hắc đã sớm điều tra rồi, theo luật pháp Đại Hạ, kẻ này nhất định phải bị xử tử.

Hắc nhìn về phía A Kha, chỉ vào một chỗ trên vai nàng, hỏi: "Vết thương này là do ai gây ra?"

A Kha nói: "Ở Sơn Nam phủ, là một sơn phỉ, bọn họ cướp bóc thương đội trên quan đạo, trên tay dính vô số máu tươi, kẻ cầm đầu là một dị thuật sư hệ mộc cấp Địa, ở chung quanh phòng hắc có rất nhiều cây cối cùng thực vật, ta vừa tới gần là bị hắc phát hiện"

Lâm Tú nắm tay nàng: "Đi, chúng ta đi báo thù"

A Kha nói: "Trước mắt không cần nóng vội, đồ trong Thái phủ đều là cướp đoạt từ dân chúng, chuẩn bị hiến cho Trương gia, chúng ta có thể lấy đi tiếp tế dân chúng..."

Lâm Tú cười cười: "Được, hết thầy nghe theo cô..."

Phủ Đại Danh.

Sáng sớm ngày hôm sau, dân chúng ở phủ Đại Danh nghe nói đêm qua Thái Tùng đã bị người ta ám sát.

Phản ứng đầu tiên là không tin.

Sáng sớm còn có loại tin tức tốt này?

Thái Tùng hoành hành nhiều năm ở phủ Đại Danh, người ám sát hắc đều bị giết ngược,

sao có thể bỗng nhiên bỏ mình?

Nhưng khi bọn hắc tóai Thái phủ xem xét lại bị tình huống trước mắt làm cho sợ ngây người.

Người hầu Thái phủ đang cõng trên lưng bao lớn bao nhỏ rời đi, mấy chục thị thiếp của Thái Tùg cũng thu dọn vàng bạc trang sức sau đó rời đi sạch sẽ.

Trong vòng một đêm, cả Thái phủ to như vậy trực tiếp trống không.

Thái Tùg vừa chết, người Thái phủ liền tản đi, những thứ đáng giá trong phủ cũng bị đám người hầu mang theo.

Ngay cả hai con sư tử bằng đá ngoài cửa cũng bị người nào đó khiêng mất rồi.

Quan phủ đến khám nghiệm thi thể Thái Tùg lại phát hiện mấy đóa hoa mai.

Nữ thích khách Thiên Đạo Minh đã sớm bị cả nước truy nã, chuyện Thái Tùg chết tự nhiên cũng bị tính lên trên đầu nàng, quan phủ Đại Danh trực tiếp kết án, sau khi báo cáo hồ sơ xong liền không còn quan hệ gì với bọn họ.

Sơn Nam phủ.

Khi một thương đội đi qua quan đạo liền đột nhiên phát hiện trên quan đạo đặt một loạt thi thể, lúc đầu thương đội cũng bị dọa giật mình, tưởng đâu là người qua đường bị sơn phỉ giết hại.

Trong núi có một đám sơn phỉ, thường xuyên chặn giết thương đội, bọn họ khát máu tàn nhẫn, có đôi khi ngay cả người qua đường cũng không buông tha.

Quan phủ phái người vào núi tiêu diệt mấy lần nhưng đều thất bại, ngược lại tổn thất không nhỏ, cao thủ triều đình còn đến đây hai lần, đám sơn phỉ vừa nghe phong thanh đã bỏ chạy rất xa, chờ cao thủ triều đình đi rồi lại quay về làm ác, lâu ngày, quan phủ cũng mặc kệ bọn hắc.

Lúc người thương đội cổ lấy dũng khí tiến lên xem thử, nhất thời liền ngây dại.

Đám sơn phỉ này đã sớm bị truy nã toàn thành, người trong thương đội đều biết khuôn mặt của mười một bộ thi thể kia, đám sơn phỉ từ Tam đại dương gia tới Bát đại Thiên vương, không thiếu một tên nào.

Nằm chính tề tại chỗ này.

Tình huống của bọn hắc vậy mà giống nhau như đúc, trên cổ có một vết thương, một kiếm đứt yết hầu, mười một người không có ngoại lệ, tất cả đều tràn ngập hoảng sợ, tựa như trước khi chết đã nhìn thấy chuyện gì rất khủng bố.

Đám sơn phỉ này chết đi, đối với những thương đội tới lui Sơn Nam phủ, đây là một tin tức rất tốt.

Từ nay về sau, bọn họ có thể yên tâm đi qua nơi này, không cần sợ đám sơn phỉ nữa.

Bên cạnh sơn phỉ cũng có đoá hoa.

Mọi người nhìn đoá hoa, rất nhanh liền phỏng đoán ra người ra tay là một nữ thích khách thích hành hiệp trượng nghĩa của Thiên Đạo Minh.

Mấy năm nay, dấu chân của nàng đi qua toàn bộ châu phủ Đại Hạ, mỗi một địa phương đều có người được nàng giúp đỡ.

Đám sơn phi thể mà đều chết dưới tay nàng, mấy lần trước nàng cũng muốn tiêu diệt những người này mà không có kết quả, xem ra thực lực của nàng đã mạnh hơn trước kia rồi.

Vương Đô, Lâm phủ.

Được Lâm Tú bỏ công dạy dỗ, A Kha khắc khổ tu hành, tu vi võ đạo của nàng xác thực đột nhiên tăng mạnh.

Hiện tại nàng tùy tiện tu hành hai ngày đã có thể so với một tháng khổ tu lúc trước, sắp đột phá cấp Địa.

Mấy ngày nay, hấn cùng A Kha vừa tu hành vừa thay trời hành đạo, hành hiệp trượng nghĩa, đã đi qua rất nhiều châu phủ của Đại Hạ.

Có Lâm Tú bên cạnh, A Kha không còn phải chịu vết thương.

Mặc dù quan hệ của A Kha và đám người Linh m, Ngung Nhị, Thiên Diệp Lãm không thân thiết gì, nhưng ở cùng nhau lâu ngày, nhất là thường xuyên cùng tu hành, tự nhiên sẽ rất nhanh quen thuộc lẫn nhau.

Trong các nàng, tu vi võ đạo của A Kha chỉ yếu hơn Thiên Diệp Lãm, hai người thường xuyên luận bàn võ đạo.

Tu hành võ đạo vô cùng tiêu tốn thể lực, thường xuyên đổ đầy mồ hôi, đối với những cô gái yêu sạch sẽ, cái này tự nhiên là rất khó chịu, hầu như cứ cách một canh giờ các nàng sẽ đi tắm một lần.

Chương 726: Báo thù cho người (3)

Chỗ các nàng tắm rửa là một tòa cung viện Lâm Tú mới xây xong, tu hành xong lại được ngâm nước ấm là chuyện vô cùng thoải mái.

Tiết Ngung Nhi thấy A Kha còn tu hành tại chỗ liền đi tới nói: "A Kha cô nương, cùng đi tắm rửa đi."

A Kha nói: "Các người đi trước đi, ta tu hành thêm một lát nữa đã."

Tiết Ngung Nhi kéo tay nàng: "Một mình tắm thì chán lắm, cùng đi đi"

Lâm Tú biết đây là vì Ngung Nhi muốn kéo gần khoảng cách với A Kha, không cho A Kha cảm giác bản thân bị cô lập.

Minh Hà công chúa cũng nói với A Kha rằng: "Đúng vậy, cùng đi đi, dù sao đều là con gái, cũng không có gì phải ngại."

Thật ra nàng không quá muốn tắm cùng đám người Tiết Ngung Nhi, nhưng như vậy lại giống như mình sợ các nàng, gọi theo A Kha cô nương thì nàng cũng bớt xấu hổ.

A Kha do dự một lát, khẽ gật đầu, nói: "Vâng được"

Lâm Tú nhìn bọn họ đi vào cung viện.

Chỉ chốc lát sau, Ngung Nhi đã vội vàng đi ra từ bên trong, sau đó là Tân Uyển, nàng còn cúi đầu nhìn ngực mình một cái, trên mặt lộ vẻ khó có thể tin.

Người cuối cùng đi ra là Minh Hà công chúa, nhìn nàng thất hồn lạc phách, vẻ mặt khiếp sợ, giống như nhìn thấy chuyện gì không thể tưởng tượng nổi.

Linh m vừa mới chuẩn bị đi vào, nhìn thấy các nàng đi ra liền kinh ngạc hỏi: "Làm sao vậy, nước không đủ ắm à?"

Tiết Ngung Nhi ho khan một tiếng: "Lát, lát nữa ta sẽ đi tắm"

Linh m kỳ quái nhìn các nàng, lắc đầu rồi đi vào, một lát sau, nàng lại đi ra, trên mặt còn một tia đỏ ửng: "Ta, ta cũng tắm sau.

Lâm Tú nhìn thấy vô luận là Linh m, Minh Hà, hay là Ngung Nhi Tần Uyển đều đứng ở bên ngoài cung viện mà không đi vào.

Một màn này không ngoài dự liệu của hắn.

Mấy cô gái trẻ với nhau, cởi quần áo ra, ai nhỏ người đó xấu hổ.

Thật ra đàn ông cũng giống như vậy, trước kia lúc học đại học, mọi người tiến vào WC, bạn của hắn chưa bao giờ đứng sát bên hắn.

Các nàng tắm cùng A Kha không phải là tự rước lấy nhục sao?

Cho dù là cô gái không hề tầm thường như Tần Uyển thì vẫn có một chút chênh lệch, cũng khó trách Tần Uyển sẽ lộ ra vẻ mặt hoài nghi cuộc đời, bởi vì không có người nào nghĩ đến, đáng người nhìn như bình thường của A Kha, hóa ra lại ẩn giấu sâu như vậy.

Vẻ ngoài bình thường của nàng chỉ là biểu hiện giả dối, còn vẻ bình thường của Minh Hà công chúa mới thật là bình thường.

Thật ra nếu muốn luận quy mô, cũng có người càng thêm khoa trương, nhưng quá lớn sẽ không còn đẹp nữa, Lâm Tú gặp vô số

người con gái, chuyện này hẳn rất am hiểu, thân thể của A Kha dù là tăng hay giảm một chút cũng sẽ mất đi sự hoàn mỹ, khi nàng thực sự hiển lộ ra ngoài, không biết sẽ làm bao nhiêu cô gái hồ thẹn ghen tị.

Chỉ chốc lát sau, A Kha đi ra từ bên trong, các cô gái mới đi vào.

Trước khi đi vào, các nàng còn nhìn A Kha thêm mấy lần.

Rất nhiều lần.

A Kha đi đến trước mặt Lâm Tú, quay đầu nhìn thoáng qua rồi hỏi: "Sao bây giờ các nàng mới đi vào..."

Lâm Tú cười nói: "Các nàng chỉ là hâm mộ cô mà thôi."

A Kha vừa lau khô tóc vừa nghi hoặc hỏi: "Hâm mộ ta cái gì?"

Nàng hiển nhiên còn chưa ý thức được, ánh mắt Lâm Tú nhìn xuống, A Kha ngẩn ra một chút, sau đó sắc mặt đỏ lên, vội vàng về cung viện của mình.

Lâm Tú lắc lắc đầu, bây giờ còn thẹn thùng cái gì, có chỗ nào trên người cô mà ta chưa xem đâu, hẳn đã quá rõ ràng thân thể A Kha, thậm chí không kém hơn Thái Y, Ngung Nhi, Tần Uyển bao nhiêu.

Lâm Tú đi theo A Kha đến gần chỗ ở của nàng, hẳn còn muốn giúp nàng khôi phục thể lực, lát nữa tiếp tục tu hành.

Sau khi dị thuật của A Kha thức tỉnh ba lượt thì gần như đã đến cực hạn, trừ phi đạt được năng lực mới, nếu không khó lòng có đột phá gì, cho nên nàng phải càng thêm cố gắng trong võ đạo.

A Kha cũng rất giỏi chịu khổ, tu hành chăm chỉ không dám lơ lửng, mỗi ngày có hơn phân nửa thời gian đều dùng cho tu hành võ đạo.

Mà Tần Uyển cùng Ngung Nhị, các nàng nhiều lắm là tu hành hai lần, sau đó không kiên trì nổi nữa.

Minh Hà công chúa cùng Linh m tắm rửa xong đi ra, nhìn thấy A Kha còn đang tu hành liền sợ hãi than thở: "Nàng không biết mệt sao, vừa mới tu hành lâu như vậy mà vẫn còn thể lực..."

Lâm Tú đã sớm nghĩ ra lý do, giải thích: "Ta biết một loại mát xa đặc biệt, nếu kết hợp nguyên lực thì có thể diệt trừ mọi mệt, rất nhanh khôi phục thể lực, tự nhiên cũng có thể tiếp tục tu hành"

Minh Hà công chúa nhìn hắn, hoài nghi hỏi: "Tại sao trước giờ ta chưa từng nghe nói về thứ này?"

Lâm Tú nói: "Đây là tri thức ta đọc được từ một quyển sách cổ, người tin hay không thì tùy."

Chương 727: Phương pháp mát xa của Lâm Tú (1)

Minh Hà công chúa nhìn về phía Triệu Linh m, Triệu Linh m gật gật đầu, tuy nàng không thử nhưng nàng biết Lâm Tú nói sự thật.

Thời gian Tần Uyển và Tiết Ngưng Nhi tu hành võ đạo mỗi ngày còn lâu hơn nàng, nàng không phải thê tử Lâm Tú, không giống Tần Uyển, đã sớm thành thân, có thể để hấn sờ nắn xoa bóp toàn thân, nhưng nàng và hấn thì khác, hưởng chi thân phận hai bên vốn rất nhạy cảm.

Bọn họ có thể là người thân nhất của nhau, nhưng lại không thể quá mức thân thiết.

Minh Hà công chúa nhìn về phía Lâm Tú, suy nghĩ thật lâu liền nói: "Vậy ngươi cũng giúp ta khôi phục một chút đi:

So sánh với dị thuật, võ đạo của nàng là nhược điểm, nếu như ở trước đại bĩ nàng có thể tăng võ đạo lên tới Huyền giai thượng cảnh thì cho dù bị võ giả tới gần người cũng không đến mức quá mức bị động.

Lâm Tú lắc đầu nói: "Nam nữ thụ thụ bất thân"

Hấn cũng không muốn chuyện này ảnh hưởng tới tình hữu nghị thuần khiết giữa hấn và Minh Hà công chúa, ở bên cạnh hấn, Minh Hà công chúa là người con gái duy nhất có thể duy trì tình bạn khác phái thuần khiết.

Nếu mỗi ngày sờ tới sờ lui thân thể người ta, Lâm Tú không thể cam đoan tình hữu nghị này có thể tiếp tục thuần khiết như trước không.

Minh Hà công chúa nhìn A Kha một cái, khó chịu hỏi: "Vậy vì sao nàng có thể?"

Lâm Tú nhìn nàng rồi nở nụ cười thâm sâu, Minh Hà công chúa nhất thời im lặng, ý tứ của hắn thực rõ ràng, hắn và cô nàng A Kha kia hiển nhiên là có quan hệ không bình thường.

Nàng lườm Lâm Tú một cái: "Ta coi ngươi là tỷ muội tốt, hơn nữa ngươi không cảm thấy chúng ta nói câu nam nữ thụ thụ bất thân là dư thừa sao?"

Minh Hà công chúa đang ám chỉ bọn họ tu hành với nhau hàng ngày, số lần Lâm Tú nắm tay nàng thậm chí còn nhiều hơn Thái Y, Ngưng Nhi, Tân Uyển, hắn thực không tư cách nói với Minh Hà công chúa câu nam nữ thụ thụ bất thân.

Nghĩ thông suốt rồi, Lâm Tú nói với nàng: "Đưa tay cho ta."

Minh Hà công chúa ngồi ở bên cạnh hắn, đặt một cánh tay trên bàn đá.

Tuy rằng hiện tại là mùa đông, mùa đông ở Vương Đô rất lạnh, dân chúng bình thường đã sớm mặc ba lớp áo mới dám ra ngoài, Nhưng Minh Hà công chúa ăn mặc rất mỏng, hầu như không khác gì mùa hè.

Lâm Tú nhìn cánh tay trắng nõn nà của nàng, nhẹ nhàng sờ nắn, Minh Hà công chúa từ hoài nghi ban đầu, rất nhanh đã trở thành kinh ngạc, cuối cùng là hưởng thụ, tất cả diễn ra trong thời gian rất ngắn.

Tay Lâm Tú giống như có một loại lực lượng thần kì, những chỗ được hắn xoa bóp, cảm giác đau cơ bắp bởi vì tu hành võ đạo rất nhanh sẽ biến mất không còn bóng dáng.

Càng quan trọng là, quá trình phá lệ thoải mái, chỉ là cực kỳ ngắn ngủi, nàng còn chưa kịp cảm nhận sâu hơn thì Lâm Tú đã làm xong.

Nàng nghĩ một lát, lại duỗi ra một cánh tay khác.

Lâm Tú lại xoa bóp một cánh tay khác của nàng, âm thầm đưa một tia lực lượng chữa trị vào cơ thể của nàng, đối với A Kha thì không cần phiền toái như vậy, hắn chỉ cần nắm tay A Kha là có thể trong nháy mắt xóa đi mọi mệt, Ngung Nhi cùng Uyển Nhi cũng không khác gì, nhưng các nàng lại thích nằm ở trên giường, để Lâm Tú cẩn thận mát xa, vì vậy quá trình vô cùng thoải mái, Lâm Tú cũng thực hưởng thụ quá trình được sờ nắn toàn thân người đẹp.

Chẳng qua mát xa cho Ngung Nhi cùng Uyển Nhi thì có chút khác biệt, nhất là Tân Uyển, ban đầu vẫn còn là mát xa thả lỏng rất bình thường, nhưng quay qua quay lại một hồi không hiểu sao 2 bên đã trần truồng rồi...

Đối với Minh Hà công chúa thì đương nhiên không có khả năng làm loạn, Lâm Tú giúp nàng mát xa hai cánh tay một cách chuyên nghiệp, phát hiện Thiên Diệp Lãm đang đứng xem ở một bên liền hỏi: "Lãm-chan có muốn thử một lần không?"

Lần này quy tắc thi đấu đại hội thay đổi, rất bất lợi đối với Thiên Diệp Lãm, nàng cũng đang có nhu cầu cấp bách tăng lên thực lực của mình.

Thiên Diệp Lãm đi tới, có chút xấu hổ nói: "Phiền toái Lãm-kun rồi."

Sau khi giúp Thiên Diệp Lãm khôi phục thể lực, Lâm Tú lại nhìn về phía Linh Âm hỏi: "Người muốn thử không?"

Triệu Linh m vốn đang rất do dự, nhưng thấy Minh Hà công chúa và Thiên Diệp Lãm hào phóng để Lâm Tú giúp các nàng như vậy liền nghĩ nếu bản thân cự tuyệt thì không khỏi lộ vẻ trong lòng có gì mờ ám.

Vì thế nàng cũng đi tới đưa tay ra.

Lâm Tú nâng tay lên được một nửa, bỗng nhiên dừng giữa không trung.

Cánh tay của Linh m tinh tế non mềm, trắng nõn như củ sen, trên cổ tay còn đeo một cái dây xích màu bạc.

Lâm Tú có thể thoải mái sờ tay của Minh Hà công chúa cùng Thiên Diệp Lãm, nhưng đến lượt Linh m, nhìn cánh tay trắng nõn của nàng thì hần lại do dự.

Lâm Tú rất rõ ràng, đây là hần đang chột dạ.

Trong lòng hần, Linh m vẫn khác Minh Hà công chúa cùng Thiên Diệp Lãm.

Chương 728: Phương pháp mát xa của Lâm Tú (2)

Rất nhanh, hấn rút tay lại rồi nói: "Thôi bỏ đi"

Triệu Linh m nghi hoặc nhìn Lâm Tú, hỏi: "Vì sao?"

Minh Hà công chúa cùng Thiên Diệp Lãm thì có thể, nàng lại không được, cái này không phải là đối đãi bất công sao?

Lâm Tú đứng dậy muốn rời khỏi, nàng đuổi theo, không vui nói:

"Không được, vì sao ta lại không được, người nói rõ ràng cho ta..."

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã là ngày tết.

Mấy ngày nay, Lâm Tú ngoại trừ tu hành ra còn đảm nhiệm chúc vụ máy sạc pin cho mấy người Linh m, Minh Hà, A Kha để tu hành võ đạo, bầu không khí tu hành nồng nhiệt tràn ngập cả Lâm phủ to lớn.

Nếu thật sự tu hành chán rồi thì hấn sẽ cùng A Kha chọn ngẫu nhiên tên khốn kiếp đáng chết ở phủ nào đó, sau khi giết liền lấy tiền tài ở trên người hoặc phủ đệ bọn chúng để phân chia cho dân chúng nghèo khổ.

Bởi vì bọn họ luôn đi cùng nhau, nên rất nhiều nơi trên Đại Hạ đã lưu truyền cái tên "Đôi hiệp lữ Thiên Đạo Minh".

Bọn họ đi đến đâu, dân chúng hoan hô tới đó, ác bá đạo tặc nghe tin liền sợ vỡ gan, cũng có kẻ nghe được tung tích bọn họ liền trực tiếp trốn đi trong đêm, từ bỏ cả gia đình mình.

Lâm Tú cảm thấy nếu hắn cùng A Kha cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ không bao lâu nữa hắn sẽ thăng cấp thành hộ pháp.

Trong Thiên Đạo Minh, chuyện thăng chức không dựa vào lai lịch, mà tất cả phải xem công lao.

Chỉ cần có đủ công lao, trong một năm từ bang chúng bình thường trở thành Đường chủ thậm chí hộ pháp cũng là bình thường.

Chủ yếu là trong minh không nhiều cao thủ, nếu tính ra cấp Địa chỉ có mười người, còn lại toàn bộ đều nằm dưới cấp Địa.

Trong đó, người am hiểu ám sát chỉ có A Kha, thêm Lâm Tú thì có hai người.

Thiên Đạo Minh suy cho cùng chỉ là một tổ chức nhỏ yếu, đại bộ phận thành viên đều là người thường, rất ít dị thuật sư cùng võ giả cấp cao, không thể làm được chuyện lớn gì, điều duy nhất có thể làm chỉ là giết một ít tham quan ô lại, hoặc là ác bá đạo tặc.

Nếu đám quyền quý biết được bọn họ ở đâu, Trương gia tùy tiện phái ra một gã cấp Địa thượng cảnh là có thể tiêu diệt toàn bộ Thiên Đạo Minh.

Mấy ngày nay, trừ vị minh chủ thần bí ra, đại bộ phận cao tầng Thiên Đạo Minh hắn đều đã gặp mặt.

Lâm Tú từng hỏi A Kha minh chủ Thiên Đạo Minh là loại người nào, nhưng A Kha nói nàng cũng không biết, nàng từng gặp tả hữu hộ pháp nhưng vẫn chưa gặp minh chủ Thiên Đạo Minh.

Không chỉ là nàng, hầu như tất cả mọi người trong Thiên Đạo Minh đều không gặp

minh chủ bao giờ, cho dù là tả hữu hộ pháp cũng không được thấy hình dáng mình chủ, chẳng qua cứ đầu năm, minh chủ sẽ phái thánh sứ tới đưa cho bọn hăn một phần danh sách, trên danh sách là những kẻ đáng chết tại các phủ của Đại Hạ, cũng là nhiệm vụ Thiên Đạo Minh cần hoàn thành trong năm nay.

Thánh sứ cũng sẽ cho bọn hăn một ít ngân lượng, dùng để phát triển chào mời thêm thành viên cho bang, hoặc là cứu tế dân chúng.

Tuy nói hăn che giấu tung tích, có thể là vì tự bảo vệ mình, nhưng mặc kệ mình chủ Thiên Đạo Minh là loại người nào, hăn có thể thành lập tổ chức này, nhiều năm chịu bỏ tiền duy trì Thiên Đạo Minh mà không cầu hỏi báo gì, riêng việc này đã đáng để kính nể.

Mặc dù không gặp mặt, nhưng trong Thiên Đạo Minh, mọi người vẫn vô cùng tin phục cùng tôn kính.

Vù!

Bên tai Lâm Tú truyền đến một tiếng xé gió, hăn quay đầu nhìn lại, liền thấy A Kha đâm ra một kiếm, ở chỗ nằm phía trước một trượng bỗng nhiên xuất hiện một vết kiếm.

Lâm Tú nhìn vết kiếm dưới mặt đất, bước nhanh tới.

Chân khí phóng ra ngoài, đây là dấu hiệu thành công tiến vào cấp Địa.

Mấy ngày nay, mỗi ngày Lâm Tú đều giúp nàng sạc pin mấy lần, mỗi ngày A Kha chỉ ngủ một canh giờ, cuối cùng đã đột phá.

Trừ những nơi ngọa hổ tàng long như Vương Đô ra, tu vi cấp Địa đã là rất mạnh, tuy rằng còn chưa vô địch, nhưng đã rất ít người có thể làm cho nàng bị thương.

Lâm Tú cảm thấy vui vẻ vì thấy nàng đột phá, trong lòng lại không hiểu sao có chút tiếc nuối.

Ở sâu trong nội tâm hẳn quả nhiên vẫn mê luyện thân thể A Kha.

Hôm nay Lâm Tú không tu hành, cũng không ra ngoài cùng A Kha, buổi tối là đêm giao thừa, mọi người hiếm lắm mới có một lần không tu hành, đều đang trang trí tòa nhà cùng cung viện của mình.

Trong sân cung viện của A Kha, Lâm Tú hỏi nàng: "Những lần giao thừa cô từng trải qua trước kia như thế nào, có vui không?"

A Kha dán hình dán tường đẹp để lên cửa sổ, nói: "Có đôi khi là đang đi đường, có lúc là chấp hành nhiệm vụ, vào đêm giao thừa, lòng cảnh giác của đại bộ phận mục tiêu đều sẽ yếu bớt, càng dễ ám sát."

Lâm Tú đưa cho nàng một tờ giấy dán tường khác, nói: "Những lần giao thừa tiếp theo cứ tới chỗ ta đi'"

A Kha im lặng một lát, thấp giọng đáp: "Được"

Chương 729: Người không thích ta sao? (1)

Nàng đứng ở trong sân, nhìn hình dán trên cửa sổ, trên cây treo dải băng, dưới mái hiên còn có đèn lồng màu đỏ, giống như là một gốc bèo trôi dạt bốn phương, rốt cuộc đã tìm được hồ nước có thể dung thân.

Đêm giao thừa, Lâm Tú cho đầu bếp trở về nhà mình để đón lễ mừng năm mới, bản thân tự nấu cơm mới càng có cảm giác tất niên hơn.

Những đêm giao thừa trước kia, thật ra hần cũng giống như A Kha, chỉ có một mình, chưa từng náo nhiệt như bây giờ.

Trước đây không lâu, Lê Hoa Uyển được Lâm Tú mua lại, các nàng hiện tại trở thành gánh hát tu nhân trong Lâm phủ, nha hoàn bên trong phủ cũng đều là cô nương của Lê Hoa Uyển, Thái Y chuẩn bị tiết mục buổi tối, người một nhà vừa cắn hạt dưa vừa nghe diễn, còn xem múa, vậy mới càng vui vẻ.

Ban đêm, hoàng cung truyền đến tiếng chuông năm mới.

Lâm Tú một tay nắm Thái Y, một tay nắm Tân Uyển, Ngung Nhi thì rúc vào trong ngực hần, hần xem pháo hoa lấp lánh nổ rộ giữa bầu trời đêm, trong một khoảnh khắc nào đó, hần cảm thấy cuộc đời đã mỹ mãn không cần gì thêm.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tú sớm rời giường, mọi người cùng nhau làm văn thẩn.

Ngày mừng một đầu năm ăn văn thẩn là truyền thống của Đại Hạ, ban đầu chỉ có Lâm Tú, Tân Uyển, Thái Y làm, sau đó Ngung

Nhi cũng lại đây góp vui. Nhìn thấy trên bàn còn thừa lại một ít bột mì, Ngung Nhi thừa dịp Tần Uyển không phòng bị, đưa tay bốc bột mì bôi lên mặt Tân Uyển, kết quả là thi đấu đại hội ba tháng nữa mở sớm tại Lâm phủ.

Hai người bay tới bay lui ở trên trời, Ngung Nhi ở phía trước, Tần Uyển đuổi phía sau, Linh m vốn chỉ là đứng xem náo nhiệt, nhưng mà lúc Tần Uyển bay qua bên cạnh đã thuận tay bôi lên mặt nàng, lập tức trên mặt Linh m xuất hiện mấy dấu tay màu trắng.

Linh m đương nhiên không muốn chịu thiệt, tay bốc một nắm bột mì, sau đó ngung tụ ra cánh bằng, lập tức đuổi theo Tần Uyển.

Vốn là hai người truy đuổi nhau, rất nhanh biến thành ba người hỗn chiến.

Minh Hà công chúa vốn định tới tìm Lâm Tú tu hành, vừa mới đi vào cung viện, hai bên má trái phải đã bị Ngung Nhi cùng Linh m bôi bột mì lên, sau khi ngẩn ra một cái chớp mắt liền mang theo bột mì, nổi giận dùng dùng đuổi theo.

Tứ mỹ Dịch Thuật Viện tề tụ nơi này, tựa như tiên nữ, truy đuổi nhau trên trời cũng là một loại hình ảnh đẹp đến cực hạn.

Lâm Tú ngẩng đầu nhìn lên, trong lòng thâm than, giá các nàng mặc váy thì thật tốt.

Linh m bay qua bên cạnh Lâm Tú, muốn đánh lén hấn, không chỉ để Lâm Tú tránh thoát, còn bị hấn bôi bột mì lên mặt.

Nàng tức đến mức thở hỗn hển, phát động công kích càng thêm mãnh liệt đối với Lâm Tú, nhưng đều bị Lâm Tú tránh thoát.

Nhìn thấy Triệu Linh Quân từ bên ngoài đi vào, nàng lập tức xin giúp đỡ: "Tỷ tỷ, giúp muội bắt lấy hắn!"

Triệu Linh Quân nhìn thấy tình huống ở đây loạn lạc như vậy, lập tức nhìn về phía Lâm Tú.

Lâm Lâm Tú nhận thấy được một cảm giác áp lực hàng lâm, tỷ muội các nàng muốn liên hợp để đối phó mình, vậy thì tốt nhất là cứ ra tay trước chiếm thời cơ, tay trái hắn lại bôi bột mì lên mặt Linh m, một bàn tay khác hướng tới Triệu Linh Quân.

Nhưng tay phải di chuyển được một nửa thì không còn động đậy, không chỉ tay phải, toàn bộ thân thể đều bất động, lúc này, Linh m đã xông đến trước mặt, hai tay xoa mặt hắn, đặc ý nói: "Trốn đi, có giỏi thì người trốn tiếp cho ta xem..."

Một lát sau, Lâm Tú vừa phủi bột mì trên người vừa liếc nhìn Triệu Linh Quân một cái.

Thù này tạm thời ghi nợ, chờ thêm hai năm nữa hắn sẽ đòi lại cả gốc lẫn lãi.

Sau một phen đùa giỡn, trên thân trên tóc mọi người đều dính không ít bột mì, trước khi ăn vắn thần, lại cùng nhau tắm rửa một phen.

Đương nhiên không bao gồm Lâm Tú, hắn chờ các nàng tắm xong rồi mới đi vào.

Gần đây thường xuyên chạy ngược chạy xuôi, bận bịu làm việc này việc kia, chờ ăn tết xong tiệm bán quần áo sẽ mở ra, cần nhanh chóng nghiên cứu ra áo tắm, lúc đó mới có khả năng tắm chung với tứ mỹ Dịch Thuật Viện.

Ăn xong bữa, các cô gái ra ngoài chơi hội chùa, Lâm Tú cùng A Kha đi tới ngoài thành, đứng ở phía trước một ngôi mộ.

Phần đất trước mộ đã bị san bằng, không có một gốc cây cỏ dại nào, hiển nhiên là thường xuyên có người chăm sóc, Lâm Tú đặt một bông hoa ở trước mộ, một năm trước, hắn từng hứa hẹn với Trần Ngọc ở chỗ này là tất cả sẽ thay đổi.

Một năm nay, Vương Đô xác thực đã xảy ra thay đổi không nhỏ, Hoàng Thao, Trương Kính, một nhà Trung Dũng Bá chết, làm cho đám con cháu quyền quý coi trời bằng vung ngoan ngoãn hơn rất nhiều, tuy hành động của bọn họ không tính là rất nghiêm chỉnh, nhưng cũng không dám không kiêng nể gì giống như trước kia.

Ai cũng không biết bao giờ thanh đao của Thiên Đạo Minh sẽ chặt đầu mình.

Chương 730: Người không thích ta sao? (2)

Một năm qua, Lâm Tú giết đến mức làm đám thiếu gia nhà quyền quý Vương Đô sợ hãi, có không biết bao nhiêu kẻ đáng chết ở các phủ bị hấn cùng A Kha xử lý, nhưng cái này cũng không thể giải quyết gốc rễ vấn đề.

Muốn thay đổi hết thảy, không phải giết vài người là được.

Ác nhân là giết mãi không hết, giết người cũng không thể giải quyết toàn bộ vấn đề, cuối cùng vẫn phải dựa vào triều đình và lực lượng quốc gia, nhưng trước mắt triều đình cùng quốc gia đều do quyền quý đứng đầu, đừng nói bọn họ, ngay cả Hạ Hoàng cũng bắt lực.

Bái tể Trần Ngọc xong, trên đường cùng nhau trở về, Lâm Tú hỏi A Kha: "Lúc trước sao cô lại gia nhập Thiên Đạo Minh?"

A Kha chưa bao giờ kể với hấn chuyện này.

Ánh mắt A Kha thất thần, lâm vào hồi ức, rất lâu sau mới nói: "Từ lúc ta còn rất nhỏ, cha mẹ bởi vì đắc tội quyền quý, bị quyền quý cấu kết cấu quan sát hại, mình ta được Thiên Đạo Minh cứu, từ đó về sau, ta liền quyết tâm muốn giết sạch cấu quan và quyền quý ức hiếp dân chúng trong thiên hạ, giết hết toàn bộ người đáng chết."

Lâm Tú hỏi: "Vậy hiện tại đâm người kia..."

A Kha bình tĩnh đáp: "Hai năm trước ta đã giúp cha mẹ báo thù."

Đều là người đáng thương.

Lâm Tú nghĩ một hồi, lại hỏi: "Vậy tương lai cô có tính toán gì không, tiếp tục làm một thích khách, giết hết người đáng chết

trong thiên hạ, phải giết tới bao giờ đây?"

A Kha nói: "Giết đến khi thiên hạ không còn quyền quý ức hiếp dân chúng, không còn cầu quan."

Lâm Tú rút cuộc đã biết tại sao nàng lại có tính cách thù ghét cái ác như vậy.

Lâm Tú kính nể nàng, cũng đau lòng thay cho nàng.

Sống như vậy sẽ rất mệt.

Không thể giết sạch quyền quý, cũng không thể giết sạch cầu quan, triều đình cũng sẽ không mặc kệ nàng làm loạn.

Nàng đã không cha không mẹ, không có nhà để về, tuy đại thù của cha mẹ đã được báo, nhưng tương lai của nàng, tất cả đều là sống vì người khác.

Nàng nên có điều gì đó cho riêng mình.

Ví dụ như tìm một người thành thân, xây dựng một cái gia đình nhỏ, sinh con đẻ cái... mà không phải cả đời đều bôn ba và giết chóc.

Lâm Tú nhìn A Kha, hỏi: "Ngoài điều này ra, cô có giấc mộng nào không?"

A Kha nghĩ một hồi, đáp: "Giấc mộng của ta chính là dân chúng có thể an cư lạc nghiệp, không sợ quyền quý ức hiếp, không cần e ngại quyền quý... thiên hạ không còn quyền quý"

Nhìn khuôn mặt chân thành của A Kha, giờ khắc này, Lâm Tú nghĩ tới nữ tử Vương thị, nghĩ tới Trần Ngọc.

Trên đời này, có rất nhiều người đáng thương không thể nắm giữ vận mệnh của bản thân.

Nhưng cũng không thiếu anh hùng giống như A Kha, im lặng phá mở một con đường sống cho những người không có quan hệ gì với mình...

Ví dụ như A Kha, ví dụ như nghĩa sĩ Thiên Đạo Minh, lý tưởng của bọn họ thuần túy và cao thượng hơn Lâm Tú rất nhiều.

A Kha bỗng nhiên nhìn về phía Lâm Tú: "Còn giấc mộng của ngươi là gì?"

Lâm Tú cười đáp: "Giấc mộng của ta chính là thực hiện giấc mộng của cô."

Dân chúng có thể không sợ quyền quý ức hiếp, không cần e ngại quyền quý, thiên hạ không còn quyền quý... vừa suy nghĩ đã khiến cho người ta cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, cái này vốn chính là hứa hẹn của Lâm Tú đối với Trần Ngọc, cũng là mục tiêu chung giữa hắn cùng A Kha.

A Kha im lặng thật lâu, bỗng nhiên hỏi: "Những lời này có ý là ngươi thích ta sao?"

Giấc mộng của ta chính là thực hiện giấc mộng của ngươi, khi một người đàn ông nói với một cái cô gái những lời này, ý tứ đã rất rõ ràng.

Lâm Tú ngẩn ra, tuy rằng hắn thích A Kha, nhưng hắn vừa rồi nói những lời này thật ra không có ý kia.

Hắn muốn nói hai người là đồng chí, có chung một lý tưởng cách mạng.

Mong muốn của nàng cũng là điều Lâm Tú muốn thực hiện.

A Kha lại cúi đầu trong chốc lát, sau đó ngẩng đầu nhìn Lâm Tú: "Nếu ngày nào đó thật sự có thể thực hiện, ta sẽ đồng ý với ngươi."

Lâm Tú lại ngẩn ra, nghi hoặc hỏi: "Đồng ý cái gì?"

A Kha nói: "Đồng ý gả cho ngươi."

Ngạc nhiên lẫn vui mừng đến quá đột nhiên.

Lâm Tú sững sờ.

Hắn thề với trời, hắn vừa rồi thật sự không có ý gì.

Chẳng lẽ hắn đã đạt tới cảnh giới tán gái cao nhất, vô chiêu thắng hữu chiêu?

Nhưng quả thật, trong lòng Lâm Tú cũng rất muốn thăng hoa tình hữu nghị cách mạng giữa hai người lên một tầng cao mới.

A Kha nhìn Lâm Tú hỏi: "Ngươi không thích ta sao?"

Hắn sao có khả năng không thích?

Ai không muốn lên trời chiếm ánh trăng làm của riêng?

Huống chỉ đây không phải ưu điểm duy nhất của nàng.

Ưu điểm lớn nhất của A Kha không ở nhan sắc của nàng, không ở thân thể của nàng, cũng không ở ánh trăng của nàng.

Nàng và Lâm Tú cùng là một loại người.

Bọn họ đều không muốn nhìn thấy những cảnh tượng bất hạnh trên thế gian.

Cũng đều muốn làm chút gì đó cho cuộc sống này.

Không điều gì có thể phá vỡ mối quan hệ này.

Chương 731: Người không thích ta sao? (3)

Người đàn ông không thể kháng cự hai thứ.

Một là tại thời điểm bọn họ suy sụp và thất bại lại có một cô gái nhẹ nhàng an ủi hắn: "Không sao đâu, người đã cố gắng hết sức rồi, cho dù mất đi tất cả, người còn có ta, chúng ta sẽ cùng nhau phấn đấu..."

Hai là khi lý tưởng của bọn họ gặp phải lực cản, lại có một đám người cùng chung chí hướng sống vai chiến đấu, cùng nhau hô lớn: "Các đồng chí, vì lý tưởng, vì độc lập tự do của tổ quốc, sẵn sàng tiến lên, thắng lợi ở ngay trước mắt!"

A Kha đồng thời thỏa mãn hai loại ảo tưởng của Lâm Tú.

Bọn họ là người yêu, cũng là đồng chí.

Lâm Tú nắm tay nàng, mắt đối mắt, chân thành nói: "Thích."

Hắn từng thổ lộ với không ít cô gái, nhưng đây là lời chân thật nhất, trang trọng nhất, cũng lãng mạn nhất hắn từng có.

Mối quan hệ giữa Lâm Tú và A Kha là kỳ lạ nhất.

Triệu Linh Quân và Thiên Diệp Lãm trên danh nghĩa là thê tử của hắn, nhưng hắn hiểu về A Kha hơn hết vượt xa cả bọn họ, hắn chỉ từng nắm tay Triệu Linh Quân và Diệp Thiên Lãm, nhưng đã từng sờ vào vầng trăng tròn của A Kha rất nhiều lần, cả những vị trí khác trên người nàng ấy.

Mà A Kha cũng là người đầu tiên biết năng lực bí mật của hắn.

Cùng chung lý tưởng, giúp bọn họ cùng bước đi bên nhau.

Cùng nhau giết quyền quý, trừ khử ác bá, nàng có thể thẳng gặp Lâm Tú, trong nhà hắn cũng dành riêng một tòa biệt viện cho nàng.

Hai người đều có thể cảm nhận được tâm ý của đối phương, nhưng từ đầu đến cuối như có một tầng giấy mỏng ngăn cách chưa thể chọc thủng.

Sở dĩ Lâm Tú không mở lời, là vì A Kha khác với Thái Y Ngung Nhi, huống chỉ là Tân Uyển, hắn cũng không biết suy nghĩ thật sự trong lòng nàng, không biết nàng có chịu trở thành chủ nhân thật sự của tòa cung viện này không.

Bây giờ tốt rồi.

Trên thế giới này không còn quyền quý, đó chính là một nguyện vọng rất tốt đẹp, nhưng thực tế dường như không thể nào làm được, bởi vì những nơi có con người, thì sẽ có áp bức, nhưng bọn họ có thể nỗ lực hướng tới mục tiêu này, làm những gì trong khả năng của mình như vậy sẽ không thấy hổ thẹn với lòng.

Trong quá trình này, tình bạn cách mạng tự nhiên cũng sẽ thăng hoa.

Không kết hôn, cũng không thể không được yêu đương.

Dù sao thì cả hai đều đã bày tỏ tâm ý, nàng không thể bay mất khỏi bên cạnh Lâm Tú được.

Hai người trở về Vương Đô, khi đi ngang qua một con đường thì đột nhiên dừng lại...

Ở một vị trí rất khó nhìn thấy trên vách tường của con đường này, có một ký hiệu dùng vôi viết lên, ký hiệu này trông nét viết nguệch ngoạc mà mấy đứa con nít nghịch ngợm viết lên, nhưng Lâm Tú và A Kha đều biết, đây chính là ám hiệu của Thiên Đạo Minh.

Khi ký hiệu này xuất hiện, tức tổ chức có nhiệm vụ rồi.

Tính cả Kinh Đô, Đại Hạ có hai mươi một phủ, mỗi phủ dường như đều có căn cứ và phân đà của Thiên Đạo Minh.

Trong đó Kinh Đô có điểm khác biệt, chỉ có cứ điểm, không có phân đà, bởi vì ở đây là quốc đô của Đại Hạ, cường giả nhiều vô số, ngoại trừ A Kha, không ai có năng lực chấp hành nhiệm vụ ở đây.

Kinh Đô cũng đã từng có phân đà của Thiên Đạo Minh, nhưng vì trong lúc chấp hành nhiệm vụ nào đó thì gặp phải mai phục, gặp phải cường giả của gia tộc quyền quý nào đó, cả phân đà đều bị diệt, sau đó, minh chủ đã xóa bỏ phân đà ở Kinh Đô.

Kinh Đô xuất hiện ký hiệu liên lạc, đương nhiên là triệu hoán Lâm Tú và A Kha rồi.

Cứ điểm ở đây không chịu sự quản lý của đường chủ hay thậm chí là hộ pháp, mà trực tiếp do thánh sứ truyền đạt mệnh lệnh của minh chủ.

Lâm Tú và A Kha đi mãi đến tận Bắc Thành, qua nhiều ngã rẽ, đến một cửa hàng bán nến thơm trong một con hẻm.

Cửa hàng này vừa cũ vừa nhỏ, trên cái giá trong tiệm chất đầy nến thơm, chỉ là trên bề mặt chúng đã phủ một lớp bụi, hiển

nhiên ngày thường cũng chẳng có bao nhiêu khách ghé qua.

Trước cửa quán có một cụ già, ngồi trên chiếc ghế mây phơi mình trong nắng.

Lâm Tú mặc một chiếc áo choàng, còn A Kha thì núp sau mạng che mặt, hai người đi vào cửa hàng, A Kha lấy một cặp nến, hỏi:

“Cặp nến này bán thế nào?”

Cụ già ở cửa nói: “Ba đồng một cặp, mười đồng ba cặp.”

A Kha lại nói: “Nếu ta muốn mua hai cặp thì sao?”

Ông già nói: “Hai cặp thì năm đồng”

A Kha nói: “Lấy ta bốn cặp này đi”

Ông lão chậm rãi đứng dậy, bước vào cửa hàng, gói bốn cặp nến hương đưa cho A Kha, A Kha trả mười đồng, sau đó cùng Lâm Tú rời đi, cả quá trình cũng chẳng nói gì thêm.

Sau khi trở lại Thượng Lâm Uyển, Lâm Tú và A Kha đến phòng của nàng và đóng cửa lại.

A Kha đặt cây nến hương sang một bên, lấy trong tay áo ra một quyển sách, là do cụ già trong cửa hàng nến đã âm thầm nhét vào người nàng.

Chương 732: Danh sách (1)

Quyển sách dày đặc chữ, trong đó có không ít ngân phiếu, Lâm Tú lấy ra đếm, không nhiều mà cũng không ít, vừa đủ một vạn lượng, một vạn lượng này chính là kinh phí hành động của bọn họ.

Lâm Tú nhìn vào quyển sách, chỉ thấy trên đó viết những cái tên, cùng với tội trạng của bọn họ.

"Quách Hồng, huyện lệnh huyện Ngô của phủ Giang Nam, trong thời gian tại chức, đã cấu kết với bọn quan lại, cướp của, xem mạng dân chúng như cỏ rác. Chiếu theo điều 29 quyển 3 của luật pháp Đại Hạ, đáng trăm..."

"Trần Bính, doanh nhân giàu có ở huyện Càn, phủ An Tây, nhờ buôn bán thuốc mà nổi tiếng, nhưng thực tế hắn ta là một kẻ buôn người, theo điều 11 quyển 2 của luật pháp Đại Hạ, đáng trăm..."

"Hoàng Quyền, huyện thừa huyện Bình An của phủ Quảng Bình, vì thích một người phụ nữ xinh đẹp trong huyện, nên đã âm thầm sai huyện nha quan sai giết chết cả nhà chồng của nàng ấy, cưỡng ép đưa người phụ nữ đó về nhà, theo điều 40 quyển 3 của luật pháp Đại Hạ, đáng trăm..."

Đây là danh sách nhiệm vụ do mình chủ Thiên Đạo Minh giao cho bọn họ, danh sách này rất dài, tận hơn một trăm cái tên, trong đó phần lớn là quan viên các phủ của Đại Hạ.

Quyển sách này không chỉ nêu tên của bọn họ, mà còn liệt kê cả tội trạng, thậm chí

là xử phạt theo điều luật nào, xử phạt như thế nào, đều viết rất rõ ràng chi tiết.

Lâm Tú từng là văn thư Thanh Lại từ một thời gian, nắm rõ luật pháp Đại Hạ trong lòng bàn tay, quyển sách này lại chẳng viết sai một điểm nào, xem ra mình chủ Thiên Đạo Minh không những có cách lấy được rất nhiều tin tình báo, mà bên cạnh hẳn, cũng có người tinh thông luật pháp của Đại Hạ.

Như vậy đủ thấy, cách làm việc của Thiên Đạo Minh cực kỳ có nguyên tắc, cho dù triều đình gọi họ là phản tặc loạn đảng, bọn họ cũng đều hành sự trong phạm vi luật pháp của Đại Hạ, không hề vượt quá giới hạn luật pháp.

A Kha xem xét từng cái tên và tội trạng trong danh sách, nói:

“Cái ổ tặc này đều là bọn quan phủ, nếu triều đình Đại Hạ chịu thanh trừ đám sâu mọt này thì sẽ không có nhiều bá tánh phải chịu khổ như thế...”

Lâm Tú rất hiểu triều đình, biết chuyện này không đơn giản như thế.

Quan phủ địa phương đều là của triều đình, kỳ thực không uy quyền như thế.

Hai mươi một phủ của Đại Hạ từ lâu đã sớm bị đám quyền quý này kinh doanh kín không kẽ hở, ngay cả hoàng đế Đại Hạ cũng khó mà biết tới.

Một khi hẳn ra tay với đám quan viên địa phương này, đồng nghĩa với việc động chạm đến đám quyền quý ở Vương Đô, rút dây động rừng, trừ phi hẳn nắm chắc tuyệt đối, nếu không đột nhiên ra tay nhất định sẽ dẫn

đến sự phản công mãnh liệt của đám quyền quý.

Nhưng Thiên Đạo Minh lại làm những chuyện như thế này, không hề do dự kiêng dè.

Thế là, trong vài ngày tới đây, Lâm Tú và A Kha lại bận rộn rồi.

Cho dù có danh sách, nhưng trước khi động thủ, Lâm Tú và A Kha cũng phải tiến hành đi điều tra nghe ngóng một lần nữa, để đảm bảo không giết nhầm người tốt.

Tuy việc này sẽ làm chậm trễ thời gian, nhưng mạng người trên hết, cho dù tốn nhiều thời gian cũng đáng.

Danh sách hơn trăm người này, một ngày hần và A Kha giết một người, thì cũng phải mất ba tháng mới xong, hơn nữa bọn họ còn phải làm việc khác, cuộc thi đấu đại hội chỉ còn không đến ba tháng, tu hành không thể lơ là, còn phải chừa lại đủ thời gian "mua móc đồng đều".

Nhưng mà đây là nhiệm vụ cả năm, không cần gấp như thế.

Hôm nay Lâm Tú không ra ngoài, hần định tiến cung gặp Hạ hoàng đế hỏi mượn một cung phụng hệ mộc, anh đào trong sân Thiên Diệp Lãm đã rụng, tốt nhất có thể bảo nữ cung phụng đó cách mấy ngày đến một lần.

Hôm nay trong ngự thư phòng còn có người khác.

Sắc mặt một vị quan viên hình bộ tái xanh, nói: "Quá là ngông cuồng, hai tháng này đã có hơn hai mươi người chết trong tay Thiên Đạo Minh, trong đó có mấy người là quan viên triều đình, bệ hạ, không thể để bọn

họ tiếp tục như thế, đám loạn đảng này, nhất định phải mau chóng diệt trừ!"

Hạ Hoàng nhìn xấp tấu chương, trầm giọng nói: "Tên này là Thái Tùng, cưới mười tám tiểu thiếp, dùng miệng thiếu nữ làm ấm rượu, ngực mỹ nhân làm ấm chân, mấy thứ hèn hạ này, trẫm còn chưa từng xa hoa lãng phí như vậy, chưa xử lăng trì người coi như người được lợi rồi..."

Vị quan viên hình bộ đó không nghe rõ bệ hạ nói gì, mù mờ kêu:

"A!"

Hạ Hoàng hắng giọng, đặt tấu chương đó xuống, nói: "Thú triều ở các nơi, cần một lượng lớn cung phụng để trấn áp, Hải tộc ở Đông Hải, mấy tháng nay cũng không quá yên phận, còn có Man tộc phương bắc, cũng phải phái người canh chừng, triều đình đã không còn dư nhiều người, hành tung của đám người Thiên Đạo Minh luôn bất ổn, khó mà bắt giữ, triều đình còn phải chuẩn bị cuộc thi đấu sau hai tháng nữa, chuyện này sau này hãy nói đi..."

Chương 733: Danh sách (2)

Quan hình bộ nghe vậy cũng chẳng nói gì thêm.

Suy cho cùng, chuyện Thiên Đạo Minh gây loạn cũng không quan trọng bằng những chuyện này.

Quan hình bộ chỉ đành lui xuống, Hạ Hoàng nhìn sang Lâm Tú, hỏi: "Lại tìm trăm mượn người."

Lâm Tú gật đầu, nói: "Vẫn xin bệ hạ cho mượn cung phụng hệ mộc."

Hạ Hoàng ném cho Lâm Tú một lệnh bài, nói: "Người cầm lấy lệnh bài này, sau này chút chuyện nhỏ đó không cần đến tìm trăm nữa, người tự đến cung phụng ti là được."

Chu Cẩm đi tới, giải thích: "Đây là lệnh bài của mật trình ti, bắt đầu từ bây giờ, người là ti thừa của mật trình ti, không thuộc một ti nào trong triều đình, chỉ nghe lời của bệ hạ."

Hạ Hoàng nói: "Lần trước vốn dĩ muốn đưa cho người lệnh bài này, bởi vì chuyện thiên tài tam quốc bị giết nên quên mất, người lấy lệnh bài này, sau này thay trăm làm việc cũng tiện hơn"

Lâm Tú lướt nhìn lệnh bài trong tay, chất liệu hình như là bằng vàng, bề mặt còn nổi những hoa văn hình rồng, chính diện có một chữ "Mật"

Mật trình ti trực tiếp nghe theo lệnh của hoàng đế, và cũng chỉ nghe lệnh của hoàng đế mà thôi, hoàng quyền cho phép, tiền trăm hậu tấu, tuy những ràng buộc đối với các chức sắc hàng đầu không lớn lắm, nhưng

nhắc đến mật trình ti, quan viên lớn nhỏ cũng phải khiếp sợ.

Quan viên của mật trình ti, không ai không là tâm phúc của hoàng đế.

Có lệnh bài này, ở Vương Đô, hay thậm chí là Đại Hạ, thì có thể muốn làm gì thì làm theo đúng nghĩa của nó, tất cả mọi việc đều có Hạ Hoàng chống lưng.

Không ngờ đến mượn người lại có thu hoạch bất ngờ như thế, Lâm Tú vui vẻ nhận lệnh bài, nói: "Tạ bệ hạ"

Khi Lâm Tú rời khỏi ngự thư phòng, một tiểu quan ôm một chồng tấu chương mà Hạ Hoàng đã xử lý xong, đi ra từ phía sau hần, khi bước qua bậc cửa, không cẩn thận vấp chân, chồng tấu chương đổ hết xuống đất.

Lâm Tú cúi xuống lượm tấu chương giùm hần ta, tiểu quan đó cảm động nói: "Cảm ơn Lâm đại nhân, cảm ơn Lâm đại nhân..."

Lâm Tú mỉm cười, phát hiện trong một phần tấu chương có kẹp một tờ giấy, tiện tay nhặt nó lên nhét vào, nhưng đột nhiên dừng lại.

Trên tờ giấy đó viết chằng chịt chữ, Lâm Tú liếc mắt nhìn:

"Quách Hồng, Trần Bình, Hoàng Quyền..."

Tùng cái tên lại vô cùng quen thuộc, Lâm Tú nhanh chóng nhớ ra, đây chẳng phải là danh sách ám sát mà mình chủ Thiên Đạo Minh đưa cho hần và A Kha sao?

Danh sách này, sao lại xuất hiện trong tấu chương của Hạ Hoàng?

Lâm Tú nhìn danh sách trên tay, trong lòng kinh ngạc.

Danh sách này xuất hiện trong tay Hạ Hoàng thật sự rất kỳ lạ.

Lúc này, từ phía sau truyền tới tiếng bước chân vội vã, Chu Cẩm đi tới, nhận lấy phần tấu chương kẹp lại từ trong tay Lâm Tú, lại lấy thêm mấy cái nữa, xếp thành một chồng, nói: "Ở đây vẫn còn sổ sách bộ hạ chưa xem xong, đưa về trước đi, một lúc nữa hãy tới."

Tiểu hoạn quan kia cung kính lên tiếng, ôm một xấp tấu chương trở về.

Lâm Tú cũng chậm rãi đứng lên, phát phát tay với Chu Cẩm, đi ra ngoài cung.

Sau khi ra khỏi cung, hắn vẫn còn đang tự hỏi vấn đề này.

Vì sao danh sách ám sát của Thiên Đạo Minh lại xuất hiện ở chỗ Hạ Hoàng?

Chẳng lẽ là Thiên Đạo Minh cử người làm nội ứng?

Điều đó là không thể, cứ điểm của Vương Đô là do mình chủ và thánh sứ nắm giữ, bao nhiêu năm như vậy vẫn tường an vô sự, nếu như xuất hiện nội ứng, chỉ có thể là mình chủ Thiên Đạo Minh là nội ứng.

Nếu mình chủ Thiên Đạo Minh là nội ứng thì mấy người A Kha sớm đã bị bắt gọn một mẻ.

Đương nhiên nội ứng cũng không thể là Lâm Tú và A Kha.

Kỳ lạ là nếu triều đình sớm đã đoạt được danh sách ám sát của Thiên Đạo Minh, vì sao mấy ngày nay khi Lâm Tú và A Kha chấp

hành nhiệm vụ thì tất cả đều rất thuận lợi, không gặp điều gì quá trở ngại?

Triều đình sớm đã biết về danh sách, còn để mặc bọn họ tùy ý ám sát?

Cái này không giải thích được.

Sau một phen suy tư, trong lòng Lâm Tú bỗng nảy ra một ý tưởng lớn mật.

Giả dụ danh sách này không phải do Hạ Hoàng lấy được từ chỗ Thiên Đạo Minh, mà là do hắn đưa cho Thiên Đạo Minh...

Hắn phỏng đoán theo giả thiết này.

Minh chủ thần bí của Thiên Đạo Minh có thể là do Hạ Hoàng nâng đỡ, hoặc là minh chủ Thiên Đạo Minh chính là Hạ Hoàng?

Mặc dù suy đoán này quá to gan, hơn nữa còn có chút không thể tưởng tượng được. Nhưng theo như giả thiết này thì những chuyện sau đó đều giải thích được rất dễ dàng.

Vì sao minh chủ Thiên Đạo Minh lại có thể nắm giữ một mạng lưới tình báo bao phủ hai mươi một phủ Đại Hạ? Còn giàu có như vậy? Số tiền chỉ cho Thiên Đạo Minh mỗi năm ít nhất hơn mười vạn lượng!

Vì sao một loạn đảng còn tinh thông luật pháp Đại Hạ hơn cả Lâm Tú?

Luận về năng lực tình báo, không ai có thể qua được Mật Trinh ti.

Luận về giàu có, mười Lâm Tú, một trăm Lâm Tú cũng không so được với Hạ Hoàng.

Chương 734: Thân phận của Minh chủ (1)

Mà nguyên nhân Hạ Hoàng làm như vậy cũng khá rõ ràng.

Làm Hoàng đế, hắn phải để tâm đến giới quyền quý Vương Đô, không có cách nào ra tay với vây cánh của bọn chúng.

Nhưng làm loạn đảng hắn hoàn toàn không cần suy xét quyền quý gì cả, muốn giết thì giết, người là để mình chủ Thiên Đạo Minh giết, còn quản gì mà Hoàng đế Đại Hạ?

Một chiêu này đen trắng đều ăn sạch, cao tay, thật sự cao tay!

Ài lại nghĩ tới loạn đảng lại chính là chính mình?

Giờ phút này, Lâm Tú có chút mê mang.

Nghĩ cả nửa ngày, phản tặc lại là Hạ Hoàng? Đánh chết người của Thiên Đạo Minh bọn hắn cũng không thể tưởng tượng được, làm một loạn đảng nhưng mình chủ của bọn họ lại có thể là Hoàng đế Đại Hạ.

Như vậy thì cuối cùng là nội ứng của Thiên Đạo Minh hay là phản đồ của triều đình?

Càng làm cho Lâm Tú buồn bực hơn là ở triều đình Đại Hạ hắn đã làm công cho Hạ Hoàng, đến lúc gia nhập Thiên Đạo Minh có thể hắn vẫn phải làm công cho Hạ Hoàng, cái này là do hắn nợ hắn ta à?

Hắn không lừa con gái hắn ta, cũng không gạt muội muội hắn ta, dù chưa có bằng chứng chính xác nhưng trong lòng Lâm Tú đã chắc đến tám chín phần mười rằng phán đoán của hắn không sai.

Đây là phong cách của Hạ Hoàng, hắn ta làm loại chuyện không có điểm dừng này cũng không phải lần một lần hai rồi. Nếu cần mặt mũi của Hoàng để hắn ta sẽ không để Lâm Tú bán sắc câu dẫn thiên kiều các nước khác đến Đại Hạ.

Lâm Tú lắc đầu.

m hiểm, quá là âm hiểm. So sánh với Hạ Hoàng thì Lâm Tú vẫn là quá non nớt, còn phải học nhiều thứ ở chỗ hắn ta.

Lúc này, trong ngự thư phòng.

Hạ Hoàng bỏ một tờ giấy vào trong chậu than, nhìn tờ giấy bị thiêu đốt đến không còn gì, Chu Cẩm ở bên cạnh hắn ta thấp giọng nói: "Bệ hạ, lại có tin tức truyền đến từ hai phủ. Hai tên quan viên ở chỉ trưởng của Hoàng gia và Vệ gia..."

Hắn ta cũng không nói thêm gì, chỉ ra hiệu dẫu tay cắt cổ.

Hạ Hoàng nhú mày lại hỏi: "Nhanh vậy sao? Cho dù là chạy qua chạy lại giữa hai nhà cũng không thể nhanh được như vậy nhỉ?"

Chu Cẩm nói: "Dưới tình huống bình thường đúng thật là không có khả năng, nhưng nếu có loại dị thuật tốc độ thì không chắc"

Hạ Hoàng hỏi: "Dị thuật của Lý Tiêu Dao kia không phải phi hành sao?"

Chu Cẩm chậm rãi nói: "Theo lão nô biết, bên cạnh hắn còn có vài tên đồng bọn. Bằng không nếu chỉ dựa vào một mình thì sẽ không giết được Trương Kính. Những người này có thực lực rất mạnh, phía dưới cấp Địa thượng cảnh hắn là không có địch thủ, nửa năm gần đây lại càng lập nhiều kỳ

công, chúc mừng bệ hạ lại có được thêm một lưỡi dao sắc bén!"

Hạ Hoàng thở ra một hơi, từ từ nói: "Nhưng bọn họ vốn là muốn tạo phản với trẫm mà..."

Chu Cẩm chậm rãi nói: "Nếu bọn họ biết được nỗi khổ tâm của bệ hạ, nhất định sẽ hiểu cho bệ hạ"

Hạ Hoàng dừng lại một chút, lại hỏi: "Chuyện kia đã điều tra rõ chưa?"

Chu Cẩm lắc lắc đầu, nói: "Chúng ta cũng không biết tại sao Lý Tiêu Dao lại biết được hành động lúc đó của triều đình. Bên trong triều đình có lẽ thật sự có người của hắn, khi đó lão nô vốn định tương kế tựu kế, bắt lấy nội ứng trong Minh, không ngờ được lại chậm hơn hắn một bước. Lại lịch người này thần bí, năng lực siêu phàm, nếu không có A Kha, sợ là không giữ được hắn."

Hạ Hoàng nói: "Nam nhân ưu tú đều háo sắc, điều này rất bình thường, tiểu tử Lâm Tú kia không phải cũng vậy sao?"

Chu Cẩm lắc lắc đầu, háo sắc và háo sắc không giống nhau. Vị đường chủ mới nhậm chức kia của Thiên Đạo Minh anh hùng khó qua ải mỹ nhân, còn Lâm Tú thì hoàn toàn là háo sắc. Trong số những người đã gặp qua, háo sắc của hắn chỉ ở dưới bệ hạ mà thôi.

Hạ Hoàng không biết ý tứ của Chu Cẩm nên không nhắc tới chuyện đó nữa, chậm rãi nói: "Người tự mình để ý chỗ Lại bộ, nhanh chóng lựa chọn một nhóm người bổ sung vào vị trí bị thiếu của bọn họ"

Chu Cẩm khom người nói: "Tuân chỉ"

Lúc này, Lâm Tú đã về đến nhà.

A Kha ở trong sân luyện kiếm, Lâm Tú nắm tay nàng, dắt nàng vào phòng, hỏi:

"Cô có còn nhớ năm ngoái đã ám sát những quan viên nào không?"

A Kha gật đầu, mặc dù trên danh sách đã viết rất rõ ràng, nhưng trước khi nàng hành động vẫn sẽ điều tra mục tiêu kỹ càng, tránh để giết nhầm người tốt.

Lâm Tú hỏi: "Là những ai?"

A Kha nhớ lại một phen, nói: "Có một vị Huyện Lệnh phủ Đại Danh, một vị Huyện Ủy phủ An Tây, còn có một vị quan viên phủ thành Sơn Nam"

Vì để kiểm chứng phán đoán của mình, Lâm Tú đi riêng một chuyến tới phủ Đại Danh, phủ An Tây và phủ Sơn Nam.

Phủ Đại Danh, huyện Hoài, đường nhỏ phía trên đồng ruộng, nhắc đến vị Huyện lệnh đại nhân mới nhậm chức một năm trước, nam nhân khiêng cái cuốc trên vai lộ ra vẻ mặt tươi cười nói:

"Liều đại nhân là một vị quan tốt chân chính, sau khi ông ấy nhận chức, quan lại ác nhân ở huyện nhà đã không còn, lưu manh ở khắp nơi cũng chẳng dám lộ đầu ra nữa, ngày tháng sau này của chúng tôi cuối cùng cũng đã có thêm chút hi vọng, thật mong ông ấy cứ giữ nguyên chức vụ như vậy."

Chương 735: Thân phận của Minh chủ (2)

Phủ An Tây, huyện Phụng, ở quán trà ven đường, chủ quán đang pha một chén trà cho một vị khác trẻ tuổi nói: "Trương huyện úy công chính liêm minh, thiết diện vô tư, không giống tên cầu quan trước kia, ăn hối lộ bất hợp pháp, ở có tiền rồi muốn làm gì thì làm. phía trước cái kia cầu quan, ăn hối lộ trái pháp luật, có tiền có thể có thể muốn làm gì thì làm, không quyền không thể, đánh gãy răng cũng chỉ có thể nuốt giận vào trong bụng."

Phủ thành Sơn Nam, ở trong phủ nha, đêm đã khuya, một vị quan viên trung niên còn đang lật xem sổ sách. Ông ấy đến phủ Sơn Nam đã một năm, đầu tiên là hủy bỏ sưu cao thuế nặng mà phủ doãn trước đó tăng lên cho dân, thu lại thuế vụ phú thương giảm miễn của đối phương, tuy nhiên cũng vì vậy mà bị người dân trong thôn ghi hận, thậm chí đã bị ám sát vài lần, nhưng thực lực địa giai đủ để cho ông không ngần ngại bất kỳ kẻ nào.

Ngoài cửa sổ, một bóng người lơ lửng trong không trung bỗng bình lướt qua.

Thông qua thực địa điều tra Lâm Tú biết được, ba tên quan viên từng bị ám sát đều là tham quan ô lại tiếng xấu khắp nơi ở địa phương, thường xuyên ức hiếp dân chúng, cướp đoạt mồ hôi nước mắt của nhân dân, có trăm ngàn quan hệ với giới quyền quý ở Vương Đô, dân chúng khổ cực vì bọn hắc đã lâu rồi.

Mà sau khi ba người này gặp chuyện, triều đình phái quan viên đến kế nhiệm, trong

vòng một năm nay đã làm rất nhiều chuyện tốt cho dân chúng.

Thanh danh ở địa phương đều không tệ.

Điểm giống nhau của bọn họ là không có quan hệ với giới quyền quý Vương đô.

Đương nhiên, bởi vì giới quyền quý liên can quá sâu tới triều đình. Ngoài mặt Hạ Hoàng không thể xuống tay với bọn họ được, giải quyết một hai người còn được, nếu như quá mức thường xuyên thì kẻ ngu cũng nhìn ra là hắn đang chèn ép giới quyền quý.

Cho nên hắn âm thầm để cho Thiên Đạo Minh ra tay, đợi sau khi những quan viên trung thành với giới quyền quý kia chết đi, lại sắp xếp người của mình vào đó, ai cũng sẽ không hoài nghi được hắn.

Toàn bộ oan ức đều sẽ do mình chủ Thiên Đạo Minh nhận, ai lại nghĩ được hắn sẽ tự tạo phản chính mình?

Một chiêu này không chỉ cao tay mà còn tuyệt.

Sau khi biết Hạ Hoàng là BOSS phía sau màn, đối với việc gia nhập Thiên Đạo Minh Lâm Tú cũng không còn chút áp lực, đến cả Hoàng đế còn là loạn đảng thì như hắn cũng chỉ có thể xem là mấy tên tôm tép mà thôi.

Chuyện này tạm thời Lâm Tú chưa nói cho A Kha, điều này đối với các nàng mà nói là đả kích quá lớn, có thể sẽ đập vỡ tín ngưỡng của bọn họ.

Nhưng không thể nghi ngờ, khoảng cách đi đến thực hiện lý tưởng của bọn họ lại kéo gần thêm một bước dài.

Đến cả Hoàng đế cũng là người một nhà, sao mà thua cho được?

Mấy người giới quyền quý đều nghĩ Thiên Đạo Minh là phản tặc, thật ra người ta lại là tâm phúc thật sự của Thiên tử, bọn họ mới là loạn đảng mà Hạ Hoàng muốn tiêu diệt cho thoả mái.

Lâm Tú chôn giấu chuyện này sâu tận dưới đáy lòng, cầm lấy lệnh bài của Mật Trinh ti, đi đến Cung Phụng ti mượn một nữ cung phụng hệ mộc. Nói chứ lệnh bài này dùng đúng là rất tốt, dựa vào thân phận ti thừa của Mật Trinh ti, hẳn có thể điều động bất cứ chỉ nào của triều đình, không cần giải thích cụ thể cho bọn họ.

Ý kiến với hắn thì chỉ có thể đến trước mặt Hoàng đế mà vạch tội thôi.

Đương nhiên, cầm cái lệnh bài này, trên người hắn bị ghim lên một cái danh hiệu thật sâu đó là thân tín của Hoàng đế, đối với điều này thì Lâm Tú không ngại, dù sao thì trong sáng hay là ngoài tối Hạ Hoàng đều là ông chủ của hắn.

Trong viện của Thiên Diệp Lãm, mấy cây anh đào đã rụng hết hoa, chỉ còn lại nhánh cây trụi lủi. Nữ cung phụng kia đặt tay lên trên thân cây, trên nhánh cây trụi lủi rất nhanh liền nở ra đoá hoa màu hồng nhạt.

Lâm Tú đưa một tấm ngân phiếu cho nữ cung phụng kia, nói:

“Nương tử nhà ta thích cây anh đào, mấy cái cây anh đào này còn nhờ Chu cung phụng chăm sóc nhiều một chút”

Nữ cung phụng kia vốn muốn từ chối, nhưng Lâm Tú lại kiên trì nói: “Đây là chút tâm

ý của ta, hy vọng Chu cung phụng nhận lấy, bằng không, lần sau ta cũng không tiện nhờ vả người."

Số bạc này bằng cả nửa năm bổng lộc của nàng, kỳ thật nữ cung phụng cũng có chút xiêu lòng, định từ chối tượng trưng hai câu, sau lại gắng gượng nhận lấy, nhìn Lâm Tú và Thiên Diệp Lãm nói:

"Đại nhân và phu nhân ân ái như vậy thật khiến cho người khác ngưỡng mộ."

Bởi vì phu nhân thích cây anh đào mà tôn tâm tôn sức như vậy, thậm chí không tiếc thông qua bệ hạ điều động Cung Phụng tử, chỉ vì để cho phu nhân vui. Có được phu quân như thế, đời này coi như không uống.

Thiên Diệp Lãm ngàn dặm xa xôi từ Phù Tang đến Đại Hạ, chung quanh không có thân nhân, bằng hữu, lẻ loi trơ trọi một người, Lâm Tú làm trượng phu trên danh nghĩa của nàng, cho nàng đầy đủ quan tâm, là chuyện rất bình thường.

Chương 736: Linh m vĩnh viễn không lỗi (1)

Dù sao nàng cũng tốt như vậy, ôn nhu thân mật, luôn luôn suy nghĩ cho hần, khắp nơi đều vì hần mà cân nhắc, tình nguyện tự mình chịu chút ủy khuất, cũng không muốn Lâm Tú ủy khuất.

Cô nương như thế này tìm ở đâu được.

Không giống một số người.

Thời điểm thành thân không thấy tăm hơi, lúc bắt hần giúp Linh m cũng không nương tay chút nào.

Thiên Diệp Lãm nhìn qua cây hoa anh đào nở rộ một lần nữa, mỉm cười nhìn Lâm Tú, nói ra: "Tạ ơn Lâm-kun."

Lâm Tú nói: "Không cần khách khí."

Hần nhớ tới một chuyện, nói với Thiên Diệp Lãm: "Cách ngày thi đấu còn có hơn hai tháng, hai ngày nữa Minh Hà công chúa muốn đi Phù Tang tu hành. Lãm-chan muốn cùng nàng ấy về Phù Tang hay không, chờ nàng ấy tu hành kết thúc, các nàng lại cùng nhau trở về."

Đôi mắt đẹp của Thiên Diệp Lãm sáng lên, hỏi: "Có thể chứ?"

Lâm Tú nhẹ gật đầu, nói ra: "Đến lúc đó ta nói với bệ hạ một tiếng, để bọn hần đưa nàng theo là được."

Nàng nhớ cổ hương, nhớ người nhà, Lâm Tú đối xử với nàng tốt đến thế nào cũng không thể lấp đầy sự thiếu thốn của nàng về loại tình cảm này. Vừa vặn Minh Hà công chúa muốn đi Phù Tang tu hành, vậy để nàng cùng theo một lúc rồi trở về.

Đến lúc đó, mấy vị thiên tài khác thuộc tính Hỏa của Đại Hạ cũng sẽ cùng đi, triều đình cũng sẽ phái cường giả cấp Địa thượng cảnh đi theo bảo hộ, chỉ cần nửa ngày là có thể từ Vương Đô đến Phù Tang, an toàn của nàng cũng có thể được bảo hộ.

Chúng nữ trong Lâm phủ, quan hệ giữa Thiên Diệp Lãm và Minh Hà công chúa là tốt nhất. Bởi vì các nàng có rất nhiều điểm giống nhau.

Đầu tiên, chiều cao của công chúa Minh Hà không phải là thấp trong số các cô gái, vẫn còn trên trung bình. Nhưng ở đây, vô luận là Linh m Linh Quân, Ngung Nhi Uyển Nhị, hay là Thái Y A Kha, ít nhiều gì cũng đều cao hơn nàng một chút. Chỉ có Thiên Diệp Lãm, người Phù Tang quốc, bất kể là nam hay nữ đều tương đối thấp bé, nàng còn thấp hơn một chút so với công chúa Minh Hà.

Thứ yếu, về dáng người, các nàng cũng có điểm giống nhau rất lớn.

Chính xác mà nói, là có chỗ rất nhỏ giống nhau.

Ở phương diện này, A Kha nhất ky tuyệt trần, Tân Uyển theo sát nàng, Thái Y cùng Linh m sần sần nhau không phân thắng bại, Lâm Tú nhìn ra Triệu Linh Quân cũng không nhỏ, Ngung Nhi kỳ thật cũng rất được, Thiên Diệp Lãm và Minh Hà công chúa so sánh với các nàng liền lộ ra lực lượng không đủ.

Cho nên hai người bọn họ ưa thích cùng nhau tắm rửa, dần dà, tự nhiên cũng càng ngày càng thân.

Minh Hà công chúa đương nhiên cũng rất vui vẻ cùng Thiên Diệp Lãm đi Phù Tang.

Như vậy thì sau khi nàng tu hành còn có thể có bạn, vừa vặn Thiên Diệp Lãm có thể dẫn nàng dạo chơi Phù Tang một chút.

Nàng trước kia trừ tu hành, chính là một mình tại sứ quán, vô cùng nhàm chán.

Hiện tại, nàng cũng có khuê mật.

Mặc dù Lâm Tú mới là người hiểu nàng nhất, biết an ủi nàng, biết nàng cần gì. Nhưng hẳn không phải con gái, rất nhiều chuyện không có cách nào cùng làm với hắn, ví dụ như cùng đi dạo phố, cùng nhau tắm rửa, cùng ôm nhau đi ngủ...

Thiên Diệp Lãm cùng Minh Hà công chúa ra ngoài dạo phố, nàng muốn mua vài món đồ từ Vương Đô mang về làm quà cho phụ mẫu.

Thi đấu sắp tới, vì để cho các nàng có thể ở trên thi đấu lấy được thứ tự tốt, triều đình cũng không keo kiệt chút nào.

Ngoại trừ Minh Hà công chúa đi Phù Tang ra, Linh m cũng tiến về vùng địa cực tu hành, hơn nữa là ròng rã hai tháng.

Tháng thứ nhất, là tài nguyên triều đình Đại Hạ có thể phân phối.

Tháng thứ hai, là đến từ vương triều Đại La cho nàng cơ hội.

Cơ hội tu hành Cực Địa Băng Huyết vô cùng trân quý, chính vương triều Đại La cũng chưa chắc đủ lại để cho một ngoại nhân, nghe có chút không thể tưởng tượng nổi. Lâm Tú lại biết, đây là vương triều Đại La nhìn mặt mũi Triệu Linh Quân, là đổi lấy để cho nàng một cái ân tình.

Dù sao, nàng về sau nhất định là có thể tiến vào thượng cảnh cấp Thiên, đối với vương triều Đại La mà nói, dùng một chút tài nguyên tu hành đổi lấy một vị cường giả cấp Thiên thượng cảnh, làm sao cũng sẽ không lỗ.

Đây cũng là một loại đầu tư tài nguyên.

Cơ hội này, vốn là Triệu Linh Quân cho Lâm Tú, nhưng lại bị hấn cự tuyệt.

Triệu Linh Quân hiện tại đã không nợ hấn cái gì, hấn cũng không muốn lại nợ nàng cái gì.

Linh m nhìn Lâm Tú, hỏi: "Người thật sự không đi cùng ta?"

Về mặt nàng vẫn bình tĩnh, nhưng trong mắt lại có chờ mong.

Lâm Tú thừa nhận, trong một khoảnh khắc như thế, chính mình động tâm, nhưng cuối cùng vẫn khoát tay áo, nói ra: "Ta tu hành như thế nào cũng tăng lên không bao nhiêu, hay là để người tu hành nhiều thêm một tháng đi, huống chi ta còn đồng ý với các nàng, dẫn các nàng đi Giang Nam du ngoạn..."

Sự mong chờ trong mắt Linh m biến mất, nhỏ giọng nói: "Đây chính là tỷ tỷ thật vất vả vì người tranh thủ tới, người không đến thì thôi vậy..."

Chương 737: Linh m vĩnh viễn không lỗi (2)

Nhìn Linh m mất mát rời đi, trong lòng Lâm Tú khẽ thở dài.

Sao hấn lại không muốn theo cùng nàng tu hành?

Nhưng vừa hay, cơ hội này là do Triệu Linh Quân tranh thủ tới, hấn không muốn.

Thứ hai, lôi đình mới là đường tắt tu hành nhanh nhất của hấn, lần này đi Giang Nam, du ngoạn chỉ là lấy cớ, hấn muốn dẫn Thái Y Ngung Nhi cùng Uyển Nhi đi ra biển tu hành.

Đến lúc đó, hấn sẽ trước tước đoạt năng lực thứ hai của các nàng rồi phục chế năng lực lôi đình cho các nàng, sau khi tu hành kết thúc, tới khi hồi kinh lại đổi lại năng lực.

Cuối cùng nguyên nhân thì là bởi vì rất lâu trước đây, Lâm Tú đáp ứng Ngung Nhi muốn dẫn nàng đi Giang Nam dạo chơi, lần này đúng lúc là một cơ hội, cũng đúng lúc để Thái Y trở về ở một thời gian.

Rất nhanh, Lâm Tú đi vào Linh m cung viện, nàng ngồi ở trong viện bên cạnh cái bàn đá, cũng không nhìn Lâm Tú một chút.

Lâm Tú đi đến ngồi đối diện nàng từ trên bàn trong đĩa trái cây cầm lấy một quả táo mà gọt, vỏ trái cây liên tục được gọt ra, rất nhanh, một quả táo hoàn mỹ được gọt xong.

Lâm Tú đưa quả táo cho nàng, hỏi: "Ăn táo không?"

"Không ăn"

“Vậy tự ta ăn?”

Triệu Linh m từ trong tay hấn tiếp nhận trái táo gọt xong, “Rột rột” cắn một cái, còn nhìn Lâm Tú một chút, tựa hồ trong tay không phải quả táo, mà là Lâm Tú.

Lâm Tú giải thích nói: “Không phải ta không muốn đi cùng ngươi, chỉ là cơ hội khó được, thực lực của ngươi có thể tăng thêm một chút thì tăng thêm một chút đi. Mặc dù ngươi ở bên trên bảng xếp hạng cũng không tệ lắm, nhưng thi đấu là phải đối mặt với cường giả tất cả quốc gia trên đại lục, thực lực ngươi bây giờ còn kém xa không đủ”

“Ai nói muốn ngươi cùng đi?” Triệu Linh m lườm Lâm Tú một chút, sau đó lại nói: “Ngươi đừng luôn luôn nhường cho ta, lần trước thế, lần này cũng thế...”

Lâm Tú nói: “Ta là tử phụ ngươi, ta không nhường cho ngươi thì nhường cho ai?”

Linh m nói: “Cũng không phải thật.”

Lâm Tú nói: “Lần sau đi, lần sau ta nhất định đi cùng ngươi, hiện tại ngươi hãy suy nghĩ thật kỹ, đến lúc đó ta vào được top mười, ngươi đến cùng có muốn làm tròn lời hứa hay không đi.”

Cuối cùng Triệu Linh m cũng nhớ ra đánh cược với Lâm Tú, trong lòng hoảng hốt. Lúc kia, nàng làm sao biết, hấn ẩn giấu nhiều thực lực như vậy. Hiện tại xem ra, hấn đừng nói tiến vào top mười, cho dù là ba vị trí đầu cũng có khả năng rất lớn.

Nàng lúc ấy chỉ nghĩ nếu như mình thắng thì có thể đòi hấn năm yêu cầu, cho nên mới trúng tính toán của hấn.

Nàng lập tức nói: "Đương nhiên không được, người thế nhưng là tỷ phụ của ta."

Lâm Tú nhún vai, nói ra: "Cũng không phải thật."

Lâm Tú đưa lời nàng vừa nói trả lại cho nàng, nàng há to miệng, nhất thời không cách nào phản bác.

Lúc này, Lâm Tú nhìn nàng, nói ra: "Được được, đến lúc đó coi như ta thắng, ta cũng đáp ứng người một chuyện, cái này được rồi chứ?"

Cho nàng một chút ngon ngọt, coi như là đền bù không có theo nàng đi tu hành.

Kỳ thật cái này cũng không tính ngon ngọt, bởi vì coi như không có cái hứa hẹn này, hắn cũng sẽ không cự tuyệt yêu cầu của nàng.

Triệu Linh m hai mắt tỏa sáng, nói ra: "Thật?"

Lâm Tú lườm nàng một chút, nói ra: "Ta không phải người, chuyện đã nói ra còn có thể đổi ý."

Triệu Linh m nghĩ nghĩ, nói ra: "Vậy ta muốn ba cái."

Lâm Tú không có vấn đề nói: "Ba cái thì ba cái đi"

Triệu Linh m nhìn một chút hắn, thử thăm dò: "Năm cái?"

Lâm Tú nói: "Ba cái là nhiều nhất, người lần nữa tiến thêm thước, một cái cũng không có."

Lâm Tú nhếch miệng, nói ra: "Ba cái thì ba cái..."

Có thể là Lâm Tú quá dung túng nàng, nàng đặc biệt thích đến một bước tiến thêm một thước với Lâm Tú, cho nàng một cây cột nàng liền muốn treo lên trên.

Triệu Linh m vui vẻ ăn táo Lâm Tú đưa, ba cái thì ba cái đi. Đến lúc đó, trước hết để cho hắn làm hai chuyện, yêu cầu thứ ba, chính là để hắn lại đáp ứng nàng ba chuyện, dù sao hắn cũng không có nói không được làm như thế.

Vụ cá cược này tốt.

Thắng có thể để hắn làm năm chuyện.

Thua cũng có thể để hắn làm ba chuyện.

Hắn có thể sẽ kiếm lời nhỏ, nhưng nàng vĩnh viễn không lỗ.

An ủi Linh m xong, Lâm Tú liền rời khỏi sân nhỏ của nàng.

Một lát sau, Triệu Linh Quân đi tới, hỏi Linh m: "Các người mới vừa nói... thực hiện cam kết gì?"

Linh m nói: "Chúng ta trước kia đánh cược, nếu như hắn không thể tiến vào top mười Thiên Kiêu bảng, sẽ đáp ứng muội ba chuyện."

Triệu Linh Quân hỏi: "Vậy nếu như hắn tiến nhập được?"

"Ai nha, cái này không quan trọng..." Triệu Linh m đứng người lên, kéo cánh tay của nàng, hỏi: "Tỷ tỷ, tỷ đáp ứng vương triều Đại La điều kiện gì, bọn hắn làm sao lại nhường ra cơ hội trân quý như vậy..."

Triệu Linh Quân mỉm cười nói: "Không có gì, chỉ là đáp ứng về sau lúc Đại La gặp nguy nan, ra tay giúp bọn hắn một lần."

Chương 738: Linh m vĩnh viễn không lỗi (3)

Linh m tiếc nuối nói: "Cơ hội tốt như vậy, đáng tiếc hắn không cảm kích"

Triệu Linh Quân nói: "Không sao, lúc đầu ta cũng là vì muội tu hành, mới đáp ứng bọn hắn"

Linh m kéo cổ tay của nàng, tựa đầu lên vai của nàng, nói ra:

"Tỷ đối với muội tốt nhất..."

Triệu Linh Quân cung chiều sờ lên đầu của nàng, Linh m câu nói này hiển nhiên là để nàng vui vẻ, nhưng nàng rất rõ ràng, người tốt với Linh m nhất cũng không phải là nàng...

Đưa tiễn Linh m, Minh Hà, Thiên Diệp Lâm xong, A Kha cũng muốn về tổng đà Thiên Đạo Minh một chuyến, mang ngân lượng về cho mình chủ, lại báo cáo tất cả hành động những ngày này của các nàng.

Đáng tiếc Triệu Linh Quân đang ở nhà, nếu không, cái phủ đệ lớn như vậy chính là thể giới bốn người của Lâm Tú cùng Thái Y Ngưng Nhi Uyển Nhi.

Chẳng qua bọn hắn còn có một cái nhà nhỏ ấm áp ở Giang Nam có thể ở cùng nhau mà không có Triệu Linh Quân.

Trước khi chuẩn bị đi, Lâm Tú tới tạm biệt Quý phi nương nương.

Không nghĩ tới trên nửa đường, thể mà gặp được Hạ Hoàng và Chu Cẩm cải trang xuất cung.

Vốn cho là hắn lại là đến của quả phụ nhà ai, nhưng nhìn phương hướng hắn đi, tựa hồ

cũng là nơi Quý phi nương nương ở.

Lâm Tú bước nhanh về phía trước, thấp giọng nói: "Bệ hạ."

Hạ Hoàng nghiêng đầu nhìn hẩn một cái, hỏi: "Người cũng đi thăm Quý phi nương nương?"

Lâm Tú nói: "Ngày mai thân đưa Ngưng Nhi các nàng đi Giang Nam du ngoạn, hôm nay đến tạm biệt nương nương."

Hạ Hoàng nói: "Vậy thì thật là tốt, cùng đi chứ."

Đi trên đường, Hạ Hoàng hỏi: "Chỗ ở của nương nương hiện tại là người tặng cho nàng?"

Lâm Tú nói: "Đúng vậy, nương nương chính là tích tụ thành bệnh, cũng không phải là dược vật có thể chữa trị. Thần lần trước đi Giang Nam, đến Mộ Dung phủ xem thử, nghĩ đến đó là nơi nương nương lớn lên, nếu như xây một tòa phủ đệ tương tự ở Vương Đô, có lẽ sẽ dễ bệnh tình nương nương tốt một chút."

Hạ Hoàng nói: "Biện pháp của người không tệ, thái y nói hai tháng này, bệnh tình của nương nương tốt hơn nhiều, không uổng công nàng đối với người tốt như vậy, trước kia người gây họa, còn tự thân cầu tình cho người..."

Lâm Tú nói: "Là thần phải làm"

Lâm Tú nói chuyện phiếm với Hạ Hoàng cả đoạn đường, rất nhanh đã đi tới chỗ ở của Quý phi nương nương.

Hai người đi vào trong viện thấy Quý phi nương nương đang vẽ tranh.

Nàng vẽ một bộ Nam Sơn thủy đồ, đang vẽ đến chỗ mấu chốt, Lâm Tú và Hạ Hoàng không quấy rầy nàng, đứng bên người nàng, Quý phi nương nương thấy được Lâm Tú, dùng bút lại, hỏi: "Bức họa này thế nào?"

Lâm Tú không hiểu hội họa, chẳng qua là cảm thấy nàng vẽ đẹp mắt sinh động, nói ra: "Nét vẽ của nương nương, càng ngày càng tinh xảo."

Hạ Hoàng cũng mở miệng nói: "Minh Châu vẽ cảnh vật, so với trước kia càng thêm thuận buồm xuôi gió"

Trên mặt Quý phi nương nương lộ ra vẻ ngoài ý muốn, quay đầu nhìn về phía Hạ Hoàng, kinh ngạc nói: "Hoàng huynh đến đây lúc nào?"

Hạ Hoàng sững sốt một chút, hỏi: "Trẫm đứng ở chỗ này một hồi lâu, người cũng không nhìn thấy trẫm sao?"

Vương Đô, Nam thành.

Trong tòa trạch viện giống với phủ Mộ Dung như đúc, Hạ Hoàng nhấp một ngụm trà, hỏi Lâm Tú: "Chưa tới ba tháng nữa đến cuộc so tài rồi, các người còn muốn ra ngoài dạo chơi?"

Lâm Tú vừa chơi đùa linh sủng trong lòng, vừa nói: "Trước cuộc so tài nhất định có thể nhanh chóng trở về."

"Dạo chơi?"

Quý phi nương nương nghe vậy, cọ vẽ trong tay sững lại, trên bức tranh, lập tức có thêm một nét mực không hài hòa, bức tranh này nàng đã vẽ rất lâu, đã hoàn toàn bị hủy, nhưng lực chú ý của nàng lại không

nằm ở đây, nàng nghiêng tai lắng nghe đối thoại của Lâm Tú và Hạ Hoàng.

Hạ Hoàng buông chén trà, nói: "Dạo chơi thì được, nhưng đừng quên tu hành, trong cuộc so tài, nếu người không thể tiến vào top năm, thì đừng trách trẫm không cho người cơ hội một lần ban hôn nữa."

Ngay từ đầu, Lâm Tú và Hạ Hoàng đã hẹn là top hai cuộc so tài mới có ba cơ hội ba hôn, hiện tại biến thành top năm, hiển nhiên là đang chiếu cố hần.

Hần ta chiếu cố mình như vậy, Lâm Tú cũng không thể để cho hần ta thất vọng.

Lần so tài này, mục tiêu của hần không phải hạng năm, mà là năm hạng trên Thiên kiều bảng.

Triệu Linh Quân và Thiên Diệp Lãm tiến vào top mười là không có vấn đề gì, nếu vận may tốt, trong hơn hai tháng này, Lâm Tú cũng có thể đưa Uyển Nhi và Ngung Nhi vào top mười.

Trò chuyện với Hạ Hoàng vài câu, Lâm Tú đứng lên, nói với Quý phi nương nương:

"Nương nương, ngày mai ta muốn cùng đám Thái Y đi Giang Nam, mấy ngày nay, không thể tới thăm nương nương và Niếp Niếp."

Cảm xúc trên mặt Quý phi không có gì thay đổi, nói: "Ồ, biết rồi."

Hạ Hoàng biết, ở trước mặt Minh Châu, không thể nhắc tới Giang Nam, nhưng nàng cũng không thể cả đời đều trốn tránh chuyện này, ngụ ý đã nói, nút thắt trong lòng của nàng không giải được, bệnh tật vĩnh viễn không cách nào khỏi hần.

Chương 739: Hòn non bộ ở phủ Mộ Dung (1)

Hắn suy nghĩ, nhìn về phía Quý phi, nói: "Minh Châu, ngươi có muốn cùng trở về Giang Nam ở lại mấy ngày hay không, trẫm để cung phụng đưa các ngươi đi, nửa ngày là có thể tới."

Quý phi thân nhiên nói: "Không cần."

Lâm Tú nghe vậy, nhưng trong lòng nhúc nhích, phủ Mộ Dung giả, đương nhiên không bằng Giang Nam thật.

Hắn đã sớm muốn đưa Quý phi nương nương đi Giang Nam thư giãn, nhưng khổ nỗi vẫn không có cơ hội.

Hiện tại Hạ Hoàng đã đưa ra đề nghị như vậy, nàng chỉ cần gật đầu là được rồi.

Hắn rất hiểu Quý phi nương nương, chỗ nào nàng cũng mềm, chỉ là cứng miệng, muốn khuyên nàng đi Giang Nam, cần đổi một cách nói khác.

Hắn ho nhẹ một tiếng, nói với Quý phi nương nương: "Nương nương, mấy ngày nay, tâm trạng của Niếp Niếp có chút suy sụp, hoàn cảnh Giang Nam khác với Vương Đô, nó đi nơi đó, đổi hoàn cảnh cuộc sống một khoảng thời gian, có thể sẽ có chuyển biến tốt..."

Theo lời nói của Lâm Tú vừa dứt, linh sủng trong lòng nó cũng cúi đầu, đáng vẻ buồn bã.

Thấy Lâm Tú mở miệng, Quý phi nương nương kiềm chế niềm vui trong lòng, nói: "Nếu đã như vậy, bản cung sẽ mang Niếp Niếp đi Giang Nam ở lại mấy ngày nay vậy, tiểu

Ngọc Nhi, Linh Lung, Song Song, các người thu dọn đồ, đi cùng bản cung...”

Lần này xuống Giang Nam, Lâm Tú dự định dẫn theo đám người Thái Y tu hành, thuận tiện không biết xấu hổ trải qua thế giới bốn người, trên đường cũng có thể hơi trì hoãn lâu một chút, nhưng Quý phi nương nương cũng muốn cùng đi, bọn họ không thể tùy tâm sở dục như vậy.

Phi tử trong cung, có thể hồi hương thăm viếng.

Các nàng lên đường, có du thuyền chuyên biệt, bề ngoài du thuyền giống như chiếc thuyền, trên có phòng lầu gác, hàng rào chạm ngọc, cùng loại với du thuyền xa hoa của thế giới kia, chẳng qua loại thuyền này không phải chạy ở trong nước, mà là ở trên trời.

Trên du thuyền thường thường đều có vài cung phụng cấp Địa thuộc tính kim hoặc là thuộc tính mộc, do bọn họ điều khiển du thuyền bay trên.

Ngày thứ hai, trên trời, trong một chiếc du thuyền xa hoa, Lâm Tú dựa vào lan can ngắm cảnh, thu hết non sông tươi đẹp vào đáy mắt.

Chiếc du thuyền này ước chừng có tám cung phụng điều khiển, bay vừa nhanh lại vừa ổn định, trên thân du thuyền, trừ cảm giác gió có chút lớn ra, không có chút cảm giác xóc nảy nào.

Đám người Quý phi nương nương ở trong phòng, hẳn là không khác gì trên mặt đất.

Lần trước lúc Lâm Tú và Trương Nhân Tông Ngọc Chương đi Phù Tang cũng không có đi

ngộ như vậy, nếu nói du thuyền của Quý phi nương nương, là một du thuyền xa hoa, cái bọn họ ngồi, chính là chiếc thuyền nhỏ rách nát nhất.

Nói thật, Lâm Tú coi trọng chiếc du thuyền này.

Chờ sau khi trở lại Vương Đô, hẳn cũng xin Hạ Hoàng một con thuyền, sau này có thể cùng các nàng ra đi dạo chơi bất kì lúc nào, thứ này giống như là xe nhà di động, có nó rồi, khi ra ngoài ngay cả nhà trọ cũng không cần.

Một bóng người đi đến bên cạnh Lâm Tú, Lâm Tú quay đầu nhìn, phát hiện là Mộ Dung Ngọc.

Lâm Tú vừa lúc có việc thương lượng với nàng, quay đầu nhìn qua, nói: "Mộ Dung cô nương, nói chuyện một chút..."

Bởi vì vẫn phải chú ý tính ổn định và thoải mái, tốc độ du thuyền chậm hơn nhiều so với phi thuyền, cơm trưa bọn họ cũng đều là ăn trong phòng của du thuyền.

Trước khi mặt trời lặn, du thuyền đáp xuống ngoài phủ thành Giang Nam.

Lần này Quý phi nương nương trở về Giang Nam cũng không phô trương thanh thế, hôm nay vừa lúc là hội đèn lồng của phủ thành Giang Nam, một đoàn người vào thành, trên đường phố các nơi đều treo đèn màu, ngay cả trên sông cũng dập dìu từng lồng đèn hoa sen.

Ngung Nhi và Tần Uyển đều là lần đầu tiên đến Giang Nam, bị phong cảnh Giang Nam hoàn toàn khác với Kinh đô hấp dẫn sâu sắc.

Sau khi tiến vào phủ thành Giang Nam, Quý phi nương nương không nói chuyện nữa.

Nàng yên lặng đi trên đường phố lát đá xanh, xuyên qua từng con hẻm nhỏ, đi qua từng cầu đá, Giang Nam vẫn là Giang Nam trong trí nhớ của nàng, trước hôm nay, nàng chưa bao giờ nghĩ tới, nàng còn có thể trở về nơi này.

Mộ Dung Ngọc đi theo sau lưng nàng, nhẹ giọng hỏi: "Cô cô, muốn về nhà xem thử không?"

Quý phi lắc đầu, nói: "Nơi này đã không có nhà của ta nữa rồi."

Nàng nhìn về phía Lâm Tú, hỏi: "Buổi tối các người ở đâu?"

Mộ Dung Ngọc nhìn Lâm Tú, trên mặt lộ ra một tia không biết làm sao.

Một lát sau, Lâm Tú dẫn các nàng đến trong tiểu viện lần trước hần và Thái Y mua ở đây, nửa năm không tới nơi này, trong nhà tích không ít tro bụi, Mộ Dung Ngọc phát tay, một luồng lốc xoáy loại nhỏ dâng lên ở trong viện, trong viện rất nhanh đã biến thành không nhiễm một hạt bụi.

Buổi tối hôm nay rõ ràng là Quý phi nương nương muốn ở nơi này, vì thế có một vấn đề xảy ra trước mắt Lâm Tú.

Chỗ ở mà hần và Thái Y mua lúc trước không lớn, vốn tưởng rằng chỉ có hai người bọn họ ở lại, cũng không cần mua lớn như vậy, không nghĩ tới sẽ gặp phải tình huống hôm nay, cho dù là Mộ Dung Ngọc về nhà ở, nơi này cũng có bảy người.

Chương 740: Hòn non bộ ở phủ Mộ Dung (2)

Song Song và Linh Lung đều phải cùng hầu hạ bên cạnh Quý phi nương nương, không thể rời khỏi cùng Mộ Dung Ngọc.

Bảy người, chỉ có ba cái phòng.

Một mình Quý phi nương nương chắc chắn phải ở một phòng, tiểu cung nữ Song Song và Linh Lung một phòng, để lại cho Lâm Tú, Thái Y, Ngung Nhi Uyển Nhi chỉ có một phòng ngủ chính.

Cho tới bây giờ, Lâm Tú không phải chưa từng ngủ chung một giường với các nàng, nhưng đó đều là sau khi đối xử bình đẳng, không phải chung chăn gối trên ý nghĩa thật sự.

Huống hồ, cái giường đó không lớn, ba người miễn cưỡng có thể ngủ, bốn người chắc chắn không được.

Lâm Tú chỉ có thể để cho ba nàng ngủ trên giường, mình nằm trên đất bên cạnh giường.

Sớm biết rằng có một ngày như vậy, lúc trước nên mua một căn nhà lớn một chút.

Sau khi tắt đèn, chẳng được bao lâu, Lâm Tú đã nhận ra, có một cánh tay từ bên giường buông xuống, không an phận sờ loạn trên người hắn, không cần đoán cũng biết là Tần Uyển.

Nàng ngủ bên ngoài cùng, bên trong theo thứ tự là Ngung Nhi và Thái Y.

Động tác của Tần Uyển, tựa như là bị Ngung Nhi phát hiện, ngay sau đó, tay nàng đã bị quăng lên, Tiết Ngung Nhi ôm nàng lăn lộn một chút, đổi vị trí của hai người, nàng

ngủ ở bên ngoài, nói với Tần Uyển: "Người thành thật một chút..."

Lúc ba người cùng nhau ngủ, nàng luôn không cho Tần Uyển làm bừa.

Vì thế, buổi tối ngày đầu tiên đến Giang Nam, Lâm Tú vượt qua một đêm yên bình.

Tiếp tục như vậy cũng không phải cách, Lâm Tú còn muốn đổi cho các nàng đổi một chút năng lực, nhưng không có không gian riêng tư, cũng không thể ngày mai đi tìm một nhà trọ.

Hy vọng Mộ Dung Ngọc đừng để cho hắn thất vọng.

Ngày hôm sau, Lâm Tú rời giường rất sớm.

Quý phi nương nương còn dậy sớm hơn hắn, nàng còn tự mình ra ngoài mua điểm tâm, vẫy tay với Lâm Tú, nói: "Đến nếm thử đồ bản cung mua, Nhiều năm như vậy, mấy hương vị này cũng không thay đổi chút nào..."

Song Song và Linh Lung đều chưa dậy, Quý phi nương nương một mình chạy đi ra ngoài.

Lâm Tú không lo lắng về an toàn của nàng, cùng bọn họ đến, còn có vài vị mật trình đang âm thầm bảo vệ nàng.

Lúc này, có mấy bóng người từ bên ngoài đi vào.

Đi đầu là Mộ Dung Ngọc, sau lưng nàng còn đi theo mấy bóng người.

Một bà lão đi đến bên cạnh Quý phi nương nương, ánh mắt đại ra nhìn Quý phi nương nương, trong đôi mắt già nua vẫn đục trào ra hai hàng nước mắt, nức nở nói: "Tiểu thư, không ngờ trước khi chết, còn có thể gặp được người."

"Bà bà..." Quý phi nương nương nắm bàn tay thô ráp của bà lão trong đôi mắt xinh đẹp cũng ngẩn lẹ.

Phía sau bà lão, còn đứng vài vị phụ nhân, các nàng cũng đều nhin không được lau nước mắt, nói: "Chỉ chớp mắt, tiểu thư cũng đã lớn như vậy..."

Quý phi nương nương nhìn những người xưa của phủ Mộ Dung, trong lòng nhất thời trăm mối cảm xúc.

Bà lão nắm tay Quý phi nương nương, nói: "Tiểu thư, trở về đi..."

Vài vị phụ nhân cũng đều nói: "Tiểu thư, trở về đi."

Cuối cùng, một ông lão khuôn mặt uy nghiêm từ ngoài cửa đi vào, đi đến trước mặt Quý phi nương nương, kinh ngạc nhìn nàng, nói: "Minh Châu, năm đó là cha có lỗi với con, về nhà đi"

Lúc đoàn người đi theo Quý phi nương nương đến phủ Mộ Dung, trong lòng Lâm Tú thở dài một hơi.

Chuyện năm đó, thật ra cũng không thể hoàn toàn trách Mộ Dung gia.

Dù sao, năm đó Trương gia như mặt trời ban trưa, ngay cả hoàng thất cũng phải kiêng kị vài phần, huống chỉ là một tiểu gia tộc ở Giang Nam.

Quý phi nương nương cũng biết điều này, nàng chỉ là thiếu một bậc thang.

Vì để cho nàng hoàn toàn buông bỏ khúc mắc, Lâm Tú cùng Mộ Dung Ngọc chuẩn bị một màn trong sáng hôm nay này, ở bên ngoài, nàng là Quý phi nương nương tôn quý, Nhưng

ở phủ Mộ Dung, nàng vĩnh viễn là tiểu thư Minh Châu năm đó.

Phủ Mộ Dung, Lâm Tú cùng nương nương, trong từ đường tế bái mẫu thân quá cố của Quý phi nương nương, sau đó lại cùng nàng tản bộ ở phủ Mộ Dung.

Mặc dù đã mười bảy năm không trở về, nhưng Quý phi nương nương nhìn mọi thứ chung quanh vẫn không có cảm giác gì xa lạ, bởi vì Vương Đô, cũng giống y như đức phủ Mộ Dung.

Nàng nhìn mọi thứ của phủ Mộ Dung, nhẹ giọng nói: "Cái cây này, cái đình này, cái hồ nước này... giống y như đức ở Kinh đô"

Lúc thật sự trở lại phủ Mộ Dung, nàng mới sâu sắc cảm nhận được, Lâm Tú vì một món lễ vật của nàng, rốt cuộc bỏ nhiều tâm tư thế nào.

Đi đến hậu viên, lúc đi ngang qua một hòn non bộ, bước chân của nàng dừng một chút, lẩm bẩm nói: "Hòn non bộ này, sao không giống trước kia cho lắm..."

Không chỉ có Quý phi nương nương cảm thấy hòn non bộ ở phủ Mộ Dung không giống, mà ngay cả Mộ Dung Ngọc lớn lên ở đây từ nhỏ cũng cảm thấy như thế.

Đây hình như không giống hòn non bộ mà nàng đã thấy khi còn nhỏ.

Phủ Mộ Dung ở Vương đô là giả, nhưng hòn non bộ trông giống y như thật.

Phủ Mộ Dung ở Giang Nam là thật, nhưng hòn non bộ lại giả không thể giả hơn.

Chương 741: Tần Uyển công lược (1)

Mộ Dung Ngọc khẳng định hòn non bộ này không phải là hòn trước kia, rất hiển nhiên, hòn non bộ ở Vương đô mới là hòn trước kia của phủ Mộ Dung.

Vì để cho phủ Mộ Dung ở Vương đô giống hơn, Lâm Tú đã chuyển hòn non bộ ở Giang Nam đến.

Nói dễ nghe chút là chuyển, nói không dễ nghe thì là trộm.

Mặc dù một hòn non bộ không đáng bao nhiêu tiền, nhưng nàng không nghĩ ra, rốt cuộc là ai có thể trộm một hòn non bộ lớn như vậy, nặng như vậy từ phủ Mộ Dung ra, ngàn dặm xa xôi vận chuyển đến Vương đô, chỉ vì để cho phủ Mộ Dung ở Vương đô trông giống hơn một chút, để làm cho cô cô vui vẻ..

Đa số trượng phu đều không dụng tâm nhiều đối với thê tử bọn họ như vậy.

Trước sự nghi ngờ của Quý phi nương nương, Lâm Tú dùng kiến thức chuyên môn giải thích nói: "Nương nương rời khỏi phủ Mộ Dung đã sắp hơn mười năm, trong vòng mười mấy năm, một ngọn núi phơi nắng phơi sương, mưa đập gió vùi, có chút thay đổi cũng rất bình thường"

Quý phi nương nương đi đến gần chỗ hòn non bộ, nhìn kỹ một chút, gật đầu nói: "Nói cũng phải, bốn cung rời đi lâu như vậy, trong nhà có chút thay đổi cũng rất bình thường, người nói có đúng không, Tiểu Ngọc Nhi?"

Cô cô đã nói như vậy, nàng cũng không thể vạch trần, Mộ Dung Ngọc liếc mắt nhìn Lâm

Tú một cái, nói: “Đúng, đúng”

Lúc này, một vị phụ nhân đi theo phía sau lại nói: “Tiểu thư, không phải, hòn non bộ này không phải hòn trước kia, vào khoảng thời gian trước, cũng không biết tên trộm nào buồn chán, trộm hòn non bộ nhà chúng ta đi cả đêm, trả lại cho chúng ta một cái nhìn không khác lắm, thiếu chút nữa ngay cả lão gia cũng bị lừa, người nói tên trộm đó nghĩ như thế nào, không ăn trộm tiền của, trộm một hòn non bộ lớn như vậy, cũng không chê mệt, hấn mưu đồ cái gì...”

Quý phi nương nương dùng khóe mắt liếc nhìn Lâm Tú, từ từ nói:

“Có thể là hấn thích hòn non bộ đó, không nói chuyện này nữa, đi nơi khác nhìn xem.”

Quý phi nương nương trở về Giang Nam, cả ngày hôm nay, tất cả mọi người cùng nàng đi thăm lại chốn cũ.

Phủ thành Giang Nam có rất nhiều phong cảnh, Tiết Ngung Nhi cùng Tần Uyển đến Giang Nam lần đầu tiên, cả ngày đều hứng thú tràn trề, buổi sáng dắt tay nhau dạo chơi công viên, giữa trưa chèo thuyền du ngoạn trên hồ, sau đó lại đi dạo suốt một buổi chiều, có thể tùy ý thấy tơ lụa cùng trang sức Giang Nam nổi tiếng ở Đại Hạ, hiệu may các loại quần áo trên đường phố, ngay cả cái yếm cũng đủ loại.

Thời điểm Quý phi nương nương cùng các nàng mua quần áo, Lâm Tú xấu hổ không dám đi vào.

Nhưng cũng không gấp, buổi tối hôm nay, chờ lúc các nàng mặc trên người lại thưởng thức.

Buổi tối Quý phi nương nương không cần ở lại cái ổ nhỏ của bọn họ, Song Song cùng Linh Lung đương nhiên cũng sẽ đi theo nàng trở về phủ Mộ Dung. Thái Y, Ngưng Nhi cùng Uyển Nhi có thể một người một phòng.

Phủ Giang Nam ở đầu đường, Quý phi nương nương cố ý đi chậm vài bước, nói với Lâm Tú: "Một hòn non bộ lớn như vậy, người chuyển về thế nào?"

Lâm Tú xấu hổ mỉm cười, nói: "Vốn định tự mình tạo một hòn, nhưng làm sao cũng không giống, đành phải ra hạ sách này, nương nương chớ trách..."

Quý phi nương nương nói: "Sao bỗng cung lại trách người, chuyện hôm nay cũng là người và Tiểu Ngọc Nhi đã bàn bạc xong từ trước rồi đúng không?"

Lâm Tú gật đầu, Quý phi nương nương thông minh như vậy, chút tâm tư ấy cũng không thể giấu nàng được.

Chuyến đi đến Giang Nam lần này, hấn đề nghị dẫn theo Quý phi nương nương, mục đích chính là để cho nàng buông bỏ, giấu một chuyện ghen ở trong lòng mười bảy năm, không phải đơn giản dọn ra khỏi cung sinh sống là hoàn toàn có thể giải quyết.

Quý phi nhìn Lâm Tú, nói: "Cảm ơn."

Hơn một năm nay, Lâm Tú làm rất nhiều thứ cho nàng, nhiều đến nỗi nàng xấu hổ khi tận hưởng sự tốt đẹp của hấn liên tục như vậy, nhiều đến mức nàng không biết nên trả lại như thế nào.

Trước kia nàng còn có thể che chở cho hấn, nhưng bây giờ hấn đã trưởng thành đến mức không cần nàng bảo vệ.

Lâm Tú mỉm cười, nói: "Nương nương đừng nói như vậy, không có nương nương thì cũng không có ta của hiện tại, chuyện này không tính là gì, chỉ cần nương nương vui vẻ là tốt rồi."

Mới đến thế giới này, những chuyện Lâm Tú trải qua đó là các loại người lừa ta gạt, nếu không phải Linh m bảo vệ hần, Quý phi nương nương che chở hần, hần cũng rất khó có được mọi thứ như ngày hôm nay.

Lâm Tú đối tốt với những người khác, có lẽ còn có điều mưu cầu, nhưng đối với Linh m cùng Quý phi nương nương, lại không cần bất kỳ sự báo đáp nào.

Buổi tối, mọi người cùng nhau thưởng thức hoa đăng, thẳng đến khuya, Quý phi nương nương mới dẫn Song Song cùng Linh Lung trở về phủ Mộ Dung.

Trừ khi có tình huống đặc biệt, Thái Y Tân Uyển Ngung Nhi sẽ không bao giờ ngủ chung trên một cái giường, vì thế tối qua Ngung Nhi đã ngủ trong phòng của Quý phi nương nương, Thái Y thì chọn ngủ với Song Song cùng Linh Lung.

Chương 742: Tân Uyển công lược (2)

Trước khi đi ngủ, đối với vấn đề tối nay Lâm Tú ngủ ở phòng của ai, dưới đề nghị của Tân Uyển, các nàng dự định chơi oẳn tù tì để định đoạt.

Ngung Nhi hiển nhiên không hiểu nhiều về năng lực của Tân Uyển, tuy Tân Uyển không thể khống chế suy nghĩ của nàng, nhưng Tân Uyển có thể thông qua ám chỉ, từ cấp độ tiềm thức làm ảnh hưởng quyết định của các nàng.

Quả nhiên, kết quả không ngoài dự đoán của Lâm Tú.

Tân Uyển ra kéo, Ngung Nhi và Thái Y đều ra bao.

Mà khi hai nàng chơi oẳn tù tì, nàng ra kéo, Thái Y ra búa.

Điều này có nghĩa là tối hôm nay Lâm Tú sẽ cùng Tân Uyển, tối ngày mai cùng Thái Y, tối ngày kia mới cùng nàng, cũng không thể trách Lâm Tú thiên vị người nào được, bởi vì đây là vì sự công bằng, lúc trước nàng đã tự đặt ra quy tắc.

Về mặt này, Lâm Tú và Hạ Hoàng không giống nhau.

Hạ Hoàng là mặc kệ có cảm tình hay không, bị đưa vào cung hấn đều theo thường lệ ngủ hết, buổi tối muốn qua đêm ở trong cung phi tử nào, thì sẽ qua đêm ở trong cung phi tử đó, muốn liên tiếp ngủ vài ngày thì có thể ngủ vài ngày, sau khi cưới quả phụ xinh đẹp, nghe nói nửa tháng có khi một tháng đều ở trong cung của nàng.

Nhưng Lâm Tú không làm như vậy.

Hạ Hoàng cùng phi tử hậu cung không có cảm tình, tất cả đều do kỹ năng, nhưng quá trình Lâm Tú cùng Thái Y, cùng Ngung Nhi, cùng Tần Uyển ở bên nhau, ai mà không từng trải qua các khó khăn trắc trở, vất vả lắm mới đi đến hôm nay, bất luận hấn thiên vị ai, cho dù hai người kia không nói, trong lòng cũng sẽ khó chịu.

Cho nên bình thường hấn đều cố gắng xử lý công bằng, dứt Thái Y một quả nho, cũng nhất định sẽ dứt Ngung Nhi và Tần Uyển, nếu có người ngoài ở đó, cho dù Triệu Linh Quân cùng Thiên Diệp Lãm cũng không bỏ bê.

Tương tự, cũng sẽ dựa theo trình tự ở cùng các nàng, như vậy sẽ không có ai cảm thấy bị lạnh nhạt.

Mặc dù Tiết Ngung Nhi không nói gì, nhưng trong lòng vẫn có chút thất vọng, nàng mua vài cái yếm xinh đẹp, còn nghĩ buổi tối mặc cho người yêu xem, kết quả chơi oản tù tì thua, nàng phải chờ hơn hai ngày mới có thể mặc cho hấn xem.

Khi nàng đang ở trong phòng âm thầm buồn bã, Tần Uyển đẩy cửa đi vào, Tiết Ngung Nhi khẽ hừ một tiếng, hỏi: "Người đến khoe sao?"

Tần Uyển liếc nàng một cái, nói: "Ta có lòng tốt giúp người, người còn hiểu lầm ta, nếu đã như vậy thì quên đi"

Tiết Ngung Nhi nói: "Giúp ta cái gì?"

Tần Uyển chậm chậm nói: "Ta biết người mua hai bộ quần áo xinh đẹp, hai ngày nữa mặc quần áo mới, nhưng vài cái yếm nhỏ đó có nghĩa gì, chẳng lẽ người không muốn tối nay mặc cho hấn xem?"

Tiết Ngung Nhi không tin Tần Uyển sẽ tốt như vậy, cảnh giác hỏi:

"Người muốn thế nào?"

Tần Uyển nói: "Người cũng có thể đi qua, ta không ngại cùng người."

Tiết Ngung Nhi nói: "Mơ tưởng!"

Cái yếm là để nàng mặc cho người yêu xem, không phải mặc cho Tần Uyển xem, hai người cùng nhau... , chuyện này cũng quá xấu hổ, nghĩ tới cũng khiến cho người ta đỏ mặt.

Nữ nhân Tần Uyển này thật hư hỏng, luôn có những suy nghĩ không biết xấu hổ như thế, còn muốn kéo theo nàng hư chung.

Tần Uyển thấy vậy, cũng không miễn cưỡng nàng, mà ngồi ở bên giường của nàng.

Tiết Ngung Nhi cách xa nàng một chút, hỏi: "Làm gì?"

Tần Uyển nói: "Ta và người đổi, người tới phòng của ta đi"

Tiết Ngung Nhi ngạc nhiên nói: "Tại sao người muốn để cho ta?"

Tần Uyển nói: "Tỷ tỷ để cho muội muội, không phải là điều nên làm sao?"

Ngày trước nhắc tới đề tài này, Tiết Ngung Nhi đã cùng Tần Uyển tranh cãi một phen, nhưng hôm nay hiếm khi thấy nàng không tranh luận cùng Tần Uyển, nể tình lòng tốt của nàng như vậy, để cho nàng làm tỷ tỷ một ngày.

"Cảm ơn tỷ tỷ..."

Tiết Ngung Nhi ôm cánh tay Tần Uyển lắc lắc, sau đó ôm một đồng quần áo bên giường, vui vẻ đi tìm Lâm Tú.

Tần Uyển ngồi bên giường, một tay kéo cầm, công lược Ngung Nhi rất khó, vì hoàn thành cá cược, nàng cần thay đổi mục tiêu.

Phòng Thái Y, nàng đang dọn dẹp lại giường, nhìn thấy Tần Uyển từ bên ngoài đi vào, nghi hoặc nói: "Sao Uyển Nhi lại đến đây, không phải tướng công ở phòng của người sao?"

Tần Uyển bước lên phía trước, nói: "Đêm nay ta để cho Ngung Nhi ở bên tướng công, hôm nay nàng mua một đồng quần áo, khẳng định rất gấp, ta không muốn ngủ một mình, tối nay chúng ta ngủ chung được không?"

Thái Y không chút nghĩ ngợi nói: "Được, ta đi lấy một cái chăn khác"

Tần Uyển ngăn nàng lại, nói: "Không cần phiền phức như vậy, chúng ta ngủ một cái chăn là đủ rồi."

Phòng Tần Uyển.

Lâm Tú đang đợi Tần Uyển, nhưng lại đợi được Ngung Nhi, trong lòng nàng ôm một đồng quần áo mới, vui vẻ nói cho Lâm Tú, nàng đã đổi phòng với Tần Uyển.

Tuy bình thường hai người thích đấu võ mồm, Tần Uyển ngoài mặt tranh đến cướp đi với nàng, thật ra phần lớn thời gian đều sẽ nhường cho nàng.

Chương 743: Tần Uyển công lược (3)

Hôm nay Ngung Nhi mua rất nhiều quần áo mới, trước khi ngủ đều thay cho Lâm Tú xem từng cái một.

Dẫn đến kết quả là trong mơ của Lâm Tú đều có đủ loại yếm, hồng phấn, ren, lỗ, vừa lỗ vừa ren, điều này khiến Lâm Tú quyết định, đợi sau khi cửa hàng quần áo ở Vương đô mở cửa, nhất định phải mời vài thiết kế sư ở Giang Nam, thẩm mỹ của các nàng vô cùng hợp với hắn.

Đương nhiên, Lâm Tú cũng không quên chuyện nghiêm túc.

Hắn tạm thời đổi niệm lực của Ngung Nhi thành lôi đình, lấy kinh nghiệm của Lâm Tú, trước mắt ở trong các năng lực, tu hành lôi đình có lẽ là nhanh nhất, hơn nữa lúc tu hành lực lôi đình, còn thuận tiện tăng thêm chút tu vi võ đạo, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Võ đạo là điểm yếu của các nàng, để cho các nàng giống như hắn, thực sự kiên trì tu hành, xem ra không có khả năng, các nàng không có nghị lực lớn như vậy, đành phải tìm một con đường tắt để cho các nàng đi.

Sắc trời đã sáng, trong tay Tiết Ngung Nhi lóe lên một tia sét hình cung, vừa mới đạt được năng lực mới, nàng chơi quên cả trời đất.

Lâm Tú nằm ở trên giường, chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt.

Quá trình đoạt năng lực sau đó lại trao năng lực cũng tiêu hao của hắn rất nhiều.

Mà hai ngày sau, hắn còn phải tiêu hao hai lần...

Trên biển bao la.

Đám mây đen hùng vĩ như một cái phễu khổng lồ đổ xuống mặt biển, từng cơn lốc xoáy cuộn cuộn dưới tầng mây, tạo ra những cơn sóng khổng lồ cao hàng chục trượng, giữa những đám mây đen, lôi đình dồn dập, khiến người ta cảm thấy rợn người.

Đây là một cơn bão trên biển, cho dù là thuyền buôn có kích thước lớn cũng phải lựa chọn tránh xa những vùng biển kiểu này, nếu không có thể sẽ thuyền nát người vong.

Vào lúc này, trong tâm bão lại có bốn bóng người đang lơ lửng trên không.

Mưa to trút xuống dưới mây đen, nhưng khi nước mưa còn cách bọn họ vài mét lại đổi hướng, lao xuống mặt biển cuộn cuộn, rồi biến mất không thấy nữa.

Lâm Tú phản ứng nhanh nhạy, một luồng lôi đình mạnh bạo xuyên qua cơ thể hắn, khiến hắn có cảm giác lỗ chân lông khắp người như giãn nở ra, còn Thái Y, Ngung Nhi, Tân Uyển ở bên cạnh hắn cũng bắt đầu bay lên không trung.

Một số tia sét nhỏ từ trong những đám mây đen truyền vào trong cơ thể bọn họ.

Cực khổ suốt ba ngày, cuối cùng Lâm Tú cũng thành công ban năng lực lôi đình cho bọn họ.

Thiên phú của Thái Y không tốt lắm, nàng muốn đột phá đến cấp Huyền thượng cảnh thì cần phải mất rất nhiều thời gian, Lâm Tú

định dùng cách này để nâng cao tu vi của bọn họ trong hai tháng này.

Còn Ngung Nhi và Tần Uyển thì dùng cách tu hành, hiệu quả có lẽ sẽ tốt hơn Linh m ở vùng địa cực.

Trong vòng tay của Lâm Tú, có một cục nhỏ bé thân hình trắng như tuyết, trên người loé lên những tia sét, khuôn mặt toát lên vẻ hài lòng, thoải mái rúc mình vào trong lòng Lâm Tú.

Từ khi phát hiện tên nhóc này thức tỉnh được dị thuật hệ lôi, không có chuyện gì Lâm Tú đều giúp nó tu hành, thực lực của nó đã không còn giống như trước đây nữa.

Sức mạnh lôi đình được giải phóng đã đạt đến cấp Huyền rồi.

Nó có lẽ là chú hổ con đầu tiên từ trước đến nay tu hành giữa lôi bão trên biển như vậy.

Mức độ chịu đựng lôi đình của nó còn mạnh hơn cả cấp Huyền thượng cảnh của Lâm Tú, cơ thể của tên nhóc này hình như còn thích hợp với dị thuật hệ lôi hơn con người.

Nó vốn được sinh ra để làm như thế mà.

Sau khi cơn bão này lắng xuống, người có thực lực tăng nhanh nhất không phải Lâm Tú, cũng không phải Thái Y, mà là tên nhóc này.

Bộ lông của nó đã trở nên óng ánh hơn, lôi quang lập lòe, đây là do nó không thể kiểm soát hoàn toàn sức mạnh lôi đình cực lớn trong cơ thể, cần phải mất một lúc để tiêu hao dần.

Cùng lúc đó, Ngung Nhi và Thái Y dường như cũng đã sắp đạt đến giới hạn.

Sức mạnh khổng lồ của lôi đình được tích tụ trong cơ thể bọn họ, so với Lâm Tú thì thân thể bọn họ kém quá xa, lượng lôi đình mà bọn họ có thể hấp thụ mỗi lần là có hạn, nhưng dù vậy cũng nhanh hơn rất nhiều so với tốc độ tu hành thường ngày của họ.

Lâm Tú không cùng bọn họ trở về phủ thành Giang Nam mà chỉ tìm một huyện ly nhỏ ven biển, tạm thời nghỉ chân, chờ bọn họ luyện hóa hết sức mạnh trong cơ thể, chuyển đổi lực lượng lôi đình thành nguyên lực, rồi sau đó ra biển tìm kiếm cơ hội khác.

Đây là một tòa huyện thành được gọi là phủ huyện, là cấp phủ huyện theo chế độ hành chính của Đại Hạ, hai mươi một phủ quản lý hàng trăm huyện, phủ huyện gần biển, là một huyện lớn dưới sự quản lý của phủ Giang Nam.

Đám người Thái Y đang tu luyện trong phòng, ngay cả tên nhóc kia cũng đang tiêu hóa lực lượng trong cơ thể, một mình Lâm Tú rảnh rỗi chẳng có việc gì, đi loanh quanh khắp ngõ phố của huyện phủ.

Chương 744: Chuyện vui của Hạ Hoàng (1)

Dường như mỗi địa phương đều có món ngon đặc sản của nơi đó, Lâm Tú thích tìm hiểu phong tục tập quán địa phương, nếm thử món ngon của các nơi, sau khi dạo một vòng, hắn xách mấy túi bánh điểm tâm, định mang về cho bọn họ ăn thử.

Lúc này, đám đông phía trước bất ngờ náo loạn, bá tánh trên đường đồng loạt né sang hai bên, thậm chí có người còn rơi từ trên cầu xuống sông vì tránh quá đà.

Lâm Tú không biết chuyện gì đang xảy ra, hắn vẫn đang đứng ở giữa đường, thì bị một gã nọ kéo sang một bên, gã ta trầm giọng nói với hắn: "Người là người khu khác đến à, dám cản đường hắn, cẩn thận bị đánh cho một trận oan uổng đó."

Dưới ánh mắt quan sát của Lâm Tú, một công tử trẻ tuổi từ trên cầu đi tới.

Mỗi bên hắn đều ôm một cô gái, mấy cô gái đó vừa nói vừa cười với hắn, vẻ mặt nịnh nọt, phía sau công tử trẻ tuổi đó còn có thị vệ đi theo, bất giác khiến Lâm Tú nghĩ đến con em nhà giàu sang quyền quý của Vương Đô.

Từ khi Trương Kính chết đi, đã lâu rồi Vương Đô không có công tử nào dám hống hách như vậy.

Nhưng đây là huyện thành xa xôi nhất Đại Hạ, gió Vương Đô có mạnh đến đâu cũng không thổi đến nơi này được, kỳ thực ở một mức độ nào đó, đám công tử ở những nơi nhỏ bé này còn sống sung sướng hơn cả con cháu của những đại gia tộc ở Vương Đô.

Những nơi như Vương Đô, các nhân vật lớn đều lần lượt kéo đến, có những người không thể động chạm tới được, nhưng một nơi nhỏ bé này, chỉ là một huyện lệnh thì có thể muốn làm gì thì làm, quyền lực thậm chí còn hơn cả hoàng đế.

Hạ Hoàng còn phải e dè Trương gia và Tống gia, quan viên ở nơi này chẳng khác gì hoàng đế địa phương, dường như chẳng có ai có thể trói buộc được.

Mấy ngày nay, Lâm Tú và A Kha đã giết rất nhiều kẻ gian ác, tội ác của những người đó cho dù có chặt hết tre trúc cũng khó mà viết ra hết được, chết muôn vạn lần cũng không xót, bị một tia sét đánh chết, Lâm Tú cảm thấy quá hời cho bọn họ rồi.

Những người như này hắn đã gặp nhiều rồi, giờ gặp thêm đám công tử bột này, cảm thấy trông số bọn họ có người rất hồng hách, nhưng lại không phạm pháp, không thể nào giết họ được, nếu thật sự làm như thế, cả đời này của hắn không cần phải đi làm những chuyện khác nữa.

Ít nhất thì mấy công tử bột này không làm chuyện gì xấu xa trên đường, nhìn bộ dạng hai nữ tử kia cũng rất là tình nguyện, cho nên Lâm Tú không muốn để tâm đến bọn họ.

Còn một nguyên nhân khác là, Hạ Hoàng, à không, trong danh sách mà mình chủ điện hạ tôn kính đưa cho hắn, không có người của huyện phủ, tuy hắn làm công việc ám sát, nhưng cũng phải làm việc theo luật pháp.

Danh sách ám sát là do Hạ Hoàng đưa, hoàng đế vẫn tuân theo luật pháp Đại Hạ mà phán quyết tội chết cho họ, Lâm Tú và A Kha làm

việc theo quân lệnh, về công hay tư, đều không có gì để chê trách.

Tuy trong danh sách không có người của huyện phủ, nhưng những huyện khác ở Giang Nam là có, lần này phải ở lại Giang Nam khá lâu, có thể tiện tay giải quyết bọn họ, tránh để sau này lại đến đây lần nữa.

Lâm Tú đang đứng ở bên đường, khi vị công tử trẻ tuổi đó ôm hai nữ tử kia lướt ngang qua, đã chú ý đến hắn.

Người này quả thực rất anh tuấn, đàn ông ở Giang Nam ít nhiều đều mang vẻ đẹp dịu dàng, người này lại có mắt sáng mày kiếm, vóc người vạm vỡ, đứng ở đó như mang lại một luồng dương khí mạnh mẽ.

Dáng vẻ này khiến một nam nhân như hắn cũng có chút đồ kỵ.

Cái tên này, vậy mà lại đẹp trai hơn hắn sao.

Trùng hợp là, ánh mắt của thanh niên tuấn tú kia cũng đang nhìn về phía hắn.

Thanh niên lạnh lùng nhìn hắn nói: "Người nhìn cái gì chứ!"

Thanh niên tuấn tú dường như không ngờ tới cảnh tượng này, sau một lúc sững sờ, hắn lại lấy lại vẻ bình tĩnh, nhìn hắn ta bằng nét mặt cười như không cười, vô cùng kỳ quái, rồi lạnh lùng đáp:

"Nhìn người thì có sao?"

Nhìn thấy cảnh tượng này, những người xung quanh Lâm Tú đều giật mình và giữ khoảng cách với hắn, rất nhanh, trong phạm vi ba trượng quanh hắn, chỉ còn lại mỗi mình hắn.

Đồng thời, họ cũng nhìn hấn với ánh mắt thương cảm.

Người này nhất định là người nơi khác đến.

Nếu không thì, ở huyện phủ này, có ai dám cản đường cậu em vợ của huyện lệnh đại nhân chứ?

Lúc hấn ta đi ra ngoài, bá tính nhìn thấy cũng phải đứng nép sang một bên nhường đường cho hấn ta, nếu ai dám cản đường thì khó tránh khỏi bị đánh một trận toi bời.

Không nói gì thì thôi, còn dám đáp trả, hoặc chống lại, thì có lẽ phải ngồi đại lao vài ngày.

Ai bảo hấn ta là cậu em vợ của huyện lệnh đại nhân?

Còn huyện lệnh đại nhân, nghe nói có quan hệ với một hào môn nào đó ở Vương Đô, ở huyện phủ này, phải nói là một tay che trời, không ai dám chống lại mệnh lệnh của hấn, những quan viên khác cũng phải xem sắc mặt của hấn mà làm việc.

Chương 745: Chuyện vui của Hạ Hoàng (2)

Quả nhiên, người ngoại lai đáng thương, chỉ đáp lại một câu thì cậu em vợ của huyện lệnh đã quay lại nhìn bốn hộ vệ, nói: "Vút hẳn xuống sông cho ta"

Bốn hộ vệ cũng đã quen với việc này, có hai người tiến thẳng đến, đưa tay về phía thanh niên tuần tú.

Chỉ nghe hai tiếng "bồm", mọi người còn chưa kịp nhìn rõ chuyện gì xảy ra, thì hai tên hộ vệ kia đã bị ném xuống sông.

Thấy vậy, hai tên hộ vệ còn lại cũng sò một hồi rồi cũng chủ động xông thẳng tới, nhưng chỉ cảm giác thoáng một cái, trời đất xoay chuyển, sau đó bọn họ cũng xuất hiện ở dưới sông.

Thanh niên trẻ tuổi đó đứng đực ra một chỗ, vẫn chưa chịu phản ứng lại, lồng ngực cũng bị người ta túm chặt, rồi vút xuống sông.

Hai mỹ nữ kia thấy vậy thì ngơ ngác, lập tức chạy ra khỏi đám người.

Công tử trẻ đó uống vài ngụm nước sông, được bốn hộ vệ bảo vệ, hẳn ta muốn trèo lên, nhưng lại bị Lâm Tú lấy chân đạp xuống.

Người thanh niên nổi trên mặt nước, hẳn học nhìn Lâm Tú, giận dữ chửi rủa.

"Ngươi chết chắc rồi!"

"Tên khốn, ngươi biết ta là ai không!"

"Có bản lĩnh thì đừng chạy!"

"Nửa đời sau, ông đây bắt ngươi phải sống trong tù!"

Lâm Tú liếc hắt ta một cái, ngồi vào một sạp trà bên đường, một người đi đường không nhận được nữa đành khuyên hắt: "Công tử, người mau chạy đi, lát nữa nha môn phái người tới, người chạy không thoát đâu..."

Lâm Tú hỏi: "Vừa nãy rõ ràng là người của hắt động thủ trước, phòng vệ chính đáng cũng có tội sao?"

Một người qua đường khác nói: "Nói như thế cũng không sai, nhưng hắt là em vợ của huyện lệnh đại nhân, huyện lệnh đại nhân là người của kinh thành, năm ngoái có người chỉ nhờ nước bọt trúng chân hắt, thì đã bị bắt vào đại lao của huyện nha, giam tới bây giờ vẫn chưa thấy trở ra, người ném hắt xuống sông, hắt chắc chắn sẽ nhốt người tám năm mười năm..."

Lâm Tú hỏi: "Người này vô pháp vô thiên như vậy sao?"

Người qua đường nói: "Còn nữa, ở đây không ai dám khiêu khích hắt, ai chọc giận hắt đều không có kết cục tốt, người mau chạy đi"

Lâm Tú không chạy mà gọi một ấm trà rồi ngồi đây nhâm nhi.

Hắt ý thức được một chuyện.

Muốn giúp A Kha đạt được lý tưởng, chỉ dựa vào thân phận của đường chủ Thiên Đạo Minh thì không được.

Những gì Thiên Đạo Minh có thể làm chỉ là ám sát, những kẻ tội ác tày trời đó, giết thì cũng đã giết, nhưng trên thế gian này, vẫn còn rất nhiều kẻ giống như tên kia,

giết thì hơi quá, mà mặc kệ thì lại không thể chịu đựng nổi.

Từ lâu, hắc đã nghĩ thông, thứ Đại Hạ cần, chính là cải cách triệt để từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, mới có thể dẹp bỏ được cục diện cường quyền nắm giữ triều chính.

Kỳ thực, Hạ Hoàng đã làm như thế, chỉ có điều là dùng cách biến đổi ngầm, Thiên Đạo Minh phụ trách giết những tên tham quan ác độc, hắc thì im hơi lặng tiếng sắp đặt người của mình vào đó.

Giang Nam là nơi phồn hoa nhất Đại Hạ, thế lực cường quyền phức tạp, e rằng mỗi quan viên đều là vây cánh mà bọn họ nâng đỡ, không ngừng tiếp máu cho bọn họ, chắc Hạ Hoàng cũng rất đau đầu.

Lần này, hắc phải ở lại Giang nam hơn hai tháng, có nhiều thời gian, có thể làm mấy chuyện này.

Những chuyện này, đường chủ Thiên Đạo Minh không làm được, nhưng tỉ thừa của Mật Trinh tỉ thì làm được.

Nể mặt Quý phi nương nương, tặng cho Hạ Hoàng một món quà lớn, đến lúc đó, trở về kinh đô, đòi hắc một chiếc thuyền đẹp, lẽ nào hắc không cho?

Kinh đô.

Hạ Hoàng đang dạo cùng hoàng hậu và Hiền phi trong Ngự Hoa Viên, đột nhiên nghe thấy tiếng chim hót vui bên tai.

Hoàng hậu mỉm cười nói: "Bệ hạ, là Hỉ Thước đang hót, dạo gần đây nhất định sắp có chuyện mừng rồi..."

“Chuyện mừng?”

Hạ Hoàng nương mảy, trầm giọng hỏi nàng:
“Chuyện lần trước trăm nói, hoàng hậu đồng ý rồi sao?”

Hoàng hậu dường như nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt đỏ bừng, nàng ta đã đấu với Hiền phi suốt hai mươi năm, ai cũng không chịu nhường ai, bảo bọn họ cùng thị tẩm, làm sao mà được chứ...

Nhưng do dự hồi lâu, nàng vẫn thì thào nói: “Chỉ cần Hiền phi đồng ý, thần thiếp cũng đồng ý...”

Nếu không làm bệ hạ hài lòng, nàng lo người sẽ lại lạnh nhạt với nàng thêm vài tháng.

Hạ Hoàng thì thầm vài câu với Hiền phi bên cạnh, Hiền phi hơi sững sờ, sau đó đỏ mặt nói: “Bệ hạ, chuyện này quá vô lý, sao có thể.”

Trong chuyện này, phi tần trong cung đều phải tuân theo quy tắc nghiêm ngặt, mỗi lần chỉ có thể thị tẩm một người, huống hồ, hoàng hậu còn là kẻ địch lớn nhất của nàng ta, sao nàng ta có thể cùng hoàng hậu...

Hạ Hoàng hồ hững nói: “Không sao, Hiền phi không đồng ý, còn có mấy người Vương quý nhân mà...”

Hiền phi nghe vậy, do dự hồi lâu mới nghiêng răng nói: “Vậy thì, chỉ một lần...”

Hạ Hoàng tỏ vẻ thích thú, nói: “Được, chỉ lần này thôi.”

Phủ huyện, phủ Giang Nam.

Lâm Tú ngồi uống trà ở một quán trà ven
đường, lúc này trong quán trà trừ hẳn ra
thì không còn ai khác.

Chương 746: Người chọc hắc làm gì (1)

Con sông bên kia vẫn còn năm người đang vùng vẫy, cũng may bọn họ sinh ra ở Giang Nam, ít nhiều cũng biết bơi một chút, không đến nỗi chết đuối, công tử trẻ tuổi đó còn dùng ánh mắt đầy ác ý nhìn Lâm Tú, tưởng tượng lát nữa nên báo thù hắc thể nào.

Từ nhỏ đến lớn, hắc ta chưa từng bị sỉ nhục như vậy.

Một lúc sau, trên đường truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Người ngựa phân làm hai hướng tiền hậu ập đến.

Trong một hướng đó có mười mấy thanh niên vạm vỡ, y phục trên người họ rất giống với hộ vệ của vị công tử trẻ kia, vừa đến thì đã vót năm người kia lên.

Hướng còn lại là những quan sai mặc đồng phục.

Bàng Vũ vót sững đứng bên bờ sông, chỉ vào một thanh niên bên cạnh quán trà, nói với thị vệ: "Đánh, đánh cho ta, đánh gãy hai chân của hắc trước, sau đó vót hắc xuống sông!"

Thiếu gia đó nói xong, mười mấy tên lực lưỡng cùng nhau xông lên, mấy vị quan sai nhìn thấy cũng không ngăn cản.

Tiểu thiếu gia Bàng gia này là em vợ của huyện lệnh đại nhân, huyện lệnh đại nhân có được như ngày hôm nay, chính là dựa vào mối quan hệ với Bàng gia ở kinh đô, dám vót hắc ta xuống sông, cửa của huyện nha mở sẵn đón hắc rồi.

Mười mấy hộ viện của Bàng gia nghe nói thiếu gia nhà mình bị ăn hiếp thì đều lập tức vác vũ khí tới, xông tới phía trước, vung cây côn dày cộp trong tay đánh vào vai của Lâm Tú.

Lực đạo của cây côn này không nhẹ, tuy tránh được chỗ hiểm, nhưng người bình thường bị đánh một trận có khả năng sẽ bị gãy xương.

Đối diện với cú đánh này, người trẻ tuổi đó vẫn chậm rãi uống trà, bỗng dung hắt văng nửa ly trà còn lại, chỉ là nước trà bình thường, nhưng khi dính vào người tên to con kia lại khiến hắn văng ra xa giống như bị xe ngựa tông trúng, cây côn cũng rơi khỏi tay.

Thanh niên đón lấy cây côn văng ra từ tay tên kia, sau đó tùy tiện vứt đi, cây côn vô tình va trúng hộ viện đang lao về phía hắn từ hướng khác, chỉ nghe mấy tiếng bịch bịch, mấy người đó cũng bị văng ngược trở lại, rơi hết xuống dưới sông.

Cảnh tượng này khiến những người xung quanh sững sờ, trong số những hộ viện đó, ít ra có hai người may mắn tránh được, bọn họ thấy vậy cũng không dám xông tới.

Thanh niên tuần tú đó chỉ tung ra hai chiêu này thì đã đủ chứng minh thực lực của người ta cao hơn bọn họ rất nhiều.

Chỉ là một huyện phủ nhỏ bé, từ khi nào mà xuất hiện cao thủ như này?

Lúc này, mấy bồ khoái của huyện nha cũng không đứng yên nữa, lập tức đi tới, lớn tiếng quát: "Dừng tay hết đi!"

Bọn họ rút đao tuần tra giữa eo ra, đứng từ xa chỉ vào Lâm Tú, bỏ đầu đúng đầu lớn tiếng nói: "Ta là bỏ đầu của huyện nha huyện phủ, tốt nhất là người nên khoanh tay chịu trời, theo bọn ta về huyện nha, dám chống trả lại thì giết ngay lập tức"

Lâm Tú để lại một khối bạc lẻ, coi như tiền trà, rồi từ từ đứng dậy.

Hành động này khiến mấy bỏ khoái phải lùi lại ba bước.

Lâm Tú liếc mắt nhìn ba người bọn họ nói: "Ngây ra đó làm gì, huyện nha huyện phủ ở đâu, dẫn đường"

Phải một lúc nữa Thái Y và Ngung Nhi mới luyện hóa xong sức mạnh lôi đình, dạo thêm một chút nữa vậy.

Dáng vẻ không sợ sệt này của hắn ngược lại khiến mấy bỏ khoái cảm thấy bất thường.

Nhưng bọn họ đã nhanh chóng bình tĩnh lại.

Mặc kệ hắn là ai, đây là huyện phủ, là địa bàn của huyện lệnh đại nhân, huyện lệnh đại nhân không gánh được thì còn có Bàng gia, Bàng gia không gánh được, vẫn còn đại nhân ở Vương Đô, mặc kệ là ai, đã đến huyện phủ, thì phải tuân theo phép tắc ở đây, một lát nữa đến huyện nha, nhất định sẽ cho hắn biết tay.

Mấy người ở phía trước dẫn đường, đi về phía huyện nha của huyện phủ.

Còn công tử Bàng gia bị rơi xuống nước kia, quần áo còn chưa thay sạch sẽ thì đã lao theo rồi.

Bá tánh trên đường đều im hơi lặng tiếng, vị công tử từ nơi khác đến này rõ ràng không biết địa vị của Bàng gia ở huyện phủ, hấn đi chuyến này, e là lành ít dữ nhiều rồi...

Huyện nha huyện phủ.

Ngay khi vừa bước vào huyện nha, mười mấy hộ vệ của Bàng phủ lập tức nằm rạp dưới sàn của huyện nha, không ngừng rên rỉ lẫn lộn, động tĩnh rất lớn, khiến quan sứ lớn nhỏ trong huyện nha đều kinh động, lần lượt chạy vào sân.

Bọn họ cũng bị một phen hoảng hốt khi nhìn thấy cảnh tượng trong sân huyện nha.

Bàng gia ở huyện phủ một tay che trời, vậy mà lại có người dám đánh hộ vệ của Bàng gia thành ra thế này, tuy trong này có những kẻ giả vờ bị thương, nhưng ít ra cũng cho thấy họ có những người không thể giải quyết bằng vũ lực.

Một người đàn ông trung niên vội vàng đi tới, kinh ngạc hỏi: "xảy ra chuyện gì?"

Thanh niên toàn thân ướt sũng sải bước đến nói: "Tỷ phu, huynh phải làm chủ cho ta, chẳng qua ta đi trên đường chỉ nhìn hấn một cái, hấn đã quăng ta xuống sông, loại người này quả thật hồng hách, nên bắt hấn vào đại lao, nhốt mười năm, à không, hai mươi năm"

Chương 747: Người chọc hấn làm gì (2)

"Đâu ra cái lý lẽ đó!" Người đàn ông trung niên cũng chẳng thêm hỏi, lập tức nói:

"Đánh hấn ba mươi trượng trước rồi nhốt vào đại lao, giam một tháng rồi tính!"

Lâm Tú nhìn về phía người đàn ông trung niên, hỏi: "Người là huyện lệnh huyện phủ?"

Người đàn ông trung niên trầm giọng nói: "Chính là bổn quan."

"Bây giờ thì không phải nữa"

Lâm Tú lấy từ trong người ra một tấm kim bài, nhân nhặt nói:

"Bổn quan là ti thừa của Mật Trinh ti, huyện thừa của huyện phủ ở đâu?"

Người đàn ông trung niên tự xưng là huyện lệnh, cùng với hai quan viên khác của huyện phủ có mặt ở đó thấy vậy, bỗng chốc cảm thấy như có luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, da đầu tê dại.

Ở Đại Hạ, quan viên thất phẩm trở lên, cơ bản đều xuất thân từ Thái Học Viện.

Thái Học Viện nằm ở Vương Đô, bọn họ đều đã từng sống ở Vương Đô, đương nhiên cũng nghe nói đến Mật Trinh ti, đây là bộ phận mà quan viên sợ nhất, Mật Trinh ti chỉ nghe lời hoàng thượng, có quyền tiền trạm hậu tấu, khiến biết bao nhiêu quan viên ở Vương Đô phải sợ vỡ mật, chỉ có điều trước giờ Mật Trinh ti chỉ hoạt động bên cạnh bề hạ, sao lại có thể đi đến Giang Nam xa xôi này?

Nhưng ba người họ đều không dám nghi ngờ, mạo danh Mật Trinh là tội nghiêm trọng,

không ai dám phạm phải sai lầm lớn như vậy.

Một người đàn ông khác mặc quan phục cẩn thận bước tới phía trước, sau khi nhìn kỹ lệnh bài của Lâm Tú, thì cung kính nói:

"Hạ quan là huyện thừa của huyện phủ, không biết đại nhân có gì căn dặn?"

Lâm Tú cất lệnh bài lại rồi nói: "Bổn quan hay tin, huyện lệnh huyện phủ làm quan bất nhân, vì lợi ích riêng mà làm việc phi pháp, tự ý dụng hình, cho người tháo bỏ mũ quan của người, đợi bổn quan điều tra rõ mới nói tiếp..."

Huyện thừa huyện phủ không dám trái lời, lập tức bảo tâm phúc của mình không chế huyện lệnh, công tử trẻ đó thấy tình thế bất lợi, đang định chuồn đi, Lâm Tú giơ tay lên nói: "Bắt cả bọn họ, nghe nói Bàng gia ở huyện phủ một tay che trời, ngay cả nha môn cũng phải nể mặt bọn họ, bổn quan muốn xem thử, sao bọn họ lại vô pháp vô thiên như thế..."

Lời này vừa thốt ra, mấy quan viên ở huyện nha đều giật thót tim.

Trước tiên là huyện lệnh, rồi đến nhà họ Bàng, huyện phủ này sắp trở trời rồi!

Huyện thừa của huyện phủ im lặng một hồi, rồi nhỏ giọng nhắc nhở Lâm Tú: "Đại nhân, Bàng gia có chút quan hệ với phủ Hoàng Quốc Công ở kinh đô, người có nên cẩn trọng suy nghĩ lại không?"

Trên mặt huyện lệnh huyện phủ lại hiện lên một chút hi vọng, hẳn biết mình không cần bị điều tra, Hoàng gia, chính là hi vọng cuối cùng của hắn.

Tiểu công tử Bàng gia cũng lập tức nói: "Ta nói cho người biết, cô ta được gả đến phủ Hoàng Quốc Công làm tiểu thiếp rồi, người dám động đến bọn ta, Hoàng gia sẽ không buông tha cho người."

Lâm Tú nhìn hắn ta nói: "Hóa ra là Hoàng gia à."

Bàng Vũ nói: "Biết sợ rồi sao, bây giờ người thả ta ra, bọn ta sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra..."

Lâm Tú khinh thường nói: "Tiểu thiếp của Hoàng gia thì có gì mà hồng hách, ta còn tưởng phía sau lưng các người còn có Trương gia Tổng gia nữa chứ, đừng nói Hoàng gia, cho dù là Trương gia Tổng gia, hôm nay cũng phải cho bốn quan một lời giải thích!"

Quan viên huyện phủ đều sùng sờ.

Biết rõ lai lịch của Bàng gia, vậy mà lại không chút sợ hãi, tên này hoặc là điên, hoặc là Bàng gia đã chọc phải một đại nhân vật không nên chọc đến rồi.

Huyện thừa huyện phủ không dám lơ là, lập tức nói: "Mang đi"

Sau khi huyện lệnh huyện phủ và công tử Bàng gia bị giải đi, Lâm Tú lại đến đại lao huyện phủ xem thử, thả những người vô tội bị bắt giam ra ngoài, được biết từ chính miệng bọn họ nói, do bọn họ đắc tội Bàng gia, hoặc là có xung đột lợi ích với Bàng gia, nên mới bị huyện lệnh nhốt vào đây.

Giống như những nơi khác ở Đại Hạ, huyện phủ Giang Nam là do Hoàng gia gián tiếp khống chế Bàng gia thao túng, bởi vì huyện

phủ gần biển, là một huyện sản xuất muối lớn, Bàng gia là nhà buôn muối lớn nhất huyện phủ này, kiếm được không ít lợi nhuận từ việc buôn bán muối, đa phần đều được gửi đến Hoàng gia.

Các thế lực ở Vương Đô cũng dùng cách đó để thao túng nơi này.

Hoặc là bọn họ để một nhánh của gia tộc mình di chuyển đến, hoặc là liên hôn với gia tộc ở địa phương, sau đó dựa vào sức ảnh hưởng của gia tộc đó, xung bá một phương, đạt được mục đích vơ vét tiền của, quyền lực.

Từ những người bị giam trong đại lao, Lâm Tú tình cờ có được tội chứng Bàng gia ức hiếp bá tánh, câu kết quan thương.

Theo manh mối mà họ cung cấp, Lâm Tú đã kiểm tra tại nha môn và phát hiện ra khoản thuế hàng năm mà Bàng gia phải nộp là cực kỳ nhỏ, chỉ là hạt cát trong sa mạc so với lợi nhuận họ kiếm được từ việc bán muối.

Mặc dù đây là chuyện thường ở Đại Hạ, nhưng quả thật là trái với pháp luật rồi.

Chương 748: Người chọc hắc làm gì (3)

Chỉ có điều quan phủ ở các nơi bị những thế lực này gián tiếp điều khiển, quan phủ địa phương cũng là tay sai của đám quyền quý này, triều đình căn bản không thể nhúng tay vào.

Lâm Tú cười khẩy một tiếng, nói: "Ưc hiếp bá tánh, cầu kết quan thương, trốn thuế lậu thuế, lừa dối triều đình, Bàng gia đúng là tội ác tày trời, người đâu, lập tức đến Bàng gia, bắt hết những người ở đó, đợi thẩm tra, gia sản Bàng gia đều bị tịch thu, xung vào quốc khố..."

Quan viên huyện phủ nghe vậy đều kinh hồn bạt vía, không biết vị này rốt cuộc có lai lịch gì, vừa đến thì đã đắc tội với Hoàng gia ở kinh thành rồi, hắc có thể chịu đựng nổi cơn giận dữ của Hoàng gia sao?

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng từ ngoài nha phòng truyền đến:

"Ta xem là ai, mà dám chống lại Hoàng gia!"

Giọng nói tràn đầy năng lượng, ngay cả cửa sổ cũng chấn động, hiển nhiên là đang động dụng chân khí, từ làn sóng dao động cho thấy, đây là một võ giả cấp Địa.

Bên ngoài kinh đô, võ giả và dị thuật sư cấp Địa dường như có thể trở thành bá chủ một phương.

Một người đàn ông trung niên sải bước đi vào nha phòng, chưa kịp lên tiếng thì đã nuốt ngược trở lại, ngậm ngừng nói: "Lâm, Lâm, Lâm."

Lâm Tú liếc hắt một cái, hỏi: "Người là ai, người biết ta sao?"

Cổ họng của người đàn ông trung niên chuyển động, đem ra so ngang hàng, trượng phu của Triệu Linh Quân, con rể của Tiết gia, Phù Tang, với sức một mình hắt, lực địch ba vị thiên kiêu Đại U, từ ngày hắt từ Phù Tang trở về, đã không còn nhìn thấy bóng dáng của hắt nữa.

Bản thân hắt là cấp Địa hạ cảnh, thế tử là cấp Địa thượng cảnh, ngoài ra thực lực của ba vị thiếp thất chẳng có ai thấp hơn cấp Địa, cộng thêm mối quan hệ với Tiết gia, Hoàng gia cũng không động đến được.

Người đàn ông trung niên lập tức nói: "Ta, ta là cung phụng của Hoàng gia, phụng mệnh ở đây bảo vệ người của Bàng gia, Lâm đại nhân, cái này..."

Lâm Tú hỏi thẳng: "Bàng gia tội ác tà trời, bây giờ ta phải đến tịch thu gia sản, người có ý kiến gì?"

Người đàn ông trung niên lắc đầu.

Làm sao hắt ta dám có ý kiến.

Lâm Tú là ai chứ, trượng phu của Triệu Linh Quân, bản thân hắt cũng là thiên kiêu của Đại Hạ, đừng nói là Hoàng gia, cho dù là Trương gia, hắt cũng dám không xem ra gì.

Huống chỉ là Bàng gia?

Tên khốn Bàng Vũ kia, chộc phải ai không chộc, lại đi chộc hắt làm gì!

Đây chẳng phải Bàng gia đi gây sự với Diêm Vương rồi sao!

Lần này hay rồi, ngay cả việc làm ăn ở đây của Hoàng gia cũng gặp phải tổn thất lớn rồi.

Khó khăn lắm huyện lệnh huyện phủ mới nhận được nhiều sự giúp đỡ, e là cũng khó giữ được chức quan này.

Vương Đô.

Hậu cung.

Sáng sớm, Hạ Hoàng bước ra từ trong tấm cung của hoàng hậu, uốn ngực vươn vai một cách thoải mái, thân là hoàng đế, kỳ thực không phải hấn muốn làm gì cũng được, chẳng hạn như mỗi đêm, hấn chỉ có thể gọi một vị phi tần đến thị tẩm, nếu như làm vậy, thì trên sử sách nhất định sẽ viết, hấn là một tên hoàng đế dâm loạn.

Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, hấn có chút ngưỡng mộ Lâm Tú.

Ngay cả cái chăn bông ngủ cùng cũng không thể tùy ý sử dụng, làm hoàng đế như này thì có ý nghĩa gì?

Nhưng mà hôm qua, cảm giác được hoàng hậu và Hiền phi cùng phục vụ cho hấn, thật sự rất đáng nhớ.

Bọn họ đấu với nhau nhiều năm như vậy, mặc y phục đấu, cởi y phục cũng đấu, ai cũng không chịu nhường ai, cũng chẳng ai chịu thua ai, trước là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, Hiền phi đoan trang tao nhã, nhưng phía sau lại là...

Hai người, nhưng là hơn gấp đôi niềm vui, hương vị không phải tầm thường...

Tại cửa cung, Chu Cẩm đứng đợi đã lâu, thấy hấn đi ra, lập tức nói: "Bệ hạ, Giang

Nam cấp báo."

Hạ Hoàng không khỏi suy nghĩ, hỏi: "Giang Nam xảy ra chuyện gì?"

Giang Nam là nơi phồn hoa nhất Đại Hạ, nhưng đáng tiếc đã sớm bị bọn quyền quý phân chia với nhau, hần thấy thềm đã nhiều năm, nhưng từ đầu đến cuối lại không thể nhúng tay vào, đây cũng là tâm bệnh của hần.

Chu Cẩm nói: "Bẩm bệ hạ, chẳng phải Lâm Tú đưa mấy vị thê tử của hần đi Giang Nam chơi rồi sao, khi đi ngang qua huyện phủ Giang Nam, hần xảy ra xung đột với một vị công tử thế gia..."

"Huyện phủ?" Hạ Hoàng nghĩ ngợi rồi nói: "Nếu trẫm nhớ không lầm, đó làm phạm vi thế lực của Hoàng gia, nghề muối ở huyện phủ có lợi nhuận rất cao."

Chu Cẩm nói: "Người xung đột với Lâm Tú, chính là công tử của một gia tộc nào đó ở huyện phủ có mối liên hệ với Hoàng gia, vị công tử đó là em vợ của huyện lệnh huyện phủ..."

Sau khi mô tả chi tiết vấn đề, Chu Cẩm nói: "Sau đó Lâm Tú tức giận, để lộ thân phận tịch thu mao quan của huyện lệnh huyện phủ, điều tra tài sản Bàng gia, tịch thu gần trăm vạn lượng, đã thông báo cho quốc khố đi tiếp nhận rồi."

Chương 749: Người chộc hấn làm gì (4)

Hạ Hoàng nghe xong, trên mặt không giấu được vẻ vui mừng, lập tức nói: "Lập tức tới Lại bộ, sắp xếp người của chúng ta đảm nhận chức huyện lệnh huyện phủ, nhanh chóng quản lý, chỉnh đốn lại nghề muối, trầm đợi ngày này, đã đợi lâu lắm rồi"

Sau khi thu xếp xong xuôi, trên mặt hấn để lộ nụ cười, lẩm bẩm nói: "Chuyện này cũng không thể trách trầm, người nói tên công tử đó, đang yên lành, động tới hấn làm gì...

Lúc này, ở phủ Hoàng Quốc Công.

Một người đàn ông trung niên đọc xong bức mật thư trên tay, liền giận dữ đập xuống bàn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tên khốn kiếp, người gây sự với hấn làm gì!"

Lúc này, gia chủ Hoàng gia thực sự nổi ý định muốn giết tên tiểu súc sinh Bàng gia này rồi.

Đối với Hoàng gia mà nói, huyện phủ cực kỳ quan trọng, hai mươi phần trăm ngân lượng hàng năm của Hoàng gia, đều đến từ việc buôn muối của huyện phủ, những hào môn ở Vương Đô sẽ không muốn tự mình kinh doanh, cho nên bọn họ đã ủng hộ Bàng gia ở huyện phủ.

Để đảm bảo cho việc kinh doanh của huyện phủ được suôn sẻ, Hoàng gia cũng đã tốn rất nhiều công sức để sắp xếp người của mình vào vị trí huyện lệnh của huyện phủ.

Gia tộc đó không biết đã tốn bao nhiêu công sức, dồn bao nhiêu tiền bạc vào những thứ này.

Kết quả là, bày vẽ suốt mười năm, lại hủy trong một sớm một chiều.

Còn người gây ra tổn thất như thế cho Hoàng gia, hẳn vẫn chưa có cách báo thù.

Đó là trượng phu của Triệu Linh Quân, là cháu rể của Tiết lão quốc công, triều đình đều đặt hết hi vọng của cuộc thi vào hắn, ai dám động vào hắn?

Khoan nói tới những nhân vật lớn như Tiết gia, nếu ai dám gây bất lợi cho Lâm Tú, những thế lực hào môn ở Vương Đô sẽ không bỏ qua cho bọn họ, tổn thất trong ngành muối của Hoàng gia đem ra so bên nặng bên nhẹ với khoa cử của triều đình, còn phải nói sao?

Chuyện này cho dù có đánh gãy răng cả Hoàng gia, thì bọn họ cũng chỉ đành nén chịu đựng.

Những gia tộc khác ở Vương Đô cũng biết được tin tức này từ nhiều nguồn khác nhau.

Nhiều người đang thầm cười nhạo Hoàng gia, con chó mà nhà họ nuôi cắn phải ai không cắn lại đi cắn Lâm Tú, trước khi hắn giành được vị trí đầu trong cuộc so tài, đánh bại Đại U cưới được thiên kiều Phù Tang, thì đã không sợ trời không sợ đất, cũng chẳng xem Trương gia ra gì.

Bây giờ tuy Lâm gia chỉ là Nhị đẳng hầu, nhưng nếu thật sự xem bọn họ là phủ Nhị đẳng hầu bình thường thì đúng là không biết sống chết rồi.

Không xem thử thân tử của hắn là ai, thiếp của hắn là người thế nào à, Lâm gia sau này nhất định sẽ là gia tộc số một của Đại

Hạ, ngay cả Trương gia và Tống gia cũng phải nhờ cậy.

Các gia tộc lớn ở Vương Đô sớm đã cảnh cáo con cháu nhà mình, đừng động đến Lâm gia, tránh để rước họa cho gia tộc.

Đương nhiên, Hạ Hoàng nhận được tin tức này, vô cùng vui vẻ.

Thậm chí hẳn còn không đợi gia sản của Bàng gia được vận chuyển về đây, thì đã trực tiếp bảo Mật Trinh tỉ lập tức lái một chiếc thuyền phi đến Giang Nam, tiếp nhận gia sản của Bàng gia.

Lần này Lâm Tú đã hốt về một Thượng Lâm Uyển rồi.

Vốn dĩ giao Thượng Lâm Uyển cho hẳn, Hạ Hoàng vẫn có chút đau lòng, bây giờ đã hoàn toàn không còn cảm giác đau lòng nữa.

Gia sản của Bàng gia, cùng với vị trí huyện lệnh huyện phủ, còn có thể nhân cơ hội này giành lại nghiệp muối, quan trọng nhất là, Hoàng gia không thể trách lên đầu hẳn được, ai bảo người của bọn họ đi chọc Lâm Tú làm gì...

Mỗi ngon này, nếu như Giang Nam có thể lòi ra thêm mấy công tử giống như vậy thì tốt biết bao?

Phủ Giang Nam, huyện Bình Hà.

Ba ngày trước, đám người Lâm Tú rời khỏi huyện phủ.

Quan viên của Mật Trinh tỉ, ở bên ngoài, chính là người thay mặt hoàng đế.

Họ sở hữu quyền lực rất lớn, khi cần thiết thì có thể trực tiếp tiếp quản quan phủ địa phương.

Với thân phận là ti thừa của Mật Trinh ti, cưỡi mao quan của huyện lệnh huyện phủ, tịch thu Bàng phủ, đem ngân lượng thu được xung vào quốc khố, sau khi làm xong những chuyện này, Lâm Tú cũng không vội rời đi, mà nhìn chăm chăm huyện thừa của huyện phủ, bắt hết đám ác bá ở huyện, nốt bọn họ vào đại lao của huyện nha.

Sở hữu thân phận quan phương, quả thật làm việc gì cũng tiện hơn Thiên Đạo Minh rất nhiều, rất nhiều chuyện mà Thiên Đạo Minh làm, nhưng triều đình lại không làm được.

Và những chuyện triều đình có thể làm, Thiên Đạo Minh cũng không làm được.

Sở hữu hai thân phận, trắng hay đen đều có thể giải quyết hết được.

Hắn tin bây giờ Hạ Hoàng đã nhận được tin tức rồi, hơn nữa đã chọn được người cho chức huyện lệnh huyện phủ, với hiểu biết của Lâm Tú về hắn, hắn sẽ không bỏ qua cơ hội tốt lần này.

Làm như này, còn tốt hơn là chỉ giết giết giết.

Không ngoài dự đoán, mỗi năm hắn sẽ cùng mấy người Thái Y đến Giang Nam ít nhất một lần, huyện phủ lúc đó chắc sẽ tốt hơn bây giờ nhiều rồi, nếu như không thì tịch thu thêm mấy nhà, bắt thêm vài người.

Chương 750: Mai khai nhị độ (1)

Nhưng Lâm Tú tin, Hạ Hoàng sẽ không khiến hấn thất vọng.

Huyện Bình Hà là huyện gần huyện phủ, ba ngày này, Lâm Tú lại đưa bọn họ ra biển tu hành hai lần, hôm nay nghỉ ngơi một ngày, định đi dạo khắp huyện Bình Hà.

Đi dạo trên phố, Lâm Tú nhận thấy ở đây có rất nhiều cửa hàng bán tơ lụa, cả con phố chỉ toàn là tiệm vải, tơ lụa.

Thải Y nói với Lâm Tú, đây là xứ sở tơ lụa nổi tiếng Đại Hạ, tơ lụa được sản xuất ở đây không những cung cấp cho hoàng cung, mà còn tiêu thụ ở những nước khác, các quốc gia quanh Đại Hạ, thậm chí là Đại La, Đại U, đều rất được yêu thích.

Lụa tơ tằm rất thích hợp để làm sườn xám, Lâm Tú đã mua rất nhiều, đợi lúc xung quanh không có ai thì cất vào trong không gian.

Hắn đến huyện Bình Hà, còn có một lý do quan trọng là ngành tơ lụa ở đây lợi nhuận rất cao, ở đây đương nhiên cũng là vùng đất cạnh tranh của bọn quyền quý, danh sách ám sát mà Hạ Hoàng đưa cũng có một vị quan đến từ huyện Bình Hà, hấn ta là huyện thừa huyện Bình Hà, có phủ Triệu quốc công chống lưng.

Bởi vì hấn được cây lớn chống lưng, ở huyện Bình Hà, ngay cả huyện lệnh cũng phải nhường hấn ba phần, thực tế huyện lệnh huyện Bình Hà đã bị hấn không chế từ lâu, huyện Bình Hà hiện tại là do Huyện Vĩnh làm chủ.

Người này là vợ lẽ của Triệu gia ở Kinh đô, ở Kinh đô không mấy được xem trọng, thế là bị đưa đến Giang Nam, ở đây giúp cho công việc kinh doanh của Triệu gia.

Vị Triệu huyện thừa này, giống với Hạ Hoàng, là một tên háo sắc không hơn không kém.

Khi ở Vương Đô, hắn vẫn an phận thủ thường, chỉ là cưới thêm mấy thê thiếp, khi đến Giang Nam xa trời xa hoàng đế thì hắn hoàn toàn giở thói ngang ngược, hắn không thích mấy cô gái trẻ, mà chỉ say mê duy nhất vợ người ta, phạm là người mà hắn để mắt tới, hắn đều ép chết chồng họ, sau đó ở quyền thế, đe dọa dụ dỗ, hòng đạt được mục đích của mình.

Trong danh sách mà Lâm Tú và A Kha có được, Triệu huyện thừa này được đặc cách đánh dấu là mục tiêu ám sát trọng điểm của bọn họ, mục tiêu ám sát trọng điểm có nghĩa là người khác có thể không giết, nhưng tên họ Triệu này nhất định phải giết. Lúc này, Lâm Tú hoàn toàn chắc chắn Hạ Hoàng chính là minh chủ Thiên Đạo Minh rồi.

Người bình thường không hận loại người này đến thế.

Triệu huyện thừa và vợ hắn có một đứa con trai, cũng chẳng phải thứ tốt lành gì, thích làm con gái người ta hôn mê rồi chơi đùa, trong nhiệm vụ có nói, trong tình huống đảm bảo an toàn cho bản thân, có thể khiến hai cha con bọn họ đều có kết cục như nhau.

Trên quyển sổ viết rất chi tiết, mỗi ngày vào giờ Ngọ, công tử huyện thừa này đều

dùng bữa ở tửu lầu lớn nhất huyện thành này.

Sắp đến giờ cơm rồi, Lâm Tú và đám người Thái Y đến tửu lầu lớn nhất huyện Bình Hà.

Việc kinh doanh của tửu lầu này rất tốt, các phòng riêng ở tầng trên đều kín chỗ, Lâm Tú ngồi với họ ở sảnh tầng dưới và yêu cầu chủ quán phục vụ tất cả các món ăn đặc trưng ở đây, nếu bốn người ăn không hết, thì còn có tên nhóc trên người hắn.

Ánh mắt của các vị khách ở tửu lầu đều đổ dồn về phía bọn họ.

Ba mỹ nhân, mỗi người đều là cực phẩm, ai cũng có nét thiên thu, đặc biệt là cô gái có nốt ruồi giọt lệ ở khóe mắt kia, càng là cực phẩm trong cực phẩm, mà ba người này lại cực kỳ thân mật với hắn, vị công tử trẻ tuổi này, đúng là điểm phúc đầy mình.

Không biết là vị công tử nơi nào, mà lại dám dẫn theo mỹ nhân đi dạo khắp phố như vậy.

Ăn được một nửa thì có mấy người từ trên lầu đi xuống.

Là mấy công tử trẻ tuổi, lúc đi ngang qua đại sảnh, bọn họ không khỏi nhìn vị công tử và ba mỹ nhân kia, nếu là lúc bình thường, Triệu Húc nhất định sẽ có ý đồ khác, nhưng mấy người này trông đáng vẻ bất phàm, không giống người bình thường, trong đó có một cô gái toát lên khí chất của một danh môn khuê tú, khí chất này chỉ có trong những gia tộc lớn mới bồi dưỡng ra được, hắn không nhiều chuyện là còn có một nguyên nhân khác.

Trong vòng tay của công tử trẻ tuổi kia, lúc nào cũng ôm một con mèo có cánh, đó chính là linh sủng, tuy nói người sở hữu linh sủng chưa chắc có thân phận bất phàm, nhưng cẩn thận vẫn hơn, chí ít ở huyện Bình Hà này hẳn chưa từng thấy nhà nào nuôi linh sủng.

Không ngờ, hẳn chỉ nhìn một cái, thì thanh niên kia đã cau mày, lạnh lùng nói: "Người đang nhìn cái gì!"

Triệu Húc bất giác sùng sốt, người này hồng hách như vậy sao?

Vốn dĩ hẳn đang định rời đi, nhưng lại dừng bước.

Ở huyện Bình Hà này, hẳn cũng là người nói một không nói hai, bên cạnh còn có nhiều bạn của hẳn như thế, nếu hôm nay không nói tiếng nào mà bỏ đi, sau này biết nhét mặt mũi ở đâu?

Hắn dừng dung nhìn người đó, hỏi: "Nhìn người thì đã sao?"

Người thanh niên nói: "Thử nhìn thêm xem?"

Chương 751 → 800

Chương 751: Mai khai nhị độ (2)

Triệu Húc còn chưa nói gì, mấy người bạn phía sau hắn đã không nhìn được, lần lượt tiến thẳng tới.

“Người là ai?”

“Nói chuyện kiểu gì thế?”

“Có biết người đang nói chuyện với ai không?”

Mấy người người một câu ta một câu, lúc đầu là mắng chửi, sau đó là trực tiếp động thủ, nhưng trên phương diện này, bọn họ căn bản không phải là đối thủ của thanh niên kia, không lâu sau đã bị đánh nằm lăn đầy ra đất.

Có người thấy tình hình không ổn, vội vàng chạy ra ngoài báo tin, một lúc sau đám quan sai cũng vội vàng chạy tới.

Không biết thanh niên đó nói gì với bố đầu, một lúc sau, con trai của Triệu huyện thừa và đám bạn của hắn đều bị những quan sai đó bắt đi.

Chuyện xảy ra là điều mà tất cả mọi người không ngờ tới.

Huyện thừa họ Triệu một tay che trời ở huyện Bình Hà bấy lâu cùng con trai của ông ta, đều bị đưa vào tù, sản nghiệp ở huyện Bình Hà của Triệu gia cũng bị kiểm tra và tịch thu, chuyện này, rung động cả một huyện Bình Hà.

Cha con Triệu gia thống trị huyện Bình Hà hơn mười năm, người dân phần nộ nhưng lại không dám nói ra, bởi vì cha con họ có kẻ chống lưng đằng sau, quan hệ rất thân

thiết với một vị quan chức nào đó ở Vương Đô.

Lần này, có vẻ như bọn họ đã đắc tội nhân vật lớn đến từ Vương Đô, người đó vô cùng tức giận, nhờ sạch mọi thế lực của Triệu gia ở huyện Bình Hà.

Vương Đô.

Buổi sáng Hạ Hoàng vừa thức dậy đã nghe thấy tiếng hí thước hót.

Thấy hai người vợ xinh đẹp nằm ở hai bên còn đang ngủ say, hắn nhẹ nhàng bước xuống giường, đi tới sân, Chu Cẩm nhẹ giọng nói: "Bệ hạ, huyện thừa huyện Bình Hà cũng đã bị Lâm Tú tóm rồi.

"Huyện thừa huyện Bình Hà?"

Nghe những lời này, vẻ mặt của Hạ Hoàng thoáng thay đổi, huyện thừa có hàng trăm hàng nghìn người, duy chỉ có huyện thừa huyện Bình Hà để lại cho hắn ấn tượng sâu sắc, tên súc sinh này, thích vợ người ta thì cứ việc thích đi, thủ đoạn tàn độc vậy làm gì.

Hắn đã cho Thiên Đạo Minh đi ám sát ông ta rồi.

Hắn ngạc nhiên nói: "Huyện thừa huyện Bình Hà cũng đắc tội với hắn sao?"

Chu Cẩm nói: "Nghe nói con trai ông ta chộc ghẹo Tiết Ngung Nhi, thế là ông ta bị Lâm Tú bắt lại, toàn bộ tài sản của Triệu gia cũng bị tịch thu, tội danh của cha con họ đã được điều tra rõ, đang chờ triều đình xử lý..

Mới sáng sớm đã nhận được tin tức tốt như vậy rồi, Lâm Tú lúc nào cũng mang lại niềm

vui bất ngờ cho hấn, Hạ Hoàng liền nói:

"Lập tức cho người của chúng ta lái thuyền đến đó, đúng rồi, đừng quên báo tin này cho Tiết gia biết"

Triệu quốc công phủ, gia chủ Triệu gia cũng vừa nhận được mật thư.

Đọc xong nội dung bức thư, hấn ngo ngác cả người.

Mấy ngày trước hấn còn cười nhạo người nhà họ Hoàng, chưa được mấy ngày, chuyện tương tự đã ập đến Triệu gia nhà họ.

Chi thứ của Triệu gia ở Giang Nam đã trêu chọc châu gái của Tiết quốc công, bọn họ thật sự làm "nở mày nở mặt" Triệu gia rồi, chuyện mà dòng chính của Triệu gia ở Vương Đô không dám làm, bọn họ lại dám làm...

Còn chưa kịp hoàn hồn, một hạ nhân đã vội vàng báo tin, người của Tiết gia đã đến, của chính nhà Triệu gia đã bị bọn họ đập nát, mười mấy tên thanh niên cao to đứng chặn ngay cửa nhà Triệu gia, đòi bọn họ giải thích cho rõ ràng.

Phủ Triệu quốc công hôm nay vô cùng náo nhiệt.

Ở Đông Thành có không biết bao nhiêu gia môn quyền quý, khi mười mấy tên trai tráng của Tiết gia hùng hổ ập tới Triệu gia, rất nhiều người nhìn thấy, nhốn nháo xôn xao ra ngoài vây quanh đứng xem.

Có người vì lo ngại thân phận không tiện đích thân ra ngoài đã sai hạ nhân của mình đi nghe ngóng tin tức.

Cửa nhà Triệu gia đã bị đánh sập, bên trong cũng liên tục vọng ra tiếng chửi

mắng.

"Họ Triệu kia, người có ý gì đây hả!"

"Tuồng Tiết gia không có nam nhân nên ức hiếp đúng không?"

"Chuyện hôm nay chưa xong đâu!"

Đúng trước cửa Triệu gia nghe ngóng một lúc, mọi người đều hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Hóa ra một tên dòng chỉ thú của Triệu gia không biết sống chết, ở Giang Nam đã trêu chọc cháu gái của Tiết quốc công, Tiết gia chỉ có mỗi nàng là nữ, trêu vào nàng cũng giống hệt như chọc vào tổ ong, đáng đời bị người ta tìm đánh tới cửa, ngay cả cửa lớn nhà Triệu gia cũng bị tháo dỡ.

Chuyện này Triệu gia nói oan cũng oan, nói không oan cũng không oan.

Tuy rằng trước đây Tiết gia và Triệu gia có địa vị tương đương nhau, thậm chí Triệu gia còn cao hơn một bậc, nhưng bởi vì Tiết gia không có người nối dõi, con cháu trẻ tuổi của Triệu gia thì có vài người là thiên tài rồi.

Nhưng bây giờ Tiết gia có thân phận gì chứ, Nhị đẳng công đương triều, trong nhà có cường giả cấp Thiên trấn giữ, Triệu gia có gan lớn thế nào cũng không dám đắc tội Tiết gia, lần này hoàn toàn là tai họa vô duyên vô cớ rơi xuống đầu, đương nhiên là oan rồi.

Chương 752: Mỗi bên nhường một bước. (1)

Nhưng thân phận của người kia lại đúng thật là chỉ thú của Triệu gia, oan có đầu nợ có chủ, Tiết gia tìm bọn họ tính sổ cũng không có gì quá đáng.

Đối mặt với bọn người Tiết gia không nói lý lẽ này, gia chủ Triệu gia đích thân ra mặt, vừa thấp giọng nói lời tạ lỗi, vừa dâng lên trọng lễ, thỉnh cầu Tiết gia tha thứ, khó khăn lắm mới khiến chuyện này bình ổn lại.

Thế nhưng trong lòng ông đã thầm lôi tên cùng tộc kia ra mắng cho té tát.

Sau khi gia chủ Hoàng gia hay tin người của Triệu gia cũng đắc tội Lâm Tú, tên ở bên dòng chỉ thú của Triệu gia kia bị cắt chức, gia sản bị tịch thu, trong lòng ông ta không hiểu sao lại thoải mái hơn rất nhiều.

Hoàng gia đúng là xui thật, nhưng ít nhất vẫn có người xui chung với họ.

Về phần những gia tộc quyền quý khác thì đều mang tâm thái xem náo nhiệt, chuyện không liên quan đến mình, có náo nhiệt mà không xem cũng uống.

Chỉ có điều, chuyện của Hoàng gia và Triệu gia đã cho bọn họ một lời cảnh tỉnh.

Giang Nam là một miếng thịt mỡ, gia tộc của bọn họ ít hay nhiều thì cũng đều có sản nghiệp ở Giang Nam, hoặc là để củng cố thế lực ở Giang Nam, hoặc là chỉ thú của gia tộc dời đến đó để làm ăn.

Ngày thường những người này có tác oai tác quái, vô pháp vô thiên đến đâu, bọn họ

cũng lười để ý.

Nhưng trong những ngày Lâm Tú ở tại Giang Nam, những người này tốt hơn nên kiểm chế lại một chút.

Người này, dù là ở Vương Đô cũng có thể bá đạo ngang dọc chứ đừng nói đến Giang Nam, lỡ như không cẩn thận đắc tội hãn thì ngay cả những người ở tận Vương Đô xa xôi như bọn họ cũng vô duyên vô cớ chịu họa.

Thế nên, ngay cả những gia tộc hàng đầu như Trương gia Tổng gia cũng phái người đến Giang Nam, nhắc nhở những thế lực phụ thuộc nhất định không được chọc đến Lâm Tú.

Chỉ có điều, lúc này đây, đa phần bọn họ vẫn coi chuyện của Hoàng gia và Triệu gia như trò cười, vẫn chưa quá coi trọng chuyện này.

Hầu hết những người đến Giang Nam truyền lời đều là quan gia hoặc hạ nhân trong phủ, đợi bọn họ đến được Giang Nam cũng là chuyện của mấy ngày sau rồi.

Những cung phụng cấp Địa thượng cảnh thì lại có thể từ Vương Đô đến Giang Nam chỉ trong vòng nửa ngày, nhưng ngay cả Trương gia cũng chưa xa xỉ đến mức cho người như vậy đi truyền tin, mỗi lần sai bảo những cường giả như thế đều phải ra một cái giá rất đắt.

Lúc này, ở huyện nào đó thuộc Giang Nam.

Lâm Tú đang dẫn theo một nhóm bồ khoái đi khám xét, trong vòng mười ngày đã xét được đến nhà thứ năm.

Các thế lực phụ trợ ở Giang Nam của những gia tộc quyền quý chốn Vương Đô, ở mảnh

đất này hoàn toàn chẳng có kẻ địch, có thể là do đã làm "vua" một cõi quen rồi, hành sự chẳng chút kiêng nể, vô pháp vô thiên, hoàn toàn không thể để bị điều tra.

Đôi khi chẳng cần họ gây sự, rắc rối cũng sẽ tự tìm đến.

Sau đó, Lâm Tú chỉ cần tiết lộ thân phận, thuận lý thành chương mà điều tra mọi chuyện.

Mà gia tộc của bọn họ bị điều tra thì coi như xong, không dính đến tội trốn thuế thì cũng là tội đàn áp dân chúng, không tra thì là nhân vật có tiếng, tra rồi thì tội trạng chồng chất.

Lâm Tú cứ thế trừng phạt theo luật thôi.

Hắn phát hiện mình đã dần dần thích cái cảm giác này rồi.

Cùng A Kha hành hiệp trượng nghĩa đương nhiên rất sáng khoái, nhưng chỉ có thể làm anh hùng vô danh âm thầm hành động, bây giờ có thể quang minh chính đại đi khám xét bắt người, mỗi lần khám xét xong một nhà, nhìn thấy ánh mắt sùng bái cùng ca ngợi của người dân, hắn cảm thấy vô cùng có thành tựu.

Lại khám xét xong thêm một nhà nữa, người dân thấy hắn bước ra, không khỏi reo hò.

"Đại nhân anh minh!"

"Bọn họ đáng bị trừng trị từ lâu!"

"Đại nhân đến Giang Nam sớm hơn thì tốt biết mấy!"

Người dân ở đây đã coi Lâm Tú như một vị quan lớn mà triều đình cử đến Giang Nam để thanh trừng bọn ác gian, bởi vì trong

những ngày qua, đã có đến tận mấy thế lực chuyên làm chuyện xấu ở Giang Nam bị hấn tiêu diệt.

Hấn giống như Thanh Thiên đại lão gia ở trong lòng muôn dân.

Ở phía cuối đám đông, có mấy người dùng ánh mắt kính phục nhìn về phía chàng trai trẻ đó.

Một người đàn ông lâm bẩm: "Hấn chính là Lâm Tú..."

Một người khác nói: "Nghe nói lúc ở Vương Đô, hấn đã giúp đỡ dân chúng rất nhiều, là một người trong sạch hiếm có trong đám con cháu quyền quý, ta đã nghe về hấn lâu lắm rồi..."

Một người khác lại nói: "Tin đồn quả không sai, phải chỉ hấn là huynh đệ trong nhà ta thì tốt biết mấy..."

Nhân vật lớn đến từ Vương Đô những ngày này đã gây ra không ít tiếng vang, người trong phân đội của Thiên Đạo Minh cũng bị thu hút mà đến.

Mặc dù bọn họ không ưa gì những gia tộc này, nhưng cũng không thể làm gì hơn.

Quyền lực của những gia tộc này rất lớn, sau lưng còn có Vương Đô chống lưng, rất nhiều gia tộc ở Giang Nam vốn đã xuất thân trong chốn quan trường, Thiên Đạo Minh có thể giết những người tội cực kỳ lớn, nhưng cũng không có cách nào lật đổ cả một gia tộc.

Chương 753: Mỗi bên nhường một bước. (2)

Nhưng chàng trai này, đã dễ dàng làm được chuyện mà bọn họ không làm được.

Ở một góc độ nào đó mà nói, người này cũng là đồng minh của họ.

Dù cho là ở trong triều đình cũng có người có chung suy nghĩ với họ.

Ở phía sau đám người, một người đàn ông bụi bặm phong trần vì đi đường xa, chặn lại một người qua đường hỏi: "Ông cụ, cho hỏi, đường nào đến Trịnh gia?"

Hắn vừa từ kinh thành đến, được lệnh của Trịnh quốc công đến căn dặn một chỉ thú của Trịnh gia ở Giang Nam rằng những ngày này phải thành thật ngồi yên, đừng chọc đến người không nên chọc, đặc biệt là cái người họ Lâm kia...

Ông lão hỏi: "Trịnh gia, Trịnh gia nào?"

Người đàn ông nói: "Trịnh gia lớn nhất huyện Hoài Viễn"

Ông lão lắc đầu nói: "VẬY NGƯỜI ĐẾN MUỘN RỒI, TRỊNH GIA ĐÃ KHÔNG CÒN NỮA..."

Người đàn ông ngăn người, thì thào nói: "Không, không còn nữa..."

Vương Đô.

Trương gia, người đàn ông trung niên không dám tin nhìn người đàn ông đầy bụi bặm kia, hỏi: "NGƯỜI NÓI CÁI GÌ?"

Tổng gia, gia chủ Tổng gia nhìn lá thư khấn trong tay, cũng không dám tin vào mắt mình.

Trịnh gia, Vệ gia, Tề gia...

Thư khẩn từng bức từng bức được gửi đến các nhà quyền quý ở Vương Đô, không lâu trước đó, bọn họ vẫn còn đang cười nhạo Hoàng gia cùng Triệu gia, giờ đây lại bắt đầu có chút đứng ngồi không yên.

Hai ngày này, bọn họ lần lượt nhận được thư khẩn từ Giang Nam, thế lực phù trợ ở Giang Nam của nhà họ, đã bị người ta tiêu diệt.

Những người này đều từng xung đột với Lâm Tú, không một ai ngoại lệ.

Bọn họ cuối cùng cũng nhận ra rằng có điều gì đó không ổn.

Một gia tộc có thể nói là trùng hợp, hai gia tộc vẫn là trùng hợp, nhưng đến gia tộc thứ ba thứ bốn, thì không thể nào là trùng hợp nữa.

Đêm trước trận đấu, Lâm Tú không hiểu sao lại đi đến Giang Nam, đến thì thôi đi, còn hết lần này đến lần khác tiêu diệt thế lực mà họ khó khăn lắm mới gây dựng được, nếu nói sau lưng không có ai sai bảo, bọn họ không tin.

Nhưng tại sao hắn lại làm vậy?

Chuyện này có lợi gì cho hắn?

Lâm gia lại chẳng có sản nghiệp gì ở Giang Nam, chẳng cần tranh giành lợi ích gì với bọn họ, hắn ăn no rãnh rồi muốn chống đối lại nhiều gia tộc quyền quý ở Vương Đô hay sao?

Chẳng mấy chốc, bọn họ đã hiểu ra được căn nguyên của vấn đề.

Chuyện này không có ích lợi gì cho Lâm Tú, nhưng với một người khác thì có.

Tất cả sản nghiệp mà Lâm Tú thu được từ việc khám xét ở Giang Nam đều được đưa vào trong quốc khố, những ngày này, thuyền từ Vương Đô đến Giang Nam hết chuyến này đến chuyến khác, các chức quan đang bị bỏ trống ở các huyện của Giang Nam cũng ngay lập tức được sắp xếp ổn thỏa.

Chuyện ở Giang Nam lần này, Lâm Tú và bọn họ đều chẳng được chút lợi lộc nào, chỉ có mỗi bệ hạ là kiếm được bọn tiền.

Triều đình trước giờ luôn thêm muốn quyền lợi của Giang Nam, các gia tộc lớn đều biết rõ chuyện này, nhưng đây là lần đầu tiên thấy người dùng thủ đoạn ác liệt như vậy.

Trong cung nhận được hết tin tốt này đến tin vui khác, ban đầu Hạ Hoàng còn rất vui mừng, nhưng đến bây giờ đã chẳng còn cảm giác gì nữa.

Bây giờ hắn bắt đầu lo lắng một chuyện khác.

Có khi nào những gia tộc đó sẽ cho rằng Lâm Tú làm như vậy là do hắn ở đằng sau ra lệnh không?

Lần này thật sự không phải đâu...

Không có lần nào phải cả!

Nhưng nếu như đặt mình vào các gia tộc bọn họ mà nghĩ, hắn cũng sẽ nghĩ như thế thôi.

Làm sao lại có nhiều sự trùng hợp như vậy, các thế lực phù trợ ở Giang Nam của quyền quý chốn Vương Đô lần lượt gây phiền phức cho Lâm Tú, theo như hiểu biết của hắn về Lâm Tú, rất có thể kê gập phiền phức ngược lại sẽ là bọn họ.

Con người của hãn chính trực ngay thẳng, ngay cả những con cháu quyền quý ở Vương Đô hãn còn không nể mặt, thì nói chỉ là những kẻ ở Giang Nam?

Chuyện Lâm Tú làm, hãn rất thích.

Nhưng "nỗi oan" này, hãn cũng phải gánh.

Rất nhanh, Chu Cẩm đã đến bẩm báo rằng có vài vị trọng thần trong triều đến cầu kiến.

Trong ngự thư phòng, một số trọng thần đại diện cho các gia tộc quyền quý ở Vương Đô, đầu tiên là trần thuật lại hành động của Lâm Tú ở Giang Nam, sau đó là ngấm thề hiện với Hạ Hoàng rằng, phải chăng nên quản lại hãn, nếu cứ tiếp tục như thế, e rằng hãn sẽ quấy tung cả vùng Giang Nam lên mất.

Trên mặt Hạ Hoàng lộ ra chút khó xử, nói: "Chuyện này trầm cũng rất khó giải quyết, Lâm Tú là thiên kiêu của Đại Hạ ta, là người của các người chọc đến hãn trước, việc hãn làm ở Giang Nam cũng là hành xử theo luật pháp, nếu như trầm khiển trách hãn, há chẳng phải sẽ khiến cho những ruồng cột tương lai của Đại Hạ thất vọng hay sao..."

Sau một hồi bàn luận, Hạ Hoàng nhìn bọn họ, nói: "Trầm có thể bảo hãn dừng tay, nhưng các người cũng nên quay về ngấm lại người của các người ở Giang Nam mấy năm nay đã làm ra những gì, nếu như bọn họ vẫn không biết kiểm soát hành vi của mình, lần sau lại tiếp tục chọc đến hãn, trầm cũng không giúp được các người..."

Chương 754: Mỗi bên nhường một bước. (3)

Chẳng bao lâu, những lời này đã truyền nguyên văn không sót một chữ đến phủ của các đại gia tộc quyền quý.

Bệ hạ có thể bảo Lâm Tú dừng tay, nhưng với điều kiện bọn họ phải kiểm soát được những gì mà các gia tộc ở Giang Nam làm.

Điều này đối với các gia tộc quyền quý mà nói, cũng không được coi là điều kiện, mà là mỗi bên nhường một bước.

Kiểm soát những gia tộc ở Giang Nam, chỉ là mệnh lệnh mà thôi, trước kia bọn họ chỉ quan tâm đến chuyện làm ăn ở Giang Nam, cũng lười để ý những người kia ở Giang Nam làm những gì, nhưng bây giờ không quản không được nữa, Lâm Tú dường như rất thích Giang Nam, hiện giờ hắn đang nắm thế thượng phong, lỡ như tên nào không có mặt lại chọc đến hắn, ngược lại còn đem đến phiền phức cho bọn họ.

Nếu như là người khác ở Giang Nam làm như vậy, làm rối loạn bố cục của nhiều gia tộc bọn họ đến vậy, bọn họ nhất định sẽ âm thầm sai cường giả đi xử lý hắn..

Nhưng đó là Lâm Tú...

Ai dám động hắn, ai động vào được hắn?

Với tính cách của Tiết lão quốc công, giết cháu rể của ông ta, mỗi một gia tộc ở Vương Đô đừng hòng được yên thân.

Đáng sợ hơn nữa là Triệu Linh Quân.

Lâm Tú là trượng phu của nàng, nếu ai khiến nàng trở thành góa phụ, đây sẽ là mối thâm thù không bao giờ chấm dứt, không

ai muốn đắC tội đến một vị cấp Địa thượng cảnh mười chín tuổi cả...

Chưa kể, hắN còn là chồng của vị thiên kiêu Phù Tang kia, hai thiếp thất cùng em vợ của hắN, tư chất đều là Thiên giới, dù cho hắN không có bản lĩnh chỉ dựa vào phụ nữ thôi thì cũng đủ rồi...

Phủ thành Giang Nam, Mộ Dung gia.

Đến Giang Nam hơn nửa tháng, Lâm Tú dắt theo ba người phụ nữ đi tu luyện mấy lần, đi dạo chơi vài huyện, rồi lại quay trở về phủ thành.

Chủ yếu là do lúc họ đi ra ngoài có mang theo linh sủng, Lâm Tú lo Quý phi nương nương nhớ thương linh sủng cho nên mới mang nó trở về cho Quý phi nương nương gặp nó.

HắN cũng tiện thể đến thăm Quý phi nương nương luôn.

Hoa viên phía sau phủ Mộ Dung, Quý phi nương nương đang ôm linh sủng ngắm hoa, ở gần đó, Lâm Tú đang ở hòn non bộ ngắm nàng.

Có thể là do nút thắt trong lòng đã được cởi bỏ, sau khi đến Giang Nam, Quý phi nương nương đã thay đổi hoàn toàn so với lúc ở Vương Đô, mấy ngày không gặp, Lâm Tú cảm thấy nàng lại diễm lệ thêm mấy phần.

Ở cạnh Hạ Hoàng thời gian lâu, hắN ít nhiều cũng chịu chút ảnh hưởng từ người kia.

Trước kia hắN chỉ thích thiếu nữ cùng những ngụ tử chững chạc thành thực, bây giờ cảm thấy phụ nữ ngoài ba mươi tuổi cũng rất mới mẻ.

Bỗng đâu có một bóng người từ phía sau đi đến, Lâm Tú ngoảnh lại nhìn, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, nói: "Sao người lại ở đây?"

Chu Cẩm bước tới, nói: "Cái này phải hỏi người, người ở Giang Nam bắt nhiều người như vậy, khám xét nhiều nhà như vậy, những gia tộc đó cùng nhau tìm đến bộ hạ, bộ hạ phải ta đích thân đến đây một chuyện."

Lâm Tú hỏi: "Bộ hạ nói thế nào?"

Chu Cẩm nói: "Bộ hạ bảo người làm tới đây thôi, nếu còn tiếp tục bắt người, Vương Đô sẽ có kẻ làm loạn, có điều, mấy gia tộc đó cũng đã đảm bảo rằng sẽ kiểm soát những gia tộc ở Giang Nam, cũng coi như là mỗi bên nhường một bước..."

Kết quả này không nằm ngoài dự đoán của Lâm Tú.

Triều đình Đại Hạ, và chúng quyền quý, là quan hệ cùng nhau sinh tồn.

Quyền quý không thể tách khỏi triều đình, triều đình cũng không thể tách khỏi quyền quý.

Nhiều năm qua, trải qua vô số ván cờ, triều đình và chúng quyền quý vẫn ở thế hòa nhau, Lâm Tú bây giờ, vẫn chưa đủ sức phá vỡ cục thế này.

Giang Nam là một miếng bánh lớn, hẳn không có khả năng khiến cho bọn họ cam tâm tình nguyện nộp ra tất cả lợi ích đang nắm trong mình.

Tuy nhiên, chỉ cần bọn họ thực sự có thể kiểm soát lại những gia tộc ở Giang Nam, vậy mục tiêu của Lâm Tú cũng đã đạt được.

Lời hứa với A Kha, hắn đã tiến gần thêm một bước nữa.

Lần này hắn đã tặng cho Hạ Hoàng vài "túi quà" lớn, lúc về sẽ đòi Hạ Hoàng ban cho một chiếc du thuyền, đợi sau khi trận đấu kết thúc, hắn sẽ đưa các nàng đi đến những vùng đất khác của Đại Hạ để tìm hiểu cảnh vật cùng con người ở những vùng này.

Lúc này, Chu Cẩm lại nói: "Bệ hạ còn bảo ta chuyển lời cho người một câu"

Lâm Tú: "Câu gì?"

Chu Cẩm nói: "Bệ hạ nói, lần này người làm rất tốt..."

Trước đây Lâm Tú có chút hiểu lầm về Hạ Hoàng, tưởng rằng hắn ngoại trừ háo sắc ra thì chẳng còn ưu điểm gì khác.

Cho đến khi hắn phát hiện ra Hạ Hoàng chính là minh chủ huyền bí của Thiên Đạo Minh, cũng là người cùng chung chí hướng với bọn hắn.

Trong cơ thể háo sắc của hắn, vẫn mang nhịp đập của một bậc hiền quân.

Lúc này, Chu Cẩm lại bước đến bên cạnh Quý phi nương nương, cung kính nói: "Nương nương, bệ hạ cũng có lời muốn nói với người."

Quý phi ôm linh sủng, hướng mắt nhìn hắn.

Chương 755: Phúc của người Tề (1)

Chu Cẩm nói: "Bệ hạ nói, nếu như nương nương muốn ở lại Giang Nam, thì không cần hồi kinh nữa, lão nô sẽ sắp xếp ổn thỏa mọi thứ cho người."

Quý phi nương nương về Giang Nam thăm họ hàng, tuy rằng có rất nhiều người tận mắt chứng kiến nhưng cũng không phải là không có cách, chẳng hạn như, nương nương trong lúc thăm họ hàng đã lâm trọng bệnh, không may qua đời, bệ hạ vô cùng đau xót, từ nay về sau sẽ không phong ai làm Quý phi nữa...

Bệ hạ không muốn Quý phi nương nương cả đời sống trong thâm cung, những năm này, đã nhiều lần đề nghị, chỉ là lúc đó Quý phi nương nương và Mộ Dung phủ vẫn chưa làm lành với nhau, giờ đây lại là thời cơ tốt nhất.

Nếu là một năm trước, có lẽ Quý phi nương nương sẽ suy nghĩ về đề nghị này của Chu Cẩm.

Lúc này, nàng vừa vuốt ve linh sủng trong tay, vừa đưa mắt nhìn người đang đứng nói cười với Song Song Linh Lung gần đó, lắc đầu nói: "Không cần, giờ đây bản cung cảm thấy, kinh đô cũng rất tốt..."

Chu Cẩm trở về kinh đô phục mệnh, Lâm Tú và các nàng cùng Quý phi nương nương ra ngoài dạo chơi.

Những ngày này, Ngung Nhi và Uyển Nhi đã đem lòng yêu mến Giang Nam, Lâm Tú quyết định mỗi năm sẽ dẫn các nàng đến đây hai tháng, một là để vui chơi, hai là để tu luyện.

Họ dạo bước trên con đường phủ thành, lúc đi qua cây cầu đá, Lâm Tú nhìn thấy ở bên kia cầu có một vị công tử đang bước đến.

Người này mang dáng vẻ tiêu chuẩn của một quý công tử quần là áo lượt, đi đường nghênh ngang đặc ý, sau lưng còn có vài tùy tùng, người đi đường trông thấy đều cách ra xa.

Quý công tử kia thỉnh lĩnh nhìn thấy đối diện có một nhóm người đẹp, ai ai cũng đều là mỹ nhân hiếm thấy, đang muốn ngắm thêm một chút, ánh mắt vô tình liếc thấy có nam tử trẻ tuổi trong nhóm đó, người khẽ run lên, đầu đỏ mồ hôi lạnh vội vàng đi xuống cầu.

Mới hôm qua, nhà chính ở Vương Đô đã phái đến một cung phụng cấp Địa đến Giang Nam trong đêm, nghiêm nghị mà căn dặn bọn họ, sau này ở Giang Nam phải tuyệt đối chú ý lời nói cử chỉ, tuân thủ kỷ cương luật pháp, không thể ngông cuồng tùy tiện như trước kia nữa.

Nếu không, không chờ đến triều đình ra tay, nhà chính cũng sẽ đích thân xử lý bọn họ, chuyện làm ăn ở Giang Nam cũng sẽ để cho người khác làm thay.

Đây chỉ là một trong số đó, vị cung phụng đó còn liên tục căn dặn rằng điều quan trọng nhất là, nếu ở Giang Nam gặp phải một người đàn ông, tránh được thì nhất định phải tránh, nếu như tránh không được, thì phải nhớ kỹ, nhất định không được nhìn hắn, càng không được nhìn nữ nhân bên cạnh hắn...

Vô tình liếc nhìn thôi cũng rất có thể sẽ đem lại tai họa ngập đầu cho gia tộc.

Nếu không cẩn thận đắc tội hần, vậy thì cứ lấy cái chết đền tội đi, Vương Đô đã nhắc nhở bọn họ rồi, nếu như bởi vì đắc tội hần mà khiến cho nhà chính ở Vương Đô chịu thêm bất cứ tổn thất nặng nề nào, kết cục của bọn họ nhất định là sống không bằng chết.

Cần chú ý nữa là, nam nhân đó rất thích lo chuyện bao đồng, cho nên tốt nhất đừng làm mấy chuyện như là ức hiếp bá tánh hay là trêu chọc dân nữ trước mặt hần, nếu không rất có khả năng sẽ tạo ra lý do để hần khám xét nhà.

Nói tóm lại, ý của Vương Đô chính là bảo bọn họ làm người phải tiết chế một chút, dựa vào quyền thế và tài lực của bọn họ, trong phạm vi phạm luật cho phép muốn chơi thế nào thì chơi, nhưng tốt nhất đừng vượt qua giới hạn của luật pháp, để cho người ta nắm được thóp.

Nếu như là trước kia, nhìn thấy một nhóm mỹ nhân như vậy, vị công tử trẻ tuổi này nhất định sẽ tiến tới trêu chọc một phen, nhưng lần này, hần chỉ dám liếc nhìn thêm vài cái.

Nhưng không ngờ cái liếc nhìn này của hần ta, đã chạm phải một người đàn ông.

Chân dung của người này vẫn còn ở trong nhà hần ta, hần chính là người đàn ông mà nhà chính ở Vương Đô yêu cầu tuyệt đối không được chọc đến.

Hần nhanh tay lẹ mắt, đảo mắt nhìn xung quanh, bắt gặp một bà cụ đang chống gậy, chậm chạp bước lên từng bậc thang đi qua chiếc cầu, hần lập tức chạy đến, trên mặt

cố gắng nặn ra một nụ cười hiền lành, nói: "Bà cụ, nào, để ta công bà qua cầu..."

Bà cụ còn chưa kịp phản ứng, gậy đã bị giựt lấy, bản thân bà thì bị chàng thanh niên này công lên, chỉ hai ba bước là đã đến phía bên kia đầu cầu.

Sau bà cụ được thả xuống thì liền nắm lấy tay của hắn, cảm kích nói: "Cảm ơn vị công tử này, ngài đúng là người tốt..."

Quý công tử lần đầu tiên được người dân khen ngợi, trong lúc thấp thỏm ngoảnh đầu nhìn một cái, thấy người kia không đến gây rắc rối với hắn mới thở phào nhẹ nhõm, nói: "Không cần cảm ơn, điều ta nên làm mà..."

Cảnh tượng này khiến cho người dân trên cầu đều ngây ra.

Chương 756: Phúc của người Tề (2)

Người này là công tử có tiếng ở phủ thành đây, tuy không phải là chuyện xấu gì cũng làm, nhưng ngày thường cũng rất hay cậy thế hiếp người, trêu chọc dân nữ, lúc trước hấn đi trên đường, dù cho có con chó sủa hấn vài tiếng cũng sẽ bị bắt lại tát cho vài cái vào mồm, dần dà chó trong phủ thành thấy hấn đều trốn đi hết.

Hôm nay mặt trời mọc đằng tây rồi, loại người này mà lại có lòng tốt cũng người già qua cầu sao?

Quý phi nương nương cũng nhìn thấy cảnh này, trong lòng có chút xúc động nói: "Bổn cung đã lâu không về Giang Nam, người dân Giang Nam dường như đã chất phác hơn rất nhiều..."

Đoạn đường tiếp theo đây, nàng mới thật sự nhìn thấy cái gì gọi là chất phác lương thiện.

Khi bọn họ đi qua một góc phố, nhìn thấy một vị công tử ăn bận hoa lệ, lấy từ trong ngực ra một đồng bạc, rồi lại vơ vét hết số bạc trên người của người hầu, đưa cho hai mẹ con ăn xin ven đường.

Niềm vui bất ngờ rơi từ trên trời xuống, hai mẹ con họ quý lạy cảm tạ, dáng vẻ vừa luống cuống vừa xúc động, nhưng vẻ mặt của vị công tử kia, lại còn luống cuống hơn bọn họ.

Ở góc phố nào đó, một người đàn ông cao to đang túm lấy tóc của một người phụ nữ, vừa đánh vừa chửi mắng: "Từ khi cưới phải con tiện nhân nguoi, ông đây chưa thắng cuộc lấy một ván, đều tại nguoi làm hỏng vận

may của ta, đánh chết người cái thú vô dụng này..."

Mọi người vây quanh hấn chỉ trỏ, nhưng không có ai chịu ra mặt giúp đỡ.

Đây là việc của gia đình người khác, bọn họ không tiện lên tiếng.

Hơn nữa, người đàn ông này là một tên ác bá ham đánh bạc có tiếng, nếu như để hấn ghi thù, sau này nhất định không được sống yên thân.

Ngay lúc này, có một người dừng cảm đi tới.

Đó là một chàng trai, thân hình gầy gò, bước đi loạng choạng, vừa nhìn là đã biết bị tửu sắc bào mòn cơ thể, nhưng khi đối diện với người đàn ông to lớn này, lại chẳng hề sợ sệt, nhắc chân đá lên người hấn một cái, thế nhưng chính mình lại ngã lăn ra đất.

Người đàn ông đó nhìn thấy chàng trai thì ngây cả người, kinh sợ nói: "Trịnh, Trịnh công tử..."

Chàng trai trước mặt, là con cháu hào môn của phủ Giang Nam, nghe nói ở tận Kinh Đô cũng có quan hệ quen biết, hấn thường xuyên đi đến sòng bạc, sòng đó do Trịnh gia mở, hấn làm sao không quen biết công tử Trịnh gia được kia chứ.

Chàng trai kia thấy mình không phải là đối thủ, từ dưới đất bò dậy, huơ huơ tay, nói với vài hộ vệ đằng sau: "Đánh cho ta, bọn công tử khinh nhất là loại súc sinh đánh vợ..."

Mấy tên hộ vệ cùng nhau tiến lên, quật ngã người đàn ông kia xuống đất, sau đó thì

nặng cho hấn một trận túi bụi.

Chàng trai thở hồn hển, đứng bên ngoài tức giận nói: "Sau này để ta nhìn thấy người đánh vợ nữa, ta gặp người một lần sẽ đập người một lần!"

Người đàn ông ôm đầu kêu thảm thiết: "Công tử tha mạng, sau này ta không dám nữa, không dám nữa..."

Chàng trai nghe vậy càng tức giận: "Tha mạng cái gì, giết người là phạm pháp, ta chỉ ra tay làm việc nghĩa thôi, đâu có định giết người, người bót ngậm máu phun người đi, mọi người làm chứng cho ta đây nhé..."

Người dân của phủ Giang Nam hôm nay đều có chút không hiểu chuyện gì, tại sao các công tử của phủ thành chỉ sau một đêm đều thay tâm đổi tính, trở nên vui vẻ giúp đỡ người khác, thấy chuyện bất bình đều ra tay nghĩa hiệp, cho dù là lương tâm trời dậy, cũng không thể nào đồng thời như vậy chứ?

Lúc này, các gia chủ hào môn phủ đệ ở phủ thành Giang Nam đều đích thân tập hợp con cháu trong tộc lại, cho bọn họ xem bức họa chân dung trước mặt, nghiêm túc mà căn dặn rằng:

"Nhớ kỹ gương mặt này cho ta, nếu như đắc tội hấn, thiên vương lão tử cũng cứu không nổi các người! "

Ban đêm.

Trong phòng Thái Y, nàng nhìn Tần Uyển, mặt ửng đỏ nói: "Vậy, vậy không hay đâu..."

Tần Uyển nắm lấy tay nàng, nói: "Có gì không hay, như vậy cứ ba ngày chúng ta sẽ

có hai ngày được ở bên tướng công, Ngung Nhi chỉ có một ngày...”

Mặt Thái Y càng đỏ hơn, tuy rằng vẫn vô cùng thẹn thùng, nhưng nàng cũng không phải không hiểu biết gì, những thê thiếp của người có tiền, đa số đều sẽ làm như vậy.

Tần Uyển nói nhỏ bên tai nàng: “Hơn nữa, chẳng lẽ ngươi còn không hiểu rõ tướng công sao, chàng chỉ là không muốn ép buộc chúng ta thôi, ngươi tưởng chàng không muốn sao...”

Đối với Thái Y mà nói, tướng công là tất cả của nàng, sau khi do dự trong giây lát, nàng xấu hổ gật đầu.

Trong phòng Tần Uyển.

Lâm Tú đang đợi nàng, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, hắn nhìn thấy Thái Y và Tần Uyển cùng nhau đi vào.

Giương mặt Thái Y đỏ bừng, Lâm Tú nhìn Tần Uyển, giây phút ánh mắt giao nhau, hắn đã hiểu được.

Đêm nay, chắc chắn là một đêm khó quên.

Song yển song phi lượn dầm tranh, giăng lưới chim trả uất kim hương.

Thân không màu sắc song phi cánh, tâm hữu linh tê nhất điểm thông.

Một đêm xuân tình, không kẻ xiết.

Chương 757: Nhường người một lần (1)

Sáng sớm, tia nắng đầu tiên xuyên qua cửa sổ chiếu vào giường, bên trong chăn gấm, Lâm Tú trái ôm phải ấp đều là các ôn hương nhụyễn ngọc.

Tần Uyển thật sự rất giữ chữ tín, tối hôm qua, nàng rút cuộc cũng thực hiện lời hứa lúc trước của mình, để cho Lâm Tú tận hưởng tề nhân chỉ phúc, lần đầu tiên được cảm nhận niềm vui sướng của Hạ Hoàng.

Không, hậu cung của cầu hoàng đế đã có hơn ba mươi vị phi tần, hẳn mới chỉ có năm người, hai người trong đó vẫn chỉ có thể nhìn chứ không thể đụng.

Nói chính xác hơn là nhìn cũng không thể nhìn, chỉ có A Kha mới coi là đã thấy.

Hắn vẫn chưa thể cảm nhận được sự sung sướng của cầu hoàng đế.

Ít nhất có một điểm hắn không sánh được với Hạ Hoàng.

Đó chính là trước mặt người ngoài, mẫu nghi thiên hạ ung dung hoa quý, các hậu phi đoan chính trang nhã, buổi tối lại có một bộ dáng khác, chỉ có Hạ Hoàng mới có thể nhìn thấy.

Người này là tồn tại đứng ở đỉnh phong của háo sắc, ngay cả Lâm Tú cũng phải bái phục chịu thua.

Nhưng hắn vô cùng thỏa mãn, tuy số lượng phi tử của Hạ Hoàng rất đông, nhưng chất lượng lại thua xa hắn.

Dù là Ngung Nhi Uyển Nhi hay là Thái Y, bất luận là giá trị nhan sắc hay là tu vi, bất kỳ người nào cũng có thể treo tất cả

hậu phi của Hạ Hoàng lên đánh ngoại trừ Quý phi nương nương.

Quả thật, Quý phi nương nương không thể tính là hậu phi của hần.

Nếu có thể tính Quý phi nương nương, Triệu Linh Quân cùng Thiên Diệp Lãm cũng có thể tính vào bên này của Lâm Tú, vậy thì càng không thể so sánh.

Lâm Tú nằm ở trên giường, trái ôm phải ấp, trên tay mềm mại trơn trượt, lại không nhận được nhớ đến chuyện phong lưu tối qua.

Tần Uyển cảm thấy khó chịu, chậm rãi mở mắt, nhìn Lâm Tú, trong mắt hiện lên một tia mỉa ý...

Sáng sớm, Tiết Ngung Nhi ra khỏi phòng, giãn cơ thể ở trong sân.

Thật ra nàng không thích ngủ một mình cho lắm, mà là thích rúc vào trong lòng của Lâm Tú, nhưng tướng công không phải của riêng nàng, nàng không thể độc chiếm, mọi người đều ba ngày một lần, công bằng công chính, không ai có thể nói bất cứ điều gì.

Đêm qua đến phiên Tần Uyển, tối hôm nay là Thái Y, nàng còn phải đợi hai ngày một đêm.

Trong một chốc, cửa phòng Tần Uyển mở ra, hai bóng người bước ra từ bên trong.

Tiết Ngung Nhi sững sốt một thoáng.

Sao Tần Uyển và Thái Y lại đi ra cùng nhau?

Nàng đi qua, ngo ngoác hỏi: "Người, các người..."

Nhớ đến tối hôm qua cùng chuyện vừa rồi, Thái Y có chút e lệ cúi đầu.

Tiết Ngung Nhi nghĩ đến những gì Tần Uyển đã nói lúc trước, rốt cuộc hiểu ra, trên mặt lộ vẻ tức giận, cắn răng nói: "Chuyện này không công bằng!"

Vốn là ba người mỗi người một ngày, bây giờ là Tần Uyển cùng Thái Y một ngày, Thái Y cùng Tần Uyển một ngày, nàng một ngày, như vậy trong ba ngày các nàng đã có hai ngày, mà nàng chỉ có một ngày...

Tần Uyển còn trợn trắng mắt liếc nhìn Tiết Ngung Nhi, nói: "Có cái gì không công bằng, ta đã cho ngươi cơ hội, nhưng chính ngươi không cần, ta đành phải tìm Thái Y, nếu ngươi cảm thấy không công bằng, ngươi cũng có thể cùng Thái Y, hoặc là, cùng ta?"

Tiết Ngung Nhi quả quyết nói: "Mơ đi!"

Cho dù cùng Thái Y, nàng cũng không cùng với Tần Uyển.

Ngực của nàng ta to như vậy, mông lại vênh như vậy, cởi sạch quần chung, đối lập rõ ràng cỡ nào, nàng không muốn mình bị so sánh.

Nếu như là Thái Y, hình như cũng không phải không thể...

Nàng và Thái Y không khác lắm.

Tần Uyển liếc nhìn nàng, giống như nhìn thấu nội tâm của nàng, nói: "Ngươi muốn tìm Thái Y thì để lần sau đi, tối hôm nay nàng ấy đã đồng ý với ta."

Tiết Ngung Nhi đầy bụng ủy khuất, nói: "Các ngươi bắt nạt ta!"

Vốn chỉ có ba người, Tân Uyển cùng Thái Y kết thành đồng minh, một mình nàng chẳng phải một thân một mình sao?

Tân Uyển nhìn nàng, thở dài một cái, bắt đầu nói: "Được rồi, nể tình tỷ muội, ta nhường ngươi một lần, buổi tối để ngươi cùng Thái Y, như vậy được rồi chứ?"

"Thật?"

"Ta đã từng lừa ngươi chưa?"

Tiết Ngung Nhi nhận ra có chỗ nào đó không đúng lắm, nhưng lại không nói được là không đúng ở chỗ nào, mơ mơ màng màng đồng ý, trong lòng còn rất cảm kích Tân Uyển.

Nàng ta luôn nhường nàng, có phải nàng hơi quá chĩa mũi vào nàng ta hay không?

Xem ra Tân Uyển có vẻ lòng dạ bao la, chính mình lại cố tình gây sự quá mức.

Không được, về sau phải đối xử với nàng ta tốt một chút...

Sau khi rời giường, Lâm Tú cùng ba nữ nhân đi tìm Quý phi nương nương, hôm nay như thường lệ cùng các nàng đi ra ngoài tu hành, cũng muốn dẫn theo tên nhóc kia.

Bữa sáng ăn ở phủ Mộ Dung, khiến Lâm Tú bất ngờ chính là Ngung Nhi vậy mà gấp đồ ăn cho Tân Uyển rất nhiều lần, còn đều là món Tân Uyển thích ăn, quan hệ của các nàng hòa hợp như thế từ khi nào vậy?

Chương 758: Nhường người một lần (2)

Về mặt này, hẳn hạnh phúc hơn Hạ Hoàng nhiều.

Hậu cung của hắn ta tuy lớn, nhưng đều là các loại tranh đấu gay gắt, không có hòa thuận như trong nhà của mình.

Triệu Linh Quân nhạt nhẽo không tranh, Thái Y nhu tình như nước, Ngung Nhi vui vẻ tinh nghịch, còn Tần Uyển như hậu phương yểm trợ, cho hắn làm Hoàng đế hắn cũng không đổi.

Cốc quyền Vận may tu hành hôm nay cũng không tệ lắm, liên tiếp gặp ba cơn gió lốc loại nhỏ trên biển, hấp thu hai trận lôi đình đầu tiên, các nàng đã đến cực hạn, tất cả năng lượng của cơn gió lốc cuối cùng đều bị một mình Lâm Tú hấp thu.

Mấy ngày gần đây, nhìn như mỗi ngày hắn đều đi chơi với ba nữ nhân, nhưng thật ra tu hành đều không có nửa điểm đi xuống.

Tốc độ tăng trưởng sức mạnh của Tần Uyển và Ngung Nhi cũng có chút khoa trương, thiên phú của các nàng vốn dĩ tốt hơn Lâm Tú rất nhiều, cùng lúc tu hành hai loại năng lực, còn có lôi đình dùng mãi không hết, nếu lấy thực lực hiện tại của các nàng tham gia trận so tài, thứ hạng cũng sẽ không giống như lần trước.

Tu vi Thái Y thấp nhất, nhưng tốc độ tu hành lại có vẻ nhanh hơn các nàng một chút, đã chạm đến bình cảnh của cấp Huyền thượng cảnh.

Đương nhiên, nhanh nhất còn phải kể đến tên nhóc này.

Trán của nó hiện lên một ấn ký mờ mờ của chữ "Vương", bây giờ thoạt nhìn đã giống một con hổ con, nhưng lại không phải mèo, đôi cánh sau lưng cũng từ màu trắng có xu thế chuyển sang màu bạc.

Bản thân Lâm Tú cũng không biết, cuối cùng nó sẽ biến thành bộ dạng gì.

Sau khi tu hành kết thúc, Lâm Tú dẫn các nàng về phủ thành Giang Nam.

Lần này, hắn không có đi đến các huyện khác gây sự với hào tộc tham quan, nếu Hạ Hoàng đã phái Chu Cẩm tới, dù sao Lâm Tú cũng phải cho hắn ta mặt mũi.

Nếu làm quá mức, khó đảm bảo người nào đó ở kinh đô sẽ không chó cùng dút đậu.

Hơn nữa, trải qua một đợt trừ gian diệt ác của hắn, bắt một nhóm người, dò xét mấy gia tộc, không khí ở Giang Nam đã đứng đắn hơn rất nhiều. Những đám quyền quý hoành hành trong thôn cũng bắt đầu làm người tốt việc tốt, hơn nữa đã không còn thỏa mãn với chuyện thấy việc nghĩa thì hăng hái làm là bố thí kẻ ăn mày nữa, mà là bắt đầu quyên tiền từ thiện, sửa cầu lót đường, dựa vào sức ảnh hưởng của bọn họ ở địa phương, thu thập một đám bá thôn bá huyện...

Những tên quyền quý ức hiếp bá tánh, dính líu đến Thiên Đạo Minh, khiến Lâm Tú không thể sửa lại...

Tuy hết thấy chuyện này đều bị ép buộc, nhưng chí ít bọn họ thật sự làm chuyện tốt, Lâm Tú cũng không có lý do gì động đến bọn họ.

Hắn thậm chí còn cảm khái trong lòng, nếu các phủ ở Đại Hạ có thể giống Giang Nam, A

Kha cũng không cần hồi hải ngược xuôi nữa, chẳng phải hẳn có thể mỗi ngày ngắm trăng sao?

Ở ngoài phủ thành Giang Nam, bên trong một tòa miếu thờ bỏ hoang.

Từ khi bị phản đồ bán đứng, sau khi cứ điểm ở phủ thành Giang Nam bị quan phủ dỡ bỏ, nơi này đã trở thành cứ điểm liên lạc tạm thời cho bộ phận Giang Nam của Thiên Đạo Minh.

Chỗ miếu thờ này đã bị bỏ hoang, ngày thường có rất ít người qua lại, mọi người trong Thiên Đạo Minh giả trang thành kẻ ăn mày, cho dù ở đây lâu dài cũng sẽ không bị người khác hoài nghi.

Lúc này, trong miếu đổ nát, Đà chủ Trịnh Lê đang nghe hồi báo.

Về mặt của một hán tử giống như gặp quỷ, nói: "Lý gia ở Phong huyện đó, trước kia vắt chày ra nước, vậy mà hôm qua lại quỳên năm ngàn lượng bạc sữa đường, thiếu chút nữa ta đã cho rằng bản thân nghe lầm..."

Về mặt của một nam tử khác cũng hoảng hốt, lẩm bẩm nói:

"Huyện lệnh Thanh Hà từ trước đến nay đều rất dung túng với đứa con trai của hắn, tên đó ăn chơi trác táng ở huyện Thanh Hà, coi trời bằng vung, ai cũng không dám trêu chọc, chẳng qua hôm trước hắn chỉ sờ mặt của một vị cô nương ở trên phố, người đoán thế nào, huyện lệnh Thanh Hà trực tiếp để cho nha dịch kéo lê hắn tới bên ngoài nha huyện, làm trò ở trước mặt vô số bá tánh, đánh gãy cánh tay đó của hắn..."

"Còn có còn có, Vệ gia ở huyện Bình Sơn, vậy mà xây nhà cho ăn mày, còn phái hộ vệ trong nhà đi ra ngoài, thu thập một số thôn bá huyện bá ở huyện Bình Sơn một trận, bắt hết tất cả vào trong nhà lao...

Từng cái thông tin tập hợp mà đến, vẻ mặt của Trịnh Lê cũng dần dần biến thành khiếp sợ cùng mờ mịt.

Dường như chỉ trong một đêm, những gia tộc quyền thế làm giàu bất nhân ở Giang Nam, các quan viên bất chính bỗng nhiên thay đổi tính tình.

Cầu quan làm việc thiên tư, đột nhiên công chính liêm minh, đại nghĩa diệt thân.

(làm việc thiên tư: vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp)

Gia tộc quyền thế không chuyện ác nào không làm, lại quay sang bắt đầu làm việc thiện.

Đám ăn chơi trác táng gặp chuyện bất bình, thấy việc nghĩa lại hăng hái làm.

Mọi người ở Thiên Đạo Minh, ngược lại không có việc gì để làm.

Chương 759: Nhường người một lần (3)

Trong một đêm, người dân ở Giang Nam trở nên vô cùng thành thật chất phác.

Thế giới này, hẳn thật sự nhìn có hơi không hiểu.

Giờ phút này, Trịnh Lê cũng không biết nên vui vẻ hay mất mát.

Nếu Giang Nam luôn có thể như thế, nếu các phủ huyện khác ở Đại Hạ cũng có thể như vậy, trên đời này sẽ không bao giờ cần đến Thiên Đạo Minh. Đến lúc đó, hẳn hy vọng có thể tìm một chỗ ở chân núi, một gian nhà gỗ, cày ruộng trồng rau suốt quãng đời còn lại...

Sau khi hoàn hồn, hắn hỏi lại: "Có tra được nguyên nhân không?"

Một người nói: "Tra được, một gián điệp ở trong đám hạ nhân ở Vệ gia tra được, dường như ở Giang Nam có một đại nhân vật, Vương Đô bên kia đã cảnh cáo bọn họ, để bọn họ thu liễm hành vi, không được đắc tội với người kia..."

Giờ phút này, trong đầu Trịnh Lê bỗng nhiên hiện ra một bóng người.

Chẳng lẽ là hắn...

Nhất định là hắn.

Cũng chỉ có hắn mới khiến những gia tộc quyền thế ở Giang Nam kiêng kị.

Tuy chỉ nhìn thấy mặt người nọ ở rất xa, nhưng không biết vì sao, Trịnh Lê luôn cảm thấy đã quen hắn từ lâu, có một cảm giác vừa gặp đã thân.

cẩn thận suy nghĩ một lúc, hần mới nhận ra, là bởi vì hần ta rất giống với một người mà mình quen.

Cùng tuổi trẻ tuấn kiệt, cùng ghét cái ác như kẻ thù... , nếu Lý huynh đệ gặp hần, hai người bọn họ nhất định có thể trở thành bằng hữu vô cùng tốt.

Đêm ở phủ thành Giang Nam.

Sau khi Lâm Tú tắm rửa xong xuôi, nghĩ đến trận kiều diễm cùng Thái Y và Tần Uyển vào tối qua, nội tâm không khỏi xao động.

Giọng nói thiên nhiên của Thái Y, huyền thuật rất thật kia của Tần Uyển khiến tâm trí của hần như ở trên mây suốt một đêm.

Hần đẩy cửa phòng của Thái Y ra, vừa ngẩng đầu, lại nhìn thấy trong phòng là Thái Y cùng Ngung Nhi.

Lâm Tú sững sốt một chút, theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Trước cửa phòng Tần Uyển, nàng đang dựa vào cửa, nâng tay lên, làm một thủ thế "ok" với Lâm Tú.

Đây là động tác mà trước đây Lâm Tú đã dạy cho nàng.

Ở sâu trong Đông Hải.

Gió lớn cuốn lên những cơn sóng to cao hơn trăm trượng, một bóng người lơ lửng ở phía trên mặt biển âm u, mặc cho sóng gió vô đập, thảnh thơi còn dẫn luồng sấm sét ở trong tầng mây vào trong cơ thể, một màn cực kỳ rung động này, nếu có người nhìn thấy, chỉ sợ sẽ phá vỡ sự hiểu biết của họ đối với dị thuật.

Chỉ tiếc nơi này nằm sâu trong hải dương, ít ai lui tới, ngoại trừ người cá trong biển, ngay cả chim biển cũng không có một con.

Hôm nay Lâm Tú không dẫn đám Thái Y đến tu hành.

Đến Giang Nam đã hơn hai tháng, có lẽ Linh m cũng sắp quay về từ cực địa tu hành, đã đến lúc bọn họ nên trở về.

Thái Y cùng Ngung Nhi Tân Uyển đang đợi hấn ở phủ thành Giang Nam, ngày mai bọn họ sẽ trở về Vương đô cùng Quý phi nương nương.

Trong hai tháng qua, Lâm Tú đã dẫn các nàng ra biển tu hành hơn hai mươi ngày, dựa trên nguyên lực, nửa năm trước Tân Uyển cùng Ngung Nhi đã sắp vượt qua Trương Nhân, là lúc bọn họ có thể sánh vai so tài với Phù Tang, Đại Lư cùng Đại Thắng, mấy vị thiên kiều yếu hơn đó.

Thái Y cũng tiến bộ hơn rất nhiều, nàng đã sắp thành công tiến vào cấp Huyền thượng cảnh, dị thuật âm đã xảy ra biến hóa về chất, sau này cũng có thể chủ động tu hành bằng việc hấp thụ sóng âm.

Về phần Lâm Tú, tốc độ tu hành hơn mười mấy lần, hơn nữa còn tăng thêm vài trận lôi bạo, nhanh hơn cả tốc độ tu hành của Tân Uyển cùng Ngung Nhi, nếu bây giờ để cho hấn gặp Tú hoàng tử của Đại U, cho dù không dùng võ đạo cũng có thể đánh bại hấn ta.

Tuy nhiên, Lâm Tú cũng có thể cảm nhận được, thực lực của hấn mỗi lần tăng thêm một phần, việc tăng trưởng lôi đình đối

với việc tu hành của hấn sẽ yếu đi một phần.

Trước đây, lôi vân bình thường đã có thể tạo ra hiệu quả rất lớn, một lần tu hành, chống đỡ được mười ngày nửa tháng, hiện tại muốn đạt được hiệu quả như vậy, phải là lôi bạo cỡ lớn ở trên biển, đoán chừng đợi đến khi hấn đột phá cấp Địa thượng cảnh, hiệu quả của lôi bạo cỡ lớn này cũng không nhiều như vậy nữa.

Chuyện này cũng không có gì bất ngờ, bởi vì dị thuật khác cũng như thế này.

Sau khi thực lực đạt đến cảnh giới cao thâm, năng lượng yêu cầu quá mức khổng lồ, môi trường có thể tạo ra hiệu quả sẽ cực kỳ nhỏ, so sánh mà nói, thiên phú tu hành căn bản có vẻ rất quan trọng.

Đến cấp Thiên lại càng như vậy.

Đương nhiên, xét đến cùng, đến cái loại cảnh giới này, tu hành sẽ cần rất nhiều năng lượng, nếu mở rộng năng lượng của lôi bạo trên biển gấp mười mấy lần, vậy thì lại không cùng kết quả.

Đối với tu hành mà nói, Lâm Tú không có mang trứng chim đặt ở cùng cái rổ, hấn có mấy chục cái rổ, tu hành lôi đình đến cực hạn, còn có thể xâm nhập bên trong con lốc. Ở chỗ sâu trong biển lớn thường sẽ xuất hiện con lốc, hiệu quả tu hành cũng không tệ.

Chương 760: Cô gái Hải tộc (1)

Mà lực thủy nguyên ở đây lại dồi dào, cho dù hần không tiếp xúc với mặt biển, năng lượng cuộn cuộn không ngừng cũng từ dưới đáy biển ủa vào thân thể hần.

Gió táp lảng lại, sau khi tu hành cả ba loại sức mạnh đến cực hạn, Lâm Tú dự định trở về phủ thành Giang Nam, trước khi trở lại còn phải đổi năng lực của ba nữ nhân trở về, buổi tối hôm nay hần lại bận rộn.

Hần đang định rời đi, ánh mắt bỗng nhiên nhìn xuống.

Chỉ thấy phía trên mặt biển tĩnh lặng, bỗng nhiên xuất hiện một đường dây mảnh.

Đó là một luồng sóng nước, xẹt qua trước mắt Lâm Tú, nhanh chóng biến mất ở phương xa, sau đó lại có mấy dòng nước theo sát phía sau, giống như có thứ gì đó lướt nhanh trong biển.

Tốc độ của chúng nó quá nhanh, khiến cho Lâm Tú chú ý.

Mang lòng hiếu kỳ, bóng dáng hần biến mất tại chỗ, nhanh chóng đuổi theo phương hướng của dòng nước biến mất kia.

Tốc độ của thứ dưới mặt nước này cực nhanh, nhưng tốc độ của Lâm Tú còn nhanh hơn, trong nháy mắt hần đã đuổi kịp chúng, nhưng trong một khắc, dòng nước này lại cùng biến mất, giống như trốn vào trong nơi sâu nhất của biển cả.

Lâm Tú do dự trong phút chốc, nhưng rất nhanh cũng trốn vào biển lớn.

Lúc hần vào nước, không có tóe lên bất kỳ bọt nước nào, tiến về trước ở trong nước,

cũng không gặp trở ngại gì, thậm chí còn tự do hơn khi hần ở trên mặt đất.

Lâm Tú yên lặng đuổi theo không một tiếng động, nhanh chóng nhìn thấy rõ ràng, vừa rồi đến cùng là cái gì.

Đó là mấy con sinh vật hình người.

Chúng trông giống người, nhưng lại không phải người, vô cùng giống với hình thể của nhân loại, nhưng trên lưng mọc vây, đầu dị dạng không có tóc, răng nanh đầy miệng, thoát nhìn có chút đáng sợ dữ tợn.

“Hải tộc!”

Lâm Tú nhanh chóng nhận ra chúng là thứ gì.

Trên tinh cầu này, không chỉ có nhân loại tồn tại, còn có các chủng tộc khác, ví dụ như Man tộc sống ở vùng đất Man hoang, Hải tộc sống ở dưới đáy biển, cùng với Linh tộc thần bí.

Tuy chúng khác với nhân loại, nhưng cũng là chủng tộc có trí tuệ cực cao, chẳng qua lãnh thổ quốc gia của bọn họ khác với nhân loại, sống ở các vùng đất khác nhau, người thường ít khi nhìn thấy.

Một trong số đó, cơ hội giao tiếp của Nhân tộc với Hải tộc là nhiều nhất.

Hải tộc sống ở gần biển, cũng là nhân tố khiến cho triều đình Đại Hạ đau đầu bất an.

Chúng thường xuyên tập kích ngư dân ở trên biển, hoặc là cướp bóc các tàu buôn đi ngang qua lại, thậm chí lên bờ cướp đoạt gia cầm gia súc của người dân, triều đình căn bản khó lòng phòng bị.

Những Hải tộc này sẽ lên bờ thông qua các dòng nước nổi biển, đe dọa đến tài sản thậm chí là tính mạng của người dân vùng ven biển, triều đình cũng đã cho đóng quân dày đặc dọc theo bờ biển, vì để phòng ngừa sự xâm lấn ồ ạt của Hải tộc.

Bởi vì chúng là động vật lưỡng cư, có thể sinh sống ở trên bờ cũng dưới biển. Ở trong lịch sử, chúng từng nhiều lần khởi xướng xâm lược với các vương triều Nhân tộc trên đất liền, nhưng cuối cùng đều bị đuổi về biển.

Sau khi về biển, nhân loại liền bó tay với chúng.

Hải tộc trời sinh có năng lực điều khiển nước, sức mạnh ở trong nước sẽ tăng lên dữ dội, tuy nhân loại cũng có những cường giả thức tỉnh dị thuật hệ thủy, nhưng số lượng không nhiều lắm, cho dù là cường giả cấp Thiên, ở dưới biển cũng không thể chống lại một bộ tộc.

Trong mắt Lâm Tú có bốn Hải tộc.

Bọn họ đang đuổi theo một bóng người.

Đó là một nữ tử nhân loại.

Nữ tử này liễu mạng bơi trong nước, tốc độ của nàng rất nhanh, nhưng mấy tên Hải tộc phía sau lại nhanh hơn, chẳng mấy chốc nàng đã bị đuổi kịp, bốn tên Hải tộc chia ra bốn hướng, chặn đường đi của nàng.

Nàng muốn phá vòng vây một bên, nhưng lại đụng trúng tường nước lấp kín, một cái thủy lao vô hình nhốt nàng vào bên trong.

Nàng sợ hãi chạy loạn bốn phía, nhưng mỗi một lần đều bị bắn trở về.

Bốn gã Hải tộc, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn, nhanh chóng bơi về phía nàng.

Trên mặt nữ tử lộ vẻ tuyệt vọng, nếu bị mấy tên gian ác này bắt được, đời nàng sẽ là một chuyện vô cùng bi thảm, còn không bằng liều chết đấu một trận, cho dù chết trận, cũng không bị vũ nhục.

Nàng liều mạng lao về phía thủy lao, dùng hết khí lực toàn thân, thủy lao rốt cuộc bị nàng phá vỡ, nhưng lúc này, bốn gã Hải tộc đã sắp đến gần, một nam nhân Hải tộc xấu xí, trên mặt xấu xí vô cùng đó lộ vẻ tà dân, duỗi tay nắm lấy cánh tay trắng nõn của nàng.

Lúc này, trước mặt nàng bỗng nhiên xuất hiện một bóng người.

Trước mặt đột nhiên thêm một người, tên nam nhân Hải tộc xấu xí kia bị dọa cho giật mình, thân thể lập tức lui về sau mấy chục trượng, cảnh giác nhìn hẩn.

Trong lòng Lâm Tú có chút kinh ngạc, Hải tộc không hổ danh là chủ nhân của biển cả, tốc độ ở trong nước của chúng cực kỳ nhanh, thực lực của hẩn ta rõ ràng không mạnh, đáng vẻ chỉ đến cấp Huyền thượng cảnh, nhưng tốc độ lại nhanh đến kinh người, thậm chí còn nhanh hơn cả dị thuật sư cấp Địa mang thuộc tính thủy.

Chương 761: Cô gái Hải tộc (2)

Đây là lần đầu tiên hắc gấp Hải tộc, nhìn từ bề ngoài, chúng có rất nhiều điểm giống với nhân loại, ví dụ như đều là đứng thẳng đi lại, đều có một cái đầu, hai tay hai chân, khác nhau là Hải tộc vô cùng xấu xí, sau lưng tiến hóa ra vây cá, ở giữa những ngón tay có thứ giống như cái màng vây.

Trên cánh tay cũng có những vây cá sắc bén.

Mấy tên Hải tộc không cho Lâm Tú cơ hội đánh giá, Lâm Tú rõ ràng cảm thấy áp suất chung quanh tăng lên gấp bội, nhưng hắc chỉ thoáng thi triển lực điều khiển nước, cảm thấy áp lực lập tức truyền sang bốn gã Hải tộc kia.

Dưới sự áp chế của sức mạnh tuyệt đối, bọn họ ở trước sự khổng thủy của Lâm Tú, chỉ là múa rìu qua mắt thợ.

Mấy tên Hải tộc hiển nhiên cũng nhận ra được điều này, lao nhanh về phía Lâm Tú từ bốn hướng, một gã trong đó giơ một chiếc xiên thép trong tay lên.

Hai người khác dùng vây đao trên cánh tay làm vũ khí, người cuối cùng mở cái miệng to như chậu máu, lộ ra răng nanh đều đặn sắc bén, hung hăng cắn về phía Lâm Tú.

Cái đầu kia rất lớn, há miệng gần như nhếch đến mang tai, tốc độ của gã Hải tộc mặt xanh nanh vàng nhanh nhất, xuất hiện ở trước mặt Lâm Tú đầu tiên, hung hăng cắn về phía cánh tay hắc.

Lực cắn này đủ để xé rách cánh tay của người bình thường.

Người nam tử kia đứng tại chỗ, giống như bị choáng váng, cũng không nhúc nhích.

Sắc mặt của nữ tử phía sau Lâm Tú tái nhợt, phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Nhưng lúc này, vẻ mặt dữ tợn của tên Hải tộc nọ đã ngậy đại.

Hắn ta cảm nhận hình như mình cần trúng tảng đá.

Không, hình như là cần trúng sắt thép.

Răng nanh của hắn nháy mắt vỡ hết, đầu vang lên tiếng ong ong, cơn đau dữ dội truyền đến, nhưng đây vẫn chưa kết thúc, hắn bị người kia nhẹ nhàng xách lên, đón lấy vây đao của hai gã đồng đội.

Sau hai tiếng đập nhẹ, có hai dòng máu màu xanh lục lan ra ở trong nước.

Lâm Tú ghét bỏ buông thi thể của tên Hải tộc ra, hắn ta chậm rãi chìm về phía biển sâu, một dòng nước được bao trong dòng máu xanh biếc cũng bay về phía xa xa.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Hải tộc cầm xiên thép trong tay còn chưa kịp phản ứng, xiên thép trong tay lại không nghe sai sử, thoát khỏi tay hắn, xuyên qua thân thể hắn, sau đó lại xuyên qua hai gã đồng đội kia của hắn.

Ba tên Hải tộc bị xiên trên cùng một thanh xiên thép, theo dòng máu màu xanh lục lan ra, giống như tên đồng đội kia của bọn họ, chìm xuống đáy của biển cả.

Lâm Tú không có hảo cảm gì đối với Hải tộc, chúng nổi tiếng là hung ác và tàn bạo, hàng năm ở Đại Hạ không biết có bao nhiêu ngư dân cùng dân chúng chết thảm

trong tay chúng, mấy tên này đuổi giết nữ tử nhân tộc, Lâm Tú cũng không nương tay.

Lâm Tú quay đầu lại, nhìn nàng ta, vừa định hỏi nàng có sao không, bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Vừa nãy hẳn chỉ lo hiếu kỳ nhìn mấy tên Hải tộc, không có chú ý đến nữ tử này.

Nữ tử này có một mái tóc màu vàng, đồng tử màu xanh lam giống như biển cả, dáng vẻ không giống nữ tử ở Đại Hạ cho lắm, càng có phần nghiêng về diện mạo của Đại La, nhưng so với Na Tháp Toa thì có vẻ không giống.

Kỳ lạ hơn là quần áo của nàng.

Nàng đi chân trần, có hai vỏ sò ở ngay đúng chỗ trước ngực, che lại bộ vị mấu chốt, nửa người dưới chỉ dùng một loại thảo biển nào đó chế thành váy ngắn, chỉ dài tới giữa hai đùi, ngoài những thứ này ra, không có một mảnh vải nào trên người nàng cả.

Cho dù là Lâm Tú, người đến từ thế giới khác, đã quen nhìn các loại hình ảnh này, mặc như vậy, cũng có vẻ rất "mốt"

Trên mặt nữ tử còn giữ vẻ đờ đẫn, sau khi phục hồi tinh thần, bơi qua bơi lại xung quanh Lâm Tú, dùng ánh mắt tò mò đánh giá hẳn, sợ hãi hỏi: "Người là nhân loại sao?"

m tiết khi nàng nói chuyện rất kỳ lạ, không phải ngôn ngữ mà Lâm Tú biết, nhưng lại không ảnh hưởng đến việc Lâm Tú hiếu ý của nàng.

Nói bóng gió là nàng không phải nhân loại...

Thật ra Lâm Tú cũng biết, bên trong Hải tộc cũng có chủng tộc có bộ dạng giống với nhân loại y như đúc, bọn họ có ngoại hình giống với nhân loại, lại có năng lực của Hải tộc, chẳng qua tộc này vô cùng thưa thớt, hơn nữa bị đám quyền quý ở trên mặt đất truy đuổi, các nàng được gọi là Hải Linh tộc, nếu như người nào có được một con sủng vật là Hải Linh tộc, sẽ trở thành đối tượng hâm mộ của tất cả mọi người...

Nhìn nữ tử tóc vàng mắt xanh trước mắt, Lâm Tú nhất thời im lặng.

Hắn đã nghĩ người mình cứu là nữ tử Nhân tộc, không ngờ lại là Hải tộc.

Nhưng nhìn từ vẻ ngoài, nàng quả thật không khác gì một nữ tử nhân loại bình thường, điểm khác nhau duy nhất là nàng có thể sống ở dưới biển, cũng có thể tồn tại trên đất liền, có đặc điểm của Nhân tộc, cũng có đặc điểm của Hải tộc.

Chương 762: Chi cần Minh Hà đồng ý (1)

Vì lý do đó, tình cảnh của Hải Linh tộc luôn rất thê thảm, Nhân tộc coi bọn họ là dị tộc, Hải tộc cũng coi bọn họ là dị tộc, bởi vì vẻ ngoài xinh đẹp cùng tập tính lương cư, dù là Nhân tộc hay là Hải tộc đều thích cướp giết tộc nhân của Hải Linh tộc, mỹ nhân Hải Linh tộc giống như nàng, có thể bán được một cái giá không thể tưởng tượng nổi ở trên chợ đen.

Bốn tên Hải tộc đó chắc là cũng có loại chủ ý này.

Cá lớn nuốt cá bé, không chỉ xảy ra ở Nhân tộc.

Nhưng cho dù biết trước nàng là Hải tộc, Lâm Tú cũng sẽ ra tay.

Chuyện này không liên quan gì đến chủng tộc, bốn tên nam tử xấu xí, truy đuổi vây bắt một cô nương xinh đẹp, người nào có chút chính nghĩa cũng sẽ không thờ ơ đứng nhìn.

Lâm Tú không trả lời câu hỏi của nàng, chỉ nói: "Nhanh về nhà đi, không có việc gì thì đừng ra ngoài đi lung tung"

Nàng nghe lời hần nói, ánh mắt màu xanh lam đột nhiên tròng lớn, vui vẻ nói:

"Người có thể nói được ngôn ngữ của chúng ta, người là tộc nhân của chúng ta sao!"

Lâm Tú lắc đầu, không muốn đi sâu vào vấn đề này, thân thể từ từ biến mất ở trong nước.

Một màn này lại khiến cho nữ tử tóc vàng lộ vẻ khiếp sợ.

Dường như nghĩ tới cái gì, nàng bỗng nhiên quỳ xuống ở trong nước, chấp tay trước ngực, vừa dập đầu lạy, vừa nói: "Đa tạ hải thần đại nhân giúp đỡ, đợi đến lúc lễ hải thần, nhất định ta sẽ bắt nhiều cá nhỏ để làm tế phẩm cho ngài..."

Hải Linh tộc thờ phụng hải thần, từ nhỏ đến lớn, cha mẹ đã nói với nàng, hải thần đại nhân không có gì là không làm được, là hộ thần canh giữ của Hải tộc, một màn kỳ diệu trước mặt cùng vừa nãy, khiến bóng người trước mắt này trùng khớp với hải thần ở trong suy nghĩ của nàng.

"Hải thần?"

Lâm Tú đang ẩn nấp lắc đầu, hắn không dám nhận hai từ hải thần này, nhưng Hải Vương thì lại danh xứng với thực.

Không nhìn thấy hải thần đại nhân, sau khi nữ tử bái lạy khắp hướng, mới chậm rãi đứng lên, biến mất theo một hướng nào đó.

Ở phía sau nàng, một bóng người không nhanh không chậm đi theo.

Đương nhiên Lâm Tú không có ý đồ gây rối, chỉ là cứu người thì cứu đến cùng, nếu hắn chân trước vừa mới đi, phía sau nàng lại bị bắt, vừa rồi chẳng phải hắn đã lãng phí thời giờ sao.

Đồng thời, hắn cũng đang yên lặng quan sát.

Dù sao, đây vẫn là lần đầu tiên hắn gặp phải dị tộc này.

Hải tộc đúng là chủng tộc được biển cả chiếu cố, bọn họ trời sinh đã thức tỉnh dị thuật hệ thủy rồi, đồng thời có thể sống ở dưới biển cùng trên bờ, nhưng khuyết điểm

chính là chúng cũng chỉ có thể thức tỉnh dị thuật dưới nước, không giống Nhân tộc, mặc dù người thức tỉnh năng lực ít càng thêm ít, nhưng chủng loại năng lực lại có rất nhiều.

Hơn nữa cường giả xuất hiện lớp lớp, hải tộc xâm lược vô số lần, nhưng đều kết thúc trong thất bại.

Có điều, Nhân tộc cũng chỉ có thể đánh lui bọn họ, nhưng lại không thể tiêu diệt.

Vào trong biển, nhân loại muốn bắt hải tộc, vốn là không có cách nào.

Lâm Tú đi theo sau nàng suốt một đường, vào một khắc, ánh mắt bỗng nhiên nhìn về phía trước.

Hắn thầm nghĩ quyết định của mình thật sự không sai, nếu vừa nãy bỏ đi, nữ tử Hải Linh tộc này vẫn khó thoát một kiếp.

Nàng nhanh chóng bơi trong nước, đột nhiên, dường như cảm nhận được thứ gì đó, thân thể đứng yên tại chỗ.

Cách đó không xa, nước biển bắt đầu phun trào, lại có ba bóng người xuất hiện, bộ dạng bọn họ xấu xí, trên người mọc vây cá, nháy mắt xuất hiện trước mặt nàng, một tên Hải tộc trong đó kinh ngạc nói: "Bốn người bọn họ đuổi theo nàng, thế mà vẫn để cho nàng chạy mất"

Một tên Hải tộc cầm binh khí nói: "Mặc kệ bốn tên phế vật đó, bọn họ không bắt được là do bọn họ vô dụng, đến lúc đó tất cả công lao đều thuộc về chúng ta..."

Nói xong, ba người liền cười gằn bơi về phía nàng.

Sắc mặt của nữ tử lại tái nhợt đi, sao hôm nay nàng lại xui xẻo như vậy chứ?

Sớm biết vậy đã nghe lời của phụ thân cùng mẫu thân, không chạy xa như thế này.

Nàng thà bị đâm chết trên đá ngầm, cũng không muốn bị bọn họ bắt lại.

Nhưng mà, nàng vừa mới nảy lên suy nghĩ này, ba tên hải tộc đó đột nhiên không nhúc nhích, một dòng máu màu xanh lục lan ra từ chỗ yết hầu của bọn họ, thân thể bọn họ mất đi sức sống, từ từ rơi vào biển sâu.

Nàng hơi kinh ngạc, ngay sau đó, trên mặt hiện ra vẻ vui mừng, là hải thần đại nhân, hải thần đại nhân còn bảo vệ nàng!

Nàng nhìn xung quanh trái phải, nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng của người nọ.

Nhưng giờ phút này, trong lòng nàng lại hoàn toàn yên ổn, bởi vì nàng biết, hải thần đại nhân đang âm thầm bảo vệ nàng.

Lâm Tú đi theo nữ tử Hải Linh tộc suốt một đường, mãi đến lúc nàng bơi tới chỗ rãnh biển ẩn nấp, sau khi mấy vị có bộ dạng giống như Hải tộc xuất hiện, hắn mới yên tâm rời đi.

Chương 763: Chỉ cần Minh Hà đồng ý (2)

Dưới rãnh biển, một vị phụ nhân Hải Linh tộc nắm cổ tay của nữ tử tóc vàng, nâng tay lên đánh vào mông của nàng, tức giận nói:

“Bảo con đừng chạy lung tung, con lại chạy đến nơi nào, nếu như bị bọn họ bắt thì sao?”

Nữ tử trông có vẻ hung phấn cùng kích động, nói: “Mẫu thân, con gặp được hải thần đại nhân!”

Sau đó, nàng miêu tả chuyện vừa rồi mình đã trải qua.

Mấy tên tộc nhân Hải Linh tộc nghe vậy, sắc mặt đều đại biến, một gã nam nhân hỏi: “Suýt chút nữa con bị bọn họ bắt đi?”

Nữ tử tóc vàng gật đầu, nói: “Bọn họ đuổi theo con rất lâu, là hải thần đại nhân đã cứu con Tuy nói từ xưa Hải Linh tộc đã thờ phụng hải thần đại nhân không gì không làm được, nhưng sự tồn tại của hải thần đại nhân chỉ là truyền thuyết, cho tới bây giờ chưa có ai tận mắt nhìn thấy, Anna có thể xem ai trở thành hải thần đại nhân.

Rất có khả năng, tung tích của bọn họ đã bị bại lộ, vì đề đề phòng, vẫn nên lập tức chuyển nhà...

Nếu bị Hải tộc khác phát hiện bọn họ, hậu quả thiết nghĩ sẽ không tưởng tượng nổi, một đám người Hải Linh tộc lập tức bắt đầu chuẩn bị chuyển nhà, nữ tử tóc vàng thất vọng nói: “Ơ, không phải là hải thần đại nhân sao?”

Phụ nhân kia nói: "Nào có ai là hải thần đại nhân, lần này là vận may của con tốt, từ giờ trở đi, không cho con đi đâu cả."

Chuyện xảy ra sau đó của tộc nhân Hải Linh tộc này, Lâm Tú cũng không biết, hắn đang trên đường trở về phủ Giang Nam.

Ngoài nhân loại ra, hắn vẫn có chút tò mò về chủng tộc có trí tuệ cấp cao khác.

Nghe nói, ở vùng đất hoang vu phía Tây Bắc cũng có một đám Man tộc sống bằng việc săn bắn, bọn họ suy nghĩ đơn giản, nhưng có thể hóa thân trở thành dã thú để chiến đấu, sức mạnh không thể khinh thường.

Ngoài ra, còn có một chủng tộc sống sâu trong rừng rậm, cực kỳ hiếm thấy, tên là Linh tộc.

Toàn bộ Linh tộc đều đã thức tỉnh dị thuật, hơn nữa mỗi một vị Linh tộc đều là thiên tài về dị thuật, xác suất sinh ra cường giả lớn hơn nhân loại nhiều, chẳng qua số lượng của bọn họ quá ít, tộc đàn rất khó sinh sản, gần như chưa bao giờ tiếp xúc với bên ngoài.

Cho dù Linh tộc chỉ cần có thêm một ít người thì thống trị đại lục lại chưa chắc đã là Nhân tộc.

Thời gian cấp bách, sau khi trở lại phủ Giang Nam, Lâm Tú đã dành cả đêm để đổi lại năng lực của Thái Y các nàng.

Kết quả là thân thể hắn bị vét sạch, ngủ một giấc thẳng đến giữa trưa ngày hôm sau.

Sau khi ăn cơm trưa, mọi người lên thuyền của Quý phi nương nương, trở về Vương đô.

Thiên Diệp Lãm và 9 công chúa Minh Hà đã trở về từ một tháng trước, Linh m cũng đã tu hành xong vào mấy ngày hôm trước, mười ngày sau, bọn họ sẽ khởi hành đi đến Đại La.

Nghe tin Lâm Tú trở về, đám quyền quý ở Vương đô cũng thở phào nhẹ nhàng.

Cuối cùng không cần lo lắng hấn tiếp tục gây chuyện ở Giang Nam nữa.

Cho dù bọn họ bất mãn đối với đủ loại quấy rối của Lâm Tú, nhưng chỉ ít trong vòng ba năm cũng không thể đụng đến hấn.

Thiên tài Đại Hạ, bất luận về số lượng hay chất lượng, vẫn có chút chênh lệch so với hai quốc gia Đại U cùng Đại La, còn phải dựa vào việc hấn thi đấu giành vinh quang về cho Đại Hạ, lợi ích cực nhỏ trước mắt, cùng bước tiến phát triển ở tương lai, bọn họ vẫn phân rõ được.

Sau cuộc thi đấu tiếp theo, cũng không cần chiều theo hấn nữa.

Ngày thứ hai sau khi trở lại Vương đô, Lâm Tú được Hạ Hoàng triệu kiến.

Hai tháng không gặp, Hạ Hoàng dường như đã gầy đi đôi chút, vành mắt cũng hơi đen, xem ra mấy ngày nay làm việc rất vất vả.

Lâm Tú chủ động nhận sai nói: "Thần có lỗi, thần làm việc ở Giang Nam, khiến cho bề hạ khó xử"

Hạ Hoàng khoát tay áo, nói: "Ở đây không có những người khác, trẫm cũng nói rõ, ngươi làm việc ở Giang Nam rất được lòng trẫm, những chuyện này, đều là trẫm muốn làm mà không thể làm, lúc trước trẫm cho

người lệnh bài Mật Trinh ti, quả nhiên không sai...”

Hắn đã muốn nhúng tay vào Giang Nam từ lâu, nhưng hắn là Hoàng đế, mỗi một cử động của Hoàng đế đều có vô số người nhìn chăm chăm.

Nhưng Lâm Tú thì khác, thân phận của hắn, tầm quan trọng của hắn đối với triều đình, ở một mức độ nào đó để hắn muốn làm gì thì làm, đám quyền quý thật sự không thể làm gì hắn.

Hạ Hoàng nhìn Lâm Tú, hỏi: “Nhưng mà người làm như vậy, đã đắc tội đến tất cả đám quyền quý cao cấp ở Vương đô, bây giờ bọn họ không tìm người gây phiền phức, không có nghĩa là về sau không tìm, chẳng lẽ người không sợ?”

Lâm Tú nói: “Thần cây ngay không sợ chết đứng, không có gì phải sợ.”

Hạ Hoàng nhìn Lâm Tú, đột nhiên hỏi: “Người không gia nhập Thiên Đạo Minh chứ, người làm chuyện này, giống Thiên Đạo Minh hơn cả Thiên Đạo Minh...”

Lâm Tú trang nghiêm nói: “Thần trung thành và tận tâm với bệ hạ, làm việc chỉ cầu không thẹn với lương tâm, chỉ là không quen nhìn thấy những tên tham quan hào tộc ở thế hiếp người mà thôi”

Chương 764: Chỉ cần Minh Hà đồng ý (3)

Bất luận là trở thành triều thần hay là Đường chủ Thiên Đạo Minh, hắn đều làm việc cho Hạ Hoàng, như vậy còn không tính là trung thành và tận tâm hay sao?

Điểm ấy Hạ Hoàng cũng rất tin tưởng, Lâm Tú có vào Thiên Đạo Minh hay không, chẳng lẽ hắn không biết?

Mà hắn và đám quyền quý mẫn kinh là địch, sao lại không phải là thứ hắn muốn nhìn thấy?

Suy nghĩ này khiến cho trong lòng Hạ Hoàng có chút áy náy, hỏi:

"Lần này ngươi vì trăm mà lập được công lớn, muốn ban thưởng thứ gì, có thể nói"

Lâm Tú không chút do dự nói: "Thần muốn một con thuyền..."

Hạ Hoàng cũng vô cùng rõ ràng, phát tay nói: "Không phải một con thuyền, Chu Cẩm, lập tức để cho Công Bộ ti gấp rút đóng tàu, hình dáng cứ dựa theo chiếc kia của Quý phi, còn có yêu cầu khác không?"

Hiếm khi Hạ Hoàng hào phóng như vậy, Lâm Tú liền không khách khí, nói tiếp: "Còn có công chúa Minh Hà..."

Hạ Hoàng ngần ra một chút, sau đó nói: "Chỉ cần Minh Hà đồng ý, trăm cũng không ngăn cản, nhưng mà, nàng là công chúa, không thể làm thiếp của ngươi, cho dù gả vào Lâm gia, cũng phải ngang hàng với nương tử của ngươi..."

Lâm Tú lẩm bẩm nói: "... Công chúa Minh Hà thiếu thần bốn mươi vạn lượng bạc, bệ hạ có thể trả hay không?"

Hạ Hoàng nghe vậy trầm mặc, nhà có thể thưởng, thuyền cũng có thể cho, những thứ này đều không đụng đến tài sản, nhưng với bạc thì Nội vụ thì vẫn luôn siết chặt, bốn mươi vạn lượng, hẳn không nỡ.

Trên mặt hắn nở nụ cười, nói: "Chuyện này, tuy trầm là Hoàng đế, nhưng lại không thể tùy ý sử dụng ngân lượng của quốc khố, chuyện này ngày sau lại nói, dù sao người cũng không thiếu bốn mươi vạn lượng này."

Mỗi lần nói đến vấn đề tiền bạc, Hạ Hoàng lại bắt đầu giả ngu.

Nhưng mà được không một chiếc thuyền, hẳn cũng không tính là thiệt thòi.

Lúc Lâm Tú ra khỏi ngự thư phòng, nhìn thấy công chúa Minh Hà đang chống cằm, tai dán trên tường, vẻ mặt chăm chú, ngay cả hắn đi tới cũng không nhìn thấy.

Lâm Tú vỗ vai của nàng, công chúa Minh Hà giống như con thỏ bị giật mình, nhảy dựng cả lên, đập đầu vào cằm của Lâm Tú.

Nàng ôm đầu, cá giận nói: "Người làm gì vậy?"

Lâm Tú hỏi ngược lại: "Người làm gì vậy?"

Đường đường là công chúa của một nước, không phải leo cây thì cũng nghe lén, không thấy xấu hổ gì hết.

Về mặt công chúa Minh Hà thản nhiên, làm như không có chuyện gì xảy ra, nói: "Muốn đi so tài một chút không, để cho người thấy sự tiến bộ của ta trong hai tháng qua."

Nàng tu hành ở Phù Tang một tháng, chắc là tiến bộ không ít, bằng không sẽ không

huênh hoang như thế.

Công chúa Minh Hà nói xong lại bổ sung thêm một câu, nói:

"Nhưng mà, để công bằng thì người không được dùng võ đạo, ta cũng không dùng võ đạo."

Công bằng, nói thì hay lắm, võ đạo của nàng bình thường, dùng hay không có gì khác nhau. Mà mọi người đều biết, Lâm Tú là gà yếu về dị thuật, nàng muốn lấy điểm mạnh của mình để tấn công điểm yếu của Lâm Tú.

Đáng tiếc, bây giờ hắn đã không còn yếu nữa rồi.

Hai tháng tu hành đã làm nguyên lực của hắn tăng lên.

Địa điểm thi đấu được chọn tại võ đài Thiên Tự Viện của Dị Thuật Viện, hiện tại không có người ở đây.

Công chúa Minh Hà vô cùng tự tin, đứng ở một bên của võ đài, ngọn lửa trào ra từ cơ thể nàng tạo thành một biển lửa, nhanh chóng lan về phía của Lâm Tú.

Nhiệt độ xung quanh đột nhiên tăng lên, một luồng sóng nhiệt cuộn cuộn ào đến.

Công chúa Minh Hà đứng đằng xa, nói với Lâm Tú: "Nếu người chịu không nổi thì nhanh chóng nhận thua đi."

Lâm Tú không nói gì, trong cơ thể xuất hiện một cơn lạnh lẽo, một tầng sương trắng phủ lên mặt đất, mà xung quanh thân thể hắn lại hình thành một vùng khí lạnh.

Hỏa diễm tiếp xúc với hàn khí, chúng không lan về phía trước nữa, mà là bắt đầu giằng

co.

Bọn họ đều không dùng kỹ xảo, hoàn toàn là cuộc so tài về nguyên lực.

Ở trên cuộc thi đấu đại hội cùng cuộc so tài, rất nhiều chiêu thức lòe loẹt đều vô dụng, xét đến cùng, vẫn phải xem mức độ thâm hậu của nguyên lực.

Nếu tu vi của công chúa Minh Hà lợi hại hơn, nhiệt độ của ngọn lửa mà nàng phóng ra sẽ rất cao, phạm vi cũng sẽ rộng hơn, tính phá loại sẽ còn lớn hơn nữa, đó là lửa khắc băng, còn ngược lại là băng khắc lửa.

Hỏa diễm cùng hàn khí, chia võ đài này thành hai thể giới.

Mà ở vùng hàn khí kia, đang lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy xâm nhập vào trong vùng biển lửa nọ.

Nụ cười trên mặt của công chúa Minh Hà khẽ biến, sao có thể, nguyên lực của Lâm Tú sao có thể thâm hậu hơn của nàng, nàng tu hành ở Hỏa Linh một tháng, tương đương với tu hành bình thường một năm. Mà hai tháng trước, Lâm Tú dẫn Tiết Ngung Nhi cùng Tân Uyển đến Giang Nam du sơn ngoạn thủy, tốc độ tăng trưởng nguyên lực sao có thể nhanh hơn cả nàng?

Như vậy cũng không đuổi kịp hẳn, một tháng này của nàng, đến cùng đã tu hành được cái gì chứ?

Chương 765: Khoe khoang (1)

Nàng không chịu thua, dùng hết sức vận chuyển nguyên lực, vùng biển lửa đang cuộn lên sóng to, trở nên càng mãnh liệt hơn, nhưng vẫn không ngăn được hàn khí xâm nhập. Sau một lát, biển lửa hoàn toàn tắt đi, công chúa Minh Hà ôm bả vai, lạnh run nhìn Lâm Tú, răng run lên nói: "Ngươi, sao ngươi lại nhanh như vậy..."

Lâm Tú nhún vai, nói: "Có thể đây là thiên phú..."

Công chúa Minh Hà bị đả kích, chiếm dụng tài nguyên tốt như vậy, mỗi ngày tu hành sáu canh giờ, lại có thể không bằng Lâm Tú du sơn ngoạn thủy, chuyện này cũng quá sốc rồi.

Nhất là khi nàng trở lại Thượng Lâm Uyển, lúc so tài với chúng nữ, phát hiện thực lực của Tần Uyển cùng Tiết Ngung Nhi cũng tăng trưởng rất nhiều, thậm chí còn nhanh hơn tốc độ tăng trưởng của nàng, nàng lại càng thêm mê mang.

Trong lòng nàng vô cùng nghi hoặc, lúc bọn họ ở Giang Nam, đến cùng đã làm gì?

Chẳng lẽ, Lâm Tú còn có bí quyết tu hành khác mà nàng không biết?

Lâm Tú giải thích với công chúa Minh Hà nói: "Có thể phong cảnh ở Giang Nam quá đẹp, khí hậu hợp lòng người, tâm tình tốt rồi, tu hành đương nhiên cũng nhanh hơn." Công chúa Minh Hà vất vả lắm mới tăng sự tự tin, lại bị Lâm Tú vô tình đánh trở về. Nàng hít sâu một cái, nói: "Đi song tu!"

Vì thế, nàng dắt Lâm Tú cùng Linh m, lại đi đến Dị Thuật Viện.

Công chúa Minh Hà có tính không chịu thua, mà Linh m cũng giống y như vậy, ngày Lâm Tú trở về, nàng đã tràn đầy tự tin khiêu chiến Lâm Tú.

Kết quả đương nhiên cũng rõ ràng.

Hai tháng tu hành của nàng ở địa cực còn không bằng hai tháng Lâm Tú đi du ngoạn, đối với chuyện Lâm Tú đã làm gì ở Giang Nam, nàng và công chúa Minh Hà đều rất tò mò.

Trên đường đến Dị Thuật Viện, nàng suy nghĩ hồi lâu, nói với Lâm Tú: "Lần sau khi nào các ngươi đến Giang Nam, ta cũng muốn đi..."

Công chúa Minh Hà lập tức nói: "Ta cũng đi, ta còn chưa từng đến Giang Nam."

Lâm Tú thản nhiên nói: "Được."

Đến lúc đó, thuyền của hắn cũng đã làm xong rồi, nếu dựa theo hình dạng chiếc du thuyền của Quý phi nương nương, trên thuyền có mấy chục phòng, cả nhà đi cũng ở đó được.

Linh m với công chúa Minh Hà, một người là em vợ thân thiết của hắn, một người là bằng hữu thân thiết của hắn, yêu cầu nhỏ này dù sao vẫn không tiện từ chối.

Nhưng cứ như vậy, tòa nhà ở Giang Nam lại quá nhỏ.

Xem ra lần sau đi, phải đổi một tòa nhà lớn hơn một chút.

Ba người đi đến Dị Thuật Viện, lúc đi ngang qua cửa cung, đúng lúc có mấy người

đi ra từ trong cung.

Thái tử cùng một nữ tử sóng vai đi phía trước, phía sau bọn họ là một nhóm tùy tùng.

Năm người đều phát hiện đối phương, vẻ mặt cũng có sự khác biệt.

Nụ cười trên mặt Thái tử cứng lại, tâm trạng vốn đang không tệ, nháy mắt bị quét sạch, nhìn thấy người mà gã ghét nhất, còn là hai người, khiến trong lòng gã khó chịu giống như nuốt phải ruồi.

Linh m nhìn thấy Thái tử, sắc mặt cũng trầm xuống.

Nàng đã biết mấy lần ám sát nhằm vào nàng cùng Lâm Tú lúc trước, đều do Thái tử gây ra, đương nhiên không có sắc mặt tốt với gã.

Về mặt công chúa Minh Hà có chút mất tự nhiên, bị Lâm Tú nhạy bén nhận ra, sự mất tự nhiên của nàng đến từ vị nữ tử bên cạnh Thái tử.

Trong lòng Lâm Tú cảm thấy bất ngờ, lại có người khiến nàng sợ hãi sao?

Nữ tử bên cạnh Thái tử nhìn thấy công chúa Minh Hà, uõn ngực lên, vẻ mặt kiêu ngạo, giễu cợt nói: "Nhìn thấy Thái tử cùng bốn cung, cũng không biết hành lễ, Minh Hà từ nhỏ không có mẹ dạy, hai người các người cũng không có sao?"

Ngực của Triệu Linh m phập phồng, lại cứng rần nhin xuống cơn tức.

Công chúa Minh Hà nắm chặt hai tay, thân thể bởi vì tức giận mà hơi run rẩy, nhưng nàng cũng không nói gì thêm, đang muốn

hành lễ, bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng "Bốp".

Một âm thanh thanh thúy vang lên.

Trên mặt nữ tử kia xuất hiện một dấu bàn tay rõ ràng.

Nửa bên mặt của nàng cũng bắt đầu nhanh chóng sưng lên.

Lâm Tú lạnh lùng nhìn nàng, lớn tiếng nói: "Hỗn lảo, cung nữ từ đâu tới, dám nói chuyện với công chúa điện hạ như thế!"

Đã lâu rồi hắn không nghe thấy, có người mắng hắn như vậy.

Trước kia lúc đến trường, bởi vì hợp phụ huynh luôn chỉ có một mình hắn, mấy đứa nhỏ trong lớp thường xuyên bắt nạt hắn. Có một ngày, một tên cường tráng nhất cũng mắng hắn như vậy, Lâm Tú đánh không lại hắn ta, liền ôm hắn ta cùng lăn xuống cầu thang.

Về sau, cũng không còn ai dám bắt nạt hắn.

Mắng hắn không có tiền cũng được, mắng hắn không đẹp cũng được, Lâm Tú đều có thể không so đo.

Nhưng cho tới bây giờ, hắn vẫn không thể chấp nhận người khác mắng hắn câu này.

Bốp!

m thanh thanh thúy từ bàn tay còn quanh quẩn ở bên trong cung tỉnh mạch.

Triệu Linh m ngăn ra, công chúa Minh Hà ngăn ra, Thái tử ngăn ra, ngay cả cấm vệ của cung cũng ngây dại.

"Cung, cung nữ?"

Chương 766: Khoe khoang (2)

Thái tử phi ngơ ngác nhìn Lâm Tú, nhất thời quên cả đau, sau đó trên mặt lộ vẻ tức giận cực độ, lớn giọng nói: "Ta nói là bồn cung, bồn cung, không phải bồn cung nữ!"

"Nhu vậy sao..." Trên mặt Lâm Tú lộ vẻ giật mình, nói, "Ngại quá, vừa rồi nghe lầm"

Rốt cuộc Thái tử phi cũng cảm nhận được sự nóng rát đau đớn trên mặt, từ nhỏ đến lớn, nàng chưa bao giờ chịu qua loại vũ nhục này, toàn thân nàng run lên, run rẩy chỉ vào Lâm Tú, nói với cấm vệ của cung: "Giết, giết, giết hắn..."

Mấy tên cấm vệ nhìn nhau, sau đó hai mặt nhìn nhau.

Giết Lâm Tú?

Giết cái rắm!

Không nói đến chuyện bọn họ không có bản lĩnh này, cho dù có thực lực này, cũng không có lá gan này. Huống hồ, cũng là Thái tử phi vũ nhục người ta trước, bọn họ nhìn thấy một cái tát này thì há giận đến cực điểm.

Chuyện này không phải mấy tên cấm vệ bọn họ có thể nhúng tay.

Từ lúc một cái tát rơi xuống, đã có một gã cấm vệ vội vàng đi bẩm báo bệ hạ.

Hạ Hoàng đang tản bộ cùng Hoàng hậu và Hiền phi ở ngự hoa viên, nghe được tin tức này, cũng sững sờ tại chỗ, khó tin nói:

"Người nói cái gì, Lâm Tú đánh Thái tử phi một bạt tai?"

Hoàng hậu nghe vậy tức giận, mặt lạnh như băng nói: "Buồn cười, bệ hạ, Lâm Tú này hơi quá đáng, hắn ở vào bệ hạ ân sủng thì không để Thái tử vào mắt, cũng không để bệ hạ vào mắt. Lần này nếu không nghiêm trị, lần sau không biết hắn còn kiêu ngạo thành bộ dạng gì nữa!"

Hiền phi lại làm về mặt xem náo nhiệt, Lâm Tú trở mặt với Thái tử, nàng cảm thấy rất vui, ngược lại nói thay cho Lâm Tú: "Bệ hạ, thần thiếp cảm thấy, Lâm Tú không phải là người kiêu ngạo căn rễ, việc này có lẽ còn có ẩn tình, bệ hạ vẫn nên đến ngự thư phòng nhìn một chút đi"

Lúc Hạ Hoàng cùng Hoàng hậu và Hiền phi đi đến, đám người Lâm Tú cũng được người khác dẫn tới. Thái tử mặt trầm như nước, Thái tử phi sung nửa gương mặt, ánh mắt nhìn Lâm Tú vô cùng hung ác, giống như muốn phanh thây hắn ra.

Hạ Hoàng đi tới, nhìn Lâm Tú hỏi: "Tại sao ngươi lại đánh Thái tử phi?"

Lâm Tú cung kính khom người, nói: "Hồi bệ hạ, ban đầu thần không biết nàng là Thái tử phi, chỉ nghĩ nàng là cung nữ đã nhục mạ cổ Đức phi nương nương, mới ra tay giáo huấn..."

"Nhục mạ Đức phi?" Sắc mặt Hạ Hoàng cứng lại, hỏi, "Có chuyện gì?"

Lâm Tú giải thích nói: "Chuyện là như vậy, thần cùng Linh m còn có công chúa Minh Hà, vốn định đến Dịch Thuật Viện tu hành, nhưng lại gặp Thái tử cùng Thái tử phi ở cửa cung, còn chưa kịp hành lễ với Thái tử, Thái tử phi lại vô cớ nhục mạ công chúa Minh Hà cùng cổ Đức phi nương nương..."

Lâm Tú học theo dáng vẻ của Thái tử phi, nói: "Nhìn thấy Thái tử cùng bốn cung, cũng không biết hành lễ, Minh Hà từ nhỏ không có mẹ dạy, hai người các người cũng không có sao..."

Sau khi bắt chước xong, hần lại nói: "Thần nghĩ Thái tử phi sẽ không vô lễ như vậy, nghĩ nàng là một cung nữ không có tôn ti, vì thế ra tay giáo huấn, cấm vệ cửa cung đều có thể làm chứng, xin bệ hạ minh giám"

Hoàng hậu đã từng gặp Lâm Tú, nhưng lại không nghĩ tới hần có thể ăn nói khéo léo như vậy, miệng lưỡi dẻo queo, lập tức nói:

"Cho dù Thái tử phi có sai trước, nhưng từ khi nào thì đến phiên một tên ngoại thần như người giáo huấn người của hoàng gia chúng ta, người cho là một câu nhận sai thì sẽ phải sạch quan hệ sao, mắt người dùng để làm gì, có thể nhận Thái tử phi thành cung nữ..."

Lâm Tú nói: "Hồi bệ hạ, thần cùng công chúa Minh Hà là tình..."

Khi hần thốt ra, bỗng nhiên không biết hình dung quan hệ với công chúa Minh Hà như thế nào, tình tử kim kiên, tình anh em, tình thâm nghĩa trọng, tình đầu ý hợp, hình như cũng không đúng, chỉ có thể sửa lời nói: "Công chúa Minh Hà là bằng hữu tốt nhất của thần, cố Đức phi nương nương cũng là trưởng bối của thần, thần không cho phép có người vũ nhục hồn thiêng của bà, nhất thời lỡ tay, xin bệ hạ trách phạt."

(tình tử kim kiên: tình yêu vững chắc hơn vàng)

Mặt Hạ Hoàng không chút thay đổi, sau một lát trầm tư, nói:

"Thái tử phi không giữ mồm miệng, làm nhục Đức phi, phạt cấm túc ba ngày ở Đông Cung. Mặc dù Lâm Tú vô ý, nhưng vô lễ với Thái tử phi cũng là sự thật, giam ở trong cung một ngày hồi lỗi:

Thái tử phi cấm túc ba ngày, Lâm Tú chỉ cấm túc một ngày, trái tim này cũng không biết đã lệch đi đâu, Hoàng hậu không vui nói: "Bệ hạ."

Hạ Hoàng nhìn nàng, nói: "Phạt nàng cấm túc ba ngày, đã nể tình mặt mũi của Hoàng hậu mà xử nhẹ rồi, Đức phi là nữ tử mà trầm yêu, Hoàng hậu cũng vậy, đổi lại có người nói năng lỗ mãng với Hoàng hậu, trầm sẽ chém đầu của người đó!"

"Bệ hạ" Thân thể Hoàng hậu run một cái, nhìn Hạ Hoàng, trong lòng tuôn ra luồng âm áp, giờ phút này, Thái tử phi gì đó đều bị nàng quên đến chín tầng mây.

Chương 767: Khoe khoang (3)

Trong lòng Hiền phi có chút chua xót, lúc này, Hạ Hoàng lại nắm tay nàng, nói: “Đương nhiên, Hiền phi cũng giống vậy, trẫm tuyệt đối không cho phép ai mạo phạm các nàng,”

Chua xót trong lòng Hiền phi lập tức bị ngọt ngào thay thế, khẽ tựa đầu vào vai của Hạ Hoàng.

Lâm Tú ở dưới nhìn xem trọn mắt há mồm.

Hải Vương chân chính, ở thời điểm nào cũng không bỏ qua cơ hội tán tỉnh.

Quả nhiên, gừng càng già càng cay.

Hơn nữa hắn còn phát hiện, lúc Hạ Hoàng trái ôm phải ấp, thế mà còn đặc ý nhìn hắn nữa chứ!

Khoe khoang!

Tin tức con trai Bình An hầu, Lâm Tú nhận sai vì nhờ tay tát Thái tử phi một cái, bị giam giữ ở cung điện nào đó trong thâm cung nghiền ngẫm lỗi lầm của bản thân đã lan truyền rất nhanh tại Vương đô.

Địa điểm xảy ra chuyện này là ở cửa cung, lúc ấy, ngoài mấy cấm vệ ra, ở đằng xa cũng có không ít người nhìn thấy.

Tuy nói là Lâm Tú nhận lầm, nhưng người sáng suốt đều biết, hắn hoàn toàn không nhận sai người.

Quần áo và bội sức của cung nữ, nữ quan trong cung đều có quy chế, những thứ Thái tử phi đeo trên người, vừa nhìn đã thấy là quý nhân, không có điểm nào giống như cung nữ.

Trừ khi hấn mù, mới có thể nhầm Thái tử phi thành cung nữ.

Câu nói Thái tử phi trào phúng bọn họ ở cửa cung đó cũng được lan truyền.

Xét về mặt lễ nghi, nàng nói không sai, mấy người Lâm Tú gặp Thái tử, trước tiên phải hành lễ.

Đơn giản là cách dùng từ của nàng có chút khó nghe.

Mở miệng đã mắng người ta không có mẫu thân, người máu nóng một chút đều không nhịn được.

Nhưng, chuyện nàng bắt nạt công chúa Minh Hà cũng không phải một ngày hai ngày.

Mẫu thân Đức phi của công chúa Minh Hà đã qua đời từ lâu. Từ khi còn nhỏ, con cái của một số gia tộc quyền quý ở Vương đô đã cùng đi học và cùng chơi đùa với các hoàng tử và công chúa.

Thời điểm đó, vì không có mẫu phi, công chúa Minh Hà thường xuyên bị địch nữ của các gia tộc quyền quý hàng đầu bắt nạt.

Trong số đó, người cầm đầu là Thái tử phi. Nàng là địch nữ của Trương gia, khi đó quyền thế của Trương gia còn lớn hơn bây giờ, cho dù công chúa bị bắt nạt cũng chỉ có thể bầm bụng chịu đựng.

Về sau, nàng gả cho Thái tử, cũng là biểu ca của nàng, trở thành Thái tử phi, nắm chắc vị trí hoàng hậu tương lai trong tay thì càng không để công chúa vào mắt.

Nhưng nàng ngàn không nên vạn không nên chửi bới luôn cả Lâm Tú.

Trong hai năm qua, hấn đã từng sợ ai chưa?

Bao gồm cả bộ hạ, trong Vương đô không có mấy ai không nể mặt Trương gia, không nể mặt Thái tử, nhưng không bao gồm Lâm Tú. Trước đây hẳn dám áp giải Trương Kính lên nha môn, tát Thái tử phi một cái có là gì?

Trước đó không lâu, chuyện Giang Nam, các gia tộc giàu có ở Vương đô còn ăn thiệt trong tay hắn, không phải cũng ngậm bồ hòn đó sao?

Nhưng lần đó là lén bị thiệt, lần này, hắn trực tiếp tát Thái tử phi một cái, đúng là giẫm nát mặt mũi Trương gia và Thái tử dưới chân, thậm chí ngay cả hoàng tộc cũng thấy có chút mất mặt, không ai biết được, sau này chuyện như vậy có còn tiếp diễn nữa hay không.

Thượng Lâm Uyển.

Bình An hầu và phu thê Vũ An hầu nhận được tin vội vàng chạy tới, từ trong miệng Linh m hiểu rõ nguyên do của sự việc.

Trên gương mặt Chu Quân lộ nét lo lắng: "Xong rồi xong rồi, sao Tú Nhi xúc động như vậy, đó là Thái tử phi, nàng còn là người của Trương gia..."

Triệu Linh m khịt mũi, nói: "Ai bảo nàng ta mắng bá mẫu và nương của ta, tỷ phu tức quá mới ra tay."

Chu Quân cười khỏ nói: "Mắng thì mắng, nàng chửi chúng ta, chúng ta cũng không rơi mất miếng thịt nào, chuyện này không chỉ đắc tội Thái tử và Trương gia, còn đắc tội cả Hoàng hậu nương nương... ` Phu nhân Vũ An hầu nói: "Chờ ngày mai hắn trở về, các người khuyên nhủ Tú Nhi, bảo hắn sau này đừng xúc động như vậy."

Tuy miệng nói vậy, nhưng trong lòng hai vị phu nhân đương nhiên cũng thấy ảm áp.

Người làm mẫu thân, có con trai và con rể như vậy, các nàng còn có tiếc nuối gì cơ chứ?

Các nàng không khỏi liếc nhìn trượng phu của mình.

Trước mặt những quý nhân đó, e rằng trượng phu của các nàng cũng sẽ không bảo vệ các nàng như vậy.

Tiết phủ.

Tiết Ngung Nhi bám lấy Tiết lão quốc công, nói: "Gia gia, người đi cầu xin tha thứ với bộ hạ đi"

Tiết lão quốc công bắt đắc dĩ liếc nàng một cái, hần nói: "Người vẫn chưa nhìn ra sao, bộ hạ là đang che chở hần đây. Nếu kẻ khác dám tát Thái tử phi một cái, không chém đầu thì cũng là chặt tay. Hần thì hay rồi, chỉ bị giam một ngày, lấy đâu ra chuyện tốt như vậy?"

Tiết Ngung Nhi khóc không ra nước mắt.

Dù nói như vậy, nhưng buổi tối hôm nay vốn đến lượt hần ngủ cùng mình mà, nàng đã đợi hai ngày rồi, kết quả hần lại bị giữ lại trong cung không đi ra được, nàng lại phải đợi thêm một ngày nữa.

Chương 768: Có nạn cùng chịu (1)

Hiện tại, nàng vô cùng nhớ nhung cuộc sống ở Giang Nam.

Tất cả đều là tại Thái tử phi!

Cùng lúc đó, tại cửa cung.

Quý phi nương nương hạ kiệu, ngẩng đầu nhìn cánh cửa cung điện cao lớn nguy nga, đã lâu rồi nàng chưa bước vào cái lồng giam này, chỉ mới đến gần nơi này, nó đã mang đến cho nàng loại cảm giác bị đè nén.

Nhưng nàng vẫn bước vào không chút do dự.

Không lâu sau, Ngự thư phòng, Hạ hoàng nhìn nàng, bất đắc dĩ nói: "Minh Châu cũng đến xin tha cho hần sao, ngươi muốn trăm thả hần?"

Mặc dù Quý phi nương nương không hề mở miệng, nhưng ý nguyện vô cùng rõ ràng.

Hạ hoàng thở dài, hần nói: "Chỉ là giam giữ tự suy nghĩ một ngày, trăm đã vô cùng che chở hần, dẫu sao đi nữa, chuyện hần đánh Thái tử phi là thật, chỗ Hoàng Hậu, phía Trương gia, trăm cũng nên đưa cho bọn họ một câu trả lời. Thậm chí trăm không thể không đồng ý với một số yêu cầu vô lý của Hoàng Hậu, mới khiến nàng bỏ qua chuyện này..."

Vì khiến Hoàng Hậu không truy cứu nữa, hần đã đồng ý ba ngày tiếp theo sẽ đến ngủ ở chỗ nàng ta, sự hy sinh của hần là rất lớn.

Quý phi cũng không kiên trì nữa, suy nghĩ một lúc, nàng nói:

"VẬY TA ĐẾN THĂM HẦN"

Hạ hoàng vẫy tay, nói; "Chu Cẩm, dẫn nương nương đến Tư Quá Điện"

Tư Quá Điện là một cung điện trong cung, nghĩa đúng như tên, tác dụng của cung điện này là để các hoàng tử và công chúa phạm phải lỗi lầm đóng cửa tự xem xét, trong lòng không ít con cháu hoàng tộc đều có bóng ma không nhỏ với nơi này.

Lâm Tú khoanh chân ngồi trên bồ đoàn ở chính giữa đại điện, cả đại điện trống rỗng, ngoài vách tường xung quanh ra thì là mấy cây cột và chiếc bồ đoàn hắt đang ngồi lên, một người ở đây quá cô đơn.

Hắn còn phải ở đây một buổi tối.

Nhưng, mấy ngày gần đây, vì việc tu hành của các nàng, hắn cũng quá mệt mỏi, nhân cơ hội này, đúng lúc để bản thân nghỉ ngơi.

Dù là ở đây, cũng có vài năng lực Lâm Tú có thể tu hành. Niệm lực, huyền thuật và không gian đều là những thứ có thể tu hành bất cứ lúc nào. Rảnh thì cũng rảnh, Lâm Tú nhắm mắt lại, bắt đầu minh tưởng.

Đến một lúc nào đó, cửa điện được mở ra từ bên ngoài, Lâm Tú mở mắt, xoay người lại, kinh ngạc nói: "Nương nương, sao người lại đến đây?"

Quý phi nương nương bước đến trước mặt hắn, nói: "Bổn cung nghe nói người đánh Thái tử phi, bị bệ hạ nhốt lại, nên đến thăm người."

Lâm Tú ngượng ngùng nói: "Nương nương cũng nghe nói."

Quý phi nương nương liếc hắn, nói: "Không chỉ bổn cung, toàn bộ Vương đô đều biết"

Lâm Tú nói: "Không phải ta đã nhận lỗi rồi sao..."

Quý phi nương nương không bóc trần hấn, lặng lẽ lấy một cái bọc bằng giấy từ trong ống tay áo rộng thùng thình ra, đưa cho Lâm Tú.

Sau khi nhận, Lâm Tú lẩm bẩm nói: "Nương nương, đây là..."

Quý phi nương nương nói nhỏ: "Chao ôi, nói nhỏ một chút, thời điểm bị giam sẽ không có người đưa cơm, bọn cung chọn một chút điểm tâm người thích ăn, người giấu trong tay áo, khi nào đói bụng thì ăn lót dạ..."

Lâm Tú cấy kỹ cái bọc bằng giấy, nói tri kỷ, thì vẫn là Quý phi nương nương.

Dù hấn nhịn mười ngày nửa tháng cũng không đói chết, nhưng một bữa không ăn, nên khó chịu thì vẫn sẽ khó chịu.

Nhưng, nhìn dáng vẻ của Quý phi nương nương, sao nàng có vẻ không hề xa lạ gì với chuyện bị giam lại như vậy.

Ngự thư phòng, Chu Cẩm bước đến, nói với Hạ hoàng: "Bệ hạ, nương nương đã xuất cung rồi."

Hạ hoàng hỏi: "Có phải nàng lại lén lút đưa điểm tâm cho Lâm Tú không?"

Chu Cẩm gật đầu.

Hạ hoàng khẽ thở dài, không khỏi nhớ đến khi còn nhỏ, hấn vì mấy tiểu cô nương đánh nhau với gia tộc quyền quý khác, phụ hoàng phạt nhốt hấn trong Tư Quá điện.

Cũng là nàng mượn cớ thăm hỏi, lén lút đưa điểm tâm cho hấn.

Nhiều năm như vậy, nàng không hề thay đổi chút nào.

Lúc này, công chúa Minh Hà từ ngoài bước vào, Hạ hoàng thấy nàng, không đợi nàng mở miệng, lập tức nói: "Không cần xin tha cho hần, chỉ nhốt hần một ngày, trẫm đã rất quan tâm hần rồi."

Công chúa Minh Hà lắc đầu nói: "Không phải nhi thần xin tha cho hần"

Hạ hoàng ngẫm nghĩ, nói: "Vậy bốn mươi vạn lượng bạc đó cũng nợ trước đã, Nội Vụ ti cũng không dư dật"

Công chúa Minh Hà nói: "Số tiền đó, con sẽ từ từ trả."

Hạ hoàng nghi ngờ lên tiếng: "Vậy con tìm trẫm còn có chuyện gì khác không?"

Công chúa Minh Hà đáp: "Chuyện này do nhi thần mà ra, nhi thần cũng có trách nhiệm, phụ hoàng cũng phạt giam con một ngày, con muốn được giam chung một chỗ với hần."

Nếu không thể cứu được hần, nàng tình nguyện chịu phạt chung với hần.

Hạ hoàng khoát tay áo, nói: "Trẫm đã đủ phiền rồi, con đừng gây thêm phiền cho trẫm. Người ra tay là Lâm Tú, không phải con ra tay, trẫm nhốt con làm gì?"

Công chúa Minh Hà suy nghĩ một chút, không nói thêm gì nữa, xoay người rời đi.

Chương 769: Có nạn cùng chịu (2)

Lúc này, hậu cung.

Thái tử phi tức giận bước ra khỏi Vĩnh Ninh cung của Hoàng hậu, trước đây Hoàng hậu là cô cô của nàng, bây giờ là mẫu hậu của nàng, nhưng mà nàng bị người ta tát, Hoàng hậu cũng không muốn giúp nàng.

Lồng ngực nàng phập phồng không ngừng, sự căm hận trong lòng đã cuộn cuộn, nghiến răng nói: "Ta muốn về nhà, ta phải bắt kê đó trả cái giá thật đắt!"

Thái tử đứng bên cạnh nàng, không nói gì.

Nếu nàng có thể khiến Trương gia ra tay, đó cũng là chuyện hãn vô cùng hy vọng được nhìn thấy.

Lâm Tú đáng chết, Thái tử tro mắt nhìn hãn trưởng thành.

Thời điểm ban đầu, hai người gặp nhau ở hậu cung, Lâm Tú còn tôn xưng hãn là Thái tử điện hạ, vô cùng nhiệt tình với hãn.

Hiện tại, cánh Lâm Tú cứng cáp rồi, nên không để Thái tử là hãn vào mắt.

Không chỉ không hành lễ với hãn, còn dám đánh Thái tử phi, đợi đến sau này, còn không biết hãn sẽ còn lớn lối đến mức nào.

Lúc này, một bóng dáng bước ra từ cung điện nào đó, Thái tử phi thấy nàng, nhanh chóng bước đến, tức giận nói: "Lý Nhu, người nói cho tên Lâm Tú vô liêm sỉ kia..."

"Bốp!"

Nàng còn chưa dứt lời, một âm thanh giòn tan đã truyền trong không khí.

Đến tận lúc này, một nửa gương mặt của Thái tử phi từng bị Lâm Tú đánh vẫn còn sưng, có vẻ có chút không đối xứng. Cái tát này của công chúa Minh Hà đánh vào nửa gương mặt còn lại của nàng, một nửa khác trên gương mặt nàng cũng sưng lên, sưng lên một chút thì đối xứng hơn.

Công chúa Minh Hà nhìn nàng, điềm nhiên nói: "Không được mắng bằng hữu của ta."

Nói xong, nàng không nhìn biểu cảm hoảng sợ và tức giận của Thái tử phi, quay người bước đi. Sau khi ra khỏi hậu cung, nàng đi đến ngự thư phòng. Hạ hoàng vừa ngồi xuống đã thấy nàng tiến vào, bất đắc dĩ nói: "Sao con lại đến nữa?"

Công chúa Minh Hà nhìn hần, nói: "Bây giờ có thể nhốt con."

Một lát sau, Hạ hoàng day day mi tâm, lầm bầm nói: "Hai người các ngươi, cũng không thể dùng cùng một lý do là bắt nạt nàng để vào Tư Quá Điện được."

Lâm Tú khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, vụng trộm ăn điềm tâm Quý phi nương nương cho hần. Nương nương đúng là hiểu khẩu vị của hần, toàn chọn những thứ hần thích ăn, Lâm Tú chưa từng kể những món hần thích ăn với Quý phi nương nương, có thể là thời điểm ở Mộ Dung gia, trong một đồng điềm tâm, mấy loại hần ăn nhiều bị Quý phi nương nương chú ý.

Bên ngoài cửa lại truyền đến âm thanh, Lâm Tú vội vàng nhét điềm tâm vào bụng, và giấu những cái khác vào ngực.

Hần quay đầu lại nhìn, nhận ra là công chúa Minh Hà, nàng đang bước đến.

Hắn cho rằng công chúa Minh Hà đến thăm mình, nhưng sau khi công chúa Minh Hà bước vào, hai cấm vệ lại đóng cửa lại.

Lâm Tú bất ngờ: "Chuyện này..."

Công chúa Minh Hà nói: "Ta cũng tát Thái tử phi một cái."

Lâm Tú nhìn thẳng vào mắt nàng, không nói gì.

Huynh đệ tốt chưa chắc đã có phúc cùng hưởng, nhưng chắc chắn có nạn cùng chịu.

Lâm Tú lấy điểm tâm Quý phi nương nương đưa từ trong lòng ra, hỏi: "Ăn một miếng không?"

Lâm Tú vốn tưởng rằng hắn sẽ phải vượt qua đêm dài đằng đẳng một mình, nhưng không ngờ tới còn có người ở cùng hắn.

Công chúa Minh Hà tìm được một cái bồ đoàn, ngồi bên cạnh Lâm Tú, hỏi: "Người thật sự không biết nàng ta là Thái tử phi sao?"

Lâm Tú bĩu môi, nói: "Thái tử phi thì thế nào, Thái tử phi có thể tùy tiện mắng chửi người sao?"

Công chúa Minh Hà hỏi: "Đã biết tại sao người còn đánh?"

Lâm Tú hừ lạnh nói: "Ai bảo nàng ta mắng mẹ ta, ta ghét nhất người khác mắng mẹ ta."

Hắn đương nhiên biết nàng ta là Thái tử phi, vậy thì sao?

Trượng phu của nàng ta là Thái tử, thế tử của hắn còn là Triệu Linh Quân đây.

Về sau nàng ta hẳn là sẽ có cơ hội nhìn thấy hắn dạy dỗ thái tử.

Hôm nay ở cửa cung, Thái tử phi rõ ràng là nhằm vào công chúa Minh Hà, hắn và Linh m chỉ bị ảnh hưởng. Lâm Tú nhìn nàng, hỏi: "Người có thù với nàng ta sao?"

Công chúa Minh Hà ngồi xếp bằng trên bờ đoàn, nói: "Cũng không hẳn có thù. Mẫu phi ta qua đời sớm, khi còn nhỏ ta đi học ở học đường trong cung, nàng ta luôn khi dễ ta."

Đứa nhỏ không có mẹ luôn dễ bị người khác khi dễ, Lâm Tú có thể hiểu rõ điều này.

Vì vậy, đời này của hắn đặc biệt trân trọng tình cảm gia đình.

Hắn nhìn công chúa Minh Hà, hỏi: "Nàng ta khi dễ người, người không khi dễ lại nàng ta sao. Chẳng lẽ khi ấy dị thuật của người chưa thức tỉnh?"

Công chúa Minh Hà nói: "Quyền thế của Trương gia ngập trời, ta không muốn gây thêm phiền toái cho phụ hoàng. Hơn nữa, khi dễ ta không chỉ có một người, chẳng lẽ ta phải đánh từng người một sao?"

Lâm Tú lắc đầu nói: "Cái này có lẽ người không hiểu được. Nếu như có một đám người khi dễ người, người mặc kệ những người khác. Người chỉ cần bắt lấy một người yếu nhất, ra tay thật nặng, đánh một lần sẽ không có ai dám khi dễ người nữa"

Chương 770: Tình bạn biến chất (1)

Công chúa Minh Hà nhìn hắn, hỏi: "Người biết hả?"

Lâm Tú đương nhiên biết, bọn nhỏ đánh nhau cũng không phải là chiến đấu sinh tử. Bọn họ bắt nạt người một lần, nếu phát hiện người là một tên điên liều mạng, thì sẽ không dám trêu chọc người nữa.

Nhưng khó trách bên cạnh công chúa Minh Hà ngay cả một người bạn cũng không có. Lâm Tú lúc trước cũng không có bạn bè, những đứa trẻ có gia đình đầy đủ, cũng không muốn chơi với những đứa trẻ không có cha mẹ. Khi còn bé bị cô lập, sau khi lớn lên, tính cách cũng sẽ trở nên quái gở hơn.

Khi Lâm Tú vừa quen biết công chúa Minh Hà, nàng đã rất đáng ghét.

Đương nhiên bây giờ hắn không có cảm giác này. Chỉ bằng việc nàng có thể ở cùng hắn, Lâm Tú đã nhận nàng là huynh đệ của mình, cũng không phải là đối tốt với nàng một cách vô ích.

Hai người vừa trò chuyện, vừa ăn bánh ngọt. Bất giác, trời đã tối.

Đây là lần đầu tiên Lâm Tú trò chuyện với công chúa Minh Hà lâu như vậy. Chủ yếu là do cung điện lớn, như vậy không còn trống rỗng nữa.

Trừ bỏ trò chuyện với nhau cũng không còn chuyện gì khác.

Bọn họ nói từ chuyện công chúa Minh Hà khi còn bé, nói đến chuyện tu hành. Công chúa Minh Hà bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi: "Thực lực của Tần Uyển và Tiết Ngung

Nhi tiến bộ nhanh như vậy, là có bí quyết gì sao?" Lâm Tú cũng không phủ nhận, chỉ mỉm cười, nói: "Có, nhưng chỉ có thể dùng ở trên người các nàng ấy mà thôi."

Công chúa Minh Hà suy nghĩ một chút, thử hỏi: "Song tu."

Lâm Tú khẽ gật đầu.

Công chúa Minh Hà không hỏi nữa, nàng là một người ngoài, sao lại không biết xấu hổ mà hỏi chuyện vợ chồng người ta song tu được chứ?

Đúng lúc này, bụng của nàng kêu lên.

Quý phi nương nương trộm mang bánh ngọt tới vốn cũng không nhiều lắm, Lâm Tú chia cho nàng cùng nhau ăn, mỗi người chỉ được mấy miếng. Không chỉ có nàng, mà Lâm Tú cũng hơi đói bụng.

Hai người liếc nhau, Lâm Tú hỏi: "Có muốn đi ăn khuya không?"

Công chúa Minh Hà quyết đoán nói: "Đi thôi."

Mặc dù vẫn còn bị giam cầm bên trong, nhưng cả hai rõ ràng đều không quan tâm. Bọn họ cũng biết rằng bệ hạ nhất họ chỉ để cho có. Lâm Tú và công chúa Minh Hà mở cửa điện đi ra ngoài, nói với cấm vệ ở cửa: "Chúng ta đói bụng, nên đi tìm đồ ăn"

Một cấm vệ quân lộ vẻ mặt khó xử, nói, "Lâm đại nhân, công chúa, việc này..."

Một cấm vệ quân khác lập tức nói: "Mong đại nhân và công chúa trở về sớm. Nếu không chúng ta cũng không dễ báo cáo" Đừng nói là đi tìm đồ ăn, ngay cả cung điện này ai cũng không thể đi ra. Nhưng ai cũng

biết, thân phận của hai vị này không bình thường. Tắt Thái tử phi, mà chỉ bị bệ hạ giam cầm một ngày, ý tứ che chở không thể rõ ràng hơn, bọn họ cần gì phải nhiều chuyện.

Lâm Tú và công chúa Minh Hà tránh được cấm vệ quân đang tuần tra, một đường đi tới ngự thiện phòng.

Sáng sớm hôm sau, khi các quan viên ngự thiện phòng mở cửa phòng bếp ra, bị một màn trước mắt làm choáng váng.

Trước khi ngự thiện phòng đóng cửa vào mỗi tối, mọi thứ sẽ được dọn dẹp đúng chỗ. Đồ dùng nhà bếp sẽ được để về vị trí cũ, rau củ thịt đặt trở lại kho lạnh, còn có người chuyên môn kiểm tra. Nhưng hôm nay khi mở cửa nhìn vào, trong phòng ăn tuy không đến mức hỗn loạn, nhưng cũng hơi lộn xộn.

Trên mặt đất có một nồi đồng, hai miếng đậu phụ ở trên bàn, một số loại rau chua ăn, thịt cuộn, còn có mấy vò rượu rồng.

Quan viên nhìn thấy cảnh này hoảng sợ: "Đây là có trộm sao?"

Tuy nhiên, hắn rất nhanh phủ nhận ý nghĩ của mình. Ngay cả những kẻ trộm to gan, dám lén vào hoàng cung vào ban đêm để ăn trộm, cũng sẽ không ăn trộm đồ ăn ở ngự thiện phòng. Nhưng hắn vẫn phải bẩm báo với người bên trên.

Chu Cẩm lại đây nhìn một chút, xua tay nói: "Được rồi, nên làm gì thì làm đi, chuyện này không cần quan tâm"

Rời khỏi ngự thư phòng, hắn đi vào Tư Quá Điện, để cho hai cấm vệ quân mở cửa điện ra. Công chúa Minh Hà và Lâm Tú đang ngủ

trên mặt đất, công chúa Minh Hà gồi lên trên cánh tay của Lâm Tú, một cánh tay còn lại đặt ở trước ngực hấn, trạng thái rất chướng tai gai mắt.

Trong điện tản ra một mùi rượu nhàn nhạt, tên trộm vào ngự thiện phòng đêm qua, hiển nhiên là ở chỗ này.

Chu Cẩm ho nhẹ một tiếng, công chúa Minh Hà chậm rãi tỉnh lại.

Sau khi phát hiện mình nửa gồi đầu trong lòng Lâm Tú, vẻ mặt hơi sững sốt. Ở trong mộng nàng còn tưởng rằng mình đang ôm Lãm-chan, nhưng hình như ôm thoải mái hơn so với Lãm-chan...

Nàng lập tức ngồi dậy, đẩy Lâm Tú ra.

Lâm Tú thật ra đã sớm tỉnh lại, nhưng lại ngại đánh thức công chúa Minh Hà. Hấn mở mắt ra, cũng từ trên mặt đất ngồi dậy, Chu Cẩm liếc mắt nhìn bọn họ một cái, nói: "Bệ hạ nói, hai vị có thể đi rồi"

Lâm Tú đứng lên, ngáp một cái, vẫy tay với Chu Cẩm, rồi đi ra ngoài điện.

Chương 771: Tình bạn biến chất (2)

Nền đất ở Tư Quá Điện tự nhiên không bằng giường ngủ thoải mái trong nhà. Dù được công chúa Minh Hà ôm, cũng không thoải mái bằng được Ngung Nhi ôm. Lần sau nếu hần còn có cơ hội vào, nhất định sẽ cho Hạ Hoàng lời khuyên, ít nhất đặt cho hần một cái giường ở chỗ này...

Công chúa Minh Hà cũng đi theo phía sau hần, nàng gần như không còn sống trong hậu cung nữa, cùng Lâm Tú về chung một nhà.

Đầu của nàng hơi đau. Hôm qua nàng và Lâm Tú ở ngự thiện phòng ăn lẩu uống rượu, uống hai vò nàng đã say. Sau đó làm sao để trở về nàng cũng không biết nữa.

Nàng cẩn thận suy nghĩ lại, cuối cùng nhớ ra điều gì đó.

Đêm qua nàng đói bụng, nàng và Lâm Tú đi ngự thiện phòng tìm đồ ăn. Sau đó phát hiện nguyên liệu nấu ăn ở đó rất phong phú, lập tức ở đó ăn một nồi lẩu, còn uống chút rượu...

Không phải một chút, mà là rất nhiều.

Nàng mơ hồ nhớ lại, sau khi uống quá nhiều, nàng nắm lấy cổ áo của Lâm Tú, phần nộ chất vẫn hần, tại sao lúc trước không đáp ứng phụ hoàng...

Nghĩ đến đây, khuôn mặt của nàng đỏ bừng vì xấu hổ.

Xong rồi, sau khi say rượu, thế mà lại mang lời trong lòng nói ra.

Nàng thử nhìn Lâm Tú một cái, hỏi: "Đêm qua, sau khi ta say rượu, có nói cái gì không nên nói không?"

Lâm Tú lắc đầu, nói: "Ta cũng say rượu, việc gì cũng không nhớ được, người nhớ ra cái gì không?"

Công chúa Minh Hà lắc đầu, nói: "Không, tối qua ta uống nhiều quá. Ta thậm chí còn không nhớ trở về thế nào."

Lâm Tú liếc mắt nhìn nàng, nói: "Đương nhiên là ta cũng người trở về rồi."

Công chúa Minh Hà nói: "Cảm ơn người."

Lâm Tú xua tay nói: "Không cần cảm ơn, dù sao người cũng không nặng."

Nữ nhân đối với cân nặng của mình đều rất để ý, nghe được người khác nói rằng họ không nặng, vốn là họ nên cảm thấy vui vẻ.

Nhưng công chúa Minh Hà luôn cảm thấy, Lâm Tú thực ra là đang chế nhạo nàng. Nhưng nàng lại nghĩ đến cân nặng của Tần Uyển và A Kha cô nương, vấn đề này nàng không làm được...

Lâm Tú như không có việc gì nhìn công chúa Minh Hà. Hắn hiện tại đương nhiên không giống như trước kia chỉ một ly mà đã gục, cho dù là rượu mạnh nhất kinh thành, hắn cũng có thể uống như nước. Cho nên hôm qua lúc công chúa Minh Hà nắm cổ áo hắn, chất vấn hắn tại sao lúc trước không đáp ứng Hoàng thượng cưới nàng, hắn rất tỉnh táo.

Lâm Tú không biết nàng có muốn trả lại bốn mươi vạn lượng hay không, hay là coi trọng bí pháp song tu của hắn. Thế nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, tình bạn vô cùng quý giá và thuần khiết của họ, dường như đã hơi biến chất.

Minh Hà muốn phản bội tình bằng hữu của bọn họ.

Hy vọng rằng cả hai có thể giữ vững tình bạn này.

Sau khi trở lại Thượng Lâm Uyển, Lâm Tú phát hiện cha mẹ hắn và cha mẹ vợ đều ở đây, hắn có chút áy náy nói: "Cha mẹ, cha mẹ vợ, xin lỗi, đã khiến mọi người lo lắng rồi."

Chu Quân nắm tay hắn, nói: "Lần này là bộ hạ che chở cho con, lần sau không cần phải xúc động như vậy."

Lâm Tú nói: "Nếu nàng ta còn có lần sau, con cũng không ngại bị nhốt thêm vài ngày nữa"

Chu Quân tức giận gõ vào đầu hắn, nói: "Con, đứa nhỏ này..."

Bà giả vờ tức giận, nhưng trong đôi mắt của bà lại tràn đầy ý Cười.

Lâm Tú và Minh Hà công chúa vừa mới trở về, trong cung lập tức có vài tên công công tới. Hoàng thượng sai người đưa mấy quả dưa hấu cống phẩm của Tây Vực quốc, giống như người bị phạt một ngày giam cầm trong cung hôm qua không phải là Lâm Tú.

Điều này làm cho vợ chồng Bình An Hầu và Vũ An Hầu hoàn toàn yên tâm. Đây là một loại ám chỉ, đại biểu cho tấm lòng của bộ hạ vẫn luôn đứng về phía Lâm gia.

Lâm Tú đi vào phòng bếp, cắt dưa hấu thành miếng nhỏ, dùng tăm xiên vào. Trước tiên đút cho Triệu Linh Quân ăn một miếng, sau đó là Thái Y, Ngưng Nhi, Tần Uyển, Thiên Diệp Lãm đương nhiên cũng không thiếu, còn lại đều cho Linh m.

Lúc này, nha hoàn trong nhà cũng đã cắt xong tất cả dưa hấu, bung ra ngoài.

Trong đình, Triệu Linh m ôm chén ngọc, đút cho mẹ một miếng, tỷ tỷ một miếng, tự mình ăn một miếng khác.

Lâm Tú thấy mẹ vợ vẫy tay với mình, thì đi tới, ngồi trên ghế.

Phu nhân Vũ An Hầu nhìn Lâm Tú, càng nhìn càng hài lòng.

Bất kể là ngoại hình, thiên phú hay phẩm hạnh, hấn đều là hạng nhất. Phóng tầm mắt nhìn toàn bộ kinh thành, cũng không tìm được người thứ hai. Trước kia bởi vì hấn nạp thiếp nhiều lần, trong lòng nàng còn có chút khúc mắc, nhưng trải qua chuyện này, một chút khúc mắc kia cũng biến mất không còn dấu vết.

Ngược lại, vợ chồng bà có chút ngưng ngừng.

Hai cô con gái của họ trông như thế nào, bọn họ biết rõ rằng những người có thể bao dung các nàng phải có một tâm hồn vô cùng thoải mái.

Phu nhân Vũ An Hầu nhìn Lâm Tú, nói: "Mấy ngày nay, vất vả cho con rồi."

Lâm Tú kinh ngạc nói: "Mẹ vợ vì sao lại nói như vậy?"

Chương 772: Tình bạn biến chất (3)

Phu nhân Vũ An Hầu nói: "Linh Quân từ nhỏ tính tình đã quái gở, một lòng muốn tu hành, ta và bố vợ con vẫn luôn lo lắng nàng không biết làm thế nào để làm một người vợ, lo lắng vợ chồng các con không hòa thuận. Nhờ có con bao dung với nàng như vậy, mọi người đều nói nàng lấy chồng, nhưng thật ra có thể gả cho con, là phúc khí của nàng."

Triệu Linh Quân ngẩng đầu: "? ? ?"

Lâm Tú liên tục nói: "Không có, Linh Quân là người vợ tốt nhất trên thế giới này, có thể kết hôn với nàng ấy là phúc khí của con."

Lúc này, phu nhân Vũ An Hầu lại nói: "Linh m buống bình, không hiểu lễ nghĩa, không có quy củ. Hai năm nay vẫn luôn ở bên cạnh con quấy rầy, gây thêm rất nhiều phiền toái cho con, con cũng không phiền chán nàng"

Triệu Linh m đưa một miếng dưa hấu vào miệng, biểu cảm cũng ngưng đọng lại.

Buống bình, không có quy củ, không hiểu lễ nghĩa?

Sau đó, nàng đã cho Lâm Tú một cái nhìn hung dữ.

Ý tứ là nếu hấn dám nói theo mẹ mình, nàng sẽ cho hấn đập mặt.

Không nghĩ tới lần này bị phu nhân Vũ An Hầu nhìn thấy, giơ tay gõ lên trán nàng một cái, tức giận nói:

"Con vẫn còn nhìn à, con nghĩ rằng tỷ phu của con sợ con sao."

Hắn là đang nhường nhịn, con đã bị hắn nuông chiều đến ngày càng không có quy củ..."

Lâm Tú mỉm cười, nói: "Không sao đâu, nàng là muội muội của Linh Quân, con nuông chiều nàng cũng đúng:"

Phải nói nhạc mẫu đại nhân hiểu rất rõ hai nữ nhi của mình.

Nữ nhi lớn tính tình quái gở, không biết xử sự làm người chứ đừng nói là làm thê tử tốt. Đêm tân hôn không nói tiếng nào đã chạy, nếu đổi lại là nam nhân khác, ngày hôm sau đã bỏ vợ rồi, cũng chỉ có Lâm Tú coi như rất xem trọng nàng.

Nữ nhi nhỏ thì bướng bỉnh, không hiểu lễ nghĩa, không có quy củ, không biết phép tắc lớn nhỏ, còn thích lấn tới...

Bị bà nhắc nhở, Lâm Tú cũng cảm thấy bản thân không dễ dàng chút nào.

Sau khi nhạc mẫu đại nhân rời đi, Linh m nhìn Lâm Tú hỏi: "Ta không hiểu lễ nghĩa, không có quy củ?"

Lâm Tú nghĩ nghĩ nói: "Vẫn rất tốt."

Hắn chính là thích Linh m không biết lễ nghĩa, không có quy củ, ngày trước hờ một chút lại đề hắn vào tường. Nếu lúc nào đó nàng cũng theo quy củ, lễ phép, không lấn tới thì hắn lại không quen.

Triệu Linh Quân cũng lắc đầu, nói: "Có thể vì trong mắt nương, muội vẫn luôn là một đứa trẻ."

Linh m vô cùng đồng ý nói: "Nương đúng là rất thành kiến, vẫn luôn cho rằng muội còn là một đứa trẻ."

Triệu Linh Quân trầm mặc chốc lát hỏi: "Ta tính tính quái gở, không thể hòa hợp với mọi người?"

Lâm Tú và Linh m liếc nhìn nhau, sau đó cùng cúi đầu.

"Ăn dưa đi"

"Dưa này rất ngọt."

"Nếu thích ăn, ngày mai ta lại xin bệ hạ một ít..."

Trương phủ.

Thái tử phi vốn nên bị cầm túc trong Đông cung ba ngày, bây giờ lại xuất hiện ở Trương gia.

Hai bên mặt của nàng đã tiêu sưng nhưng lửa giận trong mắt vẫn chưa tắt, đường đường là đích nữ của Trương gia, chính phi của thái tử, tương lai sẽ làm hoàng hậu mà ở lại trước cửa cung, dưới con mắt của vô số người bị nhi tử của một tên nhị đẳng Hầu cho một bạt tai, làm nàng trở thành trò cười của toàn bộ Vương đô.

Nếu chuyện này cứ cho như vậy thì sau này nàng còn mặt mũi nào để xuất hiện trước mấy vị phu nhân với tiểu thư kia nữa.

Lúc này, một hạ nhân của Trương phủ từ bên ngoài bước vào, nói: "Lão gia, Lâm Tú đã về phủ, bệ hạ còn cho người mang mấy trái dưa tiến công từ Tây vực tới..."

Một vị phụ nhân trung niên bên cạnh Trương Hiền nói: "Lão gia, bệ hạ rõ ràng không công bằng, đôi là người khác đã thành tội chết rồi, nhưng bị bệ hạ chỉ giam hãm một ngày, vừa về đã ban thưởng. Mặt ngoài là

ân sủng nhưng rõ ràng hắn đang ngầm chèn ép Trương gia chúng ta."

Thái tử phi cũng ở một bên nói tiếp:
"Chuyện ở Giang Nam lần trước chắc chắn là do bộ hạ đứng sau chỉ điểm, còn có lần trước nữa, Tam đệ bị người bắt tới nha môn khiến gia tộc ta mất hết thể diện, đây không phải chuyện riêng của nữ nhi, hết lần này đến lần khác hắn vũ nhục Trương gia chúng ta. Thử hỏi nếu như người còn mặt kệ thì kẻ khác sẽ nghĩ gì về Trương ta, chẳng lẽ người không quan tâm đến thể diện gia tộc sao?"

Trương Hiền nhìn nàng một lát hỏi: "Vậy ngươi muốn thế nào?"

Thái tử phi cắn răng nói: "Không lấy được mạng của hắn, ta cũng phải đánh gãy cái tay kia của hắn!"

Trương Hiền hừ lạnh: "Người cho rằng hắn là ai? Triệu Linh Quân là ai, đừng nói là đánh người, dù hắn có đánh thái tử cũng không ai dám động tới bàn tay của hắn."

Cho tới nay, Triệu Linh Quân vẫn là niềm kiêu hãnh duy nhất vương triều Đại Hạ.

Có nàng ở đây, Đại Hạ mới giữ được mặt mũi trước ngũ đại vương triều.

Là một trong ngũ đại vương triều, nếu ngay cả một người đứng trong top mười Thiên Kiêu bảng cũng không có thì đừng nói là triều đình, ngay cả Trương gia và quyền quý Vương đô cũng cảm thấy mất mặt.

Chương 773: Ủy hiệp (1)

Muốn lấy bàn tay của Lâm Tú là không thể nào, lại còn muốn bệ hạ phạt hần, nằm mơ!

Dù bệ hạ có đáp ứng thì các triều thần quyền quý khác cũng không đáp ứng.

Chỉ có nửa tháng nữa là thi đấu, nếu hần xảy ra sơ suất, ai cũng không gánh nổi trách nhiệm.

Nhưng như nữ nhi nói, nếu Trương gia cứ im lặng chịu đựng, bỏ qua chuyện này thì quả thực không tốt đối với mặt mũi gia tộc.

Những ngày gần đây, mặt mũi Trương gia đã rớt quá nhiều, phải tìm cách cứu vãn một chút.

Trương Hiền nghĩ nghĩ rồi nói: "Ta sẽ bắt hần xin lỗi người trước mặt quần thần trong triều:

Thái tử phi không vui nói: "Hần tát nữ nhi một bạt tai, chẳng lẽ một câu xin lỗi là đủ?"

Trương Hiền hừ lạnh nói: "Nếu người và thái tử có bản lãnh thì cứ đi mà làm, không có thì câm miệng cho ta, ở đây không tới phiên người nói chuyện."

Thái tử phi cúi đầu xuống, không còn nhiều lời nữa.

Tuy như vậy chênh lệch rất nhiều so với kỳ vọng của nàng, nhưng có còn hơn không.

Bách tính Vương đô và đám quyền quý đoán không sai, chuyện Lâm Tú cho thái tử phi một bạt tai cũng không dễ dàng lắng xuống như vậy.

Dù sao cũng là thái tử phi tương lai sẽ trở thành hoàng hậu, hơn nữa còn có thân phận khác là đích nữ Trương gia. Hôm nay, lúc tảo triều, gia chủ Trương gia còn ở trước mặt triều thần cực lực lên án hành vi của Lâm Tú, cũng yêu cầu hấn xin lỗi thái tử phi, mà yêu cầu ấy được hơn phân nửa triều thần tán thành.

Ngay cả Tống gia, từ trước tới nay luôn đối chọi gay gắt với Trương gia cũng đồng ý với đề nghị của gia chủ Trương gia.

Đồng thời, trù Tiết gia cũng như mấy vị vương gia quận vương trong hoàng tộc ra thì đều lên tiếng bênh vực thái tử phi.

Thật sự là Lâm Tú đã đắc tội quá nhiều người, vừa mới kết thúc cuộc bạo loạn ở Giang Nam, một mình hấn đã đắc tội với hầu hết những quyền quý đứng đầu Vương đô, khiến các đại gia tộc ăn thiệt thòi không nhỏ. Lúc này, đương nhiên sẽ không có người nói giúp hấn.

Bây giờ thái tử phi cũng xem như người hoàng tộc, tất nhiên hoàng thất sẽ đứng về phía nàng ta.

Hơn nữa, yêu cầu của Trương gia cũng không quá đáng, chỉ để Lâm Tú xin lỗi mà thôi, thật khó tưởng tượng đây là điệu bộ của Trương gia, nếu đổi lại là người khác, dám ra tay tát thái tử phi, e là hôm sau đã bốc hơi khỏi nhân gian, hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này rồi.

Thậm chí nhất thời mọi người còn sinh ra ảo giác, giống như Lâm Tú mới là hoàn khôi kiêu ngạo nhất Vương đô, Trương gia trở thành đối tượng bị hấn ức hiếp.

Các đại thế lực trong triều đình đều đã thống nhất ý kiến về việc này, ngay cả Hạ Hoàng cũng không thể công khai phản đối.

Hắn chỉ tỏ ý sẽ cho người đi khuyên nhủ Lâm Tú, sau đó liền bãi triều.

Thượng Lâm Uyển.

Chu Cẩm nhìn Lâm Tú nói: "Chỉ nói xin lỗi, cũng không có gì, lần này tất cả mọi người đều đứng về phía Trương gia, bệ hạ cũng không thể bảo vệ ngươi."

Minh Hà công chúa trầm mặc một lát, lên tiếng: "Ta đi xin lỗi nàng ta"

Nàng vừa xoay người liền bị Lâm Tú nắm cổ tay.

Hắn nhìn Chu Cẩm hỏi: "Chu tổng quản, ngươi nói ta liều mạng tu hành là vì cái gì?"

Chu Cẩm hỏi lại: "Vì cái gì?"

Lâm Tú nói: "Vì để có thể đứng lên mà không bị ai khi dễ, nếu có người mắng nung ta, khi dễ bằng hữu của ta, ngược lại còn muốn ta đi xin lỗi nàng, vậy ta phải quỳ sao, ta tu hành suốt mấy năm qua có ích lợi gì?"

Chu Cẩm nói: "Chỉ là nói xin lỗi thôi, không nghiêm trọng như vậy."

Lâm Tú nói: "Đối với ta, chuyện này rất nghiêm trọng"

Chu Cẩm đã sớm đoán được Lâm Tú sẽ không nhượng bộ, nghe vậy lắc đầu, chỉ có thể phục mệnh hồi cung.

Lâm Tú nhìn Minh Hà công chúa nói: "Nàng ta muốn chính ta xin lỗi, ngươi đi cũng vô

ích”

Minh Hà công chúa nói: “Vậy phải làm sao bây giờ, người cũng không thể đối nghịch với tất cả mọi người.”

Lâm Tú nhân nhật nói: “Sao ta phải đối nghịch với tất cả mọi người, chẳng mấy chốc bọn họ sẽ thay đổi chủ ý thôi.”

Minh Hà công chúa không hiểu ý của Lâm Tú lắm, đang định hỏi thì Lâm Tú lại nói: “Có muốn đi Giang Nam chơi với ta mấy ngày không?”

Minh Hà công chúa ngạc nhiên nói: “Bây giờ còn nửa tháng nữa là thi đấu, lập tức phải đến Đại La...”

Nàng nói nói, dường như đã hiểu ra điều gì, khẽ cười nói: “Được, ta đi thu dọn đồ đạc...”

Lâm Tú bước vào một tòa cung viện, vừa đặt chân xuống, Triệu Linh Quân từ gian phòng đi tới nói: “Vừa vặn ta cũng định tới Giang Nam, Linh m vẫn luôn muốn tới đó, để ta đi nói cho muội ấy.”

Lâm Tú nói: “Ta đi nói với Lãm-chan, lần này đi qua thì mua một căn nhà lớn, sau này rảnh rồi sẽ tới đó sống một thời gian”

Đối với chuyện đi Giang Nam du ngoạn, Thiên Diệp Lãm cũng không từ chối, Ngung Nhi với Tần Uyển thì càng không cần nói, có Triệu Linh Quân ở đây, bọn họ tùy tiện thuê một chiếc thuyền hoa trên bến tàu, nửa ngày là có thể đến Giang Nam.

Chương 774: Uy hiếp (2)

Hoàng cung.

Sắp tới ngày thi đấu, còn nhiều việc phải bàn bạc sắp xếp, tảo triều từ năm ngày một lần chuyển thành hai ngày một lần.

Hôm qua vất vả một đêm, sáng sớm chưa ngủ đã bị đánh thức.

Hạ Hoàng che miệng ngáp một cái, hỏi: "Hôm nay có chuyện gì muốn tâu?"

Trương Hiền đi tới nói: "Bệ hạ, đến bây giờ Lâm Tú vẫn chưa tới xin lỗi thái tử phi"

Nhắc tới chuyện này, Hạ Hoàng lại đau đầu, không thể phản đối chuyện mà mọi người ủng hộ. Lần trước còn có thể đề xuống, lần này e là không được, đành phải nói với Chu Cẩm: "Đi gọi Lâm Tú tới."

Sau khi Chu Cẩm rời đi không được bao lâu liền tức tốc chạy về.

Hạ Hoàng thấy chỉ có một mình hần, hỏi: "Lâm Tú đâu?"

Chu Cẩm ngẩng đầu, vẻ mặt phức tạp đáp: "Bệ hạ, hần không tới được..."

Hạ Hoàng hỏi: "Vì sao?"

Chu Cẩm nói: "Hần đưa người nhà đi Giang Nam chơi."

Hạ Hoàng sững sốt một chút, mới hỏi: "Người nhà... ý của người là?"

Chu Cẩm nói: "Người nhà, tức là hần với thiếp của hần, di tử của hần, còn có Minh Hà công chúa đến Giang Nam."

Vừa dứt lời, cả điện đều yên tĩnh.

Lâm Tú với thê thiếp của hắn không chỉ là mấy chữ hời hợt.

Trong đó có Triệu Linh Quân, có Thiên Diệp Lãm, có Tiết Ngung Nhi, có Tân Uyển, còn thêm cả Minh Hà công chúa, Triệu Linh m và bản thân Lâm Tú nữa, như vậy đã bao gồm bảy người trong top mười hai của cuộc thi đấu, còn có bốn người trong số năm người đứng đầu.

Bọn hắn là hy vọng của Đại Hạ trong cuộc thi lần này.

Nhưng trước khi lên đường, tất cả lại rời khỏi Vương đô.

Lý do không cần phải đoán.

Đây là kháng nghị.

Cũng là uy hiếp.

Hạ Hoàng đang lo không có cơ hội phát tác, sừng sốt một chút, sau đó chỉ vào quần thần bên dưới, tức giận nói: "Xem xem các người đã gây ra chuyện tốt gì!"

"Triệu Linh Quân là ai, đứng đầu Thiên Kiêu bảng, thực lực của Lâm Tú cũng nằm trong top năm của bảng, thái tử phi nhục mạ mẫu thân người ta, đã làm sai trước, các người còn ép thiên kiêu đi xin lỗi nàng ta, các người nghĩ thế nào?"

"Các người có biết, có bao nhiêu quốc gia đang ngấp nghé bọn họ, chỉ cần bọn họ nguyện ý, Đại U, Đại La, Đại Thắng, Đại Lu sẽ lao tới đoạt lấy bọn hắn không? Chẳng lẽ các người muốn ép thiên kiêu rời khỏi Đại Hạ mới vui?"

"Bây giờ thì tốt rồi, bọn họ đều đã đến Giang Nam. Ai trong các người có thể thay

thể bọn họ tham gia thi đấu đây?”

Đại diện lặng phắc như tờ, quần thần đưa mắt nhìn nhau.

Không ai ngờ tới, Lâm Tú lại cứng rắn như thế.

Nhưng cũng đúng thôi, hẳn có lực lượng cường ngạnh, thiên kiêu năm top mười thì nhà hắn chiếm sáu. Không có bọn hắn, trận thi đấu lần này cũng như lần tiếp theo, Đại Hạ sẽ trở thành trò cười, khả năng cao một người tiến vào top mười cũng không có.

Trước đó, bọn họ đã quên mất điều này.

Người một nhà bọn họ có thể uy hiếp toàn bộ quốc gia.

Trước sự uy hiếp và phản đối của bọn hắn, triều đình chỉ có thể thỏa hiệp, bởi vì không có chuyện gì quan trọng hơn chuyện thi đấu, so với thứ hạng của Đại Hạ thì mặt mũi của thái tử phi chả là cái rắm gì, mặt mũi của Trương gia cũng chả là cái rắm gì...

Cuối cùng, hoàng thất cũng có một người đứng ra, chậm rãi nói:

“Bệ hạ nói đúng, chuyện này là thái tử phi làm sai trước, nếu không, chuyện xin lỗi vẫn nên là thôi đi...”

Có một người đứng ra thì sẽ có người thứ hai.

Gia chủ Tổng gia cũng nói: “Chuyện này đúng là chúng ta đã suy tính không thỏa đáng...”

“Thần tán thành...”

“Tán thành...”

Trong thời gian ngắn, hướng gió trên triều đình rất nhanh đã thổi ngược trở lại, trong phút chốc, từ ngàn người chỉ trở đến tất cả mọi người bắt đầu nói giúp Lâm Tú.

Gia chủ Trương gia đứng trong đám người không nói lời nào, bởi vì hấn nói gì cũng vô dụng, ít nhất trong ba năm này, không ai có thể coi nhẹ một nhà Lâm Tú.

Ban đầu hấn vốn định cứu vãn một chút mặt mũi cho Trương gia, nhưng không ngờ lại còn rớt nhiều hơn.

Hấn khẽ cắn răng nói: "Là do lão dạy nữ nhi không nghiêm, sau khi trở về nhất định sẽ quản giáo tốt, thi đấu quan trọng, bệ hạ mau gọi bọn họ về sớm..."

Ở phủ thành Giang Nam.

Một vị quý công tử dẫn theo vài tên tùy tùng đi dạo trên phố, trên đường gặp cô nương xinh đẹp cũng chỉ dám liếc mắt nhìn, đổi lại là trước kia, nếu gặp được một người mà hấn vô cùng thích, hấn nhất định sẽ tiến lên, hoặc đùa giỡn, hoặc cưỡng bức đe dọa, còn bây giờ lại không dám.

Nếu hấn thật sự làm như vậy, cho dù quan phủ bỏ qua, gia tộc cũng sẽ đánh gãy chân hấn, tất cả đều do người nam nhân kia.

Trước đó vài ngày, công tử bột như hấn, miễn cưỡng bị ép trở thành người lương thiện.

Chuyện tốt hấn làm cả đời cũng không nhiều bằng mấy ngày nay.

Hai ngày trước nam nhân kia đã đi rồi, cuối cùng hấn cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, đi đường cũng kiêu ngạo hấn lên, gặp người già đi qua cầu không cần cõng, gặp

ăn mày ở ven đường không cần bố thí, thấy
ác bá bắt nạt dân chúng...

Chương 775: Có thiên phú chính là muốn làm gì thì làm (1)

Nhưng thật ra không nhìn thấy ác bá được, bọn họ không phải bị nhốt ở trong lao, thì cũng sẽ bị bắt đi chém, bây giờ phủ thành hài hòa quá đáng, hẳn có chút không quen.

Đang đi dạo một vòng ở trên đường một cách buồn chán, trước mắt hẳn bỗng nhiên xuất hiện hai vị mỹ nhân.

Trong hai vị mỹ nhân, một vị mặc váy trắng, một vị mặc váy đỏ, dung mạo vô cùng xuất chúng, hơn nữa khác với nữ tử ở Giang Nam, không có loại cảm giác dịu dàng, nhưng lại hơn vài phần ngang bướng.

Hắn đang định nhìn thêm, ánh mắt nhạy bén nhìn thấy nam nhân ở giữa các nàng, lập tức mở to hai mắt, thân thể theo bản năng run rẩy.

Sao người đó lại trở về!

Giờ phút này, đầu óc hắn xoay chuyển nhanh chóng, lập tức lấy một thỏi bạc từ trong ngực ra, mua hết bánh bao của cửa hàng bánh bao ở ven đường, tự tay chia cho ăn mày.

Đây là lần đầu tiên Linh m và công chúa Minh Hà đến Giang Nam, Lâm Tú cùng các nàng tản bộ trên phố, Linh m nhìn quý công tử chia bánh bao cho ăn mày ở ven đường, không nhịn được cảm khái nói: "Dân phong ở Giang Nam thật sự rất mộc mạc..."

Công chúa Minh Hà cũng nói: "Giang Nam không hổ danh là giàu có và đông đúc, đám quyền quý ở Vương đô, ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn đám ăn mày lấy một cái."

Lâm Tú cũng liếc nhìn quý công tử nọ với ánh mắt tán thưởng, đáng tiếc A Kha không có ở đây, nếu nàng nhìn thấy một màn như vậy, hẳn là sẽ rất vui vẻ.

Sự chú ý của quý công tử đều dồn hết vào trên người của Lâm Tú, đương nhiên cũng thấy vẻ mặt tán dương của hắn, không biết vì sao, giờ phút này trong lòng hắn ta thẽ mà xuất hiện một loại cảm giác kiêu ngạo.

Có thể được người nam nhân kia khen ngợi, toàn bộ Giang Nam, còn có ai?

Đi dạo hai con phố cùng Linh m và công chúa Minh Hà, thưởng thức mấy loại mỹ thực đặc sắc ở Giang Nam, ba người liền trở về chỗ ở.

Đây là một tòa phủ đệ bảy sân viện, mặc dù không lớn bằng phủ đệ ở Vương đô, nhưng vẫn đủ để ở lại, tòa nhà này là lâm viên điển hình ở Giang Nam, ngày đầu tiên đến phủ thành, Lâm Tú đã mua lại nó.

Sau này, có thể đi ra ngoài cùng cả nhà.

Dù sao ra ngoài đi chơi, không thể lần nào cũng không dẫn theo Triệu Linh Quân cùng Thiên Diệp Lãm, một lần hai lần còn được, nhiều lần quá, nhạc phụ nhạc mẫu sẽ nghĩ hắn lạnh nhạt nữ nhi bọn họ, cũng khó tránh khỏi người ngoài truyền lời ong tiếng ve sau khi về nhà. Lâm Tú không bắt ngờ khi nhìn thấy Chu Cẩm.

Lâm Tú nói: "Ô, Chu tổng quản cũng đến Giang Nam dạo chơi sao?"

Chu Cẩm thờ dài nói: "Lâm đại nhân đừng nói đùa, bệ hạ phái một chiếc thuyền tới đón các vị, chúng ta vẫn nên khởi hành trở về Vương đô sớm một chút"

Lâm Tú lắc đầu nói: "Chúng ta vừa mới đến chưa tới hai ngày, Linh Quân các nàng chưa từng đến Giang Nam, ta định dẫn các nàng đi chơi hai tháng rồi về."

Chu Cẩm nheo mắt, đi chơi hai tháng, chờ bọn họ chơi xong hai tháng, thi đấu cũng đã kết thúc. Không có một nhà bọn họ, lần này Đại Hạ thi đấu, căn bản không cần tham gia, đi cũng tự rước lấy nhục.

Hắn ta bất đắc dĩ nói: "Người muốn như thế nào mới bằng lòng trở về?"

Lâm Tú mỉm cười, nói: "Rất đơn giản, chẳng phải Thái tử phi muốn xin lỗi sao, để nàng đến Giang Nam xin lỗi công chúa, chuyện này có thể xem như chưa từng xảy ra'"

Chu Cẩm nói: "Người như vậy, sẽ triệt để không còn khả năng cứu vãn với Trương gia."

Lâm Tú hỏi ngược lại: "Không như vậy thì có thể cứu vãn sao?"

Chu Cẩm suy nghĩ một lúc, lắc đầu nói: "Không thể"

Không nói chuyện của Trương Kính, chuyện ở Giang Nam, chỉ nói cái tát lần này của Thái tử phi, mâu thuẫn của hắn với Trương gia, vốn đã không còn đường nào cứu vãn cả.

Lâm Tú nói: "Một khi đã như vậy, vì sao ta không thể để nàng đến Giang Nam xin lỗi?"

Chu Cẩm không thể không thừa nhận, Lâm Tú nói có chút đạo lý.

Dù sao đã không thể cứu vãn, tại sao lại không dứt khoát đắc tội ác hơn một chút?

Hắn ta gật đầu, nói: "Ta sẽ trở về bẩm báo bề hạ."

Chu Cẩm đi rồi, công chúa Minh Hà hỏi Lâm Tú: "Người thật sự muốn nàng ta đến Giang Nam?"

Lâm Tú từ từ nói: "Người bị nàng ta bắt nạt lâu như vậy, dù sao cũng phải cho người xả giận, không phải nàng ta thích xin lỗi sao, lần này để nàng ta xin lỗi cho thỏa nguyện."

Để cho Thái tử phi, Hoàng hậu tương lai, đi đến Giang Nam xin lỗi, nghe có vẻ không thể tin nổi, Trương gia cùng triều đình đều không thể dễ dàng đồng ý.

Lâm Tú nhìn về phía sau.

Nơi đó có Linh Quân, Linh m, Ngung Nhi, Tần Uyển, Thiên Diệp Lãm đang đứng.

Lại thêm một nửa thiên kiều đương thời của Đại Hạ là công chúa Minh Hà cũng ở đây.

Xin lỗi, có thiên phú thật sự có thể muốn làm gì thì làm.

Những người đó ở Vương đô, có thể bây giờ còn chưa quen, nhưng trong vòng ba năm tới, cùng với ở tương lai xa xôi.

Bọn họ sẽ từ từ quen thôi.

Chương 7/6: Có thiên phú chính là muốn làm gì thì làm (2)

Kính đô.

Ngày thứ hai lâm triều.

Vốn hôm nay không có lâm triều, nhưng vì hai ngày nay đã xảy ra một chuyện lớn, triều thần không thể không tạm thời cùng nhau thương nghị trước thềm thi đấu. Bao

gồm Triệu Linh Quân, Lâm Tú, Thiên Diệp Lãm ở trong, bảy trong mười hai vị đầu tiên đã đi rồi, nếu người Đại U biết chuyện này, chỉ sợ sẽ cười chết.

Nếu bọn họ thật sự vắng mặt ở trận đấu, đối với mấy vương triều còn lại mà nói, không khác gì miếng bánh từ trên trời rơi xuống.

Đã mấy ngày liên tiếp Hạ Hoàng không được ngủ nướng, sáng sớm phải bước ra từ vòng tay mềm mại ấm áp của Hoàng hậu cùng Hiền phi, đối mặt với đám nam nhân này, trong lòng đã sớm tức sôi ruột.

Hắn trầm mặt, nói: "Một lũ không có đầu óc, các ngươi nghĩ người Thái tử phi nhục mạ là mẹ của Lâm Tú sao, người đó cũng là mẹ của Triệu Linh Quân, mẹ của Thiên Diệp Lãm, mẹ của Tần Uyển và Tiết Ngưng Nhi. Lúc trước bọn họ vì triều đình mà tranh đoạt vinh quang, tranh đoạt tài nguyên cho đệ tử các ngươi tu hành, còn các ngươi thì sao, các ngươi lại ở sau lưng đâm người ta một dao, nếu trẫm là bọn họ, không giam gia trận thi đấu này cũng được..."

Mấy ngày trước, quần tình còn phần nộ, yêu cầu Lâm Tú xin lỗi quần thần, giờ phút này đều cúi đầu, lặng ngắt như tờ.

Bọn họ không phải không nghĩ tới chuyện này.

Bọn họ chỉ không ngờ rằng, Lâm Tú sẽ dùng cái chiêu rút củi dưới đáy nồi này, dẫn theo toàn bộ thế thế của hắn đến Giang Nam, còn dẫn theo cả công chúa chạy mất.

Đại Hạ đứng trong năm đại vương triều, triều đình Đại Hạ, vốn không nên bị bất kỳ

uy hiếp gì.

Nhưng sự uy hiếp này, bọn họ thật sự không thể bỏ qua.

Một tên quan viên nói: "Bệ hạ, sứ đoàn lập tức phải lên đường, điều quan trọng nhất bây giờ là mời bọn họ trở lại."

Hạ Hoàng thân nhiên nói: "Các người tự mình gây chuyện, cũng tự mình giải quyết, Lâm Tú cùng Triệu Linh Quân đã nói, muốn Thái tử phi tự mình đến Giang Nam xin lỗi, nếu không, sẽ không tham gia trận thi đấu lần này, các người xem mà xử lý đi."

Gia chủ Trương gia đứng ở trong đám người, nắm tay trong tay áo đã siết chặt.

Thế diện cuối cùng của Trương gia cùng Thái tử đều bị dẫm dưới chân hắc, đã có quan viên đi lên trước, khuyên nhủ: "Trương đại nhân, người nên lấy đại cục làm trọng..."

Lại có một tên quan viên nói: "Huống chi, chuyện này vốn là do Thái tử phi sai trước, nàng đi xin lỗi cũng là đạo lý hiển nhiên, đương nhiên..."

"Ngẫm lại trận thi đấu lần này, thật ra Trương gia là gia tộc được lợi lớn nhất."

"Trương đại nhân, không thể do dự nữa..."

Thái tử phi đến Giang Nam xin lỗi, Trương gia nhiều nhất chỉ mất mặt ở Đại Hạ, cả nhà Lâm Tú không tham gia thi đấu, thế diện của Đại Hạ liền ném ra trước cả thiên hạ, mất mặt trước một nhà hay là ở trước mặt người ngoài, chuyện này hiển nhiên không cần suy xét.

Trương gia.

Thái tử phi nghe phụ thân nói, đôi mắt đột nhiên trừng lớn, khó có thể tin nói: "Để ta đến Giang Nam xin lỗi ả?"

Nàng không chút nghĩ ngợi, quả quyết nói: "Chuyện này không có khả năng, bọn họ đánh ta, còn để ta xin lỗi bọn họ, sau này ta còn mặt mũi nào ở Vương đô nữa, ta không đi, chết cũng không đi"

Trương Hiến thân nhiên nhìn nàng, hỏi ngược lại: "Người cho rằng người còn mặt mũi ở Vương đô sao?"

Hắn dùng giọng nói không mang theo bất kỳ cảm tình gì nói:

"Họa là do người tự gây ra, người đi cũng phải đi, không đi cũng phải đi, Trương gia không phải chỉ có một nữ nhi, ai làm Thái tử phi cũng được."

Sắc mặt của Thái tử phi lập tức tái nhợt đi.

Nàng nghe hiểu ý tứ của phụ thân.

Nếu nàng không đi xin lỗi, phụ thân sẽ phế nàng, để cho muội muội của nàng trở thành Thái tử phi.

Nàng là Thái tử phi, là Hoàng Hậu tương lai, tiểu tiện nhân này, đừng hòng thay thế được vị trí của nàng!

Nàng giống như mất hết khí lực, cả người thất hồn lạc phách tê liệt ngồi trên đất, thì thảo nói: "Ta đi, ta đi còn không được sao..."

Đến nay nàng vẫn không thể chấp nhận.

Tất cả những chuyện nàng làm, rõ ràng vẫn giống như khi còn bé, lúc bé, nàng vẫn đối xử với Minh Hà như thế.

Nhưng vì sao mọi chuyện lại biến thành như vậy?

Chẳng qua nàng chỉ giấu cọt một câu, không chỉ bị tát hai bạt tai, còn bị ép đến Giang Nam xin lỗi bọn họ, ngay cả gia tộc cũng không che chở cho nàng.

Giống như toàn bộ thế giới, đều không giống với những gì nàng biết.

Giang Nam.

Lâm trạch.

Một chiếc thuyền màu sắc rực rỡ từ trên trời giáng xuống, dừng ở trên khoảng đất trống trước cửa Lâm phủ.

Chu Cẩm dẫn theo một bóng người bước xuống thuyền, đi vào trong viện.

Lâm Tú cùng công chúa Minh Hà đang chơi cờ ngũ tử, Thái tử phi đi đến trước mặt bọn họ, dùng âm thanh cực thấp nói: "Xin lỗi, bổn cung sai rồi."

Lâm Tú ngẩng đầu, hỏi: "Thái tử phi vừa nói cái gì, giọng của người nhỏ quá, ta không nghe được."

Chương 777: Có thiên phú chính là muốn làm gì thì làm (3)

Về mặt Thái tử phi tràn đầy khuất nhục, nước mắt lăn từng hạt lớn từ trong mắt, lớn tiếng nói: "Xin lỗi, ta sai rồi, ta sai rồi!"

Nói xong câu đó, nàng triệt để bật khóc, bụi mắt chạy ra ngoài.

Lâm Tú lắc đầu, nói: "Rõ ràng nàng ta là người sai, nhưng giống như chúng ta đang bắt nạt nàng ta vậy, thật sự không nói đạo lý"

Công chúa Minh Hà nắm một quân cờ trong tay, ánh mắt có chút thất thần.

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng nghĩ tới, Thái tử phi sẽ khóc và xin lỗi nàng.

Nữ nhân không ai bì nổi kia, cũng có lúc cúi đầu nhận sai.

Nàng lặng lẽ liếc mắt nhìn Lâm Tú một cái.

Bất luận là tu hành gặp phải bình cảnh, rút thăm bất lợi trong cuộc so tài, hay là bị Thái tử phi bắt nạt, hấn đều luôn ở bên cạnh nàng, giải quyết hết mọi phiền toái cho nàng.

Không biết bắt đầu từ khi nào, nàng cũng có một bờ vai để dựa vào.

Ở bên cạnh nàng, có một người, còn đáng dựa vào hơn cả phụ hoàng.

Trong lòng nàng xuất hiện một tia ấm áp, nói với Lâm Tú: "Cảm ơn."

Lâm Tú liếc nàng một cái, nói: "Khách khí cái gì, chúng ta là bằng hữu, đối với bạn

của mình, từ trước đến giờ ta đều móc tìm móc thận..."

Ở Giang Nam chơi vài ngày, Lâm Tú liền cử gia hồi kinh.

Dù sao, bọn họ cũng không thể thật sự không tham gia thi đấu, uy lực lớn nhất của vũ khí hạt nhân là lúc nó ở trên bệ bắn, nếu thật sự đi đến một bước kia, sẽ chỉ lưỡng bại câu thương, ai cũng đừng nghĩ tới.

Thái độ nên biểu hiện ra ngoài cũng đã biểu hiện ra ngoài, phải biết lấy được rồi thì thu tay lại.

Một chiếc thuyền xa hoa dừng ở nơi nào đó của nam thành Vương đô, phần lớn đám quyền quý ở Vương đô rất cuộc thỏ phào nhẹ nhõm.

Nếu cả nhà Lâm Tú kiên trì đến cùng, tồn thất lớn nhất vẫn là đám quyền quý bọn họ.

Sau sự việc lần này, đã để bọn họ hiểu được một đạo lý.

Ngàn vạn lần không thể ép Lâm Tú quá mức.

Nếu không, hẳn thật sự chuyện gì cũng có thể làm ra.

Trong lúc nhất thời, đám quyền quý ở Vương đô đều nghiêm khắc nhắc nhở nữ tử nhà mình, không chỉ không được trêu chọc Lâm Tú, cũng không được trêu chọc nữ nhân và bằng hữu của hắn. Ở loại thời điểm mấu chốt này, cho dù là ấu đả với Thái tử, gia tộc cũng có thể giải quyết cho bọn họ, duy chỉ có trêu chọc nhà thiên kiêu đó, ngay cả Trương gia cũng không thể không cúi đầu.

Cả nhà thiên kiêu, nhìn ra đại lục, chỉ duy nhất một nhà này.

Điều đáng sợ là lần thi đấu tiếp theo, các nàng còn có thể tham gia.

Càng đáng sợ hơn là mười năm sau, Triệu Linh Quân đã là cường giả cấp Thiên.

Mà đáng sợ nhất chính là hai mươi năm ba mươi năm sau, cả nhà bọn họ, ít nhất sẽ có năm cường giả cấp Thiên, khi đó, tay đánh Trương gia, chân đạp Tống gia, còn ai dám nói nửa chữ không?

Thời đại của Lâm gia đã kéo màn mở đầu.

Ngay khi đám quyền quý sinh lòng than vãn bởi vì điều này.

Ngự thư phòng.

Lâm Tú đang uống rượu cùng Hạ Hoàng, Thục phi ở bên cạnh châm rượu cho hai người.

Hậu phi rót rượu cho vi thần là một loại vinh hạnh vô cùng đặc biệt, xưa nay chỉ có ở trên những bữa tiệc ăn mừng, những người lập được đại công cho triều đình, mới có thể nhận được vinh quang này.

"Thoải mái!"

Hạ Hoàng ngửa đầu trút rượu trong chén vàng xuống, vỗ bàn nói: "Thoải mái, thật con mẹ nó thoải mái, đáng tiếc lúc ấy ngươi không ở trên triều, không biết trầm mắng thoải mái cỡ nào..."

Hắn ta đăng cơ rất nhiều năm, cũng muốn làm việc gì đó, nhưng đều bị đám quyền quý cản tay ở khắp nơi, mãi cho đến khi Lâm Tú xuất hiện, tình thế mới xảy ra một ít thay đổi.

Đương nhiên hấn không làm gì được đám quyền quý, nhưng bọn họ cũng không làm gì được người ta.

Lâm Tú nhấp ngụm rượu, nói: "Những người này ngồi ở vị trí cao, cơm ngon áo đẹp, hưởng thụ vô số vinh hoa phú quý, nhưng chỉ biết tranh quyền đoạt vị, không biết thông cảm cho dân sinh, nên mắng..."

Hạ Hoàng nhìn hấn, vui vẻ nói: "Người ngồi ở vị trí cao, còn có thể suy nghĩ cho dân chúng như vậy, đúng là không dễ."

Lâm Tú nói: "Trước kia Lâm gia không khác gì dân chúng bình thường, thần cũng có thời gian nghèo cùng khổ cực, biết dân chúng gian khổ không dễ, hy vọng có một ngày, mọi người không cần phải sợ hãi quyền quý nữa..."

Hạ Hoàng yên lặng uống chén rượu, nếu không phải vì lý do thân phận, hấn ta nhất định sẽ kết tình huynh đệ với Lâm Tú.

Nguyện vọng của phụ hoàng chính là để cho thiên hạ không còn quyền quý, dân chúng có thể an cư lạc nghiệp, không cần sợ hãi đám quyền quý, Đại Hạ không có kẻ bắt nạt, cũng không có người bị ức hiếp, chỉ tiếc, trước khi người lâm chung, cũng không thể nhìn thấy một ngày này.

Lúc này, Lâm Tú nhìn Hạ Hoàng, hỏi: "Bệ hạ, lần này thần khiến Thái tử phi tự mình đến Giang Nam xin lỗi, có tổn hại đến mặt mũi của hoàng gia, bệ hạ không tức giận chứ..."

Chương 778: Khởi hành đến Đại La (1)

Hạ Hoàng phát tay, nói: "Chuyện này không trách người, đó là do nàng ta gieo gió gặt bão."

Lâm Tú thở dài nói: "Chỉ tiếc, lần này chỉ sợ cũng đã hoàn toàn đắc tội Thái tử"

Hạ Hoàng không có nói cho Lâm Tú biết, cho dù hắn không làm gì cả cũng đã đắc tội Thái tử rồi, nếu không phải hắn ta để Chu Cẩm cảnh cáo Thái tử, từ trước khi hắn trưởng thành, cũng đã bị Thái tử ám sát.

Hắn nói với Lâm Tú: "Chỗ của Thái tử, người không cần lo lắng, ngay cả Trương gia cũng không thể làm gì được người, huống chi là Thái tử.

Lâm Tú nói: "Vậy thân an tâm rồi."

Đương nhiên hắn không phải lo lắng Thái tử trả thù, Thái tử kia là đồ vô dụng, cái gì cũng làm không được, Thái tử phi bị đánh, hắn cũng chỉ ở bên cạnh nhìn, Lâm Tú đang thử thái độ của Hạ Hoàng mà thôi.

Nếu Hạ Hoàng không quan tâm đến chuyện này, nói lên rằng hắn ta sắc lập Thái tử dưới sự áp lực của Trương gia, trong lòng đã chọn những người khác, vậy sau này Lâm Tú có thể làm mạnh tay.

Thái tử nhất định phải phế, nhưng tốt nhất là ở dưới tình thế cùng mục tiêu với Hạ Hoàng.

Loại trừ Thái tử, có tư cách kế thừa ngôi vị hoàng đế, chính là Tề vương cùng Tần vương.

Đến lúc đó, để xem thủ đoạn của Thục phi nương nương.

Lâm Tú lơ đãng liếc nhìn Thục phi nương nương, phát hiện Thục phi nương nương đang nhìn hắn.

Ánh mắt của Thục phi rời khỏi mặt của Lâm Tú, lại rót rượu cho Hạ Hoàng, nhẹ giọng nói: "Đã lâu rồi bệ hạ không có đến Thiên Thu cung của thần thiếp."

Mặc dù những lời này không có ý tứ thâm oán, nhưng lại khiến Hạ Hoàng có chút xấu hổ.

Mấy ngày nay, quả thực hắn ta bị Hoàng hậu cùng Hiền phi mê hoặc đến thần hồn điên đảo, có chút lạnh nhạt Thục phi, nghe vậy nói: "Tôi hôm nay trầm phải đi Thiên Thu cung, ngày mai ngày mốt cũng đi..."

Tuy phi tử hậu cung nhiều, nhưng hiểu lòng hắn ta, chỉ có Thục phi.

Lạnh nhạt ai, cũng không thể lạnh nhạt nàng.

Lâm Tú biết, tán gẫu đến đây, về sau sẽ không phải là thứ hắn có thể nghe, sau khi cáo từ Hạ Hoàng, lập tức về nhà.

Lúc đi ngang qua một cung viện nọ, hắn phát hiện một bóng người quen thuộc ở trong viện.

A Kha đã trở lại.

Lâm Tú bước nhanh đi vào, A Kha nhìn hắn nói: "Hai ngày trước gặp Trịnh đà chủ, hắn nói với ta chuyện người ở Giang Nam, còn nói bây giờ Giang Nam thay đổi không giống với trước kia, những tham quan kia không tham, đám công tử bột cũng đều đổi tính, gặp chuyện bất bình, giúp người làm niềm vui, hào tộc làm giàu bất nhân cũng đã bắt đầu làm việc thiện..."

Lâm Tú mỉm cười, nói: "Dân chúng có thể sống an cư lạc nghiệp, không bị đám quyền quý ức hiếp, cũng không cần sợ hãi đám quyền quý... , đây là điều ta đã đồng ý với cô."

Đây là giấc mơ của A Kha, mà giấc mơ của Lâm Tú chính là thực hiện giấc mộng của nàng.

Những lời này, hần không chỉ nói không.

Hần nắm tay A Kha, nói: "Giang Nam là nơi đầu tiên, nhưng không phải là nơi cuối cùng, chờ ta từ Đại La trở về, ta sẽ dẫn cô đi khắp mỗi một cái phủ ở Đại Hạ, để những người đó nghe đến tên của chúng ta thì sẽ sợ mất mật..."

Chung quy ám sát không phải chính đạo, hần muốn dẫn A Kha đường đường chính chính, quang minh chính đại làm chuyện mà nàng muốn làm.

A Kha trầm mặc một lúc, nhìn Lâm Tú, nhỏ giọng nói: "Người nhắm mắt lại."

Lâm Tú chậm rãi nhắm mắt lại, A Kha kiễng mũi chân, nhẹ nhàng hôn lên bờ môi của hần, nói: "Đây là phần thưởng cho ngươi."

Môi của A Kha vừa lạnh lẽo mà mềm mại, lúc nàng tới gần Lâm Tú, trước ngực Lâm Tú truyền đến cảm giác áp bách mãnh liệt, nhưng thời gian quá ngắn, hần không kịp cảm nhận đã kết thúc.

Đây cũng là phong cách của nàng.

Nếu đổi là Tân Uyển, nhất định sẽ hôn đến mức hai người đều thở không nổi mới thôi.

Đôi mắt Lâm Tú vô tình cong lên, phát hiện công chúa Minh Hà đứng ở trên đường bên

ngoài cung, trợn mắt há hốc mồm nhìn bọn họ.

Một lát sau, khi Lâm Tú bước ra khỏi sân của A Kha, công chúa Minh Hà kinh ngạc hỏi: "Người, các người không phải là bằng hữu sao?"

Lâm Tú nói: "Giữa bằng hữu có một chút hành động thân mật cũng rất bình thường, đợi người đến Đại La sẽ biết, chỗ của bọn họ có một lễ nghi, khi bằng hữu quan hệ tốt cáo biệt cùng tái kiến, cũng sẽ hôn"

Công chúa Minh Hà hỏi: "Các nàng cũng hôn môi sao?"

"Không phải vậy."

Công chúa Minh Hà đã hỏi ngay trọng điểm trong câu nói đầu tiên, Lâm Tú chỉ có thể thừa nhận nói: "Được rồi, từ đầu chúng ta thật sự là bằng hữu, nhưng bằng hữu ở khắp mọi nơi, tình hữu nghị có hơi thăng hoa một chút, giống như ta và Ngung Nhi còn có Uyển Nhi, trước kia chúng ta cũng là bằng hữu, sau này... , sau này các nàng đã trở thành thê tử của ta."

Công chúa Minh Hà nói: "Đây đều là lý do cho việc háo sắc."

Chương 779: Khởi hành đến Đại La (2)

Lâm Tú nói: "Chuyện này rất bình thường, giữa nam và nữ, lâu ngày sinh tình, tình hữu nghị biến chất, không phải là chuyện rất bình thường hay sao, có người còn không xem vừa mắt nhau lúc đầu, ghét nhau, nhưng thời gian chung đụng lâu, từ từ phát hiện ra được điểm tốt của đối phương, sau đó thích nhau, chỗ nào cũng có..."

Sắc mặt công chúa Minh Hà đỏ bừng: "Người, người nói bậy bạ gì đó!"

Công chúa Minh Hà hỏn hển bỏ đi, Lâm Tú đến viện của Thái Y, bảo nàng cùng nhau đi gặp Quý phi nương nương.

Lần này đến Đại La tham gia thi đấu, ít nhất cũng phải một tháng, đã tầm một tháng không gặp Quý phi nương nương, Lâm Tú vốn định dẫn Thái Y cùng đi, nhưng hắn đi đến nơi đất khách quê người, bọn họ còn phải thường xuyên tham gia thi đấu, chỉ sợ không chăm sóc nàng được, đành phải để nàng ở lại Vương đô, đứng lúc bầu bạn với Quý phi nương nương.

Bởi vì lần này Mộ Dung Ngọc và Song Song phải đến Đại La, bên cạnh Quý phi nương nương chỉ còn lại một tiểu cung nữ.

Mộ Dung Ngọc đi tham gia tỷ thí, còn Song Song lại là đại diện cho đội ngự y của Đại Hạ. Chuyện bị thương trong cuộc thi là chuyện thường gặp, thậm chí xuất hiện còn có cả thương vong cùng tử nạn ngoài ý muốn, vì sự an toàn của các thiên tài, mỗi một lần thi đấu, Đại Hạ đều sẽ phái mấy vị ngự y đến.

Hắn ở chỗ Quý phi nương nương cả ngày, buổi tối còn phải ở trong phòng của Thái Y.

Thật ra thì hôm nay đến phiên Ngung Nhi, nhưng một tháng tiếp theo, nàng và Tần Uyển đều ở bên cạnh Lâm Tú, cho nên vẫn ở cùng với Thái Y trước, Ngung Nhi hiểu chuyện đương nhiên không nói gì thêm, chỉ đánh một con búp bê vải ở trên giường, miệng còn than thở Thái tử phi gì đó...

Sáng sớm hôm sau, đó là ngày lên đường đến Đại La.

Đại Hạ cùng các quốc gia xung quanh, những thiên tài thông qua trận thi đấu nhỏ, tụ tập ở trước cửa cung.

Cửa cung, trên con đường rộng rãi, có một con thuyền thật lớn đang đậu.

Con thuyền dài hơn mười trượng, rộng hai mươi trượng, cao ba tầng, phần lớn mọi người đều ngồi trên con thuyền này đi đến Đại La.

Trước chiếc thuyền thật lớn kia, còn có một chiếc Thái phẳng loại nhỏ.

Con thuyền đầy màu sắc tinh xảo hoa lệ, mặc dù nhỏ một chút, nhưng khắp nơi đều lộ ra vẻ xa hoa, hơn nữa ý nghĩa vô cùng, chỉ có mười hai vị thiên kiêu trong cuộc thi đấu nhỏ lần này mới có thể ngồi, đây cũng là một hình thức vinh quang khác.

Những thiên tài ở Đại Hạ cùng với mấy quốc gia xung quanh, tâm nguyện suốt đời chính là ngồi trên một chiếc thuyền sang trọng tham gia trận thi đấu lớn, cho dù không thể lấy được thứ hạng ở đó cũng đáng.

Sắc trời vừa sáng, trên con đường trước cửa cung đã đông nghịt người.

Người dân ở Vương đô dậy từ sớm, tự mình tiến những thiên tài này đi.

Lần lượt có người đi lên lầu thuyền, nhưng ánh mắt của người dân đều tập trung ở trên chiếc thài phẳng đầy màu sắc kia.

Mười người đứng đầu trong cuộc thi đấu nhỏ mới là tiêu điểm chú ý của vạn chúng.

Trong một khắc, hai bóng người đi ra từ trong đám người, đi lên chiếc thài phẳng đó.

"Là Trương Nhân cùng Trương Nghĩa của Trương gia, trong cuộc thi đấu nhỏ một người đứng thứ tư, một người đứng thứ bảy, quả nhiên Trương gia vẫn là Trương gia!"

Trong đám người, có người bắt đầu kêu tên của bọn họ.

Trong lúc đó, lại có hai bóng người đi ra từ trong đám người.

"Là Đại công tử của Tống gia, dáng người cao khỏe xinh đẹp như vậy, thực lực cũng mạnh như thế"

"Còn có Tần Vương, Tần Vương mới là hoàng tử thâm tàng bất lộ nhất, ta thấy hẳn có tư cách làm Hoàng đế hơn cả Thái tử cùng Tề Vương"

Tống Ngọc Chương và Lý Bách Chương xuất hiện khiến đám người càng thêm xôn xao, tên của bọn họ cũng vang vọng cả con đường.

Nhưng rất nhanh, tiếng hoan hô của mọi người đều im bật.

Vài bóng người bay tới từ xa, từ trên trời hạ xuống, dừng ở trên chiếc thảm phẳng.

Bảy coi gái trẻ tuổi xinh đẹp đứng ở phía trên, giống như làm rạng rỡ cho toàn bộ thế giới không ít.

Đó là cả nhà Lâm Tú, công chúa Minh Hà cùng thiếu nữ thiên tài của Mộ Dung gia ở Giang Nam cũng đứng trong hàng.

Giờ khắc này, tên của Trương Nhân Trương Nghĩa cùng với Tống Ngọc Chương và Tần Vương không còn vang lên nữa, toàn bộ Vương đô, chỉ có một tiếng gọi.

"Triệu Linh Quân!"

"Triệu Linh Quân!"

"Triệu Linh Quân!"

Ở trong đó, cũng có xuất hiện tiếng kêu như "Lâm Tú" "Ngung Nhi" "Tần Uyển", nhưng bởi vì quá mức mỏng manh, rất nhanh đã bị bao phủ ở giữa làn sóng âm thanh.

Chỉ cần ở đâu có Triệu Linh Quân xuất hiện, nàng chính là vầng thái dương chói mắt nhất.

Trước cửa cung, tiếng hoan hô của đám dân chúng rất lớn, mọi người đều lớn tiếng hô tên của Triệu Linh Quân.

Giờ phút này, Lâm Tú, Thiên Diệp Lâm, Tân Uyển, Ngung Nhi đều trở thành vật làm nền cho nàng.

Lâm Tú không lãng phí cơ hội, yên lặng hấp thụ sóng âm để tu hành.

Chương 780: Na Tháp Toa khiếp sợ (1)

Bây giờ Triệu Linh Quân lợi hại hơn hẳn, nàng xứng với tất cả những điều này, hẳn không phục không được.

Tùng hồi tiếng trống vang lên, bóng người của Hạ Hoàng cũng xuất hiện ở trên tường thành.

Canh giờ khởi hành đã đến, ở trong tiếng trống cùng tiếng hò reo của dân chúng, Lâu thuyền cùng Thái phẳng chậm rãi bay lên, bay qua bầu trời của Vương đô, biến mất ở phía chân trời phương Bắc.

Địa điểm thi đấu lần này là ở kinh đô của vương triều Đại La.

Vì chống lại dị thú ở vùng địa cực, vương triều Đại La đặt kinh đô ở vùng cực bắc, nơi đó cách xa kinh đô của Đại Hạ vạn dặm, loại Lâu thuyền cỡ lớn này, tốc độ đương nhiên không nhanh bằng phi thuyền, cần phải bay một ngày một đêm mới có thể đến.

Điều khiển chiếc Lâu thuyền này là một vị cường giả cấp Thiên, cũng chỉ có cường giả cấp Thiên mới có thể điều khiển quái vật lớn này.

Vị cường giả cấp Thiên này đến từ hoàng tộc, thân phận còn lớn hơn cả Hạ Hoàng, ngoại trừ điều khiển Lâu thuyền ra, hẳn cũng phụ trách sự an toàn cho gần hai trăm thiên tài nổi danh này.

Mà ngoại trừ vị Vương gia này, Tiết lão Quốc Công cũng ở trên Lâu thuyền.

Vì sự an toàn, tham gia thi đấu lần này, Đại Hạ có hai gã cường giả cấp Thiên đi theo.

Mỗi một lần ra ngoài tham gia thi đấu, triều đình đều phái ra ít nhất một vị cấp Thiên.

Dù sao, trên hai chiếc thuyền này cũng là một thể hệ thiên kiều của các nước phương đông, bất luận như thế nào thì bọn họ đều không thể xảy ra sơ xuất gì, không chỉ Đại Hạ không thể chịu đựng loại tổn thất này, cũng không có cách nào ăn nói với các quốc gia khác.

Phần lớn những thiên tài trẻ tuổi đều là lần đầu tiên có trải nghiệm như thế này, mặc dù ở trên trời cao, bị gió lớn thổi đến mức không mở mắt ra được cũng đều nằm úp sấp ở đầu thuyền, hung phần nhìn xuống.

Bên trong Thái phẳng, Lâm Tú cũng không nhàn rỗi.

Hắn đang nghiêm túc dặn dò mấy cô gái, đến Đại La, nếu gặp một người tên là Na Tháp Toa, ngàn vạn lần phải nhớ bảo vệ tốt chính mình, tốt nhất bảo trì khoảng cách với nàng.

Không lâu sau, một vị quan viên cầm một cuốn sổ đi tới, giao vào tay Lâm Tú, nói: "Lâm đại nhân, đây đều là thứ triều đình giúp các vị thu thập, là thông tin thiên tài của các quốc gia trong cuộc thi đấu lần này, các vị xem chút đi"

Đối với một quốc gia mà nói, các nước thi đấu còn quan trọng hơn chuyện kế thừa ngôi vị hoàng đế, trước khi bắt đầu tỷ thí, hầu như mỗi quốc gia đều sẽ chuẩn bị thật đầy đủ.

Ở trên sổ, có danh sách mười người đứng đầu của cuộc thi đấu lần trước, cùng với

một ít cường giả, còn ghi chép tỉ mỉ năng lực, các chiêu thức của bọn họ.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, sớm hiểu những thứ này, đến lúc đó gặp ở trên sa trường, cũng có thể có sự chuẩn bị.

Lâm Tú nhìn danh sách mười người đứng đầu của cuộc thi đấu lần trước.

Tên của Triệu Linh Quân tất nhiên ở đầu tiên, sau tên nàng, theo thứ tự là Đạo Cách, Khoa Lâm, Áo Thác, Na Tháp Toa, đây là năm vị trí đầu trong bảng thiên kiêu.

Mặc dù Đại Hạ chiếm vị trí thứ nhất bảng thiên kiêu, nhưng thứ hai, thứ ba, thứ tư, đều là người của Đại U, trong đó xếp hạng thứ tư là Áo Thác, chính là vương tử từng giao thủ với Lâm Tú.

Đại U còn có hai người có thực lực ở phía trên hẳn ta.

Theo thứ tự là đại vương tử Đạo Cách, nhị vương tử Khoa Lâm, bọn họ là một đôi song sinh, cũng được xưng là "Song tử tinh"

của Đại U.

Nếu không phải Triệu Linh Quân đột nhiên xuất hiện, năm vị trí đứng đầu trong bảng thiên kiêu lần trước, Đại U đã chiếm cứ ba hạng đầu, thứ mười cũng là người của Đại U, mười người đứng đầu bọn họ đã có bốn, có thể chiếm hơn phân nửa tài nguyên của đại lục.

Không thể không thừa nhận, trong các nước đại lục, sức mạnh của vương triều Đại U đang ở vị trí áp chế tuyệt đối.

Năng lực của Đại vương tử Đạo Cách, được xưng là dị thuật "Âm".

Nhị vương tử Khoa Lâm, lại có dị thuật là "Quang".

Đây cũng là hai dị thuật cấp Thiên, trình độ hiểm hoi không thua gì niệm lực của Triệu Linh Quân, uy lực cũng rất mạnh, dị thuật Âm có thể chế tạo ra một bức màn u tối, còn có năng lực cắn nuốt vạn vật, dị thuật Quang lại có tốc độ cực cao, cùng với sức phá hoại siêu mạnh.

Bởi vì hai loại năng lực này khi bộc phát đều không thể khống chế, trên tình báo đánh giá hai người bọn họ là "cực kỳ nguy hiểm", nếu cảm thấy không địch lại được, đề nghị trực tiếp nhận thua, nếu không có thể sẽ bị thương thậm chí là tử vong.

Có lẽ vì lý do huyết mạch cùng gen, cho đến bây giờ Đại Hạ vẫn chưa có ai thức tỉnh được hai loại dị thuật này, may mắn sau khi Lâm Tú đột phá lần trước, còn để lại một chỗ cho năng lực của mình, bằng không, lần này hẳn cũng chỉ có thể nhìn năng lực cấp Thiên mà than thở.

Chương 781: Na Tháp Toa khiếp sợ (2)

Vị trí thứ sáu đến thứ mười trên bảng thiên kiều lần trước, theo thứ tự là một vị từ Đại La, một vị Đại Thắng, một vị Đại Lư, sau đó chính là Thiên Diệp Lâm, cùng với một vị thiên tài hệ lôi của một quốc gia nhỏ ở Phương Tây.

Trong đó, Đại La, Đại Thắng, Đại Lư đều vì lý do tuổi tác, không thể tiếp tục tham gia cuộc thi đấu lần này.

Mà vị thiên tài hệ lôi ở quốc gia nhỏ Phương Tây, sau khi cuộc thi đấu lần trước kết thúc, đã nhận lời mời của Đại U, trở thành thiên tài Đại U, ba năm này Đại U đồn rất nhiều tài nguyên ở trên người hắn, nghe nói hắn vẫn luôn ở Trảo Oa quốc tu hành, thực lực không thể so sánh cùng ba năm trước đây, cuộc thi đấu lần này còn có thực lực để tranh đoạt năm hạng đầu.

Sau khi Lý Bách Chương xem xong, lắc đầu nói: "Mỗi một lần thi đấu, chỉ cần có thiên tài của quốc gia nhỏ lọt vào mười hạng đầu, Đại U sẽ đe dọa ép buộc, ép bọn họ gia nhập, quá vô liêm sỉ..."

Trương Nhân Trương Nghĩa cùng Tổng Ngọc Chương im lặng liếc nhìn Lâm Tú.

Muốn nói vô liêm sỉ, ở đây còn vô liêm sỉ hơn.

Vị thiên kiều Phù Tang kia, hiện tại lại là nương tử của hắn.

Mọi người đều giống nhau, không có ai đủ tư cách nói ai vô liêm sỉ hơn.

Linh m kéo tay Triệu Linh Quân, hỏi: "Tỷ tỷ, tỷ đều đã giao thủ với mấy người này,

thực lực của bọn họ thế nào?"

Triệu Linh Quân suy nghĩ, nói: "Đã gặp Na Tháp Toa, Tứ vương tử Đại U, cùng với những đối thủ khác, các người có thể toàn lực ứng phó, nhưng nếu gặp phải hai vị Vương tử khác của Đại U, đề nghị các người nhận thua trước, không cần giao thủ với bọn họ"

Triệu Linh Quân mở miệng, không thể nghi ngờ là khẳng định tính xác thực của phần tình báo này.

Đó là hai đối thủ cực kỳ nguy hiểm.

Đám người Trương Nhân Tổng Ngọc Chương ôm quyền hướng về phía nàng, nói: "Đa tạ nhắc nhở."

Tuy gia tộc với Lâm gia có xung đột không nhỏ, nhưng đối với Triệu Linh Quân, bọn họ vẫn vô cùng tin phục và tôn kính như trước, mà đối với Lâm Tú, thì chỉ nửa phục.

Bất luận ở trên võ đài hay là thực chiến, Triệu Linh Quân đều có thể dễ dàng nghiền áp bọn họ.

Tỷ thí ở trên võ đài, bọn họ không phải đối thủ của Lâm Tú, nhưng nếu bỏ hạn chế của võ đài, mỗi đe dọa của Lâm Tú đối với bọn họ vốn cũng không lớn như vậy, bọn họ thừa nhận thực lực của mình còn có chút chênh lệch với Lâm Tú, nhưng Lâm Tú muốn đánh chết bọn họ, cũng không phải chuyện dễ.

Lâu thuyền cùng Thái phẳng bay cũng không cao, lúc bay qua phía trên các phủ của Đại Hạ, dân chúng ngẩng đầu là có thể nhìn thấy.

Đi ngang qua thành trì cỡ lớn, Lâm Tú có thể nghe thấy rõ ràng, phía dưới truyền đến từng tiếng hoan hô.

Chuyến đi đến Đại La lần này, bọn họ không chỉ đại diện cho bản thân, mà còn gánh vác toàn bộ kỳ vọng của Đại Hạ.

Bất kể là bách tính hay là quyền quý, phàm là con dân Đại Hạ, đối với chuyện này đều có kỳ vọng giống như vậy.

Tốc độ di chuyển của lâu thuyền không nhanh, sắc trời tốiมืด, còn chưa ra khỏi biên giới của Đại Hạ, ban ngày mọi người ngắm cảnh tán gẫu ở trên boong tàu, buổi tối thì trở về phòng nghỉ ngơi.

Bây giờ trước mặt Lâm Tú, có một vấn đề.

Thải phẳng rất nhỏ, nhưng bọn hắn thì lại có rất nhiều người, buổi tối hôm nay chỉ có thể hai người một phòng.

Huỳnh đệ Trương thị một gian, Lý Bách Chương cùng Tống Ngọc Chương một gian, Lâm Tú thì chọn một trong những nữ tử còn lại.

Mặc dù còn lại bảy nữ tử, có bốn vị đều là thê tử của hắn, nhưng Lâm Tú thật sự chỉ có một lựa chọn.

Hắn cho Ngung Nhi cùng Tần Uyển một ánh mắt xin lỗi, cùng Triệu Linh Quân đi vào một gian phòng.

Ngày bình thường Lâm Tú ở nhà, chiều các nàng như thế nào cũng được, nhưng ở bên ngoài, Triệu Linh Quân vĩnh viễn là chính thê của hắn, ở trước mặt người ngoài, không có đạo lý lạnh nhạt chính thê, chiều chuộng tiểu thiếp.

Còn lại sáu người, Tiết Ngung Nhi cùng Tần Uyển một gian, công chúa Minh Hà cùng Thiên Diệp Lãm một gian, Triệu Linh m cùng Mộ Dung Ngọc một gian.

Lâm Tú đi vào phòng, phát hiện nơi này có hai cái giường, triều đình suy xét cũng rất chu đáo.

Hắn ở chung với Triệu Linh Quân, đã không còn xấu hổ như trước kia nữa, ít nhất có thể nói được mấy câu, Lâm Tú đi đến cạnh bàn, rót cho mỗi người một tách trà, sau đó hỏi: "Thực lực của hai vị Vương tử kia của Đại U có mạnh hơn Tứ vương tử Áo Thác nhiều không?"

Triệu Linh Quân nói: "Thực lực của Đại vương tử mạnh hơn Tứ vương tử, ba năm trước đây nhị vương tử mạnh hơn hắn một chút, bây giờ thì khó nói"

Lần trước khi Thiên Diệp Lãm so tài ở Phù Tang, Đại U cũng không phải hai vị Vương tử mạnh hơn đó, Lâm Tú đối với thực lực của bọn họ, khuyết thiếu hiểu biết.

Chương 782: Na Tháp Toa khiếp sợ (3)

Thời điểm đó Đại U vẫn chưa coi trọng hẳn như vậy, tưởng rằng Tú Vương tử cộng thêm hai vị đã từng thiên kiều nữa, ở dưới tình huống bị kiềm chế gấp đôi về năng lực cùng đội hình, bắt Lâm Tú không phải chuyện khó, lại không nghĩ rằng hùng ung của Đại U sẽ bị lật thuyền trong mương ở Phù Tang.

Hắn lại nhìn về phía Triệu Linh Quân, hỏi: "Thực lực của ta, so với hai người họ thì sao?"

Triệu Linh Quân đã giao thủ với bọn họ, vấn đề này, hẳn là trong lòng hiểu rõ.

Triệu Linh Quân vẫn chưa trực tiếp trả lời, chỉ là nói: "Vấn đề này, chắc là người rõ ràng hơn ta."

Ánh mắt của Lâm Tú cùng nàng đối diện, phát hiện trong ánh mắt của nàng có ý tứ sâu xa.

Triệu Linh Quân nhẹ giọng nói: "Thực lực của người, không chỉ biểu hiện ở trên cuộc thi nhỏ..."

Ánh mắt Lâm Tú chợt lóe, sau đó mỉm cười, nói: "Người không phải cũng che giấu thiên phú sao?"

Ánh mắt hai người lại đối diện, sau đó đồng thời dời đi.

Lâm Tú có bí mật, Triệu Linh Quân cũng có bí mật.

Lâm Tú biết Triệu Linh Quân có bí mật, Triệu Linh Quân cũng biết Lâm Tú có bí mật.

Bọn họ càng biết đôi phương biết bọn họ có bí mật.

Nhưng bọn họ ăn ý đều không tiếp tục hỏi.

Lâm Tú ngủ một giấc, khi đi ra boong tàu, bên ngoài đã là một vùng trắng xoá, nhiệt độ không khí cũng chợt giảm xuống, đương nhiên, Lâm Tú sẽ không cảm thấy lạnh, sẽ chỉ cảm thấy thoải mái hơn.

Linh m đã đứng ở bên ngoài, nàng và Lâm Tú đều mặc áo mỏng, mà Ngung Nhi Uyển Nhi các nàng đều thay một chiếc áo thật dày, cổ cũng quần rất kín.

Phía dưới, là một thành trì cỡ lớn.

Đã đến Đại La.

Lâu thuyền chậm rãi hạ xuống, cuối cùng đáp xuống một quảng trường thật lớn, Lâm Tú nhìn thấy, ở trên hai quảng trường khác đã có hai chiếc Lâu thuyền cỡ lớn khác đậu ở đó.

Xung quanh quảng trường là mấy tòa thành cỡ lớn cao tới mấy chục trượng, phong cách kiến trúc của Đại La cùng Đại Hạ khác hẳn nhau, kiến trúc Đại Hạ càng hướng về tinh tế hoa lệ, còn Đại La thì lại cứng cáp khí chất. Lần đầu tiên rất nhiều thiên tài ở Đại Hạ đến Đại La, trên mặt đều lộ vẻ rung động.

Thải phảng đậu bên cạnh Lâu thuyền, đám người Lâm Tú từ Thải phảng đi xuống dưới.

Xa xa, một bóng người không biết đã đợi bao lâu, vừa chạy vừa phất tay với bọn họ, lớn tiếng nói: "Quân, Lãm, ta ở đây!"

Lâm Tú nhìn Na Tháp Toa hung phần, trong lòng rất cảnh giác.

Na Tháp Toa chạy hai bước, bỗng nhiên dừng chân.

Ánh mắt của nàng đảo qua từng gương mặt của Triệu Linh m, Tần Uyển, Tiết Ngung Nhi, công chúa Minh Hà, Mộ Dung Ngọc, một đôi đồng tử xanh lam toát ra ánh sáng lộng lẫy chói mắt...

Thật nhiều, thật nhiều tiểu tử tử xinh đẹp!

Cho dù là cách nhau rất xa, Lâm Tú vẫn nhìn thấy ánh sáng trong mắt của Na Tháp Toa.

Na Tháp Toa rất nhanh đi đến trước mặt Triệu Linh Quân và Thiên Diệp Lãm, vui vẻ nói: "Quân, Lãm, chúng ta lại gặp mặt rồi!"

Lúc này, các sứ thần của vương triều Đại La cũng tiến lên tiếp đón.

Mỗi một lần chung kết, việc ăn ở của thiên tài các nước đều do nước chủ nhà chịu trách nhiệm, sứ đoàn của Đại Hạ và thiên tài của các nước phương Đông được sắp xếp ở ngay trước quảng trường, trong một tòa thành đối diện với lầu thuyền.

Tòa thành này có bảy tầng, hơn trăm căn phòng, mỗi người một phòng cũng ở không hết.

Hai bên trái phải của quảng trường còn có một toàn thành nhỏ hơn một chút, đã bị Đại Thắng và Đại Lư đến trước một bước chiếm rồi.

Mấy tháng trước, danh sách những người tham gia thí của các nước đã bị đưa đến Đại La, trên cửa mỗi phòng đều dùng ngôn ngữ mẹ đẻ của thiên tài các nước, viết tên

của bọn họ, chỉ cần dựa theo tên, nhận phòng của bản thân là được.

Trong đại sảnh của lâu đài, có vô số phục vụ, chỉ dẫn thiên tài các nước.

Na Tháp Toa tự động đảm nhận vai trò hướng dẫn viên, đi giữa Triệu Linh Quân và Thiên Diệp Lãm, nói: "Phòng của các người ở tầng trên cùng, ta dẫn các người đi, đi theo ta..."

Phòng ở của mỗi người cũng là phân chia dựa theo xếp hạng của vòng loại.

Thiên kiều xếp hạng top đầu, có căn phòng hào hoa nhất ở tầng trên cùng, phòng càng rộng, tầm nhìn cũng tốt hơn, từ lúc xuất phát đến nơi ở, sự khác biệt giữa bọn họ và những người khác thể hiện ở đầy đủ các mặt.

Na Tháp Toa ở trong phòng Triệu Linh Quân, nói chuyện cùng với nàng, trong mắt đều là ánh sáng của sự sùng bái.

Lâm Tú đứng ở một bên nhìn, trong lòng có hơi cảm khái, bản thân Na Tháp Toa cũng là thiên kiều có tiếng của đại lục, thậm chí nói thiên phú của nàng ta chỉ đứng sau Triệu Linh Quân, người như vậy, vốn nên có một trái tim kiên cường, ai cũng không phục, nhưng lúc ở trước mặt Triệu Linh Quân, lại trở thành một fan girl.

Đây không phải là bản thân nàng ta hèn hạ, là bởi vì người đối diện nàng ta là Triệu Linh Quân.

Xem ra nàng ta vẫn thiếu một trái tim của kẻ mạnh.

Không giống Lâm Tú.

Cho dù hấn bây giờ không phải là đối thủ của Triệu Linh Quân, hấn cũng tin chắc rằng một ngày nào đó hấn có thể vượt qua nàng ta.

Chương 783: Các nước tề tựu (1)

Cuộc nói chuyện giữa Na Tháp Toa và Triệu Linh Quân chủ yếu đều là Na Tháp Toa nói, nàng ta chia sẻ rất nhiều chuyện thú vị xảy ra với nàng ta trong ba năm này, bao gồm cả việc Lâm Tú sau khi một mình đánh bại được ba thiên kiêu của Đại U, ca ca của nàng ta yêu thầm Triệu Linh Quân, dùng hai viên nguyên tinh của gấu bắc cực để trao đổi, để nàng ta không đem chuyện này nói cho Lâm Tú.

Khiến Lâm Tú không ngờ đến là, nàng ta nói chuyện với Triệu Linh Quân, toàn bộ cuộc trò chuyện đều là dùng tiếng Đại La.

Điều này chứng tỏ rằng Triệu Linh Quân cũng hiểu tiếng Đại La, văn võ song toàn giống với Lâm Tú.

Sau khi nói chuyện một lúc với Triệu Linh Quân, nàng ta lại đến phòng của Thiên Diệp Lãm, Lâm Tú đi vào, nghe nàng ta ôn lại chuyện cũ với Thiên Diệp Lãm.

Nàng ta chắc là có học qua tiếng Đại Hạ, mấy tháng không gặp, trình độ tiếng Đại Hạ của Na Tháp Toa trực tiếp được nâng cao, tuy rằng ngữ điệu vẫn có hơi kỳ quái, nhưng không cần Lâm Tú làm phiên dịch, cũng có thể giao lưu với Thiên Diệp Lãm mà không gặp phải cản trở nào.

Không bao lâu, nàng ta lại tới trước cửa phòng Tiết Ngung Nhi.

Nhìn thấy Lâm Tú lại đi theo, nàng ta chau mày lại, dùng tiếng Đại La nói: "Người cứ đi theo ta làm gì?"

Lâm Tú hỏi: "Người tới đây làm gì?"

Na Tháp Toa nói: "Ta tới làm quen bạn mới, người quản ta à?"

Lâm Tú lắc lắc đầu, nói: "Ta không quản người, ta tìm nương tử của ta."

Hắn đi vào phòng của Tiết Ngung Nhi, ôm nàng kéo vào lòng, hôn một cái lên mặt nàng, khẳng định chủ quyền của bản thân.

Sắc mặt Tiết Ngung Nhi hơi hồng, nhỏ giọng nói: "Còn có người ở bên ngoài đây."

Na Tháp Toa trừng lớn mắt, trên mặt lộ ra vẻ khó tin, sau khi ngần ra một lát, lại đi đến cửa phòng bên cạnh, thật ngạc nhiên Lâm Tú cũng lại đi qua đó.

Không đợi nàng ta mở miệng, Lâm Tú liền nắm tay Tần Uyển đang đi ra, nói: "Xin lỗi, đây cũng là nương tử của ta."

Na Tháp Toa nhìn nhìn Tần Uyển, lại nhìn nhìn hắn, không dám tin hỏi: "Ba người khác cũng là nương tử của người luôn?"

Lâm Tú lắc lắc đầu, nói: "Vậy thì không phải..."

Ba người còn lại hắn không lo, Linh m sẽ không thích Na Tháp Toa, năng lực của các nàng giống nhau, thiên phú của nàng ta lại tốt hơn so với Linh m, thực lực cũng mạnh hơn nhiều, cô nàng hiếu thắng kia sẽ không qua lại thân cận với Na Tháp Toa.

Năng lực của công chúa Minh Hà và nàng ta đẩy nhau, sẽ không phản ứng lại, hơn nữa nàng ấy bây giờ đang ở ranh giới của tình bạn biến chất, không có tâm tư nghĩ đến chuyện khác.

Còn lại Mộ Dung Ngọc thì không còn quan hệ gì với Lâm Tú rồi.

Na Tháp Toa còn chưa mở miệng, Tần Uyển liền chủ động tiếng lên, nói: "Công chúa Na Tháp Toa, nghe danh đã lâu"

Na Tháp Toa nhìn nàng, nghĩ nghĩ, hỏi: "Người là Tần Uyển nhỉ, ta từng nghe tên của người, năng lực của người rất lợi hại, rất vui được làm quen với người."

Tần Uyển lộ ra một nụ cười động lòng người, nói: "Ta cũng rất vui được làm quen với người, công chúa Na Tháp Toa, chúng ta có thể làm bạn không?"

Na Tháp Toa ngẩn người ra một lát, sau đó liền vui vẻ nói: "Tất nhiên là được."

Nàng thích nhất là làm bạn với những cô gái lớn lên xinh đẹp, thiên phú lại tốt.

Tần Uyển rất tự nhiên bắt tay nàng ta, nói: "Ta dẫn người đi làm quen những người bạn khác."

Na Tháp Toa nói: "Được, được"

Lâm Tú ngẩn người nhìn Tần Uyển dẫn Na Tháp Toa đi sang phòng công chúa Minh Hà, không biết nàng định làm gì.

Người khác ở cùng với Na Tháp Toa, hẳn còn có chút lo lắng, nhưng một chút cũng không lo lắng Tần Uyển.

Chỉ có nàng chiếm tiện nghi của người khác, không có chuyện người khác chiếm tiện nghi của nàng.

Không thể không nói, tình bạn giữa con gái, vẫn luôn được xây dựng rất dễ dàng.

Mấy vị nữ tử ưu tú nhất đại lục này, không bao lâu đã thân quen rồi, Na Tháp Toa còn chủ động dẫn các nàng đi dạo quốc đô Đại

La, lúc một nhóm người đi đến cửa toà thành, sắc trời đột nhiên sẫm lại.

Bọn họ buổi sáng bọn hăn tới Đại La, bây giờ vừa mới buổi trưa, đương nhiên không thể nào là trời tối được.

Đám người Lâm Tú ngẩng đầu lên nhìn, nhìn thấy một cái bóng đen cực lớn.

Bóng đen rơi xuống trên quảng trường, Lâm Tú mới nhìn rõ được toàn bộ dáng vẻ của nó.

Đây là một chiếc tàu chiến cực lớn, cả chiếc tàu chiến do sắt thép tạo thành, dài hơn trăm trượng, rộng hơn mười trượng, chỉ là nhìn lên một cái, một loại cảm giác áp bức mãnh liệt liền ập tới.

Ý nghĩa mà chiếc tàu chiến này đại diện không chỉ đơn giản là một chiếc tàu lớn, bởi vì tàu chiến lớn như vậy, cho dù là cường giả cấp Thiên thuộc tính Kim cũng không thể một mình điều khiển, Đại Hạ có thể tạo ra một chiếc tàu lớn hơn cái này, nhưng lại không có cách nào khiến nó bay lên.

Điều khiển chiếc tàu lớn này, ít nhất phải cần bốn vị cường giả cấp Thiên thuộc tính Kim.

Đại lục ngày nay, chỉ có một quốc gia có bối cảnh như vậy.

Chương 784: Các nước tề tộ (2)

Trên thân tàu của chiếc tàu chiến, khắc một con chim ung chóp cánh, đây là biểu tượng của vương triều Đại U.

Cho đến lúc này, Ngũ Đại Vương Triều đã tề tộ.

Trên quảng trường, không biết bao nhiêu người bị chiếc tàu chiến cực đại này làm chấn động.

Na Tháp Toa bữu môi, nói: "Cái đám đáng ghét ấy đến rồi, bọn họ mỗi lần xuất hiện, đều phải gây ra động tĩnh lớn như vậy."

Vô số bóng người từ trên tàu chiến bay xuống, đáp trên quảng trường, đằng trước, là bốn vị cường giả tràn đầy cảm giác áp bức, có một khắc như vậy, Lâm Tú cảm giác được nguyên lực trong người đều dừng chuyển động.

Bốn vị cường giả cấp Thiên không hề che giấu khí thế của mình, mà ở phía sau bọn họ, Lâm Tú nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc, chính là Tứ vương tử Áo Thác.

Bên cạnh Áo Thác, còn có một đôi thanh niên tướng mạo giống hệt nhau.

Bọn họ mặc áo choàng thắt eo tương tự Châu u thời Trung cổ, áo choàng của một người là màu vàng, của một người khác là màu đen, không cần phải nói, bọn họ chính là hai vị được mệnh danh là cặp song sinh của Đại U kia.

Tứ vương tử Áo Thác cũng nhìn thấy Lâm Tú, nhỏ giọng nói mấy câu bên tai đôi thanh niên kia.

Ánh mắt của hai người đồng thời nhìn về phía Lâm Tú.

Lúc này, Lâm Tú cũng đang nhìn bọn họ.

Hắn không biết trong lòng cặp song sinh của Đại U đang nghĩ những gì, nhưng hắn lại đang suy nghĩ một vấn đề nghiêm túc.

Nếu như sau cấp Địa, số lượng năng lực có thể sao chép không tăng lên thì hắn chỉ có thể đạt được một năng lực nữa thôi.

Ánh sáng, hay là Bóng tối?

Chọn cái nào, thật là khiến người ta đau đầu...

Na Tháp Toa chú ý đến ánh mắt của cặp song sinh nhìn Lâm Tú, chỉ động nhắc nhở hắn:

"Đó là Đại vương tử và Nhị vương tử của Đại U, thực lực của bọn họ rất mạnh, năng lực cũng rất lợi hại, bọn họ đều từng theo đuổi Quân, nếu như trong lúc tỉ thí người gặp phải bọn họ, phải cẩn thận một chút..."

Người tới từ Đại U, được sắp xếp ở một tòa thành khác, tàu chiến cực lớn của bọn họ dùng trên quảng trường, dẫn tới việc vô số bách tính Đại La cùng với thiên tài các nước vây xem.

Đại đa số người đều là lần đầu tiên gặp phải cảnh tượng chấn động này.

Đây chính là Đại U, vương triều mạnh nhất trên đại lục, nếu như bọn họ muốn, có thể điều khiển tàu chiến như thế này, trong khoảng thời gian ngắn, san bằng bất cứ một quốc gia nào trên thế giới, ngoại trừ Đại La và Đại Hạ ra.

Chính vào lúc đám Lâm Tú bị Na Tháp Toa dẫn đi, lúc đi trên đường phố Đại La tràn

đầy dị vực phong tình.

Trong tòa thành đám người Đại U ở.

Nhị vương tử Khoa Lâm thở ra một hơi, nói: "Hắn ta chính là trượng phu của Quân và Lâm..."

Hắn ta nhìn Tứ vương tử một cái, nói: "Hắn ta nhìn qua quả thật rất mạnh, nhưng vẫn chưa mạnh đến mức có thể chiến thắng đệ và Cách Lâm với An Đức Lỗ liên thủ nhỉ?"

Tứ vương tử sầm mặt, hắn bây giờ ghét nhất có người nhắc đến chuyện này.

Lúc đầu chính là bởi vì năng lực của hắn là Hỏa, khắc chế Lâm Tú kia, tỉ thí ở Phù Tang, đối với thực lực của hắn cũng có thúc đẩy, Đại U mới để hắn đi trước, nhưng hắn lại thất bại.

Thất bại lần đó, ảnh hưởng rất lớn tới hắn, không chỉ khiến hắn bị vô số người cười nhạo, cũng khiến hắn mất đi rất nhiều cơ hội.

Bây giờ thực lực của Cách Lâm đã vượt xa hắn, khoảng cách đến cảnh giới kia chỉ thiếu một bước, mỗi lần nghĩ đến đây, hắn liền hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Đạt được tất cả những thứ này, vốn là hắn.

Trận đấu lớn lần này, hắn ta đã chuẩn bị đầy đủ tốt mọi thứ, nhất định ở trước mặt tất cả mọi người đánh bại Lâm Tú, xóa sạch nỗi nhục mà hắn ta đã phải chịu những ngày này.

Hắn ta cắn răng nói: "Hắn giỏi nhất không phải là dị thuật, mà là võ thuật, huynh cũng đừng xem thường hắn, cẩn thận bại trong tay hắn"

Cách Lâm thần nhiên nói: “Yên tâm, ta không phải đệ, mặt mũi của Đại U mà các đệ làm mất, sẽ do ta tự tay lấy lại”

Trong lòng Tứ vương tử thầm mắng một câu, nếu như không đường đường chính chính đánh bại Lâm Tú một lần, những ngày tháng trong tương lai, chuyện này sẽ còn bị nhắc tới vô số lần.

Nguyên lực của Lâm Tú kia xa không bằng hắn, mà sau khi quy tắc của vòng đấu lớn thay đổi, hắn chỉ có thể dùng vũ khí làm từ gỗ, đối với bản thân đã không có bất cứ uy hiếp nào.

Không chỉ như vậy, lần này, để đối phó với Lâm Tú, Đại U còn có những thủ đoạn khác.

Một thủ đoạn không có sai sót nào.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Tứ vương tử lộ ra một nụ cười.

Hắn ta đã đợi không nổi nhìn thấy biểu cảm hoảng hốt lo sợ của Lâm Tú lúc đó...

Hai ngày sau khi tới Đại La, đêm người Lâm Tú, về cơ bản đều chơi với Na Tháp Toa.

Không phải sau khi thiên tài các nước đến nơi thì trận đấu lớn sẽ lập tức khai mạc, mà sẽ dành cho bọn họ thời gian mấy ngày thích ứng hoàn cảnh bên ngoài, điều chỉnh báo thức sinh học, để bọn họ có thể phát huy trạng thái tốt nhất trong tỉ thí.

Chương 785: Một phần đại lễ (1)

Na Tháp Toa là một hướng dẫn viên đủ tư cách, quốc đô Đại La và xung quanh quốc đô, đều dẫn bọn họ dạo chơi qua.

Kiến trúc của Đại La khá khác biệt với phong cách ở Đại Hạ, nơi nơi đều tỏa ra bạo lực mỹ học, thô bạo cứng ngắc mà lại chấn động lòng người, đây là cảm nhận chân thực trong lòng Lâm Tú qua hai ngày dạo chơi.

Bọn họ bây giờ đang ở trước hoàng cung Đại La, nơi này có một khu quảng trường diện tích rộng lớn, trên quảng trường dựng nên mấy bức tượng cao hơn mười trượng, những bức tượng này to lớn vĩ đại, khí thế hào hùng, mỗi một bức đều có những điểm độc đáo của nó.

Theo như Na Tháp Toa nói, những bức tượng này đều là những vị Đại Đế xuất hiện trong lịch sử vương triều Đại La.

Không phải mỗi một đời Hoàng đế của vương triều Đại La đều có tư cách được gọi là Đại Đế, những vị Đại Đế này, không ai không phải từng là cường giả cấp Thiên, mà còn có công lao to lớn không thể phủ nhận với Đại La.

Lúc nàng ta đang giới thiệu những vị Đại Đế này, giọng điệu có hơi thờ dài.

Vương triều Đại La từng là quốc gia mạnh nhất trên thế giới này, tất cả bốn phương đều muốn cúi rạp xuống chân của bọn họ, cho dù là Đại U ngày nay, cũng không có uy thế của Đại La năm đó, chỉ là, quốc gia hùng mạnh đó, ngày nay đã sắp lụi tàn rồi.

Na Tháp Toa rất khát khao Đại La của quá khứ, Lâm Tú lại có suy nghĩ khác.

Một đất nước không thể thịnh vượng mãi mãi, hơn nữa đối với Đại Hạ mà nói, Đại La nửa sống nửa chết mới là tốt nhất, nếu như Đại La thật sự khôi phục được vinh quang của ngày trước, Hạ Hoàng sợ là không có cách nào có một giấc ngủ ngon.

Đến lúc đó, hai nước đối địch là Đại Hạ và Đại U cũng sẽ ở trong bóng tối trở thành bằng hữu thân mật nhất.

Chính vào lúc Lâm Tú tán thưởng bức tượng của mấy vị Đại Đế, Song Song đi cùng bọn họ kéo hẳn sang một bên, cực kì thần bí nói: "Lâm đại ca, ta phát hiện ra một chuyện"

Lâm Tú vô cùng kinh ngạc nói: "Chuyện gì?"

Song Song nhìn Na Tháp Toa ở phía trước một cái, nhỏ giọng nói:

"Công chúa Na Tháp Toa có vấn đề." Lâm Tú hỏi: "Vấn đề gì?"

Song Song đáp: "Nàng ta hình như rất thích ở cùng với nữ tử"

Lâm Tú có hơi cảm khái, tốc độ trưởng thành của Song Song rất nhanh, trước đây nàng ta chỉ hiểu những chứng bệnh có thể điều trị trên thân thể, bây giờ đã mở rộng đến phạm vi tâm lý rồi.

Nàng ta cách một đại danh y, đã càng gần rồi. Không sai, công chúa Na Tháp Toa quả thật có bệnh.

Nếu như Lâm Tú không thích ở chung với nữ tử, vậy là hẳn có vấn đề.

Nhưng bản thân Na Tháp Toa chính là nữ tử, nàng ta thích ở chung với nữ tử, theo như quan niệm thể tục của bây giờ, nàng ta quả thật có vấn đề.

Lâm Tú hỏi Song Song: "Ý của cô là, nàng ta không thích nam tử, thích nữ tử?"

Song Song lắc lắc đầu, nói: "Ta quan sát nàng ta khá lâu, phát hiện nàng ta cũng không ghét nam tử, chỉ là so với nam tử, nàng ta dường như càng thích ở chung với nữ tử hơn, nữ tử thích ở chung với nữ tử rất bình thường, nhưng nàng ta lại vượt qua phạm trù kiểu đó..."

Thông qua phân tích của Song Song, cảm tình của Na Tháp Toa đối với Triệu Linh Quân và Thiên Diệp Lãm, trên tình cảm bạn bè, nhưng lại không phải là tình yêu, mà là đan xen một loại cảm giác của cả hai loại.

Nàng ta sẽ vô thức tiếp cận nữ tử xinh đẹp, nhưng không phải là tất cả những nữ tử xinh đẹp nàng ta đều sẽ tiếp cận.

Xinh đẹp chỉ là một trong những điều kiện tiên quyết, ngoài ra có một điểm quan trọng là thiên phú của các nàng ấy phải cao hơn nàng ta, hoặc là tương đương với nàng ta.

Thiên Diệp Lãm, Tần Uyển, Ngung Nhi, thiên phú của các nàng chỉ hơi kém hơn một chút so với Na Tháp Toa, thiên phú của Triệu Linh Quân mạnh đến mức nào, cho đến nay vẫn là một ẩn số, bởi vì không có ai nhìn thấy qua dáng vẻ dùng hết toàn bộ sức lực của nàng ta, thời gian ở chung với Triệu Linh Quân lâu rồi, Lâm Tú càng ngày càng

chắc chắn, thực lực của nàng ta vẫn còn ẩn giấu.

Tình huống của Na Tháp Toa, Song Song cũng chưa từng thấy qua trên sách, nàng ta đối với việc đó tràn đầy hứng thú và sự hiếu kỳ, vẫn luôn âm thầm quan sát nàng ta.

Ngày mai chính là ngày mở ra vòng thi đấu lớn, quy tắc của trận đấu lớn giống với quy tắc của vòng loại, để phòng chuyện hai kẻ mạnh gặp nhau, những tuyển thủ hạt giống của các nước xếp hạng hai mươi, những vòng một đấu một không cần phải tham gia rút thăm.

Những người khác nếu như đánh bại một người trong số bọn họ thì có thể thay thế vị trí của bọn họ, không tham gia rút thăm vòng sau. Mà vào một đêm trước ngày vòng đấu lớn được mở ra, hoàng cung Đại La, còn có một buổi văn yên long trọng.

Chương 786: Một phần đại lễ (2)

Văn hóa và tập tục của Đại La càng tiếp cận bốn phương, phong cách không giống Đại Hạ, điểm này cũng được thể hiện ở trong buổi văn yến, yến hội triều đình Đại Hạ tổ chức, đều là mỗi người một bàn, chia ra dùng bữa.

Văn yến của Đại La lại là sự kết hợp giữa tiệc rượu và vũ hội, trong một tòa thành, trên hai phía của bàn, bày ra các loại món ngon rượu ngon, khách có thể tự mình thưởng thức.

Ở giữa tòa lâu đài, lại là một cái sàn nhảy cực lớn. Các nam nhân và nữ tử cùng nhau khiêu vũ, chỉ là cơ bản đều là những người của bốn nước khác, Đại Hạ và những quốc gia xung quanh Đại Hạ, gần như không có ai tham gia, cũng có rất ít người mời bọn họ.

Đây cũng là sự khác biệt giữa văn hóa các nước, nữ tử của Đại Hạ, so với những quốc gia khác, phải giữ gìn nhiều thứ, mà những quốc gia xung quanh Đại Hạ cũng đều chịu ảnh hưởng sâu sắc văn hóa Đại Hạ.

Na Tháp Toa nhìn sàn nhảy, có hơi nóng lòng muốn thử, chỉ là lúc nàng ta dò hỏi Triệu Linh Quân và Thiên Diệp Lãm, đều bị các nàng lấy lí do không biết khiêu vũ từ chối.

Vẫn là Tân Uyển chủ động đi qua, nói: "Ta cùng với người khiêu vũ đi, kiểu múa này cũng không có gì khó, nhìn một cái là học được rồi"

Trong lòng Na Tháp Toa vui mừng, vẫn là Tân Uyển cô nương tốt nhất, chủ động kéo

tay nàng, nói: "Chúng ta đi thôi..."

Lâm Tú và Lý Bách Chương tựa vào một cái cột nhà, nâng ly rượu, nhẹ nhàng nhấp, ánh mắt nhìn theo những người đưa qua đưa lại trong sàn nhảy.

Không thể không nói, nữ tử của Đại U, Đại Thắng cùng Đại Lư cởi mở hơn nhiều so với Đại Hạ, phục sức của các nước cũng đều khác biệt rất xa, nữ tử Đại Hạ, thông thường đều sẽ che kín chặt chẽ bản thân, nhưng những nữ tử nước khác, ăn mặc lại cực kỳ bạo dạn.

Các kiểu lễ phục thấp ngực, vừa nhìn một cái, hoàn toàn là sóng đánh ầm ầm.

Lâm Tú bởi vì nhìn thấy nhiều rồi, còn có thể giữ bình tĩnh, Lý Bách Chương là lần đầu tiên nhìn thấy kiểu cảnh tượng này, hồi lâu vẫn chưa bình thường trở lại, nhấp ngụm rượu, lẩm bẩm nói:

"Rượu này thật trắng... , không, rượu này thật thơm"

Lâm Tú có thể hiểu được tâm trạng của Lý Bách Chương. Người đẹp ngoại quốc quá nhiều, hẳn bị choáng ngợp. Nữ tử Đại Hạ gặp nhiều rồi, lại nhìn thấy mỹ nhân chủng tộc khác, rất dễ sẽ có một loại cảm giác sáng một cái.

Lâm Tú nhìn nhiều đến mức hai mắt không còn gì để nhìn nữa rồi, trong nhà trăm hoa đua nở, cho dù là đến đâu cũng là ánh trắng trắng lóa, cũng không thể làm rối loạn lòng hắn.

Lúc này, bên tai hai người truyền tới một tiếng bước chân, một vị nữ tử đi đến trước mặt Lý Bách Chương, dùng tiếng Đại Hạ

không lưu loát nói: "Vị công tử này, có thể mời ngài cùng nhảy một điệu không?"

Nữ tử trước mắt da dẻ trắng nõn, mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng, có một đôi đồng tử màu hổ phách, tóc dài màu vàng xõa xuống vai, xoắn tự nhiên, là một vị mỹ nhân ngoại quốc cực kì quyến rũ.

Nàng ta mặc một lễ phục màu đen có ren, bởi vì bó chặt quá mức, trước ngực lộ ra khe rãnh sâu hút, cực kì trắng nõn, rất chói mắt, khiến ánh mắt của người ta không thể kìm được rơi vào trong đó.

Lý Bách Chương ngẩn ra một lát, Lâm Tú nhìn ra đau khổ và đấu tranh trong mắt hắn.

Rất lâu sau, Lý Bách Chương mới chậm rãi nói: "Ngại quá, ta đã có thê tử rồi."

Nữ tử tóc vàng cười nhẹ nói: "Chỉ là nhảy một điệu mà thôi, ta tin rằng vợ ngài biết cũng sẽ không để ý đâu."

Lý Bách Chương tiếc nuối nói: "Không, nàng ấy sẽ để ý."

Nương tử của hắn, không rộng lượng giống như Triệu Linh Quân, nghiêm khắc với bản thân nhưng bất kể Lâm Tú nạp bao nhiêu thê thiếp cũng không quản, hắn đi trên đường, cho dù nhìn nữ tử khác một cái, Bội Bội cũng sẽ giận dữ.

Mỗi lần đêm khuya thanh tịnh, hắn đều cảm khái trong lòng, vì sao hắn lại không có số mệnh như của Lâm Tú.

Bị Lý Bách Chương từ chối, nữ tử tóc vàng rõ ràng có hơi tiếc nuối, sau đó lại nhìn về phía Lâm Tú, nói: "Vị công tử này, ngài chắc sẽ không từ chối ta đâu"

Cách nói chuyện của nữ tử này rất có nghệ thuật, đổi thành người khác, sợ rằng không biết từ chối bằng cách nào.

Nhưng Lâm Tú không giống.

Tuy rằng mặt trăng của nàng ta tròn, nhưng Lâm Tú thường trăng vô số, tình cảnh nhỏ bé này, căn bản không giao động nổi trái tim kiên định của hắn.

Hơn nữa, Linh Quân, Linh m, còn có Ngung Nhi các nàng, đang ở nơi cách đó ba bước nhìn hắn.

Tất nhiên đây đều không phải trọng điểm.

Quan trọng là nàng ta lại mời Lý Bách Chương trước, bị Lý Bách Chương từ chối mới tới hỏi hắn, cái này hắn có thể nhận sao?

Triệu Linh m nhìn nữ tử tóc vàng kia, răng trắng cắn chặt, cắn hận nói: "Hồ ly tinh không cần mặt mũi, bộ y phục kia của nàng ta có khác gì không mặc, thật là không biết xấu hổ!"

Chương 787: Một phần đại lễ (3)

Triệu Linh Quân giải thích: "Ồ những quốc gia như Đại U, nữ tử mặc như thế này rất bình thường"

Tuy rằng nàng cũng cảm thấy ăn mặc như vậy đáng xấu hổ, nhưng nàng đi qua rất nhiều nơi, biết rằng mỗi nơi có phong tục tập quán không giống nhau.

Công chúa Minh Hà không nói gì, từ lúc này mở mắt liền không rời khỏi khe rãnh sâu hút kia.

Quá giả rồi, làm sao lại có thể có ngực lớn như vậy, nhất định là nâng mà ra.

Nàng nâng cũng chưa chắc sẽ kém nàng ta. Bên khác, nữ tử tóc vàng tiến lên phía trước một bước, ở bên tai Lâm Tú nhỏ giọng nói: "Ta tên Ngải Mễ Lệ, phòng của ta ở tầng bảy tòa thành bên phải kia, lúc muộn một chút, công tử có thể tới tìm ta, chúng ta cùng nhau khiêu vũ, chỉ có hai người chúng ta cùng nhảy..."

Lâm Tú nhìn đôi mắt màu hổ phách của nữ tử tóc vàng, nhìn nhìn phía Triệu Linh Quân, nói: "Xin lỗi, ta cũng có thể tử, nàng ấy đang ở đằng kia"

Nữ tử tóc vàng quay đầu nhìn một cái, tiếc nuối nói: "Thê tử của ngài thật xinh đẹp, khó trách ngài không thích ta, là ta mạo muội, hẹn gặp lại..."

Lúc xoay người rời đi, dưới chân nàng ta treo một cái, thân thể suýt nữa ngã xuống, Lâm Tú không có đỡ, nàng ta lại chủ động bám chặt lấy Lâm Tú, sau khi vịn Lâm Tú

đứng thẳng người dậy, nói với Lâm Tú một câu cảm ơn rồi vội vàng rời đi.

Lâm Tú chú ý đến, lúc nàng ta rời đi, tuy rằng sắc mặt trắng xanh, nhưng khóe miệng lại lộ ra một tia ý cười kì lạ.

Lâm Tú cũng ngăn người ra tại chỗ.

Mà chính vào lúc vừa nãy, một giây ngắn ngủi thân thể nữ tử này và hắc chạch nhau kia, trong người Lâm Tú xảy ra một số thay đổi.

Hắn cảm giác được một loại lực lượng tiến vào thân thể của hắn, làm tan chảy một năng lực khác trong cơ thể của hắn, nhưng lực lượng đi vào người hắn kia, lại bị thân thể hắn tự động sao chép.

Một giây ngắn ngủi vừa nãy, hắn mất đi một loại năng lực cũng nhận được một loại năng lực khác.

Mà một loại năng lực đại diện cho một loại dị thuật. Hắn mất đi một loại dị thuật, nhận lại được dị thuật của nữ tử này.

Mà năng lực của nữ tử này, là năng lực cướp đoạt được của người khác.

Ánh mắt Lâm Tú nhìn về phía nữ tử kia biến mất, phát hiện nàng ta đã đi đến một bên khác của sân nhảy, đứng cạnh một vị thanh niên, còn mỉm cười vẫy tay với Lâm Tú.

Người bên cạnh nàng ta, là Tứ vương tử của Đại U. Rõ ràng, hắn vẫn đánh giá thấp mức độ vô sỉ của Đại U. Sửa đổi quy tắc của vòng trong còn chưa đủ, còn dùng tới loại thủ đoạn bỉ ổi này.

Đáng tiếc bọn họ gặp phải bản thân. Lâm Tú cảm nhận một phen, phát hiện năng lực hắn

bị cướp mất là niệm lực.

Năng lực của nữ tử này chỉ là lấy đi chứ không phải là cướp đoạt, nàng ta chắc là muốn khiến Lâm Tú mất đi dị thuật hệ băng, không nghĩ tới năng lực của hắn có hơn hai mươi loại, chỉ là ngẫu nhiên mất đi một cái.

Sự biến mất của niệm lực, với Triệu Linh Quân chỉ cần vẫy vẫy tay là quay lại được.

Ngược lại khi điều khiển năng lực mới khiến Lâm Tú không ngừng hưng phấn.

Đây là một năng lực cực kì hiếm gặp, cực kì nham hiểm, nó có thể lấy đi năng lực của người khác, biến thành nguyên lực của bản thân, nhanh chóng nâng cao tu vi, quả thật là Hấp tinh đại pháp của giới dị thuật.

Bắc Minh thần công...

Hắn thậm chí còn có thể thông qua năng lực này, loại bỏ những năng lực trong cơ thể tạm thời không dùng tới, hoặc là những năng lực có tốc độ thu hành rất chậm khác, để giữ lại vị trí cho dị thuật cấp Thiên mạnh mẽ hơn.

Thật không ngờ, thật không ngờ, vòng trong còn chưa mở, bọn họ đã tặng hắn một phần quà lớn như vậy.

Bên trong tòa thành.

Tứ vương tử nhìn nữ tử tóc vàng bên cạnh hỏi: "Thành công rồi?"

Nữ tử tóc vàng nâng ngực áo của váy dạ hội nhẹ nhàng nói: "Ta ra tay làm sao có thể thất bại, chỉ có điều, tình báo phía trên có sai sót, ai nói khuyết điểm của hắn là

cực kỳ háo sắc, rất dễ mắc câu, vậy mà ta câu dẫn như vậy, hắn lại không hề động tâm."

Tứ vương tử lắc đầu nói: "Có thể người không phải loại hình hấn thích"

Không để ý tới nữ nhân nguy hiểm này nữa, nhìn Lâm Tú đang ngơ ngác đứng tại chỗ lộ vẻ khiếp sợ, trên mặt hấn ta lộ ra nụ cười.

Lúc này chắc chắn hấn đang vô cùng sợ hãi và bất lực.

Bất cứ kẻ nào nhận thấy năng lực của mình đột nhiên bị mất đi, đều xuất hiện loại tâm tình này.

Tuy rằng không phải biến mất vĩnh viễn, nhưng chỉ cần một tháng, Lâm Tú sẽ vô duyên với top mười trong cuộc thi đấu. Võ đạo bị hạn chế, bây giờ dị thuật bằng biến mất, hấn phải thắng như thế nào đây?

Nữ tử tóc vàng đỏ trán nói: "Thực lực của hấn còn mạnh hơn những gì người nói, có lẽ hấn sẽ khôi phục trước thời gian chúng ta dự đoán, còn nguyên lực của ta đã bị tiêu hao, phải trở về nghỉ ngơi, nếu không ngày mai không có cách nào tỷ thí..."

Chương 788: Đánh lên Lâm Tú (1)

Tứ vương tử cười lạnh nói: “Vây cũng phải đợi hấn sống sót qua mấy vòng tỷ thí phía trước mới được.”

Trong trận chiến ở Phù Tang lần trước, Lâm Tú hoành không xuất thế, cưới Thiên Diệp Lãm, mặc dù làm rối loạn kế hoạch của Đại U, nhưng cũng khiến hấn bị lộ trước mắt cao tăng, nếu như đợi đến lúc thi đấu mới biết được thực lực thật sự của hấn thì mọi thứ đã muộn rồi.

Cũng giống như Triệu Linh Quân năm đó.

Trong mấy tháng qua Đại U vẫn luôn nghiên cứu Lâm Tú, người này có thiên phú dị thuật không thấp, thiên phú võ đạo rất cao.

Hơn nữa cực kỳ háo sắc, cho nên trước tiên Đại U liên hợp các nước, sửa đổi quy tắc thi đấu, phế võ đạo, sau đó lại để cho Ngải Mễ Lệ dùng mỹ nhân kế để phế bỏ dị thuật của hấn. Một thân thực lực của hấn có thể phát huy ra ba phần đã không tệ rồi.

Thế này vẫn chưa kết thúc.

Thực lực của người này thuộc top mười, Đại U có một ít sắp xếp, sẽ khiến hấn thậm chí không thể lọt vào top một trăm.

Nữ tử tóc vàng bên cạnh Tứ vương tử lê thân thể kiệt sức rời đi.

Bên kia Lâm Tú cũng lấy có buồn ngủ nên trở về phòng trước.

Hấn còn muốn nghiên một chút năng lực mới và chuyện xảy ra trên người mình.

Nghe cuộc nói chuyện vừa rồi của hai người, xem ra năng lực của hắc không phải biến mất vĩnh viễn, mà là có khả năng khôi phục, thời gian khôi phục liên quan đến thực lực của năng lực giả.

Nói như vậy, năng lực của nữ nhân kia không làm cho năng lực của người khác biến mất vĩnh viễn, mà chỉ là tạm thời.

Mà nàng ta chẳng qua sờ soạng Lâm Tú hai cái đã mệt lã, chứng minh năng lực nàng ta sử dụng có lẽ cũng không phải không có hạn chế, nếu không nàng ta đã đi tìm Triệu Linh Quân chứ không phải là Lâm Tú.

Nàng ta mới là mối đe dọa lớn nhất từ Đại U.

Mặc dù vậy, năng lực của nữ nhân này cũng làm cho người ta vô cùng kiêng kỵ.

Ngay cả Lâm Tú cũng không thể miễn nhiễm, e rằng ngoại trừ Triệu Linh Quân, bất kỳ ai bị nàng ta sờ vào đều phải lui binh tại chỗ.

Nếu như giữa lúc hai người đang đánh giết, dưới tình huống không kịp phòng bị nàng ta có thể khiến đối thủ từ Dị thuật sư cường đại biến thành người bình thường, ngược lại võ giả không thể nào chịu ảnh hưởng.

Nhưng sau khi quy tắc thi đấu năm nay được thay đổi, các võ giả cũng bị Đại U làm cho suy yếu, bọn họ cố gắng bằng mọi cách để tạo lợi thế cho mình cả trong lẫn ngoài quay tắc.

Lâm Tú thử dẫn ra loại lực lượng mới kia, hợp nhất với một lực lượng khác trong cơ thể.

Lực lượng kia lập tức biến mất, như thể nó đã bị hòa tan hoàn toàn.

Lâm Tú dùng năng lực kim thân để thử nghiệm, mặc dù hắn có rất nhiều năng lực, nhưng mỗi năng lực đều có một tác dụng đặc biệt, chỉ có Kim thân và Phi hành trùng hợp với các năng lực khác, bây giờ đã không còn tác dụng gì nữa.

Lực lượng Kim thân kia biến mất trong cơ thể hắn, nhưng nguyên lực của Lâm Tú lại tăng lên rất nhiều, xem ra phương pháp tu luyện của nữ nhân kia là biến năng lực của người khác thành nguyên lực của bản thân.

Khi Lâm Tú sử dụng năng lực này cũng không mệt mỏi giống như nàng ta, nhưng quả thực tiêu hao không nhỏ.

Điều này khiến cho hắn nhớ tới cảm giác lúc sử dụng năng lực phục chế cho mấy người Ngung Nhi, khó trách sau khi mỹ nữ tóc vàng ngực lớn kia sờ soạng hắn trông lại mệt mỏi như vậy, dính đến chuyện năng lực, cho dù là cho hay cướp đoạt, đều không dễ dàng.

Giờ phút này, thân thể của hắn đã hoàn toàn mất đi năng lực Kim thân và Niệm lực, hơn nữa cũng không có dấu hiệu tái xuất hiện.

Lâm Tú mơ hồ cảm thấy hai năng lực này sẽ không chủ động tái xuất hiện.

Nữ tử tóc vàng đó chỉ có thể tạm thời làm cho năng lực của người khác biến mất, bởi vì năng lực của những người đó đã được đánh thức, cho dù tạm thời biến mất, cũng sẽ tái sinh một lần nữa, nhưng hắn thì trừ năng lực phục chế, tất cả năng lực khác

đều là chơi gái mà có, tự thân không thể có năng lực tái sinh một lần nữa, nếu muốn lấy lại, chỉ có thể đi chơi gái.

Cũng may là chuyện này không khó đối với hắn, sau đó Lâm Tú cũng biến năng lực Phi hành thành nguyên lực, đây vốn chỉ là một năng lực cấp Huyền, sau khi tiến vào cấp Địa, đối với việc tu vi tăng lên có tác dụng không đáng kể.

Những khả năng khác, hắn tạm thời không động đến.

Ví dụ như Thú ngữ, tuy rằng đối với tu hành vô dụng, nhưng Lâm Tú có thể có được ngày hôm nay không thể bỏ qua công lao của nó, hơn nữa sau khi mất đi cũng không có cách nào lấy lại được.

Tốc độ, sức mạnh và các dị thuật siêu phàm là tất cả những gì hắn có thể sử dụng trong tỉ thí, đương nhiên không thể động vào.

Ngược lại những dị thuật như Lôi đình, Huyền thuật và m vào những thời điểm quan trọng có thể được thay thế bằng các năng lực khác, chẳng hạn như dị thuật Quang, dị thuật Âm... , đợi đến khi tu vi của hắn đột phá một lần nữa, hoặc là dùng năng lực khác đổi về.

Chương 789: Đánh lên Lâm Tú (2)

Người có những năng lực này đều ở bên cạnh hắn, mà cơ hội để có được năng lực của Song Tử Tinh của Đại U chỉ có lần này thôi.

Trong tình báo của triều đình về Đại U cũng không có tên của nữ tử tóc vàng kia, xem ra đây là quân cò bí mật mà Đại U chuẩn bị, mục đích là để đối phó với Lâm Tú.

Để phòng ngừa Linh m và những người khác trúng chiêu, Lâm Tú cảm thấy cần phải nói một chút với bọn họ.

Linh m đang ở trong phòng của Linh Quân, Lâm Tú bước vào hỏi: "Các người còn nhớ nữ tử tóc vàng của Đại U vừa rồi không?"

Nói đến nữ tử tóc vàng, trong đầu Triệu Linh m hiện lên một khe rãnh trắng nõn, nàng tức giận liếc nhìn Lâm Tú hỏi: "Nhu thế nào, ngươi vẫn nhớ nàng ta?"

Lâm Tú chậm rãi nói: "Lúc chuẩn bị rời đi, nàng ta cố ý ngã xuống, nhờ ta đỡ mới đứng vững, sau khi nàng ta rời đi, sức mạnh dị thuật trong cơ thể ta cũng biến mất."

Triệu Linh m sững sốt một lúc, sau đó nàng nói với vẻ không thể tin được, "Làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy?"

Nàng nắm lấy tay Lâm Tú, trông vẻ còn lo lắng hơn năng lực của chính mình biến mất, đưa một tia hàn khí tiến vào thân thể của hắn, Lâm Tú rung mình một cái, lập tức thu tay về, nói: "Lạnh..."

Triệu Linh m ngậy người nhìn hắn, hắn có dị thuật hệ băng, làm sao có thể cảm thấy

lạnh?

Lâm Tú nhìn dáng vẻ lo lắng của nàng, an ủi: "Người đừng lo lắng, ta có thể cảm nhận được năng lực của mình đang từ từ khôi phục, nhưng có thể sẽ mất một ít thời gian, ta chỉ muốn nhắc nhở các người cẩn thận nữ nhân kia, đừng để nàng ta có cơ hội tiếp xúc với cơ thể của các người."

Triệu Linh m nghiến răng ngà, tức giận nói: "Hèn hạt"

Mặc dù năng lực của hắn không hề biến mất, nhưng nếu không thể mau chóng khôi phục, lúc thi đấu gặp đối thủ lợi hại chỉ có thể phát huy một nửa thực lực.

Cường giả của các nước cũng không phải là người bình thường, Lâm Tú cố gắng hết sức ứng phó cũng chưa chắc có thể thắng, hôm nay dị thuật không có, võ đạo cũng bị hạn chế, làm sao hắn có thể thắng được, làm sao nàng có thể thực hiện lời hứa?

Lâm Tú là hạt giống thứ hai của cuộc tỉ thí này, kỳ vọng của triều đình đối với hắn chỉ đứng sau Triệu Linh Quân.

Xảy ra chuyện như vậy đương nhiên trước tiên phải báo cho Tiết lão quốc công và vị cường giả cấp Thiên kia của hoàng gia.

Vị cường giả của hoàng gia kia đập bàn đá một cái, nghiến răng nghiến lợi nói: "Không biết xấu hổ!"

Tiết lão quốc công cũng vô cùng tức giận mắng: "Con đại bàng chết tiệt, đôi mắt đánh không nổi lại dùng thủ đoạn dê hèn này!"

Hai người đều tức giận nhưng không thể làm gì được, hành vi của Đại U tuy đáng khinh,

nhưng sự đáng khinh của họ không phải ngày một ngày hai, chưa kể không có bằng chứng trực tiếp, dù có tìm được bằng chứng cũng chưa chắc có thể khiến trách đạo đức của bọn họ.

Nếu như bọn họ không có đạo đức, cũng sẽ không bị khiển trách.

Họ chỉ có thể triệu tập những hạt giống lần này của Đại Hạ, nghiêm khắc cảnh báo họ tránh xa nữ tử ngực khủng của Địa U, đã có vết xe đổ của Lâm Tú trước mắt.

Lý Bách Chương sau khi nghĩ lại có chút sợ hãi, nếu như hấn đồng ý yêu cầu của nữ nhân tóc vàng, không phải người mất đi năng lực chính là hấn ta sao?

Nhưng hấn ta cẩn thận nghĩ lại, nàng ta nói chuyện với mình trước có lẽ vì hạ thấp cảnh giác của Lâm Tú, mục tiêu cuối cùng vẫn là Lâm Tiểu, tức là nói ngay từ đầu hấn ta đã không lọt vào mắt của đối phương, một hấn vừa rồi trong lòng còn khoa trương nàng ta có mắt nhìn người...

Song Song nắm tay Lâm Tú, mấy lần truyền sức mạnh chữa trị vào cơ thể của Lâm Tú, nhưng đều vô ích.

Nàng chỉ có thể bắt lực lắc đầu nói: "Lâm đại ca, ta xin lỗi, ta cũng không giúp được huynh."

Lâm Tú khẽ cười nói: "Không thành vấn đề, cho dù không có dị thuật, nhưng vẫn còn có võ đạo."

Mặc dù Lâm Tú có vẻ không quan tâm lắm nhưng người của Đại Hạ trong lòng đều lo lắng.

Mặc dù võ đạo của hắn còn lợi hại hơn dị thuật, nhưng cuộc tỉ thí này vốn dĩ không công bằng với võ giả, thứ mà hắn phải đối mặt không phải là thiên tài của Đại Hạ, mà là thiên tài của toàn bộ đại lục, hôm nay mất đi năng lực, thực lực lại suy yếu đi mấy phần. Chỉ tiến vào mười vị trí đầu tiên sẽ khó khăn.

Thi đấu còn chưa bắt đầu, tin tức xấu này khiến Đại Hạ trở tay không kịp.

Nhưng đó không phải là tin xấu duy nhất.

Không biết ai đã tiết lộ tin tức, chuyện Lâm Tú mất đi dị thuật nhanh chóng lan truyền trong giới thiên tài các nước.

Không những thế, còn có người ra giá cao treo thưởng, nếu trong thi đấu ai đó có thể đánh bại Lâm Tú và ngăn cản hắn tiến vào Thiên kiều bảng, người đó sẽ nhận được phần thưởng mười vạn lượng bạc.

Chương 790: Đánh lên Lâm Tú (3)

Mười vạn lượng, cho dù đổi với quyền quý của các nước, cũng là một số của cải không nhỏ.

Thông thường, không ai muốn làm điều này.

Nhưng võ đạo của Lâm Tú đã suy yếu, lại mất đi dị thuật, cho nên bọn họ cũng không phải không có cơ hội.

Đặc biệt là thiên tài của Đại U, thi đấu nhỏ của năm quốc gia và tỷ thí của Đại U vô cùng khốc liệt, cường giả cấp Địa của Đại Hạ trong trận thi đấu nhỏ bình thường đều có thể ở trong hai mươi vị trí đầu tiên, nhưng ở Đại U, thực lực cấp Địa cũng không thể vào được năm mươi vị trí đầu tiên.

Những người này không có cơ hội miễn rút thăm, có khả năng rút thăm vòng thứ nhất gặp được Lâm Tú.

Nếu có thể đánh bại hắn, không chỉ một trận nổi danh đại lục, mà còn thu được mười vạn lượng bạc.

Có người đã ở trong giới thiên tài các nước phát ngôn bừa bãi rằng nếu ngày mai có người rút được Lâm Tú, họ sẵn sàng dùng một vạn lượng bạc để đổi, những thiên tài yếu ớt đó đương nhiên không muốn gặp Lâm Tú, có thể đổi một đôi thủ khác...

Có thể không công đạt được một số tiền lớn, đương nhiên cam tâm tình nguyện đến.

Đây là cố ý nhằm vào Lâm Tú.

Hắn cưới Triệu Linh Quân, lại cưới Thiên Diệp Lãm, hai vị này là nữ thần trong mộng của không ít thiên tài kiệt xuất trên đại

lục, lần này có thể nói là thù cũ hận mới tính luôn một lần.

Mọi người ở Đại Hạ đều lo lắng cho Lâm Tú, Lâm Tú ở một mình trong phòng, đang nghĩ cách làm thế nào chơi Song Tử Tinh của Đại U thì có tiếng gõ cửa.

Lâm Tú mở cửa, nhìn Linh m đứng ở cửa phòng, hỏi: "Muộn như vậy sao còn chưa ngủ?"

Triệu Linh m bước vào phòng và nói: "Tối nay ta sẽ ngủ ở đây:

Lâm Tú sững sờ một lúc, véo mặt Linh m, nói: "Uyển Nhi, đừng quậy nữa."

Linh m không thể nói những lời như vậy, chỉ có Tần Uyển mới có thể cùng hấn vui đùa kiểu này.

Triệu Linh m mở tay hấn ra, nghiêm túc nói: "Ta và ngươi ở gần một chút, ta có thể dùng hàn khí kích thích ngươi, có lẽ năng lực của ngươi có thể được phục hồi sớm hơn. "

Lâm Tú ngạc nhiên nói: "Như vậy có được không?"

Triệu Linh m liếc hấn một cái, nói: "Được hay không được ngươi phải thử mới biết, buổi tối ta ngủ trên giường, ngươi ngủ dưới đất."

Phòng của Lâm Tú.

Lâm Tú nằm ở trên mặt đất bên cạnh giường, từ trên giường bên cạnh hấn có một cánh tay mảnh mai và trắng nõn vươn ra, Lâm Tú nắm lấy bàn tay của nàng, hơi lạnh từ lòng bàn tay nàng truyền vào thân thể của Lâm Tú.

Linh m đang định thử dùng phương pháp này để năng lực của Lâm Tú mau chóng hồi phục.

Lúc này, nàng thậm chí còn không ngại ở chung một phòng với hắn cả đêm.

Nàng còn quan tâm đến việc Lâm Tú không có năng lực hơn cả bản thân hắn nữa.

Điều này làm cho Lâm Tú có chút áy náy, dù sao việc hắn mất đi năng lực chỉ là giả vờ, nhưng hắn lại không thể không làm như thế, nếu không bên phía Đại U nhất định sẽ phát hiện ra hắn có vấn đề rồi.

Tuy rằng nói Đại U không có ý tốt, nhưng đã gián tiếp làm một chuyện tốt.

Nếu như không có chuyện này, làm sao hắn có thể nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Linh m được?

Hơn nữa còn là nàng chủ động yêu cầu như vậy.

Vì để tránh việc sau khi hai người ngủ say sẽ thả tay ra, nàng còn dùng dây thừng để cột tay của hai người lại với nhau.

Nghĩ đến đây, Lâm Tú thậm chí nhin không được mà bật cười.

Trên giường truyền đến giọng nói của Linh m: "Đã là lúc nào rồi mà ngươi còn có tâm tư cười đùa nữa chứ?"

Lâm Tú bình ổn lại tâm tình của mình một chút, rồi nói: "Dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi, cho dù có buồn bã cũng có làm được gì, vậy tại sao không thể vui vẻ một chút?"

Triệu Linh m bĩu môi, nói: "Ngươi nghĩ thoáng quá nhỉ"

Lâm Tú cười cười, nói: "Nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai còn phải thi đấu nữa đây"

Buổi sáng ngày hôm sau, Lâm Tú bị Linh m lắc gọi dậy, hắn mở mắt ra, thì đã thấy nàng bò đến bên giường, vẻ mặt chờ mong hỏi.

"Thế nào, năng lực đã khôi phục rồi chứ?"

Lâm Tú cảm thụ một chút, rồi lắc lắc đầu, nói: "Không có."

Nếu Đại U cho rằng năng lực của hắn đã mất rồi, thì chỉ bằng tương kế tựu kế, đến lúc đó cho bọn chúng một sự bất ngờ.

Linh m có hơi thất vọng hỏi: "Hoàn toàn không có hiệu quả sao?"

Lâm Tú không muốn đả kích nàng, liền nói: "Hình như là khôi phục nhanh hơn so với tự ta làm một chút"

Linh m nghe vậy, hai mắt sáng ngời, nói: "Có hiệu quả là tốt rồi, vậy tối ta sẽ đến đây tiếp!"

Lâm Tú đương nhiên là không có ý kiến gì, nhưng đáng thương cho Ngung Nhi, e rằng nàng đã khóc rồi.

Hôm nay là ngày thi đấu đầu tiên, sau khi ăn sáng ở tòa thành nhỏ, mọi người cùng nhau đi tới sân thi đấu.

Vốn dĩ ngũ đại vương triều cùng với các quốc gia xung quanh, mỗi nơi đều có hai trăm người, tổng cộng có một ngàn người tham gia thi đấu.

Chương 791: Một kiểm (1)

Nhưng trong vòng nửa năm nay, bởi vì đủ chuyện bất ngờ xảy ra, làm cho số người tham gia thực tế không đủ một ngàn người, ví dụ như ba nước Tây Vực Nam Việt Bắc Mãng đều có một vị thiên tài bị ám sát, còn vị mầm mống cấp Địa kia của Bắc Mãng, bây giờ đang ở trong tù.

Ngoài ra mấy nước khác, cũng có cùng tình huống đặc biệt như vậy. Cuộc thi lần này, có chín trăm tám mươi sáu người tham gia.

Triệu Linh Quân là người đứng đầu Thiên kiều bảng lần trước, cuộc thi lần này, nàng ta tự nhiên được xếp hạng nhất, sau đó lần lượt là người đứng đầu trong vòng thứ nhất của cuộc so tài ở các nước Đại U, Đại La, Đại Lư, Đại Thắng.

Dựa theo trình tự này, Lâm Tú xếp vị trí thứ sáu. Đại đa số mọi người đều phải đến hiện trường rút thăm, đến sớm hơn so với nhóm người của Lâm Tú, quy tắc rút thăm cũng giống như ở Đại Hạ, sau khi rút ra số sẽ được ghi lại, không thể sửa đổi được nữa.

Nhưng vào giữa lúc rút thăm và ghi chép lại có một khoảng thời gian rất ngắn để thực hiện thao tác không gian vì điều nào đó.

Nếu có người không may rút ra đến trước mặt thiên kiều mà không muốn đấu cùng, có thể đợi người tiếp theo rút ra rồi trao đổi, lúc trước Lâm Tú và Minh Hà công chúa đã làm như vậy.

Chỉ là người khác không hề có lòng tốt như vậy, trong đó tất nhiên sẽ có liên quan

đến lợi ích khi trao đổi, cho dù là thi đấu nhỏ hay thi đấu lớn cũng hoàn toàn không có tình huống tuyệt đối, có năm nước đang trông chừng, cũng chỉ có mười mấy người đứng trên cùng... thậm chí trong mười mấy người đó có năm người đứng đầu. Đối với những chuyện hoàn toàn không ảnh hưởng đến đại cục, từ trước đến giờ bọn họ cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua.

Cuộc thi lần này, chuyện Đại U nhằm vào Lâm Tú, hầu như mọi người đều đã biết.

Vương triều mạnh nhất trên đại lục dùng thủ đoạn như vậy để đối phó với một người, dường như có hơi tổn hại đến thanh danh, nhưng ở trước mặt lợi ích cực lớn thì chút ít này cũng chẳng là gì cả.

Không chỉ có Đại U, cho dù là Đại La có quan hệ tốt với Đại Hạ cũng không có gì động thái gì.

Một mặt là các quy tắc trong cuộc thi đã được quy định từ lâu rồi. Mặc dù đã bị kẻ nào đó lợi dụng sơ hở, nhưng nó cũng vẫn nằm trong phạm quy quy tắc, hướng hồ chỉ nơi tổ chức cuộc thi là ở Đại La, nhưng người phụ trách mọi việc trong cuộc thi cũng là người được chọn từ liên minh các quốc gia, Đại La cũng không thể tác động đến bọn họ được.

Một mặt khác. Đại Hạ có một Triệu Linh Quân là đã đủ rồi, không cần thiết lại có thêm một Lâm Tú nữa, ít đi một người cạnh tranh mười vị trí đầu, thậm chí là năm vị trí đứng đầu đối với bọn họ mà nói cũng là một chuyện tốt.

Ở đâu đó trong đám đông, thiên tài trẻ tuổi của một tiểu quốc nào đó, sau khi

nhìn sổ mình vừa rút ra, trên mặt lộ ra vẻ vui sướng vô cùng.

Hắn ta rút được sổ sáu, theo tình huống bình thường, từ lâu hắn ta đã tự nhận mình là người rất xui xẻo, nên đã buông bỏ cuộc thi này rồi, nhưng lần này không giống như vậy, ngân phiếu này giá trị một vạn lượng bạc.

Hắn ta đưa mắt nhìn nam nhân mũi cong đang chờ bên cạnh, nam nhân này hiểu ý, lập tức đi về phía sau hắn ta, nhanh chóng rút một tờ ngân phiếu ra, hai người trao đổi tấm thẻ gỗ với nhau.

Trong liên minh các quốc gia có một quan viên mang khuôn mặt của phương Tây, phụ trách ghi chép liếc mắt nhìn bọn họ, rồi không nói gì...

Cuộc thi còn chưa bắt đầu, đám người của Lâm Tú ngồi ở một chỗ tại khán đài phía trên.

Triệu Linh Quân, Thiên Diệp Lãm, Ngung Nhi và Tần Uyển đều ở bên cạnh hắn, nhưng hắn lại đang nắm tay Linh m.

Hơn nữa cũng không có ai cảm thấy có vấn đề gì cả. Mọi người đều biết rằng Linh m làm như vậy là đang giúp hắn khôi phục năng lực, năng lực của Lâm Tú khôi phục mới có thể lấy được thứ hạng tốt, giành được vinh quang lớn hơn cho Đại Hạ, trước mắt không có gì chuyện quan trọng hơn chuyện này, nên cũng sẽ không để ý đến những lễ nghi phiền phức đó.

Lúc này, cho dù có là trước mặt nhạc phụ nhạc mẫu, Lâm Tú cũng dám nắm tay Linh m.

Một giây nào đó, một vị quan viên Đại Hạ đi tới, nghiêm mặt nói: "Đã nghe ngóng được rồi, đối thủ của ngươi là một thiên tài thuộc tính hỏa cấp Địa của Đại U, hẳn ta cố ý đổi thẻ với người khác, là Đại U muốn nhằm vào ngươi đây."

Tuy Lâm Tú đã mất đi dị thuật, thực lực võ đạo cũng đã có phần suy yếu đi bởi vì quy tắc nhưng gặp được đại đa số đối thủ, vẫn có thể ứng phó được, cho dù là những dị thuật cấp Thiên như kim, thổ, phong cũng không cần phải lo lắng cho hẳn.

Nhưng hẳn gặp phải dị thuật sư cấp Địa thuộc tính hỏa, lại còn mất đi năng lực, chỉ là một võ giả thuần túy, rất khó để tiếp cận đối thủ, sẽ lâm vào cảnh vô cùng bị động.

Chương 792: Một kiếm (2)

Nếu bàn về võ giả ghét năng lực gì nhất thì dị thuật hệ hỏa nhất định sẽ xếp hạng đầu.

Mỗi một bước của Đại U, đều đang nhằm vào hắn.

Đại đa số mọi người đều mang vẻ ưu phiền, chỉ có Tiết Ngung Nhi và Tần Uyển là có tràn ngập tin tưởng dành cho Lâm Tú.

Không ai rõ hơn bọn họ phu quân của bọn họ là người như thế nào. Về mặt Triệu Linh Quân vẫn lạnh nhạt từ đầu tới cuối.

Còn bàn tay của Linh m đang nắm lấy tay Lâm Tú chợt dùng lực, hỏi: "Có lòng tin không?"

Lâm Tú nhìn nàng một cái, cười hỏi: "Sao hả, sợ ta thua à?"

Triệu Linh m trừng mắt nhìn hắn một cái, rồi nói: "Người tốt nhất là nên thua cho rồi!"

Nói xong nàng lại còn tự mình "Phụt phụt phụt" vài cái. Lúc này, xa xa đã có từng hồi trống vang lên, cuộc thi của các nước lần này chính thức bắt đầu.

Từng bóng người từ bên ngoài sân đi vào, Lâm Tú thấy Song Tử Tinh của Đại U, Tứ vương tử cùng với nữ nhân ngực lớn ngày hôm qua đã gặp, khi nàng ta nhìn thấy Lâm Tú, còn nháy mắt với hắn.

Triệu Linh m nhìn Lâm Tú một cái, hỏi: "Thấy chưa, nữ nhân xinh đẹp đều là mầm họa, nếu ngày hôm qua ngươi cách xa nàng một tí, năng lực đã không biến mất rồi."

Lâm Tú vô tội nói: "Ngày hôm qua là tự nàng ta tiến đến, mục tiêu của nàng ta là ta, cho dù ta có đi đến đâu, nàng ta cũng đều sẽ tìm được ta."

Linh m bữu môi, nói: "Ta mặc kệ, dù sao thì người nhớ kỹ lời ta nói, sau này cách xa những nữ nhân xinh đẹp không quen biết ra một chút, ai biết được bọn họ đang có tâm tư gì..."

Tứ vương tử đi ngang qua người Lâm Tú, bước chân dừng lại, mỉm cười nói: "Hy vọng người đừng có mới trận đầu tiên đã bị đào thải, ta thực chờ mong lại gặp được người lần nữa, sau đó, đường đường chính chính đánh bại người."

Lâm Tú nhìn hắn, hỏi: "Đại U các người có phải là đã hiểu lầm từ đường đường chính chính rồi không?"

Tứ vương tử không nói gì thêm nữa, chế giễu một tiếng, rồi ngạo nghễ rời khỏi.

Cuộc thi được chia thành mười vị trí để tiến hành. Nhóm người của Lâm Tú ở thao trường đầu tiên. Cảnh tượng hài hước nhất là năm người đứng đầu cuộc thi này, từ Triệu Linh Quân đến một vị thiên kiêu Đại Thắng, đối thủ của họ toàn bộ đều đã tuyên bố nhận thua trước khi thi, bọn họ thậm chí còn không cần lên khán đài nữa.

Chuyện này trong cuộc thi cũng không bắt ngờ gì.

Nghe nói có một lần cuộc thi còn xuất hiện tình huống đối thủ của hai mươi vị thiên kiêu hàng đầu, đồng thời nhận thua.

Cuộc thi của các quốc gia tuy không phải là cuộc độ sức sinh tử nhưng cũng không

phải là trò chơi gia đình, có thể sẽ đúng thắng mà kết thúc, nằm mà kết thúc, thậm chí còn có thể bị thương hoặc tàn tật. Nếu đánh mà không thể thắng được thì tốt hơn là nhận thua cho rồi.

Vì thế liền xuất hiện Lâm Tú xếp hạng thứ sáu, trái hẳn với hạng nhất lên khán đài.

Đối thủ của hắn, cũng không hề nhận thua.

Đó là một nam nhân mũi quặp, một dị thuật sư thuộc tính hỏa cấp Địa, tuổi tác trông lớn hơn Lâm Tú rất nhiều. Sức mạnh quốc gia của Đại U rất dồi dào, cũng nằm trong tay nhiều tài nguyên nhất, hơn nữa bọn họ cũng rất thích cướp lấy thiên tài của những nước khác, những thiên tài có thể lọt vào 20 vị trí đầu ở Đại Hạ chỉ có thể lọt vào 50 người đứng đầu ở Đại U.

Sự tồn tại của bọn họ đã mang đến biến số cho cuộc thi. Các quốc gia khác được xếp ở phía trên, những thiên tài không cần phải rút thăm chưa chắc đã có thể nhận nhả, có khả năng ở vòng thứ nhất đã gặp được đối thủ thực lực mạnh hơn bọn họ, điều này đối với bọn họ mà nói cũng là một sự khích lệ cùng đốc thúc, ở bất cứ lúc nào cũng không thể buông lơ tu hành.

Vòng thi thứ nhất, cũng là vòng thi được chú ý nhất trong hôm nay.

Lâm Tú là thiên kiêu xuất thế của Đại Hạ, nhưng trước cuộc thi lại bị Đại U nhắm vào, rất có khả năng sẽ bị đào thải ở những trận phía trước, so với thiên tài quật khởi, khán giả thích thiên kiêu ngã xuống nhất.

Trên khán đài quan sát của Đại Hạ, sắc mặt của đại đa số mọi người đều ưu phiền.

Trái lại Đại U ở đối diện, mọi người đều chuyện trò vui vẻ. Cô gái tóc vàng nhìn lên khán đài, hỏi: "Lô Tạt sẽ là đối thủ của hấn ta sao?"

Tứ vương tử nói: "Xem rồi sẽ biết thôi"
Nam nhân mũi quặp mặc dù vẫn còn một khoảng cách lớn với hấn, nhưng hấn ta cũng không thể xem là yếu trước sức mạnh của tất cả mọi người ở Đại U. Đại khái là trong khoảng đầu trận đấu, cho dù thực lực của Lâm Tú chỉ còn lại ba phần, hấn ta muốn đánh bại Lâm Tú cũng rất khó.

Tứ vương tử cũng không hề trông mong kỳ vọng gì ở hấn ta, hấn ta chỉ muốn xem thử, trong tình huống không có dị thuật, chỉ có thể sử dụng vũ khí bằng gỗ, Lâm Tú còn có thủ đoạn gì nữa, nếu như hấn ta gặp phải thì nên ứng phó như thế nào.

Chương 793: Một kiếm (3)

Trên đài, Lâm Tú và nam nhân mũi quặp đứng cách xa nhau mười trượng. Ngay lúc bắt đầu thi đấu, người đó đã hóa toàn bộ phạm vi quanh thân mình trong khoảng năm trượng thành biển lửa, đối mặt với Lâm Tú, chiến lược của Đại U dành cho hắn ta là tuyệt đối, tuyệt đối không được để hắn tiếp cận.

Một khi bị hắn ta tiếp cận, chắc chắn sẽ đại bại.

Sau khi bố trí một tầng phòng ngự, hắn ta bình tĩnh, vừa đuổi ép Lâm Tú, vừa tươi cười nhìn Lâm Tú, trong mắt xuất hiện sự kích động.

Phu quân của Triệu Linh Quân đã từng đánh bại thiên kiêu Tứ vương tử, hôm nay lại phải bại dưới tay của hắn ta à?

Cuộc chiến này, là cuộc chiến nổi danh của hắn. Trong tay Lâm Tú chỉ nắm một cây kiếm gỗ.

Cái này chỉ là một cây kiếm gỗ bình thường, cho dù cho bồi thêm chân khí vào, trở nên cứng vô cùng, thì nó cũng vẫn là miếng gỗ, lửa sẽ thiêu cháy tất.

Đối mặt với nam nhân mũi quặp được bảo hộ trong biển lửa, Lâm Tú chỉ làm một động tác.

Hắn một tay cầm kiếm, rồi vung lên chém.

Một vết nứt thật sâu từ mặt đất lan ra kéo dài đến tận biển lửa, biển lửa cuồn cuộn bị bổ làm đôi, dường như có thứ gì đó bay ra khỏi biển lửa.

Nam nhân mũi quặp quay đầu lại nhìn, phát hiện thứ bay đi chính là cánh tay của hắn

ta.

Cánh tay đau đớn cùng trong lòng khiếp sợ khiến hần phải lùi lại mấy bước, nhìn thấy người đối diện lại giơ kiếm lên, da đầu hần ta tê dại, đã không còn đặc ý như vậy từ lâu rồi, lớn tiếng nói:

“Nhận thua, ta nhận thua!”

Phía trên lôi đài, lặng ngắt như tờ, vô số người kìm nén không đứng hần lên.

Một kiếm. Chỉ một kiếm.

Không sử dụng bất cứ năng lực gì, cách xa nhau gần mười trượng, một cây kiếm gỗ, xé rách biển lửa, chặt đứt cánh tay của vị cường giả Đại U.

Ôi, đây chính là thực lực của phu quân Triệu Linh Quân sao...

Rốt cuộc là Đại U đang làm cái gì vậy?

Nếu hần có thể sử dụng dị thuật, vị cường giả kia của Đại U chắc chắn sẽ thua, nhưng cũng không thua thê thảm như thế, ít nhất là có thể sẽ không bị đứt cánh tay. Là tự tay bọn hần bức ép Lâm Tú đến bước đường này...

Có thể dự đoán được đối thủ kế tiếp mà hần gặp phải tự mình cầu phúc rồi.

Lâm Tú chỉ dựa vào một thanh kiếm gỗ, một kiếm đánh bại đối thủ.

Ở trên khán đài, vị trí của Đại U.

Tú vương tử đứng bật dậy, thốt lên: “Võ đạo cấp Địa thượng cảnh. Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!”

Vẻ mặt của hần hiện rõ sự khó tin. Cách nhau gần mười trượng, vậy mà chỉ dùng một

thanh kiếm gỗ, vung tay là đã có thể chế đôi biển lửa, chém đứt cánh tay của Lô Tạp. Chỉ có cấp Địa thượng cảnh mới làm được.

Hắn không tin võ đạo của Lâm Tú đã đạt đến cảnh giới cao nhất này.

Dị thuật có thể đi đường tắt, nhưng võ đạo không có đường tắt để đi. Ở Đại Lục, võ giả cấp Địa thượng cảnh còn ít ỏi hơn cả dị thuật sư cấp Thiên.

Tốc độ tu hành của hắn không thể nhanh như vậy được.

Bên cạnh Tứ vương tử, một vị cường giả Đại U chậm rãi nói:

"Không phải cấp Địa thượng cảnh, mà là hạ cảnh đỉnh phong.

Khó trách lúc trước ba người các ngươi cũng không phải là đối thủ của hắn"

Tứ vương tử cắn răng, đáp lời: "Lúc đó hắn không mạnh như thế.

Mới nửa năm, hắn đã lợi hại hơn rất nhiều"

Quy tắc của trận đấu đã hạn chế rất lớn thực lực của Lâm Tú.

Hơn nữa Ngải Mễ Lệ tập kích bất ngờ, vốn dĩ cho rằng có thể ngăn cản Lâm Tú mấy vòng. Không ngờ mới nửa năm mà hắn đã có tiến bộ lớn như vậy, trái lại khiến cho Lô Tạp mất một cánh tay vô ích.

Đã có người của Đại U lên đài mang Lô Tạp đang bị thương xuống, lập tức tiến hành xử lý vết thương cho hắn.

Cũng không có ai trách Lâm Tú.

Tuy nói có điểm thì dừng, không thể cố ý đả thương người khác.

Nhưng đao kiếm không có mắt, chân khí ra khỏi người giống như tát nước ra ngoài, không thể thu hồi lại. Ai cũng nhìn thấy Lâm Tú không phải cố ý.

Nếu hắn cố ý thì sẽ một kiếm phanh thây thiên tài của Đại U, chứ không phải chỉ chặt đứt cánh tay như vậy.

Tất nhiên nếu làm như thế, cho dù hắn thắng trận này cũng sẽ bị đoạt đi tư cách tiếp tục tỷ thí.

Thi đấu không thể chém giết lẫn nhau, nhưng bị thương là chuyện không thể tránh khỏi, chỉ là tuyệt đối không được gây ra tai nạn chết người.

Nếu không, mặc kệ là vô tình hay cố ý đều sẽ bị cấm tham gia toàn bộ các trận tỷ thí.

Lấy của hắn ta một cánh tay, đã là chuyện không còn cách nào.

Đại U muốn làm cho Lâm Tú tạm thời mất đi năng lực nên ngay cả quy định về binh khí cũng đổi thành làm bằng gỗ. Nhưng dù vậy cũng không có tác dụng.

Như thế thì bất luận thế nào, cũng không thể nói được.

Cái này chỉ có thể trách, Lâm Tú vẫn là Lâm Tú. Cho dù không sử dụng dị thuật, võ đạo bị áp chế nhưng cũng có thể dễ dàng chiến thắng đối thủ. Không nghi ngờ gì nữa, thực lực của hắn gần như đã nằm trong năm hạng đầu của cuộc thi đấu.

Chương 794: Tàn nhẫn (1)

Lúc này Lâm Tú đi đến bên sân, thiên tài thuộc tính hỏa của Đại U đang nằm ở đó tiếp nhận trị liệu. Hắn ôm thanh kiếm gỗ, dùng ngôn ngữ của Đại U nói lời xin lỗi: "Thực xin lỗi, ta không phải cố ý, tốc độ của kiếm khí quá nhanh. Ôi! Nếu dị thuật không biến mất thì tốt rồi, người có thể sẽ không bị thương, quả thật rất có lỗi..."

Đánh người và mặt, giết người tru tâm.

Vết thương đã được cầm máu, vốn là trọng thương, vị thiên tài Đại U này mất đi một cái cánh tay, sắc mặt trắng nhợt, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Dưới vô số ánh nhìn soi mói, Lâm Tú chấp tay sau lưng, thông thả bước xuống võ đài.

Về mặt của nhóm sứ thần Đại Hạ cực kỳ phân khởi. Quả nhiên dù gặp phải tình huống gì, Lâm Tú vẫn luôn là người đáng tin nhất.

Linh m là người đầu tiên bước tới cầm lấy tay của Lâm Tú, hỏi:

"Võ đạo của ngươi là cấp Địa thượng cảnh sao?"

Lâm Tú lắc đầu, đáp: "Làm gì dễ dàng như vậy, còn kém một chút"

Thật ra chân khí của hắn so với cấp Đại thượng cảnh còn kém rất xa, chẳng qua hắn chỉ kết hợp giữa võ đạo với năng lực không gian thôi, chỉ vậy.

Có điều tuy uy lực không đủ, nhưng về khoảng cách thì không có vấn đề.

Công kích với trình độ này sẽ không tạo ra uy hiếp quá nhiều với Trương Nhân, bởi vì khả năng phòng ngự của hắn ta rất mạnh.

Nhưng để đối phó với người sở hữu năng lực hệ hỏa, vậy là đủ rồi.

Tuy nhiên cái này sẽ tạo ra giao động, nhưng khoảng cách từ võ đài đến khán đài chỉ có khoảng trăm trượng. Trừ phi có người sở hữu năng lực không gian cấp Thiên, nếu không cũng chẳng có ai phát hiện được.

"Kém một chút, như vậy mà là kém một chút?"

Những lời này làm cho nhóm sứ thần Đại Hạ khiếp sợ, mãi mà không nói nên lời. Tu hành võ đạo gian nan hơn tu hành dị thuật.

Không phải nói quá, tu hành võ đạo đến cấp Địa thượng cảnh khó khăn hơn nhiều so với tu hành dị thuật đến cấp Thiên.

Chưa đến hai mươi tuổi mà đã có thể tu hành tới cảnh giới này.

Từ xưa đến nay, trước giờ chưa từng có tiền lệ.

Thiên tài giống như thế này, lại là nương tử của hắn.

Đây chẳng phải là duyên trời ban sao?

Mọi người nhìn đôi phu thê này, không khỏi cảm thán.

"Lâm đại nhân và phu nhân, thật sự là một đôi trời đất tạo thành"

"Có các ngươi là phúc của Đại Hạ, là phúc của triều đình..."

"Thật là một đôi song kiêu..."

Tiết Ngung Nhi mặt không đổi sắc nghe bọn họ khích lệ Triệu Linh Quân và nam nhân mình thích là trời sinh một đôi. Mấy ngày nay nàng làm chuyện gì cũng không thuận lợi, đầu tiên là bị Triệu Linh cướp mất vị trí, rồi lại đến bị Triệu Linh Quân giành lấy tiếng tăm. Nàng rất hy vọng mọi người nói nàng với Lâm Tú mới là một đôi trời đất tác hợp.

Lâm Tú dùng một kiếm đánh bại thiên tài Đại U, tỷ thí được tiếp tục tiến hành.

Liên tục mười người tiếp theo, đều trực tiếp nhận thua.

vốn dĩ còn muốn lên đài so tài cùng các quốc gia khác, giờ đây nhìn thấy thực lực của bọn họ chênh lệch lớn như thế, hơn nữa còn tận mắt chứng kiến một màn máu tanh như vậy, một số thiên tài tiểu quốc đã sợ tới mức mềm nhũn cả chân.

Tuy vết máu trên võ đài đã được lau sạch, nhưng cảnh tượng cánh tay của thiên tài Đại U bị chặt đứt lại khắc sâu vào tâm trí của họ.

Tàn nhẫn, quá tàn nhẫn.

Họ không muốn chỉ vì một trận tỷ thí mà từ nay về sau phải sống với cảnh thiếu tay thiếu chân đến hết đời.

Mãi đến khi Trương Nhân của Đại Hạ lên sân khấu thì mới có một bóng người đứng dậy.

Lại là một vị thiên tài cấp Địa của Đại U. Năng lực của hắn, là hỏa.

Nếu lúc này nhóm sứ thần Đại Hạ còn không nhìn ra bọn họ đã bị nhắm vào thì phản ứng cũng quá chậm chạp rồi.

Thiên tài của Đại U có rất nhiều, bọn họ thường sẽ nhắm vào Tứ đại vương triều.

Mỗi lần diễn ra trận đấu, thiên tài Đại La ít hơn, vậy nên họ sẽ nhắm vào Đại La. Nếu Đại Hạ mạnh hơn, tất nhiên sẽ nhắm vào Đại Hạ. Cường giả của Đại Thắng và Đại Lu, thậm chí bọn họ còn không tiếc ra tay với đồng đội của mình.

Lúc này đây, tất nhiên mục tiêu của họ là Đại Hạ.

Vị thiên tài của Đại U này thực lực rất mạnh, vốn dĩ xếp hạng của hắn cũng không thấp như vậy. Mục đích hắn che giấu thực lực là muốn làm cho Trương Nhân bị loại.

Toàn bộ vũ khí đều biến thành bằng gỗ, thực lực của hắn bị hạn chế rất nhiều. Thật ra người bị ảnh hưởng lớn nhất là người sở hữu năng lực dị thuật hệ kim. Nếu có một binh khí bằng kim loại, Trương Nhân có thể xử lý người này trong chớp mắt. Chỉ tiếc hắn không thể khống chế kiếm gỗ, lại không thể lại gần, chỉ đành để hỏa diễm từng bước ép sát.

Hỏa khắc kim, sau khi hắn hóa thân thể này thành kim loại thì có thể hấp thụ nhiệt độ cao trong thời gian ngắn, nhưng không thể kéo dài.

Chương 795: Tàn nhẫn (2)

Chỉ là Trương Nhân ở trên Thiên kiều bảng, suýt chút nữa đã sát nhập top mười, chênh lệch không nhỏ với quái vật top năm, nhưng lại không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

Bên trên võ đài đã biến thành một biển lửa.

Trương Nhân đứng vững trong biển lửa, lấy cương thiết bao bọc toàn thân, đánh thiên tài Đại U bay ra ngoài. Mặc dù bản thân bị thương không nhẹ, nhưng cuối cùng cũng thắng được trận này.

Xương sườn của vị thiên tài Đại U kia ít nhất cũng bị hấn làm gãy phân nửa. Có điều thân thể còn nguyên, không bị mất đi bộ phận nào.

Hai vị Đại Hạ này là người hung ác, hù dọa mọi người không nhe.

Cũng có thể là Đại U cảm thấy những người còn lại không đủ sức uy hiếp. Máy trận tỷ thí kế tiếp thuận lợi hơn rất nhiều.

Đám người Linh m gặp phải đối thủ cũng không mạnh, hầu như đều trực tiếp nhận thua, cũng thuận lợi thắng cấp.

Rất nhanh đã đến lượt của Tiết Ngung Nhi.

Đối thủ của nàng không đơn giản.

Đây là một vị cường giả cấp Địa, năng lực giống với Trương Nhân.

Thực lực của nàng một nửa dựa vào dị thuật, một nửa dựa vào võ đạo. Năng lực khổng chế đồ vật cũng không thể khổng chế nguyên lực vượt qua nàng quá nhiều.

Mà nàng cũng không am hiểu võ đạo, đừng nói là dùng kiếm gỗ, cho dù là dùng vẫn thạch chế tạo kiếm cũng không thể công phá phòng ngự của đối phương.

Trận chiến này mọi người cũng không xem trọng. Dù sao nàng mới tiến vào cấp Địa không bao lâu, ngay cả Tiết lão Quốc công cũng dặn dò nàng: "Nếu không phải đối thủ của người ta thì nhận thua là được. Thi đấu mà chịu thua cũng không quá mất mặt..."

Tiết Ngung Nhi hừ nhẹ một tiếng, nói: "Thế nào gọi là không mất mặt?"

Đối thủ của Triệu Linh Quân, Triệu Linh m, còn có Tần Uyển đều trực tiếp nhận thua. Đến lượt nàng, người nhận thua lại chính là nàng. Về sau đứng trước mặt bọn họ, sao nàng có thể ngẩng cao đầu?

Tiết Ngung Nhi nàng không thể chịu thua.

Mang theo một bụng tức tối, nàng chậm rãi bay lên võ đài.

Vị cấp Địa kia của Đại U là một nam tử thân cao tám thước khôi ngô tuấn tú. Hai người chạm trán nhau trên võ đài, Tiết Ngung Nhi nhỏ bé, nhìn vừa mong manh vừa bất lực.

Trên khán đài, một số thiên tài của Đại U cũng không khỏi sinh lòng thương tiếc.

Tiếng trống vang lên, tỷ thí bắt đầu.

Người nam tử khôi ngô nọ không động đậy mà cười cười với Tiết Ngung Nhi, nói: "Tiểu mỹ nhân, người nhanh nhận thua đi, ta cũng không muốn đánh người bị thương"

Tiết Ngung Nhi nghe không hiểu ngôn ngữ của Đại U. Mặc dù không biết hắn nói gì,

nhưng nàng cũng không cần.

Một bụng tức tối của nàng không có chỗ phát tiết, thoát nhìn người đối diện cũng không phải dạng dễ đánh.

Nam tử khôi ngô đang nói, bỗng nhiên phát hiện hai chân của mình lại rời khỏi mặt đất, thân thể không nghe theo sự điều khiển của hần mà bay lên mười trượng, sau đó lại bị một đạo lực không chế, rơi xuống phía dưới.

Thân thể của hần cứng rắn giống như sắt thép, nhưng từ một nơi cao như vậy rơi xuống, hần cũng muốn hôn mê, đầu óc quay cuồng, trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu.

Nhưng chưa dừng lại ở đó.

Vừa mới rơi xuống, hần lại bay lên, sau đó lại nặng nề rơi xuống mặt đất.

Lần này bay rất cao, rơi xuống càng thâm hại hơn, thậm chí máu đã tràn ra từ khoe miệng của hần.

Mãi đến tận giờ phút này hần mới ý thức được, tình báo mà bên trên đưa đã sai rồi. Đây có chỗ nào giống một kẻ gà mờ vừa mới đột phá cấp Địa chứ? Thực lực của nàng, mạnh hơn hần rất nhiều.

Hần muốn nhận thua, nhưng lại phát hiện càm của mình đã dính chặt lại với nhau, không thể mở ra.

Hần muốn dùng tay để ra hiệu, nhưng cánh tay cũng không động đậy được.

Toàn thân hần, chỉ có con mắt là có thể chuyển động.

Vị thiên tài này của Đại U, từ lúc bắt đầu tỷ thí chỉ lặp đi lặp lại một động tác, đó chính là bay lên trời rồi từ từ rơi xuống được mấy chục lần rồi. Người trên khán đài cũng không ngừng ngẩng đầu, rồi cúi đầu, ngẩng đầu, cúi đầu, cứ như thế lặp lại mấy chục lần.

Trận tỷ thí này, đúng là vô cùng tàn bạo.

Bịch!

Cuối cùng, hắc trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Tất nhiên trận này là Tiết Ngung Nhi thắng.

Sau khi trọng tài tuyên bố, nàng lại phi thân trở về, thấy được gia gia, bên cạnh còn có rất nhiều người đang kinh ngạc nhìn nàng.

Trương Nhân hé miệng, vẻ mặt khiếp sợ.

Vừa rồi dù là hắc đi lên, chỉ sợ cũng sẽ có kết cục giống vậy.

Lúc hắc tiến vào cấp Địa, chắc Tiết Ngung Nhi chỉ mới là cấp Huyền. Vài năm trôi qua, hắc vẫn cấp Địa, còn Tiết Ngung Nhi đã có thể treo hắc lên mà đánh.

Rốt cuộc nàng tu hành như thế nào?

Nhìn thấy ánh mắt của mọi người, Tiết Ngung Nhi bỗng đỏ mặt, dáng vẻ thực nữ đã khôi phục lại, nàng kéo tay Lâm Tú, nhỏ giọng nói: "Các người đừng hiểu lầm, thật ra bình thường người ta rất dịu dàng..."

Chương 796: Ác mộng của Đại U (1)

Mặt khác ở trên khán đài, ánh mắt mọi người nhìn vị nữ tử này của Đại Hạ cũng đã thay đổi.

Không ngờ rằng nàng xinh đẹp như vậy, dịu dàng như vậy, nhưng thủ đoạn lại tàn nhẫn thế kia, không thể so với Lâm Tú.

Nhưng điều khiến họ càng thêm bội phục chính là vị thiên tài kia của Đại U.

Mặc dù ngay từ đầu đã bị áp đảo, bay lên hạ xuống vô số lần nhưng hắn cũng không nhận thua, thậm chí còn không phát ra âm thanh nào, thật sự là một hán tử có cốt khí.

Sau màn so tài của Tiết Ngung Nhi của Đại Hạ lại đến một thiên tài của Đại U ra sân.

Nhưng phía trên khán đài của Đại U lại hầu như không có ai chú ý đến hắn.

Mấy tên sứ thần Đại U đã bối rối lắm rồi.

Theo như tư liệu của Đại U biết được, trong trận thi đấu nhỏ của Tiết Ngung Nhi ở Đại Hạ đã xếp được xếp vào top mười, với kinh nghiệm của mấy năm trước, top mười trận thi đấu nhỏ ở Đại Hạ, nếu như may mắn có thể tiến vào top một trăm Thiên kiều bảng, nếu không may mắn thì ngay cả thi đấu để giành top một trăm còn không được.

Đại Hạ có người có thể đánh bại Cáp Luân cũng không có gì kì lạ.

Cũng không ngạc nhiên khi có người có thể dùng thủ đoạn đơn giản mà tàn bạo như vậy đánh bại Cáp Luân mà không tổn chút sức, lại chưa đánh ra toàn lực. Nhưng người đó

là Triệu Linh Quân, chỉ có thể là Triệu Linh Quân.

Sự tồn tại của Triệu Linh Quân khiến cho vương triều Đại U rất bất lực.

Bất lực với trận đấu lần này, thậm chí cả lần thi đấu tiếp theo bọn họ cũng không mơ tới hạng nhất Thiên kiều bảng, chỉ muốn cố gắng chiếm lấy càng nhiều vị trí trong số mười người mạnh nhất mà thôi. Trước đó thì bọn họ chưa từng thất thủ.

Bọn họ chỉ có thể chờ đến khi Triệu Linh Quân quá tuổi không thi đấu được nữa mới có thể lấy lại được vinh quang thuộc về Đại U.

Khiến cho bọn họ bất ngờ đến không thể tiếp nhận được là Tiết Ngưng Nhi chỉ là top mười trong trận đấu ở Đại Hạ. Nhìn thực lực ban nãy của nàng sao có thể đứng top mười được? Top mười trận đấu lớn cũng có thể đó.

Top mười của Đại Hạ mạnh đến như vậy, người trước mặt bọn họ phải đạt đến trình độ nào nữa?

Lúc này, thiên tài thuộc tính Kim ban nãy ngất đi sau khi được cứu chữa thì từ từ tỉnh lại.

Sau khi nhớ lại vài đoạn kí ức gần gũi, sắc mặt của hắn liền thay đổi. Nhận ra có thể chuyển động cảm liền cầu xin tha theo bản năng. Nhưng nhìn lại thấy mình đang nằm ở bên sân mới thở phào một cái.

Nữ nhân kia quá mạnh!

Mạnh đến mức hắn vốn không có cách nào phản kháng, thậm chí ngay cả há mồm nhận thua cũng không làm được. Rốt cuộc là tên

khốn nào tình báo nói là nàng ta mới lên cấp Địa một năm, một năm chó má!

Cho dù phòng ngự mạnh nhất có thể thì suốt nửa hần cũng đã bị nàng ép chết tươi!

Giờ phút này toàn thân hần đau nhức vô cùng, xương cốt khắp người rã rời, đang muốn kêu than bỗng nhiên bên tai truyền đến mấy tiếng.

"Cáp Luân, ngươi thật khiến cho ta bất ngờ."

"Đã bị đánh đến mức đó rồi mà còn chẳng thêm kêu rên một tiếng"

"Rất tốt, mặc dù ngươi thất bại nhưng cũng là vì để giữ lấy tôn nghiêm cho Đại U"

"Sau khi trở về ta sẽ báo cáo công lao của ngươi cho Nguyên lão viện."

Tiếng la của Cáp Luân đã sắp lên tới cuồng hống lại nhìn thấy mọi người nhìn hần bằng ánh mắt kính nể, trong đó có cả cặp mắt ái mộ hồi lâu của Lệ Toa thì lại gắng gượng ghìm lại.

Hần nhin đau, trên mặt lộ ra vẻ nghiêm nghị, cắn răng nói: "Dừng sĩ Đại U, chết cũng không hàng!"

"Nói hay lắm!"

"Không hổ là ngươi!"

"Ta thừa nhận trước kia xem nhẹ ngươi, hôm nay ta xin lỗi ngươi..."

Đau đớn mãnh liệt khiến hần không nhin được rên rỉ, nhưng lời đã nói ra như vậy rồi thì hần cũng không thể kêu dù là một tiếng.

Bây giờ Cáp Luân rất khó chịu thể nhưng chỉ có thể giả vờ tiếp, vì để quên đi đau đớn, hắn nói lảng sang chuyện khác: "Đối thủ vừa này của ta rất lợi hại, cực kỳ lợi hại. Năng lực của nàng không phải chỉ là không vật bình thường..."

Nghe xong lời thuật lại của người bị hại, cường giả Đại U cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Theo lời tình báo, năng lực của nữ tử Đại Hạ kia là phi hành, sau khi lên cấp Địa còn có thể không chế đồ vật. Nhưng theo như lời Cáp Luân nói thì năng lực của nàng càng giống như niệm lực.

Dị thuật phi hành sẽ biến thành thuật không vật, đây là chuyện ai ai cũng biết nhưng lại chưa từng nghe nói qua không chế đồ vật còn có thể biến thành niệm lực.

Đương nhiên, bọn họ chưa từng nghe nói qua không có nghĩa là không tồn tại.

Không phải trước kia bọn họ cũng chưa từng nghe thấy băng hoả song tu sao? Huyền thuật sau khi thức tỉnh năm lần sẽ biến thành niệm lực, đây cũng là chuyện được phát hiện trong một năm gần đây.

Chương 797: Ác mộng của Đại U (2)

Dị thuật thần bí khó lường, tràn ngập biến số, cách mỗi một đoạn thời gian sẽ có dị thuật mới, quy luật mới được phát hiện.

Giống như lần giao đấu này, Đại U bọn hắn cũng có một vị thiên tài sẽ phá vỡ sự hiểu biết của chư quốc về dị thuật.

So với vị thiên tài kia so sánh thì không vật biến thành niệm lực, không đáng kể chút nào.

Dù sao thì không vật và niệm lực cũng là một loại năng lực tương tự nhau, hoặc là nói không vật chính là niệm lực không hoàn toàn, có ngày biến thành niệm lực cũng dễ hiểu.

Chỉ là đối với Đại U mà nói cũng chẳng phải chuyện tốt gì.

Thiên tài thể hệ này của Đại U đều chịu thiệt từ niệm lực, có được loại năng lực khó nắm này lúc đầu chỉ có một người, bây giờ có ba người, trừ mấy tên Thiên kiều thì những người khác gặp được họ kết quả đều là thất bại.

Rất lâu tới đây, những quốc gia đến từ Đông phương kia đã trở thành uy hiếp lớn nhất của Đại U.

Trên khán đài Đại Hạ đến ngay cả ánh mắt của Tiết lão quốc công nhìn cháu gái cũng mờ mịt và kinh ngạc.

Ngưng Nhi từ khi nào lại lợi hại như vậy?

Ngay cả người làm tổ phụ như ông cũng không biết?

Ông nhìn Ngung Nhi lớn lên từ nhỏ, hiểu rất rõ thiên phú của nàng. Xét về thiên phú, so với Minh Hà công chúa và hai vị tiểu thư Triệu gia kia thì tương đồng. Nhưng từ khi gả cho Lâm Tú, qua mấy tháng ngắn ngủi ở đây thực lực của nàng bỗng đột nhiên tăng mạnh, tốc độ tu hành tăng nhanh chóng mặt, quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Mà trong lòng Triệu Linh m, Minh Hà công chúa cùng với Mộ Dung Ngọc cũng rất ngỡ ngàng. Rõ ràng hai tháng trước thực lực của Tiết Ngung Nhi vẫn không kém các nàng bao nhiêu, quãng thời gian ngắn ngủi này đã bỏ xa các nàng ở đằng sau rồi.

Hôm nay là ngày thi đấu đầu tiên, võ đài so tài đầu tiên, kết thúc cực kỳ sớm.

Vốn cần đấu một ngày, mà mới hết một buổi sáng đã xong toàn bộ.

Đối mặt với Thiên kiều lợi hại nhất của các quốc gia, đại đa số mọi người đều lựa chọn trực tiếp nhận thua, đến cả cơ hội đánh cũng không có đã kết thúc mọi trận so tài của bọn họ.

Trong những trận thi đấu hôm nay, người để lại ấn tượng sâu đậm nhất với mọi người đương nhiên phải kể tới đôi phu thê tàn bạo Lâm Tú và Tiết Ngung Nhi.

Hai vị cường giả cấp Địa của Đại U ở trong tay bọn họ, một người tàn phế, một người bị thương nặng. Một trận đấu tàn khốc lại đánh thành vô cùng tình tế, cho dù là cấp Địa, vận khí không tốt thì ngay cả vòng thứ nhất của cuộc thi đấu lớn cũng không chống đỡ được.

Ngày thứ nhất thất bại nặng nề, dường như để Đại U thay đổi kế hoạch, trong ngày thi thứ hai không để tình huống ngoài ý muốn xảy ra.

Đối thủ của Lâm Tú và Tiết Ngung Nhi đều là còn chưa kịp đánh đã nhận thua, Đại U có chút kiêng kị cũng không nhằm vào những người khác. Đối với mỗi quốc gia đến đây mà nói, trừ việc muốn tranh mười hạng đầu ra còn muốn đảm bảo số người trên Thiên kiều bảng.

Hết trận so tài thứ hai, phần lớn số người đã bị đánh rớt, chỉ còn lại hơn hai trăm người.

Trận so tài thứ ba lại loại thêm một nửa.

Mấy trận này cũng chẳng có gì đặc sắc. Bởi vì thi đấu dựa theo xếp hạng thực lực, mấy trận này hai người so tài thực lực cách nhau tương đối xa, cơ bản đều là một bên nghiền ép.

Thật sự đặc sắc là màn so tài của top một trăm Thiên kiều bảng.

Hôm nay Lâm Tú không lên võ đài, hẩn ngồi trong phòng khoanh chân ở trên giường, Linh m ngồi một bên, Na Tháp Toa ngồi một bên, hai người nắm lấy tay hẩn liên tục truyền hàn khí vào trong người hẩn.

Hôm nay ba người đều không cần ra sân, sau ba trận trước đại đa số tuyển thủ đều đã bị loại bớt, chỉ để lại khoảng một trăm hai mươi người.

Mà Thiên kiều bảng chỉ có một trăm người, trong số một trăm hai mươi người này thì những người xếp hạng dưới phải đấu một trận vào hôm nay, sau khi loại hơn hai

mười người thì số còn lại chính là top một trăm Thiên kiều bảng.

Đây cũng chính là sự vinh dự nhất trong đời của các thiên tài tới từ các quốc gia.

Mặc kệ về sau bọn họ có thành tựu như thế nào, nếu như lúc còn trẻ chưa từng đứng trong Thiên kiều bảng sẽ chính là tiếc nuối lớn nhất cuộc đời bọn họ.

Hồi lâu sau, Linh m nhìn về phía Lâm Tú, hỏi: "Thế nào rồi?"

Lâm Tú lắc đầu, nói: "Vẫn không được"

Linh m có chút lo lắng nói: "Làm sao bây giờ? Bắt đầu từ ngày mai phải gặp những đối thủ lợi hại hơn rồi đó"

Lâm Tú cười cười, an ủi nàng nói: "Rất nhanh thôi sẽ hồi phục, tối nay ngươi có qua nữa không?"

Linh m kiên định nói: "Đương nhiên rồi. Khôi phục thực lực quan trọng hơn, mấy ngày này ngươi nhẫn nhịn thêm chút đi:

Lúc chiều, sứ thần Đại Hạ đưa tới một cái danh sách đầu Thiên kiều bảng lần này. Vừa mới xếp xong nhưng cũng chỉ có danh sách, chưa có xếp hạng. Phải đợi đến sau khi kết thúc tỉ thí mới có xếp hạng cuối cùng.

Chương 798: Ác mộng của Đại U (3)

Nhưng từ danh sách sơ bộ này có thể nhìn ra rất nhiều thứ.

Top một trăm Thiên kiều bảng, Đại U năm mươi một người, Đại La mười sáu người, Đại Hạ mười bốn người, Đại Lư tám người, Đại Thắng sáu người, còn có năm người, đến từ các quốc gia khác của đại lục.

Trên Thiên kiều bảng có năm đại vương triều, chiếm hơn 95% danh ngạch.

Ở trong đó, tất cả các quốc gia khác trừ Đại U cộng lại cũng không nhiều bằng Đại U.

Cũng không phải do các quốc gia khác không có thiên tài thiên phú nhiều như Đại U, chỉ là bọn họ chiếm phần lớn tài nguyên, dùng tài nguyên bồi dưỡng nhân tài, dùng người mới tranh đoạt tài nguyên, tạo thành một vòng tuần hoàn.

Mười hai thiên tài ở cuộc thi đấu nhỏ Đại Hạ, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì tất cả đều tiến vào Thiên kiều bảng.

Còn dư lại hai người. Một người là Tổng Ngọc Lăng Tổng gia, một người khác là thiên tài do triều đình chiêu mộ từ Tây Vực. Hắn có thể sa mạc hoá đất đai, công kích phòng ngự dù là không phải mạnh nhất, nhưng thắng ở cân bằng. Triều đình muốn chiêu mộ hắn đã phải trả cái giá không nhỏ, hắn cũng không để triều đình thất vọng.

Mười bốn người tiến vào Thiên kiều bảng, so sánh với Đại U thì hơi ít. Nhưng đây đã

là thành tích tốt nhất mà mấy năm gần đây Đại Hạ giành được.

Lúc này, ở quảng trường ngoài tòa thành, trên một tấm bia đá lớn.

Danh sách trăm người trong Thiên kiều bảng đã được viết lên bốn loại trướng thiếp khác nhau, dán lên, khiến cho vô số người dùng chân vây xem.

Có người thất vọng thở dài, có người lộ ra vẻ mặt ngạo nghễ. Một trăm cái tên này, đại diện cho những cường giả mạnh nhất của thể hệ trẻ của đại lục từ khi thức tỉnh dị thuật đã không ngừng mơ ước được đề tên trên danh sách này.

Đứng dưới bảng dán danh sách, mấy người nhóm thiên tài của Đại U đứng thẳng eo cực kỳ.

Danh sách Thiên kiều bảng, trong số một trăm người thì Đại U chiếm hơn một nửa, điều này khiến cho bọn hắc vô cùng vinh dự và tự hào, đây chính là quốc gia của bọn họ, xưng bá đại lục, khinh thường chư quốc.

Lúc này, có mấy bóng người từ đằng xa đi tới, mấy tên thiên tài Đại U đang đứng thẳng lưng lại lập tức cúi xuống.

Trong mấy ngày này, mấy tên côn đồ Đại Hạ này khiến bọn hắc sinh ra không ít bóng ma tâm lý.

Những người này gặp được đối thủ nước khác thì thủ đoạn khá ôn hòa, nhưng chỉ cần gặp được thiên tài Đại U, chiêu nào chiêu nấy đều ác, chiêu sau ác tàn bạo hơn chiêu trước, người Đại U dường như đều bị hành đến chết lên chết xuống.

Lúc đầu những người kia có thể nhận thua.

Nhưng người nào đó thiếu chút bị ngã chết lại vẫn không rên một tiếng, loại tinh thần cứng rắn không chịu thua, không cầu xin này kích thích bọn hắn cực kỳ, nếu như bọn hắn nhận thua, chẳng phải là sẽ vứt bỏ mặt mũi mà hắn nhặt lại cho Đại U?

Thế là, thiên tài Đại U nghênh đón trận đấu thảm hại nhất.

Có người mất đi cánh tay, có người xương sườn gãy, có người bị đốt trụi lông tóc khắp người, có người bị lạnh cóng với toàn thân đều là vết thương, ngâm nước nóng ba ngày cũng chẳng đỡ hơn.

Những người này đã trở thành ác mộng của Đại U.

Mà đối với trăm hạng Thiên kiều bảng phải tỷ thí rất nhiều lần, bọn họ còn được gặp những người này vô số lần...

Điều này chứng tỏ, ác mộng của bọn họ chỉ vừa mới bắt đầu.

Lúc Lâm Tú đi thẳng tới dưới tấm bia đá, mọi người tản ra chừa lại một lối đi cho hắn.

Hắn đến xem phân nhóm của trận so tài mấy ngày tới.

Nói tới việc thi đấu, mấy vòng so tài trước đó chỉ có thể coi là món khai vị, hoạt động gân cốt. Một trăm người trong bảng xếp hạng Thiên kiều tranh đoạt mới là kịch hay của cuộc thi.

Giai đoạn so tài tiếp theo là từ một trăm người loại xuống còn năm mươi người.

Tuy nói là tiến vào Thiên kiều bảng thì tương lai trong vòng ba năm có thể hưởng thụ chút tài nguyên tu hành, nhưng xếp hạng càng cao thì tài nguyên nhận được càng nhiều, đương nhiên phải cố gắng nỗ lực vươn lên hạng càng cao càng tốt.

Không giống với trận thi đấu nhỏ loại đơn lẻ, quá trình thi đấu tranh năm mươi hạng phức tạp hơn nhiều.

Một trăm người sẽ dựa theo xếp hạng của trận thi đấu nhỏ chia làm mười nhóm, mỗi nhóm mười người, trong mười người mỗi hai người sẽ đấu một lần, bên thắng cộng một điểm, thua không cộng điểm. Năm người có điểm tích lũy cao nhất trong nhóm sẽ được chọn vào năm mươi vị trí đầu.

So tài như này mặc dù phải đấu nhiều trận nhưng gần như có thể loại bỏ ảnh hưởng của những nhân tố ngẫu nhiên, xếp hạng cuối cùng cũng càng khiến cho người ta tin tưởng.

Đồng thời đây cũng là cơ hội để thiên tài các nước đại lục cùng thi đấu so tài.

Trừ thi đấu ra thì không còn có hoạt động gì khác, có thể để toàn bộ thiên tài trẻ tuổi của đại lục tụ lại một chỗ cùng tỷ thí với nhau rồi.

Chương 799: Tái chiến Tứ vương tử (1)

Giai đoạn so tài này những tuyển thủ hạt giống có thực lực mạnh nhất đương nhiên bị tách ra. Triệu Linh Quân và Lâm Tú, Song Tử Tinh của Đại U, Đại La, Đại Lư, hai thiên tài ở cuộc thi đấu nhỏ của Đại Thắng đều được phân vào các nhóm khác nhau.

Lâm Tú nhìn một chút, Triệu Linh Quân và Tiết Ngung Nhi chung một nhóm, nàng là hạng nhất cuộc thi đấu nhỏ, Ngung Nhi là hạng mười, những nhóm khác cũng giống như vậy, cố gắng không để các cường giả tụ lại một nhóm.

Mộ Dung Ngọc xếp hạng chín cuộc thi đấu nhỏ thì ở nhóm hai, nhóm này có Đại vương tử ám thuật của Đại U, Linh m và Na Tháp Toa một nhóm, Trương Nghĩa ở nhóm bốn, Tống Ngọc Chương nhóm thứ năm, nhóm này của bọn họ chỉ có một mình bọn họ đến từ Đại Hạ.

Lâm Tú và Tần Uyển cùng ở nhóm sáu, trùng hợp là, Tứ vương tử của Đại U cũng ở trong nhóm của bọn họ, có thể nói là oan gia ngõ hẹp, khó mà buông tha.

Trương Nhân nhóm thứ bảy, Thiên Diệp Lãm nhóm thứ tám, Lý Bách Chương và thiên tài Tây Vực kia cùng ở nhóm chín. Minh Hà công chúa và Tống Ngọc Lăng ở nhóm mười.

Chỉ cần tiến vào năm vị trí đứng đầu là có thể tăng cấp. Nhìn qua một lượt, áp lực tấn cấp của mọi người đều không lớn.

Ban đêm lại nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Linh m.

Sáng sớm ngày thứ hai, Triệu Linh m tỉnh dậy từ trong cơn mơ ngủ, chuyện đầu tiên làm là nhìn về phía giường của Lâm Tú:

"Sao rồi?"

Lâm Tú nâng cánh tay dùng chỉ đỏ buộc tay hai người lại lên, một trận hàn khí từ trong cơ thể hần tuôn ra.

Triệu Linh m sùng sốt một chút, sau đó liền kinh hỉ nói: "Năng lực của ngươi khôi phục rồi!"

Lâm Tú nhẹ gật đầu, nói: "May có mấy ngày nay ngươi ngủ cùng ta.

Thực lực của Tứ vương tử Đại U không giống với thiên tài thuộc tính Hoả mà Lâm Tú gặp phải ở trận đầu. Hần là hạng tư trong cuộc tỷ thí cuối cùng, xếp hạng còn ở trên Na Tháp Toa, nếu chỉ nhờ vào chân khí Lâm Tú thật sự sẽ không làm gì được hần.

Không thể không nói, Đại U đối với hần có thể nói là như gai trong mắt.

Trước tước võ đạo, sau lại đoạt năng lực, nếu như hần chỉ có một loại năng lực, rất có thể sẽ thật sự bị bọn người đó ngăn hần vào nhóm mười người.

Linh m cực kỳ vui vẻ, lại nhìn Lâm Tú một chút nói: "Một câu "may" là được sao? Không được, cứ cho là ngươi thắng rồi thì phải đồng ý với ta năm chuyện."

Lâm Tú không do dự, nói: "Được, năm chuyện thì năm chuyện."

Triệu Linh m sùng sốt một chút, nếu như Lâm Tú không đồng ý, nàng còn định quấy rầy đòi hỏi cơ. Hần đồng ý thoả mái như

vậy, nàng lại cảm thấy bản thân thiệt thòi.

Không cho nàng cơ hội được voi đòi tiên, Lâm Tú nói: "Chuyện này trước tiên đừng nói cho người khác, đến lúc đó cho bọn họ một bất ngờ."

Triệu Linh m nhẹ gật đầu, nhưng trong lòng vẫn có chút mất mát.

Năng lực của hấn khôi phục rồi vậy thì không còn được danh chính ngôn thuận nắm tay hấn ngủ...

Sau khi xuống lầu ăn xong điểm tâm, Lâm Tú và mấy người các nàng cùng lúc tiến về võ đài, sau đó đi với Tần Uyển tới sân đấu của nhóm sáu. Hôm qua hấn đã xem danh sách, trong nhóm này mười người thì có năm người đều đến từ Đại U.

Đại U có năm mươi một người tiến vào Thiên kiều bảng, chia trung bình thì mỗi tổ cũng ít nhất năm người.

Điều này khiến cho Lâm Tú có chút chờ mong.

Nếu như bọn hấn đều không nhận thua vậy thì hôm nay có thể chơi thật vui vẻ rồi.

Quy tắc so tài của vòng này tương đối linh hoạt, chỉ cần nội trong vòng năm ngày đấu xong là được. Có thể đánh bại tất cả đối thủ trong một ngày, cũng có thể mỗi ngày đánh hai trận, cuối cùng dựa theo điểm tích lũy thắng bại mà tăng cấp.

Đối với các thiên tài tham gia so tài mà nói, bọn họ muốn cân nhắc, không chỉ là đánh bại đối thủ mà còn muốn giữ lại sức lực hợp lý, đảm bảo có thể thắng được càng

nhiều trận càng tốt, lấy được đủ hết điểm tích lũy, từ đó lấy được suất tăng cấp.

Lâm Tú là người đứng đầu trong nhóm, nên cuộc so tài bắt đầu từ hắn.

Bên sân có hai trọng tài, liên tục dùng tiếng Đại Hạ và Đại U tuyên bố: "Vương triều Đại Hạ Lâm Tú đấu với vương triều Đại U Mã Tu..."

Tên nam nhân của vương triều Đại U kia đứng dưới sân không hề lên đài, chưa đợi trọng tài tuyên bố xong đã lớn tiếng nói: "Ta nhận thua!"

Mấy ngày trước đó hắn đã tận mắt nhìn thấy tên nam nhân tàn bạo trước mặt này dùng một thanh kiếm gỗ chặt đứt cánh tay của Lu Táp.

So tài mấy ngày nay, những người đến từ Đại Hạ sử dụng những thủ đoạn cực kỳ tàn độc với thiên tài Đại U, hắn không muốn mất đi một cánh tay, cũng không muốn gãy một cái chân. Dù sao người đó cũng không phải đối thủ của hắn, còn không bằng nhận thua, giữ lại chút sức lực, tranh đoạt suất khác.

Chương 800: Tái chiến Tứ vương tử (2)

Đối thủ nhận thua, Lâm Tú tiếp tục so tài.

Không có gì bất ngờ xảy ra, liên tục mấy người cũng nối tiếp nhau nhận thua, vốn không có tâm tư so tài với hắn.

Lâm Tú tàn bạo đã để lại cho bọn hắn ấn tượng sâu sắc, ai cũng không muốn trở thành đối thủ của hắn.

Ban đầu Lâm Tú cần đánh chín trận, có bảy tên trực tiếp nhận thua. Bây giờ chỉ còn lại Tân Uyển và Tứ Vương tử Đại U.

Đến phiên Tân Uyển, nàng lắc đầu nói: "Ta nhận thua vậy:

Trên sân đấu nhận thua là chuyện rất thường gặp, nhất là đối với mấy người có thực lực mạnh nhất, đối thủ của bọn họ biết rõ chênh lệch quá lớn với bọn họ, rất nhiều người đều lựa chọn bảo toàn thực lực. Khi gặp gỡ các thiên tài của các quốc gia khác cũng sẽ sử dụng sách lược này, đây cũng là một loại chiến thuật bảo toàn sức lực.

Mà nữ tử dung mạo xinh đẹp kia không chỉ đến từ cùng một quốc gia với Lâm Tú, lại còn là thê tử của hắn, nhận thua cũng chẳng có gì lạ lùng.

Cứ như vậy, rất nhanh đã đến trận so tài mà bọn họ mong đợi nhất.

Lâm Tú Đại Hạ đấu với Tứ vương tử Đại U.

Một trận chiến Phù Tang, chuyện Lâm Tú lấy một địch ba, đánh bại Tứ vương tử và hai gã thiên tài khác của Đại U sớm đã truyền khắp đại lục. Theo lý thuyết, Tứ vương tử còn lâu mới là đối thủ của hắn.

Nhưng đó là Lâm Tú ở thời kỳ đỉnh cao.

Hắn của hiện tại, tạm thời mất đi dị thuật, võ đạo cũng không thể hoàn toàn phát huy, so sánh mà nói, vẫn là Tứ vương tử có khả năng thắng cao hơn chút.

Với cả, nếu như Lâm Tú không nhận thua có thể hắn sẽ chịu vết thương rất nặng.

Thứ mà Tứ vương tử có, là một trong những loại dị thuật có uy lực lớn nhất.

Lấy thực lực của hắn, thậm chí có thể dễ dàng hoà tan cả một tảng đá.

Trên sàn đấu, Lâm Tú tay cầm kiếm gỗ, đứng cách Tứ vương hơn mười trượng.

Tứ vương tử nhìn hắn, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, nói: "Ta đã nói rồi, trong cuộc tỷ thí này chúng ta vẫn còn gặp lại."

Trận đấu lần này đã là điều hắn mong đợi cả nửa năm nay.

Ở Phù Tang thất bại trong tay Lâm Tú, hôm nay chính là thời cơ để rửa nhục.

Sau khi tiếng trống báo hiệu cuộc thi bắt đầu, Tứ vương tử liền nhìn không được xuất thủ trước. Một luồng Hỏa Diễm Phong Bạo kịch liệt lao về phía Lâm Tú, kiếm gỗ trong tay Lâm Tú chém về phía trước, kiếm khí lướt qua, bão lửa bị tách ra nhưng rất nhanh đã hợp lại với nhau.

Rầm!

Mặt đất dưới chân Lâm Tú xuất hiện một cái hố đen to, phiến đá trên mặt đất cũng có dấu hiệu bị hoà tan.

Hình bóng của hắn chậm chậm biến mất tại chỗ, lại xuất hiện ở một chỗ khác.

Mà giờ khắc này, toàn bộ phía trên võ đài đều bị một đám mây lửa to lớn bao trùm. Vô số quả cầu lửa rơi xuống từ nơi đó, giống như đang có một trận mưa lửa dày đặc vậy.

Lâm Tú huy động kiếm gỗ trong tay, những hoả cầu kia đều bị đánh bay nhưng kiếm gỗ trong tay hắn nhanh chóng bị bốc cháy, nếu như không phải Lâm Tú ngay lập tức ném ra xa sợ rằng đã tự dẫn lửa thiêu thân...

Trên khán đài mọi người đều có thể nhận ra chỉ trong thời gian giao tranh ngắn ngủi, Lâm Tú luôn luôn ở thế yếu.

Mặc dù điều này hầu hết là liên quan tới việc thực lực của hắn bị suy yếu, nhưng Tứ vương tử lại là hạng bốn Thiên kiều băng, thực lực của hắn ta vốn là đã ở trên đỉnh cao so với những người đồng trang lứa.

Dưới hai lần tấn công ác liệt của Tứ vương tử hắn chỉ có thể gượng ép phòng thủ, đến cả binh khí cũng bị phá huỷ.

Hết thấy những điều này sớm đã nằm trong kế hoạch của Đại U.

Tứ vương tử đứng ở đằng xa nhìn Lâm Tú, thân nhiên nói: "Người không phải là đối thủ của ta, còn không nhận thua sao?"

Lần trước hắn nhận thua một lần, hắn cực kỳ muốn nghe lại câu nói này từ miệng của Lâm Tú.

Nhưng Lâm Tú không trả lời hắn, thân thể hóa thành tàn ảnh lao về phía hắn.

Tứ vương tử không những không giận mà còn lấy làm mừng, đây chính là tự hắn muốn tìm

cái chết!

Lửa nóng vô tận từ trong cơ thể của hắc tuôn trào ra, Lâm Tú còn chưa kịp đến gần Tú vương tử mà trong phạm vi mấy trượng quanh người Tú vương tử đều đã hóa thành biển lửa.

Trừ phi là võ giả cảnh giới trên cấp Địa, lấy chân khí bao phủ toàn thân, mới có thể ở trong biển lửa như này kiên trì chốc lát.

Còn dĩ thuật sư hoặc võ giả bình thường sẽ bị đốt thành tro bụi trong lửa nóng này.

Tú vương tử hưng phấn nhìn Lâm Tú, mặc dù hắc biết rõ trọng tài bên sân sẽ không tro mắt nhìn Lâm Tú bị thiêu chết, nhưng hắc cũng có thể báo một mối thù Phù Tang.

Nhưng mà nét cười hưng phấn trên mặt hắc rất nhanh đã khựng lại.

Trong lửa nóng đủ để hoà tan cả đất đá, vậy mà Lâm Tú có thể không hề bị thương cho dù là lông tóc.

Chương 801 → 850

Chương 801: Tái chiến Tú vương tử (3)

Bên ngoài thân thể hắn hình thành một vòng hàn khí bảo vệ, ngọn lửa kia không có chút may mắn nào phá vỡ được vòng khí đó.

Tú vương tử kinh hãi trong lòng: "Năng lực của hắn trở lại rồi, không được!"

Một khi bị Lâm Tú đến gần, hắn thua là cái chắc!

Trong chớp nhoáng sau lưng của hắn đã ngưng tụ thành một đôi cánh rực lửa, chuẩn bị bay khỏi.

Nhưng lại chậm rồi.

Một luồng hàn khí đánh tới, đôi cánh lửa sau lưng hắn cứ thể bị đánh tan.

Mà trong mắt của Lâm Tú xuất hiện ý cười kỳ dị.

Sau khi Lâm Tú tới gần bên người Tú vương tử, chuyện đầu tiên hắn làm là lấy tay bịt kín miệng của hắn ta.

Bởi vì nếu lúc này đối thủ hô lên nhận thua thì người đang tấn công nhất định phải dừng lại. Nếu không sẽ là vi phạm quy tắc thi đấu, sẽ bị huỷ bỏ tư cách so tài.

Tú vương tử ngay lập tức muốn nhận thua, giờ khắc này hắn không còn lo mặt mũi gì nữa.

Nhưng mà miệng của hắn bị bịt kín, không phát ra được âm thanh nào.

Nháy mắt về sau hắn lập tức phát hiện được, bản thân giống như là bị dũa thủng vào, nghe được tiếng xương cốt đứt gãy rõ mồn một bên tai, đất trời trước mắt quay cuồng một trận, ngã ầm ầm trên mặt đất.

Hắn chặt vật giờ tay lên, chỉ vào Lâm Tú, khoe miệng tràn ra máu tươi, cắn răng nói: "Người, năng lực của người..."

Lâm Tú chậm rãi đi sang, nói: "Buổi sáng hôm nay vừa mới khôi phục, còn chưa có nói với người. Có lỗi ghê."

Tứ vương tử nghiêng đầu một cái, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Thế cục trên sân nháy mắt xoay chuyển.

Ban đầu Lâm Tú còn đang bị Tứ vương tử áp chế gắt gao.

Hắn mất đi dị thuật, đối mặt với Tứ vương tử, căn bản không thể đến gần.

Chẳng ai ngờ rằng, tất cả những thứ này đều do hắn giả vờ.

Hắn đã lấy lại được năng lực một lần nữa, lại cố ý để Tứ vương tử chủ quan chính là vì muốn sau khi đến gần hắn ta sẽ cho hắn ta một đòn trí mạng. Tứ vương tử bị hắn đánh cho một đòn kia đương nhiên bị thương không nhẹ, nếu như Đại U không thể trong khoảng thời gian ngắn chữa trị cho thương thế của hắn, Tứ vương tử sẽ rất khó để tiếp tục so tài.

Trên khán đài, vô số người đưa mắt nhìn về phía Lâm Tú.

Hắn thật đúng là vừa có thực lực lại còn tâm cơ. Đại U để ý hắn như vậy mà cũng không ngăn được bước chân của hắn, cuối cùng lại còn bị hắn tính kế.

Nếu như sớm biết thực lực của hắn đã khôi phục, Tứ vương tử nhất định sẽ cẩn thận gấp bội, sẽ không đến mức phải bị thương nặng như vậy.

Tứ vương tử đã ngất đi, nằm trên mặt đất không nhúc nhích, căn bản không có sức chiến đấu tiếp, trọng tài chỉ có thể tuyên bố trận này Lâm Tú thắng.

Vương triều Đại U có mấy người vội vàng chạy tới, một tên nam nhân trong đó kiểm tra thương thế của hắn ta, lắc đầu nói:

"Xương sườn trước ngực gãy rất nhiều cái, mặc dù không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng không có cách nào tiếp tục tham gia so tài"

Đại Hạ cùng những thiên tài ba nước khác nghe vậy đều đang mừng thầm ở trong lòng.

Trong thi đấu, nên nhận thua thì phải nhận thua, nhận thua một chút cũng không mất mặt. Sợ nhất là không hiểu rõ thực lực của bản thân, vẫn luôn cậy mạnh để rồi biến thành cái dạng này.

Nếu như Tứ vương tử thật sự không thể tiếp tục tham gia so tài, lần này Đại U thật sự tổn thất nặng nề, có thể nói là tự bê đá đập chân mình.

Mấy tên quan viên Đại U thảo luận một lát, gật đầu nhẹ với nhau, tựa như đều thống nhất ý kiến với một chuyện nào đó.

Một lát sau, một tên nam nhân đi đến trước mặt Tứ vương tử rồi nằm xuống bên cạnh hắn ta.

Lại có một người thanh niên ngồi ở giữa hai người họ, một tay đặt trên ngực Tứ vương tử, một tay đặt trên ngực nam nhân kia, thời gian trôi qua, sắc mặt Tứ vương tử từ trắng xám chuyển sang hồng hào rất nhanh, mà tên nam nhân kia lại dần dần mất đi huyết sắc trên mặt.

Một lát sau, Tứ vương tử mở to mắt, từ dưới đất ngồi dậy, mặc dù nhìn vẫn còn có chút suy yếu, nhưng vết thương hẳn là đã không còn nặng như lúc đầu.

Mà nam nhân nằm bên cạnh hẳn kia dường như lại bị trọng thương, không thể động dậy được. Lát sau thì bị hai người khiêng đi, người thanh niên kia cũng có người đỡ rời đi.

Một màn này khiến cho rất nhiều người ngạc nhiên không thôi, vết thương của Tứ vương tử dường như là bị chuyển dời đến thân thể một người khác. Không hổ là vương triều Đại U, ngay cả loại năng lực hiếm thấy này cũng có.

Người thanh niên kia mặc dù không thể trực tiếp tham gia thi đấu, nhưng lại có nhiệm vụ càng quan trọng hơn.

Tứ vương tử tỉnh lại nhìn Lâm Tú, trong lòng cực kì ngỡ ngàng.

Chuyện gì vậy Ngải Mễ Lệ? Không phải nói năng lực của hắn ít nhất sẽ biến mất nửa tháng sao? Mới qua mấy ngày thôi mà?

Chương 802: Hai loại dị thuật (1)

Lại nói, nửa năm trước đó, thực lực của Lâm Tú còn cách xa hẳn ta. Nếu như chỉ dùng năng lực, hẳn ta có thể dễ dàng áp chế hẳn.

Nhưng một cái chớp mắt ngăn ngủi kia hẳn ta cảm nhận được rõ ràng, thực lực của Lâm Tú đã vượt xa hẳn ta.

Điều này chứng tỏ, dù là không dùng võ đạo, hẳn ta cũng không còn là đối thủ của Lâm Tú nữa.

Tùng chuyện từng chuyện như vậy khiến cho tâm của hẳn nhất thời loạn như ma.

Tất cả những trận so tài của Lâm Tú đã kết thúc, hẳn dùng thành tích chín trận toàn thắng đoạt lấy suất tăng cấp đầu tiên.

Sau đó tiến hành so tài chính là Tứ vương tử.

Nhưng suy nghĩ đến chuyện hẳn ta vừa mới bị thương không nhẹ, một vị trọng tài đi tới, hỏi thăm hẳn có cần tu dưỡng một thời gian hay không? Hay lại để hôm khác rồi đấu.

Tứ vương tử phát phát tay, nói: "Không cần!"

Thấy thái độ kiên quyết của Tứ vương tử, trọng tài nhanh chóng tuyên bố so tài tiếp tục.

Trong số các đối thủ của Tứ vương tử, Đại U bốn người, Đại Thắng Đại Lư mỗi bên một người cũng trực tiếp tuyên bố nhận thua.

Vị thiên tài Đại La kia mặc dù không trực tiếp nhận thua nhưng thực lực chênh lệch

quá lớn so với Tứ vương tử. Thử khiêu chiến hần, vừa mới ngung tụ một tầng giáp đất đã bị Tứ vương tử dùng một ngọn lửa đánh cho bay thẳng ra ngoài sân.

Cái này khiến cho ấn tượng của khán giả trên đài đối với hần có thay đổi chút ít.

Mặc dù ở trận đấu vừa rồi biểu hiện của hần rất tệ, gần như là bị đánh bại trong nháy mắt. Nhưng đó là bởi vì hần gặp phải Lâm Tú, hần không chịu nổi một đòn. Trên thực tế, thực lực của Tứ vương tử trong tất cả mọi người, cũng có thể xếp hạng mười.

Tám cuộc tỷ thí, thua một lần thắng bảy lần, chỉ còn lại một trận cuối cùng với Tần Uyển.

Một người trọng tài đi lên trước, hỏi Tứ vương tử: "Trận tiếp theo..."

Tứ vương tử giơ tay lên, nói: "Trận tiếp theo, đợi hai ngày nữa đấu tiếp."

Mặc dù thương thế của hần đã không còn nghiêm trọng như vậy, nhưng thực lực cũng mới khôi phục bảy phần. Gặp những người khác đương nhiên không có vấn đề, nhưng nữ nhân Đại Hạ này cũng là một đối thủ vô cùng nguy hiểm. Giờ phút này hần không hề nắm chắc phần thắng.

Sau khi trận so tài của Tứ vương tử kết thúc là đến phiên Tần Uyển.

Tần Uyển xếp hạng năm trong cuộc thi đấu nhỏ, xếp sau Thiên Diệp Lãm và Trương Nhân nhưng thiên tài chư quốc lại không ai dám xem thường nàng, thậm chí còn e ngại nàng còn hơn cả Lâm Tú.

Mấy trận trước đối thủ của nàng đều bại mà chẳng biết nguyên do. Không chỉ thế còn làm ra rất nhiều những hành động kỳ quái, để lại cho người khác không ít bóng ma tâm lý.

Trong nhóm này, thiên tài Đại La kia còn dám khiêu chiến Tứ vương tử một lần. Nhưng không ai dám khiêu chiến Tần Uyển, bảy người ngay lập tức tuyên bố nhận thua.

Bọn hắc sắc đã nhìn ra, năm danh ngạch của nhóm này thì ba suất không còn nghi ngờ gì. Bảy người bọn hắc sắc chỉ có thể tranh đoạt hai suất còn lại, không biết tự lượng sức thì chỉ có bị loại sớm.

Thời gian chưa tới hai khắc, Lâm Tú và Tân Uyển đã kết thúc so tài hôm nay.

Bọn họ cũng không ở lại nơi này mà cùng nhau đi sang nhóm khác xem những người khác biểu hiện như nào.

Nhìn chung ba nhóm đầu tiên không nghi ngờ gì chính là bảng tử thần.

Triệu Linh Quân hạng một cuộc thi đấu lớn, Đại vương tử Đại U hạng hai, Na Tháp Toa thi đấu thứ năm, đối thủ của bọn họ vì bảo toàn sức lực để tranh đoạt bốn suất còn lại khả năng sẽ không giao thủ với bọn họ.

Sự thật cũng chính là như vậy.

Ngung Nhi nhận thua trước Triệu Linh Quân, Mộ Dung Ngọc nhận thua trước Đại vương tử Đại U, lúc đối mặt với Na Tháp Toa đến ngay cả Linh m cũng không thể không cúi đầu.

Ở trong đó, Ngung Nhi cùng Linh m là không cần lo lắng, coi như nhận thua một trận hai trận thì các nàng cũng có thể dễ dàng

tranh được suất tăng cấp. Mộ Dung Ngọc có thể có chút nguy hiểm, khoảng thời gian này, thực lực của Ngung Nhi, Tần Uyển, Linh m và Minh Hà công chúa đều có tăng lên rất nhiều, còn sự tiến bộ của nàng thì chỉ tương đối mà thôi.

Đến nhóm thứ tư và nhóm thứ năm, thực lực yếu hơn nhiều, cạnh tranh để tăng cấp cũng sẽ kịch liệt một chút, mười người trong cuộc thi đấu lớn của vương triều Đại Thắng và Đại Lư bây giờ đều quá tuổi, không thể tham gia tiếp. Mà hạng một của cuộc thi đấu nhỏ giữa hai nước ở Đại U chẳng vào nổi nhóm năm người, sợ là gặp phải tình cảnh chẳng ai vào nổi nhóm mười người.

Cô gái tóc vàng tên Ngải Mễ Lệ kia của Đại U ở nhóm bốn. Thực lực võ đạo của nàng ta không yếu, có vẻ mới tiến vào cấp Địa hạ cảnh, kết hợp với năng lực của nàng, đối với dị thuật sư mà nói thì không khác ác mộng là bao.

Chương 803: Hai loại dị thuật (2)

Vị thiên tài Đại Lư kia, lấy thành tích hạng nhất cuộc thi đấu nhỏ tới so tài, không cần thận bị Ngải Mễ Lệ đến gần, bị nàng hóa giải năng lực, khả năng ngay cả năm mươi vị trí đầu cũng vào không nổi.

Nhưng mà hắn không quá để ý với chuyện này, ngược lại đến bày tỏ với Ngải Mễ Lệ, đồng thời còn biến ra một đoá hoa hồng từ trong tay áo, ý đồ cầu hôn nàng, rõ ràng là đã sớm chuẩn bị, đương nhiên là bị nàng cự tuyệt cực kỳ vô tình.

So tài thua, cầu hôn lại không thành công, nhưng cũng khiến cho rất nhiều người nhớ được hắn.

Thực lực của hạng nhất Đại Thắng cũng không mạnh đến mấy.

Vậy mà Tổng Ngọc Chương lại đánh ngang sức với hắn ta, mặc dù Tổng Ngọc Chương cuối cùng vẫn thất bại, nhưng vị này mạnh hơn hắn cũng có giới hạn mà thôi.

Nhóm bảy có Nhị vương tử Đại U. Dị thuật quang Khoa Lâm, Lâm Tú vốn định xem hắn có thủ đoạn gì, nhưng tám đối thủ của hắn đều không ngoại lệ mà trực tiếp nhận thua. Chỉ còn lại Trương Nhân đang do dự.

Sứ thần Đại Hạ đã từng khuyên bảo bọn hắn, gặp được người này thì thắng thì nhường thua.

Nhìn thấy Lâm Tú cùng Tần Uyển tới, hắn nghĩ nghĩ, nói: "Ta thăm dò thực lực của hắn, về sau các ngươi có gặp được cũng có thể để phòng"

Nói xong, hắn liền sai bước đi lên.

Nhị vương tử nhíu mày, hẳn ta không ngờ là lại có người khiêu chiến hẳn ta. Sau lưng hẳn ta xuất hiện một đôi cánh to lớn bằng ánh sáng, như thần minh giáng lâm trên chiến trường.

Đôi cánh bằng ánh sáng to lớn phát ra ánh sáng chói mắt khiến cho rất nhiều người không có cách nào nhìn thẳng, trên khán đài phát ra từng tiếng hô kinh ngạc.

Dị thuật quang lợi hại đến đâu Lâm Tú vẫn chưa rõ ràng lắm, nhưng làm màu thì lại hiệu quả thật.

Tiếng trống vừa mới vang lên, toàn thân Trương Nhân liền lấp loé kim quang, đây là do hắn sử dụng nguyên lực huy động đến cực hạn biểu hiện ra.

Nhị vương tử đứng tại chỗ, cũng không có động tác gì. Chỉ là lúc toàn thân Trương Nhân biến thành ánh vàng thì nhàn nhạt hỏi:

“Chuẩn bị xong chưa?”

Trương Nhân trầm giọng nói: “Xin chỉ giáo.”

Tiếng nói của hắn cất lên, trong mắt đã không còn thấy bóng hình của Nhị vương tử.

Hắn chỉ thấy được một luồng sáng.

Một tia sáng trắng chói mắt.

Đó là một chùm ánh sáng mạnh mẽ lao đi với tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã vượt qua khoảng cách mười trượng mà đánh vào lưng ngực của hắn. Trên ngực Trương Nhân truyền đến cảm giác bỏng rát, cả người cũng bị đánh bay ra ngoài, y phục trên người cũng bắt đầu bị thiêu đốt.

Ngay lúc hần cảm thấy bỏng rất vô cùng, một trận hàn khí tràn vào trong cơ thể của hần, cảm giác nóng bỏng ở ngực dần dần biến mất.

Trương Nhân vỗ vỗ ngực đứng lên, nhìn Lâm Tú nói: "Hần rất nhanh, còn nhanh hơn người. Cũng rất mạnh, so ba năm trước đây còn mạnh hơn nhiều..."

Thứ mà Nhị vương tử Đại U có thể điều khiển là tốc độ ánh sáng cùng năng lượng, thật sự khó giải quyết hơn nhiều so với Tứ vương tử. Từ một đòn hồi huyệt hần ta đánh ra ban này có thể thấy được, sợ là nguyên lực của Lâm Tú kém hơn hần nhiều.

Một đòn đánh bại Trương Nhân, hần đương nhiên còn chưa đánh ra toàn bộ sức lực.

Không hổ là một trong Song Tử Tinh của Đại U.

Cũng khó trách triều đình nhắc nhở bọn họ gặp được người này thì thắng thua nhận thua. Năng lực của hần, tốc độ quá nhanh, uy lực cũng quá mạnh, trừ Trương Nhân, những người khác thì đến cả một đòn cũng chưa chắc chịu nổi.

Một võ đài khác, Thiên Diệp Lâm đã thắng liên tiếp chín trận, đến cả ca ca của Na Thập Toa, hạng hai cuộc thi đấu nhỏ của Đại La cũng thua ở trong tay của nàng. Bởi vì thủ đoạn của nàng tương đối nhẹ nhàng, đến lúc là ngừng, sẽ không đả thương người khác, khiến cho mọi người đều muốn giao thủ với nàng.

Lần này quy tắc thay đổi cũng có ảnh hưởng không nhỏ đối với Thiên Diệp Lâm. Nhưng mà nguyên nhân chính là vì như vậy càng khiến

nàng khắc khổ tu hành dị thuật, có được cảm ngộ mới với năng lực không gian, không chỉ tăng thêm thực lực, còn cho Lâm Tú thông suốt không ít.

Lúc Lâm Tú đi đến nhóm thứ chín, vừa hay nhìn thấy Lý Bách Chương bị đánh bại.

Vận khí của hắn thật không tốt, Đại U chiêu mộ thiên tài thuộc tính Lôi kia từ quốc gia nhỏ đó ở nhóm này. Mà ba năm trước đối phương là cấp Địa, ba năm nay chuyên tâm tu hành ở nước Trảo Oa, thực lực có thể xếp hạng năm thiên tài Đại U.

Lý Bách Chương vừa mới tăng cấp không lâu, chỉ ở Trảo Oa quốc tu hành hai tháng, thực lực cách biệt quá xa, lại là năng lực giống nhau, bị hắn nghiền ép thảm thương.

Cũng may sấm sét vốn là bá đạo, bây giờ hắn cũng có thể không chế thuần thực, lấy một suất tăng cấp chắc hắn không có vấn đề gì.

Minh Hà công chúa ở nhóm cuối cùng. Nhóm này thực lực đều không mạnh, là nhóm yếu nhất. Có thể nói là trong núi không có hổ, Minh Hà xưng đại vương. Năm nay nàng tu luyện không ít, thực lực tăng lên rất nhanh, đã nhẹ nhàng đánh bay mấy đối thủ.

Chương 804: Hai loại dị thuật (3)

Lúc này đây nàng đang giao thủ với một thiên tài trẻ tuổi của Đại U.

Vị thiên tài trẻ tuổi kia tuổi không cách Minh Hà công chúa là bao, trùng hợp cũng là thuộc tính Hoả, nhưng là thực lực của hắn yếu hơn một chút. Vẫn luôn bị Minh Hà công chúa áp chế, hắn là chẳng mấy chốc nữa sẽ thua.

Cuộc tỷ thí này, người bên Đại U xem thi đấu cũng không ít.

Chỉ là, rõ ràng tên thiên tài kia sắp thua rồi, bọn hắn lại không có chút nào lo lắng, thậm chí còn đang trò chuyện với nhau.

Trên giáo trường, bên người Minh Hà công chúa và thiên tài Đại U kia đều có lửa nóng vây quanh. Thực lực của nàng mạnh hơn người kia một chút, nhưng lại không mạnh hơn nhiều. Hai bên dị thuật cũng không thể khiến đối phương bị thương.

Cũng may những ngày này nàng khổ luyện võ đạo với Lâm Tú, bất kể là đánh xa hay là cận chiến, nàng đều không sợ.

Hỏa diễm không gây bất cứ trở ngại nào cho nàng, nàng ở trong biển lửa cấp tốc bay sang, đảo mắt đã tới trước mặt thiên tài Đại U, đánh một quyền về phía lồng ngực của hắn.

Một quyền này còn kèm theo chân khí nhưng vẫn chưa đánh bại được thiên tài trẻ tuổi kia.

Nắm đấm của Minh Hà công chúa giáng xuống người hắn, lồng ngực của hắn bỗng nhiên

ngưng tụ lại một tầng giáp đất dày khiến cho năm đầm của nàng bị chặn lại nên đau nhức.

Minh Hà công chúa trừng to mắt, trong lòng kinh ngạc cực độ.

Cái này sao có thể?

Sao hắn có thể đồng thời có hai loại dị thuật?

Lúc này đất đá thật dày đã lan lên trên cánh tay của nàng, mà mặt đất dưới chân nàng đã lún xuống thật sâu, vây cả nửa người nàng dưới mặt đất.

Một cánh tay của thiên tài trẻ tuổi Đại U đã biến thành máy khoan đất sắc bén. Lúc đang muốn đâm xuống lúc, Minh Hà công chúa mới phản ứng được, lập tức nhận thua.

Giờ phút này, trong lòng của nàng vừa mờ mịt lại vừa ngỡ ngàng.

Trên khán đài, cũng truyền tới vô số âm thanh kinh ngạc, rất nhiều người khiếp sợ đến đứng cả dậy.

Thiên tài Đại U này vậy mà lại có tới hai loại dị thuật!

Một màn này hoàn toàn đập đổ nhận thức của bọn họ về dị thuật.

Từ xưa đến nay, mỗi người chỉ có thể thức tỉnh một loại dị thuật, đây là nhận thức chung của tất cả mọi người. Nhưng những điều này lại hoàn toàn bị đánh vỡ vào ngày hôm nay.

Tận mắt thấy thiên tài Đại U vừa không chế được lửa, lại không chế được đất. Ít nhất hắn đã có được hai loại dị thuật cấp Thiên.

Lâm Tú cũng sửng sốt.

Trừ mình ra, đây là lần đầu tiên hắn thấy được có người có tới hai loại dị thuật.

Năng lực thứ hai của Thái Y Ngung Nhi và Tần Uyển là do hắn cho, không thể tính được.

Mặc dù không biết vị thiên tài Đại U kia rốt cuộc là như thế nào, nhưng có những ví dụ như này, lại xuất hiện thêm người thứ hai cũng chẳng kì quái nữa.

Nói cách khác, hắn không cần giả vờ nữa rồi?

Trận so tài vừa rồi kia thắng bại đã không còn quan trọng nữa.

Quan trọng là, vị thiên tài của Đại U tên là Tiêu n kia, trong quá trình so tài sử dụng tới hai loại dị thuật!

Từ trước tới nay mọi người đều chưa từng nghe qua loại chuyện này.

Trên ghế trọng tài, một vị trọng tài Đại La lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, hỏi người bên cạnh: "Có phải Đại U ăn gian không? Hắn là có người ở đâu đó âm thầm trợ giúp hắn. Chứ không làm sao hắn lại có hai dị thuật?"

Một người có được hai loại dị thuật, thật sự không thể tưởng tượng được. Hắn càng tin là có người trong bóng tối trợ giúp người tuổi trẻ kia hơn, Đại U vì thắng mà làm ra loại chuyện này, hắn cũng không thấy kỳ lạ lắm.

Phía sau bọn hắn, một vị cường giả Đại U trào phúng nói: "Ếch ngồi đáy giếng, chỉ có thể nhìn thấy một khoảng trời trên đỉnh

đầu. Các người chưa từng thấy qua thì có nghĩa là không tồn tại sao?"

Câu nói này khiến cho trọng tài Đại La á khẩu không trả lời được.

Đại U không chỉ là quốc gia cường đại nhất trong đại lục mà đối với việc nghiên cứu dị thuật cũng đi trước các quốc gia khác, hoàn toàn đủ tư cách để nói với bọn họ câu này.

Lại nói, thủ đoạn mà bọn họ nhắm vào thiên tài các quốc gia đều là trước khi thi đấu. Trong quá trình so tài gần như không hề động tay động chân.

Chẳng lẽ, trên người một người, thật sự có thể xuất hiện hai loại dị thuật?

Hai loại năng lực hỗ trợ lẫn nhau, như vậy thì vị thiên tài Đại U này có thể dùng dị thuật hỏa công kích, sau đó dùng dị thuật thổ phòng ngự. Điều này khiến cho hắn có thể dễ dàng chiến thắng cường địch có thực lực mạnh hơn hắn.

Quan trọng hơn là, hai loại năng lực có nghĩa là tốc độ tu hành phải gấp hai, thành tựu tương lai của hắn khó mà lường được.

Chuyện không thể tưởng tượng nổi này rất nhanh truyền đến các sân đấu so tài khác, trở thành chủ đề thảo luận nóng hổi của mọi người.

Chương 805: Nhóm thê tử của Lâm Tú (1)

Hiếu biết suốt trăm ngàn năm nay bị lật đổ vào hôm nay. Nếu như hần không phải thiên tài Đại U thì sớm đã bị người khác vây đón. Dựa vào đâu người khác chỉ có một loại năng lực, chỉ riêng hần có tới hai loại năng lực? Hần có thể bị lột sạch để đưa cho người khác nghiên cứu đó.

Ngay cả thiên tài hai năng lực cũng có được, bọn họ căn bản không biết Đại U còn cất giấu bao nhiêu bí mật.

Minh Hà công chúa ủ rũ cúi đầu đi đến bên cạnh Lâm Tú. Lúc đầu người đó thực lực không bằng nàng, bỗng nhiên xuất ra loại năng lực thứ hai nghịch chuyển thế cục đánh bại nàng. Trong lòng nàng khỏi cần nói cũng biết có bao nhiêu uất ức.

Loại quái vật như vậy sao lại để nàng gặp phải?

Lâm Tú sờ sờ đầu của nàng, an ủi: "Đừng nản chí, vừa rồi ngươi chẳng qua là bất cẩn thôi. Nghiêm túc lên, hần không phải là đối thủ của ngươi."

Kỳ thật điều này cũng không thể trách nàng, dù sao, người bình thường ai lại nghĩ tới, sẽ có người có được hai loại năng lực, nếu như trước đó nàng có đề phòng, đánh bại hần không phải một việc khó.

Phòng ngự hệ thổ cũng không bằng chân khí võ đạo. Người kia thật ra giống với Lâm Tú, thắng bất ngờ.

Sau khi được Lâm Tú an ủi, trong lòng Minh Hà công chúa dễ chịu hơn một chút.

Nếu như sớm biết hấn che giấu một loại dị thuật, nàng chắc chắn sẽ không tiếp cận lỗ măng như vậy, nhưng mà nàng vẫn là khó tránh khỏi cảm khái nói: "Tại sao có thể có người như vậy?"

Lâm Tú cũng đang suy nghĩ, thiên tài Đại U kia rốt cuộc là tại sao có được hai loại năng lực.

Dù sao từ xưa đến nay, tất cả mọi người đều chỉ có một năng lực, có tới hai năng lực chắc chắn phía sau có nguyên nhân đặc biệt nào đó.

Tỉ như Lâm Tú phục chế, năng lực thứ hai của Thái Y, Ngung Nhị, Tần Uyển là do hấn cho các nàng, nhưng mà cũng không bài xích người có thiên phú dị bẩm này, trời sinh hai loại năng lực.

Nghi hoặc của Lâm Tú rất nhanh đã được giải đáp.

Lần này Đại U để hấn ta tới thi đấu vốn là có ý khoe khoang.

Từ trước tới nay, thiên tài đầu tiên có hai loại năng lực là ở Đại U chứ không phải ở Đại La hay Đại Hạ. Đối với Đại U mà nói đây là một loại chuyện rất đáng để khoe khoang.

Liên quan tới nội tình trong chuyện này, Đại U cũng không giấu diếm.

Vị thiên tài này tên Tiêu n, lúc mẹ của hấn ta sinh ra hấn ta còn sinh thêm một cái thai chết.

Thai chết này là thai ca ca hoặc đệ đệ song sinh của hấn. Vốn là chuyện thai nhi chết yếu bình thường, nhưng theo thời gian Tiêu Ấn trưởng thành, cha mẹ và người thân

của hắn cũng phát hiện sự khác biệt của hắn.

Hắn có đôi khi sẽ tự mình nói chuyện với mình, tính cách cũng hết sức kỳ quái, một lúc hướng ngoại, một lúc hướng nội, đồ mà hôm nay thích ăn có khi ngày mai không ăn nổi nữa.

Qua thời gian dài quan sát, cha mẹ hắn khiếp sợ phát hiện, trong cơ thể hắn có hai linh hồn.

Hai linh hồn này dùng chung một thân thể, một linh hồn khác trong cơ thể hắn dường như là thuộc về ca ca hoặc đệ đệ đã mất trong bụng mẫu thân kia.

Nhưng mà chuyện càng thần kỳ hơn còn ở phía sau.

Năm bảy tuổi, Tiêu n thức tỉnh dị thuật hỏa, thời gian qua đi một tháng sau, lại thức tỉnh dị thuật thổ, trở thành người duy nhất từ trước tới nay thức tỉnh hai loại dị thuật.

Kỳ thật nói nghiêm túc thì đó cũng không phải một người thức tỉnh hai loại dị thuật.

Bởi vì trong cơ thể hắn có hai người, dị thuật hỏa thuộc về hắn, dị thuật thổ thì chỉ có trong thân thể của hắn nhưng là một ý thức khác có thể điều khiển.

Một thân hai hồn.

Sự tồn tại của hắn, là ngẫu nhiên trong ngẫu nhiên, ngoài ý muốn trong ngoài ý muốn. Nếu đã có một thân thể có hai linh hồn, vậy mỗi linh hồn phải thức tỉnh một dị thuật khác nhau, bất kì quá trình nào trong đó đều không thể tái tạo.

Vì thế những quốc gia khác đối với chuyện này chỉ có thể ao ước.

Mỗi một lần thi đấu, cũng là giao lưu kỹ thuật giữa các quốc gia, là cơ hội mở mang tầm mắt.

Các quốc gia sẽ có ý che giấu một ít thiên tài đi, đợi đến khi thi đấu thì để cho bọn họ làm một trận kinh người, giống như vị này vậy.

Lúc thiên tài kia đi ra khỏi võ đài còn đang lăm bằm.

“Ta thắng!”

“Rõ ràng là ta thắng!”

“Nếu không phải nhờ ta, người có thể đỡ nổi một đấm kia của nàng không?”

“Nếu không phải nhờ ta, người sớm bị nàng thiêu chết rồi!”

Tên thiên tài trẻ tuổi Đại U nà khi thì quay sang trái khi lại quay sang phải. Miệng lăm bằm tự cãi nhau với chính mình, khiến mọi người chung quanh trợn mắt hốc mồm.

Minh Hà công chúa lăm bằm nói: “Hắn đang nói cái gì vậy?”

Lâm Tú phiên dịch những lời lăm bằm kia cho nàng hiểu.

Minh Hà công chúa bỗng nhiên cũng không ao ước như người kia nữa. Vì có thêm một năng lực mà tự biến mình thành kẻ điên, có cái gì đáng để ngưỡng mộ?

Chương 806: Nhóm thê tử của Lâm Tú (2)

Lâm Tú liền yên tâm, không phải hấn không nghĩ tới, năng lực của đôi phương có phải là giống như hấn. Nhưng hiện tại xem ra, đây chính là một loại chuyện cực kỳ hiếm thấy.

Quà tặng của vận mệnh sớm đã được âm thầm định giá rồi.

Hấn có được hai loại năng lực, nhưng người thì điên rồi.

Mọi người muốn có được thứ gì, thường phải bỏ ra gì đó. Minh Hà công chúa muốn có hai loại năng lực, cũng không phải không có cách nào, chỉ là nàng cũng khó tránh khỏi phải bỏ ra một cái giá đắt.

Một bên khán đài khác.

Tứ vương tử hôm nay không có tỷ thí, hấn đi tới võ đài của cô gái tóc vàng. Nữ nhân tên Ngải Mễ Lệ nhìn hấn, chấn kinh hỏi:

“Người thua rồi?”

Tứ vương tử trầm mặt, nói: “Đang muốn hỏi người đây. Không phải người nói năng lực của hấn sẽ biến mất nửa tháng sao? Mới qua có mấy ngày thôi mà?”

Ngải Mễ Lệ lắc đầu, nói: “Ta nói rồi. Thực lực của hấn rất mạnh, ta cũng không thể cam đoan. Huống hồ, người cũng không phải không biết, mấy ngày nay, có một nữ tử có năng lực tương tự hấn đánh lấy hấn như hình với bóng. Cái này có lẽ cũng có thể tăng nhanh tốc độ khôi phục năng lực?”

Tứ vương tử có chút tức giận nói: “Nếu như không phải người nói cho ta biết năng lực

của hắn sẽ biến mất thật lâu, ít nhất ta sẽ không bắt cần như vậy."

Ngải Mễ Lệ liếc mắt nhìn Tứ Vương tử, lại nói: "Nếu như là Đại vương tử và Nhị vương tử, bọn họ căn bản sẽ không để ý năng lực của hắn có khôi phục hay không..."

Tứ vương tử cả giận nói: "Người có ý gì?"

Ngải Mễ Lệ nói: "Ta chỉ nói sự thật."

Tứ vương tử nhìn nàng một cái, không phản bác được, chỉ có thể phát tay áo bỏ đi.

Nữ nhân này không phải đang nói thực lực của hắn kém xa hai người kia sao?

Hắn thừa nhận mình không phải là đối thủ của Đại vương tử, nhưng chênh lệch so với Nhị vương tử ban đầu cũng đâu có lớn đến mức đó? Nếu như không phải hắn thất bại ở Phù Tang dưới tay Lâm Tú, hiện tại sẽ là kết cục khác.

Lần trước thua, hôm nay lại thua một lần nữa. Còn thua thảm như vậy, sau khi trở về, hắn sợ rằng sẽ bị Nguyên lão viện từ bỏ.

Như vậy, hắn hoàn toàn đuổi không kịp Nhị vương tử rồi.

Giờ khắc này, trong lòng Tứ vương tử Áo Thác bỗng dâng lên một ý nghĩ.

Nếu như Đại vương tử và Nhị vương tử đều bại dưới tay Lâm Tú, vậy rõ ràng không phải là vấn đề của hắn, mà là do Lâm Tú quá mạnh. Hai người kia còn không thắng được, hắn thua cũng không thể trách hắn.

Nhưng điều kiện tiên quyết là ở những trận so tài sau hắn phải giữ để không thua.

Nữ nhân Đại Hạ kia hẳn nhất định phải đánh thắng.

Sau ba ngày.

Trên sân đấu.

Thân mình Tứ vương tử ở trong một biển lửa, ẩn hiện mờ mịt.

Hắn nhìn thấy ngọn lửa của chính mình biến thành màu đen, có vô số quái vật từ bên trong ngọn lửa ngùn ngụt gầm thét lao ra, mặc dù loại ảo giác này chỉ kéo dài một cái chớp mắt, nhưng sau một khắc, một cỗ áp lực cực lớn, liền từ đỉnh đầu giáng xuống.

Hắn sử dụng nguyên lực chống đỡ mới không khiến bản thân khuyu xuống.

Nhưng đây còn chưa phải kết thúc.

Nữ tử kia lơ lửng trong không trung, bàn tay nhẹ nhàng nâng lên, một mảng đất của võ đài bị bốc lên, bay thẳng về phía hắn.

Tứ vương tử đâm ra một đâm, biển lửa nhấc lên sóng lớn, một ngọn lửa to lớn đụng vào mảng đất kia, sau tiếng ầm ầm thật lớn, mảng đất bề thành vô số những miếng đất nhỏ, lũ lượt bay về phía hắn.

Tứ vương tử cực kỳ hoài nghi, nữ tử này liệu có phải là Triệu Linh Quân giả trang thành.

Hạng năm Đại Hạ ở cuộc thi đấu nhỏ sao lại mạnh đến như vậy?

Cái này chẳng phải là nói, hẳn đường đường là người thứ ba trong thể hệ trẻ của Đại U, tham gia so tài Đại Hạ ngay cả nhóm năm người còn không vào được?

Hắn đã xem qua cuộc so tài của những người Đại Hạ khác, Trương Nhân xếp thứ tư cũng không có mạnh đến vậy!

Chỉ chớp mắt thất thần một cái, cảnh vật trước mặt hắn lại biến đổi lần nữa. Cùng lúc đó, bên tai ầm ầm đều là thanh âm xé gió, hắn biết mình đã không có khả năng bảo vệ chiến thắng, chỉ có thể tuyên bố nhận thua.

Hắn thua, không chỉ có thất bại dưới tay Lâm Tú, còn thất bại dưới tay nữ nhân của hắn.

Mặc dù vẫn nhẹ nhõm lấy được suất tăng cấp, nhưng chuyện này đối với hắn mà nói đã coi như là sỉ nhục.

Nửa năm trước đó, mục tiêu của hắn là nhóm ba người.

Hiện tại, hắn cảm thấy hắn tranh nhóm mười người cũng khó khăn.

Tứ vương tử Đại U hạng bốn bại dưới tay hạng năm cuộc thi đấu nhỏ ở Đại Hạ, một nữ nhân mà trước nay còn chưa từng nghe qua tên.

Đây chưa phải là bất ngờ duy nhất của cuộc thi.

Chẳng ai ngờ rằng, nữ tử xếp hạng mười ở trận thi đấu nhỏ ở Đại Hạ tên Tiết Ngung Nhi trong vòng vài ngày ở đây đánh bại một cường địch trên cuộc đấu lớn, toàn thắng tám trận, một trận nhận thua, gần với thành tích tấn cấp của Triệu Linh Quân.

Chương 807: Nhóm thê tử của Lâm Tú (3)

Mà hạng chín trên Thiên kiều bảng là Thiên Diệp Lãm, chín trận toàn thắng, ngày đầu tiên đã kết thúc so tài.

Triệu Linh Quân, Tiết Ngung Nhi, Tân Uyển, Thiên Diệp Lãm.

Các nàng không chỉ là những nữ nhân nổi bật nhất trong lần thi đấu này. Các nàng còn có chung một thân phận.

Thê tử của Lâm Tú.

Chuyện này rất không hợp tình hợp lý.

Bất kỳ ai trong số những nữ nhân này đều có thể có tên trên Thiên kiều bảng, có thể lấy được một vị là đã đủ để người khác hâm mộ tới đỏ mắt rồi. Nhưng lại có người có thể cưới hết tất cả các nàng.

Đối với các thiên tài trẻ tuổi các quốc gia mà nói, bọn họ không ao ước giống người kia của Đại U có hai loại năng lực.

Nhưng bọn họ thật sự ao ước giống Lâm Tú.

Năm ngày so tài đã kết thúc, tiếp theo mấy người Lâm Tú sẽ có ba ngày nghỉ ngơi.

Trong một trăm người, có năm mươi người có thể tiếp tục tham dự tranh đoạt năm mươi vị trí đầu Thiên kiều bảng. Trong ba ngày này, có thể nghỉ ngơi dưỡng sức. Năm mươi người khác thì không có cơ hội nghỉ ngơi, phải bắt đầu nhiều cuộc tỉ thí để tiến hành xếp hạng từ năm mươi tới một trăm.

Đại Hạ lần này biểu hiện không tệ, có mười bốn người tiến vào Thiên kiều bảng, mười hai người tiến vào năm mươi vị trí đầu.

Tổng Ngọc Lăng và thiên tài Tây Vực kia vẫn chưa vào được nhóm nhỏ năm người, đến đây liền kết thúc cuộc tỷ thí của bọn hắn.

Trong số những người còn lại, trừ Mộ Dung Ngọc với thành tích hạng năm nhóm nhỏ nguy hiểm tấn cấp, những người còn lại đều tấn cấp rất nhẹ nhàng.

Giờ phút này, Thiên Diệp Lâm, Minh Hà công chúa, Mộ Dung Ngọc, còn có Linh m, mọi người đều tập trung lại một chỗ. Ánh mắt đặt trên người Tiết Ngung Nhi và Tần Uyển vừa đi vừa về dò xét.

Lần thi đấu này, ngoài dự liệu nhất, khó tưởng tượng được nhất không phải là người có hai loại năng lực của Đại U mà là sự tiến bộ của Tần Uyển và Tiết Ngung Nhi.

Người kia có hai loại năng lực là vì một thân thể có hai linh hồn, còn tốc độ tu hành của các nàng thì giải quyết như nào đây?

Nửa năm trước đó, Tần Uyển còn không phải là đối thủ của Trương Nhân.

Nàng bây giờ đã có thể nhẹ nhàng đánh bại những người còn lợi hại hơn cả Trương Nhân.

Tần Uyển cũng thôi đi, dù sao nàng là người đầu tiên tu hành huyền thuật đến cấp Địa. Loại năng lực này về sau sẽ xuất hiện biến hóa gì, không có ai biết. Càng không thể tưởng tượng được đó là Tiết Ngung Nhi, nửa năm trước đó, thực lực của Tiết Ngung Nhi thuộc vào hàng yếu nhất.

Nàng bây giờ lại một đường quét sạch trong trận tỷ thí, trở thành một trong những gương mặt đáng chú ý nhất.

Càng khiến người ta không nghĩ thông là trong nửa năm này, các nàng vốn cũng không khổ sở tu hành bao nhiêu. Một đoạn thời gian rất dài đều cùng Lâm Tú đi du sơn ngoạn thủy, thực lực sao có thể tiến bộ nhanh như vậy?

Có một sự thật rất rõ ràng, từ sau khi gả cho Lâm Tú đến nay, thực lực của các nàng liền bắt đầu đột nhiên tăng mạnh, dần dần bỏ xa những người khác.

Ở trong đó nhất định có bí mật gì đó.

Đối mặt với sự nghi ngờ của đám người, khuôn mặt Tiết Ngung Nhi cũng mờ mịt, lắc đầu nói: "Ta cũng cảm thấy kỳ lạ, nửa năm qua, không giải thích được. Tốc độ tu hành càng lúc lại càng nhanh"

Tần Uyển cũng bày tỏ bản thân không biết lý do.

Kỳ thật có thể dễ dàng phân tích, nếu như các nàng tu hành vẫn giống như trước kia, như vậy thì vấn đề nhất định xuất hiện trên người Lâm Tú.

Có thể phỏng đoán từng chút từng chút một.

Tần Uyển và Tiết Ngung Nhi mỗi ngày đều ở cùng một chỗ với Lâm Tú.

Triệu Linh m cùng với Minh Hà công chúa mỗi ngày cũng ở cùng một chỗ với Lâm Tú, mà mỗi ngày cũng có tiếp xúc thân thể.

Thiên phú của Tần Uyển và Tiết Ngung Nhi cải thiện tốt hơn, nhưng thiên phú của họ lại không thay đổi. Tức là có một số chuyện, Lâm Tú làm cùng với Tiết Ngung Nhi và Tần Uyển, nhưng lại không làm cùng các nàng.

Tất cả mọi người đều là người trưởng thành rồi, biết rõ loại chuyện này là cái gì.

Nhưng mà... Vì cái gì?

Chẳng lẽ trong cơ thể của hần tồn tại một loại linh lực kỳ quái, chỉ cần có thể cùng hần làm cái kia là có thể tăng thêm thiên phú dị thuật?

Chân tướng sự việc, Lâm Tú đương nhiên không thể nói cho tất cả mọi người, vừa hay các nàng cũng đã nghĩ đến phương diện này, hần liền thuận theo suy đoán của các nàng mà thừa nhận.

Đương nhiên, đây là chuyện chỉ có phu thê mới có thể nói chuyện, không thể nói tỉ mỉ với các nàng được.

Lâm Tú nhìn xem các nàng, nói: "Nguyên nhân chuyện này ta cũng chưa có biết rõ. Mong mọi người giữ bí mật"

Giờ phút này, ngay cả Minh Hà công chúa cũng tỏ ra ngơ ngác.

Nàng đã từng nghe Lâm Tú nói qua, bọn họ dường như có một phương pháp song tu, nhưng lúc này nàng cũng chỉ là mới tăng thêm chút tốc độ tu hành. Không nghĩ tới loại phương pháp này còn nhanh hơn cho với nàng tu hành hỏa linh ở Phù Tang.

Chương 808: Bí mật của Đại Ú (1)

Vậy thì nàng còn ngàn dặm xa xôi đi tu hành làm gì? Ăn không ngon ngủ không ngon, điều kiện còn gian khổ như vậy.

Nếu như lúc trước Lâm Tú cưới nàng, vậy thì không phải là hiện tại nàng cũng có thể du sơn ngoạn thủy mỗi ngày, chẳng phải vất vả tu hành, vẫn có thể bùng nổ khi thi đấu chứ không phải bị kẻ trước kia còn chẳng bằng nàng vượt qua.

Nàng hồi hận quá!

Triệu Linh m cũng kinh ngạc ngồi ở chỗ đó, những chuyện này cũng là lần đầu tiên nàng nghe được. Không biết từ lúc nào bắt đầu, nàng không còn là người mà hấn thân cận nhất, hấn cũng không tiếp tục chia sẻ bí mật với nàng nữa.

Mặc dù đây là chuyện rất bình thường, nhưng trong lòng nàng vẫn không không chế được mà thất vọng.

Giờ phút này, ở toà thành thuộc về Đại U.

Mấy người Đại U khuôn mặt nghiêm nghị.

Nhóm mười người ở cuộc thi đấu nhỏ của Đại Hạ bọn họ cũng đã có tư liệu cận kề, nhưng mấy ngày nay so tài, bọn hấn phát hiện mật thám của Đại U có ước định sai lầm nghiêm trọng về thực lực của Tần Uyển và Tiết Ngung Nhi.

Bọn hấn đánh giá thấp năng lực hai người này cực kỳ.

Nếu như trước đó các nàng chỉ là che giấu thực lực, thì coi như là tình huống tốt.

Nhưng nếu như là Đại Hạ nắm giữ một loại phương pháp có thể khiến cho thiên tài trẻ tuổi tăng thêm linh lực trong thời gian ngắn thì đối với Đại U cũng là tổn thất rất lớn.

Bởi vì thật sự có loại phương pháp này.

Bọn hắn hiểu rất rõ ràng, nếu như Đại Hạ nắm giữ loại phương pháp kia, tương lai không lâu, địa vị bá chủ của Đại U sẽ rơi vào tình thế tranh chấp.

Một ông lão trầm mặc một lát, hỏi: "Có phải bọn họ cũng nhận được món đồ đó hay không?"

Một người khác nói: "Cũng có khả năng này."

Đồ vật khiến cho thực lực có thể tăng lên trong thời gian ngắn cũng không phải là không tồn tại. Một năm trước đó, có sao băng từ ngoài vũ trụ bay tới, rơi vào Đại U, từ trong tinh thạch bọn họ lấy được một vật. Chỉ cần đến gần vật này, tốc độ tu hành sẽ tăng tốc lên mấy lần. Ngay từ đầu bọn họ đã nghi ngại món đồ này có gì nguy hại hay không, bởi vậy vẫn luôn phong bế nó, không để cho bất kỳ kẻ nào tới gần.

Nửa năm trước đó, biểu hiện của Lâm Tú tại Phù Tang khiến cho Nguyên lão viện cảm nhận được uy hiếp, giải trừ phong ấn của món đồ kia, bắt đầu cẩn thận nghiên cứu nó.

Nửa năm qua, Đại vương tử cùng Nhị vương tử đều có thu hoạch tốt từ đó, thực lực tăng lên không ít, chỉ tiếc thời gian quá ngắn, bọn hắn cũng không đột phá được cấp Địa thượng cảnh.

Hình như cách đây khoảng một năm, ở vương đô Đại Hạ cũng có một cơn mưa sao băng, không ngoại trừ khả năng Đại Hạ cũng nhận được loại đồ vật như vậy.

Triệu Linh Quân cũng đột phá cấp Địa thượng cảnh chính vào lúc này, bọn hắn càng nghĩ càng thấy được khả năng này rất cao.

Chỉ trách Đại U cẩn thận quá mức, nếu như giải bỏ phong cấm của vật kia sớm hơn nửa năm, thì bây giờ Đại vương tử và Nhị vương tử đột phá lên đến cấp Địa thượng cảnh, lần thi đấu này, có hi vọng đoạt lại ngôi đầu từ trong tay Triệu Linh Quân.

Nhưng mà đây cũng chỉ là suy đoán của bọn hắn.

Suy nghĩ kỹ một chút, lại cảm thấy suy đoán này có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Nếu như Đại Hạ thật sự lấy được đồ vật kia, hắn là sẽ ưu tiên dùng trên người Hoàng tộc, nhưng hoàng tộc Đại Hạ có hai người, lần này ở trên sàn đấu cũng không thể hiện tài năng gì xuất chúng.

Hai người Trương gia và Tống gia ở Đại Hạ lần trước biểu hiện xuất sắc, biểu hiện lần này cũng nằm trong dự đoán của bọn họ.

Duy chỉ có Lâm Tú và hai thê tử của hắn, thực lực khiến cho tất cả mọi người giật mình.

Vấn đề cũng có khả năng xuất hiện ở trên người của bọn hắn.

"Có lẽ là vì Lâm Tú?"

"Hai nữ tử kia dường như là sau khi gả cho hắn thì thực lực mới nhanh chóng tăng

lên."

"Trên người hần khả năng cũng có bí mật."

"Có muốn sắp xếp một mỹ nhân âm thầm tiếp cận hần hay không? Nếu như có thể trở thành thê tử của hần, nhất định có thể thám thính được bí mật của hần!"

Liên quan tới việc này, mấy vị cường giả Đại U lại âm thầm thảo luận một phen. Bọn họ tập trung vào thảo luận, vẫn chưa chú ý tới, từ lúc bọn họ bắt đầu nói chuyện đã có một con bồ câu đậu ở bên cửa sổ, đã đứng ở đó lâu thật lâu.

Gian phòng của Lâm Tú.

Hần đứng ngoài cửa sổ, bên ban công, hướng mặt về phía một toà thành nào đó, nhắm mắt lại.

Hồi lâu, hần con mắt mới chậm rãi mở ra.

Quả nhiên, thực lực của Ngung Nhi và Uyển Nhi tăng lên nhanh như vậy, đến cả người Đại Hạ còn phát hiện ra không đúng, người Đại U làm sao lại không nghi ngờ?

Bọn họ đã nghi ngờ lên cả trên người hần.

Thậm chí còn định dùng mỹ nhân kế. Mấy lão già này đúng là coi thường hần quá. Trong tình báo của Đại U, rốt cuộc là miêu tả hần như nào? Tên mật thám đi thu thập tình báo kia rõ ràng không chuyên nghiệp tí nào.

Chương 809: Bí mật của Đại U (2)

Lúc đầu Lâm Tú chỉ là muốn nghe một chút, Đại U phản ứng thế nào đối với tiến bộ của Ngung Nhi và Uyển Nhi.

Nhưng ngoài dự liệu lại nghe được một bí mật.

Cái “đồ vật” mà bọn hắn nói rất cuộc là đồ vật gì?

Nghe mấy vị cường giả Đại U nói, cách đây không lâu, Đại U có được một món đồ. Vật này có thể tăng tốc độ tu hành trên diện rộng, đồng thời đã có người được lợi từ nó.

Bọn họ nghi ngờ, Triệu Linh Quân nhanh như vậy đã có thể tiến vào cấp Địa thượng cảnh, thực lực của Ngung Nhi và Uyển Nhi tăng lên cũng là bởi vì vật này.

Nhưng Lâm Tú biết rõ, căn bản không phải.

Thực lực của Triệu Linh Quân là tự nàng tu luyện được. Thiên phú của nàng quá cao, thời gian tu hành mỗi ngày còn lâu hơn Lâm Tú. Căn bản không cần mượn dùng đồ vật bên ngoài.

Mà Ngung Nhi và Uyển Nhi, mỗi phần tiến bộ về thực lực của mỗi người các nàng đều là do Lâm Tú ngày đêm vất vả, không ngại cực khổ, từng giờ từng phút tích lũy được.

Triều đình Đại Hạ vốn không có món đồ mà bọn họ nói.

Nhưng Lâm Tú lại rất tò mò đối với món đồ đó.

So sánh với món đồ đó, một người có được hai loại năng lực thì không phải tin tức

lớn lao gì.

Rốt cuộc là đồ vật gì có thể nâng cao tốc độ tu hành trên diện rộng? Thậm chí có khả năng khiến cho Dịch thuật sư từ cấp Địa hạ cảnh lên đến cấp Đại thượng cảnh trong thời gian ngắn?

Nếu như tồn tại loại đồ vật này, vậy thì tác dụng của nó sợ là không chỉ cung cấp nguyên lực mà còn có thể nâng cao thiên phú của một người. Tin tức đủ để chấn động đại lục như vậy mà một chút gió Đại U cũng chẳng để lộ ra.

Lâm Tú mang theo đầy nghi hoặc trong lòng chuẩn bị trở về phòng, đáy mắt cong lên liền phát hiện một gian phòng nào đó ở ban công bên cạnh. Linh m đang dựa vào lan can, thất thần nhìn ra nơi xa, nhìn qua có vẻ có tâm sự gì đó.

Lâm Tú nghĩ nghĩ, nhảy từ ban công của mình qua đó.

Triệu Linh m quay đầu lại nhìn Lâm Tú một chút, nhàn nhạt hỏi: "Làm sao?"

Lâm Tú nói: "Không sao, đến tìm người tâm sự."

Linh m quay người trở về gian phòng, nói: "Có cái gì để nói? Ta mệt lắm, phải nghỉ ngơi rồi."

Quen biết nàng bao lâu rồi, trong lòng nàng đang suy nghĩ gì Lâm Tú còn rõ hơn cả bản thân nàng.

Lâm Tú không nói gì thêm, phát phát tay, màn cửa liền đóng lại.

Hắn vươn tay lần nữa, cả người nàng đều rời khỏi mặt đất, lơ lửng giữa không

trung.

Triệu Linh m nhìn hấn, trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ ngỡ ngàng khó tin.

Đây không phải là niệm lực của tỷ tỷ sao?

Lâm Tú sao lại có năng lực của tỷ tỷ?

Sau một khắc, vẻ chấn kinh trên mặt nàng càng đậm.

Chỉ thấy Lâm Tú chậm rãi nổi lên, một bên tay bao phủ bằng băng, một bên tay lại có ngọn lửa vờn quanh. Xung quanh cơ thể còn có sấm chớp liên hồi.

Cuộc thi này thậm chí còn khó khăn hơn Lâm Tú tưởng tượng một chút.

Thực lực của Song Tử Tinh Đại U đã vượt quá sự mong đợi của Lâm Tú, lẽ ra phải đạt đến cảnh giới trên cấp Địa rồi, đương nhiên, hấn không thể dự đoán được.

Đại U vậy mà có được thứ có thể tăng tốc độ độ tu hành như vậy, nhờ đó mà thực lực của hai người bọn họ trong vòng nửa năm đã tăng lên rất nhiều.

Chỉ dựa vào dị thuật băng và võ thuật mà muốn đánh bại bọn họ thật không phải là chuyện dễ.

E rằng còn phải thể hiện một chút bản lĩnh khác nữa.

Vốn dĩ hấn vẫn còn đang do dự, nếu năng lực được bộc lộ gấp đôi, liệu có gây đến chấn động quá mạnh và gây ra một số rắc rối khó lường trước hay không, nhưng đã có người làm mẫu cho hấn rồi nên hấn cũng không có gì phải lo lắng nữa.

Có cái thứ nhất, mọi người cũng sẽ bớt khó khăn hơn khi chấp nhận cái thứ hai.

Sau khi suy nghĩ cặn kẽ, Lâm Tú dự định sẽ nói thật với Linh m.

Sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ, chẳng qua là nói cho nàng biết chuyện này trước hai ngày.

Bằng không, trong lòng nàng nhất định là sẽ suy nghĩ lung tung, giấu giếm chuyện này với nàng, có phải là không hề quan tâm đến nàng hay không, có phải là trong lòng mình không có chỗ đứng của nàng hay không...

Trong thâm tâm nàng chắc hẳn là sẽ nghĩ như vậy.

Nhưng Lâm Tú không thể khiến nàng nghĩ như vậy được.

Lâm Tú đặt tay xuống, Linh m chậm chậm từ trên không hạ xuống.

Niệm lực của hắn vốn dĩ đã biến mất, năng lực phi hành của hắn cũng đã bị hắn chủ động xóa bỏ, nhưng chính vì sự tiếp xúc thân mật với Ngung Nhi, năng lực phi hành của hắn lại tự mình quay trở lại, điều này khiến Lâm Tú rất bất lực.

Triệu Linh m ngây người nhìn Lâm Tú, đầu óc trở nên trống rỗng.

Thiên tài song năng lực của Đại U đã khiến rất nhiều người kinh ngạc, nhưng vừa rồi, nàng đã nhìn thấy ít nhất là bốn năng lực trong cơ thể Lâm Tú.

Chương 810: Quân tử báo thù (1)

Nàng đứng đó và lăm bắm nói: "Chuyện này, chuyện này là gì đây..."

Lâm Tú đi tới gần nàng và nói: "Chuyện này nói ra thì dài lắm, ta sẽ từ từ giải thích cho ngươi hiểu."

Hắn thiết lập một màn chắn cách âm, sau đó giải thích mọi chuyện cho Linh m nghe, ngoại trừ lai lịch thật sự của hắn, còn chuyện về năng lực, Lâm Tú không giấu giếm Linh m nữa.

Mặc dù hắn có nhiều năng lực hơn, nhưng so với cái tên song hồn, thiên tài tâm thần phân liệt của Đại U mà nói, hắn rõ ràng là bình thường hơn nhiều.

Xét cho cùng, hắn chẳng qua chỉ là thức tỉnh một năng lực chưa từng có mà thôi.

Sau khi nghe Lâm Tú nói xong, hồi lâu sau tâm trạng của Triệu Linh m vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Thật khó có thể tưởng tượng được trên đời này lại có một dị thuật thần kỳ như vậy, so với năng lực của Lâm Tú thì bất kỳ dị thuật ánh sáng, dị thuật bóng tối hay niệm lực đều không là gì cả.

Cuối cùng sau khi tiêu hóa được tin tức quan trọng này, nàng nhìn Lâm Tú và hỏi: "Còn ai biết chuyện này không?"

Lâm Tú nói: "Có Ngung Nhi và Uyển Nhi biết, còn A Kha cô nương thì tự mình phát hiện ra"

Triệu Linh m hỏi: "Tỷ tỷ có biết không?"

Lâm Tú lắc đầu nói: "Nàng ấy không biết"

"Minh Hà công chúa thì sao?"

"Không biết"

"Quý phi nương nương thì sao?"

Lâm Tú kinh ngạc nói: "Quý phi nương nương vì sao phải biết?"

Linh m nói: "Không phải là người thích Quý phi nương nương lắm sao, còn xây phủ đệ cho nàng ta, còn dời non bộ ở nhà nàng ta từ Giang Nam đến Vương đô."

Lâm Tú tức giận nói: "Chuyện này không phải là càng nhiều người biết sẽ càng tốt, chẳng lẽ ta phải tuyên bố cho cả thế giới này biết sao?"

Triệu Linh m hỏi: "Vậy người còn nói cho ta biết nữa làm gì?"

Lâm Tú liếc mắt nhìn nàng một cái, rồi hỏi ngược lại: "Người nghĩ thế nào?"

Nếu không phải là do nàng cứ thích suy nghĩ lung tung rồi tức giận, hẳn đã không định nói với nàng biết sớm như vậy.

Ai bảo nàng là Linh m cơ chứ?

Tâm trạng u ám của Triệu Linh m chợt biến mất, trái tim nàng đập loạn một hồi, sau đó tò mò hỏi Lâm Tú: "Ngoài những thứ vừa rồi, người còn có năng lực gì không..."

Sắc mặt Lâm Tú nhất thời chợt thay đổi, trở thành một nàng khác, sau đó ở trước mặt nàng cơ thể mờ nhạt rồi biến mất, lúc xuất hiện lại, trên tay hẳn còn có một con lốc nhỏ, trên lòng bàn tay khác là một quả bóng nước không ngừng thay đổi hình dạng...

Triệu Linh m cả người lại ngây ngốc, hôm nay Lâm Tú đã mang lại cho nàng quá nhiều

sự kinh ngạc.

Chẳng trách tốc độ tu hành của hấn nhanh như vậy, tu hành nhiều năng lực như vậy cùng một lúc, còn có thể không nhanh sao?

Chỉ e rằng vài năm nữa, hấn sẽ có thể đuổi kịp tỷ tỷ rồi.

Nghĩ đến Tiết Ngung Nhi và Tần Uyển, nàng lại hỏi Lâm Tú: "Vậy Tiết Ngung Nhi và Tần Uyển là sao thế, làm sao họ lại đột nhiên tiến bộ nhiều như vậy? Chẳng lẽ thật sự là bởi vì, là bởi vì song tu sao?"

"Cũng không phải hoàn toàn là vậy." Lâm Tú giải thích: "Đó là bởi vì sau khi năng lực của ta được thức tỉnh năm lần, ta có thể trao cho bọn họ một năng lực mới, đồng thời luyện hai loại năng lực, tốc độ đương nhiên sẽ nhanh hơn một chút..."

Triệu Linh m nhìn hấn vui vẻ nói: "Người còn có thể cho người khác năng lực nữa à, ta cũng muốn..."

Trong lòng nàng mong mỏi rằng nếu nàng cũng sở hữu hai dị thuật khác nhau, cộng với việc song tu luyện là băng và hỏa, thì tốc độ tu luyện sẽ tăng lên gấp ba lần, cuộc thi đấu lần sau, nữ nhân đó của nước Đại La đã không còn là đối thủ của nàng nữa rồi.

Nàng muốn hỏa của Minh Hà công chúa, hay là niệm lực của tỷ tỷ nhi, Lôi đình dường như cũng rất thích...

Lâm Tú ho nhẹ một cái rồi nói: "Người không được."

Triệu Linh m có hơi không hiểu một chút, hỏi: "Tại sao?"

Lâm Tú giải thích: "Hiện tại năng lực của ta không đủ, ta chỉ có thể truyền cho người khác năng lực thông qua song tu, có lẽ là sau khi ta đến đạt tới cấp Thiên, chuyện này sẽ trở nên dễ dàng hơn..."

Triệu Linh m hỏi: "Vậy thì khi nào người mới có thể đạt tới cấp Thiên?"

Lâm Tú nghĩ ngợi rồi nói: "Với tốc độ tu luyện hiện tại của ta, nhiều nhất cũng phải mất năm năm"

"Năm năm?"

Khuôn mặt Triệu Linh m xuất hiện vẻ đau khổ, còn phải đợi lâu như vậy sao?

Năm năm sau, Tần Uyển và Tiết Ngung Nhi không biết bọn họ đã bỏ xa nàng đến tận đâu rồi.

Lâm Tú nhìn nàng nói: "Còn nữa, chuyện này người tự mình biết thôi là được rồi, đừng nói cho ai khác biết, kể cả tỷ tỷ người cũng không được."

Triệu Linh m gật đầu.

Nếu nàng có năng lực này, thì e rằng nàng cũng sẽ giống như Lâm Tú, sẽ giữ bí mật này sâu thẳm trong đáy lòng và sẽ không nói cho bất cứ ai biết ngoại trừ tỷ tỷ và Lâm Tú.

Ngoài phụ mẫu nàng ra, bọn họ là những người nàng tin tưởng nhất.

Chương 811: Quân tử báo thù (2)

Lâm Tú liếc mắt nhìn nàng, hỏi: "Không còn tức giận nữa sao?"

Triệu Linh m đỏ mặt, xấu hổ nói: "Ai tức giận chứ?"

Lâm Tú hiểu nàng, thân thể của nàng chỗ nào cũng mềm mại, ngay cả cú cứng mồm cứng miệng, nhưng khi bị vạch trần tâm sự sẽ thẹn quá hóa giận, đây không phải là lần đầu tiên nữa rồi, Lâm Tú cũng không ép nàng thừa nhận, chỉ nói: "Đi thôi, đi đến một nơi không có ai khác ở bên ngoài, để ta cho người nhìn thấy những năng lực khác..."

Ba ngày trôi qua trong tích tắc.

Trong ba ngày qua, thứ hạng của năm mươi người dưới Thiên kiều bảng đã kết thúc, việc cần phải làm tiếp theo sẽ khốc liệt nhất, chính là phải tranh giành vị trí năm mươi người đứng đầu Thiên kiều bảng.

Trong số năm mươi người, có hai mươi ba người của Đại U, mười hai người của Đại Hạ, tám người Đại La, ba người của Đại Thắng, hai người Đại Lư, và hai người cuối cùng, đến từ hai quốc gia nhỏ khác.

Xét về số lượng người, Đại U vẫn ổn định như mọi khi, nếu như không có rất nhiều thiên tài đã bị đả thương bởi những người tham dự của Đại Hạ trong các trận thi đấu trước không thể tiếp tục tham gia các trận thi đấu tiếp theo, thì số người lọt vào nhóm năm mươi người của bọn họ sẽ còn nhiều hơn nữa.

Cuộc thi năm nay, điều khiến người khác bất ngờ nhất chính là Đại Hạ.

Trong cuộc thi lần trước, chỉ có mười một người từ Đại Hạ lọt vào Thiên kiều bảng, và đại đa số đều là đứng sau hạng năm mươi. Lần này đã có tận mười hai người đứng ở vị trí trên năm mươi, còn hạt giống có đủ thực lực để tranh nhóm mười người đứng đầu lại tới năm vị, nhiều hơn Đại U một người.

Triệu Linh Quân, Lâm Tú, Thiên Diệp Lâm, Tần Uyển và Tiết Ngung Nhi, ba người đứng đầu chắc chắn có thể cạnh tranh cho vị trí năm người đứng đầu, còn hai người sau cũng có thực lực để bước vào nhóm mười người đứng đầu.

Đây là thời khắc huy hoàng nhất trong lịch sử của Đại Hạ khi tham gia thi đấu.

Thành tích của Đại La kém hơn một chút so với lần trước, Đại Thắng và Đại La còn thê thảm hơn, một mặt là bởi vì thực lực của bọn họ không đủ, mặt khác là do các giải đấu trước không đạt được thành tích tốt. Những nguồn lực giành được trở nên hạn chế khiến rất khó để có thể bồi dưỡng ra được những thiên tài xuất chúng, tạo thành một vòng luẩn quẩn.

Trong cuộc thi tiếp theo, các quy tắc lại khác nhau.

Trên cơ sở đảm bảo tính công bằng, nhằm đơn giản hóa quá trình thi đấu hết mức có thể và giảm các thứ tiêu hao không cần thiết, nên các quy tắc của mỗi vòng thi sẽ khác nhau đôi chút.

Vòng thi đấu lần trước, một trăm người được chia thành mười nhóm nhỏ theo thành thích của các cuộc thi nhỏ của quốc gia, mỗi nhóm sẽ có năm người thắng cấp.

Vòng này dựa theo điểm của vòng trước, vẫn chia thành mười nhóm, mỗi nhóm năm người, hai người được thăng cấp sẽ thi đấu vào vị trí mười hai người đứng đầu, còn lại sẽ tiến hành tranh nhau vị trí ba mươi người.

Trong số hai mươi người được thăng cấp, người đầu tiên trong mỗi nhóm là mười người đứng đầu trong danh sách Thiên kiều sơ bộ. người thứ hai trong mỗi nhóm có cơ hội thách đấu với mười người đứng đầu. Nếu thách đấu thành công, người đó sẽ được thay thế, còn nếu thất bại, thì chỉ có thể cạnh tranh thứ hạng từ 11 đến 20.

Điều này sẽ không làm cho cuộc cạnh tranh có vẻ công bằng, mà còn mang lại cho họ đủ cơ hội.

Mười người đứng đầu trong vòng thi lần trước lần lượt là Triệu Linh Quân, Đại vương tử của Đại U, Nhị vương tử của Đại U, Na Tháp Toa, Lâm Tú, Thiên Diệp Lâm, thiên tài có thuộc tính lôi mà Đại U đã chiêu mộ từ một quốc gia nhỏ, Tân Uyển, Tiết Ngung Nhi, cùng với Tứ vương tử.

Trong số đó, bảy người đầu tiên chưa từng có trận thua nào.

Tân Uyển và Tiết Ngung Nhi chỉ thua một trận, mặc dù Tứ vương tử thua hai trận, nhưng hẳn ta chỉ vì bị phân vào cùng một nhóm với Lâm Tú và Tân Uyển, so với những người khác, phong độ của hẳn ta vẫn chói sáng.

Mười người này thuộc các nhóm khác nhau, sẽ không gặp lại nhau trong vòng thi này, dựa vào thành tích trước đó, nếu không có gì khác, bọn họ đã nắm chắc mười vị trí cao nhất, nhưng vẫn chưa xác định được thứ hạng cuối cùng.

Khi cuộc thi diễn ra, số lượng người trên khán đài hai bên cũng tăng lên.

Lần này, Lâm Tú vẫn ở trong thao trường thứ năm.

Bốn người còn lại là một thiên tài trẻ tuổi đến từ Đại La, hai người đến từ Đại U, và một nữ nhân của Đại U tóc vàng và mắt xanh tên là Ngải Mễ Lệ.

Hai thiên tài Đại La và Đại U biết rất rõ rằng có Lâm Tú ở đó, họ sẽ không thể tranh vị trí đứng đầu được, chỉ có thể tranh giành vị trí thứ hai mà thôi. Trong trường hợp này, giữ lại thực lực của bọn họ là điều quan trọng nhất.

Vì vậy, họ đã chọn cách nhận thua trước.

Chương 812: Quân tử báo thù (3)

Nhưng Ngải Mễ Lệ lại tỏ vẻ như không hề xảy ra chuyện lần trước, cô ý kéo y phục xuống khoe ngực, đi tới trước mặt Lâm Tú, cong mắt nói:

“Công tử, lát nữa vẫn nên nương tay nhé.”
Lâm Tú mỉm cười, nhìn nàng ta hỏi: “Không phải là người đã nhận thua rồi sao?”

Ngải Mễ Lệ cũng bật cười và nói: “Trực tiếp nhận thua thì sẽ mất mặt biết bao. Chúng ta phải giả vờ thi đấu rồi sau đó ta mới nhận thua chứ, thế nào?”

Thật ra nàng ta cũng muốn nhận thua, nhưng không có cách nào.

Nhiệm vụ của nàng ta không phải là đánh bại Lâm Tú, mà là tìm cơ hội loại bỏ năng lực của hắn một lần nữa, mặc dù nàng ta có thể sẽ bị trọng thương, nhưng nếu có thể hoàn thành nhiệm vụ, mọi thứ đều đáng giá.

Sau khi quay lại, nàng ta còn có thể được thụ hưởng các nguồn tài nguyên tốt hơn.

Nếu tình hình không ổn, cùng lắm thì trực tiếp nhận thua thôi.

Khi cuộc thi bắt đầu, nàng ta liền lao về phía Lâm Tú trước một bước.

Chỉ cần có thể đụng được hắn, sẽ có cơ hội hoàn thành nhiệm vụ.

Tu vi võ đạo của nàng ta không hề yếu, tốc độ bộc phát trong tích tắc cũng có xuất hiện tàn ảnh, nhưng nàng ta còn chưa tiếp cận được Lâm Tú, hai mắt bỗng nhiên trở nên trắng bệch, nhiệt độ chung quanh cũng trở nên lạnh lẽo thấu xương.

Nàng ta không những không nhìn thấy mà những người trên khán đài cũng chỉ nhìn thấy trên thao trường xuất hiện một màn sương mù dày đặc màu trắng nên cũng không nhìn rõ bên trong đang diễn ra chuyện gì.

Đó dường như là sương mù băng do Lâm Tú tạo ra.

Một số trọng tài nhìn thấy cảnh tượng này, đưa mắt nhìn nhau nhưng không nói gì.

Trên cuộc thi đấu, được sử dụng các thủ đoạn, miễn là không ảnh hưởng đến mạng người, hoặc thủ đoạn quá tàn nhẫn, nếu không trọng tài sẽ không can thiệp.

Trong làn sương mù băng, Ngải Mễ Lệ không nhìn thấy gì, đột nhiên sau lưng có một cơn gió mạnh thổi tới, nàng ta bị đá vào hông, không kịp phòng bị, cả người nàng ta đã ngã xuống đất.

Thanh đoản kiếm bằng gỗ nàng ta cầm trong tay, vừa mới đứng dậy đã bị người kia đá vào bên hông còn lại.

Cơ thể Ngải Mễ Lệ loạn choạng, vung thanh đoản kiếm trong tay loạn xạ, sương mù băng bị chém tản ra, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại như lúc đầu, Ngải Mễ Lệ tức giận nói: "Cái đồ nhát gan, có dám quang minh chính đại đấu với ta một trận võ không?"

Một giọng nói khinh thường vang lên từ trong làn sương mù băng: "Người cho rằng ta không biết người muốn làm gì sao?"

Trên mặt Ngải Mễ Lệ có chút vui mừng, nàng lập tức xông về phía hướng phát ra giọng nói, chỉ cần có thể ôm được hân trong chốc lát, nàng ta có thể nhận thua rồi.

Nhưng nàng ta không chỉ vô được hư không, mà mộng còn bị nhận thêm một đòn nữa.

Bụp!

m thanh trong trẻo và to lớn này khiến nửa bên mộng của nàng ta mất đi cảm giác, nhưng lúc này, sự xấu hổ trong lòng nàng ta còn lớn hơn rất nhiều so với sự đau đớn xác thịt, nàng ta bắt đầu điên cuồng vung đoản kiếm trong tay mình, kiếm khí tung hoành trong làn sương mù, dưới mặt đất xuất hiện những dấu vết cắt ngang xé dọc, Lâm Tú chưa từng xuất hiện.

Thay vào đó là mộng của nàng ta lại bị nện cho vài cái nữa.

Cuối cùng Ngải Mễ Lệ cũng hiểu rằng nam nhân đó chính là muốn làm bể mặt nàng ta.

Trong lòng nàng ta khản trương nhưng không thể làm được gì, sau khi điên cuồng phát tiết, nàng ta không cam tâm lớn tiếng nói: "Ta nhận thua!"

Nhưng bên ngoài không hề truyền đến bất cứ một âm thanh nào từ trọng tài.

Thay vào đó, là giọng nói của Lâm Tú vang lên bên tai nàng ta:

"Sương mù băng giá của ta có thể hấp thụ được âm thanh, ngươi la lên đi, cho dù có la hét đến vỡ cổ họng cũng không có người nghe thấy đâu..."

Mặt Ngải Mễ Lệ tái mét, cuối cùng nàng ta đã nhận ra rằng nàng ta không nên ôm hy vọng, ngay từ đầu nàng ta nên nhận thua cho rồi!

Phía trên khán đài, mọi người chỉ có thể nhìn thấy sương mù băng không ngừng khuấy

động, nhưng lại không hề phát ra bất cứ âm thanh nào.

Sau một lúc, cường giả của Đại U cuối cùng cũng nhận ra rằng có điều gì đó không ổn, ngay lập tức nói: "Ngải Mễ Lệ nhận thua!"

Một tiếng chiêng vang lên, tiếng trống vang lên báo hiệu cuộc thi bắt đầu, tiếng chiêng vang lên báo hiệu cuộc thi kết thúc, khi khi nghe thấy tiếng chiêng vang lên thì người trên khán đài phải dừng lại, nếu không sẽ phạm luật.

Sương mù băng tan rồi.

Một bóng người hai tay chấp sau lưng bước trong đó ra.

Tất nhiên đó là Lâm Tú.

Một bóng người khác đang nằm trên mặt đất, dường như đã ngất đi rồi, bọn họ cũng không biết vừa rồi bên trong đã xảy ra chuyện gì, khi nữ nhân của Đại U bị khiêng xuống, mọi người chỉ chú ý tới móng của nàng ta.

To quá.

"Lâm Tú thắng!"

Khi trọng tài tuyên bố chiến thắng, Lâm Tú quay trở lại khán đài đối mặt với những ánh mắt phẫn nộ của một số thiên tài của Đại U.

Chương 813: Tú vương tử nổi giận (1)

Tuy rằng hắn có rất nhiều thủ đoạn, có thể khiến người phụ nữ khó ưa này cả đời khó quên, nhưng đây là cuộc thi lớn, trên thao trường hắn cũng không làm được quá mức, ngoại trừ làm tổn thương tính mạng của người ta, hắn sẽ bị gạch bỏ tư cách tham gia cuộc thi ra, hắn có thể dễ dàng giành chiến thắng, nhưng lại cố tình làm nhục đối thủ, đó cũng là một hành vi phạm quy.

Lâm Tú và Ngung Nhi thậm chí còn vì vậy mà bị cảnh cáo.

Tổ trọng tài cảnh báo bọn họ trong quá trình thi đấu không được che miệng đối thủ hoặc cấm người khác nói, nếu không sẽ xóa bỏ tư cách của bọn họ ngay.

Nghe nói là do chính Đại U đã kháng nghị, nói rằng thủ đoạn của bọn họ quá tàn bạo, ảnh hưởng xấu, đề nghị nên hủy bỏ tư cách tham gia cuộc thi của họ.

Mặc dù lời đề nghị này bị bác bỏ nhưng Lâm Tú và Ngung Nhi cũng bị nhắc nhở phải kiềm chế hơn trong quá trình thi đấu.

Ngải Mễ Lệ của Đại U, sau khi bị Lâm Tú đánh bại, đã bỏ cuộc thi tiếp theo.

Không những thế, nàng ta còn nhốt mình trong phòng, không gặp ai.

Mặc dù không bị thương nặng, nhưng trước mắt mọi người nàng ta lại phải chịu sự sỉ nhục như vậy, nàng ta cũng không có mặt mũi nào để tiến hành vòng thi tiếp theo nữa.

Điều này khiến ba người còn lại trong nhóm này nhanh chóng quyết định nhận thua.

Lâm Tú đó đến nữ nhân còn có thể ra tay được, thì huống chỉ là bọn họ?

Về vấn đề này, sứ thần của Đại U cũng chỉ biểu đạt sự kháng nghị nhẹ, Ngải Mễ Lệ đã phải chịu một trận nhục nhã, nhưng ngoài cái mông có hơi sưng ra, cũng không hề bị trọng thương nào quá mức, bọn họ thực sự không thể tìm ra được lý do nào.

Bằng cách này, Lâm Tú đã hoàn thành trận đấu rất sớm và vẫn còn thời gian để đi đến các địa điểm khác xem thử.

Ở chỗ của Triệu Linh Quân, tất nhiên, không cần phải nói, cả bốn đối thủ đều nhận thua, cuộc thi đã tiến vào vòng chọn mười người, nhưng nàng thậm chí còn không hề ra tay lấy một lần nào.

Mộ Dung Ngọc cũng ở trong nhóm này, nhưng thực lực của nàng ấy lại yếu hơn ba đối thủ còn lại rất nhiều, chắc là sẽ phải dừng bước ở đây mà thôi.

Ở nhóm thứ hai, Linh m gặp Đại vương tử của Đại U, nàng nhanh chóng nhận thua, nàng cần phải đánh bại ba đối thủ còn lại mới có thể lấy được vị trí thứ hai để lọt vào nhóm những người thắng cấp.

Cuộc tranh tài của các nhóm khác cũng đang được tiến hành cùng lúc.

Ngoài trừ Tần Uyển và Tiết Ngưng Nhi đã nổi tiếng từ lâu và là người xuất sắc tung hoành trong cuộc thi này, còn có những màn trình diễn của một số người khác cũng mãi mãi không kém.

Triệu Linh m của Đại Hạ và Minh Hà công chúa, một băng một hỏa, là một khung cảnh khác nhau trên thao trường.

Một vị vương tử của vương triều Đại La, thực lực rất mạnh, e rằng hẳn ta có đủ sức để tranh giành vị trí mười người đứng đầu.

Còn có một thiên tài nước nhỏ, lần đầu tiên tham gia cuộc thi, vậy mà lại tiến thẳng vào con số hai mươi người, đã được ngũ đại vương triều chú ý, sau khi cuộc thi kết thúc, chắc là sẽ tiến hành lôi kéo hẳn.

Cũng giống như Thiên Diệp Lãm của xứ Phù Tang, và thiên tài thuộc hệ lôi của đất nước nhỏ bé phía tây, trong cuộc thi lần trước bọn họ cũng đại diện cho đất nước của mình tham gia, nhưng lần này đã lần lượt đại diện cho Đại Hạ và Đại U.

Tất nhiên, cũng có một số người có biểu hiện không đạt yêu cầu.

Ví dụ, người đứng đầu cuộc thi nhỏ của Đại Lu, nhưng khi tham gia cuộc thi lớn lần này, hẳn ta thậm chí còn không lọt vào top số năm mươi người.

Ngoài ra còn có thiên tài song năng lực đầu tiên trong lịch sử của Đại U, ngoại trừ khi thể hiện năng lực của mình, gây ra được một số chấn động, nhưng sau đó, biểu hiện của hẳn ta tầm thường, thua vài trận liên tiếp nên đã mất tư cách tranh vào vị trí hai mươi người hàng đầu.

Mọi người mới nhận ra rằng trước đó đã đánh giá quá cao thực lực của hẳn ta rồi, nếu như không có gì bất ngờ, hẳn ta không thể nào đánh bại công chúa của Đại Hạ được.

Khi đối thủ của hẳn ta đã chuẩn bị sẵn sàng, đánh bại hẳn không phải là chuyện

khó khăn gì.

Song năng lực, dường như cũng chỉ có thể mà thôi.

Ở vòng đấu này, mỗi nhóm chỉ cần tiến hành mười trận đấu, bởi vì thực lực chênh lệch quá lớn, khi gặp phải Thiên kiều của các quốc gia, đối thủ của bọn họ đều sẽ lựa chọn nhận thua. Trên thực tế số trận thi đấu không có nhiều, trong một ngày đã kết thúc toàn bộ vòng thi.

Đội ngũ trọng tài của cuộc thi cũng hiểu rất rõ thực lực của những thiên tài này.

Những người đầu tiên trong mười nhóm, không hề nằm ngoài dự kiến, tất cả được thăng cấp với thành tích chiến thắng bốn trận, thực lực của bọn họ cách xa những người khác.

Chương 814: Tú vương tử nổi giận (2)

Hiện tượng này xảy ra cũng là điều bình thường, tài nguyên của mỗi quốc gia đương nhiên sẽ không phân chia đồng đều cho tất cả mọi người mà sẽ tập trung vào một hoặc hai người có thiên phú nhất, bởi vì để bọn họ có thể giành lấy vị trí top mười trong Thiên kiều bảng.

Trong số mười người này, có năm người ở Đại Hạ, bốn người ở Đại U, và một người ở Đại La.

Vẫn còn mười người, được thăng cấp do thành tích đứng thứ hai trong mỗi nhóm. Có bốn người ở Đại Hạ, lần lượt là Triệu Linh m, Minh Hà công chúa, Trương Nhân và Tống Ngọc Chương, hai người của Đại U, cả hai đều là cường giả nằm trong số hai mươi người đứng đầu ở vòng trước. Một người của Đại Thắng, là người đứng đầu trong cuộc thi nhỏ của họ, Đại Lư và Đại La mỗi nước một người và người cuối cùng đến từ một quốc gia nhỏ.

Kết quả này khiến các sứ thần của Đại Hạ rất phấn khích.

Đây là lần đầu tiên Đại Hạ vượt qua Đại U về số lượng trong hai mươi người đứng đầu, còn vị trí mười người trong Thiên kiều bảng thì Thiên kiều của Đại Hạ chiếm một nửa giang sơn.

Đây chắc chắn là đang mở ra một thế hệ hoàng kim.

Nếu so sánh mà nói thì sắc mặt của những người ở Đại U đều có chút không được tốt cho lắm.

Tình huống này đối với bọn họ cũng là lần đầu tiên, lần đầu tiên bọn họ mất đi tính thống trị trong cuộc thi, những người bọn họ sau khi trở về biết phải ăn nói thế nào với Nguyên lão viện?

Đặc biệt là trong trường hợp sửa đổi quy tắc của cuộc thi, lại để cho Ngải Mễ Lệ bị bại lộ trước, bọn họ đã không ngăn được bước chân của Lâm Tú, tất cả những nỗ lực trước đó đều đã bị lãng phí.

Tiếp theo, như thường lệ, là phần khiêu chiến dành cho mười người.

Dựa vào kết quả của nhóm, mà trực tiếp xác định mười người đứng đầu cuộc thi, tự nhiên sẽ có người trong lòng không phục.

Chắc chắn sẽ có người cho rằng mình chỉ đứng nhì bảng vì kém may mắn, nhất bảng của các nhóm khác chưa chắc đã lợi hại hơn mình, vì thế trong phân đoạn này, bọn họ có thể chọn một trong mười người dẫn đầu để tiến hành khiêu chiến.

Nếu khiêu chiến mà thắng lợi, bọn họ sẽ thay thế vị trí của đối phương.

Còn những người bị thay thế cũng không hoàn toàn lọt khỏi mười người đứng đầu, bọn họ còn có cơ hội thách đấu với một người khác, nếu bị đánh bại sẽ hoàn toàn bị tuột khỏi mười người đứng đầu, còn nếu chiến thắng sẽ đến lượt người đã bị hất ta đánh bại khiêu chiến.

Quy tắc của Võ Đạo Viện, Thiên Tự Viện là mô phỏng theo cuộc thi.

Bằng cách này, mười người đứng đầu Thiên kiều bảng là danh chính ngôn thuận, còn

những người không lọt vào mười người đứng đầu cũng sẽ tâm phục khẩu phục.

Trong hầu hết các cuộc thi, có những hắc mã đã thông qua vòng khiêu chiến và xuất sắc lọt vào mười người đứng đầu.

Ví dụ, Thiên Diệp Lãm ở lần thi trước, nàng ta dùng hình thức khiêu chiến để đá một thiên tài của Đại U ra khỏi vị trí mười người đứng đầu.

Trên khán đài đối diện với thao trường, có mười vị trí, mười bóng người đang ngồi, tràn đầy cảm giác bức ép.

Họ là mười người mạnh nhất của thể hệ trẻ ở đại lục, họ chắc chắn sẽ trở thành một sự tồn tại mạnh mẽ thống trị đại lục trong tương lai. Cho dù có là cường giả đời trước trong ánh mắt nhìn về phía bọn họ cũng có một chút kiêng nể.

Người khiêu chiến đầu tiên là một thanh niên đến từ Đại La.

Lâm Tú biết hắc mã ta chính là ca ca của Na Tháp Toa, đã yêu thầm Triệu Linh Quân từ trước.

Hắn còn nghĩ rằng đối phương sẽ khiêu chiến mình, nhưng không ngờ rằng hắc mã ta lại chọn vị thiên tài hệ lôi đến từ Đại U.

Những người bị chọn ra thách đấu đều là những người yếu nhất trong lòng kẻ khiêu chiến, thiên tài hệ lôi mới bị chọn trúng, sắc mặt đương nhiên là rất khó coi, trên người lóe lên tia chớp, hắc mã chậm rãi đi tới giữa thao trường.

Cuộc chiến dành cho mười người đứng đầu đã giải phóng những hạn chế về không gian, thao trường với bán kính 100 trượng là

chiến trường của họ, đủ để họ thể hiện năng lực của mình.

Sau tiếng trống đầu giờ thi đấu, cả một vùng thao trường biến thành lãnh địa sấm sét, trong tay thiên tài hệ lôi ngưng tụ sấm sét thành một cây roi dài. Trên cây roi dài có sấm sét chuyển động, hung hăng phóng về phía thanh niên Đại La.

Bên ngoài cơ thể của thanh niên Đại La đã ngưng tụ lại một lớp băng dày, tạo thành một người băng khổng lồ cao to, cây roi sấm sét vung về phía người hấn ta, tuy rằng các lớp băng cũng bị nứt vỡ, nhưng không có cách nào làm tổn thương thanh niên Đại La ở bên trong lớp băng.

Đúng lúc này, từ trên cánh tay và ngực của gã khổng lồ đột nhiên xuất hiện vô số nhũ băng, bắn thẳng về phía thiên tài hệ lôi.

Cây roi dài trong tay Lôi Mông đập tan từng nhũ băng một, những cái bị bỏ sót, khi chúng đến gần hấn ta cũng bị bắn hạ bởi sấm sét đột ngột xuất hiện từ khoảng không.

Chương 815: Tú vương tử nổi giận (3)

Lúc này, mặt đất dưới chân hắn ta bắt đầu khê rung động.

Người khổng lồ băng tuy rằng kích thước to lớn nhưng động tác lại rất nhanh nhẹn, bước một bước đã được hai trượng, lúc này roi sấm sét trong tay Lôi Mông lại hóa thành sấm sét, nhập vào trong cơ thể hắn ta.

Tóc của hắn dựng đứng lên, một luồng lực từ sấm sét khổng lồ đang áp ủ trong cơ thể, đôi mắt của hắn ta cũng biến thành màu bạc.

Vô số sấm sét từ trong cơ thể hắn ta bùng nổ và lao về phía người khổng lồ băng.

Bùm!

Băng rơi lả tả, người khổng lồ băng bị sấm sét đánh bay xa mấy trượng, nặng nề rơi trên mặt đất, khắp người xuất hiện những vết nứt dày đặc, nhưng khí lạnh toát ra từ cơ thể của thanh niên Đại La khiến những vết nứt đó nhanh chóng biến mất, thay vào đó, lớp băng ngày càng dày lên, gã khổng lồ đứng dậy khỏi mặt đất và lao về phía Lôi Mông một lần nữa.

Cuộc đối đầu ngắn ngủi giữa cả hai đã mang lại nhiều ảnh hưởng về thị giác cho tất cả mọi người trên khán đài.

Lôi Mông của Đại U và vương tử Ivan của Đại La đều có thực lực của mười người đứng đầu, có thể nói là thực lực ngang bằng nhau, trận đấu này đương nhiên sẽ lại càng thêm đặc sắc.

Tiết Ngung Nhi ngồi bên cạnh Lâm Tú tò mò hỏi: "Chàng nghĩ ai sẽ thắng?"

Lâm Tú không suy nghĩ bao lâu đã nói: "Người của Đại La."

Sức mạnh của sấm sét đúng là rất cuồng bạo, cộng với cách thức tấn công của nó cũng khác so với những năng lực khác, ngay cả dị thuật kim cũng khó có thể ngăn cản nổi, nhưng ca ca của Na Tháp Toa, hay phải nói là Đại La, rõ ràng là đã nghiên cứu về qua về vị thiên tài hệ lôi của Đại U rồi.

Ngay từ đầu, hẳn ta đã giấu mình trong một lớp băng dày.

Lớp băng được ngưng đọng bằng dị thuật cực kỳ tinh khiết, đúng lúc nó có thể đóng vai trò như một lớp ngăn cách. Trừ khi sức mạnh của thiên tài hệ lôi có thể nghiền nát Ivan, nếu không nó hoàn toàn không thể xuyên qua lớp băng dày này được.

Lâm Tú biết rất rõ về hai năng lực này, nếu thực lực tương đương nhau, ở dưới cấp Địa, thì sấm sét sẽ lợi hại hơn, còn ở trên cấp Địa, sấm sét không thể làm gì được băng.

Bất kỳ năng lực nào có thể tạo ra lớp ngăn cách đều có thể khắc chế sấm sét.

Lôi Mông thực sự mạnh hơn Ivan, nhưng không đủ mạnh để xóa bỏ sự khắc chế.

Tú vương từ ở một bên dè bĩu kết luận của Lâm Tú, khinh thường nói: "Lôi Mông là người thứ mười trong cuộc thi lần trước, Ivan chỉ đứng thứ mười sáu, ba năm trôi qua, thực lực của bọn họ sẽ chỉ chênh lệch nhiều hơn mà thôi, ngươi nói hẳn ta sẽ thua sao?"

Lôi Mông của bây giờ, ngay cả hấn ta còn không cả nể, mà Ivan của Đại La, Tứ vương tử hoàn toàn chẳng thêm để tâm đến.

Lâm Tú liếc nhìn Tứ vương tử, hỏi: "Có muốn đánh cược một ván không?"

Tứ vương tử liếc hấn một cái, hỏi: "Người đang đánh cược cái gì?"

Lâm Tú nói: "Nếu Lôi Mông thua, người sẽ cho ta mười viên nguyên tinh cấp năm, nếu Lôi Mông thắng, ta sẽ cho người mười viên, người có dám cược hay không?"

Tuy rằng không có mười viên nguyên tinh cấp năm, nhưng Tứ vương tử vẫn đánh cược với Lâm Tú.

Hấn ta tin tưởng vào Lôi Mông.

Nếu Lâm Tú không chịu nhận thua, mọi người sẽ biết rằng trượng phu của Triệu Linh Quân là một kẻ tiểu nhân không giữ chữ tín.

Nhưng hấn ta đã nhanh chóng bị choáng váng.

Trên thao trường, trận chiến giữa hai người rất khốc liệt, Lôi Mông hình thành một lớp lưới sấm sét bên ngoài cơ thể, người khổng lồ bằng băng đâm một phát xuyên qua lưới sấm sét, rơi thẳng xuống ngực của Lôi Mông.

Lôi Mông phun ra máu, thân thể bay ngược lại, người khổng lồ bằng băng đuổi theo sát nút, đâm vào phần bên cạnh đầu hấn ta, băng rơi khắp nơi, mặt đất bị đập thành một cái hố to lớn.

Nếu hấn ta đập vào đầu Lôi Mông, đầu của hấn ta sẽ nổ tung ra như một quả dưa hấu

rồi.

Lôi Mông thua cuộc.

Tứ vương tử đầu óc ong ong, hắn ta chậm rãi nhìn về phía Lâm Tú, trên mặt mang theo ý cười, nói: "Vừa rồi chỉ là nói đùa..."

Lâm Tú gật đầu nói: "Ta cũng không xem là thật. Mọi người đều đã biết, người của Đại U không giữ chữ tín, nói chuyện còn không bằng đánh rắm" Đại vương tử và Nhị vương tử quay đầu lại nhìn vị Tứ vương tử một cái, nhíu mày, Tam vương tử còn hỏi: "Áo Thác, để lại làm gì vậy?"

Tứ vương tử nghiêng rằng nghiêng lợi, đành phải nói: "Ai nói Đại U không giữ lời, đợi chút, người chờ đó, mười viên nguyên tinh đúng không, ta sẽ đưa cho người!"

Hắn lúc này vô cùng hối hận, nếu sớm biết thì ban nãy hắn ta đã từ chối rồi.

Nguyên tinh cấp năm, với thân phận của hắn ta, có thể đòi một hoặc hai viên, nhưng mười viên thì Nguyên lão viện tuyệt đối sẽ không cho. Cùng lắm là bản thân hắn ta bắt giết dị thú, nhưng cũng thể mất mặt trước Đạo Cách và Khoa Lâm được...

Chương 816: Tú vương tử nổi giận (4)

Trong lòng rĩ máu, hắn ta vẫn không thể hiểu được làm thế nào mà Lâm Tú có thể nhìn ra rằng Lôi Mông sẽ thua Ivan cơ chứ.

Thực lực của hắn ta rõ ràng là mạnh hơn Ivan.

Lôi Mông chết tiệt, thật khiến hắn ta phải thất vọng!

Những người có mặt trên khán đài cũng không ngờ rằng trong trận khiêu chiến đầu tiên, một trong mười người đứng đầu Thiên kiều bảng lại bị thay thế, cuộc chiến giành vị trí mười người này quả thực là rất khốc liệt.

Không biết liệu có ai khác sẽ bị đuổi khỏi vị trí đó hay không.

Lôi Mông thua cuộc, Ivan ngồi vào chỗ của hắn ta, người của Đại U chữa lành vết thương cho Lôi Mông, đồng thời sử dụng hơn chục viên nguyên tinh cấp bốn để khôi phục lại nguyên lực cho hắn ta.

Chỉ cần có thể đánh bại một trong mười người, hắn ta vẫn còn cơ hội ngồi lại vị trí đó.

Nhưng hắn ta chỉ còn một cơ hội mà thôi.

Lôi Mông ánh mắt quét một lượt ở phía trên, trong lòng cẩn thận cân nhắc.

Có một vài người không cần phải suy nghĩ, Triệu Linh Quân, Đại vương tử, Nhị vương tử, Băng Hậu Đại La, còn có cả Thiên Diệp Lãm xứ Phù Tang, bọn họ đã từng đấu với nhau trong cuộc thi trước rồi, Lôi Mông biết khoảng cách giữa chính mình và họ.

Như vậy hẳn ta chỉ có thể chọn một trong bốn người.

Lâm Tú, hai thê tử của hẳn ta và Tứ vương tử.

Lâm Tú đã bị hẳn loại bỏ đầu tiên, hẳn ta không chắc chắn là mình thắng được hai nữ nhân kia, hơn nữa cũng không dám lựa chọn, cho dù có đánh bại bọn họ, hẳn ta cũng sẽ bị Lâm Tú ghi hận, sau này hẳn ta còn phải đấu với Lâm Tú. Người này có tính thù dai, hẳn sẽ rất nguy hiểm..

Đại U sẽ chỉ chữa trị vết thương cho những người có cơ hội tiếp tục tham gia cuộc thi, Ngải Mễ Lệ hiện tại chỉ có thể nằm trên giường...

Sau nhiều lần cân nhắc, vẫn nên chọn Tứ vương tử là có thể nắm chắc nhất.

Trong tình huống thách đấu người khác mà không có hy vọng chiến thắng thì hẳn ta chỉ có thể khiêu chiến với người của chính mình, Đại U dù luận về thực lực hay là về địa vị, tất cả mọi nguồn lực đều phải dựa vào thực lực của chính mình để giành lấy.

Cho dù Tứ vương tử có bị hẳn ta đánh bại, cũng không thể trách hẳn ta được.

Sau khi suy nghĩ một lúc, hẳn ta chỉ vào Tứ vương tử và nói: "Ta chọn Áo Thác điện hạ"

Tứ vương tử vẻ mặt bình tĩnh, không thể nhìn ra được cảm xúc gì, hóa thân thành một đôi cánh lửa đáp xuống thao trường.

Nhưng trong lòng hẳn ta đã nổi giận cuộn cuộn rồi.

Lôi Mông chết tiệt, không chỉ khiến cho hần ta mất đi tận mười viên nguyên tinh, còn muốn đoạt lấy vị trí của hần ta, lúc này hần ta sẽ tính cả nợ cũ lẫn hận mới, hận thù của hần ta với Lôi Mông thậm chí nhiều hơn cả Lâm Tú nữa.

Sau một thời gian, trên thảo trường, Lôi Mông bị một tên lửa khổng lồ truy đuổi và chạy trốn khắp nơi.

Sấm sét trên người hần ta vốn đã cực kỳ lập lòe rồi, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ loé lên vài tia sáng bạc.

Còn khuôn mặt của hần ta cũng đầy vẻ kinh hoàng, Tứ vương tử phát điên rồi, vậy mà lại không ngần ngại đối thương tạt lầy thương tạt, đây là một cuộc thi chứ không phải một trận tương sát, hần ta chỉ muốn vị trí mười người đứng đầu, nhưng Tứ vương tử lại muốn mạng của hần ta...

Vương đô Đại La, võ đài thi đấu.

Hai Thiên kiều đến từ Đại U tặng mọi người một trận so tài ngoạn mục.

Sự giao tranh của sấm sét và ngọn lửa, chấm dứt với kết quả chiến thắng cuối cùng thuộc về ngọn lửa.

Có thể trận so tài ban nãy đã tiêu hao phần lớn tinh thần và thể lực của Lôi Mông, hoặc cũng có thể là thực lực của Tứ vương tử mạnh hơn hần, tóm lại là, trong trận so tài này, Lôi Mông thua hoàn toàn.

Phong cách thi đấu của Tứ vương tử rất hung hãn, từ lúc bắt đầu, hần đã gắt gao áp chế Lôi Mông, thậm chí không ngại khiến bản thân bị thương, cũng muốn làm Lôi Mông bị thương nặng. Hần khiến Lôi Mông hoàn

toàn không có cơ hội đánh trả, sau khi kiên trì một lát thì đành bất đắc dĩ nhận thua.

Trong lần thi đấu trước, Lôi Mông đứng thứ mười, trên hắn có vài vị Thiên kiều quá tuổi nên không thể tiếp tục tham gia thi đấu.

Trải qua ba năm tu hành, thực lực của hắn càng mạnh. Vốn cho rằng, lần này, thứ tự của hắn có thể tăng lên, nhưng không ngờ, hắn lại rơi thẳng khỏi top mười.

Trong thi đấu luôn ngập tràn những điều không thể ngờ, nhưng đây cũng chính là điểm cuốn hút của nó.

Cũng khiến cho người ta nhìn với cặp mắt khác, còn có cả Tứ vương tử Đại U.

Khi thi đấu với Lâm Tú, hắn bảo sao nghe vậy, một chiêu không đỡ được đã nhận thua, thậm chí nhiều người còn cảm thấy thực lực của hắn trong trận đấu vừa rồi không xứng với tên tuổi.

Nhưng trong trận đấu này với Lôi Mông, Tứ vương tử đã mạnh mẽ xuất trận, hoàn toàn xóa tan mọi nghi ngờ của mọi người về mình.

Chương 817: Thực lực Song Tử Tinh của Đại U (1)

Tứ vương tử vẫn là Tứ vương tử, biểu hiện khác nhau là do gặp được đối thủ khác nhau.

Lúc này, ánh mắt của nhiều người không khỏi nhìn về phía bóng dáng nào đó đang ngồi trên chiếc ghế phía trước.

Nếu không phải Tứ vương tử thua quá nhanh trong tay hắn, e rằng không ai có thể nghi ngờ thực lực của Tứ vương tử. Hiện tại Tứ vương tử đã chứng tỏ bản thân rồi, tiếng tăm của vị nhân tài mới xuất hiện mới truyền ra gần nửa năm qua này, thực lực mạnh đến mức nào?

Sau hai trận đấu đây thách thức khiến người ta bất ngờ, cuộc thi tiếp tục diễn ra.

Vương tử Ivan của Đại La đánh bại Lôi Mông, chiếm một vị trí trong số mười người đứng đầu, nhưng vị trí của hắn không ổn định.

Bởi vì trong số mười người này, thực lực của hắn và Tứ vương tử được coi là yếu nhất, và những người khiêu chiến đó càng thích thách thức bọn họ.

Tiếp theo, hai thiên tài của Đại U, cùng một người thuộc Đại Thắng và một người thuộc Đại Lư, cả bốn người này đều chọn Ivan. Nhưng không phải ngẫu nhiên khi hắn có thể đánh bại Lôi Mông, tuy rằng có chút khó khăn nhưng hắn vẫn thắng liên tiếp bốn trận.

Trương Nhân cũng chọn thách đấu với vương tử Ivan.

Trong cuộc thi không được phép sử dụng vũ khí kim loại, thực lực của hắn bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Đánh với vương tử Ivan thì vẫn đánh được, còn Tứ vương tử, hắn hoàn toàn không thể với tới, ngọn lửa hùng hực đủ để làm tan chảy cơ thể hắn.

Trên sàn đấu, một bóng dáng lóe lên ánh sáng màu vàng kim đối đầu với một người bằng khổng lồ và cao lớn, hai bên đánh ra vô số chiêu thức, những mảnh băng vương vãi khắp nơi, hai người bị đánh bay ra ngoài, rồi lại lao vào, tiếng ầm ầm không dứt.

Cả hai loại dị thuật đều nổi tiếng về phòng ngự, đặc biệt là Trương Nhân. Thực lực của người này tuy không mạnh bằng vương tử Ivan, nhưng nếu bàn về phòng ngự thì vương tử Ivan cũng không bằng hắn, trong một quãng thời gian khá dài, cả hai bên đều không thể làm gì được đối phương.

Những lúc như thế này là thời điểm so sánh xem nguyên lực của ai sâu hơn.

Cuối cùng, nguyên lực của Trương Nhân cạn kiệt trước, sau khi bị cú đâm của gã khổng lồ thổi bay, hắn không thể đứng dậy, đành phải nhận thất bại một cách bất đắc dĩ.

Mặc dù hắn thua, nhưng cũng khiến mọi người nhớ đến hắn, đánh với Nhị vương tử Đại U, đánh với Nhị vương tử Đại La, tuy không đủ sức nhưng lòng dũng cảm của hắn rất đáng để khen ngợi.

Tổng Ngọc Chương chọn Tứ vương tử.

Tứ vương tử kiểm chế Trương Nhân, còn năng lực của hắn có thể khắc chế lửa của Tứ vương tử ở một mức độ nhất định nào đó, đánh với Tứ vương tử, hắn sẽ thoải mái hơn Trương Nhân nhiều.

Trên sân, gió lớn thét gào, ngọn lửa ngọn trời, mấy vòng lốc xoáy của gió va chạm với lốc xoáy của lửa, hủy diệt lẫn nhau.

Tổng Ngọc Chương lơ lửng trên không trung, phóng ra vô số đao gió, Tứ vương tử đánh ra một quyền, một ngọn lửa xẹt qua, va chạm với những chiếc đao gió đó.

Ngọn lửa và đao gió đều được tạo ra từ nguyên lực, nhưng nguyên lực của Tứ vương tử mạnh hơn, đao gió chưa chạm vào ngọn lửa đã tan vỡ và biến mất, ngọn lửa đó tiếp tục xông lên, thể tấn công lại không hề giảm đi, tiếp tục tấn công Tổng Ngọc Chương.

Tổng Ngọc Chương ngưng tụ nên một bức tường gió phía trước cơ thể, chặn đứng ngọn lửa kia, trên người Tứ vương tử, ngọn lửa không ngừng tuôn ra, bức tường gió kia dần dần bị ngọn lửa nuốt chửng...

Những hạt mồ hôi lớn lăn dài trên trán Tổng Ngọc Chương, ngay trước khi bức tường gió biến mất, đã tuyên bố mình nhận thua.

Ngọn lửa lại một lần nữa tràn vào trong cơ thể Tứ vương tử, hắn phát tay áo, một lần nữa huyền hóa ra một đôi cánh bằng lửa, trở lại vị trí của mình rồi ngồi xuống, thể hiện ra toàn bộ phong thái của một cường giả.

Không thể không như vậy, mấy ngày này, hắn phải từ từ nhặt lại thể diện mà hắn đã

đánh mất mấy ngày trước thông qua thực lực của mình.

Lúc này chỉ còn lại ba người chưa khiêu chiến.

Triệu Linh m đến từ Đại Hạ, công chúa Minh Hà và thiên tài đến từ một quốc gia nhỏ.

Phần đầu của những trận khiêu chiến không có trật tự cố định, chỉ cần chọn đối thủ trong một khoảng thời gian nhất định và nói với trọng tài là được. Triệu Linh m và công chúa Minh Hà liếc nhìn nhau, chậm rãi bước về phía trước và nói: "Ta muốn thách đấu với Nhị vương tử Đại U, Khoa Lâm"

Lâm Tú nhướng mày, với thực lực hiện tại của Linh m, nàng không thể là đối thủ của ai trong số mười người này. Lâm Tú cho rằng nàng sẽ chọn Na Tháp Toa hoặc Ivan, nhưng nàng lại lựa chọn Nhị vương tử Đại U, đối thủ mà nàng hoàn toàn không thể đánh bại.

Thời điểm Lâm Tú nhìn về phía Linh m, Linh m cũng đang nhìn hần.

Dù cách xa nhau nhưng Lâm Tú vẫn nhìn rõ ánh mắt nàng, và hiểu được ý đồ của nàng.

Chương 818: Thực lực Song Tử Tinh của Đại U (2)

Linh m muốn hấn thấy, trận chiến giữa băng và ánh sáng sẽ như thế nào.

Thời điểm khi hấn gặp gỡ Khoa Lâm, trong lòng sẽ có cân nhắc.

Đây là Linh m, người tốt nhất trên thế giới này.

Nhị vương tử Khoa Lâm rất ngạc nhiên trước sự lựa chọn của Triệu Linh m, nhưng hấn cũng không nói gì, hấn đứng dậy định ứng chiến, thì đột nhiên, bên tai hấn vang lên một giọng nói điềm tĩnh.

"Đánh vừa thôi, đừng khiến nàng bị thương."

Nghe thấy giọng nói này, Nhị vương tử vô cùng kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía nữ tử.

Những lời này nghe như thể một lời yêu cầu.

Nhưng được nói ra từ miệng Triệu Linh Quân thì khác, đó là uy hiếp.

Hàm ý là nếu hấn dám làm tổn thương muội muội nàng, trong trận đấu tiếp theo, nàng sẽ không bỏ qua cho hấn.

Nếu người khác uy hiếp mình, Khoa Lâm sẽ khịt mũi coi thường.

Nhưng người này là Triệu Linh Quân.

Hấn không dám bỏ qua lời đe dọa của nàng.

Hấn hơi gật đầu, sau đó vỗ đôi cánh ánh sáng khổng lồ của mình và đáp xuống sân thi đấu.

Cánh tay trái của Triệu Linh m ngung tụ nên một chiếc khiên khổng lồ, bảo vệ cả người sau tấm khiên bằng, bên trên tấm khiên bằng là vô số nhũ bằng, chúng bắn về phía Nhị vương tử.

Nhị vương tử đứng yên, không di chuyển, những nhũ bằng sắc bén kia xuyên qua thân thể hắn, như thể thân thể hắn là ảo ảnh.

Thực tế không phải là thân thể hắn là ảo ảnh, mà là tốc độ của hắn nhanh đến mức giống như đứng bất động ở chỗ đó.

Sau đó, hắn từ từ đưa tay lên, ngón trỏ khẽ chạm vào hư không.

Một tia sáng chói lóa bắn ra từ đầu ngón tay hắn, ánh sáng xuyên qua tấm khiên bằng, trên tấm khiên bằng vô cùng cứng rắn xuất hiện những lỗ nhỏ, những luồng tia sáng đó xuyên qua khoảng không trên vai Triệu Linh m, đập vào bức tường phía sau khán đài, một tiếng "Đùng" vang lên, đất đá và cát bụi bay tứ tung, một số khán giả trên khán đài hoảng sợ hét lên, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Đây là sức mạnh của ánh sáng...

Khoa Lâm thu ngón tay lại, không nhìn Triệu Linh m nữa, bay về vị trí của mình.

Rời sàn đấu, đương nhiên không phải là hắn nhận thua.

Ai cũng có thể nhận ra rằng đòn đánh vừa rồi là do hắn cố tình đánh trượt, nếu lệch xuống dưới một chút nữa thì nàng sẽ bị thương, nếu lệch sang một bên chút nữa thì nàng sẽ chết.

Nhưng hắn không làm như vậy, bởi vì nếu hắn khiến nàng bị thương thì trong trận

đánh tiếp theo hẳn sẽ không sống tốt được.

Ai bảo nàng có một người tỷ tỷ đứng đầu Thiên kiều bằng cơ chứ.

Triệu Linh m ngo ngác nhìn lỗ thủng được hình thành khi tia sáng xuyên qua trên khiên bằng, im lặng lui về phía sau.

Trong khoảng thời gian này, thực lực của nàng cũng tiến bộ rất nhiều, lần đầu tiên tham gia cuộc thi đã lọt vào top hai mươi người đứng đầu điều này cũng khiến nàng có chút kiêu ngạo, nhưng trận thi đấu này lại đánh tan toàn bộ niềm kiêu hãnh của nàng.

Nàng và những người này vẫn có một khoảng cách rất xa.

Sau khi trở lại chỗ ngồi, Khoa Lâm chưa yên tâm liếc nhìn Triệu Linh Quân một cái, hỏi: "Như vậy được chưa?"

Thấy Triệu Linh Quân không có phản ứng gì, hẳn mới có chút yên tâm.

Lâm Tú thấy được, sau kết quả của Linh m, công chúa Minh Hà lại lên sàn.

Nàng liếc nhìn Lâm Tú, Lâm Tú sững sốt một chút, trong đầu hiện lên một ý tưởng nào đó.

Không đâu, chẳng lẽ nàng...

Không ngoài dự đoán của Lâm Tú, công chúa Minh Hà nhìn lên phía trên và nói: "Ta muốn thách đấu Đại vương tử Đại U, Đạo Cách"

Lâm Tú xoa ấn đường, trong lòng ngoài tức giận, thì còn có cả sự cảm động.

Cho tới lúc này, đại vương tử Đại U vẫn chưa ra tay, Lâm Tú cũng chưa từng tận mắt

nhìn thấy cảnh tượng khi hấn ra tay.

Dường như nàng và Linh m đều đang giúp hấn thăm dò những đối thủ đáng gờm mà hấn sẽ gặp trong những trận đấu sau.

Thực sự là huynh đệ tốt...

Trên sàn đấu.

Công chúa Minh Hà mặc váy đỏ, Đại vương tử Đại U mặc trang phục màu đen, hai người đứng cách nhau khoảng mười trượng.

Khoảnh khắc tiếng trống vang lên, công chúa Minh Hà di chuyển.

Ngọn lửa bất tận tuôn ra từ cơ thể nàng, cuốn về phía Đại vương tử Đạo Cách.

Đạo Cách vươn tay, khoảng không trước mặt hấn đột nhiên xuất hiện một khu vực màu đen.

Đó là loại màu đen đến cực hạn, trong lòng nhiều người sẽ sinh ra sự sợ hãi khi nhìn thấy nó, như thể có thứ gì đó đáng sợ đang bò ra khỏi bóng tối đó.

Ngọn lửa của Công chúa Minh Hà dường như bị thứ gì đó thu hút, đồng loạt lao tới khu vực màu đen kia. Những ngọn lửa nhanh chóng bị nuốt chửng, dù nàng có phóng ra bao nhiêu ngọn lửa cũng không thay đổi được kết cục bị nuốt chửng.

Thấy vậy, trong tay nàng ngưng tụ ra một thanh kiếm bằng lửa, vòng qua khu vực đó, tiếp cận và đâm Đại vương tử.

Sương mù màu đen tràn ngập trên thân thể Đại vương tử lại không hề né tránh, thanh kiếm bằng lửa chạm vào cơ thể hấn cũng nhanh chóng bị nuốt chửng, điều này khiến

công chúa Minh Hà hơi lúng túng, theo bản
năng lui về phía sau vài bước.

Chương 819: Thực lực Song Tử Tinh của Đại U (3)

Nàng có linh cảm mờ mịt rằng nếu tay nàng chạm vào thân thể của Đại vương tử, nàng sẽ bị bóng tối đó nuốt chửng.

Đó rốt cuộc là năng lực kinh khủng gì!

Lâm Tú sẽ đánh bại hắn như thế nào?

Bên cạnh khán đài, cường giả cấp thiên kia của hoàng thất Đại Hạ đã tuyên bố nhận thua thay công chúa Minh Hà. Lâm Tú ngồi trên ghế, cũng rơi vào trầm tư.

Mặc dù Linh m và Minh Hà đều thua cuộc, nhưng điều đó cũng bộc lộ một phần nhỏ thực lực của Song Tử Tinh Đại U.

Hai người này cũng rất mạnh.

Lâm Tú không thể né tránh tốc độ tấn công của dị thuật ánh sáng, sao hắn có thể nhanh hơn ánh sáng được?

Nhưng không phải là không thể tránh được, tốc độ của ánh sáng đúng là nhanh, nhưng tốc độ của con người lại có giới hạn. Tốc độ phản ứng và tốc độ giơ tay của Khoa Lâm cũng đủ để Lâm Tú có thời gian đưa ra dự đoán.

Thứ thực sự khó giải quyết là dị thuật bóng tối.

Năng lực thôn tính quá khó xử lý.

Trong tư liệu, dị thuật bóng tối có thể nuốt chửng tất cả mọi thứ, bao gồm cả nguyên lực, chân khí, các loại vật thể hữu hình và vô hình. Đánh ở khoảng cách xa cũng vô dụng, đánh cận chiến thì càng

không thể, hắn không biết ra tay như thế nào...

Hắn không khỏi nhìn về phía Triệu Linh Quân đang ngồi cách hắn hai ghế, trầm giọng hỏi: "Năm đó người đánh bại Đạo Cách như thế nào?"

Triệu Linh Quân liếc nhìn Đại vương tử vừa quay lại từ sân thi đấu, điềm nhiên nói: "Tu vi của hắn không bằng ta, khi nguyên lực cạn kiệt thì nhận thua..."

Lâm Tú hỏi: "Đơn giản như vậy sao?"

Triệu Linh Quân hỏi ngược lại: "Không thì thế nào?"

Lâm Tú nhận ra rằng hỏi Triệu Linh Quân là thừa.

Năng lực của nàng chuyên trị các loại làm màu, trong tình huống tu vi chèn ép, đánh ai cũng như chơi, bất kể người đó có năng lực gì, kết quả đều giống nhau.

Vấn đề là, nguyên lực của Lâm Tú lúc này không bằng Đạo Cách.

Dù có để lộ niệm lực thì cũng không có tác dụng gì, hơn nữa, hắn đã chọn được loại năng lực thứ hai để lộ ra rồi, dị thuật hỏa, so với niệm lực hay những thứ như sấm sét, nó không hề nổi bật. Và việc hắn chọn hỏa, còn một nguyên nhân quan trọng khác.

Sau này, không những có thể quang minh chính đại song tu với công chúa Minh Hà, còn có thể song tu với Linh m.

Nghĩ một chút thôi đã thấy rất mong chờ.

Hiện giờ, mười người khiêu chiến trên sân đấu, chỉ còn lại một người cuối cùng.

Đó là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, đến từ một quốc gia nhỏ tên là Ba Sa, đây là lần đầu tiên Lâm Tú nghe thấy tên của quốc gia nhỏ đó.

Trên thực tế, giữa hàng chục quốc gia trên lục địa, phần lớn các quốc gia trong số đó không có cảm giác tồn tại mạnh mẽ. Đối với một số quốc gia nhỏ, ngoại trừ năm vương triều lớn và các nước láng giềng ra, hầu hết mọi người đều không thể gọi được tên của rất nhiều quốc gia.

Thiên tài của quốc gia nhỏ này, đối thủ hãn chọn là Tứ vương tử Đại U.

Tứ vương tử lên sân với gương mặt không chút thay đổi. Cái kẻ cuối cùng đến từ một quốc gia nhỏ đến cái tên cũng chưa từng nghe qua, không chọn Ivan mà chọn hãn, không khiến kẻ này nếm chút đau khổ thì sẽ không nhận ra rằng khiêu chiến hãn là một lựa chọn sai lầm.

So sánh với Tứ vương tử Đại U nhẹ nhàng phong nhã, vị thiên tài của quốc gia nhỏ có vẻ hơi thảm hại.

Trang phục của hãn có phần tả tơi, trên người vẫn còn vết thương chưa lành, rõ ràng là vết thương còn sót lại từ trận đấu trước.

Bên trong sứ đoàn của Đại Hạ và Đại U đều có "năng lực giả" có thể trị liệu hoặc di dời vết thương. Nhưng đối với phần lớn thiên tài của các quốc gia nhỏ, vết thương mà bọn họ gánh chịu trong mỗi lần thi đấu sẽ tích tụ lại. Thiên tài của quốc gia nhỏ đó có thể xông vào trong hai mươi người đứng đầu, thật vô cùng không dễ dàng.

Thời điểm bước chân lên võ đài, thậm chí hấn còn bước đi khập khiễng.

Tiếng trống vang lên, và trận đấu cuối cùng bắt đầu.

Trong tay Tứ vương tử xuất hiện ngọn lửa, nhưng ngay sau đó, hấn đã ngậy ngẩn tại chỗ.

Người thiên tài của quốc gia nhỏ đó không bắt đầu tấn công hấn, mà là bước đến giữa võ đài, quỳ xuống trước mặt băng ghế của trọng tài và sứ thần năm nước.

Hấn quỳ ở đó, ngẩng đầu lên và hét lớn: "Tên ta là Ô Tát, đến từ nước Ba Sa, cầu xin các người, xin hãy cứu lấy đất nước của ta."

Giọng nói của hấn vang vọng toàn bộ khán đài, khiến võ đài đang hết sức ồn ào nhanh chóng trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Tiết Ngung Nhi hạ giọng hỏi Lâm Tú, nàng nói: "Hấn nói gì thế?"

Thiên tài của quốc gia nhỏ nói ngôn ngữ của nước Đại U, hấn nói quốc gia của hấn xảy ra loạn lạc, vô số người dân lưu lạc khắp nơi, đi khỏi quê hương, dân chúng lâm than, khẩn cầu các quốc gia khác vươn tay cứu trợ.

Chương 820: Trận chiến của mười người đứng đầu. (1)

Sau đó, không cần Lâm Tú phiên dịch cho Tiết Ngung Nhị, vì người thanh niên đến từ quốc gia nhỏ này dùng ngôn ngữ của các nước Đại Hạ, Đại La, Đại Lư và các ngôn ngữ khác thường được sử dụng trên đại lục, lặp lại những lời vừa nãy.

Mặc dù những ngôn ngữ này không chuẩn lắm, nhưng có thể thấy được, hắn đã học chúng thật lâu.

Trên sàn thi đấu đột nhiên xảy ra chuyện như vậy khiến không ít người khó hiểu, nhưng trên khán đài phía trước, trên gương mặt của sứ thần các nước Đại U, Đại Thắng, và Đại Lư đều có biểu cảm kỳ lạ.

Một sứ thần Đại U đứng lên, lạnh nhạt nói: "Trong cuộc đấu này, nên tuyên bố người thắng là Tứ vương tử, kẻ này làm nhiễu loạn trật tự cuộc thi, nên bị truất quyền tiếp tục tham gia thi đấu"

Hắn nói xong cũng không thèm nhìn thiếu niên quỳ trên sàn đấu, trực tiếp quay lưng bỏ đi.

Những người khác của mọi người cũng đi theo hắn.

Sứ đoàn và các cường giả của Đại Thắng, và Đại La cũng đi theo rời khỏi khán đài.

Thiên tài của quốc gia nhỏ từ bỏ cơ hội tranh tài, Tứ vương tử không đánh mà thắng, cuộc thi hôm nay kết thúc. Mọi người không còn gì để xem nữa, tất cả đều rời khỏi khán đài. Trận chiến của mười

người đứng đầu được tổ chức vào ngày hôm sau mới là phần đặc sắc nhất của cuộc thi.

Mọi người lần lượt rời khỏi chỗ ngồi, võ đài dần dần vắng bóng người.

Chỉ có thanh niên vẫn còn quỳ ở đó, dáng vẻ đặc biệt cô độc.

Trước khi đi, Lâm Tú quay đầu liếc nhìn võ đài, thiên tài đến từ một quốc gia nhỏ, có lẽ hẳn đã chiến đấu hết mình để lọt vào trong số hai mươi người đứng đầu, để có thể đứng trên võ đài lớn nhất. Nhưng đáng tiếc, mọi người chỉ thấy hứng thú với cuộc tranh tài, không quan tâm đến một quốc gia nhỏ mà đến cái tên thậm chí còn chưa bao giờ nghe qua.

Lâm Tú hỏi thăm một sứ thần của Đại Hạ mới biết chuyện về đất nước Ba Sa.

Đất nước này vốn là một quốc gia nhỏ không gần bó với quốc gia nào, trước đây cũng không được quốc gia nào coi trọng, nhưng một năm trước, một mạch khoáng sản phong phú đã được phát hiện ở Ba Sa.

Mặc dù nó không phải là mạch khoáng vàng bạc, nhưng nó tạo ra một loại kim loại hiếm cực kỳ hữu ích cho việc tu hành dị thuật kim.

Thất phu vô tội, hoài bích có tội. Sau khi Đại U và các quốc gia khác biết chuyện này, bọn họ không thể ngang nhiên cướp đoạt tài nguyên. Sau khi bị từ chối, bọn họ bí mật hỗ trợ một số lực lượng ở đất nước Ba Sa và lật đổ triều đình nước Ba Sa. Sau đó nữa thì chia cắt mạch khoáng, một quốc gia nguyên vẹn lúc đầu tan hoang, dân chúng trôi dạt khắp nơi...

Sở dĩ nước nhỏ này có ngày hôm nay là vì tội ác của ba vương triều lớn, vì thế sau khi nghe những gì hần nói, bọn họ đã rời khỏi nơi thi đấu đầu tiên.

Cá lớn nuốt cá bé, không vì lý do gì cả, đó là quy luật không thể phá vỡ trên thế giới này. Giữa người với người là vậy, và giữa các quốc gia với nhau cũng vậy. Một thiên kiêu như Thiên Diệp Lãm, người sinh ra ở Phù Tang, cũng không thể tự quyết định vận mệnh của mình, và quốc gia nhỏ này cũng như vậy.

Mặc dù dân chúng Đại Hạ thường xuyên bị quyền quý áp bức, nhưng cuộc sống của bọn họ vẫn tốt hơn nhiều so với người dân của những quốc gia nhỏ bé đó.

Ngày hôm sau là trận đấu xếp hạng vị trí thứ mười đến hai mươi, người ta đã hoàn toàn quên đi thanh niên quý trên sân đấu hôm qua, chỉ có chín người tham gia thi đấu, thiên tài của quốc gia nhỏ kia đã rút khỏi cuộc thi.

Thỉnh thoảng, Lâm Tú lại nhìn một hướng trí nào đó trên võ đài, trong đầu hiện lên bóng dáng cô đơn đó.

Chuyện xảy ra trên người thiên tài của quốc gia nhỏ, Lâm Tú có thể cảm động lây, nhưng hần không thể làm gì được, quy tắc của thế giới này vốn là do kẻ mạnh đặt ra.

Cuộc thi chỉ có chín người đã kết thúc trong một ngày.

Tuy Lôi Mông bị đá ra khỏi mười người đứng đầu, nhưng trong chín người này, sức mạnh của hần chắc chắn đứng đầu, thứ hạng cuối

cùng là mười một, lùi một hạng so với lần thi trước đó.

Linh m xếp hạng thứ mười hai, công chúa Minh Hà xếp hạng thứ mười ba, Trương Nhân xếp thứ mười bốn và Tống Ngọc Chương xếp hạng mười sáu. Lần thi đấu này, các thiên kiêu Đại Hạ có thể nói là vô cùng nổi bật.

Đại U cũng rất mạnh, nhưng không còn vinh quang như trước.

Mặc dù trong mười người xếp hạng từ mười đến hai mươi không có vị nào đến từ Đại La, nhưng trong mười người đứng đầu thì có hai người. Coi như là bảo vệ được thể diện của ngũ đại vương triều.

Vì Đại Thắng và Đại Lư không có thiên tài kế tục, trong lần thi đấu này, mười người đứng đầu không có ai, trong hai mươi người đứng đầu chỉ có một người. Vô cùng mất thể diện.

Một ngày sau là cuộc tranh giành mười vị trí đứng đầu bảng.

Cũng là phần mọi người chờ mong đã lâu.

Chương 821: Trận chiến của mười người đứng đầu. (2)

Hôm nay trên võ trường rộng lớn, gần như không còn chỗ trống.

Mười sàn đấu thi đấu gộp lại thành một võ trường rộng lớn, lúc này có hàng chục vũ công của Đại La mặc váy trắng ca múa, giống như những con thiên nga, biểu diễn ca múa trên sân thi đấu.

Sau những màn múa đẹp mắt, cuộc thi hôm nay chính thức bắt đầu.

Trong trận đấu của mười người đứng đầu, mỗi người trong số mười người đều phải đấu một lần, người chiến thắng sẽ nhận được một điểm, người thua cuộc sẽ không có điểm. Nếu điểm tích lũy ngang nhau thì sẽ đánh một trận để phân định thắng bại, thứ hạng cuối cùng sẽ dựa trên mức điểm để xác định.

Thứ tự thi đấu không phải ngẫu nhiên, thực lực của Triệu Linh Quân, Song Tử Tinh của Đại U, Na Tháp Toa và Lâm Tú được coi như đứng đầu mười người, trừ khi bọn họ bị đánh bại, nếu không sẽ không ai gặp bọn họ ở giai đoạn đầu.

Tổ trọng tài sẽ sắp xếp để bọn họ thi đấu với những thí sinh khác trước.

Đối thủ của Triệu Linh Quân trong trận đấu đầu tiên là vương tử Ivan, hắn đã nhận thua trước khi ra sân thi đấu, bằng cảnh giới cấp Địa hạ cảnh không có bất cứ cơ hội đáng nói nào trước niệm lực cảnh giới cấp Địa thượng cảnh.

Đối thủ của Đại vương tử Đại U là Tần Uyển, sau khi ra sân, nàng nhận ra huyền thuật không có tác dụng với hắn, nàng định dùng niệm lực để không chế Đại vương tử, nhưng niệm lực cũng bị bóng tối nhấn chìm, chỉ có thể tuyên bố nhận thua.

Trận đầu tiên, Thiên Diệp Lãm gặp Khoa Lâm. Hiện tại cách vận dụng sức mạnh không gian của nàng đã thuần thục hơn nửa năm trước, khi cuộc thi bắt đầu, nàng trốn vào một chiều không gian khác và xuất hiện từ phía sau Khoa Lâm, kiếm gỗ trong tay đâm thẳng vào hắn.

Nhưng thanh kiếm đó chỉ lướt qua tàn ảnh của Khoa Lâm.

Dị thuật ánh sáng, mặc dù không thể mang đến tốc độ ánh sáng cho Khoa Lâm, nhưng với người thường, tốc độ của hắn đã đủ không thể tin được, nhưng vẫn kém hơn dị thuật tốc độ của Lâm Tú một chút.

Thiên Diệp Lãm hoàn toàn không thể tấn công hắn, Khoa Lâm lại có thể dễ dàng tấn công Thiên Diệp Lãm.

Khoa Lâm nhấn ngón tay, một tia sáng chói lọi lóe lên, thanh kiếm gỗ trong tay Thiên Diệp Lãm bị gãy làm đôi, nàng không có biện pháp gì với tốc độ của Khoa Lâm, dứt khoát tuyên bố nhận thua.

Đối thủ thứ nhất của Na Tháp Toa là Tiết Ngung Nhi.

Nàng, Ngung Nhi và Uyển Nhi đã quen biết nhau từ lâu, cả hai đều biết rõ thực lực của của nhau nên cuộc cạnh tranh giữa hai người không gay cấn và hấp dẫn như cuộc so tài giữa Thiên Diệp Lãm và Khoa Lâm. Thậm

chí hai nàng còn không dùng năng lực, chỉ dùng hai thanh kiếm gỗ đầu võ với nhau.

Sau một trận ẩu đả, Ngung Nhi tự mình nhận thua.

Na Tháp Toa là thiên tài hàng đầu của Đại La, một năm bốn mùa đều tu hành ở vùng địa cực, thực lực hơn nàng không chỉ một chút, thực sự buông tay buông chân đấu với nhau, nàng cũng không phải là đối thủ của Na Tháp Toa.

Trận đấu thứ năm là giữa Lâm Tú và Tứ vương tử.

Hai người họ có một loại duyên phận đặc biệt, và lần này bọn họ lại trùng hợp quần vào nhau.

Cân nhắc đến chuyện mấy ngày trước Tứ vương tử vừa mới bị Lâm Tú hạ trong tích tắc, đánh gãy mấy cái xương sườn. Và lần trước ở Phù Tang, ba đánh một cũng không thắng được, trọng tài tri kỷ hỏi thăm hấn: "Tứ điện hạ, có muốn nhận thua hay không?"

"Nhận thua?" Guong mặt Tứ vương tử lộ ra vẻ thất bại, hấn nói:

"Dừng sĩ Đại U, có thể thua trận, nhưng tuyệt đối sẽ không nhận thua. Lâm Tú thì sao, người cho rằng ta sợ hấn sao, cho dù ta không phải đối thủ của hấn, ta cũng sẽ không bao giờ nhận thua!"

Những lời nói đầy ẩn ý này cộng với vẻ mặt không chút sợ hãi của hấn khiến nhiều người phải lần nữa ghé mắt nhìn hấn.

Không hổ danh là một trong những thiên kiêu chói mắt nhất trên đại lục, thái độ kiêu ngạo và khí phách này không phải ai cũng có được.

Tứ vương tử uốn ngực sai bước đến trung tâm sân đấu, tương đối giống khí thể tráng sĩ một đi không trở lại.

Lâm Tú đi đến đối diện hắc, trước khi thi đấu, hai người ôm quyền chào hỏi.

Ngay khoảnh khắc cúi đầu, một giọng nói vang lên bên tai Lâm Tú.

Tứ vương tử liếc hắc một cái rồi hạ giọng: "Vừa nãy bên kia có nhiều người quá, là lỗi của ta, ta xin lỗi ngươi, chút nữa ngươi nhẹ tay một chút, ta sẽ cho ngươi thêm một viên nguyên tinh cấp năm..."

Lâm Tú thừa nhận, đúng là hắc coi thường Tứ vương tử.

Nhưng, Tứ vương tử cũng đánh giá thấp hắc.

Định mua chuộc hắc bằng một viên viên nguyên tinh, hắc thiếu viên nguyên tinh này sao?

Lâm Tú thấp giọng nói: "Hai viên."

Tứ vương tử không do dự, lập tức nói: "Đồng ý!"

Mặc dù cộng thêm hai viên này, tổng cộng hắc đã nợ Lâm Tú mười hai viên nguyên tinh cấp năm. Nhưng, đây là trận tranh giành mười vị trí đứng đầu, gần mười vạn người trên khán đài đều đang dõi theo bọn họ, hắc là Tứ vương tử của Đại U, nếu mất thể diện giống như Ngải Mỹ Lệ, hắc thà chết còn hơn.

Chương 822: Giao dịch (1)

Và hắn cũng không thể nhận thua, cái mồm vừa tuyên bố hùng hồn như thế, hiện tại lại nhận thua, chẳng phải đang tự tát vào mặt mình sao?

Tốt nhất là nên đánh một trận có qua có lại với Lâm Tú, cũng không thể thua quá thảm, tốt hơn hết là thua một cách có tôn nghiêm, có thể diện. Lâm Tú tiếp tục nói: "Ngoài ra, nói cho ta biết nhược điểm trong dị thuật bóng tối của Đạo Cách"

Tứ vương tử sững sốt một chút, sau đó nói: "Việc này không thể!"

Kể với Lâm Tú điểm yếu trong dị thuật của Đạo Cách, chuyện này thì có gì khác với tu thông với địch phản quốc đâu?

Lâm Tú thần nhiên nói: "Vậy thì ta không cần hai viên nguyên tinh kia nữa, để tỏ lòng kính trọng với ngươi, ta sẽ cố hết sức, Tứ vương tử, cẩn thận nhé..."

Gương mặt Áo Thác thay đổi, suy nghĩ nhanh chóng chuyển động.

Ai bảo hắn tôn trọng mình?

Tôn hay không tôn là chuyện nhỏ, lần thi đấu này, hắn đã đủ mất mặt rồi.

Nếu mất thêm lần nữa, hắn thực sự sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Hắn sẽ bị coi là nổi sỉ nhục của Đại U, Nguyên lão viện sẽ đá hắn ra khỏi danh sách trọng điểm bồi dưỡng, hắn sẽ không còn cơ hội đuổi kịp Đại vương tử và Nhị vương tử.

Suy nghĩ của hắn quay cuồng, hắn nhanh chóng nói: "Kéo dài, dị thuật bóng tối của Đạo Cách khi phát huy vô cùng tiêu hao nguyên lực, chỉ cần ngươi có thể kéo đến khi nguyên lực của hắn hao hết, hắn sẽ không phải là đối thủ của ngươi..."

Tứ vương tử cảm thấy đây không phải là thông đồng với kẻ địch.

Nếu thực lực của Lâm Tú mạnh hơn Đạo Cách thì hoàn toàn không cần kéo dài, Đạo Cách cũng sẽ thua, giống như Triệu Linh Quân. Nếu thực lực của hắn yếu hơn Đạo Cách thì kéo dài cũng không có tác dụng gì, Đạo Cách cũng sẽ không cho hắn cơ hội để kéo dài thời gian.

Hắn chỉ đang trần thuật một sự thật.

Đúng, chính xác là như vậy.

Lúc này, Lâm Tú tiếp tục hỏi: "Còn nhược điểm của Khoa Lâm thì sao?"

Tứ vương tử cắn răng: "Ngươi đừng quá đáng quá!"

Lâm Tú lắc đầu, hắn bắt đầu tập trung khí lạnh trong lòng bàn tay.

Mí mắt Tứ vương tử nháy lên, lập tức nói: "Coi như ta nói cho ngươi, chỉ cần bao vây là ngươi có thể hạn chế tốc độ của hắn, khiến hắn không có chỗ nào trốn thoát. Nhưng băng của ngươi là thứ hữu hình, không thể nào bao vây hắn được, trừ khi sử dụng những lực lượng vô hình như hỏa, lôi, niệm lực. Điều kiện tiên quyết là ngươi sẽ không bị ánh sáng của hắn bắn chết trước khi bao vây được hắn..."

Lâm Tú mỉm cười, nói: "Yên tâm, ta sẽ nhẹ tay..."

Tứ vương tử nghiêng rằng nói: "Đợi một chút, ta còn một yêu cầu khác"

Trên khán đài, âm thanh nghi ngờ của mọi người truyền đến.

"Ồ, sao Lâm Tú và Tứ vương tử hành lễ lâu vậy?"

"Vẫn chưa bắt đầu sao?"

"Chuyện gì đang xảy ra?"

Ngay khi bọn họ đang đặt ra nghi vấn, cuối cùng hai người cũng đi chuyển, cả Lâm Tú và Tứ vương tử đều lùi lại phía sau, giữ khoảng cách mười trượng, sau đó đồng thời ra tay.

Tứ vương tử triệu hồi ra cơn mưa lửa ngợp trời, bên ngoài cơ thể Lâm Tú xuất hiện một mộ băng hình tròn.

Mưa lửa rơi xuống đập vào phía ngoài mộ băng, phát ra âm thanh "xèo xèo" Mộ băng cũng theo đó mà tan chảy, tan thành sương mù hơi nước khắp bầu trời.

Sau đó, những hạt hơi nước đó ngưng tụ thành nhũ băng dày đặc, bắn về phía Tứ vương tử. Xung quanh cơ thể Tứ vương tử bị ngọn lửa bao quanh, tạo thành một bức tường lửa, toàn bộ nhũ băng đều bị cản lại.

Đồng thời, trên đỉnh đầu Tứ vương tử cũng xuất hiện một thanh trường mâu bằng lửa, bắn về phía Lâm Tú với tốc độ chóng mặt.

Cơ thể Lâm Tú như ngọn gió, linh hoạt né tránh mọi công kích, trên mặt đất xuất hiện vài hố đen cháy sém.

Vào lúc này, một cây thương băng cũng xuất hiện trong tay hắn.

Hắn ném nó về phía Tứ vương tử, sau lưng Tứ vương tử xuất hiện đôi cánh bằng lửa khổng lồ, hắn vỗ nhẹ đôi cánh rực lửa, ngọn thương bằng vỏ tan.

“Phân khích!”

“Quá phân khích!”

“Đây mới là trận chiến của mười người đứng đầu!”

Trong cuộc chiến đầu này, người tới ta đi, có công có thủ, có sự đối đầu của băng và lửa, có sự va chạm của nhiều chiêu thức hoa lệ khác nhau, có âm ầm ầm to lớn, có tiếng nổ, khiến những người trên khán đài xem đến mê mẩn.

Đó mới thực sự là so tài.

Mấy người trước, người thì nhận thua, người thì kết thúc trận chiến ngay lập tức, xem không đủ ghiền. Trận so tài này, những tình huống nguy hiểm và gay cấn mọc lên khắp nơi, và hoa lệ thường xuyên xuất hiện, vừa bạo lực lại không thiếu thẩm mỹ, khiến bọn họ cảm thấy không mất tiền oan khi mua vé vào cửa.

Nghe thấy những âm thanh cảm thán trên khán đài, Tứ vương tử cũng cảm thấy bỏ ra hai viên nguyên tinh cũng rất đáng giá.

Gần đến thời gian, hắn và Lâm Tú nhìn nhau, khẽ gật đầu.

Hắn ngưng tụ tất cả ngọn lửa xung quanh và lao về phía Lâm Tú.

Chương 823: Giao dịch (1)

Hàn khí xung quanh Lâm Tú bắt đầu khởi động, một kiếm băng ngưng tụ trong tay hắn, trường kiếm chém đôi ngọn lửa, mũi kiếm chạm vào cổ họng Tứ vương tử.

Tứ vương tử thở dài nhẹ nhõm, trên gương mặt lộ ra biểu cảm không cam tâm, hắn nói: "Ta thua."

Trên khán đài vang lên một trận xôn xao.

Trong trận chiến này, mặc dù Tứ vương tử thua, nhưng vì mọi người đã được chứng kiến một trận đấu tuyệt vời nên không ai cảm thấy hắn mất mặt, so với những thiên tài còn chưa đánh đã nhận thua thì Tứ vương tử có thể nói là có cốt khí.

Xứng đáng là người đứng thứ tư trong cuộc thi lần trước.

Chỉ có các cường giả chân chính của những quốc gia khác mới thấy nghi ngờ trong lòng.

Với thực lực của Lâm Tú, việc đánh bại Tứ vương tử chắc chắn sẽ không mất quá nhiều thời gian, hắn làm thế là định giấu tài, để đối phó với kẻ địch tiếp theo sao?

Chắc chắn là thế rồi, trong thi đấu, giấu tài là điều vô cùng cần thiết, bộc lộ hết năng lực quá sớm sẽ chỉ khiến đối thủ nghiên cứu ra cách đối phó với mình.

Còn những khán giả kinh ngạc và cổ vũ thì bọn họ chỉ cười nhạt.

Những người đó không hiểu gì cả, cuộc độ sức thật sự thường được quyết định trong một khoảng thời gian rất ngắn, cái loại cảnh tượng người tới ta đi, người công ta

phòng, người phòng ta công, không giống thi đấu mà giống biểu diễn.

Lâm Tú và Tứ vương tử trở lại chỗ ngồi, không để lộ dấu vết liếc nhìn nhau, sau đó mỗi người ngồi vào chỗ của mình.

Người làm ăn coi trọng chữ thật.

Tứ vương tử trả tiền, nguyên tỉnh giá trị hai mươi vạn lượng, đổi với Lâm Tú, hai viên là con số vô cùng to lớn, đừng nói là cho hấn thể diện, hấn muốn đánh mấy trận, đánh như thế nào, thua ra sao, dứt khoát, bi tráng hay về vang, Lâm Tú đều có thể định chế theo ý hấn.

Là hao hết nguyên lực, kiệt sức ngã xuống hay là bị đóng băng thành khối đá, hay bị một quyền đánh bay... Có rất nhiều kiểu kết thúc cho hấn lựa chọn.

Cuối cùng, Tứ vương tử chọn cái kết có thể diện, Lâm Tú cho hấn được về vang.

Cả người mua và người bán đều hài lòng với giao dịch này.

Tại thời điểm này, vòng thi đấu thứ hai đã bắt đầu.

Trong vòng thi này, vẫn là năm người đứng đầu đấu với năm người đứng sau, nhưng sẽ thay đổi đối thủ. Đối thủ của Triệu Linh Quân biến thành Thiên Diệp Lãm, Lâm Tú đối chiến với Ivan, Đại vương tử và Nhị vương tử Đại U chia nhau ra đánh với Tiết Ngung Nhi và Tần Uyển, Na Tháp Toa đánh với Tứ vương tử.

Có một sự chênh lệch rõ ràng về thực lực giữa năm người đứng đầu và năm người đứng sau trong cuộc thi lần này.

Trong vòng thi này, chỉ có Tứ vương tử không nhận thua.

Mặc dù kết thúc giống nhau.

Hắn vẫn thua.

Thậm chí, ở trong tay Na Tháp Toa, hắn còn bị thương nhẹ.

Trong lần tranh tài trước đó, Tứ vương tử đứng thứ tư, Na Tháp Toa đứng thứ năm. Sau ba năm, hắn đã không còn là đối thủ của Na Tháp Toa. Đầu tiên là việc phát hiện ra băng hỏa song tu, khiến tốc độ tu hành của Na Tháp Toa tăng lên gấp đôi, thứ hai, Đại La có thể dồn phần lớn tài nguyên của mình cho Na Tháp Toa, nhưng trên Tứ vương tử còn có Hai vương tử khác, Đại U không thể bồi dưỡng hắn như vậy. Vì nhiều nguyên nhân khác nhau, thực lực của hắn và Na Tháp Toa dần được mở rộng.

Sau khi kết thúc vòng đấu này, rất nhanh lại đến một vòng đấu mới, tổng cộng có năm vòng thi như vậy.

Khi Thiên Diệp Lãm gặp Triệu Linh Quân và Lâm Tú, đều chọn nhận thua, không chỉ bởi nàng biết mình không phải là đối thủ của bọn họ, trong Lâm gia, thân phận của nàng là thiếp, đánh với vợ lớn và chồng là chuyện không thể tha thứ.

Khi đối mặt với Đại vương tử Đạo Cách và Na Tháp Toa thì nàng chọn chiến đấu.

Dị thuật bóng tối của Đạo Cách có thể cắn nuốt nguyên lực, chân khí, thậm chí là tất các thực thể. Nàng cũng không thể tiếp cận cơ thể hắn, Thiên Diệp Lãm không có cách đối phó với hắn, và trận chiến giữa nàng và Na Tháp Toa thì vô cùng hấp dẫn và gay

cần, cuối cùng, Na Tháp Toa giành chiến thắng trước nàng một cách ngoạn mục.

Nếu như không phải nguyên lực của Thiên Diệp Lãm cạn kiệt trước, thì chiến thắng hay thất bại của bọn họ vẫn còn là ẩn số.

Nếu không có sự xuất hiện của Lâm Tú, trong lần thi đấu này, rất có thể Thiên Diệp Lãm sẽ dễ dàng trở thành một trong năm người đứng đầu, đây chính là điều mà mọi người đã dự đoán trước đó.

Tần Uyển và Tiết Ngung Nhi biết bản thân không đủ thực lực để tranh giành năm vị trí đứng đầu, nên cũng không lãng phí tinh thần và sức lực, trong mấy trận tiếp theo đều nhận thua, Nhi vương tử Ivan của Đại La cũng đưa ra lựa chọn tương tự.

Mặt khác, Tứ vương tử không nhận thua trận nào, đánh với Lâm Tú, đấu với Na Tháp Toa, chạm chán với Khoa Lâm, đối đầu với Đạo Cách, ngay cả khi gặp phải Triệu Linh Quân, hắn cũng dũng cảm đứng trên sàn đấu.

Chương 824: Giao dịch (1)

Mặc dù hấn bị niệm lực mạnh mẽ ép nằm trên đất, dáng vẻ không thể di chuyển vô cùng thảm hại, nhưng tinh thần không bao giờ nhận thất bại của hấn rất đáng để mọi người học hỏi và khâm phục.

Dù đánh năm trận và thua cả năm, thất bại nhưng vẫn vinh quang.

Trong năm vòng thi đấu, đối mặt với những đối thủ khác nhau, Triệu Linh Quân, Đại vương tử và Nhị vương tử Đại U, Lâm Tú, và Băng Hậu của Đại La là không thua trận nào, mỗi người đều tích lũy được năm điểm.

Còn năm người còn lại, bọn họ đánh thua cả năm trận, dù có thắng hết các trận tiếp theo thì cũng chỉ tích lũy được bốn điểm, rút lui khỏi cuộc đua tranh giành năm vị trí đứng đầu trước thời hạn.

Ngoài việc kinh ngạc trước loại thực lực cường đại mạnh mẽ như địa chấn của bọn họ, mọi người còn phát hiện ra một sự thật.

Trong số những người tham gia tranh mười hạng đứng đầu, có năm người đều đến từ một nhà, bọn họ đều là thê tử của Lâm Tú, cả nhà bọn họ chiếm một nửa trong số mười Thiên kiều đứng đầu đại lục...

Và mười Thiên kiều đều được chọn ra từ năm vương triều lớn, mấy chục quốc gia, và hàng nghìn thí sinh.

Trong số những nữ tử ưu tú nhất thế hệ trẻ trên đại lục, chỉ có Băng Hậu của Đại La là không rơi vào nanh vuốt của hấn.

Sau khi nhận ra điều này, người xem trên khán đài buồn phiền, đặc biệt là đám nam

tử, rất nhiều người cảm thấy không thăng bằng trong lòng, việc tranh giành vị trí trong mười người đứng đầu chẳng khác nào đang xếp hạng vị trí cho thê thiếp của người nào đó.

Chuyện này bất công biết bao?

Ông trời không chỉ ban cho hần vẻ ngoài đẹp trai, tài năng xuất chúng, mà còn ban cho hần những người phụ nữ ưu tú nhất đại lục này. Kiếp trước hần cứu thế giới à, nếu không có công cứu thế giới thì hần không xứng đáng được hưởng đặc ân như vậy..

Sau năm trận đấu, hôm nay năm người Lâm Tú không cần tham gia cuộc thi đấu hôm nay nữa.

Kế tiếp, là trận đấu cạnh tranh vị trí thứ sáu đến thứ mười của Thiên Diệp Lâm, Tần Uyển, Tiết Ngung Nhi, Tứ vương tử và vương tử Y Vạn. Mỗi người trong số bọn họ sẽ đối đầu với bốn người còn lại.

Tần Uyển và Tiết Ngung Nhi thường mài dũa với Thiên Diệp Lâm, biết sức mạnh của Thiên Diệp Lâm cao hơn các nàng. Vương tử Y Vạn xem qua trận đấu giữa Thiên Diệp Lâm và Na Tháp Toa, cũng biết mình không phải là đối thủ của nàng, trước khi cuộc thi bắt đầu đã nhận thua.

Tứ vương tử là dũng sĩ Đại U, đương nhiên sẽ không nhận thua, nhưng hần biết, ngọn lửa của mình không thể cản trở được đao bằng không gian của Thiên Diệp Lâm, một đao đó chặt đôi biển lửa, mặt đất bên cạnh hần có dấu vết rất sâu.

Nếu đòn đánh này lệch thêm chút nữa, cả người của hần sẽ bị chia làm hai, từ Tứ

vuông tử biến thành bát vương tử.

Nhưng điều đó vẫn không ngăn được bước chân hắn.

Hắn lần lượt thách đấu với Tân Uyển, Tiết Ngung Nhi, và vương tử Y Vạn.

Mặc dù thua trước Thiên Diệp Lâm, lại thua trước Tân Uyển, rồi thua trước Tiết Ngung Nhi, nhưng Tứ vương tử lại càng bùng nổ hơn, cuối cùng đã đánh bại vương tử Y Vạn trong trận chiến cuối cùng.

Sau cùng, hắn đứng thứ chín trong Thiên kiều bảng lần này với một thắng và chín bại.

Vương tử Y Vạn thua cả mười trận, đứng thứ mười.

Trong những trận đấu tiếp theo, không có gì hồi hộp.

Với kết quả thắng bốn trận trên tổng số chín trận, Thiên Diệp Lâm giành được vị trí thứ sáu, Tân Uyển thứ bảy, Tiết Ngung Nhi thứ tám. Các thứ hạng tứ thứ sáu đến thứ mười đã được xác định.

Sau một ngày thi tài, hiện tại đã hoàng hôn.

Ngày mai, sẽ diễn ra trận đấu cuối cùng của cuộc so tài, cũng là trận đấu xếp hạng năm vị trí đứng đầu.

Cuộc thi vẫn chưa bắt đầu, các sông bạc lớn của Đại La, thậm chí là các thiên tài của nhiều quốc gia, đang dự đoán thứ hạng cụ thể của cuộc đấu này.

Không có bất kỳ tranh cãi gì về việc Triệu Linh Quân tiếp tục đứng đầu Thiên kiều bảng. Dị thuật bóng tối của Đại vương tử

Đại U khó giải quyết, không hề hồi hộp đứng ở vị trí thứ hai. Dị thuật ánh sáng của Nhị vương tử, dù chỉ ra tay vài lần, nhưng tốc độ và sức mạnh đó, tất cả mọi người đều đã chứng kiến, nên chắc chắn hẳn có thể giành được vị trí thứ ba.

Về vị trí thứ tư, một số người cho rằng người đó là Lâm Tú, bởi vì nửa năm trước hẳn đã có chiến tích vang dội là lấy một địch ba và giành được chiến thắng.

Cũng có người cho rằng người đó là công chúa Na Tháp Toa, bởi vì lúc nàng đánh bại Tứ vương tử thì vô cùng nhẹ nhàng, mà Lâm Tú và Tứ vương tử lại đánh với nhau rất lâu. Hơn thế nữa, năng lực của bọn họ tương tự, nguyên lực của công chúa Na Tháp Toa rõ ràng mạnh hơn một chút.

Trong sự chờ đợi của vô số người, trận đấu cuối cùng đến rất nhanh.

Đấu trường rộng lớn đã chật cứng người từ lâu, nhiều người không có chỗ ngồi chỉ có thể đứng ở lối đi giữa khán đài, sau một vài tiết mục múa, tiếng trống trầm lắng vang lên, khán đài bỗng im bật.

Chương 825: Đối đầu với Khoa Lâm (1)

Hai bóng người đứng trên sàn đấu, một lớp băng dày từ dưới chân bọn họ lan ra, ngay sau đó mặt đất đã đóng băng hơn mười trượng. Nguyên lực của Na Tháp Toa sâu hơn Lâm Tú khá nhiều, chân nàng giẫm trên mặt băng, tầng băng dưới chân Lâm Tú bắt đầu lan lên phía trên, nhanh chóng đông cứng hai chân hắn.

Nhưng chỉ với một chút sức, Lâm Tú đã thoát khỏi sự đóng băng đó.

Giờ đây, vô số nhũ băng đang lao về phía hắn.

Lâm Tú giơ tay lên ngưng ra một tấm khiên bằng băng khổng lồ, nhũ băng lao đến. Sau khi khiên băng gánh chịu phần lớn sát thương từ những nhũ băng đó, nó lập tức vỡ tan, một phần nhỏ nhũ băng rơi trên cơ thể Lâm Tú, phát ra tiếng bộp bộp.

Hắn đứng yên không di chuyển, những chiếc nhũ băng lại vỡ ra thành vô số mảnh và rơi xuống khỏi người hắn.

Bóng dáng Lâm Tú biến mất, trong hư không chỉ để lại một luồng tàn ảnh.

Na Tháp Toa đưa tay lên hơi vung bàn tay, trước mặt nàng xuất hiện một vòm băng hình tròn, ngay sau đó, một nắm đấm bình thường đã đánh vào mặt ngoài lớp băng đó. Dù nắm đấm nhỏ nhưng lại có sức mạnh vạn quân, đến cả một hơi thở vòm băng cũng không thể cản được, trực tiếp vỡ vụn.

Nắm đấm của Lâm Tú xuất hiện trước mặt nàng, dừng ở nơi cách ngực nàng một tấc.

Đối với Na Tháp Toa, người tận mắt chứng kiến trận chiến ấy ở Phù Tang, nàng biết rất rõ rằng mình không phải là đối thủ của Lâm Tú. Mặc dù nguyên lực của nàng thâm hậu hơn hẳn, nhưng võ đạo của hắn thần bí khó lường, ngoại trừ một số năng lực đặc thù, không thì không thể thắng được hắn.

Ít nhất dị thuật bằng là không có tác dụng, trừ khi cảnh giới của nàng trên cấp Địa.

Và nàng đã nhìn ra, Lâm Tú đang nhường nàng. Nếu như không phải bạn bè của Quân và Uyển, nàng đã bị hắn đánh bại từ lâu.

Vì vậy, nàng giơ tay lên, ra hiệu rằng trận đấu này nàng nhận thua.

Trên khán đài, những tiếng ồn ào huyên náo truyền đến.

"Na Tháp Toa điện hạ cũng thua rồi."

"Võ đạo của hắn thật mạnh, tương đương với việc đồng thời có cả năng lực tốc độ và sức mạnh."

"Liệu Song Tử Tinh của Đại U có bị hắn đánh bại hay..."

"Nói đùa cái gì thế, tốc độ của Nhị vương tử, năng lực của Đại vương tử, hắn dựa vào đâu mà thắng được?"

Mọi người không có quá nhiều bất ngờ khi Lâm Tú giành chiến thắng trước Na Tháp Toa, trận đấu này kém hấp dẫn hơn nhiều so với trận đấu giữa hắn và Tứ vương tử. Nhưng trong lòng một số thiên tài võ đạo không tránh khỏi sự phấn khích.

Cuộc thi này vô cùng không công bằng với bọn họ, những thiên tài chỉ đơn thuần tu

hành võ đạo đều không có được thứ hạng cao, nếu không phải Lâm Tú đánh chính danh tiếng cho võ đạo, có lẽ họ họ đã tự nghĩ ngờ bản thân.

Chỉ cần có cường giả võ đạo vào được top năm cuộc tranh tài, thì võ đạo sẽ có nhiều triển vọng hơn.

Sau khi giành chiến thắng trước Na Tháp Toa, Lâm Tú có thể nghỉ ngơi một lúc. Na Tháp Toa thua, nàng cần tiếp tục thách đấu với người thứ ba, nếu thua cả ba trận, nàng sẽ đứng ở vị trí thứ năm trong Thiên kiều bảng lần này. Nếu như nàng có thể thắng một trận, vậy thì người thua sẽ tiếp tục đấu với những người còn lại.

Trước trận đấu tiếp theo, nàng cũng có một quãng thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi để phục hồi nguyên lực.

Và trong khoảng thời gian này, trên sân băng nơi Lâm Tú và Na Tháp Toa vừa chiến đấu, một số nữ tử trẻ tuổi chân đi giày trượt, nhanh nhẹn nhảy múa trên sân băng, các nàng xoay vòng trên sân băng, làm ra các động tác nhảy với kỹ thuật tuyệt đẹp. Sau chương trình vui tai vui mắt giữa trận đấu, Na Tháp Toa phải đối mặt với Nhị vương tử Đại U.

Mặt đất lại đóng băng trong phút chốc, đôi cánh ánh sáng mọc ra sau lưng Khoa Lâm, hắt lơ lửng trong không trung. Na Tháp Toa bắn ra vô số nhũ băng về phía hắn, đồng thời, vô số tia sáng bắn ra từ đôi cánh ánh sáng sau lưng Khoa Lâm, đánh tan hoàn toàn những nhũ băng đó, và tiếp tục bắn xuống mặt đất.

Na Tháp Toa dùng vòm băng để phòng ngự, luồng ánh sáng bắn vào lớp băng, tạo ra một vụ nổ lớn khiến lớp băng vỡ tan. Na Tháp Toa lại tiếp tục ngưng tụ thêm một lớp băng khác, nhưng vẫn bị dư âm hất bay ra phía sau.

Nhưng dưới sự điều khiển của Na Tháp Toa, những mảnh băng đã bị Nhị vương tử đập vỡ vụn và rơi vương vãi xung quanh hấn đột nhiên tập trung lại, tạo thành một lớp băng hình cầu, nhốt Nhị vương tử vào trong.

Na Tháp Toa chạm tay vào lồng băng, hàn khí trong cơ thể không ngừng tuôn ra, lớp băng càng ngày càng dày hơn. Nhị vương tử bị nhốt bên trong, lớp băng dần ép hấn từ phía ngoài vào trong.

Lúc này, đôi cánh phía sau hấn đã hóa thành một luồng ánh sáng, tập trung trên tay hấn, biến thành một thanh kiếm ánh sáng.

Khoa Lâm chém ra một đường kiếm, lớp băng dày đặc và rắn chắc rất dễ dàng bị cắt ra giống như đậu hũ, hai tay Na Tháp Toa tách ra khỏi lớp băng: "Ta thua..."

Chương 826: Đối đầu với Khoa Lâm (2)

Trên khán đài, Lâm Tú cũng thấy hình ảnh này.

Tứ vương tử không lừa hấn, quả thật bằng không thể bao vây được Khoa Lâm. Trong thanh kiếm ánh sáng được ngưng tụ bằng năng lực của hấn ẩn chứa nguồn năng lượng khổng lồ, một thứ hữu hình khó có thể vây khốn hấn.

Sau khi thua trước Khoa Lâm, Na Tháp Toa cũng nhận thua ở trận đấu phía sau.

Nàng có có sức đánh một trận với Khoa Lâm, nhưng nàng không có cơ hội giành được chiến thắng trước Đạo Cách và Quân.

Như vậy, sau hai trận đấu, nàng giành được thành tích thứ năm trên Thiên kiều bảng.

Theo thứ tự, tiếp theo đến lượt Lâm Tú.

Trận chiến này của hấn và Khoa Lâm rất quan trọng. Triệu Linh Quân và Đạo Cách được công nhận là không thể chiến thắng, vì vậy trận chiến giữa Lâm Tú và Khoa Lâm liên quan đến việc ai có thể lọt vào vị trí thứ ba trên Thiên kiều bảng.

Trước khi thi đấu, một trọng tài đã hỏi Lâm Tú rằng hấn có muốn nhận thua hay không.

Trận chiến này không thể so với trận chiến tầm thường, năng lực của Nhị vương tử Đại U rất đặc biệt, dù không phải là đấu tranh sinh tử thì cũng rất dễ đánh đối thủ bị thương, nếu có tai nạn trong thi đấu thì bản thân phải tự gánh chịu hậu quả.

Lâm Tú từ chối nhận thua, bước lên sàn đấu.

Nhị vương tử cũng chậm rãi bước đến phía đối diện hẳn.

Trận đấu này, vì nguyên nhân ở Khoa Lâm, trước khi trận đấu diễn ra, bốn cường giả cấp Thiên dị thuật bằng của vương triều Đại La đã bao phủ toàn bộ võ đài bằng một hầm băng khổng lồ.

Phạm vi tấn công mà năng lực của Khoa Lâm tạo ra là quá lớn, nếu không cẩn thận sẽ vô tình làm bị thương những người trên khán đài.

Hầm băng trong suốt, không ảnh hưởng đến thị giác của khán giả.

Trên khán đài im lặng, lúc này, tất cả mọi người đều chú ý tới trận chiến giành hạng ba này.

Tiếng trống đầu giờ thi vang lên, một luồng ánh sáng trắng và một luồng ánh sáng vàng đồng thời xuất hiện trên khán đài.

Ánh sáng màu trắng là một cây thương băng, ánh sáng màu vàng là một tia sáng, thương băng đâm xuyên qua cơ thể Nhị vương tử, tia sáng cũng đâm xuyên qua cơ thể Lâm Tú. Nhưng, hai người lại bình an vô sự, đó chẳng qua chỉ là phần hư ảo của bóng dáng.

Một lúc sau, rất nhiều người trên khán đài mới có phản ứng.

Nhanh.

Quá nhanh.

Dị thuật của Khoa Lâm và võ đạo của Lâm Tú đều nổi tiếng với tốc độ vô cùng nhanh. Hai người có tốc độ nhanh nhất trong cuộc thi đã gặp nhau trong trận đấu này, và đã xuất hiện cảnh tượng kỳ diệu.

Sau khi cả hai người đều tránh được đòn tấn công của đối phương, bọn họ trở lại vị trí ban đầu, nhìn như thể bất động.

Trên võ đài, ánh mắt Khoa Lâm hơi lóe lên, hắn còn tưởng rằng mình đã đủ nhanh, nhưng không ngờ có người còn nhanh hơn hắn. Hắn vung tay lên, một chùm tia sáng khác bắn ra.

Lâm Tú hơi nghiêng người, chùm tia sáng xẹt qua tai hắn, va vào lớp băng phía sau. Va chạm tạo ra âm thanh rất lớn, nhưng không xuyên qua được lớp băng.

Khoa Lâm hơi cau mày, lần lượt bắn ra nhiều luồng ánh sáng khác, tất cả đều bị Lâm Tú né tránh dễ dàng.

Trên khán đài, mọi người lại náo loạn.

"Không thể nào..."

"Hắn còn nhanh hơn cả ánh sáng?"

"Có thể né tránh được đòn tấn công của dị thuật ánh sáng?"

Tính công kích của dị thuật ánh sáng là nhanh nhất trong tất cả các loại dị thuật, cũng là một trong những loại dị thuật mạnh nhất. Mặc dù nó không phải là bất khả chiến bại, ánh sáng sẽ bị dị thuật bóng tối nuốt chửng, sẽ bị một số năng lực ngăn cản.

Tuy nhiên, chưa từng nghe đến chuyện tránh khỏi ánh sáng.

Trong đoàn sứ giả Đại U, một cường giả chậm rãi nói: "Hắn không nhanh hơn ánh sáng, mà là nhanh hơn Khoa Lâm"

Hiện tại, trong tất cả các năng lực đã biết, Đại U vẫn chưa phát hiện ra năng lực

nào nhanh hơn ánh sáng, tốc độ sấm sét cũng rất nhanh, nhưng nếu không phải ở cảnh giới Cấp Địa thì rất khó để thành thạo.

Tốc độ của Lâm Tú đương nhiên không thể nhanh hơn ánh sáng.

Nhưng động tác của hắn chỉ cần nhanh hơn Khoa Lâm là đã có thể tránh được công kích của Khoa Lâm.

Tuy nhiên, điều này đòi hỏi thị lực và phản xạ đáng kinh ngạc, điều mà người bình thường khó làm được, không chỉ là người bình thường, đến tận lúc này, chỉ có một mình Lâm Tú làm được điều này.

Trên sàn đấu, bàn tay của Khoa Lâm đã nhanh đến mức gần như chỉ còn lại tàn ảnh, vô số tia sáng bắn về phía Lâm Tú, dày đặc.

Tuy nhiên, Lâm Tú lại né được tất cả chúng, tia sáng Khoa Lâm bắn ra chỉ đập lên lớp băng đằng sau hắn và tạo ra những tiếng nổ lớn. Trong lòng Khoa Lâm càng thêm chấn động, dựa vào dị thuật ánh sáng, hắn đã đánh bại vô số đối thủ, nhưng đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống như vậy.

Hắn đã bắt đầu hiểu một chút cảm giác của Áo Thác rồi.

Không phải là Áo Thác quá yếu mà là Lâm Tú này quá mạnh, Áo Thác cũng không dễ dàng khi có thể kiên trì dưới tay Lâm Tú lâu như vậy.

Chương 827: Năng lực chân chính (1)

Trên khán đài, vẻ mặt Tứ vương tử trịnh trọng, nhưng trong lòng hắn không nhịn được cười. Khoa Lâm à Khoa Lâm, không phải người rất mạnh sao, không phải cũng không thể đối phó được với Lâm Tú đó sao, người có tư cách gì cười nhạo ta, nếu người thua Lâm Tú, xem người làm sao cười được. Rồi hắn mới nhận ra mình nghĩ không đúng.

Hắn là Tứ vương tử của Đại U, không nên nghĩ đến chuyện Lâm Tú sẽ thắng.

Nhưng hắn không thể kiểm soát được suy nghĩ của mình.

Trên giáo trường, Lâm Tú nghênh tiếp chùm sáng dày đặc, khi thì nghiêng đầu, khi thì nghiêng người, nhẹ nhàng tránh thoát tất cả chùm sáng bắn về phía hắn, từng bước từng bước lại gần Khoa Lâm, càng ngày càng gần hắn ta...

Chùm sáng mạnh mẽ đánh trúng lồng ngực phía sau, nổ tung giống như pháo bông rực rỡ.

Khoa Lâm không nghĩ sẽ bị Lâm Tú tiếp cận, trong lòng nổi lên cảm giác bất an.

Cường giả đại U từng nói, ngoại trừ Đạo Cách ra, những người còn lại không được để cho Lâm Tú tiếp cận.

Trừ khi đạt tới cấp Thiên, nếu không cơ thể của hắn không mạnh hơn người thường là bao.

Khi Lâm Tú còn cách Khoa Lâm mấy trượng, thân thể Khoa Lâm biến mất tại chỗ, ngay sau đó xuất hiện ở đầu kia giáo trường, ngón tay như điện, tần suất công kích càng

nhANH, cÀNG bẮN rA nhiềU chũM sÁng, thẾ
nhưng vẫN bị LÂM Tú trÁnh thoÁt.

ẦM ẦM!

DướI cõNG kÍch củA Khoa LÂM, lờNG bắNG bÁO
hỘ toÀN bỘ giÁo trườNG đỀU rung lÊN khiỂN
khán giẢ trÊN đÀI vÔ cÙNG sỢ hÃI, nẾU lỜNG
bắNG bị vỖ, mẤY đòN tẤN cõNG ĐÁNH trÚNG
bỌN hẮN thì hÀI cỐT cũNG chẮNG cÒN.

Khoa LÂM thấy LÂM Tú liêN tỤc di chuyỂN
tỚi chỖ hẮN, ÁNH mẮT dÂN trỞ nÊN nghiỀM
tÚC. ĐượC NguyêN LÃO việN chỌN trÚNG, mƯỢN
vật tu hÀnh gẦN nỬA nĂM, thực lỰc củA hẮN
ĐÃ tĂNG lÊN khÔNG ÍT. VỐN tưởNG thi ĐẤU
lẦN nÀY hẮN chỉ yẾu hƠN TriệU LĩNH QuÂN và
ĐẠO CÁCH, lẠI khÔNG nghĩ tỚi cÒN có nhÂN
vật khÓ chƠI nhƯ thẾ nÀY.

BẦY giỜ, trÊN khán đÀI, sỨ đOÀN ĐạI U cũNG
phát rA tiẾng kINH hỒ.

Cứ nghĩ cuỘC tỶ thí nÀY sẼ kẾT thÚC sỚM,
nhưng Nhị cÔNG tỬ cÔNG kÍch liêN tỤc mà
LÂM Tú vẫN thÀnh thẠO trÁnh thoÁt, làm
ngườI tA cảm giÁC LÂM Tú ĐANG chiẾM thẾ
thƯỢNG phong.

"Sao hẮN nhANH nhƯ vẬY?"

"Nhị vƯƠNG tỬ cÒN khÓ ĐÁNH bẠI."

"Khó trÁCH cả bA lẦN Tú vƯƠNG tỬ ĐỀU thua
trONG tay hẮN"

Tú vƯƠNG tỬ cuỐI cÙNG cũNG nỖ mÀY nỖ MẶT,
hỪ lẠNH: "CÁC ngườI nghĩ tÊN LÂM Tú kIA
yẾu sAO? BẦY giỜ biẾT bẢN vƯƠNG khÓ khẮN
thẾ nÀO rỒI chứ, CÁC ngườI cẦN bẢN khÔNG
biẾT bẢN vƯƠNG vì ĐạI U bỎ rA bAO nhiẾU,
thẬM chí cÒN khÔNG tiẾC trỌNG thƯƠNG ĐỂ
bÚC rA toÀN bỘ thực lỰc củA hẮN"

"Xin lỗi, là chúng ta hiểu lầm Tứ vương tử.

"Cả Nhị vương tử cũng chột vật, trước đó chúng ta thực sự đã đánh giá thấp hẳn"

"Tứ vương tử có thể tỷ thí với Lâm Tú lâu như vậy quả không dễ dàng"

Giờ phút này, hầu như tất cả mọi người đều khẳng định nỗ lực của Tứ vương tử, dù bị thương nặng vẫn liều mạng bức Lâm Tú tung ra át chủ bài, để cho Đại vương tử và Nhị vương tử đề phòng trước. tinh thần xả thân quên mình này, đáng quý.

Quả thực Tứ vương tử đã trả giá rất lớn, cú ngã đến mười hai viên nguyên tinh, lòng hấn lại đau. Tuy chuyện này chỉ có hai người hấn và Lâm Tú biết, nhưng nếu nuốt lời, lấy thân phận của hấn một khi truyền ra ngoài, thật sự sẽ thân bại danh liệt.

Hấn nhìn hai bóng người trên võ trường, suy nghĩ trong lòng càng không thể kìm nén được.

Nếu, nếu như Lâm Tú đánh bại Khoa lâm thì hấn sẽ không mất chút thể diện nào.

Nhờ sự giúp đỡ của vật thần bí kia, thực lực của Khoa Lâm đã tăng lên rất nhiều. Nếu cùng bại trước Lâm Tú, Áo Thác hấn thua mấy trận thì thể nào, ai có thể trách hấn?

Nếu ban đầu người được chọn là hấn, có thể kết quả sẽ khác, ít nhất năng lực của hấn càng khắc chế Lâm Tú hơn.

Mắt lão gia hỏa kia có mắt không trông, chắc đã sớm hối hận...

Trên giáo trường, trước sự áp sát của Lâm Tú, Khoa Lâm không né tránh nữa. Sau lưng hắn xuất hiện đôi cánh ánh sáng to lớn, hóa thành vô số chùm sáng, ùn ùn bắn thẳng về phía Lâm Tú.

Chùm sáng đầy trời, bao trùm nguyên một khu vực trước mặt hắn.

Lần này xem ngươi trốn thế nào!

Chùm sáng dày đặc khiến Lâm Tú không thể tránh thoát đành ngưng kết một bức tường băng để trốn.

Ầm!

Sau tiếng vang, tường băng nát bấy, đất đá trên mặt đất bay tán loạn, bắn lên vô số bụi mù, Khoa Lâm nhếch miệng cười.

Cuối cùng đã kết thúc.

Nhưng vào lúc này, hắn bỗng cảm thấy nóng bỏng.

Không đúng, đối thủ của hắn hệ băng, sao hắn lại thấy nóng?

Đang lúc Khoa Lâm vẫn còn nghi hoặc thì một bức tường lửa bỗng xuất hiện xung quanh thân hắn, bao lấy hắn, ngay cả bên trên cũng dung hợp lại với nhau, hoàn toàn nhốt hắn trong ngọn lửa.

Giờ phút này, ngoại trừ khiếp sợ ra, trong lòng Khoa Lâm còn vô cùng mờ mịt.

Ngọn lửa này ở đâu ra?

Lúc bây giờ, trong làn bụi đất xuất hiện bóng dáng có phần chật vật, quần áo rách rưới, nhưng cũng không bị thương nhiều, cơ thể hắn không ngừng tuôn ra hỏa diễm khiến tường lửa vây quanh Khoa Lâm càng ngày

càng dày. Khán đài đang yên tĩnh bỗng chốc
xôn xao.

Chương 828: Năng lực chân chính (2)

Mới qua mấy ngày, bọn hắn lại được gặp một vị Song năng lực giả!

Vô số người trong sứ đoàn Đại U khiếp sợ đứng bật dậy.

“Đây là...”

“Chuyện này sao có thể!”

“Băng và hỏa, hắn là Song năng lực giả!”

“Đại Hạ cũng có một vị Song năng lực giả...”

“Vậy mà bây giờ mới bại lộ, che giấu rất kĩ”

“Không ổn, Nhị vương tử bị hắn khống chế rồi!”

Tứ vương tử đại ra, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Lâm Tú là Song năng lực giả, hắn vẫn luôn che giấu thực lực, làm tiêu hao nguyên lực của Khoa Lâm trước, sau đó lại dùng biện pháp mình dạy cho hắn, vây khốn Khoa lâm.

Đây là Lâm Tú tự nghĩ ra được.

Hắn giống như những người khác, lộ ra vẻ khiếp sợ, kinh hãi nói:

“Hắn nắm giữ hai loại dị thuật, còn nghĩ ra biện pháp này, Khoa Lâm nguy hiểm...”

Tiết lão quốc công ngồi ở hàng đầu liếc mắt nhìn mấy tên cường giả Đại U đang khiếp sợ, thân nhiên nói: “Ngạc nhiên cái gì, thiên tài Song năng lực chỉ Đại U các ngươi được phép có, còn Đại Hạ ta thì không sao, trên thế giới nào có đạo lý như vậy?”

Cường giả Đại U khoe môi giật giật, cuối cùng cũng không nói được cái gì.

Đại U xuất hiện Song năng lực giả, các quốc gia khác cũng có thể, chỉ là thiên phú của vị Đại Hạ này mạnh hơn, che giấu cũng kỹ, ra tay bất ngờ, e rằng Nhị vương tử khó lòng thắng nổi.

Nhìn cũi giam hỏa diễm trên giáo trường, nhiều người bên phía Đại hạ cũng ngổ ngàng kinh sợ.

Cái miệng của Minh Hà công chúa và Song Song đều há ra thành hình chữ O, quen biết Lâm Tú lâu như vậy mà ngay cả các nàng cũng không biết chuyện này, nhất là Minh Hà công chúa, ngày nào Lâm Tú với nàng cũng song tu, vậy mà nàng còn không biết hần nắm giữ dị thuật Hỏa.

Nàng quay đầu nhìn sang bên cạnh, phát hiện Thiên Diệp Lãm cũng thất kinh, Tân Uyển và Tiết Ngung Nhi lại rất lạnh nhạt, rõ ràng đã biết từ trước.

Cùng lạnh nhạt còn có Triệu Linh Quân.

Minh Hà công chúa nhìn nàng một cái, hỏi: "Người cũng đã sớm biết?"

Triệu Linh m nhếch miệng: "Đương nhiên, hần là tỷ phụ của ta"

Minh Hà công chúa nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Triệu Linh Quân ngồi cách đó không xa, biểu lộ bình tĩnh, chẳng chút bất ngờ, các nàng là người một nhà, biết bí mật mật của Lâm Tú cũng rất bình thường.

Nàng khẽ thở dài, chẳng biết tại sao trong lòng cực kỳ chua xót.

Cơ hội trở thành người một nhà với Lâm Tú đã từng đặt trước mặt nàng, nhưng bản thân nàng lại không biết trân trọng, đến lúc mất rồi mới thấy hối tiếc. Nếu như thượng tiên cho nàng cơ hội lần nữa, nàng nhất định sẽ nói nàng nguyện ý...

Trên giáo trường, cuối cùng Khoa Lâm cũng hiểu được, Lâm Tú giống Tiêu n, cũng có Song năng lực.

Bản thân đã trúng bầy của hắn.

Gặp trúng năng lực cấp Thiên, hắn không sợ Băng, không sợ Thủy, không sợ Kim, không sợ Mộc, không sợ Thổ, duy chỉ khi bị ngọn lửa vây khốn mới khiến hắn vô kế khả thi.

Lòng hắn vừa sợ vừa giận, con người bắt đầu chuyển vàng, từ trong mắt bắn ra hai luồng kim quang sáng chói, kim quang xuyên qua bức tường lửa đang vây khốn hắn, thiêu đốt thành hai đường xâu hoắm dưới mặt đất, lòng băng bảo vệ giáo trường cũng có dấu hiệu tan ra, nhưng đã nhanh chóng được cường giả Đại La tu bổ.

Lúc này Khoa Lâm không khác gì một con thú điên cuồng bị nhốt.

Tốc độ của hắn rất nhanh, nhưng bị tường lửa vây khốn nên chỉ có thể di chuyển trong khu vực nhỏ.

Mà tường lửa vô hình vô chất, dị thuật ánh sáng vốn không thể phá vỡ, trừ khi hắn đánh bại Lâm Tú.

Kim quang quét ngang, toàn bộ võ đài bị phá hu không còn hình dạng, nhưng mỗi lần quét tới Lâm Tú đều bị hắn tránh thoát dễ dàng.

Tay Khoa Lâm lại ngưng tụ kiếm quang, ra sức chém, tuy mỗi nhát đều bỏ ra một cái khe trên tường lửa, nhưng hỏa diễm xung quanh rất nhanh sẽ liền lại, hoàn toàn vây khốn hắn bên trong.

Tường lửa không ngừng co vào, khu vực hắn có thể hoạt động càng ngày càng nhỏ, đồng thời cảm giác nóng bức cũng khiến mọi ranh giới khác sụp đổ.

Cuối cùng, khi ngọn lửa kia co vào tới mức độ nhất định, Khoa Lâm cũng không còn cách nào tiếp nhận loại thiêu đốt kia, kiếm quang trong tay tán loạn, vô cùng không cam lòng nói: "Ta thua..."

Hỏa diễm vây khốn hắn từ từ tiêu tan, Khoa Lâm nhìn bóng dáng trước mặt, ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Hắn sẽ thất bại, nhưng không nghĩ sẽ bại dưới tay Lâm Tú, nửa năm trước hắn còn chưa từng nghe qua cái tên này, tuổi của người này còn nhỏ hơn so với hắn, tài nguyên tu hành lấy được cũng kém xa, mà lúc thi đấu lại dễ dàng đánh bại hắn.

Hắn đã từng đập vô số thiên tài thành danh.

Hiện tại lại trở thành bàn đạp cho người khác.

Trên khán đài cũng phá lệ yên tĩnh.

Trận chiến vừa rồi cho bọn hắn rung động rất lớn.

Khoa Lâm mạnh cỡ nào, rõ ràng là thiên tài chư quốc, thiên tài các nước đỉnh cấp gặp phải hắn, chút dũng khí đánh một trận cũng không có. Mà trận chiến vừa rồi hắn lại bại hoàn toàn.

Chương 829: Năng lực chân chính (3)

Càng khiến người ta giật mình đó là trong khoảng thời gian này, Lâm Tú không những đánh bại Khoa Lâm thanh danh vang dội, mà còn nắm giữ Song năng lực băng hỏa.

Tuy đây không phải lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy thiên tài Song năng lực, nhưng lần trước, ngay cả top hai mươi mà tên Đại U kia cũng không vào nổi có ý nghĩa hoàn toàn khác với top ba trước đó.

Trên khán đài, một cường giả Đại U liếc mắt nhìn Tiết lão quốc công, dùng tiếng Đại Hạ hỏi: "Chẳng lẽ vị thiên tài này của Đại Hạ, trong thân thể có hai linh hồn..."

Tiết lão quốc công cười lạnh, nói: "Ai nói chỉ có hai linh hồn mới nắm giữ Song năng lực, Đại U các người chỉ là Song năng lực giả tạo, cháu rể lão phu mới là Song năng lực chân chính"

Vị cường giả Đại U kia không nói gì.

Mặc dù Tiêu n nắm giữ Song năng lực, nhưng cũng không thể sử dụng cùng lúc.

Giống như vị cường giả cấp Thiên của Đại Hạ nói, đó chỉ là Song năng lực giả tạo.

Về sau Đại U còn bí mật dùng thí nghiệm với hàng trăm cặp song sinh, nhưng đều thất bại, điều kiện sinh ra một thể song hồn quá mức hà khắc, vừa vặn Tiêu n không cách nào phục chế lại.

Nếu như Song năng lực của Lâm Tú là ngẫu nhiên, vậy dĩ nhiên là tốt nhất.

Bọn hắn chỉ lo Đại hạ nắm giữ phương pháp chế tạo Song năng lực giả.

Vị cấp Thiên của hoàng thất bên cạnh Tiết lão quốc công cảm khái nói: "Tiết huynh thật sự có mắt nhìn người, lúc đó ta hiểu kỳ, vì sao người lại gả đích nữ của mình làm thiếp người ta, bây giờ nghĩ lại, Tiết huynh quả là nhìn xa trông rộng..."

Thật ra hôm qua Tiết lão quốc công mới biết, lúc đó cũng chấn kinh hồi lâu, hiện giờ vẫn lộ vẻ ngạo nghễ nói: "Đó là đương nhiên, ánh mắt lão phu có sai bao giờ, trước đây lúc hấn còn nhỏ yếu lão phu đã nhìn ra, sau này hấn nhất định sẽ tạo ra chấn động lớn..."

Vị vương gia của hoàng thất có chút tiếc nuối, dạng cường giả này, nếu như có thể trở thành người của hoàng thất thì thật là tốt biết mấy, đáng tiếc, ánh mắt của Minh Hà kém xa so với vị cô nương của Tiết gia kia, không ra tay trước một bước. Bằng không hôm nay cũng không đến lượt Tiết lão thất phu ở trước mặt khoe khoang.

Sau khi chiến thắng Khoa Lâm, Lâm Tú chậm rãi quay lại khán đài, ngồi vào vị trí của mình.

Na Tháp Toa bên cạnh trừng to mắt nhìn hấn, đôi mắt màu xanh lam tràn đầy ngoài ý muốn.

Đạo Cách cũng nhìn hấn bằng ánh mắt chấn kinh.

Đám người trên khán đài càng xì xào bàn tán không ngừng.

Bọn hấn vừa ghen tị lại vừa hâm mộ Lâm Tú, trăm ngàn lần không nghĩ tới, trừ những thứ thượng thiên cho hấn trước đó, còn cho

hắn Song năng lực cực kỳ hiếm thấy, hàng trăm triệu người không có lấy một người.

Hắn không phải con ruột của thượng thiên đấy chứ?

Vô số cảm xúc hâm mộ và ghen tị lan tràn ở giữa các thiên tài chư quốc trên khán đài quan chiến, thậm chí bọn hắn còn không lòng dạ nào thưởng thức tiết mục lộn nhào phần khích của gấu trắng trên giáo trường...

Trong lòng Na Tháp Toa tràn ngập hiếu kỳ, hỏi Lâm Tú: "Từ nhỏ ngươi đã đã thức tỉnh Song năng lực sao?"

Lâm Tú lắc đầu, nói: "Không, có một lần sao băng trên trời rơi xuống, rồi một mảnh vụn của nó rơi vào trong nhà của ta, xém chút nện vào ta, về sau không biết tại sao ta lại ta thức tỉnh năng lực thứ hai."

Lúc đầu hắn còn xoắn xuýt, không biết phải nói chuyện này kiểu gì, trong lúc vô tình nghe được bí mật Đại U, vừa vắn cho hắn linh cảm.

"Sao băng?" Na Tháp Toa mờ mịt.

"Sao băng!" Đại vương tử Đạo Cách nghe vậy, con ngươi bỗng nhiên co rụt lại.

Sao băng, lại là sao băng, có thể để hắn gia tăng thực lực lên bao nhiêu chính là do phát hiện ra sao băng, Lâm Tú thức tỉnh dị thuật thứ hai cũng nhờ sao băng, kết luận của Đại U không có sai, sao băng ở thiên ngoại quả nhiên có năng lực thần bí.

Nếu như Lâm Tú nói là một nguyên nhân khác, căn bản đạo sẽ không tin, nhưng hắn nói việc này có liên quan tới sao băng, hắn không có bất kỳ hoài nghi gì.

Đại U là quốc gia hiểu rõ nhất sự thần kỳ của sao băng.

Lâm Tú lừa gạt được Na Tháp Toa, còn liếc nhìn Triệu Linh Quân một chút, phát hiện nàng chả có vẻ gì ngạc nhiên cả.

Hắn không nói với nàng, Linh m cũng sẽ không.

Phần lớn nàng đều trong bộ dáng điềm tĩnh, khiến cho người ta nhìn không thể nhìn thấu tâm tư.

Lâm Tú có thể phát giác được, sau lưng, bên người, đều có vô số ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào hắn, may là trước đó vị Đại U đã cho mọi người một phen chấn kinh, nên cũng khiến bọn hắn có năng nể tiếp nhận nhất định, ánh mắt những người này nhìn hắn, có hâm mộ, có ghen ghét, ngược lại là không có cảm xúc khác.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía giáo trường, hiện tại là thời gian nghỉ ngơi giữa trận, mấy con gấu trắng ngoan ngoãn ngây ngô ở trên trận làm mấy động tác buồn cười.

Chương 830: Quang Âm tới tay (1)

Lần trước Na Tháp Toa có nói qua, chờ bọn hắn trở về sẽ tặng hắn một tiết mục biểu diễn của gấu trắng. Sau khi biểu diễn kết thúc là tới trận thi đấu tiếp theo của Khoa Lâm.

Bởi vì hắn bại dưới tay Lâm Tú nên sau khi khôi phục nguyên lực, cần tiếp tục khiêu chiến với Triệu Linh Quân, nếu như hắn thua cả hai trận thì hắn sẽ đứng thứ tư trong cuộc thi này.

Nếu như hắn có thể thắng một trận hoặc là hai trận thì có khả năng xếp hạng sẽ tăng lên.

Đáng tiếc hắn không có khả năng.

Lúc đầu hắn định trực tiếp nhận thua, nhưng không biết lần này Tứ vương tử Áo Thác lên cơn điên gì, biết rõ không địch lại vẫn nhất quyết ra sân, nếu hắn nhận thua trước chẳng phải không bằng cả Áo Thác sao?

Lúc tỷ thí với Đạo Cách, Khoa Lâm giờ tay lên, bắn ra chùm sáng.

Đạo Cách đứng tại chỗ không nhúc nhích, chùm sáng kia chạm vào cơ thể hắn liền trực tiếp bị nuốt vào trong. Một màn này, khi Khoa Lâm ở Đại U đã trải qua vô số lần, đã sớm tập mãi thành thói quen.

Trừ phi hắn có thể lập tức tiến vào cấp Địa thượng cảnh, nếu không sẽ chẳng làm gì được Đạo Cách.

Không dùng được dị thuật công kích với Đạo Cách, cũng không thể đụng vào thân thể của

hắn, một lát sau, Khoa Lâm liền giơ hai tay lên, ra hiệu nhận thua.

Trận tiếp theo, hắn phải đối chiến Triệu Linh Quân.

Trong hai năm đầu sau trận thi đấu kết thúc, hắn đã khắc khổ tu hành, từng nghĩ đến việc đánh bại nữ nhân này trong giải đấu, nhưng khi nghe tin một năm trước nàng đã tấn thăng lên cấp Địa thượng cảnh thì hắn không còn loại suy nghĩ đó nữa.

Sau khi tiếng trống vang lên, trận tỷ thí bắt đầu, Khoa Lâm liền xuất ra năng lực mạnh nhất của mình.

Đôi cánh ánh sáng to lớn sau lưng hắn dang rộng, bỗng vỡ đập, hóa thành vô số tia sáng, phô thiên cái địa, dũng mãnh lao về phía Triệu Linh Quân, nhưng một khắc sau, ngàn vạn tia sáng kia ngưng lại giữa hư không.

Khoa Lâm há hốc mồm, trận thi đấu lần trước, Triệu Linh Quân đâu có năng lực như vậy.

Niệm lực của nàng có thể khống chế cả ánh sáng...

Trên khán đài, cũng truyền tới một trận tiếng ô lên.

Giờ khắc này, thời gian như dừng lại, vô số tia sáng bất động ở đó, phảng phất như đứng im, vô số chùm sáng đậu ở chỗ đó, lộng lẫy ngưu mộng.

Triệu Linh Quân nhẹ nhàng phát tay, toàn bộ chùm sáng bay ngược trở lại, đáp xuống bên cạnh Khoa Lâm.

Ầm!

Chùm sáng đánh trúng mặt đất, tiếng nổ mạnh bên tai không dứt, mặc dù không đánh trúng Khoa Lâm, nhưng hắn vẫn bị dư âm từ nó đánh bật ra ngoài, từ dưới đất bò dậy.

"Phi" "Phi" Hắn phun hết bùn đất trong miệng ra, trong tai ù ù một mảng.

Hắn ngơ ngác nhìn Triệu Linh Quân, ba năm không gặp, nàng đã cường đại đến mức này rồi sao?

Trên khán đài, vẻ mặt của các cường giả cấp Thiên có chút phức tạp.

Thiên phú kinh khủng cộng thêm năng lực cường đại, chẳng bao lâu nữa, ngay cả bọn hắn cũng không còn là đối thủ của nàng.

Trên khán đài yên tĩnh, hồi lâu sau đám người mới xôn xao.

Cường đại như Khoa Lâm, ở trước mặt nàng lại nhỏ yếu như hài tử.

Phất tay đã đánh bại một trong những Song Tử Tinh của Đại U, đây là thực lực tuyệt đối.

Vả lại, vừa rồi Khoa Lâm dùng chiêu này để đối phó với trượng phu của nàng, bây giờ nàng lại dùng chính chiêu thức đó trả lại cho Khoa Lâm, hiển nhiên đang giúp trượng phu báo thù.

Vào lúc này, mọi người càng hâm mộ Lâm Tú nhiều hơn.

Có một người thê tử như vậy, có thể đi ngang toàn bộ đại lục.

Người dân Đại Hạ không xa lạ gì với điều này, việc Triệu Linh Quân hộ phu mọi người đều biết, các quyền quý của Đại Hạ đều hiểu sâu sắc về điều này.

Sau khi để thua Lâm Tú, Đạo Cách và Triệu Linh Quân, Khoa Lâm cũng đã kết thúc tất cả các cuộc tỷ thí và xếp thứ tư trong danh liệt Thiên kiều bảng, kém hơn một bậc so với thứ hạng trước đó của hắn.

Trải qua mấy trận tỷ thí, lúc này, thời gian đã tới giữa trưa.

Sau một canh giờ, chính là trận tranh đấu giữa ba vị trí đầu bảng, mà kết quả trước mặt cũng đã ngoài dự liệu của mọi người.

Thực lực Song Tử Tinh chỉ kém Triệu Linh Quân, vốn tưởng sẽ tiếp tục chiếm vị trí thứ hai, thứ ba trong danh sách Thiên kiều bảng, nhưng không ngờ Lâm Tú lại có Song năng lực, Nhị hoàng tử không ngờ lại thất bại trước hắn.

Chỉ là thắng lợi của hắn cũng nên dừng ở đây.

Ngay cả khi hắn có Song năng lực Băng Hỏa, lại thêm Võ Đạo thần kỳ kia, mọi người cũng không thể tưởng tượng làm sao hắn có thể chiến thắng được Đại vương tử đệ thuật bóng tối.

Trong khi ăn trưa cùng nhau, Lâm Tú nhận thấy có rất nhiều người nhìn hắn với vẻ mặt phức tạp.

Lý Bách Chương, Trương Nhân, Tống Ngọc Chương, một số thiên tài Đại Hạ, thậm chí còn có Minh Hà công chúa, Thiên Diệp Lãm, Mộ Dung Ngọc và Song Song...

Nếu như không có cuộc tỷ thí hôm nay, bọn hắn cũng không biết Lâm Tú còn có song năng lực.

Chương 831: Quang Âm tới tay (2)

Khó trách tốc độ tu hành của hắn nhanh như vậy, Băng, Hỏa, lại thêm song tu, tốc độ tu hành đã tăng gấp ba lần. Nếu như hắn dùng năng lực Băng song tu với Minh Hà công chúa, dùng năng lực Hỏa song tu với Triệu Linh m, tốc độ tu hành sẽ là bốn lần...

Bại lộ Song năng lực, dường như cũng giải thích điểm then chốt trong tốc độ tu hành của hắn.

Cho dù cơ sở thiên phú của hắn kém một chút, tích lũy gấp bốn lần vẫn có thể đạt đến mức khó tin.

Mà cùng lúc đó, nơi nào đó trên tầng cao nhất của pháo đài, một tên cường giả cấp Thiên của Đại U nhìn Đại vương tử với ánh mắt sáng rực hỏi: "Người nói năng lực của hắn đến từ sao băng?"

Đạo Cách nhẹ gật đầu, nói: "Chính tai ta nghe được hắn nói cho Na Tháp Toa biết, hắn cũng không phải là trời sinh có được Song năng lực, dị thuật Hỏa là sao băng mang lại cho hắn..."

"Sao băng, lại là sao băng..."

Trên mặt mấy tên cường giả Đại U đều lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

Kể từ khi phát hiện ra thứ đằng sau, trong hai năm qua, Đại U không ngừng nghiên cứu về sao băng, thậm chí còn cố ý thu thập những mảnh sao băng rơi xuống Đại U trước đó nhưng cũng không phát hiện ra điều gì khác lạ...

Phần lớn sao băng chỉ là những viên đá thông thường, một số ít có thể rèn thành vũ khí, một số rất nhỏ lại có lực lượng đáng sợ, những ai tiếp xúc với nó sẽ chết đi trong thời gian ngắn một cách khó hiểu, Nguyên Lão viện đành phải hạ lệnh chôn nó sâu xuống lòng đất...

Nếu như năng lực thứ hai của Lâm Tú là do sao băng rơi xuống ở Đại Hạ mang tới, vậy thì chẳng kỳ lạ chút nào.

Đến nay, những đồ vật thần bí ở thiên ngoại này, bọn hắn vẫn chưa làm rõ được.

Cũng không biết có phải Đại Hạ phát hiện ra cái gì không, xem ra sau lần thi đấu này cần phải trao đổi với bọn hắn một chút tin tức.

Sau khi ăn cơm trưa xong, mấy người Lâm Tú lại đi tới giáo trường.

Một canh giờ này, phần lớn người xem trên khán đài, thậm chí ngay cả cơm còn không ăn, một mực đợi ở nơi này, xem ba trận tỷ thí được tiến hành vào buổi chiều.

Cũng là ba trận tỷ thí cuối cùng.

Thứ tự thi đấu của ba vị trí đầu cũng sẽ được quyết định sau ba trận này.

Phía trước giáo trường, là top mười vị trí trong Thiên kiều bảng, lúc Lâm Tú đi đến nơi, ba vị vương tử Đại U cũng đang muốn ngồi xuống.

Lâm Tú đi thẳng tới trước mặt Khoa Lâm, Khoa Lâm hơi nhướng mày, coi là Lâm Tú chiến thắng hắn, là đến khoe khoang khiêu khích, không nghĩ tới Lâm Tú lại đối với hắn vươn tay, dùng ngôn ngữ Đại U chuẩn lại lưu loát nói ra: "Khoa Lâm vương tử,

người rất mạnh, lần này ta may mắn thắng người, hi vọng lần sau chúng ta còn có cơ hội so tài."

Khoa Lâm thoáng kinh ngạc, không nghĩ Lâm Tú nói ngôn ngữ Đại U tốt như vậy, càng không có nghĩ tới hẳn có phong độ thể này, lúc đầu hẳn còn đối với chuyện Lâm Tú ẩn tàng năng lực, âm hiểm thắng hẳn cảm thấy không cam lòng, giờ phút này trong lòng hẳn lại bình thường trở lại một chút, vươn tay, bắt tay với Lâm Tú, nói ra: "Người cũng rất mạnh, lần sau gặp lại, ta sẽ càng thêm cẩn thận so với lần này."

Tỷ thí thắng, không đi chế giễu đối thủ, còn lấy lễ nghi Đại U, biểu thị tôn trọng đối thủ, hẳn cũng là một vị cường giả đáng để tôn trọng.

Sau khi bắt tay với Khoa Lâm, Lâm Tú lại vươn tay về phía Đạo Cách, nói: "Ngưỡng mộ Đại vương tử từ lâu, đã sớm muốn lĩnh giáo dị thuật bóng tối cường đại, một lát nữa tỉ thí ta sẽ dốc toàn lực ứng phó."

Toàn lực ứng phó là sự công nhận lớn nhất với thực lực đối phương, Đạo Cách bắt tay Lâm Tú nói: "Bản vương cũng sẽ toàn lực ứng phó."

Một lát sau, Lâm Tú buông tay, mỉm cười chuẩn bị rời đi, lại phát hiện Tứ vương tử một mặt mong đợi nhìn hẳn.

Lâm Tú phớt lờ hẳn, hẳn tạm thời làm tan huyền thuật của Tân Uyển và dị thuật Phi Hành của Ngung Nhi, để trống được hai vị trí vốn đã được chuẩn bị cho Khoa Lâm và Đạo Cách, xã giao thoải phòng bọn hẳn một chút là để đạt được năng lực của bọn họ,

nghĩ rằng hẳn thực sự muốn bắt tay với bọn họ hay sao?

Lâm Tú không để ý đến hẳn, hẳn đem Tần Uyển Huyền chỉ dị thuật, Ngung Nhi Phi Hành dị thuật, tạm thời hòa tan, một lần nữa thu được hai cái năng lực vị trí, chính là vì Colin cùng Doug chuẩn bị, thương nghiệp lẫn nhau thối, là vì thu hoạch được năng lực của bọn hẳn, cho là hẳn thật muốn cùng bọn hẳn nắm tay sao?

Tứ vương tử thấy Lâm Tú muốn đi, trong lòng lo lắng, dùng âm thanh nhỏ tới mức khó thể nhận ra nói: "Thêm một viên."

Lâm Tú dừng chân một chút, sau đó mỉm cười nhìn Tứ vương tử, vươn tay ra nói: "Áo Thác vương tử, ngươi đúng là một đối thủ đáng để tôn kính, tinh thần không bao giờ bỏ cuộc rất đáng để chúng ta học hỏi..."

Chương 832: Lâm Tú VS Đạo Cách (1)

Tứ vương tử nhẹ nhàng thở ra, cũng nói: “Người cũng là một trong những đối thủ mạnh nhất ta từng gặp, nếu như sau này có cơ hội đến Đại U, bản vương nhất định sẽ long trọng chiêu đãi người.”

Khoảnh khắc nắm lấy tay với Lâm Tú, trái tim đang treo lơ lửng của Áo Thác cuối cùng cũng đã thả lỏng.

Không có cách nào tốt hơn để chứng minh thực lực của một người hơn là sự công nhận của một đối thủ hùng mạnh.

Hắn ta đã bắt tay Đạo Cách, bắt tay với Khoa Lâm, nếu duy nhất không bắt tay với mình, một mặt nào đó đã nói ra, có nghĩa là trong lòng hắn với tư cách là đối thủ, bản thân mình không thể so sánh nào với Đạo Cách và Khoa Lâm được.

Cũng may là, hắn đã kịp thời sử dụng một viên nguyên tinh, nên đã cứu vãn được tất cả những chuyện này.

Đã đối đầu với Lâm Tú nhiều lần như vậy, hắn ta đã biết rất rõ Lâm Tú rồi, không có gì mà một viên nguyên tinh không giải quyết được, nếu vẫn không được, thì tới hai viên.

Lâm Tú Đại Hạ và ba vương tử Đại U tuy là đối thủ nhưng lại tôn trọng lẫn nhau, cảnh tượng bọn họ bắt tay nhau được vô số người chứng kiến.

Những thiên tài hàng đầu đại lục này ngoại trừ tài năng xuất chúng ta còn có lòng dạ rộng lớn.

Bọn họ không hề bị quyền lực làm ô nhiễm, không giống như những quan viên bản thủ chỉ quan tâm đến lợi ích, lúc này đây, không có khác đất nước, không có phân biệt đối xử, chỉ có sự tôn trọng dành cho đối thủ, sự cạnh tranh công bằng, chính nghĩa mà thôi.

Đây cũng là ý nghĩa ban đầu của cuộc thi.

Chỉ là không biết từ bao giờ, cuộc thi đã trở thành công cụ để các quốc gia khác nhau ở đại lục tranh giành lợi ích, thật đáng quý là những thiên kiêu này vẫn có thể giữ được cái tâm trong sáng..

Trước khi cuộc thi bắt đầu, Lâm Tú không ngồi vào chỗ mà đi đến vị trí của sứ đoàn Đại Hạ, trò chuyện với Linh m và Minh Hà công chúa.

Lúc này trong cơ thể hắn có thêm hai loại năng lực nữa.

Mặt trời hôm nay rất đẹp, chiếu vào cơ thể hắn thật ấm áp, dễ chịu, nhưng ngoài sự thoải mái bên ngoài, dưới ánh nắng, nguyên lực trong cơ thể hắn cũng từ từ tăng lên.

Và khi hắn đang vận hành một năng lực khác, có một loại sức mạnh liên tục đổ vào cơ thể hắn, nguồn gốc của sức mạnh đó không phải là từ không gian hiện thực.

Dị thuật hệ âm dương như hút lấy sức mạnh từ một dị không gian nào đó.

Không cần biết nguồn sức mạnh của nó từ đâu, điều mà Lâm Tú thích nhất chính là loại năng lực thiên phú này, có thể tu luyện mọi lúc, mọi nơi và không bị giới hạn bởi ngoại cảnh.

Tuy rằng không có huyền thuật và dị thuật phi hành, những sớm muộn gì hắn cũng sẽ lấy lại, hiện tại ánh sáng và bóng tối càng có ích lợi cho việc tu hành của hắn.

Buổi thi đấu buổi chiều sắp bắt đầu, Lâm Tú trở lại vị trí của mình.

Trước khi ngồi xuống, hắn nắm tay chào Đại vương tử và Nhị vương tử như một lời cảm ơn vì bọn họ đã tặng cho hắn năng lực.

Đạo Cách và Khoa Lâm cũng thay mặt cho Đại U nắm tay đáp lễ lại.

Đồng thời, trong lòng bọn họ cũng đang cảm thán, phu quân của Triệu Linh Quân thật sự là một người có lễ nghĩa...

Không cảm phẫn vì những quy tắc bất công, biết cách tôn trọng đối thủ, cách ăn nói hành động, đều mang đến cho người đối diện cảm giác như gió xuân. Cho dù có là đối thủ, bọn họ cũng không thể nào nảy sinh cảm giác căm ghét Lâm Tú được, thậm chí còn cảm thấy, có thể trở thành bạn một người như vậy cũng không tệ.

Nhưng thể tử của hắn thì khác.

Triệu Linh Quân luôn khiến cho người ta cảm giác lạnh giá, Đạo Cách và Khoa Lâm không cảm nhận được sự tôn trọng nào khi ở trước mặt nàng, chỉ có sự thờ ơ, tuy rằng nàng có đủ tư cách và thực lực để lạnh nhạt với mọi người, nhưng lại khiến người ta rất khó chịu.

Nàng hoàn toàn không biết tôn trọng là gì.

Thật khó để tưởng tượng bọn họ vậy mà lại có thể trở thành phu thê.

Có một thể tử như vậy, thực sự cảm thấy ảm ức thay cho hấn.

Nghĩ đến đây, Đạo Cách và Khoa Lâm không khỏi quay đầu nhìn về phía Triệu Linh Quân một cái, nhưng lại phát hiện đầu của bọn họ hoàn toàn không thể quay lại.

Trong nửa ngày thi đấu cuối cùng của cuộc thi, hoàng đế của vương triều Đại La, và một số quan viên quyền lực cũng đã đến thao trường.

Đây là lần đầu tiên Lâm Tú nhìn thấy hoàng đế của vương triều Đại La, một nam nhân trung niên có thân hình cao lớn, phong thái chững chạc, uy nghiêm, không chỉ là hoàng đế của vương triều Đại La, mà còn là một cường giả cấp Thiên.

Năng lực của ông ta cũng là băng, huyết mạch rất mạnh mẽ, vì vậy mà trong số những đứa con của ông ấy, cũng có rất nhiều người có năng lực băng.

Trên thế giới này, người ta thường tin rằng sự kế thừa gen di thuật là do huyết thống quyết định, và huyết thống ở đây không chỉ đề cập đến xác thịt, mà còn bao gồm cả di truyền về linh hồn.

Chương 833: Lâm Tú VS Đạo Cách (2)

Hoàng đế của Đại U cũng là một cường giả cấp Thiên, năng lực của ông ta cũng giống như Nhị vương tử Khoa Lâm.

Nói đến thì trong ba vương triều hùng mạnh nhất Đại Lục, trong ba người nắm quyền, chỉ có Hạ Hoàng là không có năng lực gì, cũng không phải là đang nguy tạo, mà hẳn ta thật sự là không có. Khi Lâm Tú cùng ly uống rượu với ông ta, ngón tay hai người lại thỉnh thoảng chạm vào nhau, sức mạnh trong cơ thể Lâm Tú không hề có bất cứ phản ứng lại nào.

Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến cho các giới quyền quý ở Đại Hạ ngang ngược, không coi hoàng quyền ra gì, nếu như Hạ hoàng có thực lực của hai vị hoàng đế kia, cho dù có cho gia chủ của Trương gia mười cái gan, ông ta cũng không dám kiêu căng ngang ngược trước mặt hoàng đế.

Hoàng đế của Vương triều Đại La đích thân đến, mọi người trên khán đài đều đứng dậy hành lễ.

Ngay cả các thiên kiêu cấp Thiên của Đại U cũng không có ngoại lệ.

Danh tiếng của vị hoàng đế vĩ đại này được tạo dựng bằng chính đôi bàn tay của ông ấy. Những con thú hoang dã ở vùng cực bắc rất hung dữ, luôn đe dọa Đại La và nhiều quốc gia ở gần vùng cực. Vài năm trước, ông ấy đã đơn độc một mình đi vào vùng cực và giết chết mấy con thú vương, những đàn thú mà ông ta giết cho đến nay vẫn chưa

dám đến xâm phạm, trận chiến đó đã gây dựng nên danh tiếng lẫy lừng của ông ta.

Trong trái tim của tất cả các người sở hữu năng lực dị thuật băng, ông ấy là một sự tồn tại giống như thần.

Thậm chí các cường giả thuộc tính băng từ các quốc gia khác đã đi hàng nghìn dặm đến Đại La để tham gia vào làm thuộc hạ của ông ta.

Trước đây, những kẻ có quyền lực của Đại La hung hãn hơn cả Đại Hạ, thậm chí còn phao tin đồn rằng chỉ cần bọn họ đồng ý, có thể khiến một con gấu băng trở thành hoàng đế của Đại La.

Sau này, dưới thủ đoạn kiên cường và cứng rắn của vị đại đế này, những kẻ quyền thế cường hãn kia nên giết đều đã giết, nên giáng chức đều đã bị giáng chức, không thể nào lấy lại được uy phong của lúc trước nữa.

Sau khi Hoàng đế Đại La đến thao trường, ông ấy vẫy tay chào với bên dưới, các thiên tài và người dân Đại La dưới thao trường lập tức vang lên tiếng reo hò đều tăm tắp, âm thanh đó làm rung chuyển cả bầu trời.

Ông ấy lại vươn tay ra làm động tác hạ xuống, thao trường lại chìm vào sự im lặng tuyệt đối.

Sau một vài tiết mục mở màn là trận chiến giữa Lâm Tú và Đạo Cách.

Vì sự tồn tại của Triệu Linh Quân, cuộc chiến giành ba vị trí đứng đầu của cuộc thi này trở nên rất đơn giản, sẽ không

xuất hiện tình huống phức tạp A thắng B, B thắng C, và C lại thắng nữa.

Lâm Tú và Đạo Cách ai thắng, sẽ là người đứng thứ hai trong Thiên kiều bảng, về cơ bản không có gì hồi hộp cả.

Trên thao trường, sau khi hai người hành lễ với nhau, bọn họ đứng đối mặt với nhau khoảng mười trượng.

Tiếng trống vang lên.

Trong tay Lâm Tú ngưng tụ ra một cây thương bằng băng.

Trong cuộc thi này, bên ngoài thao trường chỉ cung cấp cho vũ khí bằng gỗ mà thôi, nhưng dùng vũ khí được biến đổi bằng năng lực của chính thì không nằm trong phạm vi bị hạn chế, chẳng hạn như cây thương bằng băng của Lâm Tú, thanh kiếm bằng ánh sáng của Khoa Lâm, đều thuộc về dị thuật của bọn họ.

Lâm Tú ném cây trường thương trong tay ra, cây thương cắt ngang không khí, tạo ra một âm thanh bùng nổ, ngay lập tức đã đến trước mặt Đạo Cách.

Trên thao trường, có người không khỏi thốt lên: "Sức mạnh thật là khủng khiếp"

Một thương này, gần một nghìn thiên tài của các quốc gia đều có thể chống đỡ hoặc né tránh nó, không quá năm ngón tay.

Chính xác mà nói, ngoại trừ Triệu Linh Quân, Đạo Cách, Khoa Lâm, Na Tháp Toa và Thiên Diệp Lãm, không ai có thể đỡ được một thương này của hắn.

Một người khác nói: "Hắn phóng cây trường thương này tuy là rất nhanh, nhưng đối với

Đạo Cách hoàn toàn vô dụng”

Trên thao trường, một ngọn trường thương ngay lập tức xuất hiện trên ngực Đạo Cách, giây tiếp theo đâm xuyên qua ngực hắn ta. Tuy nhiên, khi ngọn giáo này đâm qua ngực của Đạo Cách, nó chỉ bắn ra một màn sương đen, chứ không hề xâm nhập vào cơ thể hắn ta, như thể hắn ta hoàn toàn chưa từng xuất hiện.

Trong cơ thể Lâm Tú, đột nhiên tuôn trào một ngọn lửa vô tận, ngọn lửa cuộn cuộn về phía trước như một con dã thú khổng lồ, muốn nuốt chửng Đạo Cách.

Đạo Cách đuổi tay ra, trong khoảng không trước mặt hắn ta hiện ra một mảng đen cấp cao nhất, ngọn lửa cuồng bạo đó bị không gian màu đen nuốt chửng, nhanh chóng biến mất không còn tăm hơi.

Phía trên khán đài, vô số người không khỏi lắc đầu.

Đây là năng lực của Đạo Cách, bất luận kẻ nào gặp phải dị thuật bóng tối, đều bất lực như vậy.

Mặc dù trong cơ thể Lâm Tú có hai dị thuật, nhưng trước mặt Đạo Cách, hắn ta không khác gì những người khác, dị thuật của hắn vô dụng, còn võ đạo cũng vô dụng nốt, nếu hắn chọn cận chiến với Đạo Cách, thì thứ bị nuốt chửng sẽ không phải là băng và hỏa mà sẽ là cơ thể của hắn.

Chương 834: Lâm Tú VS Đạo Cách (3)

Vào lúc này, một màn sương đen dày đặc từ chân Đạo Cách lan Ta.

Tất cả mọi người đều biết rõ năng lực của Đạo Cách, nếu bị màn sương đen này chạm vào, vậy thì Lâm Tú sẽ không thể nào sử dụng nguyên lực và chân khí nữa, hắn sẽ trở nên không khác gì so với người thường.

Tốc độ của hắn rất nhanh, nhưng khi toàn bộ thao trường bị sương mù đen bao phủ, thì hắn còn có thể chạy đi đâu được nữa chứ?

Lâm Tú hiển nhiên là cũng biết chuyện này, cho nên hắn không hề chạy trốn.

Lửa lại tuôn ra khỏi cơ thể hắn, tạo thành một lá chắn lửa chống lại màn sương đen đó.

Màn sương đen tiếp tục nuốt chửng ngọn lửa, nhưng từ trong cơ thể Lâm Tú sẽ không ngừng tuôn trào ra ngọn lửa để bổ sung vào, nhất thời, cả hai đều rơi vào thế giằng co.

Nhưng điều này chỉ là tạm thời mà thôi.

Trong cuộc thi này đã biến thành người nào có nguyên lực thâm sâu hơn thì sẽ là người chiến thắng cuối cùng.

Tu vi của Đạo Cách vượt qua Lâm Tú, hơn nữa năng lực của hắn ta cũng có thể cho phép hắn ta liên tục hấp thụ sức mạnh của bóng tối và chuyển nó thành nguyên lực của chính mình.

Song năng lực của Lâm Tú có thể gia tăng tốc độ tu hành, nhưng đây là thao trường, không phải băng nguyên, cũng không phải

hỏa sơn, nguyên lực của hắn dùng một chút sẽ giảm đi một chút...

Việc hắn kiệt sức và thua cuộc chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Tuy nhiên, mọi thứ phát triển dường như không theo dự đoán của mọi người.

Một lúc sau, trên trán Đạo Cách đã đổ mồ hôi, nhưng Lâm Tú vẫn bình thản ổn định, lá chắn lửa cũng không hề có dấu hiệu co lại.

Trong lòng rất nhiều người đều nghi ngờ, không thể nào, thực lực của hắn rõ ràng là yếu hơn Đạo Cách, sao có thể kiên trì lâu như vậy được?

Chẳng lẽ hắn vẫn còn đang che giấu thực lực của mình sao?

Trong tâm chắn lửa, Lâm Tú cũng nhận thấy có chút chật vật rồi.

Mặc dù hắn ta có dị thuật thổ, không gian, ánh sáng, bóng tối, bốn dị thuật khác nhau có thể cho phép hắn ta khôi phục nguyên lực của mình vào lúc này, nhưng tốc độ khôi phục lại kém xa so với tốc độ tiêu hao.

Nguyên lực của hắn và Đạo Cách có khoảng cách không hề nhỏ, nếu cứ tiếp tục như vậy, kẻ bị cạn kiệt nguyên lực trước sẽ là hắn mất.

Trong thời gian thi đấu, lại không thể sử dụng nguyên tinh để khôi phục, nguyên tinh sẽ bị nghiền nát mất.

Sự giao động mạnh mẽ của nguyên lực trong chốc lát không thể che giấu được ánh mắt

của trọng tài trên khán đài và các cường giả của nhiều quốc gia khác nhau.

Ngay khi Lâm Tú đang hao tâm tổn trí vì chuyện này, đang suy nghĩ xem có nên phơi bày năng lực miễn nhiễm với dị thuật bóng tối của mình hay không, sau đó sẽ trình nguyên nhân do sao băng lên thì đột nhiên trên khán đài vang lên tiếng nói.

"Đại vương tử!"

"Đại vương tử!"

"Đại vương tử!"

Hóa ra là bên phía Đại U thấy lâu như vậy mà Đạo Cách vẫn chưa đánh bại được Lâm Tú, nên không khỏi cổ vũ, cũng tiện thể nâng cao tinh thần của chính mình. Các sứ thần và thiên tài của Đại U cũng đồng loạt reo hò cho Đạo Cách.

Ngay sau đó, người của Đại Thắng và Đại Lu cũng gia nhập vào cuộc.

Đại Hạ tất nhiên không chịu thua kém, mọi người đều đang hô to tên của Lâm Tú, Đại La đương nhiên cũng đứng về phía Đại Hạ, nhất thời, bốn phía thao trường vang lên âm thanh cuộn cuộn, Đại La vương cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Tiếng động cực lớn đó thậm chí còn khiến tấm chắn lửa của Lâm Tú rung chuyển.

Cùng lúc đó, bốn phương tám hướng quang người hấn đều có năng lượng truyền đến, Nguyên lực vốn dĩ đã sắp cạn kiệt của Lâm Tú trong nháy mắt trở nên sung mãn, vì vậy, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tấm khiên chắn bằng lửa đó bắt đầu lan rộng ra bên ngoài, ngược lại bóng tối bao

phủ của vị Đại vương tử đang dần dần lùi lại...

Ngay sau đó, tất cả sương mù đã ép sát đến trước mặt Đạo Cách, khuôn mặt hắc ta lộ ra vẻ không thể nào tin được.

Hắc ta khó lòng mà hiểu được tại sao nguyên lực của Lâm Tú lại không cạn kiệt, chẳng lẽ hắc cũng đang tiến vào thăng cảnh cấp Địa sao?

Hắc ta đã cảm nhận được sự thiêu đốt ngọn lửa rồi, chút nguyên lực còn sót lại trong cơ thể đã không còn có thể chống đỡ lại sự tiêu hao khi sử dụng lớp màn đen nó nữa, vì vậy toàn bộ sương mù đen kịt đều quay trở lại cơ thể hắc ta.

Lâm Tú bỏ tấm chắn lửa, nắm hai tay hướng về phía Đại vương tử và nói: "Đã nhường rồi"

Phía trên khán đài, mọi người vẫn không thể tin vào những gì mình nhìn thấy lúc ban nãy.

Như vậy là kết thúc rồi à?

Bọn họ cho rằng trận đấu sẽ nhanh chóng kết thúc.

Trên thực tế, quả thực là nó đã kết thúc rất nhanh chóng.

Nhưng bọn họ dự đoán là Đại vương tử sẽ dễ dàng hóa giải mọi đòn tấn công của Lâm Tú, chứ không phải Lâm Tú dễ dàng đánh bại Đại vương tử, dường như trong mỗi vòng thi, trong lòng bọn họ đều làm mới sự hiểu biết của mình về thực lực của Lâm Tú...

Chương 835: Tái hiện kinh điển (1)

Trong cuộc chiến với Nhị vương tử, hắn đã thể hiện Song năng lực của mình.

Trong trận chiến với Đại vương tử, hắn đã thể hiện nguyên lực vô cùng hùng hậu của bản thân.

Mọi người đều không biết đây rốt cuộc có phải là giới hạn của hắn hay không. Chẳng lẽ, hắn có đủ thực lực để uy hiếp đến vị trí số một trong Thiên kiều bảng của Triệu Linh Quân luôn sao?

Như vậy thì vòng thi đấu cuối cùng của cuộc thi này sẽ rất thú vị.

Cuộc chiến giữa phu thê, rốt cuộc thì ai sẽ hơn ai?

Tuy nhiên, một điều mà bây giờ đã có thể chắc chắn.

Đó là thể hệ này của Đại Hạ, mặt trời và mặt trăng đều ở trên bầu trời, đã xuất hiện hai thiên kiều tuyệt đỉnh vô song.

Nếu như Đạo Cách, Khoa Lâm, Na Tháp Toa, Thiên Diệp Lãm và những người khác là những ngôi sao sáng lấp lánh, thì Triệu Linh Quân và Lâm Tú chính là mặt trời và mặt trăng chói lọi.

Trên khán đài náo động hẳn lên, thậm chí sắc mặt của hoàng đế Đại La cũng lóe lên sự kỳ lạ.

Trong trận chiến giữa Lâm Tú và Đạo Cách, hắn vậy mà lại có thể ép Đạo Cách người đứng đầu trong cấp Địa hạ cảnh phải cạn kiệt nguyên lực.

Trước cuộc thi, không ai có thể dự đoán được tình huống này sẽ xảy ra.

Đặc biệt là các cường giả của Đại U, bọn họ rất rõ ràng thực lực của Đạo Cách đã rất gần với cấp Địa thượng cảnh rồi, Lâm Tú lại có thể ép hấn ta đến mức độ này thì thực lực nhất định cũng phải đạt đến cấp Địa thượng cảnh.

Triệu Linh Quân năm mươi chín tuổi lên tới cấp Địa thượng cảnh đã là chuyện chưa từng có rồi.

Bây giờ lại xuất hiện thêm một người nữa.

Chẳng lẽ vận mệnh quốc gia của Đại Hạ sắp trởi dậy rồi à?

Vô số sứ thần và thiên tài của Đại U đều lộ ra chấn động.

Sau Nhị vương tử, Đại vương tử cũng đã thua mất rồi.

Họ không thể tin được, cũng không muốn tin vào điều đó.

Đại Hạ không chỉ có năm người trong số mười người của Thiên kiều bảng, mà ngay cả hai vị trí quan trọng nhất cũng bị Đại Hạ chiếm giữ.

Cuộc thi năm nay, đối với Đại U mà nói, đã gặp phải những thất bại chưa từng có.

Chỉ có Tứ vương tử Áo Thác nhìn bóng dáng trên thao trường, hận không thể ngựa mặt lên trời mà hét lớn.

Trời ạ, đất ạ, mấy lão già ở Đại U đều mở to mắt ra mà xem, Khoa Lâm thua rồi, Đạo Cách cũng thua rồi, bọn họ có tư cách gì, lý do gì để cười nhạo hấn ta cơ chứ?

Vì thua Lâm Tú, hắn ta bị coi là nỗi hổ thẹn của Đại U, bị chế giễu suốt cả nửa năm trời!

Nửa năm, nửa năm đấy, có ai biết nửa năm này hắn ta đã trải qua như thế nào không?

Trong nửa năm đó, hắn ta đã phải chịu đựng bao nhiêu đôi mắt lạnh lùng, mất bao nhiêu tài nguyên?

Cuộc thi này cuối cùng cũng đã để cho hắn đợi được cơ hội để chứng minh rồi, Khoa Lâm thua, Đạo Cách cũng thua. Điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là thua dưới tay Lâm Tú, vấn đề không phải là tại Áo Thác, đợi đến khi quay về Đại U, hắn ta nhất định phải lấy lại những gì mình đã mất trong nửa năm qua!

Trên khán đài nơi tất cả mọi người Đại Hạ đang ngồi.

Vô số người cũng rơi vào im lặng.

Lâm Tú thể hiện Song năng lực đánh bại Khoa Lâm, đã là một chuyện ngoài dự đoán rồi.

Ngay cả người dân Đại Hạ cũng không bao giờ nghĩ rằng Lâm Tú làm sao lại có thể đánh bại Đạo Cách. Đó là một sự tồn tại khiến người ta nghĩ đến đã tuyệt vọng.

Minh Hà công chúa liếc nhìn Triệu Linh m, phát hiện nàng đang nhoẻn miệng cười, không khỏi kinh ngạc.

Chắc là nàng biết nhiều bí mật của Lâm Tú hơn, quả nhiên hắn sẽ không giấu diếm nàng bất cứ điều gì.

Triệu Linh m mỉm cười, nhưng đột nhiên nàng không thể cười được nữa.

Bởi vì nàng đã nhớ vụ cá cược đó.

Hắn không chỉ lọt vào mười người đứng đầu của cuộc thi mà còn trở thành người thứ hai trên Thiên kiều bảng, đã đến lúc nàng phải thực hiện lời hứa của mình rồi.

Mặt nàng bắt đầu đỏ bừng, trong lòng rối bời vô hạn.

Lâm Tú chậm rãi đi trở lại khán đài, ngồi xuống vị trí bên cạnh Triệu Linh Quân.

Từ nay về sau, vị trí này sẽ thuộc về hắn.

Không thể không nói rằng năng lực của Đạo Cách thực sự rất lợi hại, trong những trường hợp bình thường, hắn không thể nào là đối thủ của hắn ta.

Nhưng người xưa nói rất đúng: hành tẩu giang hồ, có nhiều kỹ năng thì lúc nào cũng có thể giúp ích, thêm một năng lực, sẽ có thêm sự bền bỉ. Nếu so tu vi thì Lâm Tú thua, nhưng so ai có thể kiên trì được lâu hơn, Lâm Tú không hề sợ.

Đạo Cách ngậy ngốc đi tới, liếc mắt nhìn Lâm Tú, hỏi: "Người, người cũng là cấp Địa thượng cảnh sao?"

Lâm Tú cười nhưng không nói lời nào, không phủ nhận cũng không thừa nhận. Nhưng theo quan điểm của Đạo Cách, đó là một sự thừa nhận.

Nếu hắn không ở cấp Địa thượng cảnh, hắn làm sao có thể sở hữu được mức độ nguyên lực như vậy.

Chương 836: Tái hiện kinh điển (2)

Giờ phút này, trong lòng hắn ta vô cùng phức tạp, ba năm trước tự tin của hắn ta đã bị Triệu Linh Quân phá hủy một lần, sau ba năm, tu vi của hắn đã tăng vọt, vương giả trở về, hắn ta không ngờ rằng còn chưa gặp Triệu Linh Quân, đã bị bại dưới tay trượng phu của nàng rồi.

Điều này khiến tâm lý hắn gần như sụp đổ.

Hắn ta có sự trợ giúp của món đồ thần kỳ đó, tốc độ tu hành của hắn ta vậy mà lại không nhanh bằng những người khác tu hành bình thường.

Đạo Cách nhanh chóng ổn định lại tâm trạng, hắn vẫn còn trận đấu với Triệu Linh Quân, kể cả khi có bị thua, hắn ta cũng phải xem xem, bọn họ cách xa nhau như thế nào.

Khi Triệu Linh Quân và Đạo Cách đến sàn đấu, mọi người tạm thời nén cơn sốc về trận đấu vừa rồi và tập trung vào trận đấu này.

Có người còn nhớ mang máng tuy rằng Triệu Linh Quân đánh bại Đạo Cách ở trận đấu trước, nhưng chiến thắng cũng không hề dễ dàng, bây giờ đã ba năm trôi qua, Đạo Cách chắc hẳn đã cách xa, không còn là đối thủ của nàng nữa rồi.

Trên thao trường, nguyên lực vốn dĩ đã cạn kiệt của Đạo Cách đã căng tràn trở lại.

Hắn ta không ngần ngại lãng phí một viên nguyên tinh cấp năm để nâng thực lực của mình lên đến đỉnh điểm.

Trước khi cuộc thi bắt đầu, toàn thần đạo Cách bị bao phủ bởi một lớp sương mù màu đen, nếu không có sức mạnh bóng tối bao phủ thì thân thể của hắn ta sẽ bị niệm lực của Triệu Linh Quân trực tiếp nắm gọn.

Biết mình không thể cầm cự với Triệu Linh Quân, sau tiếng trống khai cuộc, hắn ta đã phát huy thủ đoạn mạnh nhất của mình, bức màn đen nhanh chóng cuộn cuộn lao về phía Triệu Linh Quân.

Đôi mắt với sương mù đen kịt gấp rút đó, Triệu Linh Quân nhẹ nhàng giơ tay lên. Mặt đất rung chuyển một lúc, rồi từ từ nổi lên tạo thành một ngọn núi treo ngược, ngọn núi này có đường kính mười trượng, đập thẳng về phía Đạo Cách.

Hạng nhất của Thiên kiều băng vừa ra tay, đơn giản và thô bạo như thế.

Những tấm màn đen đang cuộn trào kia, phía trước ngọn đồi, hoàn toàn không thể chịu nổi, nhanh chóng tản ra xung quanh, mặc dù dị thuật bóng tối có thể nuốt chửng mọi thứ, nhưng không phải thứ gì nó cũng có thể nuốt được, một ngọn núi như thế này, cho dù hắn ta có vắt hết toàn bộ nguyên lực cũng không thể nuốt trôi được.

Nếu thứ này mà đập xuống, hắn ta sẽ ngay lập tức trở thành thịt nát.

Khoảng cách thực lực khủng khiếp này khiến hắn ta gần như tuyệt vọng.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn ta làm một cử chỉ nhận thua.

Triệu Linh Quân phát tay, ngọn đồi đó lại trở về vị trí ban đầu, trên mặt đất chỉ xuất hiện lại một vết nứt vòng tròn, dưới

sự tu sửa của cường giả hệ thổ của Đại La, nó nhanh chóng hồi phục lại như bình thường.

Khán giả nhìn thấy cũng thu lại cái miệng đang há hốc ra vì kinh ngạc lại.

Dù sao Khoa Lâm và Đạo Cách cũng là Song Tử Tinh của Đại U nổi tiếng đại lục. Thực lực đứng đầu trong số những người cùng thế hệ, nhưng đứng trước mặt Triệu Linh Quân cũng chỉ yếu đuối và dễ đánh bại như vậy mà thôi.

Nàng đã giành vị trí đầu tiên trong Thiên kiều bảng trong hai kỳ liên tiếp, đã không còn gì phải hồi hộp nữa.

Chưa từng có ai làm được điều này trong lịch sử.

Nếu không có gì bất ngờ thì trong danh sách Thiên kiều năm tiếp theo, cũng không có ai xứng đáng là đối thủ của nàng, ngoại trừ trượng phu nàng.

Cuộc thi năm nay, chỉ còn lại một trận đấu cuối cùng.

Trận chiến giữa Lâm Tú và Triệu Linh Quân.

Đối với các quốc gia khác mà nói cuộc cạnh tranh này đã không còn ý nghĩa gì nữa, bởi dù ai thắng ai thua thì vị trí nhất và nhì trong Thiên kiều bảng đều thuộc về Đại Hạ, đều thuộc về Lâm gia, chẳng qua là trong hai người phu thê bọn họ ai đứng trên ai xếp dưới mà thôi.

Giờ phút này, tâm trí mọi người không hướng về phía các mỹ nữ của Đại La gia đang khiêu vũ trên thao trường nữa, mọi người đều đang mong chờ cuộc thi lát nữa sẽ diễn ra.

Trận chiến giữa phu thê là điều khó thấy ở cuộc thi.

Triệu Linh Quân là thượng cảnh cấp Địa, còn thực lực của Lâm Tú cũng được nhận định là thượng cảnh cấp Địa.

Trận chiến này thắng thua chưa thể đoán được.

Liệu Triệu Linh Quân có nương tay với trượng phu của nàng không?

Lâm Tú sẽ dùng thủ đoạn gì để đối phó với nương tử của mình?

Thậm chí, có người không tiếc tay bỏ ra một số tiền lớn để mua vị trí gần khán đài chỉ vì để theo dõi trận chiến này.

Nhưng biểu hiện của các quan viên và thiên tài Đại Hạ ít nhiều đều có phần kỳ lạ.

Tình huống này có vẻ như đã từng thấy ở đâu rồi thì phải...

Chắc là bọn họ sẽ không lại bỏ chạy trước cuộc thi đâu đấy chứ, đúng không?

Chắc là không đâu, đây là cuộc thi, có ngũ đại vương triều, các quốc gia ở Đại Lục và vô số người đang đứng bên cạnh xem, tùy hứng thì cũng phải có giới hạn thôi chứ.

Chương 837: Tái hiện kinh điển (3)

Sau khi màn nhảy múa kết thúc, Lâm Tú và Triệu Linh Quân đi đến thao trường.

Sau nửa năm, hấn và Triệu Linh Quân lại gặp lại nhau trong một trường hợp như thế này.

Bất kể là ai muốn giành được vị trí đầu trên Thiên kiều bảng thì cuối cùng phải đối mặt với nàng.

Đối với Lâm Tú, Triệu Linh Quân hiện tại vẫn là một đỉnh cao không thể vượt qua. Sau cấp Địa, khoảng cách trong một cảnh giới lớn chính là thứ mà cho dù có dùng bất cứ thủ đoạn nào cũng không thể bù đắp được, và dường như không có khả năng vượt qua thử thách, thực lực cao hay thấp thì suy cho cùng cũng đều phải xem nguyên lực.

Chỉ khi nào Lâm Tú tiến vào cấp Địa thượng cảnh thì mới có tư cách chiến một trận với nàng.

Khi đánh cược với hoàng đế Đại Hạ, hấn không dám nói mình có thể giành được vị trí thứ nhất của cuộc thi.

Chắc chắn là không thể đánh lại nàng rồi.

Vì vậy, Lâm Tú quyết định nhận thua.

Thua dưới tay nương tử của mình, không có gì phải xấu hổ cả.

Nhưng vào lúc này, Triệu Linh Quân lại đưa tay về phía hấn.

Lâm Tú sững sốt một chút, không chắc chắn nói: "Lại nữa à?"

Triệu Linh Quân hỏi: "Người có tự tin đánh thắng ta à?"

Lâm Tú lắc đầu nói: “Không có”

“Người muốn để cho bọn họ chế giễu à?”

“Không muốn”

Lâm Tú đưa tay ra, lại một lần nữa nắm lấy tay Triệu Linh Quân.

Cả hai bay lên trời và nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Nhìn thấy cảnh tượng này, một số quan viên ở Đại Hạ bắt lặc che mặt.

Quả nhiên.

Tái sinh kinh điển.

Cuộc thi lớn hay nhỏ, đối với họ mà nói hoàn toàn không có sự khác biệt.

Những người trên khán đài đang tràn đầy mong đợi cũng đều sững sờ, cảnh tượng này khiến họ kinh ngạc vô cùng, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

“Cuộc thi đã bắt đầu rồi, bọn họ đang làm gì vậy?”

“Không đánh nữa à?”

“Rốt cuộc thì ai mới là số một?”

Trên khán đài, những thiên tài, cường giả của các quốc gia đều sững sờ.

Đây là cuộc thi lớn, là trận chiến quyết định cuối cùng, chẳng lẽ bọn họ cứ đi như vậy à?

Biểu hiện của các quan viên và thiên tài Đại Hạ đã hồi phục lại sự thanh nhiên, sau cùng thì đây cũng không phải là lần đầu tiên nữa.

Đôi phu thê này cứ luôn tùy hứng như vậy đây.

Người của các các quốc gia đều hoàn toàn không biết trước đó đã xảy ra chuyện gì, họ có thể nhìn thấy hai người họ trong cuộc thi đã không dễ dàng gì rồi.

Muốn nhìn phu thê bọn họ ra tay, rõ ràng là đang nằm mơ mà...

Hoàng đế Đại La cười nói: "Thật thú vị" Trong đôi mắt của Na Tháp Toa đầy những ngôi sao nhỏ, nàng ta thì thầm: "Không hổ là Quân..."

Trận đấu cuối cùng của cuộc thi cũng là trận quyết định ngôi đầu bảng của Thiên kiều bảng, nhưng hai thiên kiều đã nắm tay nhau bay đi rồi, mặc kệ hàng vạn người trên khán đài đang quan sát.

Ngay cả các cường giả của các quốc gia và hoàng đế Đại La cũng bị bỏ lại ở đây.

Hầu hết tất cả những người có mặt ở đây đều chưa từng trải qua chuyện như vậy, cả khán đài chìm vào im lặng kéo dài rất lâu.

Một số người trong số bọn họ đã chỉ rất nhiều tiền, theo sứ đoàn của các quốc gia khác nhau đến đây, cố tình muốn theo dõi cuộc thi này, đương nhiên bọn họ cũng rất mong chờ sự ra đời của người đứng số một trên Thiên kiều bảng. Vì để chiếm được một vị trí tốt trên khán đài, bọn họ không biết là đã phải bỏ ra bao nhiêu tiền.

Bây giờ, hạng nhất của cuộc thi là ai, đối với họ, đã không còn quá quan trọng nữa rồi.

Bọn họ chỉ muốn biết hai người đáng lẽ phải thi lại bỏ chạy, có thể hoàn lại số tiền hay không?

Trước thao trường, hơn chục trọng tài cũng vào thể khó xử.

Đôi phu thê lâm trận bỏ chạy mất rồi, hạng nhất của cuộc thi nên trao cho ai?

Một trọng tài Đại U nghiêm nghị nói: "Thật là quá đáng, đây là hành vi khinh thường quy tắc của cuộc thi, tuyệt đối không thể dung thứ được. Ta đề nghị hủy bỏ tư cách thi đấu của họ!"

Các trọng tài khác liếc nhìn hấn ta, nhưng không hề để tâm đến hấn ta.

Con người có thể không biết xấu hổ, nhưng không thể không có giới hạn.

Đôi phu thê đó đã thắng tất cả tám trận, đã ngồi vững vào vị trí thứ nhất và thứ hai trên Thiên kiều bảng. Sự khác biệt duy nhất ở đây chỉ là ai xếp trước và ai ở phía sau mà thôi.

Phu thê nhà người ta ân ái, không muốn ra tay với nhau cũng là chuyện dễ hiểu.

Việc hủy bỏ tư cách của bọn họ đương nhiên có lợi cho Đại U, Đại vương tử và Nhị vương tử sẽ trực tiếp thế vào vị trí của bọn.

Nhưng đây mới là khinh thường các quy tắc của cuộc thi, là một bức màn đen trần trụi, sẽ khiến cuộc thi hoàn toàn trở thành một trò cười.

Nếu bắt nguồn từ đây, e rằng trong cuộc thi lớn tiếp theo cũng không cần phải tiến hành nữa. Giữa các quốc gia sẽ âm thầm bắt tay với nhau, các quy tắc sẽ hoàn toàn bị phá vỡ, rồi khi giải quyết vấn đề và tranh chấp trong cuộc thi có khả năng sẽ biến thành dùng chiến tranh để giải quyết.

Chương 838: Năng lực gia tăng. (1)

Không ai muốn thấy điều này xảy ra cả.

Ngay cả hai trọng tài Đại U khác cũng xấu hổ cúi đầu xuống.

Một trọng tài nghĩ ngợi rồi đề nghị: "Hay là để bọn họ cùng đứng đầu bảng?"

Tuy rằng chưa từng có tiền lệ như vậy trong cuộc thi, nhưng cũng chưa từng có tình huống hai phu thê đều lần lượt đứng ở vị trí cao trong cuộc thi, nếu như bọn họ không muốn phân định thắng bại, thì cứ để cho bọn họ đứng cùng nhau là được rồi. Như vậy cũng không có ảnh hưởng gì đối với các thiên tài ở phía sau, cũng không ảnh hưởng đến tính công bằng của cuộc thi lớn.

Sau khi tất cả các trọng tài bàn bạc, nhanh chóng thông qua quyết định này.

Ngay khi họ thông báo, đám đông lập tức náo động.

Cùng đứng vị trí đầu bảng là chuyện chưa từng có.

Phu thê hai người cùng đứng vị trí đầu bảng, lại là chuyện chưa từng xuất hiện.

Một gia đình năm người, năm người bọn họ đã nằm trong mười người đứng đầu Thiên kiều bảng, cũng không biết có bao nhiêu người không nói nên lời.

Nếu không có gì bất ngờ, thì ở cuộc thi tiếp theo, tình huống này cũng sẽ không hề thay đổi.

Mọi người đã bắt lực không thể bình luận được nữa rồi, bọn họ chỉ hy vọng rằng công chúa Na Tháp Toa của Đại La, nhất định,

nhất định, nhất định phải kiên trì đây nhé.

Trong trận chung kết thi đấu đại hội, Lâm Tú và Triệu Linh Quân lại cho mọi người leo cây lần nữa.

Bây giờ, Lâm Tú không còn thời gian suy nghĩ hậu quả, hắn đã vô tình phát hiện ra một điều.

Năng lực của hắn đã trở lại một cách kì diệu.

Nó đã được sao chép từ cơ thể của Triệu Linh Quân khi hắn nắm tay nàng.

Sau khi tiến đến cấp Địa. Lâm Tú phục chế liên tiếp ba năng lực là phong, mộc và thủy. Hắn để lại một năng lực để tránh khi gặp phải năng lực thích hợp nhưng vì không có vị trí mà bỏ lỡ cơ hội.

Sau khi bị Ngải Mễ Lệ đánh lén, hắn mạnh mẽ chiếm đoạt được năng lực của nàng.

Bởi vì phi hành và niệm lực cùng một hệ, niệm lực bị loại bỏ cũng sẽ không để trống vị trí. Cho nên khi đó, dựa vào quy luật trước kia, năng lực của Lâm Tú đã đầy.

Sau đó, để có được hai năng lực ánh sáng và bóng tối, Lâm Tú chủ động loại bỏ huyền thuật và dị thuật phi hành, theo lý thuyết, sau khi có được năng lực ánh sáng và bóng tối, hắn sẽ không có cách nào để phục chế năng lực khác.

Nhưng khi nắm tay Triệu Linh Quân, hắn quả thật đã phục chế lại được niệm lực.

Dường như, sau khi thăng cấp Địa, khả năng phục chế của hắn không chỉ có tác dụng "dán" nhiều hơn, ngay cả số lượng năng lực

phục chế cũng thay đổi nhiều, chỉ là Lâm Tú vẫn không phát hiện ra.

Triệu Linh Quân dẫn theo Lâm Tú, bay thẳng ra khỏi Vương Đô, sau đó đi tới một cánh đồng hoang vắng.

Nàng buông tay Lâm Tú ra, nhìn hắn nói: "Đến đây đi"

Lâm Tú nghi hoặc nói: "Đến cái gì?"

Triệu Linh Quân nói: "Không phải người vẫn luôn muốn đánh bại ta sao, hai người kia đều không phải là đối thủ của người, ta nghĩ, thực lực của người hẳn là cũng đã cấp Địa thượng cảnh, không thử sao?"

Lâm Tú khoát tay áo, nói: "Không được, sau này nói sau, sau này lại nói."

Hắn chẳng qua là chiếm nhiều năng lực, tiện nghi được tốc độ khôi phục nguyên lực nhanh. Hiện tại, hắn đâu phải là đối thủ của Triệu Linh Quân, vẫn là không nên tự rước lấy nhục nhã.

Hắn nói với Triệu Linh Quân: "Ta sớm muộn gì cũng tỉ thí với người nhưng không phải hiện tại."

Triệu Linh Quân cũng không nói gì nữa, hai người ở chỗ này một lát, xong cùng nhau trở về, lúc này, đám người trong Giáo trường đã tan rã, sau khi trở về chỗ ở, Lâm Tú mới được nghe từ họ, lần này bọn họ vẫn cùng nhau đứng đầu.

Đối với điều song song đứng đầu này, Lâm Tú cũng không thực sự thoải mái, cũng giống như lần trước vậy.

Chỉ sợ mọi người sẽ nghĩ là hắn đang ăn com mềm, bám váy phụ nữ.

Trên thực tế, đúng là hắn đang ăn cơm mềm.

Ai bảo hắn ta cưới một nữ nhân như vậy?

Các sứ thần Đại Hạ đã phái người lập tức trở về Vương Đô, mang tin vui này trở về, Lâm Tú một tay dắt Ngung Nhi, một tay dắt Tần Uyển, rất nhanh phát hiện dị thuật phi hành và huyền thuật đã trở lại.

Xem ra hắn đoán không sai, sau cấp Địa, số lượng năng lực phục chế quả thật thay đổi nhiều, hơn nữa không chỉ có một cái.

Hắn nắm tay Ngung Nhi, đi đến trước mặt Tiết lão quốc công, nói: "Tiết lão, lúc trước ta đồng ý với ngài một chuyện, nay ta đã làm được"

Ngay từ đầu, hắn tham gia cuộc so tài, thực ra là vì hắn muốn cưới Ngung Nhi.

Tiết lão quốc công trừng mắt lườm hắn ta, nói: "Người và Ngung Nhi đã thành hôn lâu như vậy, còn xung hô với lão phu như vậy, có phải là có chút xa lạ hay không"

Lâm Tú ngẩn ra một chút, sau đó thử hỏi: "Tổ phụ?"

Tiết lão Quốc Công cười cười, nói: "Vậy mới đúng chứ"

Chương 839: Năng lực gia tăng. (2)

Thi đấu đại hội lần này đã kết thúc, Thiên kiều bảng mới cũng đã xuất hiện, các lần Thiên kiều bảng trước, mọi người quan tâm nhất, cũng quan trọng nhất là top mười Thiên kiều bảng.

Lần này, top mười Thiên kiều bảng hoàn toàn bị ba đại vương triều chiếm giữ.

Trong số đó, có năm vị trí đến từ Đại Hạ lần lượt đứng ở vị trí đầu tiên, thứ hai, thứ sáu, thứ bảy, thứ tám. Vị trí thứ ba, thứ tư, thứ chín đến từ Đại U và vị trí thứ năm, thứ mười đến từ Đại La.

Với thứ hạng này, trong ba năm tới, Đại Hạ sẽ độc chiếm hơn 50% tài nguyên tu hành của đại lục, Đại U sẽ chiếm khoảng 30%, và Đại La sẽ chiếm hơn 10%.

Còn các tiểu quốc khác, để có được các tài nguyên tu hành, chỉ có thể thông qua ba đại vương triều này.

Ba đại vương triều chắc chắn sẽ không tự nhiên mà nhường tài nguyên cho bọn hắc, hoặc trao đổi lấy các thiên tài của đất nước, hoặc bằng các tài nguyên khác của đất nước, hoặc thỏa hiệp trong các lĩnh vực khác.

Thảm hại nhất là Đại Thắng và Đại Lữ, bọn hắc từng rất cường đại, nhưng bây giờ đã không được như trước, chỉ có danh nghĩa của năm đại vương triều nhưng trên thực tế thì thực lực không đủ.

Tối nay, triều đình Đại La sẽ mở tiệc chiêu đãi một trăm thiên tài hàng đầu trong Thiên kiều bảng.

Bữa tiệc này, còn được gọi là bữa tiệc thiên kiêu, được tổ chức bởi chủ nhà, đây là truyền thống sau mỗi cuộc thi.

Đây thực sự là cơ hội để những thiên tài gặp gỡ nhau một lần nữa, nhưng đối với Lâm Tú, ý nghĩa không dừng lại ở đó.

Trong đại hội, thiên tài của các nước, hầu như tất cả đều là người có năng lực dị thuật, mặc dù năng lực của đại bộ phận không hơn năng lực của ngũ hành và một số năng lực cấp Thiên khác, nhưng cũng có năng lực hiếm thấy Ví dụ, Đại U có một thiên tài, có thể phóng to và thu nhỏ cơ thể của hắn.

Vóc dáng ban đầu của hắn ta thực sự thấp chỉ khoảng 1,6 mét, nhưng sau khi sử dụng khả năng của mình, hắn ta sẽ biến thành một người khổng lồ với chiều cao vài mét, cơ bắp của hắn ta sẽ tăng lên, sức mạnh và tốc độ cũng được cải thiện đáng kể.

Lâm Tú vô cùng hứng thú với năng lực này của hắn ta.

Chiến thắng một thiên tài và lọt vào top 100 của Thiên Kiêu bảng, hắn ta có thể định thân đối thủ của hắn trong một khoảng thời gian.

Sự định thân này và kiểm soát niệm lực khác nhau, người bị hắn định trụ, sau khi khôi phục, căn bản không nhớ mình bị định trụ, hoàn toàn không có những ký ức đó.

Trước đây, Lâm Tú cũng đã xem qua rất nhiều tác phẩm.

Ví dụ như Tây Du kí hay gì đó.

Ngoài ra còn có một thiên tài ở Đại Lu, tu luyện võ đạo, năng lực dị thuật của hắn là

khả năng phục hồi siêu mạnh, cho dù bị thương nặng như thế nào cũng có thể tự chữa lành trong một thời gian ngắn.

Khi hấn tỷ thí, đều là lấy thương đổi thương, bất kể là hỏa thiêu, đóng băng, hay là phong nhận gây thương tích, đều có thể dùng mắt thường có thể thấy được tốc độ khôi phục, dựa vào năng lực này, cũng mạnh mẽ xông vào top năm mươi.

Loại năng lực này tương tự như trị liệu, nhưng hấn chỉ có thể điều trị cho chính mình, không thể điều trị cho người khác. Đây chỉ có thể được coi là một phiên bản không hoàn thiện của năng lực trị liệu.

Hiện tại, gần như tất cả các năng lực cấp Thiên đều bị Lâm Tú chiếm lấy, ngũ hành, ánh sáng và bóng tối, gió, sấm sét, băng, không gian, niệm lực...

Dù sao hấn cũng không thể tu luyện mỗi thứ một chút, thời gian mỗi ngày có hạn, hấn cũng không thể dành cả mười hai canh giờ để tu luyện.

Năng lực phục chế sau này sẽ không tăng tốc độ tu luyện nhanh như những khả năng cấp Thiên này, nhưng kinh nghiệm cho thấy một số khả năng đặc biệt.

Tại thời điểm quan trọng, nó thường có thể đóng một vai trò bất ngờ.

Trong bữa tiệc, một thiên tài trẻ tuổi đến từ Đại U đang trò chuyện với một vài người bạn đồng hành thì một bóng người cầm ly rượu bước tới, đưa tay về phía hấn ta và nói: "Ta là Lâm Tú, ngươi có biết ta không?"

Sau đó, thiên tài Đại U sững sờ trong giây lát, hắn ta nắm tay nịnh nọt nói: "Ta là An Đức Liệt, rất vui được gặp huynh..."

Đầu óc An Đức Liệt thoáng chốc trở nên trống rỗng, đây là Lâm Tú, trượng phu của Triệu Linh Quân, người đứng đầu Thiên kiều bang, đồng thời là kẻ mạnh đánh bại ba vương tử. An Đức Liệt không nghĩ tới, người như vậy lại chủ động đến chào hỏi hắn ta.

Điều này thể hiện điều gì, nó thể hiện thực lực của hắn ta được thừa nhận.

Hiện tại, hắn thậm chí còn đuổi thẳng eo.

Ngay cả một vài người đồng hành xung quanh An Đức Liệt cũng ghen tị với hắn.

Một lát sau, Lâm Tú vẫy tay chào tạm biệt vị thiên tài Đại U này, một ngón tay nhét vào ống tay áo của hắn trở nên dài hơn, ngắn hơn, to hơn và nhỏ hơn.

Chương 840: Năng lực gia tăng. (3)

Ngay sau đó, Lâm Tú đi đến chỗ một thiên tài khác, mỉm cười và đưa tay về phía hắn ta.

Phép xã giao phương Tây quả thực đơn giản cho năng lực phục chế của hắn. Chỉ cần bắt tay là có thể phục chế năng lực của bọn họ. Đáng tiếc, Lâm Tú đã thử thêm một vài lần nữa và nhận thấy rằng vì hắn chiếm được năng lực thay đổi kích thước theo ý muốn, sức mạnh trong cơ thể hắn không phản ứng với năng lực của người khác.

Xem ra, sau khi cấp Địa, số lượng năng lực hắn phục chế vẫn có giới hạn.

Chỉ có điều con số này đã tăng từ bốn thành tám.

Lúc đi ngang qua mọi người trong Đại U, Lâm Tú cũng đi qua chào hỏi bọn họ.

Người phụ nữ tóc vàng tên là Ngải Mễ Lệ cũng ở trong đó, mông của cô vẫn sung lên, khi Lâm Tú nhìn qua, bàn tay của cô theo bản năng chạm vào mông, lùi lại hai bước.

Đạo Cách và Khoa Lâm đưa tay ra với Lâm Tú Lâm Tú nắm tay bọn họ, Đại vương tử Đạo Cách mở miệng nói:

"Ba năm sau, hoan nghênh các người đến Đại U"

Đại hội ba năm sau được tổ chức tại Đại U, lúc đó, Đạo Cách và Khoa Lâm vừa lúc tròn hai mươi lăm tuổi, đó là lần thi đấu cuối cùng mà bọn họ có thể tham gia, ba năm sau, Lâm Tú và Triệu Linh Quân hai mươi ba tuổi, vẫn còn có thể tham gia đại hội một lần nữa.

Lần này thua Lâm Tú, Đạo Cách và Khoa Lâm đều tâm phục khẩu phục.

Nhưng điều đó không có nghĩa là họ sẽ thua hẳn trong ba năm nữa.

Với sự giúp đỡ của thứ đó, đối với bọn họ, chỉ cần nửa năm là bọn họ có thể tiến vào cấp Địa thượng cảnh, ba năm sau, cho dù là thê tử của hắn là Triệu Linh Quân... Cũng không phải không thể chiến thắng.

Tứ hoàng tử cũng đi tới bắt tay Lâm Tú, khi hai người tách ra, Lâm Tú nhận thấy trong tay có thứ gì đó.

Từ cảm giác của hắn, đó là ba viên nguyên tinh.

Tứ hoàng tử nhỏ giọng nói: "Hiện tại, ta chỉ có bằng này, phần còn lại, muộn nhất là ba năm sau sẽ đưa cho ngươi"

Không nghĩ tới Tứ vương tử khá đáng tin cậy, Lâm Tú trao đổi ánh mắt với hắn ta, ý rằng hắn sẽ không đem những chuyện này nói ra ngoài, sau đó liền trở về bên cạnh nương tử.

Na Tháp Toa cũng ở đây.

Hiện tại, Lâm Tú đã ít đề phòng Na Tháp Toa hơn.

Quan sát trong khoảng thời gian này, không phải nàng ta có vấn đề về định hướng của mình, mà là nàng ta thích gần nữ giới hơn so với nam giới, nhưng nàng ta không có ý định thân mật quá mức.

Chỉ cần nàng ta không có ý nghĩ kỳ lạ đó về vợ hắn thì mọi người vẫn có thể là bạn.

Lâm Tú vẫn thích kết giao bằng hữu.

Na Tháp Toa có phần lưu luyến nhìn chúng nữ, thở dài: "Ngày mai các người sẽ đi, lần sau gặp lại, không biết khi nào..."

Quân, Lãm, Uyển, Ngung, Linh m, Minh Hà, Tiểu Ngọc, còn có Song Song, nghĩ đến sau này không còn gặp họ, nàng ta cảm thấy trong lòng có chút mất mát.

Lúc này, Tần Uyển lại kéo tay nàng ta, nói: "Ta cũng luyến tiếc Na Tháp Toa, người có thể trở về với chúng ta, chơi một vài ngày rồi trở về Đại La" Na Tháp Toa ngần ra một chút, hỏi: "Được không?"

Tần Uyển nói: "Đương nhiên có thể, nhà chúng ta rất lớn, còn có mấy viện để trồng, ta bảo tước công lưu lại cho người một cái, về sau khi nào người muốn đến đều có thể..."

Ngày thứ hai của yến tiệc Thiên Kiêu, sứ đoàn các quốc gia lần lượt khởi hành về nước.

Ở trên bầu trời của vương triều Đại La, một chiếc thuyền lướt ngang qua những đám mây.

Lâm Tú đứng trên mũi thuyền, từng cơn gió mạnh tạt vào làm tà áo của hắn bay phất phới, hóa thành một chút nguyên lực, mạnh mẽ đi vào cơ thể hắn.

Thi đấu đã kết thúc, hắn cũng hoàn thành lời hứa với Tiết lão và Hạ hoàng. Ba năm nữa sẽ có một trận đấu khác, trong khoảng thời gian ngắn hắn phải khiến cho tu vi của mình thăng tới cấp Địa thượng cảnh.

Bây giờ cơ thể của hắn đã tề tụ đủ năng lực của ngũ hành cùng ánh sáng, bóng tối, băng, lôi, phong, không gian và niệm lực.

Hơn nữa còn có thể song tu với Minh Hà công chúa và Linh m. Cộng tất cả chúng lại, trong vòng một năm, chắc hẳn có thể thoả mái thăng lên cấp Địa thượng cảnh.

Đến lúc đó sẽ tìm Triệu Linh Quân thử một chút.

Thi thoảng bên tai truyền đến tiếng cười nói của nữ tử. Lâm Tú quay mặt lại nhìn thoáng qua, là mấy cô gái đang nói chuyện phiếm ở trong thuyền. So với lúc đi, lúc về có thêm một người.

Na Tháp Toa nhận lời mời của Tần Uyển, trở về Vương đô với mọi người.

Cảnh giới tu vi của họ, ngoại trừ một số ít nơi có thể gia tăng tốc độ tu hành ra, tu hành ở Đại La hay Đại Hạ cũng không khác biệt gì quá lớn.

Là công chúa của Đại La, hơn nữa còn là thiên tài đệ nhất Đại La, vốn dĩ nàng không muốn đến. Nhưng bị Tần Uyển khuyên mấy câu, bèn dao động.

Chương 841: Phạm phải sai lầm (1)

Điều khiển cho Lâm Tú bất ngờ chính là, Hoàng đế Đại La lại không có ý kiến với chuyện này.

Dựa trên nguyên tắc, đây cũng là dịp để thể hiện mối giao bang tốt đẹp giữa hai nước.

Đột nhiên có một con vật nhỏ chạy ra từ trong phòng, nhảy vào lòng của Lâm Tú.

Đây là linh sủng của Na Tháp Toa, một con Băng Hùng nhỏ có bộ lông màu trắng.

Lâm Tú vuốt ve tiểu tử kia, bàn tay đều là khí lạnh. Nó hừ nhẹ, có vẻ như rất thoải mái. Móng vuốt tứ chi của nó ngắn ngủn, ôm chặt lấy cánh tay Lâm Tú, cực kỳ thân thiết với hắn.

Băng Hùng là dị thú sinh sống ở địa cực, trời sinh có được năng lực hệ băng, là thú vương mạnh nhất trong tộc đàn, có thể so với cường giả cấp Thiên của nhân loại. Địa cực là lãnh địa của dị thú nên con người rất khó đặt chân đến. Cho dù là cường giả cấp Thiên bước vào cũng rất nguy hiểm.

Loại dị thú này có thiên phú hệ băng, cao hơn nhiều so với đại đa số người sở hữu năng lực hệ băng.

Lại nói, nếu so sánh chủng tộc của nhân loại trên cùng một đại lục, thiên phú về dị thuật cũng không cao, nhưng con người thức tỉnh dị thuật rất nhiều, không giống Hải tộc hay Băng Hùng tộc.

Tuy nhiên người với thú có cùng một loại năng lực, ngoại trừ chủng tộc thiên phú ra

thì không thể thức tỉnh loại thiên phú thứ hai.

Linh sủng của Quý phi nương nương, tộc đàn của nó chắc là thức tỉnh dị thuật hệ lôi.

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên Lâm Tú nảy ra một ý tưởng.

Thật ra trong toàn bộ năng lực của hắn, cái mạnh nhất không phải ánh sáng hay bóng tối, cũng chẳng phải lôi, niệm lực mà là năng lực cướp đoạt.

Cướp năng lực của người khác để gia tăng nguyên lực của mình, năng lực như thế có ai không kiêng kị?

Ngải Mỹ Lệ có thể đoạt lấy năng lực của Lâm Tú, tu vi của nàng cũng ở cấp Địa. Đạt tới cấp Địa ở tuổi này, nhất định là dựa vào tài nguyên, mà tài nguyên của Ngải Mỹ Lệ là gì?

Dựa theo phong cách của vương triều Đại U, Lâm Tú có thể đại khái đoán được. Vì bồi dưỡng nàng mà bọn họ ám toán các cường giả của quốc gia hắn trong cuộc thi. Có lẽ ở Đại U còn có một đám người sở hữu năng lực, chuyên để Ngải Mỹ Lệ thu hoạch.

Bọn họ giống như rau hẹ, sau khi bị đoạt lấy năng lực, một thời gian nữa sẽ xuất hiện, sau đó bị lại thu hoạch.

Loại phương thức vô nhân đạo này, Lâm Tú không thể học tập.

Nhưng nếu là dị thú, hắn sẽ không suy nghĩ nhiều như vậy.

Năng lực của dị thú cũng là năng lực. Nếu mục tiêu là dị thú thì không những gia tăng thực lực của bản thân, hơn nữa còn có

thể giải quyết mọi họa do dị thú gây ra cho triều đình, cứ sao lại không làm?

Còn có Hải tộc, hơn mấy nghìn năm qua đều ở vùng duyên hải châu phủ làm loạn. Đoạt năng lực của chúng, Lâm Tú cũng không cảm thấy áp lực.

Cuộc thi lần này, cái Lâm Tú thu hoạch được không chỉ là đề danh Thiên Kiêu bảng.

Năng lực này mới là thu hoạch lớn nhất của hắn.

Hắn muốn nhanh chóng tăng tu vi của mình lên cấp Địa thượng cảnh để tham gia kỳ thi đấu tiếp theo.

Lúc này.

Vương đô Đại Hạ.

Toàn bộ Vương đô đều vui mừng.

Buổi tối hôm qua đã có sứ thần từ Đại La quốc suốt đêm chạy tới đây, trời còn chưa sáng đã gõ cửa cung, mang đến một tin tức tốt khiến cho mọi người đều vui vẻ.

Mười hạng đầu Thiên Kiêu bảng lần này, Đại Hạ chiếm tới năm!

Triệu Linh Quân và Lâm Tú chiếm hết hai hạng đầu Thiên Kiêu bảng, Thiên Diệp Lãm, Tân Uyển, Tiết Ngung Nhi cũng đứng thứ sáu, thứ bảy, thứ tám Thiên kiêu bảng.

Lúc này Hạ Hoàng đang ở chỗ Hoàng hậu ôm ấp nàng và Hiến phi say giấc. Sau khi bị Chu Cẩm đánh thức, đang định tức giận nhưng nghe được tin này, y phục còn chưa mặc đã nhảy từ trên giường xuống.

Chiếm hai hạng đầu Thiên kiêu bảng, mười hạng đầu chiếm năm?

Trong nháy mắt, hắn tưởng mình chính là Hoàng đế Đại U.

Không ngờ có một ngày, hắn cũng có thể cảm nhận được niềm vui sướng của Hoàng đế Đại U.

Kinh hi xong, hắn mới hạ chỉ, phong phụ thân của Lâm Tú, nhị đẳng Bình An hầu thành nhất đẳng Bình An hầu, ban thưởng ba ngàn mảnh ruộng tốt và nhiều loại ban thưởng khác, các phủ ở Đại Hạ miễn trừ ba tháng thuế má. Trong ba ngày, Vương đô giải trừ lệnh cấm đi lại vào ban đêm, cả nước cùng chúc mừng.

Sắc trời vừa sáng, tin tức này đã truyền từ trong Hoàng cung ra.

Vô số cấm vệ cuỡi tuần mã đi khắp các ngả của Vương Đô, khoa chia gỗ trống, thông cáo tin tức tốt này cho dân chúng.

Khi ấy có rất nhiều người đang say giấc. Sau khi bị âm thanh bên ngoài đánh thức, nghe được nội dung thông báo, trong nhất thời cơn buồn ngủ đã hoàn toàn biến mất. Họ vội vàng mặc y phục chạy ra đường, phát hiện hàng xóm láng giềng ai nấy đều có vẻ mặt vui vẻ.

Mười hạng đầu, Đại Hạ chiếm năm.

Đây là kỳ thi đầu tiên mà Đại Hạ đạt được thành tích như thế trong các chư quốc.

Chương 842: Phạm phải sai lầm (2)

Thân là dân chúng Đại Hạ, bọn họ cũng cảm thấy tự hào.

Đây là vinh quang của toàn bộ con dân Đại Hạ.

Dân chúng xông tới đầu đường chúc mừng lẫn nhau, bên trong các phủ quyền quý cũng có một bầu không khí vui mừng như thế.

Thiên tài Đại Hạ lấy được thành tích như thế trên Thiên kiều bảng, người có lợi nhất chính là bọn họ.

Mấy năm nay, bởi vì thành tích thi đấu của Đại Hạ không được tốt, tài nguyên đạt được cũng có hạn. Tài nguyên có hạn, tất nhiên là dùng để bồi dưỡng thiên tài đỉnh cấp, không tới phiên những người khác.

Lúc này đây, tương lai Đại Hạ sẽ độc chiếm ba năm, ít nhiều gì đại lục cũng chia phân nửa tài nguyên. Đệ tử không có thiên phú quá xuất chúng nhà mình cũng có cơ hội...

Tất nhiên, vui mừng xong, bọn họ cũng không quên cảnh cáo đệ tử nhà mình.

Mười hạng đầu Thiên kiều bảng, Đại Hạ có năm, năm người này đều ở Lâm gia. Ba năm sau, vinh quang của Đại Hạ, tài nguyên của nhóm quyền quý còn phải dựa vào bọn họ. Nếu ai dám đắc tội người của nhà này, nhất định sẽ chọc cho rất nhiều kẻ tức giận.

Nếu có ai không cẩn thận để cho gia tộc đắc tội với người của Lâm gia thì đánh gãy chân trục xuất khỏi gia môn, chấp hành mọi sự xử trí.

Không chỉ không thể đắc tội bọn họ, mà ở Vương Đô cũng phải thu liễm lại. Lâm Tú

nổi tiếng là thích xen vào chuyện của người khác, nếu như làm sai chuyện gì bị hấn bắt được, đừng hy vọng gia tộc sẽ cứu.

Đến lúc đó, gia tộc sẽ xóa tên bọn họ, tất cả hành vi của họ đều không liên quan đến gia tộc, dù làm chuyện gì cũng không đại diện cho gia tộc, kẻ đáng chết thì cứ chết, nên xử thì cứ xử, tất cả đều do hấn quyết định...

Hầu như mỗi một đệ tử quyền quý đều được gia tộc cảnh cáo như vậy.

Lâm Tú không ở Vương Đô mấy ngày, bọn họ đã động tâm tư. Đối với dân chúng thì hô tới quất lui, trên đường gặp được cô nương xinh đẹp cũng đùa bỡn, nghĩ là có thể làm càn một chút. Chẳng qua loại ý niệm như thế vừa mới nảy ra, ngay lập tức đã bị gia tộc dập tắt.

Lâm gia bây giờ, ngay cả gia tộc của họ cũng không thể đắc tội nổi.

Hủy bỏ lệnh cấm đi lại vào ban đêm, Vương Đô hoan lạc sáng đêm.

Vì chúc mừng thiên tài Đại Hạ đạt được thành tích, rất nhiều cửa hàng ở Đại Hạ đã hủy bỏ nguyên tắc hoạt động của mình. Mua một tặng một, một trăm văn giảm hai mươi văn, mỗi ngày cửa tiệm buôn bán mười hai canh giờ, các cửa hàng lớn đều chật kín người...

Sáng sớm hôm sau, người trên phố không những không ít đi, ngược lại càng đông.

Bởi vì hôm nay là ngày mà nhóm thi đấu Thiên kiều bảng trở về.

Trời vừa sáng, vô số dân chúng đã rời giường chạy ra đường, nhìn về phía bầu

trời phương Bắc, ngẩng đầu ngóng trông.

Không biết qua bao lâu, ở cuối chân trời bỗng xuất hiện một chấm đen.

Tiếp theo là cái thứ hai.

Hai chấm đen một lớn một nhỏ từ xa bay tới, rất nhanh đã bay vào Vương Đô, sau đó chậm rãi hạ xuống, mọi người cũng thấy rõ toàn cảnh của nó.

Đó là một chiếc lâu thuyền, cái còn lại là thuyền buồm. Lúc nó đang từ từ hạ xuống, Vương Đô hoàn toàn bùng nổ.

"Là bọn họ!"

"Bọn họ đã trở lại!"

"Hoan nghênh trở về!"

Mấy bóng người từ trên chiếc thuyền buồm bước xuống, Hạ Hoàng dẫn theo chúng đại thần tự mình nghênh đón ở cửa cung, Lâm Tú cùng với Triệu Linh Quân sóng vai đi xuống. Hạ Hoàng nhìn họ, vui mừng nói:

"Hoan nghênh trở về, các ngươi vất vả rồi.

Triệu Linh Quân không nói gì thêm, Lâm Tú ôm quyền nói: "Vinh quang của Đại Hạ, thần không chối từ"

"Lâm Tú!"

"Lâm Tú!"

"Triệu Linh Quân!"

"Triệu Linh Quân!"

Lâm Tú đang định nói thêm, hai bên cửa cung bỗng phát ra tiếng hô đình tai nhức óc. Lúc rời đi, Lâm Tú chỉ nghe mọi người gọi tên Triệu Linh Quân.

Hôm nay, hai cái tên này, khó phân cao thấp.

Mấy chục người đứng trong hạng mấy trăm của Thiên kiều bảng cũng đi theo triều thần tiến vào Hoàng cung.

Kế tiếp chính là nghi thức hoan nghênh và khen ngợi vô cùng ruộm rà. Đến một lúc lâu sau, toàn bộ quá trình mới chấm dứt, chỉ chờ đến tối lại tiếng cung tham dự tiệc tẩy trần.

Giờ phút này, Lâm Tú chỉ muốn nhanh trở về nhà.

Trở lại Lâm phủ, hắn đã cấp tốc đi tìm Thái Y.

Mấy ngày nay, thứ hắn muốn nghe nhất, chính là giọng của Thái Y, Trong viện không có người, Lâm Tú đi về phía chính điện, nhìn thấy Thái Y đang sửa sang lại y phục ở bên giường, Lâm Tú vội chạy tới, ôm lấy nàng từ phía sau, hít một hơi thật sâu, hỏi: "Có nhớ ta..."

Lời còn chưa nói xong, Lâm Tú bỗng nhiên sững sờ.

Không đúng.

Mùi hương này không đúng.

Cảm xúc này cũng không đúng.

Lâm Tú nhìn lại, phát hiện cái cổ trắng nõn của người trong lòng đã phiem hồng.

Hắn chậm rãi buông tay đặt ở ngực nàng ra, vô cùng xấu hổ nói:

"Nương nương, sao người lại mặc y phục của Thái Y?"

Chương 843: Yêu cầu của Tứ vương tử (1)

Kỳ thật ngay từ đầu, lúc Lâm Tú tiến vào phòng là đã cảm giác được có một chút không đúng.

Nhưng điểm kỳ quái kia, rất nhanh đã bị vui sướng xa cách lâu ngày xua tan.

Hắn làm sao có thể nghĩ đến, Quý phi nương nương ở trong phòng của Thái Y, mặc quần của Thái Y, ngồi trên giường của Thái Y, cho nên không chút suy nghĩ ôm lấy, ôm tới tay mới ý thức được hắn ôm nhầm.

Hắn vội vàng buông Quý phi nương nương ra, nói: "Thực xin lỗi, nương nương, ta không biết là người."

Vẻ mặt của Quý phi nương nương khôi phục lại bình thường, giống như vừa rồi không xảy ra chuyện gì, lạnh nhạt nói: "Thái Y đi ra ngoài tìm người, hắn là rất nhanh sẽ trở về."

Nàng dứt lời, bên ngoài đã truyền đến bước chân.

Lâm Tú đi tới cửa, giang hai tay ra, một bóng người lập tức nhào vào trong ngực hắn.

Đây mới là mùi hương và cảm giác quen thuộc của hắn.

Mấy ngày nay Lâm Tú đã tính toán ở bên Thái Y, bù đắp mấy ngày nay không bầu bạn được với nàng, nếu không phải là có Thái Y, Lâm Tú chưa chắc có thể thắng Đạo Cách. Lần sau thi đấu, có thể đưa nàng cùng đi, khi đó, nàng hắn là cũng có thể tham gia tỷ thí.

Nghe Thái Y nói, mấy ngày nay, Quý phi nương nương đều ở nơi này.

Song Song đi theo đám người Lâm Tú, Mộ Dung Ngọc cũng đi, Quý phi nương nương cảm thấy nhàm chán nên chuyển tới ở cùng Thái Y, lần trước Thái Y cũng tặng mấy bộ quần áo mua từ Giang Nam cho Quý phi nương nương, vì thế mới xảy ra hiểu lầm vừa rồi.

Quý phi nương nương nhìn Lâm Tú cùng Thái Y, nói: "Tiểu Ngọc Nhi và Song Song hẳn là đã về nhà, bốn cung cũng trở về."

Lúc rời khỏi Lâm phủ, lúc ngồi trên kiệu, nàng sở sở khuôn mặt bóng loáng nhẵn mịn của mình, còn cảm thấy hơi nóng, trong lòng cũng tràn đầy cảm giác khác thường.

Nàng cảm thấy mình như ngã bệnh rồi, vừa hay Song Song cũng đã trở lại, đi hỏi nàng một chút.

Sau khi Quý phi nương nương đi khỏi, Lâm Tú tính toán ngày mai lại cố ý đi thăm nàng.

Tên nhóc kia không đi cùng Quý phi nương nương mà ở lại Lâm phủ, ở trong ngực Lâm Tú dụi dụi, kêu meo meo. Lâm Tú rời đi lâu như vậy, không có ai có thể nói chuyện với nó.

Mấy bóng người từ bên ngoài đi vào, thân thể tên nhóc trong ngực Lâm Tú bỗng nhiên run rẩy, vỗ cánh bay lên không trung, hai chân trước lơ lửng vờn quanh, trợn răng trợn mắt, lộ ra biểu tình hung ác về phía một tên nhãi khác trong ngực Na Tháp Toa.

Con gấu băng nhỏ trong lòng Na Tháp Toa cũng nhảy xuống đất, trên thân thể ngưng

kết một tầng hàn băng, làm ra trạng thái phòng ngự, ngựa mặt lên trời gầm nhẹ.

Ý thức lãnh địa của dị thú rất mạnh, ôm địch ý rất lớn với những kẻ không phải đồng loại, hai tên nhóc kia lần đầu tiên gặp mặt, không khí liền căng thẳng, giương cung bạt kiếm, chiến đấu vừa chạm là phát.

Na Tháp Toa cúi xuống ôm lấy con gấu băng, vỗ vỗ đầu nó và nói, "Annie, không được phép không lịch sự."

Bị chủ nhân khiển trách một phen, con gấu băng nhỏ kia rút đầu lại, trên người cũng không còn tản ra hàn khí nữa.

Lâm Tú cũng triệu hồi tiểu tử kia, sờ sờ đầu nó, nói: "Annie là bằng hữu, không phải địch nhân..."

Hai tên nhãi kia đối lập, chỉ là bản tính lần đầu gặp mặt, dưới sự giáo dục độc lòng của Lâm Tú, rất nhanh đã nắm móng vuốt giảng hòa, ở trên bãi cô vui vẻ chơi đùa.

Dị thú không giống dã thú, bọn nó có linh trí cao hơn, tuy ngôn ngữ không thông, nhưng cũng không ảnh hưởng đến giao tiếp đơn giản.

Là bằng hữu của chúng nữ, Na Tháp Toa ở chỗ này, cũng có được một tòa cung viện của mình, hơn nữa rất nhanh đã làm quen với Thái Y.

Giờ phút này, trong lòng nàng tràn ngập hâm mộ Lâm Tú.

Không phải hâm mộ hấn song song xếp hạng nhất ở đại hội thi đấu.

Mà là bên cạnh hấn có rất nhiều cô gái xuất sắc và xinh đẹp.

Lâm Tú trở về không bao lâu, cha mẹ và nhạc phụ nhạc mẫu cũng tới, hấn vừa mới biết được, tước vị của phụ thân lại một lần nữa tăng lên, đã biến thành Nhất đẳng hầu, cùng cấp bậc với nhạc phụ đại nhân, hơn nữa tốc độ thăng chức của cha hấn còn nhanh hơn nhạc phụ năm đó.

Cả nhà vừa ngồi xuống, nói chuyện một lát, lại có khách đến cửa, hơn nữa không chỉ có một người.

Bên ngoài Lâm phủ, xe ngựa đã xếp thành hàng dài.

"Định quốc công phủ, chúc mừng Lâm đại nhân cùng Lâm phu nhân vinh dự đứng đầu Thiên kiều bảng!"

"Thành Quốc Công phủ chúc mừng..."

"Ninh Quốc Công phủ tặng hạ lễ!"

"Vĩnh Bình Hầu phủ..."

Quyền quý có số má ở Vương Đô, bao gồm Trương gia, Tổng gia, Hoàng gia, Triệu gia, thậm chí còn có Đông cung của Thái tử, đều phái người đưa lễ vật lên, hạ lễ từng rương từng rương chuyển vào Lâm phủ, Lâm Tú sai người chuyên môn dành ra một tòa cung viện mới cất hết được.

Những người này, đại bộ phận thậm chí còn có liên quan đến Lâm phủ, ngay một tháng trước, còn tập thể bức ép Lâm Tú xin lỗi Thái tử phi.

Chương 844: Yêu cầu của Tứ vương tử (2)

Một tháng sau, thái độ của bọn họ đột nhiên thay đổi, thậm chí làm cho Lâm Tú có chút không quen.

Hắn mở những lễ vật kia ra nhìn một chút, bọn họ tặng tuy rằng không phải là vàng bạc và các tục vật khác, nhưng cũng đều là văn chơi chữ họa, trân kỳ châu báu, được liệu quý giá, cũng đều không rẻ.

Lâm Tú bảo chúng nữ tự mình chọn thứ mình thích, lại chọn cho Quý phi nương nương một số thứ có thể nàng sẽ thích, ngày mai lúc đi thăm nàng thuận tiện mang theo.

Đến buổi tối, Lâm Tú dẫn các nàng cùng đi hoàng cung tham gia yến hội.

Hơn mười thiên tài tiến vào Thiên kiều bảng, là nhân vật chính của yến hội tối nay, bọn họ không chỉ có thể tham gia, còn có thể mang theo người nhà, đây là truyền thống sau khi kết thúc các kỳ Thiên kiều bảng.

Tiến vào Thiên kiều bảng, giành vinh quang về cho quốc gia là vinh quang lớn lao, ngay cả gia tộc cũng có vinh quang.

Trương gia, Tổng gia, Tiết gia, lại một lần nữa chứng minh, cái gì gọi là đỉnh cấp quyền quý, từ trước đến nay có thể tiến vào top 10 Thiên kiều bảng, đại bộ phận đều có thể bước vào cấp Thiên, điều này có nghĩa là gia tộc của bọn họ, ít nhất còn có thể kéo dài mấy chục năm huy hoàng.

Mà Triệu gia, bởi vì sinh hai nữ nhi, cũng mơ hồ có xu hướng trở thành hào môn đỉnh cấp Vương Đô, tuy rằng là nữ nhi gả ra

ngoài, nhưng vẫn họ Triệu như trước, Triệu gia cũng không phải phủ đệ quốc công, nhưng cũng không có quốc công phủ nào dám trêu chọc.

Bởi vì sau lưng Triệu gia là Lâm gia.

Hai vợ chồng thiên kiều, ngay cả thiếp thất trong nhà cũng nằm top mười Thiên kiều bảng, tương lai là gia tộc đệ nhất Đại Hạ không thể nghi ngờ.

Lúc đến hoàng cung, Lâm Tú không chỉ dẫn theo Thái Y, còn dẫn theo cả Na Tháp Toa.

Thân phận của người ta dù sao cũng là công chúa Đại La, lại là bạn quốc tế, người một nhà bọn họ đi dự tiệc, cũng không tiện để nàng ở nhà một mình.

Bữa tiệc tối hôm nay được cử hành tại một cung điện nào đó trong trung cung, bầu không khí cũng tương đối thoải mái, có thể tùy ý nói chuyện cười đùa đi lại, cho dù là đại gia tộc ngày thường lục đục, ở yến hội, cũng đều buông lỏng mâu thuẫn, chia sẻ vinh quang thuộc về tất cả mọi người Đại Hạ.

Đại điện vui vẻ ca múa, ngự thiện phòng mỹ thực không ngừng, ngồi ở bên cạnh Lâm Tú cùng Triệu Linh Quân, Na Tháp Toa vừa mới học được dùng đũa, động tác trên tay cũng không ngừng.

Luận thực lục, Đại U đứng đầu ngũ đại vương triều, điều này không thể nghi ngờ.

Nhưng nói về mỹ thực, bốn đại vương triều còn lại cộng lại cũng không bằng Đại Hạ.

Hạ Hoàng ngồi ở phía trước, một khắc nào đó vẫy vẫy tay với Lâm Tú.

Lâm Tú đứng dậy đi tới trước mặt Hạ Hoàng, hỏi: "Bệ hạ, có chuyện gì?"

Hạ Hoàng nhìn Na Tháp Toa phía dưới, hỏi: "Nữ tử kia là ai, nhìn có chút quen mắt, không giống như nữ tử Đại Hạ chúng ta, là nữ tử nước ngoài người mới đắc thủ?"

Lâm Tú nói, "Hồi bệ hạ, đó là Na Tháp Toa, công chúa của Đại La.

Phốc phốc...

Hạ Hoàng phun ra một ngụm rượu, cuống quýt dùng ống tay áo lau khóe miệng.

Ngay từ đầu hắn đã cảm thấy nữ tử kia quen mắt, tựa hồ trước kia đã gặp qua ở nơi nào, giờ phút này mới nhớ tới, đó không phải là công chúa vương triều Đại La, vị thiên kiêu có danh xưng băng hậu kia sao, thật đúng là nữ đến mười tám thay đổi, ba năm trôi qua, vậy mà hắn lại không nhận ra.

Sau đó, hắn ta đã bị choáng ngợp bởi những vui mừng bất ngờ ập đến.

Công chúa Đại La, sao lại ở chỗ này?

Có phải là...

Hắn quả nhiên không nhìn lầm người, còn tưởng rằng lần trước mình nói, Lâm Tú không để ở trong lòng, nhưng hành động lại là thành thật như thế, không một tiếng động, người cũng bị bắt cóc trở về...

Hắn nhỏ giọng hỏi Lâm Tú: "Dự định khi nào thành thân, trăm bảo Lễ bộ ti chuẩn bị..."

Lâm Tú vội vàng nói: "Bệ hạ hiểu lầm, chúng thần chỉ là quan hệ bằng hữu, nàng chỉ tạm thời ở Lâm phủ, qua một thời gian ngắn sẽ trở về."

Hạ Hoàng ý vị thâm trường nói: "Lần trước vị thiên kiêu Diệp gia kia, người cũng nói như vậy, không nóng nảy, còn ba năm, trầm tin...

Một lát sau, Lâm Tú không nói gì trở lại vị trí của mình.

Câu Hoàng đế thật sự là tham lam không đủ, top mười Thiên kiêu bảng đã có năm rồi còn chưa đủ, vẫn muốn đánh chủ ý lên Na Tháp Toa.

Người ta là thiên tài đứng đầu của Đại La, thực lực của Đại La còn mạnh hơn Đại Hạ một tuyến, có thể nhường đệ nhất thiên tài cho Đại Hạ sao?

Huống hồ, đại hội lần này, Đại Hạ đã chiếm tiện nghi quá lớn, độc chiếm năm phần tài nguyên trong ba năm tới, Đại U còn có thể nhịn.

Đến lúc đó, nếu dựa theo kết quả đại hội, Đại Hạ độc chiếm bảy phần thậm chí tám phần tài nguyên trở lên, Đại U có thể sẽ lật bàn không chơi nữa.

Chương 845: Yêu cầu của Tứ vương tử (3)

Hơn nữa, đến bây giờ, Lâm Tú còn không biết rốt cuộc cường giả Đại U nói "thứ kia" là cái gì, ba năm sau, Đạo Cách cùng Khoa Lâm, chỉ sợ cũng sẽ là cấp Địa thượng cảnh...

Giờ phút này, hoàng cung Đại Hạ, ca hát múa, một mảnh hoan lạc.

Nhưng ở Đại U xa xôi, các thiên tài Đại U vừa mới trở lại Vương Đô, lại không được nhân dân Đại U hoan nghênh quá nhiều.

Tuy nói trong top một trăm Thiên kiều bảng, có một nửa đều là thiên tài Đại U, nhưng Thiên kiều bảng top 10 lại kém Đại Hạ quá nhiều là lần gặp phải thất bại lớn nhất trong các kỳ đại hội trước đây.

Vương triều cường đại nhất trên đại lục, kết quả này, quá nhiều người không thể tiếp nhận.

Trong một tòa cung điện kim bích huy hoàng, có rất nhiều bóng dáng ngồi ở bàn tròn.

Lần đại hội này, Đại U chịu thất bại nặng nề, rất nhiều người trong nước vô cùng bất mãn, quần tình kích phấn.

Nhưng trải qua phân tích của Nguyên lão viện, rút ra một kết luận, cũng không phải Đại U yếu, trên thực tế, đội hình mà Đại U phái ra lần này là mạnh nhất các kỳ, không có kỳ nào mạnh hơn.

Sở dĩ xuất hiện kết quả như vậy, chỉ là bởi vì Đại Hạ càng mạnh hơn, bọn họ có quá nhiều thiên tài hoành không xuất thế, như

Lâm Tú, Tân Uyển, Tiết Ngưng Nhi, đánh Đại U trở tay không kịp.

Bọn họ cũng không thể đơn thuần trách cứ các thiên tài Đại U.

Thậm chí, khuất nhục trên người Tứ vương tử Áo Thác cũng được rửa sạch.

Vị thiên kiêu Đại Hạ kia, có được song năng lực băng hỏa, thực lực cũng là cấp Địa thượng cảnh, khó trách nửa năm trước, có thể lấy một địch ba, coi như là đổi lại Đại vương tử cùng Nhị vương tử đi, cũng là kết cục giống nhau.

Một lão giả ngồi ở phía trước mở miệng nói: "Áo Thác."

Tứ vương tử lập tức đứng lên, cung kính nói: "Tổ phụ."

Lão giả hỏi: "Nửa năm nay, đích thật là Nguyên lão viện hiểu lầm ngươi, ngươi muốn bồi thường cái gì?"

Lần đại hội này, Áo Thác biểu hiện ra người dự liệu, tuy rằng chỉ là đứng thứ chín, nhưng loại tinh thần bất khuất, vĩnh viễn không chịu thua của hắn cũng chinh phục vô số người.

Tứ vương tử suy nghĩ một chút, nói: "Chuyện trong quá khứ, cứ để nó trôi qua, ta chỉ muốn được đổi xử công bằng... Cùng với mười viên nguyên tinh của dị thú cấp năm"

Trong ánh mắt đục ngầu của lão giả hiện lên một tia kinh ngạc, cũng không nói gì.

Mười viên nguyên tinh của dị thú cấp năm, đối với Đại U mà nói, không tính là cái

gì, hẳn thậm chí cũng không hỏi Áo Thác cần những nguyên tĩnh này làm gì.

Ngay sau khi hội nghị kết thúc, lão giả liếc nhìn Tứ vương tử rồi nói, "Đi theo ta."

Tứ vương tử lập tức đi qua, đi theo lão giả, đi vào một tòa cung điện, lão giả dùng gậy đập vào một khối gạch nào đó, dưới đất truyền đến một trận tiếng ầm ầm, lộ ra một thông đạo quanh co sâu thẳm, trong thông đạo, cách một đoạn lại có một ngọn lửa bất diệt đang cháy, dùng để chiếu sáng.

Tứ vương tử mơ hồ biết hẳn đang đi đến chỗ nào, trong lòng hơi kích động.

Giờ khắc này, trong lòng hẳn cực kỳ cảm tạ Lâm Tú.

Cảm ơn Lâm Tú đã đánh bại Khoa Lâm và Đạo Cách, rửa sạch sự oan khuất của mình.

Hồi lâu sau, Tứ vương tử mới đi theo vị lão giả kia, đi tới cuối thông đạo, nơi này có một cung điện dưới lòng đất rất lớn, bên trong cung điện, rất nhiều người ngồi xếp bằng, Tứ vương tử thấy được cả Đạo Cách và Khoa Lâm trong số đó, cũng thấy được một số cường giả đã sớm thành danh của Đại U.

Nhưng điều hấp dẫn nhất đối với hẳn ta vẫn là trung tâm của cung điện.

Có một thứ được dựng lên ở đó.

Thứ kia cao hơn một trượng, hình thoi, toàn thân màu trắng, nhìn không rõ bên trong, nhìn qua, giống như là một nguyên tĩnh cỡ lớn.

Đứng ở chỗ này thì không thể cảm nhận được sự kỳ diệu của vật này, nhưng dưới ý bảo của lão giả, sau khi Tứ vương tử lấy tay chạm vào thứ này...

Lực lượng trong cơ thể lại điên cuồng vận chuyển, nguyên lực cuộn cuộn không ngừng, từ trong vật thể hình thoi này tràn vào thân thể hắn.

Hoàng cung Đại Hạ.

Trong bữa tiệc, Na Tháp Toa đang ăn uống say sưa thì ở một vị trí nào đó ở phía đối diện, thái tử lại thỉnh thoảng nâng ly rượu lên.

Không hề đụng vào đồ ăn một miếng nào nhưng đã uống cạn hai bình rượu đây.

Trong lòng hắn ta đang rất bức bối, vô cùng bức bối.

Nếu sớm biết có ngày hôm nay, thì lúc ban đầu hắn ta nên thuê một thích khách lợi hại hơn để giải quyết hắn triệt để trước khi hắn trưởng thành.

Giờ đây, Lâm Tú đang ngày một mạnh mẽ hơn, thậm chí còn trở thành người đứng đầu trong Thiên kiều bang. Hậu cung của hắn, còn lớn hơn hậu cung của hắn ta, hơn nữa người nào người nấy dung mạo hơn người, đều là nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần, đừng nói là bản thân hắn ta không động đến hắn nổi, mà ngay cả Trương gia cũng tạm thời không thể động đến hắn được.

Chương 846: Thực hiện cá cược (1)

Nhìn thấy cuộc sống của Lâm Tú suôn sẻ như vậy, trong lòng hắn ta khó chịu vô cùng.

Hắn không khỏi liếc mắt về phía Lâm Tú.

Cảm giác của Lâm Tú và Triệu Linh Quân quá nhạy bén, bọn họ lập tức chú ý tới động tĩnh của thái tử.

Hai người cùng lúc nhìn qua.

Đôi mắt với ánh mắt của họ, một cảm giác áp bức mãnh liệt chợt ập vào mắt hắn ta, thái tử toát mồ hôi lạnh, lập tức tỉnh táo lại, thậm chí còn có cảm thấy muốn tiêu ra.

Mặc dù ánh mắt của Lâm Tú và Triệu Linh Quân vẫn rất bình tĩnh, nhưng lại khiến hắn ta phải run mình.

Đây có phải là cảm giác áp bức của người đứng đầu Thiên kiều bang không?

Trong lòng thái tử kinh hãi vô cùng, ngay cả bàn tay cầm ly rượu cũng run rẩy, tiệc còn chưa tàn, hắn ta đã lấy có thân thể không được khỏe mà vội vàng rời đi.

Lâm Tú và Triệu Linh Quân đưa mắt nhìn nhau, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không nói gì.

Sau bữa tiệc, Lâm Tú và những người khác rời hoàng cung trở về Lâm phủ, khi Triệu Linh Quân chuẩn bị đi về cung viện của mình, Lâm Tú hỏi: "Người còn cần bao nhiêu năm nữa?"

Triệu Linh Quân dừng bước lại, ngẫm nghĩ rồi nói: "Năm năm"

Năm năm nữa, trong lòng Lâm Tú thầm tính toán, năm năm nữa, nàng sẽ hai mươi lăm tuổi, năm hai mươi lăm tuổi bước đến cấp Thiên, chính xác là gấp sáu lần tốc độ tu hành cơ bản của hấn.

Nếu chỉ có một năng lực, cho dù ở trong hoàn cảnh lý tưởng nhất, Lâm Tú cũng phải sống đến một trăm ba mươi tuổi mới có thể bước lên cấp Thiên.

Tài năng của nàng quả nhiên không chỉ là tốc độ tu hành như người ngoài vẫn nghĩ, gấp ba lần Linh m và Minh Hà công chúa, gấp đôi Na Tháp Toa, ngoại trừ bản thân, có lẽ nàng là thiên tài đầu tiên trên Đại Lục này.

Sau khi biết chuyện này, trong lòng Lâm Tú có chút vui mừng.

Tuy rằng tu vi hiện tại của hấn không bằng Triệu Linh Quân, nhưng tốc độ tu hành thực sự của hấn gần gấp ba lần của nàng, trong vòng năm năm nữa, hấn sẽ có thể đuổi kịp nàng. Lúc này Triệu Linh Quân liếc nhìn Lâm Tú và hỏi: "Còn ngươi thì sao?"

Lâm Tú nói: "Mười năm"

Lâm Tú không nói thật cho nàng biết, hấn định đến lúc đó sẽ cho Triệu Linh Quân bất ngờ.

Tối nay, Lâm Tú ở trong phòng của Thái Y, đã trải qua một đêm tiểu biệt thăng tâm hôn.

Sáng sớm hôm sau, Tần Uyển và Ngung Nhi đưa Na Tháp Toa đi dạo phố, mặc dù nàng ta đã đến Đại Hạ một lần rồi, nhưng lần đó là để tham gia cuộc thi, nàng ta cũng không đi đâu nhiều. Lần này là vì để vui chơi,

nên đương nhiên cũng có nhiều thời gian hơn.

Lâm Tú đi ra ngoài một mình, có chuyện hắn muốn kiểm tra một chút.

Đại U có được một thứ thần kỳ từ vắn thạch, có thể làm tăng tốc độ tu hành của mọi người, nói không chừng viên vắn thạch rơi ở Đại Hạ cũng có, chỉ là triều đình không tìm thấy mà thôi.

Vào ngày linh hồn của Lâm Tú đến thế giới này, đúng lúc có một trận mưa sao băng trút xuống vương đô Đại Hạ.

Mặc dù năng lực của Lâm Tú không phải do vắn thạch mang lại, nhưng linh hồn của hắn thì lại phải, nếu hắn không có được một số tin tức từ Đại U, hắn có thể không bao giờ nghĩ đến việc điều tra những vắn thạch này.

Chuyện vắn thạch rơi xuống thông thường sẽ do Tư Thiên Giám quản lý, đối với những vắn thạch có trọng lượng khác với vắn thạch thông thường thì phần lớn đều chứa vắn thiết, sẽ giao cho Võ Đạo Viện chế tạo vũ khí.

Những vắn thạch có kích thước và màu sắc khá đen nằm rải rác trong một khu vực ở hậu viện của Tư Thiên Giám.

Giám chính của Tư Thiên Giám đi theo Lâm Tú kính cẩn nói:

"Lâm đại nhân, đây là tất cả các vắn thạch đã rơi xuống Đại Hạ trong những năm gần đây.

Lâm Tú bước tới khoảng không đó, những vắn thạch này, những viên nhỏ thì chưa bằng

nắm tay, còn những viên lớn thì to bằng một người, nằm rải rác lung tung.

Hắn liếc mắt nhìn giám chính Tư Thiên Giám một cái, rồi nói:

"Người cứ đi làm việc của mình đi, ta xem qua một chút."

Mặc dù trong lòng giám chính của Tư Thiên Giám rất khó hiểu, nhưng ông ta vẫn rút lui.

Tay Lâm Tú chạm vào một viên vẩn thạch cao nửa người, sờ vào có cảm giác lạnh lẽo, những viên đá khác cũng không khác gì, không hề có hiện tượng sẽ tăng tốc độ tu hành lên.

Lòng bàn tay hắn chợt chấn mạnh, một lực đạo xuyên qua vẩn thạch nhanh chóng bị dội ngược lại, thông qua cách này Lâm Tú có thể dễ dàng biết được vật chất trong vẩn thạch là đồng nhất, trong đó không có thứ gì khác cả.

Hắn cũng dùng cùng một phương pháp, thử các vẩn thạch khác và đi đến kết luận tương tự.

Đây dường như là những vẩn thạch bình thường.

Trước đây Lâm Tú cũng là một người đam mê thiên văn học, chiếc kính viễn vọng thiên văn trong nhà hắn không chỉ là công cụ và là cái có để tán gái.

Chương 847: Thực hiện cá cược (2)

Trong mắt Lâm Tú, cái gọi là vẩn thạch chẳng qua là những mảnh vụn thể rắn rơi xuống trái đất từ không gian vũ trụ. Hầu hết chúng đến từ vành đai tiểu hành tinh giữa sao Hỏa và sao Mộc, một phần nhỏ đến từ mặt trăng và sao Hỏa. Tất nhiên, đây là một thể giới có năng lực đặc biệt, hần cũng không thể hoàn toàn căn cứ theo kinh nghiệm trước đó.

Tóm lại, những vẩn thạch này ở Đại Hạ này thực sự không có gì đặc biệt.

Trong tương lai sau khi hần đã trở nên mạnh hơn, hần có thể lén lút lên vào Đại U để xem rốt cuộc bọn họ đã tìm thấy thứ gì hay ho trong vẩn thạch.

Sau khi Lâm Tú rời đi, giám chính Tư Thiên Giám có chút nghi ngờ hỏi: "Tại sao Lâm đại nhân lại quan tâm đến vẩn thạch như vậy?"

Một quan viên của Tư Thiên Giám nói: "Hạ quan đã nhớ ra rồi, đại nhân còn nhớ không, vào giữa năm trước, một trận mưa sao băng đã rơi xuống vương đô"

Giám chính của Tư Thiên Giám nói: "Đương nhiên là ta nhớ rồi, nếu không nhờ cung phụng trong triều, lần đó vương đô đã bị thương rất nhiều người"

Quan viên của Tư Thiên Giám trở lại trong phòng công văn, lấy ra một tập tài liệu, lật ra rồi đưa cho giám chính của Tư Thiên Giám.

Ghi chép của Tư Thiên Giám về sự việc đó chỉ có một câu ngắn gọn: "Năm Huyền Nguyên

thứ mười, ngũ tinh sai hành, trong đêm sao băng rơi như mưa, phá hủy hai ngôi nhà và làm bị thương một người."

Vị quan viên đó nói: "Nếu hạ nhân nhớ không lầm, người bị thương trong vụ vẫn thạch rơi lần đó chính là Lâm đại nhân"

Giám chính của Tư Thiên Giám cuối cùng cũng nhớ ra, người ta đồn rằng Lâm đại nhân có hai loại năng lực dị thuật, một trong số đó là do vẫn thạch mang đến, chẳng trách hắn đến Tư Thiên Giám để xem những vẫn thạch này.

Như vậy, sự kiện vẫn thạch lần đó, không thể được ghi lại một cách đơn giản như vậy được.

Là người đứng đầu trong Thiên kiều bang, là thiên kiều đầu tiên thức tỉnh được song năng lực của Đại Hạ, ngay cả trong sử sách cũng không thể bỏ qua tên của hắn. Câu này, e rằng phải sửa lại rồi...

Sau khi Lâm Tú đi, hắn không biết chuyện đã xảy ra trong Tư Thiên Giám.

Vốn dĩ hắn chỉ muốn đợi đến sau cuộc thi lớn, sẽ đưa các nàng đi chơi khắp Đại Hạ, vừa tu luyện, vừa trừ gian diệt bạo, giống như khi ở Giang Nam, nhưng A Kha không có ở nhà, nên hắn phải đợi nàng về trước.

Sau khi trở về nhà, Lâm Tú và Thái Y đến gặp Quý phi nương nương.

Bây giờ đang là đầu tháng tư, là tháng có khí hậu vừa phải nhất trong năm ở vương đô, cũng là thời điểm thích hợp nhất để đi chơi du ngoạn, Lâm Tú cùng bọn họ đi chơi ở ngoại thành đến hoàng hôn mới trở về.

Ban đêm, Lâm Tú cũng không hề nhàn rỗi, bởi vì ban ngày đã đi chơi rồi, buổi tối hẳn phải tu luyện với Minh Hà công chúa, Linh m và Na Tháp Toa.

Bốn người, tạo thành một vòng tuần hoàn hoàn hảo.

Trước đây khi bọn họ song tu, cần phải tới Dịch Thuật Viện, với sự trợ giúp của giường Huyền Băng và Hỏa Trì.

Nhưng bây giờ không còn cần nữa.

Linh m và Na Tháp Toa là băng, Minh Hà công chúa là hỏa, và Lâm Tú có cả hỏa lẫn băng. Khi hai người song tu, hai người còn lại có thể cung cấp cho họ môi trường để tu hành.

Bằng cách này không phải nhờ đến ngoại vật trợ giúp.

Năng lực đầu tiên mà Lâm Tú quyết định bộc lộ ra thêm là hỏa, ngoài việc có thể bắt ngờ đánh bại Khoa Lâm thì cũng cũng đã cân nhắc kỹ lưỡng về mặt này.

Thêm một phương pháp song tu, đồng nghĩa với việc có thêm một năng lực cấp Thiên.

Tu hành xong, sau khi mọi người lần lượt trở về cung viện của mình để nghỉ ngơi.

Lâm Tú đi theo Linh m vào viện của nàng, nàng quay đầu nhìn lại Lâm Tú một cái hỏi: "Người không đi ngủ đi mà còn đến chỗ ta làm gì?"

Lâm Tú đáp: "Có phải người đã quên mất một chuyện gì rồi không?"

Triệu Linh m nghi hoặc: "Có chuyện gì?"

Bề ngoài nàng trông có vẻ bình tĩnh, nhưng thực ra trong lòng nàng đã sớm hoảng loạn rồi.

Làm sao nàng có thể quên được chuyện đó, vụ cá cược đó nàng đã luôn giấu kín trong lòng, cả đêm nàng còn không thể ngủ yên được, ngay cả những mơ cũng mơ thấy vụ cá cược.

Lâm Tú nhìn nàng, bình thản nói: "Nếu người đã quên rồi thì thôi vậy, cứ xem như nó chỉ là một trò đùa mà thôi."

Triệu Linh m nắm chặt ống tay áo nói: "Ta, ta không có quên, chỉ là ta chưa chuẩn bị sẵn sàng, người, cho ta thêm một chút thời gian..."

Nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của nàng, Lâm Tú bóp nhẹ khuôn mặt nàng nói: "Ta chỉ nói đùa thôi, người sẽ không xem là thật đâu phải không?"

Triệu Linh m trừng hấn một cái, nói: "Ban đầu đã móc tay rồi."

Triệu Linh m ta không phải là loại người nói không giữ lời!"

Nói xong, nàng ôm cổ Lâm Tú, hôn lên môi hấn một cái thật mạnh, sau đó chạy nhanh về phòng, đóng sầm cửa phòng lại.

Chương 848: Đại La cầu thân

Lâm Tú đứng ngây người trong sân.

Hắn mím môi, trên môi vẫn còn vương vị ngọt ngào, đây là son môi hương trái cây ăn được mới nhất của Ngung Hương Trai, rất được nam nữ trẻ tuổi ưa chuộng.

Như vậy sẽ khiến mọi nụ hôn của họ cũng đều trở nên ngọt ngào vô cùng.

Lâm Tú nghĩ rằng Linh m sẽ hôn lên mặt. Dù sao thì lúc đầu khi đánh cược, cũng không nói sẽ hôn ở đâu.

Trong phòng, Triệu Linh m đang dựa vào cửa, một tay che ngực, có thể cảm giác được trái tim đang đập "thình thịch" loạn nhịp của mình.

Trong một cung viện khác, một bóng người ngồi xếp bằng trên giường từ từ mở mắt ra, khẽ thở dài.

Thời tiết hôm nay rất tốt, trời quang mây tạnh, gió thổi vi vu, rất hiếm khi Lâm Tú cùng các nàng gái ra ngoài mua sắm.

Trong nửa năm qua, để nghênh đón cuộc thi đấu lớn mà tất cả mọi người đều đã tập luyện chăm chỉ, bây giờ cuộc thi lớn đã kết thúc, bọn họ cũng đạt được kết quả tốt hơn mong đợi, sợi dây căng thẳng trong lòng cuối cùng cũng thả lỏng.

Việc tu hành của Ngung Nhi và Uyển Nhi có Lâm Tú nên bọn họ cũng không cần phải vất vả lắm, trong thời gian tới chỉ cần thư giãn và vui vẻ là được.

Na Tháp Toa thích đi mua sắm nhất, những ngày ở vương đô hầu như ngày nào nàng ta cũng phải đi ra ngoài.

Đại Hạ đối với nàng ta mà nói tràn đầy thú bất ngờ.

Có những món ăn ngon ở đây rất hợp khẩu vị của nàng ta, có những loại rượu mạnh nàng ta thích uống, còn có loại nước hoa chỉ cần xịt vài giọt là sẽ thơm cả ngày, thoa lên môi sẽ giúp đôi môi trong mọng nước và mềm mại hơn, kể cả khi vô tình ăn son dính trên miệng của mình cũng rất ngọt ngào.

Nàng ta rất thích hương vị đó.

Lâm Tú cũng thích mùi của loại son đó.

Cho nên mấy ngày nay hắn luôn ăn đào, khi Triệu Linh nhìn thấy Lâm Tú ăn đào, trong lòng nàng luôn luôn có cảm giác kỳ quái, bởi vì son nàng dùng cũng có vị đào.

Khi nàng nhìn thấy quả đào, nàng sẽ nghĩ đến chuyện ngày hôm đó.

Dù đã trả xong món cược rồi nhưng trong lòng nàng ngược lại còn bồi hồi hơn.

Lâm Tú vừa ăn đào, vừa quan sát Na Tháp Toa, sau khi đến Đại Hạ, nàng ta càng lúc càng trở nên nữ tính, thích nước hoa, thích son môi.

Thích y phục đẹp và đồ trang sức, một người nữ nhân chân chính thì nên thích những thứ này chứ không phải là thích nữ nhân.

Điều này cũng cho thấy rằng phán đoán của Song Song là đúng.

Tình cảm của nàng ta dành cho nữ nhân không giống như tình cảm của Lâm Tú dành cho nữ nhân. Về bản chất, nàng ta vẫn là một người cô gái xinh đẹp.

Trên đường phố vương đô, đi đến đâu bọn họ cũng được người ta chào đón nồng nhiệt.

"Lâm đại nhân!"

"Lâm đại nhân và các phu nhân thật sự là rất ân ái."

"Hy vọng Lâm đại nhân và các phu nhân sẽ cùng nhau bạch đầu giai lão, sớm sinh quý tử..."

Lâm Tú hiện tại không ai ở vương đô là không biết đến.

Hơn nữa thân phận của hắn đã được mọi người biết đến là Lâm Tú, chứ không phải chồng của Triệu Linh Quân nữa.

Tuy nhiên, Lâm Tú cũng biết, thực ra Triệu Linh Quân đã nhường hắn mà thôi, bởi vì danh tiếng của người đứng vị trí thứ hai trong Thiên kiều bảng không thể so sánh với vị trí đầu tiên được.

Sau khi cùng các cô gái đi dạo hết nửa canh giờ, vào một khoảnh khắc nào đó, người dân trên đường đột nhiên náo loạn, rồi tất cả đều nhìn lên bầu trời.

Lâm Tú đưa mắt nhìn xung quanh và thấy một chiếc tàu sắt đang bay qua vương đô về phía cổng cung điện.

Trên thân con tàu đó, có một con chim ưng đang tung cánh, nhưng nó nhỏ hơn nhiều so với con mà hắn đã từng thấy ở Đại La, chắc là một sứ thần nào đó của Đại U đến.

Ngay trước khi Lâm Tú và những người khác đi ra ngoài, thì còn một con tàu khác được làm bằng băng đã đáp xuống vương đô, đó là sứ thần của vương triều Đại La.

Cuộc thi năm nay đã kết thúc rồi, đối với ngũ đại vương triều mà nói, việc cấp bách nhất hiện tại chính là phân chia tài nguyên cho ba năm tiếp theo.

Và theo thể lệ, nơi thương lượng chính là quốc gia thu được nhiều tài nguyên nhất trong mỗi cuộc thi.

Lần này Đại Thắng và Đại Lư không có ai lọt vào top mười của Thiên kiều bảng, nên chỉ có Đại U và Đại La đến.

Đối với tài nguyên của đại lục, các quy tắc do ngũ đại vương triều đặt ra như sau.

Những quốc gia đã được thành lập từ trước, đất đai bọn họ đang sở hữu là của họ, tài nguyên trên đất cũng là của bọn họ.

Ngoài ra, vùng cực nam bắc, cũng như các đại lục khác, đều nằm dưới sự kiểm soát của ngũ đại vương triều. Từng nhánh cỏ, từng cành cây, từng tảng đá, từng mảnh ruộng xấu, tất cả than đá và tài nguyên khoáng sản đều thuộc về ngũ đại vương triều.

Ngoài ra, còn có những trường hợp đặc biệt.

Ví dụ như núi lửa Phù Tang, Lôi Đô của Trảo Oa quốc, những vùng đất trù phú để tu hành này tuy là ở trong quốc gia của bọn họ, nhưng cũng bị ngũ đại vương triều quản lý, nhiều nhất cũng chỉ cho bọn họ một chút ít bồi thường khác.

Chương 849: Đại La cầu thân (2)

Còn những quốc gia nhỏ bé có thể sở hữu tất cả tài nguyên trên lãnh thổ trên danh nghĩa, nếu một ngày nào đó phát hiện ra những tài nguyên vô cùng quý giá, thì một số quốc gia hùng mạnh cũng sẽ không tuân theo các quy tắc.

Lâm Tú chỉ đang đi mua sắm được nửa đường thì bị Chu Cẩm tìm thấy, nói rằng Hạ Hoàng triệu hấn vào cung.

Khi hai người đi ngang qua cổng cung điện, Lâm Tú nhìn thấy một bóng người đang quỳ ở đó, trông vô cùng quen thuộc.

Hắn nhanh chóng nhớ lại, người đang quỳ chính là thiên tài của một tiểu quốc trong cuộc thi nhỏ, hắn tên là Ô Tát, đến từ một nước nhỏ tên là Basha, bởi vì phát hiện ra những mạch khoáng quý giá trong nước nên đã bị Đại U, Đại Thắng, Đại Lu bí mật xâm lược, hắn ta tìm kiếm sự giúp đỡ từ các quốc gia khác trong cuộc thi, nhưng đã bị tước mất tư cách tham gia cuộc thi với lý do làm loạn cuộc thi và cuối cùng xếp hạng thứ trong cuộc thi.

Nếu tư cách của hắn không bị tước đoạt đi mất, thứ hạng có lẽ là đã cao hơn một chút rồi.

Lâm Tú và Chu Cẩm đi ngang qua hắn, Lâm Tú hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Chu Cẩm nói: "Một quốc gia nhỏ ở phía Tây, trong nước phát sinh loạn lạc, muốn cầu cứu Đại Hạ giúp đỡ, nhưng đã bị triều đình từ chối rồi."

Chu Cẩm quay đầu liếc nhìn hắn ta một cái rồi nhàn nhạt nói:

"Hắn muốn nhận được sự giúp đỡ của Đại Hạ bằng cách đại diện cho Đại Hạ tham gia cuộc thi. Nếu là một quốc gia nhỏ khác, có thể chuyện này sẽ có một chuyển biến, nhưng sự hỗn loạn ở nước Basha có liên quan đến tam đại vương triều. Cho dù hắn có thực lực đứng thứ mười trong Thiên kiều bảng cũng vô dụng mà thôi"

Khi Lâm Tú đến ngự thư phòng, một số quan viên của Đại Hạ đang tranh cãi với các sứ thần của Đại U và Đại La.

Về chuyện phân bổ nguồn lực, không đơn giản chỉ dựa vào số lượng người.

Ví dụ, Đại La có rất nhiều thiên tài giác ngộ dị thuật bằng, bọn họ hy vọng số người đến vùng cực để tu luyện có thể nhiều hơn một chút, vì lý do này, bọn họ có thể từ bỏ một số tài nguyên khác.

Còn Đại Hạ và Đại U có nhiều thuộc tính hỏa hơn, vì vậy hy vọng sẽ có nhiều suất được tu hành ở núi lửa của Phù Tang.

Lâm Tú nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc trong nhóm sứ thần của Đại U.

Tứ vương tử Áo Thác.

Tứ vương tử cũng nhìn thấy Lâm Tú, sau khi đối mắt với nhau, cũng không hề giao tiếp gì với nhau nhiều.

Còn về việc phân bổ tài nguyên, sứ thần ba nước đang ở một bên nhỏ giọng tranh luận, lúc này một sứ thần của Đại U đứng dậy, khom người chào Hạ Hoàng rồi nói: "Hoàng đế bệ hạ tôn kính, lần này chúng ta đến đây, còn có một thỉnh cầu khác nữa"

Sứ thần này nói tiếng Đại Hạ, sứ thần của năm quốc gia đều buộc phải thông thạo một ngôn ngữ của quốc gia khác, hơn thế nữa, bọn họ còn phải thông thạo bốn ngôn ngữ thông dụng.

Đại U và Đại Thắng có nguồn gốc lịch sử rất lâu đời và sử dụng cùng một ngôn ngữ.

Hạ hoàng ngồi bên trên, nhân nhạ nói: "Sứ thần, mời nói"

Sứ thần Đại U nói: "Bệ hạ, ngũ quốc đều tập hợp mảnh vụn thiên thạch bên ngoài bầu trời. Nghe nói ở Đại Hạ thường có mưa sao băng, thần đặc biệt xin Đại Hạ cho một ít vụn thạch, mong quý quốc sẽ đồng ý"

Trái tim Lâm Tú chợt rung lên, hóa ra họ đang nhắm đến vụn thạch à. E rằng cuộc thảo luận về việc phân bổ tài nguyên chỉ là chuyện sẵn tiện mà thôi. Đây mới là mục đích thực sự khi họ đến Đại Hạ.

Hạ hoàng còn chưa mở miệng, sứ thần Đại U lại nói: "Để bày tỏ thành ý, bệ hạ của thần xin dâng tặng một vài mỹ nữ"

Hạ hoàng sững sốt: "Mỹ nhân?"

Sứ thần Đại U khẽ cười nói: "Bọn họ đang ở bên ngoài chờ sẵn"

Hạ Hoàng có chút tò mò nói: "Cho bọn họ vào đây."

Một lúc sau, bốn nữ nhân từ ngoài điện chậm rãi bước vào.

Lâm Tú chỉ cần nhìn thoáng qua liền biết ngay sở thích của Hạ hoàng chắc là đã bị Đại U nghiên cứu kỹ càng.

Trong bốn nữ nhân này, ngoại trừ dung mạo đẹp dễ ra, không ai trong số họ trẻ hơn ba

mười.

Hơn nữa, vóc dáng của bọn họ cũng rất khoa trương, khi bước đi, bộ ngực nhấp nhô, cơ thể yếu đuối, người bình thường căn bản là không thể chịu đựng nổi sự cảm dỗ này, bọn họ hoàn toàn thỏa mãn sở thích của Hạ Hoàng.

Hắn còn nhạy bén chú ý ra, một số quan viên của Đại Hạ đã nhìn không được mà nuốt một vài ngụm nước bọt rồi.

Nhìn bốn mỹ nữ của Đại U này, khuôn mặt của Hạ hoàng không chút thay đổi, chỉ nhàn nhạt nói: "Mỹ nhân không quan trọng, trầm cũng không phải là người háo sắc, chẳng qua chỉ là vài viên đá mà thôi, nếu như hoàng đế Đại U đã thích..."

"Khụ!

Lúc này, hắn ta nghe thấy bên tai có tiếng ho khan.

Hạ Hoàng liếc mắt nhìn Lâm Tú một cái, giọng nói đột ngột dừng lại, nói: "Lâm khanh, khanh nghĩ thế nào?"

Chương 850: Đại La cầu thân (3)

Về mặt của vị sứ thần Đại U đó vốn dĩ là đang lộ ra vẻ vui mừng.

Đánh giá theo phản ứng của Hạ Hoàng, Đại Hạ dường như không biết những bí mật lớn ẩn chứa trong những vắn thạch bên ngoài không gian, chỉ dùng bốn mỹ nhân là đã có thể đổi lấy được những viên vắn thạch đó, lần này bọn họ đã lời to rồi.

Nhưng điều ông ta không ngờ là ngay lúc quan trọng, Hạ Hoàng lại đổi ý, khiến ông ta sững sờ đứng đó.

Lâm Tú đứng lên, ho nhẹ một tiếng nói: "Năng lực thứ hai của thần là do vắn tinh mang đến. Thần cho rằng trong vắn tinh từ trên trời đó có thể là còn ẩn chứa sức mạnh thần bí nào đó. Làm sao có thể vì bốn vị mỹ nhân đây mà đồng ý đổi cho người khác được cơ chứ?"

Trái tim của các sứ thần của Đại U chợt rơi xuống, vốn dĩ mọi chuyện đã được quyết định, nhưng lại để vụt mất vị trí đầu tiên trong Thiên kiều bảng, mọi chuyện có thể đã trở nên phức tạp rồi.

Lâm Tú sau khi nói xong, đổi giọng nói: "Tuy nhiên, Đại Hạ là quốc gia trọng lễ nghi, tranh giành món đồ yêu thích của người khác không phải là việc làm của quân tử. Nếu như hoàng đế Đại U bệ hạ đã thích thu thập vắn thạch, thì chi bằng sử dụng một số thứ tương đương để trao đổi với nhau..."

Thấy mọi chuyện vẫn còn có thể xoay chuyển, sứ thần Đại U liền hỏi: "Vật gì?"
Lâm Tú suy nghĩ một chút rồi nói: "Nghe

nói ở nước Basha gần Đại U, có một cái mạch khoáng” Sứ thần Đại U cười rất gượng gạo nói: “Mạch khoáng của Basha, liên quan gì đến Đại U chúng ta chứ?”

Lâm Tú chỉ cười nói: “Nếu như Đại U đã không có thành ý, vậy thì chuyện này không cần phải bàn bạc thêm nữa”

Sứ thần Đại U không ngờ Lâm Tú lại có thể dứt khoát như vậy, nhưng chuyện này không phải là chuyện ông ta có thể quyết định, nên lặng lẽ liếc sang bên cạnh, một ông lão đứng trước mặt Tứ vương tử khẽ gật đầu.

Vị sứ thần của Đại U hít một hơi thật sâu rồi nói: “Các mạch khoáng của vương quốc Basha có thể cho các người, nhưng chúng ta muốn tất cả các vãn thạch ở Đại Hạ”

Lâm Tú liếc nhìn Hạ Hoàng, Hạ Hoàng đưa mắt nhìn hắn, ý bảo hắn tự mình quyết định.

Lâm Tú nhìn sứ thần Đại U nói: “Được”

Trong lòng Lâm Tú biết rõ, bởi vì lợi ích khổng lồ trong vãn tinh, Đại U đã nhắm tới vãn tinh của Đại Hạ, chuyện này giống như là đang đánh cược vậy, nếu bọn họ lấy được thứ gì tốt từ vãn tinh, đương nhiên sẽ lời to còn nếu không thì lỗ thôi.

Trong làn sóng này, Đại U chỉ có thể cược một ván.

Nhưng bọn họ đã đặt cược sai rồi.

Các vãn thạch trong Tư Thiên Giám của Đại Hạ chỉ là những vãn thạch bình thường.

Sứ thần Đại U thở phào nhẹ nhõm rồi mỉm cười không nói gì nữa.

Mệnh lệnh của Nguyên lão viện là làm bất cứ giá nào cũng phải mang vãn tỉnh của Đại Hạ trở lại.

Không chỉ vậy, Đại U đã cử người đến Đại La, Đại Thắng, Đại Lư và các nước nhỏ khác để thu thập tất cả các vãn tỉnh, chỉ có vãn tỉnh của Đại La và Đại Hạ là cần dùng cách trao đổi để lấy được.

Còn vãn tỉnh của các nước nhỏ bất kể dù muốn hay không thì bọn họ cũng phải ngoan ngoãn dâng lên.

Miễn là người nhận được thứ đó, cái giá phải trả ở Đại Hạ có thể kiếm lại gấp mười lần.

Sau khi sứ thần Đại U đưa ra yêu cầu kỳ lạ này, vào một khoảnh khắc nào đó, sứ thần Đại La lại bước ra và nói: "Hoàng đế Đại Hạ điện hạ tôn kính, Đại La cũng có chuyện muốn thỉnh cầu"

Hạ Hoàng nói: "Đại Hạ và Đại La là mình quốc, sứ thần cứ nói không sao."

Sứ thần Đại La cúi đầu và nói: "Thần được lệnh của Đại đế, thay Đại vương tử của thần đến cầu thân với Minh Hà công chúa điện hạ của quý quốc"

Cầu thân với Minh Hà công chúa?

Khi sứ thần Đại La nói ra điều này, tất cả mọi người đều sững sờ.

Không chỉ Hạ Hoàng và các quan viên Đại Hạ đều không nói nên lời, mà ngay cả các sứ thần của Đại U cũng thầm lẩm bầm trong lòng, cầu thân vị công chúa đó của Đại Hạ, người dân Đại La e rằng còn chưa tỉnh ngủ.

Chẳng lẽ trong lòng bọn họ không biết cân nhắc sao?

Đây là Đại Hạ, không phải Phù Tang.

Minh Hà công chúa là thiên tài có thiên phú bậc nhất trong hoàng thất của Đại Hạ, là một trong những siêu cấp cường giả trong tương lai của Đại Hạ, nàng ta còn có thể tham gia hai cuộc thi lớn, cho dù hai nước là có là đồng minh thì Đại Hạ cũng không thể nào gả Minh Hà công chúa đi được.

Sứ thần Đại La dường như đã dự liệu được trước điều đó, liền mở miệng giải thích cặn kẽ vấn đề.

Như mọi người đều đã biết, song tu năng lực băng và hỏa có thể nâng cao tốc độ tu hành, tu vi của hai người càng gần nhau thì sẽ thúc đẩy tu hành càng lớn.

Năng lực của Đại vương tử Đại La là băng, còn Minh Hà công chúa là hỏa. Cho dù có là từ thân phận hay từ thiên phú, thì cả hai đều thích hợp nhất làm đối tác song tu.

Chương 851 → 900

Chương 851: Phụ hoàng chỉ có thể giúp con đến đây thôi

Hơn nữa, ngay từ đầu Đại La đã nói rõ rằng ngay cả khi Minh Hà công chúa có gả đến Đại La, thì sau này nàng ta cũng có thể dùng tư cách là công chúa Đại Hạ để tham gia cuộc thi lớn. Điều này khác với thiên kiều Phù Tang gả đến Đại Hạ. Ngoài ra, nếu Đại Hạ gặp phải nguy cơ gì, Đại La cũng sẽ tận lực hỗ trợ, bao gồm cả việc không giới hạn ở điều động cường giả cấp Thiên đến.

Điều này đủ cho thấy lần này Đại La đến cầu thân không phải để tranh giành thiên tài của Đại Hạ.

Mà là để liên minh sâu sắc với nhau hơn.

Mục đích của liên minh đương nhiên là không cần nói cũng có thể rõ, Đại U ngày nay đã quá lớn mạnh, hai quốc gia liên minh với nhau mới có đủ khả năng để đối kháng lại.

Tất nhiên, liên minh này có lợi cho Đại La hơn, lấy chồng, nếu Minh Hà công chúa gả sang đó, dù lúc ban đầu vẫn trái tim vẫn hướng về Đại Hạ thì sớm muộn gì nàng cũng hoàn toàn trở thành người của Đại La.

Đại La và Đại Hạ tuy là bạn đồng minh, nhưng giữa các quốc gia thì lợi ích vẫn phải đặt lên hàng đầu, ai mà không muốn mình là người mạnh hơn, khi cần thiết cũng có thể làm suy yếu đi đồng minh và làm lớn mạnh bản thân.

Hạ Hoàng vẫn im lặng không lên tiếng, nếu Đại U hoặc các quốc gia khác đưa ra yêu cầu này, hẳn ta có thể không chút do dự mà từ chối.

Nhưng Đại La và Đại Hạ mấy năm gần đây đều là bạn đồng minh của nhau, đã bắt tay hợp tác ở rất nhiều phương diện, nên không thể hoàn toàn không nể mặt được.

Hơn nữa, lần này, Đại La rất có thành ý, không chỉ để Minh Hà tham gia cuộc thi với tư cách là công chúa của Đại Hạ, mà còn ký kết một hiệp ước đồng minh sâu sắc hơn với Đại Hạ, Hấn ta không thể dứt khoát từ chối được...

Hạ Hoàng im lặng hồi lâu, những người khác trong điện cũng có chút nôn nóng.

Người của Đại U đương nhiên là không muốn nhìn thấy Đại La và Đại Hạ liên hôn với nhau, có được mối quan hệ thân thiết hơn nữa, điều này không phải rõ ràng là bọn họ sẽ bắt tay với nhau để chống lại Đại U hay sao?

Còn các quan viên thuộc gia tộc quyền thế của Đại Hạ cũng không muốn nhìn thấy cảnh tượng này, đây không phải là cuộc liên hôn giữa Đại La và Đại Hạ, mà còn là sự liên hôn giữa hoàng thất hai nước, một nhân vật khổng lồ như vương triều Đại La, ngay cả Đại U còn phải kiêng kị, nói chỉ là bọn họ.

Bọn họ biết rằng bộ hạ đã muốn làm điều này từ lâu rồi.

Đối với bọn họ mà nói, nếu phải gả Minh Hà công chúa cho Đại La thì chỉ bằng gả cho Lâm Tú.

Ít nhất trong mười năm, hai mươi năm nữa, Lâm gia cũng sẽ không thể đạt được thành tựu gì lớn.

Một khi bệ hạ và hoàng thất Đại La liên minh với nhau, thì sau này cuộc sống của những người quyền quý bọn họ nhất định là sẽ không tốt đẹp rồi.

Lúc này, sứ thần Đại La nói tiếp: "Minh Hà công chúa của quý quốc đã thức tỉnh được dị thuật hệ hỏa. Đương nhiên là ngài ấy phải tìm kiếm một vị thiên tài có dị thuật hệ băng mới có thể song tu được. Theo chúng ta được biết, quý quốc vẫn chưa có thiên tài nào thức tỉnh được dị thuật hệ băng, lại có thực lực tương đương, thiên phú cũng gần kề với công chúa điện hạ. Hiện nay ở đại lục này, chỉ có Đại vương tử mới xứng đôi với công chúa điện hạ mà thôi, chuyện này cũng rất có lợi đối với việc tu hành của ngài ấy..."

Nghe xong câu nói này, các quần thần của Đại Hạ trong lòng đều cảm thấy không phục.

Cái gì gọi là Đại Hạ chưa có thiên tài nào thức tỉnh dị thuật hệ băng và có thực lực tương đương như công chúa điện hạ, cái gì mà chỉ có Đại vương tử Đại La mới là xứng đôi với công chúa điện - bọn xem Lâm Tú là không khí à?

Đại vương tử rất có tài năng, cũng từng đứng trong top mười Thiên kiều băng.

Nhưng liệu hẳn ta có xứng để so với Lâm Tú không?

Đúng thứ nhất trong Thiên kiều băng, hai mươi tuổi đã là cấp Địa thượng cảnh, là thiên tài song năng lực đầu tiên ở Đại Hạ, nếu lấy bất kỳ một cái nào ra để so sánh thì Đại vương tử của Đại La cũng không thể sánh bằng được.

Hạ Hoàng chưa kịp lên tiếng, gia chủ Trương gia đã mở miệng nói: "Sứ thần Đại La nói vậy là không đúng rồi, Đại Hạ ta có một vị thiên tài năm hai mươi tuổi đã thăng cấp lên cấp Địa thượng cảnh, đoạt được vị trí thứ nhất trong Thiên kiều bảng, đồng thời cũng có dị thuật hệ băng, lẽ nào Đại vương tử còn có thiên phú hơn người đó, thực lực cũng mạnh hơn hẳn sao? Nếu xét về thiên phú, thực lực, e rằng hẳn mới là người hoàn toàn xứng với công chúa điện hạ chứ nhỉ?"

Mặc dù gia chủ của Trương gia không nói ra tên của thiên tài này, nhưng cũng chỉ thiếu có mỗi cái tên mà thôi.

Chương 852: Phụ hoàng chỉ có thể giúp con đến đây thôi (2)

Tên của người đó, ai mà không biết, ai lại không hay cơ chứ?

Hơn nữa hắn cũng có mặt tại hiện trường.

Đôi mắt của không ít người đều đang nhìn vào một bóng người trong điện.

Lâm Tú cúi đầu nghịch ngón tay của mình, không biết đang suy nghĩ gì.

Lúc này sứ thần của Đại U cũng cười nói: "Tại sao Đại Hạ lại không có thiên kiêu thức tỉnh được dị thuật hệ băng, luận về ngoại hình, thiên phú và sức mạnh, Lâm Tú, người đứng đầu Thiên kiêu băng, không có chỗ nào là sánh được với Đại vương tử của quý quốc sao?"

Sứ thần Đại La cau mày nói: "Chuyện này liên quan gì đến Đại U các người?"

Sứ thần Đại U nhún vai nói: "Tuy rằng không liên quan gì đến chúng ta, nhưng không thể nói thật hay sao, Đại vương tử của các người, không thể sánh được với số một trong Thiên kiêu băng người ta..."

"Chẳng lẽ Đại vương tử của các người sánh bằng à?"

"Đại vương tử của chúng ta cũng đâu có cưới một công chúa khác..."

Sứ thần Đại La càng cau mày nói: "Chuyện này liên quan gì đến Đại U các người?"

Hạ Hoàng đương nhiên không muốn Minh Hà gả đến Đại La, nàng là niềm hy vọng của hoàng thất, tuy rằng có được sự giúp đỡ của hoàng thất Đại La nghe có vẻ rất hấp dẫn,

có thể cho hấn ta quyền lực một tay che trời, nhưng chuyện nội bộ của Đại Hạ, hấn ta không muốn mượn tay người khác, chỉ cần sơ suất sẽ dẫn đến kết cục cồng sỏi về nhà.

Là hoàng đế của một quốc gia, hấn ta không thể hoàn toàn tin tưởng vào các thế lực của ngoại bang được.

Tuy nhiên, Đại La hiện giờ là nước đồng minh, lại mang theo thành ý mà đến, hấn ta thân là hoàng đế, không thể nói chuyện quá thẳng thắn được, ít nhất cũng phải có một cái cớ thuyết phục, hấn ta thở dài một tiếng, làm ra vẻ đáng tiếc, rồi nói:

"Đáng tiếc trăm đã định hôn Minh Hà cho Lâm Tú, sứ thần Đại La đã đến quá muộn rồi."

Lâm Tú ngẩng đầu nhìn Hạ Hoàng với vẻ mặt kinh ngạc.

Sứ thần Đại La cũng sửng sốt, hỏi: "Nhưng không phải là hấn đã có rất nhiều thê tử rồi sao, bệ hạ còn muốn gả công chúa cho hấn nữa à?"

Hạ Hoàng nói: "Một đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất, thê thiếp nhiều một chút cũng là chuyện bình thường. Với thiên phú và thức lực của mình, hấn đã có tiền đồ vô hạn, xứng với con gái của trăm rồi."

Từ trước đến nay công chúa của Đại Hạ luôn là chính thê của người khác.

Cả đời phò mã cũng chỉ có thể có một thê tử là công chúa mà thôi.

Nhưng mọi chuyện đều sẽ có ngoại lệ.

Nếu không có lời cầu thân của Đại La, quyết định này của Hạ Hoàng gia có thể sẽ bị hoàng thất phản đối, các quý tộc cũng nhất định sẽ phản đối, nhưng vào lúc này, trong ngự thư phòng, tiếng nói của mọi người ở Đại Hạ lại vô cùng thống nhất.

"Bệ hạ anh minh!"

Hắn là người đứng đầu trong Thiên kiều bảng, trong lịch sử của Đại Hạ lần đầu tiên có hai người đứng đầu Thiên kiều bảng, hơn nữa trong hoàng thất có vô số công chúa. Chỉ dựa vào thân phận này đã quá đủ để kết hôn với công chúa rồi.

Tuy rằng công chúa điện hạ không thể là chính thê, sẽ làm hỏng uy nghiêm của hoàng thất, nhưng nghĩ đến chính thê của hắn là ai thì không còn ai cảm thấy như vậy nữa.

Sứ thần Đại La trong lòng cảm thấy rất đáng tiếc, nhưng nghĩ đến vị trí phò mã của Minh Hà công chúa, ông ta không thể không thuyết phục.

Lúc này, Hạ Hoàng lại nói: "Nếu trăm nhớ không lầm, công chúa Na Tháp Toa của quý quốc cũng chưa kết hôn, Đại La hình như cũng chưa có thiên tài thức tỉnh được di thuật hệ hỏa, chỉ bằng liên hôn với Đại Hạ, giúp nàng ta tu hành, đồng thời làm tăng thêm mối quan hệ ngoại giao giữa hai nước. Ba năm sau, công chúa Na Tháp Toa cũng có thể tham gia cuộc thi lớn với tư cách là công chúa Đại La"

Đến cầu thân không thành ngược lại còn bị cầu thân, sứ thần Đại La nhanh chóng nói: "Chuyện này, tiểu thần không thể quyết định được..."

Đại La cầu thân thất bại, việc phân bổ tài nguyên không thể thương lượng trong ngày một ngày hai, sau khi thảo luận đại khái, Đại U và các sứ thần của Đại La đều rời khỏi ngự thư phòng, các quan viên quyền quý của Đại Hạ cũng rời đi.

Trong phòng ngự thư phòng, chỉ còn lại Lâm Tú, Chu Cẩm và Hạ Hoàng.

Lâm Tú nhìn Hạ Hoàng sững sờ nói: "Bệ hạ, chuyện này..."

Hạ Hoàng xua tay: "Vừa rồi ngươi cũng đã nghe rồi đấy, lần này Đại La rất có thành ý, nếu trầm từ chối thẳng thừng, chỉ sợ rằng sẽ có hiềm khích với nước đồng minh. Hiện tại tình hình đại lục căng thẳng, ta chỉ có thể tạm thời khiến ngươi và Minh Hà chịu âm ức mà thôi..."

Lâm Tú ngạc nhiên nói: "Vậy sau này chúng ta phải làm sao?"

Hạ Hoàng nói: "Minh Hà bây giờ vẫn còn nhỏ, con bé một lòng muốn tu hành. Nếu sau này con bé có người trong lòng, hai người ly hôn cũng không muộn. Chẳng lẽ ngươi muốn trầm gả con bé cho Đại vương tử của Đại La sao?"

Chương 853: Phụ hoàng chỉ có thể giúp con đến đây thôi (3)

Hắn ta xua tay nói: "Đừng nói về chuyện này nữa, Đại U đề cập đến vấn đề tinh là sao thế?"

Lâm Tú giải thích ngắn gọn: "Bọn họ dường như đang tìm kiếm thứ gì đó từ các vấn đề tinh, nhưng thần đã đến Tư Thiên Giám để xem qua rồi. Những vấn đề tinh đó chỉ là những viên đá bình thường, không có tác dụng gì cả. đổi sang một mạch khoáng chúng ta đã lời to rồi..."

Hạ Hoàng nghi ngờ hỏi: "Làm sao người biết được chuyện Đại U đang cần vấn đề tinh?"

Lâm Tú nói: "Khi thần ở Đại La, thần đã tình cờ nghe được cuộc trò chuyện của bọn họ."

Hạ Hoàng gật đầu nói: "Cũng may là có người nhắc nhở trầm..."

Theo ý kiến của hắn ta, vấn đề tinh chỉ là những viên đá vô dụng, suýt chút nữa đã cho không Đại U rồi. Mặc dù mạch khoáng của Đại Hạ cũng có thể xem là rất phong phú, nhưng lại không bằng Đại La và Đại U. Một vài viên đá rách nát có thể đổi lấy được một mạch khoáng thượng hạng. Cuộc giao dịch này không hề lỗ.

Lúc này, Lâm Tú hỏi Hoàng đế Đại Hạ rằng: "Bệ hạ, thần và Minh Hà công chúa..."

Hạ Hoàng nói: "Chuyện này trước tiên cứ quyết định như thế đã, trầm sẽ bảo Lễ bộ ti bắt tay vào chuẩn bị, còn bên phía Minh Hà, trầm cũng sẽ nói với con bé, người cứ trở về trước đi"

Lâm Tú bất lực nói: "Thần cáo lui"

Sau khi Lâm Tú rời đi, trên mặt Hạ Hoàng lộ ra vẻ phiền não, đi tới trước tiền điện, chấp tay sau lưng, thở dài nhẹ nhõm một hơi nói: "Phụ hoàng chỉ có thể giúp con được tới đây mà thôi..."

Chu Cẩm tiến lại gần, thấp giọng hỏi: "Bệ hạ, công chúa thì sao..."

Hạ Hoàng nói: "Ồ, chẳng lẽ ngươi không nhìn ra là trái tim của Minh Hà đã dành cho người ta rồi à. Lần trước ta bảo con bé kết hôn với Lâm Tú, con bé không chịu. Bây giờ e rằng đang hối hận đến chết mất. Trẫm đã gặp con bé vài lần, nó cứ ủ rũ chán nản, trẫm đi ngang qua nó nó còn không phát hiện ra nữa là"

Đối với việc am hiểu tâm tư của nữ nhân, Chu Cẩm biết mình không thể bằng một góc của bệ hạ, vì vậy chỉ có thể tăng bốc:

"Bệ hạ có con mắt tinh tường, lão nô bái phục"

Trên mặt Hạ Hoàng nở một nụ cười đầy ý tứ sâu xa, nói: "Trẫm đang lo lắng không tìm được cơ hội, sứ thần Đại La đã giúp trẫm được một việc lớn. Thần tử thì làm sao có thể sánh được với con rể cơ chứ? So với việc dựa vào người ngoài, trẫm thích dựa vào người của mình hơn..."

Hậu cung.

Công chúa Minh Hà bước ra từ Thụy Đông Cung, chuẩn bị đến Lâm phủ tìm Lâm Tú song tu, khi đi ngang qua lối vào cửa cung thì nghe được chuyện một đám cung nữ đang tụ tập nói với nhau.

"Nghe chưa, Đại vương tử vương triều Đại La đã cầu thân công chúa Minh Hà điện hạ."

"Thật hay giả, với thiên phú của công chúa điện hạ, sao có thể gả đến Đại La?"

"Tin tức truyền ra từ trong cung sao giả được, ta vừa nhìn thấy Chu tổng quản tự mình đến Lễ bộ ti, giống như là đang chuẩn bị chuyện xuất giá của công chúa..."

Nghe những lời bàn tán của đám cung nữ, thân thể công chúa Minh Hà run lên, đầu óc thoáng chốc trở nên trống rỗng.

Một lát sau, Hạ Hoàng nhìn bóng dáng sai bước vào ngự thư phòng, hỏi: "Sao thế?"

Guơng mặt công chúa Minh Hà vô cùng kiên định, nói: "Con không lấy chồng"

Hạ Hoàng nhìn nàng một cái, nói: "Cơ hội lần này khó khăn lắm mới có được, con đừng có hành động cảm tính giống như lần trước, nếu bỏ qua cơ hội này, sau này có lẽ sẽ không có cơ hội như thế nữa đâu..."

Gả công chúa cho một nam tử đã vợ là chuyện chưa từng có trước đây.

Trong tình huống bình thường, dù hấn là hoàng đế, đưa ra quyết định như vậy chắc chắn sẽ vấp phải sự phản đối của hoàng thất và đám quyền quý, nếu không phải chuyện Đại La cầu hôn dọa đến đám quyền quý Trương gia thì bọn họ căn bản không thể nhất trí đối ngoại.

Công chúa Minh Hà cắn răng nói: "Dù sao đi nữa, con cũng sẽ không lấy chồng!"

Hạ Hoàng nhìn nàng thật lâu, trong lòng nảy sinh vài phần nghi vấn, có phải hấn nhìn lầm không?

Nàng không hề thích Lâm Tú?

Tâm tư của thiếu nữ đúng là không thể hiểu được, còn khó hiểu hơn cả đám người Hoàng hậu và Hiền phi.

Hắn để lộ biểu cảm đáng tiếc, thở dài và nói: "Nếu như con không đồng ý, trẫm sẽ để Chu Cẩm đến Lễ bộ ti một chuyến nữa, hủy bỏ hôn ước của con và Lâm Tú, nhà hắn nhiều người như vậy, đúng là oan cho con rồi."

Công chúa Minh Hà đứng sững tại chỗ lẩm bẩm: "Vớì, vớì ai?"

Hạ Hoàng nhìn nàng một cái, nói: "Lâm Tú đây, ngoài hắn ra thì còn có thể là ai. Thiên phú của hắn, anh tài trong thiên hạ không ai sánh bằng, cũng xứng đôi với con. Đương nhiên trẫm không thể thực sự gả con đến Đại La được, nhưng mặt mũi thì vẫn phải cho vương triều Đại La, không còn cách nào khác nên trẫm mới đành đưa ra hạ sách này, đúng là thiệt thòi cho con. Có điều con đã không đồng ý thì trẫm cũng không ép, chuyện này cứ vậy đi."

Chương 854: Không cân trả lại đúng không?

Sự tức giận trong ánh mắt công chúa Minh Hà biến thành vui mừng khôn xiết, nàng cúi đầu xuống, im lặng một lát mới khẽ nói:

"Nhi thần là công chúa của Đại Hạ, hy sinh một chút cho quốc gia là đúng rồi, chút thiệt thòi này không đáng kể gì..."

Hạ Hoàng hỏi: "Ý của con là, con đồng ý gả?"

Công chúa Minh Hà gật đầu, khẽ nói: "Nếu như điều này là vì Đại Hạ, thì nhi thần nguyện ý:"

Hạ Hoàng suy nghĩ một lúc rồi nói: "Nhưng trầm lại có chút không ổn, không thể vì một chút thể diện mà hy sinh hạnh phúc cả đời của con..."

Công chúa Minh Hà vội vàng nói: "Phụ hoàng, người là vua của một nước, vua không nói đùa, những gì người đã hứa với người khác không thể tùy tiện rút lại..."

Vừa nói, nàng vừa thấy vẻ mặt nửa cười nửa không của Hạ Hoàng, cuối cùng nàng cũng nhận ra, gương mặt đỏ bừng, dậm chân thốt lên: "Phụ hoàng!"

Lâm Tú đi ra khỏi ngự thư phòng, thời điểm đi đến cửa cung thì phát hiện có người đang đợi mình.

Tứ vương tử lấy một cái hộp từ trong ống tay áo ra, đưa cho Lâm Tú và nói: "Hiện tại ta không nợ gì người nữa."

Lâm Tú mở hộp ra nhìn, bên trong là mười viên nguyên tinh nằm chính tề. Hắn nghĩ thầm trong lòng, Đại U quả nhiên là tài lực hùng hậu, triều đình Đại Hạ lấy ra một

viên nguyên tinh cấp năm thôi cũng khó khăn, Tứ vương tử của Đại U lại có thể đưa mười viên.

Không cần phải nói, mặc dù sĩ diện hão nhưng nhân phẩm của hắn khá ổn.

Lâm Tú cất cái hộp đi, nói: "Lần sau có cơ hội lại hợp tác"

Tứ vương tử ưỡn ngực, thật sâu nhìn Lâm Tú, kiêu ngạo tuyên bố:

"Lần sau, ta sẽ thắng ngươi một cách đường đường chính chính"

Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Lần này Lâm Tú không coi thường Áo Thác, Đại U đã lấy được vật phẩm thần bí từ trong thiên thạch, ba năm sau, đám người Đạo Cách và Áo Thác có lẽ cũng sẽ bước vào cấp Địa thượng cảnh, hắn cũng phải cố gắng tu luyện.

Hiện giờ, ai ai cũng cho rằng tu vi của hắn là cấp Địa thượng cảnh, chỉ có bản thân Lâm Tú biết, hắn còn cách cấp Địa thượng cảnh một đoạn ngắn. Trên đường trở về, Lâm Tú nhìn thấy bóng dáng kia vẫn quỳ gối trước cửa cung.

Thiên tài của quốc gia nhỏ này tên là Ô Tát, đi từ Đại La đến Đại Hạ, quần áo của hắn đã rách nát từ lâu, chân không đi giày, đôi bàn chân đã loang lổ máu từ lâu.

Lâm Tú bước đến trước mặt hắn.

Người thanh niên chậm rãi ngẩng đầu nhìn Lâm Tú, ánh mắt của hắn giống như một vũng nước đọng, không có chút ánh sáng.

Khi nhìn thấy người trước mặt, ánh mắt hắn chợt lóe lên.

Hắn đương nhiên biết Lâm Tú, người đứng đầu Thiên kiều bang, đây ngã thiên tài các nước trong cuộc thi, hắn là mặt trời chói lọi nhất trong tất cả những thiên tài trên lục địa ở thời đại này.

Lâm Tú nhìn hắn và hỏi: "Nghe hiểu ngôn ngữ Đại Hạ không?"

Thanh niên nói: "Một, một chút."

Lâm Tú lại hỏi: "Ngôn ngữ Đại U?"

Thanh niên gật đầu.

Lâm Tú nói bằng ngôn ngữ Đại U: "Đại Hạ đã giúp các người giải quyết chuyện nước Basha, người trở về sứ quán trước đi, về những chuyện cụ thể, ngày mai sẽ có người thảo luận với người."

Nghe vậy, ánh mắt ngưng trệ của thanh niên lập tức lấy lại vẻ rạng rỡ.

Niềm vui quá lớn khiến hắn choáng váng, ngay cả đầu óc cũng dừng suy nghĩ.

Lâm Tú vô nhẹ lên bờ vai hắn, rồi xoay người rời đi.

Đối với hắn, việc giải quyết chuyện ở nước Basha chỉ là thuận tiện mà thôi, trong thời gian thi đấu, bóng dáng cô độc quý trên sàn đấu đã để lại ấn tượng sâu sắc cho hắn.

Suy cho cùng, hắn cũng từng sinh ra ở một quốc gia nghèo nàn, yếu ớt và thường xuyên bị ức hiếp.

Đối với Đại Hạ, đây chỉ là một thỏa thuận, nhưng với nước Basha, nó có thể thay đổi số phận của hàng triệu người.

Nếu là A Kha, nàng cũng sẽ không bàng quan đứng nhìn.

Trên đường trở về Lâm phủ, Lâm Tú suy nghĩ làm sao để nói với các nàng rằng, hắn chỉ tiến cung đi dạo một vòng, các nàng đã có thêm một tử muội.

Sau khi trở về Lâm phủ, Lâm Tú mới phát hiện là hắn nghĩ nhiều, chuyện này căn bản không cần hắn lên tiếng.

Chu Cẩm đã có mặt ở đây, thánh chỉ cũng đã tuyên xong.

Thánh chỉ rất dài, nhưng nội dung trong đó chỉ có một, đó là vài ngày nữa công chúa Minh Hà sẽ gả đến Lâm gia, địa vị ngang hàng với chính thê Triệu Linh Quân, Lễ bộ ti đang nhanh chóng chuẩn bị.

Đồng thời, cùng thời điểm này, một vài quan viên Đại Hạ đã về đến nhà, cũng đã tiết lộ việc này ra ngoài.

Nghe tin này, người dân không khỏi bất ngờ.

Suy cho cùng, đây không phải là lần một lần hai.

Người đứng đầu Thiên kiều bang ở độ tuổi hai mươi, bất kể phần thưởng là gì thì cũng không quá đáng. Huống chi, xét về sự phù hợp, công chúa Minh Hà là "năng lực giả" có thiên phú thuộc tính hỏa cao nhất Đại Hạ, Lâm Tú là "năng lực giả" có thiên phú thuộc tính băng cao nhất đại lục, sự kết hợp của hai người sẽ giúp ích rất nhiều cho chuyện tu luyện, đúng là ông trời tác hợp.

Chương 855: Không cân trả lại đúng không? (2)

Trên thực tế, chỉ cần nghĩ đơn giản một chút thì sẽ nhận ra, công chúa Minh Hà chỉ có thể gả cho Lâm Tú.

Nàng là thiên tài có thiên phú cao nhất của hoàng thất, không có gì ngạc nhiên khi trong tương lai nàng sẽ là một cường giả cấp Thiên của Đại Hạ, gần như không thể để một thiên tài như vậy gả đến triều khác, dù hoàng thất đồng ý thì tất cả người dân Đại Hạ cũng sẽ phản đối.

Và năng lực của nàng là hỏa, vì tu hành, nàng chỉ có thể gả cho thiên tài thuộc tính băng.

"Năng lực giả" thuộc tính băng của Đại Hạ quá ít, trong đám người vừa độ tuổi, nữ chỉ có nhị tiểu thư Triệu gia, nam chỉ có Lâm Tú, vì thế nên, người được chọn làm phò mã của công chúa Minh Hà, hoàn toàn không có lựa chọn khác.

Cho dù nhà hấn có thê thiếp, nhưng thân phận người đứng đầu Thiên kiều băng cũng khiến bộ hạ phải ngoại lệ.

Đồng cung.

Nghe tin đó, Thái tử vô cùng hối hận.

Tại sao trước đây hấn lại giết hết những người đã thức tỉnh dị thuật băng, nếu không giết bọn họ, phò mã của Minh Hà sẽ không chỉ có một sự lựa chọn là Lâm Tú. Từ một khía cạnh nào đó, hấn mới là người góp vun vén cho mối hôn sự này, ra sức còn nhiều hơn Lâm phủ.

Trái với dự đoán của Lâm Tú, đối với chuyện này, dường như các nữ tử không có phản ứng gì quá lớn.

Triệu Linh Quân không quan tâm đến mọi chuyện như mọi khi; Thái Y và Ngưng Nhi chỉ hơi ngạc nhiên; Thiên Diệp Lãm có mối quan hệ tốt nhất với công chúa Minh Hà, nàng có phần mong đợi; Tần Uyển nóng lòng muốn thử, Na Tháp Toa chỉ dùng ánh mắt vô cùng hâm mộ nhìn hấn. Người khiến Lâm Tú ngạc nhiên nhất là Linh m, nàng không có phản ứng gì cả.

Trong hậu hoa viên, các nữ tử đang ngắm cảnh du ngoạn, Lâm Tú và Linh m ngồi trong đình, hấn cầm một trái đào lên, cắn một miếng, hỏi nàng: "Người không có chuyện gì muốn hỏi ta sao?"

Triệu Linh m mất hứng, nhẹ giọng nói: "Hỏi người có ích lợi gì, người là người thích hợp nhất để trở thành phò mã của nàng ta.

Trừ người ra, nàng ta còn có thể gả cho ai?"

Dù nàng nói như vậy, nhưng Lâm Tú vẫn giải thích: "Thực ra đây thực sự là một chuyện ngoài ý muốn, nếu không phải có người của Đại La cầu hôn, bệ hạ cũng sẽ không ban hôn, nếu không làm vậy thì Minh Hà sẽ phải đến Đại La" Triệu Linh m liếc hấn:

"Không cần giải thích, ta quen rồi, người dám nói người không có bất kỳ ý nghĩ gì với nàng ta không?"

Lâm Tú vô cùng thành khẩn nói: "Ta và công chúa Minh Hà, thuần khiết hơn ta và người."

Hấn không hề nói láo.

Nói đến lần đầu tiên gặp mặt mà hấn đã có ý, cũng chỉ có một mình Tần Uyển.

Thải Y, Ngung Nhị, và A Kha đều là lâu ngày sinh tình.

Triệu Linh Quân là bị hôn ước ép buộc, Thiên Diệp Lãm là đám cưới chính trị, công chúa Minh Hà là tình hữu nghị mà trước nay hấn luôn cẩn thận giữ gìn..

Giờ thì hay rồi.

Tình hữu nghị không dễ gì có được này bị Hạ Hoàng phá hủy rồi.

Đúng là tạo hóa trêu ngươi.

Triệu Linh m trùng hấn, nói: "Ta và ngươi không có gì không thuần khiết cả..."

Lâm Tú im lặng, chỉ liếc nhìn đôi môi nàng một cái.

Ít nhất thì hấn và công chúa Minh Hà chỉ nắm tay nhau trong quá trình tu hành.

Cái liếc mắt của Lâm Tú đã khiến gương mặt Linh m ửng đỏ, vội vàng rời đi.

Lúc này, một bóng người từ xa đi tới, ngồi đối diện với Lâm Tú.

Lâm Tú nhìn công chúa Minh Hà, giải thích: "Ngươi phải tin ta, không phải ta chủ động nói với bề hạ."

Công chúa Minh Hà nói: "Ta biết."

Lâm Tú thở phào nhẹ nhõm, hỏi: "VẬY..."

"Cứ làm thế đi." Công chúa Minh Hà ngẩng đầu nhìn hấn, nói:

"Phụ hoàng đã ban hôn trước mặt nhiều người như vậy, vua không nói đùa, nếu đổi

ý, Đại La sẽ nghĩ thế nào, chúng ta nên nhìn vào đại cục.”

Nàng nói hiên ngang lẫm liệt, lời lẽ chính đáng, ngay cả Lâm Tú cũng bị ảnh hưởng.

Hắn gật đầu, nói: “Vậy, vậy cũng được.”

Công chúa Minh Hà do dự một lát, bỗng nhiên nhìn về phía Lâm Tú: “Nếu ta gả cho ngươi, vậy bốn mươi vạn lượng kia, không cần phải trả lại nữa đúng không?”

Trước đây Lâm Tú cũng không mong đợi công chúa Minh Hà sẽ trả tiền.

Hắn hào phóng phát tay, đưa thêm cho công chúa Minh Hà vài tờ ngân phiếu, nói: “Sau này sẽ là người một nhà, nói chuyện nợ hay không nợ làm gì, ngươi cầm số tiền này trước đi.”

Công chúa Minh Hà nhìn mấy tờ ngân phiếu trong tay hắn, trong lòng vui vẻ.

Đến Lâm gia đúng là tốt, trong cung, tiền tiêu vật hàng năm của nàng chỉ có một nghìn lượng bạc. Vì vô cùng thân thiết với Thiên Diệp Lãm nên nàng biết, tiền tiêu vật một tháng của Lãm-chan là một vạn lượng, sau này, nàng cũng là người có một vạn lượng tiền tiêu vật hàng tháng.

Còn về bốn mươi vạn lượng kia, dù là nàng nợ, nhưng thật ra cũng là triều đình nợ.

Nàng phải đến chỗ phụ hoàng thử xem, xem có thể lấy lại số tiền đó hay không.

Chương 856: Hóa giả thành thật

Chuyện cưới công chúa, Lâm Tú không phải bận tâm, Lễ bộ ti đã sắp xếp ổn thỏa. Ngày hôm sau, hắn giải quyết chuyện của Đại U và chuyện nước Basha trước.

Hắn đại diện cho Đại Hạ đặt ra một thỏa thuận với sứ thần Đại U, giấy trắng mực đen, Đại Hạ dùng vãn thạch đổi lấy các mạch khoáng của nước Basha do Đại U không chế.

Đại U có được vãn thạch, thể lực của bọn họ và hai vương triều khổng lồ khác phải rút khỏi nước Basha, dù có lấy được thứ gì từ trong thiên thạch hay không thì bọn họ cũng không thể đổi ý.

Đừng quá lo lắng về điều này.

Trung thực là nền tảng cơ bản giữa các cường quốc.

Lấy cuộc thi làm ví dụ, tất cả các quốc gia đồng ý với hình thức phân bổ tài nguyên trên lục địa như thế sẽ phải tôn trọng kết quả thi đấu. Trước khi thi, bọn họ có thể dùng đủ các thủ đoạn để quấy nhiễu nước khác, nhưng một khi đã có kết quả, bao gồm cả Đại U, bất kỳ quốc gia nào cũng phải tuân theo.

Nếu ai đó phá vỡ các quy tắc, thì trật tự khó khăn lắm mới xây dựng nên của toàn bộ lục địa sẽ sụp đổ, không ai muốn nhìn thấy cảnh này.

Đến lúc đó, ngay cả khi Đại U đổi ý thì cũng đã muộn.

Đương nhiên, sự trợ giúp của Đại Hạ với nước Basha, không phải là không có bất kỳ

lợi ích nào.

Các mạch khoáng của nước Basha sẽ do Đại Hạ khai thác, đồng thời, Đại Hạ hỗ trợ nước Basha về một vài nguyên vật liệu, giúp họ xây cầu và mở đường, cải thiện cuộc sống của người dân nước Basha, thiên tài của nước Basha cũng có thể gửi đến Đại Hạ bồi dưỡng, từ đó hai nước thiết lập mối quan hệ hai bên cùng có lợi.

Ô Tát là vương tử nước Basha, lần này rời khỏi quốc gia, quốc vương nước Basha đã giao cho hắn quyền quyết định nội sự vụ của đất nước.

Sau khi biết rằng, vì sự tranh thủ của Lâm Tú nên Đại U mới từ bỏ nước Basha, vương tử Ô Tát liên tục nói lời cảm ơn với hắn, nói rằng người dân ở Basha sẽ luôn ghi nhớ lòng tốt của hắn.

Về điều này, Lâm Tú chỉ cười trừ.

Hắn làm thế không phải vì muốn người dân nước Basha tưởng nhớ hắn, cũng không phải vì mạch khoáng của nước Basha, nếu phải nói tại sao thì chỉ có thể nói rằng đó là vì những người bị áp bức, những người đau khổ trên toàn thế giới...

Nền giáo dục nhận được từ thời thơ ấu, lịch sử mà hắn đã học, và những người từ nơi đó đi ra đều mang trong xương loại gen như vậy.

A Kha có lẽ là người hiểu lâm Tú nhất, nhưng tiếc là nàng không có ở vương đô.

Dường như là nghe thấy tiếng lòng của Lâm Tú, khi hắn về đến nhà, cánh cổng của căn đại viện này im lặng mở ra.

Thời điểm đám người Lâm Tú đi tham gia cuộc thi, A Kha vẫn đang tiếp tục thực hiện công việc của nàng. Nàng đã giết thêm vài người trong danh sách mà Hạ Hoàng đưa cho. Với khả năng hiện tại và năng lực ẩn nấp của nàng, dưới cảnh giới cấp Địa, nàng hầu như không có đối thủ.

Trong hơn một tháng qua, không biết có bao nhiêu người chết dưới tay nàng, nhưng nàng không hề có vết thương nào.

Chiếc thuyền Hạ Hoàng cho bọn hắn đã đóng xong, đang đỗ trên khoảng không của viện tử trống trải nào đó, vốn định đợi đến khi A Kha quay về, Lâm Tú sẽ dẫn các nàng ra ngoài du ngoạn, bây giờ chỉ đành chờ đến khi hôn sự với công chúa Minh Hà xong xuôi.

Có một nghi thức hoàn chỉnh cho việc xuất giá của công chúa, cần tam thư lục sính như trước, sính lễ cưới công chúa Minh Hà là bốn mươi vạn lượng, nhưng vì Hạ Hoàng vẫn đang nợ Lâm Tú bốn mươi vạn lượng nên số tiền này được triệt tiêu.

Lâm Tú không có cảm giác gì với điều này, trái lại, công chúa Minh Hà thì có chút không hài lòng, còn lắm bầm mấy câu phụ hoàng keo kiệt.

Đến ngày thành thân, nghi thức được cử hành tại hoàng cung chứ không phải Lâm phủ.

Công chúa xuất giá, quan viên quyền quý có uy tín trong toàn đế đô không được vắng mặt không có lý do, hậu hĩnh đương nhiên không thể tránh khỏi, trong bữa tiệc, suy nghĩ của quan khách lại khác nhau.

Không ít quyền quý ở đế đô âm thầm thờ dài, công chúa gả cho vương tử Đại La hay là gả cho Lâm Tú, đối với bọn họ, hại và lợi trong chuyện này, rất khó để chọn.

Chỉ trách đích nữ nhà mình không có ánh mắt như vị kia của Tiết phủ.

Ngay từ khi Lâm Tú còn chưa nổi danh đã không phải hần không lấy chồng, hiện giờ, chuyện Lâm Tú xông vào Tiết gia và đặt ra hẹn ước đúng trong top mười của Thiên kiều bảng đã truyền khắp đế đô như một giai thoại, thậm chí có người còn biên soạn nó thành một vở kịch nam truyện xướng..

Vào thời điểm đó, nữ nhi nhà mình không biết nắm lấy cơ hội, giờ thì đã muộn.

Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi bao giờ cũng tốt hơn dệt hoa trên gấm.

Uổng phí một cơ hội mời chào một viện trợ mạnh mẽ cho gia tộc.

Chương 857: Hóa giả thành thật (2)

Đại hôn của Công chúa, đương nhiên Thái tử không thể vắng mặt, có điều, hắn chỉ lộ mặt rồi lấy lý do là thân thể không khỏe để trở về Đông cung trước, nhiều người đã chú ý đến điều này, trong những bữa tiệc gần đây, hình như Thái tử cũng thường dùng lý do thân thể khó chịu để rời đi trước, hắn đã mang hình ảnh ốm yếu trong lòng một số người.

Triệu Linh m một tay chống cằm, ánh mắt có chút mất mát.

Thời điểm Lâm Tú thành thân với tỷ tỷ, nàng và Tân Uyển ngồi bên dưới.

Thời điểm Lâm Tú thành thân với Tần Uyển, nàng và công chúa Minh Hà ngồi bên dưới.

Lâm Tú thành thân với công chúa Minh Hà, nàng và Song Song, Mộ Dung Ngọc ngồi bên dưới.

Những người bên cạnh và những người báai đường cùng hắn luôn thay đổi, chỉ có nàng vẫn luôn ngồi bên dưới, không thay đổi.

Sau khi yến tiệc trong cung kết thúc, Lâm Tú về đến nhà, một viện chủ được trang hoàng lộng lẫy, công chúa Minh Hà đội khăn trùm đầu màu đỏ rực đang chờ hắn.

Lâm Tú đã trải qua loại tình huống này không biết bao nhiêu lần, hắn đã quen rồi.

Nhẹ nhàng vén tấm vải đỏ ra, đêm nay công chúa Minh Hà đặc biệt xinh đẹp, đặc biệt động lòng người. Người ta nói ngày thành hôn của nữ tử là khoảnh khắc đẹp nhất trong đời, quả thật không phải không có lý.

Lâm Tú may mắn được nhìn thấy thời điểm xinh đẹp nhất của ba trong số bốn mỹ nhân của Dị Thuật Viện.

Chỉ thiếu mỗi Linh m.

Gương mặt của công chúa Minh Hà đỏ ửng, nàng cúi đầu hỏi:

“Bây giờ phải làm gì?”

Về quy trình trong động phòng, Lâm Tú đã quen đến không thể quen hơn được nữa.

Làm gì trong đêm động phòng, đương nhiên cũng phải xem làm với ai.

Nếu như là Triệu Linh Quân, vậy thì hẳn chỉ có thể ngủ một mình.

Nếu như là Thiên Diệp Lãm, nàng sẽ ngủ cùng giường với Lâm Tú.

Nếu như là Thái Y, Ngưng Nhi và Uyển Nhi thì đương nhiên sẽ làm một số chuyện nên làm khi động phòng.

Đối mặt với công chúa Minh Hà, Lâm Tú suy nghĩ một lúc rồi hỏi:

“Người muốn làm gì?”

Công chúa Minh Hà kinh ngạc nói: “Người đã thành thân nhiều lần như vậy rồi mà người không biết sao?”

Lâm Tú nói: “Bình thường, kế tiếp chúng ta nên uống chén rượu giao bôi”

Công chúa Minh Hà nói: “Vậy thì uống”

Rượu giao bôi đã được chuẩn bị từ lâu, đặt trên chiếc bàn thấp trước giường, hai người mỗi người cầm một chén lên, vòng tay qua nhau, uống cạn chén rượu.

Công chúa Minh Hà đặt chén rượu xuống, hỏi: "Sau đó thì sao?"

Lâm Tú suy nghĩ một lúc, nói: "Kết tóc."

Bởi vì Minh Hà là công chúa, cho dù sau này gả vào Lâm gia, thì địa vị của nàng cũng ngang hàng với Triệu Linh Quân. Cho nên ngày hôm sau khi rời giường, nàng không cần phải vãn an Triệu Linh Quân, và các thủ tục trong đại hôn đều được thực hiện theo nghi thức của chính thể.

Lễ kết tóc có ngụ ý là vợ chồng đồng tâm, không bao giờ chia lìa.

Để thực hiện phải cắt một lọn tóc của hai vợ chồng, thắt thành nút đồng tâm rồi giao cho đấng nữ giữ gìn.

Công chúa Minh Hà rất coi trọng những nghi lễ thể này nên đã tìm kéo, cắt tóc của mình và Lâm Tú, tết chúng thành nút đồng tâm, cuối cùng cho vào túi và cất đi cẩn thận.

Nàng một lần nữa nhìn về phía Lâm Tú, và hỏi: "Sau đó thì sao?"

Lâm Tú nói: "Sau đó thì nghỉ ngơi, người ngủ ở đây đi, ta đi nơi khác"

Công chúa Minh Hà sững sờ, sau đó tức giận nói: "Đêm tân hôn, người để ta một mình trong phòng, người có còn là người không?"

Lâm Tú cũng ngạc nhiên, không phải nói là hai người thành thân giả sao, không lẽ Hạ Hoàng không nói với nàng?

Lâm Tú nhìn nàng, ngạc nhiên hỏi: "Bệ hạ không nói cho người biết sao?"

Công chúa Minh Hà tức giận nói: "Nói cái gì với ta?"

Lâm Tú nhìn vào mắt nàng, ánh mắt trong veo, chỉ có tức giận, dường như thật sự không biết gì.

Lâm Tú lại sững sờ, trong đầu hiện lên một ý nghĩ.

Chết tiệt, hắn trúng kế Hạ Hoàng rồi!

Lâm Tú hít sâu một hơi, hỏi nàng: "Người thật sự muốn gả cho ta?"

Công chúa Minh Hà tức giận nói: "Trừ người ra, ta còn có thể gả cho ai?"

Lâm Tú xác nhận, hắn thật sự trúng kế của Hạ Hoàng.

Bản thân và Minh Hà đều nằm trong kế hoạch của Hạ Hoàng.

Nàng là thật lòng.

Hắn nhìn công chúa Minh Hà, nói: "Ý của ta là, người cam tâm tình nguyện gả cho ta sao?"

Công chúa Minh Hà trừng mắt liếc hắn một cái, hỏi ngược lại: "Ai sẽ gả cho người mình không thích?"

Nàng đã bỏ qua một cơ hội rồi, sao có thể bỏ lỡ cơ hội thứ hai?

Những ngày nàng, nàng đã hối hận không biết bao nhiêu lần, nhìn cả nhà bọn họ vui vẻ hòa thuận, mà nàng thì như một người ngoài cuộc, cái loại chua xót như vậy, ai có thể hiểu được?

Nàng sẽ không mắc phải sai lầm tương tự lần thứ hai.

Lâm Tiểu nhìn nàng nói: "VẬY người lần trước nói vì đại cục..."

Công chúa Minh Hà liếc mắt một cái, nói:
"Người ta không thể giữ thể diện một chút
được sao?"

Chương 858: Hóa giả thành thật (3)

Lâm Tú đã hiểu, hắn cho rằng đây là hôn lễ giả, còn Minh Hà lại cho nó là thật, từ đầu đến cuối.

Là công chúa của một quốc gia, nàng sẵn sàng đưa ra quyết định như vậy, tất nhiên, nó không đơn giản chỉ là tình hữu nghị biến chất.

Lâm Tú nắm tay nàng, khẽ nói: "Nàng đã nghĩ kỹ chưa?"

Công chúa Minh Hà dựa vào vòng tay hắn và nói: "Ta đã nghĩ kỹ từ lâu rồi, chuyện như thế này, không lẽ phải để một nữ tử như ta chủ động mở miệng nói sao, chẳng lẽ Tiết Ngung Nhi, Tần Uyển, và cả A Kha cô nương nữa, các nàng đều bày tỏ trước ư..."

Điểm này, đúng là nàng đã hiểu lầm Lâm Tú rồi.

Thợ săn giỏi nhất thường xuất hiện với tư cách là con mồi.

Đang lúc nở rộ thì gió đến, cảnh giới cao nhất khi theo đuổi nữ tử là được nữ tử theo đuổi, đó mới thực sự là hải vương, những người khác chỉ có thể gọi là hải cầu mà thôi.

Dù sao, cái mà hắn tưởng là động phòng giả đã biến thành động phòng thật.

Lâm Tú cúi đầu Minh Hà, hỏi: "Vậy, chúng ta tiếp tục chứ?"

Công chúa Minh Hà vùi đầu vào ngực Lâm Tú, khẽ "Ừ"

Lâm Tú bế nàng lên, một cơn gió nhẹ thổi qua, ngọn nến đỏ lung linh trong phòng vụt

tắt, đồng thời, đối với Lâm Tú, hắn còn có được một đoạn hữu nghị vô cùng quý giá...

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, di thuật ánh sáng trong cơ thể Lâm Tú vận chuyển, hắn từ từ mở mắt.

Nhìn nữ tử ngủ say trong lòng, hắn cảm thấy như một giấc mơ.

Lâm Tú từ lâu đã cảm nhận được sự thay đổi trong tình cảm của Minh Hà dành cho hắn, nếu nói hắn không hề động tâm trước nàng là chuyện không thể nào, khác phái trời sinh hấp dẫn lẫn nhau, giữa hai người nam và nữ chưa bao giờ có thứ gọi là tình hữu nghị thuần khiết. Chỉ có một người không nói một người giả ngốc, hay một người quá xấu, người kia không hạ thủ được.

Suy cho cùng, hắn cũng không phải là người chung tình đến đâu, sớm chiều chung đụng, mỗi ngày song tu, hữu nghị biến chất là chuyện dễ hiểu.

Có điều thân phận của nàng là công chúa nên Lâm Tú vẫn chưa chủ động ra tay.

Không ngờ bọn họ còn chưa kịp làm gì đã bị Hạ Hoàng mạnh mẽ buộc vào nhau.

Lông mi công chúa Minh Hà run lên, khi nhìn thấy Lâm Tú, nàng sững sờ một lúc, sau đó trong tiềm thức nàng muốn giữ khoảng cách với hắn, nhưng vài mảnh vỡ nhanh chóng xẹt qua tâm trí nàng.

Nàng thở phào nhẹ nhõm và thay vào đó ôm lấy hắn.

Là công chúa, nàng ôm phò mã của mình thì có làm sao?

Nàng đã mong chờ ngày này, đã đợi rất lâu, cho đến hôm nay, ước mơ đã thành hiện thực.

Sau khi rời giường và ăn điểm tâm, Lâm Tú và Minh Hà cùng nhau tiến cung thỉnh an Hạ Hoàng.

Từ nay về sau, hân cũng được coi là một phần của hoàng tộc.

Thật tình cờ, tại cửa cung, bọn họ gặp được Thái tử và Thái tử phi định đến thỉnh an Hoàng hậu.

Không giống như sự kiêu ngạo và ngang ngược trong lần gặp trước, thấy Lâm Tú và công chúa Minh Hà khoác tay đi đến, sắc mặt Thái tử phi tái đi, nàng vội vã lôi kéo Thái tử rời đi.

Trước đây nàng luôn bắt nạt Minh Hà, nàng sợ Minh Hà sẽ tát cho mình thêm vài bạt tai nữa.

Giờ đã khác xưa rồi, hiện giờ nàng không chỉ là hạng thứ mười lăm trên Thiên kiều bảng, mà phò mã của nàng lại còn là người đứng đầu Thiên kiều bảng, Thái tử thấy cũng phải nhún nhường ba phần.

Hai cái tát trước đây khiến nàng sinh ra bóng ma không nhỏ trong lòng về Lâm Tú và Minh Hà.

Lâm Tú và Minh Hà đi đến ngự thư phòng mới buông bàn tay đang nắm lấy nhau ra, Minh Hà hành lễ với Hạ Hoàng, nói: "Thỉnh an phụ hoàng."

Lâm Tú cũng khom lưng chấp tay: "Thỉnh an bộ hạ"

Hạ Hoàng vung tay áo, nói: "Khi không có người ngoài, con cũng gọi trẫm là phụ hoàng giống như Minh Hà là được."

Lâm Tú chỉ có thể nói: "Vâng, phụ hoàng"

Làm phò mã, gọi một tiếng phụ hoàng cũng không thành vấn đề.

Sau khi vãn an, bàn tay công chúa Minh Hà lại kéo lấy bàn tay Lâm Tú.

Hạ Hoàng liếc mắt nhìn bọn hần một cái, khước miệng cong lên, nói: "Ôi, sao bây giờ lại ân ái như vậy. Mấy ngày trước, hết đũa này đến đũa khác miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo, nếu không phải trẫm biết thời biết thế, hai người các con định giả ngốc đến bao giờ?"

Công chúa Minh Hà cúi đầu, ngại ngùng im lặng.

Lâm Tú da mặt dày, hần cười với Hạ Hoàng, nói: "Cảm ơn phụ hoàng tác thành"

Hạ Hoàng chầm rãi thở ra, nhìn bọn họ, có phần cảm thán: "Các con còn trẻ, muốn nói gì, muốn làm gì thì phải mạnh dạn hành động, thà yêu nhầm còn hơn bỏ lỡ..

"Thần ghi nhớ."

Sau khi cảm thán, hần khẽ vỗ lên bả vai Lâm Tú, nói: "Hi vọng ngày sau các con tu hành cho tốt, đừng cô phụ nỗi khổ tâm của trẫm, tương lai Đại Hạ nằm trên người các con."

Buổi sáng hôm đó, Hạ Hoàng đã nói với Lâm Tú và Minh Hà rất nhiều.

Chương 859: Ta sẽ chăm sóc tỷ muội các nàng ổn thỏa...

Đại Hạ của hiện tại có vẻ khá ổn định, nhưng thực tế lại đây rầy những rắc rối bên trong và bên ngoài.

Bên trong, quyền quý thế lớn áp đảo hoàng quyền, hải tộc xâm lấn, nhiên lần xảy ra thú triều, Thanh Liên giáo làm loạn vẫn chưa được dẹp yên. Bên ngoài, Đại U và các nước phía tây như hổ rình mồi, lúc nào cũng muốn chia Đại Hạ ra để hưởng lợi từ giữa, đằng sau các thế lực phản tặc loạn đảng trong nước như Thanh Liên giáo cũng có bóng dáng của bọn họ. Dù Đại Hạ và Đại La là đồng minh, nhưng thật ra, ai cũng có suy nghĩ của riêng mình.

Thế hệ của Lâm Tú và Minh Hà là thế hệ chói sáng nhất của Đại Hạ, và hy vọng về việc nâng cao sức mạnh quốc gia của Đại Hạ được đặt trên người bọn họ.

Chỉ là trước mắt, bọn họ cũng không phải suy nghĩ nhiều, chỉ cần tập trung tăng thực lực của bản thân lên là tốt rồi.

Trước mắt, ngoài Lâm Tú, Minh Hà là người có tốc độ tu hành nhanh nhất. Ngày hôm qua, trong lúc động phòng, Lâm Tú nhân tiện đã đưa dị thuật bằng cho nàng, cho dù nàng chỉ tu luyện được hai loại dị thuật, lại là hai loại song tu, đã nhanh hơn tốc độ tu hành trước đây của nàng năm đến sáu lần.

Thiên phú của nàng vốn tốt hơn Lâm Tú, nếu những gì Triệu Linh Quân nói trước đây là thật, tốc độ bây giờ của Minh Hà còn nhanh gấp đôi nàng.

Bởi vì sự tồn tại của Lâm Tú, mặc dù Đại Hạ không lấy được thứ có thể tăng tốc độ tu luyện từ vãn thạch, nhưng tốc độ tu hành của đám Ngung Nhi, Uyển Nhi và Minh Hà cũng sẽ không chậm hơn bọn họ bao nhiêu.

Trước khi hai người rời khỏi ngự thư phòng, Hạ Hoàng nhìn Minh Hà đang nắm tay Lâm Tú với gương mặt hạnh phúc một lúc lâu, rồi nhìn Lâm Tú rồi nói:

"Mẫu phi Minh Hà mất từ khi nàng còn nhỏ, từ bé đến lớn, trẫm cũng không cho nàng được nhiều quan tâm, hiện giờ nàng đã là vợ con, con phải đối xử tốt hơn với nàng, đừng để nàng phải tủi thân"

Mười ngón tay của Lâm Tú và Minh Hà siết chặt, hần nghiêm túc gật đầu.

Sáng nay, ngoài vãn an Hạ Hoàng, bọn họ cũng tạm biệt hần.

Cách lần thi đấu tiếp theo còn ba năm nữa, trong khoảng thời gian này, Lâm Tú định đưa các nàng đi khắp nơi, vừa du ngoạn vừa tu hành, đây là điều mà hần đã lên kế hoạch trong khi tham gia cuộc thi.

Sau khi rời khỏi hoàng cung, Lâm Tú và Minh Hà lại đi đến Nam Thành.

Tại một biệt viện kiểu lâm viên nào đó ở Nam Thành.

Quý phi nương nương ôm linh sủng, nhìn công chúa Minh Hà, cảm thán: "Thời gian trôi qua nhanh quá, nhớ trước đây, lần đầu tiên gặp mặt, ngươi vẫn chỉ có thể bò trên mặt đất, chớp mắt mà đã thành vợ người ta rồi."

Công chúa Minh Hà ngượng ngùng nói: "Con đã trưởng thành..."

Quý phi khẽ thở dài, nói: "Đúng thế, người trưởng thành rồi, bổn cung cũng già rồi."

Công chúa Minh Hà nắm bàn tay nàng, nói: "Cô cô không già chút nào, trước kia Lâm Tú thường nói, chúng ta đứng với nhau cứ như hai chị em, hắn còn nói nương nương giống như muội muội."

Quý phi nương nương bật cười, nói: "Hắn chỉ biết nói mấy lời hay ho cho bổn cung nghe"

Song Song nhìn hai người đang đứng cùng nhau, không khỏi nói:

"Nương nương và công chúa đứng cùng nhau, thật giống tỷ muội, hai người nhìn giống nhau quá..."

Quý phi nhìn nàng một chút, lắc đầu nói: "Ngay cả người cũng học được những lời này của hắn."

Sau đó, nàng nhìn về phía Lâm Tú, nói: "Đừng nói về chuyện này nữa, lần này người định đi đâu, đi bao lâu?"

Lâm Tú nói: "Dù sao cũng không có việc gì, đi đến các phủ của Đại Hạ nhìn xem"

Quý phi hỏi: "Thế thì rất lâu đúng không?"

Lâm Tú gật đầu, nói: "Hai năm tiếp theo, có thể ta sẽ rất ít khi có mặt ở Vương Đồi."

Quý phi nương nương im lặng một lát rồi nói với hai người: "Ta sợ sẽ lâu không được gặp, các người ngồi đó đi, bổn cung vẽ cho các người một bức tranh"

Minh Hà nắm tay Lâm Tú, ngồi trong đình, trên mặt nở nụ cười, tựa đầu vào vai Lâm Tú.

Bức họa này Quý phi nương nương vẽ rất lâu, lâu sau, đến khi công chúa Minh Hà suýt nữa ngủ thiếp đi, nàng mới đặt bút xuống, khẽ nói:

"Được rồi."

Công chúa Minh Hà vội vàng chạy đến, nhìn bức tranh, hai mắt chợt sáng lên.

Kỹ thuật vẽ tranh của Quý phi nương nương quá cao siêu, nhân vật trong tranh vô cùng sống động, nhìn giống như thật, nàng và Lâm Tú trong tranh dường như sẽ thoát ra bước ra khỏi tranh bất cứ lúc nào.

Thậm chí có thể thấy được tình cảm sâu đậm trong ánh mắt của hai người.

Điểm duy nhất không được hoàn mỹ là, dù người trong bức tranh là nàng, nhưng lại có một điểm khác biệt với nàng.

Công chúa Minh Hà cúi xuống nhìn, trên thực tế, ngực của nàng không hề như trong tranh, chẳng qua, nàng vẫn thích nàng trong tranh hơn một chút.

Nàng có phần đỏ mặt nói: "Cô cô vẽ giống như thật vậy:"

Dưới lời mời của Quý phi nương nương, Lâm Tú và công chúa Minh Hà ăn cơm trưa ở đây, sau đó mới nắm tay rời đi.

Chương 860: Ta sẽ chăm sóc tỷ muội các nàng ổn thỏa... (2)

Quý phi nương nương đứng trong sân, nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, trong mắt có chút ghen tị, nhưng cũng có chút tiếc nuối, nhìn Minh Hà rực rỡ như mặt trời, nàng như nhìn thấy chính mình năm đó.

Nhưng đó đã là chuyện của hơn mười năm trước.

Thời gian không thể chảy ngược và nàng cũng không thể quay về năm đó.

Cách đó không xa, Song Song nhìn Quý phi nương nương, khẽ thở dài.

Có một số bệnh nàng có thể chữa, nhưng cũng có những căn bệnh nàng không thể chữa được.

Quý phi nương nương đứng trong sân một lát, vừa định quay về phòng thì một bóng người từ ngoài sân bước vào.

Lâm Tú nhìn linh sủng trong ngực Quý phi nương nương, xấu hổ nói: "Vừa rồi ta quên nói với nương nương, nếu lâu không được gặp Niếp Niếp ta sẽ nhớ nó, nên mỗi tháng ta sẽ trở về gặp nó ít nhất một lần..."

Lâm phủ.

Trước khi rời đi, Lâm Tú và Ngưng Nhi đến Tiết phủ chào tạm biệt Tiết lão quốc công và cha mẹ nàng. Hôm nay, cha mẹ và nhạc phụ nhạc mẫu đến Lâm phủ thăm bọn họ, Lâm Tú nhân cơ hội này thông báo cho bọn họ một tiếng, đã mất công hấn phải một mình đi thêm chuyến nữa.

Chu Quân thở dài, nói: "Vừa về không được lâu, sao lại muốn đi nữa?"

Dù nói như vậy, nhưng vợ chồng bọn họ cũng hiểu, bây giờ con trai đã không còn là đứa con của một Tam đẳng bá như hai năm trước nữa, hẳn có suy nghĩ và dự định của bản thân, chuyện duy nhất vợ chồng bọn họ có thể làm là không trở thành lực cản của hắn.

Lâm Tú nắm tay nàng, nói: "Hàng tháng chúng con sẽ trở lại gặp người, sống lâu ở đế đô cũng thấy nhàm chán, ở bên ngoài tu luyện càng vui vẻ."

Phu nhân Vũ An Hâu cười, nói: "Nhân lúc còn trẻ nên ra ngoài nhìn ngắm thêm, bao giờ các con đi, ta giúp Linh Quân chuẩn bị một ít đồ mang theo, nàng ở ngoài vẫn luôn không biết tự mình chăm sóc mình."

Lâm Tú hơi ngạc nhiên.

Cả nhà bọn họ ra ngoài đi du ngoạn liên quan gì đến Triệu Linh Quân?

Nhưng rất nhanh, hắn ý thức được một vấn đề.

Mỗi lần đi chơi mà không dẫn Triệu Linh Quân theo thì dường như không ổn lắm...

Sao lần nào cũng bỏ qua chính thể, đó không phải đang thể hiện ra là có vấn đề sao?

Phu nhân Vũ An Hâu thấy biểu cảm của hắn lạ thường, hỏi: "Sao thế, không lẽ Linh Quân không đi cùng với các người?"

Nghe vậy, ánh mắt Vũ An Hâu cũng nhìn sang.

Lâm Tú lập tức nói: "Đi chứ, sao Linh Quân có thể không đi, ý của con là, những chuyện nhỏ nhặt như thế sao có thể không

biết xấu hổ mà làm phiền nhạc mẫu đại nhân chứ, con là tướng công của Linh Quân, để con chuẩn bị là được rồi...

Lúc này, Linh m từ bên cạnh bước đến, nói: "Ta cũng đi"

Phu nhân Vũ An Hầu luồn nàng một cái rồi nói: "Con đi theo làm gì, con ra ngoài chỉ gây phiền toái cho người khác, con ở nhà với ta..."

Triệu Linh m liếc Lâm Tú.

Lâm Tú khẽ mỉm cười, nói với nhạc mẫu đại nhân: "Không sao, không sao, đều là người một nhà, không phiền phức gì cả, con sẽ chăm sóc tốt cho cả hai tỷ muội các nàng..."

Hành trình du ngoạn này, Lâm Tú vốn chỉ định dẫn theo năm người.

Thải Y, Ngung Nhi, Uyển Nhi, Minh Hà, và A Kha.

Dẫn A Kha theo là bởi vì bọn họ có việc quan trọng phải làm, còn mấy người Thải Y là vợ thật sự của hắn, mang theo Triệu Linh Quân chỉ là bóng đèn, làm cái gì cũng không tiện.

Nhưng kế hoạch không thể theo kịp những thay đổi, trước khi rời đi, mọi thứ đã trở nên hỗn loạn.

Nếu không dẫn Triệu Linh Quân theo thì không thể bàn giao được với nhạc mẫu nhạc phụ.

Dẫn Linh Quân theo thì Linh m cũng muốn đi.

Các nàng đều đi thì không có lý do gì để Lãm-chan ở nhà một mình.

Na Tháp Toa thì khác, làm gì có chuyện chủ nhà ra ngoài đi chơi để khách ở nhà?

Xuất phát từ lễ phép, Lâm Tú hỏi Na Tháp Toa có muốn đi chơi cùng không, nếu lã nữ tử Đại Hạ thì đều biết nên từ chối vào lúc này, và biểu thị bản thân phải về nhà, không làm phiền nữa.

Nhưng, Na Tháp Toa hoàn toàn không hiểu lễ nghi của Đại Hạ, nàng thực sự coi đây là một lời mời và vui vẻ đồng ý.

Năm người ban đầu đã biến thành mười người.

Vì vậy chuyến đi hưởng tuần trăng mật của Lâm Tú đã biến thành một chuyến du lịch theo nhóm.

Khi một chiếc thuyền hoa tinh xảo bay ngang qua bầu trời vương đô, rồi biến mất phía bầu trời xa xôi, tựa như đám mây đen treo trên đầu đã lâu tan biến, trong đông đảo quý phủ quyền quý ở vương đô, vô số người đều thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng đi rồi.

Những đệ tử quyền quý, từ khi sinh ra đến nay, chưa bao giờ sống ngọt ngào như vậy.

Vốn đang ở độ tuổi ngang ngạnh, vô pháp vô thiên, nhưng bọn họ lại sợ hãi rụt rè, hèn mọn trốn ở nhà.

Đơn giản chỉ vì cái nhà đó.

Năm trong số mười người đứng đầu trong Thiên kiều bang, cả nhà toàn thiên kiều, thấy Thái tử không hành lễ, nhìn Thái tử phi không vừa mắt cũng dám đưa tay ra tát, mấu chốt là bọn họ còn thích xen vào việc của người khác, đám quyền quý bọn họ không

sợ Hình Bộ, không sợ Thanh Lại Ti, nhưng lại sợ Lâm Tú.

Nếu thực sự có chuyện, gia tộc sẽ không bảo vệ bọn họ.

Chương 86I: Phủ Đông Hải

Thật không dễ dàng gì mới nhìn đến lúc bọn họ rời đi, trong một thời gian ngắn, các tửu lâu lớn ở vương đô đều kín chỗ, chật ních các đệ tử quyền quý đến đây ăn mừng, thậm chí còn xảy ra xung đột về chỗ ngồi mà xảy ra mấy chuyện đánh nhau...

Sau khi đệ tử hai nhà quyền quý đánh xong thì cùng nhau ngồi vào một bàn nhậu với gương mặt bầm tím, dù đánh thua nhưng có thể đánh một trận sảng khoái như trước, cũng coi như thỏa mãn...

Ba ngày sau, Đại Hạ, phủ Đông Hải, tại một huyện thành vắng vẻ nào đó.

Phủ Đông Hải nằm ở tận cùng phía đông Đại Hạ, nơi này có địa hình dài và hẹp, với đường bờ biển dài và vô số con sông đổ ra biển từ phủ Đông Hải, điều này khiến ngư nghiệp của phủ Đông Hải phong phú, nhưng đồng thời cũng phải đối mặt với những mối đe dọa nghiêm trọng từ hải tộc.

Những dị tộc này độc ác và hung bạo, thường tấn công ngư dân trên biển, và lên vào phủ Đông Hải thông qua các tuyến đường thủy phức tạp, đốt phá, giết chóc, cướp bóc và làm đủ mọi điều ác, chúng là mối đe dọa lớn nhất đối với phủ Đông Hải.

Mặc dù triều đình có trọng binh đóng quân ở phủ Đông Hải, đề phòng nghiêm ngặt sự xâm lược quy mô lớn của hải tộc, nhưng điều đó cũng không thể ngăn được những

hành động rải rác và không có quy luật của bọn chúng. Hải tộc hung tàn khiến người dân phủ Đông Hải nghe thấy nước là thay đổi biểu cảm, đồn dập kéo nhau dọn nhà cách mép nước rất xa, lũ trẻ đã được cảnh báo không được chơi gần nước, nếu ở gần nước, chúng có thể dễ dàng bị hải tộc bắt và ăn thịt.

Mặc dù hải tộc không ăn thịt người, nhưng bọn chúng thích kéo con người ở gần mặt nước vào trong nước và để mặc họ chết đuối.

Nếu như quan phủ bắt được hải tộc cũng sẽ trói bọn họ lại, và để ánh nắng mặt trời thiêu đến chết.

Mối hận thù giữa hai chủng tộc đã có từ lâu đời.

Cuộc sống của dân chúng phủ Đông Hải khó khăn hơn những nơi khác, vì bọn họ không chỉ phải đề phòng hải tộc mà còn phải chịu đựng sự áp bức của ác quan, tham quan địa phương.

Ở cái nơi hoang vắng này, quan lại như hoàng đế. Hàng năm, đều đưa các lý do khác nhau để áp dụng sưu cao thuế nặng, hàng năm người dân liều mạng ra khơi đánh bắt cá kiếm được vài đồng, thì phần lớn đều bị quan phủ cướp đoạt, rơi vào tay những tên tham quan đó.

Mặc dù những phú thương ngang ngược cũng bị buộc phải đóng thuế như bọn họ, nhưng ai cũng biết rằng số tiền mà các phú thương cường hào đã nộp cuối cùng đều sẽ được trả lại đầy đủ, còn số tiền tiền mồ hôi nước mắt khó khăn lắm mới kiếm được của dân chúng sẽ được bọn họ chia nhau.

Dân chúng phủ Đông Hải vô cùng ghen tị với Giang Nam, nơi chỉ cách bọn họ một phủ.

Quan viên nơi đó thiết diện vô tư, thanh chính liêm minh, dù con trai mình phạm tội cũng tuyệt đối không bao che.

Những gia tộc quyền thế và phú thương ở nơi đó thích làm việc thiện, thường quyên góp tiền của, sửa cầu, mở đường, giúp đỡ dân chúng.

Quần là áo lượt nơi đó có tấm lòng thiện lương, dám làm việc nghĩa, gặp chuyện bất bình, thường đứng ra vì dân chúng, trừng trị rất nhiều kẻ ác bá, dân phong toàn bộ phủ Giang Nam đều vô cùng thuần phác.

Trong những ngày này, nhiều dân chúng phủ Đông Hải, vì không thể chịu đựng được cuộc sống ở nơi đây, đã chọn đến nhà người thân ở phủ Giang Nam.

Nhưng hầu hết mọi người không thể rời bỏ quê hương và chỉ có thể chọn cách chịu đựng.

Phủ Đông Hải, nơi này là một huyện thành nhỏ có tên là huyện Vân Thủy, một cặp nam nữ trẻ tuổi đang đi trên đường, đó là Lâm Tú và A Kha vừa đến đây hôm nay.

Sau khi đến huyện thành nhỏ này, các nữ tử tách ra đi dạo riêng.

Linh Quân, Linh m, và Na Tháp Toa đi cùng nhau, công chúa Minh Hà và Thiên Diệp Lãm một nhóm, Thái Y, Ngung Nhi và Tần Uyển cùng đi với nhau, mặc dù bọn họ sống hòa hợp nhưng bọn họ cũng có những vòng tròn nhỏ của riêng mình.

Lâm Tú và A Kha đi hết một đoạn đường và nhận thấy rằng huyện thành nhỏ này vô cùng

hỗn loạn.

Trong một huyện thành nhỏ lại có đến mấy bang phái, chia thành các khu vực, nếu người dân muốn kinh doanh ở đây thì phải trả tiền cho bọn họ.

Số tiền này không cố định, làm ăn càng phát đạt thì càng phải nộp nhiều, xét theo tỷ lệ thì còn tàn nhẫn hơn cả việc đánh thuế của triều đình.

Ngoài ra, những tiểu thương bên đường cũng cần phải trả "phí tuần tra đường phố" cho bộ khoái tuần mỗi ngày, đến cuối ngày, lợi nhuận thu về chẳng được bao nhiêu, thậm chí còn thua lỗ.

Ngay cả những người không buôn bán cũng không thể trốn được các loại thuế khác nhau.

Dân chúng phải nộp thuế vào ngày sinh thần của Huyện lệnh, vào ngày Huyện lệnh đón dâu, vào ngày cha mẹ Huyện lệnh chết, vào ngày thân thích vô cùng xa chết, thậm chí là vào ngày lễ tết cũng phải nộp thuế. Thuế phụ nặng nề đè trên vai người dân phủ Đông Hải, khiến bọn họ ngộp thở.

Chương 862: Phủ Đông Hải (2)

Bên đường, một người đàn ông cao to khỏe mạnh đang thu tiền từ một ông lão gánh hai chiếc thúng.

Guang mặt ông lão khó xử, cầu khẩn nói: "Hôm nay còn chưa mở hàng được gì, có thể trì hoãn hai giờ được không?"

Nam tử cao to lạnh lùng nói: "Hoãn cái gì mà hoãn, nhanh lên, ngày hôm qua ngươi còn chưa nộp tiền..."

Ông lão nhìn những quả trứng trong rổ, bất lực nói: "Hôm qua ta không bán được hàng, nếu không, Trần đại gia lấy mấy quả trứng..."

Người nam tử cao to tức giận nói: "Ta lấy trứng gà của ngươi làm cái mẹ gì!"

Hắn tức giận đập ông lão một cước, nhưng chính bản thân hắn lại bay ra ngoài.

Sức mạnh của cú đá đó khiến hắn biết người này không dễ chọc, khó khăn lắm mới đứng dậy được, hắn chỉ vào nữ tử xinh đẹp đó, nghiến răng nói: "Dám xen vào chuyện của Thiên Long bang chúng ta, các ngươi chán sống rồi!"

Đúng lúc này, mấy nam tử đang ngồi xổm ở góc phố phía xa trò chuyện nhìn thấy cảnh này thì lập tức lao qua đây.

Cùng lúc đó, ở phía bên kia đường, vài tên Bộ khoái cầm đao cũng băng qua đám đông, tiếp cận Lâm Tú và A Kha.

Cách đó không xa, có một nhóm nam tử mặc trang phục như người hầu, tay cầm gậy gỗ, hung hăng đi về phía bên này.

Ngay một phút trước, A Kha ra tay dạy dỗ một tên lưu manh cưỡng ép một nữ tử ngay trên đường, và một tên bộ khoái cưỡng chế thu phí bảo hộ, vì vậy mới xuất hiện cảnh tượng này.

Vài nam tử đứng góc đường cũng nhanh chóng lao đến, những bộ khoái đó cũng chĩa đao trong tay vào Lâm Tú và A Kha.

Người thanh niên khập khiễng tức giận chỉ vào Lâm Tú và A Kha, nói với hơn chục người hầu: "Đánh cho ta, chỉ cần không chết, đánh cho ta!"

Một lúc sau, cho dù là người hầu, hay thành viên của Thiên Long bang, hoặc là bộ khoái của nha môn huyện Vân Thủy, tất cả đều nằm dài trên đất, không ai có thể bò dậy được.

Trong đám người, một thanh niên chưa kịp xông lên, sau khi giật mình thì lập tức quay đầu bỏ chạy, lao về một hướng nào đó.

Huyện Vân Thủy, Hoàng gia.

Hoàng gia của huyện Vân Thủy là một chi của Hoàng gia ở kinh đô, nói là chỉ nhưng thật ra chỉ là một người cùng họ với Hoàng gia, có chút quan hệ máu mủ từ mười tám đời tổ tiên.

Dù vậy, bọn họ vẫn mượn quyền thế của Hoàng gia để thăng chức rất nhanh. Trong huyện Vân Thủy này, nói sao làm vậy, dù là quan phủ hay bang phái đều phải cho Hoàng gia một phần thể diện.

Cũng có thể nói, nha môn huyện Vân Thủy là sân sau của Hoàng gia, bang phái lớn nhất huyện thành cũng là con chó trung thành do Hoàng gia bồi dưỡng.

Lúc này, trong tay gia chủ Hoàng gia đang cầm một bức tranh, cẩn thận xem xét.

Người trong bức tranh là một nam tử trẻ tuổi, khôi ngô tuấn tú, khí phách anh hùng.

Bức tranh này do Hoàng gia ở kinh đô vượt ngàn dặm đưa đến, gia chủ Hoàng gia vô cùng coi trọng, ngoại trừ hàng năm gửi bạc về kinh đô thì bọn họ mới có thể có chút liên lạc với Hoàng gia ở kinh đô ra, thì kinh đô gần như chưa bao giờ chủ động liên hệ với bọn họ, khiến bọn họ chủ động liên hệ như thế này, chắc hẳn đã xảy ra chuyện lớn.

Một bức thư đã được gửi đến cùng với bức tranh.

Trên thư nói, nếu nhìn thấy nam tử này ở phủ Đông Hải thì nhất định phải giữ khoảng cách với hắn, tuyệt đối không thể chọc vào hắn, không được trêu chọc với bất kỳ nữ tử nào bên cạnh hắn, nhìn cũng không thể nhìn. Ngoài ra, làm việc cẩn thận, nói năng thận trọng, không được hà hiếp dân chúng, không được vi phạm pháp luật, nếu không kinh đô cũng không cứu được bọn họ.

Kinh đô cũng khuyên bọn họ nên làm nhiều việc thiện, như sửa cầu xây đường, hoặc trừ gian diệt ác gì đó, tạm thời lấy được một chút thiện cảm, thì dù bị hắn theo dõi cũng không đến mức xét nhà diệt tộc...

Bốn chữ xét nhà diệt tộc khiến da đầu gia chủ Hoàng gia tê dại.

Ngay cả kinh đô cũng kiêng kỵ người này như vậy, nhất định bọn họ nên tránh càng xa càng tốt.

Mặc dù không biết người này có đến phủ Đông Hải hay không, nhưng hấn phải cảnh cáo mấy tên tiểu tử không nên thân trong nhà, trong khoảng thời gian này phải khiêm tốn một chút, nếu nhìn thấy người trong bức tranh thì phải về nhà ngay lập tức, không được ra cửa nữa.

Hấn đang định sai người đi tìm mấy người con trai của mình đến, thì một người hầu vội vã chạy vào, thở hổn hển, định nói gì đó thì nhìn thấy bức tranh trong tay Hoàng gia, ngạc nhiên nói: "Lão gia, ngài biết rồi à!"

Biểu cảm của gia chủ Hoàng gia mờ mịt: "Biết cái gì?"

Không hiểu vì sao, trong lòng hấn chợt dâng lên một cảm giác không ổn.

Hạ nhân đó chỉ vào người thanh niên trong bức tranh, nói: "Là người này, vừa nãy xem vào việc của người khác trên đường, đánh Tam công tử, công tử vừa gọi mười mấy tên hộ viện ra đánh thì tất cả đều bị hấn quật ngã, ta trở lại tìm viện binh..."

Đầu gia chủ Hoàng gia "âm" một tiếng, sau đó không biết gì nữa.

Chương 863: Phủ Đông Hải (3)

Cùng lúc đó, trên phố huyện Vân Thủy.

Lâm Tú và A Kha bị mười mấy bộ khoái vây quanh, hàng chục thành viên Thiên Long bang vây lại, một tên cầm đầu chế nhạo:

"Ra tay đi, không phải các người đánh rất giỏi sao, người đánh được mười người, có đánh được một trăm người không?"

Những bộ khoái của huyện nha đều nhìn hẩn với ánh mắt xấu xa.

Sau đó, bọn họ thấy một nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt của người thanh niên bị rất nhiều người vây xung quanh.

Khoảnh khắc tiếp theo, chân bọn họ tê dại, một trận ớn lạnh từ dưới chân bốc lên, thẳng đến tận xương tủy. Không biết từ lúc nào, trên mặt đất xuất hiện một lớp băng, lớp băng từ từ lan đến nửa người bọn họ, tất cả bị đóng băng tại chỗ, nửa người dưới mất đi tri giác, cái lạnh thấu xương, khiến hàm răng run lập cập, không nói được một câu hoàn chỉnh.

Lúc này, ánh mắt bọn họ nhìn về phía người đàn ông kia tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Người thanh niên của Hoàng gia nọ cuối cùng cũng biết sợ, nơm nớp lo sợ nói:

"Người, cho dù người là dị thuật sư cũng không có gì đặc biệt. Để ta nói cho người biết, ở đế đô, Hoàng..."

"Câm mồm!"

Hẩn chưa kịp nói xong thì một bóng người từ bên ngoài khó khăn lao vào tát vào mặt hẩn, cái tát nặng đến nỗi gãy mất hai cái răng.

Gia chủ Hoàng gia bước nhanh đến trước mặt Lâm Tú, nịnh nọt nói: "Vị đại nhân này, vừa rồi Hoàng Việt đã bị ta đuổi khỏi gia tộc, không còn là đệ tử Hoàng gia, hành vi của hần không liên quan gì đến Hoàng gia, lập trường của hần không phải là lập trường của Hoàng gia, ngài muốn xử trí như thế nào thì xử trí như thế ấy, Hoàng gia chắc chắn sẽ tích cực phối hợp, tuyệt đối không bao che..."

Lâm Tú liếc hần, im lặng, gia chủ Hoàng gia lại nói: "Trong gia tộc sinh ra một tên cặn bã như vậy, chúng ta cũng không thể không chịu trách nhiệm. Vì để xin lỗi, Hoàng gia bằng lòng quyên góp năm ngàn lượng để sửa cầu lót đường, giúp đỡ người nghèo..."

Lâm Tú khẽ liếc đám người Thiên Long bang.

Gia chủ Hoàng gia lập tức nói: "Những tên khốn nạn này dám va chạm với đại nhân, đúng là vô pháp vô thiên, từ trước đến nay Hoàng gia luôn đặt quyền lợi chung lên trên lợi ích riêng, vì dân vì nước, không đội trời chung với những tên ác ôn ức hiếp dân chúng như vậy, Hoàng gia sẽ phối hợp với quan phủ, thẳng tay đàn áp những thế lực xấu xa này, trả cho huyện Vân Thủy một bầu trời trong xanh tươi sáng"

P phủ Đông Hải, huyện Vân Thủy.

Đối với bách tính của huyện Vân Thủy mà nói, đây chẳng qua chỉ là một ngày bình thường, nhưng tất cả lại đều hiện ra không bình thường.

Ngô Hải là một tên bán hàng rong, mỗi ngày dậy sớm, làm xong bánh hấp đem đi bán, hần hôm nay ra ngoài bán hàng từ sớm, chuẩn bị

xong tiền biếu cho các bang phái, quà biếu cho bổ khoái đại nhân, trong lòng mong rằng việc làm ăn hôm nay có thể tốt hơn một chút, thế này cũng không đến nỗi lỗ vốn.

Hắn vừa tới vị trí bán hàng, chưa qua bao lâu đã nhìn thấy một nam nhân vạm vỡ đi về phía hắn.

Đó là một trong tám Đại Hộ Pháp của Thiên Long bang, phụ trách thu tiền bảo kê của con phố này, ở đường Thiên Hà nói một là một, không người nào dám chọc, Ngô Hải lấy hai mươi văn tiền đã sớm chuẩn bị ra dâng lên, cung kính nói: "Lục Hộ Pháp, đây là tiền quà của hôm nay..."

Vị nam nhân vạm vỡ thường ngày phách lối ngang ngược, thấy cảnh này lại run cầm cập, liên tục xoa tay, ngược lại từ trong ngực móc ra một thỏi bạc, đặt ở trên sạp bánh hấp của Ngô Hải, nói: "Ca, trước đây là ta không đúng, ta ở chỗ này đền tội với huynh, số tiền này huynh nhất định phải nhận lấy..."

Thường ngày đều là bọn hắn biếu tiền cho Thiên Long bang, nào đã gặp qua cảnh tiền quay về túi, Ngô Hải bị dọa sợ, run giọng nói: "Lục Hộ Pháp, nếu như ta có chỗ nào làm chưa đúng, xin ngài hãy nói với ta, ngài đừng như vậy, tiểu nhân sợ..."

Lục Hộ Pháp càng sợ hơn hắn, huych một tiếng quỳ ở trên mặt đất, nói: "Tiền này huynh không nhận, hôm nay ta sẽ không đi"

Dưới sự dập đầu nhận lỗi, mặt đầy nước mắt nước mũi khóc lóc kể lể của Lục Hộ Pháp, Ngô Hải kinh hồn bạt vía nhận lấy thỏi bạc, lại nghe Lục Hộ Pháp nói, Thiên Long

bang đã không còn nữa rồi, bây giờ chỉ có đội Hộ vệ Thiên Long.

Thân là đội trưởng tiểu đội thứ sáu của đội Hộ vệ Thiên Long, chức trách của hắn chính là dẫn dắt các đội viên, tuần tra thôn trang gần sông ngòi xung quanh huyện Vân Thủy, một khi phát hiện tung tích của Thủy tộc, lập tức bẩm báo cho quan phủ.

Trừ Thiên Long bang ra, cái gì mà Hắc Hồ bang, Dã Lang bang, những bang phái nổi tiếng của huyện Vân Thủy, cũng trong vòng một đêm, trở thành đội Hộ vệ Hắc Hồ, đội Hộ vệ Dã Lang, phụ trách bảo vệ an toàn của các thôn.

Tất nhiên bọn họ cũng có lựa chọn khác, là chuyển hình bang phái, còn là lưu đầy ngàn dặm, mở núi khai thác khoáng sản, bọn họ chỉ cần chọn một cái là được.

Chương 864: Hải Linh Tộc

Mà người dân của huyện Vân Thủy, cũng kinh ngạc phát hiện, thuế lại của quan phủ trong hôm nay lần lượt đến cửa, chỉ là không phải thu thuế, mà là trả lại thuế cho bọn họ.

Trừ loại thuế của triều đình quy định ra, gì mà thuế sinh thần của huyện lệnh đại nhân, thuế nạp thiếp, thuế mai táng của họ hàng xa đã chết, đều được hoàn đầy đủ không thiếu một xu nào, thậm chí còn thừa ra.

Đồng thời lúc đó, Hoàng gia giàu có hồng hách nhất huyện Vân Thủy còn quyên năm nghìn lượng bạc, cứu tế những người già neo đơn và những đứa trẻ mồ côi...

Dường như ngủ một giấc tỉnh lại, toàn bộ thế giới đều thay đổi rồi.

Mọi người đều biết, những tham quan thế gia vọng tộc, cường hào cướp bóc này, không phải đột nhiên tìm thấy lương tâm, thật sự hồi cải, mà là bởi vì có người đến rồi.

Đám người kia sợ rồi.

Trận gió kia của phủ Giang Nam, cuối cùng cũng thổi tới phủ Đông Hải.

Ba ngày sau.

Gia chủ Hoàng gia và Huyện lệnh Vân Thủy cong eo đi sau Lâm Tú, gia chủ Hoàng gia nịnh nọt nói: "Mấy ngày này tiếp đón không chu đáo, vẫn mong Lâm đại nhân thứ lỗi cho"

Lâm Tú nói: "Cũng không tồi, nể tình các người có thành ý như thế, lần này không

làm khó các người nữa, giải tán đi, có thời gian ta sẽ quay lại."

Nói xong, hắn liền đi lên chiếc thuyền hoa kia, thuyền hoa chậm chậm bay lên, biến mất ở chân trời.

Về mặt gia chủ Hoàng gia và Huyện lệnh Vân Thủy đại ra.

Vẫn, vẫn sẽ quay lại chẳng phải ý là, bọn họ phải luôn luôn tiếp tục giả vờ như thế này?

Cuối cùng, vẫn là gia chủ Hoàng gia thở dài một hơi trước, nói:

"Thôi bỏ đi, cứ coi như là của đi thay người, một chút tiền thôi mà, cũng xem như là đáng..."

Huyện lệnh Vân Thủy không nhận được nói: "Đối với Hoàng gia là một chút tiền, nhưng đối với bản quan thì không phải, tất cả gia tài của bản quan đều đắp vào đó rồi..."

Gia chủ Hoàng gia nghe ra sự không cam lòng trong giọng điệu của hắn ta, trong lòng chệch một nhịp, tóm lấy cổ áo của hắn ta, tức giận nói: "Con mẹ nó, lão tử khó khăn lắm mới trốn được nạn này, bản thân người muốn chết, đừng lôi lão tử theo, nếu như người dám làm ra chuyện gì sau lưng lão tử, lão tử nhất định quảng người xuống biển cho cá ăn"

Trên thuyền hoa.

Trong phòng của A Kha, Lâm Tú nhìn nàng, hỏi: "Như thế này có phải tốt hơn nhiều so với việc giết đi giết lại không?"

A kha gật gật đầu, những năm này, nàng sớm đã phát hiện, bất kể Thiên Đạo Minh giết

càng nhiều người, cũng không thể thay đổi được tình trạng hiện nay của Đại Hạ, Lâm Tú tuy rằng không giết người, nhưng thủ đoạn của hắn lại càng hữu dụng.

Phong tục dân gian của Giang Nam tới nay rất giản dị mộc mạc, không phải đám người kia không muốn quay trở về như cũ, là bọn họ không dám.

Phủ Đông Hải, cũng sẽ trở thành Giang Nam thứ hai.

Hắn đang từng bước một hoàn thành lời hứa ban đầu hắn hứa với nàng.

Bách tính không cần phải chịu sự áp bức của quyền quý, thiên hạ sẽ không còn quyền quý... , thật ra nàng biết, đây là một chuyện không thể nào hoàn thành, nhưng hắn lại chưa từng có một lời oán thán.

Nàng ta nhẹ nhàng tựa đầu lên vai Lâm Tú, chăm chăm nhắm mắt lại, tay của Lâm Tú không dấu vết ôm eo nàng, thân thể A Kha run một cái, nhưng lại không làm gì, coi như là thắm cho phép hành động của Lâm Tú.

Giao ước thì giao ước, nhưng tình cảm giống như là gió lốc, lúc cần phải tới, sẽ không cản được.

Lâm Tú có dự cảm, nếu như cứ tiếp tục như thế này, không qua bao lâu, hắn sẽ có được ánh trăng trong sáng kia.

Những ngày tiếp theo, các nữ tử đều vừa du ngoạn, vừa tu hành, mỗi một nơi ở chỗ này, đều có quang cảnh riêng biệt, tu hành ở những nơi không giống nhau, không hề nhầm chán và đơn điệu như lúc ở Vương Đô.

Trừ tu hành ra, thì Lâm Tú và A Kha vẫn tiếp tục đi tới các huyện.

Chuyện xảy ra ở huyện Vân Thủy, rất nhanh đã lan truyền rộng rãi tới những nơi khác của phủ Đông Hải, có mấy lần, lúc Lâm Tú và A Kha tới đó, quan phủ và gia tộc quyền thế của địa phương đã noi theo huyện Vân Thủy, đưa ra các kiểu lệnh mới, khiến bọn họ phí công đi một chuyến.

Tất nhiên, cũng có những kẻ không tin tưởng, sau khi bọn hắc tịch biên vài nhà, những người còn lại đã ngoan ngoãn hơn nhiều.

Giữa việc tịch thu tài sản và hao tài, phần lớn người đều không hện mà cùng chọn lựa chọn cái thứ hai.

Lần này, phương pháp Lâm Tú áp dụng không giống với lúc ở phủ Giang Nam.

Ngoại trừ những tội ác tà trời kia, không loại bỏ thì không yên được lòng dân ra, phần lớn các gia tộc quyền thế và quan viên, Lâm Tú đều bỏ qua cho bọn họ, hắc và A Kha chỉ có hai người, những chuyện có thể làm được có hạn.

Năng lực của những tên cường hào ác bá này không thể coi thường, có sự phối hợp và giúp đỡ của bọn họ, những chuyện này mới có thể tiến triển thuận lợi như thế.

Chương 865: Hải Linh Tộc (2)

Rất nhiều gia tộc mười năm nay ở phủ Đông Hải xung bá một phương, hoành hành ngang ngược, ngày nay lại chịu sự bức ép của người khác, trở nên tuân thủ pháp luật, thích làm việc thiện, trong lòng tất nhiên không phục, lén lút gửi thư về Vương Đô, dò hỏi ý kiến của những kẻ đứng đằng sau ở Vương Đô.

Lần này, các gia tộc quyền quý lớn ở Vương Đô nhận được tin tức của phủ Đông Hải, lại không có phản ứng gì.

Không giống như ở Giang Nam, thủ đoạn Lâm Tú áp dụng lần này không hề gay gắt, không tổn hại quá nhiều lợi ích của bọn họ, ai tình nguyện ra mặt vì những nhánh chư hầu kia, gây khó dễ với Lâm Tú?

Lỡ như một nhà bọn họ lại không tới trận đấu lớn lần sau, ai chịu cái trách nhiệm này?

Nói trắng ra, Đại Hạ ngày nay, có thể không có Bộ hạ, không có Thái tử, không có bất kì một gia tộc nào, cũng không thể không có Lâm Tú và thê thiếp của hắn.

Những gia tộc quyền quý dạo gần đây đang bận tranh giành tài nguyên về cho nhà mình, gấp mấy lần tài nguyên tu hành của những năm trước, sớm đã khiến bọn họ vui mừng khôn xiết, tất cả những điều này đều là một nhà Lâm Tú đem lại, nhận được lợi ích của người ta nên phải nể mặt người ta, trong những năm này, chỉ cần bọn họ không chọc thủng trời, mọi người đều sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua.

Hơn nữa, những ngày này, đám người ở Vương Đô bọn họ, cũng đều vâng vâng dạ dạ, khắp nơi đều phải cẩn thận, những nhánh chư hầu ở phủ Đông Hải kia, lại còn có thể kiêu ngạo hồng hách, chẳng phải còn thoải mái hơn so với chủ gia bọn họ sao?

Tin tức truyền tới từ Vương Đô, khiến cho những gia tộc quyền thế ở Vân Thủy kia, dập tắt triệt để tâm tư phản khách của bọn họ, coi Giang Nam như một tấm gương, Giang Nam làm gì, bọn họ liền bắt chước cái đó.

Bách tính phủ Đông Hải cũng phát hiện ra một quy luật, mỗi khi một chiếc thuyền hoa tuyệt đẹp xuất hiện, hào tộc đều trở nên ôn hòa, tham quan cũng sẽ trở thành quan tốt, tuy rằng không biết chủ nhân của thuyền hoa là ai, cũng không ảnh hưởng tới sự cảm kích trong lòng bọn họ...

Thời gian ngắn ngủi chưa tới nửa tháng, ác danh của Lâm Tú đã lan truyền tới các đại hào tộc cùng với quan nha của phủ Đông Hải.

Lúc này, phủ thành phủ Đông Hải, trong nhà các của một tửu lâu nào đó, Lâm Tú cùng các nữ tử đang ăn cơm.

So với những huyện thành nhỏ kia, phủ thành phủ Đông Hải phần hoa hơn nhiều, cho dù là gộp tất cả các phủ của Đại Hạ lại, hai phủ Đông Hải với Giang Nam cũng vẫn là nơi giàu có và đông đúc nhất.

Lúc này vừa hay là thời gian dùng bữa trưa, tửu lâu quá đông người, trong nhà các bên cạnh cũng có một bàn khách, âm thanh bọn họ nói chuyện rất lớn, cách một bức tường cũng có thể nghe thấy.

"Nghe nói gì chưa, phủ Đông Hải có vài nhân vật lớn tới đó"

"Nói thừa, bọn họ gây ra động tĩnh lớn như thế, làm sao có thể chưa nghe nói, người nói đám người kia rốt cuộc có lai lịch gì, đến cả những gia tộc quyền thế có vai vế ở kinh đô kia cũng sợ như thế?"

"Đâu chỉ là đám gia tộc quyền thế kia, nghe nói đến phủ Y công tử cũng bị hạ lệnh cấm túc, không nhìn thấy hai ngày nay đám lưu manh rảnh rỗi trên đường kia, đều bị vút vào trong ngục à, chính là sợ bọn chúng nhắm mắt gây chuyện..."

"Cho dù là Thái tử tới rồi, cũng không chơi lớn như vậy..."

Đám người này chỉ là nghe được một vài tin đồn, biết phủ Giang Nam có một vị nhân vật lớn tới, nhưng lại không biết nội tình trong đó, bàn bạc vài câu, phát hiện người kia cũng không biết, cũng chẳng còn hứng thú nữa, chuyển qua thảo luận chuyện khác.

"Nghe nói ngoài thành có một hộ nhà nông, mấy ngày trước bị hải tộc diệt môn rồi, đến đứa bé hai tuổi cũng không tha, ôi, thật đáng thương."

"Đám khốn kiếp dị tộc đó, lần tới bắt được bọn chúng, nên băm bọn chúng ra cho chó ăn!"

"Khó đó, đám khốn kiếp đó, chuồn đi còn nhanh hơn thỏ, chạy vào trong nước, ai cũng bó tay..."

Các nữ tử trong nhã gian nghe được, cũng có hơi tức giận, đến tâm trạng ăn cơm cũng không còn nữa, Minh Hà liền bỏ đĩa xuống,

nắm chặt nắm đấm nói: "Tốt nhất đừng để chúng ta gặp được bọn chúng!"

Thù hận giữa Hải tộc và Nhân tộc đã không có cách nào hóa giải, bọn chúng quanh năm làm loạn ở các phủ ven biển, triều đình mỗi năm cũng phải đầu tư rất nhiều bạc trong việc tiêu diệt Hải tộc.

Lúc này, bên cạnh lại có một tên nam tử nói: "Vài ngày trước, có người bắt được một con Hải tộc, hôm nay định đấu giá ở phủ thành"

Người khác nói: "Còn đấu giá cái gì, trực tiếp băm ra là được, ai sẽ mua cái thứ đồ chơi buồn nôn kia chứ"

Nam tử kia nói: "Tất nhiên không phải là loại Hải tộc buồn nôn kia, là Hải linh tộc hiếm gặp, còn là một nữ tử, nếu như có người có thể mua về nhà, chắc chắn là hưởng phúc rồi..."

Chương 866: Lại gặp

“Hải Linh tộc?” Minh Hà nhìn về phía Lâm Tú, nói: “Ta chỉ thấy qua trong sách, còn chưa thấy qua Hải linh tộc thật sự, chúng ta đi xem được không...”

Hải Linh tộc cũng là một nhánh của Hải tộc, nhưng so với Hải tộc, bọn họ càng giống với con người hơn.

Phần lớn Hải tộc, sinh ra đều có vẻ ngoài xấu xí, răng sắc nhọn lại mỏng, trên người mọc vây hoặc vảy cá, tay chân có màng, toàn thân tỏa ra một loại mùi giống như mùi tanh của cá, liếc mắt đã có thể phân biệt được.

Hải Linh tộc lại không giống, từ vẻ ngoài mà nói, bọn họ không có bất cứ điều gì khác biệt với loài người.

Hơn nữa trên người bọn họ, cũng không có mùi tanh của phần lớn Hải tộc, mà có một loại mùi hương riêng biệt.

Loại mùi hương khác biệt này, là cách duy nhất phân biệt Hải linh tộc.

Bởi vì đặc thù của bọn họ, Hải linh tộc bất kể là nam tử hay nữ tử, ở quốc gia loài người đều rất được yêu thích, tộc nhân Hải linh tộc, đặc biệt là nữ tử Hải linh tộc, có thể bán được với giá rất cao.

Lợi ích to lớn, thậm chí thúc đẩy một số chuỗi sản nghiệp đen tối.

Một vài tổ chức nào đó, sẽ ở trong bóng tối thuần dưỡng loài người đã thức tỉnh dị thuật thủy, mỗi ngày tắm mình trong tinh dầu, đợi sau khi các nàng trưởng thành, coi bọn họ thành Hải linh tộc đem đi bán.

Lúc phủ thành Đông Hải truyền ra sắp tới sẽ có buổi đấu giá một nữ tử Hải linh tộc, đến cả những phủ thương hào tộc của các phủ bên cạnh, cũng chạy tới.

Không chỉ Minh Hà, các nữ tử đều rất có hứng thú với Hải linh tộc.

Địa điểm đấu giá ở thương hội Đông Hải, đây là thương hội lớn nhất của phủ Đông Hải, kinh doanh rải rác các phủ ven biển, tàu buôn cũng thường xuyên qua lại Phủ Tang, Java, các đảo quốc trên biển.

Bởi vì tàu buôn của bọn họ thường xuyên vận chuyển trên biển, trong thương hội Thương Hải, thuê không ít cường giả dị thuật thủy, một là vì chống lại sóng gió tốt hơn, hai là vì đề phòng Hải tộc.

Trên biển, nếu như gặp phải Hải tộc cướp thuyền, năng lực nào cũng không bằng dị thuật thủy.

Đồng thời, tìm kiếm săn bắt Hải linh tộc, cũng là một trong những việc vặt của bọn họ.

Bắt được một Hải linh tộc, có thể so được với lợi nhuận của vài lần chạy thuyền.

Lúc Lâm Tú và các nàng đi tới thương hội Đông Hải, tỉ lệ khiến người ta ngóai đầu lại nhìn là một trăm phần trăm.

Chín vị mỹ nhân bên cạnh, mỗi một người đều là tuyệt sắc nhân gian, mỗi một vị đều đẹp khác với người thường, trong đó còn có một vị ngoại quốc phong tình, các nàng đi đến đâu, ánh mắt của người đi đường sẽ nhìn đến đó.

Bóng dáng của mấy người họ đã rời đi rất lâu, vẫn còn có người đang nhỏ tiếng bàn

tán.

"Một, hai, ba, bốn,... chín, đầy đủ chín vị mỹ nhân!"

"Hắn ta là nhà nào vậy, trước đây sao lại chưa từng gặp qua?"

"Mỹ nhân nhiều như vậy, hắn ta cũng hạnh phúc quá nhỉ?"

"Ta chỉ muốn biết, eo của hắn chịu nổi sao?"

Cửa thương hội Đông Hải, tụ tập không ít người, có rất nhiều người cũng muốn xem xem Hải linh tộc trông như thế nào, chỉ là đại đa số người đều chỉ có thể đứng ở ngoài chờ đợi.

Đây là một trang viên lớn, đi vào tuy rằng không cần vé vào cửa, nhưng phải xác minh thân phận trước, bên người không có một vạn lượng ngân phiếu, đến tư cách để đi vào cũng không có.

Một vạn lượng hiện ngân, cho dù là phần lớn các phú thương, cũng không dám lôi ra số tiền lớn như thế, có tư cách đi vào, tất nhiên đều là quý nhân thật sự.

Mỗi một người đi vào trang viên, nhiều nhất có thể dẫn theo một người vào, lúc một vị công tử trẻ tuổi, tùy tiện lấy ra mười vạn lượng, dẫn theo chín vị mỹ nhân đi vào, không ít người bị kinh sợ tới.

Đây mới là người giàu có thật sự, từ lúc nào Đông Hải có một nhân vật như thế này?

Bên trong trang viên của thương hội Đông Hải, liền yên ắng hơn rất nhiều, không có nhóm người ồn ào nhộn nhịp, Lâm Tú nhìn qua một cái, chỉ nhìn thấy mấy bóng người,

lúc Lâm Tú dẫn theo các nữ tử đi vào, tự nhiên đã gây ra một trận náo loạn.

Một hàng các nàng bất kể đi đến đâu, đều là tiêu điểm thu hút sự chú ý nhất.

Chỉ là, sau một giây khắc, sự chú ý của mọi người, liền quay trở về một chỗ khác.

Phía trước của trang viên, xây dựng một cái bệ gỗ, trên bệ gỗ đặt một cái bể thủy tinh trong suốt cực lớn, bên trong bể chứa đầy nước, còn có một vài cây rong trang trí xung quanh, một nữ tử tựa vào trên vách bể, liên tục nhả ra một chuỗi bong bóng nước.

Dung mạo của nữ tử đó rất giống với nữ tử Đại Hạ, chỉ có thể coi như là bình thường, không xấu mà thôi, so với các mỹ nữ xung quanh Lâm Tú, khoảng cách liền rất rõ ràng.

Những phú thương và con cháu các gia tộc quyền thế ở đây vốn định chỉ số tiền lớn mua vị nữ tử Hải tộc này, âm thầm so sánh một lượt nữ tử Hải tộc này cùng với nữ tử bên cạnh vị công tử trẻ tuổi kia, liền cảm thấy, số tiền này bỏ ra hình như cũng không xứng đáng lắm.

Chương 867: Lại gặp (2)

Vốn định ra giá hai vạn lượng, âm thầm đem mức giới hạn tâm lí có thể chịu đựng được lại giảm xuống năm nghìn lượng.

Tiết Ngung Nhi nhìn nữ tử trong nước, lẩm bẩm nói: "Đây chính là Hải linh tộc à, nhìn qua hình như cũng không có gì khác biệt lắm so với chúng ta..."

Lâm Tú nghi ngờ thân phận của nữ tử Hải linh tộc kia, hẳn không phải là chưa từng gặp qua Hải linh tộc, nữ tử này, so với nữ tử Hải linh tộc hẳn đã gặp kia, cảm giác không hề giống.

Có loại cảm giác nghi ngờ này, không chỉ có Lâm Tú, một vị nam tử bụng phệ nói: "Thương hội Đông Hải các người, làm sao chứng minh nàng ta là Hải linh tộc?"

Người quản lí của thương hội Đông Hải nói: "Vị nữ tử Hải linh tộc này, là chúng tôi mua ở chợ đen với số tiền lớn về, cũng đã giám định qua, nếu như không tin, có thể tới gần ngửi thử, trên người Hải linh tộc, có một loại mùi hương đặc biệt..."

Hai tay của nữ tử bị dây xích trói, tên quản lí kia sai người lôi kéo dây xích bên ngoài, cánh tay của nàng ta bị kéo ra bên ngoài, tên phú thương kia tiến lên phía trước ngửi ngửi, quả nhiên ngửi được mùi hương nhàn nhạt trên người nàng ta.

Quản lí của thương hội Đông Hải tiếp tục nói: "Nàng ta còn biết nói tiếng Hải tộc, cũng có thể chứng minh thân phận của nàng ta."

Nói xong, hắn ta cầm một cái roi lên, quất lên trên bề thủy tinh hai cái, nữ tử trong bể sợ hãi trốn tránh, trong nói một vài ngôn ngữ kì lạ:

"Quyên tương đôn đoá bồn san..."

Lâm Tú nghe xong hơi ngẩn ra.

Hắn vậy mà lại nghe không hiểu nữ tử này đang nói gì.

Nhưng hắn rất nhanh liền hiểu ra.

Những lời nữ tử này nói, không chỉ loài người nghe không hiểu, sợ rằng Hải tộc cũng nghe không ra.

Một vài người sẽ để nữ tử nhân tộc sau khi thức tỉnh dị thuật thủy đóng giả thành Hải linh tộc, sau khi bán được giá lớn, lại chờ thời cơ bỏ trốn, hoặc âm thầm cướp họ lại, là do người mua không trông kĩ, cũng không đổ lên đầu người bán được.

Nữ tử này, là một bọn với thương hội Đông Hải.

Diễn xuất của nàng ta tuy rằng khéo léo, nhưng so với diễn viên nhỏ có diễn xuất khéo léo của Lê Hoa Uyển, khoảng cách còn xa lắm.

Sợ rằng phú thương kia cũng là người mà thương hội Đông Hải nhờ vả.

Công chúa Minh Hà nhìn nhìn nữ tử đang hoảng sợ kia, nhỏ giọng nói với Lâm Tú: "Nàng ta thật đáng thương, chúng ta mua nàng ta được không?"

Lâm Tú đi qua đó, ở bên tai nàng nhỏ giọng nói vài câu, công chúa Minh Hà ngạc nhiên nhìn nữ tử kia, đây là Hải linh tộc giả sao?

Lúc này, quản lí của thương hội Đông Hải đã tuyên bố đấu giá bắt đầu.

Vị thiếu nữ Hải linh tộc hiếm gặp này, giá khởi đầu một vạn lượng, mỗi lần tăng giá, không thể ít hơn một nghìn lượng, người ra giá cao nhất, có thể đem vị mỹ nhân dị tộc này về nhà.

"Ta ra một vạn một nghìn lượng!"

"Ta ra một vạn hai nghìn lượng!"

"Một vạn năm nghìn lượng!"

Sau khi trải qua lượt tăng giá, vị nữ tử Hải linh tộc này, cuối cùng lấy giá một vạn tám nghìn lượng, bị một vị phú thương của phủ Giang Nam dẫn đi, mọi người vốn muốn giành với hắn, nhưng nhìn nhìn vị nữ tử Hải linh tộc này, lại nhìn nhìn những nữ tử bên cạnh vị công tử kia, lập tức cảm thấy nữ tử dị tộc chẳng qua cũng chỉ như vậy, buồn tẻ vô vị, cũng không tiếp tục ra giá nữa.

Vị phú thương của phủ Giang Nam kia, bên cạnh còn có một ông già đi theo.

Hắn nhắc hai tay lên, dưới một cái bọc nước, nữ tử trong bể thủy tinh từ từ bay ra, dây xích trên tay nàng ta không mở ra, bị ông già kia nắm trong tay.

Ông già này rõ ràng là một vị Dịch thuật sư hệ thủy, thực lực ở cấp Huyền thượng cảnh, không tới cấp Địa.

Tuổi lớn như vậy, mới tu hành tới cảnh giới này, thiên phú tất nhiên cực kì kém, chẳng qua làm hộ vệ cho người khác cũng vẫn dư sức.

Trận đấu giá này rất nhanh kết thúc, mọi người lần lượt rời đi, người vây xem ở bên ngoài đã đông nghìn nghịt, bách tính của phủ thành cũng muốn xem xem Hải linh tộc trong truyền thuyết kia, rốt cuộc trông như thế nào.

Nhìn thấy một vị nữ tử bị dây xích trói trên tay, toàn thân uớt rượt, từ bên trong đi ra ngoài, đám người bàn tán không ngớt.

"Đây chính là Hải linh tộc?"

"So với chúng ta chẳng có gì khác biệt, đáng vẻ cũng chỉ như vậy thôi à"

"Còn không đẹp bằng cô nương của Tiêu Dao lâu"

"Chỉ thế này mà bán hơn một vạn lượng, mắt người có tiền đều mù sao?"

Đám người vây xem chê bai không ngớt, Hải linh tộc giả, Lâm Tú cũng không có gì hứng thú, vừa lúc định rời đi với các nàng, hắn đột nhiên hít hít nhẹ mũi, trong không khí, có một loại mùi hương nhàn nhạt.

Triệu Linh Quân bên cạnh hắn, ánh mắt cũng nhẹ nhàng di chuyển.

Cùng lúc đó, từ trong đám người vây xem, một bóng người đột nhiên lao ra.

Chương 868: Lại gặp (3)

Bóng người kia mặc bộ váy áo vải thô bình thường, trên đầu cũng bị một miếng khăn vải bao bọc, lúc từ trong nhóm người xông ra, nàng ta vung vung tay hướng về vị trí của vị phú thương kia, vô số giọt nước, bay về phía vị phú thương đó.

Giọt nước tuy nhỏ, nhưng tốc độ rất nhanh, đối với người bình thường mà nói, uy lực không thể xem thường.

Lão già bên cạnh phú thương, tất nhiên sẽ không trơ mắt ra nhìn, ông ta lập tức tiến lên một bước, đứng ở phía trước phú thương, trên người bao phủ một tầng màng nước, những giọt nước kia chạm đến ông ta, trực tiếp dung nhập vào thân thể của ông ta.

Nhưng vì bảo vệ chủ thuê, sợi xích ông ta nắm trong tay, lúc này cũng đã buông ra rồi.

Bóng người lao từ trong đám đông ra, nắm lấy còng tay của nữ tử Hải linh tộc giả kia, sốt sắng phát ra một âm tiết.

Lần này Lâm Tú nghe rõ rồi.

Nàng ta nói là "Mau đi"

Nhưng chính vào lúc này, biến cố đột nhiên xảy ra, vị nữ tử Hải linh tộc giả bị dây xích khóa lại kia, lại không hề đi cùng nàng ta, mà lại ôm chặt nàng ta, lớn tiếng nói: "Người đâu mau tới đây, ta bắt được nàng ta rồi!"

Bóng người kia sau khi ngăn ra một lát, liều mạng giãy giụa, lại không giãy ra được.

Cùng lúc đó, từ trong thương hội Đông Hải, cũng có hơn mười bóng người lao ra, dường như sớm đã có chuẩn bị, vây chặt người kia, binh khí trong tay đồn dập chĩa vào nàng ta.

Trong lúc giãy giụa kịch liệt, khăn vải trên đầu người kia rơi xuống, lộ ra một mái tóc vàng, mà mắt của nàng ta, cũng là màu xanh lam giống như biển lớn.

Chỉ là trong đôi đồng tử xinh đẹp này, giờ đây tràn đầy sợ hãi.

Tên quản lí của thương hội Đông Hải nhìn nhìn nữ tử tóc vàng mắt xanh không nhịn được vui mừng khôn xiết nói: "Người cuối cùng cũng xuất hiện rồi!"

Mà phú thương trung niên kia, cùng với ông già bên cạnh hắn ta, vẻ mặt cũng là vui mừng chứ không phải kinh ngạc, rõ ràng đã sớm biết được một màn này.

Lâm Tú cuối cùng cũng hiểu rõ, trận đấu giá lần này, rõ ràng là một ván cờ.

Chính là để dụ được Hải linh tộc thật sự ra.

Lâm Tú không biết nàng ta làm thế nào có được tin tức, làm thế nào tìm được chỗ này, nhưng rất rõ ràng, nữ tử Hải linh tộc lần trước hắn cứu qua một lần, lại gặp phải phiền phức rồi.

Những phú thương vừa rồi không đấu giá được, nhìn thấy nữ tử Hải linh tộc tóc vàng mắt xanh trước mắt, mắt đều trở ra rồi.

Đây mới là nữ tử Hải linh tộc thật sự, đáng vẻ này, dung mạo này, chỉ bao nhiêu tiền cũng đáng.

Lập tức có người nói: "Ta ra hai vạn lượng bạc, đừng giành với ta!"

Bên cạnh hắn có người hừ một tiếng nói: "Hai vạn lượng cũng muốn đem nàng ta đi, hỏi qua bọn ta chưa, ta ra giá hai vạn năm nghìn lượng!"

"Ta ra hai vạn tám nghìn lượng!"

"Ba vạn lượng!"

"Ba vạn ba nghìn lượng!"

Vị nữ tử Hải linh tộc này xuất hiện, tất cả mọi người đều kích động hẳn lên, lúc mới vừa rồi hơn một vạn lượng, đã không có người ra giá rồi, lúc này, chỉ một chút sức lực, giá cả đã được nâng lên đến bốn vạn lượng.

Sau khi một vị con cháu nhà quyền thế ra giá bốn vạn lượng, mới không có người ra giá nữa.

Đây đã là một cái giá rất cao, vượt qua giới hạn tâm lí của rất nhiều người rồi.

Lúc này, một vị công tử trẻ tuổi nói: "Năm vạn lượng"

Mọi người nhao nhao nhìn về phía vị công tử trẻ tuổi đó, đều ngẩn hết ra rồi.

Bên người hắn đã có nhiều nữ tử xinh đẹp như thế rồi, lại vẫn muốn vị Hải linh tộc kia, cái tên đâm tặc này!

Cứ cho là hắn không quan tâm tiền bạc, lẽ nào cũng không quan tâm thân thể sao?

Năm vạn lượng, không có một ai tăng giá theo, lúc này, quản lý của thương hội Đông Hải lại lắc lắc đầu, nói: "Xin lỗi, thương hội Đông Hải chúng tôi tổn rất nhiều sức

lục mới bắt được nàng ta, dự định dẫn nàng ta đến kinh đô rồi mới bán cho mọi người" Lúc này mới rõ ràng, thương hội Đông Hải từ lúc bắt đầu đã không phải thật sự muốn bán đấu giá Hải Linh tộc.

Kinh đô người quyền quý ở khắp nơi, người có tiền càng nhiều, tất nhiên cũng có thể bán với giá cao hơn.

Vị công tử trẻ tuổi kia nhìn quản lý thương hội Đông Hải, nói:

"Sáu vạn lượng."

Trong lòng quản lý vui mừng, nói: "Công tử đồng ý ra giá sáu vạn lượng, kinh đô có lẽ có người nguyện ý ra giá bảy vạn lượng."

Công tử trẻ tuổi nghĩ nghĩ, lại nói: "Bảy vạn lượng"

Nụ cười trên mặt quản lý càng sâu hơn, nói: "Công tử nguyện ý ra giá bảy vạn lượng, những quyền quý của Vương đô, có lẽ đồng ý trả giá tám vạn lượng!"

Lâm Tú im lặng giây lát, cuối cùng nói: "Mười vạn lượng"

Sự vui mừng trên mặt quản lý đã không che giấu nổi nữa, một mặt mong chờ nói: "Đông Hải có người nguyện ý ra giá mười vạn lượng, Kinh đô chắc là có người đồng ý ra giá mười lăm vạn lượng, thậm chí hai mươi vạn lượng..."

Lâm Tú nhìn nhìn hắn, trên mặt đột nhiên lộ ra một nụ cười, nói:

"Đắt như vậy à, vậy có lẽ ta không mua nữa."

Chương 869: Tú mượn Quân uy

Phú thương và gia tộc quyền thế ở đây đều nhìn ra được, nữ tử Hải Linh tộc này, thương hội Đông Hải không có ý định bán.

Lần đầu giá này, thế nhưng chỉ là một cái bẫy, bọn họ đều là công cụ bị lợi dụng.

Hải Linh tộc ở trong hải tộc, vốn là vô cùng quý hiếm, ở các quốc gia nhân tộc càng khó gặp hơn. Mỗi một lần họ xuất hiện, đều sẽ bị tranh đoạt, hơn nữa thời gian sống sót của các nàng trên đất liền cũng không dài. Cũng không phải bởi vì họ không thích ứng được hoàn cảnh, mà là bọn họ cũng giống như con người. Bọn họ có trí tuệ cực cao, lại bị trói buộc giam cầm lâu, cho dù sẽ không tự sát, thì cũng uất ức mà chết.

Trên thị trường, Hải Linh tộc đã rất lâu không xuất hiện nữa.

Loại cực phẩm trong Hải Linh tộc, giá trị càng không thể nào đánh giá, không chỉ là vấn đề tiền bạc. Sau khi mang nàng đến kinh thành, có lẽ còn có thể bám vào một gốc đại thụ ở kinh thành.

Bởi vậy, cho dù là vị công tử giàu có nào chi mười vạn lượng, cũng không thể toại nguyện.

Không biết loại cực phẩm này, cuối cùng sẽ được vị quyền quý nào chiếm lấy.

Vô số người hung phấn mà đến, mất hứng mà về.

Chỉ là một thoáng kinh hồng kia, để cho bọn không cách nào quên được nữ tử Hải Linh tộc kia trong một thời gian dài.

(Một thoáng kinh hồng: Ý nói, dù chỉ một thoáng nhìn, nhưng lại để lại cảm xúc mãnh liệt. Chỉ một cái nhìn thoáng vội vàng, lại khiến người ta khắc sâu ấn tượng.)

Ban đêm, một chiếc thuyền hoa lệ dừng lại trên một con sông rộng rãi trong phủ thành Đông Hải. Một cánh cửa trên thuyền mở ra, Lâm Tú vừa mới đi tới boong tàu, một bóng người khác từ trong phòng chuồn ra, liếc hắt một cái, hỏi: "Đã trễ như vậy, người còn đi đâu vậy?"

Lâm Tú nói: "Ta ngủ không được, đi ra ngoài đi dạo."

Triệu Linh m đi đến bên cạnh hắt, thấp giọng nói: "Đừng cho là ta không biết người đang muốn làm gì, ta đi cùng người."

Lấy sự hiểu biết của nàng đối với Lâm Tú, hắt sẽ không ngồi yên mặc kệ khi gặp phải loại chuyện này.

Tuy rằng nàng cũng chán ghét Hải tộc tàn nhẫn, nhưng nữ tử Hải Linh tộc kia cũng không có gì sai. Thậm chí nàng ta còn có chút đáng thương, mà sự tàn nhẫn của một số người, ngay cả hải tộc cũng không bằng.

Nhìn Linh m, Lâm Tú bất đắc dĩ nói: "Đi thôi"

Hôm nay phủ thành Đông Hải vô cùng náo nhiệt. Tuy rằng thương hội Đông Hải không có ý định bán vị nữ tử Hải Linh tộc đi ở đây, nhưng vì lợi nhuận, bọn họ đã nhốt nữ tử kia ở trong bể thủy tinh, triển lãm công khai.

Mặc kệ là kẻ nào, chỉ cần trả một đồng bạc, có thể đứng ở mười trượng bên ngoài nhìn một cái.

Trả một lượng bạc, có thể quan sát ở khoảng cách gần hơn.

Dưới sự hiếu kỳ của mọi người, bên ngoài thương hội Đông Hải xếp thành hàng dài, thậm chí người xếp hàng còn xếp đến tận hai con phố. Cho đến buổi tối, ánh sáng không tốt, xem không rõ, thì đám người hiếu kỳ mới dần dần giải tán, định ngày mai sẽ quay trở lại.

Nhưng lại có rất nhiều xe ngựa xa hoa, dừng ở trước cửa thương hội Đông Hải.

Thương hội Đông Hải không chỉ là một thương hội bình thường, bên trong hội quán, còn là nơi tiêu vàng lớn nhất phủ thành Đông Hải. Bên trong có sòng bạc, thanh lâu, rạp hát, quán rượu đều không thiếu, ăn uống vui chơi đều có cả.

Chỉ cần chịu chỉ bạc, người có thể ở chỗ này lĩnh hội được lạc thú mà không thể trải nghiệm được ở bên ngoài.

Mấy ngày gần đây, bởi vì có một đại nhân vật đến từ kinh thành, tình hình ở phủ thành Đông Hải rất căng thẳng, ai cũng không dám gây án. Nhưng bên trong thương hội Đông Hải này, lại tuyệt đối an toàn, làm cho rất nhiều người càng thường xuyên đến đây hơn.

Hai bóng dáng không nhìn rõ người, chậm rãi bay vào thương hội Đông Hải.

Lâm Tú và Linh m vốn định cải trang đi vào, nhưng lại không nghĩ tới, thương hội Đông Hải này, không phải cứ có tiền là có thể đi vào. Muốn đi vào bên trong này chơi, cần phải được thành viên thương hội

tiền cử, bọn họ cũng không tiếp đãi người có thân phận không rõ.

Cho nên hắn chỉ có thể nắm tay Linh m, dùng phương thức này lên vào.

Phủ Đông Hải không có lệnh cấm đi lại vào ban đêm, cho dù là ban đêm cũng náo nhiệt như ban ngày. Trong sông bạc tiếng quát to không ngừng, trong thanh lâu cũng truyền đến âm thanh liên tiếp làm cho người ta đỏ mặt.

Lâm Tú trải qua sóng to gió lớn, đối với việc này ngược lại không có cảm giác gì, nhưng Linh m đang nắm tay hắn, rõ ràng dùng sức một chút.

Tòa trang viên của thương hội Đông Hải rất lớn, so với Lâm phủ ở kinh thành còn lớn hơn. Hơn nữa càng đi vào trong, thủ vệ càng thêm nghiêm ngặt, đương nhiên những thủ vệ này đối với hai người đang trong trạng thái ẩn thân mà nói, giống như thùng rỗng kêu to.

Lâm Tú và Linh m rất nhanh đã đi đến nội viện.

Chương 870: Tú mượn Quân uy (2)

Khách ở nơi này rõ ràng ít đi rất nhiều, thỉnh thoảng sẽ có người hầu dẫn người vào, dẫn bọn họ đến từng sân riêng, rồi dẫn đến một gian phòng nào đó trong viện.

Lâm Tú đi tới cửa sổ một phòng nào đó, cửa sổ chỗ này không đóng. Hắn nhìn thoáng qua trong phòng, với sự hiểu biết của hắn, cũng không khỏi cảm thấy khiếp sợ.

Trong phòng, một nữ tử hải tộc toàn thân trần trụi, bị xích sắt khóa ở mép giường.

Đó là một nữ tử hải tộc chân chính, không phải Hải Linh tộc, tay chân có màng, sau lưng sinh vây, sau lưng có vây cá. Trong phòng còn có một gã nam tử trung niên, đang gấp gấp cởi quần áo trên người ra, trên mặt lộ ra biểu cảm sắc dục.

Trước tiên Lâm Tú che mắt kín Linh m.

Cảnh tượng này thật sự quá mức điên đảo, ngay cả Lâm Tú cũng khó có thể chịu đựng được.

Háo sắc có thể hiểu được, nhưng con người không thể, ít nhất không nên...

Đây đã không phải là háo sắc nữa, mà là tâm lý biến thái. Rốt cuộc nội tâm quái dị dị dạng đến mức nào, mà có thể xuống tay được với loại ngoại tộc. Hắn thật không nghĩ tới, lại có người có sở thích này.

Ở trong phòng, nam tử đang muốn nhào về phía nữ tử hải tộc kia. Thân thể bỗng nhiên run lên, đầu như bị giáng một đòn nặng nề, mềm nhũn ngã xuống giường.

Nữ tử hải tộc ngơ ngác ngồi ở đầu giường, biểu cảm chết lặng ngây ngốc. Có sự mờ

mật, sau đó là sợ hãi, ôm thân thể lui vào góc giường Run bần bật...

Lâm Tú lại kiểm tra mấy gian phòng khác, lửa giận trong lòng hắn đã khó có thể che giấu.

Ngoài những nữ tử hải tộc, ở các phòng khác trong viện còn có hai nữ đồng khoảng mười tuổi, một đôi tỷ muội sinh đôi, thậm chí còn có cả nam đồng.

Mới chỉ có một viện thôi, nơi này còn có mấy viện nữa.

Lâm Tú chưa bao giờ nghĩ đến, thương hội lớn nhất Đông Hải, lại lén lút làm những chuyện tà ác như vậy.

Hắn dần dần nắm chặt tay, Lâm Tú cảm nhận được hô hấp của Linh m cũng đang trở nên nặng nề. Cảm xúc của nàng rõ ràng cũng sắp không kiềm chế nổi.

Phanh!

Cuối cùng, Linh m vẫn xông lên trước, một cửa phòng trực tiếp bị đập nát. Trong phòng, một nam tử nỗ nộ cười dâm đãng đi về phía một nữ đồng, bỗng nhiên xuất hiện một cái dây thừng, hàn khí từ dưới chân dâng lên. Cả người hắn ta trong nháy mắt bị bao phủ bởi một lớp sương lạnh, hắn ta đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích, sự sống tiêu tan.

Triệu Linh m đi đến trước giường, đưa tay kéo chăn, đắp lên người nữ đồng đang hoảng sợ kia.

Động tĩnh phá của quá lớn đã kinh động đến những người trong phòng khác.

Mấy nam tử mặc quần áo xong, vội vàng từ trong phòng đi ra.

Bọn họ vừa mới bước vào trong sân, một trận gió lạnh thổi qua.

Sau một khắc, biểu cảm nghi ngờ và hoảng sợ của bọn họ, vĩnh viễn lưu lại trên mặt, trở thành một khối băng.

Đúng lúc này, ngoài sân truyền đến tiếng bước chân vội vã.

"Có kẻ xâm nhập!"

"Canh gác!"

"Mau đi mời các vị chủ tử!"

Vài bóng dáng cầm đao vội vàng chạy vào sân. Chẳng qua, khi một chân của bọn họ bước vào, lập tức dưới chân bọn họ nhanh chóng bị đóng băng, trong nháy mắt, cả người đông lạnh thành khối băng.

Người phía sau thấy vậy, lập tức lui về sau mấy bước, không dám tiến thêm một bước nào nữa.

Rất nhanh, những luồng khí tức cường đại từ khắp các nơi của trang viên này phóng lên cao, nhanh chóng tiếp cận bên này.

Một nam tử cả người đầy lửa bùng cháy, sải bước đi vào trong sân, nhìn hai kẻ xâm nhập ở trong viện, lạnh lùng nói: "Là kẻ nào, dám gây sự ở thương hội Đông Hải!"

Trên người nam tử này tản ra khí tức cấp Địa.

Vút!

Hắn ta vừa dứt lời, một cây thương băng lao nhanh tới, xuyên qua bả vai hắn ta,

đánh hấn ta bay ra ngoài, cả người đóng đinh trên tường.

Sau đó, một người đá khổng lồ cao lớn, từ bên ngoài vọt vào. Mỗi bước đi của hấn ta khiến mặt đất lập tức chấn động. Sau khi hấn ta bước vào trong viện, vùng nắm đấm thật lớn, đập về phía một người trẻ tuổi.

Đôi mắt với một cú đấm mãnh liệt kia, trong nháy mắt thân thể người trẻ tuổi biến mất.

Ầm!

Sau một tiếng vang trầm đục, ngực của người đá kia bị lõm xuống, áo giáp đá vỡ vụn. Một bóng dáng từ trong đó bay ra, sau khi đâm sập một bức tường, hấn ta nằm ở trong đồng đồ nát không nhúc nhích, không rõ sống chết.

Trong nháy mắt, hai cường giả cấp Địa đã bị đánh bại, ba người vừa mới chạy tới cũng không dám bước vào trong viện.

Trong lòng bọn họ kinh sợ, thương hội Đông Hải từ khi nào trêu chọc đến một cường giả như thế này?

Đúng lúc này, nhiệt độ trong sân đột nhiên tăng lên.

Đỉnh đầu Lâm Tú và Linh m, mây lửa đầy trời bay đến, rất nhanh hóa thành một bàn tay lửa thật lớn, hung hăng đè xuống bọn họ.

Theo bàn tay hạ xuống, ngọn lửa nóng rực ập vào mặt, bao phủ hơn phân nửa viện ở bên trong.

Ba người ngoài viện trong nháy mắt lộ ra vẻ vui mừng, bật thốt lên nói: "Là hội

trở ra tay!”

Chương 871: Tú mượn Quân uy (3)

Bàn tay lửa kia tản ra nguyên lực dao động dữ dội, người ra tay không thể nghi ngờ chính là cấp Địa thượng cảnh. Trong thương hội Đông Hải, lại có thể có cường giả cấp Địa thượng cảnh.

Trước khi bàn tay lửa hạ xuống, Lâm Tú ôm eo Linh m, trong nháy mắt di chuyển ra khỏi viện.

Trong tay hắn lại ngưng tụ ra một cây thương băng, không chút do dự ném về phía khoảng không.

Có một lão giả mặc áo choàng đỏ đang lơ lửng ở đó, tốc độ của thương băng cực nhanh, trong nháy mắt đã xuất hiện trước người lão giả. Nhưng thân thể lão ta lại hóa thành ngọn lửa, thương băng còn chưa đụng tới người lão ta, đã hóa thành hơi nước.

Một cơn mưa lửa dày đặc bắn nhanh về phía bọn họ.

Lâm Tú biết rất rõ, bởi vì nguyên lực áp chế tuyệt đối, nên trước khi hắn bước vào cấp Địa thượng cảnh, ít có khả năng chiến thắng cấp Địa thượng cảnh. Nếu như Linh m không có ở đây, hắn còn có thể xoay sở, nhưng Linh m đang ở đây, vẫn không nên mạo hiểm.

Cho nên hắn ra quyết định nhanh chóng, lập tức mang Linh m rời đi.

Mưa lửa rơi vào vị trí vừa rời của bọn họ, lập tức hóa thành một biển lửa.

Lão giả áo đỏ vốn định đuổi theo hai kẻ xâm nhập, nhưng trong nháy mắt, hai bóng

dáng đã biến mất trong tầm mắt của lão ta.

Ngay cả lão ta cũng nhìn không được khiếp sợ mở miệng: "Nhanh như vậy sao!"

Hiện tại đuổi theo là không kịp, lão ta chỉ có thể vỗ đôi cánh lửa, chậm rãi trở lại mặt đất, trầm giọng hỏi: "Có chuyện gì xảy ra vậy?"

Một gã quản gia chạy tới, khom người nói: "Thưa hội trưởng, là người ban ngày tới đây, hẳn muốn chỉ mười vạn lượng mua nữ tử Hải Linh tộc kia. Chúng ta không bán, hẳn cũng không từ bỏ ý định, thế nhưng đêm nay lại xông vào đây..."

Vừa rồi dưới bàn tay lửa, mặt đất trong sân đều bị tan chảy. Lão giả sai bước đi vào bên trong, phát hiện có bốn vị khách nhân đã bị đông thành khối băng, chết bất đắc kỳ tử.

Sắc mặt lão ta trầm xuống, việc làm ăn của thương hội là lớn nhất, từ trước đến nay luôn nổi tiếng với sự an toàn bí mật. Xảy ra chuyện như vậy, có thể ảnh hưởng đến việc làm ăn sau này.

Lão ta lạnh lùng nói: "Lục soát toàn bộ thành, tìm chúng cho ta!"

Lão ta vừa dứt lời, bỗng nhiên quay đầu nhìn về một hướng nào đó.

Trên bầu trời cách đó không xa, hai bóng dáng vừa rồi mới rời đi lại quay trở lại.

Lão giả sững sốt, cười lạnh nói: "Các ngươi còn dám quay trở lại sao?"

Sau lưng lão ta lại hiện ra đôi cánh lửa, bay về phía hai người.

Bang!

Nhưng lúc này đây, lão ta vừa mới bay lên, đã nặng nề rơi xuống mặt đất.

Cú ngã này, suýt nữa làm gãy xương cốt già của lão ta thành từng mảnh. Lão giả áo choàng đồ muốn đứng lên, lại cảm giác trên lưng bị một ngọn núi đè lên. Lão ta dùng hết sức vận chuyển nguyên lực trong cơ thể, cũng không cách nào đứng lên được.

Lão ta khó khăn ngẩng đầu lên, mới phát hiện người trở lại không phải là hai người, mà là ba người.

Đôi nam nữ vừa rồi, đứng ở phía sau một nữ tử trẻ tuổi, mà áp lực cực lớn ở trên người lão, chính là đến từ nữ tử trẻ tuổi này.

Trong lòng lão giả vô cùng kinh hãi, trong nháy mắt, lão ta lập tức nghĩ đến thân phận của nữ tử này.

Độ tuổi này, lại có được thực lực khủng bố như thế.

Đó là nàng ấy.

Chỉ có thể là nàng ấy!

Lão ta biết đại nhân vật đến từ phủ Đông Hải là ait Chỉ đáng tiếc, lão ta biết quá muộn.

Lâm Tú đứng ở phía sau Triệu Linh Quân, trong lòng thầm nghĩ, lần này ra ngoài dẫn Linh Quân theo, quả nhiên là một quyết định sáng suốt...

Không phải chỉ là cấp Địa thượng cảnh sao, tuy rằng hẳn không phải, nhưng nương tử của hẳn thì phải...

Hắn tiến lên vài bước, đá lên người lão giả này mấy cái thật mạnh, tức giận nói:

"Người là hội trưởng của thương hội Đông Hải đúng không. Cấp Địa thượng cảnh rất ghê gớm nhỉ, vừa rồi không phải người rất lợi hại sao, lại điên cuồng tiếp cho ta xem, nói chuyện đi!"

Ở chỗ sâu nhất trong một viện của Thương hội Đông Hải.

Thủ vệ trong phòng nghiêm ngặt. Một nữ tử tóc vàng bị xích sắt khóa lại, nhốt trong bể thủy tinh, ôm hai chân, rụt vào trong góc. Nàng vừa mới rơi vài giọt nước mắt, đã hòa vào trong nước ở xung quanh.

"Minh, cha và nương nói không sai, con người quả nhiên là chủng tộc rất đáng sợ..."

"Sau này ta sẽ không bao giờ trốn ra ngoài nữa..."

"Thần biển đại nhân, xin hãy cứu ta..."

Nàng đang nhỏ giọng khóc nức nở, đột nhiên, nàng nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng động, nhưng rất nhanh lại trở nên yên tĩnh.

Sau đó, cửa phòng bị đẩy ra, một bóng người từ bên ngoài đi vào.

Nàng bị dọa sợ hơi run rẩy, thân thể lại lùi vào phía sau, nhưng nàng vốn đã ở góc, căn bản cũng không có chỗ nào để lui được nữa.

Nàng nhút nhát nhìn thoáng qua, sau đó gây ngại cả người.

Bước vào là một nam nhân rất anh tuấn.

Nam nhân này nàng đã gặp qua vào ban ngày, nhưng khi nàng vừa bị bắt, cũng không nhìn kỹ.

Chương 872: Rửa sạch

Giờ phút này, khi nhìn thấy đôi mắt của hắn, thân thể nàng chấn động, ngay cả mặt nước cũng xuất hiện gợn sóng.

Đôi mắt này, nàng không thể nhận sai người được.

Mấy ngày nay, đôi mắt này xuất hiện vô số lần trong giấc mơ của nàng.

Nàng nhào lên thành bể, kích động nói: "Thần biển đại nhân, có phải ngài nghe thấy lời cầu nguyện của ta đúng không?"

Lâm Tú biểu cảm kinh ngạc, lần trước hắn rõ ràng đã dịch dung, nàng làm sao có thể nhận ra hắn được?

Hắn không thể không hỏi: "Làm thế nào người nhận ra ta?"

Nữ tử Hải Linh tộc nằm sấp trên vách bể, vui mừng nói: "Ta cả đời cũng sẽ không quên được ánh mắt của Thần biển đại nhân..."

Không nghĩ tới có người lại có thể nhớ đôi mắt của một người, Lâm Tú trong lòng thầm nghĩ, nếu lần sau lại dịch dung, hắn phải thay đổi màu mắt.

Nếu đã bị nhận ra, hắn cũng không giả vờ nữa, nhẹ nhàng vẫy tay, nữ tử Hải Linh tộc lập tức bay ra từ trong nước. Lâm Tú nắm lấy xích sắt khóa nàng, hơi dùng sức, chỉ nghe "rắc rắc", xích sắt đứt gãy rơi xuống đất.

Hắn liếc mắt nhìn nữ tử này, thân nhiên nói: "Lần trước không phải ta đã nói cho người biết, không nên chạy loạn sao, người còn dám lên bờ?"

Nữ tử lập tức cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Lần sau ta sẽ không dám nữa."

Lâm Tú nhìn nàng, hỏi: "Người làm sao lại bị trúng kế, người có thể nghe hiểu lời của loài người nói à?"

Ngôn ngữ loài người và hải tộc không giống nhau, theo lý thuyết, nàng vốn không nghe hiểu lời nói của loài người, loại cạm bẫy này hẳn là vô dụng với nàng.

Nữ tử Hải Linh tộc há miệng, dùng tiếng Đại Hạ cứng nhắc nói:

"Ta, trộm, học, một ít..."

Nghe nàng nói Lâm Tú mới biết được, thì ra nàng vụng trộm lên bờ không phải là lần đầu tiên. Ban đầu nàng ở bờ sông phụ giúp phụ nữ nông thôn giặt quần áo phơi nắng, sau đó trà trộn vào đám người, quan sát lời nói hành động và cử chỉ của con người, chậm rãi học được một ít ngôn ngữ Đại Hạ.

Hải Linh tộc và con người rất giống nhau, người bình thường sẽ không phát hiện ra.

Nhưng mùi thơm đặc biệt trên người nàng, cùng với ngoại hình xuất sắc, tiếng Đại Hạ vụng về, vẫn khiến cho người có tâm chú ý đến. Lúc trước nàng thiếu chút nữa bị người của thương hội Đông Hải bắt được, nàng may mắn trốn thoát, lần này lại bị người ta trù tính bắt được.

Ở trong lòng Lâm Tú không khỏi thầm than, người Hải tộc thật thà như vậy, có thể sống đến bây giờ, nàng cũng coi như là may mắn. Hắn nhắc nhở nữ tử Hải Linh tộc vài câu, ở bên ngoài không nên gọi hắn là Thần biển đại nhân, cũng không nên nói cho

người khác biết trước kia bọn họ đã gặp nhau, sau đó mới dẫn nàng đi ra ngoài.

Những chuyện này, Thái Y, Ngung Nhi, Tần Uyển, Minh Hà và Linh m biết thì không có việc gì, nhưng dù sao bên cạnh hần vẫn còn có người ngoài.

Ví dụ như Triệu Linh Quân.

Ví dụ như Na Tháp Toa.

Đặc biệt là Na Tháp Toa, nàng ta là người của Đại La, có rất nhiều bí mật của hần không thể để nàng ta biết được.

Lúc này, bên trong thương hội Đông Hải đã loạn hết lên. Lần đầu tiên Linh m nhìn thấy loại chuyện hắc ám dơ bẩn này, nàng vô cùng tức giận, đóng băng trước sau đại môn của thương hội Đông Hải, không cho bất luận kẻ nào ra vào.

Vừa rồi xảy ra động tĩnh lớn như vậy, ngay cả quan phủ cũng bị kinh động. Phủ doãn Đông Hải mang theo rất nhiều người tới đây, đúng lúc nhìn thấy Lâm Tú dẫn nữ tử Hải Linh tộc từ thương hội Đông Hải bay ra.

Ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Lâm Tú, hần ta bước nhanh đến, khom người nói: "Gặp qua Lâm đại nhân, Lâm đại nhân đến Đông Hải, là phúc của phủ Đông Hải ta. Hạ quan là phủ doãn Đông Hải, đã sớm nghe danh của Lâm đại nhân. Hạ quan rất kính ngưỡng Lâm đại nhân, như nước sông cuộn cuộn, liên tục không dứt!

Tuy rằng đây là lần đầu tiên hần ta gặp Lâm Tú, nhưng mấy ngày trước, Tổng gia đã đưa chân dung của Lâm Tú đến tay hần ta.

Mấy ngày nay hắn ta vẫn lo lắng đề phòng, chỉ sợ phủ thành xảy ra chuyện, không nghĩ tới lại thật sự xảy ra chuyện...

Trong lòng hắn ta đã ân cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời của thương hội Đông Hải, không biết trời cao đất dày. Lão ta thật sự cho rằng cấp Địa thượng cảnh của mình vô pháp vô thiên sao, dưới cấp Thiên, đều là con kiến hôi. Đối với những quý nhân kinh thành mà nói, nghiền chết bọn họ, đơn giản như nghiền chết một con kiến vậy.

Lâm Tú nhìn phủ doãn Đông Hải một cái, hỏi: "Ngươi là nhà nào ở kinh thành?"

Phủ doãn Đông Hải nói: "Thưa Lâm đại nhân, hạ quan họ Tống"

Lâm Tú lạnh lùng nói: "Thương hội Đông Hải ở dưới mí mắt của các ngươi, làm ra sự việc điên rồ này, các ngươi không thể thoái thác tội lỗi của mình. Ngươi dẫn người vào điều tra, tất cả những người liên quan đến vụ án, đều xử lý theo luật pháp, một người cũng không được tha!"

Phủ doãn Đông Hải lập tức gật đầu đồng ý.

Chương 873: Rửa sạch (2)

Chỉ thị của kinh thành là khi gặp Lâm Tú, hần muốn làm gì, thì phối hợp làm với hần. Hần ta sau khi nhận được mệnh lệnh, lập tức dẫn người vào thương hội Đông Hải, khổng chế tất cả đám người chờ đợi.

Trong thương hội Đông Hải, có một cường giả cấp Địa thượng cảnh, cũng là hội trưởng của thương hội Đông Hải. Loại cường giả này, ở nơi nào cũng sẽ được nhận đãi ngộ đặc biệt. Ổ phủ Đông Hải hẻo lánh, lại càng nói sao làm vậy, ngay cả hần ta bình thường gặp lão, cũng phải khách khí.

Nhưng một vị cường giả như vậy, giờ phút này lại giống như chó chết xụi lơ trên mặt đất, thấy vậy phủ doãn Đông Hải cũng không dám thở mạnh.

Ngoại trừ một cường giả cấp Địa thượng cảnh ra, thương hội Đông Hải còn có năm cung phụng cấp Địa hạ cảnh.

Năm người này ở phủ Đông Hải, cũng đều có uy danh hiển hách, kết cục hiện giờ, người sau càng thê thảm hơn người trước.

Ba người bị đông lạnh thành khối băng, chỉ có con người có thể chuyển động được.

Một người bị thương băng đóng đinh trên tường, mấy tên bộ khoái mất rất nhiều sức lực mới đưa hần ta xuống được, còn có một cái xương sườn bị gãy, đã được hai gã bộ khoái mang đi.

P phủ doãn Đông Hải dẫn theo nhóm bộ khoái đến sân trong của thương hội Đông Hải xem xét, càng nhìn càng kinh hãi.

Gần một năm qua, các huyện phủ Đông Hải thất lạc nữ đồng, nam đồng, thiếu nữ, phụ nhân. Thế nhưng có hơn phân nửa ở chỗ này, ngay cả hấn ta cũng không nghĩ tới, thương hội Đông Hải lại ngấm làm sự việc tà ác như vậy.

Ở chỗ này, hấn ta thậm chí còn nhìn thấy được mấy nữ tử hải tộc.

Chỉ nghĩ thấy mùi tanh nồng nặc này, hấn ta đã cảm thấy buồn nôn. Sau khi nghĩ đến một cảnh tượng nào đó, hấn ta không nhìn được mà phun ra.

Sáng hôm sau.

Dân chúng sau khi thức dậy đã phát hiện, bốn cửa thành của phủ thành đều đóng lại, không cho bất luận kẻ nào ra vào. Rất nhanh, bọn họ đã nhận được một tin tức khiếp sợ.

Thương hội lớn nhất mấy phủ ven biển, thương hội Đông Hải, chỉ trong một đêm, đã bị nhỏ cỏ tận gốc.

Hội trưởng cấp Địa thượng cảnh, những cung phụng cấp Địa hạ cảnh, xuống thành quản sự bình thường, tất cả đều bị quan phủ mang đi. Nghe đồn thương hội Đông Hải ngoài trừ làm ăn bên ngoài, còn âm thầm làm không ít sự việc, bị đại nhân vật đến từ kinh thành tra được.

Xui xẻo không chỉ có thương hội Đông Hải, mà một ít gia tộc phú thương trong phủ thành, cũng bị người của quan phủ xông vào nhà lúc trời còn chưa sáng, bị mang đi không ít người.

Sau khi quan phủ dán thông cáo, dân chúng mới hiểu được nguyên nhân sự tình.

Hóa ra thương hội Đông Hải bề ngoài là thương hội làm ăn đứng đắn, lại âm thầm bắt cóc nam đồng nữ đồng, buôn người, thậm chí cả hải tặc. Để thỏa mãn một số sở thích biến thái của người có tiền...

Tùng tội danh, bọn họ nhìn thấy mà ghê người, cả người phát lạnh.

Đối với hầu hết dân chúng mà nói, những chuyện này, ngay cả tưởng tượng cũng khó có thể tưởng tượng được.

Bọn họ có thể tưởng tượng được cuộc sống của gia tộc quyền thế và phú thương, cũng chỉ đơn giản là ăn sung mặc sướng, ăn nhậu chơi gái cờ bạc mà thôi. Họ lại không nghĩ tới, những người đó đã không thể thỏa mãn với những thứ này...

Trong ba ngày ngắn ngủi, trong phủ thành Đông Hải, máu chảy thành sông.

Vô số đầu người rơi xuống, mặt đất ở cửa chợ, rửa hết lần này đến lần khác. Cuối cùng thậm chí biến thành màu đỏ sẫm không rửa được nữa, không biết có bao nhiêu gia tộc quyền thế và phú thương nhân rơi xuống, gia sản bị tịch thu.

Dân chúng bình thường ở phủ thành Đông Hải, thậm chí còn may mắn nhìn thấy cảnh cường giả cấp Địa thượng cảnh ngã xuống.

Đây chính là cấp Địa thượng cảnh, một ít quốc công ở kinh thành, cũng chưa đến cấp Địa thượng cảnh. Loại cường giả này, ở trước mặt luật pháp, cũng khó thoát khỏi cái chết, nói giết là giết, sạch sẽ gọn gàng.

Giống như là một chùm ánh sáng chiếu vào trong bóng tối, làm cho rất nhiều dân

chúng phủ thành Đông Hải, đối với triều đình lại dâng lên sự hy vọng.

Trên triều đình, chung quy vẫn có quý nhân nguyện ý vì dân chúng làm việc.

Tại nha môn Đông Hải, phủ doãn Đông Hải chấp tay với Lâm Tú, cung kính nói: "Lâm đại nhân, những hài tử kia, đã được đưa về bên cạnh cha nương của bọn họ. Tài sản từ thương hội Đông Hải và những gia tộc quyền thế, phú thương kia, nha môn đã bồi thường cho bọn họ một ít, đủ để bọn họ nửa đời sau cơm áo không lo. Tài sản còn lại đều giao nộp vào quốc khố, mấy nữ tử hải tộc, cũng thả về biển. Ngài nhìn xem chúng ta còn có chỗ nào làm không đúng..."

Nha môn Đông Hải lần này làm, quả thực không có gì để bắt bẻ.

Lần thanh tẩy này, so với lần Lâm Tú ở Giang Nam làm còn triệt để hơn. Trong một đoạn thời gian rất dài, phủ Đông Hải có lẽ là phủ bình yên nhất Đại Hạ.

Chương 874: Rửa sạch (3)

Xử lý xong những chuyện này, lần thứ hai trở lại trên thuyền, chúng nữ vẫn đang vây quanh nữ tử Hải Linh tộc kia.

Trong ba ngày, họ vẫn còn tò mò về cô ấy.

Tiết Ngung Nhi kê sát bên cạnh nàng ngủi, nói: "Người thật thơm, so với nước hoa còn thơm hơn..."

Na Tháp Toa nhẹ nhàng vuốt ve làn da của mình, lầm bầm nói:

"Làn da của người rất mịn màng, giống như nước."

Minh Hà nhìn bộ ngực của nàng, thở dài.

Lâm Tú đi tới, nói: "Các nàng đừng dọa người ta."

Sau khi nghe được tiếng nói của hắn, nữ tử Hải Linh tộc lập tức chạy đến phía sau Lâm Tú, nắm lấy vạt áo hắn, sợ hãi nhìn chúng nữ. Bị nhiều người sờ tới sờ lui, nàng thật sự đã bị dọa sợ.

Linh m nhìn Lâm Tú, kinh ngạc nói: "Hình như nàng ấy rất thích người."

Lâm Tú nhún vai, nói: "Có lẽ là bởi vì ta từng cứu nàng ấy"

Linh m lại hỏi: "Người có muốn giữ nàng ấy lại bên cạnh không?"

Lâm Tú nói: "Đương nhiên phải là thả nàng ấy trở về, người cho rằng ta và những nam nhân kia giống nhau sao. Hơn nữa, nàng ta chắc chắn cũng muốn trở về biển cả"

Dù sao Hải tộc cũng là ngoại tộc, thân thể trơn trượt, nhiệt độ cơ thể còn thấp hơn

con người rất nhiều. Hấn vẫn thích nữ tử như Linh m, cảm giác tốt hơn một ít, cũng có độ ấm hơn.

Huống hồ, Hải Linh tộc thuộc về biển rộng, hấn làm sao có thể làm khó người khác được.

Lúc này, nữ tử Hải Linh tộc này lại nhìn Lâm Tú, nghiêng đầu, chớp chớp mắt, dùng tiếng Đại Hạ không lưu loát nói từng chữ một:

“Ta, không, nghĩ, như, vậy.”

Ở lục địa tất nhiên thú vị hơn nhiều so với đáy biển.

Nếu không nhiều năm như vậy, Hải tộc cũng sẽ không liên tiếp muốn lên bờ, rồi bị Nhân tộc đánh trở về.

Trên mặt đất sản vật phong phú, các loại thịt có thể thay thế bằng thịt cá, rau dưa cũng không giới hạn trong các loại tảo. Bất luận là ăn mặc hay vui chơi, dưới đáy biển cũng không thể sánh bằng. Đối với Hải tộc mà nói, mặt đất chẳng khác nào chốn phồn hoa.

Nữ tử của Hải Linh tộc kia, tất nhiên không muốn trở về biển cả.

Hơn nữa da mặt nàng còn rất dày.

Chỉ mới gặp có hai lần, vậy mà nàng đã dự định ở lại trên thuyền ăn chực.

Nhưng cũng không cần nàng mở miệng, đám người Ngung Nhi vô cùng hứng thú với Hải Linh tộc, Lâm Tú chỉ đành thuận theo các nàng.

Sau khi quyết định tạm thời thu nhận nàng, Tần Uyển đã đưa nàng về phòng thay y phục.

Y phục nàng đang mặc là trộm được bên bờ sông, rộng thùng thình. Tân Uyển có dáng người xấp xỉ nàng, vừa đúng lúc có thể cho nàng mượn y phục.

Thay xong y phục, lại chải tóc cho nàng, đưa cho nàng mấy món trang sức không dùng tới của mình. Vị nữ tử của Hải Linh tộc này, thoát nhìn rất giống nữ tử bình thường, một thiếu nữ hoạt bát có đôi mắt màu xanh, tóc vàng.

Chỉ là nàng càng giống nữ tử của Đại U hơn. Lâm Tú dẫn nàng đi dạo, bên cạnh có tóc đen mắt đen, tóc đen mắt xanh, còn có tóc vàng mắt xanh, xác suất bị người quay đầu nhìn lại vẫn là trăm phần trăm.

Nhưng lúc này, mọi người không hề cảm thấy cảnh tượng kia có vấn đề gì.

Phủ thành Đông Hải lớn như thế, đã có không ít người đoán được thân phận của Lâm Tú. Cũng biết, hẳn là đại nhân vật đến từ Kinh Đô.

Sự thay đổi mấy ngày nay của phủ Đông Hải, là vì hắn.

Thương hội Đông Hải làm nhiều việc ác bị trừ khử, cũng là do hắn làm.

Có thể nói, toàn bộ dân chúng phủ Đông Hải đều nợ ân tình của hắn. Người tốt thì nhận được điểm lành, cho dù bên cạnh có vô số mỹ nữ vây quanh cũng chẳng có ai hâm mộ với đồ kỹ.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, xưa nay đều như thế. Hoàng đế bệ hạ của Đại Hạ, chẳng phải gần trăm năm qua, đều là quân vương ham mê nữ sắc đó sao?

Huống hồ nếu không phải hấn thích mỹ nhân, muốn mua nữ tử của Hải Linh tộc thì cũng chẳng có những chuyện sau này.

Lại nói, vị quân sự thương hội Đông Hải kia, tuy đầu đã rơi xuống đất, nhưng họ cũng phải cảm tạ.

May mà ngày đó không bán nữ tử của Hải Linh tộc kia với giá mười vạn lượng. Nếu không đến tận bây giờ, thương hội Đông Hải vẫn còn ung dung ngoài vòng pháp luật. Tất cả dân chúng của phủ Đông Hải, đều đến thấp cho hấn một nén hương...

Mấy ngày sau, một con thuyền hoa bay lên từ phủ thành Đông Hải, vô số dân chúng đều tới tiễn.

Bên trên thuyền hoa, có một nữ tử Hải Linh tộc, tên là An Na đang nhoài về phía rào chắn. Tuy rằng bởi vì sợ độ cao mà sắc mặt trắng bệch, nhưng vẻ mặt lại khó nén được nổi kích động.

Thế giới bên ngoài rất nguy hiểm, nhưng đối với nàng, mọi thứ đều cực kỳ mới lạ.

Nhân tộc có người xấu, nhưng cũng có người tốt.

Huống chỉ bên cạnh nàng còn có Hải thần đại nhân.

Tuy Hải thần đại nhân không thừa nhận thân phận này, nhưng trong lòng nàng, hấn chính là thần.

Chương 875: Bị cuốn vào

Thuyền hoa bay về phía Vương đô. Lần này ra ngoài hơn nửa tháng, so với dự tính của Lâm Tú, thời gian trở về sớm hơn vài ngày, chủ yếu là phủ doãn Đông Hải phối hợp, những chuyện sau đó Lâm Tú và A Kha cũng không giúp được gì.

Đã đồng ý một tháng sẽ trở về ít nhất một lần với Quý phi nương nương rồi, tất nhiên không thể nuốt lời.

Na Tháp Toa là công chúa của Đại La, lại là đệ nhất thiên tài, người ta phải tu hành, đi theo họ như vậy rất không hợp lý. Thời gian lâu dần, Đại La nhất định sẽ hoài nghi công chúa của họ bị dụ dỗ.

Sau khi trở lại Vương đô, Lâm Tú phát hiện chuyện xảy ra ở phủ Đông Hải, lại gây ra một số phản ứng dây chuyền ở Vương đô.

Phủ doãn Đông Hải, là một gã quan viên thuộc chỉ thứ của Tổng gia. mấy ngày nay Lâm Tú ở phủ Đông Hải tiến hành thanh trừ, tịch biên thương hội Đông Hải và vô số thế gia vọng tộc. Ngân lượng, tài sản thu được, triều đình phải dùng vài chuyến lâu thuyền lớn nhất mới chở hết.

Đông Hải vốn giàu có, gia tộc quyền thế càng là kẻ có tiền, hơn nữa đây lại là thương hội Đông Hải. Cái này mà thu, nhất định thu được một năm thuế má của Đại Hạ.

Đầu người ở phủ thành Đông Hải nhiều vô số kể, máu chảy thành sông. Thế gia vọng tộc không bị xét nhà, nhưng cũng bị dọa cho sợ vỡ mật, ai nấy đều chủ động quyên tiền cho quốc khố. Quyên một hồi, lại quyên ra thuế trong nửa năm...

Đối với triều đình mà nói, tất nhiên đây là một công trạng to lớn.

Mấy chục năm nay, quốc khố vốn không dư dả gì. Mặc dù là Lâm Tú ra tay, nhưng phủ doãn Đông Hải lại góp không ít sức lực nên cũng có được thanh danh tốt.

Chuyện này gián tiếp đã làm tăng danh tiếng của Tổng gia trong dân gian. Ngay cả Tề vương cũng hưởng được một chút vinh dự đó.

Tổng gia ủng hộ Tề vương, cùng với Trương gia và Thái tử đấu đá nhau lâu như vậy. Bề lũ tranh chấp kinh nghiệm cực kỳ phong phú, làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như thế? Vậy nên ở triều đình và dân gian đã bắt đầu dàn thế trận, làm cho Thái tử rơi vào tình thế khó xử.

Tuy bản thân là Thái tử, nhưng nếu so với Tề vương, ưu thế duy nhất của hắn chính là có được sự ủng hộ của Trương gia.

Luận tướng mạo, Thái tử cũng không thừa hưởng được nét đẹp từ bề hạ và Hoàng hậu, tất nhiên sẽ bị một Tề vương có dung mạo anh tuấn bỏ xa.

Luận năng lực, năng lực của Thái tử là thủy, thiên phú cũng không cao, đến tận bây giờ vẫn chưa thăng lên tới cấp Địa. Tuy thiên phú của Tề vương không tính là đứng đầu, nhưng tốt hơn nhiều so với Thái tử.

Luận thân thể, ai cũng nói Thái tử là một con ma bệnh, sức khỏe không tốt, sao có thể trị vì một quốc gia lớn mạnh được? Mỗi tối bề hạ đều qua đêm ở trong cung sủng phi, trừ buổi sáng không thể rời giường

nổi ra thì thân thể vẫn rất khỏe mạnh. Hoàng thượng buông thả dục vọng như thế nhưng sức khỏe cũng không suy nhược, điều này nói lên được rất nhiều chuyện.

Cái này chỉ là đang so với Tề vương.

Đại Hạ nằm trong ngũ đại vương triều, thực lực xếp hạng thứ ba, là quốc gia đứng đầu Thiên Kiêu bảng, đáng lý ra phải so được với Đại U và Đại La. Nhưng cho tới tận bây giờ vẫn không có ai có thể sánh ngang được.

Không phải là không muốn, mà là không có mặt mũi.

Đại vương tử của Đại La từng xếp thứ năm Thiên Kiêu bảng. Nhị vương tử Đại La, bây giờ đã xếp thứ mười Thiên Kiêu bảng.

Đại vương tử của Đại U, trước đây xếp thứ hai Thiên Kiêu bảng, còn bây giờ xếp thứ ba. Nhị vương tử của Đại U, từng xếp thứ ba Thiên Kiêu bảng, bây giờ đứng thứ tư. Ngay cả Tứ vương tử của Đại U cũng đã hai lần liên tiếp được xưng tên trên Thiên Kiêu bảng.

Còn Thái tử của Đại Hạ thì sao?

Ngay cả tư cách tham gia thi đấu, Thái tử cũng không có.

Trong Hoàng thất, Tần vương là người có thiên phú cao nhất, năng lực mạnh nhất.

Nhưng sau lưng Thái tử có Trương gia, Tề vương có Tống gia, còn Tần vương thì sao?

Năm đó Thực phi xuất thân từ một gia đình quyền quý nhỏ, lấy thân phận tú nữ nhập cung. Không biết may mắn ra sao mà được bệ

hạ thích, trong thời gian ngắn trở thành một trong tứ phi của hậu cung.

Gia tộc sau lưng nàng không thể giúp gì cho Tần vương cả.

Bất luận như thế nào, lần này Tổng gia mượn đề tài này, trắng trợn bày ra cho mọi người thấy Thái tử vô năng đến mức nào, làm cho bè cánh của Trương gia trong lúc thượng triều không thể ngẩng đầu lên nổi.

Đông cung.

Thái tử dừng bước bên hồ, vẻ mặt chán chường.

Mấy ngày nay, trong triều xảy ra chuyện gì, hần đều biết. Tin đồn kia, hần cũng biết rõ môn một. Tuy bản thân rất muốn tức giận, nhưng lại không có lý do để giận dữ. Bởi vì về chuyện của Đông Hải, những người đó nói không hề sai. Hần cũng biết Lâm Tú không phải cố ý nhắm vào hần.

Nhưng hần đã bị ảnh hưởng rất lớn.

Chẳng lẽ đây là báo ứng sao?

Chương 876: Bị cuốn vào (2)

Trương phủ.

Gia chủ Trương gia day day mi tâm, cảm thấy vô cùng đau đầu.

Nếu so về thực lực, tất nhiên Trương gia mạnh hơn Tống gia.

Nhưng dù sao Tống gia cũng là gia tộc có cường giả cấp Thiên, là mối họa không nhỏ đối với Trương gia.

Không thể hoàn toàn không đặt họ vào mắt được.

Nếu Thái tử không chịu thua thì tốt rồi.

Nhưng vấn đề là không những Thái tử chịu thua, mà còn để danh tiếng của Tề vương áp chế, thậm chí bị Tề vương chèn ép. Lần này Tống gia mượn chuyện ở Đông Hải mà giẫm đạp Trương gia, khiến họ rơi vào thế bị động.

Thậm chí Trương gia đã nghĩ tới chuyện, tuổi của Hoàng hậu cũng không tính là quá lớn, nếu không thì để nàng sinh thêm một hoàng tử nữa. Dù sao với tình trạng sức khỏe hiện tại của bộ hạ, ngồi trên ngai vàng thêm hai mươi năm nữa, chắc cũng không có vấn đề. Đến lúc đó nâng đỡ tiểu hoàng tử thượng vị cũng giống nhau cả thôi.

Đương kim Thái tử, thật sự không thể trợ giúp được nữa.

Nhưng không đến lúc vạn bất đắc dĩ, họ cũng không muốn làm vậy.

Kế sách hiện tại, cũng chỉ có thể cố gắng nghĩ ra biện pháp giúp Thái tử.

Tổng gia không phải đã tịch thu gia sản của rất nhiều gia tộc phú thương, mang tài sản của họ quyên góp cho quốc khố sao?

Trương gia cũng tịch biên. Đại Hạ hai mươi mốt phủ, địa phương mà Trương gia kiểm soát phải nhiều hơn Tổng gia.

Tổng gia có thể giao nộp một năm thuế của Đại Hạ, Trương gia phải giao ra ba năm, năm năm.

Tổng gia trưng trị một tham quan, Trương gia có thể trưng trị mười tham quan như thế.

Cái khác Đại Hạ có thể không có, nhưng không bao giờ thiếu phú hào bắt lương và tham quan bất chính. Trước đây không phải Trương gia không quản nổi bọn họ, mà là không có hứng quản.

Đối với những đại gia tộc như họ mà nói, không có chuyện gì quan trọng hơn chuyện bồi dưỡng ra thiên tài cho gia tộc. Đây mới là căn cơ giúp Trương gia đứng vững, không bao giờ ngã.

Nhưng bây giờ không thể mặc kệ được nữa. Máy lão hồ ly của Tổng gia đã có ý muốn phế Thái tử. Trương gia làm sao có thể nhắm mắt làm ngơ?

Không phải là xét nhà bắt người sao, ai mà quản được?

Nhưng chuyện thế này sao có thể để người khác biết?

Tịch biên một nhà, đưa triều đình tám phần, Trương gia lấy hai phần, cũng có lời.

Nhóm tham quan và thân sĩ cường hào này, không thể trách Trương gia, muốn trách thì trách Tổng gia, là bọn họ bức Trương gia đến bước đường này.

Trương gia hành động rất nhanh, Tổng gia cũng không thể đoán trước được họ lại áp dụng phương pháp như thế.

Như thế rất tốt, không chỉ không đả kích được Thái tử, ngược lại còn đem chính mình đặt trên lửa nóng.

Trương gia là quyền quý, vì nước vì dân mà làm gương. Đánh thân sĩ cường hào, diệt trừ tham quan, Tổng gia có thể đứng một bên mà nhìn sao?

Bọn họ không những không đứng nhìn, mà còn cố gắng góp từng chút thanh danh cho Tề vương, muốn làm nhiều hơn, tốt hơn Trương gia. Tất nhiên, Tổng gia vì dân chúng mà làm rất nhiều chuyện tốt, vì quốc gia mà làm đầy quốc khổ. Công lao lớn như thế, cắt xén hai thành làm phí, cũng không tính là quá phận nhỉ?

Lâm Tú ngàn vạn lần không thể ngờ tới, Thái tử nằm không mà cũng trúng đạn.

Có thể số mệnh của Thái tử thật sự xung khắc với hần.

Nhưng điều khiến hần càng không thể ngờ tới là, hành động thanh trừ Đông Hải, cuối cùng lại phát triển thành ra thế này.

Trương gia và Tổng gia, vì để tích lũy danh tiếng cho Thái tử và Tề vương, vậy mà lại bị cuốn vào...

Kế hoạch du lịch Đại Hạ của Lâm Tú chỉ mới tiến hành được một tháng thì đã bị ép phải bỏ dở. Những chuyện hần và A Kha muốn làm

đều liên quan đến Trương gia với Tống gia. Giờ khắc này, ngoài việc nghĩ tới họ, hẳn còn có thể làm gì?

Hai nhà Trương Tống giao đầu, Hạ Hoàng lại trở thành kẻ chiến thắng cuối cùng..

Nhà là do Trương gia Tống gia tịch thu, người cũng là do Trương gia Tống gia bắt. Chuyện xấu đều do họ làm, chuyện tốt đều do Hạ Hoàng hưởng. Tịch thu gia sản lần này, tối thiểu trong vòng mười năm, quốc khố sẽ không bị thiếu hụt.

Lúc Lâm Tú chuẩn bị ra ngoài thăm Quý phi nương nương thì Chu Cẩm từ bên ngoài bước vào.

Hắn đưa cho Lâm Tú một cái hộp.

Lâm Tú mở ra nhìn thử, phát hiện bên trong toàn là ngân phiếu, đếm sơ sơ cũng có khoảng năm mươi vạn lượng. Lâm Tú hơi sững sốt, hỏi: "Đây là..."

Chu Cẩm đáp: "Bệ hạ nói bản thân không thích thiếu nợ người khác, trong này có bốn mươi vạn lượng, là công chúa điện hạ nợ người. Bệ hạ trả giúp nàng, còn lại mười vạn lượng là đồ cưới bệ hạ cho điện hạ. Bệ hạ còn nói, đều là người một nhà, nếu sau này cần dùng tới ngân lượng thì cứ nói..."

Rất nhiều người nghèo quá lâu, đột nhiên giàu lên trong một đêm, rất dễ gặp phải tình trạng tiêu xài hoang phí.

Hạ Hoàng chính là như vậy.

Trương gia và Tống gia điên cuồng xâu xé lẫn nhau, hẳn là người được lợi lớn nhất.

Chương 877: Lựa chọn của Na Tháp Toa

Ngân lượng và của cải tịch biên được đều không bỏ vào quốc khố. Hắc cho tu sửa mấy toà cung điện, tăng tiền tiêu hàng tháng cho phi tử hậu cung, còn hào phóng phê duyệt rất nhiều khoản chi khác.

Mặc dù như vậy, nhưng cũng còn rất nhiều bạc không có chỗ tiêu.

Sau đó, hắc lại thêm vào một ít quân lương, khao các tướng sĩ đang trấn áp thú triều và Hải tộc nơi tiền tuyến, miễn trừ ba năm thuế cho phủ nghèo nhất Đại Hạ. Đủ các lệnh được ban ra, được triều đình và dân chúng hết mực khen ngợi...

Mấy ngày nay, cuối cùng Lâm Tú cũng hiểu được cảm giác của mấy người trong Thiên Đạo Minh.

Hắc thất nghiệp.

Nói về thủ đoạn ngoan độc, hắc vẫn còn kém xa Trương gia với Tống gia. Một khi họ đã động thủ với thế gia vọng tộc thì sẽ không nương tay. Những nơi có bối cảnh, có chỗ dựa đã sớm biết được tin, trong khoảng thời gian này phải cẩn trọng từ lời nói tới việc làm, yên lặng mà phối hợp với quan phủ. Diệt gian trừ ác, quyên tiền góp lương, cải thiện dân sinh, người dân an phận thủ thường.

Nếu không có gia thế, tin tức không thông, lúc bình thường hay làm điều ác, ức hiếp bá tính, hiếp đáp láng giềng, không chuyện ác nào không làm. Lần này vừa đúng lúc chạm vào hồng súng, bị hai nhà bắt được, nợ cũ nợ mới cùng tính một lượt.

Không thể hiểu được, các phủ Đại Hạ đột nhiên nổi lên một trận trừ gian diệt ác, làm cho dân chúng suýt nữa tưởng rằng triều đình đổi chủ.

Lâm Tú không có việc gì làm. Một ngày nay hắn không ở nhà tu hành cùng mọi người thì cũng ở chỗ của Quý phi nương nương xem nàng vẽ tranh.

Có hứng thì dạy nữ tử của Hải Linh tộc đọc sách. Tuy nàng hơi ngốc một chút, nhưng là người khiêm tốn hiếu học, nhất là với tri thức của loài người, luôn tràn trề khát khao học hỏi.

Hắn nhàn rồi không có gì làm, còn muốn mở một hiệu may, tự mình thiết kế vài bộ y phục, để mấy nữ tử kia làm người mẫu cho hắn.

Hậu trạch Lâm phủ.

Ngày thường các nàng hay tu luyện trên quảng trường.

Na Tháp Toa so tài với mọi người, nàng dễ dàng đánh bại Linh m, sau đó giao đấu với Minh Hà công chúa. Tuy thắng, nhưng lại không dễ dàng như lúc đấu với Linh m.

Trên bảng xếp hạng, Linh m xếp thứ mười hai, Minh Hà công chúa xếp thứ mười ba. Nhưng hai tháng nay, thông qua phán đoán lúc tỷ thí với hai người, thực lực của Minh Hà công chúa chắc là đã vượt qua Linh m.

Mà Tiết Ngung Nhi với Tần Uyển, tuy nàng vẫn thắng, nhưng so với lúc thi đấu, nàng thắng gian nan hơn nhiều.

Thực lực của Lãm-chan cũng rất mạnh, nhưng lại không tiến bộ nhanh như họ.

Na Tháp Toa nhìn ba người, cảm thán nói: "Các người tiến bộ rất nhanh, chỉ sợ kỳ thi đấu tiếp theo, ta không còn là đối thủ của mọi người nữa"

Ngung Nhi với Minh Hà công chúa nói vài câu khiêm tốn. Lâm Tú đứng ở xa nhìn Na Tháp Toa, về mặt có chút suy tư.

Lúc này Na Tháp Toa thở dài một hơi, nhìn mọi người, nuối tiếc nói: "Quấy rầy các người lâu như vậy, ta phải về Đại La tu hành rồi."

Na Tháp Toa đã ở lại Đại Hạ rất lâu, rốt cuộc cũng phải về.

Trước khi đi, về mặt của nàng rất không nỡ, khoảng thời gian này là khoảng thời gian vui vẻ nhất, hạnh phúc nhất trong cuộc đời của nàng. Nàng rất muốn ở lại đây, mỗi ngày tu hành với mọi người, cùng nhau đi du ngoạn, nhưng tất cả cũng chỉ là những ước vọng.

Dù sao nàng không phải là Lâm Tú, cũng chẳng phải thể tử của Lâm Tú.

Nàng là công chúa của vương triều Đại La, trên vai còn gánh rất nhiều trọng trách.

Trước cửa Lâm phủ, Na Tháp Toa phát phát tay với mọi người, lưu luyến không rời, nói: "Ta sẽ thường xuyên đến thăm các người."

Na Tháp Toa đảo mắt nhìn mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Lâm Tú, dùng ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn hắn một cái, sau đó xoay người rời đi, đi được ba bước thì ngoảnh đầu lại nhìn, đến cuối cùng biến mất ở cuối đường...

Nhưng Na Tháp Toa không phát hiện ra, trên đỉnh đầu có một con ma tước đang đi theo nàng.

Nàng đi tới sứ quán của Đại La ở Vương đô Đại Hạ. Trước cửa, hai gã thủ vệ khom người, nói: "Na Tháp Toa điện hạ..."

Tâm trạng Na Tháp Toa không tốt, tiêu sái bước vào sứ quán. Trở về phòng không bao lâu thì có một người trung niên râu quai hàm thật dài, đi đến cửa phòng của nàng.

Gõ cửa một cái rồi bước vào.

Hắn nhìn Na Tháp Toa, thấp giọng hỏi: "Na Tháp Toa điện hạ, có phát hiện được gì không?"

Na Tháp Toa nhìn hắn, hơi tức giận: "Các nàng là bằng hữu của ta, các người lại kêu ta phản bội bằng hữu của mình!"

Người nam nhân đáp: "Điện hạ chớ quên, đây là mệnh lệnh của đại đế. Hơn nữa đại đế cũng không kêu điện hạ làm gì, chỉ là bảo người điều tra, xem thủ thực lục của hai nữ tử kia sao lại tiến bộ nhanh như vậy.

Na Tháp Toa nói: "Đại Hạ là đồng minh của chúng ta. Các người ngay cả đồng minh của mình mà cũng không tin sao?"

Chương 878: Lựa chọn của Na Tháp Toa (2)

Nam tử có bộ râu dài lắc lắc đầu, đáp:
"Điện hạ vẫn còn trẻ tuổi.

Từ xưa đến nay, giữa các quốc gia không hề tồn tại cái gì gọi là đồng minh, chỉ có lợi ích vĩnh viễn. Mật thám của chúng ta ở Đại U truyền tin về, Đại U có được một thứ gì đó có thể tăng nội lực trong khoảng thời gian ngắn. Thiên tài của Đại Hạ, chỉ trong vòng có nửa năm mà thực lực tăng mạnh, làm cho người khác phải giết mình."

Hắn nhìn Na Tháp Toa, chậm rãi nói: "Đại đế nghi ngờ rằng, trong một năm này Đại U và Đại Hạ có đột phá mới ở dị thuật.

Nếu bây giờ Đại La rút lại phía sau, tương lai sẽ càng thụt lùi. Có lẽ mười năm sau sẽ không còn Đại La nữa. Điện hạ tín nhiệm Đại Hạ, chẳng lẽ cũng tín nhiệm Đại U? Đừng quên, Đại Ủ đã từng làm gì với chúng ta..."

Na Tháp Toa nghe thế, bèn im lặng.

Đại La đã từng mạnh hơn Đại U của hiện tại rất nhiều. Nhưng vì một số nguyên nhân mà thực lực của quốc gia dần dần suy yếu.

Mà sự kiện làm cho Đại La sụp đổ, Đại U là kẻ âm thầm giở trò phía sau.

Mục đích cuối cùng của vương triều Đại U, chính là xung bá đại lục.

Nếu là một quốc gia nhỏ, còn có thể đổi lấy tư cách tồn tại bằng cách trở thành con chó của họ.

Nhưng cường quốc như Đại La và Đại Hạ, Đại U sẽ không cho phép tồn tại.

Cường quốc ngay cả tư cách đầu hàng cũng không có. Một khi Đại U có đủ thực lực giẫm đạp tất cả, hai đại vương triều, nhất định sẽ bị họ nghiền nát.

Lúc này, người nam tử tiếp tục nói: "Mấy ngày qua, điện hạ luôn ở bên cạnh họ, chẳng lẽ không phát hiện ra chỗ nào kỳ lạ sao?"

Na Tháp Toa lắc đầu, nói: "Không có, cho dù họ thật sự có bí mật thì ta cũng chỉ là người ngoài, sao họ có thể nói cho ta biết được?"

Đương nhiên nàng phát hiện ra một số bí mật.

Ba vị thê tử của Lâm Tú, tốc độ tu hành của họ vượt xa người khác, rõ ràng có liên quan đến Lâm Tú.

Chỉ là sau một hồi dẫn đo, nàng quyết định không nói.

Người nam tử thở dài, vô cùng lo lắng, nói: "Ở chỗ của Hoàng đến Hạ quốc cũng không thu hoạch được gì. Vương triều Đại U lại kín như bưng. Chẳng lẽ ông trời thật sự không chiếu cố vương triều Đại La ta sao?"

Kinh nghiệm trong quá khứ cho thấy, hùng mạnh nhất thời cũng không có nghĩa sẽ hùng mạnh vĩnh viễn.

Đối với một vương triều mà nói, chuyện đáng sợ nhất chính là bị bỏ lại phía sau.

Đại U và Đại Hạ có đột phá mới về di thuật, mà Đại La không có, rất nhanh họ sẽ bị đuổi kịp và vượt qua, hơn nữa còn bị bỏ lại rất xa.

Bên trong gian phòng, bầu không khí rơi vào tĩnh lặng.

Ngoài cửa sổ, con Ma Tước đậu trên cành cây, đôi mắt nhỏ bằng hạt đậu chuyển động một vòng rồi vỗ cánh bay đi.

Lâm phủ.

Đám người Ngung Nhi còn vì chuyện Na Tháp Toa rời đi mà buồn bã. Ở chung với nhau thời gian lâu như vậy, các nàng đã tạo nên một tình hữu nghị sâu sắc.

Lâm Tú rắc hạt gạo lên bàn, một con Ma Tước sà xuống mổ lấy hạt gạo, líu ríu kêu.

Quả nhiên Na Tháp Toa có vấn đề.

Lúc đầu Lâm Tú đã cảm thấy kỳ lạ, là công chúa kiêm thiên tài của Đại La, Hoàng đế Đại La sao có thể yên tâm để nàng theo họ về Đại Hạ, ngay cả chuyện tu luyện cũng không quan tâm.

Bộ ông ta không sợ mình lừa nàng đến Đại Hạ sao?

Dù sao hành vi của hắn cũng không tốt cho lắm. Mọi người đều nói, không có một vị Thiên Kiêu nào có thể thoát khỏi ma trảo của hắn. Vậy mà Hoàng đế Đại La lại không hề để tâm.

Mặt khác trong khoảng thời gian này, thái độ của Na Tháp Toa cũng đủ khiến Lâm Tú nghi ngờ.

Phần lớn thời gian nàng đều vui vẻ hoạt bát, nhưng đôi lúc lại lộ ra vẻ tâm sự trùng trùng. Điều đó hoàn toàn bất đồng với Na Tháp Toa mà Lâm Tú quen biết.

Bên cạnh có nhiều tiểu thư xinh đẹp như thế, nàng còn lo lắng cái gì?

Khó trách Na Tháp Toa lại thường xuyên tỷ thí với đám Ngung Nhi, thì ra là nàng đang thăm dò thực lực của họ.

Bây giờ xem ra, ngay từ đầu, Na Tháp Toa chính là gián điệp mà Hoàng đế Đại La đưa đến bên cạnh hắn.

Ngung Nhi và Uyển Nhi, lần đầu tiên tham gia thi đấu đã xếp thứ mười khiến cho nhiều người chú ý. Đại U với Đại La không nghi ngờ, không hiểu kỳ mới là không bình thường. Đại U không quen biết với Triệu Linh Quân và công chúa, còn Đại La thì dễ dàng sắp xếp nội ứng bên cạnh hắn hơn.

Điều này cũng đã nói lên được, cho tới bây giờ, Lâm Tú cẩn thận một chút là đúng.

Thực lực hiện tại của hắn còn chưa mạnh đến mức có thể tùy tiện tiết lộ bí mật.

Nếu để Đại La và Đại U tra được chuyện chỉ cần song tu cùng hắn là có thể gia tăng tốc độ tu hành, nhóm chuyên đào tạo ra Thiên Kiêu sẽ phải cường giả cấp Thiên trói hắn bắt đi. Đến lúc đó có cho hắn mười quả thận cũng không đủ.

Chương 879: Trên mặt trăng (1)

Dựa theo những lời mà người kia nói, Lâm Tú biết được một tin tức.

Bên cạnh Hạ Hoàng cũng có nội ứng của Đại La.

Lúc trước Đại U có tặng Hạ Hoàng bốn vị mỹ nhân, Đại La cũng tặng hai người, đều bị hấn sung vào hậu cung. Chuyện như thế, từ trước tới nay, cho dù là ai Hạ Hoàng cũng không từ chối.

Những mỹ nhân này, chắc chắn đều có vấn đề.

Lâm Tú đang tự hỏi có nên nhắc nhở Hạ Hoàng hay không thì bị Hạ Hoàng triệu kiến.

Hoàng cung, Lâm Tú bước vào ngự thư phòng, Hạ Hoàng nhìn hấn một cái, hỏi: "Công chúa Đại La đi rồi?"

Lâm Tú đáp: "Mới vừa đi"

Hấn nghĩ ngợi một chút rồi hỏi Hạ Hoàng: "Bệ hạ, khoảng thời gian trước Đại U với Đại La đưa đến cho ngài một vài vị mỹ nhân..."

Hạ Hoàng nhìn hấn, hỏi: "Người muốn nói, họ có thể là người mà Đại La với Đại U sắp xếp bên cạnh trẫm?"

Lâm Tú kinh ngạc, lên tiếng: "Bệ hạ biết rồi."

Hạ Hoàng thản nhiên nói: "Biết thì sao? Đưa tới cửa rồi, không nhận cũng không được. Thỉnh thoảng đổi khẩu vị một chút cũng tốt."

Lâm Tú cũng không nhiều lời. Mỹ nhân đối với người khác còn có tác dụng, nhưng đối với Hạ Hoàng chỉ đơn giản là đang múa rìu qua mắt thợ, một chút tác dụng cũng không có.

Hậu cung của hần có rất nhiều phi tử, song chỉ dùng để trao đổi thể xác, không giao lưu linh hồn. Nhìn như đa tình, nhưng thật ra rất vô tình.

Lúc từ hoàng cung đi ra, Lâm Tú nhìn thấy một chiếc thuyền băng, từ trên đỉnh đầu hần bay qua, biến mất ở chân trời phía Bắc.

Na Tháp Toa trở về Đại La rồi.

Tuy rằng nàng ta tới Đại Hạ với mục đích không đơn thuần, nhưng mà cuối cùng vẫn không bán đứng bọn họ, bắt đầu từ giờ trở đi, Lâm Tú mới công nhận nàng là một người bạn xứng đáng để quen thân.

Hạ Hoàng nói không sai, giữa đồng minh với nhau, cũng không thể nào đồng lòng.

Không chỉ mỗi Đại U, Đại La cũng nhòm ngó bí mật của hần trong âm thầm.

Đáng tiếc bọn họ không hiểu đạo lý muốn đạt được điều gì thì cần phải trả cái giá tương xứng.

Đến hòa thân cũng không muốn, còn muốn ngồi mát ăn bát vàng sao?

Điều này cũng nhắc nhở Lâm Tú một lần nữa.

Giờ đây, bao gồm cả Đại U, Đại La, có vô số thế lực đều đang nhìn chăm chăm vào hần, dù có cẩn thận đến mức nào cũng không tránh khỏi được, vẫn là khiêm tốn một chút, làm người phải biết khiêm tốn, không

nên bông bột, trừ khi hẳn có được thực lực không cần sợ bất cứ ai.

Bị người ta cướp mất công việc, Lâm Tú và A Kha rảnh rỗi đi bộ trên phố.

Vương Đô những ngày này quả là biến đổi rất lớn, trước đây trên phố rất ít gặp được những nữ tử xinh đẹp, giờ đây đi được vài bước là có thể nhìn thấy một tiểu cô nương hoặc một thiếu phụ xinh đẹp, đối với các nàng mà nói, nhan sắc đã không còn là mầm họa nữa.

Không có một tên quý tộc nào dám đi trêu chọc, hoặc là trực tiếp bắt cóc cưỡng hiếp các nàng, Trương gia và Tống gia đã đảo đồ hết cả mắt, dám ở dưới mắt bọn họ làm ra loại chuyện như thế này, chính là tạo công trạng cho hai nhà này.

Mặc kệ ý định ban đầu của Trương gia và Tống gia là gì, cạnh tranh như thế này, là có ý nghĩa tích cực, cũng khiến cho đánh giá của hai nhà bọn họ ở trong mắt người dân thay đổi một chút.

Cho dù Thái tử và Tể Vương vô năng, nếu như có thể làm một chút chuyện tốt vì bách tính, bách tính sẽ không để tâm chuyện ai làm Hoàng đế.

Lâm Tú và A Kha đi ngang qua một góc phố nào đó, phát hiện kí hiệu của Thiên Đạo Minh.

Hai người lập tức tới địa điểm liên hệ.

Nơi này đã trở thành một nơi bỏ hoang, nhưng lại để lại một số đồ đạc, một xấp ngân phiếu, một bức thư.

Từ chỗ liên lạc trở về đến Lâm phủ, biểu tình của A Kha có hơi mù mờ.

Bọn họ vừa mới nhận được mật lệnh của Minh chủ, bắt đầu từ giờ trở đi, tất cả thành viên ở hai mươi một quận của Đại Hạ bước vào trạng thái ở ẩn vô thời hạn.

Từ giờ trở về sau, Minh chủ sẽ không đưa ra mệnh lệnh mới nữa, hắn đều gửi cho mỗi một phân đà một số tiền lớn để thu xếp ổn thỏa, có được số tiền này, người trong Thiên Đạo Minh bọn họ, về sau có thể sống một cuộc sống của người bình thường..

Nàng ta tất nhiên biết lý do Minh chủ làm như vậy.

Ác bá có hung dữ hơn nữa, tham quan có ác hơn nữa, có thể hung ác hơn những quý tộc cấp cao ở Vương Đô sao?

Sau khi Trương gia và Tống gia ra tay, các quận ở Đại Hạ, những ngày tháng tốt lành của những kẻ kia sắp kết thúc rồi.

Thiên Đạo Minh chỉ là thi thoảng loại bỏ những cây cỏ dại cao nhất, bọn họ chính là nhỏ cỏ tận gốc.

Đại Hạ, không còn cần Thiên Đạo Minh nữa rồi.

Lúc này, Lâm Tú nhìn nàng ta, nói: "Thật ra có một chuyện, ta vẫn luôn không nói với cô."

A Kha hỏi: "Chuyện gì?"

Chương 880: Trên mặt trăng (2)

Lâm Tú nhỏ giọng nói ở bên tai nàng ta một câu.

Trên mặt A Kha lộ ra một vẻ khó tin, Minh chủ của Thiên Đạo Minh, chính là Hoàng đế của Đại Hạ?

Cầu Hoàng đế mà bọn họ vẫn luôn mắng chửi, chính là Minh chủ của bọn họ?

Lâm Tú gật gật đầu, nói: "Tuy rằng chuyện này có chút khó tin, nhưng sự thật quá thật chính là như vậy."

A Kha vẫn ngơ ngác đứng ở vị trí cũ.

Hắn nhìn A Kha, cười nhẹ nói: "Cho nên, cô không cần lo lắng Đại Hạ sẽ quay trở về như ngày trước, Bệ hạ và ta, đều sẽ không nhìn chuyện này xảy ra, bắt đầu từ giờ trở đi, cô có thể nghỉ ngơi thật tốt rồi..."

A Kha thở ra một hơi thật dài, nhưng đồng thời, một loại cảm giác trống rỗng kỳ lạ quét qua, khiến tim của nàng cực kỳ trống trải.

Nàng từ lúc còn rất nhỏ đã gia nhập vào Thiên Đạo Minh, Thiên Đạo Minh giống như chính là nhà của nàng, nàng vẫn luôn bồn ba vì chuyện trong Thiên Đạo Minh, nàng tưởng rằng cuộc sống như vậy sẽ kéo dài cả một đời, đột nhiên, không cần phải đi làm những chuyện đó nữa, nàng ngược lại có hơi không biết phải làm Sao...

Trong một giây, nàng dường như không có một cái gì cả.

Không có mục tiêu, không có tổ chức, cũng không có nhà...

Lâm Tú có thể cảm nhận được cảm xúc của A Kha, hấn nhìn vào mắt của nàng, nghiêm túc nói: "Cô còn có ta."

A Kha nhìn thẳng vào ánh mắt của hấn, nội tâm trống rỗng lại lần nữa được lấp đầy.

Mấy giây sau, nàng cúi thấp đầu, nghiêm túc đặt tay của mình vào tay của Lâm Tú.

Cửa hoàng cung, Lâm Tú vừa ngâm nga bài "Lắng nghe tôi nói cảm ơn bạn", vừa bước vào cửa cung.

Hấn thật lòng cảm ơn hai nhà Trương Tổng, nếu như không phải bởi vì bọn họ, hấn và A Kha còn không biết phải đợi bao lâu mới tu thành chính quả, bọn họ thật sự đã giúp đỡ một tay...

Lần này tiến cung, hấn là muốn xin Hạ Hoàng ban hôn.

Lần trước Hạ Hoàng hứa với hấn, chỉ cần hấn có thể đoạt được vị trí số hai ở trận chung kết, sẽ ban cho hấn ba lần hôn ước, Lâm Tú đã dùng mất hai cơ hội với Ngung Nhi và Uyển Nhi, cưới Minh Hà là Hạ Hoàng chủ động, không thể tính vào đó, cho nên hấn vẫn còn một cơ hội nữa.

Ở cửa Ngự Thư Phòng, Lâm Tú gặp phải Lý Bách Chương.

Lâm Tú tiến lên phía trước vỗ vai hấn, hỏi: "Sao thế?"

Thấy là Lâm Tú, Lý Bách Chương thở ra một hơi, nói: "Ta nghĩ kĩ rồi, ta muốn hòa ly với Tần Vương phi"

Tần Vương phi là con gái Vệ gia, nhưng không phải là đích nữ, Vệ gia là gia tộc Nhị đẳng công trù Trương gia, Tổng gia,

Tiết gia ra, trong nhà cũng có một vị cường giả cấp Thiên, dựa vào thân phận của nàng ta, quả thật không cần phải khách khí với hoàng tử không thể kế thừa hoàng vị.

Lâm Tú không hề khuyên Lý Bách Chương, tính khí của Tân Vương phi ra sao, hẳn rất rõ, ở bên nàng ta, mỗi ngày đều là giày vò.

Dù gì, không phải người nào cũng có thể thấu tình đạt lý như Linh Quân nhà bọn hắn.

Lâm Tú chỉ hỏi: "Tân Vương phi đồng ý rồi?"

Lý Bách Chương gật gật đầu, nói: "Cứ tiếp tục, đối với ai cũng không tốt, nàng ấy đồng ý rồi, chỉ là muốn năm mươi vạn lượng bạc.

Tuy rằng việc làm ăn của quán rượu rất phát đạt, nhưng năm mươi vạn lượng bạc đối với Lý Bách Chương mà nói, cũng không phải một con số nhỏ, nhưng mà, tiền tài chỉ là vật ngoài thân, mất rồi còn có thể kiếm lại, năm mươi vạn lượng đổi lại nửa đời sau được giải thoát, cũng không hề thiệt thòi.

Lâm Tú không nói gì nữa, chỉ là trong lòng có chút ngại ngùng.

Đều là tới tìm Hạ Hoàng, người ta thì muốn xin được hòa ly, hẳn lại muốn xin được ban hôn, quả thật có hơi không phù hợp lắm.

Không lâu sau, hai bóng người từ trong điện đi ra ngoài.

Lâm Tú và Lý Bách Chương đồng thời chấp tay, nói: "Tham kiến Hoàng Hậu nương nương, tham kiến Hiền Phi nương nương"

Hoàng Hậu và Hiền Phi nhìn bọn họ một cái, sau đó liền đi về phía hậu cung dưới sự vây quanh của đám cung nữ, Lâm Tú là người đã từng trải, sắc mặt của các nàng, so với lúc lần trước hẳn gặp, tốt hơn rất nhiều rồi, xem ra những ngày này, Hạ Hoàng sung hạnh bọn họ không ít.

Chưa qua bao lâu, Chu Cẩm từ trong điện đi ra ngoài, nói: "Bệ hạ cho hai vị tiến vào."

Hai người đi vào đại điện, sau khi hành lễ với Hạ Hoàng, Lý Bách Chương mở miệng nói trước: "Phụ hoàng, nhi thần mong muốn được hòa ly với Tần Vương phi, mong phụ hoàng ân chuẩn"

Ánh mắt Hạ Hoàng hướng về phía hắn, lúc lâu sau mới nhẹ than một hơi, nói: "Bỏ đi, những năm gần đây, cũng quả thật khổ cho con rồi, trăm đồng ý"

Mặt Lý Bách Chương lộ ra vẻ vui sướng, lập tức nói: "Tạ ơn phụ hoàng!"

Ánh mắt Hạ Hoàng lại nhìn về phía Lâm Tú, hỏi: "Người cũng sẽ không phải là muốn hòa ly chứ?"

Trước đây hắn rất mong cảm tình giữa Lâm Tú và Triệu Linh Quân bất hoà, nhưng đó là trước đây, bây giờ Lâm Tú là người của bản thân rồi, hắn vẫn hy vọng một nhà bọn họ yên ổn, đến lúc đó, cũng có thể trở thành một sự giúp sức dành cho hắn.

Chương 881: Trên mặt trăng (3)

Lâm Tú lắc đầu nói: "Bệ hạ hiểu nhầm rồi, thần là tới cầu xin bệ hạ ban hôn, lần trước thần vẫn còn một suất ban hôn chưa dùng tới, bệ hạ chắc còn nhớ chứ..."

Lý Bách Chương đang vui trong lòng, nghe được lời Lâm Tú, ngẩn ra tại chỗ.

Hắn chìa đầu ngón tay ra đếm đếm... , đây đã là lần thứ bảy rồi nhỉ?

Mục tiêu của hắn, lẽ nào là noi gương theo phụ hoàng?

Hắn đã từng tưởng rằng, hắn và Lâm Tú là người mệnh khổ giống nhau.

Giờ đây, đối với Lâm Tú, trong lòng hắn chỉ có ngưỡng mộ.

Cái thỉnh cầu hợp lý này của Lâm Tú, Hạ Hoàng không do dự mà đồng ý luôn.

Hắn tuy rằng có lúc keo kiệt một chút, nhưng nói chuyện vẫn rất giữ chữ tín.

Hơn nữa Lễ Bộ ti bây giờ chuyên môn có một bộ phận phụ trách những thứ này, quá trình chuẩn bị đã được tiêu chuẩn hóa, có chăng chỉ là chuyện của một bức thánh chỉ.

Hôn sự lần này, không hề giống trống khua chiêng giống như trước kia, cả thành đều biết.

Lâm Tú cũng chỉ muốn mời một vài bằng hữu có quan hệ gần gũi một chút.

Liễu Thanh Phong đã là lang trung Thanh Lại ti, kinh đô lệnh Ngô Văn Viễn, ông chủ quán mì đầu phố kia, còn có Trương Nhân và Tống Ngọc Chương, tuy rằng Lâm Tú không có

hảo cảm gì với hai gia tộc này, nhưng hai người bọn họ cũng không tồi.

Những người này ngồi cùng một bàn.

Các vị trưởng bối như cha mẹ và nhạc phụ nhạc mẫu, Tiết lão Quốc công ngồi một bàn.

Hạ nhân Lâm gia ngồi một bàn.

Nữ chủ nhân của Lâm phủ ngồi một bàn.

Rất lâu về trước, các nữ tử đã biết, A Kha cô nương sớm muộn gì cũng sẽ trở thành tỷ muội, đối với tình hình tối nay, các nàng sớm đã đoán được trong lòng.

Minh Hà công chúa và Thiên Diệp Lãm ngồi với nhau, lúc Lâm Tú và A Kha bái đường, nàng dùng khuỷu tay nhẹ nhàng chạm vào Thiên Diệp Lãm bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Lãm, muội lẽ nào muốn cả một đời đều như thế này sao..."

Hai tay Thiên Diệp Lãm nắm lấy góc áo, thấp giọng nói: "Muội, muội cũng không biết..."

Công chúa Minh Hà nắm lấy tay nàng, nói: "Hạnh phúc là phải dựa vào bản thân mình mà giành lấy, muội không nên học một số người nào đó, rõ ràng xuất hiện sớm nhất, đến bây giờ vẫn chỉ có thể ngồi một bên..."

Cạnh một bàn nào đó, tâm tình của Linh m trở nên phức tạp.

Lúc tỷ tỷ đại hôn, nàng có thể ngồi cùng một bàn với công chúa Minh Hà, Tần Uyển các nàng.

Bây giờ đây, nàng chỉ có thể ngồi cùng một bàn với Quý Phi nương nương, Song Song cô nương, Mộ Dung Ngọc.

Lúc đôi tân lang tân nương kia bái đường, trong lòng nàng thổ ra một hơi, nhắc ly rượu lên, nói với Quý Phi nương nương: “Nương nương, tiểu nữ kính người một ly... Đêm đã khuya.

Lâm phủ, toàn cung viện giăng đèn kết phách, trang trí cực kỳ long trọng.

Trong chủ điện, hỉ bào tươi tắn được đặt ở trên giường một cách ngăn nắp gọn gàng.

Một làn gió nhẹ thổi qua, nền đỏ bập bùng trong phòng chầm chậm dập tắt.

Bên ngoài phòng, một vầng trăng tròn, treo trên bầu trời đêm cao vút.

Ánh trăng đêm nay, tròn một cách khác thường, cũng lớn một cách bất bình thường.

Hơn nữa đêm nay trăng sáng ít sao, thời tiết trời quang mây tạnh, là thời cơ thích hợp để ngắm trăng, người có thị lực tốt, thậm chí có thể nhìn rõ dãy núi hình tròn gồ ghề lồi lõm trên mặt trăng.

Tất nhiên, bởi vì khoảng cách cách nhau quá xa, những dãy núi cực lớn rộng hàng trăm dặm trên mặt trăng kia, trong mắt bọn họ, cũng chỉ là một đường viền nhỏ bé mờ hồ.

Trăng sáng trên trời, lúc này, Vương Đô không biết có bao nhiêu người đang ngẩng đầu ngắm trăng.

Cùng lúc đó, trong một rặng núi trên mặt trăng không thể dùng mắt thường nhìn thấy nào đó, một bóng hình, đang âm thầm nhìn chăm chú vào hành tinh xanh thắm trong vũ trụ này.

Ban đêm, mặt trăng như một cái móc câu.

Lâm Tú ngẩng đầu nhìn vầng trăng luồn liềm trên bầu trời, trong tâm trí hần lại hiện lên hình ảnh trăng tròn.

Hiện tại, đã nửa tháng trôi qua kể từ khi A Kha thực sự bước vào Lâm gia.

Ba ngày trước, nàng tạm thời rời khỏi đế đô, đi tìm bằng hữu Thiên Đạo Minh.

Hạ Hoàng hạ lệnh, khiến Thiên Đạo Minh chìm vào im lặng và ngủ đông vô thời hạn, nếu hiện tại nàng không đi tìm bọn họ, có thể sau này sẽ không tìm thấy bọn họ nữa.

Một số người trong Thiên Đạo Minh là người đã dõi theo sự trưởng thành của nàng, đối với A Kha, những người đó không khác gì người nhà.

Lâm Tú vốn định đi cùng nàng, nhưng A Kha lại yêu cầu hần ở nhà.

Việc tu hành của Thái Y, Ngung Nhi, Tân Uyển, và Minh Hà không thể tách rời khỏi Lâm Tú. Ngày thường, thời điểm không cần thi đấu, Lâm Tú sẽ thay thế năng lực thứ hai của bọn họ thành băng hoặc hỏa, như vậy, có thể tăng tốc độ tu hành lên gấp gấp mấy lần nhờ vào song tu.

Ví dụ như Tân Uyển, huyền thuật là một lần tốc độ tu hành, dị thuật băng lại là một lần, dùng phương thức nắm tay song tu với nàng sẽ tăng gấp đôi tốc độ tu hành, nếu là song tu chiều sâu thì sẽ tăng gấp đôi nữa, như vậy tức là tốc độ tu luyện nhanh gấp bốn lần.

Chương 882: Hải Thần đại nhân hiển linh (1)

Nếu như là Minh Hà, năng lực của nàng vừa vặn là bằng hỏa, tốc độ tu hành nhanh nhất có thể đạt tới sáu lần.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Lâm Tú song tu hai lần với nàng mỗi ngày.

Gấp bốn của Tần Uyển và gấp sáu của Minh Hà, tương đương với gấp tám lần và mười hai lần tốc độ tu hành của Lâm Tú, đây là một con số rất kinh khủng, chỉ cần các nàng tu hành bình thường, cuộc thi tiếp theo, ít nhất cũng đạt đến cấp Địa thượng cảnh.

Sau khi Lâm Tú đạt đến cấp Địa thượng cảnh, có thể trao năng lực mới cho các nàng, tốc độ tu hành của các nàng còn có thể được cải thiện.

Cả gia đình cấp Thiên ở trong tầm tay.

Đến lúc đó, chỉ cần ăn cơm mềm, dựa dẫm vào vợ là hần cũng có thể vô địch thiên hạ.

Lâm Tú rất mong chờ, khi thực lực của Ngung Nhi, Uyển Nhi và Minh Hà vượt qua Triệu Linh Quân, biểu cảm của nàng sẽ như thế nào, liệu có còn kiêu ngạo như trước đây hay không.

Tuy nhiên, nhiệm vụ cấp thiết nhất là phải nâng cao thực lực của hần.

Lâm Tú dự định đi Đông Hải một lần nữa, đối với hần, tốc độ tu hành trên biển vẫn là nhanh nhất, sau đó, hần muốn cùng Linh m đến vùng địa cực một chuyến, đó là mong muốn Linh m dùng một nguyện vọng đổi, nàng

hy vọng Lâm Tú có thể đến vùng địa cực tu hành với nàng.

Lâm Tú tỏ ý, chuyện như vậy, trước đây hần đã đồng ý với nàng, có thể không cần dùng đến năm điều đó, Linh m cũng vui vẻ tiếp nhận.

Khi hần định đến chỗ Tân Uyển và Thái Y ngũ, một bóng người rụt rẻ bước tới, nhỏ giọng nói: "Công tử..."

Đó là An Na, một thiếu nữ Hải Linh tộc, Lâm Tú không cho phép nàng gọi hần là Hải Thần đại nhân, nàng dùng công tử thay thế.

Mặc dù hiện tại nàng chưa thể nói những từ quá phức tạp nhưng những từ đơn giản, nàng đã có thể nói vô cùng trôi chảy.

Lâm Tú hỏi: "Sao thế?"

An Na nói: "Ta, muốn, về nhà, cha mẹ..."

Lâm Tú rất nhanh đã hiểu ý nàng, mặc dù trước đây nàng thường chạy lên bờ nhưng chưa từng đi lâu như vậy, nàng muốn quay về báo một tiếng với cha mẹ để bọn họ khỏi lo lắng.

Lâm Tú gật đầu, nói: "Hai ngày nữa ta sẽ đưa ngươi về."

An Na cao hứng nói: "Cảm ơn Hải..."

Lâm Tú liếc nàng một cái, nàng lập tức sửa lời: "Cảm ơn, công tử..."

Ba ngày sau, Đông Hải.

Hai bóng người bơi nhanh dưới mặt biển, xua đuổi vô số bầy cá, đối với bọn họ, nước biển như không hề có lực cản, hai người lướt qua mà không gây ra bất kỳ gợn nước nào.

Hành trình đến Đông Hải lần này, Lâm Tú chỉ dẫn theo Thái Y, Tần Uyển, Ngung Nhi, Minh Hà và thiếu nữ Hải Linh tộc bên cạnh.

Cứ như vậy, hẳn không cần phải làm chuyện gì cũng cần thận.

Lúc này, mấy người Thái Y đang ở trong một tòa nhà ở Giang Nam, Lâm Tú đưa An Na về gặp cha mẹ nàng.

Ngoài khơi có vô số Thủy tộc, nếu nàng một mình đi về sẽ có nguy hiểm, suy cho cùng, không chỉ có loài người, mà có cả Hải tộc cũng thích Hải Linh tộc.

Đa số Hải tộc sống gần bờ biển, ở vùng biển cách đất liền một khoảng, nơi ánh nắng có thể chiếu xuống mặt nước biển.

Nếu cách quá gần đất liền thì sẽ xảy ra xung đột lãnh thổ với Nhân tộc, cách đất liền quá xa thì nước biển quá sâu, đáy biển tối om, chỉ có cấp sinh vật cấp thấp sống ở nơi đó.

Sống gần biển cũng tiện cho bọn họ lên bờ cướp đoạt vật tu.

Là sinh vật có trí khôn cao đẳng sinh vật có trí khôn, mặc dù Hải tộc sống dưới nước nhưng không thích ăn cá sống và rong biển hàng ngày, bọn họ thích ăn đồ chín, thích tất cả các loại gia vị Nhân tộc dùng trong nấu nướng, thích tất cả mọi thứ của Nhân tộc, nhưng lại bị ảnh hưởng bởi ngoại cảnh, có những món đồ bọn họ không thể tạo ra được, chỉ có thể có được bằng cách CƯỚP.

Nhánh Hải Linh tộc này của An Na sống tại một vùng lòng chảo dưới đáy biển cách lục địa rất xa, ánh sáng ở đây rất kém và hầu

hết Hải tộc không muốn sinh sống ở đây, chuyện này vừa lúc cung cấp một vùng đất bảo hộ cho Hải Linh tộc.

An Na bơi đến vùng biển quen thuộc này và vui vẻ nói: "Phía trước là đến rồi!"

Nàng bơi đến vùng lòng chảo, không khỏi hét lên: "Phụ thân, mẫu thân, con đã trở về!" Nhưng trong khu vực lòng chảo im lặng, không có người đáp lại.

Lâm Tú bơi theo nàng qua đó, ở đây, hắn tìm thấy một số ngôi nhà làm bằng san hô và cỏ biển, nhưng không có bóng dáng Hải Linh tộc nào khác.

An Na nghi ngờ nói: "Bọn họ lại dọn nhà rồi sao?"

Vì sinh tồn, dọn nhà là chuyện thường đối với Hải Linh tộc, bình thường bọn họ sẽ không ở một chỗ quá lâu.

Sắc mặt An Na tái nhợt, nói: "Xong rồi, xong rồi, nhất định là các nàng chuyển đi rồi..."

Biển cả bao la, không có manh mối, muốn tìm cha mẹ và tộc nhân, gần như là chuyện không thể.

Chương 883: Hải Thần đại nhân hiển linh (2)

Lâm Tú nhìn dáng vẻ lo lắng của nàng, an ủi: "Đừng lo lắng, tìm một con cá ở gần đây hỏi một chút là được."

An Na nhìn Lâm Tú, trong đôi mắt màu xanh lam hoàn toàn mờ mịt: "Hỏi... hỏi thế nào?"

Hải tộc là Hải tộc, lại không phải là loài cá, hai chủng tộc khác nhau, không thể nói chuyện với nhau.

Lâm Tú vẫy tay với bầy cá trước mặt, nói: "Đến đây."

Bầy cá đang di chuyển dừng lại, sau đó nhanh chóng bơi đến, xếp thành hàng chỉnh tề trước mặt Lâm Tú, giống như một đám binh sĩ đang đợi duyệt binh.

Cảnh tượng này khiến An Na giương mắt nhìn.

Nàng ngạc nhiên nhìn Lâm Tú, hẳn còn nói không phải là Hải Thần đại nhân!

Trong truyền thuyết, Hải Thần đại nhân toàn năng, hẳn là chủ nhân của biển cả, Hải tộc được Hải Thần đại nhân ban cho ban cho năng lực, nếu khiến Hải Thần đại nhân tức giận, Hải Thần đại dương có thể tước đi năng lực của bọn chúng.

Ngoài những điều này ra, Hải Thần đại nhân còn có thể ra lệnh cho bất kỳ sinh vật nào trong đại dương, không có Hải tộc nào có thể ra lệnh cho bầy cá giống như vậy.

Nhìn bầy cá im lặng trước mặt, nàng rất cuộc cũng hiểu, thì ra truyền thuyết là có thật!

Đôi môi Lâm Tú khẽ mấp máy, nhưng không hề phát ra âm thanh.

Một lát sau, bầy cá trước mặt đột ngột di chuyển, bọn chúng tản ra rồi rất nhanh đã tập trung với nhau, hình thành nên hình một hình mũi tên, chỉ vào một hướng nào đó.

Lâm Tú khoát tay áo, nói: "Đã biết, đi đi"

Tiếng nói vang lên, bầy cá lại tản ra, nhanh chóng bơi đi xa.

Mặc dù những con cá này không thông minh lắm, nhưng chỉ đường thì không có vấn đề gì. Khi Lâm Tú nhìn sang phía An Na, phát hiện nàng đang dẫu mộng, quỳ rạp trên đất, chắp tay trước ngực, biểu cảm thành khẩn và cung kính.

Lâm Tú tức giận đánh mộng màng một cái, nói: "Đứng lên, tộc nhân của người bị Hải tộc khác bắt đi rồi, người suy nghĩ kỹ một chút, xung quanh đây có những thế lực Hải tộc lớn nào."

Bầy cá nói cho Lâm Tú biết nhưng Hải Linh tộc đó không phải dờn đi mà là bị một nhóm Hải tộc khác bắt đi.

Chuyện này xảy ra ba ngày trước.

Nghe thấy cha mẹ và tộc nhân bị bắt, An Na lập tức luống cuống, nàng ôm chân Lâm Tú, khẩn cầu: "Hải Thần đại nhân, ngài nhất định phải cứu bọn họ..."

Lâm Tú xách nàng lên, nói: "Dẫn đường đi"

Hải Linh tộc sống cuộc sống trốn chui trốn lủi, hiểu rất rõ sự phân bố của Hải tộc ở xung quanh.

Không lâu sau, dưới sự chỉ đường của An Na, Lâm Tú đến một vùng biển.

Độ sâu của nước biển ở đây khoảng chừng trăm mét, đáy biển là một vùng rạn san hô và dải đá ngầm nhiều màu xinh đẹp, thì thoảng lại có những con cá đủ loại màu sắc đi ngang qua, phong cảnh cực đẹp.

Trên rạn san hô còn có mấy chục căn nhà được tạo thành từ san hô, đây là một khu quần cư của Hải tộc.

Mặc dù Hải tộc cũng có quốc gia, nhưng đa số Hải tộc đều tồn tại bằng hình thức bộ lạc, một bộ lạc, ít thì mười mấy người, nhiều hơn thì trăm ngàn người. Đây là một bộ lạc Hải tộc nhỏ, từ số lượng nhà ở có thể thấy, có lẽ là một bộ lạc Hải tộc cỡ trung có khoảng một trăm người.

Sau khi Lâm Tú và An Na đến đây, liếc mắt đã thấy hơn mười người Hải Linh tộc bị trói trên đá ngầm.

Bên cạnh bọn họ là bốn tên Hải tộc hung thần ác sát đang canh giữ.

An Na nhìn thấy những tộc nhân Hải Linh tộc đó, nước mắt lập tức rơi xuống. Sau khi hai người đến đây, bốn gã Hải tộc nọ cũng nhìn thấy bọn họ, trên gương mặt xấu xí lộ ra biểu cảm vui mừng, lập tức bơi về phía Lâm Tú và An Na.

Lại có thêm hai tên Hải Linh tộc, hơn nữa lại dễ nhìn như vậy, nếu như đưa bọn họ đi, tối thiểu sẽ có hai năm không phải nộp công phẩm.

Tên Hải tộc bơi nhanh nhất duỗi tay ra, tóm lấy nam tử Hải Linh tộc anh tuấn nọ.

Nhưng không đợi hần vui mừng, trên gương mặt xấu xí của hần lộ ra biểu cảm vô cùng hoảng sợ, bịt mũi lại, gắng sức bơi về phía mặt biển.

Cảnh tượng này khiến ba tên Hải tộc khác bất ngờ không kịp chuẩn bị, sững sờ tại chỗ, không dám tiến lên.

Nhưng một giây sau, cơ thể của bọn họ đến gần nam tử kia một cách không kiểm soát.

Lâm Tú vỗ nhẹ lên vai ba gã Hải tộc đó, sau đó hần vô cùng ghét bỏ, bao trùm bàn tay đã chạm vào bọn họ bằng một dòng nước, và rửa thật sạch.

Suy nghĩ trước đây của hần không hề sai.

Người thuộc Hải tộc đều thức tỉnh dị thuật thủy, năng lực của bọn họ, về mặt bản chất cũng là dị thuật. Là dị thuật thì có thể bị hần cướp lấy, Hải tộc không có dị thuật chẳng khác nào Nhân tộc, không thể hô hấp dưới nước.

Sức mạnh dị thuật của bọn họ, tất cả đều hóa thành nguyên lực tinh thuần, tràn vào cơ thể Lâm Tú.

Phương thức này có hiệu quả tương tự như dùng nguyên tinh tu hành.

Chương 884: Hải Thần đại nhân hiển linh (3)

Không có bình cảnh, chỉ cần có năng lực giả để hấn không ngừng hấp thu, thì nguyên lực của hấn vẫn luôn có thể tăng trưởng.

Sau khi ba tên Hải tộc đó bị sặc nước biển, bọn họ nhận ra không có cách nào để khống chế nước biển nữa, thậm chí không thể hô hấp dưới nước, trong lòng vô cùng sợ hãi, lập tức bơi lên trên mặt biển.

Chậm một chút nữa, bọn họ sẽ trở thành Hải tộc chết đuối đầu tiên từ trước đến nay.

Cảnh tượng này không chỉ khiến tộc nhân Hải Linh tộc nhìn đến ngây người.

Mà những Hải tộc xấu xí bước ra từng nhà san hô, cũng vừa sợ vừa nhìn Lâm Tú.

Hình ảnh kỳ lạ này đánh nát nhận thức của bọn họ.

Lâm Tú liếc mắt sang hướng khác, sợi dây trói chặt những Hải Linh tộc đó lập tức đứt, An Na đi qua, ôm một người đàn bà vào lòng.

Cảnh này khiến những Hải tộc xấu xí kia vô cùng hoảng sợ.

Một gã Hải tộc cao tuổi nhìn Lâm Tú, như là ý thức được điều gì, đột nhiên quỳ xuống, cả cơ thể nằm rạp trên mặt cát dưới đáy biển, giọng nói run rẩy: "Bái kiến Hải Thần đại nhân...

"Hải Thần đại nhân hiển linh!"

"Bái kiến Hải Thần đại nhân!"

"Xin Hải Thần đại nhân phù hộ!"

Sai khi Hải tộc cao tuổi quỳ xuống, hàng trăm Hải tộc phía sau hấn, tất cả cũng dồn dập quỳ xuống, ánh mắt cung kính và thành khẩn.

Hiện giờ, trước mặt Lâm Tú là hơn một trăm cái mông chính tề vênh lên.

Bộ lạc Hải tộc này, tập thể quỳ lạy và hành lễ với Lâm Tú, hô to:

“Hải Thần đại nhân!”

Hình như bọn họ đã sinh ra hiểu lầm giống với An Na.

Đương nhiên hiện tại Lâm Tú đã biết, Hải Thần là thần linh Hải tộc thờ phụng, cho đến nay, tất cả Hải tộc, hàng năm đều sẽ tổ chức lễ hội Hải Thần long trọng, để bái tế Hải Thần.

Trong truyền thuyết, Hải Thần là thần linh ban cho Hải tộc năng lực, có thể ra lệnh cho tất cả các loài sinh vật biển. Như thế cũng không khó hiểu khi bọn họ coi Lâm Tú là Hải Thần, những năng lực mà hấn có giống hệt như Hải Thần trong truyền thuyết.

Nghĩ đến đây, trong đầu Lâm Tú bỗng nhiên nảy lên một suy nghĩ.

Tâm niệm vừa động, các loại cá, cua, rần biển, tất cả sinh vật biển xung quanh vùng biển này đều tập trung về phía hấn, ngay cả tảo biển cũng lay động về hướng đó, giống như đang hành lễ.

Cảnh tượng này khiến tốc độ dập đầu của Hải tộc càng nhanh hơn.

Những tộc nhân Hải Linh tộc vừa được giải cứu lúc này cũng quỳ trên mặt cát, ánh mắt

vô cùng thành kính.

Ngoài Hải Thần đại nhân ra, còn ai có được năng lực như thế?

Lâm Tú chậm rãi mở miệng, một chuỗi âm thanh hùng hậu vang lên bên tai mỗi một Hải tộc: "Các người đều là con dân của ta, tại sao phải tàn sát lẫn nhau?"

m thanh của hắn, dường như mang theo một loại lực lượng đặc biệt, sau khi những Hải tộc này nghe câu đó, trong lòng đều sinh ra cảm giác áy náy, đồng thời càng thêm sùng kính hắn.

"Xin Hải Thần đại nhân tha thứ!"

"Chúng ta biết sai rồi!"

"Khẩn cầu Hải Thần đại nhân tha thứ..."

Trong lòng Lâm Tú thở phào một cái, đồng thời sử dụng dị thuật âm và huyền thuật tiến hành ám thị tinh thần với nhiều người như vậy, cũng là tiêu hao không nhỏ với hắn.

Cũng may là những Hải tộc này thực lực không mạnh, mấy người mạnh nhất cũng chỉ là cấp Huyền thượng cảnh.

Một Hải tộc cao tuổi run rẩy đứng lên, từ bên trong một căn nhà san hô nào đó lấy ra một chiếc vỏ ốc, cung kính đặt trước mặt Lâm Tú, đây là tế phẩm của bộ lạc bọn họ dâng lên Hải Thần, xin Hải Thần đại nhân tha thứ cho sự xúc phạm của bọn họ.

Lâm Tú không hề có động tác gì, vỏ sò kia tự mình mở ra.

Những Hải tộc gần đó không cảm nhận được sự giao động của nước, trong lòng càng thêm kính sợ với Hải Thần đại nhân.

Bên trong vỏ sò là vô số những viên tương tự như tinh thể nguyên tinh.

Hình dạng của những thứ này không có quy tắc, trong suốt không màu, to bằng cái móng tay, tỏa ra một loại giao động năng lượng lẫn tẩn.

Lâm Tú vẫy tay, một viên tinh thể bay vào trong tay hắn, vật này vào tay thì biến hóa, tan ra thành một dòng nguyên lực nhỏ, tràn vào trong cơ thể hắn.

Tác dụng của chúng tương tự như nguyên tinh, cũng có thể gia tăng nguyên lực của người, chỉ là hiệu quả bình thường, tương đương với nguyên tinh cấp thấp.

Dù vậy, Lâm Tú cũng không lãng phí, không gom các dòng chảy nhỏ lại thì không thể tạo thành sông lớn, nguyên lực là tu luyện tăng lên từng chút một, chỉ trong phút chốc, hắn đã hấp thu toàn bộ tinh thể.

Lúc này, Hải tộc cao tuổi, vì để tiến thêm một bước trong việc cầu xin sự tha thứ của hắn, cũng nói ra nguyên nhân bọn họ bắt Hải Linh tộc.

Hải tộc cũng có quốc gia, do những bộ lạc lớn và nhỏ tạo thành, trong đó, những bộ lạc nhỏ phải tiến cống cho bộ lạc lớn, bộ lạc lớn thì phải tiến cống cho bộ lạc lớn hơn nữa, bộ lạc lớn hơn nữa thì phải tiến cống cho Vương tộc.

Chương 885: Thu nạp và sắp xếp Hải tộc (1)

Công phẩm của bọn họ là những thứ bọn họ vừa dâng tặng cho Lâm Tú, được bọn họ gọi là tinh thể của thủy tinh phách.

Những viên tinh thể này được kết tinh từ nguyên lực trong cơ thể Hải tộc, một Hải tộc thực lực ở cấp Huyền phải mất nửa tháng mới ngưng tụ ra được một viên, và trong suốt nửa tháng đó, bọn họ tương đương với không hề tu hành.

Đó là dùng nỗ lực của mình, may áo cưới cho người khác.

Thuần chất người làm thuê.

Hàng năm, nếu như trước khi lễ hội Hải Thần đến, bọn họ không thể cung cấp đầy đủ thủy tinh phách cho bộ lạc lớn, thì một nhóm người trong bộ lạc sẽ bị kéo đi, trở thành đầy tớ của bộ lạc lớn.

Nhưng, hàng năm số lượng thủy tinh phách mà bộ lạc lớn yêu cầu quá nhiều, dùng toàn bộ sức mạnh của tộc cũng không thể góp đủ.

Năm nay, trước lễ hội Hải Thần, bọn họ chắc chắn không thể gom đủ số thủy tinh phách theo yêu cầu, nếu như có thể dâng những tộc nhân Hải Linh tộc này lên, vậy thì trong hai năm tới đây, bọn họ sẽ không cần phải lo lắng vấn đề công phẩm, Hải Linh tộc là đầy tớ được hoan nghênh nhất trong Hải tộc, có thể thay thế thủy tinh phách.

Lâm Tú cảm thán, đúng là ở đâu cũng có bóc lột và áp bức.

Áp bức của Hải tộc còn nặng nề hơn cả Nhân tộc.

Kẻ yếu, dù trên mặt đất hay trong biển, vẫn luôn là đối tượng bị áp bức và bóc lột.

Ban đầu Lâm Tú định hút hết năng lực của tộc đàn này, rồi để đám người An Na đi, nhưng thấy ánh mắt sùng kính của những Hải tộc này, hấn lại thay đổi suy nghĩ.

Tạm thời đoạt đi năng lực của bọn họ không bằng sát nhập bọn họ vào nhau, sau đó dùng thân phận Hải Thần, từ từ kiểm soát Hải tộc, đến lúc đó, biên cảnh vùng duyên hải của Đại Hạ sẽ không phải chịu sự uy hiếp của Hải tộc nữa.

Trong quá trình này, thấy con hàng nào không nghe lời thì có thể dùng danh nghĩa Hải Thần để đoạt đi năng lực là được.

Một hòn đá đánh hai con chim, vẹn toàn đôi bên.

Bắt đầu từ bây giờ, hấn thực sự là Hải Thần.

Lâm Tú nhìn Hải tộc trước mặt, mở miệng lần nữa: "Con dân của ta, sinh ra bình đẳng, không ai có thể bắt các ngươi làm nô lệ, cuối cùng rồi ánh sáng của tự do cũng sẽ chiếu sáng toàn bộ biển cả...

Đông Hải, ở một hải vực nào đó.

Vùng biển này là một hải vực tĩnh lặng, bình thường ít có sóng gió, nhưng dù là thuyền buôn hay thuyền đánh cá, đều rất ít khi đi qua nơi này.

Vì đáy biển khu vực này có một bộ lạc hơn nghìn người sinh sống, thuyền bè trên biển dễ đi ngang qua đây rất dễ dàng bị Hải tộc tấn công, chỉ cần vút bỏ đồ đạc là có thể

sống sót, theo thời gian, nơi đó đã trở thành khu vực cấm.

Trên Đông Hải, có rất nhiều khu vực cấm tàu thuyền đi ngang qua như vậy, chỉ những ngư dân có kinh nghiệm mới có thể tránh được khu quần cư của Hải tộc, tiến hành đánh cá ở vùng biển sâu hơn.

Dưới đáy biển có một thành trì dưới nước.

Tòa thành này không to, nhưng cũng có tường thành, ngoài điều này ra, phong cách những dãy nhà và dãy phố cũng rất giống phong cách của thành trì Nhân tộc, một số đứa trẻ của Hải tộc chơi đùa trong thành, nữ tử Hải tộc ngồi trong thành, dùng tảo biển và vỏ ốc làm quần áo...

Hơn mười bóng dáng bơi từ đằng xa đến, chẳng mấy chốc đã tới cổng thành.

Một thủ vệ nhìn thấy bọn họ, nghi vấn hỏi: "Còn lâu nữa mới đến lễ hội Hải Thần, bộ tộc này đến dâng cống phẩm sớm như vậy sao?"

Khi một thị vệ khác nhìn thấy hai bóng người trong người trong đội hình đó, đôi mắt cá chết lập tức trợn tròn, nói: "Bọn họ lại bắt được hai tộc nhân Hải Linh tộc, vậy thì tốt rồi, không cần lo năm nay không đủ cống phẩm rồi..."

Đằng sau Lâm Tú, một Hải tộc cường tráng nghe thế, tức giận nói: "To gan, dám vô lễ với Hải Thần đại nhân!"

Lúc này, hai tên thị vệ ở cửa mới nhận ra người của bộ lạc nhỏ này đến đây không có ý tốt, một tên thị vệ cũng không nghĩ nhiều, lập tức cầm tù và bằng vỏ ốc trên ngực, thổi mạnh.

m thanh trầm bổng của tù và ốc vang xa dưới mặt nước.

Chẳng mấy chốc, vô số bóng người từ bên trong những căn nhà trong thành lao ra, nhanh chóng bơi về phía cổng thành.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trên mặt hơn mười thành viên của bộ lạc Hải tộc nhỏ cũng không lộ ra vẻ sợ hãi, bởi vì bên cạnh bọn họ có Hải Thần đại nhân không gì làm không được.

Một lát sau.

Trên mặt biển tĩnh lặng.

Vô số những cái đầu tròn xầu xí trồi lên từ đáy biển, sau khi nổi lên thì lập tức há miệng hít thở không khí, mấy tên Hải tộc một lần nữa lặn xuống nước một cách không thể tin được, nhưng rất nhanh sau đó đã nổi trở lại.

Sắc mặt bọn họ hoảng sợ, vẻ mặt vô cùng khó tin.

Là Hải tộc, vậy mà bọn họ không thể sống trong biển cả!

Chương 886: Thu nạp và sắp xếp Hải tộc (2)

Từ khi sinh ra đến hiện tại, đây là lần đầu tiên bọn họ cảm nhận cảm giác bị sắc nước.

Sau những bàng hoàng và sợ hãi, tất cả đều nghĩ đến một truyền thuyết, một truyền thuyết mà toàn bộ Hải tộc đều đã từng nghe qua.

Từ lâu, rất lâu trước đây, Hải Thần đại nhân toàn năng ban cho Hải tộc khả năng điều khiển nước, cũng có thể tước đoạt năng lực của Hải tộc, cho đến nay, bọn họ cũng cho đây chỉ là tin đồn, nhưng không ngờ tin đồn đó lại là sự thật.

Người bọn họ vừa mới tấn công là Hải Thần đại nhân!

Đáy biển.

Sau khi Lâm Tú tước đoạt năng lực của một cường giả cấp Địa hạ cảnh duy nhất của bộ lạc Hải tộc này, đồng thời cũng là tộc trưởng Hải tộc này, thì Hải tộc trong toàn bộ tòa thành đã quỳ xuống, và hô to "Hải Thần đại nhân"

Truyền thuyết về Hải Thần, đã truyền giữa các thế hệ Hải tộc từ xưa đến nay.

Về mặt lý thuyết, bất cứ ai đồng thời thức tỉnh được dị thuật thủy, cướp đoạt dị thuật, và ngôn ngữ thú dị thuật đều có thể trở thành Hải Thần đại nhân của bọn họ, và thỏa mãn hình tượng Hải Thần hình tượng trong đầu bọn họ.

Sớm biết năng lực cướp đoạt có thể được sử dụng vào lúc này, trước đây khi thi đấu, nên bót đá móng Ngải Mễ Lệ mấy cái.

Khác với Ngải Mễ Lệ là, sau cướp đoạt năng lực của những Hải tộc này, Lâm Tú chỉ có một chút cảm giác suy yếu, đầu tiên là thân thể của hắn vốn khỏe mạnh, nếu không hắn đã bị các nàng ép khô từ lâu, thứ hai, nguyên lực của hắn còn thâm hậu hơn, cướp đoạt năng lực của các Hải tộc có năng lực yếu hơn hắn, quả là chẳng tốn công.

Sau khi thu phục được hơn ngàn người của Hải tộc này, Lâm Tú không hề tiếp tục tiến về phía bộ lạc lớn nữa.

Hắn thông qua hỏi thăm thì được biết, loại Hải tộc cỡ trung khoảng ngàn người như vậy, trong tộc sẽ có ít nhất một tộc trưởng cấp Địa hạ cảnh, và trong những bộ tộc lớn gồm mấy nghìn người sẽ có vài cường giả cấp Địa, tộc lớn siêu cấp có vài vạn người trở lên, còn có tồn tại cấp Địa thượng cảnh.

Cấp Địa thượng cảnh, trước mắt Lâm Tú đánh không lại, cũng không thể cướp đoạt năng lực của bọn họ.

Kỳ thật không cần đến cấp Địa thượng cảnh, nếu như Hải tộc ngàn người này không bị cảnh hắn cướp đoạt năng lực dọa sợ, sâu trong lòng không có sự tôn kính và sùng bái với Hải Thần, tất cả xông lên, thì Lâm Tú chỉ có nước chạy.

Đến nỗi Vương tộc thì có cả Hải tộc cảnh giới cấp Thiên.

Chúng tộc này, sinh ra đã thức tỉnh dị thuật thủy, sống trong biển rộng, có thể tu hành khắp mọi nơi, sinh ra không ít cường giả, bọn họ là bá chủ tuyệt đối dưới nước.

Thực lực hiện tại của Lâm Tú không đủ mạnh để trở nên kiêu ngạo.

Những bộ tộc khoảng trăm nghìn người này, có thể thôn tính và hợp nhất một cách từ từ, những bộ lạc lớn đó cần phải đợi đến khi hấn vào cấp Địa thượng cảnh.

Phủ Giang Nam.

Kengt Sau tiếng đàn tranh, một tảng đá lớn trong sân chậm chậm nứt ra, bề mặt vết cắt vô cùng nhẵn nhụi, Lâm Tú mỉm cười nhìn Thái Y, mới mấy tháng sau khi nàng thăng cấp lên cấp Huyền thượng cảnh, tu vi đã tăng trưởng khá nhiều.

So với Tần Uyển, Ngưng Nhị, và nhất là Minh Hà, tu vi của nàng vẫn tăng trưởng tương đối chậm.

Các nàng mới thực sự là ngày đi ngàn dặm.

Trong nửa tháng qua, Lâm Tú vừa tu hành cùng các nàng, vừa âm thầm hợp nhất những Hải tộc nhỏ trong Đông Hải.

Thân phận của Hải Thần cung cấp cho hấn rất nhiều thuận lợi, chỉ cần hấn thể hiện năng lực, tâm lý phòng ngự của những bộ tộc Hải tộc vừa và nhỏ sẽ trực tiếp sụp đổ, lập tức quỳ xuống hô Hải Thần đại nhân.

Hải tộc là một chủng tộc coi trọng cá lớn nuốt cá bé, lúc nào các bộ tộc lớn cũng cắn nuốt các bộ tộc nhỏ, việc thôn tính các bộ tộc là thường xuyên xảy ra. Hơn nữa, Lâm Tú chỉ ra tay với các bộ tộc từ một ngàn người trở xuống, sau hơn nửa tháng, Hải tộc mà hấn hợp nhất đã có hơn năm nghìn người, và không hề thu hút quá nhiều sự chú ý.

Nếu là ở trên đại lục, đây chính là một quân đoàn gồm năm nghìn người đã thức tỉnh dị thuật thủy, dù là Đại U cũng không có loại nội tình thể này.

Không phải tất cả các Hải tộc đều phục tùng ngay từ đầu, cũng có không ít người phải đợi đến khi bị hấn bị hấn đoạt năng lực mới quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Để thể hiện tấm lòng bao dung rộng rãi của Hải Thần đại nhân, Lâm Tú bỏ qua những tội lỗi của con dân và nói cho bọn họ biết rằng, năng lực của bọn họ sẽ từ từ khôi phục trong vòng vài tháng, nếu còn có lần sau, bọn họ sẽ mất năng lực và tính mạng vĩnh viễn.

Ngoài việc biết ơn ra, những Hải tộc đó cũng rồi rít thề rằng sẽ luôn trung thành với Hải Thần đại nhân, không bao giờ phản bội.

Đương nhiên, đi đôi với việc hợp nhất Hải tộc, tu vi của Lâm Tú cũng tiến bộ nhảy vọt.

Chương 887: Bình cảnh (1)

Một ngày tu hành cũng không bằng hút một người.

Lâm Tú lại một lần nữa xin lỗi cái mông của Ngải Mễ Lệ, lần sau nếu gặp nàng tại cuộc thi, hẳn nhất định sẽ nhẹ nhàng hơn một chút.

Đông Hải.

Bầu trời trên hải vực nào đó, mây đen dày đặc, sấm sét cuồng quay, từng tia sét thô to bổ xuống mặt biển, bắn ra những tia nước khổng lồ, vô số loài cá ngửa cái bụng trắng lên, từ từ nổi lên mặt biển.

Vùng biển này dường như đã trở thành vùng cấm với sinh vật sống.

Ngay cả Hải tộc mạnh mẽ cũng không dám tiếp cận, bị sấm sét đánh trúng, kết quả của bọn họ sẽ không khá hơn những loài cá đó là bao.

Nhưng ở bên trong khu vực cấm như vậy, có một người lơ lửng trên không trung, từng tia sét to lớn ập tới, bổ lên người hắn, tất cả đều bị hắn hấp thu vào cơ thể.

Thỉnh thoảng, sấm sét từ trên người hắn tràn ra, khiến cả người hắn giống như Lôi Thần giáng thế.

Một hòn đảo phía xa.

Một đám Hải tộc quỳ trên mặt đất, hướng về phía mây sét, cả người run rẩy, trong lòng càng thêm sùng bái Hải Thần đại nhân.

Sấm sét như vậy đủ để đánh bọn họ thành bụi, nhưng nó không thể làm Hải Thần đại

nhân bị thương, đến cùng Hải Thần đại nhân mạnh đến mức nào?

Trong đám mây sét, Lâm Tú chỉ cảm thấy buồn tẻ và vô vị.

Sấm sét từng khiến hắn sợ hãi, hiện giờ xem ra cũng chỉ thế này.

Có ích cho việc tu hành thì vẫn có, những không lớn như trước nữa, mà càng ngày càng nhỏ.

Đó là bởi vì cùng với sự tăng trưởng của nguyên lực, cường độ thân thể tăng lên, sức kháng lại sấm sét của hắn cũng càng ngày càng mạnh.

Hiện tại, nói đến có ích nhất cho việc tu hành của hắn, phải kể đến năng lực cướp đoạt, khả năng này không có giới hạn cao nhất, cũng không có hạn chế gì, chỉ là hơi phí Hải tộc.

Cách đó không xa, mấy trăm Hải tộc vì mất đi năng lực, chỉ có thể tạm thời sinh sống trên đảo, đều là những Hải tộc bị Lâm Tú cướp đi năng lực.

Hơn nữa, hai loại song tu trong khoảng thời gian này, hai loại năng lực ánh sáng và bóng tối, thượng vàng hạ cám cộng lại, tốc độ tu hành của hắn đã không thể đo lường được nữa, bản thân Lâm Tú cũng không rõ lắm.

Hắn chỉ có thể cảm nhận được, thực lực của hắn mỗi ngày một tăng lên, tốc độ nhanh đến mức chính hắn cũng cảm thấy không hợp thói thường.

Điều này là do thiên phú tu hành của hắn có hạn.

Nếu cho hấn thiên phú như của đám Ngung Nhi, bây giờ hấn đã có thể phân cao thấp với Triệu Linh Quân rồi.

Trong mấy ngày tu hành vừa rồi, Lâm Tú thậm chí đã chạm đến một tầng chấn khác rồi, chỉ có điều, tầng chấn đó giống như một bức tường không rõ độ dày, chỉ cần chạm vào là sẽ có cảm giác bất lực sâu sắc.

Lâm Tú hiểu rõ, đó là bình cảnh giữa cấp Địa hạ cảnh và cấp Địa thượng cảnh.

Trước đây khi gặp phải bình cảnh, hấn đều sử dụng nguyên tinh dị thú để đột phá.

Lần này, khả năng sử dụng nguyên tinh dị thú là gần như bằng không.

Từ cấp Huyền thượng cảnh đột phá đến cấp Địa hạ cảnh yêu cầu nguyên tinh dị thú cấp năm.

Cấp Địa hạ cảnh đột phá đến cấp Địa thượng cảnh, yêu cầu nguyên tinh dị thú cấp sáu.

Đó là tồn tại mạnh mẽ hơn cả dị thú cấp năm, nguyên tinh dị thú cấp năm còn khó có được, dị thú cấp sáu tương đương với cường giả cấp Địa thượng cảnh của Nhân tộc, số lượng đã hiếm, chứ đừng nói đến chuyện lấy tính mạng của bọn chúng, việc đó còn khó hơn bay lên trời.

Bình cảnh có thể được phá vỡ thông qua việc khổ tu, nhưng nếu muốn đẩy nhanh quá trình này thì phải dựa vào ngoại lực.

Hiện tại Nhân tộc không có biện pháp làm được điều này.

Nhưng Hải tộc có.

thuỷ tinh phách, nói trắng ra là nguyên tinh của Hải tộc.

Chỉ có điều là loại nguyên tinh này ngưng tụ bên ngoài cơ thể, rất có ích đối với những dị thuật giả thuộc tính thủy.

Ưu điểm lớn nhất của Lâm Tú là không kén chọn, thiếu nữ ngự tử hắc đều có thể, nguyên tinh hay tinh phách đều dùng được, căn bản chẳng từ chối cái gì, thu nhận tất cả.

Thân thể Hải tộc đặc biệt, Hải tộc cấp Địa thượng cảnh tồn vài tháng là có thể ngưng tụ ra một viên thuỷ tinh phách cấp Địa thượng cảnh, tác dụng tương đương với nguyên tinh cấp sáu, đó là năng lực đặc thù của chủng tộc bọn họ.

Nhân tộc không có khả năng này, Tiết lão là cường giả cấp Thiên, để Ngung Nhi sớm thăng cấp lên cấp Địa, đã trả cái giá đắt là con đường cường giả của chính hắn.

Nói một cách so sánh, Hải tộc giống như sinh ra để làm công nhân.

Cho dù là cấp Địa thượng cảnh cũng không thể thoát khỏi số phận bị áp bức.

Những bộ lạc lớn với hơn vạn người đó cũng phải cung cấp thuỷ tinh phách cho Vương tộc dùng tu hành, hơn nữa, yêu cầu của bọn họ về phẩm cấp của tinh phách cao hơn, mạnh như cấp Địa thượng cảnh, hàng năm cũng phải hy sinh phần lớn thời gian tu hành của mình, ngưng tụ ra ít nhất một viên thuỷ tinh phách cấp sáu cho Vương tộc.

Chương 888: Bình cảnh (2)

Nếu như Lâm tú có thể lấy được một viên thủy tinh phách cấp sáu, ít nhất có thể tiết kiệm cho hắn nửa năm khổ tu trong thời kỳ bình cảnh.

Lễ hội Hải Thần hàng năm là ngày các bộ tộc lớn cống nạp cho đế đô.

Và lễ hội Hải Thần năm nay sắp đến rồi.

Lâm Tú chậm rãi hạ xuống hòn đảo đó, vô số Hải tộc quỳ rạp trên mặt đất cung kính nói: "Tham kiến Hải Thần đại nhân!"

Lâm Tú vẫy tay, bọn họ cảm nhận được một luồng sức mạnh nhẹ nhàng nâng bọn họ lên, điều này khiến hình tượng Hải Thần đại nhân trong lòng bọn họ càng thêm cao thâm khó dò.

Lúc này, một thủ lĩnh của một bộ tộc nào đó thận trọng nói: "Hải Thần đại nhân, xin tha thứ cho sự xúc phạm trước đó của tín đồ, ngài có thể một lần nữa ban năng lực của Hải tộc cho chúng ta không, những tín đồ trung thành của ngài, nguyện thề đi theo Hải Thần đại nhân, lan tỏa ánh sáng của tự do đến mọi góc ngách của biển cả."

Lâm Tú nhận ra, trải qua sự giáo dục của hắn, nhận thức tư tưởng của những Hải tộc này đã được cải thiện.

Thử nghĩ xem, không ai sinh ra đã muốn bị áp bức, ai muốn làm một người lao động không công, không cần cực khổ ngưng kết thủy tinh phách để cống nạp lên trên, không bị người khác bóc lột, mỗi ngày chỉ cần phơi nắng trên đảo, hưởng thụ gió biển,

cuộc sống như thế, quá là thư thái và thoải mái.

Những gì bọn họ đang nghĩ bây giờ là đi theo Lâm Tú, lật đổ chính sách tàn bạo của tầng lớp trên trong Hải tộc, thành lập một Hải tộc tự do và bình đẳng.

Cuộc sống kiểu đó, trước đây bọn họ chưa từng dám nghĩ đến.

Nhưng bây giờ đã khác, bọn họ có Hải Thần đại nhân vĩ đại, Hải Thần đại nhân sẽ mang tự do và bình đẳng đến cho bọn họ.

Nhìn những khuôn mặt xấu xí nhưng vô cùng chân thành đó, Lâm Tú thản nhiên nói: "Đây là sự trừng phạt với các ngươi, những ngày này, các ngươi nên cẩn thận xem xét sai lầm của chính mình, đến thời điểm, năng lực của các ngươi sẽ tự động quay về"

Mấy hôm nay, có thể là sử dụng huyền thuật tiến hành ám chỉ tinh thần với bọn họ quá nhiều, những Hải tộc này mỗi ngày đều nghĩ đến tự do và giải phóng.

Hải Thần đại nhân cũng nói như vậy rồi, những Hải tộc này không dám mở miệng nữa, lại nằm xuống phơi nắng.

Thật ra thì, so sánh với cuộc sống dưới đáy biển, bọn họ càng thích cuộc sống trên đất liền.

Không biết liệu sau khi Hải Thần đại nhân thống nhất Hải tộc có thể dẫn bọn họ tấn công đất liền hay không, nếu có thể sống trên đất liền, ai lại muốn trốn dưới đáy biển tăm tối...

Lâm Tú quay lại đáy biển, nhìn thấy bộ lạc Hải tộc sáu ngàn người.

Loại bộ lạc này, trong số các bộ lạc của Hải tộc đã không còn nhỏ bé nữa, nhưng cũng không thể gọi là bộ lạc lớn.

Cái gọi là bộ lạc lớn không chỉ phải có hơn một vạn tộc nhân, còn phải có một cường giả cấp Địa thượng cảnh, không có một cường giả thủ hộ tộc nhân thì bọn họ vẫn phải tiến cống cho những bộ lạc lớn hơn vạn người kia.

Hiện tại, bộ lạc này đang gặp phải một vấn đề.

Lễ hội Hải Thần sắp đến, và bọn họ không có cống phẩm tiến cống cho bộ lạc lớn.

Thủy tinh phách trước đây bọn họ chuẩn bị vốn không đủ, sau đó thì đã dâng hết lên cho Lâm Tú, nếu không, Lâm Tú không thể tu hành đến bình cảnh nhanh như vậy.

Không chế vùng biển này là một bộ lạc lớn hơn ba vạn người, trong bộ lạc này có một Hải tộc cấp Địa thượng cảnh cường đại, trước mắt, với con số này của bọn họ, không thể cứng đối cứng với đối phương.

Lâm Tú suy nghĩ một chút, hỏi một Hải tộc: "Bình thường các người tiến cống vật phẩm gì cho bọn họ?"

Tộc trưởng Hải tộc đó nói: "Ngoài thủy tinh phách ra còn có thể dùng đồ vật của Nhân tộc để thay thế, nếu cướp được thuyền chở hàng của Nhân tộc thì có thể dùng hàng hóa của bọn họ để thay thế thủy tinh phách..."

Thiếu chút nữa Lâm Tú quên mất, thứ quý giá nhất với Hải tộc là đồ của Nhân tộc.

Ngay cả những thứ đơn giản như nồi niêu xong chảo bằng đất nung, đồ gốm, tơ lụa,

hương liệu dùng làm gia vị, đều là những thứ khan hiếm của bọn họ. Những món đồ đó, muốn có thì chỉ có thể cướp, không còn sự lựa chọn nào khác.

Những thứ này không thể sử dụng dưới nước, nhưng Hải tộc là động vật lưỡng cư, bọn họ còn chiếm nhiều hòn đảo, bắt chước Nhân tộc, thành lập thành trấn trên đảo, thậm chí còn mở ra thị trường mua bán, hàng hóa của Nhân tộc rất được hoan nghênh.

Những thứ này, đơn giản là chỉ tốn ít bạc thôi.

Thứ mà Lâm Tú không thiếu nhất chính là bạc.

Hải tộc đó nhìn Lâm Tú, nghi ngờ hỏi: "Hải Thần đại nhân, chúng ta còn phải cống nạp cho bọn họ sao, chỉ cần thần tích của ngài giáng xuống, thu hồi năng lực của bọn họ..."

Lâm Tú liếc hắn một cái, khẽ nói: "Thời cơ chưa tới"

Hải tộc đó lập tức cúi đầu, không dám nói thêm nữa, Hải Thần đại nhân có uy nghiêm tối cao, hắn nói gì và làm gì, nhất định đều đúng.

Chương 889: Bình cảnh (3)

Kỳ thực Lâm Tú cũng không muốn phiền toái như vậy, nếu hắn có thực lực cấp Thiên thượng cảnh, từ lâu hắn đã gióng trống khua chiêng thống nhất Hải tộc rồi, tuy nhiên hắn còn chưa đạt đến cấp Địa thượng cảnh, nên hắn chỉ có thể nhịn thêm chút nữa.

Năm ngày sau.

Ở một vùng biển nào đó, một đàn cá lớn đang chơi đùa, đột nhiên bọn chúng chạy tán loạn như bị thứ gì đó dọa sợ, một lúc sau, một vài con cá mập trắng to lớn bơi tới từ xa đến.

Tốc độ của những con cá mập này vô cùng nhanh, trên lưng bọn chúng có một vài bóng dáng, trên cánh tay và sau lưng có vảy, hàm răng sắc nhọn, cái miệng chiếm gần hết khuôn mặt, bọn họ đang bơi về đâu đó, nhìn bộ lạc phía trước, một Hải tộc trong đó kinh ngạc nói: "Bộ lạc này trở nên lớn như vậy từ khi nào?"

Năm ngoái, khi bọn họ đến nơi này, đó vẫn chỉ là một bộ lạc nhỏ hơn một nghìn người, sau một năm, bộ lạc này đã mở rộng ít nhất năm lần.

Một gã Hải tộc khác nói: "Chuyện các bộ lạc biển to biển nhỏ là chuyện hết sức bình thường, miễn là bọn họ nộp cống phẩm là được."

Cống phẩm mà một bộ lạc nộp lên có liên quan đến nhân số của bộ lạc, cho dù bộ lạc bên dưới thôn tính như thế nào cũng không ảnh hưởng đến bộ tộc lớn, thứ bọn họ quan tâm chỉ có cống phẩm.

Mấy tên Hải tộc cười cá mập trắng vừa mới di chuyển đến gần đã có một nhóm Hải tộc từ trong bộ lạc ra chào đón, cung kính nói:

"Hoan nghênh sứ giả giá lâm..."

Trên lưng cá mập trắng, một tên Hải tộc liếc mắt nhìn bọn họ hỏi: "Đã chuẩn bị xong cống phẩm năm nay chưa?"

Hải tộc đứng trước nói: "Hồi bẩm sứ giả, đã chuẩn bị xong, mời sứ giả..."

Một lát sau, trên một hòn đảo nào đó, vài Hải tộc đến từ một bộ tộc lớn nào đó nhìn vào hàng chục hòm hàng hóa trước mặt đối phương, bên trong là đồ sứ, tơ lụa, hương liệu các vật phẩm quý hiếm khác của Hải tộc, nói: "Không lẽ các người cướp một thuyền buôn lớn của Nhân tộc?"

Vị tộc trưởng Hải tộc đó nói: "Mấy ngày trước, một chiếc thuyền buôn của Nhân tộc gặp sóng lớn trên biển nên bị lật, hàng hóa trên thuyền bị chúng ta nhặt, sứ giả đại nhân, những hàng hóa này có lẽ đã đủ đền bù số cống phẩm của năm nay rồi chứ"

Ở trong biển, thủy tinh phách không phải vật quý hiếm, hàng hóa của Nhân tộc mới quý giá.

Tương đối mà nói, cống phẩm bộ lạc này dâng lên vẫn tương đối nhiều, đã vượt quá hầu hết các bộ lạc khác.

Với tư cách là sứ giả, bọn họ chỉ cần mang về đủ số lượng cống phẩm để báo cáo kết quả là được rồi, tộc trưởng tộc trưởng họ khẽ nói: "Tộc ta còn chuẩn bị cho các vị sứ giả một chút quà tặng..."

Các sứ giả nhìn nhau, một tên Hải tộc cười, nói: "Lần này các người coi như gặp may, năm sau vẫn phải giao đủ thủy tinh phách, nếu không, chúng ta cũng không biết báo lại thế nào..."

Không lâu sau, các sứ giả rời đi với cống phẩm của bộ tộc, gương mặt hài lòng.

Những cống phẩm này, bộ tộc của bọn họ chỉ có thể giữ lại một phần, phần còn lại phải nộp cho Vương Cung.

Dù là bộ tộc lớn như bọn họ cũng không thể chống lại Vương tộc.

Hai ngày sau, trong bộ tộc lớn này, hơn một trăm Hải tộc cuội cá mập trắng, dẫn theo cống phẩm rời khỏi bộ tộc, đi về phía Vương Cung. Nhưng Hải tộc mạnh mẽ đi đầu, cuội còn cá mập trắng hình thể khổng lồ nhất, lại không phát hiện ra một bóng người vô hình đang không nhanh không chậm đi theo phía sau bọn họ.

Đáy biển.

Nước Thương Lan.

Nhân tộc có năm vương triều lớn, hàng chục quốc gia, Hải tộc cũng chia thành các quốc gia khác nhau. Nước Thương Lan là một quốc gia Hải tộc gần biển Đông Hải của Đại Hạ, dưới sự thống trị của nước Thương Lan là hơn mười bộ lạc Hải tộc cỡ lớn và hàng trăm vạn Hải tộc.

Lễ hội Hải Thần hàng năm cũng là ngày nộp nạp cho triều đình.

Bên trong nước Thương Lan, những bộ lạc Hải tộc cỡ lớn phải dâng cống phẩm cho Vương tộc Thương Lan.

Những cống phẩm này, trên danh nghĩa là hiến tặng cho Hải Thần đại nhân, nhưng ai cũng biết, đó chỉ là cái cớ của Vương tộc, cuối cùng toàn bộ cống phẩm sẽ đi vào bảo khố của Vương tộc.

Chỉ có điều, với sức mạnh kiểm soát tuyệt đối của Vương tộc Thương Lan với những bộ tộc này, dù là các bộ lạc lớn cũng chỉ có thể chịu đựng sự áp bức của Vương tộc.

Hôm nay là ngày cống nạp triều đình. Trong suốt hai ngày qua, tộc trưởng và dũng sĩ các bộ tộc lớn đã dồn dập mang cống vật đến vương thành nước Thương Lan.

Bên ngoài cửa Vương cung có người hầu của Vương tộc, sau khi ghi chép và phân loại cống phẩm thì vận chuyển về bảo khố của Vương tộc.

Lúc này, Lâm Tú đang ở trong trạng thái ẩn nấp, cũng đã tiến vào vương thành Thương Lan.

Những Hải tộc hãn hợp nhất chỉ là một bộ lạc nhỏ, bọn họ chỉ biết mình thuộc nước Thương Lan, nhưng không biết vương thành Thương Lan ở nơi này, cũng chưa từng thấy Vương tộc Thương Lan.

Chương 890: Làm lại nghề cũ (1)

Vì vậy, Lâm Tú đành phải đi theo bộ tộc lớn nọ đến đây.

Năng lực ẩn nấp của cấp Địa đã đạt đến trình độ mà các bậc tiền bối chưa từng đạt tới, có thể hoàn toàn che giấu toàn bộ khí tức hắc có, dưới cấp Thiên không thể nhận ra.

Và với sự hiểu biết của Lâm Tú, trong nước Thương Lan chỉ có một cường giả cấp Thiên, đó là Thương Lan Vương.

Hôm nay, hắc sẽ tiếp đãi những tộc trưởng của các bộ lạc lớn tại Vương cung, đồng thời tiến hành nghi lễ hiến tế Hải Thần, lễ hội Hải Thần lần này, bộ tộc nào đó đã cướp được rất nhiều đàn rượu ngon từ trên thuyền buôn của Nhân tộc, và dâng lên vương thành.

Trong Hải tộc, rượu là thứ vô cùng hi hữu, bình thường rất hiếm khi nhìn thấy.

Không ít cường giả Hải tộc uống đến mức hoa mắt, ngay cả Thương Lan Vương cũng hơi say.

Bên trong Vương cung, không khí tung bùng, trong một cung điện khác, rất nhiều Hải tộc đang lần lượt di chuyển cống phẩm của các tộc vào trong cung điện.

Bên cạnh bọn họ có rất nhiều quân đốc Hải tộc, không ai có thể động tay động chân trên cống phẩm.

Sau khi toàn bộ cống phẩm được đưa vào, cánh cổng cung điện chậm rãi khép lại, vô số binh lính Hải tộc bao bọc xung quanh

cung điện, một con cá cũng không thể lọt qua.

Nơi đây là bảo khố của vương thất, cũng là nơi được canh gác nghiêm ngặt nhất trong vương thành.

Bên ngoài cung điện, các thị vệ tập trung toàn bộ tinh thần, ở bên trong cung điện, một bóng người dần dần hiện lên.

Bên ngoài cung điện là biển rộng, nhưng bên trong cung điện lại hoàn toàn không có nước, bởi vì xung quanh cung điện có một cái màng, ngăn cách nơi này khỏi nước biển.

Lâm Tú mở một cái rương ra, bên trong rương ngập tràn thủy tinh phách lấp lánh.

Chuyến đi lần này đến Vương thành Thương Lan của Lâm Tú, là vì bọn chúng.

Vương tộc buộc các bộ tộc lớn phải cung cấp thủy tinh phách cho bọn hắn để tu hành, đầy đủ thủy tinh phách có thể làm cho khiến Vương tộc liên tục sinh ra cường giả, như vậy mới duy trì được quyền thống trị của bọn họ.

Có thể nói, sự cường đại của Vương tộc Hải tộc là dựa vào sự nuôi dưỡng của những Hải tộc khác.

Lâm Tú thành thạo mở từng cái rương ra, trong những cái rương đó, bên trong tràn đầy thủy tinh phách, nhưng cấp bậc không cao, thực lực của Hải tộc ngưng tụ ra bọn chúng không vượt quá cấp Huyền.

Trong một cái rương nhỏ cuối cùng, thể tích thủy tinh phách to hơn một chút, có lẽ do Hải tộc cấp Địa hạ cảnh ngưng tụ thành.

Thứ mà Lâm Tú muốn, thủy tinh phách do Hải tộc cấp Địa thượng cảnh ngưng tụ thành không có ở đây.

Đây là thủy tinh phách quý trọng nhất, bọn chúng có thể bồi dưỡng nên cường giả Hải tộc cấp Địa thượng cảnh, có lẽ được đặt ở nơi bí mật.

Lâm Tú đã tìm khắp bảo khố này nhưng không tìm thấy nó.

Những cái gọi là bảo vật khác đều là vật phẩm của Nhân tộc, ví dụ như rượu, hương liệu, lá trà, tơ lụa, đồ sứ, những thứ không đáng nhắc đến ở bên ngoài lại là bảo vật với Hải tộc.

Lâm Tú không động tới những thứ này, hẳn chỉ không khách khí nhận lấy toàn bộ thủy tinh phách.

Mặc dù những thủy tinh phách này cấp thấp, hẳn không dùng được, nhưng Thái Y và Ngung Nhi lại dùng được.

Thay thế năng lực thứ hai của các nàng thành dị thuật thủy là vấn đề trong vài phút.

Sau khi dạo quanh bảo khố, xác nhận không bỏ qua món đồ quan trọng nào, thân thể Lâm Tú từ từ biến mất, mặc dù trong mắt hẳn, hẳn vẫn ở bên trong cung điện này, nhưng, dù là vách vung điện ở bên trong hay thủ vệ Thủy tộc gương mặt béo tròn ở bên ngoài, đều không thể cản trở hẳn chút nào, bởi vì cơ thể hẳn đang ở một chiều không gian khác.

Sau khi rời khỏi bảo khố của vương thất, trong lòng Lâm Tú suy đoán, rốt cuộc những

thủy tinh phách quan trọng đó được đặt ở đâu.

Những thứ như vậy, chắc chắn Thương Lan Vương sẽ không mang theo bên người, như vậy sẽ rất bất tiện, nam tử Hải tộc thường chỉ mặc một chiếc quần dài làm từ rong biển, dù sao thì hắn không thể giấu thủy tinh phách trong đũng quần được.

Những thứ đó, rất có thể được đặt ở nơi ở của hắn.

Chỗ ở của Thương Lan Vương rất dễ tìm, tòa nhà xa hoa nhất trong Vương cung đích thị là nó, tuy rằng loại xa hoa này không thể so với hoàng cung Đại Hạ, nhưng rõ ràng là so với những cung điện Hải tộc khác, nó đã xa hoa hơn.

Ngay cả những thủ vệ xung quanh tòa cung điện đó cũng nhiều gấp mấy lần những cung điện khác.

Thương Lan Vương sẽ không thể trở lại trong một khoảng thời gian, Lâm Tú đã đặc biệt về để đồ một chuyến, mang theo mười mấy đàn rượu mạnh nhất trong nhà mình, đủ để bọn họ uống một lúc.

Sau khi vào cung điện của Thương Lan Vương, Lâm Tú kiểm tra toàn bộ nhưng vẫn không tìm thấy gì.

Hắn đoán rằng nơi này có cơ quan gì đó, nhưng hắn không có thời gian để nghiên cứu.

Chương 891: Làm lại nghề cũ (2)

Hắn cẩn thận quan sát tòa cung điện này, xung quanh hay bên trên cung điện không có không gian thừa, nếu có căn phòng bí mật hay cơ quan gì thì chắc chắn nó ở dưới.

Lâm Tú dùng thuật thổ động đi xuống lòng đất, nhanh chóng phát hiện ra rằng quả thật có một căn phòng tối dưới lòng đất.

Trên vách tường phòng tối được khảm một vài hạt châu tỏa ra ánh sáng le lói, cung cấp một chút ánh sáng cho phòng tối.

Nhờ vào ánh sáng yếu ớt này, Lâm Tú nhìn thấy trên một chiếc bàn làm bằng san hô với những hàng vỏ sò ngay ngắn, bên trong vỏ sò là những tinh thể không màu và trong suốt.

Thể tích của những thủy tinh phách này lớn hơn nhiều so với những viên mà Lâm Tú nhìn thấy trong bảo khố ban nãy.

Lâm Tú đếm, ở đây có khoảng mười lăm viên thủy tinh phách, trong đó, bên trong chiếc vỏ sò lớn nhất là một viên có kích thước bằng nắm tay, kích thước tương đương với những viên thủy tinh phách khác cộng dồn lại.

Đây không phải thứ Thương Lan Vương tự mình ngưng tụ thành đó chứ?

Thủy tinh phách do cường giả cấp Thiên ngưng tụ thành sẽ không thấp hơn nhiều so với nguyên tinh dị thú cấp bảy, cần ít nhất vài tháng để ngưng tụ ra nó, trong những tháng này, tu vi của hắn không thể tăng trưởng, nhưng tác dụng của nó lại rất lớn.

Nó có thể tăng khả năng đột phá đến cấp Thiên của Hải tộc cấp Địa thượng cảnh.

Lâm Tú nhìn những thủy tinh phách này, ngay cả ánh mắt cũng tỏa ra ánh sáng le lói.

Một lát sau, Thương Lan Vương dẫn theo một gã Hải tộc trở lại cung điện.

Nhiều khi, hẳn vô cùng bội phục trí tuệ của Nhân tộc, bọn họ biết sản xuất rượu ngon, biết làm ra tơ lụa, có thể nung đồ sứ, có thể dùng lửa để nấu chín đồ ăn,...

Đợi đến khi Hải tộc mạnh đến một trình độ nhất định nào đó, chắc chắn hẳn sẽ tấn công đại lục, biến những Nhân tộc đó thành nô bộc của bọn họ...

Hắn nhìn tên Hải tộc kia nói: "Người phải tu hành cho tốt, sớm bước vào cấp Thiên, đến lúc đó, chúng ta thôn tính nước Hải Lăng trước, sau đó từ từ thống nhất toàn bộ Hải tộc, ngày chiếm lĩnh lục địa không còn xa."

Gã Hải tộc này là một thiên tài thuộc Vương tộc, mới sinh ra hơn ba mươi năm đã sắp thăng cấp đến cấp Địa thượng cảnh, cũng là người có hy vọng thăng cấp cấp Thiên nhất Vương tộc.

thủy tinh phách lần này các tộc tiến công, đủ để nước Thương Lan có thêm một cường giả.

Thương Lan Vương bước đến trước bức tường đá khổng lồ, dùng một dòng nước đẩy chiếc giường đá nặng nề ra xa, để lộ một lỗ hổng lớn trên mặt đất, hắn bước xuống dọc theo thềm đá, song đột nhiên cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Tại sao trong mặt thất lại tối như vậy?

Một lát sau.

Một tiếng gào giận dữ phát ra từ bên trong tòa cung điện nào đó, trong âm thanh này ẩn chứa sự tức giận tột cùng, ngay cả tòa cung điện đó cũng đã đổ sập trong tiếng gào thét này.

Một vài cường giả Hải tộc đang choáng váng, nghe tiếng hét như vậy, lập tức tỉnh rượu.

Trong lòng bọn họ mơ màng và kinh ngạc, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, sao lại khiến Thương Lan Vương tức giận như vậy?

Ngay khi bọn họ còn đang nghi ngờ trong lòng, thì không lâu sau, một tiếng gầm khác vang lên từ hướng bảo khố Vương tộc.

Nghe giọng, thì đó vẫn là tiếng hét của Thương Lan Vương.

Rất nhanh, vô số binh lính Hải tộc lao ra khỏi Vương cung, phong tỏa toàn bộ Vương thành, không cho phép kẻ nào ra vào, hậu vệ của Vương tộc cũng rời khỏi Vương cung, lục soát từng nhà để tìm thứ gì đó...

Những cường giả của các bộ lạc đó không biết tại sao Thương Lan Vương lại tức giận như vậy, nhưng rõ ràng là có chuyện lớn đã xảy ra ở Vương thành rồi.

Mãi cho đến rất lâu sau đó, bọn họ mới nhận được thông tin.

Ngay khi Thương Lan Vương mở tiệc chiêu đãi cường giả của các bộ tộc, có một tên trộm đã nhân cơ hội cướp sạch bảo khố của Vương tộc, toàn bộ thủy tinh phách bọn họ

tiền công năm nay đã bị tên trộm đó lấy hết...

Trong một năm qua, toàn bộ sự cố gắng của các bộ lạc trong nước Thương Lan, không phải dành tặng cho Vương tộc mà là làm lợi cho tên trộm đó.

Đông Hải.

Trên một hòn đảo hoang không có người.

Lâm Tú ngồi khoanh chân, tay cầm một viên thủy tinh phách, dị thuật thủy vận chuyển, thủy tinh phách trong tay hắt nhanh chóng tan chảy, cùng lúc đó, một luồng nguyên lực khổng lồ lập tức tràn vào trong cơ thể hắn.

Luồng nguyên lực này tràn lan trong cơ thể hắn, rất nhanh, Lâm Tú đã cảm nhận được sự tồn tại của bức tường đó.

Sau đó, luồng nguyên lực này đập mạnh vào bức tường này.

Lâm Tú hét lên một tiếng đầy đau đớn, cơ thể run lên.

Bức tường dường như cũng rung chuyển bởi sự va chạm này, nhưng vẫn còn tồn tại.

Lâm Tú hít sâu một hơi, trong tay xuất hiện viên thủy tinh phách thứ hai.

Sau đó là viên thứ ba, thứ tư, thứ năm...

Chương 892: Linh Quân, đi theo ta! (1)

Bức tường đó vô cùng dày, mỗi lần đều chống lại được sự va chạm của luồng nguyên lực, nhưng mỗi lần lại rung chuyển dữ dội hơn, dường như lần sau là nó sẽ bị dòng nguyên lực đó đánh nát...

Rốt cuộc, sau khi viên thủy tinh phách thứ tám tan trong tay Lâm Tú, dường như có thứ gì đó trong cơ thể Lâm Tú âm ỉ sục sôi.

Lúc này, mọi thứ xung quanh hắn dường như đã thay đổi.

Bầu trời xanh hơn, mặt nước trong hơn, tiếng sóng vỗ vào những dải đá ngầm phía xa rõ ràng hơn.

Hiện tại, Lâm Tú không có cảm nhận gì khác cả.

Hắn đột nhiên vô cùng nhớ Triệu Linh Quân.

Hắn muốn nhìn thấy nàng ngay lập tức.

Vương Đô, Lâm phủ.

Triệu Linh m vừa nâng cằm, vừa ngậy người trong đình ở hoa viên.

Những ngày gần đây Lâm Tú dẫn Tiết Ngung Nhi cùng Tần Uyển các nàng đến Giang Nam tu hành, thỉnh thoảng mới trở về một lần, mặc dù nàng muốn đi cùng, nhưng nàng cũng biết, chuyện này không thích hợp.

Cũng may Lâm Tú đã đồng ý với nàng, sau này sẽ đi địa cực tu hành với nàng.

Còn một chuyện khiến nàng có chút phiền não đó là, Lâm Tú vẫn còn nắm chuyện với nàng, nhưng nàng căn bản không nghĩ ra được muốn để hắn làm chuyện gì, chuyện quá

nhỏ thì có chút lãng phí, nhưng hình như cũng không có chuyện nào lớn.

Thứ nàng muốn, hẳn đều đã cho, yêu cầu của nàng, hẳn cũng đều thỏa mãn.

Hắn đối xử với nàng rất tốt, có đôi khi quá tốt cũng là một chuyện khiến người ta phiền não.

Triệu Linh Quân nhìn muội muội bên cạnh, nhẹ giọng hỏi: "Nghĩ cái gì?"

Triệu Linh m lấy lại tinh thần, nói: "Không, không nghĩ gì cả."

Nàng nhìn Triệu Linh Quân, hỏi: "Tỷ tỷ, tỷ có từng hối hận hay không?"

Triệu Linh Quân hỏi: "Hối hận cái gì?"

Linh m nói: "Nếu buổi tối ngày đó, tỷ không đi, bây giờ hai người có lẽ chính là vợ chồng chân chính..."

Triệu Linh Quân lắc đầu, nói: "Không hối hận"

Điều nàng hối hận là không nên tự mình quyết định, chứ không phải là không động phòng, cho dù có thêm cơ hội lần nữa, nàng cũng sẽ không trở thành vợ chồng chân chính với một người xa lạ.

Linh m hỏi: "Vì sao, tỷ không thích hẳn sao?"

Triệu Linh Quân nói: "Hắn rất đa tình"

Linh m trắng mắt liếc nhìn nàng, nói: "Còn không phải tỷ quá dung túng hắn, nếu là ta, hừ, ta sẽ không cho phép hắn nạp thiếp, hắn dám nạp thiếp, thì đừng hòng ở trên giường của ta"

Triệu Linh Quân nói: "Ta cũng không phải
thê tử chân chính của hấn, không có tư
cách quản hấn"

Linh m thở dài nói: "Hấn cưới tỳ, khẳng
định vui muốn chết."

Hai người nói xong, Triệu Linh Quân bỗng
nhiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, một con
thuyền hoa quen thuộc bay tới từ bầu trời
phía đông, tốc độ của thuyền hoa rất
nhanh, một lát sau đã dừng ở trên bãi cỏ
trước mặt các nàng.

Lâm Tú đi ra từ trong thuyền hoa, nhìn
thấy bóng người hấn đã nhớ nhung từ lâu, ở
ngay trong đình, trong lòng vui vẻ, nhanh
chóng đi về phía bên này.

Triệu Linh m sắc mặt ửng đỏ, nhìn Lâm Tú
bước nhanh đi về phía nàng, trong lòng
không khỏi hoảng hốt, hấn muốn làm gì, chỉ
vài ngày không gặp mà thôi, tỳ tỳ còn đang
ở đây đó...

Lâm Tú bước vào trong đình, gấp gáp nắm cổ
tay của Triệu Linh Quân, nói: "Linh Quân,
đi theo ta!"

Nói xong, hấn nắm tay Linh Quân sải bước
rời đi.

Triệu Linh m ngơ ngác ngồi ở đó, vừa rồi
Lâm Tú lại không nhìn nàng, một cái liếc
mắt cũng không có...

Hấn cầm tay tỳ tỳ bước đi...

Trên bầu trời Vương Đô, sau lưng Lâm Tú vỗ
cánh băng, dẫn Triệu Linh Quân đi vào
trong Vân Sơn, sau đó mới buông tay nàng
ra.

Triệu Linh Quân giống như hiểu ra gì đó, cúi đầu nhìn núi rừng xanh um tươi tốt, hỏi: "Ồ trong này?"

Lâm Tú gật đầu, nói: "Ta đã chờ ngày này rất lâu."

Sau khi tiến vào cấp Địa thượng cảnh, cảm giác đầu tiên của Lâm Tú không phải vui vẻ.

Hắn chỉ muốn nhìn thấy Triệu Linh Quân, sau đó đánh bại nàng.

Ở sâu trong Vân Sơn, hai đạo khí thể quét ngang, vô số chim chóc bị hù dọa, bất kể là dã thú hay là dị thú ở trên mặt đất, cũng đều điên cuồng chạy trốn khắp bốn phía.

Lâm Tú giẫm mạnh một cái, mặt đất xuất hiện một vết nứt, thân thể hắn mượn lực bắn ra, nháy mắt xuất hiện ở trước người của Triệu Linh Quân, vung một quyền đến, trong không khí truyền tới một tiếng vang như tiếng xé vải.

Lúc cách Triệu Linh Quân một trượng, Lâm Tú nhận ra có một lực cản.

Sức mạnh dị thuật trong cơ thể hắn điên cuồng di chuyển, đồng thời cũng tăng chân khí lên đến cực điểm, treo lực cản này lên, một quyền đánh về phía ngực của Triệu Linh Quân.

Khi một quyền này cách Triệu Linh Quân chỉ còn một trượng, uy thế dũng mãnh, như có sức mạnh để mở núi vỡ đá, nhưng càng tới gần Triệu Linh Quân, tốc độ của hắn lại càng chậm, cuối cùng dừng ở trước ngực nàng ba tấc, không thể tiến về phía trước được nữa.

Nhưng ngay sau đó, một đạo hàn sương lan ra ngay dưới chân của Lâm Tú.

Chương 893: Linh Quân, đi theo ta! (2)

Thân thể Triệu Linh Quân bay về phía sau, từng đạo gai băng đâm ra từ lòng đất, nhưng khi bị nàng nhìn thoáng qua, toàn bộ gai băng liền hóa thành bột mịn, cả người Lâm Tú bị hỏa diễm xoay quanh, lại nghiêng người tiến lên lần nữa, nhưng khi ở gần sát Triệu Linh Quân, lại bị một vòng bảo hộ bằng niệm lực bắn trở về.

Hắn không bỏ cuộc, bóng người lại biến mất lần nữa.

Ở sâu trong Vân Sơn, khi thì truyền đến tiếng nổ ầm ầm, cây cối đổ sập, núi đá văng tung tóe, gây ra từng đợt khói bụi.

Hai khắc sau.

Lâm Tú vịn lên một thân cây, có hơi thở hỗn hển.

Từ lúc bắt đầu, đều là hắn động thủ, Triệu Linh Quân thậm chí còn không chủ động công kích lần nào.

Điều này khiến chân khí cùng nguyên lực của hắn tiêu hao hơn phân nửa.

Lâm Tú lau mồ hôi trên trán, đối diện Triệu Linh Quân, bộ dạng vẫn gió nhẹ mây bay như trước.

Nàng tiến vào cấp Địa thượng cảnh sớm hơn Lâm Tú, nguyên lực cũng đã thâm hậu hơn một ít, nếu là năng lực khác thì không sao, ở dưới sự bảo vệ của niệm lực, khiến Lâm Tú căn bản không đến gần được.

Không thể như thế này nữa, công kích vô vị, nguyên lực của hắn sẽ bị nàng rút cạn.

Lâm Tú nhìn Triệu Linh Quân, nói: "Đừng luôn để ta động, người cũng động một chút đi"

Triệu Linh Quân suy nghĩ, khẽ gật đầu.

Ngay sau đó, trên vai Lâm Tú bỗng nhiên truyền đến áp lực, giống như một ngọn núi đang đặt trên người hắn.

Đối với năng lực giả bình thường, Triệu Linh Quân chỉ dùng một chiêu này là có thể làm cho bọn họ không thể phản kháng.

Nhưng Lâm Tú không phải là hội trưởng của thương hội Đông Hải, sức mạnh dị thuật trong cơ thể hắn đang di chuyển, rất dễ chống đỡ được áp lực kia, nói: "Tiếp tục đi..."

Triệu Linh Quân nhẹ nhàng phát tay, một khối nham thạch thật lớn bay lơ lửng trên trời từ xa, đập về phía của Lâm Tú.

Oành!

Lâm Tú vung ra một quyền, nham thạch đã chia năm xẻ bảy.

Bàn tay của Triệu Linh Quân nhẹ nhàng đè xuống, mảnh đất giữa hai người đột nhiên lồm xồm rồi vỡ vụn, vô số hòn đá vỡ ra lơ lửng trên không, gào thét về phía Lâm Tú như những hạt mưa.

Phía trước Lâm Tú dựng lên một bức tường bằng thật dày, những hòn đá lít nhít đập vào tường bằng, sâu tới mấy tấc, khiến cho đây trời toàn là vụn bằng, nhưng tường bằng vẫn sừng sững như trước.

Lại một khắc sau.

Lâm Tú há mồm thở hỗn hển, Triệu Linh Quân cách đó không xa, trên trần cũng có chút

mồ hôi.

Nhìn từ tình huống đối chiến vừa rồi, Lâm Tú không làm gì được Triệu Linh Quân, Triệu Linh Quân cũng không làm gì được hắn.

Triệu Linh Quân không hổ là Triệu Linh Quân, Lâm Tú sử dụng dị thuật lực lượng, tốc độ, kim thân, băng, hỏa, dị thuật mắt cùng với võ đạo, chỉ có thể miễn cưỡng đảm bảo bản thân không thất bại.

Nhưng mà, nguyên lực Lâm Tú không bằng nàng, tiếp tục như vậy, trước hết sẽ hao hết sạch nguyên lực.

Nhưng hắn còn có hai loại dị thuật quang ám (ánh sáng và bóng tối) chưa sử dụng, quang ám cùng cấp đối với niệm lực cùng cấp, cũng sẽ không chênh lệch bao nhiêu, nhưng nói như vậy, Lâm Tú sẽ không thể đảm bảo không khiến nàng bị thương.

Đồng dạng, Triệu Linh Quân cũng không làm hết sức mình, nếu là cuộc chiến sinh tử, ai thắng ai thua, vẫn chưa biết được.

Triệu Linh Quân nhìn Lâm Tú, mở miệng nói trước: "Lần này xem như ngang tay, thế nào?"

Lâm Tú gật đầu, nói: "Được."

Mặc dù lần này không thể đè nàng ma sát trên đất, dùng bản lĩnh của phu quân, nhưng có thể bắt phân thắng bại với nàng, đối với Lâm Tú đã là sự tiến bộ rất lớn, một năm trước, hắn thậm chí còn không đủ tư cách làm đối thủ của Triệu Linh Quân.

Chuyện này nói lên rằng tốc độ tu hành của hắn đã nhanh hơn Triệu Linh Quân rất

nhiều, nhiều nhất mấy ngày nữa, nàng sẽ không phải là đối thủ của mình.

Trận chiến này ngọt sướng tràn trề, tâm tình của Lâm Tú cũng vô cùng vui vẻ.

Chỉ là Triệu Linh Quân cũng chỉ đến như thế.

Chờ xem.

Khi về nhà, Lâm Tú thở dài một hơi.

Sau trận thi đấu, mọi người đều nghĩ thực lực của hắn đã sắp đến cấp Địa thượng cảnh, nhưng tu vi thật sự của hắn vẫn dừng lại ở dưới bậc cảnh, không khỏi có chút cảm giác hữu danh vô thực.

Đến bây giờ, hắn mới có thực lực xứng với danh khí.

Khi đi ngang qua cung viện của Linh m, Lâm Tú nhìn thấy nàng đang ngồi trong sân, chỉ nhìn hắn một cái, đã lập tức xoay đi.

Lâm Tú biết, nàng đang hờn dỗi ở trong lòng.

Hắn cũng nhanh chóng nhận ra nguyên nhân nàng tức giận.

Sau khi tấn thăng cấp Địa thượng cảnh, trong lòng hắn chỉ có Triệu Linh Quân, muốn gặp nhất cũng là Triệu Linh Quân, trong lúc nhất thời không để ý đến nàng.

Lâm Tú đi vào cung viện, giải thích nói: "Vừa rồi chúng ta đi ra ngoài đánh một trận."

Triệu Linh m ngẩn ra một chút, hỏi: "Đánh một trận?"

Lâm Tú gật đầu, nói: "Ta đã chờ ngày này rất lâu rồi, vất vả lắm mới tấn thăng lên

cấp Địa phương cảnh, đương nhiên phải thử
một chút”

Chương 894: Linh Quân, đi theo ta! (3)

Triệu Linh m hỏi: "Ai thắng?"

Lâm Tú nói: "Ngang tay."

Triệu Linh m kinh ngạc nhìn Lâm Tú, hấn lại có thể đánh ngang tay với tỷ tỷ?

Từ nhỏ đến lớn, người cùng tuổi với tỷ tỷ, cho tới bây giờ cũng không có ai có thể ngang tay với tỷ tỷ.

Sau đó nàng mới nhận ra, Lâm Tú đã cấp Địa thượng cảnh?

Từ lúc hấn thức tỉnh dị thuật đến bây giờ, chỉ mới hai năm đã tu hành đến cấp Địa thượng cảnh, đây là loại tốc độ tu hành gì vậy... , nghĩ đến hấn cùng tỷ tỷ, còn có bản thân mình, trong lòng nàng chợt cảm thấy bị đả kích.

Lúc này, Lâm Tú lặng lẽ nói với Linh m: "Đi theo ta."

Linh m ủ rũ nói: "Đi đâu?"

Lâm Tú nói: "Đi theo ta là được rồi."

Lâm Tú dẫn theo Linh m đi vào tòa nhà nàng cùng với Tần Uyển ở lúc trước, bây giờ nơi này không có người ở, Linh m đứng trong sân, nghi hoặc nhìn Lâm Tú, hỏi: "Dẫn ta đến đây làm gì?"

Lâm Tú nhìn nàng, nói: "Đưa tay cho ta."

Triệu Linh m ngây ra một lúc, lẩm bầm nói: "Cái gì, cái gì..."

Lâm Tú nắm tay nàng, nàng theo bản năng muốn rút về, lũng túng nói: "Ngươi, ngươi, ngươi đừng như vậy, ta còn chưa nghĩ Tần;

Nhưng mà vừa dứt lời, vẻ mặt của nàng liền ngây ngẩn.

Nàng cảm nhận được, một luồng sức mạnh trong cơ thể của Lâm Tú thông qua bàn tay nắm chặt của hai người, tràn vào thân thể của nàng.

Nàng kinh ngạc nhìn Lâm Tú, Lâm Tú nói: "Nếu không muốn năng lực mới, người có thể buông tay."

Vừa dứt lời, tay Linh m nắm càng chặt, thậm chí một bàn tay khác cũng nắm lên.

Ước chừng qua nửa canh giờ, Triệu Linh m nhìn bóng nước bay lượn ở trong lòng bàn tay của nàng, nói với Lâm Tú: "Ta muốn niệm lực của tỷ tỷ, sao người lại cho ta dị thuật thủy..."

Lâm Tú nằm ở trên giường, chỉ cảm thấy từng đợt trống rỗng đánh úp vào thân thể, giờ khắc này, hắn chỉ muốn ngủ một giấc.

Sau khi tấn thăng cấp Địa thượng cảnh, năng lực phục chế lại có đột phá.

Tuy vẫn không có cách nào cho Ngung Nhi các nàng năng lực thứ hai, nhưng khi giao năng lực thứ nhất cho người khác, cũng không cần thông qua cách đặc thù này.

Chỉ cần Lâm Tú tiếp xúc thân thể với người khác, có thể giao năng lực cho các nàng.

Chẳng qua phương pháp cho năng lực này, chậm hơn rất nhiều, ít nhất cần nửa canh giờ, hơn nữa tiêu hao nguyên lực rất lớn, cho một lần, chỉ sợ cần một ngày để khôi phục.

Bây giờ hắn cần ngủ một giấc, bằng không, ngay cả khí lực đứng lên cũng không có.

Đến một canh giờ sau, hắc khôi phục được một chút thể lực, mới lấy ra một viên thủy tinh phách, ném qua cho Linh Âm.

Triệu Linh m đuổi tay nhận lấy, nhưng vật ấy chạm vào lòng bàn tay nàng, bỗng nhiên hóa thành một luồng nguyên lực, ủa vào trong cơ thể của nàng, cùng lúc đó, nguyên lực trong cơ thể nàng cũng tăng trưởng một chút.

Nàng ngạc nhiên cùng vui mừng nhìn Lâm Tú, hỏi: "Đây là cái gì, ta còn muốn!"

Cho nàng dị thuật thủy, đương nhiên Lâm Tú cũng có lý do, vừa mới đánh cướp bảo khố của nước Thương Lan, hắc có rất nhiều thủy tinh phách, có thể khiến thực lực của nàng tăng lên nhanh chóng, cứ như vậy, nàng sẽ không cảm thấy Lâm Tú luôn thiên vị Ngung Nhi Thái Y các nàng.

Lâm Tú nói: "Còn có rất nhiều, trở về sẽ cho ngươi."

Một lát sau, hai người rời khỏi tòa nhà này.

Đầu đường, ở trong cửa hàng trang sức nào đó, khi Võ An Hầu phu nhân cùng Bình An Hầu phu nhân dắt tay nhau bước ra từ cửa hàng, đúng lúc nhìn thấy Lâm Tú cùng Linh m đi từ tòa nhà nọ, vừa nói vừa cười rời đi.

"Tú Nhi hắc..."

"Cùng Linh m..."

Hai người liếc nhau, đều thấy được sự khiếp sợ từ trong mắt của đối phương.

Lâm phủ.

Phòng Linh m.

Lâm Tú hào phóng cầm một hộp thủy tinh phách đi ra, nói với Linh m: "Cầm dùng đi"

Lấy tu vi hiện tại của Lâm Tú, thủy tinh phách không có tác dụng gì đối với hắn, nhưng có thể làm cho Linh m các nàng tu hành đến đỉnh phong của cấp Địa hạ cảnh rất nhanh.

Một năm cố gắng của trăm vạn Hải tộc của nước Thương Lan, vốn đều là của Thương Lan vương, bây giờ đều có lợi cho các nàng.

Linh m nhìn một hộp tràn đầy thủy tinh phách, đôi mắt xinh đẹp lóe sáng, sau đó ngượng ngùng nói: "Cảm ơn..."

Vốn giữa bọn họ không cần phải nói cảm ơn, nhưng lần này hắn cho quá nhiều.

Lâm Tú hỏi: "Chỉ có hai chữ cảm ơn?"

Linh m liếc mắt: "Vậy người còn muốn gì nữa?"

Vì các nàng tu hành, Lâm Tú hao nát tâm, muốn một cái ôm cảm ơn cũng không quá đáng.

Không lâu sau, Lâm Tú cùng Linh m đi ra khỏi phòng của nàng, phát hiện mẫu thân cùng nhạc mẫu đại nhân đều đến đây.

Sau khi thăng cấp cấp Địa thượng cảnh, thông qua tiếp xúc thời gian dài là có thể cho người khác năng lực, đối với Lâm Tú mà nói, là một ngạc nhiên lẫn vui mừng rất lớn.

Điều này có nghĩa là hắn có thể cho cha mẹ năng lực.

Chương 895: Nhìn thấy (1)

Lâm Tú không hy vọng bọn họ trở thành cường giả, cho bọn họ năng lực chữa trị, có thể để bọn họ không bệnh không nạn, kéo dài tuổi thọ là được.

Chúng nữ đều ở hậu viên, Chu Quân rửa một chén nho, Lâm Tú ngắt một quả cho vào miệng, nói: "Nho này rất ngọt"

Chu Quân khẽ đánh hắt một cái, nói: "Nho của Tây Vực cống phẩm, có thể không ngọt sao? Đi, ướp lạnh một chút, đưa cho Linh Quân các nàng nếm thử."

Mẫu thân đại nhân cùng nhạc mẫu đại nhân đều ở trong này, Lâm Tú đành phải giả vờ giả vặt, cầm bát ngọc, cho Triệu Linh Quân một quả, vì không nặng bên này nhẹ bên kia, lại cho Thiên Diệp Lãm, Thái Y, Ngung Nhi các nàng một quả, cuối cùng theo thói quen cho Linh m số nho còn lại.

Chu Quân cùng Thẩm Thục liếc nhau, lấy có rồi khỏi Lâm phủ.

Một lát sau, Võ An Hầu phủ.

Thẩm Thục nói với vẻ mặt hối hận: "Đều là chúng ta không tốt, không dạy tốt nữ nhi "

Chu Quân cũng tự trách nói: "Cũng trách chúng ta không kiềm chế được Tú Nhi..."

Bây giờ tâm tình của hai người rất phức tạp.

Là người từng trải, sao các nàng có thể không nhìn ra, Lâm Tú và Linh m có vấn đề.

Bất luận là Lâm Tú chủ động, hay là Linh m chủ động, đều không thể thay đổi sự thật bọn họ đã vụng trộm.

Nam nữ hoan ái, người tình ta nguyện,
chuyện này vốn không có gì.

Nhưng vấn đề là, Linh Quân thì sao?

Một người là trượng phu của nàng, một
người là muội muội của nàng, hai người bọn
họ đều là người thân cận nhất của nàng,
nếu Linh Quân biết chuyện này, sẽ đau lòng
cỡ nào?

Không cẩn thận một chút, cái nhà này sẽ
tan nát.

Mối quan hệ này quá phức tạp, làm trưởng
bối, các nàng cũng không thể nhúng tay vào
loại chuyện này, chỉ có thể đi một bước
xem một bước...

Lâm phủ, hai ngày sau, Lâm Tú cũng nghỉ
ngơi xong, phục chế năng lực làm hắc tiêu
hao quá lớn, suốt hai ngày hắc mới hòa
hoãn lại được.

Hai ngày này, Lâm Tú cũng không gặp Triệu
Linh Quân.

Lúc ăn cơm vẫn không thấy nàng, Lâm Tú hỏi
Linh m: "Tỷ của ngươi đâu?"

Linh m nói: "Ồ phòng tu hành, nàng nói sẽ
ăn cơm sau"

"Tu hành?"

Trong lòng Lâm Tú động một chút.

Trước kia Triệu Linh Quân chịu khó tu
hành, nhưng cũng không có chịu khó như thế
này.

Từ sau trận chiến ở Vân Sơn lần trước, mỗi
ngày nàng dành thời gian tu hành ngày càng
nhiều.

Rất rõ ràng, nàng sợ.

Cho đến nay, nàng đều là thiên tài đệ nhất của Đại Hạ, không có đối thủ trong những người cùng tuổi, nhưng bây giờ Lâm Tú đã uy hiếp đến vị trí của nàng.

Thành thật mà nói, điều này khiến Lâm Tú cũng hơi sợ.

Theo lý thuyết, tu hành dị thuật có bình cảnh, không phải thời gian tu hành mỗi ngày càng dài thì nguyên lực có thể tăng trưởng càng nhiều, một năng lực tu hành đến thời gian nhất định, nguyên lực sẽ không tăng trưởng nữa, nàng tu hành lâu như vậy có ích lợi gì, trừ khi nàng còn che giấu thiên phú. Lúc Lâm Tú tu hành, nàng đang tu hành.

Lúc Lâm Tú cùng chúng nữ khánh khánh ta ta, nàng cũng đang tu hành.

Lúc hẩn đi thỉnh an Quý phi nương nương, nàng vẫn đang tu hành.

Như vậy không được, một người tu hành liên tục trong khoảng thời gian dài, tâm lý sẽ xảy ra vấn đề.

Làm trượng phu của nàng, Lâm Tú cần phải có trách nhiệm quan tâm cùng bảo vệ nàng.

Trong cung điện, Triệu Linh Quân khoanh chân ngồi trên giường trầm tư, trong một khắc bỗng nhiên mở to mắt.

Lâm Tú đi vào từ bên ngoài, trong tay đang cầm một cái đĩa đựng trái cây, nói: "Ta tới đưa cho ngươi chút hoa quả."

Hẩn cũng không nói gì thêm, sau khi đặt đĩa trái cây lên bàn thì dứt khoát đi ra ngoài.

Triệu Linh Quân hơi động, đĩa trái cây này chậm rãi bay tới.

Đĩa trái cây có dưa hấu, nho, vải cùng vài loại hoa quả khác, dưa hấu được cắt thành miếng nhỏ, nho được lột vỏ, chỉ còn lại thịt quả trong suốt óng ánh, vải cũng đã được bóc sạch vỏ, ngay cả hạt cũng bị bỏ đi, nàng dùng tăm ghim ăn là được.

Toàn bộ hoa quả đều được ướp lạnh, nhưng cũng không phải rất lạnh, vừa vào miệng, trong veo hợp khẩu vị, thoải mái dễ chịu, bất tri bất giác, nàng đã ăn hết hoa quả.

Vốn bởi vì thời tiết nóng bức, tu hành buồn tẻ sinh ra bực bội, cũng biến mất không còn chút tung tích.

Đĩa trái cây chậm rãi bay trở lại bàn, Triệu Linh Quân ngồi ở trên giường, ngây ngẩn một hồi.

Hắn bỗng nhiên tốt với nàng như vậy, khiến nàng có chút không thích ứng.

Toàn bộ nữ nhi trong nhà, hắn đều đối tốt với mỗi một người, cho dù là Thiên Diệp Lâm, hắn cũng sẽ thường xuyên cùng nàng nói chuyện, cùng nàng tu hành võ đạo.

Trừ mình ra.

Chỉ khi có cha mẹ, bọn họ mới có thể giả bộ là một đôi vợ chồng hòa thuận, đĩa trái cây khó hiểu hôm nay, chỗ nào cũng thấy kỳ lạ.

Mặc kệ nàng suy nghĩ như thế nào, cũng đoán không ra dụng ý của Lâm Tú, đành phải không suy nghĩ nữa, nhắm mắt lại, tiếp tục tu hành.

Chương 896: Nhìn thấy (2)

Không ngờ ánh mắt của nàng vừa mới nhắm lại, Lâm Tú lại đi vào lần nữa, hắn bung đĩa trái cây, lại đặt một cái bát ngọc lên bàn, nói: "Thời tiết quá nóng, ta làm chút kem dâu, người ăn nhanh đi, nếu không sẽ bị tan."

Nói xong câu đó, hắn lại rời đi.

Triệu Linh Quân vẫy tay, bát ngọc kia bay đến tay nàng, trong chén dường như có chút vụn băng, nhưng là màu hồng phấn, hơn nữa có mùi tươi mát, nàng dùng muỗng nhỏ trong chén ngọc nếm thử một chút, kem mịn vào miệng tan đi, nàng ăn miếng thứ nhất, miếng thứ hai, lại nhìn không được ăn miếng thứ ba, rất nhanh, một bát kem tươi đã bị nàng ăn hết, bát ngọc kia không lớn, không chứa được bao nhiêu kem tươi, Triệu Linh Quân còn chưa hết thèm, sau khi đặt bát lại chỗ cũ, lại nhắm mắt.

Không lâu sau, nàng lại mở mắt.

Lâm Tú đi vào, lấy bát ngọc kia đi, thuận tiện hỏi: "Muốn một bát nữa không?"

"Không..." Triệu Linh Quân do dự, sau một cái chớp mắt, khẽ gật đầu, "Được."

Rất nhanh, Lâm Tú lại bung một bát kem tươi tới, Triệu Linh Quân nhìn hắn một cái, đột nhiên hỏi: "Có phải người có chuyện cầu ta hay không?"

Lâm Tú lắc đầu nói: "Không có, người đừng nghĩ nhiều, mọi người đều là bằng hữu, giữa bằng hữu quan tâm lẫn nhau là điều rất bình thường, đĩa trái cây cùng kem tươi, ta cũng cho Diệp Lãm một phần..."

Triệu Linh Quân không hề hoài nghi, sau khi ăn xong bát kem dâu thứ hai, nói với Lâm Tú: "Cảm ơn, nhưng từ giờ trở đi, người không cần đưa cho ta cái gì cả, ta sẽ bắt đầu tu hành..."

Lâm Tú gật đầu, đi tới cửa, quay đầu lại nói: "Lát nữa chúng ta định đi ra ngoài dạo phố, người có muốn đi cùng không?"

Triệu Linh Quân lắc đầu từ chối nói: "Không cần, ta còn phải tu hành"

Lâm Tú đi tới, cầm lấy cổ tay nàng, nói: "Ai da, một mục tu hành nhiều không có ý nghĩa, tu hành cũng phải kết hợp với nghỉ ngơi, Linh m và Lãm-chan cũng đi, cùng đi đi, đi thôi đi thôi..."

Tính cách Triệu Linh Quân rất quái gở, chuyện này cùng chuyện nàng chỉ biết tu hành từ nhỏ đến lớn có liên quan rất nhiều.

Lâm Tú đã đồng ý với nhạc mẫu đại nhân chăm sóc nàng, nói được thì phải làm được, trước kia hẳn không quan tâm đến Triệu Linh Quân cho lắm, hiện tại hẳn đã nhận ra sai lầm của mình, thường xuyên kéo nàng tham gia hoạt động tập thể trong nhà, ví dụ như đi ra ngoài dạo phố, nấu cơm dã ngoại, cắm trại, mà không phải để một mình nàng ở trong nhà tu hành.

Hiệu quả của việc làm như vậy cũng rất rõ rệt.

Trước kia Triệu Linh Quân ở Lâm phủ, giống như một người ngoài cuộc, sau vài ngày ở chung, nàng dường như đã có chút dung nhập vào cái nhà này.

Thời điểm ăn cơm hôm nay, Linh m cho Lâm Tú một ánh mắt.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Lâm Tú đi vào tòa nhà nọ, một lát sau, Linh m cũng đến đây, chốt cửa lớn lại.

Trong nhà có Triệu Linh Quân, gần phân nửa Lâm phủ đều bị niệm lực của nàng bao phủ, chuyện quan trọng, hai người phải trao đổi ở chỗ này.

Lâm Tú đứng ở trong sân, nhìn nàng hỏi: "Chuyện gì?"

Ở dưới sự trợ giúp của thủy tinh phách, việc tu hành của Triệu Linh m trong những ngày qua có thể nói là đột nhiên tăng mạnh, nhanh hơn cả lúc nàng tu hành ở cực địa, tất cả đều nhờ vào năng lực mà Lâm Tú cho nàng.

Bí mật này, nàng biết, tỷ tỷ không biết, điều này khiến mỗi lần nàng đối mặt với tỷ tỷ, trong lòng đều có chút băn khoăn.

Nàng nhìn Lâm Tú, hỏi: "Chuyện này, người vẫn không nói cho tỷ tỷ, là không tin nàng sao?"

Thật ra Lâm Tú cũng không phải là không tin Triệu Linh Quân, mặc dù hai người không phải vợ chồng chân chính, nhưng tín nhiệm của Lâm Tú đối với nàng, thật ra không thua bất kỳ ai, chỉ là không hiểu sao, hắn không cần phải cố ý đi nói chuyện này cho Triệu Linh Quân, giống như đang khoe khoang rằng hắn lợi hại bao nhiêu...

Hơn nữa nàng cũng chưa từng hỏi.

Linh m nhìn hắn, có chút chờ mong nói: "Nếu tỷ tỷ cũng có năng lực thứ hai đó, tốc độ tu hành của nàng sẽ nhanh hơn, đến

lúc đó, chúng ta cũng có thể báo thù nhanh hơn...

Nghe Linh m nói, Lâm Tú cũng có chút động tâm.

Có một vị cấp Thiên, Lâm gia mới có thực lực chính thức đặt chân ở Đại Hạ, Triệu Linh Quân cấp Thiên, gia tộc quyền quý ở Đại Hạ, ai nhìn thấy mà không rung động?

Nhưng đối với bản thân Lâm Tú mà nói, đương nhiên hắn không hy vọng Triệu Linh Quân tu hành quá nhanh, ít nhất trước khi hắn đuổi kịp nàng, nàng không được cách hắn càng ngày càng xa.

Hắn thở ra một hơi, nói với Linh m: "Để ta suy nghĩ lại."

Khi hai người đi ra khỏi tòa nhà này, định trở về Lâm phủ, vừa mới đi được mấy bước, bước chân Lâm Tú bỗng dừng lại, Linh m hỏi: "Sao vậy?"

Lâm Tú quay đầu nhìn về một chỗ nào đó, nói: "Có người đang theo dõi chúng ta."

Ánh mắt Triệu Linh m nhìn qua, đúng lúc nhìn thấy trên lầu hai của một tòa trà lâu, một đôi tay vội vàng đóng cửa sổ ở nơi đó.

Chương 897: Lời cho người (1)

Triệu Linh m hừ lạnh một tiếng, nói: "Ta muốn xem, ai có lá gan lớn như vậy!"

Nàng sải bước nhanh chóng tiến vào trà lâu, đi đến phòng nào đó ở lầu hai, một cước mở cửa phòng.

Sau đó vẻ mặt nàng liền ngây dại.

Lâm Tú theo sát đi đến, vẻ mặt cũng ngây dại.

Có bốn người trong nhĩ gian trà lâu.

Theo thứ tự là cha mẹ hắn, cùng cha mẹ Linh m.

Sáu người nhìn nhau, bầu không khí dần dần trở nên xấu hổ...

Lúc bước ra chỗ tòa nhà nọ, Lâm Tú đã nhận ra một ánh mắt không bình thường từ một hướng nào đó.

Đây vốn đến từ cảm giác nhạy bén của cấp Địa thượng cảnh.

Nếu chỉ có một mình hắn, theo thói quen của hắn, có lẽ sẽ phái một con chim đi điều tra trước.

Nhưng có Linh m ở bên cạnh, hơn nữa nàng còn không chút do dự đã đi lên, mọi chuyện liền biến thành cục diện hôm nay.

Phong ba này hoàn toàn là tự chui đầu vô lưới.

Linh m nhìn bọn họ, ngạc nhiên nói: "Cha, nương, sao mọi người lại ở đây?"

Làm sao nàng cũng không ngờ đến, theo dõi hành tung của bọn họ lại có thể là cha mẹ của nàng cùng cha mẹ của Lâm Tú.

Vẻ mặt Võ An hâu phu nhân Thẩm Thục đầy phức tạp, nhìn nữ nhi của mình, hỏi ngược lại: "Chúng ta còn phải hỏi các người, các người ở đây làm cái gì?"

Lâm Tú phát hiện ánh mắt của mẫu thân mình nhìn hấn cũng có chút kỳ lạ, không phải thăm oán, mà có một chút trách cứ khiến hấn có cảm giác hơi kỳ quái.

Ánh mắt Bình An Hâu mơ hồ, Võ An Hâu mày nhíu lại, trong ánh mắt có chút tức giận, nhưng nhiều hơn là bất đắc dĩ.

Linh m nhìn bọn họ, lẩm bẩm nói: "Chúng, chúng con có một số chuyện quan trọng cần bàn bạc."

Nàng cũng không trực tiếp nói cho bọn họ sự thật, chuyện này liên quan đến bí mật lớn nhất của Lâm Tú, ngay cả tỷ tỷ cũng không biết, nàng đã đồng ý với Lâm Tú không nói cho bất kỳ kẻ nào.

Lúc này, Lâm Tú lại nói với nàng: "Không sao, ta vốn cũng định nói cho họ."

Lúc nói, hấn đã bố trí một vách chắn cách âm ở đây.

Vợ chồng Võ An hâu liếc nhìn Lâm Tú, định nói rõ với bọn họ sao?

Hấn đã cưới một nữ nhi của bọn họ, còn muốn cưới một nữ nhi khác của bọn họ?

Nếu Lâm Tú đã muốn như vậy, Linh m cũng không có gì băn khoăn, thở ra một hơi, nói: "Thật ra..."

Võ An Hâu khoát tay, nói: "Không cần, việc đã đến nước này, chúng ta chỉ có một yêu cầu, bất luận như thế nào, đừng làm tổn thương Linh Quân"

Linh m tỏ vẻ nghi hoặc, chuyện đó có liên quan gì đến tỷ tỷ à?

Nói bí mật này cho tỷ tỷ, vì sao lại tổn thương đến tỷ tỷ?

Nàng vươn hai tay, trên một bàn tay có hàn khí lượn lờ, trên một bàn tay khác lại ngưng tụ ra một cái bóng nước, vợ chồng Võ An Hầu cùng Bình An Hầu nhìn đến sùng sốt, nhất thời quên luôn chuyện của nàng và Lâm Tú.

Không phải năng lực của Linh m là băng à, sao nàng có thể khống chế nước được?

Hay nàng là song năng lực giả vô cùng hiếm thấy?

Sao có chuyện trùng hợp đến như vậy, từ trước đến nay ở Đại Hạ, hai song năng lực giả duy nhất, đều xuất hiện ở trong nhà bọn họ?

Linh m nhìn các nàng, giải thích nói:
"Năng lực dị thuật của hắc có thể có được năng lực của người khác, cũng có thể cho những người khác, vừa nãy chúng con ở đây, đều là vì chuyện này."

Trên mặt của hai cặp vợ chồng đều lộ vẻ khiếp sợ cùng mờ mịt.

Chuyện này không chỉ ngoài dự đoán của bọn họ, còn phá vỡ nhận thức của bọn họ.

Năng lực dị thuật là trời sinh vốn có, cho người khác năng lực, đây là năng lực của thần thánh trong truyền thuyết.

Mãi cho đến nửa canh giờ sau, ba mươi mấy năm qua, Chu Quân không thể thức tỉnh năng lực dị thuật nào, lại ngưng tụ ra một cái bóng nước ở trong lòng bàn tay, bọn họ mới

có thể tin, thật sự có năng lực thần kỳ như vậy.

Lâm Tú nói với nàng: "Nương, người dùng dị thuật thủy để tu hành đến cấp Huyền trước, sau đó con lại đổi thành dị thuật chữa trị cho người. Mặc dù năng lực chữa trị không có uy lực gì cả, nhưng có thể để người ta kéo dài tuổi thọ, bách bệnh không xâm, dung nhan không già, thanh xuân vĩnh cửu."

Chu Quân ở phía trước không nghe vào được gì, nhưng giờ phút này tiếng vọng bên tai nàng chỉ có dung nhan không già, thanh xuân vĩnh cửu...

Tám chữ này, hấp dẫn trí mạng đối với nữ nhân.

Nhất là đối với các nàng đã sắp không còn trẻ nữa.

Chu Quân có thể cảm nhận rõ ràng, làn da của nàng đang dần dần trở nên nhão ra, không còn căng chặt, nếp nhăn nơi khóe mắt, mấy năm trước đã bắt đầu xuất hiện, tuy nhiên đây là chuyện bình thường của con người, là những chuyện mà những nữ nhân đều phải trải qua trong cuộc đời, nhưng ai lại không muốn vĩnh viễn trẻ mãi chứ?

Không chỉ có Chu Quân, ngay cả Thẩm Thực cũng động tâm.

Lâm Tú tiếp tục nói: "Giao cho người khác năng lực không phải dễ, cần một khoảng thời gian để nghỉ ngơi, hai ngày sau mới có thể cho nhạc mẫu đại nhân"

Chương 898: Lời cho người (2)

Thẩm Thục vội vàng nói: "Không vội, không vội..."

Chuyện này đến phiên vợ chồng Võ An Hầu xấu hổ.

Thì ra Lâm Tú đang giúp Linh m tu hành.

Bọn họ lại có thể nghi ngờ hấn như vậy.

Lúc này, là các nàng đa tâm.

Tính tình của Linh Quân cùng Linh m, cũng không phải loại tiểu thư khuê các, hấn không chỉ bao dung Linh Quân không hiểu nhân tình, mà còn bao dung Linh m không hiểu chuyện, lại bị bọn họ nghi ngờ, chuyện này khiến bọn họ cảm thấy vô cùng có lỗi với Lâm Tú.

Võ An Hầu giật mình nói: "Khó trách tốc độ tu hành của Linh Quân hai năm nay lại nhanh như vậy, thì ra là nàng có năng lực thứ hai"

Lâm Tú ngẩn ra, lúng túng nói: "Ặc, nàng không có..."

Tốc độ tu hành của Triệu Linh Quân nhanh như thế, là do chính thiên phú dị bẩm của nàng, không liên quan đến Lâm Tú.

Bốn tầm mắt lại nhìn về phía Lâm Tú cùng Linh m.

Lâm Tú giải thích nói: "Con cũng vừa mới có được năng lực này, trước tiên thử nghiệm trên người của Linh m, nếu thành công, lại thử với Linh Quân" Giờ phút này, Lâm Tú đã suy xét rõ ràng.

Dưới cấp Thiên, đều là con sâu cái kiến.

Hiện tại ở Lâm gia, quả thật cần một vị cường giả cấp Thiên, mới hoàn toàn có được địa vị ở Vương đô.

Trước hết hãy gạt ân oán cá nhân giữa hắc cùng Triệu Linh Quân sang một bên, nàng càng mạnh, đối với kế hoạch của bọn họ càng có lợi, đối với Lâm gia cũng càng có lợi.

Công là công, tư là tư, hắc không thể vì tư mà phế công.

Hơn nữa hắc đã tính toán, bây giờ hắc đã sắp đánh ngang tay với Triệu Linh Quân, tốc độ tu hành căn bản của nàng gấp sáu lần Lâm Tú, hai năng lực cộng lại cũng chỉ gấp mười hai lần. Các loại năng lực bây giờ của Lâm Tú, cộng với dị thuật bản Hấp tinh đại pháp, hắc không có cách tính toán bội số tu hành cụ thể.

Nhưng ba mươi lần thì vẫn có.

Ba mươi đối với mười hai, ưu thế sẽ ở phía hắc.

Trước khi rời khỏi đây, Lâm Tú còn cố ý dặn dò bọn họ, chuyện này tạm thời vẫn cần giữ bí mật.

Lấy thực lực của Lâm Tú cùng Triệu Linh Quân hiện tại, còn chưa tới mức muốn làm gì thì làm, vợ chồng Bình An Hầu cùng vợ chồng Võ An Hầu đương nhiên biết tầm quan trọng của chuyện này, ngược lại còn khuyên Lâm Tú, lúc khai triển năng lực này nên cẩn thận, không phải người vô cùng tín nhiệm, không được truyền thụ năng lực.

cẩn thận là đúng, nhưng tình huống hiện tại, cũng đã không còn như trước nữa.

Lâm Tú còn nghĩ, đợi đến lúc thời cơ chín mùi, sẽ cho Hạ Hoàng năng lực chữa trị, để hấn đổi thêm nhiều lần tứ hôn.

Dù sao, nghiêm túc mà nói, Lâm Tú cũng phải gọi hấn ta một tiếng phụ hoàng.

Nhưng Hạ Hoàng có thân phận đặc biệt, hơn nữa thân thể cũng rất cứng rắn, chuyện này cũng không cần sốt ruột, chờ hai năm nữa hấn cấp Thiên cũng không muộn.

Lúc đó, hấn hoàn toàn không còn băn khoăn gì nữa.

Trở lại Lâm phủ, sau một ngày nghỉ ngơi.

Lâm Tú vừa mới đi đến phòng Triệu Linh Quân, nàng liền mở to mắt, lập tức nói: "Ta không đói bụng, cũng không khát, không ăn trái cây, không muốn ra ngoài đi dạo phố, không đi tiết thanh minh, không có chuyện gì khác, ta sẽ tiếp tục tu hành..."

Lâm Tú nhìn nàng, chỉ thản nhiên nói: "Gặp ở Vân Sơn."

Nói xong, hấn liền xoay người, bay lên không trung, trong phút chốc biến mất ở phía chân trời.

"Niệm lục..."

Triệu Linh Quân nhìn về hướng Lâm Tú biến mất, ánh mắt khẽ động, trầm mặc một lát, cũng chậm rãi đi ra khỏi phòng, hóa thành một cái bóng trắng, bay về phía Vân Sơn.

Ở sâu trong Vân Sơn.

Bên trong một sơn cốc, khi thì sấm chớp loạn xạ, khi thì gió bão gào thét, mặt đất nứt nẻ, vô số dây leo vung vẩy, truyền đến từng trận tiếng xé gió, chỉ một lát, khắp sơn cốc đã hoang tàn đổ nát...

Triệu Linh Quân lơ lửng trên hư không, trải qua một trận kịch chiến vừa rồi, lồng ngực nàng phập phồng kịch liệt, sau khi hơi bình phục một chút, nhìn Lâm Tú phía đối diện, trầm mặc hồi lâu, hỏi: "Đây là bí mật của ngươi sao?"

Lâm Tú không nói gì, thân thể biến mất tại chỗ, ngay sau đó xuất hiện ở trước mặt nàng, đánh ra một chuồng, dưới một chuồng này, ngay cả không gian chung quanh cũng xuất hiện một chút mờ mịt.

Nhưng mà, một chuồng này còn chưa chạm vào thân thể của Triệu Linh Quân, đã đình trệ không tiến lên.

Nhưng sau một cái chớp mắt, phía trên bàn tay Lâm Tú, xuất hiện khói đen.

Vách chắn của niệm lực nọ bị dị thuật bóng tối cắn nuốt tạo ra một lỗ hổng.

Ngón tay Lâm Tú điểm nhẹ, một đạo kim quang bắn ra, một khối nham thạch cách xa mấy chục trượng, bị kim quang đánh trúng, đột nhiên nổ tung.

Đồng thời, bên tai Triệu Linh Quân, một sợi tóc đen chậm rãi rơi xuống.

Lâm Tú nhìn nàng, nói: "Ngươi thua."

Triệu Linh Quân gật đầu, nói: "Ta thua" Nghe câu này, Lâm Tú liền nằm thẳng tắp trên đất, ngay cả một ngón tay cũng không muốn động.

Chương 899: Lời cho người (3)

Mặc dù hần đã lật ra con át chủ bài, nguyên lực đã cạn kiệt, mới ở dưới tình huống xuất hiện bất ngờ kia, thắng Triệu Linh Quân.

Nhưng cũng là thắng.

Đợi thật lâu, rốt cuộc đã chờ được ngày hôm nay.

Thoải mái.

Hần nằm trên đất, ngẩng đầu nhìn Triệu Linh Quân, sau khi thở phào nhẹ nhõm, hỏi: "Trong ngũ hành, phong, lôi, băng, không gian, ánh sáng, bóng tối, người muốn cái nào?"

Triệu Linh Quân nhìn hần, hỏi: "Cái gì?"

Lâm Tú cảm khái nhìn nàng, nói: "Gả cho ta, thật sự lời cho người..."

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, lôi, băng, âm, không gian, ánh sáng, bóng tối...

Từng luồng sức mạnh khác nhau tàn phá sơn cốc một cách bừa bãi.

Lâm Tú lại một lần nữa thi triển hết các năng lực cấp Thiên, để cho Triệu Linh Quân lựa chọn.

Thích cái nào lấy cái đó.

Suy nghĩ một hồi, hần tiếp tục nói: "Trong số những năng lực đó, ta đề cử dị thuật không gian và dị thuật bóng tối, hai loại năng lực này, có thể tu luyện ở bất cứ nơi nào bất cứ thời gian nào, cũng có thể cân nhắc đến dị thuật ánh sáng..."

Lâm Tú hiểu rất rõ sức mạnh trong cơ thể mình.

Triệu Linh Quân vốn đã có niệm lực, nếu muốn tăng thêm sức tấn công thì có thể chọn ánh sáng, còn muốn dễ tiện tu hành thì không gian và bóng tối là sự lựa chọn tốt nhất.

Triệu Linh Quân nhìn Lâm Tú như hiểu được ý hẩn.

Những năng lực này, chỉ cần nàng muốn, Lâm Tú đều có thể cho nàng.

Nàng nghĩ ngợi rồi hỏi: "Chỉ có thể chọn một thôi sao?"

Lâm Tú liếc nàng: "Tạm thời chỉ có thể chọn một, sau này thì chưa biết..."

Trên đường phố Vương Đô.

Lâm Tú và Triệu Linh Quân tay trong tay xuống phố thu hút sự chú ý của vô số bá tánh.

Tuy bộ hạ ban hôn cho hẩn rất nhiều, nhưng đây dường như không ảnh hưởng đến mối quan hệ vợ chồng của hẩn, Triệu thiên kiều và hẩn vẫn ân ái như thế, cho dù là đi trên đường, tay của bọn họ vẫn nắm chặt nhau.

Sau khi trở về Lâm phủ, Lâm Tú buông tay Triệu Linh Quân ra.

Trong tất cả các năng lực, lựa chọn cuối cùng của Triệu Linh Quân chính là không gian.

Chuyện này nằm ngoài dự đoán của Lâm Tú, có thêm một năng lực, đối với nàng mà nói, điều quan trọng là, không phải thêm một phương thức tấn công, mà là thêm một phương thức tu hành, nhìn từ góc độ này,

dị thuật không gian và bóng tối chắc chắn là năng lực tốt nhất.

Sau khi đánh bại Triệu Linh Quân, Lâm Tú bắt đầu tu hành, động lực dường như không đủ như trước đây nữa.

Trước đây, mỗi khi nghĩ đến việc đê Triệu Linh Quân xuống đất mà giày vò, phá hủy tất cả lòng kiêu hãnh của nàng, lúc đó hấn tràn đầy khí thế, bao nhiêu cực khổ cũng có thể kiên trì.

Sau khi chính miệng Triệu Linh Quân nhận thua, việc tu hành của Lâm Tú cứ không khá hơn.

Đúng lúc A Kha trở về, hôm nay hấn không có tu hành, định đưa bọn họ cùng ra ngoài thành dạo chơi.

Lâm Tú đang đợi bọn họ bên cạnh thuyền hoa, khi Triệu Linh Quân đi tới, Lâm Tú kinh ngạc nhìn nàng hỏi: "Người đây là..."

Triệu Linh Quân hỏi ngược lại: "Không phải đi ngoài thành chơi sao?"

Lâm Tú kinh ngạc nói: "Người cũng đi?"

Nhìn thấy ánh mắt của Triệu Linh Quân, hấn lại nói thêm: "Người không ở nhà tu hành sao?"

Triệu Linh Quân nhìn Lâm Tú, mấy ngày trước vì không muốn nàng tu hành thật tốt, hấn đã phí bao nhiêu tâm tư, bây giờ sao lại đột nhiên quan tâm việc tu hành của nàng?

Vốn dĩ nàng cũng không cảm thấy việc tu hành quá nhàm chán, nhưng từ chuyến đi Giang Nam và Đông Hải vừa rồi, mấy ngày trước lại bị hấn dùng đủ lý do đưa đi

chơi, thời gian lâu dần, cũng cảm thấy ngoài việc tu hành, nên tìm một sở thú vui khác.

Càng hưởng hồ, trước đây nàng chỉ có một mình.

Bây giờ có người chia sẻ áp lực với nàng, nàng đâu cần mệt mỏi như vậy nữa...

Lâm Tú thuyết phục nàng: "Người có thiên phú tốt như vậy, nếu không tu hành cho tốt, thì đúng là lãng phí phần thưởng mà thượng đế ban tặng, hay là người ở nhà tu hành đi, tranh thủ sớm ngày đạt được cấp Thiên, ta đã chuẩn bị hết cho người những thứ dùng để đột phá cảnh giới rồi." Quả thật trước đây Lâm Tú không mong Triệu Linh Quân sẽ xuất sắc như thế.

Nhưng bây giờ không còn như trước nữa, hắn đã đánh bại được nàng rồi, nút thắt trong lòng đã được giải, dường như nàng càng xuất chúng thì càng tốt, càng cố gắng thì càng tốt, nàng cố gắng rồi, hắn cũng không cần phải cố gắng nữa.

Cố lên, Linh Quân!

Lâm Tú nghĩ thì rất hay, nhưng cuối cùng Triệu Linh Quân vẫn không chịu nghe lời hắn.

Nàng liếc Lâm Tú một cái rồi bay lên thuyền hoa.

Thuyền hoa dừng lại dưới bãi cỏ chân núi Vân Sơn, nàng và Thiên Diệp Lãm đứng ở bên cạnh con suối nhỏ, vừa nói vừa cười, Lâm Tú nghĩ, có phải cũng nên cho Lãm-chan đó năng lực thứ hai không.

Sống chung với nhau lâu như vậy, đương nhiên hắn có niềm tin với Thiên Diệp Lãm,

thiên phú của nàng có thể coi là tốt hơn
đám người Linh m, thiên phú cao như vậy,
không tu hành thì lãng phí quả.

Chương 900: Ôm ấp

Nếu nàng có thể xuất sắc như Triệu Linh Quân, tạo ra được hai cấp Thiên, há chẳng phải càng tốt hơn sao?

Trước mắt trong nhà, tài năng của Thái Y là có hạn nhất, cho dù như thế, Lâm Tú cũng dùng nguyên tinh và thủy tinh phách giúp nàng ta đạt được cấp Địa, thiên phú dị thuật của A Kha cũng không yếu, nàng chỉ bị hạn chế năng lực, Lâm Tú cho nàng năng lực không gian trước, sau khi nàng trở về, lại đổi thành dị thuật thủy, nàng cũng đột phá đến cấp Địa một cách nhanh chóng.

Nhưng mà như thế thì thủy tinh phách của Lâm Tú cũng còn lại không nhiều.

Có đám người Linh Quân, tương lai Lâm gia có hi vọng rồi, chỉ có điều thiếu cấp Thiên, nên phải ngấm ngấm chịu đựng gần hai năm.

Cấp Thiên là ranh giới lớn nhất trên con đường tu hành dị thuật, một cường giả cấp Thiên có thể dễ dàng phá hủy cả một tòa thành, bởi vì lực phá hoại quá mạnh, ngoại trừ ngũ đại vương triều ra, những quốc gia khác không cho phép xuất hiện cấp Thiên.

Ngũ đại vương triều độc chiếm tất cả tài nguyên của đại lục, những quốc gia đó cũng không thể bồi dưỡng ra cấp Thiên.

Ngũ đại vương triều tuy có lục đục, đấu đá với nhau đủ kiểu, nhưng khi gặp phải chuyện này thì lại rất đoàn kết.

Hơn mười năm trước, Đại Ú từng vì vụ tranh giành tài nguyên, mà diệt cả một tiểu

quốc.

Nhưng điều mà Đại U không ngờ được là, nước nhỏ huy động sức lực cả nước, âm thầm bồi dưỡng ra một cấp Thiên.

Đất nước bị diệt, thân nhân đều bị giết hết, cường giả cấp Thiên đó vốn không hoàn toàn phát điên, cũng không bị khiển trách ở liên minh các nước, một mình hấn đến quốc đô của Đại U, tự bạo ở nơi tập trung nhiều quý tộc cư trú nhất Đại U.

Lần đó, dân thường của Đại U thiệt hại rất ít, nhưng quý tộc lại thương vong rất nặng nề.

Quý tộc không quan tâm đến tính mạng của bá tánh, nhưng lại quan tâm đến tính mạng của mình, không ai muốn cường giả cấp Thiên tự bạo trong nhà mình, nhờ bài học đó, bọn họ càng không cho phép những nước nhỏ khác xuất hiện cấp Thiên, nước lớn với mấy nước dựa hơi nước lớn cũng mặc nhận không cho phép cấp Thiên tham chiến.

Thế nhưng, tuy cấp Thiên sẽ không dễ dàng động thủ, nhưng lại là lực lượng chiến lược rắn đe nhất của một quốc gia.

Đây cũng là một lý do quan trọng tại sao hoàng gia của các quốc gia không thể tách rời với thế lực.

Không thể lãng phí tài năng của Thiên Diệp Lãm.

Một mình nàng thất thần nhìn ra khe nước, Lâm Tú đi tới phía trước, hỏi: "Có phải đang nhớ nhà không?"

Không giống Triệu Linh Quân, hấn luôn rất quan tâm tới Thiên Diệp Lãm.

Một mình nàng ngàn dặm xa xôi gả đến nước khác, bên cạnh không có người thân bạn bè, nếu bản thân hấn không quan tâm nàng một chút, nàng rất dễ biến thành Quý phi nương nương lúc trước.

Huống chi, cùng là hôn nhân ngoài mặt, Lãm-chan tốt hơn ai đó nhiều.

Người thiện lương nên được đối đãi hiền lành.

Ai đó chỉ cần cố gắng tu hành là được rồi.

Thiên Diệp Lãm nhìn Lâm Tú, khẽ lắc đầu.

Ngoài phụ mẫu, Thiên Diệp gia đã không còn gì khiến nàng lưu luyến nữa.

Cuộc sống ở Lâm gia thực sự thoải mái hơn nhiều so với ở Phù Tang.

Có nhiều người cùng tu hành, hơn nữa mọi người đều rất thân thiện, nàng rất thích nơi này.

Chỉ là nàng có chút mơ hồ về tương lai mà thôi.

Trước khi đến đây, nàng tưởng mình có thể giống với Quân, một lòng tu hành.

dần dần nàng nhận ra rằng mình không thể giống như Quân.

Dường như nàng thật sự thích Lâm-kun rồi.

Nhưng mà lúc đầu, nàng chỉ muốn thoát khỏi cảnh khó khăn mà thành hôn giả, nhưng không biết từ đâu, có một bóng người đã ngự trị trong lòng nàng, xưa cũng không đi.

Có lẽ, là khi hấn vì nàng chiến đấu với thiên tài Đại U ở Phù Tang.

Có lẽ, là sau khi đến đây, hấn chăm sóc nàng từng li từng tí như vậy, đổi phòng của nàng theo phong cách Phù Tang, trong sân nàng cũng trồng cây hoa anh đào.

Hoặc là, những ngày này, những thứ nhỏ nhặt lúc hai người ở bên nhau, khiến bóng dáng đó càng đi vào lòng nàng hơn.

Nàng bắt đầu có chút hối hận, lúc đầu sao lại nói như thế...

Nàng nên làm gì bây giờ?

Nhìn lấy nét mày buồn bã của Thiên Diệp Lãm, trong lòng Lâm Tú quyết định, lần sau khi đi Đông Hải sẵn tiện đưa nàng đến Phù Tang, đợi khi về đến Vương Đô mới đón nàng về.

Sau đó, hấn nói với Thiên Diệp Lãm: "Lãm-chan, tối nay khoan hãy ngủ sớm, ở phòng chờ ta, ta có thứ muốn cho nàng"

Thiên Diệp Lãm nhìn hấn, sững sờ một lúc rồi hỏi: "Cái... cái gì?"

Lâm Tú nở nụ cười bí hiểm nói: "Buổi tối nàng sẽ biết..."

Cho nàng năng lực cần phải có thời gian, hơn nữa sau khi cho xong, hấn sẽ trở nên yếu ớt, tối trước khi ngủ mới cho nàng ấy, ngủ một giấc dậy có thể hồi phục khá khá rồi, kế hoạch của Lâm Tú vô cùng hợp lý.

Hấn cũng đã nghĩ xong việc cho Lãm-chan năng lực rồi, dị thuật không gian và bóng tối có thể giúp tối đa hóa thiên phú của nàng ấy.

Chương 901 → 950

Chương 901: Ôm ấp (2)

Thiên Diệp Lãm nhìn bóng lưng Lâm Tú rời đi, dường như nghĩ đến gì đó, mặt dần dần trở nên đỏ hơn...

Đêm.

Trước khi đến phòng Ngung Nhi, Lâm Tú đến phòng của Thiên Diệp Lãm trước.

Diệp Thiên Lãm ngồi bên mép giường, khẽ cúi đầu.

Lâm Tú đi đến bên cạnh nàng, nắm lấy tay nàng, giải thích chỉ bằng hành động, hẳn muốn làm gì, nàng lập tức biết ngay.

Diệp Thiên Lãm nhìn Lâm Tú nắm lấy tay mình, sắc mặt ửng đỏ, nghĩ đến những lời Minh Hà thường hay nói với nàng.

Con gái, phải dũng cảm tranh giành hạnh phúc cho mình, phải nắm bắt cơ hội...

Lâm Tú đang định truyền năng lực cho nàng, Thiên Diệp Lãm đột nhiên đứng dậy, nhẹ nhàng ôm lấy hắn.

Hắn hơi sững sờ, lại nghe Diệp Thiên Lãm ngượng ngùng nói:

"Lâm-kun, người, cuối cùng người cũng đến tìm ta rồi sao?"

Chuyện xảy ra bất ngờ, Lâm Tú có chút không phản ứng kịp.

Hắn nắm tay Lãm-chan, chỉ là muốn truyền năng lực cho nàng.

Sao đột nhiên lại ôm rồi.

Lâm Tú cúi đầu nhìn dáng vẻ xấu hổ có chút vui mừng của Thiên Diệp Lãm, nhanh chóng hiểu ra vấn đề.

Đâu phải là hấn không hiểu tâm tư của con gái, đều viết hết lên trên mặt rồi kìa.

Nói theo lương tâm, tuy hấn với Thiên Diệp Lãm không phải là vợ chồng thực sự, nhưng hấn đối xử với nàng ấy không kém gì đám người Ngung Nhi, cho dù có là một tảng băng, lâu dần cũng bị tan chảy thôi.

Cũng chỉ có Triệu Linh Quân lòng dạ sắt đá, quen thói ăn chùa, đối tốt với nàng như thế nào cũng uống công.

Một đến chết đi sống lại để cho nàng năng lực thứ hai, cuối cùng cả câu cảm ơn cũng không có.

Dạo gần đây, hấn vốn không có ý định với Lãm-chan, nhưng ý định thì không bằng sự thay đổi, bây giờ nàng cũng đã chủ động rồi, nếu hấn chần chừ, chẳng phải ngốc lăm sao?

Lâm Tú ôm eo nàng nói: "Xin lỗi, bây giờ ta mới đến tìm nàng"

Thiên Diệp Lãm nhanh chóng lắc đầu nói: "Không thể trách Lâm-kun được, Lâm-kun đối xử với ta rất tốt, là ta, là ta đòi hỏi quá nhiều, ta quá tham lam rồi..."

Thiên Diệp Lãm cứ tự ti kèm một chút thận trọng, cẩn thận đến mức Lâm Tú có chút thương xót cho nàng.

Nàng có chuyện gì, cứ thích giấu ở trong lòng, có thể nói ra những lời này đã là không dễ dàng.

Bước tiếp theo đây, cần Lâm Tú ra tay rồi.

Hấn nhìn ánh mắt Thiên Diệp Lãm, thì thầm vào tai nàng một câu.

Thiên Diệp Lãm đỏ mặt, không dám nhìn hấn, nói nhỏ: "Ta, ta bằng lòng, ta muốn trở thành thê tử thật sự của Lâm-kun..."

Một lúc sau, đèn trong phòng này lặng lẽ tắt.

Trong một cung viện khác, hai mắt Triệu Linh Quân từ từ mở ra.

Không phải nàng tò mò gì, chỉ là lúc tu hành, niệm lục bao phủ mọi thứ trong phạm vi đều không tránh khỏi cảm nhận của nàng, vốn dĩ nàng không muốn như thế, nhưng lại không có cách nào tránh đi.

Nàng khẽ thở dài.

Ngay cả Thiên Diệp cũng đắm chìm rồi.

Bất ngờ là, nó lại rất hợp lý.

Sự thật đã sớm chứng minh, hấn không thể giữ được tình bạn thuần khiết khi ở bên cạnh nữ tử.

Công chúa Minh Hà như thế, Thiên Diệp như thế, ngay cả Linh m cũng thích hấn.

Hấn quả thực rất hấp dẫn phụ nữ, đẹp trai lại có năng lực hiếm có, quan trọng nhất là biết cách chăm sóc người khác, ngay cả bản thân Triệu Linh Quân cũng phải thừa nhận rằng Lâm Tú rất giỏi chăm sóc mọi người.

Mấy ngày nay không có hấn mang trái cây tới, nàng thậm chí có chút thất vọng.

Đêm nay, thấy Thiên Diệp cũng đắm chìm rồi, trong lòng nàng dâng lên một loại cảm giác khó mà diễn tả được.

Ban đầu, nàng cũng ở trong hoàn cảnh giống như Thiên Diệp.

Bây giờ chỉ còn mình nàng thôi.

Họ có thể tiếp tục như thế này, một năm, hai năm, nhưng mười năm, hai mươi năm, cả đời thì sao?

Khi nhắm mắt lại, nàng đã không thể nào tĩnh tâm tu hành nữa.

Ngày hôm sau khi Lâm Tú thức dậy, Thiên Diệp Lãm đã thức dậy rồi.

Nàng chuẩn bị đồ cho Lâm Tú tắm rửa, giúp hắn mặc quần áo vào, khuôn mặt xinh xắn càng thêm hồng hào, thanh tú, mái tóc vốn được buộc lên cũng xõa ra sau.

Dù kết hôn đã lâu nhưng đến tối hôm qua, họ mới hoàn thành các bước của việc kết hôn.

Cho Thiên Diệp Lãm năng lực thứ hai bằng cách bình thường, Lâm Tú cũng không cảm thấy mệt như thế.

Bên trong cung viện, hoa anh đào nở rộ, đàn bướm bay lượn giữa những bông hoa, thế giới dường như trở nên tươi đẹp hơn một chút.

Nhưng vẻ đẹp này lại bỗng chốc bị phá vỡ khi vừa nhìn thấy ánh mắt oán hận của Ngung Nhi.

Nàng nhìn Lâm Tú một lúc, rồi xoay người đi vào trong cung viện của mình.

Lâm Tú đuổi theo vào trong tấm điện của nàng, Tiết Ngung Nhi ngồi ở bên giường, chỉ liếc mắt nhìn Lâm Tú một cái đã quay đầu đi.

Hắn ngồi xuống bên cạnh nàng, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng và nói: "Đêm hôm qua là tình

huống đặt biệt, đêm hôm nay và đêm mai ta ở cùng nàng được không..."

Tiết Ngung Nhi uất ức nói: "Hôm qua ta đợi chàng cả đêm..."

Lâm Tú nói: "Cộng thêm ngày một nữa..."

"Quyết định vậy đi"

Chương 902: Ta còn không biết cha người

Đêm qua khiến Ngung Nhi đợi suốt cả đêm, mấy ngày nay đương nhiên phải bù đắp cho nàng rồi, sau khi ăn cơm xong, Lâm Tú cùng nàng đến Tiết gia.

Ngung Nhi ở trong phòng nói chuyện với cha mẹ, Lâm Tú thì đi ra sân, Tiết lão quốc công ngồi cạnh bàn đá trong sân, nhìn Lâm Tú, lập tức vẫy tay nói: "Cháu rể, mau tới đây uống vài ly với lão phu."

Khi Lâm Tú và Ngung Nhi trở về, Tiết lão quốc công rất vui mừng, uống hết ly này tới ly khác.

Tinh thần của hắn ta vẫn rất tốt, nhưng trên người đã hiện rõ dáng vẻ già nua cần cỗi.

Cường giả cấp Thiên đương nhiên rất mạnh, nhưng bọn họ vẫn là thân xác bình phàm, không tránh được sự bào mòn của thời gian, sinh lão bệnh tử.

Lúc đầu khi hắn ta đưa Ngung Nhi vào cấp Địa, cái giá là hao tổn đến sức khỏe, không những khiến tu vi của hắn khó tiến bộ, thọ nguyên cũng sẽ bị tổn thất.

Mỗi lần Lâm Tú nhìn thấy hắn ta, hắn ta dường như già hơn lần trước vài phần.

Hình như uống hơi gấp, Tiết lão quốc công đặt ly rượu xuống, ho mấy tiếng, Lâm Tú vội vàng đáp: "Tiết lão, hay là uống ít một chút đi"

Tiết lão quốc công xua tay nói: "Hôm nay lão phu rất vui, uống thêm vài ly có làm sao?"

Lại nhấp một ngụm rượu, hấn nói với Lâm Tú: "Yên tâm, trước khi các người lên cấp Thiên, lão phu vẫn chưa thể chết đâu, nhân lúc còn uống được hai năm nữa, thì uống nhiều một chút, qua hai năm nữa, sợ là không thể động được đến thứ này, ngươi và Ngung Nhi cứ tu hành cho tốt, tranh thủ sớm ngày tu đến cấp Thiên, đến lúc đó, lão phu cũng yên tâm mà đi rồi."

Tiết lão quốc công mỉm cười, như thể đang bàn tới một chuyện hết sức nhỏ nhặt.

Mặc dù giọng điệu hấn ta nói rất bình thản, nhưng lời nói lại rất nặng nề.

Lâm Tú mỉm cười, nói: "Tiết lão yên tâm, ngài có thể sống thêm mấy trăm năm nữa"

Tiết lão quốc công suýt chút nữa bị sặc rượu, sau đó mỉm cười nói: "Ngươi đang an ủi lão phu à, cũng không cần phải như thế đâu, lão phu có thể sống được thêm mười năm nữa cũng cảm tạ ông trời lắm rồi"

Lâm Tú không nói gì, khẽ cười nói: "Có thể cho ta... mượn xem tay của Tiết lão được không?"

Tiết lão quốc công cười nói: "Chẳng lẽ, ngươi cũng biết xem bói toán, muốn tính xem lão phu có thể sống được bao nhiêu năm nữa sao?"

Mặc dù là giọng điệu trêu chọc, nhưng hấn ta vẫn đưa tay về phía Lâm Tú.

Lâm Tú nắm cổ tay của Tiết lão quốc công, hấn lắc đầu cười "Lẽ nào như thế có thể đoán mệnh được sao?"

Nhưng không lâu sau, hấn có chút sững sờ, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, ngạc nhiên nói: "Đây, đây là cái năng lực gì!"

Không biết bao lâu sau, Lâm Tú chậm rãi rút tay về.

Lúc này, Tiết lão quốc công nhận ra có một luồng sức mạnh kỳ lạ trong cơ thể mình.

Hắn ta nhìn Lâm Tú và nghi ngờ nói: "Đây là..."

Sắc mặt Lâm Tú có chút tái nhợt, mỉm cười nói với Tiết lão quốc công: "Tiết lão thử vận chuyển sức mạnh đó xem."

Tiết lão quốc công không hỏi thêm nữa, dùng nguyên lực vận chuyển luồng lực lượng đó.

Nhờ có nguyên lực của cấp Thiên, luồng sức mạnh đó cứ chảy điên cuồng trong cơ thể.

Với luồng sức mạnh đó, mái tóc bạc trên đầu hắn ta dần dần chuyển từ trắng sang đen, làn da xỉn màu cũng đang lấy lại vẻ căng bóng, những nếp nhăn trên khuôn mặt hắn ta cũng từ từ mờ nhạt rồi biến mất, hắn ta nhìn xuống đôi tay gầy như củi khô của mình, cơ bắp tái sinh, lại trở nên cực kỳ cứng cáp.

Điều khiến hắn ta bất an hơn nữa là trong vòng một năm này, hắn ta đã cảm nhận được bức tường tử thần, chính là ở một tương lai không xa.

Nhưng bây giờ, sức khỏe của hắn dường như đã trở lại thời kỳ cường thịnh nhất, bức tường tử thần khó thể vượt qua đó, hắn ta đã không còn cảm nhận được nữa.

Sau vài giây, ông lão đối diện với Lâm Tú đã biến thành một người đàn ông trung niên.

Đánh giá về ngoại hình của hấn ta, vẫn có thể thấy được một chút diện mạo của Tiết lão quốc công.

Hấn ta không còn dáng vẻ già cỗi nữa, từ trong ra ngoài đều hùng hực sức sống.

Một bóng người từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy người đàn ông trung niên đối diện Lâm Tú, sững sốt một chút, lâm bẫm nói: "Vị huynh đệ này, nhìn có chút quen mắt, chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu rồi chẳng?"

Người đàn ông trung niên còn đang bối rối, liếc mắt nhìn người đó một cái, nói: "Tên khốn, ngay cả cha ngươi cũng không nhận ra?"

Tiết Bình nhìn người đàn ông có vẻ trẻ hơn mình, sau một lúc sững sờ, tức giận nói: "Tên khốn kiếp kia, dám giở thói ngang ngược trong Tiết gia sao..."

Tiết phủ.

Đám con cháu Tiết gia kinh ngạc phát hiện tam thúc của họ vậy mà lại quỳ trước cửa viện của gia gia, không biết có chuyện gì, về mặt cũng hết sức bàng hoàng, như thể vừa nhìn thấy điều gì đó khó tin.

Cánh cửa viện đóng chặt, trong viện, Tiết lão quốc công nhìn hai tay của hấn ta, rồi lấy gương đồng ra xem thử, không dám tin vào mắt mình.

Chương 903: Nỗi buồn của Quý phi nương nương

Trong gương đồng, là một gương mặt không hề xa lạ đối với hắn.

Đó chính là hắn của ba mươi năm trước.

Cơ thể của hắn ta, ít nhất là trẻ hơn ba mươi tuổi.

Nguyên lực đó chảy một vòng khắp cơ thể, bệnh cũ của hắn ta lập tức bị diệt hết, sức khỏe cũng hồi phục lại trạng thái tốt nhất như xưa, tinh lực giống như dùng hoài không hết.

Hơn nữa, hắn có thể cảm nhận rõ ràng rằng sau khi có luồng lực lượng này trong cơ thể, tuy thực lực không có cải thiện gì, nhưng thọ nguyên của hắn đã dài hơn rất nhiều.

Thứ gây khó khăn cho cường giả cấp Thiên, không phải là thiên phú, mà là thọ nguyên.

Chỉ cần có đủ thọ nguyên, cho dù có chút thiên phú, cứ tiếp tục tu hành như thế, sớm muộn gì cũng sẽ đột phá thêm một cảnh giới, năm mươi năm không được thì một trăm năm, một trăm năm không được thì hai trăm năm, cứ như thế, rồi sẽ đột phá thôi...

Nên biết, cho dù là cường giả cấp Thiên thượng cảnh, thọ nguyên cũng giống như người bình thường, cao lắm cũng là một trăm năm, còn là dưới tình huống bọn họ biết cách dưỡng sinh.

Nếu cơ thể bị thương tích cũ, hoặc những năm cuối đời bị bệnh tật tấn công, cường giả cấp Thiên cũng chỉ có thể sống được mấy chục năm.

Nhưng lúc này, Tiết lão quốc công cảm thấy bản thân mình vẫn có thể sống thêm một trăm năm nữa.

Một trăm năm đủ để hẩn tu hành đến cấp Thiên thượng cảnh.

Hẩn ta mơ hồ cảm thấy, một trăm năm, dường như cũng không phải là giới hạn thọ nguyên cao nhất của hẩn ta.

Lâm Tú cũng không biết giới hạn tuổi thọ của dị thuật chữa trị của cấp Thiên là bao nhiêu, nhưng chắc chắn là hơn hai trăm năm.

Trong lịch sử, dị thuật giả thức tỉnh loại năng lực này bốn lần đã sống hơn hai trăm tuổi.

Chỉ cần có đủ nguyên lực thì không có năng lực rác rưởi, chỉ có năng lực giả rác rưởi.

Các loại năng lực không phân cao thấp, chỉ có tác dụng khác nhau mà thôi.

Ánh sáng, bóng tối, cùng với niệm lực, chỉ cần có thiên phú nhất định thì có thể trở thành cường giả đẳng cấp đương thời, quét gió gọi mây mấy mươi năm, ảnh hưởng đến sự suy hưng của vương triều, lễ lồi của Đại Lục.

Sức mạnh chữa trị không thể khiến năng lực giả có được sức mạnh hủy thiên diệt địa, thậm chí một dị thuật sư cấp thấp cũng có thể giết được bọn họ, nhưng bọn họ lại có được tuổi thọ vô cùng dài.

Cường giả cùng thời, thậm chí là cường giả đời sau này có cạn kiệt tuổi thọ, cát bụi trở về với cát bụi thì bọn họ vẫn còn sống trên thế gian này.

Năng lực trị liệu không thể thay đổi được tốc độ tu hành của Tiết lão, nhưng có thể giúp hần ta sống đủ lâu, so với thời gian dài đằng trước mắt, thì thiên phú yếu kém chỉ là phù vân.

Năng lực trị liệu của cấp Huyền thượng cảnh đã có thể sống được đến hai trăm tuổi, năng lực trị liệu cấp Thiên, có tăng thọ thêm hai trăm năm, chắc cũng không phải là vấn đề lớn.

Chỉ có năng lực trị liệu không đáng sợ, hay chỉ có dị thuật hóa thôi cũng không đáng sợ, nhưng kết hợp hai cái lại không đơn giản như lấy một cộng một.

Lâm Tú khẽ mỉm cười, nói với Tiết lão quốc công: "Ta và Ngung Nhị, sau này cần Tiết lão chiếu cố cho, người vẫn là nên sống thêm vài trăm năm nữa vậy."

Tiết lão quốc công nhìn Lâm Tú, cũng không hỏi gì, im lặng hồi lâu, mới chậm rãi nói: "Nếu trước đây lão phu có chỗ nào đắc tội, mong người bỏ qua cho, lão phu ở đây bù đắp cho người..."

Khi Lâm Tú thể hiện ra hai loại năng lực của mình, hần vẫn đang đắc ý trong lòng, con mắt của Ngung Nhị đúng là biết nhìn người.

Cho đến hôm nay, hần ta mới nhận ra cháu gái của mình được gả cho người như thế nào.

Có lẽ dùng từ "thần" để hình dung hần mới là càng chính xác.

Một lát sau, cửa viện mở ra, khi Lâm Tú bước ra ngoài, nhìn Tiết Bình đang quỳ,

mỉm cười nói: "Tam thúc, gia gia gọi người vào trong."

Tiết Bình sợ hãi bước đi, lo lắng nhìn bóng người đang ngồi cạnh bàn đa.

Lúc này, đầu tóc của phụ thân đại nhân vẫn còn là màu đen, giờ lại biến thành màu trắng rồi, nếp nhăn trên mặt cũng xuất hiện lại, Tiết Bình xém chút tưởng rằng mình vừa mới nằm mơ.

Nhưng cơn đau nhói trên người lúc này đang nhắc nhở hắn, vừa này vốn không phải là mơ.

Nó càng khiến hắn trở nên bối rối hơn nữa.

Lúc này, Tiết lão quốc công nhìn hắn, nhàn nhạt nói: "Khi này người không nhìn thấy gì hết, có biết không?"

Nửa ngày sau, Lâm Tú và Ngung Nhi rời khỏi Tiết phủ.

Chuyện hôm nay, ngoại trừ bị tam thúc nhìn thấy, hắn ta cũng chỉ nói cho Ngung Nhi.

Tiết lão sở hữu song năng lực vốn không phải là vô địch, thực lực của hắn ta không có bất kỳ thay đổi gì cả, tốc độ tu hành cũng không nhanh hơn, thứ duy nhất thay đổi, chính là một cơ thể khỏe mạnh, có thể sống lâu hơn một chút.

Đây chỉ là năng lực hỗ trợ.

Chương 904: Nỗi buồn của Quý phi nương nương (2)

Với tài năng của Tiết lão, ít nhất cũng phải mấy chục năm sau hắn ta mới đạt được cấp Thiên thượng cảnh, vô địch Đại Hạ.

Mục đích Lâm Tú làm như thế, không phải là muốn Tiết lão quốc công trở thành ngọn núi chống lưng lâu dài cho mình, chỉ vì hắn là gia gia của Ngung Nhi, trong vòng hai năm, bản thân Lâm Tú có thể đạt được cấp Thiên, trong mười năm, hắn tất nhiên có thể trở thành cấp Thiên thượng cảnh, hắn mới chính là chỗ dựa tốt nhất cho chính mình.

Đương nhiên, trong hai năm qua, Tiết lão vẫn là chỗ dựa vững chắc nhất của Lâm gia.

Hơn nữa, chuyện này tốt nhất là đừng để những người khác trong Tiết gia biết.

Có thể kéo dài tuổi thọ của người khác, đủ để khiến không ít cấp Thiên điên cuồng.

Trên đường trở về, Tiết Ngung Nhi nắm lấy cánh tay Lâm Tú, dựa vào vai hắn, nói: "Cảm ơn tướng công..."

Lâm Tú nựng mặt của nàng, nói: "Người một nhà, khách sáo cái gì chứ"

Khi trở về cùng Ngung Nhi, Lâm Tú đang suy nghĩ đến một chuyện.

Sau khi đạt đến cấp Địa thượng cảnh, hắn tưởng có thể cho Thái Y và Ngung Nhi thêm một năng lực, nhưng sau đó mới biết là không được, cấp Địa thượng cảnh chỉ có thể thông qua tiếp xúc bên ngoài cơ thể mới có thể ban năng lực cho người khác.

Khi hắn muốn tiếp tục truyền năng lực cho bọn họ, bất luận là dùng cách gì, tư thế

gì, thì luồng sức mạnh phục chế đó trong cơ thể cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

Lúc đầu hần tưởng là do thực lực của họ quá kém, có thể đạt được cấp Thiên, thì sẽ tốt hơn một chút.

Hôm nay, khi cho Tiết lão năng lực, Lâm Tú phát hiện, cấp Thiên cũng không thể, hơn nữa, ngay cả một chút dấu hiệu hay triệu chứng cũng không có, cái này khác với khi hần vừa đạt được cấp Địa.

Khi đó, Lâm Tú chỉ có thể truyền năng lực cho bọn họ bằng một cách.

Nhưng lúc đó Lâm Tú có linh cảm, hần biết rõ, với sự tiến bộ tu vi của hần, sau này có thể thông qua cách không quá thân mật để ban năng lực cho người khác.

Cho nên hần mới làm cam kết năm năm với Linh m.

Lần này, Lâm Tú không còn dự cảm như thế nữa.

Một, dường như số lượng năng lực hần có thể ban tặng là có hạn.

Hần chỉ có thể ban tặng một năng lực cho năng lực giả đã thức tỉnh dị thuật.

Đối với người bình thường không có thức tỉnh dị thuật, hần cũng chỉ có thể ban tặng một năng lực.

Nếu như thế, cho dù bây giờ hần có cho mấy người Ngung Nhi năng lực gì đó, cuối cùng cũng chỉ có thể đổi thành trị liệu.

Nếu không, dù bọn họ có sở hữu sức mạnh thượng thừa, cũng không chống lại tuổi già và cái chết.

Nhưng mà, đây đều là chuyện sau này.

Đội bọn họ tu hành đến tuổi của Quý phi nương nương rồi mới đổi thành trị liệu cũng không muộn, thiếu nữ có ưu điểm của thiếu nữ, thiếu phụ của sức hút của thiếu phụ, đến lúc đó, bọn họ chắc cũng đạt đến cấp Thiên cả rồi, có thể thông qua năng lực mà thay đổi tùy ý giữa thiếu nữ và thiếu phụ.

Lâm Tú đã hứa tối nay sẽ ở cùng Ngung Nhi, khi hắn đến phòng của nàng, phát hiện Tần Uyển cũng ở đây.

Hắn sống sờ một lúc, trước đây nàng đều ở cùng Thái Y, trước giờ nàng luôn tránh né Tần Uyển, nhưng mà qua một lúc, hắn lại nhận ra, hồi sáng Ngung Nhi nói, ban đêm sẽ cảm ơn hắn đền hoàng, rốt cuộc là có ý gì rồi...

Mấy ngày tiếp theo, Lâm Tú cũng truyền năng lượng cho cha mẹ của Ngung Nhi, cho dù bọn họ không có thiên phú dị thuật, không cần chú tâm tu hành, năng lực này cũng có thể giúp bọn họ tránh khỏi bệnh tật, kéo dài tuổi thọ.

Mẫu thân của Minh Hà đã qua đời, còn về Hạ Hoàng, Lâm Tú nghe nói, mấy ngày nay đêm nào hắn cũng lưu luyến ở hậu cung, chẳng nghỉ ngơi lấy một đêm, nghĩ chắc tạm thời không cần hồi phục sức khỏe.

Bây giờ chỉ còn lại Quý phi nương nương.

Ngày hôm sau, sau khi ăn trưa, khi Lâm Tú đi gặp Quý phi nương nương, thấy cửa phòng nàng đóng chặt, Song Song và Linh Lung ngồi ở trong sân, dáng vẻ bất lực.

Sau khi nhìn thấy hấn, Song Song thở phào nhẹ nhõm và nói:

"Lâm đại ca, cuối cùng huynh cũng đến rồi."

Lâm Tú kinh ngạc nói: "Xảy ra chuyện gì?"

Sau khi hỏi họ, Lâm Tú mới biết, sáng sớm Quý phi nương nương soi gương thì phát hiện dưới khóe mắt có một nếp nhăn, tuy nếp nhăn đó rất nhỏ, nhưng nàng vẫn rất để ý.

Vì thế mà nàng bảo Song Song đem hết gương trong phòng nàng ra ngoài.

Khi bọn họ mang com trưa đến, nàng cũng không cho bọn họ vào trong.

Ài mà không ham đẹp, đối với một Quý phi nương nương trước giờ luôn để ý đến những điều này, quả thật là chuyện khó mà chấp nhận nổi.

Lâm Tú bước tới cửa phòng nàng, nhẹ nhàng gõ cửa.

Một giọng nói nhanh chóng vang lên trong phòng: "Để bốn cung yên tĩnh một mình đi."

Có thể nghe thấy từ giọng nói của Quý phi nương nương nghe được tâm trạng của nàng không được tốt lắm.

Lâm Tú cất tiếng: "Nương nương, là ta"

Chương 905: Nỗi buồn của Quý phi nương nương (3)

Trong phòng im lặng một hồi rồi vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, một lúc sau, cửa từ bên trong mở ra, khi Lâm Tú đẩy cửa bước vào, Quý phi nương nương đã đi đến bên cạnh giường, đồng thời phủ rèm giường xuống.

Hắn đứng trong phòng, chỉ có thể nhìn thấy một bóng người mờ mờ ảo ảo.

Quý phi nhẹ giọng hỏi: "Mấy ngày nay bận lắm sao?"

Lâm Tú nói: "Bận một chút chuyện, nhưng đã xử lý xong hết rồi."

Mấy ngày nay, hắn bận truyền năng lực cho những người quan trọng bên cạnh mình, giải quyết mọi lo lắng trên con đường tu luyện, sau đó, hắn định đến Đông Hải một chuyến, đợi đột phá tu vi xong xuôi, hắn muốn trở về đánh bại Triệu Linh Quân, chỗ Hải tộc còn rất nhiều chuyện phải xử lý.

Quý phi im lặng một hồi, dường như có linh tính, hỏi: "Người lại muốn rời đi?"

Lâm Tú nói: "Hai ngày nữa ta sẽ đi Đông Hải"

Hắn đặt hộp đựng thức ăn lên bàn, nói: "Song Song và Linh Lung nói hôm nay nương nương vẫn chưa ăn, nếu không ăn, da dẻ sẽ bị xấu đi, hay là nương nương ăn một chút gì đi..."

Quý phi nương nương khẽ thở dài nói: "Bổn cung già rồi, thời gian không chờ một ai, có ăn cơm hay không, da cũng sẽ càng lúc

càng xấu, ăn ít một bữa thì có liên quan gì..."

Lâm Tú khẽ cười nói: "Ta đảm bảo, chỉ cần nướng ăn bữa này, ta sẽ giúp da của nướng giống như khi mười sáu tuổi, còn mềm mại hơn cả Linh Lung..."

Quý phi nướng nướng bước ra từ trong tấm rèm, tuy nàng biết Lâm Tú đang dỗ nàng vui, nhưng nàng vẫn quyết định ăn cơm.

Như thế, ít ra hẳn sẽ ở lại đây thêm một lúc nữa.

Lúc Quý phi nướng nướng đang ăn cơm, Lâm Tú đứng ở một bên nhìn nàng.

Nàng đã ba mươi bốn tuổi, làn da vẫn tinh tế trắng mịn như trước, không hề giống với bằng hữu cùng trang lứa. Nhưng so với những thiếu nữ như Song Song và Linh Lung, nàng chắc chắn vẫn không bằng. Mặc dù có Song Song giúp nàng dùng năng lực chữa trị, cũng chỉ có thể làm giảm tốc độ lão hóa của nàng.

Dù sao đó cũng là năng lực của người khác, không phải của nàng.

Khi nàng có được năng lực chữa trị thì thanh xuân vĩnh viễn, khuôn mặt không già không còn là một giấc mơ nữa.

Bữa cơm này, Quý phi nướng nướng ăn chậm nhai kỹ hết nửa canh giờ.

Cơm nước xong, nàng lấy khăn tay nhẹ nhàng lau khóe miệng.

Sau đó hai tay nàng ôm ở trước ngực, nhìn Lâm Tú, nói: "Người không phải nói ta ăn cơm xong, làn da của bản cung biến thành

mềm mại như Linh Lung sao. Bồn cung nhìn xem người biến ra sao...

Lâm Tú nói: "Nơi này không thích hợp, mời nương nương dời đến Sau Vườn."

Ở vườn sau của nhà nhỏ, Lâm Tú và Quý phi nương nương ngồi ở trong đình. Hắc bảo Linh Lung mang một bàn cờ tới, nói với Quý phi nương nương: "Xin nương nương vờ tay trái ra, lát nữa ta có thể sẽ hơi mạo phạm nương nương!"

Quý phi nương nương vờ tay trái ra, lẳng lặng nhìn Lâm Tú.

Trong lòng nàng ngược lại có chút mong chờ, không biết hắc bảo sẽ mạo phạm nàng như thế nào.

Lâm Tú dùng một tay nắm chặt tay Quý phi nương nương, Linh Lung và Song Song đứng ở một bên đều mở to miệng.

Ngay cả Quý phi nương nương cũng hơi sửng sốt, nhưng nàng rất tin tưởng Lâm Tú, cũng không nói gì. Nàng chỉ liếc nhìn Song Song và Linh Lung, hai người lập tức đi tới cửa vườn sau, cảnh tượng này không thể để người khác nhìn thấy.

Thật ra vốn cũng không cần các nàng phải canh gác, niệm lực của Lâm Tú đã sớm bao phủ hết nơi này. Bất kể kẻ nào muốn tới gần đều không thoát khỏi cảm ứng của hắn.

Hai người ở trong đình chơi cờ, tâm tư của Quý phi nương nương lại không ở chỗ này.

Trong lòng nàng bắt đầu miên man suy nghĩ, Lâm Tú không phải là tìm cớ để chiếm tiện nghi của nàng chứ?

Với sự hiểu biết của nàng đối với Lâm Tú, hẳn chắc chắn không phải là người như vậy.

Hơn nữa, so về tuổi tác nàng lớn hơn hẳn mười bốn tuổi, thân phận của bọn họ cũng không phải là vấn đề, cùng lắm nàng không làm Quý phi nữa. Hoàng huynh đã sớm muốn nàng mai danh ẩn tính từ sớm, lấy thân phận người bình thường sống nửa đời sau...

Đến lúc đó nàng sẽ ẩn cư ở Giang Nam, hay vẫn là kinh thành đây...

Lúc Quý phi nương nương chơi cờ, vẫn luôn không yên lòng, khi thì mặt mày ủ rũ, khi thì mím môi mỉm cười. Nửa canh giờ sau, đệ thuật của Lâm Tú đã được sao chép xong, hẳn còn dẫn dắt năng lực kia ở trong cơ thể nàng tuần hoàn mấy vòng, bọn họ ngay cả một ván cờ cũng không đánh xong.

Hắn muốn buông tay nàng ra, lại phát hiện tay hai người nắm rất chặt.

Không phải Lâm Tú nắm rất chặt, mà là Quý phi nương nương nắm rất chặt.

Lâm Tú ho nhẹ, nói: "Nương nương, xong rồi..."

Quý phi nương nương lấy lại tinh thần, cuống quýt buông tay ra, nàng cúi đầu nhìn cánh tay mình, sau đó giật mình.

Cánh tay của nàng, so với trước kia rõ ràng trở nên trắng mịn và tinh tế hơn, sờ vào có cảm giác mịn màng. Làn da mà nàng vẫn luôn hâm mộ, hóa ra là như thế.

Chương 906: Trên mặt trăng có người

Nàng kinh ngạc nhìn Lâm Tú, chưa bao giờ nghĩ tới, lời Lâm Tú nói lại có thể là sự thật!

Hắn không có lừa nàng.

Ngay cả Song Song và Linh Lung đứng ở một bên cũng mở to hai mắt, vẻ mặt khó có thể tin được. Hiện tại làn da của quý phi nương nương giống như thiếu nữ, mà cả người nàng xem ra cũng trẻ ra không ít.

Song Song khiếp sợ nhìn Lâm Tú, nghi hoặc hỏi: "Lâm đại ca, huynh làm thế nào vậy?"

Lâm Tú giải thích ngắn gọn cho các nàng một lần.

Dù sao đây cũng là chuyện phá vỡ nhận thức về dị thuật, Song Song muốn tiếp thu, cần một khoảng thời gian nhất định.

Còn Quý phi nương nương, bởi vì nàng đối với dị thuật không hiểu rõ lắm, biểu hiện ngược lại bình tĩnh hơn.

Nàng không biết truyền năng lực cho người khác là có ý nghĩa gì.

Nàng chỉ biết, sau này nàng sẽ không già đi, hơn nữa còn có thể sống thật lâu.

Lâm Tú hai mươi tuổi, nàng ba mươi bốn tuổi, nhìn như chênh lệch tuổi tác không nhỏ.

Lâm Tú một trăm tuổi, nàng một trăm mười bốn tuổi, chênh lệch tuổi tác đã không còn lớn như vậy nữa.

Nếu như còn có thể sống lâu hơn một chút, vậy bọn họ coi như là bạn cùng lứa tuổi rồi.

1... Tại sao nàng lại nghĩ những điều này?

Quý phi nương nương nhìn gương, đắm chìm trong vẻ đẹp thịnh thế của nàng, không cách nào tự kiềm chế được. Song Song nhìn Lâm Tú, thấy sắc mặt hần tái nhợt, hỏi: "Lâm đại ca, truyền năng lực cho người khác, đối với huynh mà nói cũng không phải là một chuyện dễ dàng đúng không?"

Lâm Tú gật đầu, nói: "Cũng hơi tiêu hao sức lực, nhưng chỉ cần nghỉ ngơi một ngày là tốt rồi"

Song Song nắm lấy tay hần, nói: "Ta giúp huynh khôi phục"

Thực lực của Song Song là cấp Huyền thượng cảnh đỉnh phong, nếu dưới tình huống bình thường, năng lực tối đa chỉ giới hạn ở việc chữa trị. Thực lực của hai người chênh lệch nhau hai cảnh giới lớn, năng lực của nàng đối với Lâm Tú phát huy tác dụng rất nhỏ.

Lâm Tú nhìn nàng, nói: "Năng lực chữa trị không thích hợp để tu hành, cô có thể suy nghĩ xem, cô muốn năng lực gì"

Song Song ngượng ngùng nói: "Ta, ta cũng có thể sao?"

Đối với người khác mà nói là không thể tưởng tượng nổi. Nhưng đối với hần mà nói, chỉ là một cái nắm tay, hoặc là ngủ một giấc.

Trước kia điều đó không tốt lắm cho các nàng, nhưng hiện tại không còn phải lo lắng như vậy nữa.

Bất kể là Quý phi nương nương, Song Song, Linh Lung hay Mộ Dung Ngọc, đều có thể

thông qua phương thức không truyền thống này truyền năng lực cho bọn họ.

Tuy rằng tu vi của Song Song hiện tại là triều đình dùng nguyên tinh tích tụ ra. Nhưng có thể tích tụ năng lực chữa trị đến cấp Huyền thượng cảnh, thiên phú nền tảng của nàng có lẽ không thấp, tu hành năng lực khác, cũng sẽ không quá chậm.

Trong khi Song Song suy nghĩ về vấn đề này, Lâm Tú phát hiện, tiểu cung nữ Linh Lung cũng đang dùng ánh mắt đáng thương nhìn hắn.

Lâm Tú nhéo mắt nàng ta, nói: "Yên tâm, không thể thiếu phần của ngươi..."

Nàng ta luôn hầu hạ ở bên cạnh Quý phi nương nương, dù sao cũng không thể chỉ cho một mình Quý phi nương nương dung nhan vĩnh cửu được.

Trong khoảng thời gian này, Mộ Dung Ngọc ở bên ngoài tu hành.

Nể mặt nương nương cũng không thể bỏ nàng lại, nhưng phải chờ nàng trở về.

Đối với Quý phi nương nương mà nói, chỉ có năng lực chữa trị là không đủ, nàng còn phải dùng nguyên tinh nâng tu vi lên. Cho đến khi nàng tiến vào cấp Huyền, đổi năng lực của nàng thành dị thuật thủy, rồi dùng thủy tinh phách tăng lên đến cấp Địa.

Trong khoảng thời gian này, Lâm Tú luôn mở đường cho những người bên cạnh Quý phi nương nương. Hắn cho Song Song năng lực không gian, Linh Lung năng lực chữa trị, hắn cuối cùng cũng có thể tu hành.

Hiện giờ Lâm Tú tu hành đã không còn liều mạng như trước nữa.

Hắn khi đó, ban ngày lên lút tu hành dị thuật, buổi tối cả đêm tu hành võ đạo. Hắn dường như không ngủ không nghỉ, đang ra sức đuổi theo bước chân của những thiên tài kia.

Hiện tại hắn đã đuổi kịp bọn họ, đồng thời bỏ xa hầu hết những người đó, vất vả lâu như vậy, còn không thể hưởng thụ sao?

Vào một đêm đây sao, hắn ôm A Kha ngắm mặt trăng, chẳng phải tốt hơn so với tu hành võ đạo à?

Hôm nay đúng ngày trăng tròn, Lâm Tú ngồi trong cung viện của A Kha, ôm nàng, kể cho nàng nghe câu chuyện về mặt trăng.

"Tương truyền ở thời cổ đại, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện mười mặt trời, nung mặt đất. Điều đó khiến cho sông khô cạn, hoa màu khô héo, dân chúng cũng không thể sống nổi..."

Lâm Tú kể câu chuyện "Hằng Nga bôn nguyệt", câu chuyện thần thoại mà người Hoa Hạ hầu như ai cũng biết. Ổ Đại Hạ cũng không có truyền thuyết liên quan.

"Hằng Nga uống tiên dược, đột nhiên bay lên. Nàng bay ra khỏi cửa sổ, bay qua vùng ngoại ô đầy ánh bạc sáng chói. Nàng càng bay càng cao, cuối cùng bay đến cung Quảng Hàn trên mặt trăng, trở thành tiên tử của cung trăng..."

Chương 907: Trên mặt trăng có người (2)

A Kha nhìn trăng tròn trên bầu trời, tò mò hỏi: "Trên mặt trăng có thực sự có người sao?"

Lâm Tú ngẩng đầu nhìn mặt trăng, ánh mắt nhìn xuyên qua mấy chục vạn dặm. Hắn chỉ nhìn thấy một dãy núi hình vòng cung, cười nói: "Đương nhiên là không có, đây chỉ là truyền thuyết.

Trên mặt trăng không có không khí, con người không thể sinh sống,"

Hắn nói đến một nửa, biểu cảm đột nhiên cứng lại.

Lâm Tú nhắm mắt lại, hắn lại mở ra, ánh mắt tập trung vào dãy núi hình vòng cung.

Ở đó, có một bóng người khoanh chân ngồi.

Với dị thuật mục chỉ thượng cảnh cấp Địa của hắn, đã có thể mơ hồ nhìn thấy một số chi tiết trên mặt trăng. Trên đỉnh núi non, chính xác có một bóng người.

Lâm Tú nhìn lại vài lần, xác nhận mình không nhìn lầm.

Có vẻ như có một nam nhân ở trên mặt trăng.

Chỉ là qua rất lâu, bóng người kia cũng không nhúc nhích. Cho đến tối hôm sau, buổi tối thứ ba, Lâm Tú nhìn lại, bóng người kia vẫn duy trì dáng vẻ như mấy ngày trước.

Lâm Tú suy đoán, đó có phải là một tảng đá hình người hay không.

Đây chính là mặt trăng, cách nơi này 380.000km. Cho dù là cấp Thiên thượng cảnh

cũng không thể bay lên trên mặt trăng được, cường giả này cũng cần hô hấp, cần không khí.

Ngay khi trong lòng Lâm Tú đã có kết luận. Đến ngày thứ năm, khi hắn theo thói quen ngẩng đầu nhìn về phía mặt trăng, hắn phát hiện tảng đá hình người kia biến mất.

Lâm Tú nhìn xung quanh, xác định vẫn là ngọn núi hình vòng cung kia. Nhưng bóng người trên đỉnh núi lại biến mất không dấu vết, chỉ để lại một cái bực.

Đến đêm thứ sáu, bóng người đó lại xuất hiện trên bực.

Yết hầu Lâm Tú giật giật, trong mắt hắn tràn đầy vẻ khó có thể tin được.

Trên mặt trăng thực sự có một nam nhân.

Gần nửa tháng nay, Lâm Tú vẫn luôn quan sát mặt trăng.

Không phải ánh trăng, mà là mặt trăng.

Hắn chắc chắn bản thân đã nhìn thấy một bóng người đang di chuyển trên mặt trăng. Nhưng vì khoảng cách quá xa, Lâm Tú chỉ có thể nhìn thấy một hình dáng rất mơ hồ, không rõ là nam hay nữ, cũng không thấy rõ diện mạo. Phần lớn thời gian bóng người kia đều ngồi xếp bằng, thi thoảng bay tới bay lui giữa ngọn núi hình vòng cung.

Mấy ngày cuối tháng này chỉ thấy được trăng khuyết, đợi đến đợt trăng tròn tiếp theo, Lâm Tú đã không còn thấy bóng người kia nữa.

Không biết hắn đã đi đâu. Mặt trăng lớn như thế, tìm người ở trên đó chẳng khác nào mò kim đáy biển.

Lâm Tú thật sự rất tò mò về thân phận của hắn.

Là người trên mặt trăng sao?

Điều đó không thể nào. Mỗi buổi tối Lâm Tú đều quan sát mặt trăng đến mỗi cả mắt, nhưng cũng không tìm được người thứ hai.

Chẳng lẽ là từ địa cầu bay lên sao?

Nếu là bay lên từ địa cầu, vậy tu vi của hắn nhất định đã đạt đến thượng thừa. Bởi lẽ cho dù là cấp Thiên thượng cảnh cũng chẳng có được bản lĩnh này. Không có không khí, nhất định sẽ chết.

Khả năng này đã bị Lâm Tú bác bỏ.

Quan sát bóng người nọ đã mấy ngày, từ những hành vi của đối phương, Lâm Tú mơ hồ có cảm giác, hắn muốn rời khỏi mặt trăng, nhưng chẳng qua là không có cách.

Hình như hắn bị nhốt trên mặt trăng.

Thật ra dựa trên lý thuyết, Lâm Tú có thể lên mặt trăng.

Sau khi bay ra khỏi địa cầu, quang, âm, không gian, niệm lực đều có thể không ngừng cung cấp nguyên lực cho hắn. Mà cơ thể của hắn, dù ở trong môi trường chân không cũng sẽ chẳng có vấn đề gì. Hắn chỉ cần chứa đủ không khí bên trong không gian của mình, khai triển toàn bộ dị thuật tốc độ, bay hết tốc lực trong vòng vài ngày là có thể thành công đến được mặt trăng.

Vấn đề là nếu bay hết tốc lực sẽ tiêu hao rất nhiều nguyên lực, chỉ dựa vào năng lực bổ sung thì không đủ, hắn nhất định phải bay một đoạn nghỉ một đoạn. Nói như vậy, 380.000km, hắn phải bay tới ngày tháng năm

nào? Huống hồ không khí chuẩn bị sẵn cũng sẽ dùng hết giữa đường.

Khi đó hắn sẽ rơi vào cảnh ngộ bất hạnh, sẽ vĩnh viễn ở lại vũ trụ.

Cũng không biết người trên mặt trăng kia có lai lịch gì, thực lực thế nào, có ác ý hay có thiện ý với con người. Tóm lại, tốt nhất là không nên chủ động tìm đến. Về chuyện này, Lâm Tú vẫn chưa nói cho ai biết.

Nhưng với việc tu hành, hắn lại để tâm một chút.

Bí mật của vãn thạch Đại U, nhân ảnh thần bí trên mặt trăng.

Trong cái thế giới này còn tồn tại một số người nhận thức được sự việc, ai biết được tương lai sẽ xảy ra chuyện gì. Vậy nên cố gắng nâng cao thực lực của bản thân, mãi mãi không bao giờ sai.

Hai ngày sau, Lâm Tú dẫn theo mấy vị nữ tử tới Đông Hải.

Lần này ngoại trừ đi tu hành, hắn còn có nhiệm vụ trong người.

Vài ngày trước, triều đình nhận được cấp báo từ vùng duyên hải Giang Nam, Đông Hải. Hành vi của Hải tộc trong mấy ngày này bỗng nhiên xuất hiện sự thay đổi lớn. Trong vòng nửa tháng, số lần bá tánh bị các phủ Hải tộc tấn công tăng lên rất nhiều lần.

Chương 908: Hải tộc làm loạn

Triều đình đã chỉ trăm vạn lượng từ quốc khố, dùng cho việc dẹp loạn Hải tộc lần này. Vài thiên tài ở Dị Thuật Viện, Võ Đạo Viện cũng muốn đến các nơi của vùng duyên hải.

Nếu so sánh với Hải tộc, nhân lực của Nhân tộc vẫn còn quá ít.

Chỉ dựa vào sự chiêu mộ của triều đình là không đủ, phải mượn thêm lực lượng từ thế gia vọng tộc. Lúc nhân thủ khan hiếm, ngay cả thiên tài trẻ tuổi của Dị Thuật Viện với Võ Đạo Viện cũng bị điều động.

Sau khi Hạ Hoàng biết Lâm Tú muốn tới Đông Hải thì bèn giao cho hắn tra xét chuyện này, xem thử tại sao Hải tộc bỗng nhiên làm loạn.

Chuyện này đối với Lâm Tú mà nói là một việc vô cùng đơn giản.

Hắn cần gì tra, trực tiếp hỏi là được.

Đông Hải, dưới đáy biển nơi nào đó ở hải vực.

Một bộ tộc của Hải tộc, hàng ngàn người đang quỳ, đồng thanh nói: "Bái kiến Hải thần đại nhân!"

Lâm Tú nhìn quét qua một lượt, dừng lại trên người vài tên cấp Địa, thủ lĩnh của bộ lạc nhỏ, hỏi: "Mấy ngày nay, các người lên bờ tấn công Nhân tộc?"

Một gã thủ lĩnh của Hải tộc mờ mịt đáp: "Không có, chúng tôi đều tuân theo mệnh lệnh của Hải thần đại nhân, không có lên bờ."

“Mấy phủ vùng duyên hải tấn công Nhân tộc, các người không có tham gia sao?”

“Hồi Hải thần đại nhân, mấy ngày nay Hải tộc không có lên bờ...”

Lâm Tú hỏi Hải tộc vài câu, biết được mấy ngày nay họ không hề lên bờ.

Không chỉ họ mà các bộ lạc Hải tộc lân cận cũng không hề lên bờ.

Không phải không muốn, mà là không có thời gian.

Trong lễ Hải thần cách đây không lâu, không biết tên đạo tặc nào to gan lớn mật, dám lén vào hoàng cung, đánh cắp toàn bộ thủy tinh phách của vương tộc.

Thương Lan vương vô cùng phẫn nộ, hạ lệnh điều tra toàn thành, nhưng hộ vệ vương tộc lục tung cả vương thành cũng không bắt được tên trộm kia.

Không bắt được đạo tặc, toàn bộ Hải tộc của Thương Lan quốc đều gặp xui xẻo.

Sau lễ Hải thần, Thương Lan vương bèn hạ lệnh, năm nay cống phẩm của các đại bộ tộc đều tăng gấp ba, hơn nữa chỉ cần thủy tinh phách, không thể dùng vật khác thay thế, rõ ràng là muốn bù lại tổn thất kia.

Cống phẩm của đại bộ tộc tăng gấp ba, tất nhiên cống phẩm của bộ tộc trung đẳng cũng tăng gấp ba, bộ tộc trung đẳng cũng ra yêu cầu như thế với bộ tộc nhỏ. Cứ vậy, ngoại trừ Thương Lan vương tộc ra thì trong vòng một năm tới, cuộc sống của Hải tộc trong Thương Lan quốc rất không tốt.

Cống phẩm năm vừa rồi tăng gấp đôi họ còn không gom được, huống chỉ là gấp ba.

Đây vốn dĩ là chuyện không thể nào hoàn thành.

Mà hậu quả nếu không làm được chính là hoàn toàn mất đi tự do, trở thành nô lệ, sau này không cần làm gì cả, chỉ cần giúp vương tộc ngưng tụ thủy tinh phách là được.

Mấy ngày nay, trên dưới Hải tộc đâu đâu cũng là tiếng oán than, ai nấy đều buồn rầu về chuyện cống phẩm, làm gì có thời gian mà lên bờ.

Lâm Tú không ngờ rằng sự kiện lần trước lại dẫn tới hậu quả như vậy.

Thương Lan vương này, rõ ràng đã có một chủ ý không ra gì.

Chiến sĩ của Hải tộc, trong đại bộ tộc tuy rằng không có cấp Thiên, nhưng thực lực cũng chẳng thể khinh thường. Bức họ đến đường cùng, chưa chắc họ sẽ không hô to "Vương hầu tướng tướng ninh hữu chủng hồ ()".

(1: Ý muốn nói những người xung vương sinh ra đã tốt số hơn họ, nhưng thân phận (chủng loại) chưa chắc đã hơn họ. Câu này dùng để khích tướng, mang ý chống đối.)

Nhưng đây cũng không phải là chuyện mà Lâm Tú nên lo lắng.

Vấn đề bây giờ là, nếu không phải Hải tộc, thì chuyện tấn công bá tánh do ai làm?

Vì để dẹp yên lần bạo loạn này của Hải tộc, triều đình đã chỉ trăm vạn lượng. Nhưng Lâm Tú đến đây thì mới phát hiện Hải tộc không hề làm loạn, ngay cả thân họ còn lo chưa xong, làm sao có thời gian lên bờ quấy rối được?

Vì để gom đủ cống phẩm cho năm sau, một tháng họ phải làm việc ba mươi ngày, mỗi ngày tám canh giờ, không ngừng ngung tụ thủy tinh phách. Nếu không, sang năm họ chắc chắn sẽ bị bắt đi làm nô lệ.

Hải tộc không làm loạn, vậy là ai?

Lâm Tú nhìn đám Hải tộc trước mắt, nói: "Các người đi làm chuyện này."

Đêm đến.

Làng chài nào đó ở Đông Hải.

Màn đêm vừa buông xuống, bên trong làng chài không hề có một ngọn đèn nào.

Mấy ngày gần đây, Hải tộc hung hăng ngang ngược, trong huyện đã có mấy nhà dân trúng phải độc thủ, cả nhà bị Hải tộc diệt môn. Trời còn chưa tối, dân làng đã đóng kín cửa, không dám ra ngoài.

Vừa qua khỏi giờ Tý, vạn vật tĩnh lặng, dân chúng ở làng chài đều đã chìm vào giấc ngủ.

Ở cửa thôn nào đó có một bóng đen nhanh nhẹn bay qua vách tường, đáp xuống sân. Nhưng bản thân hắn không hề biết, bên trong rãnh nước cách đó không xa có mấy cái đầu nhẵn bóng đang nhìn hắn.

Cái bóng đen kia đáp xuống sân, sau đó dùng một chuồng đánh vào cánh cửa, cánh cửa bị vỡ tan tành.

Chương 909: Hải tộc làm loạn (2)

Trong phòng, một đôi phu phụ ngư dân bị đánh thức, hai người ôm đứa bé vào lòng, hoảng sợ nhìn bóng đen ngoài cửa.

Bóng đen kia vẫy vẫy tay với họ, vô số giọt nước mang theo âm thanh xé gió bắn nhanh về phía một nhà ba người kia.

Đôi phu phụ nọ khiếp sợ, trong lòng lóe lên tia tuyệt vọng, họ thật không ngờ, kẻ giết mình không phải Hải tộc, mà là con người...

Nhưng ngay chính lúc những giọt nước kia sắp rơi xuống người họ, bỗng nhiên đổi hướng mà quay ngược lại, bóng đen kia xoay đầu, phát hiện có ba thân ảnh nhảy vào trong sân từ bên ngoài.

Nhờ vào ánh trăng mà hắn có thể thấy rõ dáng vẻ của ba người kia, trong lòng hắn thất kinh, thốt lên: "Hải tộc!"

Dáng vẻ của ba người kia rất xấu xí, sau lưng và cánh tay mọc đầy vây cá. Họ là Hải tộc, nhưng tại sao Hải tộc lại cứu mấy người này?

Sau khi kinh hãi xong, hắn cũng không thêm quan tâm phu phụ ngư dân kia, lập tức nhảy qua vách tường thoát thân. Ba tên Hải tộc phụng lệnh của Hải thân đại nhân chờ ở đây đã ba đêm, vất vả lắm mới gặp được hắn, sao lại có thể dễ dàng buông tha như vậy, họ không chút do dự mà đuổi theo...

Trong phòng, người phu nhân kia ôm lấy đứa nhỏ đang gào khóc, liên tục dỗ dành.

Còn người nam nhân lấy hết can đảm đi ra ngoài, nhưng trong sân đã không còn bóng người. Giờ khắc này, hắn vô cùng hoang

mang. Thật không ngờ cùng chung một tộc không oán không thù, vậy mà lại muốn lấy mạng của họ, Hải tộc hung hăng tàn nhẫn lại cứu mạng một nhà họ.

Sau khi biết được loạn lạc ở mấy phủ vùng duyên hải không phải do Hải tộc làm thì Lâm Tú đã lệnh cho hàng ngàn tên Hải tộc sáng đêm canh giữ các con sông.

Mấy lần tập kích trước đây, phần lớn đều xảy ra ở cùng một chỗ.

Thời gian là vào đêm khuya, ở nơi cách xa phủ thành, huyện thành, một thôn nhỏ cách nguồn nước không xa.

Cái này không giống với phong cách của Hải tộc.

Lúc ở gần bờ sông hoặc dòng suối, năng lực của họ mới có thể phát huy tốt nhất, cũng có cảm giác an toàn hơn. Dù sao một khi rơi vào tay quan phủ hoặc Trấn Hải quân, kết cục của họ sẽ cực kỳ thê thảm.

Lúc đầu Lâm Tú cho rằng việc này là do một vài tên thuộc Hải tộc gây ra.

Nhưng ba vị Hải tộc lại bắt về một con người.

Theo như lời của bọn họ, người này nửa đêm lên vào hạ sát thủ với một nhà ba người ở làng chài. Nếu không phải bị bọn họ bắt được, chỉ e một nhà ngư dân kia đã lành ít dữ nhiều.

Tên đó là người sở hữu dị thuật thủy, bị ba gã Hải tộc đưa xuống đáy biển, trong lòng rất hoảng sợ. Hắn không hề ngờ rằng Hải tộc sẽ xen vào chuyện của người khác.

Trước đây chưa từng xảy ra chuyện này.

Lâm Tú nhìn về phía gã nam nhân bị hai tên Hải tộc áp giải.

Người nọ một thân đồ đen, chừng ba mươi tuổi, lúc này đang dùng vẻ mặt hoảng sợ nhìn hắn.

Lâm Tú liếc mắt, thân nhiên hỏi: "Người là ai?"

Hắn ngẩng đầu, vị nam tử anh tuấn trước mặt chính là người trong truyền thuyết của Hải Linh tộc sao?

Hắn vô cùng khiếp sợ, không biết nên nói thế nào cho đúng. Bản thân không muốn trả lời, nhưng rất nhanh sau đó, ánh mắt hắn trở nên mơ màng, lẩm bẩm nói:

"Đệ thất Giáo úy của Trấn Hải quân" Lâm Tú khế nương mày, kẻ sát hại dân chúng phủ Đông Hải vào ban đêm không phải Hải tộc, mà là Giáo úy của Trấn Hải quân?

Trấn Hải quân vì đề trấn áp Hải tộc cho triều đình mà đã xây dựng một nhánh quân đội, nhánh quân đội này hằng năm đóng quân ở các phủ vùng duyên hải, hầu như trong quân đều là dị thuật giả với võ giả. Vì để duy trì nhánh quân đội này, mỗi năm triều đình phải bỏ ra một khoản rất lớn. Không lâu trước còn thêm vào trăm vạn lượng, dùng để tăng cường quân bị cũng như duy trì chi tiêu hằng ngày trong quân.

Trấn Hải quân vốn được lập ra để chống Hải tộc, bảo hộ dân chúng, bây giờ lại làm phản.

Lâm Tú đã liên tưởng đến rất nhiều chuyện.

Hầu như mỗi năm triều đình đều thu được vài tin tức về chuyện Hải tộc bạo động,

sau đó mang các loại vật tư với quân phí không ngừng đưa đến Trấn Hải quân.

Lâm Tú đã hỏi thủ lĩnh Hải tộc, hằng năm bọn họ không thường lên bờ với quy mô lớn, chỉ là thi thoảng lên con thềm ăn, họ sẽ len lén lên bờ, trộm một ít gà vịt dê bò các loại.

Không loại trừ khả năng vài tên Hải tộc hơi hung tàn, có cừu hận với con người thì sẽ chủ động tấn công dân chúng. Nhưng đa số Hải tộc đều vì chuyện cống phẩm của lễ Hải thần mà buồn rầu, không có thời gian, cũng không có tinh lực để làm loạn.

Vậy mấy lần bạo động trước đây, chẳng lẽ là do Trấn Hải quân giá họa cho Hải tộc sao?

Lâm Tú nhìn người nam tử kia, hỏi: "Là ai sai khiến người làm vậy?"

Hắn lẩm bẩm, nói: "Tương... Tướng quân..."

Dựa vào lời của Giáo úy Trấn Hải quân, Lâm Tú đã khẳng định được suy đoán của mình. Vốn dĩ Hải tộc không hề làm loạn, mấy chuyện bạo động xảy ra ở các phủ vùng duyên hải đều do một tay Trấn Hải quân bày ra.

Chương 910: Có nhiều người thì giỏi lắm sao?

Chỉ có khi Hải tộc làm loạn, Trần Hải quân mới có cơ hội thể hiện tài năng, hằng năm triều đình mới phát cho họ khoản quân phí lớn, cho phép họ liên tục tăng cường quân bị.

Hải tộc sẽ không giải thích, cũng chẳng có ai nghi ngờ.

Ban đầu chỉ là Hạ Hoàng phái Lâm Tú đi điều tra nguyên nhân bạo động của Hải tộc, không ngờ cuối cùng lại tra tới trên người Trần Hải quân. Nhánh quân đội này, tuy là do triều đình xây dựng, nhưng thực tế kẻ cầm quyền trong quân lại là mấy thế gia vọng tộc.

Đa số tướng lĩnh trong Trần Hải quân đều có xuất thân từ thế gia vọng tộc.

Tướng quân của Trần Hải quân đến từ Vệ gia ở Vương đô. Trong tứ đại gia tộc của Đại Hạ, Tiết gia trẻ nhất. So với Tổng gia và Trương gia, sự tồn tại của Vệ gia cũng không uy hiếp quá nhiều, nhưng thực lực lại chẳng thể khinh thường.

Vệ gia có một vị cường giả cấp Thiên, hai vị cấp Địa thượng cảnh, trong đó một vị là gia chủ Vệ gia, vị còn lại chính là tướng quân Trần Hải quân, thống lĩnh Trần Hải quân, là phòng tuyến chống lại Hải tộc của Đại Hạ ở phía Đông.

Trừ phi được triều đình trao quyền, nếu không Lâm Tú cũng chẳng có quyền điều tra Trần Hải quân.

Cho dù là Mật Trinh tử cũng không có quyền đó.

Vương đô.

Hạ Hoàng nhìn mặt tín do Lâm Tú gửi về, sắc mặt xanh mét. Bạo loạn Hải tộc, vậy mà lại do Trần Hải quân gây ra. Những năm gần đây, con sâu một này đã nuốt không biết bao nhiêu quân phí của triều đình, cũng không biết có bao nhiêu bá tính vô tội đã chết oan dưới tay họ.

Chu Cẩm im lặng một lát rồi nói: "Bệ hạ, Trần Hải quân, không động được..."

Sao Hạ Hoàng lại không biết chuyện này? Trần Hải quân không thể tùy tiện đụng vào, trong này dính líu quá nhiều. Nếu động vào những người đó, các phủ quyền quý khác cũng ra tay tương trợ. Mặc dù là trong quân, nhưng cũng là dòng chính của họ.

Hắn không thể động nhưng không có nghĩa người khác cũng vậy.

Hắn kiêng kỵ thế gia vọng tộc, song họ cũng có thể kiêng kỵ lẫn nhau.

Trước đây khi làm việc, hắn thường dùng tới Thiên Đạo Minh.

Bây giờ có Lâm Tú, tất nhiên không giống.

Ngày hôm sau, lúc lâm triều, Hạ Hoàng đã tuyên bố một chuyện, Lâm Tú tạm thời giữ chức Đại tướng quân Trần Hải quân, bình định bạo loạn ở Hải tộc. Mệnh lệnh này được ban ra cũng không tạo nên tiếng vang quá lớn.

Dù sao chuyện như thế cũng không phải lần đầu tiên. Bên trong Trần Hải quân, người thật sự cầm quyền là tướng quân. Mỗi lần

Hải tộc có dị động, triều đình đều sẽ ủy nhiệm cho một vị Đại tướng quân. Nhưng mục đích chỉ là để rèn luyện thêm, tối đa hai tháng sẽ bị gọi đi tòng quân.

Các đại gia tộc ở Vương đô, không ít người đều đã làm qua chức Đại tướng quân Trấn Hải quân.

Không lâu sau, bên trong quân doanh Trấn Hải, tin tức sắp có một vị Đại tướng quân tới rất nhanh đã truyền khắp quân doanh.

Đối với những Đại tướng quân trước đây, bọn họ đều có thái độ giấu cợt.

Những người đó đều là con cháu của gia tộc quyền quý, không có bản lĩnh gì.

Nhưng cái tên Lâm Tú này, chỉ e ở Đông Hải xa xôi, cũng chẳng phải là cái tên xa lạ.

Dù có nông cạn đến đâu nhưng chí ít cũng đã một lần nghe tới cái tên đệ nhất Thiên kiều băng. Tuy hấn trẻ tuổi nhưng thực lực đã ở cấp Địa thượng cảnh, cũng không kém cạnh tướng quân của bọn họ.

Tất nhiên, thân phận thê tử của hấn cũng đủ khiến cho cái tên Lâm Tú ở Đại Hạ không ai không biết, không ai không hay.

Thiên tài đứng đầu đại lục, đích nữ phủ Quốc Công, thiên kiều Phù Tang, công chúa Đại Hạ... là nam nhân, có ai mà không ngưỡng mộ?

Trấn Hải quân có hơn mười Giáo úy, giờ phút này đều đang chờ ở cửa quân doanh, chuẩn bị nghênh đón Đại tướng quân.

Về phần tướng quân Trấn Hải quân, đến giờ vẫn chưa lộ diện.

Các quân sĩ cũng không thể trách được, Vệ tướng quân có thân phận gì chứ? Là nhi tử của Nhất đẳng công đương triều, bản thân năm đó cũng là Thiên Kiêu có tiếng tăm lòng lẫy Đại Hạ, từng xếp thứ mười Thiên Kiêu bảng.

Lúc Lâm Tú còn không biết đang ở xó nào, hắn đã bước vào cấp Địa thượng cảnh, nổi danh thiên hạ.

Hơn nữa hắn còn thức tỉnh được dị thuật hệ băng hiếm thấy.

Trước khi Lâm Tú xuất hiện, hắn là người duy nhất sở hữu dị thuật hệ băng tiến vào cấp Địa thượng cảnh của Đại Hạ. Nếu hắn có thể tấn thăng lên cấp Thiên, vậy Vệ gia sẽ trở thành đệ nhất gia tộc của Đại Hạ.

Mỗi khi triều đình phái người đến, hắn cũng chưa từng nghênh đón.

Một khắc nào đó ở phía xa chân trời, bỗng xuất hiện một chiếc thuyền hoa. Rất nhanh, thuyền hoa đã dừng lại ở phía trước quân doanh.

Một gã nam tử trẻ tuổi bước xuống từ chiếc thuyền hoa, mọi người lập tức nghênh đón, một kẻ dẫn đầu nói: "Tả tham tướng Trần Hải quân Hoàng Kỳ, tham kiến Lâm tướng quân!"

Mấy người Giáo úy phía sau đều cúi người hành lễ.

Lâm Tú nhìn mọi người, nói: "Các vị không cần đa lễ. Đúng rồi, Vệ tướng quân đâu?"

Chương 911: Có nhiều người thì giỏi lắm sao? (2)

Tả tham tướng cười đáp: "Vệ tướng quân cảm thấy không khỏe, đang ở doanh trướng nghỉ ngơi."

Lâm Tú cũng không nói gì thêm, đặt thuyền hoa ở bên ngoài quân doanh, mấy nữ tử đều ở lại bên trên thuyền hoa. Nếu các nàng xuất hiện ở quân doanh thì không thích hợp lắm.

Sau khi đi vào doanh trướng, Lâm Tú ngồi xuống ở vị trí chủ vị, nhìn xuống mọi người, nói: "Lần đầu gặp mặt, vẫn chưa biết các vị là ai, chỉ bằng tự giới thiệu một chút?"

Lâm Tú gật gật đầu, đột nhiên hỏi: "Đệ thất Giáo úy đâu? Là bốn quan bỏ sót, hay là hấn chưa tới?"

Tả tham tướng nói: "Hồi Đại tướng quân, Cổ Giáo úy ra ngoài tìm kiếm Hải tộc, trước mắt không ở trong doanh, hấn sẽ mau chóng trở về."

Ngoài miệng thì nói thế, nhưng trong lòng hấn lại rất lo lắng.

Cổ Chương ra ngoài đã hai ngày rồi mà vẫn chưa về, nói không chừng đã xảy ra chuyện. Nếu hai ngày sau Lâm Tú lại hỏi, hấn không biết nên nói thế nào...

Lâm Tú không nói gì, chỉ hỏi: "Lần này bộ hạ phái ta đến đây là để điều tra chuyện Hải tộc làm loạn, tình hình ra sao?"

Tả tham tướng nói: "Hồi Đại tướng quân, gần một tháng nay đã có hơn một trăm hộ dân bị Hải tộc sát hại tàn nhẫn. Chúng ta

đã tới các phủ Hải tộc lục soát, một khi phát hiện tung tích của họ, tuyệt không nhân nhượng, báo thù cho những bá tánh đã chết thảm...”

Hắn đang định nói thêm, chợt có người đi vào trong doanh trướng, nói: “Tham tướng đại nhân, Cổ Giáo úy đã trở về!”

Mọi người ra ngoài doanh trướng xem thử thì thấy có một bóng người nghiêng ngả lão đảo đang từ xa đi tới. Đến bây giờ Cổ Chương vẫn không biết tại sao Hải tộc lại tha cho hắn. Hắn chỉ nhớ bản thân bị ba tên Hải tộc đưa xuống đáy biển, có một nam tử Hải Linh tộc rất anh tuấn hỏi hắn là ai, nhưng hắn không trả lời, sau đó cái gì hắn cũng không biết...

Đợi đến lúc hắn tỉnh lại thì đã ở bên cạnh bờ biển.

Tả tham tướng nhìn dáng vẻ của Cổ Chương, tức giận nói: “Người đi đâu, sao giờ mới về?”

Cổ Chương muốn bịa đại một lý do, sau đó đi báo cáo với Vệ tướng quân về chuyện quái lạ này. Nhưng đột nhiên trong đầu hắn xuất hiện một trận hoảng hốt, không chút do dự thốt lên rằng: “Vệ tướng quân phái ta đi giết một hộ ngư dân, giá họa cho Hải tộc. Ta còn chưa hạ thủ thì đã bị Hải tộc bắt...”

Lời vừa nói ra, mọi người đều sùng sốt.

Một vài Giáo úy sắc mặt đại biến. Cái tên Cổ Chương ngu xuẩn này, đây là chuyện có thể nói sao!

Vài vị Giáo úy khác ngẩn ra, sau đó bèn lập tức cúi đầu, làm như chưa từng nghe

thấy điều gì.

Đầu của Tả tham tướng kêu ong ong. Trong lòng chỉ hiện lên duy nhất một ý niệm, Cổ Chương điên rồi!

Hắn hơi hồi hận, tại sao hắn lại hỏi nhiều như vậy? Rõ ràng bản thân không muốn hỏi câu kia, nhưng không hiểu sao lúc thấy Cổ Chương, hắn lại thốt ra...

Nhưng lúc này không phải lúc để nghĩ chuyện này. Hắn hoảng sợ nhìn về phía Lâm Tú, tất nhiên Lâm Tú cũng nghe thấy, đưa mắt nhìn sang.

Nội tâm Tả tham tướng bỗng trầm xuống, sắc mặt hiện ra tia ngoan độc. Hắn đánh một chưởng vào ngực của Cổ Chương, một chưởng này chứa đựng chân khí của cấp Địa. Trong nháy mắt, trái tim của Cổ Chương bị vỡ nát. Hắn nhìn chằm chằm Tả tham tướng, thi thể nặng nề ngã xuống đất.

Tả tham tướng chỉ vào hắn, nói với Lâm Tú: "Thật xin lỗi Đại tướng quân, Cổ Giáo úy điên rồi. Dám đặt điều với Vệ tướng quân, mặt tướng dựa theo quy định trong quân, ban chết cho hắn!"

Lâm Tú nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Hoàng tham tướng, cái này chỉ e không phải dùng một câu đặt điều là có thể giải thích đâu"

"Ồ, vậy ý của Lâm đại tướng quân là bốn tướng quân đây sai khiến hắn tàn sát dân chúng, giá họa cho Hải tộc?"

Lâm Tú vừa dứt lời thì lại có một âm thanh truyền đến từ phía sau.

Một gã nam tử trung niên đi tới, đối diện với ánh mắt của Lâm Tú.

Xung quanh thân thể hắn có hàn khí lượn lờ, nhiệt độ nơi đây chợt giảm mạnh.

Lâm Tú nói: "Cũng không phải, tra một chút chẳng phải sẽ rõ ràng sao?"

Quanh thân thể hắn tràn ngập hàn ý. Một vài Giáo úy có thực lực thấp đã không chịu nổi, bất giác lùi lại phía sau vài bước.

Người nam tử trung niên nhìn Lâm Tú, nói: "Nghe Vệ mỗ khuyên một câu, đến từ đâu thì trở về nơi đó đi. Chuyện của Trần Hải quân, ngươi không quản được."

Lâm Tú nói: "Nếu ta muốn quản thì sao?"

Tám vị Giáo úy chậm rãi đứng phía sau nam tử trung niên.

Vô số quân sĩ cũng dần dần di chuyển về phía đó.

Lâm Tú thân nhiên nhìn hắn, hỏi: "Nhiều người thì giỏi lắm sao?"

Hắn nhẹ nhàng kho khan một tiếng, âm thanh truyền đi rất xa.

Có một bóng người bay ra từ thuyền hoa, đứng ở bên cạnh hắn.

Cùng lúc đó, tất cả các Giáo úy, bao gồm cả binh sĩ của Trần Hải quân đang ở gần Lâm Tú đều quỳ xuống, giống như có một ngọn núi được đặt trên vai, khiến cho họ ngay cả ngẩng đầu lên cũng không dám.

Chương 912: Su phụ của Triệu Linh Quân

Sau đó, mấy bóng người từ trên cao bay xuống, dừng lại phía sau Lâm Tú.

Cảm giác áp bách mãnh liệt đập vào mặt, người trung niên lùi lại mấy bước, trên mặt lộ ra vẻ kinh sợ. Những nữ tử này, ngoại trừ dung mạo xuất chúng ra, chắc chắn không có ai thấp hơn cấp Địa, hơn nữa cũng không phải là cấp Địa bình thường.

Thế mà hắn lại mang nhóm nương tử đến!

Lâm Tú nhìn người nam tử trung niên, hỏi: "Bây giờ quản được không?"

Tuy rằng trong nhóm thể gia vọng tộc có rất nhiều cường giả, nhưng nương tử của Lâm Tú cũng chẳng ít.

Một Triệu Linh Quân, dưới cấp Thiên, muốn làm gì cũng được.

Hơn nữa Thiên Diệp Lãm, Tần Uyển, Ngung Nhi, Minh Hà, A Kha, Linh m; mỗi một vị cũng không phải cấp Địa bình thường. Lấy một địch hai, địch ba, thậm chí địch bốn địch năm cũng không có vấn đề.

Bầu không khí yên tĩnh bao trùm lấy quân doanh.

Người càng nhiều thì niệm lực càng mạnh, có thể thi triển một cách dễ dàng.

Trong phạm vi năm mươi trượng đã bị niệm lực của Linh Quân bao trùm. Ngoại trừ Vệ Bình đạt cấp Địa thượng cảnh ra thì không ai có thể ngẩng đầu lên được.

Ngay cả Vệ Bình cũng chịu một áp lực rất lớn.

Triệu Linh Quân đúng là danh bất hư truyền. Trong vòng mười năm ngắn ngủi đã có thể đạt đến trình độ này.

Hắn thở sâu, lại nhìn Lâm Tú, nói: "Lâm Tú, ta và ngươi không thù không oán. Chuyện của Trần Hải quân, ngươi muốn xen vào thật sao? Ngươi không sợ đắc tội với các gia tộc ở Vương đô ư?"

Lâm Tú tỏ ra không sao cả, đáp: "Những gia tộc đó, ta đắc tội còn ít sao?"

Vệ Bình nhất thời im lặng.

Mặc dù hắn không ở Vương đô, nhưng bản thân cũng biết, hai năm nay Lâm Tú làm mua làm gió, rất nhiều gia tộc ở Vương đô đều không ưa hắn.

Nhưng bọn họ lại chẳng thể làm gì.

Trận đấu ba năm sau, còn phải dựa vào cả nhà hắn.

Vệ Bình tưởng rằng Lâm Tú cũng giống với những con cháu thế gia vọng tộc khác, tới Trần Hải quân chỉ để rèn luyện. Ngàn vạn lần không ngờ rằng, hắn chỉ mới đến ngày đầu tiên đã trở mặt với họ.

Không nghi ngờ gì nữa, trước khi tới đây, hắn đã nắm được chứng cứ nào đó.

Thật ra hắn ta không sợ người khác biết chuyện này, bởi lẽ cho dù triều đình biết cũng chẳng thể đụng vào bọn hắn. Nhưng hắn ta lại xui xẻo, hết lần này tới lần khác gặp phải cái tên Lâm Tú vô pháp vô thiên này.

Một tên Lâm Tú không đáng sợ, nhưng cả một nhà thì không giống.

Sau khi Vệ Bình ngưng tụ ra một đôi cánh bằng băng thì nhanh chóng bay ra khỏi quân doanh. Mấy trăm dân chúng đã chết kia, không là gì với hắn cả, nhiều nhất là mất đi chức tướng quân Trấn Hải quân mà thôi. Chỉ cản trở về Vương đô, có khi gia tộc sẽ có cách bảo vệ hắn.

Nhưng Vệ Bình vừa mới bay lên thì một cây thương bằng băng đã lao nhanh về phía hắn, đâm thủng đôi cánh của hắn.

Ầm!

Vệ Bình nhanh chóng ngưng tụ ra một lớp giáp băng, cây thương bằng băng vỡ nát, giáp băng cũng xuất hiện từng vết nứt, cả người hắn ngã xuống đất.

Vệ Bình không bị thương. Hắn chật vật đứng dậy, nhìn chằm chằm Lâm Tú cách đó không xa, nghiến răng nói: "Họ Lâm kia, sao ngươi có thể ép người quá đáng như thế?"

Lâm Tú nhìn hắn, hỏi: "Nếu ngươi đi rồi, những người đã chết oan kia phải làm sao bây giờ?"

Vệ Bình nói: "Chỉ là mấy tên tiện dân mà thôi, làm đến mức này, ngươi được lợi gì?"

Lâm Tú nhìn hắn một cách đầy bình tĩnh. Mặc dù Trương gia với Tổng gia giết người của các phủ Đại Hạ tới điên rồi, nhưng những người chết trong tay họ đều là vài tiểu gia tộc không có bối cảnh. Họ mới là kẻ đáng chết, song lại đang tự do ngoài vòng pháp luật.

Rất không hài lòng, Lâm Tú cũng chẳng muốn nói nhảm nữa, hắn lập tức biến mất tại chỗ.

Trong lòng Vệ Bình cả kinh, trực tiếp dùng băng giáp bao trùm lấy toàn thân. Một nắm đấm đột nhiên xuất hiện ở ngực hắn.

Hắn bay ngược ra ngoài, đâm vào vách tường bên ngoài quân doanh, phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn vừa mới đứng lên, lại bay ra ngoài.

Bên trong Trần Hải quân, vô số người đứng ở xa nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng vô cùng khiếp sợ.

Từ vài năm trước, tướng quân đã thăng lên cấp Địa thượng cảnh, vậy mà lại không phải là đối thủ của Lâm Tú, thậm chí có thể nói là bị đối phương nghiền nát. Lâm Tú trong truyền thuyết, mạnh hơn rất nhiều so với tưởng tượng của họ.

Vệ Bình là kẻ đã thăng lên cấp Địa thượng cảnh từ rất lâu, nhưng dưới tay Lâm Tú lại giống như một bao cát bằng thịt, hoàn toàn không thể đánh trả.

Nguyên lực của hắn, thậm chí còn thâm hậu hơn Lâm Tú, nhưng chẳng có tác dụng gì.

Lâm Tú đã gặp qua tất cả năng lực, niệm lực với dị thuật bóng tối là khó chơi nhất, không dễ gì mới khắc chế được.

Nguyên lực của hắn suýt nữa thì không đánh lại, còn mấy năng lực khác, mặc dù nguyên lực thâm hậu hơn hắn nhưng cũng chẳng thể dùng.

Dị thuật hệ băng, tuy nhìn thì phòng ngự và công kích đều có vẻ rất mạnh, nhưng đối một góc độ khác, công kích với phòng ngự cũng không mạnh lắm.

Chương 913: Sự phụ của Triệu Linh Quân (2)

Dưới tình huống như thế này, trừ phi dùng nguyên lực nghiền ép, nếu không hẳn không thể là đối thủ của Lâm Tú.

Một lát sau, sau khi đụng gãy một gốc cây đại thụ, Vệ Bình đã nằm trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Từ đầu tới cuối, thậm chí Vệ Bình còn không có cơ hội công kích Lâm Tú.

Thuộc hạ của hắn bên trong Trấn Hải quân rất muốn giúp hắn, nhưng bản thân lại bị một loại sức mạnh vô hình áp chế, không thể động đậy được.

Đa số đều im lặng đứng nhìn, đại nhân vật tranh đấu với nhau, vốn dĩ họ không thể xen vào.

Lâm Tú mang theo Vệ Bình trở lại, các Giáo úy đứng trước mặt hắn, một đám đều toát mồ hôi lạnh, không dám ngăn đầu.

Hành động vừa rồi của họ đã giúp Lâm Tú giảm đi khá nhiều phiền toái.

Hai tên Giáo úy thực lực không cao bị Tần Uyển hạ dị thuật mê hoặc, rất nhanh họ đã nói hết mọi chuyện.

Các phủ vùng duyên hải, mấy năm nay Hải tộc chưa từng bạo loạn với quy mô lớn.

Tất cả đều do Vệ Bình bày mưu đặt kế, tự tay họ tạo ra mọi chuyện.

Chỉ có Hải tộc liên tục bạo loạn, quân phí của Trấn Hải quân mới có thể năm nay nhiều hơn năm trước. Mà bọn họ cũng có thể dùng quân phí của triều đình để không ngừng kêu gọi cường giả, trên danh nghĩa là để trấn

áp Hải tộc, thực tế là vì sự lớn mạnh của mình.

Các đại gia tộc lại dùng bạc của triều đình để tẩm bổ cho họ.

Lúc này, toàn bộ Trần Hải quân là một mảnh tĩnh lặng.

Đa số người trong quân đều cho rằng bản thân là anh hùng bảo vệ bá tánh, không ngờ rằng "Hải tộc" lại chính là bọn họ.

Có người xấu hổ, có người tức giận, cũng có người hoảng sợ.

A Kha nhìn những người đó, sắc mặt xanh mét, nắm chặt tay, Lâm Tú nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng.

Tuy rằng đã tra ra manh mối, nhưng vẫn còn một vấn đề bày ra trước mặt Lâm Tú.

Bao gồm cả Vệ Bình, mấy người này đều là con cháu thế gia vọng tộc, nên xử lý như thế nào?

Hắn có hai lựa chọn.

Thứ nhất, áp giải bọn họ trở về Vương đô giao cho triều đình, để triều đình xử lý.

Thứ hai, dựa theo quy định trong quân, tử hình tại chỗ.

Nếu giao cho triều đình xử lý thì các gia tộc quyền quý chắc chắn sẽ tạo áp lực, đại khái đám người này chẳng phải chịu trừng phạt gì nghiêm trọng, còn Lâm Tú cũng không đắc tội với nhóm thế gia vọng tộc.

Trước mắt, ân oán của Lâm Tú với các gia tộc không quá gay gắt, còn nể mặt nhau.

Nếu giết Vệ Bình với mấy Giáo úy thuộc thế gia vọng tộc kia thì chỉ có thể hoàn toàn

trở mặt.

Lý trí bảo rằng phải chừa lại một con đường, đặc tội với nhiều người như vậy, đối với họ cũng chẳng phải chuyện tốt.

Nhưng nghĩ đến chuyện những bá tánh vô tội chết thảm, nếu thả họ như vậy, chính bản thân hãn cũng không thể thuyết phục mình.

Lâm Tú nhìn mấy nữ tử, hỏi: "Ý của các nàng ra sao?"

Ngưng Nhi kéo tay hãn, nói: "Ý của chàng chính là ý của ta."

Những người khác cũng không lên tiếng, nhưng ý tứ đã quá rõ ràng.

Cuối cùng, Lâm Tú nhìn về phía Triệu Linh Quân, nàng rất bình tĩnh, nói: "Chàng là tướng công, ta nghe lời chàng"

Phủ Đông Hải.

Phủ thành.

Một đám người mặc áo giáp trên thân, lúc bị áp giải đến cửa thành, trên mặt dân chúng đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

Lần cuối cùng xử trảm với quý mô lớn như vậy là vào mấy tháng trước, lúc xử lý Đông Hải thương hội.

Bọn họ đều không xa lạ gì với những kẻ đó, họ đều là tướng sĩ của Trần Hải quân, lúc trước hay hành hình Hải tộc ở trước cửa thành. Nhưng lúc này người bị áp giải, trong đó không chỉ có Giáo úy của Trần Hải quân, mà còn có tướng quân của Trần Hải quân, là đại nhân vật đến từ Vương đô Đại Hạ.

Chẳng qua, tướng quân cao cao tại thượng trước đây, giờ phút này lại trở thành tù nhân.

Sau khi nghe tội trạng của họ, dân chúng đều cảm thấy khiếp sợ.

Hải tộc làm loạn mấy năm nay, thế mà lại do mấy người này bày ra?

Cho tới bây giờ, bọn họ đều đã trách lầm Hải tộc?

Bên trên pháp trường đều là tiếng kêu la.

"Ta là người của Trương gia, các người không thể giết ta!"

"Nếu người dám giết ta, Hoàng gia sẽ không bỏ qua cho các người!"

"Ta muốn về Vương đô, ta muốn gặp bệ hạ!"

Vệ Bình quỳ gối trên pháp trường, hắn muốn phản kháng, nhưng lại có một sức mạnh ép vào người hắn, khiến hắn không thể cử động, thậm chí ngay cả nguyên lực cũng chẳng thể sử dụng.

Giờ khắc này, trong lòng hắn rất sợ hãi.

Điên rồi, Lâm Tú điên rồi! Tên đó thật sự dám giết hắn ta, ngay cả bệ hạ còn không dám giết hắn ta!

Sao hắn dám?

Mãi đến khi đầu lìa khỏi cổ, Vệ Bình cũng không thể làm rõ vấn đề này. Đau khổ tu hành hơn bốn mươi năm, hai lần tham gia thi đấu đều nằm trong top mười Thiên kiều bảng, từng là kẻ nổi bật nhất, đáng kiều ngạo nhất Đại Hạ. Nếu cho hắn thêm ba mươi năm, sẽ có hy vọng tiến vào cấp Thiên.

Nhưng hôm nay hấn lại chết ở đây, chỉ vì
vài tên tiện dân...

Chương 914: Su phụ của Triệu Linh Quân (3)

Ngàn vạn tên tiện dân, cũng không thể đổi được một vị cường giả cấp Thiên!

Một khắc trước khi chết, nội tâm hắn sinh ra một tia hối tiếc, nếu trước đây...

Đáng tiếc, không có nếu như.

Phía trên đoạn đầu đài, vô số đầu người rơi xuống. Bên dưới đoạn đầu đài, bá tính ngoài sáng khoái ra thì còn lo lắng cho Lâm Tú.

Lần này khác với lúc giết người của thương hội Đông Hải. Bây giờ người hắn giết chính là dòng chính của thể gia vọng tộc Vương đô, đám quyền quý đó sẽ dễ dàng buông tha cho hắn sao?

Từ trước đến nay, phàm là kẻ làm cho quyền quý tức giận đều không có kết cục tốt đẹp.

Bọn họ đã vì dân chúng Đông Hải mà làm rất nhiều chuyện tốt, hoàn toàn thay đổi được cuộc sống của bá tánh thuộc tầng lớp thấp hèn. Khó khăn lắm Đại Hạ mới xuất hiện một số người như vậy, họ nên nhận được mọi điều tốt đẹp nhất...

Ngày hôm sau, một chiếc thuyền hoa đáp xuống Vương đô.

Trong ngự thư phòng, Hạ Hoàng nhìn Lâm Tú, hai mắt tròn tròn, khó tin hỏi: "Giết hết toàn bộ!"

Lâm Tú đáp: "Những người đó thân là tướng lĩnh của Trần Hải quân, vậy mà lại lạm sát dân chúng, lừa gạt triều đình, lừa gạt quân phí. Tội trạng chồng chất như thế, chẳng lẽ không đáng chết sao?"

"Vệ Bình cũng giết?"

"Giết"

Hạ Hoàng day day mi tâm. Hắn không phải vì thiếu đi một vị cường giả cấp Thiên trong tương lai mà cảm thấy tiếc nuối, mà vì Vệ Bình là con thứ của Vệ Quốc Công. Vệ Quốc Công lại là một trong mấy vị cường giả cấp Thiên của Đại Hạ. Lâm Tú giết nhi tử của hắn, Vệ gia cũng thiếu mất một vị cấp Thiên. Hắn chỉ sợ Vệ gia sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Những gia tộc khác, tuy tổn thất không lớn như Vệ gia, nhưng ít nhiều gì cũng có con cháu chết trong tay Lâm Tú.

Phong cách làm việc hôm nay của Lâm Tú khác hẳn trước đây.

Lúc đầu hắn tưởng rằng Lâm Tú sẽ áp giải họ về Vương đô, để cho những gia tộc kia trả chút giá, nhân tiện gột rửa Trần Hải quân.

Nhưng Lâm Tú lại làm ngược lại, trực tiếp giết hết không chừa mống nào...

Một lúc sau, hắn vỗ vỗ bả vai của Lâm Tú, thở dài nói: "Mà thôi, giết cũng giết rồi, Vệ gia sẽ không dám làm vậy với ngươi đâu.

Lúc cần thiết, trẫm sẽ che chở cho ngươi..."

Có câu này của Hạ Hoàng, Lâm Tú bèn cảm thấy không cần lo lắng. Hoàng thất cộng với Tiết gia, cho dù thêm ba gia tộc liên thủ nữa hắn cũng không e ngại.

Lần này Trương gia với Tống gia tổn thất cũng không lớn, đã chết mất hai người chẳng quan trọng, khả năng họ sẽ liên thủ

với Vệ gia không lớn lắm. Có thể họ còn đang âm thầm vui vẻ.

An tâm trở lại Lâm phủ, lúc đi vào hậu viện Lâm Tú phát hiện nhóm nữ tử đều đang ở đây, trong nhà còn có thêm một kẻ xa lạ.

Đó là một bà lão có mái tóc hoa râm, trên mặt đầy những vết nhăn, xấp xỉ với tuổi của bầu gánh. Khi thấy Lâm Tú đến, nét nhăn trên mặt dồn lại một chỗ, trầm giọng nói: "Người chính là cái tên vô liêm sỉ đó?"

Vô duyên vô cớ bị mắng là đồ vô liêm sỉ, sắc mặt Lâm Tú cũng không tốt, hỏi: "Bà là ai?"

Lão bà lạnh lùng nói: "Lấy Quân Nhi mà vẫn chưa vừa ý, cưới một người rồi lại cưới một người. Năm đó lão thân nên ngăn cản mối hôn sự này mới phải!"

Lâm Tú đã đoán được thân phận của bà lão kia.

Trên đời này, người có tư cách nói những lời đó, ngoại trừ nhạc phụ nhạc mẫu ra, chỉ còn lại một người.

Sư phụ của Linh Quân.

Lời của bà, Lâm Tú nhất thời không thể phản bác.

Trước mặt là cường giả cấp Thiên, ngay cả người ngày thường không sợ trời không sợ đất như Ngung Nhi cũng biến thành nữ nhân ngoan ngoãn.

Bà lão thấy Lâm Tú không nói câu nào, hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói: "Những người khác cũng thôi đi. Người có thân phận gì,

lại lấy một con hát, một nữ tử không rõ thân phận...”

Sắc mặt Lâm Tú trầm xuống. Nói hăn như thế nào cũng được, nhưng nói Thái Y với A Kha như vậy, e là ngay cả sư phụ của Triệu Quân Linh cũng không có tư cách đó.

Nhưng hăn còn chưa mở miệng, phía sau Thái Y đã có một giọng nói truyền đến.

Bầu gánh nhìn bà lão nọ, thản nhiên nói: “Con hát thì sao? Người cho rằng bản thân cao quý hơn con hát ở chỗ nào?”

Lúc ở Lâm phủ, bầu gánh đều ở bên cạnh Thái Y. Ngày thường rảnh rỗi sẽ dạy mọi người chơi các loại nhạc khí. Trừ lần đó ra, cảm giác tồn tại của bầu gánh cũng không cao, rất nhiều lúc Lâm Tú đã quên mất trong nhà còn có một vị lão nhân như vậy.

Bà lão nhìn bầu gánh, tầm mắt hai người đối diện nhau, ánh mắt của bà lão hơi cứng lại.

Hai loại khí thể vô hình đựng độ, ngoại trừ Lâm Tú và Triệu Linh Quân, mọi người đều lui về phía sau mấy bước.

Lâm Tú ngạc nhiên nhìn bầu gánh, ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Sư phụ của Linh Quân là cấp Thiên.

Có khí thể ngang hàng với bà, cũng chỉ có cấp Thiên.

Chương 915: Nổi giận

Lâm Tú quen biết bầu gánh mới hai năm, bà ở Lâm phủ cũng hơn một năm, đừng nói thực lực của bà, thậm chí hẳn còn không biết bà có dị thuật.

Các nàng một người là sư phụ của Linh Quân. Một người coi Thái Y như chính mình, trong nhà có hai vị cấp Thiên để dựa vào, vốn là một chuyện rất đáng để vui mừng, nhưng tình huống trước mắt không ổn lắm.

Tuy hai người không động thủ, nhưng trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng, tình thế cực kỳ căng thẳng.

Cùng lúc đó.

Vệ gia.

Là Nhất đẳng công đương triều, Vệ gia không tham dự vào chuyện tranh giành ngôi vị chí tôn. Từ trước đến nay, ở Vương đô họ luôn khiêm tốn, nhưng cũng không ai dám coi thường họ. Dù là Trương gia hay Tổng gia cũng nể mặt Vệ gia ba phần.

Lão thái gia của Trương gia đã gần trăm tuổi, có thể sống bao nhiêu năm nữa còn chưa biết. Mười năm sau, Trương gia chỉ còn lại một vị cấp Thiên.

Thế hệ sau của Vệ gia tuy tài giỏi, nhưng cũng không bằng Trương gia. Thứ tử của Vệ Quốc Công là tướng quân Trần Hải quân Vệ Bình, thiên phú cũng rất cao. Là một người có khả năng đột phá cấp Thiên nhất trong số những người đồng trang lứa.

Đến lúc đó, cấp Thiên của Trương gia và Hoàng gia lần lượt ngã xuống, Vệ gia sẽ có

hy vọng thay thế được họ, trở thành thế gia đệ nhất Đại Hạ.

Lúc này, một tin cấp báo truyền về từ Đông Hải, làm cho cả Vệ gia khiếp sợ và khó có thể tin.

Cường giả thứ hai trong nhà, tướng quân Trần Hải quân Vệ Bình đã chết.

Hắn chết ở phủ Đông Hải, bị chặt đầu trước mặt vô số dân chúng.

Tin này đối với Vệ gia là một đả kích rất lớn không thể chấp nhận nổi.

Cùng lúc đó, Trương gia với Tống gia cũng nhận được tin. Thời gian họ biết được tin tức này sớm hơn Vệ gia một chút.

Đông Hải truyền tin khẩn đến, Vệ Bình ở Trần Hải quân bày mưu tính kế, tàn sát dân chúng giá họa cho Hải tộc, lừa gạt quân phí, sau khi bị tướng quân tạm thời của Trần Hải quân là Lâm Tú tra ra chân tướng, lập tức xử lý theo quy định, từ tướng lĩnh đến binh sĩ Trần Hải quân, bao gồm cả Vệ Bình, hơn trăm người bị chém đầu.

Trong đó có hai người là con cháu của Trương gia với Tống gia, nhưng không phải là con cháu nòng cốt.

Vậy nên hai nhà Trương Tống không có phản ứng gì lớn.

So với họ, Vệ gia tổn thất nặng nề hơn.

Mỗi thù giết con không đội trời chung, Vệ Bình là nhi tử của Vệ quốc công, là vị cường giả cấp Thiên thứ hai trong tương lai của Vệ gia nhưng lại bị Lâm Tú giết, Vệ gia có thể dễ dàng bỏ qua sao?

Tuy Vệ quốc công không tranh giành, song cũng không phải người sẽ cam tâm chịu thiệt.

Trương gia.

Ở một tiểu viện nào đó, lão giả tóc trắng đang nghe diễn, bỗng nhiệt độ trong viện tăng lên vài phần.

Ông ta nhìn về phía ông lão một thân hồng y, mỉm cười hỏi:

"Hôm nay sao Vệ huynh lại rảnh rỗi đến đây?"

Ông lão hồng y khàn giọng, đáp: "Vệ Bình con ta đã chết, Trương gia các người đã nhiều lần bị hấn cuỗ trên đầu, giờ đây các người cũng có con cháu chết trong tay hấn. Chẳng lẽ không định làm gì sao?"

Bạch Phát Lão Giả nói: "Vậy thì sao? Trận đấu tiếp theo còn phải nhờ vào nhà họ. Vệ huynh nên lấy đại cục làm trọng, không thể vì thù riêng của mình mà mặc kệ tất cả. Các gia tộc khác cũng sẽ không đồng ý..."

Ông lão hồng y lạnh lùng nói: "Môi thù giết con không thể không báo. Hiện tại lão phu không thể giết hấn, nhưng hấn nhất định phải trả giá. Ba năm sau, lão phu sẽ chính tay đâm chết hấn, báo huyết hải thâm thù này cho Bình Nhi" Ông ta nhìn về phía hoàng cung, nói tiếp: "Lão phu không cần Trương gia các người làm gì nhiều, chỉ cần giúp ta ngăn cản hoàng thất là được. Lâm Tú là người của họ, họ muốn làm gì, người cũng thấy rồi đây. Người cho rằng vị trí Thái tử kia đã vững như Thái Sơn rồi sao? Đợi đến lúc Lâm gia lớn mạnh, ai trong các người cũng đừng mong được lợi..."

Lời của Vệ quốc công giống như một thanh kiếm, đâm thẳng vào lòng ông.

Ngay cả hoàng thất Trương gia còn không sợ, vậy tên Lâm Tú kia được tính là gì? Nhưng nếu Lâm gia lớn mạnh lên, vậy thật đáng sợ.

Dù sao trong nhà Lâm Tú còn có Triệu Linh Quân. Chỉ cần có vị nương tử này của hắn thì hai mươi năm sau, chỉ e cả nhà họ sẽ trở thành thiên hạ vô địch.

Định quốc công suy nghĩ hồi lâu, gật gật đầu rồi nói: "Đúng là không thể bỏ qua như vậy..."

Ông lão hồng y nhìn ông ta một cái rồi xoay người rời đi.

Một lúc sau, ông ta lại rời khỏi Tổng gia.

Không lâu sau đó, tiếng hét phẫn nộ phát ra từ một tòa nhà ở Vương đô. Một thân hỏa diễm bao trùm bay ra, đập gió mà đến, giọng nói hàm chứa sát ý: "Lâm Tú, ngươi phải chết!"

m thanh ấy không hề che giấu, gần phân nửa Vương đô đều có thể nghe thấy.

Vô số dân chúng dừng việc của mình, ngẩng đầu lên nhìn trời, vẻ mặt mờ mịt cùng khiếp sợ.

Chương 916: Nổi giận (2)

Rốt cuộc là ai mà dám ngông cuồng ở Vương đô như thế?

Đệ nhất Thiên kiều băng, tướng công của Triệu Linh Quân, phò mã hoàng thất, con rể Tiết gia. Diên rồi diên rồi, cho dù là cấp Thiên cũng không được...

Rất nhanh đã có người phát hiện, kẻ đó bay ra từ phủ Vệ quốc công. Mà khí thế đó, cả Vệ gia cũng chỉ có một người. Rốt cuộc Lâm Tú đã làm gì mà khiến Vệ quốc công phẫn nộ như thế?

Nhưng sau khi giọng nói nọ phát ra không bao lâu thì lại có một giọng nói hùng hổ khác truyền ra từ một phủ đệ: "Họ Vệ kia, người dám động vào cháu rể của lão phu!"

Tiết phủ, một đoàn hỏa vân quét qua, bay thẳng về hướng của bóng người hỏa diễm kia, dừng lại giữa không trung.

Tiết lão Quốc Công nhìn bóng người phía trước, bình tĩnh nói:

"Họ Tống, ngươi muốn cản ta?"

Khoảng không phía trước, ông lão đập nước mà đến cười cười, nói: "Tiết huynh, lần trước đấu một trận chúng ta còn chưa phân thắng bại, chỉ bằng hôm nay tiếp tục?"

Sắc mặt Tiết lão Quốc Công càng thêm u ám, hai nhà Vệ Tống, hiển nhiên là đã thương lượng xong từ lâu rồi.

Bị Ninh quốc công quán lấy, trong nhất thời ông ta không thể thoát thân.

Lúc này từ phía hoàng cung cũng có một bóng người bay ra, nhưng vừa mới bay không

xa đã dừng lại tại không trung. đối diện có một gã lão giả tóc trắng nhìn hần, nói: "Lý huynh, lâu rồi không gặp, chi bằng cùng uống một chén?"

Vị Vương gia hoàng thất nhìn Đinh quốc công trước mặt, lại nhìn về phía Tiết lão quốc công và Ninh quốc công đang giằng co, trong lòng bèn hiểu rõ. Trương Tổng Vệ ba nhà liên thủ. Lúc này đây, tất nhiên Lâm Tú đã chọc giận đến thế gia vọng tộc.

Hần nhìn Đinh quốc công, nói: "Trận đấu tiếp theo, ai có thể thay hần?"

Đinh quốc công đáp: "Yên tâm, Vệ huynh có chừng mực, sẽ không đụng đến tính mạng của hần. Vệ Bình đã chết, chẳng lẽ ông ta phải tỏ ra không có chuyện gì sao?"

Vị Vương gia nọ lặng lẽ đáp xuống, ba nhà liên thủ đã thể hiện rõ một thái độ. Đây là chuyện của Lâm Tú và Vệ gia, Tiết gia không thể nhúng tay, hoàng thất cũng không thể can thiệp.

Đây là thế gia vọng tộc liên thủ với nhau. Lâm phủ.

Hai vị cường giả cấp Thiên đang giương cung bạt kiếm. Linh Quân thì khuyên sư phụ của nàng hãy bình tĩnh, còn Thái Y thì khuyên bầu gánh đừng để ý. Đúng lúc này, Lâm Tú nghe được một tiếng vang vọng từ tận trời xanh "Lâm Tú, ngươi phải chết".

Một đạo hỏa diễm từ chân trời cách đó không xa quét đến, lơ lửng phía trên Lâm phủ.

Giọng nói của Vệ quốc công ẩn chứa sự tức giận vô cùng lớn, cắn răng nói: "Lâm"

Lâm phủ, bên trong hậu viện, hai ánh mắt đang đối chọi nhau, không hện mà lạnh lùng nhìn thẳng lên.

Hai luồng sức mạnh thổi quét qua, hỏa diễm bên ngoài thân thể của Vệ quốc công lay động dữ dội, vẻ mặt ông ta cứng đờ, đồng tử co lại, khiếp sợ nhìn hai bà lão bên dưới.

Sư phụ Triệu Linh Quân từ từ bay lên, lạnh lùng nói: "Người muốn giết ai?"

Bầu gánh đập gió mà đi, bà bước một bước, trong hư không sẽ xuất hiện một luồng sóng gọn. Bà nhìn thân ảnh được bao phủ bởi hỏa diễm kia, thân nhiên nói: "Người thử động đến hấn xem?"

Lời của hai người vừa dứt, một luồng sức mạnh quét qua khiến cho thân thể của Vệ quốc công lùi lại vài trượng.

Sắc mặt phẫn nộ dần dần biến thành khiếp sợ.

Sư phụ của Triệu Linh Quân sao lại trở về Vương đô?

Còn người cấp Thiên kia là ai?

Lúc này, hai người giằng co ở Lâm phủ đã thu liễm khí tức. Khi Vệ quốc công xuất hiện, hai người đang tức giận, vừa lúc tìm được nơi phát tiết. Chịu sức ép từ hai luồng sức mạnh vô cùng lớn, trần của Vệ quốc công đã dần xuất hiện mồ hôi lạnh.

Sư phụ của Triệu Linh Quân là cường giả đã nổi danh từ lâu ở Đại Hạ. Bất luận là năng lực hay thực lực đều vượt xa ông ta.

Một vị cấp Thiên ông ta còn ứng phó không nổi, huống chỉ là hai vị?

Nếu không, ông ta cũng chẳng nhờ Định quốc công với Ninh quốc công ra tay ngăn cản cường giả của Tiết gia với hoàng thất.

Ai ngờ cản được hai người, lại xuất hiện thêm hai người. Việc đã đến nước này, ông ta chỉ còn cách phóng lao phải theo lao.

Đánh thì đánh không lại...

Không đánh, nhưng đã đến đây rồi...

Hơn nữa lúc này khi đến đây, khí thế của ông ta vô cùng hùng hổ.

Tuy không nghĩ sẽ giết Lâm Tú nhưng ông ta muốn cho tên này trả một cái giá thật lớn, cho mọi người thấy thái độ của Vệ gia...

Nhưng đối mặt với hai bà lão này, ông ta không dám làm bậy.

Lúc này, ở hai chỗ khác cũng cảm nhận được sự giao động khí tức của nơi đó.

Sắc mặt Định quốc công khiếp sợ, ngay cả vị Vương gia hoàng thất kia cũng hiện ra vẻ ngạc nhiên. Tất nhiên một màn này đã nằm ngoài dự đoán của hắn.

Lão tổ Tổng gia nhìn về hướng ấy, trong lòng kinh ngạc. Tiết lão quốc công ngẩn ra một chút, cười to nói: "Tổng lão thất phu, người không phải muốn so tài với lão phu sao? Đi, chúng ta ra ngoại thành"

Chương 917: Đệ nhất gia tộc của Đại Hạ

Sắc mặt lão tổ Tổng gia khẽ biến, đáp:
"Lúc này chỉ đùa một chút thôi. Tiết huynh
đừng để ý"

Tiết lão quốc công cười lạnh lòng, nói:
"Lão phu cũng không phải người thích nói
đùa!"

Hỏa diễm ùn ùn kéo đến, lão tổ Tổng gia bị
buộc phải lui về phía sau, rất nhanh đã
bay ra ngoài thành.

Bên kia, tuy Vệ quốc công đã hạ khí thế
nhưng vẫn thẳng thắn nói: "Lâm Tú giết Vệ
Bình con trai ta. Hôm nay lão phu đến để
đòi một câu trả lời..."

Giờ phút này, ông ta đã không còn dáng vẻ
kiêu ngạo lúc này, cách nói chuyện cũng
hiện lên vẻ lo lắng.

Bầu gánh cười lạnh một tiếng, nói: "Người
dạy dỗ ra một đứa con vô liêm sỉ, giết hại
dân chúng, chết còn chưa hết tội, người
còn mặt mũi đến đây đòi công đạo sao?"

Bà lão cũng lạnh lòng nói: "Họ Vệ, vài năm
không gặp, người càng lúc càng không biết
xấu hổ!"

Người dưới mái hiên không thể không cúi
đầu. Vệ quốc công phất tay áo, bình tĩnh
đáp: "Cáo từ!"

Bà lão hừ lạnh một tiếng, cất lời: "Người
tưởng đây là nhà của người, muốn tới thì
tới muốn đi thì đi sao? Đây là đồ đệ duy
nhất của ta, người muốn khi dễ tướng công
của nàng thì phải hỏi thử xem bà lão này
có đồng ý hay không..."

Bà vừa nói xong, Vệ quốc công đã phải chịu áp lực lên thân, ông ta vội lui về phía sau. Nhưng bà lão vẫn không định buông tha cho ông ta nên đã lập tức đuổi theo."

Quanh thân của bầu gánh sóng gợn dập dềnh, theo sát phía sau hai người...

Mấy bóng người rất nhanh đã biến mất, bầu trời vốn náo nhiệt giờ đây đã an tĩnh trở lại, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Nhưng rất nhiều người đều biết rõ, tĩnh lặng chỉ cho thấy giờ phút này, ở nơi họ không nhìn thấy, chỉ e đã sớm nổ ra một trận hủy thiên diệt địa.

(Lời tác giả: Thời gian gần đây thật sự quá hồ đồ, đầu óc hồng huyết. Chỉ có Trương gia Nhất đẳng công, nhị đẳng công có bốn nhà. Máy ngày nay vẫn viết sai, vẫn mong tìm được chỗ đó để sửa.)

Lâm phủ.

Lâm Tú và Triệu Linh Quân liếc nhìn nhau rồi cùng bay lên bầu trời về phía ngoại thành.

Cùng lúc đó trong Vương đô có không ít người nhìn lên bầu trời rồi chạy vội đi, nhanh chóng tụ tập về ngoại thành.

Bình thường cường giả cấp Thiên rất ít động thủ. Hôm nay lại có tận năm vị, đúng là rất náo nhiệt!

Nhưng cấp Thiên đấu với nhau, lực phá hoại thật kinh người, trong vòng nghìn trượng không an toàn, họ chẳng dám đến gần mà đứng bên ngoài vòng vây. Chỉ thấy bên trong Vân Sơn, ánh lửa rực trời, cây cối

đổ sụp, núi đá nổ tung. Ầm một tiếng, bụi
bặm bay đầy trời.

Bên trong Vân Sơn.

Nước đổ xuống, trên mặt đất chẳng chịt lỗ
thủng, ngay cả nham thạch rắn chắc cũng bị
nước đánh cho vỡ nát.

Trong phạm vi rộng lớn tràn ngập hỏa diễm,
nước rơi vào hỏa diễm, hóa thành hơi nước.

Hơi nước lan ra mấy trăm trượng, sương mù
lượn lờ cuộn cuộn.

Bồng truyền đến giao động cực lớn do
nguyên lực gây ra, không thể nhìn rõ tình
hình bên trong hơi nước.

Một khắc nọ, hơi nước rút đi, lộ ra một
bóng người.

Trong vòng trăm trượng xung quanh thân thể
của Tổng quốc công, toàn bộ cây cối đều
héo rũ, vô số giọt nước ngưng tụ lại tràn
vào thân thể ông ta. Cùng lúc đó, cả người
ông ta bỗng hóa thành một con thủy long,
gầm thét hướng về phía Tiết lão quốc công.

Tiết lão quốc công hừ lạnh một tiếng, thân
thể cũng hóa thành một con hỏa long,
nghênh đón thủy long nọ.

Ầm!

Một trận nổ kinh thiên động địa xảy ra,
mặt đất lại xuất hiện một cái hố to, đất
đá văng tán loạn, trong phạm vi mấy trăm
trượng không có một cây cỏ, ngọn núi nhỏ
dần, bị san bằng thành bình địa.

Tổng quốc công nằm trên mặt đất, ngực
không ngừng phập phồng, xương cốt của lão
như muốn nứt ra từng khúc.

Thực lực của ông ta mạnh hơn họ Tiết kia một chút.

Bởi vì thời gian ông ta tấn thăng lên cấp Thiên sớm hơn họ Tiết kia, hơn nữa hẳn ta còn vì cháu gái mà tự hủy căn cơ, tu vi rất khó tăng thêm, ông ta không có lý do để thua.

Đáng tiếc, một kích vừa rồi ông ta cũng bị thương. Nếu còn trẻ tuổi thì tốt, hôm nay lớn tuổi rồi, thân thể cũng không bằng lúc trước nữa. Trong khoảng thời gian giao đấu ngắn ngủi, khiến ông ta cảm thấy lực bất tòng tâm.

Nhưng nghĩ đến Tiết lão thất phu, ông ta lại không cam tâm.

Thân thể của ông ta quá yếu, nếu cưỡng ép ra tay với người cùng cấp, chỉ hao tổn thọ nguyên của hẳn.

Trong lòng Tổng quốc công vừa nảy ra ý niệm đó, bên tai đã truyền đến một giọng nói: "Sao rồi Tiết lão thất phu? Lần này lại không được, nếu thân thể của ngươi không sao thì đứng dậy tái chiến..."

Tuy là giọng nói của Tiết lão thất phu nhưng lại tràn đầy sức sống, hoàn toàn không hề giống một ông lão, ngược lại rất giống trung niên cường tráng.

Tổng quốc công đứng lên, cảm thấy người mình chỗ nào cũng đau, ông ta chật vật ngồi dậy nhưng sắc mặt của ông lão đổi diện lại hồng hào, đi về phía bên này.

"Điều này không thể!"

Chương 918: Đệ nhất gia tộc của Đại Hạ (2)

Ông ta trợn hai mắt lên, vẻ mặt khó tin, đây vẫn là Tiết lão thất phu sao?

Đối với cường giả cấp Thiên mà nói, tuy nguyên lực của họ vô cùng mạnh mẽ, chỉ cần một ý niệm hiện lên trong đầu thì có thể hủy diệt cả toà thành, nhưng thân thể của họ đều là đèn đã cạn dầu, không thể liên tiếp trải qua trận đại chiến kịch liệt như thế được.

Quyền sợ trẻ trung, dị thuật cũng vậy.

Tu vi giống nhau, già trẻ chinh chiến, tất nhiên người trẻ tuổi thân thể mạnh mẽ, tinh lực dư thừa sẽ chiếm ưu thế. Chẳng qua loại chuyện như thế rất ít khi phát sinh. Có thể tu đến cấp Thiên, hầu như đều đã tu hành mấy chục năm, mọi người đều giống nhau.

Triệu Linh Quân và Lâm Tú càng khủng khiếp. Năng lực của họ lại sắp ngang bằng với mấy ông lão lớn tuổi này.

So tài vài ba chiêu dị thuật, xương cốt của họ đều lỏng lẻo cả.

Người khác sinh lực dồi dào, còn mấy ông già bọn họ rất khó chiến thắng người trẻ tuổi.

Nhưng đó là người trẻ tuổi, còn Tiết lão thất phu trở nên cường tráng như thế từ bao giờ? Nếu không phải trên mặt ông ta còn nếp nhăn với đầu đã bạc thì Tổng quốc công suýt nữa đã tưởng ông ta mới vừa cải lão hoàn đồng.

Tuy ông ta còn sức tái chiến nhưng nếu tiếp tục nữa, không tính dưỡng mấy tháng,

ông ta không thể khôi phục.

Tổng quốc công không nghĩ tới chuyện sẽ tái chiến, ông ta khó tin nhìn Tiết lão quốc công, hỏi: "Người... thân thể của người?"

Tiết lão quốc công cười ha hả, đáp: "Có một tôn nữ tế tốt như thế, tâm tình của lão phu rất tốt. Tâm tình tốt, thân thể tự nhiên cũng tốt. Ai bảo người không có một tôn nữ tế như thế chứ..."

Thốt ra một câu đầy đắc ý, ông ấy đang nói thì lạnh lùng nhìn Tổng quốc công, bảo: "Họ Tổng kia, lão phu chỉ còn lại vài năm, đừng trách lão phu không cảnh cáo người. Tôn nữ tế này của ta, nếu hấn xảy ra chuyện gì, cho dù lão phu có chết cũng phải lôi Tổng gia các người chôn cùng..."

Những lời này khiến cho Tổng quốc công trầm ngâm.

Tuy trước đây hai nhà từng có xung đột, nhưng thật ra ông ta không hề để tâm đến Tiết gia.

Còn bây giờ, bởi vì ông ta biết rõ Tiết lão thất phu không sống lâu nữa. Chỉ e trong vòng năm năm sẽ ngã xuống, hóa thành cát bụi trở về với đất. Ông ta cần gì phải so đo với một người sắp chết?

Cũng bởi vì vậy, ông ta mới không thể không để tâm đến Tiết lão thất phu.

Trước khi chết, ai biết được lão già này sẽ làm ra chuyện điên rồ gì.

Người muốn giết Lâm Tú là Vệ gia, không liên quan đến Tổng gia.

Nếu Tiết lão thất phu tìm Tống gia để chôn cùng, vậy thì không phải rất oan ức sao?

Ông ta im lặng chớp mắt một cái, nói: "Sau này, Tống gia sẽ không gây phiền phức cho hần nữa"

Thật ra bảo ông ta gây phiền toái, ông ta cũng không dám làm.

Có một Tiết lão thất phu không muốn sống nữa ở đây, trong nhà còn có thêm hai vị cấp Thiên. Ba cấp Thiên cũng đủ để ngồi ngang hàng với hoàng thất. Tống gia điên rồi mới gây phiền toái cho họ.

Nếu sớm biết Lâm Tú còn giấu hai vị cấp Thiên trong nhà thì dù cho họ Vệ kia chết hết con, ông ta cũng phải nén giận, ngoan ngoãn ngồi ở nhà.

Có điều giờ phút này, được Tiết lão thất phu dò rỉ năng lượng đứng trước mặt nói cho ông ta biết ông ấy không còn bao nhiêu thời gian nữa, trong lòng Tống quốc công cũng không tin mấy.

Từ trận chiến này cho thấy, hai người bọn họ còn chưa biết ai sẽ đi trước ai.

Mà lúc này, ở một chỗ khác của Vân Sơn.

Hỏa diễm bên ngoài thân thể của Vệ quốc công lập lòe, tóc tai bù xù, chật vật vô cùng, đối diện hần là hai bà lão. Bản thân đấu với một người đã khó rồi, Bây giờ hai người cùng tiến lên, ông ta vốn dĩ không có sức đánh trả.

Sư phụ của Triệu Linh Quân thân nhiên nhìn ông ta một cái, đạp gió mà đi.

Bầu gánh Lê Hoa Uyển cũng không nói gì thêm, đạp gió rời khỏi.

Cấp Thiên đấu với nhau, đến đó thì dừng. Thực lực ở trình độ này, trong cơ thể ẩn chứa một nguồn sức mạnh vô cùng lớn, vậy nên nếu phân thắng bại thì cực kỳ khó, nhưng phân sinh tử lại rất dễ dàng.

Sẽ không có ai bức một vị cường giả cấp Thiên đến đường cùng.

Nhưng dù sao hai người cũng đã đạt được mục đích.

Từ hôm nay trở đi, nếu có người muốn động đến Lâm Tú, nhất định phải nghĩ xem có thể cản được ba vị cấp Thiên không đã.

Vương đô.

Sau khi Tiết lão quốc công và hai bà lão trở về, không lâu sau, Tổng quốc công với Vệ quốc công cũng về đến nơi. Thấy thế, mọi người đều biết kết cục của hai trận chiến này.

Nếu so sánh một chút, hai trận đấu này thắng hay thua cũng không quan trọng, quan trọng là ý nghĩa đằng sau kia.

Trước kia có rất ít thế gia vọng tộc trêu chọc Lâm phủ, không chỉ vì thiên phú của Triệu Linh Quân, mà còn vì sự phụ cấp Thiên sau lưng nàng. Bây giờ thì khác, nhà họ đột nhiên lại có một vị cấp Thiên thần bí làm chỗ dựa. Đây chẳng phải đã biến thành một hoàng thất, đệ nhất gia tộc của Đại Hạ rồi sao?

Chương 919: Đệ nhất gia tộc của Đại Hạ (3)

Nếu tính luôn cả Tiết gia, số lượng cường giả của Lâm gia đã có thể sánh ngang hàng với hoàng thất.

Bọn họ đã xứng với danh xưng đệ nhất gia tộc Đại Hạ rồi.

Vị cường giả cấp Thiên thần bí kia xuất hiện đã khiến cho nhóm quyền quý Vương đô trở tay không kịp.

Vốn đang có vài thế gia, vì chuyện con cháu gia tộc mình bị Lâm Tú chém đầu ở Đông Hải nên muốn theo Vệ gia, tạo áp lực cho triều đình. Bây giờ xem ra, họ phải thu lại tâm tư này rồi.

Hai vị kia che chở cho Lâm Tú như thế, liên tục đả kích Vệ quốc công, đây không phải giết gà dọa khỉ thì là gì?

Ai dám ở đây rước họa vào thân?

Lâm phủ.

Không chỉ có thế gia vọng tộc của Vương đô trở tay không kịp, ngay cả Lâm Tú cũng bất ngờ.

Ngày thường bầu gánh Lê Hoa Uyển không có gì lạ cả, ai biết được bà là cường giả cấp Thiên chứ?

Vừa rồi hắn ở xa nhìn thấy năng lực của bầu gánh, chắc là giống với Thái Y, lại có người có thể tu hành dị thuật hệ âm đến cấp Thiên, thật sự thiên hạ rộng lớn lắm điều lạ.

Nhưng đối với Lâm Tú mà nói, chuyện này cũng không có gì bất ngờ.

Sau khi thức tỉnh dị thuật hệ âm bốn lần thì có thể hấp thu năng lượng từ bên ngoài, tốc độ tu hành cũng không khác với năng lực cấp Thiên, hơn nữa việc tu hành còn có phần thuận lợi hơn. Chỉ là bốn lần thức tỉnh có hơi gian nan, nhưng vượt qua được thì việc tu hành rất thuận buồm xuôi gió.

Giờ phút này, Lâm phủ có ba vị cường giả cấp Thiên.

Sư phụ của Linh Quân, bầu gánh Lê Hoa Uyển, còn có Tiết lão quốc công. Tuy hai người họ không ai ưa ai, nhưng với Tiết lão cũng coi như khách khí.

Thải Y ở trong phòng nhìn bầu gánh, như thể đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau.

Nàng khó tin nói: "Bầu gánh, sao bà lại giấu chúng ta lâu như vậy..."

Bầu gánh khoát tay, nói: "Chuyện này có gì đáng khoe khoang chứ. Cấp Thiên thì sao, người bình thường thì sao? Qua vài năm nữa cũng giống như mấy tấm gỗ thôi, mục nát rồi trở về với đất bụi..."

Bà ấy hừ lạnh một tiếng, đáp: "Nếu không phải lão thái bà kia nói chuyện khó nghe thì ta cũng lười ra mặt. Thế mà lại dám khinh thường con hát chúng ta. Con hát thì làm sao? Con hát mà có được sủng ái hơn đồ đệ của bà ta"

Trong phòng của Triệu Linh Quân.

Sắc mặt bà lão bình thản, hỏi: "Quân Nhi, có phải hấn đối xử với con không tốt không?"

Cho tới bây giờ bà vẫn còn bực bội. Ban đầu bản thân bà đã không hài lòng với mối hôn sự này rồi, nhưng dù sao đây cũng là chuyện của Triệu gia và Lâm gia, bà không thể nhúng tay.

Đồ nhi duy nhất của bà, luận dung mạo, luận thiên phú, có cái nào mà không đứng đầu không? Phúc khí tám đời mới may mắn cưới được nàng, kết quả hần không những không trân trọng, ngược lại còn lấy hết người này đến người khác. Điều này làm cho bà cảm thấy đồ nhi của mình không đáng giá.

Triệu Linh Quân lắc đầu, nói: "Không phải, chàng rất tốt với con."

Thật ra có lúc ngẫm lại, nếu bản thân là Lâm Tú gặp gỡ Triệu Linh Quân, chỉ sợ cả đời này cũng sẽ không tha thứ cho mình.

Nhưng hần lại không nhắc tới hiềm khích trước đây, còn ở trước mặt phụ mẫu giữ gìn thể diện cho nàng. Ngay cả bí mật lớn nhất cũng không giấu giếm, trả lại cho nàng năng lực thứ hai. Hơn nữa, thật ra bản thân Triệu Linh Quân mới là người hưởng lợi nhiều nhất.

Bà lão nhìn nàng, nói: "Con không cần nói tốt cho hần"

Triệu Linh Quân đáp: "Con không có nói tốt cho chàng, chàng thật sự rất tốt với con"

Nàng nhìn bà lão, nghĩ ngợi một lúc rồi nói: "Su phụ, thái độ của người dành cho chàng không thể tốt hơn một chút sao? Không thể giống như bây giờ được." Bà lão kinh ngạc nhìn nàng, khó tin bảo: "Rất

cuộc hấn có chỗ nào tốt mà có thể khiến con che chở cho hấn như vậy?”

Trong lòng Triệu Linh Quân cũng rất bất đắc dĩ. Thật ra không phải nàng bảo vệ Lâm Tú, nàng chỉ là đang suy nghĩ cho sự phụ.

Dù đắc tội với ai cũng không thể đắc tội với hấn, nàng hiểu rõ con người Lâm Tú. Tính cách của hấn vốn dĩ đã hẹp hòi, bây giờ mà đắc tội hấn, sau này đến lúc cần, sẽ rất khó khăn...

Là thê tử của hấn, nàng hiểu rõ chuyện này hơn bất kỳ ai.

Đại chiến đã kết thúc từ rất lâu, Vương đô trên có quyền quý, dưới có bách tính, vẫn còn đang bàn tán sôi nổi.

Căn nguyên của toàn bộ câu chuyện, cũng không biết bị ai truyền ra ngoài.

Lần này Bộ hạ chỉ định Lâm Tú làm Đại tướng quân, bình định Hải tộc gây rối, lại bị hấn tra ra được, từ đầu đến cuối không phải là Hải tộc làm loạn, mà là Trần Hải quân tàn sát bách tính, âm thầm giá họa cho Hải tộc, dựa vào đó đổi lấy lợi ích của triều đình.

Hơn nữa bọn họ làm như vậy, đã không phải là lần đầu rồi.

Chuyện Hải tộc bạo động vô số lần trước đây, đều là bọn họ âm thầm lên kế hoạch, những hành vi xấu xa của bọn họ, quả thật là táng tận lương tâm.

Chương 920: Yêu cầu của Triệu Linh Quân

Lâm Tú sau khi tra rõ được chuyện này, cũng nổi trận lôi đình, đem cấp trên của Trần Hải quân từ Tướng quân, Tham tướng, Giáo úy cho đến cấp dưới như binh lính, tất cả những người tham gia vào chuyện này, đều xử trảm theo quân quy, một người cũng không nhân nhượng.

Trong đám người này, có không ít người đều là con cháu của những gia tộc quyền quý ở Vương đô.

Mà tướng quân của Trần Hải quân, chính là con thứ của Vệ quốc công, Vệ gia gửi gắm hy vọng vào Vệ Bình, người có triển vọng thăng cấp lên cấp Thiên, nuôi dưỡng một thiên tài như thế này, không biết phải tiêu hao bao nhiêu tài nguyên, điều này đối với Vệ gia mà nói, chắc chắn là mối thù không đội trời chung.

Vệ quốc công nhận được tin, hiển nhiên tức giận vô cùng.

Nhưng ông ta không ngờ tới, Lâm gia lại có hai người cấp Thiên, ông ta tức giận xông đến cửa, đúng lúc đụng phải ván sắt, lúc đi ra ngoài khí thế hùng hổ, lúc quay về mặt mày xám xịt, giống như chó nhà có tang.

Trên thế giới này, thực lực, chắc chắn chính là đạo lý.

Vương triều Đại U thực lực mạnh nhất, thế nên hoành hành ngang ngược ở Đại lục, không có quốc gia nào dám chọc vào.

Hai vị cấp Thiên của Trương gia có thể xếp hạng Nhất đẳng công, là người đứng đầu của

tất cả những người có quyền ở Đại Hạ.

Ngày nay sau lưng Lâm gia, cũng có hai vị cấp Thiên chống lưng, không chỉ như vậy, thiên kiêu thế hệ trẻ của Đại Hạ, gần như tất cả đều ở Lâm gia, địa vị tương lai của bọn họ ở Đại Hạ, sẽ càng thêm vững chắc.

Đại Hạ ngày nay, nghiêm nhiên đã bước vào thời đại của Lâm gia.

Ý nghĩa của chuyện này đối với quyền quý và bách tính mà nói, hoàn toàn không giống nhau.

Đối với bách tính mà nói, đây là thời đại tốt nhất, hai năm trước, một vị con cháu trong phủ của tiểu quyền quý là có thể thích gì làm đó, ngày nay, tôn quý như con của Vệ quốc công, cường giả cấp Địa thượng cảnh, vi phạm luật pháp, cũng khó thoát tội chết.

Đối với quyền quý, đây chính là thời đại tồi tệ nhất, tên nam nhân kia, đã trở thành một thanh kiếm sắc treo cao trên đỉnh đầu của bọn họ, lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Trên đường phố Vương đô, bách tính vui mừng hơn hở.

Bên trong nhà quyền quý, vô số người lo lắng buồn phiền.

Vệ gia.

Một nhóm lửa rơi vào chỗ nào đó trong sân, một nhóm bóng người xông lên phía trước, mở miệng nói: "Phụ thân..."

Vệ quốc công nhắc tay lên, trầm giọng nói: "Cứ như vậy đi!"

Trong giọng nói của ông ta chứa đựng nồng đậm sự không cam lòng.

Vệ Bình là người có hy vọng đặt chân đến cấp Thiên nhất trong gia tộc, bây giờ lại chết trong tay Lâm Tú, đợi đến lúc tuổi thọ của hắn ta kết thúc, Vệ gia trong một khoảng thời gian, sẽ đối mặt với tình trạng không có cấp Thiên đầy khó khăn.

Hắn hận không thể lập tức tự tay đâm chết Lâm Tú.

Nhưng đừng nói không có hai vị cấp Thiên kia, hắn cũng không thể nào giết Lâm Tú ngay bây giờ, sau khi có hai vị cấp Thiên kia, ông ta lại càng vĩnh viễn không có cách nào báo thù cho con trai.

Phía sau còn có gia tộc, hắn chỉ có thể đem phần hận ý chôn vùi dưới tận đáy tim, chờ đợi thời cơ.

Trương gia.

Sau khi Định quốc công hồi phủ, liền ngồi một mình trong vườn, đến tâm tình nghe kịch cũng không có nữa.

Trương gia không giống Vệ gia, không hề có thâm thù đại hận gì với Lâm Tú, nhưng Lâm gia có hai vị cấp Thiên làm chỗ dựa vững chắc, cũng làm lung lay sâu sắc tới địa vị của bọn họ, thay đổi mức độ rất lớn tới mô hình của Vương Đô.

Lâm Tú và Triệu Linh Quân trẻ tuổi chính trực, sự phát triển của một gia tộc siêu cấp, đã không thể ngăn lại được nữa.

Tổng gia.

Tổng quốc công sau khi hồi phủ đã rơi vào sâu trong sự bế tắc.

Trận chiến này, sự dũng mãnh của Tiết lão quốc công, khiến ông ta sản sinh ra cảm giác nghi ngờ bản thân.

Lão ta thật sự không còn sống được mấy năm nữa sao?

Họ Tiết một chút cũng không giống như bộ dạng gần đất xa trời, nhất định có chuyện gì đó mà ông ta không biết, trong phủ đệ của những quý tộc khác, cũng đều im lặng từ đầu đến cuối, tuy rằng trong nhà bọn họ cũng có con cháu bị Lâm Tú chặt đầu, nhưng đến Trương gia, Vệ gia, Tống gia đều giữ im lặng, bọn họ nào dám có ý kiến...

Chuyện lớn như vậy, ở Vương Đô thậm chí không làm dậy lên ngọn sóng nào.

Lúc này, Lâm Tú đã ở trên đường tới hoàng cung.

Về nhà chưa được bao lâu, Hạ Hoàng đã triệu kiến hắn.

Vương Đô xuất hiện một vị cấp Thiên mới, đây không phải là chuyện nhỏ, hắn ta thân là Hoàng đế, chắc chắn không thể nào không hỏi đến.

Lâm Tú vừa mới đặt chân vào ngự thư phòng, Hạ Hoàng lập tức vội vàng đi lên phía trước, hỏi: "Vị cấp Thiên kia là từ đâu tới, có quan hệ gì với ngươi?"

Thật ra bản thân Lâm Tú đến bây giờ vẫn rất ngạc nhiên, sau khi giải thích một lượt với Hạ Hoàng, hắn ta liền ngắt ra một lúc lâu mới nói: "Ngươi nói xem vận khí của ngươi, sao lại tốt như vậy."

Chương 921: Yêu cầu của Triệu Linh Quân (2)

Lâm Tú cũng cảm thấy vận khí của hắn tốt.

Cưới được Triệu Linh Quân, Triệu Linh Quân có một vị sư phụ cấp Thiên.

Cưới được Thái Y, Thái Y có một vị ban chủ cấp Thiên.

Cưới được Ngung Nhi, Ngung Nhi có một vị tổ phụ cấp Thiên.

Nhà khác đều là gia tộc dựa vào bản thân trở thành cấp Thiên, hắn là dựa vào các nương tử đã sánh được với Trương gia, khó trách trước đây nhiều người tranh cướp nhau muốn cưới Triệu Linh Quân đến thế, đây hoàn toàn chính là cưới một vị cấp Thiên tương lai, được tặng thêm một cấp Thiên của hiện tại.

Hạ Hoàng nhìn nhìn Lâm Tú, nói: "Lâm gia hiện nay cũng là gia tộc hạng nhất hạng nhì của Đại Hạ rồi, hy vọng các người vĩnh viễn không giống như Trương gia Tổng gia kia"

Lâm Tú nói: "Bệ hạ yên tâm, thần và Minh Hà vĩnh viễn đứng về phía của bệ hạ."

Mặt của Hạ Hoàng lộ ra sự hài lòng, vỗ vỗ vai Lâm Tú, nói: "Coi như trăm không uổng công đối tốt với ngươi, tiếp tục nỗ lực tu hành đi, thích ai cứ việc mở miệng, trăm ban hôn cho các người..."

Lâm gia có hai vị cường giả cấp Thiên rồi, thứ thay đổi không chỉ là địa vị của Lâm gia, kẻ nhận được lợi ích còn có Hoàng tộc.

Dù gì, Lâm Tú vẫn là phò mã của Minh Hà công chúa, là thần tử mà bộ hạ tin tưởng nhất.

Trước đây đám quyền quý nắm quyền triều chính, bất kể là trong triều hay là trong quân, Vương Đô hay là các địa phương, đều bị bọn họ nhúng tay rất sâu, nhưng lần này, Trần Hải quân thay máu nhiều, bộ hạ không cho dùng một vị con cháu nào của quyền quý, bọn họ cũng không đưa ra dị nghị gì.

Nguyên nhân đầu tiên là, quyền lực của lời nói của bộ hạ đã không còn như trước.

Một nguyên nhân khác, so với bên ngoài, Vương Đô vẫn an toàn hơn một chút, Lâm Tú đến Vệ Bình đã đạt được cấp Địa thượng cảnh còn dám chém đầu, còn có ai là không dám giết nữa, đem con cháu của gia tộc thả ra bên ngoài, không phải là để bọn họ tự đi tìm cái chết sao?

Hai năm này, thời cuộc của Đại Hạ đã hoàn toàn thay đổi, quyền quý thế gia cũng không thể nào hoành hành ngang ngược giống như trước nữa...

Lâm phủ.

Say ngày hôm nay, Lâm Tú tất nhiên không thể lại để ban chủ và đám tiểu nha đầu của Lệ Hoa Uyển ở chung một chỗ nữa, làm cho một mình nàng ta một toà cung viện, cường giả như thế này, nếu như đồng ý gia nhập triều đình, triều đình xây dựng cho nàng ta một toà cung điện ở bên ngoài cũng rất bình thường.

Trước mắt cho tới thời điểm này, cường giả cấp Thiên không phải là xuất thân quý tộc,

thì là xuất thân từ hoàng tộc, chỉ có ban chủ và sư phụ của Triệu Linh Quân là ngoại lệ.

Tất nhiên, đối với sư phụ của Triệu Linh Quân, Lâm Tú cũng đã sắp xếp một toà cung viện riêng rồi.

Tuy rằng bà ta nói chuyện khó nghe, nhưng mặc kệ bắt nguồn từ nguyên nhân gì, nàng ta cũng đã ra mặt thay cho Lâm gia, Lâm Tú cũng không thể đổi xử khác biệt.

Dù gì, hẳn ta cũng không phải là người nhỏ nhen.

Trong biệt viện của Triệu Linh Quân, nàng ta nắm tay của bà lão kia, hỏi: "Sư phụ, người lần này ở lại Vương Đô bao lâu?"

Bà lão lắc lắc đầu, nói: "Lần này không đi nữa, tu hành đến cấp Thiên thì như thế nào, cuối cùng, chung quy cũng là một sự trống rỗng, còn lại mấy năm, không bằng an ổn sống qua ngày, đáng tiếc, lão thân không có cách nào nhìn thấy ngày con đặt chân lên đến vô thượng kia rồi..."

Triệu Linh Quân muốn nói lại thôi, bà lão nhìn nàng ta, nói: "Con không cần buồn lòng, con và bọn ta không giống nhau, con vẫn còn trẻ, nhất định có cơ hội đặt chân đến cảnh giới kia..."

Giọng điệu của bà ta có hơi tiếc nuối, lại có chút vui mừng.

Tiếc nuối là bản thân một đời tu hành, chịu đựng sự cô đơn lạnh lẽo vô tận, mới tu hành đến cấp Thiên, vì để tu hành, không biết buông bỏ biết bao nhiêu thứ, nhưng đến cuối cùng mới phát hiện, những

thứ này chẳng qua chỉ là giấc mộng hảo huyền.

Vô thượng, là ước mơ của tất cả những kẻ tu hành dị thuật.

Tương truyền, sau khi năng lực dị thuật thức tỉnh sáu lần, sinh mạng của con người sẽ hoàn thành một lần lột xác, có được tuổi thọ lâu dài, đây cũng là giấc mơ cả đời của vô số người tu hành, chỉ là lại chưa từng có người đạt tới.

Đáng tiếc ngày đó, bà ta cũng không nhìn thấy được ngày đó nữa rồi.

Bà ta thở dài một hơi, nói: "Đi ra ngoài tản bộ đi..."

Lâm phủ rất lớn, lúc Triệu Linh Quân dẫn bà ta đi ra hậu hoa viên thư giãn tâm trạng, nhìn thấy trong đình đã có người rồi, tiếng nhạc từng đợt từng đợt du dương từ đằng đó truyền tới, âm thanh này dường như có một loại sức mạnh thần kì, khiến người khác sau khi nghe xong, trong lòng liền trở nên yên lặng hơn một chút.

Ánh mắt của bà lão nhìn qua, trong đình có hai người đang ngồi.

Một người trong đó là đào kép Lâm Tú cười về kia, nàng ta đối với Lâm Tú đã có Quân Nhi còn chần chừ do dự, khiến bà cực kỳ không hài lòng, người còn lại, là một nữ tử trung niên.

Chương 922: Hy vọng bà ấy ở bên cạnh chúng ta cả một đời

Bà lão chỉ cảm thấy vị nữ tử trung niên này quen mắt, nhưng lại không nhớ ra là đã gặp qua ở đâu.

Ánh mắt hai người chạm vài nhau, ánh mắt quen thuộc kia, khiến trên mặt bà ta lộ ra vẻ kinh ngạc, nhắc tay chỉ vào nàng ta, khó tin nói: "Người, người, điều này sao lại có thể..."

Lâm Tú một mình ở trong phòng tu hành.

Tuy rằng trong nhà đã có hai vị cấp Thiên thường trú, nhưng dựa vào người khác không bằng dựa vào bản thân, hắn không thể trốn phía sau người khác cả một đời được, hắn cũng muốn nhanh chóng đặt chân tới cấp Thiên.

Tuy rằng đã rất lâu không nhìn thấy bóng người trên ánh trăng rồi, mỗi lần nhớ tới, hắn sẽ cảm thấy tâm trạng không ổn định.

Một khắc nào đó, một bóng người từ phía ngoài đi vào trong.

Lâm Tú mở mắt, hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Triệu Linh Quân nhìn hắn, nói: "Ta có thể cầu xin người một chuyện hay không..."

Không ngoài dự đoán của Lâm Tú, Triệu Linh Quân muốn Lâm Tú trao cho sự phụ của nàng ấy năng lực chữa trị.

Những cường giả cấp Thiên này, không có ai ngoại lệ, đều phải đối mặt với vấn đề tuổi thọ bị cắt đứt.

Năng lực chữa trị quan trọng nhất, không phải khiến thân thể của bọn họ trở lại

thời trẻ, mà là kéo dài thêm tuổi thọ của bọn họ, giúp các nàng có cơ hội rảo bước tiến đến cảnh giới cao hơn.

Không ngờ tới, thật không ngờ tới, Triệu Linh Quân cũng có một ngày đi cầu xin hắc. Chỉ là, nàng ấy rõ ràng không hiểu đạo lý đối nhân xử thế.

Cầu xin người ta giúp đỡ, ít nhất cũng phải đem chút quà, thể hiện một chút thành ý, nàng ta chỉ dựa vào một cái miệng, nàng ta tưởng rằng nàng ta là ai, Linh m sao?

Lâm Tú nhìn nàng ấy, hỏi: "Chuyện này, người đã nói với sư phụ của người rồi?"

Triệu Linh Quân lắc đầu nói: "Chưa, người vẫn không biết là bởi vì người."

Lâm Tú nhắc người dậy, nghiêm túc nói: "Người cũng biết, chuyện này có tầm quan trọng với đại cục, chỉ có người chúng ta tin tưởng tuyệt đối mới có thể biết."

Triệu Linh Quân đáp: "Người yên tâm, sư phụ là người có thể tin tưởng được."

Lâm Tú thật ra không nghi ngờ điều này, sư phụ của Triệu Linh Quân tuy nhìn hắc không vừa mắt, nhưng rất rõ ràng, bà ta rất quý trọng đồ đệ bảo bối của bà ta.

Nếu không cũng không ra mặt cho hắc.

Cho bà ta năng lực chữa trị, đối với Lâm gia cũng có lợi.

Nhưng đang yên đang lành lại bị mắng là tên khốn, hắc còn phải chủ động trợ giúp cho bà ta năng lực, lẽ nào hắc không cần mặt mũi sao?

Lâm Tú nhìn Triệu Linh Quân, nói: "Chuyện này có ảnh hưởng rất lớn tới đại cục, vẫn

là để sau rồi nói đi, hơn nữa dạo này năng lực tiêu hao quá nhiều, thân thể có hơi quá sức, ta muốn tu hành một khoảng thời gian, khôi phục thật tốt..."

Triệu Linh Quân không có nói gì, âm thầm xoay người rời đi.

Lâm Tú vừa mới tu hành chưa được một lúc, ngoài cửa lại truyền tới tiếng bước chân lần nữa.

Tiếng bước chân lần này hết sức nhẹ nhàng, nghe âm thanh Lâm Tú đã biết ai tới rồi.

Triệu Linh m bước từng bước chân nhẹ nhàng đi tới phòng của Lâm Tú, nói: "Những tình phách kia ta dùng hết rồi, lại đổi cho ta một năng lực khác chơi thử đi, ta muốn thử nghiệm lực của tỷ tỷ..."

Sau khi dùng hết thủy tinh phách, dị thuật thủy đối với nàng không có tác dụng quá lớn nữa, nàng còn muốn trải nghiệm một chút năng lực khác.

Nghĩ nghĩ, nàng lại nói: "Coi như là một trong chuyện ta muốn ngươi làm, sau này, ngươi chỉ nợ ta bốn chuyện thôi."

Lâm Tú khoát khoát tay, nói: "Không phải chỉ là thay đổi năng lực sao, chuyện nhỏ, không cần tính vào mặt đó, chờ ngươi chơi chán rồi, lại tới tìm ta đổi năng lực khác là được"

Hắn chìa tay ra với Linh m, nói: "Đưa tay cho ta."

Linh m nắm tay của Lâm Tú, thuận thế ngồi ở bên giường, chỉ có lúc này, bọn họ mới có thể nắm tay một cách quang minh chính đại.

Lâm Tú vừa sao chép năng lực cho Linh m, vừa ở bên giường chơi cờ ca-rô với nàng ta, nửa canh giờ nhắm mắt đã trôi qua, Linh m không chờ đợi được mà đi trải nghiệm năng lực mới, sắc mặt Lâm Tú có hơi trắng bệch dựa vào bên cạnh giường, chưa qua bao lâu, lại có một bóng người gõ gõ cửa, sau đó đi vào.

Triệu Linh Quân nhìn Lâm Tú, Lâm Tú cũng nhìn Triệu Linh Quân.

Lâm Tú giải thích nói: "Người biết đó, ta nợ Linh m mấy chuyện, làm người phải giữ chữ tín..."

Triệu Linh Quân nhìn hắn một cái, nói: "Không cần giải thích"

Lâm Tú cũng không giải thích nữa, Triệu Linh Quân im lặng một hồi, đột nhiên hỏi: "Nếu như chúng ta không có hôn ước, người sẽ cưới Linh m à?"

Lâm Tú ngược mắt nhìn nàng, nhìn thấy biểu cảm bình tĩnh của nàng, không buồn không giận, sau một vài giây, hắn mở miệng nói: "Có lẽ vậy."

Triệu Linh Quân nói: "Người thích Linh m?"
Lâm Tú hỏi: "Không được sao?"

Nếu như hắn ta và Triệu Linh Quân là phu thê thật sự, còn có ý đồ với Linh m, vậy thì quả thật không quá thích hợp, nhưng bọn hắn lại không có quan hệ gì, thích hay không thích Linh m là tự do của hắn ta, nàng ấy không quản được.

Chương 923: Hy vọng bà ấy ở bên cạnh chúng ta cả một đời (2)

Triệu Linh Quân nhìn hần, nói: "Ta biết, ta là vật cản lớn nhất giữa hai người, có ta ở đây, Linh m sẽ không thể nào ở cùng người."

Lâm Tú nhìn nàng, nói: "Người muốn nói cái gì?"

Triệu Linh Quân đáp: "Ý của ta là. Có lẽ ta có thể giúp người giải quyết nút thắt trong lòng của Linh m"

Nếu như nói nút thắt trong lòng của Linh m có ai có thể gỡ ra, cũng chỉ có thể là Triệu Linh Quân.

Lâm Tú ngẩn ra một lát, sau đó vỗ vỗ vào cạnh giường, nói: "Ngồi đi, người vừa mới nói kéo dài tuổi thọ cho sư phụ nhỉ, không thành vấn đề, hôm nay chắc là không có cơ hội rồi, người thấy ngày mai được không..."

Ngày thứ hai.

Lâm phủ, trong một toà biệt viện nào đó, một vị phụ nhân trung niên nhìn Lâm Tú, áy náy nói: "Xin lỗi, ngày đó là lão thân bốc đồng, không nên nói người như thế"

Lâm Tú khoát khoát tay, rất hào phóng nói: "Không sao, sư phụ cũng là do yêu thương Linh Quân, chuyện ngày đó, ta một chút cũng không để trong lòng, thật đó..."

Trừ việc giúp sư phụ nàng cải lão hoàn đồng, mấy ngày này, sự chăm sóc của Lâm Tú với Triệu Linh Quân cũng là tỉ mỉ chu đáo.

Lúc nàng ta tu hành vào ban ngày, hần đã pha sẵn nước mật ong cho nàng, cắt sẵn hoa quả, buổi tối nàng tu hành quá muộn, Lâm

Tú tự thân xuống bếp nấu mì cho nàng, không có nguyên nhân nào khác, đây đều là những điều nàng ấy đáng được nhận.

Tu trăm năm mới đi chung chuyến thuyền, tu ngàn năm mới nên kiếp phu thê.

Lâm Tú sợ rằng phải làm chuyện tốt vạn năm, mới có thể cưới về một Triệu Linh Quân.

Từ giờ trở đi, ân oán trước kia của hai người, xóa bỏ toàn bộ, nàng ấy chính là nương tử hần yêu thương nhất.

Tất cả những điều này, sư phụ của Triệu Linh Quân đều nhìn vào trong mắt, bà cuối cũng cũng biết, vì sao cao ngạo như Linh Quân, lại đổi xử chân thành như thế với một nam tử.

Thiên phú và thực lực của hần không yếu hơn so với Linh Quân, cũng có thể hạ thấp thân mình, yêu chiều nàng ta như thế, làm gì có nữ tử nào lại không thích vị trượng phu như thế này chứ?

Lâm Tú hôm nay cùng với Linh Quân Linh m quay về Triệu phủ, nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân đang ở trong nhà thiết yến, mở tiệc chiêu đãi sư phụ của Linh Quân.

Tuy rằng Lâm Tú đã cho bà ta và ban chủ năng lực chữa trị, nhưng lúc bình thường, vẫn dùng thuật dịch dung biến bọn họ thành dáng vẻ của người già, tránh người khác hoài nghi.

Lúc dùng bữa, sư phụ của Triệu Linh Quân nhìn Linh m, bồi hồi nói: "Nhiều năm không gặp, Linh m cũng lớn như thế này rồi, nhớ lúc lần đầu nhìn thấy cô bé ở Triệu phủ, cô bé vẫn còn chưa thức tỉnh dị thuật,

không muốn Linh Quân đi tu hành cùng ta, ôm lấy con bé không buông tay..."

Triệu Linh m đỏ mặt nói: "Bạch sư phụ, đó đều là chuyện của mười mấy năm trước rồi."

Bạch bà cười cười, lại hỏi: "Linh m năm nay cũng mười chín tuổi rồi nhỉ, không biết đã có hôn phối chưa?"

Chủ đề này, khiến không khí trên bàn ứ đọng lại.

Phu phụ Võ An Hầu nhìn Linh Quân một cái, tuy rằng Lâm Tú và Linh m không xảy ra chuyện gì đáng kể, nhưng dựa vào ánh mắt nhìn người của bọn họ, lại có thể không nhìn ra Lâm Tú đối với Linh m còn cung chiều hơn so với Linh Quân, trong lòng Linh m, cũng chắc chắn có hấn rồi.

Nhưng bọn chúng nếu như ở bên nhau, đối với Linh Quân mà nói, sẽ là tổn thương biết bao?

Phu nhân Võ An Hầu ngược ngùng nói: "Vẫn chưa có, nha đầu Linh m này ánh mắt cao, ai cũng không nhìn trúng, bọn ta cũng không có cách nào"

Triệu Linh m bĩu môi, nói: "Gả cho người khác có gì tốt chứ, con bây giờ cũng rất tốt mà."

Bạch Huyền nhìn nàng ta, tình ý sâu xa nói: "Con còn nhỏ, về sau sẽ không nghĩ như vậy nữa, tu hành tuy rằng quan trọng, nhưng cũng không thể vì tu hành mà không gả đi được, giống như tỷ tỷ của con thế này, bên cạnh vẫn luôn có người yêu chiều, lẽ nào không tốt sao?"

Linh m lẩm bầm trong lòng, cho dù nàng ta không gả đi, cũng có người chiều nàng ta

như thế, vì sao vẫn phải gả đi.

Lúc này, Triệu Linh Quân đột nhiên nói:
"Nghĩ đến việc Linh m gả đi, con cũng có chút không nở, thật hy vọng muội ấy ở bên chúng ta một đời..."

Phu phụ Võ An Hầu hơi ngần ra, bọn họ cảm giác trong lời của Linh Quân, hình như có ý tứ sâu hơn.

Bọn họ lo lắng nhất, chính là hai tỷ muội bởi vì một số chuyện, trở mặt thành thù, nhưng bây giờ xem ra, dường như bọn họ có phần suy nghĩ hơi nhiều rồi?

Lâm Tú trước đây vẫn luôn nói chỉ số thông minh cảm xúc của Linh Quân thấp, bây giờ hẳn thu lại lời đã từng nói kia.

Có nàng ấy yểm trợ, còn có gì đáng phải lo chứ?

Tất nhiên, sốt ruột cũng không ăn được đậu phụ nóng, nóng lòng cũng không thể tu thành chính quả với Linh m, thuận theo tự nhiên, nước chảy thành sông, Lâm Tú đem càng nhiều tinh lực, dùng trong việc tu hành.

Chương 924: Hành trình đến Đại U

Sức mạnh của Lâm phủ ngày nay đã có thể đối kháng với quý tộc đỉnh cao của Vương Đô, nhưng vẫn không phải lúc bọn họ hoàn toàn trở mặt.

Đừng thấy Trương gia và Tống gia bởi vì chuyện Hoàng vị mà đối lập nhau nhiều năm như thế, giả sử có người thứ ba tranh giành quyền lợi, hai nhà bọn họ thế nào cũng đồng lòng đối ngoại, đến lúc đó, những quyền quý khác ở Vương Đô, rất có thể cũng sẽ đứng cùng một chiến tuyến với bọn họ.

Lâm gia vẫn chưa lớn mạnh đến mức dựa vào sức mạnh của bản thân chống đối nhiều người như vậy.

Trừ khi hấn và Triệu Linh Quân thăng lên cấp Thiên.

Đến lúc đó, Tiết lão vào lúc thời kỳ đỉnh cao, ban chủ và sư phụ của Triệu Linh Quân cũng đang ở đỉnh cao, nếu như còn có thể lôi kéo thêm Hoàng gia, lại thêm Lâm Tú và Triệu Linh Quân, đối phó với mấy lão đầu bước nửa bàn chân vào quan tài, còn không phải là nhẹ nhàng gây khó dễ sao?

Một ngày này, Lâm Tú kết thúc việc tu hành, định đi thăm Quý phi nương nương.

Còn chưa rời khỏi Lâm phủ, nha hoàn trong phủ đã chậm chạp chạy tới, nói là có người tới thăm.

Lâm Tú hỏi: "Người nào?"

Vị tiểu cô nương của Lê Hoa Uyển kia nghĩ nghĩ, nói: "Không quen biết, nhưng hấn trông rất kỳ quặc, cao cao, rất gầy, da dẻ

rất trắng, mũi cũng rất cao, mắt màu xanh lam...”

Lâm Tú đi đến cửa, nhìn thấy một bóng người đang đứng chờ ở đó.

Tứ vương tử Áo Thác nhìn Lâm Tú, trên mặt lộ ra một nụ cười thần bí, nói: “Lâm, chúng ta lại gặp mặt rồi.”

Lâm Tú nhìn hắn, trong mắt hơi lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Loại khí tức này...

Áo Thác vậy mà lại đạt đến cấp Địa thượng cảnh rồi!

Nếu nói Đạo Cách hoặc là Khoa Lâm tiến vào cấp Địa thượng cảnh, hắn một chút cũng không ngạc nhiên, nhưng Áo Thác mấy tháng trước, thực lực còn không bằng Tần Uyển và Ngưng Nhị, nhưng mấy tháng này, dưới sự giúp đỡ của Lâm Tú, thực lực hai người các nàng có thể nói là được nâng cao như hack, ngày nay cách cấp Địa thượng cảnh vẫn còn một chút khoảng cách, thiên phú của Áo Thác và thiên phú của các nàng về cơ bản không chênh lệch nhiều, vậy mà lại đột phá nhanh như vậy...

Rốt cuộc là Đại U đạt được thứ gì, xem ra, hắn bắt buộc phải đi một chuyến tới Đại U xem xem rồi...

Với thiên phú của Áo Thác, ít nhất cũng phải mất vài năm mới có thể thăng cấp lên cấp Địa thượng cảnh.

Với thực lực của hắn trong khi thi đấu, và thực lực hiện tại của hắn, trong khoảng thời gian này tốc độ của hắn đã nhanh gấp mười lần tốc độ bình thường.

Lâm Tú biết Đại U có được thứ giúp tăng tốc độ tu hành từ bên trong thiên thạch, nhưng hắn không ngờ hiệu quả tăng tốc của nó lại tốt như vậy, thậm chí còn vượt qua tốc độ tu hành của hắn.

Mà tốc độ tu hành của Lâm Tú nhanh gấp ba mươi lần bình thường.

Chuyện này, dù là đối với Đại La, Đại Hạ, hay đối với các quốc gia trên đại lục này mà nói, thì không phải là tin tức tốt.

Mọi người đều biết, người Đại U muốn chinh phục đại lục, bọn họ muốn chở thành bá chủ duy nhất của tinh cầu này, những quốc gia trên đại lục đó, hoặc là đầu hàng trở thành chó trung thành của bọn họ, hoặc là bị bọn họ thực dân, bị bọn họ cướp đoạt tài nguyên một cách trắng trợn.

Nhưng, trước mắt bọn họ vẫn chưa có được thực lực tuyệt đối.

Một khi thực lực của Đại U tăng thêm một bậc nữa, nền hòa bình duy trì đã lâu trên đại lục sẽ bị phá vỡ một lần nữa.

Áo Thác nhìn thấy sự ngạc nhiên trong mắt Lâm Tú, hắn cũng vô cùng hài lòng với biểu hiện của bản thân, mỉm cười nói: "Lâm, lần này ta đến Đại Hạ là để khiêu chiến với ngươi"

Lâm Tú liếc mắt nhìn hắn, nói: "Ta không có hứng thú"

Lần này Thác Áo cố tình theo đoàn sứ giả đến Đại Hạ vì để rửa sạch nỗi nhục trước đây, đã chuẩn bị kỹ càng, hắn ta nhìn Lâm Tú và nói: "Nếu ta thua, ta đưa cho ngươi năm viên nguyên tinh dị thú cấp năm, nếu ta thắng, ngươi không cần đưa gì cho ta"

Khoản làm ăn này, tính thế nào cũng không lỗ, Áo Thác cứ nhất định tặng nguyên tinh, Lâm Tú không cần thì phí.

Đằng sau hần ngưng tụ ra một đôi cánh bằng lửa, nói: "Đi theo ta.

Nói xong, hần bay về hướng Vân Sơn.

Trên gương mặt tứ vương tử lộ ra vẻ mong đợi, bám sát Lâm Tú.

Hần đợi ngày này, đã đợi rất lâu, ngay ngày đầu tiên sau khi đột phá, hần chỉ hận không thể gặp Lâm Tú ngay lập tức.

Chỗ sâu trong Vân Sơn, trong một sơn cốc nào đó, hoàn cảnh nơi này đã tan hoang từ lâu. Nơi đây từng là nơi Tổng quốc công và Tiết lão quốc công đấu với nhau. Để không phá hỏng môi trường, Lâm Tú chọn chiến trường ở nơi này.

Áo Thác từ trong không trung thả người rơi xuống, ngọn lửa bùng cháy bên ngoài cơ thể, mặt đất dưới chân hần cũng bắt đầu bị hòa tan, hần nhìn Lâm Tú: "Bắt đầu đi!"

Nói xong, một vài bóng người khổng lồ được ngưng tụ trong không trung, từ nhiều hướng khác nhau, tấn công Lâm Tú.

Chương 925: Hành trình đến Đại U (2)

Đối với Lâm Tú, chuyện đánh bại Áo Thác chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Nhưng hắn không vội vàng làm vậy, tùy tiện ngăn cản mấy đòn tấn công của người khổng lồ bằng lửa, hắn hỏi: "Những ngày này, Đại U các người tìm kiếm thiên thạch khắp lục đại, đến cùng là có bí mật gì?"

Áo Thác mỉm cười, nói: "Đây là bí mật quan trọng của Đại U, ta không thể nói với người."

Lâm Tú lại hỏi: "Trong vãn thạch của Đại Hạ, các người có tìm được gì không?"

Vấn đề này Áo Thác cũng không lảng tránh, trực diện đáp trả:

"Không, không phải thiên thạch nào cũng có tác dụng, lần trao đổi đó, coi như là Đại Hạ các người được lợi"

Đổi mạch khoáng của một quốc gia để lấy về vài viên thiên thạch không có tác dụng, hiển nhiên là Đại U đã chịu thiệt. Nhưng so sánh với thu hoạch bọn họ nhận được trong khoảng thời gian này, thì không đáng kể chút nào.

Cuộc thi ba năm sau.

Đại U sẽ khiến thế giới ngạc nhiên.

Phát hiện không hỏi được gì từ Áo Thác, Lâm Tú không định lãng phí thời gian nữa. Hắn đánh ra vài quyền, đánh tan mấy tên hỏa cự nhân. Mí mắt Áo Thác nẩy lên, ngay lập tức, phạm vi mười trượng xung quanh cơ thể hắn biến thành biển lửa.

Nhưng chớp mắt sau, biển lửa nổi sóng, một bóng người nhanh chóng xuyên qua biển lửa, xuất hiện trước mắt Áo Thác, kề một lưỡi dao bằng băng vào cổ hắn.

Ngọn lửa bỏng rát không gây ra chút tổn thương nào cho Lâm Tú, thậm chí cả thanh dao bằng băng cũng không có dấu hiệu tan chảy.

Áo Thác nhìn Lâm Tú, thì thào: "Người cũng thăng cấp..."

Trong cuộc thi đấu trước đó, căn cứ theo phân tích của cường giả Đại U, lúc đó thực lực của Lâm Tú chưa đạt đến cấp Địa thượng cảnh, nhưng cũng đã đạt đến cấp Địa hạ cảnh đỉnh phong.

Thế nên, ngay sau khi đột phá, hắn mới vội vàng chạy đến Đại Hạ.

Nhưng hiển nhiên là trong khoảng thời gian này, thực lực của Lâm Tú cũng đột phá.

Không thể chèn ép Lâm Tú về mặt thực lực thì hắn không thể đánh bại Lâm Tú.

Nhưng lần này, dù Áo Thác thua, nhưng hắn có thể cảm nhận rõ ràng rằng, khoảng cách về thực lực giữa hắn và Lâm Tú đã gần hơn. Chỉ cần hắn quay về tu hành thêm vài tháng nữa, nhất định Lâm Tú sẽ không còn là đối thủ của hắn.

Hắn nói với Lâm Tú: "Lần sau đến ta sẽ đưa mười viên nguyên tinh cho ngươi, có thể là ba tháng, chậm nhất sẽ không quá sáu tháng"

Danh dự thì Áo Thác vẫn có, Lâm Tú ngẫm nghĩ một chút, nói:

“Nguyên tinh cấp năm ta không cần, người đổi thẳng sang thành số lượng nguyên tinh cấp hai ngang giá trị là được.”

Mười viên nguyên tinh cấp năm trị giá trăm vạn lượng, đổi thành nguyên tinh cấp hai, là một vạn viên.

Với Lâm Tú và các nữ tử, nguyên tinh cấp hai đã không còn có nhiều tác dụng, nhưng nguyên tinh cấp thấp có thể giúp cha mẹ, nhạc phụ nhạc mẫu, và Quý phi nương nương nhanh chóng thăng cấp lên đến cấp Huyền.

Áo Thác không có ý kiến gì với đề xuất này, đối với hắn, một vạn viên nguyên tinh cấp hai dễ kiếm hơn mười viên nguyên tinh cấp năm.

Mặc dù hôm nay không thắng được Lâm Tú, nhưng Áo Thác không hề tức giận, trái lại còn bùng bùng quyết tâm, trước khi đi, hắn nhìn Lâm Tú, hăng hái nói: “Ta sẽ còn quay trở lại!”

Không lâu sau khi Lâm Tú trở về nhà, Hạ Hoàng triệu kiến hắn.

Hắn đi đến ngự thư phòng. Hạ Hoàng đang cau mày, thấy Lâm Tú bước vào, lập tức hỏi hắn: “Tứ vương tử Đại U đến tìm người?”

Lâm Tú gật đầu, nói: “Hắn ta vừa đến tìm thần mài dũa”

Hạ Hoàng hỏi: “Ai thắng?”

Lâm Tú nói: “Thần nhỉnh hơn một chút.”

“Hơn một chút...” Hàng lông mày của Hạ Hoàng nhíu chặt, nói:

“Người đã ở cấp Địa thượng cảnh, vẫn chỉ nhỉnh hơn một chút, tức là hắn cũng đã là cấp Địa thượng cảnh sao?”

Lâm Tú gật đầu, nói: "Đúng vậy, tứ vương tử Áo Thác đã là cấp Địa thượng cảnh"

Mặc dù nói nhỉnh hơn một chút là khiêm tốn, nhưng chuyện đánh bại Áo Thác cũng là thật.

Hạ Hoàng thở phào, hạ giọng nói: "Mật thám nằm vùng trong triều đình Đại U truyền tin đến, đại vương tử Đạo Cách và nhị vương tử Khoa Lâm của Đại U đều đã thăng cấp lên cấp Địa thượng cảnh. Sao tốc độ tu hành của bọn họ có thể nhanh như vậy được, chẳng lẽ là do thứ lần trước ngươi nói?"

Lâm Tú hơi ngẫm nghĩ một chút, nói: "Có lẽ, thần định tự mình đến Đại U điều tra"

Thời điểm ở Đại La, lần đầu nghe được chuyện về thiên thạch thì Lâm Tú đã có kế hoạch, đợi đến khi thời cơ chín muồi, hẳn sẽ đến Đại U điều tra. Sau khi gặp tứ vương tử, hẳn biết chuyện này không thể kéo dài thêm được nữa.

Thiên thạch thần bí đến từ bên ngoài bầu trời, bóng dáng bí ẩn trên mặt trăng, hai chuyện này có liên hệ gì với nhau hay không?

Nghe hẳn nói như vậy, Hạ Hoàng lập tức nói: "Không được, chuyện này quá nguy hiểm, ngươi là hy vọng tương lai của Đại Hạ, Đại U đầy dẫy cường giả, trăm không thể để ngươi đến đó mạo hiểm"

Đối với thiên tài các nước, Đại U là vùng cấm địa.

Chương 926: Hành trình đến Đại U (3)

Thiên tài của Đại Hạ đặt chân vào đất Đại U, rất có thể không về được nữa.

Để cướp lấy thiên tài nước hắc, Đại U có thể sử dụng bất cứ thủ đoạn nào, chiêu mộ, đe dọa hay ám sát chỉ là một số phương pháp phổ biến. Có thể có được thì tranh giành, không thể có được thì hủy luôn, ở trong Đại Hạ, Lâm Tú còn tính an toàn, bước vào Đại U khác nào tự chui đầu vào lưới?

Có thể Đại U sẽ không giết hắc, nhưng nhốt hắc lại, buộc hắc cưới một vài nữ thiên tài của Đại U, để huyết mạch của hắc lại Đại U. Loại chuyện này không phải không có khả năng xảy ra.

Nếu hắc ta là hoàng đế Đại U, hắc ta cũng sẽ làm như vậy.

Thứ có giá trị lớn nhất trên người Lâm Tú, không phải là bản thân hắc, mà là huyết mạch. Với huyết mạch đó, không sinh ra một trăm đứa bé thì quá lãng phí.

Lâm Tú lại nhếch miệng cười, nói: "Bệ hạ yên tâm, dù không điều tra được chuyện gì, thì thần cũng có thể bảo vệ được tính mạng của chính mình" Bản thân có vô số năng lực, chút tự tin này hắc vẫn có.

Đại U càng trở nên lớn mạnh hơn, đối với các quốc gia khác hay toàn bộ đại lục mà nói, đều là tai họa.

Mặc dù không thể thay đổi điều gì, nhưng ít nhất hắc cũng phải đến nhìn xem.

Sau khi trở về, Lâm Tú thông báo tin này với các nữ tử, và từ chối yêu cầu đi cùng

của các nàng.

Hành trình đến Đại U lần này có rất nhiều nguy hiểm, cũng không phải là đi chơi, đương nhiên Lâm Tú không thể dẫn các nàng theo.

Có ban chủ và sư phụ của Linh Quân ở đây, trái lại hẳn không hề lo lắng về gia đình.

Hắn đang ở trong phòng chuẩn bị đồ đạc thì một bóng dáng đột nhiên lao vào: "Ta cũng đi..."

Lâm Tú quay đầu lại liếc nhìn Linh m, nàng lập tức nói: "Coi như đây là một chuyện mà người đã đồng ý với ta."

Chuyện khác Lâm Tú có thể đồng ý, nhưng chuyện này thì không.

Hắn vỗ nhẹ đầu nàng, nói: "Đừng gây chuyện, lần này không phải đi chơi. Người ở nhà tu luyện cho tốt, tranh thủ sớm ngày thăng cấp, ngay cả tứ vương tử Đại U cũng thăng cấp lên cấp Địa thượng cảnh rồi, lần thi đấu tiếp theo sẽ không dễ nữa..."

Linh m nhìn Lâm Tú, trong lòng thở dài.

Rất hiếm khi hẳn từ chối yêu cầu của nàng, nhưng nếu đã từ chối, điều đó có nghĩa là thực sự không còn chỗ để thương lượng.

Nhưng nàng hiểu, nàng ở bên chỉ là gánh nặng của hẳn, không thể giúp được gì cho hẳn, có chút thất vọng nói: "Vậy thì người phải cẩn thận, về sớm một chút..."

Hành trình lần này đến Đại U, Lâm Tú không biết sẽ mất bao lâu, trước khi đi, trừ Linh Quân, ai cũng nhận được mưa móc.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tú lần lượt ôm chia tay các nàng. Đến lượt Linh Quân, thấy sư

phụ ở bên cạnh nàng, hẳn chỉ có thể vươn tay, nhẹ nhàng ôm lấy nàng. Linh Quân ôm lại, cũng vô cùng nhẹ, sau cái ôm ngắn ngủi, hai người nhanh chóng tách ra.

Lâm Tú nhìn nàng, nói: "Trong khoảng thời gian này, mọi chuyện trong nhà giao cho nàng"

Triệu Linh Quân gật đầu, nói: "Chàng ở bên ngoài một mình, cẩn thận mọi điều..."

Vương triều Đại U, đề đô.

Mặc dù trong cuộc thi giữa các nước diễn ra mấy tháng trước, biểu hiện của thiên tài Đại U không được như mong đợi của mọi người.

Chỉ có ba người nằm trong số mười người đứng đầu Thiên kiều bảng, không chỉ mất đi vị trí đứng đầu, mà còn mất cả vị trí thứ hai, chuyện này khiến người dân Đại U, từ quý tộc đến thường dân rất không hài lòng. Nhưng trong vài tháng gần đây, tin tức tốt thường xuyên truyền đến.

Đầu tiên là đại vương tử Đạo Cách đột phá cấp Địa thượng cảnh, một tháng sau, nhị vương tử Khoa Lâm cũng thành công đột phá.

Và trong vài ngày trước, tin tức tứ vương tử Áo Thác thành công thăng cấp cũng từ hoàng cung lan truyền ra ngoài.

Bọn họ đều đột phá đến cấp Địa thượng cảnh trước tuổi hai mươi lăm.

Đây là thời đại của những vì sao chói lọi, kể từ khi Đại U dựng nước, chưa từng xuất hiện cảnh tượng náo nhiệt thế này. Điều này cũng khiến sự bất mãn của dân chúng Đại U về chuyện thất bại trong thi đấu giảm bớt phần nào.

Hai năm sau, những gì Đại U từng đánh mất sẽ được lấy lại.

Trên những con phố trong đế đô Đại U, thỉnh thoảng có người nói về điều này.

"Tứ vương tử cũng đột phá rồi, không lẽ ông trời phù hộ Đại U ta?"

"Trời cao thiên vị, trong trận đấu tiếp theo, Đại U chúng ta nhất định có thể bao trọn mười người đứng đầu."

"Không có khả năng giành ôm hết mười người đứng đầu, đừng quên Lâm, Triệu của Đại Hạ, và công chúa Na Tháp Toa của Đại La"

"Ha ha, các ngươi thì biết cái gì, ta nói thật cho các ngươi biết, nguyên lão viện có được một món bảo bối"

"Thực lực của các vương tử tăng lên cũng nhờ vào bảo bối này."

Nói không chừng, ba năm sau, Đại U ta sẽ có mười cấp Địa thượng giai tham gia thi đấu..."

Trên phố, một thiếu niên tóc vàng mắt xanh vô cùng tuần tú nghe thế, tò mò hỏi:

"Bảo bối gì?"

Chương 927: Xâm nhập

Nam tử Đại U vừa lên tiếng đó lắc đầu, nói: "Cụ thể là bảo bối gì, sao nguyên lão viện có thể cho chúng ta biết, Nhưng ta nghe nói mỗi tháng nguyên lão viên đều đến dị thuật viện tuyển chọn một số thiên tài, có lẽ là liên quan đến món bảo bối đó, nếu ai đó được chọn thì sẽ có thể giống ba vị vương tử, thực lực tăng mạnh"

Người thanh niên tuần tú đi dạo trên đường phố đế đô Đại U, vừa đến đây không lâu, Lâm Tú đã hỏi thăm được thông tin mình muốn.

Thứ bên trong thiên thạch là điều bí mật của vương triều Đại U, được giấu ở nơi sâu trong hoàng cung, chỉ có một số thiên tài hàng đầu mới có cơ hội tiếp xúc với nó.

Hoàng cung vương triều Đại U nhất định chính là đầm rồng hang hổ, không ai có thể lén vào, huống chi là tiếp cận được bí mật bên trong. Chuyện này chỉ có thể dùng trí, không thể liều mạng.

Lâm Tú cũng không vội vàng, đi dạo không có mục đích trên đường phố Đại U, trước tiên làm quen với hoàn cảnh xa lạ.

Đại U giàu mạnh, nhìn là có thể thấy được. Trên đường phố Đại Hạ chỉ thỉnh thoảng mới nhìn thấy người mập.

Những người này hầu như đều xuất phát từ nhà quyền quý, còn đa số người dân có hình thể hơi gầy. Nhưng trên đường phố Đại U, tùy tiện nhìn đâu cũng thấy nam tử hoặc nữ tử mập.

Trong đó, một phần là do nguồn tài nguyên phong phú của Đại U, phần lớn hơn là do bọn họ đã cướp bóc toàn bộ lục địa, để nuôi dưỡng một quốc gia.

Trên đường có rất ít mỹ nhân tóc vàng mắt xanh, càng nhiều là các bác gái phát triển về chiều ngang.

Ngoài những người này thì cũng có những người vô cùng gầy gò, như chỉ cần một cơn gió là có thể thổi bay, những người này không phải là người Đại U mà là nô lệ. Những người nô lệ này, phần lớn đều bị cướp bóc từ các quốc gia và lục địa khác, bọn họ làm những công việc nặng nhọc và bẩn thỉu của người ở đáy xã hội.

Những người này không có bất kỳ quyền lợi nào, sống một cuộc sống thấp kém hơn vật nuôi. Một vài đồng bạc là có thể mua được một người, tính mạng cũng có thể bị chủ nhân tùy tiện quyết định.

Nếu có một ngày, Đại Hạ thua và bị bọn họ chia cắt, thì những nô lệ đó chính là kết cục của người dân Đại Hạ.

Lâm Tú đi lang thang vô định trên đường, không lâu sau, hắn đứng trước một kiến trúc to lớn.

Đây là một lâu đài có hình thù kỳ dị, có một số thiếu nam thiếu nữ ra ra vào vào nơi này.

Nơi này là Dị Thuật Viện của Đại U, tương tự với Dị Thuật Viện của Đại Hạ, đây là nơi ươm mầm những thiên tài dị thuật cho quốc gia. Một số đôi thủ đến từ Đại U mà Lâm Tú gặp trong cuộc thi đều đến từ học viện. Nơi này quy tụ các thiên tài thể hệ

trẻ của Đại U, là niềm hy vọng của Đại U trong tương lai.

Hễ là người Đại U, thì ai cũng tự hào về chuyện đưa con cái vào nhập học ở Dị Thuật Viện.

Lâm Tú đứng trước cổng Dị Thuật Viện, như thể đang thưởng thức học viện đứng đầu Đại U.

Vào một khoảnh khắc nào đó, một vài bóng dáng từ trong học viện bước ra.

Đi phía trước là một thanh niên có gương mặt kiêu ngạo, vây quanh hắn ta là một số nữ tử, sự ngưỡng mộ ngập tràn trên gương mặt, vừa đi vừa nói chuyện.

"Chúc mừng học trưởng Bồ Lai Nhĩ!

"Lần này học trưởng Bồ Lai Nhĩ được lựa chọn, không lâu sau sẽ đột phá lên cấp Địa, đúng không?"

"Điều đó là đương nhiên, toàn bộ những người được lựa chọn đều đã thành công đột phá rồi"

"Mong chờ biểu hiện của học trưởng Bồ Lai Nhĩ trong lần thi đấu tiếp theo!" Nghe những lời này, đáy lòng Bồ Lai Nhĩ có phần bay bổng.

Vốn dĩ hắn ta không biết sẽ mất bao lâu để thăng cấp lên cấp Địa, nhưng bắt đầu từ nửa năm trước, mỗi tháng học viện sẽ chọn vài thiên tài, không biết đưa bọn họ đi đâu, nhưng không lâu sau, tu vi của những thiên tài đó đều sẽ tăng vọt.

Bồ Lai Nhĩ đã đợi ngày này rất lâu rồi, nhưng đến tận ngày hôm nay, cuối cùng học viện cũng chọn hắn ta.

Trong lòng hấn ta vô cùng kích động, hôm nay hấn ta ở ngoài uống rượu đến say mềm mới trở về nhà. Vào phòng, đóng cửa, khi chuẩn bị ngủ thì phát hiện trong phòng có thêm một người.

Một nam tử rất anh tuấn.

Nhìn nam tử tuấn tú đó, Bồ Lai Nhĩ ngạc nhiên chớp mắt. Ngay sau đó, cơn say của hấn ta bay mất ba phần, trên mặt nhanh chóng lộ ra vẻ cảnh giác, hai tay bưng chày, hỏi: "Người là ai, tại sao lại xuất hiện trong nhà ta?"

Nam tử tuấn tú chỉ mỉm cười với hấn ta, Bồ Lai Nhĩ cảm thấy đầu óc choáng váng, nhanh chóng bất tỉnh.

Nam tử anh tuấn bước đến, đặt một tay trên bả vai hấn ta, thân thể Bồ Lai Nhĩ biến mất một cách lạ thường, và gương mặt của nam tử tuấn mỹ nọ lại từ từ biến thành hình dáng của Bồ Lai Nhĩ...

Buổi sáng, tại Dị Thuật Viện, Đại U.

Vài bóng người đứng trên quảng trường phía trước lầu đài, một trong số họ nhìn thấy một bóng người đang đi từ đằng xa đến.

Chương 928: Xâm nhập (2)

Hắn ta lập tức vẫy tay, nói: "Bố Lai Nhĩ, sao ngươi đến muộn thế"

Thanh niên từ xa bước đến nói: "Ngại quá, dậy muộn"

Lâm Tú cố tình đến muộn. Mặc dù hôm qua hắn đã dùng huyền thuật hỏi Bố Lai Nhĩ một số câu hỏi để tránh bị lộ, nhưng vẫn phải đề phòng, nếu có gặp người quen của Bố Lai Nhĩ mà hắn không nhận ra thì rất dễ lộ thân phận.

Và người nói chuyện với mình, Lâm Tú biết hắn ta. Tên hắn ta là Thác Bỉ, là bạn bè thân thiết nhất của Bố Lai Nhĩ, thực lực của hai người đều là cấp Huyền đỉnh phong, lần này đều được chọn để thăng cấp, thông qua món đồ thần bí đó.

Trong khoảng thời gian này, Đại U lợi dụng món đồ đó, tăng thực lực của các thiên tài trong nước lên một bậc.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, một trăm người trong Thiên kiều bảng lần sau, tám phần sẽ toàn là người Đại U.

Bên cạnh Lâm Tú và Thác Bỉ còn có ba người khác.

Điều trùng hợp là, Lâm Tú biết cả ba người này.

Một người là Lôi Mông, ban đầu là thiên tài của một quốc gia nhỏ sau đó thì gia nhập Đại U, đứng thứ mười một trong Thiên kiều bảng. Một người khác là nhất thể song hồn, người đầu tiên trên đại lục có song năng lực, Lâm Tú vẫn nhớ tên hắn ta là Tiểu n.

Người cuối cùng là Ngải Mễ Lệ tóc vàng
mông to.

Nhìn thấy Ngải Mã Lệ, Lâm Tú lại không kìm
lòng được, nhìn cái mông nàng ta.

Mông nàng đã hết sung lâu rồi, nhưng nhìn
qua thì nó vẫn tròn trịa hơn những nữ tử
bình thường.

Phụ nữ rất nhạy cảm với một số bộ phận
trên cơ thể, Lâm Tú chỉ cần liếc nhìn thôi
là Ngải Mã Lệ đã nhận ra. Vị trí đó sẽ
khiến nàng ta nhớ đến một chuyện vô cùng
nhục nhã, nàng liếc gã đàn ông thô lỗ đó
bằng cái nhìn sắc lẹm, lạnh lùng nói: "Còn
nhìn loạn nữa, ta sẽ móc mắt ngươi ra Lâm
Tú ngoảnh mặt đi, nữ nhân này thay đổi quá
nhiều. Thời điểm lần đầu tiên gặp mặt, từ
đầu đến chân toát ra khí chất quyền rũ, số
phòng cũng nói cho hần biết, nhưng hiện
tại lại giả vờ ngây thơ như vậy. Thác Bì
nhìn hần ta bằng ánh mắt ngạc nhiên, sau
khi được học viện chọn, Bồ Lai Nhĩ đúng là
bay luôn rồi, ngay cả mông của học tử Ngải
Mễ Lệ cũng dám nhìn, hần ta không sợ năng
lực của mình bị hút đi à?

Năm người đứng ở đây một lúc, sau đó có
một thầy giáo của học viện đến, dẫn bọn họ
đến hoàng cung Đại U.

Sau khi vào hoàng cung Đại U, hần ta đưa
cho mỗi người trong số năm người một mảnh
vải đen. Lôi Mông, Tiểu n, Ngải Mễ Lệ rõ
ràng là biết rõ tác dụng của nó, bọn họ
dùng miếng vải đen che mắt lại, Lâm Tú và
Thác Bì cũng làm như vậy.

Sau đó, Lâm Tú cảm thấy dưới chân nhẹ
bỗng, thân thể nhấc lên khỏi mặt đất, có
lẽ là có người có khả năng khống chế vật nâng

bọn họ lên, hẳn có thể cảm nhận được, có lúc bọn họ bay về bên trái, có lúc lại bay về phía bên phải.

Có đôi khi bay về phía trên, có đôi khi lại bay xuống dưới...

Không rõ là bao lâu, hai chân hẳn mới chạm vào mặt đất.

Một giọng nói vang lên bên tai: "Có thể cỏi ra rồi."

Lâm Tú tháo khăn bịt mắt ra, thấy ánh sáng xung quanh hơi tối, trên bức tường chung quanh có ngọn lửa chiếu sáng, chỗ này chắc là một cung điện dưới lòng đất.

Rất nhanh, ánh mắt hẳn đã bị một thứ trong cung điện thu hút.

Đó là một viên tinh thể hình thoi màu trắng đục, cao khoảng một trượng, nó trông giống như một viên nguyên tinh cỡ lớn...

Dưới ánh sáng mờ mịt của cung điện dưới lòng đất, ngoài năm người Lâm Tú ra thì vẫn còn rất nhiều người khác.

Lâm Tú thấy Đạo Cách, Khoa Lâm, Áo Thác, An Đức Lỗ, Cách Lâm, cũng như một số thiên tài Đại U hẳn đã thấy trong cuộc thi.

Một vài người trong số họ đang đứng xung quanh viên tinh thể khổng lồ, một tay đặt trên viên tinh thể, khí tức trên cơ thể bọn họ phát triển nhanh chóng với tốc độ có thể cảm nhận được.

Loại tốc độ tu hành này có thể sánh ngang với bản thân.

Và cách tu hành của bọn họ còn thuận tiện hơn hẳn, mỗi ngày hẳn cần tu hành theo nhiều cách khác nhau, mà những người này

chỉ cần đặt tay lên viên tinh thể này là được...

Rốt cuộc đây là thứ gì?

Lâm Tú nén sự ngạc nhiên trong lòng, yên lặng đứng tại chỗ.

Thầy giáo cấp Địa thượng cảnh kia của Dịch Thuật Viện liếc nhìn bọn họ và nói: "Các người đứng đây đợi trước, khi nào đến lượt, ta sẽ gọi các người."

Bên trong địa cung vẫn còn không ít vị trí trống, năm người đến đó ngồi xuống.

Có lẽ đây không phải là lần đầu tiên ba người Ngải Mỹ Lệ đến đây, bọn họ hành động rất bình tĩnh. Còn Lâm Tú và Thác Bỉ thì lại tò mò quan sát xung quanh, đánh giá mọi thứ.

Chỉ có điều, Thác Bỉ là tò mò thật sự, còn Lâm Tú thì đang quan sát.

Nếu có thể lên lấy thứ này đi thì không cần phải lo lắng cho việc tu hành của cha mẹ và mấy người Quý phi nương nương nữa.

Mấy người Ngung Nhi, Uyển Nhi cũng có thể thanh chóng thăng cấp lên cấp Địa thượng cảnh.

Chương 929: Tu hành dưới địa cung

Đáng tiếc, mặc dù suy nghĩ này rất tốt, nhưng để thực hiện được thì vô cùng khó khăn.

Bốn góc xung quanh địa cung có bốn bóng dáng, Lâm Tú đã từng gặp hai người trong số bọn họ, đó là những cường giả cấp Thiên dẫn đội Đại U tham gia thi đấu. Đây chỉ là bề ngoài, trong âm thầm, không biết có bao nhiêu lực lượng đang bảo vệ món bảo bối này, hấn dịch dung thành thiên tài Đại U, muốn đi vào thì dễ dàng, nhưng muốn lấy được bảo vật rồi bỏ chạy thì không đơn giản như vậy.

Lâm Tú chỉ có thể tiếp tục nhìn.

Chẳng mấy chốc, năm người vây quanh khối tinh thể to lớn rút lui, thầy giáo nọ nói với năm người Lâm Tú: "Đến lượt các người."

Nói xong, hấn nói riêng với Lâm Tú và Thác Bỉ: "Chút nữa, đặt tay chạm lên thứ đó, sau đó vận chuyển lực lượng dị thuật trong cơ thể các người."

Trước khi Lâm Tú đi đến bên cái thứ khổng lồ trông giống như nguyên tinh này, đám người Ngải Mã Lệ và Lôi Mông đã nóng lòng đặt tay lên, khuôn mặt thể hiện sự phấn khích và hài lòng.

Lâm Tú do dự một chút, sau đó đưa tay phải ra, vận chuyển một luồng sức mạnh.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể hấn khẽ run lên, cùng với sự vận chuyển của lực lượng dị thuật trong cơ thể, hấn cảm giác có một luồng nguyên lực liên tục không

ngừng, từ bên trong viên tinh thể này tràn vào cơ thể mình. Tương tự như khi Lâm Tú sử dụng năng lực dị thuật cướp đoạt lấy đi sức mạnh của người khác, nhưng nó sáng khoái hơn cảm giác đó, thứ được hấp thụ từ tinh thể này là năng lượng tinh khiết đến vô cùng...

Thác Bì bên cạnh hẳn, thậm chí không nhìn được mà rên rỉ.

Lâm Tú lặng lẽ vận chuyển luồng nguyên lực thứ hai, tốc độ hấp thụ nguyên lực đột nhiên tăng lên gấp đôi, hẳn liếc nhìn mọi thứ xung quanh, và nhận thấy các cường giả Đại U không có hành động gì bất thường.

Hắn nhận ra rằng bản thân viên tinh thể khổng lồ này dường như có một loại tác dụng che chắn sự giao động của nguyên lực.

Chỉ cần không chạm tay vào nó thì nó không khác gì một tảng đá bình thường trông vô cùng phổ thông. Chỉ khi chạm tay vào mới xảy ra chuyện thần kỳ thể này, tất cả những giao động của nguyên lực đều bị khóa bên trong tinh thể này, không tràn ra ngoài chút nào.

Với nhận thức hiện tại của hắn về dị thuật, gần như không thể giải thích được vấn đề này.

Đương nhiên, giao động nguyên lực được che đi, Lâm Tú có thể không hề sợ hãi vận chuyển hai mươi luồng lực lượng trong cơ thể, điên cuồng hấp thụ nguyên lực bên trong tinh thể này. Nếu cứ tiếp tục hút nó như vậy, không đến mấy hôm, là hắn đã có thể thăng lên cấp Thiên.

Năm người tham lam hấp thụ năng lượng dường như không cạn, cho đến nửa canh giờ sau, có năm người khác tiến lên thay thế.

Tên giáo viên của Dịch Thuật Viện kia nói với hai người: "Buổi sáng ngày mai và ngày kia, tiếp tục đợi ở nơi đó, nếu ba ngày sau các người còn chưa đột phá đến cấp Địa thì sau này không cần đến nữa."

Sau đó, hai người lại bị bịt mắt và được người đưa ra khỏi nơi này.

Lâm Tú tháo bịt mắt ra, thì thấy bản thân đã ở bên ngoài hoàng cung Đại U.

Bịt mắt không có quá nhiều tác dụng với Lâm Tú, hẳn có thể xác định vị trí tương đối của địa cung dưới lòng đất, nhưng không thể làm gì được, nơi đó hẳn là nơi được phòng thủ nghiêm ngặt nhất trên đại lục, muốn dùng những thủ đoạn không chính quy, e rằng cường giả cấp Thiên cũng không thể xông vào.

Cả hai trở về nơi ở của mình và ổn định lại nguyên lực vừa mới hấp thu, nếu như không thể đột phá trong vòng ba ngày, điều đó có nghĩa là thiên phú của bọn họ quá kém, tiếp tục sẽ rất lãng phí tài nguyên, sẽ bị học viện và nguyên lão viện bỏ rơi, không thể vào đó được nữa.

Lâm Tú thả Bồ Lai Nhĩ từ không gian tùy thân ra, vận chuyển một luồng lực lượng chữa trị cho hắn ta, để hắn ta không đến mức chết vì đói, rồi lại thu hắn ta vào trong.

Hành trình đến Đại U lần này, mọi chuyện tiến triển vô cùng thuận lợi.

Năng lực dịch dung của cấp Địa thượng cảnh dù không có khả năng chiến đấu, nhưng đã đạt đến đỉnh cao về mặt thay đổi khuôn mặt, có thể biến hóa không khác chút nào, đến cả khí tức cũng không hề khác biệt.

Ngay cả cấp Thiên cũng không thấy được bất cứ manh mối nào.

Có điều, hoàng cung Đại U không phải là đông cung của Thái tử, cũng không phải là vương cung của Hải tộc, e rằng Lâm Tú không có cách nào để làm nghề cũ.

Hắn chỉ có thể được một ngày hút một ngày.

Sáng ngày hôm sau, bọn họ lại được đưa đến tòa cung điện dưới lòng đất đó.

Vì không để bị bỏ lại, trước mặt thầy giáo của học viện dị thuật, Lâm Tú thể hiện khả năng thuộc tính hỏa của cấp Địa, thể hiện rằng mình đã vượt qua được bình cảnh, thành công có cơ hội tiếp tục tu luyện trong địa cung.

Còn về Thác Bì, sau ba ngày tu luyện trong cung điện dưới lòng đất cũng không có đột phá, chỉ có thể bị đào thải.

Chương 930: Tu hành dưới địa cung (2)

Trong mấy ngày tu luyện trong cung điện dưới lòng đất, Lâm Tú đã nhận thức sâu sắc nội tình của Đại U. Thiên tài trẻ tuổi trong Dịch Thuật Viện của Đại U nhiều hơn gấp mười lần so với Đại Hạ và lại có món đồ giúp tu hành này.

E rằng không đến mấy chục năm nữa, Đại U sẽ thực sự thống nhất đại lục.

Với cấp bậc của Lâm Tú, mỗi ngày có thể tu luyện trong địa cung nửa canh giờ.

Trong nửa canh giờ này, hắn triệt để phát huy toàn bộ sức mạnh của bản thân, thực lực cũng tăng lên với tốc độ đáng kinh ngạc.

Nhưng toàn bộ sự giao động của khí tức trong cơ thể hắn đều bị hắn dùng năng lực che giấu ẩn giấu đi, chỉ cho thấy sự phát triển bình thường của cấp Địa.

Để không bị cường giả cấp Thiên của Đại U chú ý, dịch dung và che giấu, không được thiếu thứ gì.

Dưới sự hấp thụ điên cuồng của hắn, Lâm Tú phát hiện rõ ràng là viên tinh thể khổng lồ dưới địa cung này nhỏ hơn một vòng so với lúc hắn đến.

Sau nửa canh giờ, hắn cùng một ít thiên tài trẻ tuổi bị đưa ra khỏi địa cung, hai cường giả cấp Thiên của Đại U bước đến trước viên tinh thể khổng lồ, một trong hai người cẩn thận đánh giá nó, lẩm bẩm: "Là ảo giác của ta sao? Sao ta cảm thấy món đồ này gần đây tiêu hao nhanh quá..."

Một người khác cũng đánh giá rồi nói:
"Hình như thu nhỏ lại một chút, có lẽ là
dùng quá thường xuyên"

Món đồ thần bí có được từ trong thiên
thạch này giống như một viên nguyên tinh
khổng lồ, bên trong chứa một lượng lớn
nguyên lực, nhưng không phải là lấy không
hết, dùng không cạn.

Lúc Đại U mới có được vật này, nó cao
khoảng một trượng.

Mấy ngày nay, dưới sự hấp thu không ngừng
của các thiên tài Đại U, vật này đã nhỏ đi
một vòng, bây giờ còn chưa tới một trượng,
nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng
sẽ cạn kiệt.

Đáng tiếc, mấy tháng qua, Đại U đã cử sứ
giả đến nhiều quốc gia khác nhau để tìm
kiếm, mua, trao đổi hoặc cướp đoạt về mấy
trăm viên thiên thạch, cắt toàn bộ chúng
ra, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Tất cả những điều này cho thấy đây chỉ là
một sự kiện ngẫu nhiên, thứ này không phải
được sinh ra từ một thiên thạch, mà chỉ là
tinh cò được bao bọc bởi một thiên thạch.

Đối với nguồn gốc của món đồ này, nguyên
lão viện có rất nhiều suy đoán.

Có người cho là vật thể này được hình
thành tự nhiên giữa trời và đất, đó là
điều kỳ diệu của tự nhiên, nó được sinh ra
trong không gian sâu thẳm và vô tình đáp
xuống đại lục cùng với thiên thạch.

Cũng có người cho rằng đây là nguyên tinh
của dị thú nào đó, vì nó không chỉ có vẻ
ngoài giống với nguyên tinh mà còn có tác
dụng tương tự như nguyên tinh.

Chỉ là phỏng đoán thứ hai này, rất đáng sợ.

Nếu ngay cả nguyên tinh cũng to như vậy, thì cơ thể của dị thú đó sẽ khổng lồ như thế nào và nó phải mạnh đến mức nào. Chỉ riêng tính sức mạnh ẩn chứa trong nguyên tinh này, nếu con dị thú này tồn tại, thì sức mạnh của nó chắc chắn vượt qua cấp Thiên thượng cảnh.

Dị thú tối thượng... điều này rõ ràng là vượt quá khả năng nhận thức của bọn họ.

Mặc dù việc phát hiện ra thú này mang lại không ít lợi ích cho Đại U, nhưng nó cũng khiến dấy lòng bọn họ lo sợ.

Nỗi sợ hãi đến từ những điều chưa biết.

Sau khi đi ra khỏi cung điện dưới lòng đất, Lâm Tú đứng ở lối vào hoàng cung Đại U, đang định quay về thì một giọng nói đột nhiên vang lên từ phía sau lưng: "Này, Bồ Lai Nhĩ, hôm nay đi săn với bọn ta, lâu rồi người chưa đi săn thú cùng bọn ta đấy."

Lâm Tú quay đầu lại, và thấy một nam tử trẻ tuổi đang vẫy tay với hắn, tên của người này là Hoài Đặc.

Cũng là một trong những người bạn của Bồ Lai Nhĩ.

Trong những ngày vừa qua, chuyện khiến Lâm Tú khá phiền lòng là cái tên ngu mê man trong không gian tùy thân của hắn đó có nhân duyên rất tốt trong Dị Thuật Viện, không chỉ có nhiều bạn bè mà quan hệ của hắn ta với người khác phái cũng rất tốt.

Trong ba ngày gần đây, có không dưới năm học muội ám chỉ với hắn rằng mình đã không

đến tìm bọn họ mấy ngày rồi, bọn họ muốn cùng hắn ăn sáng ngắm bình minh, nhưng đều bị Lâm Tú từ chối với lý do bận với chuyện tu hành.

Nếu biết trước, hắn nên điều tra và lựa chọn tên Thác Bì mập mập không có bạn bè gì kia.

Mà không phải chọn tên hoa hoa công tử Bồ Lai Nhĩ.

Hắn định từ chối Hoài Đặc, nhưng đôi phương đã bước đến, nắm cánh tay hắn và nói:

"Này, Bồ Lai Nhĩ, không lẽ ngươi lại định từ chối à, sao gần đây ngươi giống như là một người khác, gọi ngươi đi uống rượu ngươi không đi, bảo ngươi đi săn ngươi cũng từ chối, trước kia ngươi rất thích săn thú."

Trong lòng Lâm Tú vô cùng bất đắc dĩ, dù thuật dịch dung khó phân biệt thật giả, nhưng tính cách thì không thể thay đổi được.

Chương 931: Sự thay đổi trong địa cung

Hắn không thể, vì để giả vờ giống với Bồ Lai Nhĩ, mà phải ngủ với những học muội tự dâng đến miệng đó đây chứ?

Vậy thì hắn và Hạ Hoàng có gì khác nhau?

Vì không khiến người khác hoài nghi, hắn chỉ có thể nói: "Đi thôi, gần đây tu hành nhàm chán, ra ngoài thả lỏng một chút"

Hoài Đặc vỗ nhẹ vào vai hắn, cười: "Đây mới là người chứ"

Lâm Tú đi theo Hoài Đặc và vài tên quý tộc đến một trang viên ở đâu đó bên ngoài thành, đây là nơi mà các quý tộc Đại U thường đến vui chơi, trước đây Bồ Lai Nhĩ cũng thường đến đây, ở nơi này có không ít người quen biết hắn.

Sau khi nữ phục vụ lộ cặp đùi trắng nõn mang đồ tráng miệng và đồ uống lên thì tranh thủ ngồi bên cạnh bọn họ, đám người Hoài Đặc kéo tay ôm người vào lòng, bàn tay không ngừng thăm dò bên trong váy người ta, không lâu sau, gương mặt những nữ phục vụ đó đã ửng hồng...

Vài người nhanh chóng dẫn các nữ phục vụ đi lên lầu trong trang viên.

Bên cạnh Lâm Tú, một cô nữ có đôi tai thỏ trên đầu chạm vào đùi Lâm Tú, thấy hắn vẫn chưa có động tác gì, nàng ta lại dùng bắp đùi cọ đùi Lâm Tú. Lâm Tú vô cùng cạn lời, ai mà biết trước khi săn thú còn có màn dạo đầu này, hắn tuy rằng háo sắc, nhưng không tùy tiện như vậy.

Hắn khoát tay, nói: "Người bạn việc của mình đi, hôm nay ta không có hứng thú."

Không biết hôm nay có chuyện gì xảy ra với Bồ Lai Nhĩ, nữ tử đội tai thỏ nhìn hắn với ánh mắt tức giận, sau đó đứng dậy rời đi.

Một lúc sau, Hoài Đặc và những người khác bước ra khỏi trang viên, nhìn thấy Lâm Tú đang ngồi ở đó.

Hoài Đặc ngạc nhiên nói: "Bồ Lai Nhĩ, sao ngươi không đi vào?"

Lâm Tú liếc hắn ta, thản nhiên nói: "Các ngươi nhanh quá, nếu ta đi vào không đến một canh giờ thì không ra được, ta không muốn các ngươi phải đợi lâu"

Hoài Đặc nghe hắn nói thế thì nhìn hắn khinh bỉ nói: "Ngươi mới không được đấy, cũng không biết, mỗi lần người vào trễ nhất rồi ra sớm nhất là ai."

Nhưng hắn cũng không để tâm đến chuyện này, Bồ Lai Nhĩ chưa bao giờ thiếu phụ nữ, có lẽ hôm nay hắn không có tâm trạng, hắn ta khoát tay với Lâm Tú: "Đi, chúng ta đi chọn con mồi"

Lâm Tú đi theo Hoài Đặc xuống lòng đất trang viên, mới nhận ra rằng đi săn mà hắn hiểu không giống với săn thú trong miệng Hoài Đặc.

Đệ tử quyền quý ở đế đô Đại Hạ cũng thường xuyên tổ chức hoạt động săn thú.

Thả một số con vật như thỏ, hươu hay một vài dã thú hung dữ vài bãi săn, rồi tự bỏ tiền túi ra để tạo thành một khoản tiền thưởng khổng lồ, cuối cùng người thu được nhiều con mồi nhất được hưởng khoản tiền thưởng đó, đây là trò chơi mà bọn họ thường chơi.

Trong giới quyền quý ở Đại U, những trò chơi như vậy cũng rất thịnh hành.

Chỉ có điều con mồi của bọn họ không phải là động vật, mà là nô lệ.

Trong các phòng giam dưới lòng đất của trang viên này đang giam giữ những nô lệ lam lũ, nữ có nam có, trẻ có già có. Trên cổ bọn họ có một chiếc vòng đặc biệt, trước khi cuộc đi săn bắt đầu, bọn họ sẽ được đưa vào rừng, có một canh giờ để chạy trốn.

Một canh giờ sau, cuộc đi săn bắt đầu, người săn thú xuất phát từ nơi này, đi vào núi để săn những nô lệ đó. Và cuối cùng, người có được nhiều vòng cổ của nô lệ nhất sẽ chiến thắng và có thể nhận được tất cả các phần thưởng.

Hoài Đặc nhìn về phía đám người, nói: "Thế nào, lần này đánh cược một viên nguyên tinh cấp bốn được không?"

Đối với bọn họ, tuy rằng nguyên tinh cấp bốn không quá quý giá, nhưng để mua được nó cũng tốn một vạn lượng bạc, nếu có thể giành thắng lợi thì đó cũng là một khoản thu nhập không nhỏ.

Đám người Hoài Đặc chọn ra hai mươi nô lệ, rất nhanh, những nô lệ này được thả vào rừng. Ngay sau khi được thả tự do, bọn họ đã liều mạng chạy về phía trước, nếu ở tại chỗ chắc chắn sẽ phải chết. Chạy vào sâu trong khu rừng, may ra mới có cơ hội sống sót. Đám người Hoài Đặc nhàm chán lắc xúc xắc, hẳn ta nhìn người đang nhìn về một hướng khác, hỏi: "Bố Lai Nhĩ, người có muốn chơi không?"

Lâm Tú khoát tay, nói: "Các người chơi đi"

Guang mặt hân bình tĩnh nhưng trong lòng đang dậy sóng.

Trò chơi săn thú của quý tộc Đại U thực chất là săn con người.

Điều này khiến hân nhớ đến thương hội Đông Hải, nhớ đến một số gia đình quyền quý ở phủ Đông Hải. Khi sức mạnh và quyền lực của một số người đạt đến đỉnh cao, để tiếp tục theo đuổi sự kích thích và hưởng thụ về mặt tinh thần, sẽ biến các hành vi đơn giản thành hành động biến thái.

Quý tộc Đại U, so với mấy người ở phủ Đông Hải, chỉ có hơn chứ không có kém.

Loại coi thường tính mạng con người đó khiến hân cảm thấy vô cùng chán ghét.

Có thể tưởng tượng rằng nếu một ngày nào đó, khi bọn chúng chiếm được Đại Hạ, người dân Đại Hạ cũng sẽ bị chúng săn đuổi và giết chết theo cách này.

Chương 932: Sự thay đổi trong địa cung (2)

Dù cá lớn nuốt cá bé là quy luật của tự nhiên, nhưng con người không phải loài cầm thú, bất cứ ai sinh ra trong nền văn minh hiện đại, được nhận nền giáo dục hiện đại, trên người vẫn còn chút tính người, đều không thể chấp nhận trò chơi phản nhân loại này.

Một canh giờ sắp đến, mọi người không khỏi chờ mong.

Bọn họ đều là năng lực giả, có người có thể bay, có người có thể độn thổ, một số dựa vào dị thuật hệ mộc như cá gập nước trong rừng, tìm kiếm bóng dáng của những nô lệ đó.

Giết những nô lệ đó không mang lại cho họ bất kỳ lợi ích đáng kể nào, nhưng nó mang lại sự kích thích về mặt tinh thần cho bọn họ.

Chỉ có điều lần này, dù có tìm kiếm như thế nào, bọn họ cũng không tìm thấy những nô lệ đó. Hai mươi nô lệ đó dường như đã biến mất trong không khí, không thể tìm được bất cứ dấu vết nào...

Hai giờ sau, mọi người quay về trang viên, Hoài Đặc đen mặt, nói:

"Chết tiệt, không lẽ bọn họ lại bị những kẻ đó cứu đi à?"

Lâm Tú liếc hẩn ta một cái, nói: "Kẻ nào?"

Hoài Đặc buồn phiền nói: "Một đám người thích xen vào chuyện của người khác. Không ngờ lại gặp được bọn họ, thật là thất vọng!"

Từ trong miệng Hoài Đặc, Lâm Tú biết, bên trong Đại U tồn tại một tổ chức, chuyên chống lại các quý tộc và cứu những nô lệ này, chuyện lần này, tám chín phần mười là bọn họ làm.

Điều này khiến Lâm Tú có chút ngạc nhiên.

Đây nên được coi là Thiên Đạo Minh của Đại U.

Không ngờ bên kia bờ đại dương cũng có những người đồng đội của bọn họ. Dù khác màu da, khác quê hương nhưng những gì bọn họ đang làm là giống nhau.

Hoài Đặc và các quý tộc khác đến để tìm kiếm sự phản kích, nhưng bọn họ đã phải ra về trong thất vọng.

Ban đêm, Lâm Tú trở về phòng, tâm niệm vừa động, trước mặt xuất hiện một bóng người vô cùng bản thủ.

Đó là một thiếu nữ, khoảng mười bốn mười lăm tuổi, ăn mặc rách rưới, cực kỳ gầy gò. Lúc này, trên gương mặt nàng ngập tràn hoảng sợ, vừa xuất hiện trong phòng đã lùi về phía sau, Lâm Tú nhìn nàng, khẽ nói: "Không sao đâu."

Nhìn thấy Lâm Tú, nàng mới ngừng lùi lại phía sau, bởi vì nàng nhớ là hấn cứu các nàng.

Lâm Tú vẫy tay với nàng, thiếu nữ rụt rè bước tới gần hấn, Lâm Tú nắm chiếc vòng trên cổ nàng, dùng sức một chút, chiếc vòng gãy nát.

Lâm Tú nhìn nàng, hỏi: "Người tên là gì?"

Thiếu nữ thì thầm: "Lộ, Lộ Tây Á"

Thông qua cuộc trò chuyện với thiếu nữ Lâm Tú biết tên nàng là Lộ Tây Á và giống như tất cả những nô lệ mà Lâm Tú cứu hôm nay, đều đến từ nước Basha. Đại U đã từng lên kế hoạch cho sự hỗn loạn ở đất nước Basha để có được mạch khoáng của đất nước này và mang về rất nhiều người dân Basha và dùng làm nô lệ.

Sau đó, mặc dù Lâm Tú đã dùng những thiên thạch đó để thỏa thuận và yêu cầu Đại U rút khỏi Basha, nhưng những nô lệ này vẫn ở lại Đại U.

Nước Basha cách khá xa Đại U, nhưng với tốc độ của Lâm Tú, một đêm cũng đủ để hần tới lui một lần. Với kỹ thuật tốc độ ở cấp Địa thượng cảnh, hần có thể bay vòng quanh hành tinh này hai lần trong một ngày.

Những nô lệ này, không biết đã phải chịu đựng bao nhiêu khổ sở khi ở Đại U. Thân là con người, nhưng lại bị coi như con mồi để săn bắn, điều đó vô cùng đau khổ. Suốt cả đêm, Lâm Tú đưa bọn họ về cố hương, nước Basha. Lại cho bọn họ một số lương thực, khi những người đó quỳ xuống và liên tục dập đầu, hần lặng lẽ rời đi.

Đợi đến khi hần quay lại Đại U, trời đã sáng rồi.

Lên đường trong thời gian dài và cường độ cao đã tiêu hao rất nhiều nguyên lực của hần, nhưng hần sẽ sớm bù đắp được.

Thứ đồ ở bên dưới địa cung kia, Lâm Tú không thể mang nó đi, chỉ có thể điên cuồng hấp thụ, ban ngày thì tu hành, buổi tối ghé qua vài trang viên nô lệ xung quanh đế đô Đại U, giải cứu nô lệ và đưa bọn họ trở về nước Basha.

Dù sao cứu hai mươi người cũng là cứu, cứu hai trăm người cũng là cứu, đối với hắn, ngoài việc mang viên nguyên tinh lớn này đi, những việc còn lại không phải là việc khó.

Hắn tiện tay thôi, nhưng lại có thể cứu vớt tính mạng của vô số người, trước nay Lâm Tú luôn không keo kiệt về vấn đề này.

Sự việc những nô lệ mất tích bí ẩn cũng gây chấn động khá lớn ở đế đô Đại U, thậm chí còn kinh động đến cả nguyên lão viện. Bọn họ cử cường giả đi trước điều tra, nhưng dù có giăng lưới vây quanh trang viên thì những nô lệ đó vẫn sẽ biến mất, không thể giải thích được, giống như bốc hơi khỏi thế gian trong một thời gian ngắn.

Dân chúng Đại U có những ý kiến khác nhau...

Buổi sáng, Lâm Tú lại được đưa đến cung điện dưới lòng đất.

Sau khi tháo khăn bịt mắt, giáo viên của Dịch Thuật Viện nói: "Bối Lai Nhĩ, Hoài Đặc, từ ngày mai, các ngươi không cần đến nữa."

Lâm Tú hơi ngạc nhiên, Hoài Đặc lập tức hỏi: "Tại sao?"

Chương 933: Sự thay đổi trong địa cung (3)

Sau khi giáo viên của Dịch Thuật Viện giải thích, hẳn ta im lặng không nói.

Những ngày qua, mặc dù tu vi của bọn họ tăng trưởng rất nhanh, nhưng viên tinh thể này cũng hao hụt quá nhiều, từ hơn một thước ban đầu đã thu nhỏ lại một phần ba, nguyên lão viện không thể không thay đổi kế hoạch.

Kế hoạch ban đầu của bọn họ là dùng thứ này để tạo nên mười cấp Địa thượng cảnh, chiếm mười người trong số một trăm người trong Thiên kiều bảng tiếp theo. Nhưng không rõ nguyên nhân, trong vòng nửa tháng nay, sự hao mòn của tinh thể này không ngừng tăng lên, lúc ban đầu mấy cấp Thiên nhờ thứ này tu hành thì tốc độ tiêu hao cũng chỉ có như vậy, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng sẽ cạn kiệt nhanh chóng.

Lúc này, những người có thiên phú không được xuất chúng như Bồ Lai Nhĩ và Hoài Đặc đương nhiên là bị loại.

Nguyên lão viện sẽ tập trung toàn bộ tài nguyên để bồi dưỡng ba vị vương tử và các thiên tài hàng đầu như Lôi Mông, Tiểu n, nhằm đạt được kết quả tốt hơn trong cuộc thi.

Thi đấu mới là chuyện quan trọng nhất, nếu không, bản thân các nguyên lão sẽ dùng vật này để tu hành.

Đương nhiên, cường giả cấp Thiên dùng nó tu hành cũng không bằng thiên tài trẻ tuổi, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể giúp bọn họ đột phá cảnh giới. Và sau khi trải qua thương lượng, nguyên

lão viện cũng mới quyết định dùng nó để bồi dưỡng thiên tài trẻ tuổi.

Lâm Tú nhìn viên tinh thể nhỏ lại một nửa trước mặt này, phần biến mất lớn nhất của nó, phần lớn đều hóa thành nguyên lực tiến vào trong cơ thể hắn.

Hắn tu hành lâu như vậy, mặc dù đã lái xe tăng tốc suốt quãng đường, nhưng đây là lần đầu tiên hắn trải qua cảm giác này.

Hai từ để miêu tả cảm giác đó là, mượt mà.

Không có bình cảnh, không có giới hạn tối đa, chỉ cần tiếp tục hút là được. Để cho hắn thêm nửa tháng nữa, e rằng hắn có thể đột phá cấp Thiên ở Đại U. Đáng tiếc, nguyên lão viện quá keo kiệt, hôm nay là ngày cuối cùng hắn tu luyện ở đây.

Để không lãng phí cơ hội, lần này Lâm Tú quyết định dốc toàn lực.

Một tay hắn chạm vào viên tinh thể này, điên cuồng vận hành toàn bộ nguyên lực trong cơ thể, một lượng lớn nguyên lực tràn vào, thậm chí hình thành một trận bão nguyên lực trong cơ thể hắn...

Đương nhiên, tất cả các giao động của nguyên lực, dưới tác dụng của năng lực ẩn giấu, không hề tỏa ra ngoài.

Cùng lúc đó, Hoài Đặc bên cạnh Lâm Tú, cũng như một số thiên tài khác, gương mặt đỏ bừng.

Hiên nhiên là hắn ta đang dồn toàn bộ sức mạnh vận chuyển nguyên lực, lúc này, suy nghĩ của mọi người đều giống nhau.

Rắc...

Đang hăng say hút, đột nhiên bên tai Lâm Tú vang lên một âm thanh dị thường.

Thính lực của hắn rất tốt, mặc dù âm thanh gần như không thể nghe thấy, nhưng hắn vẫn tinh tường nghe rõ.

Hắn nhìn viên tinh thể trước mặt, nó không thay đổi nhiều so với vừa rồi.

Nhưng sau khi phóng to vô số lần trong mắt Lâm Tú, hắn phát hiện trên bề mặt nó có một vết nứt.

Lâm Tú giật mình, chẳng lẽ là do hắn hút mạnh quá nên hút nó vỡ rồi?

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu hắn, những âm thanh khác lại tiếp tục truyền đến bên tai.

Rắc, rắc!

Lần này, không chỉ Lâm Tú nghe thấy, đám người Hoài Đặc cũng nghe thấy, thậm chí vài cường giả cấp Thiên trong địa cung đều ngẩng đầu nhìn về phía bên này.

Rắc!

Trên viên tinh thể đột nhiên xuất hiện một vết nứt lớn, mấy người đang tu luyện bên cạnh tinh thể giật mình, lập tức thu tay lại, lui về phía sau mấy bước.

Ánh mắt Lâm Tú nhìn vết nứt, xuyên qua vết nứt, nhìn thấy bên trong viên tinh thể.

Bên trong viên tinh thể này là trống rỗng, có một không gian vô cùng lớn. Ánh mắt Lâm Tú quét qua, một khắc tiếp theo, trái tim của hắn đập mạnh.

Hắn nhìn thấy một người đang khoanh chân ngồi bên trong viên tinh thể.

Bóng dáng đó nhắm chặt hai mắt, trên người không còn hơi thở, giống như một người đã chết.

Không, không phải người.

Mặc dù hẳn ta có cơ thể của một con người, nhưng đằng sau lưng hẳn là một đôi cánh màu đen và một đôi cánh tay.

Giống như là móng vuốt sắc bén của loài chim.

Lúc này, vết nứt trên tinh thể càng lúc càng nhiều, tiếng vỡ vụn càng ngày càng dày đặc, cuối cùng hoàn toàn vỡ vụn rơi xuống bóng người đó, lần lượt biến mất. Và khí tức của người đó, cùng với sự biến mất của những mảnh vỡ tinh thể, từ mỏng manh như không có cũng nhanh chóng tăng lên.

Cấp Hoàng, cấp Huyền, cấp Địa, cấp Thiên...

Chỉ trong vòng vài hơi thở, khí tức trên cơ thể hẳn ta đã tăng lên đến mức vô cùng kinh người, nhưng tại một khoảnh khắc nào đó, nó lại dừng lại.

Cảm giác này rất đột ngột, như thể khí tức của hẳn ta có thể tiếp tục tăng lên nhưng không rõ vì nguyên nhân gì lại đột ngột dừng lại ở đó.

Khi khí tức trong cơ thể hẳn ta không tăng lên nữa, đôi mắt đang nhắm chặt của hẳn ta chậm chậm mở ra.

Chương 934: Kiếp nạn của Đại UI

Trong cung điện dưới lòng đất, về mặt tất cả các thiên tài của Đại U đều mờ mịt và khiếp sợ.

Lần đầu tiên bọn họ gặp sinh vật có hai cánh sau lưng, dáng vẻ giống như con người. Chẳng ai nghĩ tới, trong khối tinh thể khổng lồ kia sẽ tồn tại loại sinh vật như vậy.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, trong đầu bọn họ đều trống rỗng.

Khi nhìn thấy người chim này, Lâm Tú lập tức lui ra phía sau mọi người.

Hắn luôn cảnh giác với những thứ chưa biết rõ.

Hơn nữa người chim này sau khi hấp thu mảnh vỡ của tinh thể, khí tức trên người hắn ta quá cường đại. Lâm Tú đã gặp qua tất cả cấp Thiên, đều không ai có khí tức cường đại như vậy. Thực lực của hắn ta, nếu như không phải vô thượng thì cũng phải là cấp Thiên thượng cảnh.

Bốn vị cấp Thiên của Đại U trấn giữ nơi này, sau vài giây sửng sốt, lập tức quyết định: "Tất cả mọi người, mau rời khỏi nơi này!"

Lúc này đây, mọi người cũng không cần đeo bịt mắt, như ong vỡ tổ chạy về phía lối vào cung điện dưới lòng đất.

Lâm Tú trà trộn vào trong đám người, trước khi rời đi, hắn còn quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Ở giữa cung điện dưới lòng đất, trong đôi mắt của người chim cũng mơ hồ không rõ,

giống như vừa mới tỉnh dậy, vẫn chưa hoàn toàn khôi phục ý thức.

Giữa hai lông mày của hắn ta, có một ấn ký kỳ lạ, lúc sáng lúc tối, hơi lóe lên.

Chỉ liếc mắt một cái, Lâm Tú lập tức theo mọi người, chạy ra khỏi cung điện, đi lên mặt đất.

Không bao lâu, dưới mặt đất phát ra một tiếng gầm thét chói tai.

Toàn bộ mặt đất và mấy tòa cung điện trên mặt đất trực tiếp sụp đổ, văng lên vô số khói bụi.

Một bóng người từ trong đồng phế tích bay ra, lơ lửng trên không trung, vừa mờ mịt vừa khiếp sợ nhìn mọi thứ xung quanh.

Đó là người chim xuất hiện từ trong tình thế đó.

Rất nhanh, bốn cường giả Đại U cũng bay ra từ đồng phế tích, từ bốn hướng vây quanh hắn ta.

Động tĩnh từ nơi này truyền đến rất lớn, cùng với nguyên lực giao động mãnh liệt, rất nhanh đã khuếch tán ra. Lâm Tú nhìn thấy, từng bóng người từ các hướng của kinh thành Đại U bay tới. Bọn họ cũng không ngoại lệ, trên người đều toát ra khí tức cường đại của cấp Thiên.

Những bóng người này rất nhanh đã tập hợp lại, vây quanh người chim với đôi cánh màu đen.

Lâm Tú đếm, bao gồm bốn cường giả Đại U ban đầu, hiện tại xuất hiện ở đây, ước chừng có hai mươi hai người cấp Thiên. Mà ở Đại Hạ, không tính ban chủ và sư phụ của

Linh Quân, hoàng thất cộng với các quý tộc, cũng chỉ có chín người cấp Thiên.

Bóng người đó bị bao vây, nhưng vẫn chưa liếc mắt nhìn những cường giả Đại U này một cái.

Về mờ mịt trong mắt hắn ta dần biến mất, hắn ta cúi đầu nhìn thân thể của mình, sau đó ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Ấn ký trên trán hắn ta, tốc độ lóe lên ngày càng nhanh hơn.

Bởi vì hắn ta đang ngửa đầu, nên giờ khắc này, không ai nhìn thấy trong mắt hắn ta có sự tuyệt vọng.

Người thần bí lơ lửng không trung, các cường giả Đại U chỉ vây quanh hắn, cũng không có hành động.

Vào một khắc nào đó, người thần bí kia rốt cục thu hồi tầm mắt, nhìn bốn phía, trong miệng phát ra một vài âm tiết kỳ lạ.

Các cường giả Đại U liếc nhau, về mặt mờ mịt.

Bên ngoài hoàng cung, trong mắt Lâm Tú lóe lên một chút kỳ quái. Hắn ta nói, mình không có ác ý, và đây là đâu.

Chỉ tiếc, lời hắn ta nói Lâm Tú có thể nghe hiểu, không có nghĩa là tất cả mọi người ở Đại U có thể nghe hiểu.

Chẳng mấy chốc, có một vị lão giả cực kỳ già nua, từ sâu trong hoàng cung bay ra. Lão đã già đến mức đi không nổi, trên đầu không còn mấy sợi tóc, dáng người rất gầy gò, trên mặt đầy đốm nâu. Lão trông giống như một xác chết khô.

Nhưng khí tức trên người lão lại rất đáng sợ, lão nhìn về phía dáng người kia, nói với những cường giả Đại U: "Bắt lấy hắn"

Đây là lần đầu tiên trên đại lục xuất hiện sinh vật ở trên trời, trên người hắn ta có bí ẩn mà Đại U muốn biết. Hắn ta rất cuộc đến từ đâu, trong tình không rõ cuộc có cái gì. Viên tinh thể khổng lồ kia đã xảy ra chuyện gì, những bí ẩn này chỉ có hắn ta mới có thể giải quyết, hắn ta tuyệt đối không thể rơi vào tay các quốc gia khác được.

Lão già trầm giọng nói, vài cường giả Đại U lập tức tấn công người kia.

Vô số dây leo từ dưới lòng đất chui lên, phóng thẳng về phía người chim trên không trung, ý muốn trói chặt tứ chi của hắn ta.

Nhưng thân thể của người chim kia thoáng qua một cái, chỉ lưu lại một tàn ảnh, đã xuất hiện cách đó mấy chục mét.

Vị cường giả hệ Mộc cấp Thiên của Đại U không nhịn được nói:

"Tốc độ nhanh thật"

Vút! !

Đúng lúc này, một ánh sáng màu vàng lóe lên, trên hai cánh của người chim xuất hiện một lỗ thủng. Hắn nhìn về phía người hệ Mộc cấp Thiên, lại nhìn về phía một nam tử trung niên, con người hơi co rụt lại.

Chương 935: Kiếp nạn của Đại U! (2)

Hỏa diễm, phong nhận, lôi đình, vô số dị thuật công kích hướng về phía hắn ta.

Bóng dáng của hắn ta chợt lóe, lần thứ hai xuất hiện cách đó mười mét, nhìn từng bóng người này, lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

Những cường giả cấp Thiên của Đại U liên tiếp tấn công. Người thần bí cúi đầu nhìn xuống tòa thành trì này, cảm nhận được vô số khí tức của sinh vật trong thành trì, do dự trong chốc lát, hắn ta vỗ cánh bay về phía xa.

"Đuổi theo!"

Trên người hắn ta ẩn giấu vô số bí mật, những cường giả Đại U làm sao có thể tro mắt nhìn hắn ta rời đi, cũng lập tức đuổi theo.

Mà lúc này, toàn bộ kinh thành Đại U cũng hoàn toàn bùng nổ.

"Đó là cái gì vậy?"

"Các nguyên lão đều xuất hiện!"

"Ngay cả lão tổ tông cũng xuất quan!"

Cửa hoàng cung Đại U, bao gồm cả ba vị vương tử, tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ, không có cách nào phục hồi lại tinh thần.

Hôm nay xảy ra một việc, có tác động rất lớn với bọn họ. Trong không gian, chẳng lẽ còn có sinh vật khác?

Ngược lại, nội tâm Lâm Tú bình tĩnh hơn một chút.

Cuối cùng, hắn đã nhìn thấy bóng người trên mặt trăng.

Hơn nữa, là một người yêu thiên văn học, Lâm Tú biết rõ vũ trụ này rất rộng lớn, trong không gian vô tận tồn tại sinh vật khác không có gì lạ. Những giả thuyết về sinh vật ngoài trái đất vẫn luôn có những ý kiến trái chiều. Rất nhiều người đều cho rằng, trong vũ trụ nhất định tồn tại sinh vật ngoài hành tinh, chỉ là con người còn chưa phát hiện ra, hoặc là không cách nào phát hiện ra.

Lâm Tú tin rằng người ngoài hành tinh tồn tại, nghiêm túc mà nói, chính hắn cũng là người ngoài hành tinh.

Hắn không chỉ tin vào người ngoài hành tinh, mà còn tự mình xác minh giả thuyết vũ trụ song song.

Nhìn về hướng những người đó biến mất, trong lòng Lâm Tú muốn đi theo xem, nhưng hắn rất nhanh từ bỏ ý nghĩ này.

Cấp Thiên của Đại U dường như đều xuất hiện toàn bộ, hơn nữa còn có lão già bắt tử cấp Thiên thượng cảnh. Người chim kia nói hắn ta không có ác ý, hắn ta thực tế nghĩ cái gì, ai cũng không biết được.

Hắn chính là fan trung thành của "Tam Thể", đối với sinh vật ngoài trái đất, hắn không muốn suy đoán những điều tồi tệ nhất.

Thế nhưng từ hành động của hắn ta, người kia dường như thật sự không có ác ý gì.

Lâm Tú có thể nhìn ra, hắn ta không phải là sợ những cường giả Đại U, mà là không muốn động thủ ở chỗ này, dường như không

muốn làm ảnh hưởng đến dân chúng Đại U vô tội. Từ góc độ này, người ngoài này rõ ràng có sự tôn trọng cơ bản đối với sinh mệnh.

Nếu so sánh mà nói, những người Đại U không thân thiện lắm.

Bọn họ ở trên đại lục hoành hành đã quen, có thể động thủ giải quyết mọi việc, tuyệt đối sẽ không ngồi xuống nói chuyện. Đối với người thần bí kia, ngay từ đầu bọn họ đã không muốn trao đổi trong hòa bình, mà là muốn bắt hấn ta để nghiên cứu.

Mặc dù Lâm Tú tò mò lai lịch của người thần bí kia, nhưng hấn càng không muốn dấn thân vào nguy hiểm. Dù sao trong nhà hấn còn có nhiều kiểu thê như vậy, cuộc sống hạnh phúc mới vừa bắt đầu...

Hơn nữa, những cường giả Đại U đều đuổi theo người ngoài. Kinh thành Đại U chẳng phải là trống rỗng không người, không phải hấn lại có thể quay lại nghề cũ sao?

Tuy rằng hành vi này không có đạo đức, nhưng chuyến đi này đến Đại U, làm cho hấn sâu sắc hiểu rõ. Nhân từ đối với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với mình, hấn cũng không muốn có một ngày nào đó, dân chúng Đại Hạ trở thành nô lệ của bọn họ.

Hấn rất vất vả mới để cho bọn họ thoát khỏi sự bóc lột của quyền quý, không phải để cho bọn họ làm trâu làm ngựa cho người nước khác.

Các thiên tài Đại U đang khiếp sợ vẫn chưa phát hiện ra, trong đám người có một bóng người đã lặng yên rời đi.

Hoàng cung Đại U.

Trong một cung điện chứa kho báu dưới lòng đất, có một bóng người đang bận rộn. Hai tay hắn chạm vào những rương chất đầy nguyên tinh, từng rương một biến mất...

Ý tưởng của Lâm Tú rất đơn giản, làm suy yếu kẻ địch, chính là làm lớn mạnh chính mình. Con dê béo Đại U này, có thể lấy được bao nhiêu, thì lấy bấy nhiêu.

Cùng lúc đó, trên mặt biển mênh mông, một trận đại chiến kịch liệt đang diễn ra.

Hơn hai mươi vị cường giả cấp Thiên của Đại U vây quanh tấn công một người, nhưng cũng không có cách nào bắt được hắn.

Thân thể của người kia có một loại năng lực rất thần kỳ, bất kể hắn ta bị thương như thế nào, đều có thể trong thời gian rất ngắn chữa khỏi.

Cảnh tượng này làm cho sự tấn công của những cường giả cấp Thiên càng thêm sắc bén và điên cuồng.

Vừa rồi, người thần bí này đã thể hiện ra dị thuật hóa, hiện tại lại cho thấy năng lực chữa trị cường đại. Nếu có thể mang người kia trở về nghiên cứu, dị thuật của Đại U có thể sẽ có đột phá mới.

Chương 936: Kiếp nạn của Đại U! (3)

Nam tử có đôi cánh sau lưng kia, trong miệng không ngừng phát ra âm tiết, xuất hiện càng nhiều cuộc tấn công dữ dội hơn.

Ấn ký trên trán hắn ta lóe lên nhanh hơn, nhìn ánh mắt tham lam của những người đó, cuối cùng hắn ta cũng ý thức được điều gì. Trong mắt hắn ta lộ ra vẻ thất vọng, không bỏ chạy nữa, lẳng lẳng đứng ở trong không trung, nhắm hai mắt lại.

Hơn mười vị cường giả Đại U đồng loạt xông lên.

Đột nhiên, trong đất trời xuất hiện một lượng nhiệt độ cực cao.

Ánh mắt của người thần bí đột nhiên mở ra, trong mắt hắn ta dường như có hai ngọn lửa đang bùng cháy.

Ngọn lửa mãnh liệt từ trong cơ thể hắn ta chui ra, trong nháy mắt đã bao trùm phạm vi mấy ngàn mét, bao phủ mười người kia ở bên trong.

Bốn vị cấp Thiên thức tỉnh dị thuật hệ Kim, lập tức kim loại hóa thân thể. Nhưng rất nhanh, bọn họ hoảng sợ phát hiện, uy lực của hỏa diễm này, bọn họ căn bản không cách nào chống cự.

Thân thể bọn họ trong nháy mắt hòa tan thành nước thép, rơi vào biển rộng mênh mông.

Bốn vị cấp Thiên của Đại U trong nháy mắt ngã xuống.

Một vị cường giả hệ Thủy khác hóa thành một con rồng nước, muốn chạy trốn. Nhưng cũng chỉ bay được mấy chục mét, đã hoàn

toàn bốc hơi thành hơi nước, tiêu biến trong đất trời.

Năm vị cấp Thiên khác, một trong số đó đã hóa thân thành lôi đình, trong nháy mắt đã chạy ra khỏi biển lửa.

Nhưng thân thể hắc ta vừa mới ra đến bên ngoài biển lửa, một ngọn lửa từ trong cơ thể trào ra, hắc ta ngay cả một tiếng kêu thảm thiết cũng chưa kịp phát ra, đã hóa thành tro bụi.

Bốn vị cuối cùng, hệ Thổ và hệ Phong cấp Thiên, trong nháy mắt biển lửa lan rộng, đã hóa thành khói xanh. Hai lão giả hệ Hỏa cũng chỉ kiên trì được thêm một chút, đã hòa vào trong biển lửa.

Ngàn mét bên ngoài, mười hai vị cường giả cấp Thiên còn lại nhanh chóng lui ra. Trên mặt lộ ra sự khiếp sợ cực độ, cũng không dám tiến lên một bước nữa.

Bọn họ không có dự liệu được, thực lực người ngoài kia, lại cường đại đến thế. Chỉ trong nháy mắt, mười vị cấp Thiên của Đại U toàn bộ ngã xuống, hàn ý từ trong cơ thể bọn họ dâng lên, trong lòng nổi lên sợ hãi tột độ. Lão già gầy gò kia dường như muốn nứt cả mắt ra, ánh sáng vàng trong cơ thể lóe lên, cả người dường như biến thành một vầng mặt trời chói mắt.

Một cột sáng rất lớn từ trong ánh mặt trời bắn ra, trong nháy mắt đã tấn công đến trên người thần bí. Trên mặt biển, sóng biển tung lên cao ngập trời, một hòn đảo bị cột sáng đánh tan nát, vô số cá chết nổi trên mặt biển. Mà bóng dáng của người thần bí kia, cũng biến mất tại chỗ, dường

như đã hoàn toàn bốc hơi trong cột sáng đó...

Bao gồm cả lão giả kia, mười ba bóng người biến mất trong không trung, chung quanh im lặng đến chết người.

Mười vị cấp Thiên của Đại U cứ như vậy ngã xuống.

Ai cũng không nghĩ tới, bọn họ cho rằng là thiên thạch mà trời ban lại mang đến cho Đại U kiếp nạn như vậy.

Đại U, dinh phủ Mỗ nguyên lão Trong một mật thất dưới lòng đất, Lâm Tú đang bận rộn.

Nguyên tinh, cho dù là cấp mấy cũng lấy. Thứ này ai mà chê ít, mặc dù bản thân Lâm Tú không dùng tới, nhưng hắc vương bận gia đình, có phụ mẫu, nhạc phụ, nhạc mẫu, còn có thể thiếp thân yêu của hắn, tất cả bọn họ đều cần dùng đến.

Vàng và bạc ở đại lục dùng thay tiền, có thể xài ở bất cứ nơi nào, giống như không cho bọn hắn dự trữ.

Đối với những loại châu báu, dụng cụ linh tinh khác, mặc dù hắn không cảm thấy hứng thú gì, nhưng cũng gói ghém tất cả rồi mang đi, dù sao sau khi hắn đạt đến cấp Địa thượng cảnh, không gian có thể mở rộng đến không tưởng tượng nổi, nhiều đồ cũng sẽ đủ để sắp xếp vào.

Cướp ở phủ nguyên lão của Đại U giống như cướp sạch phủ quyền quý của Đại Hạ.

Những quý tộc Đại U thực tế là những người kiểm soát Đại U, quyền lực thậm chí còn cao hơn cả những người quyền quý Đại Hạ, Đại U đã cướp đoạt toàn bộ đại lục, và

cuối cùng chính bọn chúng là người hưởng lợi.

Sau khi đi ra từ phủ nguyên lão nào đó, Lâm Tú vốn muốn chọn lựa mục tiêu kế tiếp, bỗng nhiên hắn nhìn về phía xa rồi lặng yên không một tiếng động lẫn vào trong đám người.

Mười mấy bóng người từ xa xa bay tới.

Nhìn sắc mặt u ám của bọn họ, biểu cảm ra vẻ mặt phần nộ mang theo sự kinh ngạc.

Lâm Tú đếm, một, hai, ba... , mười hai, mười ba, giỏi thật, lúc đi là hai mươi ba người, trở về chỉ còn lại có mười ba người, bỏ qua lão già cấp Thiên thượng cảnh kia, chiến lực hàng đầu của Đại U cứ thế bị kéo xuống ngang hàng với Đại La Đại Hạ.

Cũng không biết là người kia xui xẻo hay là Đại U xui xẻo, hắn hạ xuống chỗ nào không hạ, cố tình hạ xuống Đại U, trừ Đại U ra, bất cứ một quốc gia nào cũng không thể tạo ra nhiều cấp Thiên như vậy, cũng không có lá gan lớn như Đại U.

Chương 937: Chân động chư quốc (1)

Mà Đại U đã quen làm mưa làm gió trên đại lục. Nhiều quốc gia, muốn đánh nước nào thì đánh nước đó, ngay cả người ngoài hành tinh cũng không buông tha, quen với việc không nói đạo lý, thích dùng nắm đấm nói chuyện, lần này rốt cuộc vấp phải cục đá lớn.

Chỉ có thể nói, đây đều là định mệnh.

Khi những cường giả của Đại U vừa trở về dinh phủ không bao lâu, vào một khoảnh khắc nào đó, từ dinh phủ của một vị nguyên lão phát ra một tiếng gầm to vô cùng chấn nộ, hấn vô cùng tức giận khi phát hiện ra, khi bọn họ đang đuổi theo giết kẻ ngoại lai kia, kho báu trong nhà bị đánh cắp!

Những thứ khác thì cũng thôi đi, nhưng nguyên tinh là tài nguyên tu hành quan trọng nhất, việc tu hành của con cháu trẻ tuổi của gia tộc, hoàn toàn dựa vào nguyên tinh...

Khi những nguyên lão may mắn còn sống khác biết được điều này, đầu tiên bọn họ kiểm tra kho bạc của chính mình và phát hiện ra rằng, ngoại trừ hai nhà không có việc gì, bao gồm cả hoàng cung, những mật thất bảo khố của những người khác đều bị cướp sạch, ngay cả những viên dạ minh châu phát sáng vào ban đêm được dát trên tường cũng bị đánh cắp.

Khi đợi bọn hấn tới nhà mười vị nguyên lão đã sa cơ, phát hiện gia tộc này cũng không may mắn thoát khỏi, cái này có thể nói là phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí...

Vốn tưởng rằng là vật trời ban, kết quả lại biến thành kiếp nạn của Đại U.

Trong thứ đó, lại có thể ẩn giấu người ngoại lai cường đại như thế.

Mặc dù kẻ ngoại lai kia đã bị tổ tông giết chết, nhưng Đại U lại mất đi mười vị cường giả cấp Thiên, đây là điều không thể chấp nhận, từ khi Đại U kiến quốc tới nay, chưa từng chịu tổn thất nặng nề như vậy...

Cũng chưa từng xuất hiện việc nhiều kho báu bị đánh cắp.

Điều khiến cho bọn họ kinh sợ là, kẻ ngoại lai kia đến đây, rốt cuộc là trùng hợp hay là xuất phát từ nguyên nhân tất yếu nào đó.

Rốt cuộc hấn đến từ nơi nào, tương lai có phải sẽ có người như hấn đến, và nếu có người mạnh như hấn, họ phải làm sao?

Liên tiếp xuất hiện biến cố làm cho nguyên lão viện mất cảnh giác.

Mà dân gian ở Đại U cũng bắt đầu sợ hãi, tạo ra náo động lớn. Rất nhiều người tuy không có nhìn thấy người ngoại lai, nhưng các nguyên lão cùng nhau ra tay, thật sự hiểm thấy.

Sự ngã xuống của mười vị nguyên lão, cũng không thể che giấu mọi người.

Để ổn định cảm xúc của người dân trong nước, Nguyên lão viện rất nhanh đưa ra thông báo giải thích sự việc cho người dân rằng, có kẻ xấu từ bên ngoài đến đang ẩn nấp bên trong các thiên thạch, muốn xâm lược Đại U, các vị nguyên lão vì bảo vệ người dân Đại U, dẫn ác nhân ngoại lai ra biển, chiến đấu với hấn đến chết, sau trận

chiến bi thương, cuối cùng ngọn nguồn của tà ác rốt đã bị đánh chết, nhưng Đại U cũng phải trả giá bằng sự vẫn lạc của mười vị nguyên lão...

Mà hôm nay, cũng được chỉ định là ngày quốc tang của Đại U.

Vào ngày này, Vương đô Đại U tràn ngập không khí u buồn, mọi người tự giác xuống đường, đem hoa tươi đặt trước dinh thự của những nguyên lão đã hy sinh mạng sống của mình để bảo vệ người dân Đại U, đứng ở nơi đó lặng im hồi lâu để chia buồn với họ...

Đêm, Vương đô Đại U, ở nơi nào đó.

Lâm Tú ngồi ở trong sân, ngẩng đầu nhìn trăng tròn trên bầu trời.

Đại U đã chết mười tên cấp Thiên, mặc dù Đại U đang để quốc tang, nhưng đối với người dân trên toàn thế giới mà nói, đặc biệt là quốc gia bị bọn họ đàn áp ức hiếp lại có thể xem đó là một chuyên tốt.

Đối với tuyên bố của Nguyên lão viện chống ngoại xâm, nếu không phải hấn ở hiện trường, khả năng sẽ tin vào điều đó.

Cho đến bây giờ đều là bọn họ đi xâm lược người khác, ở đâu ra chuyện người khác xâm lược bọn họ. Chỉ cần thái độ của bọn họ tốt hơn một chút thì kết cục đã không như vậy.

Cái chết của nguyên lão Đại U, Lâm Tú không quan tâm, nhưng đằng sau sự việc này, một vấn đề nghiêm trọng đã hiện ra.

Rõ ràng trong vũ trụ bao la, không chỉ hành tinh dưới chân hấn sinh ra sự sống.

Có những sinh vật khác trên bầu trời đầy sao, và họ cũng cường đại như con người trên lục địa, thậm chí còn mạnh hơn con người, ít nhất con người không thể rời hành tinh dưới chân mình, còn bọn họ lại có thể đến hành tinh khác.

Lâm Tú không biết người chim mà mình nhìn thấy hôm nay, sức mạnh ở hành tinh bọn họ tới mức nào, cũng không biết liệu nền văn minh ngoài Trái Đất có mục đích tốt hay xấu với các nền văn minh khác, liệu họ có quay lại và khi nào quay lại...

Hắn vẫn có chút tò mò, liệu người trên cung trăng có liên quan gì đến hắn không?

Lâm Tú nhớ lại, mặc dù hắn nhìn không rõ lắm, nhưng người trên mặt trăng hắn là không có cánh, hai người hiển nhiên không phải cùng một chủng tộc, hắn nhìn ánh trăng hồi lâu, nhưng cũng không phát hiện được gì.

Chương 938: Chân động chu quốc (2)

Nhưng, ít nhất hôm nay hắn thấy người chim kia, tựa như không phải là loại người hung ác, người của nguyên lão viện Đại U đã nói muốn đánh chết hắn, cũng không biết là thật hay là giả, nếu có cơ hội nói, Lâm Tú còn muốn giao lưu với người kia, hỏi thăm những điều bên ngoài...

Lúc này, tại một quận nào đó của Đại U.

Nơi nào đó trong rừng núi, không trung giao động một hồi, trong bóng đêm hiện ra ánh huỳnh quang mờ ảo, ánh sáng yếu ớt tạo thành từng đường nét, những đường nét đó lớn có nhỏ có, giống như huyết quản của cơ thể con người, lan ra sau lưng, dần dần biến thành hình đôi cánh.

Dựa trên những đường nét đó mà thành xương và thịt, dần dần ngưng tụ lại thành một bóng người.

Bóng người có đôi cánh trên lưng, có cơ thể giống người, có móng vuốt sắc nhọn như chim ưng, và một ấn ký kỳ quái trên trán, lấp lóe trong bóng tối.

Hắn sờ sờ ấn ký trên trán, ngẩng đầu nhìn lên, một vầng trăng sáng trên bầu trời, các vì sao sáng lấp lánh.

Hắn cứ như vậy nhìn lên bầu trời đầy sao thật lâu, đến một khoảnh khắc, bỗng nhiên quay đầu nhìn về một nơi nào đó của núi rừng.

Cách xa hàng dặm.

Hai bóng dáng vừa nâng đỡ nhau vừa chạy loạn choạng trong khu rừng thì một quả cầu lửa bất ngờ bay tới từ phía sau họ.

Ông lão kia xô người thanh niên bên cạnh ra, quả cầu lửa rơi vào người ông ta, nhanh chóng bốc cháy, sau một tiếng hét thảm thiết, tại chỗ chỉ còn lại một đồng tro tàn và một chiếc vòng cổ bằng sắt.

Trong bóng đêm, một bóng người toàn thân hỏa diễm rực cháy từ trên trời giáng xuống, nhặt vòng đeo cổ dưới đất lên, trên mặt lộ ra nụ cười, ánh mắt nhìn về phía tên thanh niên kia.

Quần áo rách rưới, trên người tên thanh niên toàn là vết thương, trên cổ cũng đeo vòng cổ.

Người đàn ông kia lại gầy móng tay một cái bắn ra một quả cầu lửa khác bay thẳng về phía thanh niên.

Thanh niên tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, chờ đợi cái chết.

Không ngờ, hắn đợi một hồi lâu cũng không thấy có chuyện gì xảy ra.

Hắn lại mở to mắt, phát hiện ra một ngọn lửa, lơ lửng ở trong hư không.

Dưới ánh trăng, vẻ mặt của tên quý tộc kia đang vô cùng sợ hãi, nhờ ánh trăng hắn thấy một bóng đen cực lớn xuất hiện phía sau người thanh niên, bóng đen có cánh như đại bàng khổng lồ, nhưng thân hình lại giống loài người...

Hắn chưa từng nhìn thấy yêu quái như vậy bao giờ, quý tộc Đại U lập tức xoay người bỏ chạy, nhưng vừa xoay người, dưới chân hắn ta đột nhiên bốc lên một ngọn lửa, trong nháy mắt, người có dị thuật hỏa này hoàn toàn biến mất khỏi thế gian. Ô dưới

đất, chỉ còn lại một vũng thép nóng chảy trên mặt đất.

Người nô lệ sống sót quay đầu lại và cũng sững sờ trước cái bóng khổng lồ, nhưng sau khi định thần lại, hắn ta quỳ trên mặt đất liên tục quỳ lạy bóng đen Đại U là quốc gia hùng mạnh nhất lục địa, Đại Thắng, Đại Lư, Đại La, Đại Hạ và một số quốc gia khác trên lục địa đều có đại sứ quán tại vương đô.

Sau khi tuyên bố của Nguyên lão viện được đưa ra, sứ thần của nhiều quốc gia đã ngay lập tức gửi tin tức chấn động địa cầu về nước họ càng nhanh càng tốt.

Những kẻ xâm lược từ các vì sao, mười vị nguyên lão cấp Thiên văn lạc, hai tin tức này rất nhanh đã chấn động toàn bộ đại lục.

Bọn họ lần đầu tiên biết, bên trong tinh không, thế mà còn có những sinh mệnh khác nhau.

Mà Đại U đã phải trả một cái giá rất đắt để chống lại những kẻ ngoại lai. Mười vị cường giả cấp Thiên, nhiều hơn gấp đôi so với cường giả cấp Thiên của hai cường quốc Đại Thắng và Đại Lư cộng lại. Ngay cả đối với Đại U, đây cũng là gánh nặng không thể chịu đựng nổi.

Trong lúc nhất thời, Đại Thắng, Đại Lư và các quốc gia khác, ngoài việc bày tỏ sự chia buồn với những nguyên lão của Đại U, còn cử các đặc sứ quan trọng đến Đại U để thám thính thông tin.

Vương triều Đại La, trong một tòa cung điện bằng băng, một người đàn ông trung

niên đội để quan ngục nhiên nói: "Kẻ ngoại lai xâm nhập, Đại U chết mười vị cấp Thiên, sao lại có thể xảy ra chuyện như vậy? Chẳng lẽ bọn họ đang bày ra cái bẫy gì sao?"

Một gã sứ thần nói: "Hồi đại đế, đây là thần tận mắt nhìn thấy, ngày đó có quái vật chạy ra từ địa cung của Đại U, hơn hai mươi vị nguyên lão của Đại U đuổi theo giết hắn, cuối cùng chỉ trở lại mười mấy người..."

Ở ngoài cung điện, Na Tháp Toa đang nghe lén há hốc mồm kinh ngạc.

Một lát sau, người đàn ông trung niên thở phào nói: "Cái này thật đúng là tự tìm cái chết, lần này bọn họ đã chết mười vị cấp Thiên, chờ sau khi lão đó không còn bắt tử nữa, chính là lúc Đại La báo thù..."

Cung điện Đại Hạ.

Khi Hoàng Tiểu Long nghe về điều này, phản ứng đầu tiên của hắn ta là, không phải là Lâm Tú làm sao?

Hắn đi đến nơi nào, nơi đó sẽ có người chết, đi đến Giang Nam, đầu của người Giang Nam lẫn lộn, đi đến Đông Hải, Đông Hải máu chảy thành sông, hắn vừa tới Đại U không bao lâu thì Đại U xảy ra chuyện này, muốn nói việc này không liên quan đến hắn, Hạ Hoàng sẽ không tin.

Chương 939: Chân động chu quốc (3)

Chỉ là, chuyện lần này, cũng không tránh khỏi tai tiếng lớn.

Mười vị cấp Thiên đó, Đại Hạ mà chết mười vị cấp Thiên, quốc gia sẽ trực tiếp tiêu vong.

Hắn nhìn về phía Chu Cẩm, hỏi: "Có tin tức gì về Lâm Tú không?"

Chu Cẩm lắc đầu nói: "Không có."

Hạ Hoàng yên tâm, nói: "Khó trách hắn có lòng tin như vậy, Đại U hắn là chưa phát hiện ra hắn."

Chu Cẩm cười nói: "Bệ hạ, lần này Đại U đã chết hơn một nửa cấp Thiên, kể tiếp, đại lục hắn là sẽ thái bình trong nhiều năm"

Hạ Hoàng lắc lắc đầu, nói: "Chưa chắc đâu, ngày tháng kể tiếp, Đại Hạ càng phải thêm cẩn thận..."

Chu Cẩm nghi hoặc nói: "Vì sao?"

Hạ Hoàng nói ra một câu: "Đại U lần này đã phải chịu một mất mát lớn như vậy, chỉ sợ rằng sẽ không dễ yên"

Vương triều Đại U, Vương đô.

Để tưởng nhớ những vị nguyên lão đã hy sinh trong cuộc chiến chống kẻ ngoại xâm, Nguyên Lão viện đã dựng tượng đài cho họ trước cổng cung điện, vô số người dân Đại U đã xếp hàng dài để đến đây tỏ lòng thành kính.

Lâm Tú cũng ở trong đám người cầm trong tay một bó hoa trắng.

Đây là hoạt động tập thể được tổ chức bởi
Dị Thuật Viện, chỉ cần là học sinh của
trường thì không thể vắng mặt.

Tuy nhiên, khi đứng trước bia đá và đặt
hoa, trong lòng hắn luôn có một cảm giác
lạ.

Lâm Tú đành phải an ủi mình, những người
này có kết cục như vậy, cũng không thể
hoàn toàn trách hắn, cho dù không có hắn,
thiên tài ở Đại U vẫn cứ như vậy, sớm muộn
gì cũng sẽ gặp chuyện không hay.

Hắn chẳng qua là tăng tốc quá trình này mà
thôi.

Trước khi đến Đại U, Lâm Tú không ngờ rằng
chuyến đi này lại có kết cục như thế.

Nhiệm vụ của chuyến đi đến Đại U của hắn
đã hoàn thành viên mãn, nhưng Lâm Tú chưa
có trở về, mấy ngày nay, hắn ở lại Đại U,
một bên giải cứu nô lệ Ba Sa quốc, một bên
thăm thính tin tức.

Hắn chủ yếu là muốn nghe chi tiết về trận
chiến đó, mười vị cấp Thiên nguyên lão của
Đại U, rốt cuộc là ngã xuống như thế nào?

Rất khó để tiêu diệt các cường giả cấp bậc
cấp Thiên thượng cảnh, bởi vì sau khi đạt
đến cấp Thiên thượng cảnh, họ không chỉ có
thể điều khiển các sức mạnh khác nhau mà
còn có thể tạm thời hóa thân thể, miễn
nhiệm với các đòn tấn công vật lý và một
phần lớn các đòn tấn công dị thuật bình
thường.

Khó có thể tưởng tượng được, hai mươi ba
người bọn họ là cấp Thiên, một trong số đó
có một vị cấp Thiên thượng cảnh, mười
người trong số đó bị giết, người bên ngoài

kia hẳn là có thủ đoạn nào đó hẳn không biết.

Chỉ tiết về trận chiến đó, Đại U không công khai, nhưng Lâm Tú vẫn dùng những mối quan hệ với người đưa tin và nghe được từ miệng của một tiểu thư quý tộc.

Người phụ nữ quý tộc này đến từ một trong những gia đình một vị nguyên lão, đã biết được sự thật của trận chiến từ ông nội của mình.

Người ngoại lai kia có năng lực tương tự như dị thuật hỏa, thực lực của hẳn là cấp Thiên hạ cảnh đỉnh phong, nhưng năng lực của hẳn dường như còn mạnh hơn cả dị thuật hỏa, mười vị nguyên lão cấp Thiên, chỉ cần bị ngọn lửa thiêu trúng thì ngay cả nguyên tố hóa cũng vô dụng, cuối cùng chỉ có kết cục thất bại.

Trừ lần đó ra, thân thể hẳn còn có được năng lực khôi phục thần kỳ, cho dù là bị thương cũng có thể hồi phục lại trong thời gian rất ngắn, cuối cùng, vẫn là lão tổ tông cấp Thiên thượng cảnh ra tay, một kích toàn lực mới xóa bỏ đi sự tồn tại của hẳn.

Nghe ra thì có vẻ như vị huynh đệ người chim kia có được một loại dị thuật hỏa rất cao cấp, hơn nữa còn có được năng lực chữa trị nào đó.

Chẳng lẽ nói rằng người ngoài hành tinh có thể có hai loại dị thuật khác nhau trở lên.

Trước mắt từ tin tức mà Lâm Tú có được cho thấy, một số sinh vật ngoài trái đất hiển nhiên có lợi thế hơn con người về năng

lục, cũng như các chủng tộc khác trên lục địa, tương tự như khả năng điều khiển nước bẩm sinh của Thủy tộc, và thiên phú phi thường của Linh tộc. Mỗi tộc đều có sự độc đáo của riêng mình.

Sau khi nghe được những tin tức này, không để ý cái nháy mắt mà tiểu thư quý tộc cho mình, Lâm Tú một mình trở về nơi ở của hần.

Hần luôn cảm thấy mình đã quên mất điều gì đó, sau khi suy nghĩ kỹ càng, cuối cùng hần cũng nhớ ra mình đã quên cái gì, vừa suy nghĩ ra thì một bóng người đã lăn xuống đất.

Bồ Lai Nhĩ gầy đi trông thấy, hốc mắt sâu, sau khi thấy ánh mặt trời, nhất thời không thích ứng được với ánh sáng trong phòng, hai mắt phải nhắm lại.

Một lúc sau, sau khi quen với ánh sáng, hần thấy trong phòng có một bóng người có diện mạo giống hệt mình.

Trong mắt hần hiện lên sự sợ hãi tột độ, hần run rẩy: "Làm ơn đi, người muốn cái gì ta đều sẽ cho người, đừng giam giữ ta ở đó..."

Chương 940: "Luong hỏa" nghĩ cách cứu viện (1)

Lâm Tú mấy ngày nay bị chuyện khác phân tâm, hoàn toàn quên mất người này trong không gian, hắn đưa cho hắn ta bánh mì và nước, Bồ Lai Nhĩ cầm lấy ăn ngấu nghiến.

Rất ít quý tộc ở Đại U này có thể được gọi là người tốt, và không biết có bao nhiêu sinh mạng vô tội đã chết trong trò chơi săn lùng tàn khốc của bọn họ.

Lâm Tú không giết hắn ta, nhưng sau khi loại bỏ năng lực của hắn ta thì đưa hắn ta đến nước Ba Sa.

Tu vi của hắn đã tới cấp Địa thượng cảnh, Bồ Lai Nhĩ thì chỉ có cấp Huyền thượng cảnh, với thực lực chênh lệch quá lớn như vậy, hắn ta muốn khôi phục năng lực, không tới mấy chục năm nữa thì không thể nào.

Ngải Mễ Lệ cấp Địa hạ cảnh có thể làm cho năng lực của người cùng cấp biến mất một tháng, thậm chí lâu hơn.

Nếu cấp Huyền thượng cảnh bị nàng đoạt mất năng lực thì ít nhất cũng phải một năm, nhiều là hai ba năm, bọn họ sẽ không thể khôi phục năng lực.

Mà lấy thực lực cấp Địa thượng cảnh đỉnh phong, gần cấp Thiên để tước đi khả năng của một kẻ cấp Huyền, hắn ta có thể phải là một người bình thường trong suốt phần đời còn lại của mình.

Theo quan điểm này, chỉ cần khoảng cách thực lực đủ lớn, hắn ta có thể tước bỏ vĩnh viễn năng lực của người khác.

Cách Đại U hàng nghìn dặm, người dân Ba Sa đang xây dựng lại nhà cửa. Trong vài thập kỷ tới, Bồ Lai Nhĩ sẽ hiểu cảm giác làm nô lệ là như thế nào.

Đối với Đại U những ngày này đã xảy ra nhiều chuyện đến nỗi hàng ngàn nô lệ đã biến mất một cách khó hiểu mà không gây ra quá nhiều xáo trộn.

Nguyên nhân như thế, Lâm Tú cũng có thể càng thêm dễ dàng buông tay buông chân.

Khi đưa nô lệ của Ba Sa về nước, Lâm Tú thường đi ngang qua thủ đô của nước Ba Sa, hẳn tình cờ phát hiện ra có một bức tượng được dựng ở trung tâm thủ đô của bọn họ.

Một pho tượng của hắn.

Dân chúng Ba Sa, khi đi ngang qua pho tượng này, rất nhiều người đều dừng lại, một tay đặt ở trước ngực, khom người chào.

Tùng quý xuống cầu xin sự giúp đỡ từ nhiều quốc gia trong cuộc thi đấu nhỏ, sau đó vượt hàng nghìn dặm đến Đại Hạ để cầu xin sự giúp đỡ. Thiên tài nước Ba Sa tên là Ô Tát đó bây giờ đã trở thành vua của Ba Sa, cũng là một anh hùng trong lòng người dân Ba Sa.

Khi giải cứu những nô lệ này, Lâm Tú đã từng lấy thân phận người thần bí đi tìm hắn ta.

Dù sao, nhiều người như vậy, nếu không được nước Ba Sa sắp xếp thì coi như không chết trong tay quý tộc Đại U thì họ cũng sẽ chết đói ở Ba Sa. Tất nhiên, về chuyện này, vua nước Ba Sa không có lý do gì để từ chối.

Khi Lâm Tú quay lại Đại U một lần nữa, hắn thấy rằng vương đô Đại U dường như đã kết thúc quốc tang ngắn ngủi, và bắt đầu chú ý đến sự biến mất của những nô lệ.

Đội thủ vệ tuần tra nhiều tới gấp đôi, dường như đang lục soát cái gì trong thành.

Hắn có thể dễ dàng thăm dò được rằng bọn họ đang tìm kiếm các thành viên của tổ chức "Lương Hoả".

Đây là một tổ chức bí ẩn trong nước, giống với Thiên Đạo Minh của Đại Hạ, Thiên Đạo Minh là "Trùng ác dương thiện, thay trời hành đạo", tổ chức Lương Hoả lấy ngọn lửa làm vật tế, chủ trương tự do, bình đẳng, điều họ làm nhiều nhất là cứu những người nô lệ đang sống trong cảnh khốn cùng ở Đại U, những người luôn bị giới quý tộc trút giận.

Trong những ngày qua, mọi hành động của Lâm Tú tự nhiên được quy cho tổ chức Lương Hoả, khiến cho Nguyên lão viện của Đại U tung ra một đợt đòn mới nhằm vào tổ chức Lương Hoả.

Thậm chí, một số thành viên của tổ chức Lương Hoả cũng bị bắt giữ dưới sự khám xét nghiêm ngặt.

Điều này khiến Lâm Tú cảm thấy hơi xấu hổ, cuối cùng thì họ cũng phải gánh chịu tai bay vạ gió từ hắn. Mặc dù những người đó đến từ Đại U, khác màu da và quốc tịch với hắn, nhưng chỉ cần bọn hắn làm cùng một loại chuyện, có cùng kẻ địch, bọn hắn chính là đồng chí.

Đại U, nơi nào đó trong địa lao sâu thẳm.

Cánh cửa nhà tù nặng nề mở ra, một bóng người từ bên ngoài bước vào, hắt mang theo một thùng gỗ có mùi chua và nói: "Ta đưa com đến cho bọn họ."

Mấy tên lính gác bóp mũi, lấy tay quạt gió không ngừng bảo: "Sao đồ ăn hôm nay bốc mùi thế này..."

"Không được, ta phải đi ra ngoài hít thở không khí..."

"Đi đi đi..."

Thức ăn mà Đại U đưa cho tù nhân vốn dĩ không tươi, thường bị mốc và có mùi, nhưng hôm nay bốc mùi quá, từ xa ngửi được đã không thể chịu nổi, bọn họ vừa rời khỏi, một người bất ngờ quay lại và ngạc nhiên nói: "Này, không đúng, người mới tới đây phải không? Ta hình như chưa thấy người bao giờ."

Hắn ta chưa kịp nói xong, thì người đó bất ngờ giơ tay chém vào gáy họ mấy nhát, ba người thân thể mềm nhũn, lập tức ngã xuống đất.

Bóng người cúi xuống, lấy chìa khóa từ thắt lưng của tên gác cửa ra, mở cửa phòng giam, sau đó mở gong và cùm tay của ba người trong phòng giam, nói nhỏ: "Mau, thay quần áo của bọn hắn, ta sẽ đưa các người ra..."

Chương 94I: "Luong hỏa" nghĩ cách cứu viện (2)

Ba gã thành viên Luong Hoả chỉ là sừng sốt trong chốc lát, sau đó lập tức thay quần áo của ba tên lính gác, nhốt ba người vào phòng giam, đóng cửa phòng giam lại, theo bóng người kia ra khỏi đại lao.

Bên ngoài nhà tù, một ông già đứng trong sân chấp tay sau lưng.

Bốn người giả vờ bình tĩnh đi ngang qua ông ta như không có chuyện gì xảy ra, ông lão đột nhiên cười nói: "Điện hạ, người lại tự mình làm trò ngu ngốc..."

Một người đi ở phía trước quay đầu nhìn hần, thở dài một tiếng, nói: "Nặc Đồn công tước, ông có thể giả vờ rằng ông không nhìn thấy ta không..."

Lão nhân nhìn nàng, xin lỗi nói: "Xin lỗi điện hạ, không được."

Hần phát tay, hơn mười bóng dáng chạy ra, một lần nữa bắt ba người kia lại, người nọ giậm chân nói: "Không phải chỉ có ba người thôi sao, sao người lại keo kiệt như vậy?"

Lão nhân nói: "Tuy rằng chúng không quan trọng lắm, nhưng là mối mà chúng ta dùng để câu con cá lớn đó. Điện hạ, đừng có đùa giỡn, mau trở về đi."

Bóng người khó chịu rời khỏi, vừa mới đi tới cửa, phía sau bỗng nhiên xảy ra một trận náo loạn.

Nàng quay đầu lại thì thấy ba người đó đã biến mất tại chỗ, đám lính gác đang hỗn loạn.

Công tước Nặc Đồn sững sờ tại chỗ, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

Người đó thật sự đã đưa tù nhân đi trước mặt ông ta, nhưng ông ta thậm chí còn không nhận ra điều đó.

Chẳng lẽ, có năng lực giả cấp Thiên thức tinh dị thuật không gian lên vào Đại UI!

Mà bóng người ở cửa ra vào cũng đứng ngây ra đó, nhìn vị trí mà ba người đã biến mất, nhìn quanh hai bên, như đang tìm kiếm điều gì đó.

Lâm Tú đưa ba người đưa ra bên ngoài Vương đô rồi mới thả họ ra khỏi không gian.

Trong một khoảng thời gian ngắn, tâm trạng của cả ba người họ đều thăng trầm giống như một chiếc tàu lượn, đầu tiên là bị cứu, sau đó bị bắt, tiếp theo lại bị cứu, giờ phút này nhìn mọi thứ, bọn họ mới tin rằng mình thoát khỏi nguy hiểm.

Mà cái cảnh tượng kỳ diệu này cũng khiến họ ngay lập tức nhận ra rằng những nô lệ đó đã được giải cứu như thế nào.

Lâm Tú nhìn bọn họ, nói: "Các người tự mình đi đi, gần đây vương đô Đại U không quá an toàn, vẫn là đừng quay lại:

Một gã nam nhân kích động nhìn Lâm Tú, hỏi: "Là người đã cứu những người nô lệ đó sao?"

Lâm Tú không phủ nhận.

Nam nhân đó lại hỏi: "Người cũng thuộc Lương Hỏa?"

Lâm Tú lắc lắc đầu.

Nam nhân sững sốt, hỏi: "Người vì sao cứu chúng ta?"

Lâm Tú mỉm cười, nói: "Vì tự do..."

Nói xong, hắn liền bay về phía xa xa, rất nhanh biến mất vào trong bầu trời đêm.

Cả ba người đứng đó, sững ra hồi lâu, rồi nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra nụ cười hiểu chuyện.

Cho tới bây giờ bọn họ đều biết, con đường này không hề cô độc, bạn bè của bọn họ ở khắp mọi nơi, và một ngày nào đó, ngọn lửa tự do sẽ bùng cháy ở Đại U, cần quét toàn bộ đại lục...

Sau khi đưa ba người họ ra khỏi thành, Lâm Tú quay lại thành, bay lơ lửng trên bầu trời, nhìn xuống một cách thích thú.

Trước khi hấn đến, cũng đã có người ra tay trước một bước.

Vậy là chỉ nàng ta đã thất bại.

Đại U bày ra rất nhiều mai phục ở chỗ này, còn có một vị cường giả cấp Địa thượng cảnh đang tọa trấn, rõ ràng là muốn câu con cá lớn là hấn, kết quả có người còn nhanh hơn hấn.

Kỳ lạ hơn là bọn họ chỉ bắt ba gã phạm nhân trở về, lại thả phạm nhân đi.

Lâm Tú vừa mới nghe lão đầu kia nói cái gì "Điện hạ", bên kia hình như là người trong hoàng tộc Đại U, hơn nữa đây không phải là lần đầu tiên làm chuyện này, điều này làm cho Lâm Tú có chút tò mò.

Hoàng đế Đại Hạ là thủ lĩnh của loạn đảng, hoàng tộc Đại U nghĩ cách giải cứu quân phản loạn. Thế giới này thật đúng là kỳ diệu.

Lâm Tú nhìn xuống, rất nhiều người điều tra khắp khu gần đây, sau khi không thu hoạch được gì, dường như là bỏ cuộc, bắt đầu phân tán rời đi.

Vị cường giả cấp Địa thượng cảnh kia tự mình đưa người đó trở về.

Lâm Tú nhìn hẩn đưa người đến một cung điện xa hoa sau đó mới rời đi, bóng người chậm rãi bay xuống, xuất hiện phía trước một cung điện lầu các.

Sau khi hoàng tộc Đại U trưởng thành, bọn họ thường không ở trong cung, Lâm Tú đi loanh quanh trong phủ, rất nhanh nghe được từ miệng người hầu một ít tin tức.

Nơi này là chỗ ở của công chúa Tác Phi Á.

Trong số người trẻ của hoàng tộc Đại U, có ba người trong số họ là nổi tiếng nhất, đó là đại vương tử Đặc Cách, nhị vương tử Khoa Lâm cùng với tứ vương tử Áo Thác, xét về tuổi của công chúa Tác Phi Á, nàng có lẽ là Trưởng công chúa Đại U, muội muội của Đặc Cách và Khoa Lâm, tỷ tỷ của Áo Thác.

Lâm Tú không nhìn thấy nàng ấy ở trong cuộc thi, hẩn là nàng không có thức tỉnh dị thuật, huyết thống hoàng tộc Đại U tốt như vậy, chỉ cần có năng lực thức tỉnh, thiên phú sẽ không tệ, lui lại một vạn bước mà nói, cho dù không tài giỏi, cũng có thể dùng tài nguyên đẩy họ đi lên, dù sao bọn họ nắm giữ tài nguyên khổng lồ trên đại lục, còn có viên tinh thể khổng lồ thần kỳ bao bọc người ngoại lai kia.

Chương 942: Tác Phi Á (1)

Hỏi rõ được thân phận của nàng, Lâm Tú cũng không cần phải tiếp tục ở lại chỗ này nữa mà chậm rãi bay ra khỏi cung.

Bay qua tòa lầu đài của công chúa Tác Phi Á, sắc mặt Lâm Tú bỗng nhiên biến đổi.

Giờ khắc này, không thể giải thích vì sao nguyên lực trong cơ thể đột nhiên không thể hoạt động, toàn bộ năng lực mất đi hiệu lực, hắn vốn đang ẩn thân lập tức hiện ra nguyên hình, niệm lực không còn dùng được nữa, hắn rơi thẳng xuống từ trên không.

Oành!

Trên mái gỗ của tòa nhà nhỏ có một lỗ thủng lớn, Lâm Tú ngã thẳng xuống gác xép, dù có vận động bao nhiêu thì nguyên lực cũng không thể hoạt động được, may mà chân khí của hắn không bị ảnh hưởng. Lâm Tú lập tức xé một mảnh tay áo, che khuôn mặt của mình lại.

Năng lực dịch dung mất đi hiệu lực, những gì hắn bày ra lúc này chính là bộ mặt thật của mình.

Sau đó, hắn mới ngẩng đầu, nhìn thấy phía trước là bồn tắm đầy bọt trước mặt, chỉ lộ ra một cái đầu, kinh ngạc nhìn hắn.

Đó là một cô gái trẻ tuổi, mặt mày thâm thúy, điển hình đặc trưng của phụ nữ phương Tây, đôi mắt là màu hổ phách trong veo, mái tóc đen hơi xoăn, đang núp trong bồn tắm nhìn Lâm Tú.

Nàng suy tư trong một cái chớp mắt, đột nhiên hỏi: " Người có phải là người vừa

rồi không?"

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng bước chân hỗn độn, có người hét lên: "Công chúa Tác Phi Á, đã xảy ra chuyện gì?"

Nàng ở trong bồn tắm nói: "Ta đang tắm, mái nhà bỗng nhiên sụp xuống, chờ một lát các người đến sửa sau."

Người ngoài phòng đáp lại, rất nhanh đã không còn tiếng động.

Lâm Tú cố gắng hoạt động nguyên lực lại như trước không có phản ứng gì, nàng dường như ý thức được cái gì, trừng mắt nhìn, trong cơ thể Lâm Tú, nguyên lực lại khôi phục.

Giờ phút này, trong lòng hấn cảm giác an toàn rốt cuộc đã trở về.

Hấn nhìn nàng trong bồn tắm lớn, thấp giọng hỏi: "Đây là năng lực dị thuật của người hả?"

Nàng không có phủ nhận, chỉ là hỏi Lâm Tú nói: "Người là người vừa rồi kia sao?"

Lâm Tú không có phủ nhận, cô gái tiếp tục hỏi: "Vì sao người lại cứu bọn họ?"

Lâm Tú hỏi ngược lại: "Vậy vì sao người cứu bọn họ?"

Công chúa Tác Phi Á thối bong bóng trên ngực và nói, "Ta nghĩ Đại U làm như vậy là không đúng. Bọn hấn đang làm những việc chính nghĩa và không nên bị đối xử như vậy."

Lâm Tú thân nhiên nói: "Ta cũng cảm thấy như vậy"

Tác Phi Á tiếp tục hỏi: "Người đã thức tỉnh năng lực không gian à?"

Lâm Tú hỏi: "Người có thể làm cho nguyên lực của người khác không thể hoạt động?"

Tác Phi Á Nói: "Đúng vậy, người vừa rồi là nhìn lên ta sao?"

Lâm Tú giải thích nói: "Chỉ là đi ngang qua mà thôi, thật có lỗi khi đã quấy rầy đến điện hạ, ta phải đi rồi'"

Tác Phi Á vội vàng nói: "Đừng nóng vội, ta còn có điều muốn hỏi người..."

Lâm Tú và nàng không có gì để nói, tuy nhiên từ quan điểm hiện tại, nàng xem ra cũng không có ác ý gì, nhưng ai biết nàng có phải đang kéo dài thời gian hay không? Nơi này là Đại U, hẳn phải hết sức cẩn thận.

Trường hợp có một vị nguyên lão cấp Thiên, nàng lại dùng năng lực của mình cho hắn một cái như vậy, chỉ bằng võ đạo, hẳn ngay cả cơ hội trốn cũng không có.

Lâm Tú quyết định nói thật nhanh: "Thật có lỗi, ta còn chuyện quan trọng phải làm, có duyên chúng ta có thể gặp lại..."

Nói xong hắn lập tức biến mất.

Tác Phi Á thở dài có chút thất vọng, nhưng ngay sau đó, hình bóng đó lại xuất hiện, hơn nữa xuất hiện kể bên bồn tắm của nàng.

Lâm Tú bay nhanh đưa tay ra, lau lên mặt của công chúa Tác Phi Á một cái, sau đó lại biến mất.

Tác Phi Á sờ sờ mặt mình, về mặt mờ mịt.

Sáng sớm hôm sau.

Lâm Tú đứng ở trong sân, thở dài một hơi.

Đêm qua, dị thuật của công chúa Tác Phi Á thực sự đã làm hấn bị dọa giật mình, đối với một dị thuật sư mà nói, không có gì là đáng sợ hơn so với dị thuật bị mất đi hiệu lực.

Cũng may, tu vi võ đạo của hấn cũng không yếu, nếu không, chỉ cần một cú đâm cũng đủ cho hấn ngã.

Lâm Tú quyết định, lần này sau khi trở về, còn phải khổ luyện lại võ đạo một phen, so với dị thuật của hấn, võ đạo đã sút đi nhiều.

Nếu có thể có chân khí cấp Thiên, như vậy cho dù là dị thuật mất đi hiệu lực, hấn cũng hoàn toàn không sợ.

Hấn nhìn xuống bàn tay của mình, đây là năng lực đầu tiên hấn lấy được sau khi thăng cấp lên cấp Địa thượng cảnh, vốn dĩ hấn cảm thấy toàn bộ dị thuật cấp Thiên đều đã được tích hợp vào người hấn, cho dù có thêm năng lực ở nhiều vị trí, cũng không có nhiều tác dụng, hấn không ngờ rằng chuyến đi Đại U lần này lại mang đến cho hấn một bất ngờ lớn như vậy.

Trải qua đêm nay, hấn đã nghiên cứu năng lực mới.

Sau khi kích hoạt loại năng lực này, nguyên lực của chính hấn sẽ không chịu ảnh hưởng, nhưng lấy hấn làm trung tâm, trong phạm vi gần một trăm mét sẽ trở thành khu vực cấm của nguyên lực, những người khác không thể sử dụng nguyên lực.

Chương 943: Tác Phi Á (2)

Người mạnh hơn hẳn rất nhiều có thể không bị ảnh hưởng, nhưng khoảng cùng cấp hoặc cấp thấp hơn hẳn sẽ lập tức trở thành người thường, giống như hẳn tối hôm qua.

Nếu trong người không có võ đạo, cơ bản cũng chỉ có thể bị giết.

Lâm Tú nhận ra rằng công chúa Tác Phi Á không chỉ sở hữu được dị thuật mà còn là cấp Địa thượng cảnh, rất có thể nàng ấy đã sử dụng thứ đó để nâng cao năng lực của mình. Điều kỳ lạ là nếu nàng ta tham gia cuộc thi, Triệu Linh Quân sẽ đau đầu, nhưng nàng ta chưa từng tham gia những cuộc thi.

Lâm Tú ra đường, ngẫu nhiên tìm thấy một người, lừa vào ngõ tối, dùng huyền thuật mê hồn một phen, hẳn đã có được câu trả lời mình muốn.

Công chúa Tác Phi Á này đúng thật là ngoại lệ của hoàng tộc Đại U.

Thân là hoàng tộc, nàng không chỉ hết lần này đến lần khác để cho các thành viên của tổ chức Lương Hỏa chạy, còn có thành kiến đối với triều đình Đại U, cho rằng bọn họ không nên xâm lược các nước khác và bắt cóc nô lệ ở khắp mọi nơi, vì kháng nghị, nàng thậm chí cự tuyệt tham gia cuộc thi.

Nếu những người khác làm âm lên như vậy, họ đã bị kéo lên giá treo cổ từ lâu rồi.

Nhưng nàng là Trưởng công chúa Đại U, lại là công chúa được sủng ái nhất, năng lực còn vô cùng mạnh mẽ, ngày thường nàng ta được những người lớn tuổi sủng ái, đều

nhắm một con mắt mở một con mắt với các loại hành vi hồ nháo của nàng.

Đương nhiên, cũng chỉ có hành vi của công chúa Tác Phi Á mới bị định nghĩa là "hồ nháo".

Trừ nàng ra, những người khác muốn làm loạn như vậy, chỉ sợ đến cả đầu cũng đều bị các quý tộc chặt xuống rồi.

Không còn suy nghĩ về chuyện công chúa Tác Phi Á, hấn đến Đại U cũng một thời gian rồi, mục đích ban đầu đã hoàn thành viên mãn, còn thuận tay làm rất nhiều chuyện tốt, Lâm Tú tính đến Dị Thuật Viện xin nghỉ dài hạn, quay về Đại Hạ dần dần thê tử đi du hành.

Về phần vì sao hấn không trực tiếp rời khỏi mà là nghỉ phép, là vì thân phận Bồ Lai Nhĩ đối với hấn mà nói vẫn còn chỗ hữu dụng.

Đợi lần tiếp theo đến Đại U, hấn còn có thể có một danh tính thích hợp, càng thuận tiện cho hành động của hấn.

Dù sao Bồ Lai Nhĩ thật sự bây giờ đang phải đào khoáng ở nước Ba Sa, đời này hấn là hấn không về được Lâm Tú vào Dị Thuật Viện, tìm được lão sư phụ trách của hấn, còn chưa mở miệng, lão sư Dị Thuật Viện nhân tiện nói: "Bồ Lai Nhĩ, vừa lúc ngươi tới, học viện có nhiệm vụ giao cho ngươi."

Lâm Tú ngăn ra một chút, lão sư tiếp tục nói: "Nhiệm vụ này có chút nguy hiểm, nhưng Đại U bồi dưỡng ngươi lâu như vậy, vô số tài nguyên đã quy tụ trên người ngươi, giờ đã đến lúc ngươi trả ơn cho Đại U"

Lâm Tú hỏi: "Nhiệm vụ gì?"

Giáo sư tên là Hanh Lợi nói: "Triều đình muốn người lên vào Đại Hạ, tiếp quản Thanh Liên Giáo ở Đại Hạ, tạo ra hỗn loạn ở Đại Hạ..."

Lâm Tú nhìn hấn ta, thử hỏi: "Thanh Liên Giáo sẽ nghe lời ta sao?"

Hanh Lợi đưa cho hấn một tấm lệnh bài, nói: "Đương nhiên, bọn họ vốn dĩ nhờ chúng ta giúp đỡ, cầm lấy lệnh bài này, cho dù là giáo chủ Thanh Liên Giáo cũng nghe lời của người nói, hy vọng người đừng cho làm cho học viện thất vọng, đừng làm cho Đại U thất vọng..."

Lâm Tú nhận lấy lệnh bài, vỗ vỗ ngực, nói: "Không thành vấn đề, giao cho ta"

Thiên Đạo Minh với Thanh Liên Giáo đều là loạn đảng ở Đại Hạ.

Trong đó, Thiên Đạo Minh do Hạ Hoàng âm thầm sáng lập, chuyên dùng để trừng trị những kẻ ác, làm nhiều việc thiện, thay trời hành đạo. Bây giờ lại muốn mai danh ẩn tích, bước vào kỳ ngủ đông.

Còn Thanh Liên Giáo thì luôn bất hòa, đối nghịch với thế gia vọng tộc, nhắm vào triều đình Đại Hạ, nhiều lần tổ chức dân chúng bạo động, đánh vào quan phủ, gây ra hỗn loạn ở biên cảnh Đại Hạ.

Nếu so sánh với Thiên Đạo Minh, Thanh Liên Giáo có nền móng rất sâu trong bá tánh, bởi vì thời gian chúng thâm nhập vào đó đã mười năm, nhận được sự ủng hộ ở Đại U, lớn mạnh một cách nhanh chóng.

Hơn nữa trước đây ở Đại Hạ, dù là Vương đô hay ở các phủ, tuy cuộc sống của dân chúng

không quá tối tăm ngột ngạt, nhưng quả thực có rất nhiều bá tánh chịu sự ức hiếp của quyền quý và quan viên.

Trong lời tuyên truyền của Thanh Liên Giáo, Đại U là một đất nước vô cùng tốt đẹp, nơi đó không có áp bức bá tánh, không có bóc lột. Rất nhiều người bị chúng kích động, bèn không chút nghĩ ngợi gia nhập Thanh Liên Giáo.

Họ hy vọng sẽ có một ngày, Đại U đánh chiếm Đại Hạ, cho họ có được những ngày tháng tốt đẹp.

Trên thực tế, sau khi Đại U đánh chiếm Đại Hạ, họ chỉ có thể trở thành nô lệ, sống không bằng chết. Nhưng dân chúng dễ bị lừa, lúc ấy quả thật Đại Hạ còn tồn tại rất nhiều vấn đề. Thậm chí Thanh Liên Giáo đã từng chiếm đóng nha môn ở một phủ thành, triều đình liên tiếp phái cường giả đến trấn áp. Trong chuyện này, nhóm thế gia vọng tộc cũng giúp sức không ít, dần dần nắm được châu phủ ấy trong tay.

Chương 944: Về nhà (1)

Tuy triều đình không muốn như thế, nhưng cũng chẳng còn cách nào. Bởi vì toàn bộ Đại Hạ, quả thật cần triều đình với các thể gia vọng tộc hợp tác cai trị.

Chẳng qua mấy ngày nay, Thanh Liên Giáo lại triển khai vài vụ không mấy tốt đẹp.

Đại Hạ bây giờ đã khác với Đại Hạ trước đây, thế lực tàn ác của các phủ và những loạn đảng nhỏ đều có mặt của hai nhà Trương Tổng. Hạ Hoàng cũng tranh thủ rèn sắt khi còn nóng, nhanh chóng ổn định các nơi, dân chúng có ngày tháng tốt đẹp, tất nhiên sẽ không dễ bị lừa gạt.

Ăn đủ no mặc đủ ấm, không phải chịu bất nạt. Cuộc sống như thế, ai lại muốn tạo phản?

Vì thế, người được Đại U phái tới Thanh Liên Giáo, bởi vì trong vòng nửa năm không làm ra được công trạng gì nên bị Đại U triệu về. Bồ Lai Nhĩ vừa mới thăng lên cấp Địa bèn trở thành người phụ trách ở đó.

Đồng thời, hắn cũng có tư cách biết được một số kế hoạch bí mật.

Để cho Thanh Liên Giáo tạo ra rối loạn ở vùng biên giới Đại Hạ, mê hoặc lòng dân, đây chỉ là bước đầu tiên. Mục đích cuối cùng của Đại U là sau khi tạo hỗn loạn ở các phủ Đại Hạ, sẽ trực tiếp can thiệp vào sự vụ ở Đại Hạ, giúp đỡ các phủ bị cô lập. Đến lúc đó, cho dù là cấp Thiên thì cũng chỉ có một kết cục.

Bây giờ Đại U rất khó thực hiện chiến tranh, xâm lược Đại Hạ hoặc Đại La. Họ chỉ

có thể chuyển đổi phương thức, phá hoại từ bên trong nội bộ.

Lâm Tú nhìn ra được, rõ ràng Đại U đang chó cùng rút giậu.

“Chuyện của Điều nhân” thật sự là đã kích rất lớn với họ. vốn dĩ Đại La liên thủ với Đại Hạ mới có thể miễn cưỡng chống lại Đại U. Bây giờ chỉ cần vị lão tổ tông kia của Đại U chết, chúng chắc chắn sẽ không phải là đối thủ của Đại La và Đại Hạ, cho dù thêm cả Đại Thắng với Đại Lư cũng không được.

Khi đó, Đại U sẽ rơi vào tình thế nghìn cân treo sợi tóc, tất nhiên họ sẽ không trơ mắt nhìn ngày đó đến. Chỉ sợ họ không chỉ ra tay với Đại Hạ, mà Đại La mới là đối tượng hàng đầu của chúng.

Trước đây Đại U với Đại La có ân oán sâu nặng, nói vậy là ngày tháng tiếp theo, đại lục sẽ không được hòa bình.

Đúng lúc nhiệm vụ này sẽ giúp hấn tiết kiệm không ít sức lực.

Sau khi rời khỏi Dị Thuật Viện, Lâm Tú lấy thân phận của Bồ Lai Nhĩ, từ biệt với vài vị tiểu thư quý tộc quần lấy hấn không buông, lập tức lên đường.

Hơn một canh giờ sau.

Vương đô Đại Hạ, Lâm phủ.

Triệu Linh m ngồi ở chiếc bàn đá trong viện, tay chống má, ánh mắt kinh ngạc nhìn về một hướng.

Người nào đó khi ở bên cạnh nàng, nàng cũng không có cảm giác gì, nhưng khi hấn không có ở đây, nàng lại thấy thật vắng

vẻ, trong lòng phiền muộn, làm chuyện gì cũng không có hứng thú.

Ngay cả việc tu hành cũng thế.

Có một bóng người từ bên ngoài bước vào, Triệu Linh m quay đầu nhìn thoáng qua. Đầu tiên là hiện ra một chút sắc thái vui mừng, nhưng sau đó lại tức giận, nói: "Người đừng có lộn xộn..."

Thời gian Lâm Tú không có ở đây, Tần Uyển thích nhất là trêu nàng như thế.

Lâm Tú nhìn nàng, hỏi: "Lộn xộn gì?"

Một lát sau, Linh m đứng trước mặt Lâm Tú, xoa xoa bóp bóp, đầm đầm một hồi, cuối cùng vỗ vào ngực hấn, nghi ngờ hỏi:

"Người thật sự không phải do Tần Uyển biến thành?"

Lâm Tú không đáp, hấn nâng hai tay lên. Một tay là hàn băng, một tay là hỏa diễm, như thế có thể chứng minh thân phận của hấn.

Linh m vui mừng nuống mày, bất giác nhìn phía sau của Lâm Tú, như thể đang tìm gì đó.

Lâm Tú hỏi: "Người đang tìm gì vậy?"

Triệu Linh m nhìn hấn một cái, đáp: "Người không mang tóc vàng kim của nữ nhân Đại U về chứ?"

Lâm Tú búng trán nàng, tức giận nói: "Người đang nghĩ cái gì thế?"

Đại U cười mỗ hơn Đại Hạ nhiều. Hai người tâm đầu ý hợp, có khi còn hoan lạc với nhau vào ban đêm. Giữa quý tộc, thậm chí

còn thường xuyên mở yến tiệc, khung cảnh vô cùng hỗn loạn.

Lâm Tú cũng đã bị dụ dỗ nhiều lần, có nữ tử ngồi bên cạnh trêu chọc, có nữ tử quý tộc yêu thương nhưng nhớ. Nhưng hắn đều dựa vào ý chí kiên định để vượt qua sự cám dỗ ấy.

Nếu so sánh một chút, hắn vẫn thích tóc đen hơn.

Hắn trở về không đúng lúc lắm, Tân Uyển với Ngung Nhi đều đã ra ngoài, Lâm Tú chỉ thấy Linh m ở trong sân, trò chuyện với nàng một lát. Không lâu sau, mọi người đã trở về, lúc nhìn thấy Lâm Tú, Tiết Ngung Nhi liền nhào tới.

Tân Uyển cũng như Linh m, nhìn quanh bốn phía, giống như đang tìm gì đó.

Lâm Tú dùng hành động thực tế để chứng minh, lần này đến Đại U, hắn không hề trêu hoa ghẹo nguyệt.

Trong nhà có người giám sát kỹ như thế, hắn làm sao có thể có tâm tư khác được.

Ba ngày liên tiếp, Lâm Tú không hề bước ra khỏi cửa. Vào ngày thứ tư, hắn mới đến tìm Quý phi nương nương, đồng thời cho nàng không ít nguyên tinh.

Chương 945: Về nhà (2)

Diện tích của Đại U được mở rộng, dị thú trong nước cũng không thiếu, Lâm Tú đi càn quét hết bảo vật của các nguyên lão. Có thể nói trong toàn bộ đại lục, không ai hơn được hắn.

Cho dù là phụ mẫu và thiên phú của Quý phi nương nương không tốt cũng có thể dùng nguyên tinh giúp nàng lên đến cấp Địa.

Trước tiên, Lâm Tú dùng nguyên tinh tăng tu vi của Quý phi nương nương lên tới cấp Huyền thượng cảnh, chờ nguyên lực cũng cố được vài ngày bèn giúp nàng lên cấp Địa, như vậy nàng ít nhất có ba trăm năm thọ nguyên, sau này không biết chừng có thể giúp nàng tăng thực lực.

Tu vi của Song Song vốn là của cấp Huyền thượng cảnh. Trong khoảng thời gian này, sau khi có được song năng lực cũng có thể tu hành đến bình cảnh. Nàng chỉ dùng hai viên nguyên tinh cấp năm là đã đột phá thành công.

Mộ Dung Ngọc tu hành trở về, cũng vừa đúng lúc Lâm Tú cho nàng năng lực thứ hai.

Chuyến đi Đại U lần này, thực lực của hắn tăng mạnh, bây giờ cho người khác năng lực cũng chỉ mất nửa canh giờ, rút ngắn được một khắc.

Mộ Dung Ngọc chọn niệm lực, Lâm Tú cho nàng năng lực ấy không chỉ vì nể mặt Quý phi nương nương, mà người chim trong vãn thạch, bóng người trên mặt trăng, Đại U chó cùng rút giậu.

Những chuyện này đủ để khiến Lâm Tú cảnh giác.

Tương lai không biết sẽ xảy ra chuyện gì, tốt nhất vẫn nên tận dụng hết khả năng tăng thực lực để ứng phó với các loại nguy cơ trong tương lai.

Cấp Huyền thượng cảnh của Quý phi nương nương hình như đã giúp nàng trẻ thêm. Bây giờ nàng đứng bên cạnh Minh Hà, nói là tỷ tỷ của Minh Hà cũng không có ai nghi ngờ.

Tất nhiên từng ánh mắt, động tác, mỗi cử chỉ giơ tay nhắc chân của các nàng vẫn có sự khác biệt.

Lâm Tú đang ôm Niếp Niếp chơi đùa thì có hai bóng người từ bên ngoài đi vào. Lâm Tú nhìn thoáng qua, đứng dậy nói: "Bệ hạ kim an..."

Hạ Hoàng đáp: "Tốt, người ở đây..."

Hắn đi đến bên cạnh Lâm Tú, sau đó mới ý thức được chuyện gì đó, kinh ngạc nói: "Người trở về từ khi nào?"

Lâm Tú đáp: "Ba ngày trước..."

Trên mặt Hạ Hoàng lộ ra vẻ giận dữ, nói: "Ba ngày, ba ngày rồi mà người cũng không báo với trẫm một tiếng?"

Lâm Tú ngượng ngùng đáp: "Bệ hạ, ngài cũng biết..."

Hạ Hoàng nhìn hắn, vẻ giận dữ cũng dần dần biến mất. Tuy Lâm Tú không nói ra, nhưng cũng là một loại người, sao hắn không biết tên đó ba ngày nay đã làm gì?

Đều là nam nhân, có thể hiểu được.

Hắn ngồi xuống đối diện với Lâm Tú, liếc Lâm Tú một cái, hỏi:

"Hơn mười nguyên lão của Đại U đã chết, đây là sự thật sao?"

Lâm Tú gật đầu.

Ý cười trên mặt Hạ Hoàng càng rạng rỡ, nói tiếp: "Người ngoại lai cũng là sự thật, trên bầu trời thật sự có những tộc khác sao?"

Lâm Tú lại gật đầu.

Hạ Hoàng lộ ra vẻ khiếp sợ. Tuy đã sớm biết được tin tức này, nhưng được Lâm Tú đích thân xác nhận, hắn cũng không thể không khiếp sợ, trong lòng luôn cảm thấy khó hiểu.

Lúc hắn còn đang buồn rầu vì chuyện của các quyền quý Đại Hạ thì Đại U đã tiếp xúc với người từ bầu trời, sao hắn có thể không thôn thức cho được.

Hắn nhìn về phía Lâm Tú, hỏi: "Chuyện này có liên quan đến ngươi hay không?"

Lâm Tú nghĩ ngợi một lát rồi đáp: "Cũng có liên quan một chút..."

Hạ Hoàng nhìn Lâm Tú, cảm xúc rất phức tạp.

Hắn vốn tưởng rằng Lâm Tú đến Đại U có thể điều tra rõ chuyện này thì đã hoàn thành nhiệm vụ một cách viên mãn rồi.

Không ngờ rằng hắn tới Đại U chưa đầy một tháng, ngay cả vận mệnh của đại lục cũng bị thay đổi.

Vốn dĩ Hạ Hoàng đến thăm Quý phi, nhưng sau khi gặp Lâm Tú thì quên luôn nàng.

Ngồi hàn huyên với hần suốt một canh giờ, trước khi đi mới nói với Quý phi mấy câu.

Lúc hồi cung, hần chợt nhận ra, lẩm bẩm nói: "Chu Cẩm, người có cảm thấy Minh Châu khác trước không?"

Chu Cẩm nghĩ ngợi rồi đáp: "Hình như nương nương trẻ hơn một chút, càng xinh đẹp hơn. Chắc là ở bên ngoài đã gặp phải chuyện gì khiến tâm trạng của nương nương vui vẻ?"

Hạ Hoàng nghi ngờ hỏi: "Ở ngoài cung còn có chỗ tốt như thế?"

Chu Cẩm đáp: "Lúc trước Thái y đã nói, chỉ cần duy trì tâm trạng vui vẻ thì sẽ có lợi cho thân thể"

Hạ Hoàng lắc đầu, nói: "Trẻ tuổi thì trẻ tuổi, nhưng trẫm vẫn cảm thấy nàng xinh đẹp hơn trước đây. Đúng rồi, người cho người đến hành cung Ly Sơn, nghênh đón Hoàng hậu trở về đi..."

Chu Cẩm đáp: "Nhưng mà không phải người để Hoàng hậu nương nương cùng Thái hoàng Thái hậu ở hành cung tránh nắng..."

Hạ Hoàng phát phát tay, đáp: "Trẫm nhớ nàng..."

Sau khi trở lại Vương đô, Lâm Tú tìm đến bầu gánh và Tiết lão để thử nghiệm năng lực mới của hần.

Suy đoán của hần là đúng. Dựa vào năng lực hiện tại của bản thân không thể gây ảnh hưởng đến cường giả cấp Thiên. Trên cơ bản, toàn bộ dị thuật đều không có cách nào vượt qua được những cấp bậc lớn hơn. Nếu không công chúa Tác Phi Á của Đại U có thể càn quét các nước rồi.

Chương 946: Bí mật của Triệu Linh Quân

Nhưng cũng có ngoại lệ.

Theo tư liệu lịch sử ghi lại, có một loại dị thuật đọc tâm không cần chú ý đến cấp bậc.

Cho dù là người mới thức tỉnh thuật đọc tâm cũng có thể thăm dò tâm trí của cường giả cấp Thiên.

Có lẽ vì năng lực này chỉ là quan sát và đoán định nên không cần đến nguyên lực. Tóm lại, ở trước mặt của người sở hữu năng lực đọc tâm, không có gì là bí mật cả.

Có điều loại năng lực này rất hiếm. Trong sách ghi lại, chỉ có hai ngoại lệ, hơn nữa hai vị này đều chết từ rất trẻ, còn là những cái chết vô cùng kỳ lạ. Dù sao có nhiều lúc biết nhiều bí mật quá cũng không phải chuyện gì tốt.

Dựa trên lý thuyết mà nói, hẳn là còn có người thức tỉnh được loại năng lực này. Nhưng người thông minh đều sẽ không nói ra, có lẽ cả đời cũng không bị người khác phát hiện.

Sau khi bầu bạn với chúng nữ vài ngày, mới sáng sớm mà Lâm Tú đã bước vào một sân viện.

Triệu Linh Quân đang khoanh chân ngồi tu luyện, bỗng mở to mắt.

Lâm Tú nhìn nàng một cái.

Triệu Linh Quân liền hiểu ý.

Một lát sau, bên trong Vân Sơn.

Hai bóng người, bay bổng trên không trung.

Tuy từng thắng Triệu Linh Quân, nhưng Lâm Tú vẫn cảm thấy cuộc tỷ thí đó thắng không mấy quang minh chính đại.

Thứ nhất, lần đó là hấn đánh bất ngờ, nếu Triệu Linh Quân có phòng bị ngay từ đầu thì Lâm Tú cũng không có cơ hội.

Thứ hai, năng lực của hấn quá nhiều, tốc độ công kích hay phòng ngự đều là mạnh nhất, Triệu Linh Quân chỉ có niệm lực, vốn đây không phải là tỷ thí công bằng, chỉ có mình Lâm Tú là thoải mái.

Chiến đấu một cách công bằng nhất, chắc là dùng niệm lực đối đầu với niệm lực, lấy niệm lực đánh bại Triệu Linh Quân, lúc đó nàng mới tâm phục khẩu phục, trong lòng Lâm Tú cũng cảm thấy thỏa mãn.

Chỉ là thời điểm kia, nguyên lực của hấn không bằng nàng. Nếu thi đấu công bằng, hấn sẽ thua mà không cần phải nghi ngờ.

Nhờ phúc của điều nhân huynh mà bây giờ hấn đã không còn như xưa nữa.

Hấn đã gần đạt đến cấp Địa thượng cảnh đỉnh phong, tuy vậy vẫn chưa chạm đến cấp Thiên và bình cảnh cấp Địa. Nhưng nguyên lực đã không còn là khuyết điểm của hấn nữa, đã có thể đường đường chính chính đấu một trận với Triệu Linh Quân.

Lâm Tú chấp một tay ở phía sau, nhìn nàng, thân nhiên nói: "Ra tay đi!"

Hai đạo nguyên lực thổi bay tất cả, bụi bặm trên mặt đất bay khắp tứ phía. Đá thạch cuồn cuộn, cây cối trong núi cũng bị bẻ cong cả ngọn.

Không có động tác hoa mỹ gì cả, đây là một trận so tài bằng thực lực.

Lâm Tú lấy ra năm phần thực lực, vẻ mặt rất tự tin.

Đối diện là Triệu Linh Quân đang lơ lửng trên không trung không chút sút mẻ, sắc mặt cũng rất lạnh nhạt.

Lâm Tú đánh ra sáu phần thực lực, y phục của Triệu Linh Quân bị lay động nhẹ.

Lâm Tú sử dụng tám phần nguyên lực, tóc của Triệu Linh Quân bị thổi bay lên.

Cuối cùng Lâm Tú dùng toàn lực ứng phó, sắc mặt của Triệu Linh Quân cũng trở nên chuyên tâm hơn.

Lâm Tú nhìn Triệu Linh Quân ở đối diện, tỏ ra không hiểu nổi.

Từ lúc tỉnh thể còn bao bọc điều nhân huỳnh, hẳn là người được lợi lớn nhất. Không thể nghi ngờ, thực lực của hắn đã tăng mạnh so với một tháng trước, nhưng tại sao vẫn không thể bắt được Triệu Linh Quân một cách dễ dàng?

Cho dù bây giờ nàng có hai loại dị thuật đi chăng nữa, tốc độ tu hành cũng không thể tăng nhanh như vậy, không thể so được với hắn khi trực tiếp hút nguyên lực.

Chẳng lẽ mấy lần trước nàng đều nhường hắn?

Lâm Tú nhìn Triệu Linh Quân một cái. Không được, lần này hắn đã tự tin mà hẹn nàng ra. Nếu cứ đánh ngang tài ngang sức như thế, hẳn còn mặt mũi nào nữa?

Hắn mất mặt trước ai cũng được, nhưng trước mặt Triệu Linh Quân thì không được.

Triệu Linh Quân đang cảm niệm lực của Lâm Tú thì đột nhiên phát hiện nguyên lực

trong cơ thể không thể sử dụng. Như thế chẳng khác nào nàng không có niệm lực, tất nhiên cũng chẳng thể lơ lửng trên không trung, thân thể rất nhanh đã rơi xuống mặt đất.

Một bóng người bay ngang qua bầu trời, nắm lấy chiếc eo mảnh khảnh của nàng, chậm rãi đáp xuống.

Triệu Linh Quân im lặng một lát, hỏi: "Người lại có được năng lực mới sao?"

Lâm Tú không phủ nhận, sau khi buông nàng ra bèn hỏi: "Lần trước người nhường ta?"

Triệu Linh Quân đáp: "Bây giờ ta thật sự không phải là đối thủ của người."

Lâm Tú nhìn nàng, lại hỏi: "Thiên phú của người không chỉ gấp ta sáu lần?"

Triệu Linh Quân nói: "Là gấp sáu lần."

Lâm Tú nhìn nàng một cái, đáp: "Không muốn nói cũng không sao."

Triệu Linh Quân lắc đầu, bảo: "Ta không lừa người, sở dĩ tốc độ tu hành của ta nhanh như vậy là do một nguyên nhân khác."

Lần này Lâm Tú không hỏi. Nếu nàng muốn thì sẽ tự nói ra.

Triệu Linh Quân im lặng một lát rồi lên tiếng: "Lúc ta tu luyện, không có bình cảnh..."

Lâm Tú trừng mắt nhìn nàng, tu hành mà không có bình cảnh?

Chương 947: Bí mật của Triệu Linh Quân (2)

Bình cảnh là nhân tố lớn nhất hạn chế tốc độ tu hành, ngay cả mỗi ngày có mười hai canh giờ, nhưng bình thường chỉ tu được nhiều nhất là một canh giờ, nguyên lực sẽ không tăng lên. Nếu không có bình cảnh, chẳng phải là muốn tu hành bao lâu thì có thể tu hành bấy lâu sao?

Chuyện này thật khó lý giải, càng khó lý giải hơn là, thiên phú của nàng lại gấp sáu lần hắn...

Có nghĩa là một canh giờ tu hành của nàng bằng sáu canh giờ của Lâm Tú. Hơn nữa, bởi vì bình cảnh mà Lâm Tú không thể tiếp tục tu hành, còn nàng thì vẫn có thể... Nói thế nào đây nhỉ?

Lâm Tú vốn cho rằng chỉ có mình hắn mới có được khả năng nghịch thiên như thế.

Nhưng Triệu Linh Quân lại không hề kém cạnh hắn.

Khó trách, cả ngày nàng đều tu hành, có thời gian lại tu hành.

Lâm Tú có hơn mười loại năng lực, chỗ nào cũng có thể nhờ lông cừu, nhưng trước nay vẫn không theo kịp nàng. Một người là xuyên không, một người là thiên nữ, thế mà họ lại ở bên nhau...

Cách nàng tu hành quả thật quá biến thái. Hơn nữa nàng còn có năng lực thứ hai, tương đương nhanh gấp mười hai lần tốc độ tu hành của Lâm Tú, còn không chịu sự hạn chế của bình cảnh...

Sau khi biết được bí mật của Triệu Linh Quân, Lâm Tú thừa nhận có hơi chua xót.

Nếu hần có được thiên phú của nàng, tu hành mà không có bình cảnh, khi đó chẳng phải là trực tiếp mọc cánh, trong vòng một năm có thể đặt chân đến vô thượng...

Triệu Linh Quân mà có được nhiều năng lực như hần, cũng có thể bước vào.

Không biết sau khi sao chép năng lực có thể tiếp tục tiến hóa không. Nếu như ngay cả thiên phú của người khác cũng có thể sao chép, vậy thì thực sự rất viên mãn.

Phát hiện được bí mật của Triệu Linh Quân rồi, Lâm Tú lại có thêm động lực.

Nữ nhân này quá biến thái. Nếu hần không cố gắng, nàng rất nhanh sẽ vượt qua hần.

Trong lúc tu hành, Lâm Tú cũng không quên tăng tu vi cho phụ mẫu, nhạc phụ nhạc mẫu với Quý phi nương nương. Bây giờ hần không thiếu nguyên tinh cấp thấp, nhưng nguyên tinh cấp năm lại không nhiều như thế. Chỉ sợ phải tiêu hao rất nhiều mới có thể đột phá lên cấp Địa.

Sớm biết ở Đại U sẽ có thu hoạch lớn như vậy, lúc trước đã không nói cho Áo Thác đổi nguyên tinh cấp cao thành cấp thấp.

Dù sao nguyên tinh cấp năm càng hiếm hơn một chút.

Vì thế nên Lâm Tú mới cố ý đến sứ quán Đại U một chuyến, nhờ sứ thần trở về giúp hần chuyển phong thư đến Áo Thác. Trong thư viết, hần muốn mười viên nguyên tinh cấp năm của dị thú...

Đại U.

Bên trong cung điện, Áo Thác cầm phong thư trong tay, đọc nội dung bên trong, hơi bất

đắc dĩ.

Vốn cho rằng mười viên nguyên tinh cấp năm của dị thú chỉ cần bỏ chút tâm tư là có thể lấy được từ chỗ của nguyên lão. Ai ngờ đâu bảo khố của nhóm nguyên lão bị trộm, ngay cả một viên nguyên tinh cũng không còn. Sau khi nhận được phong thư của Lâm Tú, hắn phải dùng rất nhiều quan hệ mới có được hai viên.

Kế hoạch ban đầu của hắn là đợi mấy tháng sau đến Đại Hạ đánh cược một trận với Lâm Tú, sau đó đánh bại hắn thì sẽ không cần dùng đến mười viên nguyên tinh này nữa.

Ai biết được nó lại là bảo bối gia tăng tốc độ tu hành, lại là xác của người ngoại lai...

Áo Thác nhìn bức họa treo trên tường, thở dài thườn thượt.

Đời này của hắn, chỉ sợ không có cơ hội đánh bại người này.

Một bóng người đi vào, nhìn thấy Áo Thác đang nhìn chăm chú vào bức họa trên tường một cách đầy "thâm tình", giật mình nói:

"Áo Thác, đệ thích nam nhân từ lúc nào? Còn là một nam nhân phương Đông..."

Áo Thác quay đầu lại nhìn người nọ, ánh mắt sáng ngời, bỗng nhiên nói: "Tỷ tỷ, tỷ có nguyên tinh cấp năm của dị thú không, cho đệ mượn mấy viên..."

Tác Phi Á hiếu kỳ hỏi: "Đệ đã đến cấp Địa thượng cảnh, cần nguyên tinh cấp năm làm gì?"

Áo Thác nói: "Đệ có chỗ quan trọng cần dùng..."

Tác Phi Á đang định lên tiếng, bỗng nhiên nhìn về phía bức họa trên tường, suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Đây là ai?"

Áo Thác nhìn bức tranh, đáp: "Hắn là Lâm Tú. Tỷ đã nghe qua cái tên này chưa?"

Cái tên Lâm Tú, tất nhiên Tác Phi Á đã nghe qua. Người này là đối tượng nghiên cứu hàng đầu của Đại U, tư liệu của hắn từ lúc mới sinh đến lúc trưởng thành, Tác Phi Á đều đã đọc qua. Những chuyện hắn đã làm, nàng cũng biết.

Nàng muốn làm quen với hắn từ rất lâu rồi. Đáng tiếc hắn ở Đại Hạ, nàng vẫn luôn không có cơ hội.

Đột nhiên Tác Phi Á nhận ra chuyện gì đó, nàng chậm rãi đi đến bên bức tranh, vươn tay che đi nửa bên mặt, chỉ để lộ ra một đôi mắt. Sau đó, thân thể nàng hơi lay động, con ngươi màu hổ phách bỗng toát ra dị quang...

Lâm phủ.

Trở về Vương đô đã nửa tháng rồi, tạm thời Lâm Tú không đi lo việc của Thanh Liên Giáo, với tốc độ bình thường của Bồ Lai Nhị, từ Đại U đến Đại Hạ rồi liên hệ với Thanh Liên Giáo ít nhất cũng phải mất một tháng sau.

Chương 948: Phá cảnh!

Bây giờ hẳn đến tìm Thanh Liên Giáo có vẻ chưa thích hợp, đợi thêm mấy ngày nữa vậy.

Nửa tháng qua, cả nhà họ đều tu hành rất chăm chỉ.

Dưới sự trợ giúp của các loại tài nguyên, trong nhà, ngoài Lâm Tú và Triệu Linh Quân ra, Thiên Diệp Lãm, Tần Uyển, Ngung Nhi, Minh Hà và Linh m đều đã gần đạt đến cấp Địa hạ cảnh đỉnh phong rồi, trong vòng một năm, thì có thể thành công phá cảnh.

Tu vi của A Kha và Thái Y tương đối yếu, chỉ mới chạm mốc cấp Địa.

Sau khi trở về từ Đại U, Lâm Tú đã lò mò cảm nhận được kết giới, cách phía trước không xa, nhưng có thể mất một thời gian để tích tụ trước khi thực sự có thể chạm vào nó.

Linh Quân sớm đã chạm vào được kết giới đó, ngày thường nàng ta tu hành cũng không có giới hạn, nhưng bình cảnh của đại cảnh giới là không thể tránh được.

Nếu không có nguyên tinh để đột phá, hay không gặp may thì có thể sẽ bị kẹt lại giữa ranh giới cấp Thiên và cấp Địa mười năm hai mươi năm cũng không chừng.

Nàng đã mất thời gian hai năm để đột phá đến cấp Địa thượng cảnh, suy cho cùng, nguyên tinh cấp năm không dễ kiếm được, nguyên tinh dị thú cấp sáu càng hiếm thấy hơn, mỗi viên đều bị tranh giành một cách điên cuồng.

Trong tay Lâm Tú có một viên thủy tinh phách cấp bảy.

Do thiên phú chủng tộc, nên Hải tộc có thể ngưng tụ được thủy tinh phách giống như nguyên tinh bên ngoài cơ thể, thủy tinh phách cấp bảy trong tay Lâm Tú là do đích thân Thương Lan Vương cấp bảy ngưng tụ ra, một viên thủy tinh phách như này rất có ích cho việc đột phá cấp Thiên của cường giả hệ thủy Nhân tộc và Hải tộc, Lâm Tú vốn dĩ muốn tự mình sử dụng nó, nhưng sau khi nghĩ lại, hắn vẫn định đưa nó cho Triệu Linh Quân.

Một là, thực lực của Lâm Tú vẫn chưa đạt đến trình độ đó.

Hai là về vận may, hắn chỉ tốt hơn Minh Hà một chút, khả năng một phát nhập hồn rất thấp, rất có thể sẽ lãng phí của trời.

Thủy tinh phách cấp bảy không dễ ngưng tụ, không thể lãng phí như thế này được.

Khi Lâm Tú đến cung viện của Triệu Linh Quân, nàng đang tu hành trong phòng.

Cho dù việc tu hành không có bình cảnh, cũng không thể tu hành suốt mười hai canh giờ một ngày, tu hành niệm lục vừa khô khan vừa nhàm chán, thiền định lâu dần sẽ rất giầy vò tinh thần, Lâm Tú rất rõ loại tra tấn này, chỉ cần hắn thiền định nửa canh giờ, thì đầu óc đã hơi choáng rồi, thiền định một giờ, trong đầu có cảm giác như sắp nổ tung.

Cũng may thiên phú của hắn có hạn, tu hành một tiếng, nguyên lực của hắn sẽ không tăng lên, nhưng Triệu Linh Quân có thể kiên trì lâu như vậy, nàng có thể trở thành người đầu tiên trong thế hệ trẻ, ngoại trừ thiên phú của nàng, còn có nghị lực kiên trì.

Lâm Tú gõ cửa, Triệu Linh Quân đang ngồi xếp bằng trên giường mở mắt ra, xoa lông mày hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Thấy hành động này của nàng, Lâm Tú hỏi: "Đau đầu à?"

Triệu Linh Quân nói: "Ta quen rồi"

Lâm Tú đi tới bên giường nói: "Nghỉ ngơi chút đi, ta giúp ngươi mát xa đầu, có lẽ sẽ dễ chịu hơn đây."

Triệu Linh Quân nói: "Không cần"

Lâm Tú nói: "Thử đi, rất thoải mái."

Một trong những việc yêu thích nhất của Lâm Tú là nằm thoải mái trên giường và bảo Song Song xoa bóp cho hắn thư giãn, nhờ có năng lực chữa trị, chỉ cần chợp mắt một chút là có thể trút bỏ được đáng về mệt mỏi cả thể chất lẫn tinh thần.

Cảm giác đó, chỉ cần trải nghiệm một lần là sẽ bị nghiện.

Thấy hắn nói vậy, cuối cùng Triệu Linh Quân cũng có ý định trải nghiệm một chút.

Nàng nằm thẳng trên giường, Lâm Tú ngồi ở đầu giường, hai tay đặt ở hai bên đầu của nàng ấn nhẹ, Triệu Linh Quân vốn dĩ có hơi đau đầu nhưng giờ đã thoải mái hơn rất nhiều, đồng thời, một cảm giác buồn ngủ ập đến, nàng muốn kháng cự, nhưng cuối cùng vẫn không chặn được cảm dỗ đó, buông bỏ hết phòng bị, chìm vào giấc ngủ sâu.

Khi tỉnh dậy thì căn phòng đã tối om.

Vậy mà nàng đã ngủ suốt một đêm, xung quanh yên tĩnh, dường như cả thế giới chỉ còn lại mình nàng, chẳng mấy chốc, bên ngoài có tiếng bước chân vang lên, một

bóng người bước vào phòng, nền trong phòng cũng tự sáng lên.

Lâm Tú bung bát mì đi vào, nói: "Thấy người ngủ say, nên lúc ăn cơm không có gọi người."

Bát mỳ này vừa mới nấu, còn nóng hổi, hương thơm phảng phất, Triệu Linh Quân quả thực chưa bao giờ được ngủ một giấc yên bình và thoải mái như vậy, sau khi ngủ đủ giấc, ăn thêm một bát mì nấm, nàng có một cảm giác thỏa mãn trước giờ chưa từng có.

Nhìn nàng ăn xong bát mì, Lâm Tú lấy ra một viên tinh thể màu xanh nhạt to bằng nắm tay nói: "Vừa rồi ta đã đổi năng lực không gian của người thành dị thuật thủy, đây là thủy tinh phách cấp bảy, người thử đi, cho dù không thể đột phá trong một lần, có thể cũng có ích"

Triệu Linh Quân nhìn viên thủy tinh phách này, hỏi: "Người không cần sao?"

Chương 949: Phá cảnh! (2)

Lâm Tú nói: "Ta dùng cũng lãng phí, hơn nữa tu vi của ngươi cao hơn ta, cho ngươi dùng thích hợp hơn."

Không đợi Triệu Linh Quân nói gì, Lâm Tú đã xua tay nói: "Được rồi, ta là trụ cột trong nhà, chuyện này cứ quyết định như thế đi"

Hắn thu dọn bát đĩa, vừa đi tới cửa, Triệu Linh Quân đột nhiên nói: "Chờ đã..."

Lâm Tú quay lại, tưởng nàng muốn từ chối.

Triệu Linh Quân nhìn Lâm Tú, ngập ngừng một hồi, nói: "Mì đó, còn nữa không?"

Lâm Tú quay lại bếp nấu thêm một bát mì cho nàng, bị Linh m nhìn thấy, thế là phải nấu thêm một bát nữa, đêm nay ánh trăng trông rất đẹp, nhìn hai tỷ muội cùng ngồi bên chiếc bàn đá ăn mì, trong lòng Lâm Tú có chút cảm giác hài lòng.

Mì nắm mà hắn nấu càng ngày càng ngon.

Bởi vì Tần Uyển thích ăn, đôi khi tu hành nửa đêm đói bụng, Lâm Tú sẽ nấu một bát mì nắm cho nàng, thậm chí hắn còn trồng một vườn rau sau hậu viện, dùng dị thuật hệ mộc nuôi trồng một số loại nắm, còn dùng năng lực chữa trị để dưỡng ẩm, món mì nấu từ loại nắm này rất thơm ngon, dùng đồ tự nhiên là tốt nhất.

Chỉ đáng tiếc, cho dù Lâm Tú có tốn bao nhiêu tâm tư, cũng không thể nấu ra được mùi vị giống như quán mì đó.

Hắn hoài nghi công thức bí truyền mà chủ tiệm đó bán cho hắn có phải còn giấu giếm gì không.

Vừa ăn, Linh m vừa ngưỡng mộ nói: "Tài nghệ nấu mì của người càng lúc càng giỏi rồi, sau này mỗi đêm ta đói bụng sẽ tìm người..."

Lâm Tú nhìn hai tỷ muội bọn họ, thở dài một hơi.

Hắn có chút xúc động, có phải cả đời này hắn nợ Triệu gia rồi không.

Một viên thủy tinh phách cấp bảy cũng đủ khiến dị thuật sư hệ thủy phát cuồng, nếu để lộ ra, e là Trương gia và Tống gia có khuynh gia bại sản, cũng phải giành mua cho được.

Bảo vật quý giá như vậy, hắn cứ như thế mà đưa cho Triệu Linh Quân.

Đưa cho tân nương đã bỏ trốn ngay trong đêm tân hôn của hắn.

Dù vậy, hắn vẫn bị Triệu Linh Quân nói bụng dạ hẹp hòi hay ghi thù.

Nếu hắn bụng dạ hẹp hòi thì trên thế giới này không còn người rộng lượng nữa.

Linh m liếc nhìn Lâm Tú và hỏi: "Người thở dài cái gì?"

Lâm Tú nói: "Ta đang nghĩ, có phải kiếp trước đã làm chuyện gì có lỗi với Triệu gia các người rồi không, kiếp này đến trả nên mới gặp phải hai người các người..."

Linh m lập tức nói: "Ta làm sao, người thành thân với người không phải ta, bỏ trốn trong đêm tân hôn cũng không phải ta..."

Triệu Linh Quân liếc nàng một cái, nói: "Nếu lúc đầu người giả là người thì tốt rồi..."

Nói đến chủ đề này, bầu không khí giữa ba người có chút khó xử, Lâm Tú lấy có nói: "Nhìn các người ăn ta cũng thấy đói rồi, ta đi nấu thêm một bát đây..."

Sau khi Lâm Tú rời đi, Linh m khẽ khịt mũi, nói: "Được rồi rồi còn khoe mẽ, nếu không phải cưới tỷ thì hẳn đâu có được hạnh phúc như bây giờ?"

Linh Quân nói: "Nhưng dù sao, chúng ta vẫn nợ hẳn quá nhiều"

Linh m nói: "Từ từ trả..."

Linh Quân liếc nàng ta một cái rồi nói: "Muội cảm thấy, là muội trả nhanh, hay là hẳn cho nhanh hơn?"

Linh m suy nghĩ một hồi, hình như là không trả hết được, đành bất lực nói: "Vậy thì muội còn có thể làm sao, không thể bảo muội lấy thân báo đáp chứ?"

Linh Quân nhìn nàng, nhàn nhạt nói: "Chỉ cần muội bằng lòng, dù sao ta cũng không phản đối..."

Linh m nhìn nàng, hơi sững sốt...

Vương Đô.

Đêm.

Lúc này đã là canh tư, màn đêm buông xuống vương đô chỉ còn lại sự tĩnh mịch, ngoại trừ thanh lâu còn náo nhiệt ra, đa phần mọi người đều đã chìm vào giấc mộng say rồi.

Ở một phủ đệ trong vương đô, một luồng nguyên lực khó mà giấu được đột nhiên lan rộng ra.

Lâm phủ, trong hai cung viện riêng biệt, hai lão bà đột nhiên mở to mắt, từ trên giường ngồi bật dậy, biểu cảm có hơi xúc động, lẩm bẩm nói: "Không muốn nhận mình già không được mà..."

Sư phụ của Triệu Linh Quân vội vàng bay ra ngoài sân, vẻ mặt đầy vui mừng.

Rất nhiều người giật mình tỉnh dậy từ trong mộng đẹp, mơ màng giây lát, rồi trở mình, tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Nhưng giữa những cánh cổng cao ấy, sóng gió đã ập đến.

"Có người đột phá cấp Thiên rồi?"

"Là ai?"

"Hoàng quốc công, Trịnh quốc công, hay là Trần quốc công..."

Động tĩnh này hiển nhiên là có người đột phá được cấp Thiên, nhiều người tỏ vẻ ngưỡng mộ, cấp Thiên là mơ ước mà bao nhiêu dị thuật sư muốn có, không biết lại có cường giả nào đạt được ý nguyện rồi?

Trương gia.

Hai bóng người đứng trong sân, một người là Định quốc công tóc bạc trắng, người kia trông càng già hơn, trên đầu chẳng được mấy sợi tóc, nếp nhăn trên mặt giống như vỏ cây, hai người cùng nhìn về một hướng, trong mắt ngoại trừ xúc động, còn có ngưỡng mộ.

"Là Triệu Linh Quân?"

"Ngoại trừ nàng ta, còn ai nữa."

"Nàng ta chỉ mới hai mươi mốt tuổi..."

“Ta sợ rằng ta sẽ là người đầu tiên trong lịch sử Đại Hạ, chuyện lần trước, Trương gia không nên nhúng tay...”

Chương 950: Đổi thái tử

Tổng gia.

Tổng quốc công nhìn về phía Lâm phủ, vẻ mặt cũng rất phức tạp, khoảng cách giữa người với người đôi khi thực sự khiến người ta thất vọng, sau hơn mười năm tu hành, đạt cấp Thiên khi chỉ hai mươi một tuổi, từ xưa đến nay tuyệt đối chưa từng có.

Tiết gia.

Tiết lão quốc công cũng lộ vẻ xúc động, cấp Thiên trẻ tuổi như thế, để cháu gái nhà mình làm thiếp, không uổng phí chút nào.

Cùng lúc đó, trong phủ Tề quốc công, hoàng cung, cũng tràn ngập ánh mắt kinh ngạc cùng ngưỡng mộ, nhìn về phía này.

Đông cung.

Thái tử bị đánh thức, ngồi dậy khỏi giường, thở từng hơi nặng nề.

Hắn để chân trần bước ra ngoài, nhìn thấy trong cung viện có một bóng người mặc đồ xám đang đứng, không kìm được hỏi:

"Tôn lão, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Lão giả áo xám đầy vẻ ngưỡng mộ, nói:

"Triệu Linh Quân cấp Thiên rồi..."

Nghe được tin này, thái tử đứng trong sân hồi lâu.

Triệu Linh Quân cấp Thiên rồi, chuyện này chẳng liên quan gì đến hắn.

Nhưng không biết tại sao, hắn lại có cảm giác sắp lâm vào đại nạn...

Trời vừa rạng sáng, chỉ vì một tin tức mà cả vương đô Đại Hạ được một phen náo động.

Triệu Linh Quân thăng cấp lên cấp Thiên.

Cấp Thiên hai mươi một tuổi!

Từ trước đến nay chưa từng có!

Cách đây không lâu, Đại U vừa mất mười vị nguyên lão cấp Thiên, một người hai mươi một tuổi như Triệu Linh Quân thăng cấp lên cấp Thiên, phải nói là song hỉ lâm môn...

Nhiều bá tánh ở vùng sâu vùng xa có thể không biết việc thăng cấp lên cấp Thiên ở tuổi hai mươi một là có ý nghĩa gì, nhưng bá tánh ở Vương đô không thể không biết, người thường dùng từ "thiên kiêu" để hình dung một thiên tài có thiên phú dị thuật xuất chúng, nhưng hai chữ "thiên kiêu" này, không thể hình dung cấp Thiên hai mươi một tuổi như nàng được nữa.

Đây đúng là kỳ tích.

Sáng sớm, trong cung đã cho người đến Lâm phủ, Triệu phủ truyền chỉ.

Võ An Hầu và Bình An Hầu đều được phong nhị đẳng công, từ khi Đại Hạ lập quốc đến nay chưa từng xảy ra chuyện này, Võ An Công và Bình An Công cũng là hai người hiếm có nhất Đại Hạ được phong làm công mà không dựa vào thực lực của bản thân.

Nhưng trong số các nhị đẳng công của Đại Hạ, không ai cảm thấy bất mãn.

Bởi vì bọn họ có một người con gái tốt, nàng dâu tốt.

Tài năng của Lâm Tú đương nhiên cũng là thiên kiêu trong thiên kiêu, nhưng vẫn chưa thể so sánh với Triệu Linh Quân, hôm

nay, hẳn chỉ có thể là tướng công của Triệu Linh Quân, không thể dùng tên của mình.

Cấp Thiên hai mươi một tuổi, với tốc độ thăng cấp này của nàng, chẳng bao lâu nữa Đại Hạ sẽ có một vị cấp Thiên thượng cảnh trẻ tuổi, đến lúc đó, Đại Hạ có thể lật đổ Đại U, trở thành quốc gia mạnh nhất đại lục!

Ngay khi tin tức được truyền ra, sứ quán các nước nháo nhào cả lên.

Các sứ thần Tây Vực, Bắc Mãng, Nam Việt lộ rõ vẻ vui mừng, sứ thần Đại U, Đại Thắng, Đại Lu, Đại La lập tức lên đường về nước, báo cáo thông tin chấn động này.

Người dân Đại Hạ vô cùng hưng phấn, đây chính là niềm tự hào của người dân Đại Hạ, hơn nữa từ trước đến giờ Lâm gia không cùng một giuộc với bọn quyền quý, một lòng với bá tánh, có thể nói là ánh sáng của Đại Hạ, bọn họ rất mong Lâm gia sẽ càng lớn mạnh hơn.

Còn đám quý tộc Vương đô, ngoại trừ thờ dài, còn có chúc mừng.

Nhờ có nhà họ Lâm mà hai năm qua đám quý tộc càng lúc càng khó yên, nhưng mà, chỉ cần bọn họ biết điều thì cũng có thể bình an vô sự, sống những ngày tháng thoải mái.

Bất kể là có ân oán với Lâm phủ hay không, Đại Hạ có thêm một vị cấp Thiên cũng là một chuyện tốt, trời vừa sáng, đám quý tộc chuẩn bị lễ vật, sai quản gia đưa đến Lâm phủ chúc mừng.

Phủ Vệ quốc công.

Kể từ đêm qua, Vệ quốc công vẫn cứ đứng lặng thính ở trong sân.

Sau khi trời sáng, tóc trên đầu lão ta đã bạc thêm rất nhiều.

Có lẽ lão ta sẽ không thể nào trả được mỗi thù giết con, sau khi thở dài một hơi, lưng lão ta hơi khom xuống, xua tay nói: "Chuẩn bị lễ vật đi..."

Hôm nay Lâm phủ rất náo nhiệt.

Triệu Linh Quân thăng cấp lên cấp Thiên, phụ thân và nhạc phụ cùng lúc được phong là nhị đẳng công, lúc đầu, Hạ Hoàng còn nói đùa rằng, nếu Lâm Tú có thể thăng cấp Địa thượng cảnh thì sẽ phong công cho Bình An Hầu, sau đó có thể hẳn đã quên mất chuyện này, nhưng lần này lại bù đắp.

Hơn nữa không phong thì thôi, đã phong là phong lên nhị đẳng công.

Bình An Công Lâm Đình khoác lên mình áo bào của quốc công, nhớ lại hai năm trước đây, con trai cười đùa nói với lão, muốn kiếm cho lão một chức nhị đẳng công, lúc đó, lão chỉ xem như một lời nói đùa không thực tế, bây giờ, lão chỉ còn một bước nữa là đến nhất đẳng công.

Lâm Tú hàn huyên với phụ mẫu và nhạc phụ nhạc mẫu, trong lòng cũng có chút vui mừng cho quyết định của mình.

Chương 951 → 1000

Chương 951: Đổi thái tử (2)

Đưa thủy tinh phách cấp bảy cho Linh Quân quả là một lựa chọn đúng đắn, về phần tu hành, trước giờ nàng chưa từng làm hấn thất vọng.

Chỉ đáng tiếc, hấn vừa vươn mình chưa bao lâu, đã bị nàng vượt mặt rồi.

Hơn nữa, tốc độ tu hành hiện giờ của Triệu Linh Quân không hề thua kém hấn, thiên phú khủng khiếp đó, sau khi đột phá cảnh giới thì có thể giúp nàng tu hành đến trạng thái đỉnh phong của cảnh giới này với tốc độ nhanh nhất.

Lâm Tú không những không nản lòng, ngược lại còn khơi dậy một chút tinh thần phấn đấu.

Như thế mới có tính khiêu chiến.

Hấn bước đến phòng Linh Quân, nàng đang ngồi thiền trên giường, ổn định cảnh giới vừa đột phá, thấy Lâm Tú đi vào, nàng khẽ lên tiếng: "Đa tạ."

Lúc này, một cảm giác hồ thẹn dâng lên trong lòng nàng.

Với tu vi của hấn, tốc độ tu hành của hấn, mấy tháng sau cũng sẽ gặp phải cản trở.

Nhưng hấn lại nhường cơ hội đột phá duy nhất cho nàng rồi.

Hấn cho nàng năng lực thứ hai, cho nàng cơ hội đột phá cấp Thiên, giúp phụ mẫu tiêu trừ bách bệnh, kéo dài tuổi thọ, thế mà nàng làm được gì cho hấn, ngoại trừ cho hấn nạp thiếp, thì chỉ có bỏ hấn đi trong đêm đại hôn...

Lâm Tú xua tay nói: "Có gì mà khách sáo, đều là người một nhà, người đột phá hay ta đột phá có gì khác nhau đâu."

Triệu Linh Quân nhìn Lâm Tú hỏi: "Chuyện của thái tử..."

Lâm Tú nghĩ ngợi nói: "Có thể bắt đầu chuẩn bị rồi"

Một năm trước, hai người đã giao ước, ngày cả hai đạt cấp Thiên, chính là lúc ra tay với thái tử.

Thái tử thì nhất định phải phế, nhưng không phải mang theo bốn cấp Thiên ép Hạ Hoàng hạ thánh chỉ, bất luận là Trương gia hay là Tống gia, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Dù sao thì Lâm Tú vẫn phải gọi Hạ hoàng một tiếng phụ hoàng, thật sự hắn không thể làm gian thần.

Hơn nữa, mặc dù Trương gia và Tống gia đang ở hoàng vị, lập trường khác hắn, nhưng đại lục đang trong thời kỳ rối loạn, những quý tộc này cũng là lực lượng quan trọng của Đại Hạ, Đại Hạ nội đấu, chắc chắn sẽ có nước nào đó vui như được mùa.

Vẫn phải tiến hành theo tuần tự, ít ra phải hỏi ý kiến Hạ Hoàng trước.

Ngự hoa viên.

Hạ Hoàng đang thưởng hoa cùng Thục phi, nghe nói Lâm Tú đã đến, đúng lúc đến giờ dùng thiện, nên bảo ngự thiện phòng mang đến một ít rượu nhắm, định cùng uống rượu với Lâm Tú trong đình nghỉ mát ở ngự hoa viên này.

Hắn nhấp một ngụm rượu, xúc động nói: "Cấp Thiên hai mươi một tuổi, đúng là chưa từng nghe, rốt cuộc người cưới thế tử như thế nào vậy..."

Lâm Tú nói: "Không phải bệ hạ bảo thần cưới sao."

Hạ Hoàng liếc hắn một cái, nói: "Người bót được lợi còn khoe mẽ đi, cưới Triệu Linh Quân người hồi hận sao?"

Lâm Tú kiên định nói: "Không hồi hận"

Sớm biết hôm nay, từ lúc đầu hắn đã không kháng cự, mà chọn mặc kệ.

Hạ Hoàng thở phào một hơi, nói: "Một là nương tử của người, một là người, là người mà tương lai Đại Hạ ta trông cậy nhất, kiếp này, có lẽ trăm có thể nhìn thấy ngày Đại Hạ vượt qua Đại U rồi..."

Lâm Tú mỉm cười nói: "Bệ hạ nhất định sẽ được nhìn thấy."

Hoàng Tiểu Long xúc động nói: "Trăm già rồi, càng lúc càng lực bất tòng tâm, tương lai của Đại Hạ phải nhờ các người thôi."

Lâm Tú lắc đầu và nói: "E là phải khiến bệ hạ thất vọng rồi, thần không ham quyền thế, định qua vài năm nữa sẽ đưa cả nhà quy ẩn sơn dã, không màng thế sự..."

Hạ hoàng nghe vậy liền sững sờ.

Cả nhà quy ẩn?

Không màng thế sự?

Vậy sao mà được chứ! Không nói tới hai cấp Thiên, cả nhà bọn họ là người như thế nào, đó là tương lai của Đại Hạ, nếu hắn đưa cả gia đình đi quy ẩn không màng thế tục, thế

thì địa vị của Đại Hạ chẳng phải bị hạ thấp, còn bị Đại U cuỗ lên đầu sao?

Tính nghiêm trọng của sự việc không chỉ dừng lại ở đó.

Mấy vị cấp Thiên của Đại Hạ đã dần dần già đi rồi, chẳng bao lâu nữa sẽ trở về với đất, bây giờ nếu mất đi cả nhà họ, e là Đại Hạ sẽ giống như Đại Thắng và Đại Lư, trở thành nỗi nhục của ngũ đại vương triều...

Hạ Hoàng vội hỏi: "Sao ngươi lại có suy nghĩ này, lẽ nào trăm chưa đủ tốt với các ngươi sao?"

Lâm Tú nói: "Bệ hạ rất tốt với thần, nhưng hoàng đế kế nhiệm của Đại Hạ thì chưa chắc, thái tử từng năm lần bảy lượt dồn thần và thê muội của thần vào chỗ chết, nề mặt bệ hạ, thần không tính toán nợ cũ với hần, nhưng Lâm gia cũng sẽ không trung thành với hần..."

Hạ hoàng im lặng một lúc, sau đó hỏi: "Ngươi đã biết rồi?"

Lâm Tú nói: "Thần xuất thân từ Thanh Lại Ti, tra án là thể mệnh của thần, thái tử đối kỵ, không biết bao nhiêu thiên tài đã thức tỉnh dị thuật hệ băng chết dưới tay hần, bệ hạ muốn truyền hoàng vị cho ai, thần là phận tôi tớ, không dám ý kiến, nhưng hần từng ra tay với Linh m, thần và thê tử không thể tha thứ được, đành phải ra quyết định như thế, mong bệ hạ tha thứ..."

Chương 952: Đổi thái tử (3)

Kỳ thực, Hạ hoàng cũng cực kỳ bất mãn với thái tử.

Hắn bất tài thì thôi, vậy mà còn thất đức, không những không có đức hạnh mà còn không có mắt nhìn, cùng lúc đắc tội với cả Lâm Tú và Triệu Linh Quân, nếu hắn không phải thái tử thì đã chết vô số lần rồi.

Từ lâu hắn đã muốn phế bỏ thái tử, nhưng vì Trương gia, hắn không thể ra tay.

Nhưng bây giờ xem ra, dường như không thể không phế thái tử...

Hạ Hoàng suy nghĩ một hồi rồi nói: "Thái tử quả thực khó mà kế thừa ngai vàng, giang sơn của Đại Hạ không thể bị hủy hoại trong tay hắn, hay là, các người giúp trẫm chen ép Trương gia, trẫm đổi thái tử?"

Không ngờ Hạ Hoàng lại dứt khoát như vậy, Lâm Tú có chút không phản ứng kịp.

Hắn chỉ vừa mới bắt đầu thăm dò ý của hắn thôi mà...

Lúc này, Hạ Hoàng nhấp một ngụm rượu, tiếp tục nói: "Không thể trọng dụng thái tử, Tề vương cũng là người rất tầm thường, bên cạnh trẫm chỉ có Tần vương, tài năng dị thuật của Chương Nhi là tốt nhất trong các vị hoàng tử, tính tình nó cũng nhân hậu, giao hoàng vị cho nó, trẫm rất an tâm, tiếc là nó thể cô lực mỏng, chẳng có ai chống lưng..."

Lâm Tú nhận ra, những gì hắn nghĩ đều bị Hạ Hoàng nói ra hết rồi.

Thật lâu sau, hắn mới hắng giọng nói: "Phía sau Tần vương có bộ hạ, thần, Minh

Hà và Lâm gia cũng sẽ mãi mãi đứng sau bệ hạ”

Hạ Hoàng thở phào nhẹ nhõm nói: “Có câu này của người, trăm yên tâm rồi...”

Sau khi dùng bữa xong, Lâm Tú thần thờ rời đi.

Trong ngự hoa viên, sau khi Lâm Tú rời đi, Hạ Hoàng và Thục phi nhìn nhau, hai người không nhịn được phì cười.

Sau khi ra khỏi cung, Lâm Tú luôn cảm thấy có điều gì đó không đúng, nhưng lại không tìm được có chỗ nào không đúng.

Sau khi bước ra khỏi cửa cung, phía xa xa có một bóng người đang bước xuống xe ngựa.

Thái tử vừa nhìn thấy Lâm Tú thì có hơi sững sờ, trên mặt cố rặn ra nụ cười, nói: “Chúc mừng Lâm phu nhân thăng cấp...”

Lâm Tú mỉm cười nói với hắn: “Đa tạ thái tử điện hạ”

Nụ cười của Lâm Tú rất dịu dàng, nhưng trong lòng thái tử lại rất sợ, có lẽ là do hắn từng làm ra chuyện trái lương tâm, chứng kiến Lâm phủ này càng lớn mạnh, hắn càng thêm sợ hãi, Lâm Tú mỉm cười với hắn một lần, hắn lo sẽ gặp ác mộng liên tiếp mấy ngày...

Sau khi rời cung, Lâm Tú không về nhà ngay, mà đi về phía phủ Tần vương.

Tuy Hạ hoàng cũng muốn hắn làm hoàng đế, nhưng đột nhiên vô cớ phế thái tử, nhường vị cho hắn, thì có hơi quá bất ngờ.

Ngay cả Trương gia và Tống gia cũng biết thông qua mọi cách để gây dựng thế lực cho thái tử và Tề vương, mới có thể đạt được

hoàng vị một cách danh chính ngôn thuận, trước mắt Lý Bách Chương ngoại trừ có một chút thiên phú dị thuật ra thì cảm giác không bằng thái tử và Tề vương.

Hắn phải có chút thành tích gì đó.

Nhân thời gian này, Lâm Tú cũng muốn nghĩ cách đột phá lên cấp Thiên, lỡ như đến lúc đó Trương gia và Tống gia tức nước vỡ bờ, hắn hợp sức với Linh Quân thì có thể ổn định bọn họ.

Tần vương phủ, khi Lâm Tú đi, Lý Bách Chương đang tu hành.

Nhìn thấy Lâm Tú, hắn ta có chút kinh ngạc: "Sao hôm nay rảnh rồi đến chỗ ta vậy?"

Trước đây khi hai người còn ở Dị Thuật Viện, có thể nói là như hình với bóng, sau này cũng cùng nhau uống rượu, hai người còn là người đồng đạo, hôn nhân đều không như ý, háo sắc như nhau...

Nhưng sau này, do cảnh ngộ khác nhau, hai người cũng ít uống rượu với nhau hơn trước.

Tài năng của Lâm Tú dần dần bộc lộ, trở thành tia sáng của Đại Hạ, quan trọng hơn là, hắn giống phụ hoàng, bên người luôn có mỹ nhân vây quanh, ai nấy cũng là thiên kiều, Lý Bách Chương cảm thấy mình không xứng ngồi chung với hắn.

Hắn liếc nhìn Lâm Tú hỏi: "Uống chút không?"

Lâm Tú xua tay nói: "Không cần, vừa rồi ở trong cung uống cùng bộ hạ rồi"

Lý Bách Chương thở dài trong lòng, quả nhiên, hắc và phụ thân mới là người có cùng điểm chung, hắc ta huyệt hăng, hỏi: "Vậy người tìm ta có chuyện gì?"

Lâm Tú nói: "Cũng không có chuyện gì lớn, phụ hoàng định đổi thái tử, người chuẩn bị sẵn tâm lý đi"

Lý Bách Chương ngơ ngác nhìn hắc: "2"

Triệu Linh Quân đột phá cấp Thiên lúc hai mươi một tuổi, điều này đã dẫn đến một cuộc tranh luận sôi nổi trong Đại Hạ, và cũng khiến Lâm gia vốn đã thu hút nhiều sự chú ý, một lần nữa trở thành tâm điểm của vương đô.

Nàng chính là cường giả cấp Thiên đầu tiên của Lâm gia, nhưng không phải là người cuối cùng.

Những ngày sau này, e là sẽ thường xảy ra chuyện như thế.

Vương đô là nơi tập hợp sứ giả của cả nước, chuyện này cũng lan rộng khắp đại lục với tốc độ rất nhanh.

Hoàng cung Đại La.

Người đàn ông trung niên vẻ mặt uy nghiêm, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía Đại Hạ, cấp Thiên hai mươi một tuổi, có ý nghĩa không hề tầm thường, tuy Đại La có rất nhiều người không muốn thừa nhận, nhưng người đó từng là hàng xóm mà bọn họ chẳng mấy coi trọng, bọn họ đang vực dậy từng ngày, dần dần đuổi kịp thậm chí là vượt qua bọn hắc, đây chính là sự thật không thể phủ nhận.

Chương 953: Đại U có khách

Trong một tòa cung điện khác, một nữ tử đang ôm một con gấu trắng, đôi mắt màu xanh lam của nàng ta đầy vẻ sùng bái, lâm lâm nói: "Không hổ là người...

Đại U, Nguyên Lão viện.

Tin tức từ Đại Hạ truyền đến khiến Nguyên Lão viện không thể không tổ chức một cuộc họp long trọng, tuy Đại U cũng có một cấp Thiên thượng cảnh, nhưng có thể mất đi bất cứ lúc nào.

Trong vòng vài ba năm, lão tổ tông có thể phù hộ cho Đại U.

Mười năm sau, nếu Đại U không có cấp Thiên thượng cảnh mới, có thể sẽ còn thua cả Đại La, bọn họ đã giữ vị trí bá chủ đại lục rất lâu rồi, tuyệt đối không cho phép quốc gia nào khiêu chiến hoặc đả động đến địa vị của bọn họ.

Sự đột phá của nữ tử đó buộc Đại U phải có hành động trước.

Trong Dịch Thuật Viện, Đạo Cách và Khoa Lâm vừa mới đại chiến một trận, sau khi bọn họ nghe được tin này thì bàng hoàng hồi lâu cũng chẳng thấy nói gì.

Sau khi đạt đến cấp Địa thượng cảnh, bọn họ vốn tưởng rằng sẽ có cơ hội vượt qua nữ tử Đại Hạ đó, sau đó thì nghe được tin nàng ta đột phá cấp Thiên...

Tốc độ tu hành này chỉ có thể dùng hai từ khủng khiếp để hình dung.

Bọn họ không muốn vượt qua Triệu Linh Quân nữa, chỉ có thể lấy lui làm tiến, biến Lâm Tú thành mục tiêu, tuy Lâm Tú cũng rất lợi

hại, nhưng sẽ không khiến người ta có cảm giác tuyệt vọng khó thể vượt qua.

Đạo Cách nhìn Khoa Lâm, hỏi: "Áo Thác lại đến Đại Hạ rồi?"

Khoa Lâm gật đầu, nói: "Quan hệ giữa hấn và Lâm Tú hình như khá tốt..."

Trên phố Đại Hạ.

Một vị công tử cầm theo một chiếc quạt thông thả di dạo trên phố, nhìn thấy một đôi nam nữ trông khá kỳ lạ, người nữ có mái tóc xoăn đen, đôi mắt màu hổ phách, hấn không nhìn được mà nhìn thêm một lúc.

Nhưng cái nhìn này đã khiến hấn như người mất hồn, không cẩn thận mà tông phải một cụ già.

Cụ già nhặt một đồng lê lên, vừa bị tông ngã, lê cũng rơi đầy ra đất, vị công tử đó lộ vẻ tức giận, theo thói quen nhấc chân lên, mắng: "Người không..."

Hấn vô thức muốn chửi một câu "Người không có mắt sao?", nhưng giật mình nghĩ lại bây giờ không giống trước đây, cái nhấc chân này có thể khiến hấn phải trả một cái giá đau đớn, hấn lập tức thu chân lại, mỉm cười nói: "Người không sao chứ, cụ già này, khi này đi đường ta không chú ý..."

Sau khi xin lỗi cụ già, để biểu thị thành ý, hấn còn mua hết số lê của cụ già.

Nữ tử kia nhìn nam nhân bên cạnh, hỏi: "Đây có thật là Đại Hạ không?"

Nam nhân nói: "Đương nhiên, ta đã đến đây ba lần rồi, đây là vương đô của Đại Hạ."

Nữ tử lắc đầu, xem ra những gì triều đình Đại U nói không đáng tin chút nào, bọn họ

nói bá tính Đại Hạ đều sống cực khổ, đám quý tộc ở đây có thể ngang ngược chèn ép bắt nạt bá tánh mà không chịu sự trừng phạt, nhưng những gì nàng ta nhìn thấy thì không phải như vậy.

Ở đây không có nô lệ, cũng không có quý tộc ức hiếp bá tánh, ngược lại, đám quý tộc lại rất lịch sự, cho dù đối xử với dân thường cũng rất nho nhã lễ phép, vậy là nàng ta bị triều đình Đại U lừa từ trước đến giờ sao.

Chỉ có đích thân đến đây, nàng ta mới tận mắt chứng kiến sự thật.

Ánh mắt nô lệ của Đại U trông rỗng và thần thờ, nhưng trong ánh mắt của bá tánh ở đây lại tràn ngập ánh sáng và hi vọng.

Đây là một đất nước đầy hi vọng.

Đúng lúc này, nam nhân bên cạnh đưa tay ra chỉ, nói: "Phía trước là nhà họ rồi..."

Lâm Tú đang tu luyện trong phòng, nghe thấy có khách đến thăm, vừa bước ra khỏi cung liền nhìn thấy gương mặt quen thuộc của Áo Thác, giống như nhìn thấy nguyên tinh đang phát sáng.

Hắn bước nhanh về phía trước, nói: "Lại đến so tài với ta sao, hay là lần này cược nhiều nguyên tinh một chút..."

Áo Thác vội xua tay, nói: "Không cược nữa, ta không phải là đối thủ của ngươi, ta đến để trả nguyên tinh cho ngươi."

Lâm Tú nhận chiếc hộp từ trong tay Áo Thác, phát hiện có một người đứng đằng sau lưng hắn không xa, nữ tử đó có một mái tóc xoăn rất đẹp, đôi mắt màu hổ phách vô cùng hấp dẫn...

Lâm Tú hơi sững sờ.

Công chúa Tác Phi Á?

Sao lại đến nơi này?

Sắc mặt của hắn lập tức trở lại bình thường, bình tĩnh hỏi: "Vị này là?"

Áo Thác giới thiệu: "Đây là Tác Phi Á, tỷ tử của ta, tỷ ấy muốn đến tham quan Đại Hạ, nên ta dẫn tỷ ấy cùng đi"

Tác Phi Á đưa tay về phía Lâm Tú, nói bằng giọng chuẩn Đại Hạ:

"Lâm, nghe danh đã lâu..."

Lâm Tú và Tác Phi Á nhẹ nhàng nắm tay, hắn vẫn luôn cảm thấy trong lời nói của nàng có gì đó.

Điều này khiến trong lòng của hắn có chút không chắc.

Tam công chúa Đại U, không có nguyên nhân, đến Đại Hạ làm cái gì?

Lẽ nào, nàng ta nhận ra hắn rồi?

Lâm Tú đúng là không thể chắc chắn, cho dù bình thường hắn đủ cẩn thận, phần lớn thời điểm đều sẽ dịch dung, nhưng một lần này, bỗng nhiên nguyên lực không cách nào khống chế được, tất cả năng lực mất đi hiệu lực, bao gồm cả dịch dung, hắn không chắc chắn công chúa Tác Phi Á có nhìn thấy rõ mặt hắn không.

Chương 954: Kế hoạch của nữ vương

Sau khi Áo Thác đưa cái hộp kia cho Lâm Tú, nói: "Trong này có mười viên nguyên tinh, ta không nợ gì ngươi nữa"

Thật ra Lâm Tú rất thương thức Áo Thác, mặc dù hắn chết vì sĩ diện, nhưng phương diện giữ chữ tín này đúng thật là không có gì để nói, vạn dặm đưa nguyên tinh, đây không phải là điều người bình thường có thể làm được.

Sau khi trả hết nợ, cả người Áo Thác nhẹ nhõm hẳn đi.

Mặc dù ở trong đó có tám viên nguyên tinh là hẩn mượn của tỷ tỷ, nhưng nợ tỷ tỷ có thể từ từ trả, nợ người khác, nhất định phải thanh toán trong khoảng thời gian nhất định, đây là vấn đề giữ chữ tín.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, hắn nói với Tác Phi Á: "Chúng ta đi thôi"

Tác Phi Á nói: "Đợi một chút, ta còn có lời muốn nói với Lâm"

Áo Thác nghe vậy sững sờ.

Tác Phi Á nhìn về phía Lâm Tú, hỏi: "Có thể nói chuyện một chút không?"

Lâm Tú nhìn Tác Phi Á một chút, nàng nói tiếng Đại Hạ không chỉ có chuẩn, mà dùng từ cũng rất chính xác, thậm chí còn biết nói một vài từ có cách dùng đặc biệt, hắn dẫn nàng đi vào một tòa cung điện, hỏi: "Ta và công chúa Tác Phi Á lần đầu gặp mặt, có lời gì để nói chứ?"

Tác Phi Á nhìn hắn, nói: "Không cần lo lắng, ta sẽ không tiết lộ thân phận của ngươi, cũng sẽ không nói ra bí mật của

người, ta chỉ là muốn gặp người một lần, hóa ra ở Đại Hạ xa xôi, cũng có người giống với chúng ta..." Lúc này, đương nhiên Lâm Tú biết, thân phận của hắn đã bại lộ rồi.

May mắn là, người biết được bí mật này, cũng là người đồng đạo với hắn.

Đồng bào có lẽ không thể tin, nhưng người có cùng chí hướng nhất định đáng để tin nhiệm.

Lâm Tú nhìn Tác Phi Á, nói: "Lý tưởng không phân biệt biên giới, bất luận là ở Đại Hạ, Đại U, Đại Thắng, Đại Lư, hay là Phù Tang, Ba Sa, không cần biết là nước lớn hay nước nhỏ, đều sẽ có người theo đuổi tự do và bình đẳng"

Tác Phi Á nói: "Nhưng mà, người như vậy vẫn là quá ít, cho dù liên hợp lại, cũng không thể thay đổi được gì"

Lâm Tú lắc đầu nói: "Đó là bởi vì không có sức mạnh tuyệt đối, nếu như công chúa Tác Phi Á là cấp Thiên thượng cảnh, là thủ tịch nguyên lão của Nguyên Lão Viện, là nữ vương Đại U, vậy thì cho dù người muốn giải cứu tất cả nô lệ Đại U, tạo ra một quốc gia tự do và bình đẳng chân chính, thì có ai sẽ phản đối người, ai có thể phản đối người?"

Tác Phi Á hơi sững sờ, cho đến bây giờ nàng cũng không nghĩ đến những thứ này.

Lâm Tú nhìn nàng, tiếp tục nói: "Chỉ dựa vào một người, một tổ chức, hoàn toàn đúng là không thay đổi được cái gì, nhưng một quốc gia, có thể thay đổi được rất nhiều chuyện..."

Dường như Tác Phi Á có điều gì đó suy nghĩ, trong đôi mắt màu hổ phách, dần dần hiện ra ánh sáng.

Lâm Tú nói ngắn gọn mấy câu, đã mở ra cho nàng một cánh cửa sổ, lần đầu tiên nàng ý thức được, hóa ra còn có thể như thế?

Chỉ dựa vào một người, dựa vào tổ chức "Lương Hỏa", hoàn toàn đúng là không thay đổi được Đại U, nhưng nếu như nàng là thủ tịch nguyên lão, là nữ vương Đại U, vậy thì tất cả sẽ không giống nữa.

Nàng chỉ cần ban bố một pháp lệnh, là có thể hủy bỏ được chế độ nô lệ của Đại U.

Cũng chỉ cần một pháp lệnh, là có thể thay đổi được thói quen quý tộc sẵn người.

Nếu không khuyên được Nguyên Lão Viện, vậy thì nàng sẽ chấp chương Nguyên Lão Viện.

Nguyên lực trong cơ thể nàng cuộn cuộn, nắm chặt tay Lâm Tú, nói: "Cảm ơn người, Lâm..."

Lần nắm tay này rất có ý nghĩa, là tư tưởng chủ nghĩa quốc tế va chạm và giao hòa, nếu như không phải Linh m, Tần Uyển, Ngưng Nhi, đứng ở đầu tường cách đó không xa nghe lén, thậm chí Lâm Tú còn muốn cho Tác Phi Á một cái ôm thật lớn.

Một hồi lâu sau, hai người từ trong tòa cung điện đi ra.

Về mặt Áo Thác nghi hoặc, hẳn không biết Tác Phi Á tỷ tỷ và Lâm Tú có cái gì để nói, lúc trước bọn họ lại không quen biết.

Tác Phi Á đi đến trước mặt Áo Thác, nói: "Đệ về trước đi, tỷ còn phải ở lại chỗ này một thời gian"

Lời này vừa nói ra, Áo Thác sùng sốt, Lâm Tú cũng sùng sốt.

Tác Phi Á nhìn Lâm Tú, nói: "Ta muốn nghiêm túc tìm hiểu Đại Hạ một chút, có thể sẽ làm phiền nhà ngươi một thời gian, Lâm, hẳn là ngươi sẽ không để ý chứ?"

Nàng đã nói như vậy rồi, Lâm Tú còn có thể nói để ý sao?

Hắn chỉ cười nói: "Đương nhiên không rồi, ở chỗ này có rất nhiều phòng, thêm một công chúa Tác Phi Á cũng ở được..."

Lúc Áo Thác đến là hai người, thời điểm ra về lại là một người.

Hắn không thể nào vút bỏ Tác Phi Á ở đây, một mình trở về Đại Ú, vậy nên đành phải tạm thời ở lại sứ quán, đợi nàng cùng trở về.

Sắp xếp xong chỗ ở cho Tác Phi Á, Lâm Tú rời khỏi chỗ ở của nàng, đi ra bên ngoài, vừa đúng lúc đón nhận ánh nhìn chăm chăm của mấy cô gái, nhìn biểu cảm vi diệu của đám người Tần Uyển, Lâm Tú hết đường chối cãi.

Chương 955: Kế hoạch của nữ vương (2)

Khác với Minh Hà lúc trước, giữa hấn và Tác Phi Á là vượt qua giới tính, vượt qua quốc tịch, là tình hữu nghị đơn thuần kiên cố giống như sắt thép.

Hấn cũng đã từng có dạng hữu nghị này với A Kha.

Mãi đến khi hấn nhìn thấy mặt trăng của A Kha.

Cũng là công chúa của năm vương triều lớn, mục đích của Tác Phi Á ở lại nơi này, khác với Na Tháp Toa lúc trước.

Na Tháp Toa là vị thám thính bí mật của Lâm gia, mỗi ngày ở cùng với mấy nữ tử, Tác Phi Á rất ít khi ở lại Lâm gia, vừa mới sáng sớm, nàng đã rời khỏi Lâm phủ, đến khuya mới về.

Suối cả ngày, nàng đều ở bên ngoài điều tra nghiên cứu, ngoại trừ quan sát cuộc sống của bách tính vương đô, thói quen quyền quý, thậm chí còn đi thực tế đến thăm viếng thôn xóm bên ngoài vương đô.

Những ngày này thường xuyên có thể nhìn thấy, một nữ tử dị vực phong tình trẻ tuổi, ngồi xổm ở đồng ruộng, hỏi thăm bách tính Đại Hạ, ăn có no không, mặc có ấm không, mùa đông có củi đốt không, có bị quyền quý bắt nạt không...

Người không biết, còn tưởng rằng là khâm sai trong triều đi thể nghiệm và quan sát dân tình.

Nói đến những thứ này, bách tính giống như cái hộp trò chuyện mở ra, mở ra rồi thì không khép lại được.

Hơn hai năm qua, dường như cách một đoạn thời gian Đại Hạ sẽ biến thành dạng này, trước kia bách tính chỉ cần nghe thấy quyền quý là biến sắc, chịu bắt nạt, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn tức giận im hơi lặng tiếng, về sau bởi vì một người xuất hiện, tất cả đã thay đổi...

Từ khi hấn lôi kéo công tử quyền quý lớn nhất vương đô đi dạo phố, đến Giang Nam trùng trì tham quan ác bá, rồi lại đến Đông Hải thanh tẩy Trấn Hải quân, bao gồm cả con trai của Quốc công cấp Địa thượng cảnh, hơn trăm cái đầu người rơi xuống, ngoài việc hoàn toàn trấn trụ các quyền quý, thì cũng nhắc lên một làn gió cải chính mạnh mẽ...

Đại Hạ hiện tại, ác bá ức hiếp bá tính đã mai danh ẩn tích, các quyền quý cũng khiêm tốn làm việc, tất cả những điều này, đều phải cảm tạ Lâm gia.

Lâm phủ, sau khi trải qua nửa tháng thăm viếng, da thịt trắng nõn của Tác Phi Á đều đã có chút rạm nắng, nhưng con mắt nàng, lại trở nên càng thêm sáng rõ.

Những ngày này, nàng nhìn thấy rất nhiều thứ, cũng học được rất nhiều điều.

Đương nhiên, quan trọng nhất là, Lâm Tú dạy nàng rất nhiều, muốn một lần thay đổi toàn bộ Đại U là không thể được, cũng không thực tế, đầu tiên nàng có thể làm từ một quận làm lên, các quận dọc đường vây quanh vương đô.

Đương nhiên, quan trọng nhất là, vẫn phải cố gắng tu hành.

Thực lực là cơ sở của tất cả, sau khi nàng có thực lực tuyệt đối, nàng sẽ có được quyền lên tiếng tuyệt đối.

Trên đường về Đại U, Áo Thác nhìn một chút Tác Phi Á ở bên cạnh, ngoại trừ ở Đại Hạ có hơi rậm đen một chút, thì hẳn vẫn luôn cảm thấy trên người nàng còn có điều biến hóa khác nào đó.

Một hồi, bỗng nhiên Tác Phi Á nhìn về phía Áo Thác, hỏi: "Áo Thác, tỷ tỷ đối với đệ như thế nào?"

Áo Thác nghĩ nghĩ, nói: "Rất tốt, nếu như tám viên nguyên tinh kia không cần trả, vậy thì còn tốt hơn..."

Tác Phi Á cười cười, nói: "Đệ là đệ đệ ruột của ta, mấy viên nguyên tinh tính là cái gì, chỉ cần về sau đệ nghe lời của ta, mấy nguyên tinh kia đều không cần trả lại cho ta..."

Áo Thác nhìn nụ cười của nàng, bỗng nhiên phát giác ra được một loại dự cảm không ổn, sau khi suy nghĩ kỹ càng một chút, nói: "Đệ cảm thấy, làm người vẫn là phải giữ chữ tín, cho dù tỷ là tỷ tỷ của đệ, nhưng mà là đệ mượn đồ vật của tỷ, nên trả lại cho tỷ..."

Tác Phi Á nói: "Ý của đệ là, đệ sẽ không nghe lời của tỷ?"

Áo Thác kiên định nói: "Đệ sẽ không vì mấy viên nguyên tinh bán đứng linh hồn..."

Tác Phi Á thản nhiên nói: "Nếu như Đại Cách và Khoa Lâm biết, trận thi đấu lần trước, là đệ bán rẻ bọn họ..."

Áo Thác ngay thẳng nói: "Tỷ là tỷ tỷ thân yêu nhất của đệ, cho dù không có mấy viên

nguyên tình kia, đệ cũng tình nguyện nghe lời tổ...”

Sau khi đưa tiễn Tác Phỉ Á, chuyện của Thanh Liên giáo cũng nên đưa vào danh sách quan trọng.

Suy tính phương diện thời gian, cho dù Bồ Lai Nhĩ có đi chậm, thì có lẽ bây giờ cũng đã đến Đại Hạ, đã đến lúc liên lạc với bọn họ rồi.

Tổ chức này giống như Thiên Đạo Minh thần bí, thành viên trải rộng Đại Hạ, bất kỳ một thương nhân, một nông hộ nào, thậm chí là thân hào nông thôn gia tộc quyền thế, cũng có thể bị Thanh Liên giáo thâm nhập.

Lúc còn ở Đại U, Lâm Tú đã biết được tình hình cơ bản của tổ chức này, Thanh Liên giáo có một giáo chủ, hai phó giáo chủ, mười đại Hộ Giáo Pháp Vương, tiếp đó chính là giáo chúng bình thường.

Trên danh nghĩa, Thanh Liên giáo là giáo chủ đứng đầu, nhng thật ra chấp chương Thanh Liên giáo, vẫn luôn là đặc sứ bản thổ Đại U phái đến, phần lớn tiền vốn giáo này chiêu mộ giáo chúng, lập kế hoạch hành động đều đến từ Đại U.

Chương 956: Thanh Liên giáo, tập kết!

Giáo chúng Thanh Liên giáo, chẳng qua là một đám ô hợp, chỉ cần giải quyết những cao tăng kia, mất đi sức mạnh tập trung, vậy thì tự tổ chức này sẽ tán loạn.

Tổng đàn Thanh Liên giáo thiết lập ở phủ Đông Hải.

Nơi đó cách xa triều đình Đại Hạ, lại có Hải tộc làm loạn, là nơi thích hợp nhất để đục nước béo cò.

Nửa tháng trước, Lý Bách Chương được Hạ Hoàng bổ nhiệm làm tướng Trấn Hải quân quân mới, thay vị trí của tướng Trấn Hải quân ban đầu, đã bắt đầu đi về phủ Đông Hải, chinh đồn lại Trấn Hải quân.

Trấn Hải quân là một cỗ sức mạnh không nhỏ, mặc dù đã từng bị quyền quý thâm nhập, từng làm nhiều chuyện bẩn thỉu, nhưng phần lớn quân sĩ đều là do triều đình dùng vàng ròng bạc trắng chiêu lãm từ dân gian đến, sau khi chấn chỉnh, vẫn là lực lượng quan trọng phòng vệ Hải tộc.

Đối với điều này, các quyền quý vương đô, ngược lại không có phản ứng gì quá lớn.

Một là, đoạn thời gian kia, tiêu điểm của vương đô là Triệu Linh Quân bước vào cấp Thiên, những chuyện khác đều lộ ra không đáng giá nhắc đến.

Thứ hai, Thái Tử và Tề Vương phòng bị lẫn nhau, cho đến bây giờ vẫn luôn không để Tần Vương vào trong mắt, cho dù hẳn có được Trấn Hải quân, nhưng đối với vị trí của bọn họ, cũng không tạo ra được bất luận giao động gì.

Tác Phi Á về đến Đại U ngày thứ hai, Lâm Tú đã đưa người nhà đi đến Giang Nam.

Quý phi nương nương cũng lấy lý do thăm viếng, ngồi thuyền của Lâm gia trở lại Mộ Dung gia.

Lâm Tú để các nữ tử kia ở lại phủ Giang Nam tu hành, còn bản thân một mình đi đến phủ Đông Hải.

Phủ thành Đông Hải, có một thanh niên tóc vàng, lông mày đậm, đi ở trên đường phố, thính thoảng sẽ có bách tính liếc nhìn một cái, phủ Đông Hải gần bờ biển, thường xuyên có thương nhân nước khác đi thuyền đến đây làm ăn, những người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, trang phục kỳ dị, ngày thường bọn họ cũng đã nhìn thấy nhiều.

Sau khi đi dạo một vòng trên đường phố, thanh niên tóc vàng đi vào một tòa tửu lâu nào đó.

Lúc này là giờ chính ngọ, kinh doanh của tửu lâu rất tốt, chương quỹ nâng cái bụng to lớn, uể oải ngồi trong quầy, nhàm chán gảy bàn tính, lúc này, một bóng người đi đến trước quầy hàng.

Chương quỹ lơ đãng ngẩng đầu nhìn một chút, mí mắt không khỏi nháy lên, nhiệt tình hỏi: "Vị khách nhân này ăn cơm hay là ở trọ?"

Thanh niên tóc vàng dùng tiếng Đại Hạ không quá chuẩn nói:

"Muốn một gian phòng tốt nhất, lấy mấy món ăn ngon nhất ở chỗ các người ra đây."

Chương quỹ chạy ra khỏi quầy hàng, hấp tấp nói: "Mời ngài đi theo ta..."

Bộ dáng ân cần của chương quỹ béo mập khiến cho đông đảo thực khách ngồi ở đại đường tửu lâu bất mãn, có người nhếch miệng, hừ lạnh nói: "Tên khốn nạn này, ngày thường đối với chúng ta nhìn cũng không nhìn nhiều thêm một chút, nhìn thấy người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, giống như là gặp cha ruột vậy, cúi đầu khom lưng, gọi một cái là ân cần..."

Có thực khách lắc đầu nói: "Hắn đối với cha ruột hắn, cũng chưa từng khách khí như thế"

Có người cả thán nói: "Đám gia hỏa này, ngày bình thường vênh váo đắc ý, ở trước mặt người nước ngoài thì lập tức biến thành nô tài, có phải là bọn họ cũng cảm thấy, mặt trắng ở nước khác cũng tròn hơn so với chỗ chúng ta không..."

Dưới sự hướng dẫn của chương quỹ béo mập, Lâm Tú đi đến một gian phòng nào đó, vỗ thẻ bài lên trên bàn.

Chính diện lệnh bài là một con hùng ung đang giương cánh muốn bay, mặt sau khắc một đoá hoa sen nổi, chương quỹ mập dùng hai tay nâng lệnh bài kia lên, cuối cùng hai đầu gối kia quỳ xuống, hai tay nâng tấm lệnh bài lên trả lại, cung kính nói:

"Thuộc hạ tham kiến đặc sứ!"

Lâm Tú nhìn chương quỹ mập này, hỏi: "Thân phận của ngươi là gì?"

Chương quỹ mập cung kính nói: "Thuộc hạ là Hộ Giáo Pháp Vương thứ bảy của Thanh Liên giáo."

Năng lực của Tác Phi Á, ngoại từ có thể chế tạo ra một mảnh cấm vực nguyên lực ra,

còn có thể cách không gian cảm nhận được đẳng cấp nguyên lực của người khác.

Ở phủ Đông Hải xa xôi, chuông quỹ một nhà tiểu lâu, thế mà lại có thực lực cấp Địa, rõ ràng cũng là cao tầng trong giáo.

Chuông quỹ mập quỳ trên mặt đất, nói:
"Chúng ta ở đây đợi đặc sứ đã lâu.

Lâm Tú hỏi: "Những người khác đâu?"

Chuông quỹ béo nói: "Giáo chủ và hai vị phó giáo phủ ở ngay trong phủ Đông Hải, những Hộ Giáo Pháp Vương khác, đang chuồng quản giáo vụ ở phủ chủ, hôm nay đặc sứ đến đây, nhất định là các nguyên lão có gì phân phó đúng không?"

Lâm Tú gật nhẹ đầu, nói: "Lần này, đúng là Nguyên Lão Viện có nhiệm vụ quan trọng giao cho các người, lập tức triệu tập tất cả Hộ Giáo Pháp Vương đến phủ Đông Hải, nếu như có thể làm tốt chuyện lần này, về sau các người đều có thể di cư đến Đại U, hít thở bầu không khí của Đại U...

Mặt chuông quỹ mập lộ ra vẻ kích động, nói: "Thuộc hạ lập tức đi làm.

Chương 957: Thanh Liên giáo, tập kết! (2)

Triệu tập tất cả Hộ Giáo Pháp Vương đến đây, cần phải có thời gian nhất định, đầu tiên Lâm Tú gặp giáo chủ Thanh Liên giáo và hai vị phó giáo chủ.

Hai vị phó giáo chủ, cũng đều có tu vi cấp Địa, hơn nữa không phải là loại mới bước vào cấp Địa kia, đại khái trình độ ở bên trên Trương Nhân và Tổng Ngọc Chương, điều làm cho Lâm Tú bất ngờ nhất, chính là giáo chủ Thanh Liên giáo.

Vị lão giả này, thế mà lại có tu vi cấp Địa thượng cảnh.

Mà nhìn ở bên trên tướng mạo, Thanh Liên giáo từ giáo chủ, phó giáo chủ, cho đến xuống dưới là Hộ Giáo Pháp Vương, đều là gương mặt Đại Hạ, hơn nữa mục đích của những người này, không giống với Thiên Đạo Minh, không phải vì chính nghĩa, cũng không phải vì bách tính, đơn thuần là nhận được lợi ích của Đại U, đồng thời có được một loại hứa hẹn nào đó, hoàn toàn là đảng phản quốc.

Sẽ có một ngày, nếu như Đại U đánh đến Đại Hạ, bọn họ nhất định sẽ tranh cướp giành giật làm người dẫn đường cho những người kia.

Đường đường là cường giả cấp Địa thượng cảnh, ở trước mặt Lâm Tú, thế mà lại không có bất kỳ ngạo khí nào của cường giả, một bộ dáng vẻ khúm núm, cong lưng uốn gối.

Lâm Tú đến đây ngày đầu tiên, mấy người đã nhao nhao tặng hậu lễ đến, trong lời nói hi vọng đợi ngày sau đến Đại U, Lâm Tú có thể chiếu cố bọn họ nhiều một chút, buổi

tối, còn đưa hai nữ tử trẻ tuổi vào gian phòng của hắn.

Cho dù dáng vẻ của hai nữ tử kia không tệ, nhưng Lâm Tú vẫn để cho các nàng ra ngoài.

Bản thân hắn ở trong nhà đều đã không đủ giao nộp rồi, làm gì có chỗ dư thừa cho nữ nhân ở ngoài, cho dù thân thể có tốt như thể nào đi chăng nữa, thỉnh thoảng cũng phải để cho bản thân nghỉ một chút, hưởng chí, bây giờ, hắn cũng không phải hai năm trước, những người dong chi tục phần này, căn bản không lọt nổi vào mắt xanh của hắn.

Nhìn hai nữ tử bị trả về, mấy người Thanh Liên giáo hiểu rõ, vị đặc sứ này không giống với những người đời trước, không phải là quá tham mê nữ sắc.

Bởi vì lo lắng bị triều đình Đại Hạ một mẻ hốt gọn, lúc trước rất ít khi xuất hiện tình huống tất cả cao tăng của Thanh Liên giáo tập kết lại, từ trong lời nói của đặc sứ, bọn họ nghe ra được, nhiệm vụ lần này rất quan trọng.

Nghĩ lại cũng phải, trước đây không lâu Đại U bị thương nặng, đoạn thời gian trước, Đại Hạ lại xuất hiện cấp Thiên trẻ tuổi nhất từ trước đến nay, rất có thể Đại U phải có hành động.

Giáo chủ Thanh Liên giáo nói: "Truyền tin cho tất cả Hộ Giáo Pháp Vương, trong vòng mười ngày không đến nơi, xử trí theo giáo quy!"

Mấy phủ ở duyên hải, là phạm vi thể lục của Thanh Liên giáo, những Hộ Giáo Pháp Vương còn lại, cho dù không ở phủ Đông

Hải, thì cũng là ở mấy phủ xung quanh, trong vòng mười ngày, đủ để bọn họ chạy đến nơi này.

Sau đó mấy ngày, dưới sự dẫn đầu của các vị cao tăng Thanh Liên giáo, một vài giáo chúng quan trọng cũng đều chuẩn bị hậu lễ đến tiếp hấn.

Những người này, có phú thương của phủ Đông Hải, cũng có gia tộc quyền thế bản địa, bởi vì vốn dĩ thân phận không thể lộ ra ngoài ánh sáng, cho nên bình thường bọn họ làm việc cũng tương đối ít nổi danh, ngược lại trốn thoát được sự thanh tẩy của Trương gia và Tổng gia.

Tiền vốn của Thanh Liên giáo, có một bộ phận lớn là Đại U cung cấp, một phần khác, thì là do những người này cung cấp.

Đại U hứa hẹn với bọn họ, đợi đến sau khi Đại U xử lý được Đại Hạ, các phủ Đại Hạ, đều sẽ trở thành từng tiểu quốc, mà bọn họ, chính là chủ nhân của những tiểu quốc kia.

Giáo chủ Thanh Liên giáo cho những Hộ Giáo Pháp Vương kia thời gian mười ngày, thực tế chỉ dùng bảy ngày, bọn họ đã chạy đến được phủ Đông Hải.

Ban đêm, trong một tửu lâu nào đó của phủ Đông Hải, Tửu lâu lấy lý do sửa sang, mấy ngày trước đó đã dùng kinh doanh, nhưng tối nay, trong đại sảnh tửu lâu lại có một đám người tập trung dưới một mái nhà.

Một vị giáo chủ Thanh Liên giáo, hai vị phó giáo chủ, mười vị Hộ Giáo Pháp Vương, cùng với mấy vị giáo chúng quan trọng

trong giáo đều ở nơi này, chờ đợi đặc sứ đại nhân tuyên bố nhiệm vụ mới.

Khi một người cuối cùng từ bên ngoài đi vào, sau khi đóng cửa lớn lại, giáo chủ Thanh Liên giáo đi đến trước mặt một vị nam tử tóc vàng, nói: "Khởi bẩm đặc sứ, dựa theo phân phó của ngài, chúng ta đã tập kết xong"

Hắn vừa mới nói xong, bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

Bầu không khí trong phòng ngưng trệ, giáo chủ Thanh Liên giáo hỏi: "Còn có người chưa đến?"

Đám người liếc mắt nhìn nhau, đều lắc đầu.

Giáo chủ Thanh Liên giáo trầm giọng: "Ai vậy?"

Bên ngoài truyền đến một âm thanh trẻ tuổi: "Người ở bên trong nghe đây, các ngươi đã bị bao vây, tốt nhất đừng phản kháng, giờ tay chịu trói..."

Chương 958: Thanh Liên giáo, tập kết! (3)

Sắc mặt giáo chủ Thanh Liên giáo trầm xuống, nói: "Không hay rồi, có người tiết lộ tin tức, hai vị phó giáo chủ, các người yểm hộ đặc sứ rút lui, những người khác theo ta xông ra ngoài!"

Nơi này có một vị cấp Địa thượng cảnh, hơn mười vị cấp Địa hạ cảnh, ở phủ Đông Hải, căn bản chính là sự tồn tại vô địch, cho dù là Trấn Hải quân cũng không cần phải sợ.

Thân thể của hắn, bao trùm một tầng thổ giáp, dẫn đầu xông ra ngoài.

Oành!

Cửa lớn tửu lâu trực tiếp bị hắn đập nát, đường phố ở bên ngoài, tất cả đều là thân ảnh mặc áo giáp, sắc mặt của hắn tràn đầy căng thẳng cực độ, thế mà lại thật sự là Trấn Hải quân...

Rốt cuộc là ai đã tiết lộ tin tức?

Nhưng rất nhanh, hắn đã nhẹ nhàng thở ra.

Nếu như là Trấn Hải quân lúc trước, hắn còn có chút e ngại, dù sao thực lực của vị Vệ gia kia không yếu, nhưng bây giờ bên trong Trấn Hải quân lại không có cường giả cùng cấp với hắn, hắn căn bản không cần phải sợ.

Trong lòng vừa mới xuất hiện ý nghĩ này, bỗng nhiên hai đầu gối của hắn mềm nhũn, trực tiếp quỳ rạp xuống đất, trên lưng giống như là bị một tòa núi lớn đè xuống, hắn căn bản không đứng thẳng được.

Hắn muốn đột thổ chạy trốn, nhưng thân thể căn bản không chịu nghe không chế.

Giáo chủ Thanh Liên giáo khó khăn ngắc đầu, nhìn về một lão bà bà đứng phía trước đám người, ánh mắt dò dẫm.

Cấp Thiên!

Cùng lúc đó, những Hộ Giáo Pháp Vương đi theo hẩn lao ra kia, cũng đều bị cỗ áp lực to lớn này ép nằm trên mặt đất không thể động đậy được, mười mấy người Trần Hải quân xông lên, dùng xích sắt trói hết đám người bọn họ lại.

Lúc này, cửa sau của tửu lâu, hai tên phó giáo chủ nào còn quan tâm được đặc sứ cái gì, trong lúc tranh nhau chạy trốn, bỗng nhiên đều bị một đòn tấn công nặng, nhất thời cả người mất đi ý thức, ngất xỉu ngã xuống đất.

Khuôn mặt Lâm Tú biến hóa một hồi, khôi phục lại dáng vẻ vốn có, sau đó chậm rãi thay một bộ quần áo, vác theo hai người, xuyên qua tửu lâu, ném bọn họ trước mặt những đồng bạn Thanh Liên giáo kia.

Đứng trước tửu lâu, Lâm Tú và Lý Bách Chương hai mắt nhìn nhau, đến bây giờ vẫn có chút khó có thể tin được.

Trước kia hai người từng nói đùa, nếu như hẩn làm Hoàng đế, sẽ để cho Lâm Tú muốn cưới ai thì sẽ cưới người đó, Lâm Tú cũng nói, nếu như hẩn có đủ thực lực, sẽ để cho hẩn ta lên làm Hoàng đế.

Lúc đó hẩn tưởng chỉ là đùa giỡn.

Không ngờ được Lâm Tú làm thật...

Một đám cao tăng Thanh Liên giáo, mãi đến khi bị Trần Hải quân dẫn đi, cũng không biết là ai đã tiết lộ tin tức bọn họ tập hợp.

Tập hợp bí mật như thế, tại sao lại hấp dẫn sự chú ý của Trần Hải quân đây?

Thậm chí Trần Hải quân còn đặc biệt điều đến một vị cường giả cấp Thiên, rõ ràng là chuyên đến vì giáo chủ cấp Địa thượng cảnh, nói cách khác, hành động của bọn họ, đã sớm nằm trong sự khống chế của Trần Hải quân.

Không có gì nghi ngờ, trong giáo có nội ứng, mà rất có thể là nằm ngay trong bọn họ.

Ở bên trong nhà ngục của Trần Hải quân, một tên phó giáo chủ của Thanh Liên giáo tỉnh lại, bỗng nhiên ý thức được cái gì đó, nhìn xung quanh bốn phía nói: "Đặc sứ đâu?"

Tụ hợp xảy ra biến cố, toàn bộ cao tầng sa lưới, vừa rồi đám người này vẫn luôn ở trong trạng thái sợ hãi, lúc này mới phát hiện, đặc sứ Đại U phái đến, thế mà lại không có ở đây.

Một tên Hộ Giáo Pháp Vương nói: "Lẽ nào đặc sứ trốn thoát rồi?"

Giáo chủ Thanh Liên giáo đã ý thức được cái gì đó, trầm mặt nói:

"Không thể nào!"

Trần Hải quân bao vây nơi đó cực kỳ chặt chẽ, còn có một vị cường giả cấp Thiên đứng ở bên cạnh nhìn, cho dù đặc sứ có thực lực cấp Địa thượng cảnh thì chấp cánh cũng khó thoát.

Lúc này, mọi chuyện đã rất rõ ràng rồi.

Đặc sứ chính là nội ứng, nội ứng chính là đặc sứ.

Từ lúc ban đầu hấn triệu tập tất cả cao tăng Thanh Liên giáo, mọi chuyện đã thể hiện rõ ràng sự kỳ quặc, chỉ là gương mặt kia của hấn, còn có lệnh bài đặc biệt của đặc sứ Thanh Liên giáo, căn bản không có người nào hoài nghi hấn.

Từ đầu đến cuối, đặc sứ đều muốn sau khi tập hợp bọn họ lại, một mẻ hốt gọn.

Lẽ ra bọn họ không nên lỗ mǎng tập hợp.

Nhưng người nào có thể ngờ được, đặc sứ đến từ Đại U lại là nội ứng?

Loại khả năng này, giống như là loại Hoàng đế Đại Hạ là minh chủ Thiên Đạo Minh vậy.

Giáo chủ Thanh Liên giáo có thể nào cũng không ngờ được, những năm gần đây hấn cẩn thận từng li từng tí, không để bị triều đình Đại Hạ bắt được, thế mà cuối cùng lại chết ở trong tay người một nhà.

Càng làm cho trong lòng hấn sợ hãi hơn chính là, không biết nguyên nhân gì, thế mà hấn lại mất đi năng lực, hấn nhớ mang máng, có người đặt tay lên trái vai hấn, lúc quay đầu, lại không thấy cái gì cả...

Chương 959: Lại đến Hải tộc

Lý Bách Chương cũng không có ngờ được, hắn nhìn Lâm Tú, vô cùng nghi ngờ hỏi: "Người làm thế nào để tập hợp được bọn họ lại cùng một chỗ?"

Lâm Tú vỗ vỗ bờ vai hắn, nói: "Chuyện này người đừng quản, thậm chí bọn họ cho tốt, sẽ còn có thu hoạch không nhỏ"

Một mẻ hốt gọn cao tầng Thanh Liên giáo quấy rối triều đình mấy chục năm, đương nhiên là một công lao lớn, sau đó tiếp tục đào sâu những Hộ Giáo Pháp Vương kia, những giáo chúng quan trọng phía dưới bọn họ, cũng là ẩn núp nhân tố bất ổn, một khi Đại U xâm lấn, sợ rằng sẽ lập tức phản quốc phản chiến.

Chuyện này làm xong, tuyệt đối là một công lao lớn bằng trời, đủ để hắn thể hiện nổi bật trước mặt bách tính và triều đình.

Đúng như Lâm Tú đã dự đoán từ trước, một khi tin tức tất cả cao tầng của Thanh Liên giáo bị Trấn Hải quân một lưới bắt hết truyền ra, đã khiến toàn bộ vương đô bùng nổ.

Thanh Liên giáo và Thiên Đạo Minh, cùng là hai tổ chức loạn đảng nổi tiếng nhất Đại Hạ, theo hành động của các quyền quý và triều đình một lần quét sạch, các phủ Đại Hạ, dần dần có cảnh tượng thiên hạ thái bình, quốc thái dân an, hai năm trước Thiên Đạo Minh rất sôi động, tính toán rất nhiều kế hoạch lớn, dần dần mai danh ẩn tích, rất lâu rồi không có người nào nhắc đến.

Nhưng Thanh Liên giáo vẫn luôn hoạt động ở Đại Hạ, tổ chức này đã từng vô số lần tấn công quan phủ địa phương, tạo ra các sự kiện đẫm máu, là tai họa lớn của triều đình, triều đình rất nhiều lần muốn tiêu diệt, nhưng lại không thể diệt cỏ tận gốc, qua nhiều năm như thế, cũng chỉ bắt được mấy con cá nhỏ.

Điều khiến cho tất cả mọi người bất ngờ trở tay không kịp chính là, khi một lần nữa nghe được cái tên Thanh Liên giáo, thế mà lại là tin tức bọn họ bị tiêu diệt.

Một vị giáo chủ, hai phó giáo chủ, mười vị Hộ Giáo Pháp Vương, tất cả đều sa lưới ở phủ Đông Hải, sau khi thẩm vấn bọn họ, còn bắt được không ít giáo chúng quan trọng của Thanh Liên giáo, bọn họ có người là quan viên địa phương, có người là thân hào nông thôn gia tộc quyền thế, lần này tất cả bị đào tận gốc.

Thanh Liên giáo khiến cho triều đình nhức đầu mấy chục năm, cứ như thế bị tiêu diệt...

Điều này khiến cho Tần Vương điện hạ từ trước đến giờ vẫn không có cảm giác tồn tại gì ở trong triều đình, lần đầu tiên xông vào trong tầm mắt của mọi người, thậm chí nếu như không phải bởi vì chuyện này, căn bản không có người nào biết rõ, Tần Vương đã rời khỏi vương đô, chấp chương Trấn Hải quân.

Mà khi chinh đồn Trấn Hải quân, đồng thời hẳn còn tiêu diệt Thanh Liên giáo.

Thái Tử và Tề Vương ở trong triều nhiều năm như thế, cũng không làm ra được thành tích có dáng có vẻ nào, Tần Vương vừa mới vào triều, đã thanh trừ loạn đảng cho

triều đình, vì sự ổn định của các phủ Đại Hạ, làm ra công hiến to lớn.

So sánh hai bên, lập tức phân được cao thấp.

Mặc dù dựa vào tin tức nội tình lộ ra, Thanh Liên giáo hủy diệt, có quan hệ rất lớn với Lâm gia, nhưng công tích thuộc về Tần Vương, cũng là điều không thể xóa đi được.

Bất luận là Trương gia và Tống gia nói khoác về Thái Tử Tề Vương như thế nào, bọn họ cũng không có được loại công tích thật sự này.

Dân gian đối với điều này nghị luận âm T, thật ra so với Thái Tử và Tề Vương, Tần Vương mới là người thừa kế hoàng vị tốt nhất, hắn có thiên phú, có năng lực, bất kể là phương diện nào cũng mạnh hơn hai người kia, chỉ tiếc bối cảnh của hắn không sâu, cho dù có tài năng, đối với tranh đấu hoàng vị, cũng không có tác dụng lớn gì.

Trong hai năm qua, quyền quý thu liễm hành động, một lần hành động tiêu diệt Thanh Liên giáo, khiến cho bách tính phần chần vui mừng rất nhiều, cũng tràn đầy kỳ vọng đối với tương lai.

Dường như, thịnh thế đã đến rồi.

Lúc này, trên mặt biển Đông Hải, ánh nắng tươi sáng, gió biển thổi nhẹ nhẹ, một chiếc thuyền hoa yên tĩnh dừng ở một nơi nào đó của hải vực, Lâm Tú thoải mái nằm trên ghế nằm ở boong tàu của thuyền hoa, thư thái hưởng thụ gió biển, nhìn về mấy nữ tử đang đùa nước dưới mặt biển.

Tiêu diệt Thanh Liên giáo, chỉ công lao của chuyện này, cũng đủ để cho Lý Bách Chương danh chính ngôn thuận tranh đoạt hoàng vị rồi.

Chiến công của hắn đã đủ, chỉ còn thiếu một đạo thánh chỉ.

Chẳng qua Lâm Tú cũng không vội vã như thế, hai năm này cũng đã chờ đủ rồi, hắn không ngại để cho Thái Tử nằm mơ mộng đẹp thêm mấy ngày nữa, việc cấp bách, vẫn là tăng thực lực của hắn lên đến cấp Thiên trước.

Khoảng thời gian này, Lâm Tú không hề buông lỏng tu hành, mỗi ngày đều tu hành những năng lực có thể tu hành tu hành một lần.

Bây giờ hắn rất ngưỡng mộ Linh Quân.

Nàng tu hành, căn bản không cần màu mè như Lâm Tú, bởi vì bản thân nàng không có bình cảnh, vì thế chỉ cần vẫn luôn tu hành niệm lực là được, thiên phú bản thân còn rất tốt, dường như mỗi ngày thực lực đều có sự tăng trưởng rõ ràng.

Chương 960: Lại đến Hải tộc (2)

Chỉ cần khiến nàng phá cảnh, nàng sẽ có thể trong thời gian rất ngắn, tu hành đến đỉnh cao của một cảnh giới.

Lâm Tú có một chết, cũng không bằng được nàng tùy tiện tu hành một ngày.

Có điều, trải qua thời gian này cố gắng, âm thầm hấp thu năng lực của giáo chủ Thanh Liên giáo, hắc cũng đã sắp chạm đến bình cảnh giữa cấp Địa và cấp Thiên, nhớ lại một chút, thật ra hắc thăng lên cấp Địa thượng cảnh cũng mới không bao lâu, nhưng chuyển đi Đại U, thu hoạch tương đối khá, nếu như lúc đó hấp thu toàn bộ tinh thể kia, đoán chừng cho dù thấp nhất hắc cũng có thể hấp thu đến cấp Thiên thượng cảnh.

Nếu không phải bị Đại U có được, triệu tập vô số thiên tài đi nhỏ lông chim, thời điểm người chim kia thức tỉnh, nhất định sẽ là cấp Thiên thượng cảnh, nếu như thế, nguyên lão Đại U chết cũng không phải là mười người, mà là toàn quân bị diệt rồi.

Nhìn từ góc độ nào đó, là hắc đã cứu bọn họ.

Mặt biển ở phía xa xuất hiện mấy đạo ngân nước màu trắng, làm rối loạn suy nghĩ của Lâm Tú, từ bên trong ngân nước kia, Lâm Tú nhìn thấy được mười mấy tên Hải tộc đang nhanh chóng bơi về phía bên này.

Giống như lục địa là lãnh địa của loài người, biển thuộc về địa bàn của Hải tộc, nhất là khu vực biển xa lục địa, càng là cấm khu của con người, vì thế khi Tang Thác phát hiện bên trong khu vực biển Lan

Thủy bộ của bọn họ có loài người xuất hiện, hấn ngay lập tức dẫn đầu bộ hạ đi đến.

Thanh âm của nữ tử loài người êm tai, ở dưới nước truyền đi rất xa, trong lòng Tang Thác mừng rỡ, nữ tử con người, ở trong Hải tộc là rất được hoan nghênh.

Oành!

Đúng vào lúc Tang Thác đang dẫn theo một đám thuộc hạ, nhanh chóng bơi lại nơi này, đột nhiên, giống như đụng phải tường nước lấp kín, khiến thân ảnh đang đi nhanh của bọn họ, trong nháy mắt dừng lại.

Mặc dù tường nước kia có chút co giãn, như vẫn khiến cho bọn họ đụng đến ngã lộn xôn, trên trán Tang Thác nổi lên một cục sưng to đùng, nếu như không phải vốn dĩ thân thể Hải tộc mạnh mẽ, đột nhiên xuất hiện tường nước này sẽ có thể khiến bọn họ đâm vào mà chết.

Ở phía sau tường nước kia, xuất hiện một bóng người.

Mấy nữ tử đang chơi đùa vui vẻ, Quý phi nương nương cũng ở trong đó, Lâm Tú không muốn tên xấu xí này ảnh hưởng đến tâm tình của các nàng.

Đột nhiên có bóng người xuất hiện, dọa cho Tang Thác và mấy tên Hải tộc giật mình nhẩy dựng, sau đó thủy tiễn chẳng chịt phóng về phía Lâm Tú, áp lực nước bên người hấn bất ngờ gia tăng.

Lâm Tú vận chuyển một luồng sức mạnh trong cơ thể, bên người lập tức xuất hiện một khu vực vô hình.

Ở bên trong khu vực này, tất cả nguyên lực đều mất đi hiệu lực, những thủy tiễn kia bất ngờ tiêu tán, áp lực nước khôi phục lại bình thường, năng lực của Tác Phi Á đối với dị thuật sư là không có cách nào hóa giải được, trong hoàng tộc Đại U, thực lực mạnh nhất không phải là Đạo Cách, mà là năng.

Một khi nàng đến cấp Thiên, chính là người đứng đầu phía dưới cấp Thiên thượng cảnh.

Đòn tấn công của bọn họ biến mất một cách lạ lùng, hơn mười Hải tộc ngăn người, rất nhanh đã biết rõ, vị loài người này rất mạnh mẽ, nhưng bọn họ có mười mấy người, cũng không sợ.

Hải tộc ở trong nước có thể phát huy ra sức mạnh mạnh mẽ, hơn mười Hải tộc, trong tay ngưng tụ ra các loại vũ khí, chậm rãi đánh về phía Lâm Tú.

Một vài Hải tộc cấp thấp sẽ lấy trộm vũ khí làm bằng sắt từ chỗ con người, nhưng ở trong nước biển, những vũ khí kia không tồn tại được bao lâu, Hải tộc cấp Huyền trở lên, có thể ngưng tụ nước thành vũ khí, uy lực cũng rất bất phàm.

Lâm Tú không tiếp tục dùng năng lực của Tác Phi Á, vận chuyển một đạo sức mạnh khác, thân thể mấy tên Hải tộc run lên, đột nhiên cảm thấy mất đi năng lực khống chế, một ngụm nước biển thiếu chút nữa khiến bọn họ sặc chết, cuối cùng không quan tâm được loài người ở trước mặt nữa, ra sức bơi về phía mặt biển.

Sau khi bước vào cấp Địa thượng cảnh, Lâm Tú muốn đoạt lấy năng lực của người có thực lực kém xa hắn, đã không cần dùng

thân thể tiếp xúc, nước biển cũng có thể làm vật dẫn để cho hắc cướp đạt năng lực.

Mấy tên Hải tộc còn lại nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ hoảng sợ trong mắt đối phương, lập tức bơi về phía biển sâu.

Lâm Tú chậm rãi ung dung nhìn bóng lưng bọn họ, lần này thừa dịp giải quyết chuyện của Thanh Liên giáo, còn có thể thuận tay giải quyết phiền phức Hải tộc, nếu như tu vi còn có thể đột phá, vậy thì không có gì tốt hơn được rồi.

Tang Thác đến từ Lan Thủy tộc, đây là một bộ tộc lớn của nước Thương Lan, Lan Thủy tộc có bốn vạn tộc nhân, tộc trưởng chính là phụ thân của Tang Thác, có được thực lực cấp Địa thượng cảnh.

Hắc quay đầu nhìn lại, phát hiện người kia vẫn còn đuổi theo, trong lòng không kinh sợ mà còn lấy làm mừng.

Phụ thân lúc này đang ở trong tộc, trong tộc còn có hơn mười trưởng lão cấp Địa hạ cảnh, mấy vạn tộc nhân, ở địa bàn Hải tộc, hắc còn có thể bị một tên nhân loại bắt nạt sao?

Chương 961: Lật đổ bọn họ!

Phụ thân lúc này đang ở trong tộc, trong tộc còn có hơn mười trưởng lão cấp Địa hạ cảnh, mấy vạn tộc nhân, ở địa bàn Hải tộc, hẳn còn có thể bị một tên nhân loại bắt nạt sao?

Tang Thác và mấy tên bộ hạ bơi nhanh trên mặt biển, rất nhanh đã bơi đến trên một hải vực.

Xung quanh hải vực, ẩn ẩn có thân ảnh Hải tộc bơi ra, Lan Thủy bộ của Hải tộc nước Thương Lan, chính là ở bên trong hải vực này.

Vùng biển này, vốn dĩ chính là lãnh địa của bộ lạc Lan Thủy, Tang Thác thường xuyên dẫn bộ hạ tuần sát ở khu vực này, phòng ngừa bộ tộc khác xâm chiếm địa bàn của bọn họ, cùng phòng ngừa con người xâm nhập.

Có một vài con người có được năng lực nước, sẽ xâm nhập vào biển cả, cướp đoạt nữ tử trong bộ lạc, không chỉ con người đề phòng Hải tộc, Hải tộc cũng đang đề phòng con người.

Đến gần hải vực, rất nhanh có hộ vệ đứng gác phát hiện Tang Thác, cung kính khom người hành lễ: "Tang Thác thiếu gia"

Tang Thác quay đầu nhìn lại, thấy người kia đuổi theo, lập tức nói: "Mau chóng cảnh giới, có loài người xâm lấn!"

Hải tộc kia sững sốt một chút, quay đầu nhìn thấy một thân ảnh đang đến gần, lập tức thối tù và vỏ ốc ở ngực lên.

Ô~ m thanh tù và vỗ ốc ngọt ngạt, rất nhanh đã kinh động vệ đội tuần tra trong hải vực, mấy chục Hải tộc lập tức bơi đến, dẫn đầu là một tên Hải tộc trung niên cấp Địa hạ cảnh, Tang Thác chỉ về phía sau lưng nói: "Thập Tam trưởng lão, có Nhân tộc xâm lấn, mau bắt lấy hắn!"

Vốn dĩ Nhân tộc và Hải tộc căm thù lẫn nhau, Thập Tam trưởng lão nhìn thấy có người xâm nhập Lan Thủy bộ, không cần Tang Thác nói cái gì, lập tức dẫn theo mấy chục tên thủ hạ, bao vây người kia.

Những Hải tộc này dưới cái nhìn của Lâm Tú, căn bản không phải Hải tộc, mà là từng viên nguyên tinh biết bơi.

Năng lực hấp thu, so với hấp thu nguyên tinh càng hữu hiệu thêm.

Cách nước biển, năng lực của những Thủy tộc kia, hóa thành nguyên lực, liên tục không ngừng tràn vào thân thể Lâm Tú, mà hơn mười vị Hải tộc hung thần ác sát kia, rất nhanh đã đổi sắc mặt, sau khi uống mấy ngụm nước, sắc mặt chợt đỏ bừng, ra sức bơi về phía mặt biển.

Thập Tam trưởng lão cấp Địa hạ cảnh cũng chỉ kiên trì được thêm một hồi đã không có cách nào khống chế được nước biển, thậm chí không thể nào hô hấp trong nước, mắt giống như mắt cá lồi ra ngoài, đi theo bộ hạ bơi về phía mặt biển.

Một màn này, khiến Tang Thác đứng ở xa xem cuộc chiến nhìn đến ngây ngốc.

Bộ hạ của mình cũng thôi đi, ngay cả Thập Tam trưởng lão cấp Địa hạ cảnh cũng rơi

vào kết cục giống bọn họ, rốt cuộc tên nhân loại này có năng lực gì?

Vì sao hắn có thể có thể hoạt động ở dưới nước giống như Hải tộc, lại có thể khiến cho chiến sĩ trong bộ tộc mất đi sức chiến đấu...

Ôô~ Thập Tam trưởng lão không thể ngăn cản được người xâm lấn kia, còn xảy ra loại chuyện kỳ quái khiến người khác hoảng sợ này, tên Hải tộc kia lại lần nữa thổi tù và vỗ ốc lên, lần này, thanh âm tù và vỗ ốc càng thêm ngọt ngào, thời gian vang lên cũng lâu hơn.

Đây là thời điểm bộ tộc gặp phải nguy cơ trọng đại, mới có thể thổi kèn lệnh này lên.

Từng ngấn nước từ các nơi của hải vực nhanh chóng bơi tập trung lại, mỗi một ngấn nước đều là một Hải tộc, Hải tộc là chiến sĩ trời sinh, không cần biết là nam hay nữ, bất luận già hay trẻ, đều có năng lực khống chế nước, vào thời điểm bộ tộc gặp phải nguy cơ, bốn vạn người Lan Thủy tộc, đều có thể lên chiến trường chiến đấu.

Những chiến sĩ Hải tộc này bơi ra hải vực, đã lập tức bao vây được người xâm lấn kia.

Từng mũi tên nước, đao nước, giống như mưa to gió lớn đánh về phía người xâm nhập, nhưng kỳ quái là, người xâm lấn kia đứng tại chỗ không nhúc nhích, những tấn công lao về phía hắn kia, ào ào biến mất không thấy bóng dáng.

Vì thế, đã xuất hiện một cảnh tượng kỳ quái.

Vô số Hải tộc, từ bốn phương tám hướng xông về phía một bóng người, nhưng khi tới gần hẳn, nó lại quay đầu bơi về phía mặt biển, giống như một đàn sữa, cảnh tượng hùng vĩ lại tráng lệ...

Lâm Tú không chủ động tấn công tất cả Hải tộc, chỉ ở bên ngoài thân thể, triển khai hai loại sức mạnh, mở ra một khu vực, khi tất cả tấn công đi vào bên trong khu vực của hắn, đều sẽ biến mất, bất kỳ Hải tộc nào xâm nhập vào trong khu vực này, đều sẽ bị đoạt đi năng lực.

Cảnh tượng như thế, rất giống cảm giác thiêu thân lao đầu vào lửa.

Dần dần, không có Hải tộc nào dám xông đến nữa.

Bọn họ đứng ở xa nhìn thân ảnh kia, mặt lộ vẻ khiếp sợ.

Nhìn một màn này, có một Hải tộc lớn tuổi giống như là nghĩ đến điều gì, thân thể run rẩy, bỗng nhiên lập tức quỳ xuống, run giọng nói: "Là Hải Thần đại nhân, là Hải Thần đại nhân hiển linh..."

Chương 962: Lật đổ bọn họ! (2)

Không ít Hải tộc lớn tuổi đều cùng làm ra hành động giống hần, quỳ xuống với thân ảnh kia, thân thể không ngừng run rẩy.

Đột nhiên, vô số Hải tộc nhùng ra một con đường, một Hải tộc có vóc người vô cùng cao lớn, trên đầu không có tóc, từ đầu bên kia của thông đạo bơi ra, hần mỗ mười đầu ngón tay ra, mười cột nước từ đầu ngón tay bắn ra, bắn về phía Lâm Tú.

Tốc độ của cột nước rất nhanh, đụng vào trên người Lâm Tú, đánh lui hần về phía sau khoảng cách mấy chục trượng.

Có mấy cột nước xuyên qua bên cạnh hần, trực tiếp vọt ra khỏi mặt biển, bắn về phía đám mây.

Lâm Tú nhìn Hải tộc cao lớn đầu trọc, mỗi một bộ lạc Hải tộc to lớn, đều sẽ có một vị cường giả Hải tộc cấp Địa thượng cảnh, tên đầu trọc ở phía dưới kia, rõ ràng chính là tộc trưởng của bộ lạc Hải tộc này.

Khi Lâm Tú nhìn sang Tang Kỳ, Tang Kỳ cũng nhìn về phía Lâm Tú.

Cảnh tượng nhiều chiến sĩ như thế chạy về phía mặt biển, đương nhiên nhìn thấy sẽ chấn động, nhưng nhìn từ góc độ hần vừa mới thăm dò được, thực lực của tên Nhân tộc này, nhất định không đến cấp Địa hạ cảnh, nhiều nhất là cấp Địa hạ cảnh đỉnh phong.

Loài người này có cảnh giới cấp Địa hạ cảnh đỉnh phong, một người, mà dám xông vào Lam Thủy tộc bọn họ?

Mặc dù năng lực của hắn khiến Tang Kỳ bất ngờ, nhưng dạng cường giả như hắn, căn bản không tin cái gì Hải Thần, cái gọi là Hải Thần, chỉ là những tiên dân ngu muội thời viễn cổ kia hư cấu ra, hàng năm Vương tộc đều tổ chức lễ Hải Thần, cũng không phải là tế tự Hải Thần, mà là để tìm một lý do để cho các bộ tộc lớn bọn họ tiến cống.

"Giả thần giả quỷ!"

Tang Kỳ hừ lạnh một tiếng, đứng tại chỗ bước ra một bước, cả người giống như mũi tên nhanh chóng lao về phía kẻ ngoại lai kia, mà sau lưng hắn, nhắc lên từng gợn sóng ngập trời, thuận theo hắn mãnh liệt lao đến.

"Tộc trưởng ra tay rồi!"

"Kẻ ngoại lai kia chết chắc rồi!"

Tộc trưởng là cường giả mạnh nhất Lan Thủy bộ, ở trong lòng tộc nhân Lan Thủy bộ, cũng có địa vị chí cao vô thượng, hắn vừa mới xuất hiện, đã một đòn đánh lui kẻ ngoại lai, cũng khiến cho tộc nhân Lan Thủy bộ phần chấn.

Những chỗ tộc trưởng Lan Thủy bộ đi qua, nước biển nhắc lên sóng cả, mà bên ngoài thân thể hắn, đã ngưng tụ ra một người nước lớn cao hơn mười trượng, người khổng lồ đuổi bàn tay ra, mạnh mẽ đánh về phía người kia.

Ngay vào lúc bàn tay khổng lồ sắp nắm chặt lấy Lâm Tú, một loại sức mạnh vô hình từ trong cơ thể của hắn khuếch tán ra.

Trong nháy mắt bàn tay khổng lồ sụp đổ thành dòng nước, thân thể người khổng lồ lại lần nữa biến thành nước biển, Hải tộc

đầu trọc được bao trùm ở trong đó lộ ra trước mặt Lâm Tú.

Hắn có thể cảm nhận được sức mạnh trong cơ thể đã không còn chịu khống chế.

Một khắc sau, một cái tay trắng nõn, đặt lên trên vai hắn.

Chỉ một cái chớp mắt, sức mạnh trong cơ thể hắn đã nhanh chóng biến mất, nước biển tràn vào trong mũi miệng của hắn, sau khi Tang Kỳ ngừng thở, chấn kinh không dám tin nhìn người ở phía đối diện.

Lúc này, trong lòng của hắn chỉ có một suy nghĩ.

Thế mà truyền thuyết lại là sự thật!

Tổ mẫu không có lừa hắn, Hải Thần đại nhân là thật sự tồn tại, Hải tộc không nghe lời, sẽ bị Hải Thần đại nhân thu hồi năng lực...

Rất nhanh, Tang Kỳ đã không thể suy nghĩ những thứ này nữa, bởi vì hắn sắp bị ngạt thở đến chết, rốt cuộc hắn cũng hiểu, vì sao những chiến sĩ kia muốn liều mạng bơi về phía mặt biển, vì không muốn bị chết đuối, hắn cũng không để ý tất cả, ra sức bơi về phía mặt biển.

Nhưng hắn không thể bơi lên được.

Thân thể hắn bị giam cầm, không thể nhúc nhích, nhưng vẫn may bên ngoài thân thể của hắn, xuất hiện một bình chướng nước, trong bình chướng có không khí, khiến hắn không đến mức bị chết đuối.

Lúc này, Tang Thác đã hoảng loạn.

Rốt cuộc hắn dẫn về cái thứ gì đây?

Mà tộc nhân Lan Thủy bộ ở phía dưới, sau khi nhìn thấy đến cả tộc trưởng cũng bị thu hồi năng lực, cuối cùng nhớ lại truyền thuyết ngày nhỏ nghe được.

Dưới sự dẫn đầu của lão nhân trong tộc, tộc nhân Lan Thủy bộ ào ào quỳ sấp xuống đất, sắc mặt vô cùng thành kính.

Tang Kỳ ở bên trong bình chương kinh ngạc nhìn người ở trước mắt, hắn quỳ cũng không phải, không quỳ cũng không phải, lúc này trong lòng của hắn, các loại cảm xúc hoảng sợ, mê mang, e ngại đan xen lẫn lộn, cuối cùng vẫn là lấy hết dũng khí nhìn về phía người kia, run giọng nói: "Ngài, ngài là Hải Thần đại nhân..."

Lâm Tú nói: "Không phải."

Tang Kỳ mở to mắt, có thể tước đoạt năng lực của Hải tộc, có được sức mạnh thần kỳ này, còn có thể nghe hiểu tiếng Hải tộc, biết nói tiếng Hải tộc, còn nói không phải là Hải Thần?

Cuối cùng tên đầu trọc lập tức quỳ xuống đất, hồi hận và áy náy nói; "Lan Thủy Tộc vô ý mạo phạm Hải Thần đại nhân, xin Hải Thần đại nhân tha thứ"

Chương 963: Thương Lan Vương

Không lâu sau, mười mấy chiến sĩ Lan Thủy Tộc khiêng từng rương thủy tinh phách đến trước mặt Lâm Tú, Tang Kỳ quỳ trên mặt đất nói: "Đây là cống phẩm dâng hiến cho Hải Thần đại nhân, xin Hải Thần đại nhân nhận lấy..."

Lâm Tú phát phát tay, những cái rương kia lập tức biến mất tại chỗ.

Tận mắt nhìn thấy một màn này, trong mắt một đám Hải tộc càng thêm tôn kính.

Lâm Tú nhận lấy những thủy tinh phách này, nói: "Lần này ta nhận, lần sau không thể chiếu theo lệ này, về sau các người không cần ngưng kết những thứ này nữa"

Tang Kỳ và những trưởng lão Lan Thủy Tộc kia kinh ngạc nhìn hắn, Tang Kỳ có chút khó có thể tin được hỏi: "Ngài, ngài không cần cống phẩm?"

Mặc dù thủy tinh phách là đồ tốt, nhưng người ta đã tôn kính gọi hắn một tiếng Hải Thần đại nhân, nếu như Lâm Tú cũng giống như Vương tộc, để cho bọn họ hằng năm nộp lên một lượng lớn cống phẩm, cống phẩm nộp lên trên không đủ, vậy thì sai sử bọn họ như nô lệ, vậy thì hắn có gì khác với Vương tộc Thương Lan, khác gì với quý tộc Đại U?

Như thế, hắn cũng không xứng làm đồng chí với Tác Phi Á.

Mục đích của Lâm Tú là khiến cho Nhân tộc và Hải tộc chung sống hòa bình, không phải trở thành thần của Hải tộc, để cho trăm vạn Hải tộc làm trâu làm ngựa cho hắn.

Đương nhiên, hắn cũng không phải không có được chỗ tốt, trong quá trình Hải tộc mở rộng, cũng có thể thuận tiện nhờ một chút lông dê, tăng cường tu vi của mình, có sao lại không làm.

Lâm Tú nhìn Hải tộc quỳ gối trước mặt, nói: "Hải tộc sinh ra chính là bình đẳng, không có người nào có thể ép buộc các người giao nộp cống phẩm, bao gồm cả ta..."

Tang Kỳ nhìn hắn, nói: "Hàng năm Vương tộc đều muốn những bộ tộc như chúng ta giao nộp cống phẩm, nếu cống phẩm không đủ, sẽ bị bọn họ ép buộc trở thành nô lệ..."

Lâm Tú nói: "Vậy thì lật đổ bọn họ, trả lại cho Hải tộc một vùng biển cả tự do"

Tang Kỳ và những trưởng lão Lan Thủy Tộc kia liếc nhìn nhau, sâu trong đáy mắt đều hiện lên vẻ kích động.

Ai mà không muốn sinh sống ở trong một vùng biển cả tự do?

Lúc này, trong lòng bọn họ xuất hiện cùng một suy nghĩ.

Vì sao bây giờ Hải Thần đại nhân mới đến!

Toàn bộ Hải Tộc Thương Lan quốc, có mười ba bộ lạc giống như Lan Thủy bộ.

Tộc trưởng Lan Thủy bộ Tang Kỳ cung kính nói với Lâm Tú: "Hải Thần đại nhân, cách Lan Thủy bộ gần nhất chính là Hắc Thủy bộ, ở hướng đông bắc của chúng ta ba trăm dặm..."

Trong Hải Tộc, mặc dù Lan Thủy Bộ được xem như là bộ tộc lớn, thực tế chẳng qua cũng chỉ là nô lệ của Vương tộc.

Cho dù Tang Kỳ làm tộc trưởng, hàng năm cũng phải hao tổn thời gian nửa năm ngưng kết thủy tinh phách, cung cấp cho Vương tộc, các cường giả trong bộ tộc cũng đều giống như hần.

Nếu như có thể lật đổ được sự thống trị của Vương tộc, thời gian nửa năm này, hần sẽ có thể tu hành cho bản thân, có lẽ đời này sẽ có khả năng có thể đột phá được cấp Thiên.

Lâm Tú nhìn Tang Kỳ, nói: "Đưa đầu đến đây."

Tang Kỳ không biết Hải Thần đại nhân muốn làm gì, nghe lời đưa đầu đến.

Lâm Tú đặt tay lên cái đầu trọc của hần, Tang Kỳ giật mình, sau đó trong lòng vui mừng như điên, hần cảm giác được năng lực của hần, đang nhanh chóng trở về, lúc này, cảnh tượng về Hải Thần trong truyền thuyết khi còn bé hần nghe được, đang điên cuồng xuất hiện ở trong đầu.

Một lát sau, Lâm Tú thu tay về.

Cũng may sau khi từ Đại U trở về, thực lực của hần tăng mạnh, ban năng lực cho người khác không cần lâu như thế, cũng không cần mệt mỏi như trước nữa, một lát sau, Tang Kỳ phát hiện tất cả sức mạnh trong cơ thể hần đã trở lại rồi, sùng kính trong lòng hần đối với Hải Thần đại nhân càng sâu hơn, cung cung kính kính quỳ rạp trên mặt đất, nói một câu từ tận đáy lòng: "Cảm tạ Hải Thần đại nhân..."

Lâm Tú bảo bọn họ ở nơi này chờ một chút, sau khi an trí thỏa đáng những Hải tộc ở

trên mặt biển kia, hấn trở lại trên thuyền hoa.

Nói với Linh Quân và Linh m không cần chờ hấn, rồi hấn lại trở về biển.

Không bao lâu sau, Hắc Thủy bộ.

Một Hải tộc già nua lơ lửng ở trong nước biển, nhìn Tang Kỳ, nhíu mày hỏi: "Tang Kỳ, ngươi không ở Lan Thủy bộ ngưng tụ thủy tinh phách, đến Hắc Thủy bộ của ta làm cái gì?"

Tang Kỳ nhìn hấn, hỏi: "Hắc Sơn, chúng ta vất vả tu hành đến cảnh giới hiện tại, lẽ nào chính là vì ngưng tụ thủy tinh phách cho người khác sao?"

Lão giả Hải tộc kia nghe vậy, trên mặt hiện ra một vẻ ảm đạm, đương nhiên hấn không muốn vì người quên mình, nhưng kết cục ngỗ nghịch Vương tộc, trước đây đã sớm có ví dụ.

Duy trì hiện trạng, hấn có thời gian nửa năm có thể làm việc của mình, nếu không nghe lời của Vương tộc, hấn sẽ trực tiếp biến thành công cụ ngưng kết tinh phách để Vương tộc tu hành.

Chương 964: Thương Lan Vương (2)

Lão giả Hải tộc nhìn về phía Tang Kỳ, sắc mặt âm tình bất định hỏi: "Tang Kỳ, ngươi muốn ngỗ nghịch Vương tộc sao?"

Sau khi trải qua lễ tẩy não của Hải Thần đại nhân, bây giờ Tang Kỳ đã không còn là Tang Kỳ của lúc trước nữa, hắn cười lạnh một tiếng, hỏi ngược lại: "Tại sao lại gọi là ngỗ nghịch, Hải tộc sinh ra là bình đẳng, lẽ nào Vương tộc mọc thêm một con mắt so với chúng ta sao, dựa vào cái gì chúng ta phải bị bọn họ áp bách, ngưng kết thủy tinh phách cho bọn họ, vì sao chúng ta không liên thủ lại, lật đổ bọn họ?"

Lật đổ Vương tộc?

Hắc Sơn nhìn Tang Kỳ, cảm thấy hắn không phải điên thì chính là ngốc rồi.

Nếu như Vương tộc dễ dàng bị lật đổ như thế thì đã sớm bị bộ tộc lớn khác lật đổ rồi, qua nhiều năm như thế, trong mười bộ lạc lớn, dưới sự cung dưỡng của trăm vạn Hải tộc, Vương tộc đã sớm mạnh mẽ đến mức không thể chiến thắng, cho dù là tất cả các bộ tộc liên thủ thì cũng không phải là đối thủ của Vương tộc.

Tang Kỳ đứng ở phía xa nhìn Hắc Sơn, nói: "Cho dù ngươi không suy nghĩ cho mình, cũng phải suy nghĩ cho năm vạn tộc nhân Hắc Thủy bộ, lẽ nào bọn họ cũng muốn cả đời này làm nô bộc cho người khác?"

Lời nói của Tang Kỳ truyền khắp một vùng biển ở xung quanh.

Các tộc nhân của Hắc Thủy bộ, có không ít người trên mặt lộ ra vẻ do dự, dù sao lúc

trước bọn họ cũng rất vất vả, dốc hết toàn lực ngưng kết thủy tinh phách cho người khác, không chỉ không có thù lao, còn phải lo lắng không thể hoàn thành đúng hạn, sẽ bị bắt đi làm nô lệ.

Một năm này, Vương tộc không chỉ không thu liễm, ngược lại còn làm trầm trọng thêm, trong thân thể tất cả mọi người đều kéo căng như dây cung, nếu như thật sự có thể lật đổ được Vương tộc, vậy thì không còn gì tốt hơn được nữa.

Là tộc trưởng Hắc Thủy bộ, tộc nhân không biết sự mạnh mẽ của Vương tộc, nhưng Hắc Sơn rất rõ ràng, đối nghịch với Vương tộc chỉ có một con đường chết, hắn rất không khách khí nói với Tang Kỳ: "Những lời nói ngổ nghịch Vương tộc vừa rồi của ngươi, ta có thể coi như chưa từng nghe thấy, mau chóng cút đi, nếu không đừng trách ta không khách khí..."

Quanh người Tang Kỳ dần dần ngưng tụ ra một vòi rồng nước, hắn liếc nhìn Hắc Sơn, cười lạnh nói: "Để ta xem xem, ngươi có thể không khách khí với ta như thế nào..."

Nếu như là trước kia, có thể Tang Kỳ sẽ thật sự lui đi, bởi vì thực lực của hắn còn kém hơn Hắc Sơn một chút.

Nhưng Hải Thần đại nhân ở ngay sau lưng nhìn hắn, cho dù là Thương Lan Vương đến, hắn cũng dám trực tiếp xuất thủ.

Hắc Sơn cũng bị thái độ của Tang Kỳ khơi dậy phẫn nộ, nhanh chóng đánh với hắn, nhìn từ trên mặt biển, khu hải vực này rất yên tĩnh, bỗng nhiên có sóng cả nổi lên bốn phía mặt biển, sóng lớn ngập trời, thỉnh thoảng có cột nước to lớn từ trong

biển bắn ra ngoài, một vài con chim biển xui xẻo không tránh kịp, đụng vào những cột nước kia, trong nháy mắt sẽ hóa thành bột mịn.

Dưới mặt biển, ngay từ đầu Tang Kỳ còn có sức mạnh có thể đấu ngang với Hắc Sơn, nhưng không bao lâu đã rơi vào thế hạ phong.

Cùng là cấp Địa thượng cảnh, thực lực của hai vị tộc trưởng vẫn là có chênh lệch rõ ràng, chợt thấy sau lưng Tang Kỳ xuất hiện một nam tử nhân loại, sau khi hắn sững sốt một chút, cả giận nói: "Tang Kỳ, ngươi dám cầu kết với loài người!"

Tiếng nói vừa dứt, hắn tạm thời bỏ qua Tang Kỳ, đi thẳng về phía người kia.

Sau một lát.

Hắc Sơn trôi nổi trên mặt biển, mặc cho sóng biển đập vào người, gương mặt mờ mịt.

Hắn mạnh mẽ lao xuống nước, rất nhanh lại nổi lên, vẻ mờ mịt trên mặt càng sâu hơn, năng lực của hắn đâu, nguyên lực của hắn đâu?

Tang Kỳ đạp ở trên mặt biển, nhìn Hắc Sơn chỉ nổi một cái đầu lên, nói: "Thế nào, biết được sức mạnh của Hải Thần đại nhân chưa, đi theo Hải Thần đại nhân, lật đổ Vương tộc, căn bản không phải việc khó..."

Trên Đông Hải, một chiếc thuyền hoa di chuyển thuận theo sóng, phía trên thuyền hoa, Lâm Tú từ từ mở mắt.

Bắt đầu từ mấy ngày trước, bất luận hắn dùng năng lực gì tu hành, nguyên lực trong cơ thể vẫn không tiếp tục có tăng trưởng rõ ràng, đương nhiên hắn cũng không xa lạ

gì loại tình huống này, sau khi chinh phục
mấy bộ lạc Hải tộc, hấp thu năng lượng của
bốn vị tộc trưởng cấp Địa thượng cảnh,
cuối cùng hắn cũng tu hành đến bình cảnh.

Bây giờ, mười ba bộ lạc Hải tộc của Thương
Lan quốc đã có sáu bộ lạc bị Lâm Tú thu
phục.

Tiếp tục đi thu phục những bộ tộc khác, ý
nghĩa không lớn, bởi vì cuối cùng hắn vẫn
là phải đối mặt với Thương Lan Vương tộc.

Phía dưới cấp Thiên, hắn đã không có đối
thủ, trong người cùng cấp, chỉ có Triệu
Linh Quân và Tác Phi Á với hắn mà nói có
chút khó giải quyết, năng lực của Hải tộc
đơn nhất, phương thức tấn công cũng không
nhiều, toàn bộ Thương Lan Hải tộc, người
duy nhất có uy hiếp với hắn, chính là
Thương Lan Vương.

Chương 965: Thương Lan Vương (3)

Giống như tên của hai cảnh giới này vậy, cấp Thiên và cấp Địa, thực lực cũng chênh lệch như trời và đất, khoảng cách kia, là không thể vượt qua được, đối mặt với cấp Địa thượng cảnh, Lâm Tú có thể trọng quyền xuất kích, đối mặt với cấp Thiên, hẳn không có một chút biện pháp nào.

Đại khái chính là hẳn không làm gì được đối phương, đối phương cũng không làm gì được hẳn.

Loại thời điểm này, vẫn là phải để cho Triệu Linh Quân xuất thủ.

Thương Lan vương cung.

Trong một tĩnh thất, Thương Lan Vương ngồi xếp bằng ở trên giường, giữa hai tay của hẳn lơ lửng một viên tinh thể nhỏ lóng lánh màu xanh lam, thuận theo nguyên lực của hẳn tràn vào, tinh thể kia dùng tốc độ chậm như rùa xoay tròn giữa hai tay hẳn, đồng thời dùng một loại tốc độ nhỏ đến mức không thể nhận ra, từ từ lớn dần.

Hắn cần dùng thời gian ít nhất nửa năm mới có thể ngưng tụ ra một viên thủy tinh phách cấp Thiên, có khả năng nhất định, trợ giúp thiên tài Vương tộc tu hành đến bình cảnh đột phá cấp Thiên.

Trước đó hẳn đã ngưng kết sáu viên, nhưng đều bởi vì tộc nhân phá cảnh thất bại mà lãng phí.

Vất vả lắm mới ngưng kết ra được viên thứ bảy, lại bị một tên trộm đáng ghét trộm đi, uổng phí hơn nửa năm vất vả, hẳn chỉ có thể làm lại từ đầu.

Không biết qua bao lâu, sắc mặt Thương Lan Vương có chút tái nhợt, chậm rãi thở phào một cái, thu hồi viên tinh thể kia, mang theo bên người, từ khi xảy ra chuyện lần trước, hắn đã tạo thành thói quen mang theo vật phẩm quan trọng ở bên người.

Sau khi đi ra bên ngoài, một tên Hải tộc vội vàng đi lên trước, khom người nói: "Bệ hạ, thám tử báo lại, Lan Thủy bộ, Hắc Thủy bộ, Vân Thủy bộ, tổng cộng sáu bộ tộc, hội tụ cường giả trong tộc, đang chạy về phía vương cung..."

Mày Thương Lan Vương nhíu lại, hỏi: "Bây giờ còn cách lễ Hải Thần còn sớm, bọn hắn đến đây làm cái gì?"

Hải Tộc kia nói: "Nhìn có vẻ, bọn họ hình như không phải đến tiến cống..."

Thương Lan Vương hừ lạnh một tiếng: "Không phải đến tiến cống, lẽ nào là muốn phản loạn?"

Lan Thủy, Hắc Thủy, Vân Thủy, sáu bộ gần ngàn cường giả, dừng lại ở vị trí cách Thương Lan vương thành mười dặm, phía trước, cũng có hơn mười đạo thân ảnh nhanh chóng bơi lại, một tên Hải Tộc cao lớn đi đầu nghiêm nghị nói: "Tang Kỳ, Hắc Sơn, vẫn chưa đến lễ Hải Thần, các người đến vương thành làm cái gì, các người góp đủ cống phẩm rồi?"

Tang Kỳ hừ lạnh một tiếng, nói: "Tất cả mọi người đều là Hải tộc, dựa vào cái gì chúng ta phải tiến cống cho Vương tộc các người?"

Hải Tộc cao lớn kia sầm mặt lại, âm thanh lạnh lùng nói: "Quả nhiên các người muốn

phản loạn!”

Tang Kỳ cũng không thèm quan tâm nói:
“Phản thì làm sao?”

Sáu bộ tộc lớn liên hợp lại, thì có sáu vị cường giả cấp Địa thượng cảnh, cho dù là Vương tộc cũng không dám khinh thường, sau lưng Hải tộc cao lớn này, đã vang lên tiếng tù ộc trầm muộn, từ nội bộ vương thành, có vô số Hải tộc dày đặc bơi ra.

Trong đó có mười người tốc độ nhanh nhất, chỉ trong giây lát đã đi đến ngoài thành mười dặm, Hải tộc cao lớn kia nói: “Tang Kỳ, Hắc Sơn và đám người này làm phản, bắt lấy bọn chúng!”

Hơn mười vị Hải tộc kia, trên đầu đều tản ra khí tức cấp Địa thượng cảnh, lập tức tấn công về phía Tang Kỳ, Hắc Sơn và sáu vị tộc trưởng.

Hải tộc đối với kẻ phản loạn chưa từng nhân nhượng, kết cục của bọn họ, ngoại trừ cái chết, thì chính là công cụ ngung kết thủy tinh phách, không biết là ai cho bọn chúng cái gan lớn như thế, thế mà khiến bọn họ cảm thấy có thể khiêu khích Vương tộc?

Mười vị Vương tộc hóa thành mười đạo sóng nước, khí thế hùng hổ lao đến, bất ngờ đứng im lại trong nước.

Một người, hai người, ba người,... khi tay Lâm Tú rời khỏi vai của mười cường giả Vương tộc, mười người phát hiện mất đi năng lực, khi bị ép bơi về phía trên mặt biển, trong vương thành, cuối cùng có một đạo khí tức phóng tận lên trời.

Bên người Lâm Tú, có một dòng nước, chớp mắt hóa thành một thân ảnh, chụp vào bờ vai của hắn.

Lâm Tú đã sớm có phòng bị, cả người biến mất trong hư không, khi xuất hiện lần nữa, đã ở bên cạnh một thân ảnh áo trắng khác.

Thương Lan Vương nhìn một đôi nam nữ trẻ tuổi này, từ trong cổ họng phun ra mấy âm tiết Lâm Tú quen thuộc: "Con người, người muốn tuyên chiến với Hải tộc sao?"

Thương Lan Vương nhìn hai người ở phía đối diện, nói chính xác là nhìn vào một nữ tử của nhân loại.

Nữ nhân này mang đến cho ông ta một cảm giác rất nguy hiểm.

Ông ta dùng khóe mắt liếc nhìn phía trên, mười vị cường giả của vương tộc đang chập vọt lên mặt biển, điều này khiến ông ta kinh ngạc, với kinh nghiệm của mình, ông ta vậy mà lại cũng không biết nguyên do bên trong.

Điều khiến ông ta khó hiểu nhất là hai người này rõ ràng là nhân loại, năng lực không liên quan gì đến nước, nhưng bọn họ lại tự do ở dưới nước như Hải tộc vậy, hơn nữa dị thuật thủy trong cơ thể bọn họ cũng truyền đến sự giao động. Trường hợp này, ông ta đã sống cả đời, nhưng đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Chương 966: Làm thế nào mà làm được điều đó

Lâm Tú nhìn Thương Lan Vương, nhàn nhạt nói: "Lan Thủy bộ, Hắc Thủy bộ và sáu bộ tộc đã quy thuận chúng ta rồi, từ nay về sau không liên quan gì đến Thương Lan Vương tộc nữa"

Thương Lan Vương nhìn Tang Kỳ và hỏi: "Tang Kỳ, là như vậy à?"

Trước kia Tang Kỳ thậm chí còn không dám ngẩng đầu trước mặt Thương Lan Vương, nhưng hiện tại lại không chút sợ hãi nhìn thẳng vào ông ta và nói: "Lan Thủy bộ thể chết trung thành với Hải Thần đại nhân!"

Hắc Sơn làm theo và nói: "Hắc Thủy bộ cũng chỉ trung thành với Hải Thần đại nhân!"

"Vân Thủy bộ thể trung thành với Hải Thần đại nhân!"

"Thương Thủy bộ cũng vậy!"

Các tộc trưởng của sáu bộ tộc lần lượt lên tiếng, sắc mặt của Thương Lan Vương càng lúc càng trở nên khó coi Giữa các nước trong Hải tộc cũng sẽ xảy ra chiến tranh vì tranh giành bộ tộc, nhưng đây là lần đầu tiên có nhân loại nói ra những lời điên rồ như vậy, ngay cả lão già của nước Hải Lăng cũng không dám nói với ông ta những lời như vậy.

Ông ta phẫn nộ đến mức bật cười, lạnh lùng nói: "Muốn tranh đoạt bộ tộc, vậy phải xem các người có cái bản lĩnh đó hay không!"

Sau khi buông ra những lời đó, ông ta bơi sâu hơn xuống biển, đây là Thương Lan Vương thành, nếu chiến đấu ở đây, Vương

thành của ông ta sẽ bị phá hủy mất. Tất nhiên Thương Lan Vương không bằng lòng.

Lâm Tú và Linh Quân cũng đi theo Thương Lan Vương, năng lực thứ hai của nàng đã bị Lâm Tú đổi thành dị thuật hệ thủy. Mặc dù nàng cũng có thể tách nước biển bằng niệm lực của mình, nhưng hành động của nàng sẽ không được tự do. Không thể phát huy được một nửa thực lực của bản thân, cũng hoàn toàn không thể theo kịp tốc độ của Thương Lan Vương trong nước.

Thực lực tổng thể của Hải tộc tính ra cũng không quá mạnh, chỉ là do thiên phú của bọn họ là tộc ưa nước, tiến có thể tấn công, lui có thể thủ, trong những năm qua chỉ cần bọn họ rút về biển cả, thì nhân tộc chỉ có thể bắt lực mà thôi.

Thương Lan Vương đang lao về phía trước, trong tích tắc đã mở ra khoảng cách một nghìn trượng. Thỉnh thoảng ông ta sẽ quay đầu nhìn lại một cái, nhưng càng nhìn ông ta lại càng chấn động.

Nữ nhân đó vậy mà lại hoàn toàn có thể theo được kịp tốc độ của ông ta, chẳng lẽ nàng là Hải Linh tộc sao?

Nhưng Hải Linh tộc sẽ không thức tỉnh được năng lực thứ hai, điều khiến ông ta càng không thể tin được là nam nhân đó, rõ ràng là thực lực không mạnh bằng họ, lại có thể theo sát phía sau ông ta.

Hơn nữa, vừa rồi Tang Kỳ và Hắc Sơn vậy mà lại gọi hắn là Hải Thần đại nhân, Thương Lan Vương tộc đã tồn tại một ngàn năm rồi, ông ta đương nhiên cũng biết rất nhiều bí mật.

Cái gọi là Hải Thần đại nhân vốn dĩ chỉ là vương tộc hư cấu ra mà thôi.

Vương tộc cần một lý do để danh chính ngôn thuận nhận hết tất cả các cống phẩm từ Hải tộc, vì vậy có một vị Hải Thần đại nhân, có Hải Thần tiết, hai cái tên gia hỏa ngu ngốc Tang Kỳ và Hắc Sơn vậy mà lại cho rằng Hải Thần thực sự tồn tại sao?

Ba người đang truy đuổi dưới biển, phía trên mặt biển hai bà lão đều đang lơ lửng trên không trung, một trước một sau, cũng đi theo bọn họ ở phía sau xa xa.

Vào một khoảnh khắc nào đó, trên mặt biển, đột nhiên dâng lên một con sóng khổng lồ cao cả trăm trượng.

Dưới biển cũng có sóng nước, bắn về phía Lâm Tú và Linh Quân mà không hề báo trước.

Con sóng đó tốc độ rất nhanh, uy lực cũng không nhỏ, khí thế như muốn cuốn trôi vạn vật, đang lao về phía bọn họ.

Một tấm màn chắn bằng niệm lực bao bọc hai người, sóng nước đập vào màn chắn, khiến chiếc màn chắn rung lên dữ dội, nhưng nó không thể đập vỡ màn chắn.

Bùm! Một số đỉnh núi dưới đáy biển đã bị con sóng lớn đó đập vỡ tan.

Lâm Tú nhìn Thương Lan Vương, cau mày nói: "Đường đường là Thương Lan Vương, vậy mà lại đánh lén, ông có thể hiểu một chút đạo đức của kẻ học võ không hả?"

Thương Lan Vương khinh khỉnh nói: "Đây là chiến tranh, người cho rằng là nhân loại các người đang chơi đùa sao?"

Khi ông ta nói, lại có một số vài làn sóng mạnh mẽ, lần lượt lao về phía trước, hết lần này đến lần khác đập vào màn chắn bằng niêm lực, chiếc khiên bằng niêm lực đó rung lắc dữ dội, nhưng mỗi lần như vậy nó đều có thể chặn sự tấn công của những làn sóng nước đó.

Khi làn sóng nước cuối cùng ập đến, một lực lượng mạnh mẽ từ cơ thể Triệu Linh Quân cuộn trào tuôn ra, cơn sóng to lớn đó còn chưa tiếp cận đến gần đã trực tiếp bị vỡ tan.

Cùng lúc đó, Thương Lan Vương đột nhiên cảm thấy áp lực trên cơ thể tăng gấp đôi, khiến một động tác đơn giản như nâng cánh tay cũng trở nên vô cùng mất sức.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể ông ta bỗng biến thành một đợt thủy lưu, giải phóng khỏi sự khống chế này.

Chương 967: Làm thế nào mà làm được điều đó (2)

Không thấy bóng dáng của ông ta, nhưng giọng nói của ông lại từ tứ phía truyền đến: "Niệm lực của nhân loại, ở phía trên vẫn rất hữu dụng, nhưng đây là nơi ở của Hải tộc chúng ta..."

Thương Lan Vương đã hoàn toàn hòa vào trong nước biển, đang quan sát trong bóng tối, trong lòng đột nhiên nảy dựng, ông ta đột nhiên nhận thấy có hai luồng khí tức cường đại khác, từ trên cao nhanh chóng ép tới gần.

Chẳng mấy chốc, hai bà lão nhân loại xuất hiện trong tầm mắt ông ta.

Ở dưới nước, Hải tộc quả thật là có lợi thế hơn so với năng lực hệ thủy của nhân loại, cường giả có năng lực hệ thủy của nhân loại cùng cấp cũng khó có thể địch lại Hải tộc trong nước.

Vì vậy ngay từ đầu, Lâm Tú đã chưa từng có ý định để Linh Quân đối mặt với Thương Lan Vương một mình.

Thương Lan Vương cũng không thể gây ra bất kỳ mối đe dọa nào cho nàng, nhưng nếu ông ta muốn chạy trốn, nàng cũng không thể ngăn cản được.

Trái tim của Thương Lan Vương đập dữ dội, bởi vì ông ta cảm nhận được lực lượng của nước từ người của hai bà lão này, ông ta quanh năm sống ở dưới đáy biển, đã rất nhiều năm không phiêu bạt rồi, từ khi nào mà vương triều Đại Hạ lại xuất hiện nhiều cường giả hệ thủy như vậy? Dưới sự giao động trong lòng ông ta, khí tức trên người

cũng sinh ra dấu vết giao động dị thường, ông ta lập tức bị khóa lại ngay tại chỗ.

Hai chiếc lồng giam bằng niệm lực lần lượt phong tỏa khu vực mười trượng trong nước.

Một cột nước liên tục va chạm vào lồng, chiếc lồng dường như không có gì, nhưng ông ta lại không thể xông ra ngoài, bốn người bay ra khỏi mặt biển, một khối nước biển hình cầu cũng bị đưa ra khỏi biển cả, lơ lửng trên khoảng không. Bóng dáng của Thương Lan Vương xuất hiện trong quả bóng nước đó, va chạm vài lần vẫn không thể nào thoát ra ngoài được, ông ta tức giận nói: "Ba người các ngươi đối phó một mình ta, các ngươi có dám công bằng đánh một trận với bốn vương không?"

Lâm Tú nhìn Thương Lan Vương đang bị kẹt trong bóng nước, thờ ơ nói: "Đây là chiến tranh, ngươi cho rằng là nhân loại đang chơi đùa sao?"

Nhìn nữ nhân áo trắng và hai bà lão, một tia hoảng sợ cuối cùng cũng lóe lên trong mắt Thương Lan Vương, ông ta không thể nào lấy một địch ba được, cho dù có bạo thể cũng chỉ có thể làm họ bị thương chứ không thể nào kéo bọn họ theo chết chung.

Hơn nữa, ông ta tự bạo để làm gì, ông ta còn chưa sống đủ nữa mà...

Thương Lan Vương lập tức nói: "Cho các ngươi, sáu bộ tộc đó, cho các ngươi là được chứ gì?"

Nhân tộc có một câu nói, người ở dưới mái hiên thì phải cúi đầu, Thương Lan Vương bị mắc kẹt ở đây nên chỉ có thể tạm thời lựa chọn nhượng bộ mà thôi.

Lâm Tú nhìn ông ta, cười nhẹ nói: "Thực xin lỗi, ta muốn tất cả mười ba bộ tộc đó"

Thương Lan Vương giận dữ nói: "Người đừng có mà được voi đòi tiên!"

Quả cầu nước lơ lửng trong hư không đột nhiên co rút lại, nhanh chóng thu nhỏ lại chỉ còn mười trượng, mí mắt Thương Lan Vương nháy loạn, lập tức nói: "Chờ một chút, mười ba thì mười ba!"

Suy nghĩ của ông ta nhanh chóng thay đổi, hôm nay ông ta bị mắc kẹt ở đây, nếu không đồng ý với bọn họ, e rằng ông ta chỉ còn con đường chết, ông ta không muốn chết, tạm thời đồng ý sẽ cho bọn họ mười ba bộ tộc thì có sao đâu chứ, chờ cho đến khi ông ta quay biển khơi, bắt tay với cái lão già nước Hải Lăng đó, chưa chắc là không thể giành lại được những thứ thuộc về ông ta. Nhân loại đại địch trước mặt, mỗi ân oán giữa hai quốc gia có thể tạm thời tạm gác qua một bên.

Thương Lan Vương dù sao cũng là cường giả cấp Thiên, chỉ cần ông ta còn có thực lực cấp Thiên thì vẫn còn là một mối đe dọa cực kỳ lớn.

Lâm Tú chỉ có thể tiêu trừ dị thuật hệ thủy của sư phụ Linh Quân trước, sau đó sẽ cho nàng dị thuật tước đoạt năng lực.

Thực lực của hắn không đủ, nên không thể tước đoạt năng lực của Thương Lan Vương, thực lực của Linh Quân lại đủ, nhưng nàng nhất định sẽ không bằng lòng.

Xét về khía cạnh thâm mỹ của nhân loại, Hải tộc có hình thù kỳ quái đến mức ngay

cả Lâm Tú cũng không thích, huống chỉ là nàng.

Dị thuật thủy của sư phụ Linh Quân do Lâm Tú ban cho. Với sức mạnh hiện tại của hắn, lần nữa tước đoạt cũng chỉ là chuyện một ý niệm trong đầu mà thôi, không cần lãng phí bất cứ nguyên lực nào, cũng không thể xúc tiến tu hành của hắn.

Thương Lan Vương bị mắc kẹt trong quả bóng nước, ông ta có thể nghe thấy tiếng người bên ngoài nói chuyện, nhưng ông ta không hiểu họ nói gì.

Cái gì mà loại bỏ, cái gì mà tước đoạt, ông ta còn đang băn khoăn thì bất ngờ nhìn thấy một bà lão bay về phía mình, tay của bà ta xuyên qua quả cầu bằng niệm lực, Thương Lan Vương vô thức muốn tránh đi, nhưng lại bị một niệm lực khác khổng lồ chế lại, chỉ có thể nhìn bà lão đặt tay lên vai mình.

Chương 968: Làm thế nào mà làm được điều đó (3)

Nhưng sau khi bà ta đặt tay lên vai ông ta, cũng không hề làm gì nữa.

Thương Lan Vương khó hiểu, sắc mặt đột nhiên thay đổi, ông ta muốn thoát khỏi xiềng xích của niệm lực đó, nhưng sức mạnh trong cơ thể không còn chút phản ứng nào, hơn nữa biển cả dưới chân của ông ta cũng không còn mang đến cho ông ta cái cảm giác thân thuộc đó nữa.

Năng lực của ông ta đã biến mất rồi!

Thương Lan Vương vừa kinh hoàng vừa sợ hãi, giọng nói run rẩy:

“Người đã làm gì ta!”

Bà lão liếc mắt nhìn ông ta, không hề có bất cứ lời giải thích nào, bay người rời đi, bóng nước chung quanh người Thương Lan Vương cũng lại rơi xuống biển, một mình ông ta lơ lửng trong không trung, bất lực và sợ hãi. Biển cả đã từng là nơi ông ta hô mưa gọi gió, nhưng lúc này, ông ta lại cảm nhận được sự yếu đuối chưa bao giờ cảm thấy trước đây, nếu ông ta quay trở lại biển cả, e rằng chỉ một con cá mập ngu ngốc cũng có thể lấy mạng của ông ta.

Giờ phút này không còn ai thèm đềm xía đến Thương Lan Vương nữa, với năng lực của Tác Phi Á và Ngải Mễ Lệ mộng to, tình huống không thể nào đánh thắng cấp Thiên đã trở thành dĩ vãng, trước mặt cường giả cùng cấp sở hữu hai loại năng lực, ngay cả cơ hội tự bạo bọn họ còn không có.

Ban chủ liếc mắt nhìn Thương Lan Vương một cái, rồi nhàn nhạt nói: "Đây chính là Hải tộc vương? Cho dù là lão thân cũng không tới tự các ngươi cũng bắt được, mau biến lão thân trở về đi, cái cảm giác này thật không ổn..."

Sau khi trở về tuổi trẻ, giờ mất đi năng lực chữa trị, cơ thể lại biến trở lại như trước, cảm giác này rất khó chịu, nàng nhất thời không muốn trải qua thêm lần nào nữa.

Lâm Tú đề phòng lỗ như, nên mới yêu cầu ban chủ và sư phụ của Linh Quân cùng nhau đến, hai người sư đồ bọn họ đều không phải là cấp Thiên tâm thường, hợp sức lại cùng nhau không chế Thương Lan Vương còn không tổn chút hơi tàn, ban chủ thậm chí còn uống công chạy đến một chuyến nữa.

Thực lực hiện tại của Lâm Tú đủ để hấn ban năng lực hai lần liên tiếp, chẳng bao lâu nữa, mái tóc trắng của ban chủ sẽ biến thành mái tóc đen, nếp nhăn trên mặt cũng biến mất, từ người già thành trung niên mà thôi.

Lâm Tú và những người khác đương nhiên là không hề bất ngờ trước cảnh tượng này, nhưng đôi mắt của Thương Lan Vương thì lại như sắp bật ra.

Vừa rồi ông ta vừa nhìn thấy cái gì thế, bà lão kia đã ở trước mặt hấn biến thành đại cô nương rồi!

Yết hầu ông ta giật giật, miệng ông ta cảm thấy khô khốc.

Những điều kỳ lạ mà ông ta đã trải qua suốt cả cuộc đời đều không nhiều bằng ngày

hôm nay.

Một lúc lâu sau, Thương Lan Vương nuốt nước bọt, nhìn về phía Lâm Tú hỏi: "Người đó... Hải Thần đại nhân, người làm sao có thể làm được?"

Hôm nay Thương Lan Vương đã trải qua rất nhiều chuyện không thể hiểu nổi.

Ông ta nhìn thấy nhân loại tự do rong ruổi trong nước như một Hải tộc.

Cũng đã trải qua việc năng lực đột nhiên biến mất, sự kinh hoàng và sợ hãi bị biến cả bài xích.

Nhưng tất cả những thứ này đều không thể so sánh được với cảnh tượng mà ông ta vừa nhìn thấy.

Bà lão già nua tựa như hắc kìa vậy mà lại phục hồi lại thanh xuân, trên người toát ra sức sống và sinh lực mãnh liệt, đáng vẻ dường như có thể sống mấy chục năm nữa, điều này mang đến cho ông ta sự chấn động cực độ, cùng với sự mê hoặc chí mạng.

Đối với bọn họ, những người cấp Thiên sắp đi đến điểm cuối cùng của sinh mệnh, còn có thứ gì quan trọng hơn tuổi thọ nữa chứ?

Tuổi thọ cao hơn đồng nghĩa với việc năng lực cũng sẽ càng cường đại hơn, nếu may mắn có thể đột phá đến cảnh giới vô thượng, thậm chí có thể đạt được năng lực trường sinh bất tử.

Vì để trường sinh bất tử, ông ta sẵn sàng hiến dâng tất cả.

Lâm Tú liếc nhìn Thương Lan Vương.

Sau khi nhìn thấy ban chủ trở về thời thanh xuân, vẻ mặt của Thương Lan Vương

thay đổi, Lâm Tú nhìn thấy ngọn lửa khát vọng đang cháy rực trong mắt ông ta, không còn cái dáng vẻ bướng bỉnh không chịu phục tùng vừa rồi nữa.

Lâm Tú mặc kệ Thương Lan Vương, Thương Lan Vương cấp Thiên nhất thời mất đi năng lực, các cường giả cấp Địa thượng cảnh của Thương Lan Vương tộc cũng đều biến thành vệt lên cạn, lực lượng còn lại của vương thành đương nhiên là cũng không đáng nhắc tới.

Kể từ đây về sau, thế cục của Hải tộc đã phát sinh thay đổi.

Vào lúc này, Thương Lan vương thành.

Ba thế lực đang đối đầu nhau ở phía xa, chỉ có điều không bên nào ra tay, mà là đang chờ đợi điều gì đó.

Một trong số đó, đứng đầu là sáu bộ tộc Tang Kỳ, Hắc Sơn, Lan Thủy, Hắc Thủy, Thương Thủy v. v. , bọn họ bất mãn với sự áp bức của Thương Lan vương tộc, dưới sự lãnh đạo của Hải Thần đại nhân, bọn họ đã nổi dậy khởi nghĩa, là tổ chức khởi nghĩa và cách mạng của nước Thương Lan.

Chương 9609: Thu phục nước Thương Lan

Bên kia là Thương Lan vương tộc cùng với thị vệ của bọn họ, đây vốn là thế lực mạnh nhất nước Thương Lan, nhưng bây giờ Thương Lan Vương không có ở đó, mười cường giả của Hải Lăng Vương cũng mất hết lực không chế nước, chỉ có thể nổi trên mặt nước không thể lặn xuống được. Lúc này, thế lực của vương tộc so với quân phản loạn rõ ràng là đang yếu hơn một chút.

Bên cuối cùng là các tộc trưởng bộ tộc khác sau khi nghe tin đã đến đây.

Bảy tộc trưởng tập hợp lại, vậy mà lại không hề giúp đỡ vương tộc, cũng không hề đứng về phía Tang Kỳ.

Bọn họ đang quan sát.

Vội vàng khởi binh trước khi tình hình rõ ràng là hành động tự tìm cái chết, bọn họ không ngu đến mức đó, rốt cuộc là phải tận lực với vương tộc hay, hay tận lực với "Hải Thần đại nhân" mà Tang Kỳ nói thì còn tùy thuộc vào kết quả của trận chiến đó.

Nếu Thương Lan Vương chiến thắng, họ là những vệ sĩ trung thành nhất của vương tộc.

Nếu "Hải Thần đại nhân" chiến thắng, họ là những tín đồ sùng đạo nhất của Hải Thần đại nhân.

Tất nhiên, từ tận đáy lòng mà nói, bọn họ đương nhiên là hy vọng rằng Hải Thần đại nhân có thể chiến thắng, suy cho cùng, toàn bộ nước Thương Lan đã nhin vương tộc từ rất lâu rồi, ai mà chẳng muốn có một

vùng biển tự do và bình đẳng không phải chịu áp bức chứ?

Không biết qua bao lâu, cuối cùng một vài bóng người đã xuất hiện trong tầm mắt của họ. Một nam một nữ thanh niên bước lên mặt nước. Chúa tể của nước Thương Lan, vương của hàng triệu Hải tộc, đứng sau lưng họ, dáng vẻ cung kính tôn trọng.

Cảnh tượng này khiến vương thành và các vùng xung quanh hoàn toàn sôi sục.

Các tộc trưởng như Tang Kỳ và Hắc Sơn, với vẻ mặt vô cùng điên cuồng, quỳ một chân xuống, hô to "Hải Thần đại nhân"

Những người thuộc vương tộc liền lộ ra vẻ sợ hãi và khó tin, bảy tộc trưởng còn lại đưa mắt nhìn nhau một cái rồi lập tức quỳ một chân xuống, đồng thanh hô to: "Thề chết trung thành với Hải Thần đại nhân!"

Ánh mắt của Thương Lan Vương nhìn xuống đất, biểu hiện phức tạp, nhưng ông ta chỉ có thể nói:

"Bắt đầu từ hôm nay, Thương Lan vương tộc, xin thề đi theo Hải Thần đại nhân đến chết!"

Bên trong và bên ngoài vương thành, hàng trăm nghìn Hải tộc cùng nhau quỳ xuống, tiếng hô vang rên: "Thề chết trung thành với Hải Thần đại nhân!"

Thương Lan Vương là một người rất thúc thời, sau khi bị tước đoạt năng lực, lại thấy ban chủ cải lão hoàn đồng, ông ta lập tức tuyên bố trung thành với Lâm Tú, có ông ta ra mặt, muốn thu phục toàn bộ nước Thương Lan đương nhiên cũng không phải là việc khó.

Đột nhiên, lực lượng thuộc hạ dưới quyền mà Lâm Tú có thể huy động đã tăng lên rất nhiều.

Mặc dù nước Thương Lan chỉ có một cấp Thiên, nhưng cường giả cấp Địa thượng cảnh lại có hơn hai mươi người, sức chiến đấu của những Hải tộc này ở trên mặt đất có lẽ là không bằng các cường giả nhân loại cùng cấp, nhưng ở dưới nước nhân tộc cấp Thiên không thuộc hệ thủy cũng không thể làm gì được bọn họ.

Sau khi thu phục nước Thương Lan, đầu tiên Lâm Tú ban hành một pháp lệnh.

Từ nay về sau, các bộ tộc lớn không cần cống nạp cho vương tộc nữa, các bộ tộc vừa và nhỏ cũng không cần cống nạp cho các bộ tộc lớn, tuy pháp lệnh này không có lợi cho vương tộc nhưng đối với các bộ tộc lớn nhỏ của nước Thương Lan mà nói, không chút nghi ngờ nó chính là sự giải thoát cho những xiềng xích đã ở trên cơ thể của bọn họ lâu nay.

Thương Lan vương tộc cũng không có một chút ý kiến gì về việc này.

Không những không có ý kiến, Thương Lan Vương thậm chí còn đưa Lâm Tú vào trong kho báu của ông ta và nói lời xin lỗi:

"Trước đây ta đã mạo phạm đến Hải Thần đại nhân, những thứ này là để đền tội với Hải Thần đại nhân"

Lâm Tú liếc nhìn kho báu của Thương Lan vương, rồi lại nhàn nhạt đưa mắt nhìn ông ta một cái.

Thương Lan Vương xấu hổ, bản thân ông ta cũng cảm thấy những thứ ở đây hơi nhỏ

nhặt, không đủ để đền tội với Hải Thần đại nhân, nhưng đây đã là toàn bộ tài sản của ông ta.

Những gì ông ta tích góp được trước đó đều đã bị tên trộm kia lấy mất rồi.

Vốn dĩ ông ta muốn lợi dụng Hải Thần tiết này để bổ sung thêm vào một ít, ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, hiện tại ông ta đã mất quyền kiểm soát nước Thương Lan rồi.

Tất nhiên, ông ta không quan tâm đến điều đó nữa.

Chỉ cần có thể đem thân thể của mình trở lại thời đỉnh cao, để cho ông ta sống thêm mấy chục năm, ông ta không hề quan tâm đến bất cứ thứ gì nữa, ngai vàng là cái gì, cường giả đã là gì, so với sinh mạng lâu dài thì không có gì là không nỡ từ bỏ cả.

Nhưng ông ta cũng biết người khác không thể cho nào cho ông ta lợi ích không như vậy được, vì vậy ông ta phải cố gắng hết sức để biểu hiện thật tốt, cứu vãn lại ấn tượng ban đầu.

Chương 970: Thu phục nước Thương Lan

Lâm Tú biết tâm tư của Thương Lan Vương, liếc nhìn ông ta một cái, rồi hỏi: "Người muốn được trường sinh à?"

Thương Lan Vương sốt ruột gật đầu, ai mà chẳng muốn sống mãi cơ chứ?

Lâm Tú nhìn ông ta rồi nói: "Một viên thủy tinh phách cấp Thiên, đổi lấy kéo dài tuổi thọ cho người ba năm..."

Thủy tinh phách cấp Thiên không chỉ là thứ Lâm Tú cần, mà Linh m, Uyển Nhi, Ngung Nhi thăng cấp lên cấp Thiên cũng sẽ cần đến nó, nguyên tinh cấp Thiên gần như là thứ không thể có được, còn thủy tinh phách cấp Thiên thì dễ dàng hơn nhiều.

Quá trình có được Nguyên tinh nhất định phải đi kèm với chém giết, còn Thủy tinh phách thì chỉ cần thời gian và tinh lực của Hải tộc.

Lâm Tú không xuất thân từ Thương Lan vương tộc, cũng sẽ không cưỡng ép bắt ông ta phải ngưng tụ Thủy tinh phách, đây là một giao dịch công bằng, Thương Lan Vương có thể từ chối, nhưng ông ta nhất định sẽ không từ chối.

Thương Lan Vương không hề do dự, thậm chí Lâm Tú còn chưa kịp nói xong, ông ta đã lập tức nói: "Ta bằng lòng!"

Nhanh nhất cũng phải mất nửa năm ông ta mới có thể ngưng tụ ra một thủy tinh phách, trong nửa năm này, ông ta phải bỏ ra thời gian và tinh lực cực kỳ lớn, tu vi lẽ ra dùng vào việc phát triển thì toàn bộ đều sẽ ngưng tụ vào trong tinh phách.

Nhưng ngoài nửa năm này, ông ta vẫn còn hai năm ruỗi để tự mình tu hành, dùng thời gian không tới hai mươi phần trăm để đổi lấy cơ hội trường sinh, cũng không quá khó để chấp nhận.

Thậm chí, chỉ cần ông ta có thể trường sinh bất lão, cho dù có bảo ông ta không ngừng ngưng tụ thủy tinh phách, ông ta cũng sẽ đồng ý.

Điều kiện mà Hải Thân đại nhân đưa ra cao hơn rất nhiều so với ranh giới mà ông ta có thể chấp nhận được, hiện tại trong lòng ông ta vừa hận vừa tiếc, hối hận vì đã đem toàn bộ sáu thủy tinh phách mà trước đó ông ta đã ngưng tụ ra cho những tên phế vật ở trong tộc, bọn chúng thì tốt đẹp rồi, không ai có thể đột phá được, đó đâu phải chỉ là sáu thủy tinh phách, mà còn là mười tám năm tuổi thọ của ông ta...

Đương nhiên, ông ta cũng hận tên trộm chết tiệt kia, hắn ta trộm những thứ khác ông ta không thêm so đo, ít nhất thì hắn ta cũng nên để viên tinh phách cấp bảy đó lại cho lại ông ta đi chứ. Cổ hòng Thương Lan Vương hơi động, nói: "Hải Thân đại nhân cứ yên tâm đi, ta sẽ nỗ lực ngưng tụ ra thủy tinh phách!"

Thủy tinh phách là một thứ rất tốt, ngoài Hải tộc ra, nó cũng rất có ích cho nhân loại có dị thuật hệ thủy. Sau khi Lâm Tú ban cho những người xung quanh mình dị thuật hệ thủy, càng có thể trực tiếp giúp họ tu luyện.

Lúc này, trong lòng Lâm Tú đã có suy nghĩ sơ bộ rồi.

Hắn cũng cần một lượng lớn thủy tinh phách, nhưng hắn sẽ không thông qua hình thức áp chế Hải tộc để có được, hắn có thể mua được bằng bạc.

Trong không gian cất giữ đồ vật của hắn, đồ vàng bạc đã chất thành núi rồi, trong tình huống bình thường mấy chục đời cũng không xài hết nổi, tốt hơn hết là đổi nó thành những thứ hữu dụng.

Hải tộc không có tiền tệ và vẫn đang trong giai đoạn lấy vật đổi vật truyền thống.

Bọn họ có thể lấy thủy tinh phách để đổi bạc từ Lâm Tú, sau đó dùng bạc để mua hàng hóa của nhân tộc, với sức ảnh hưởng hiện tại của Lâm Tú hoàn toàn có thể hòa giải mâu thuẫn giữa hai tộc, cho Hải tộc và Nhân tộc sống với nhau hòa bình, từ bỏ việc chém giết trước đó, hòa bình phát triển, hỗ trợ cho nhau, xây dựng vận mệnh của Nhân tộc và Hải tộc thành một thể.

Đến khi đó, vùng ven biển Đại Hạ cũng sẽ hoàn toàn thái bình.

Thương Lan Vương đứng sau lưng Lâm Tú, một lúc sau mới lên tiếng hỏi: "Hải Thần đại nhân, ngài cần rất nhiều thủy tinh phách cấp Thiên đúng không?"

Lâm Tú liếc ông ta một cái, phí lời, tu vi của hắn vẫn còn đang kẹt ở cấp Địa thượng cảnh đỉnh phong, không có thủy tinh phách cấp Thiên, ít nhất cũng phải đợi một hai năm nữa mới có thể đột phá.

Nếu không may mắn, thời gian chờ đợi còn khó nói hơn nữa.

Thương Lan Vương đọc hiểu ánh mắt của hắn, lập tức nói: "Hải Thần đại nhân, theo ta

biết, có một nơi chắc là có rất nhiều Thủy tinh phách cấp Thiên...”

Lâm Tú hỏi: “Ở đâu?”

Thương Lan Vương nói: “Nước Hải Lăng.”

Sau đó, ông ta lại bổ sung thêm: “Hải Lăng Vương cũng là một cường giả cấp Thiên. Ông ta có một người cháu trai thiên phú rất tốt, năm ba mươi tuổi đã thăng cấp lên cấp Địa thượng cảnh rồi. Trong những năm qua, ông ta đã luôn tập trung bồi dưỡng người cháu trai này, chắc là cũng đã vì hắn ta mà tích góp không ít thủy tinh phách cấp Thiên”

Thương Lan Vương chậm rãi nói: “Hải Lăng Vương đã sống đến một trăm tuổi, không tới vài năm nữa sẽ quy tiên mà thôi. Chắc chắn là ông ta sẽ sẵn sàng dùng Thủy tinh phách để đổi lấy tuổi thọ cao hơn...”

Trong đầu Thương Lan Vương đang tính bàn cờ sẽ theo ý của mình.

Chương 971: Tồn thất tinh thần

Tuy rằng ông ta đã chứng kiến một lần cải lão hoàn đồng thần kỳ, nhưng trong lòng ông ta vẫn có chút nghi hoặc, nếu như cái lão già Hải Lăng Vương cũng có thể trẻ lại, ông ta sẽ không còn một chút lo lắng gì nữa, sau này sẽ chuyên tâm ngưng tụ thủy tinh phách, sống thêm ba năm thì ba năm.

Ngoài ra, ông ta đường đường là Thương Lan Vương, một cường giả cấp Thiên, người đã từng cai trị hơn một triệu Hải tộc. Bây giờ ông ta lại thần phục một nhân loại, điều này khiến trong lòng ông ta luôn cảm thấy có chút không thể chấp nhận được.

Nếu có thể kéo cái lão già Hải Lăng Vương xuống nước cùng, trong lòng ông ta sẽ cân bằng hơn rất nhiều.

Thấy Lâm Tú có vẻ hơi động lòng, Thương Lan Vương lập tức nói:

“Nếu Hải thần đại nhân có hứng thú, ta có thể đưa ngài tới nước Hải Lăng ngay bây giờ...”

Hải tộc phân bố rộng rãi ở các vùng ven biển, ở xung quanh vùng duyên hải của các quốc gia, đều có Hải tộc sinh sống.

Đông Hải của Đại Hạ là địa bàn của Nước Thương Lan, trong khi Nam Hải là lãnh địa của nước Hải Lăng. Bên trong nước Hải Lăng, cũng có khoảng mười bộ tộc quy mô lớn, có một Hải Lăng Vương có tu vi cấp Thiên. Có thực lực tương đương với nước Thương Lan.

Trong quá khứ giữa hai nước đã có nhiều xích mích, nhưng do thực lực tương đồng nên cho dù có đánh nhau cũng vẫn luôn duy trì thể khắc chế nhau.

Vào ngày này, có hai vị khách không mời mà đến vương thành của Hải Lăng.

Mấy Hải tộc tuần tra công thành thấy có người từ xa tới gần, lập tức bơi tới, lớn tiếng nói: "Kẻ nào dám tự tiện đi đến vương thành!"

Phía trên vương thành, không cho phép Hải tộc bơi qua, cách vương thành một dặm, đều phải chủ động lặn xuống đáy biển.

Tuy nhiên, ngay khi vài Hải tộc xông lên đã bị một đợt sóng nước cực mạnh đập ngược trở lại, Thương Lan Vương lạnh lùng "hừ"

một tiếng, tuy rằng đây là nước Hải Lăng nhưng uy nghiêm của Thương Lan Vương cũng không phải là thứ mà vài tên Hải tộc nhỏ bé đó có thể xúc phạm đến.

Thương Lan Vương không chút do dự phóng khí tức trên người của mình ra. Khoảnh khắc tiếp theo, một đợt khí tức khác từ một tòa cung điện nào đó ở vương thành bay thẳng lên trời. Một bóng người nhanh chóng tiến đến gần, rồi trong tích tắc đã ngưng tụ thành một bóng người ở trước mặt Lâm Tú và Thương Lan Vương.

Đây là một ông già, trông có vẻ còn già hơn cả Thương Lan Vương nữa, thân hình đã còng xuống.

Trên người của ông ta dày đặc sự già nua, ông ta dùng ánh mắt đục ngầu nhìn chằm chằm vào Thương Lan Vương, trong mắt có chút kinh ngạc và nghi ngờ, khàn giọng

nói: "Tây Cách, người không ở Thương Lan vương thành, đến nước Hải Lăng của ta để làm gì?"

Thương Lan Vương cười toe toét và nói: "Đương nhiên là có chuyện quan trọng cần tìm người rồi, Mục Thác, chắc là người không sống nổi vài năm nữa đâu, có phải không?"

Nghe vậy, đôi mắt của Hải Lăng Vương chợt đông cứng lại.

Cơ thể ông ta đang già đi từng ngày, đúng là sẽ không còn sống được thêm vài năm nữa, đến lúc đó...

Nếu như nước Hải Lăng không có người tiếp nhận vị trí của ông ta, với tính cách của Thương Lan Vương, e rằng hẳn ta sẽ nhân cơ hội thôn tính nước Hải Lăng.

Sau đó, ông ta lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi nói: "Cứ yên tâm đi, trước khi ta chết, ta nhất định sẽ đưa người đi cùng"

Thương Lan Vương xua tay nói: "Lần này ta đến đây không phải để gây chuyện với người, người có muốn sống thêm mấy chục năm nữa không?"

Nếu có thể sống lâu hơn, ai mà lại bằng lòng chết sớm cơ chứ?

Hải Lăng Vương liếc nhìn Thương Lan Vương một cái và hỏi: "Ý của người là gì?"

Thương Lan Vương nói: "Bây giờ còn có một cơ hội, chỉ cần người sử dụng một viên thủy tinh phách cấp bảy, có thể đổi lấy ba năm tuổi thọ, thế nào, có đổi hay không?"

Không nói là một viên Thủy tinh phách cấp bảy có thể đổi lấy ba năm, thậm chí cho dù

là chỉ có thể đổi lấy một năm, Hải Lăng Vương ông ta cũng bằng lòng, thân thể hiện tại của ông ta mỗi ngày đều đang tiến về phía bờ vực cái chết, mặc dù ông ta có thực lực thống trị biển cả, nhưng cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi cái chết, điều này khiến trong lòng ông ta cực kỳ không cam tâm, nhưng ông ta cũng không thể làm gì khác được.

Câu hỏi đặt ra là ông ta sẵn sàng trao đổi thì có tác dụng gì, ai có thể trao đổi với ông ta?

Lúc này, Thương Lan Vương nói: "Đây không phải là nơi để nói chuyện, không mời chúng ta vào ngồi sao?"

Hải Lăng Vương quan sát Thương Lan Vương vài cái, rồi phát hiện thấy rằng Thương Lan Vương dường như không có ác ý gì, nên ông ta mới nói: "Mời."

Thương Lan Vương lùi lại một bước, đứng sau lưng Lâm Tú, khom mình và nói: "Mời Hải Thần đại nhân đi trước"

Đồng tử của Hải Lăng Vương hơi co lại, ông ta luôn coi người thanh niên đứng sau Thương Lan Vương là tùy tùng Hải Linh tộc mà thôi, nhưng bây giờ có vẻ như Thương Lan Vương mới là tùy tùng của hắn.

Chương 972: Tồn thất tinh thần (2)

Ban này Thương Lan Vương vừa mới gọi hẳn là gì nhỉ?

Hải Thần đại nhân?

Hải Lăng Vương trong lòng mang đầy sự tò mò và kinh ngạc đến một cung điện trong vương thành.

Thấy Thương Lan Vương vậy mà đợi cho đến khi người thanh niên đã yên vị rồi mới dám ngồi xuống, trong lòng Hải Lăng Vương càng kinh ngạc hơn, ông ta đã giao đấu với Thương Lan Vương cả đời này rồi, Thương Lan Vương kiêu ngạo đến mức nào, ông ta hiểu rõ hơn ai hết, rốt cuộc là vì lý do gì mà có thể khiến ông ta trở nên thấp kém như vậy?

Ông ta đè nén sự tò mò trong lòng, cũng không hỏi thêm ngay mà nói: "Ban này những lời người nói rốt cuộc là có ý gì?"

Lâm Tú nói: "Ý tứ rất đơn giản, cho ta một viên thủy tinh phách cấp Thiên, ta có thể cho ông ba năm tuổi thọ, có một viên đổi một viên, không có giới hạn..."

Về mặt Hải Lăng Vương mù mịt, ông ta vẫn là không hiểu dây mơ rễ má trong đó, tại sao một viên thủy tinh phách cấp Thiên lại có thể đổi lấy ba năm tuổi thọ.

Lâm Tú cũng không hề giải thích quá nhiều với ông ta, chỉ nói:

"Ông có thể đưa tay ra, trải nghiệm trước một chút."

Hải Lăng Vương do dự một chút, nhưng vẫn duỗi ra một cánh tay, cánh tay này cực kỳ gầy gò, giống như chỉ có một lớp da bọc

lấy xương vậy, về phương diện này, Hải tộc cũng giống như Nhân tộc, cho dù bọn họ có bước vào cấp Thiên, bọn họ vẫn không thể trốn thoát sự tập kích của tuổi tác.

Lâm Tú nắm lấy cổ tay ông ta, khi một luồng lực lượng thần bí tràn vào trong cơ thể ông ta, Hải Lăng Vương vô thức muốn rút tay lại, nhưng khi nhìn thấy cổ tay ông ta bắt đầu sản sinh ra máu và thịt với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, từ ốm yếu trở nên khỏe mạnh, ông ta đã không còn có thể giữ được bình tĩnh nữa rồi. Ông ta nắm chặt tay và cảm thấy cánh tay đó tràn đầy sức mạnh, điều này khiến ông ta có ảo giác như mình đã trở về thời thanh niên trai tráng.

Đó không phải là ảo giác, là cánh tay của ông ta đã thực sự biến thành dáng vẻ như khi ông ta vẫn còn trẻ trung.

Ngay khi Hải Lăng Vương vẫn còn đang say sưa với sức lực này, cảm giác này đột ngột kết thúc.

Lâm Tú thu tay về, nói: "Thế nào?"

Hải Lăng Vương nhìn xuống hai tay của mình, một cánh tay vô cùng cứng cáp, còn cánh tay kia thì lại giống như một cây củi khô, trông cực kỳ không cân đối, cảm giác vừa rồi khiến ông ta lưu luyến không nguôi.

Ông ta nhìn người đối diện, ánh mắt vô cùng nồng nhiệt.

Sau khi trải qua những mối đe dọa từ việc không biết khi nào mình sẽ chết, cuối cùng ông ta đã nhìn thấy hy vọng của sự sống.

Ánh mắt của Hải Lăng Vương lóe lên, suy nghĩ chợt thay đổi, vài dòng thủy lưu lập tức không chế tay chân của Lâm Tú, từ lần tiếp xúc thân thể rất ngắn vừa rồi, ông ta đã đoán ra được thực lực của người này, còn trẻ tuổi như vật mà đã tu hành đến mức cấp Địa thượng cảnh đỉnh phong, thiên phú của hẳn quả là kinh người, nhưng còn cách cấp Thiên một bước nữa.

Cách một bước, xa cả ngàn dặm.

Các giao dịch chỉ có thể được thực hiện với điều kiện thực lực ngang nhau.

Kẻ yếu cho dù không cho hẳn thủy tinh phách, hẳn còn có thể làm gì?

Khi Thương Lan Vương nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức tức giận nói: "Mục Thác, ngươi muốn làm gì!"

Hải Lăng Vương nhìn ông ta nói: "Loại thực lực này mà cũng có thể khiến cho người thần phước, người đã làm mất hết thể diện của Hải tộc rồi..."

Thương Lan Vương không nói nhảm, lập tức muốn đi giải cứu Hải Thần đại nhân, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, hình bóng của Hải Thần đại nhân trực tiếp biến mất ngay trước mặt ông ta, lần sau xuất hiện thì đã đến cổng cung điện rồi.

Thương Lan Vương đã thấy năng lực của Hải Thần đại nhân từ lâu rồi, nên lúc này ông ta cũng không ngạc nhiên gì cho lắm.

Còn trong lòng Hải Lăng Vương lúc này lại đang vô cùng chấn động, ban nãy, người này dường như đã trực tiếp biến mất trong không gian, thân hình của ông hóa thành

một dòng nước, cũng ngưng tụ ra ngoài cửa cung điện.

Nhưng vào lúc này, Lâm Tú đã nhanh chóng bơi lên mặt biển rồi.

Hắn không thù không oán với Hải Lăng Vương, lần này hắn mang theo thành ý đến, nhưng nếu ông ta đã không nói đạo lý trước thì cũng không thể trách hắn được.

Hắn quay đầu nhìn về phía sau, cố ý giảm tốc độ, để khoảng cách giữa Hải Lăng Vương và hắn từ từ đến kéo gần lại.

Soạt!

Một bóng người nhảy lên khỏi mặt nước, lơ lửng trong không trung.

Soạt!

Ngay sau đó, một bóng người khác nhảy ra khỏi mặt biển, Hải Lăng Vương giẫm lên bọt sóng và mỉm cười nói: "Người có thể chạy tới đâu?"

Lời nói vừa dứt, vẻ mặt ông ta khế sùng sờ.

Phía trên mặt biển, một chiếc thuyền lững lờ trôi.

Đây là một chiếc thuyền hoa rất tinh xảo, có ba bóng người đứng trên mũi thuyền hoa. Một nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp, một nữ nhân trung niên và một bà lão, từ cơ thể của ba người bọn họ, ông ta cảm nhận được một áp lực vô cùng lớn.

Chương 973: Tồn thất tinh thần (3)

“Nhân loại!”

Đồng tử của Hải Lăng Vương hơi co lại, ông ta chưa từng nghĩ tới việc trên mặt biển vậy mà lại có ba cường giả nhân tộc đang chờ sẵn ông ta, nhưng đây là trên biển, cho dù có nhiều người như vậy, ông ta cũng không sợ hãi chút nào.

Đầu tiên ông ta tạo ra một con sóng lớn cuộn cuộn, vỗ mạnh vào thân thuyền hoa, tạm thời kéo theo ba người lại.

Đồng thời, vô số xúc tu trong suốt từ nước xuất hiện trên mặt biển, tấn công về phía một thanh niên đang ở trên không.

Vương thành của nước Hải Lăng, Thương Lan Vương nhìn thấy Hải Lăng Vương bị mắc kẹt trong thủy lao, mất đi năng lực, hoàn toàn khiếp sợ suýt chút nữa không nhận được bật cười, tâm trạng đã ủ rũ được rất lâu của ông ta cuối cùng cũng đã trở nên tốt hơn rất nhiều.

Hải Thần đại nhân đã có lòng tốt muốn giao dịch công bằng với ông ta rồi, nhưng ông ta không chịu, bây giờ thì hay rồi, đã bị hai bà lão độc ác kia tóm rồi đúng không?

Thương Lan Vương chủ động bước tới và nói với Lâm Tú:

“Hải Thần đại nhân, ta biết bảo khổ của nước Hải Lăng ở đâu. Ta sẽ đưa ngài đến đó...”

So với Hải Lăng Vương, Thương Lan Vương quả thực là hiểu chuyện hơn rất nhiều, vốn dĩ Lâm Tú không muốn làm lại việc cũ, nhưng hấn đến đây với thành ý mà Hải Lăng

Vương muốn bắt hẩn lại để chuộc lợi, nên để cho ông ta chịu một ít phí tổn hại về tinh thần cũng không quá đáng.

Từ trong bảo khố của nước Hải Lăng, Lâm Tú lại lấy được mấy chục rương Thủy tinh phách, nhưng chúng đều là cấp sáu trở xuống mà thôi.

Hai phút sau.

Thủy tinh phách từ cấp sáu trở lên ông ta nhất định sẽ không đặt ở nơi dễ thấy như vậy.

Đây không phải là lần đầu tiên Lâm Tú làm loại chuyện này, hẩn quen thuộc đi đến cung điện nơi Hải Lăng Vương ở, nhanh chóng tìm ra cơ quan, dùng niệm lực xoay vòng san hô, mặt đất nứt toác ra một khe hở, bên dưới lộ ra một phòng tối.

Trên một cái giá bằng san hô cạnh bức tường của căn phòng tối, có xếp từng hàng từng hàng Thủy tinh phách, Lâm Tú đếm thử, thì có hơn ba mươi thủy tinh phách cấp sáu và tám thủy tinh phách cấp bảy.

Tám viên thủy tinh phách cấp bảy này, thậm chí là cường giả cấp Thiên như Thương Lan Vương và Hải Lăng Vương cũng phải mất bốn năm mới có thể ngưng tụ ra được, trong bốn năm này, mỗi ngày ông ta phải ngưng tụ hơn tám canh giờ, hơn nữa phải làm liên tục cả năm không nghỉ một ngày nào. Rõ ràng là những năm qua Hải Lăng Vương đã không quan tâm đến việc tu hành của bản thân, có ý định bồi dưỡng ra một người cấp Thiên nữa cho nước Hải Lăng trước khi tuổi thọ của ông ta bị cắt đứt.

May mắn thay, ở nước Hải Lăng này không có cường giả nào đạt được đến mức này, nếu không, những viên Thủy tinh phách này đã hoàn toàn không còn tồn tại đến bây giờ rồi.

Lâm Tú vung tay, những Thủy tinh phách này ngay lập tức biến mất trước mặt Hải Lăng Vương và Thương Lan Vương.

Hắn liếc nhìn Hải Lăng Vương ánh mắt đang tràn ngập sự đau khổ nói: "Được rồi, từ nay về sau, món nợ vừa rồi của chúng ta sẽ được xóa bỏ hết"

Hải Lăng Vương nhìn mặt thất trống rỗng, lại nhớ tới bảo khố chỉ còn gạch đá, trong lòng chỉ có hồi hận vô hạn, nếu như vừa rồi ông ta nghe lời Thương Lan Vương thì đã tốt rồi.

Còn Thương Lan Vương bây giờ lại đang mù mịt. Ông ta nhìn về phía Hải Thần đại nhân, ông ta vẫn luôn cảm thấy hắn có vẻ rất thành thạo loại chuyện này, sau khi nghĩ đến năng lực thần kỳ khó lường đó của hắn, dường như ông ta đã nhận ra được một điều gì đó.

Bắt đầu từ lúc Lâm Tú bắt đầu vơ vét Hải Lăng Quốc bảo khố, Thương Lan Vương mới này còn hết sức phấn khởi liền trở nên trầm mặc ít nói.

Hắn ta nhìn Hải Thần đại nhân vẫy vẫy tay, từng rương từng rương Thủy tinh phách kia liền biến mất không thấy.

Hắn cũng tận mắt nhìn thấy sau khi Hải Lăng Vương trói buộc Hải Thần đại nhân, thân thể của hắn ta trực tiếp biến mất,

đường như có một loại năng lực xuyên qua không gian nào đó.

Mà theo như hần biết, năng lực của Hải Thần đại nhân, không chỉ gồm mấy loại này.

Hần gần như hiểu ra, thủy tinh phách trong bảo khố và mật thất của hần, vì sao lại biến mất một cách kỳ lạ rồi, đến cái giá san hô bày trưng cũng không để lại cho hần.

Hần vẫn luôn tò mò, kẻ trộm dùng cách nào ăn cắp đây.

Bây giờ hần biết rồi.

Nhưng hần ta cũng không thể nói gì.

Dám vạch trần Hải Thần đại nhân, hần còn muốn giữ mạng mình hay không?

Cũng may tồn thất của Hải Lăng vương càng lớn hơn, cái lão già này, đồ tốt nhất không nỡ cho tộc nhân dùng, đều giấu ở chỗ này, lần này tất cả đều bị Hải Thần đại nhân tịch thu rồi.

Những Thủy tinh phách thu được trong mật thất kia, Lâm Tú nhìn Hải Lăng Vương vẫn đang bị nhốt trong thủy lao một cái, điềm tỉnh hỏi: "Người có ý kiến sao?"

Chương 974: Năng lực sao chép tiên hóa lần nữa

Hải Lăng Vương tuy đau lòng, nhưng vẫn quả quyết lắc đầu nói:

“Xin Hải Thần đại nhân thứ lỗi ta mạo phạm.”

Lâm Tú khoát khoát tay, nói: “Mới nãy không phải nói rồi sao, nợ của chúng ta xóa bỏ toàn bộ, về sau người giống như Thương Lan Vương, một viên Thủy tinh phách cấp bảy, đổi lấy ba năm tuổi thọ.”

Nếu như mỗi một lần mạo phạm, đều có thể có thu hoạch lớn thế này, Lâm Tú ngược lại hy vọng người khác mạo phạm hắn nhiều thêm một chút.

Sau khi bị ban chủ và sư phụ của Linh Quân giày vò một trận, Hải Lăng Vương cũng biết điều hơn rồi, điều kiện Lâm Tú nói sau đó, hắn cũng đều đồng ý, bao gồm việc hủy bỏ cống nạp của các bộ tộc lớn, nghiêm cấm cướp bóc tàu buôn qua lại, cũng không cho phép bọn họ lên bờ quấy nhiễu nhiều loài người.

Về sau, ven biển của Đại Hạ, về cơ bản sẽ không có Hải tộc làm loạn nữa.

Chưa qua bao lâu, Lâm Tú cùng Linh Quân rời khỏi Hải Lăng quốc.

Thương Lan Vương và Hải Lăng Vương cùng tiễn hắn rời đi, lúc bóng dáng của hắn biến mất, Hải Lăng Vương lập tức trừng mắt nhìn chăm chăm vào Thương Lan Vương, nói: “Tại sao người không nói cho ta sớm!”

Tâm tình của Thương Lan Vương cực kỳ không tồi, điềm tĩnh liếc ông ta một cái, nói: “Là bản thân người lòng tham không đáy,

bây giờ lại quay ra trách ta, nếu như không phải nể tình cùng là Hải tộc với nhau, người tưởng rằng ta sẽ để Hải Thần đại nhân tới giúp người sao, ta có thể đợi người chết rồi, rồi tới thôn tính Hải Lăng quốc của các người..."

Hải Lăng Vương ngơ ra một cái, nhận ra được hần ta nói có lí, trên mặt lộ ra biểu cảm ngại ngùng, nói: "Ngại quá, là ta trách nhầm Tây Cách lão đệ rồi, ta xin lỗi đệ..."

Sau một hồi xin lỗi, hần lại nói: "Liên quan đến Hải Thần đại nhân, rốt cuộc là chuyện gì..."

Nói tới Hải Thần đại nhân, trong lòng Thương Lan Vương cũng là một đồng câu hỏi, đó rõ ràng chỉ là truyền thuyết của Hải tộc, hần lại từ trong truyền thuyết đi ra, tuy rằng thực lực của hần tạm thời còn không bằng bọn hần, nhưng năng lực của hần lại giống hệt với vị thần trong truyền thuyết.

Hần ta giống như một vị thần đang trưởng thành.

Phục tùng vị cường giả như thế này, cũng không phải là một chuyện mất mặt.

Quan trọng nhất là, ở đó có hy vọng trường sinh của bọn họ.

Hai người nhìn nhau một cái, từ trong mắt đối phương nhìn thấy được sự kích động, sau đó Mỗi người liền đi ngưng tụ thủy tinh phách.

Lúc đó, vực sâu Đông Hải, tại một khu hải vực yên lặng.

Một bóng dáng trôi nổi trong nước biển, nguyên lực ở chỗ này dồi dào, chưa qua bao lâu, Lâm Tú liền điều chỉnh nguyên lực và trạng thái đến mức cao nhất.

Hắn mở hai mắt, chìa tay ra, lòng bàn tay xuất hiện một viên tinh thể trong suốt to bằng khoảng một nắm đấm.

Lâm Tú vận chuyển nguyên lực, viên tinh thể này lập tức hóa thành nguyên lực thuần khiết, dung nhập vào cơ thể hắn, điên cuồng tác động về phía bức màn chắn kia.

Rầm!

Lâm Tú cảm giác được bên trong cơ thể, dường như có cái gì đó đang nổ tung, khiến thân thể hắn chấn động một cái, nhưng bức màn chắn kia vẫn tồn tại như cũ, chỉ là hơi hơi bị rung chuyển một chút.

Chẳng qua điều này cũng nằm trong dự liệu của Lâm Tú.

Dựa vào nguyên tinh hoặc tinh phách phá bỏ, có liên quan tới thiên phú cùng với vận may, thiên phú càng kém, nguyên tinh cần dùng càng nhiều, vận may càng kém, nguyên tinh cần dùng cũng càng nhiều.

Nền tảng thiên phú của Lâm Tú không quá ổn, vận may cũng không được tốt, khả năng một phát nhập hồn rất nhỏ.

Có điều, tinh phách cấp Thiên trong tay hắn vẫn còn bảy viên, ngược lại cũng không cần phải vội vàng.

Sau khi điều chỉnh lại hơi thở một phen, hắn lại lấy ra một viên nữa.

Sau đó là viên thứ ba, viên thứ tư.

Không lâu sau, tinh phách cấp Thiên trong tay Lâm Tú, chỉ còn thừa lại ba viên.

Nhìn tới chỉ còn lại ba viên tinh phách, trên mặt hắn lộ ra vẻ bất đắc dĩ, hiện thực tàn khốc đang không ngừng nhắc nhở khoảng cách giữa Triệu Linh Quân và hắn, năm viên Thủy tinh phách quý giá đã lãng phí ở trong tay hắn rồi.

Hải Lăng Vương một ngày cũng không nghỉ ngơi, sự nỗ lực của đấng đấng hai năm rưỡi, cứ như vậy trôi theo dòng nước.

Lâm Tú nghĩ ngợi một lúc, mỗi một tay nắm chặt một viên tinh phách, một giây tiếp theo, hai luồng sức mạnh điên cuồng dung nhập vào trong cơ thể hắn, Lâm Tú dựa vào thể xác đơn thuần, đã không có cách nào chịu đựng được loại lực lượng điên cuồng này, hắn bất đắc dĩ vận chuyển dị thuật kim, cho dù là như vậy, hắn cũng rên lên một tiếng, khóe miệng có tia máu tràn ra.

Dưới sức ép của mấy viên tinh phách cấp Thiên trước, bức màn chắn trong cơ thể hắn kia, đã nói lòng phần nào, cũng không thể chịu được sự tấn công cùng lúc của hai luồng lực lượng điên cuồng, nổ rầm một tiếng tan tành.

Một khắc này, một luồng khí tức mạnh mẽ cuốn tới, lấy hắn làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán khắp bốn phía, mặt biển cũng theo đó dâng lên một cơn sóng lớn.

Chương 975: Năng lực sao chép tiến hóa lần nữa (2)

Ở không xa, trên một chiếc thuyền hoa trôi nổi trên mặt biển, Triệu Linh Quân đang ở bên cạnh giường trong phòng vừa hóng gió biển vừa đọc sách, động tác lật trang sách ngừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía nào đó.

Cùng lúc đó, hai vị nữ tử trung niên, cũng chậm chậm hướng về mặt biển phía trước.

Ban chủ cảm khái khen ngợi một tiếng, một vị phụ nhân trung niên khác sắc mặt có hơi phức tạp, nàng đã từng vì đồ nhi bảo bối mà cảm thấy không đáng, nhưng bây giờ xem ra, rốt cuộc là ai chiếm được lợi, còn chưa chắc.

Trong biển, trong cơ thể Lâm Tú có một luồng sức mạnh xoay chuyển, thân thể của hắn liền nhập làm một thể với nước biển, nguyên tố hóa, là một đặc trưng thuộc về cấp Thiên rõ ràng nhất, đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng của việc cấp Địa không có cách nào thách thức cấp Thiên.

Dùng hết bảy viên thủy tinh phách cấp Thiên, Lâm Tú mới thành công phá bỏ được bức màn chắn kia.

Đối với năng lực khác, Lâm Tú không có gì đáng để mong chờ, hắn chỉ tò mò, năng lực sao chép ban đầu của bản thân hắn còn có biến hóa gì mới, nhiều thêm một số vị trí năng lực là tất nhiên, chỉ là năng lực của Lâm Tú hiện nay đã đủ nhiều, năng lực cấp Thiên cũng đã thu thập gần đủ, điều này đã không còn ý nghĩa gì lớn nữa.

So sánh mà nói, hẳn càng hy vọng năng lực sao chép sau khi tiến hóa, có thể sao chép cho người khác thêm năng lực.

Như vậy thì Quý Phi nương nương có thể vừa hưởng thụ lưu giữ vẻ đẹp trường tồn vừa tu hành rồi.

Trên thuyền hoa, một dòng nước ở mũi thuyền ngung tụ thành thân ảnh của Lâm Tú.

Hắn đi tới phòng của Linh Quân, nàng đứng dậy, nhẹ nhàng cười một cái, nói: "Chúc mừng"

Lâm Tú gật gật đầu, sau đó nói: "Đưa tay cho ta"

Triệu Linh Quân cũng không hỏi nhiều, đưa tay về phía Lâm Tú.

Lâm Tú nắm chặt bàn tay mềm mại lại có phần lạnh lẽo của nàng, đôi mắt hơi hơi nhắm lại, rất nhanh lại mở ra, quả nhiên, giống như dự đoán của hắn trước đây, cho dù là hắn thăng cấp lên cấp Thiên, cũng chỉ có thể giao cho người khác một năng lực như trước đây.

Điểm tốt duy nhất của việc tu vi được tăng lên là, lúc giao cho người khác năng lực, không cần tốn quá nhiều sức lực như thế nữa, cũng sẽ không xuất hiện cảm giác thân thể bị kiệt sức.

Tất nhiên còn một điểm rất quan trọng, hẳn lại có thể vươn lên làm chủ, không phải bị Triệu Linh Quân ép nữa.

Cấp Thiên, đối với hắn của hai năm trước mà nói, vốn là một giấc mơ xa vời không thể với tới, lúc đó, Lâm Tú mặc dù rất tự tin vào bản thân, cũng chưa từng nghĩ qua

sau hai năm, hẳn có thể đặt chân lên đến cảnh giới này.

Chuyến đi Đông Hải lần này, đã hoàn thành một cách viên mãn.

Lâm Tú rất nhanh điều khiển chiếc thuyền hoa quay về đến Giang Nam, các nữ tử đều tu hành ở nơi này, lúc xử lý chuyện của Hải tộc, Lâm Tú không hề dẫn theo các nàng.

Lần này, Lâm Tú lại đạt được không ít thứ hay từ Hải Lăng quốc, chắc là đủ để vài người có tu vi mạnh nhất trong các nàng, như Linh m, Tần Uyển, Minh Hà, Thiên Diệp Lãm các nàng, thành công đột phá lên cấp Địa thượng cảnh.

Đêm ngày thứ nhất, Lâm Tú vốn muốn kiểm tra một lát, thông qua tiếp xúc cơ thể đơn giản, không thể giao cho người khác năng lực thứ hai, tiếp xúc cơ thể phức tạp hơn liệu có thể...

Sau khi thử qua với Tân Uyển, Lâm Tú phát hiện cũng không được.

Một cái, dường như chính là giới hạn cao nhất mà hẳn có thể giao năng lực cho người khác.

Nhưng trong quá trình thử nghiệm hạng mục khoa học này, Lâm Tú còn phát hiện ra một chuyện kỳ lạ, hẳn hình như từ trên người Tần Uyển, sao chép được thứ gì đó.

Huyền thuật của nàng, Lâm Tú đã có rồi, sao chép được, tất nhiên không phải là năng lực của nàng.

Lâm Tú dường như nhận ra được điều gì, ngồi khoanh chân, bắt đầu tu hành dị thuật bóng tối, một luồng năng lượng ổn định, từ

dị không gian đổ vào cơ thể hắn, hóa thành nguyên lực.

Không qua bao lâu, Lâm Tú mở mắt ra, trong mắt lộ ra một vẻ vui mừng.

Dựa vào thiên phú của hắn, trong thường ngày tu hành đến lúc này, nguyên lực sẽ không tăng lên nữa, nhưng lần này, hắn lại còn có thể tiếp tục tu hành!

Có nghĩa là, thiên phú của hắn tăng lên rồi...

Lâm Tú nhắm mắt lần nữa, lại qua một hồi, mắt mới lại mở ra lần nữa.

Thời gian hắn tu hành mới này, là gấp hai lần trong quá khứ, mà sự đột phá của tu vi, tuy rằng có thể đủ để nâng cao năng suất tu hành, nhưng lại không thể kéo dài thời gian tu hành, điều này nói rõ thiên phú của hắn cũng trở nên gấp đôi so với quá khứ.

Mà thiên phú của Tần Uyển, chính là gấp đôi của hắn.

Hắn sao chép thiên phú của Tần Uyển rồi!

Năng lực sao chép sau khi thức tỉnh bảy lần, lại xảy ra một lần tiến hóa, một sự thay đổi mà Lâm Tú tha thiết mơ ước.

Nếu như hắn có thể sao chép thiên phú của Tần Uyển, chẳng phải cũng có thể...

Chương 9/6: Bại lộ

Buổi sáng ngày thứ hai.

Sau khi Triệu Linh Quân ngủ dậy, đi đến trong vườn, hít thở bầu không khí trong lành dễ chịu của Giang Nam, đột nhiên quay đầu nhìn về một phía nào đó.

Lâm Tú đứng ở đó, dùng một ánh mắt rất kỳ lạ nhìn nàng.

Biệt viện Giang Nam.

Triệu Linh Quân chỉ cảm thấy ánh mắt Lâm Tú hôm nay rất kỳ quái.

Hắn trước kia chưa từng dùng loại ánh mắt này nhìn nàng, mà loại ánh mắt này đã làm nàng nhận ra nguy hiểm.

Chuyện khác thường, tất có kỳ quặc.

Trong nội tâm nàng thoáng nổi lên chút cảnh giác, im lặng một lát sau đó hỏi: "Người muốn làm gì?"

Lâm Tú hoàn hồn, khoát tay nói: "Không, không có gì..."

Tục ngữ nói, con mắt là cửa sổ linh hồn, trong lòng hắn muốn điều gì, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ biểu hiện ra một chút trong ánh mắt.

Mà từ khi phát hiện khả năng phục chế năng lực cấp Thiên, ngay cả thiên phú người khác cũng có thể phục chế, Lâm Tú đương nhiên là tận lực đề cao thiên phú cơ sở của mình.

Trong những cô gái Lâm Tú quen, Tân Uyển, Ngưng Nhi, Minh Hà, Linh m, A Kha, thiên phú của các nàng đều không chênh nhau nhiều, Thiên Diệp Lãm thì hơi cao hơn một chút, Na Tháp Toa lại cao hơn một chút nữa, nhưng Triệu Linh Quân vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều ảm đạm phai mờ.

Tốc độ tu hành nhanh gấp sáu lần Lâm Tú, tu hành mỗi ngày mười hai canh giờ không hạn chế, nếu như không phải nàng cũng gấp

phải vách chắn đại cảnh giới, nàng bây giờ
tất đã là cấp Thiên thượng cảnh.

Lâm Tú thêm thiên phú của nàng rất lâu
rồi.

Vấn đề ở chỗ, hiện tại hần muốn phục chế
thiên phú của người khác thì chỉ có thể
thông qua song tu, tay nắm tay là vô dụng.

Chuyện song tu, Lâm Tú đương nhiên không
có ý kiến, hần vốn cũng không phải người
chung thủy, mặc dù ở phương diện này tuy
hần không phải loại tùy tiện, nhưng thiên
phú gấp sáu lần, nguyên lực tăng trưởng
không có giới hạn cao nhất, cái này mang
tới sức hút quá lớn.

Hần hiện tại tu hành rất nhiều loại, năng
lực ngũ hành, phong, lôi, đều phải ở trong
hoàn cảnh riêng mới có thể tu hành, nếu
như hần cũng có thiên phú của Triệu Linh
Quân thì về sau không cần chạy ngược chạy
xuôi nữa, có thể an tâm tu hành trong nhà.

Nhưng Triệu Linh Quân chắc chắn sẽ không
đồng ý.

Hai người đúng là quen thuộc với nhau,
nhưng vẫn có một giới hạn không thể vượt
qua.

Mà chuyện này không có chỗ tốt nào với
nàng, Lâm Tú sẽ có được một số thứ, nàng
lại mất đi một số thứ, quan hệ của hai
người còn chưa tốt đến mức này, có thể làm
cho nàng vô tư kính dâng.

Lúc này, Triệu Linh Quân đi đến bên cạnh
Lâm Tú: "Có chuyện gì cứ nói thẳng là
được."

Nàng từ trước đến nay đều ngay thẳng như
vậy, Lâm Tú cũng không quanh co lòng vòng,

nói: "Từ khi tiến vào cấp Thiên, năng lực phục chế của ta lại phát sinh một chút biến hóa."

Triệu Linh Quân lẳng lẳng nhìn hắn.

Lâm Tú giải thích: "Ngoại trừ thu hoạch năng lực của người khác, ta cũng có thể phục chế thiên phú của người khác."

Triệu Linh Quân đã từng nghĩ niệm lực, quang, ám mới là năng lực mạnh nhất trên thế giới này, nhưng từ khi biết được bí mật của Lâm Tú, nàng mới hiểu được năng lực bá đạo nhất là gì, có thể thu hoạch và ban tặng năng lực cho người khác đã vượt ra khỏi nhận biết của mọi người đối với dị thuật, lần nữa nghe được những điều này, nàng đã không còn khiếp sợ giống lần đầu.

Nàng hiểu được ý tứ của Lâm Tú, không do dự mà trực tiếp vươn tay ra trước mặt hắn.

Hắn đã có thể vô tư ban tặng năng lực cho nàng, nàng tự nhiên cũng có thể chia sẻ thiên phú của mình cho hắn.

Đối với chuyện này, nàng cam tâm tình nguyện.

Lâm Tú cũng không nắm tay Triệu Linh Quân, có chút lúng túng giải thích: "Tạm thời ta không có cách nào phục chế thiên phú thông qua nắm tay:"

Triệu Linh Quân ngoài ý muốn chớp mắt một cái, sau đó liền hỏi:

"Người cần ta làm gì?"

Lâm Tú nhìn nàng, ánh mắt có chút bất đắc dĩ.

Triệu Linh Quân tựa hồ là ý thức được cái gì, chậm rãi thu tay lại, im lặng một hồi,

thấp giọng hỏi: "Chỉ có thể như thế?"

Lâm Tú nhẹ nhàng gạt đầu.

Triệu Linh Quân xoay người rời đi không chút do dự.

Cái này Lâm Tú cũng sớm có đoán trước, nếu nàng chịu hi sinh, đêm động phòng ngày đó đã không rời khỏi, đương nhiên, đối với lựa chọn của nàng, Lâm Tú cũng không ghi hận.

Thiên phú gấp sáu lần tu hành không hạn chế tuy rằng tốt, nhưng trong lòng hắn cũng có bản khoán của mình.

Nếu như trở thành vợ chồng thực sự với Linh Quân, vậy Linh m phải làm sao bây giờ?

Bọn hắn hiện tại duy trì sự ăn ý, là nhờ hắn và Linh Quân là vợ chồng giả, cho nên hắn mới có thể không chút kiêng kỵ đối xử tốt với Linh m, Linh m cũng có thể yên tâm thoải mái hưởng thụ những thứ này.

Lựa chọn Linh Quân, hắn tất nhiên sẽ mất đi Linh m.

Nếu như bắt buộc phải lựa chọn, đương nhiên vẫn là Linh m quan trọng hơn một chút, dù sao tốc độ tu hành của hắn vốn không chậm, nhiều nhất là vất vả và phiền toái một chút.

Chương 977: Bại lộ (2)

Một bóng người từ bên ngoài đi tới, Linh m nhìn Lâm Tú, hiếu kỳ hỏi: "Người vừa nãy nói gì với tỷ tỷ vậy?"

Lâm Tú nhìn khuôn mặt xinh đẹp trước mặt, không còn cần điều gì khác, mỉm cười nói: "Chúng ta đang nói là đã tới lúc đòi lại công bằng cho người..."

Đại Hạ, vương đô.

Từ khi Thanh Liên giáo bị hủy diệt, không lâu lắm đã lại có một tin tức làm cho người ta phấn chấn truyền về từ phủ Đông Hải.

Hai quốc gia Hải tộc nước Thương Lan, Hải Lăng quốc vậy mà đồng ý kí kết hiệp nghị hòa bình với Đại Hạ, từ đây chung sống hoà bình, đôi bên cùng có lợi, không xâm phạm lẫn nhau...

Sứ đoàn Hải tộc đã đi tới vương đô, trong đó có một cô gái Hải Linh tộc tinh thông ngôn ngữ Đại Hạ, lần này nàng làm sứ thần của nước Thương Lan cùng Hải Lăng quốc, mang nhiệm vụ thương thảo chi tiết chuyện hiệp nghị hòa bình với triều đình Đại Hạ.

Từ khi Đại Hạ lập quốc đến nay, không, mà là từ khi Hải tộc và nhân tộc xuất hiện, các triều đại đổi thay, đều chưa từng có loại chuyện này.

Hai tộc trước kia đều là quan hệ thù địch, ma sát kéo dài vô số năm, chiến tranh lớn cũng phát sinh mấy lần, vô số vương triều muốn nghị hòa với Hải tộc nhưng đều kết thúc trong thất bại.

Nếu như đương triều Đại Hạ có thể ký kết hiệp nghị hòa bình với Hải tộc, giải quyết triệt để loạn Hải tộc, như vậy đương kim bệ hạ hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất thiên đế từ cổ chí kim.

Công tích vĩ đại của hắn không ai có thể sánh bằng.

Từ đầu còn có người hoài nghi đây có phải là âm mưu của Hải tộc không, nhưng khi bọn hắn biết được chuyện này được bàn bạc bởi Lâm gia và hai vị vua của Hải tộc, tất cả hoài nghi liền tiêu tan.

Ngay cả thiên tài hai mươi một tuổi đã tu thành cấp Thiên cũng có thể xuất hiện tại Lâm gia, dân chúng đã dần có suy nghĩ – chỉ cần liên quan Lâm gia, không có chuyện nào là không. Đây là một đại sự vang dội thiên hạ, bất kỳ người nào thúc đẩy hành động vĩ đại này đều xứng đáng được lịch sử khắc ghi.

Tần Vương mặc dù không phải là có công lớn nhất trong đó, nhưng sứ đoàn nghị hòa của Hải tộc lại là do hắn hộ tống về vương đô, ban đầu cũng là hắn dẫn Trấn Hải quân bàn bạc với Hải tộc, trong chuyện này hắn cũng đã lập một đại công.

Mấy tháng gần đây, cái tên Tần Vương nhiều lần được nhắc đến tại triều đình cùng dân gian, danh tiếng hoàn toàn vượt trên Thái tử và Tề vương.

Đông cung.

Thái tử bước đi thông thả trong sân, mấy ngày nay, hắn luôn cảm thấy tâm thần có chút không tập trung, tựa hồ có đại sự gì đó sắp phát sinh, ngay cả ban đêm đi ngủ

cũng thường xuyên bị ác mộng làm cho giật mình tỉnh giấc.

Gần đây danh tiếng Tần Vương đang thịnh, trong triều thậm chí có lời đồn phụ hoàng muốn cho Tần Vương kế vị, vô luận là bình định Thanh Liên giáo, hay là nghị hòa cùng Hải tộc, đều xứng đáng để giúp Tần Vương trải đường lên ngôi.

Loại lời này quả thực là làm trò cười cho thiên hạ.

Phía sau hắc có Trương gia, có hai vị cấp Thiên, ngay cả sau lưng Tề Vương cũng có Tổng gia, sau lưng Tần Vương sau lưng có cái gì, hắc dựa vào cái gì để trở thành hoàng đế, bằng vào Lâm Tú sao?

Lâm Tú và Tần Vương đúng là có quan hệ không tệ, nhưng hắc sẽ ủng hộ Lý Bách Chương trở thành hoàng đế sao?

Đối với hắc, như vậy có lợi ích gì?

Trong lòng Thái tử đang thầm cân nhắc, chợt có một người hầu vội vàng tiến lên, thấp giọng nói: "Điện hạ, không xong rồi, Lưu quân sự mất tích, nói là đi thanh lâu khoái hoạt, nhưng đã hơn nửa ngày còn không thấy trở về."

Thái tử lạnh nhạt nhìn hắc một cái, nói: "Mới nửa ngày thôi, có lẽ là hắc nổi lên hào hứng, đi chơi quên lối về, gấp cái gì, bản cung còn đang phiền muộn đây, đừng có mang mấy chuyện vớ vẩn này đến quấy rầy bản cung"

Người hầu Đông cung kia nói: "Điện hạ có chỗ không biết, Lưu quân sự bình thường ra ngoài chỉ mấy khắc là quay về, lần này thật sự là quá lâu, ta cho người đi tìm,

bên phía thanh lâu nói hấn căn bản không tới."

Thái tử nhíu mày, hỏi: "Vậy hấn có thể đi nơi nào?"

Lưu quản sự là một trong những tâm phúc của hấn, trước kia hấn làm chuyện xấu, việc gì cũng có Lưu quản sự hỗ trợ, Lưu quản sự biết quá nhiều chuyện, những chuyện hấn làm một khi bị tiết lộ ra ngoài, cho dù hấn là Thái tử cũng không dễ dàng xử lý.

Thái tử có chút tâm phiền ý loạn, phát phát tay, nói: "Phải thêm mấy người tìm hấn trở về."

Ở Đông cung, mấy tên người hầu vội vàng rời đi, nha môn Thanh Lại tí lại có chút sôi trào.

Nguyên nhân là một quản sự Đông cung ăn cơm ở một tửu quán tại Đông thành, uống say không còn biết gì lại nổi lên xung đột cùng người khác, ngày bình thường hấn cậy danh tiếng Thái tử làm mưa làm gió đã quen, lần này ra tay đã thương người, bị áp giải đến Thanh Lại tí.

Chương 978: Bại lộ (3)

Nếu là lúc trước, bằng vào thân phận quân sự Đông cung, nha môn vương đô sẽ không dám bắt hấn.

Nhưng lúc này không giống ngày trước, cho dù là con cháu những gia tộc quyền quý cũng không dám quá mức phách lối, quân sự này hiển nhiên còn tưởng cuộc sống vẫn như trước, say rượu xong không chỉ đại náo Thanh Lại ti, còn mở miệng nói lời ngông cuồng, tuyên bố coi như hấn giết người, Thanh Lại ti cũng không thể xử trí hấn, trên tay hấn đã dính máu tươi của mấy mạng người, hiện tại chẳng phải vẫn sống rất tốt sao?

Hiện giờ kiện cáo án mạng tại Đại Hạ đã không có nha môn nào dám qua loa, quan viên Thanh Lại ti nghe vậy, lập tức tiến hành một phen thăm vấn, kết quả lại biết được một ít bí mật rất ghê gớm, thậm chí ngay cả Thái tử cũng liên quan.

Theo lời nói của quân sự, hấn là tâm phúc của Thái tử, đã từng nhận lệnh Thái tử, bí mật làm rất nhiều chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Năng lực dị thuật của Thái tử điện hạ là nước, bị dị thuật hệ băng khắc chế, thế là hấn liền chán ghét tất cả người sở hữu năng lực hệ băng, mỗi khi Đại Hạ xuất hiện một người thức tỉnh dị thuật hệ băng, Thái tử liền nghĩ hết biện pháp phái người ám sát.

Những năm gần đây, có thật nhiều người sở hữu dị thuật hệ băng đã chết bởi loại ám sát này, thậm chí ngay cả nhị tiểu thư

Triệu phủ cùng với Lâm Tú đang nổi như cồn ở Đại Hạ, trước kia cũng từng bị Thái tử phái người ám sát, mà lại không chỉ một lần.

Chuyện này, nghe thật không thể tưởng tượng nổi, nhân tính phải phát rồ, tâm lý phải vặn vẹo đến mức độ nào mới có thể làm ra chuyện này?

Mới đầu mọi người cũng không tin tưởng, nhưng Thanh Lại tỉ rất mau tìm được chứng cứ, căn cứ theo lời khai của quân sự, Thanh Lại tỉ tìm về hồ sơ của những người chết kia, tất cả đều ăn khớp với nhau.

Thanh Lại tỉ thẩm án cũng không cầm bách tính vây xem, án này vừa thẩm tra đã dùng tốc độ kinh người lan truyền khắp vương đô.

Trong khoảng thời gian rất ngắn, đầu đường cuối ngõ đều đang nghị luận việc này.

"Cái gì, người năm đó ám sát Lâm Tú lại là Thái tử?"

"Trên thế giới sao có lại tồn tại loại người này, hấn thức tính hệ thủy, liền muốn giết hết tất cả dị thuật sư hệ băng?"

"Thực không ngờ Thái tử lại là loại người này!"

"Loại người này sao có thể làm hoàng đế Đại Hạ?"

"Phế vật, thiếu chút nữa hấn đã hủy hoại hai thiên tài của Đại Hạ"

"Ám sát muội muội và trượng phu của Triệu Linh Quân, hấn lấy đâu ra lá gan vậy? Lâm gia nhất định sẽ không bỏ qua cho hấn!"

Đông cung.

Lúc Thái tử biết được chuyện này, mắt đã tối sầm lại, vịn tường mới đứng vững nổi, trong lòng chỉ có một ý nghĩ.

Xong đời rồi!

Thật vất vả mới lấy lại tinh thần được, hần lập tức nói: "Mau, mau đi Trương gia mời ông ngoại ta... Không, lập tức đưa ta đi Trương gia!"

Chẳng ai ngờ rằng, chỉ là một vụ án say rượu ầu ẩu, vậy mà liên lụy đến Thái tử với Lâm gia.

Trước kia, trong lòng bách tính mặc dù Thái tử không có năng lực kiệt xuất gì nhưng cũng không có tật xấu, vẫn là thái tử bình thường.

Cho đến hôm nay, mọi người mới biết được bên dưới vỏ ngoài khờ ngốc của Thái tử lại là tâm địa ác độc như thế.

Cái này đã không thể nói là ác độc, mà là vận vẹo cùng biến thái.

Những năm này, Đại Hạ có không biết bao nhiêu thiên tài hệ băng bị hần âm thâm xoá bỏ, càng quan trọng hơn là, hần không chỉ phát rồ, còn không có đầu óc, tỷ tỷ Triệu Linh m là ai, thê tử Lâm Tú là ai, là cấp Thiên trẻ tuổi nhất Đại Hạ thậm chí toàn bộ đại lục từ trước tới nay, hần cảm thấy chức vị Thái tử của mình quá êm đềm nên muốn có chút sóng gió cho vui nhà vui cửa sao?

Tất cả mọi người đang chờ phản ứng của triều đình, chờ phản ứng của Lâm gia.

Mà lúc này, cửa lớn Đông cung đóng chặt, Thái tử sớm đã không ở trong cung.

Vừa biết tin tức, hấn liền để tên hộ vệ cấp Địa thượng cảnh hệ thổ đưa hấn tới Trương gia từ lòng đất.

Tại phủ Định Quốc Công, Thái tử khùng hoảng nhìn một người đàn ông trung niên, nói: "Cứu ta..."

Mặt Trương Hiền sớm đã đen như đáy nồi, tại sao muội muội lại sinh ra kẻ vô dụng như vậy, sớm biết trước năm đó đã để nàng sinh thêm một đứa con với bệ hạ, cho dù là sinh ra đứa ngốc cũng không thể nào ngốc bằng kẻ này được.

Ám sát Triệu Linh m, ám sát Lâm Tú, Trương gia cũng không dám làm như thế, giờ thì cứu hấn kiểu gì?

Một bóng người rất nhanh xuất hiện trong sân.

Trương Hiền chấp tay khom người nói với ông lão kia: "Phụ thân đại nhân"

Định Quốc Công cũng lộ vẻ âm trầm, nhìn Thái tử một chút, không đợi bọn hấn thương nghị đối sách đã có người hầu đến báo, người trong cung tới, bệ hạ triệu Thái tử vào cung tra hỏi.

Trương Hiền nhìn Định Quốc Công: "Phụ thân, làm sao bây giờ?"

Chương 979: Có người nào phản đối không?

Định Quốc Công trầm giọng nói: "Còn có thể làm sao, đi thôi."

Trước khi đi, hắn đầu tiên là đi đến trước căn nhà nằm sâu nhất trong Trương gia, nhẹ nhàng gõ cửa mấy cái, sau đó mới thận trọng đi vào, đứng ở trong sân, nói: "Lúc đầu không muốn quấy nhiễu nhiều người tu hành, nhưng lần này gia tộc thật sự gặp chút phiền phức..."

Hoàng cung, ngự thư phòng.

Hạ Hoàng ngồi ở phía trên, mặt không biểu tình, người khác không thể nhìn ra tâm trạng của hắn.

Một lát sau.

Ba bóng người chậm rãi đi vào.

Định Quốc Công tóc bạc trắng đỡ lấy một người, đó là một ông lão dáng còng, hắn đã già nua đến mức không còn tóc, trên mặt, trên đầu đều hiện đầy vết màu nâu, Hạ Hoàng nhìn thấy ông lão này, lập tức không thể bảo trì bình tĩnh, vội vàng đi xuống đỡ lấy hắn, vội vàng nói: "Lão tổ tông, sao ngài lại tới đây, Chu Cẩm, mau dọn chỗ..."

Ông lão cười nói: "Đứa nhỏ phạm sai lầm, lão phu mang hắn đến nhận phạt"

Nói xong, hắn nhìn Thái tử, thần nhiên nói: "Còn không quỳ xuống?"

Thái tử quỳ trên mặt đất, nước mắt chảy ròng ròng: "Phụ hoàng, nhi thần biết sai rồi, xin người tha thứ cho nhi thần!"

Hạ Hoàng nhìn hẩn một cái: "Câu nói này, người giữ lại để nói với mấy người Lâm Tú đi."

Hẩn nói xong, lại có hai bóng người đi vào trong điện.

Nhìn đôi nam nữ trẻ tuổi, sắc mặt Thái tử trở nên tái nhợt.

Định Quốc Công nhìn Lâm Tú cùng Triệu Linh Quân, chấp tay nói: "Thái tử trước kia lỗ mãng vô tri, đã làm chuyện không nên làm, lão phu xin được nhận lỗi với vợ chồng các người, các người muốn bồi thường thế nào cũng được, chỉ cần là điều Trương gia có thể làm, nhất định sẽ thỏa mãn..."

Lâm Tú kinh ngạc hỏi: "Thật sao?"

Định Quốc Công đáp: "Đó là tất nhiên"

Lâm Tú thản nhiên nói: "Vậy thì phế Thái tử đi."

Thân thể Thái tử run lên, biểu lộ trên mặt Định Quốc Công cũng cứng đờ.

Hồi lâu sau, hẩn mới trầm mặt nói: "Thái tử là Thái tử một nước, tương lai thừa kế đại quyền, vị trí cực kỳ quan trọng, há có thể nói phế là phế?"

Lâm Tú không nhượng bộ chút nào: "Chính bởi vì Thái tử là Thái tử một nước, cực kỳ quan trọng, cho nên mới cần càng thêm thận trọng, loại người tâm lý vụn vặt, thủ đoạn tàn nhẫn biến thái như hẩn, sao có thể xứng đáng trở thành vua Đại Hạ tương lai?"

Khóe mắt Thái tử co lại, nắm đấm trong tay áo đã siết chặt, lại chỉ có thể lẳng lặng quỳ ở nơi đó.

Định Quốc Công trầm giọng nói: "Lập Thái tử là chuyện của hoàng thất cùng triều đình, chẳng lẽ Lâm gia các người còn muốn can thiệp triều chính?"

Lâm Tú châm chọc: "Trương gia các người cũng có mặt mũi nói người khác can thiệp triều chính?"

"Người!"

"Ta nói sai chỗ nào?"

Trong ngự thư phòng lập tức trở nên giương cung bạt kiếm, lúc này, ông lão ngồi trên ghế mở miệng nói: "Là người sống trên đời tất có lúc phạm sai lầm, biết sai có thể thay đổi, thời gian không bao giờ là muộn, hắn đã biết sai, vì sao không thể cho hắn một cơ hội?"

Lâm Tú lạnh lùng nói: "Cho hắn cơ hội, ai sẽ cho những người vô tội chết trong tay hắn cơ hội, theo lời người nói, ta giết người xong nhận sai là được sao?"

Ông lão sùng sốt một chút, sau đó cười nói: "Nếu người có thể giết lão phu, không cần người nhận sai, bất kỳ người nào cũng sẽ không làm khó dễ người, nếu người không giết được lão phu, việc này bỏ qua, thế nào?"

Hạ Hoàng ở phía trên gấp gáp trong lòng, vị lão tổ tông Trương gia này đã một trăm hai mươi tuổi, đã từng là đệ nhất thiên tài Đại Hạ, cũng là cao thủ mạnh nhất bấy giờ của Đại Hạ, năm mươi năm trước, hắn đã thăng cấp lên cấp Thiên, mặc dù còn chưa bước vào cấp Thiên thượng cảnh, nhưng đã là cấp Thiên năm mươi năm, Lâm Tú làm sao có thể chiến thắng?

Không hổ là lão hồ ly sống 120 năm, vèn vẹn hai câu nói đã rời mâu thuẫn đến một chỗ khác.

Nếu như bàn về thực lực, Trương gia tự nhiên là không bằng Lâm gia.

Nhưng Lâm Tú mới hai mươi mốt tuổi, còn chưa phải cấp Thiên, hẳn sống lâu hơn Lâm Tú một trăm năm, tu hành nhiều hơn một trăm năm, đánh cược kiểu này quá thiếu công bằng.

Lâm Tú nhìn ông lão kia, mỉm cười nói: "Được..."

Hạ Hoàng vội vàng mở miệng: "Tú Nhi..."
"Tốt!"

Không đợi Hạ Hoàng ngăn lại, ông lão đã đứng lên, cười nói: "Lão phu sống cả một đời, chưa từng thấy người trẻ tuổi nào can đảm như ngươi, lão phu đi ra bên ngoài trước chờ ngươi đến giết..."

Nói xong, cả người hắn hóa thành một luồng gió nhẹ, biến mất khỏi ngự thư phòng.

Định Quốc Công nhìn Lâm Tú một chút, hừ lạnh một tiếng nói:

"Người trẻ tuổi không biết trời cao đất rộng!"

Lão tổ tông Trương gia ở trên đại lục này, chỉ có vị cấp Thiên thượng cảnh ở Đại U kia mới có thể chiến thắng, hẳn thừa nhận thiên phú của Lâm Tú rất mạnh, tuổi còn trẻ đã có thực lực cấp Địa thượng cảnh, nhưng vẫn còn kém xa lão tổ tông.

Cho dù là thê tử Triệu Linh Quân của hắn cũng không có loại thực lực này.

Chương 980: Có người nào phản đối không? (2)

Nếu như hần tu hành thêm hai mươi năm đã mạnh hơn lão tổ tông tu hành một trăm hai mươi năm, vậy chẳng phải lão tổ tông sống uổng phí cả đời sao...

Thái tử quỳ trên mặt đất, trong lòng lại điên cuồng cười to.

Lâm Tú ngu ngốc này, thế mà không biết lão tổ tông Trương gia đáng sợ cỡ nào!

Ở vương đô, mọi người đều đang nghị luận chuyện về Thái tử, phương hướng hoàng cung bỗng nhiên xuất hiện một luồng khí tức mạnh mẽ.

Luồng khí tức đó vừa xuất hiện, tất cả cao thủ cấp Thiên ở vương đô đều có cảm ứng.

Ba vị quốc công Tổng gia, Tề gia, Vệ gia cùng nhau đi vào trong sân, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

"Đây là..."

"Lão tổ Trương gia!"

"Hần vậy mà ra mặt!"

Động tĩnh ở vương đô hôm nay bọn hần đều có nghe thấy, Tổng gia còn mừng rỡ, Lâm gia cùng Trương gia, bọn hần đều không thích ai, tốt nhất có thể là khiến hai bên đánh nhau lưỡng bại câu thương đi, như vậy Tổng gia cùng Tề vương liền có thể ngồi làm ngư ông đắc lợi...

Chỗ sâu trong hoàng cung, ba ông lão bước ra khỏi đại điện, về mặt kinh nghi.

Tiết phủ, Tiết lão quốc công ngẩng đầu, trên mặt hiện ra vẻ lo lắng, lẩm bẫm nói:

“Lão già kia...”

Lâm gia, hai người trung niên chỉ ngẩng đầu nhìn một chút, liền thu tầm mắt lại, tự mình đánh cờ.

Cao thủ cấp Thiên vương đồ cảm nhận được luồng khí tức mạnh mẽ kia liền nhao nhao tới gần chỗ hoàng cung, nhưng mà, không đợi bọn hắn tiếp cận, lại có một luồng khí tức bá đạo phóng lên tận trời, lần nữa làm trong lòng mọi người nổi lên gợn sóng.

“Lại là một vị cấp Thiên!”

“Là hệ Hỏa!”

“Khí tức rất xa lạ, là ai mới đột phá?”

Khi bọn hắn nhìn thấy một bóng người toàn thân tràn ngập lửa đỏ, lập tức liền sững sờ tại chỗ.

Lâm Tú!

Làm sao có thể là Lâm Tú?

Triệu Linh Quân hai mươi một tuổi đột phá cấp Thiên, chỉ một tháng sau, Đại Hạ liền lại xuất hiện một vị cấp Thiên hai mươi một tuổi, bọn hắn căn bản khó có thể tin, nhưng khí tức cấp Thiên trên người Lâm Tú lại liên tục nhắc nhở bọn hắn.

Lâm Tú đã cấp Thiên.

Định Quốc Công khiếp sợ nhìn lên bầu trời, trong não trống rỗng, trên không trung cao ngàn trượng, ông lão kia nhìn Lâm Tú, trong mắt cũng hiện ra một tia khiếp sợ, cấp Thiên hắn đã gặp nhiều, nhưng đối phương quá trẻ tuổi...

Tuổi trẻ, đại biểu cho vô hạn khả năng.

Hắn không thể không bắt đầu cân nhắc, vì Thái tử mà đắc tội đôi thiên tài này liệu có đáng giá hay không?

Nhưng trước mắt, hắn đã không có cách nào lùi bước.

Đã khiến cho nhiều người để ý như vậy, hắn không có cách nào lui lại, cũng không thể lui.

Nhiều nhất là lát nữa ra tay nhẹ một chút, chừa cho đối phương một chút mặt mũi, chuyện Thái tử về sau bàn lại.

Hắn lơ lửng ở độ cao ngàn trượng trên không trung, nhìn bóng người tuổi trẻ đối diện nói: "Lão phu không muốn bắt nạt người, người không phải đối thủ của lão phu, chuyện Thái tử chúng ta có thể nói lại, Trương gia sẽ để cho các người hài lòng."

Lâm Tú thân nhiên nói: "Ngoại trừ phế bỏ Thái tử, ta và các người không có gì để nói."

Ông lão nhướng mày, bình tĩnh nhìn hắn: "Hi vọng người tuân thủ giao ước vừa rồi... Aaaaa!"

Hắn còn chưa nói xong câu, thế mà dưới chân đã không còn lực đẩy, rơi thẳng tấp xuống đất.

Giờ khắc này, hắn bỗng nhiên không cách nào khống chế nguyên lực trong cơ thể.

Dị thuật của hắn hoàn toàn mất đi hiệu lực, mặc kệ hắn điều động như thế nào, nguyên lực trong cơ thể cũng không có bất kỳ phản ứng gì, bên tai chỉ có tiếng gió thổi vút qua, lực lượng hệ phong hắn rất

quen thuộc lúc bình thường bỗng nhiên trở nên vô cùng lạ lẫm.

Thân thể của ông lão nhanh chóng hạ xuống, trên mặt tràn đầy sợ hãi, đời này hẳn chưa bao giờ hoảng sợ như lúc này.

Đã mất đi dị thuật, hẳn chỉ là một người bình thường sắp bước vào quan tài, rơi xuống từ độ cao ngàn trượng, hẳn hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Thậm chí hẳn còn chưa té xuống, hẳn đã lâm vào hôn mê giữa không trung.

Hoàng cung, quảng trường trước ngự thư phòng.

Một ông lão nằm trên mặt đất, Lâm Tú chậm rãi rơi xuống từ không trung, hẳn rất cục vắn không ra tay độc ác, vừa rồi chỉ cần hẳn không làm gì, cao thủ cấp Thiên hạ cảnh đỉnh phong đã ngã thành một bãi bùn nhão.

Xoet xoeet xoetl Mấy bóng người xuất hiện trên quảng trường, Lâm Tú nhìn lướt qua, chính là mấy vị quốc công cấp Thiên ở vương đô, ba vị cao thủ hoàng thất cũng có mặt, bọn hẳn liếc ông lão trên đất, đều dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Lâm Tú.

Lâm Tú nhìn lão tổ Trương gia, rồi lại nhìn quanh đám người, nhàn nhạt hỏi: "Thái tử vô đức, không thể gánh vác đế quốc, ta đề nghị phế Lý Ung, lập Tần Vương làm Thái tử mới, có người nào phản đối không?"

Quảng trường trước điện ngự thư phòng.

Lâm Tú muốn phế Thái tử, lập Tần Vương làm Thái tử mới, hỏi mọi người tại đây có ai muốn phản đối không.

Chương 981: Thục phi tạ lễ

Định Quốc Công muốn phản đối, bởi vì Lâm Tú muốn phế Thái tử của nhà bọn hắn.

Tổng Quốc Công cũng muốn phản đối, hắn không phản đối phế Thái tử, nhưng hắn hi vọng tân Thái tử là Tể vương.

Vệ Quốc Công cũng muốn phản đối, Lâm Tú có mối thù giết con với hắn, phạm là chuyện gì Lâm Tú muốn làm, hắn đều phản đối.

Nhưng bọn hắn đều không nói gì.

Lão tổ Trương gia cường đại, cao thủ đệ nhất Đại Hạ giờ phút này đang nằm dưới chân Lâm Tú, một cái chớp mắt trước đó hắn còn khí thế hung hăng, ngay sau đó đã an tĩnh nằm trên mặt đất.

Không chỉ như thế, giờ phút này bọn hắn đứng ở chỗ này cũng có thể cảm nhận được nguyên lực trong cơ thể tồn tại, nhưng lại không có biện pháp điều động nguyên lực, phảng phất như biến thành một người bình thường.

Thế thì phản đối kiểu gì?

Đây là uy hiếp, mà đối phương đã có thực lực uy hiếp bọn hắn.

Bọn hắn thậm chí không biết rõ chuyện gì đang xảy ra.

Lâm Tú không chỉ thăng cấp thành cấp Thiên, năng lực của hắn còn cường đại và quỷ dị đến mức không thể tưởng tượng nổi, giờ phút này, hắn hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất cao thủ Đại Hạ, Lâm gia cũng là đệ nhất gia tộc Đại Hạ, một nhà bọn hắn còn mạnh hơn tất cả gia tộc quyền quý khác của

Đại Hạ liên thủ, hắc nói ai là Thái tử, người đó chính là Thái tử.

Trương gia trước kia chính là như vậy.

Vệ Quốc Công im lặng một lát, rồi mở miệng trước tiên: "Tần Vương tuần tú lịch sự, dị thuật siêu phàm, năng lực xuất chúng, càng thích hợp với chức Thái tử hơn."

Một Vương gia Hoàng tộc nói: "Hoàng thất không có ý kiến gì"

Mặc kệ là Thái tử hay Tần Vương, đều là con cháu Hoàng tộc, đứng trên góc độ hoàng gia mà nói, trong bọn hắc ai làm Thái tử đều không khác nhau.

Tề Quốc Công tiếp tục mở miệng: "Tề gia tán thành"

Dù sao vô luận ai làm Thái tử cũng không liên quan Tề gia, hắc không cần thiết phải phản đối, cũng không có thực lực phản đối Lâm Tú.

Lão tổ Tổng gia im lặng một lát, cũng mở miệng nói: " Tổng gia cũng không có ý kiến."

Hắc đã nhìn ra, Lâm Tú sớm có ý lập Tân Vương làm Thái tử, bây giờ ở Đại Hạ, chỉ cần là chuyện Lâm gia muốn làm, không có ai dám ngăn cản, bọn hắc muốn lập Tần Vương làm Thái tử, Tề vương đã không còn cơ hội.

Nói đến chuyện này cũng buồn cười, Thái tử cùng Tề vương tranh giành lâu như vậy, dùng không biết bao nhiêu thủ đoạn so đấu trong bóng tối, cuối cùng vẫn để một người khác chiếm lợi.

Định Quốc Công không mở miệng, đại cục đã định, mặc kệ hấn nói gì cũng vô dụng.

Thái tử vịn khung cửa, đứng tại cửa ngự thư phòng hồi lâu, thấy cảnh này, rốt cục không chịu nổi, thân thể chậm rãi ngã xuống đất, hấn ôm chân Hạ Hoàng đi ra từ ngự thư phòng, cầu khẩn nói: "Phụ hoàng, phụ hoàng, xin đừng phế con, con muốn làm Thái tử, từ khi sinh ra con đã là Thái tử..."

Hạ Hoàng cúi đầu nhìn hấn, khe khẽ thở dài: "Sớm biết như thế, sao lúc đầu còn làm?"

Thái tử triệt để ngồi bệt trên mặt đất, biểu lộ dần dần biến thành đờ đẫn.

Hạ Hoàng đi đến quảng trường, nhìn ông lão nằm dưới đất một chút, hỏi Lâm Tú: "Hấn không sao chứ?"

Lâm Tú đáp: "Không có việc gì, kinh hãi quá độ mà thôi, ngủ một hồi sẽ tỉnh dậy:

Hạ Hoàng nhẹ nhàng gật đầu, nhìn về phía Định Quốc Công:

"Hành động của Thái tử đúng là quá đáng, về tình về lý đều không thể tha thứ, không phế Thái tử, dân chúng phần nộ, cũng không thể trả công bằng cho Lâm gia."

Định Quốc Công đã tiếp nhận hiện thực, khàn giọng nói: "Mọi chuyện xin để bệ hạ làm chủ."

Hạ Hoàng suy nghĩ một chút, lại nói: "Tân Vương sắp trở thành Thái tử, lại chỉ có một vị chính phi, chuyện này về mặt lễ tiết có chút không ổn, chờ hấn vào làm chủ Đông cung, sẽ để hấn bổ sung mấy vị trắc

phi, chuyện này cứ giao cho Trương Khanh cùng Tống Khanh làm đi...”

Định Quốc Công và lão tổ Tống gia nghe vậy, sửng sốt một cái chớp mắt, rất nhanh trong đôi mắt già nua đã hiện lên một chút ánh sáng.

Câu nói này của bộ hạ rất có thâm ý.

Tần Vương sắp trở thành Thái tử, hẳn tuyển phi, giao cho Trương gia cùng Tống gia làm, hai nhà tất nhiên ưu tiên con cháu nhà mình, bây giờ là trắc phi của Thái tử, ngày sau chờ hắc đăng cơ thì chính là hoàng phi, đời sau các nàng cũng có tư cách kế thừa hoàng vị.

Như vậy xem ra, kỳ thật bọn hắn còn có cơ hội, đơn giản là chờ lâu thêm mấy năm mà thôi.

Từ một loại ý nghĩa nào đó, Tần Vương cũng mang giá trị giống hệt bộ hạ bây giờ.

Hạ Hoàng quay đầu nhìn Thái tử, lại nói: “Thái tử gặp phải chuyện hôm nay, Trương gia tất nhiên có lỗi, trăm cũng không thể trốn tránh trách nhiệm, từ nay về sau, Đại Hạ sẽ không sớm lập Thái tử, trong các hoàng tử sẽ chọn người tài đức vẹn toàn để truyền ngôi...”

Lời này nói ra, ánh mắt mấy vị quốc công đều tỏa sáng.

Chương 982: Thực phi tạ lễ (2)

Không nói tới chuyện khác, chọn người tài đức vẹn toàn để truyền ngôi chẳng phải là nói về sau tranh đấu sẽ không dựa vào thực lực gia tộc, mà là mỗi một nhà đều có cơ hội, con cháu sinh hoàng tử, chỉ cần giáo dục tốt là có cơ hội lên làm hoàng đế sao?

Kể từ đó, oán khí của Trương gia cùng Tống gia đã giảm xuống thấp nhất.

Tĩnh táo lại, suy nghĩ kỹ một chút, chuyện này cũng không thể trách Lâm gia, đổi lại bọn họ là Lâm Tú, thì sẽ chỉ đối xử càng ác liệt hơn với Thái tử cùng Trương gia, Lâm Tú làm vậy đã là nương tay với Trương gia, bằng không lão tổ Trương gia đã mất mạng...

Định Quốc Công chỉnh lý suy nghĩ trong lòng, nhìn Lâm Tú chấp tay nói: "Chuyện Thái tử là Trương gia làm sai trước, đa tạ Lâm công tử nương tay..."

Định Quốc Công nói câu nói này rất chân thành, cái này cũng không đại biểu hẳn là người tốt lành gì, hết thấy đều do thực lực quyết định.

Thực lực Lâm Tú không bằng Trương gia, bọn hắn căn bản sẽ không có phản ứng.

Khi thực lực Lâm Tú có thể nghiền ép Trương gia, bọn hắn sẽ biến thành vô cùng khiêm tốn cùng chân thành, sẽ chủ động thỏa hiệp, cũng chịu nghe đạo lý.

Một trận xung đột kịch liệt trải qua mấy câu của Hạ Hoàng thế mà đã kết thúc trong hòa bình.

Mặc kệ là Trương gia hay Tống gia, các gia tộc quyền quý đỉnh cao vương đô đều nhất trí đồng ý đối Thái tử, nhìn qua cũng không có vẻ gì là không tình nguyện, vì trấn an bọn hắn, ngoại trừ cho Lý Bách Chương tuyển phi, Hạ Hoàng còn thuận tiện tuyển phi cho mình, những đại gia tộc này biết sở thích của Hạ Hoàng, vì bố trí thế lực trong hậu cung, trong nhà đều có con cháu ba mươi tuổi trở lên còn chưa xuất giá, lần này dứt khoát cùng đưa vào cung... Chỗ sâu trong hoàng cung, ở một cung điện không có bóng người.

Lâm Tú cùng Linh Quân, Linh m đi vào tòa cung điện này, nhìn thấy cạnh cái bàn đá có một người dáng vẻ thấp bé đang ngồi, trong vòng một đêm, đầu Thái tử đã xuất hiện tóc trắng chen nhau, cái này khiến hắn giống như đột nhiên già thêm hai mươi tuổi.

Sắc mặt hắn tái nhợt, ngo ngác nhìn phía trước, có người đi vào hắn lại không hề nhìn, cũng không nhúc nhích, giống như một gốc cây già.

Từ sau khi bị phế, hắn đã bị giam lỏng tại hoàng cung, cả đời không cho phép bước ra khỏi cửa cung này.

Đối lại người khác, làm ra loại chuyện này chỉ sợ đã bị chém đầu, nhưng hắn rất cục vẫn là người Hoàng tộc, cho dù không kế thừa ưu điểm của Hạ Hoàng thì vẫn là con của hắn ta.

Lâm Tú đã từng nghĩ tới, một ngày nào đó trong tương lai, khi hắn có đủ thực lực, nhất định sẽ lấy phong thái người thắng

nhìn xuống Thái tử, hung hăng nhọc nhã hắt một phen.

Nhưng giờ phút này, đứng trong sân nhìn Thái tử, hắt chỉ cảm thấy tẻ nhạt vô vị.

Ngay từ đầu, thật sự là hắt xem Thái tử như mục tiêu, nhưng bây giờ hắt đã sớm không cần đập ngã Thái tử để chứng minh điều gì cả, tâm tính cũng phát sinh một chút cải biến trong vô hình.

Linh m cũng giống như Lâm Tú, nét mặt của nàng không có phần nộ, cũng không thoải mái khi được báo thù, mà là mất hết hứng thú như Lâm Tú, chỉ là nhìn Thái tử một cái, lắc đầu nói: "Chúng ta đi thôi..."

Ba người chuẩn bị rời khỏi hoàng cung, phía trước có một đội cung nữ hoạn quan đi tới.

Thục phi nương nương đã xuống khỏi nghi trượng từ xa, đứng tại chỗ chờ đợi, Lâm Tú đi tới chấp tay nói: "Xin chào Thục phi nương nương..."

Thục phi nương nương mỉm cười nói: "Chuyện của Chương Nhi ta còn chưa cảm ơn người..."

Lâm Tú cũng cười cười, nói: "Nương nương khách khí, trong tất cả hoàng tử của bề hạ, hắt vốn chính là người thích hợp kế thừa vương vị nhất."

Thục phi nói: "Chương Nhi có bao nhiêu bản lĩnh, ta làm mẹ hắt tự nhiên phải rõ ràng, nếu như không phải người một mực giúp đỡ, hắt sẽ không thể đi đến hôm nay, thật không biết phải cảm ơn người thế nào mới tốt."

Lâm Tú cười ha ha nói: "Tần Vương là bằng hữu của ta, có gì đâu mà phải khách khí."

Hàn huyện mấy câu với Thục phi nương nương, Lâm Tú định rời khỏi.

Không ngờ lúc Thục phi nương nương đi đến nghỉ trượng, dưới chân mất thăng bằng, suýt nữa ngã sắp xuống, Lâm Tú theo bản năng đỡ lấy nàng, nói: "Nương nương cẩn thận..."

Hắn vừa mở miệng, biểu lộ bỗng nhiên khẽ giật mình.

Lúc dìu Thục phi nương nương, một luồng lực lượng từ cơ thể Thục phi tràn vào thân thể hắn.

Thục phi nương nương vậy mà cũng sở hữu dị thuật!

Trước kia Lâm Tú không hề biết, không chỉ hắn, ngay cả Lý Bách Chương cũng không biết, Lâm Tú nghe hắn nói, Thục phi nương nương cùng Quý phi nương nương đều không thức tỉnh dị thuật...

Giờ phút này, Thục phi đã một lần nữa ngồi lên nghỉ trượng.

Lâm Tú đứng trên đất, ngẩng đầu nhìn về phía Thục phi nương nương.

Ánh mắt hai người đối mặt, Lâm Tú nhìn thẳng vào mắt Thục phi, Thục phi cũng nhìn vào mắt Lâm Tú.

Chương 983: Tác dụng của đọc suy nghĩ

Hai người nhìn như chẳng hề nói một câu, kỳ thật đã nói ngàn câu vạn câu.

Một lát sau, Lâm Tú và Thục phi nương nương cười một tiếng, các cung nữ vây quanh nghỉ trượng rời đi, Lâm Tú cũng quay người rời khỏi.

Năng lực của Thục phi thế mà là đọc suy nghĩ của người khác.

Khó trách lúc trước nàng có thể đoán đúng ban thưởng Lâm Tú muốn, khó trách Hạ Hoàng luôn nói Thục phi là người hiểu hắc nhất, bởi vì trong mắt của nàng, căn bản không có bí mật.

Nàng mới là người ẩn giấu sâu nhất trong toàn bộ hậu cung.

Lâm Tú trước đó cho rằng mình đã ẩn giấu bí mật rất kỹ, nhưng lại không biết Thục phi nương nương có lẽ đã sớm biết được bí mật của hắc.

Nhưng nàng không nói ra.

Là người sở hữu năng lực đọc suy nghĩ, nàng rất rõ ràng điểm cấm kỵ của năng lực này.

Loại năng lực này nếu bị người khác biết, cho dù là người thân cận nhất, cũng sẽ rời xa nàng.

Để Lâm Tú bất ngờ là hắc chỉ hoàn thành hứa hẹn với Lý Bách Chương, thế mà còn có thu hoạch ngoài ý muốn.

Rất hiển nhiên, đây là lễ tạ của Thục phi nương nương, nàng biết năng lực của Lâm Tú

là phục chế, chủ động tặng năng lực hiếm thấy này cho hần...

Với năng lực này, nhìn con mắt đối phương là biết đối phương đang suy nghĩ gì, đối với một ít người mà nói, loại năng lực này còn quý giá hơn niệm lực, quang, âm...

Cảm nhận được lực lượng mới trong cơ thể, khoe miệng Lâm Tú hiện ra mỉm cười.

Vừa rồi hần đã phát giác được trong cơ thể Thục phi nương nương có một tia nguyên lực rung động cực kỳ yếu ớt, không cẩn thận cảm giác thì căn bản không phát hiện được, không đợi hần suy nghĩ nhiều, Thục phi nương nương đã chủ động truyền năng lực kia cho hần.

Độc Tâm Thuật, không thể nghi ngờ là một trong những năng lực Lâm Tú muốn nhất.

Mặc dù hần không đến mức mỗi thời mỗi khắc đều muốn thăm dò nội tâm của người khác, nhưng nhiều khi, có thể biết rõ ý nghĩ nội tâm đối phương đúng là sẽ giảm bớt rất nhiều phiền phức.

Hết thấy âm mưu quỷ kế ở trước mặt hần đều không chỗ che thân.

Đi ra cửa cung, Linh m bên cạnh nhìn Lâm Tú một chút, hỏi:

"Không phải chỉ là gặp Thục phi nương nương thôi sao, có cần vui vẻ tới tận giờ không?"

Lâm Tú vui vẻ là vì đạt được năng lực mới, khi hần nhìn về phía Linh m, còn chưa nói chuyện, đã không nhịn được gõ đầu nàng một cái, nói: "Phế bỏ Thái tử, thù của ta và ngươi đều được báo, chẳng lẽ không đáng vui vẻ sao, ngươi nghĩ linh tinh gì vậy?"

Ở với hắn lâu ngày, ngay cả Linh m cũng biến thành không đứng đắn.

Đương nhiên cái này cũng không thể trách Linh m, ai bảo hắn gặp ai cũng yêu, ai đến cũng không cự tuyệt.

Nhưng đối với Thục phi nương nương, Lâm Tú vẫn luôn coi nàng là trưởng bối, chưa từng có bất luận suy nghĩ không đứng đắn nào, đó là mẫu thân của bạn hắn, ái phi Hạ Hoàng sủng ái, háo sắc thì có thể, nhưng phải có ranh giới cuối cùng, chí ít là không nên...

Lúc bọn hắn trở lại Lâm phủ, toàn bộ vương đô đều sôi trào.

Thái tử đã bị vạch trần bộ mặt thật, trước kia bách tính chẳng qua là cảm thấy hắn ngốc, bây giờ mới biết hắn vừa ngốc vừa độc ác, bọn họ đều đang hiếu kì, chuyện này cuối cùng sẽ kết thúc thế nào.

Rất nhanh liền có tin tức nội bộ truyền ra từ một số gia đình quý tộc.

Sự kiện ám sát năm đó nhằm vào nhị tiểu thư Triệu gia cùng Lâm Tú, triều đình mãi không bắt được hung thủ, bây giờ mới biết những chuyện này vậy mà đều là Thái tử đứng sau màn.

Lâm gia tự nhiên không chịu từ bỏ ý đồ, nhưng Trương gia có hai vị cấp Thiên, lại có đệ nhất cao thủ Đại Hạ, quyết tâm che chở Thái tử đến cùng.

Cuối cùng, Lâm Tú ước định một trận chiến với lão tổ Trương gia để quyết định chuyện này sẽ xử lý thế nào.

Trận chiến này, lão tổ Trương gia đã thất bại.

Tin tức này truyền ra, lập tức liền đưa tới sóng to gió lớn.

Lão tổ Trương gia chính là đệ nhất cao thủ Đại Hạ, vậy mà bại bởi Lâm Tú, điều này chẳng phải là nói rõ Lâm Tú cũng đã là cấp Thiên, mà ở trong hàng ngũ cấp Thiên cũng là cao thủ đỉnh cao.

Phải biết tuổi của hắn còn nhỏ hơn thê tử Triệu Linh Quân mấy tháng.

Đệ nhất cao thủ Đại Hạ đổi chủ, Triệu Linh Quân vừa mới tạo ra kỷ lục cấp Thiên trẻ tuổi nhất, còn chưa duy trì bao lâu đã bị hắn đánh vỡ.

Kể từ đó, Trương gia tự nhiên cũng đã mất đi quyền che chở Thái tử, Lâm Tú lấy lý do Thái tử vô đức, đề nghị phế bỏ Thái tử, ủng hộ lập Tân Vương làm thái tử mới, một đám cường giả có mặt ở đó, không một ai phản đối.

Thái tử và Tề Vương tranh chấp nhiều năm, ai cũng không ngờ tới, cười đến cuối cùng, lại là Tân Vương bình thường không để lộ danh tiếng.

Lại kết hợp với gần đây Tân Vương bình định Thanh Liên giáo, xúc tiến hòa bình của Đại Hạ cùng Hải tộc, đều là Lâm Tú đang trải đường cho hắn, chuẩn bị cho ngày hôm nay.

Chương 984: Tâm ý tương thông

Cho tới bây giờ, vô luận là năng lực cá nhân, danh vọng với dân chúng, hay là lực lượng ủng hộ phía sau đều giúp hắn dễ dàng ngồi lên chức vị Thái tử.

Tại Trương gia, lão tổ Trương gia đã tỉnh lại, từ miệng Định Quốc Công biết được những việc xảy ra sau khi hắn hôn mê, thế là tựa ở bên giường, lâm vào im lặng thật lâu.

Đến tuổi này của hắn, kỳ thật đã chẳng để ý ai làm hoàng đế.

Cho dù có được nhiều quyền thế hơn, thực lực mạnh hơn, mấy năm sau vẫn là bụi về với bụi, đất về với đất.

Hắn chỉ là có chút cảm khái, mình tu hành hơn trăm năm, vậy mà không bằng văn bối mấy chục tuổi.

Định Quốc Công dùng ngữ khí phức tạp nói: "Dị thuật của hắn vậy mà không chỉ có hai loại..."

Cho tới bây giờ, bọn hắn đương nhiên biết năng lực của Lâm Tú không chỉ là băng cùng hỏa, chí ít còn có một loại nữa có tác dụng khiến người nào ở gần hắn sẽ không thể sử dụng dị thuật.

Một năm này, đầu tiên là thiên tài song năng lực của Đại U, sau là Lâm Tú có ba năng lực, thậm chí còn xuất hiện khách đến từ vũ trụ ngoài kia, thế giới biến hóa quá nhanh, các loại xung kích làm cho nhận thức cũ của bọn hắn rung động vỡ nát, bọn hắn hình như đã già rồi, tựa hồ không thể bắt kịp biến hóa.

Lâm phủ.

Lý Bách Chương nhìn Lâm Tú, về mặt như đời này đã bị hủy hoại.

Tề Vương vô duyên với hoàng vị, vì trấn an Tổng gia, cho nên Tổng gia nhất định phải có một người trở thành trắc phi của Thái tử, Lâm Tú cũng vừa mới biết được, người được chọn làm trắc phi là Tổng Ngọc Trí, nhà bọn hắn cũng chỉ còn lại Tổng Ngọc Trí.

Nghĩ đến Tổng Ngọc Trí, trong đầu Lâm Tú liền xuất hiện một tòa núi thịt.

Hắn nhìn thân thể Lý Bách Chương một cái, vỗ bờ vai của hắn:

"Về sau nhớ siêng năng luyện tập võ đạo."

Sắc mặt Lý Bách Chương tái nhợt, hỏi: "Ta có thể cự tuyệt không?"

Lâm Tú lắc đầu.

Hoàng đế là người tự do nhất trên đời, nhưng cũng là người phải gánh vác nhiều xiềng xích nhất, tự do đến mức có thể làm bất cứ điều gì mình muốn, bị trói buộc đến mức ngay cả hôn nhân của mình cũng không được làm chủ.

Hắn đội trên đầu vương miện, đạt được cơ hội mở hậu cung, cũng nhất định phải gánh chịu trọng lượng của nó.

Lâm Tú chỉ có thể an ủi hắn, Tổng Ngọc Trí tuy có chút béo, nhưng nếu như có thể giảm cân thì chắc cũng không đến nỗi nào, cùng lắm thì đợi cưới xong Lý Bách Chương có thể bắt nàng tập thể dục, vừa khỏe người vừa đẹp dáng.

Dỗ dành Lý Bách Chương xong rồi tiễn hần rời đi, Lâm Tú liền cân nhắc chuyện bản thân.

Linh Quân đã giải quyết xong, tâm tư của nhạc phụ nhạc mẫu hần cũng biết, hiện tại vấn đề chính là Linh m.

Hần đi vào một tòa cung viện, vào phòng Linh m, nàng đang khoan chân ngồi ở trên giường tu hành, trước đó không lâu, nàng để Lâm Tú biến năng lực thứ hai của nàng thành niệm lực, trong rất nhiều chuyện Linh m đều thích coi Linh Quân làm chuẩn.

Lâm Tú cầm một đĩa hoa quả đã gọt tiền vào, nói: "Ăn chút trái cây đi."

Linh m mở to mắt nhìn hần một chút: "Để xuống đó đi, ta tu hành xong sẽ ăn."

Lâm Tú để đĩa trái cây lên giường của nàng, dùng cây tăm đâm vào một miếng dưa hấu, đưa tới gần miệng của nàng, nói: "Để lâu ăn mất ngon, ngươi cứ tu hành, ta đút ngươi ăn"

Triệu Linh m hoài nghi nhìn Lâm Tú, sau đó hỏi: "Có phải ngươi đang có chuyện gì muốn nhờ ta không?"

Lâm Tú nhìn nàng một cái, để đĩa trái cây xuống: "Không ăn cũng được."

Linh m hé miệng nuốt miếng dưa hấu vào, nói: "Hiện tại không nói, lát nữa nói thì đã chậm..."

Nàng ngồi ở trên giường tu hành, Lâm Tú đút cho nàng ăn từng miếng hoa quả, chờ nàng ăn xong, Lâm Tú lại hỏi: "Có một không, có cần ta giúp ngươi mát xa đầu, thư giãn một chút không?"

Mặc dù tu hành niệm lực đúng là làm nàng có chút hoa mắt chóng mặt, nhưng Linh m vẫn lắc đầu nói: "Không, không cần"

Lâm Tú cũng không kiên trì: "Vậy ta đi hỏi xem Linh Quân có cần không, lần trước nàng nói là rất thoải mái."

Linh m nghe vậy, lập tức nói: "Tỷ tỷ cũng thử rồi sao, vậy, vậy ta cũng thử xem..."

Nàng nằm ở trên giường, Lâm Tú ngồi bên cạnh nàng, hai tay đặt ở hai bên thái dương, nhẹ nhàng xoa bóp, lực lượng chữa trị trong cơ thể vận chuyển, trên mặt của nàng lộ ra hài lòng, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại sau giấc ngủ, Lâm Tú vẫn ngồi tại bên cạnh nàng.

Lâm Tú đưa qua một cái bát, nói: "Đói bụng không, ta nấu ít bánh trôi nước cho ngươi."

Linh m ngồi dậy, vui vẻ nói: "Tại sao ngươi biết ta muốn ăn bánh trôi nước..."

Lâm Tú đáp: "Phòng bếp vừa vặn còn lại ít nguyên liệu này, ta tiện tay nên nấu."

Triệu Linh m nhẹ nhàng cắn một miếng, còn ngẩng đầu nhìn Lâm Tú một chút, nàng muốn ăn bánh trôi nước, hẳn lại vừa vặn nấu bánh trôi nước, cái này chẳng lẽ chính là tâm ý tương thông với nhau?

Chương 985: ???

Lâm Tú đứng lên nói: "Người ăn trước đi, không đủ thì ta lại ra bên ngoài mua thêm, lần sau người muốn ăn thì cứ nói với ta."

Hắn đi ra ngoài tự mình mua bánh trôi nước cho Linh m, trở về lại vô tình nhìn thấy Thiên Diệp Lãm đứng ngây ngốc trước cây hoa anh đào trong cung viện, Lâm Tú đi vào, Thiên Diệp Lãm quay đầu lại, không chờ nàng nói cái gì, Lâm Tú đã mở miệng:

"Bỗng nhiên ta thèm đồ ăn ngon ở tửu quán Thiên Diệp thành quá, thật muốn đi một chuyến tới Phù Tang..."

Đôi mắt đẹp của Thiên Diệp Lãm sáng lên, gật đầu nói: "Được, tướng công muốn ăn gì, ta trở về học rồi làm cho chàng..."

Lâm Tú vuốt ve mái tóc của nàng, nói: "Nơi này không thể có được hương vị của Thiên Diệp thành, lần sau muốn ăn, nàng lại theo ta về là được..."

Những ngày này, đại sự liên tục xảy ra ở vương đô, Hải tộc nghị hòa, Lâm Tú đột phá cấp Thiên, lễ sắc phong tân Thái tử sắp tổ chức, Thái tử sắp tuyển trắc phi, hậu cung của bệ hạ cũng tuyển mới, toàn bộ vương đô đều bận rộn.

Lâm Tú những ngày này cũng bề bộn nhiều việc.

Tiểu cô nương Hải Linh tộc kia đồng thời hiểu được ngôn ngữ Đại Hạ cùng Hải tộc, chuyện nghị hòa nàng đảm nhiệm chức phiên dịch, giúp chuyện này diễn ra nhanh hơn, không cần hẳn quan tâm gì.

Lễ sắc phong tôn Thái tử, bao quát cả Hạ Hoàng tuyển phi, hẳn cũng đều không tham dự.

Trong khoảng thời gian này, hẳn đưa theo Thiên Diệp Lãm đi Phù Tang ở lại mấy ngày, cùng Thái Y đi Giang Nam thăm thân nhân của nàng, ở chung với Minh Hà, đi Hoàng Lăng tế bái Đức Phi nương nương, lại cùng A Kha thăm bạn cũ Thiên Đạo Minh, cùng Tần Uyển Ngung Nhi cuỡi ngựa chơi đùa trên thảo nguyên, cùng Linh m thưởng thức cảnh mặt trời mọc trên đỉnh núi tuyết... , cuộc sống phong phú mà hạnh phúc.

Độc Tâm Thuật đối với hẳn cũng không phải là vũ khí thăm dò nội tâm người khác, ngẫu nhiên biết ý nghĩ của các nàng thì có thể bồi dưỡng tình cảm hai bên sâu sắc hơn.

Các nàng vui vẻ, Lâm Tú tự nhiên cũng vui vẻ.

Tu vi các cô gái trong đoạn thời gian này cũng đột nhiên tăng mạnh, Linh m, Minh Hà, Thiên Diệp Lãm, Tần Uyển cùng Ngung Nhi, thực lực của các nàng vốn đã tiếp cận cấp Địa hạ cảnh đỉnh phong, Lâm Tú thu hoạch được từ Hải Lăng vương số lượng lớn Thủy tinh phách, để các nàng đều thành công tăng cấp thành cấp Địa thượng cảnh.

Bây giờ các nàng đã miễn cưỡng đuổi kịp Đặc Cách, Khoa Lâm cùng Áo Thác mấy tháng trước.

Tu vi A Kha tạm thời còn dừng lại tại cấp Địa hạ cảnh, thiên phú của nàng mặc dù không tệ, nhưng trước đó bị năng lực hạn chế, không đuổi theo kịp mọi người trong thời gian ngắn.

Thái Y tu hành muộn, thiên phú cũng không cao bằng người khác, thực lực tạm thời là yếu nhất trong các cô gái, có điều dù vậy, thực lực của nàng bây giờ cũng có thể thoải mái giành top 10 trong thi đấu lần trước.

Thực lực đám người Đặc Cách nhờ chiếm lợi từ người chim kia mới có thể tăng vọt trong khoảng thời gian ngắn, về sau, bọn hắn sẽ dần bị các cô gái kéo xa chênh lệch.

Bây giờ Lâm gia, tính cả Linh m thì đã có hai cấp Thiên hạ cảnh, năm cấp Địa thượng cảnh, trong vòng nửa năm, A Kha cùng Thái Y cũng chắc chắn bước vào cấp Địa thượng cảnh.

Thi đấu hai năm sau, top 10 thiên kiêu bảng chỉ còn một vị trí cho các nước khác.

Hôm nay mẫu thân dẫn các nữ tử tới miếu dâng hương, chuyện phụ nữ không cho Lâm Tú lẫn vào, thân phận Linh m có chút khác biệt nên cũng bị để lại trong nhà.

Lâm Tú ngồi ở trong sân, vừa cùng Linh m đánh cờ, vừa bóc vỏ hạt dưa, để trong bát ngọc, lúc sau đưa cho Linh m.

Linh m hài lòng ăn hạt dưa Lâm Tú bóc, chơi xong một ván, nhìn thấy trước mặt Lâm Tú có một đồng vỏ, nàng mới ý thức được Lâm Tú đã bóc nhiều hạt dưa như vậy, bản thân hắn lại không ăn miếng nào.

Những ngày này, hắn đối xử với nàng tốt đến mức ngay cả nàng cũng cảm thấy hơi ngại ngùng.

Nàng đánh giá Lâm Tú, đột nhiên hỏi: "Có phải ngươi làm chuyện gì có lỗi với ta

không?”

Lâm Tú liếc nàng một cái: “Ta cũng không phải tướng công của ngươi, có thể làm gì có lỗi với ngươi?”

Triệu Linh m thâm nhủ một câu trong lòng, ngươi lại còn hỏi ngược lại ta? Đối xử tốt với ta như vậy, lại không nói gì cả, ai biết trong lòng của ngươi đang suy nghĩ gì?

Trong nội tâm nàng nói thầm như thế, ngoài miệng lại hừ lạnh một tiếng: “Ngươi còn muốn làm tướng công của ta?”

Lâm Tú nhìn nàng, nhẹ nhàng gật đầu, nghiêm túc nói: “Muốn.”

Trong nội viện có gió thổi qua, động tác ăn hạt dưa của Triệu Linh m dừng lại.

Nàng nhìn vào mắt Lâm Tú, phát hiện ánh mắt của hắn không giống trước kia lắm.

Trước kia hắn luôn bắt cần đời, lộ rõ đùa cợt, nhưng giờ phút này, ánh mắt của hắn cũng rất chăm chú, Triệu Linh m cúi đầu xuống, không dám đối diện với ánh mắt của hắn, nói sang chuyện khác: “Không biết lúc nào các nàng trở về..”

Chương 986: Cho thấy cõi lòng

Lâm Tú không nói gì thêm, chỉ là lẳng lẳng nhìn nàng.

Linh m lẳng lẽ ngẩng đầu nhìn hấn một chút, chạm ánh mắt Lâm Tú, lại phi tốc rời đi, đứng lên nói: "Ta buồn ngủ rồi, ta về phòng nghỉ ngơi đây..."

Nàng muốn trở về phòng cho tinh thần tỉnh táo một chút, tay lại bị Lâm Tú nắm chặt.

Nắm tay đối với hai người đã là chuyện rất bình thường, vô luận là giúp hấn khôi phục năng lực tại Đại La hay là Lâm Tú giúp nàng thay thế năng lực, đều là thông qua phương thức nắm tay, nhưng lần này nắm tay, lại có ý nghĩa khác biệt với bất kỳ lần nào khác.

Nàng lần nữa nhìn về phía Lâm Tú, mặc dù Lâm Tú không nói gì, nhưng hấn muốn nói gì, nàng đều biết.

Nàng vẫn luôn biết.

Nàng đan ngón tay vào tay Lâm Tú, nhỏ giọng nói: "Cho, cho ta một chút thời gian..."

Linh m trước kia rất tùy tiện, không quan tâm cái gì cả, sau khi hấn thể hiện tâm ý, ngược lại trở nên nhần nhó, không còn ở riêng với hấn, thậm chí còn chủ động tiến về cực địa tu hành.

Có điều, Lâm Tú đã chờ một thời gian lâu như vậy, cũng không cần vội vã nhất thời, chờ lúc nào nàng chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần xin Hạ Hoàng một đạo thánh chỉ là xong.

Lúc đầu Lâm Tú dự định chờ đến cấp Thiên liên giúp Hạ Hoàng về chuyện dị thuật chữa trị.

Nhưng nhìn thấy hấn còn có tinh lực mở rộng hậu cung, mà thân thể khỏe mạnh vô cùng, không hề giống người đàn ông mắc chứng bất lực, thế là cũng không sốt ruột nữa.

Phi tử bên cạnh hấn đều là con cháu nhà quyền quý, cũng là người hiểu rõ hấn nhất, bọn họ rất rõ ràng tình trạng cơ thể của Hạ Hoàng, bao gồm một đêm mấy lần, mỗi lần bao lâu...

Nếu như trên thân thể Hạ Hoàng phát sinh biến hóa gì, các nàng sẽ cảm nhận được đầu tiên, chuyện có thể gia tăng tuổi thọ, Lâm Tú còn không muốn để quá nhiều người không liên quan biết.

Lâm Tú mới vừa trở về từ hoàng cung, nghe Chu Cẩm nói, tới tận giữa trưa Hạ Hoàng mới đi ra từ tẩm cung của hoàng hậu, hấn phể đi Thái tử, cũng không biết là đồ dành hoàng hậu kiểu gì, hai người không chỉ không vấn đề gì, tình cảm còn khăng khít hơn trước kia.

Hôm qua vất vả một đêm, vừa rồi ở ngự thư phòng, Hạ Hoàng còn rất có tinh thần hàn huyên chuyện quốc sự với Lâm Tú.

Từ khi Thanh Liên giáo bị hủy diệt.

Thái tử đổi chỗ, nội bộ Đại Hạ an ổn, nhưng tình thế bên ngoài lại biến thành càng nghiêm trọng, gián điệp bí mật của Đại U đã tiếp xúc Trương gia, Tống gia cùng Vệ gia, muốn thuyết phục bọn hấn nội ứng ngoại hợp, cùng Đại U phá vỡ triều

đình Đại Hạ, đến lúc đó, Đại Hạ sẽ do mấy nhà bọn hấn làm chủ.

Có điều, mấy nhà mặc dù chịu không ít thiệt thòi trong tay Lâm Tú, nhưng đổi mặt đại nghĩa, lại không có bất luận rung động nào, tiện tay liền giao mấy gián điệp của Đại U cho triều đình.

Cùng một thời gian đó, quốc gia xung quanh Đại Hạ như Tây Vực, Bắc Mãng, Nam Việt, trong nước cũng phát sinh một chút náo động, những sự kiện kia, khắp nơi đều có bóng dáng Đại U.

Ngoài ra, thú triều náo loạn ở các nơi cũng bỗng nhiên trở nên kịch liệt, số lượng lớn các dị thú tụ tập cùng nhau một cách bất thường, khởi xướng công kích thôn trang cùng thành thị, chúng đi đến đâu cỏ không mọc nổi đến đó, không để lại sinh vật sống.

Sau khi hiệp nghị hòa bình với Hải tộc được ký kết, Trấn Hải quân đã bị điều đi các nơi trấn áp mãnh thú bỗng nhiên bạo động.

Trải qua mật trình điều tra, triều đình tra được sau lưng những vụ mãnh thú náo động có người cố tình giật dây, về phần kẻ phía sau màn là ai, không cần đoán cũng biết.

Người chim kia đánh chết mười đại cao thủ Đại U, làm suy yếu thực lực của bọn hấn đồng thời cũng làm cho bọn hấn biến thành càng thêm điên cuồng, thậm chí đã là chó cùng đường cắn loạn, dùng hết các loại thủ đoạn tạo ra phiền phức cho Đại Hạ cùng Đại La.

Đại Hạ còn tương đối may mắn, nghe nói ở Đại La đã rơi vào tình trạng loạn lạc rồi.

Linh m đi cực địa tu hành, Quý phi nương nương ở Giang Nam, Lâm Tú chờ trong nhà cũng không có gì thú vị, dẫn theo các cô gái đi thăm thú du lịch, tu vi của Thái Y cùng A Kha vẫn còn dừng lại tại cấp Địa hạ cảnh, những dị thú kia làm triều đình nhức đầu không thôi, nhưng đối với các nàng lại đều là tài nguyên tu hành.

Thái Y cùng A Kha tất nhiên là đồng ý đi ra ngoài, Lâm Tú đến gian phòng Triệu Linh Quân hỏi: "Muốn đi cùng chúng ta không?"

Triệu Linh Quân lắc đầu, nói: "Linh m không có mặt, ta cũng không đi, các người cứ việc tự nhiên, ta ở nhà tu hành"

Nếu như không phải Lâm Tú thấy được suy nghĩ chân thật trong lòng nàng, có khả năng sẽ tin tưởng nàng không phải con gái.

Hắn đi đến bên giường, nói: "Đi thôi, chúng ta đều đi, để một mình người ở nhà thì không tốt lắm."

Triệu Linh Quân lắc đầu nói: "Không cần, ta sẽ nói với cha mẹ"

Lâm Tú cầm cổ tay của nàng: "Đi đi..."

Bị Lâm Tú liên tục mời mọc, Triệu Linh Quân không thể làm gì khác hơn là nói: "Được rồi..."

Chương 987: Cho thấy cõi lòng (2)

Đại Hạ, Quảng Bình phủ.

Tại một tòa huyện thành nào đó, vô số binh sĩ đứng trên tường thành, nhìn đàn chuột phía dưới mênh mông vô bờ, điên cuồng gặm nuốt tường thành, chỉ cảm thấy tê cả da đầu.

Những con chuột này to như con chó, chúng không phải chuột bình thường, mà là một loại dị thú sống theo bầy đàn, bọn chúng trời sinh có được năng lực cùng loại với thuộc tính Thổ, am hiểu đào hang, không gì không ăn được, chúng đi đến đâu là diệt sạch sự sống đến đó, thậm chí cỏ, cây cối, gia cầm súc vật, thậm chí là nhân loại, cũng sẽ trở thành đồ ăn của bọn chúng.

Những con chuột này có răng sắc bén dị thường, ngay cả tường thành cứng rắn cũng có thể gặm nát, thực lực một con chuột riêng lẻ cũng không mạnh mẽ gì, nhưng mỗi lần bọn chúng xuất hiện, chỉ ít cũng là mấy vạn con, cho dù là cao thủ cấp Địa thượng cảnh gặp phải cũng sẽ cảm thấy da đầu tê dại.

Vì tiêu diệt những dị thú này, thậm chí triều đình mời tới cao thủ cấp Thiên, mỗi một lần cấp Thiên ra tay đều có thể giết chết rất nhiều dị thú, nhưng sức người có hạn, dị thú lại vô cùng vô tận, một khi thương vong quá nặng, biến thú liền rút đi, mà cao thủ cấp Thiên cũng không dám thâm nhập quá sâu vào đàn thú, một khi nguyên lực hao hết, cao thủ cấp Thiên cũng không tránh được kết cục bị đàn thú cắn nuốt.

Vô số ngọn lửa rơi xuống từ trên không, rơi vào trên thân đám chuột, phát ra mùi khét lẹt, mấy con chuột bị đốt thành tro bụi, càng nhiều con chuột xông tới, so với những dị thú này, số lượng dị thuật sư nhân loại thực sự quá thua thót, bọn hắn hao hết nguyên lực cũng chỉ có thể tiêu diệt mấy trăm con chuột, mà dưới chân tường thành đã bị cắn phá thành một cái động lớn.

Vô số con chuột chen chúc mà tới, hỏa diễm, thủy tiễn, đá tảng, chùy gỗ... che khuất bầu trời, trong nháy mắt có mấy chục con chuột mất mạng, một dị thuật sư hệ thổ đã uớt đẫm mồ hôi trán, cố sức tu bổ tường thành.

Nhưng rất nhanh, một chỗ khác dưới tường thành lại truyền tới tiếng kêu chói tai của đám chuột.

Thật vất vả mới ngăn cản được đợt xâm lấn này, trong huyện thành nhỏ, dị thuật sư các hệ có chút thở hổn hển, ánh mắt liếc nhau, đều nhìn ra được sự nan chí từ ánh mắt đối phương.

Nguyên lực của bọn hắn chẳng mấy chốc sẽ hao hết, đến lúc đó, tòa thành nhỏ này lập tức sẽ bị đàn chuột công phá.

Tại thời điểm bọn hắn chuẩn bị từ bỏ tòa thành trì này, lập tức rút lui, bên ngoài tường thành chợt im lặng.

Đám chuột đột kích, bình thường đều mang theo tiếng kêu chói tai lại khó nghe của chúng, chẳng biết tại sao, trong nháy mắt ngắn ngủi, những tiếng kêu liền biến mất, toàn bộ thế giới trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Có người thò đầu ra từ trên tường thành, phát hiện trên không trung ngoài thành có một thuyền hoa đẹp dễ tinh xảo đang trôi nổi, thân thuyền hoa viết một chữ "Lâm"

Dưới tường thành, đàn chuột lít nha lít nhít không nhúc nhích, nếu cẩn thận quan sát là có thể nhìn thấy, bọn chúng đang nằm rạp trên mặt đất, thân thể run nhẹ.

Phía trên thuyền hoa.

Lâm Tú vươn tay, vô số luồng lực lượng từ phía dưới vọt tới, ngưng tụ trên lòng bàn tay của hắn, hóa thành một tinh thể trong suốt, bên trong tinh thể trong suốt ẩn chứa nguyên lực vô cùng thuần túy.

Những dị thú này mặc dù thực lực không mạnh, nhưng số lượng thật sự là quá nhiều, nguyên lực ẩn chứa trong một viên tinh thể đã đủ sức so sánh với nửa tháng tu hành của Thái Y.

Khi tinh thể trong tay không còn to lên, Lâm Tú hơi suy nghĩ một chút, đám chuột đã thối lui về nơi xa như thủy triều rút đi.

Từ nay về sau, ngoại trừ hình thể bọn chúng hơi lớn một chút ra thì không còn khác biệt gì so với chuột bình thường, cũng không còn tạo thành uy hiếp với bách tính nơi đây.

Đưa viên tinh thể cho Thái Y, Lâm Tú đi theo đàn chuột, bay tới phía trước.

Đàn chuột đi tới nơi cách đó mười dặm, chỗ này là hoang mạc mênh mông vô bờ, nơi này mặc dù trên danh nghĩa vẫn thuộc chủ quyền Đại Hạ, nhưng lại bị dị thú chiếm cứ, đàn chuột mấy vạn con bị Lâm Tú tước đoạt năng

lục, hốt hoảng chạy trốn, gặp phải một bầy kiến trong hoang mạc.

Những con kiến này toàn thân đỏ rực, mỗi con đều lớn cổ nắm tay, lít nha lít nhít, bao trùm phạm vi ngàn trượng, bầy kiến đi qua, đàn chuột mấy vạn con cứ vậy biến mất, ngay cả xương cốt cũng không lưu lại.

Bầy kiến cắn nuốt đàn chuột xong, rất nhanh đã phát hiện Lâm Tú đang lơ lửng trên không trung.

Ong ong ong!

Trong không khí truyền đến một đợt âm thanh cái cánh vỗ lên, vô số con kiến chen chúc bay về phía Lâm Tú, mỗi một con kiến rất yếu ớt, nhưng ngàn vạn con kiến hội tụ cùng một chỗ, cũng là một luồng lực lượng không nhỏ.

Nhìn bầy kiến bay tới, Lâm Tú nhẹ nhàng chỉ ra một ngón tay.

Bầy kiến che khuất bầu trời bỗng nhiên dừng giữa không trung một cách quý dị, theo thời gian trôi qua, một cái tinh thể lớn cỡ cái đầu ngung tụ trước mặt Lâm Tú.

Chương 988: Tộc nhân của Niếp Niếp

Cũng không lâu lắm, Lâm Tú thu hồi tinh thể, phát phát tay, những con kiến nhao nhao rơi xuống đất.

Hắn tản ra niệm lực, cảm nhận được vô số nguyên lực ba động từ bốn phương tám hướng.

Cùng lúc đó, vô số dị thú trong hoang mạc bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác sợ hãi tới từ sâu trong linh hồn...

Sau khi năng lực cướp đoạt thăng lên cấp Thiên, thích hợp để đối phó với những đàn thú khổng lồ này nhất.

Tuy số lượng thú triều nhiều, nhưng thực lực đơn thể quá yếu, chỉ cần xâm nhập vào phạm vi năng lực của hắn cũng sẽ bị cách không hút đi năng lực, biến thành con thú bình thường, vĩnh viễn mất đi năng lực.

Dùng năng lực của bọn chúng ngưng kết ra nguyên tinh, đối với cấp Địa thượng cảnh và cấp Thiên có tác dụng không lớn, nhưng đối với việc tu hành của người dưới cấp Địa thượng cảnh lại rất có tác dụng.

Lâm Tú hành tẩu trong một mảnh hoang mạc vô biên này, không hề chủ động để ý đến những con dị thú đó, Nhưng nếu như những con dị thú này chủ động tấn công hắn, hắn cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ nhận lấy.

Hắn một đường đi đến, phần lớn bộ phận đều gặp phải một chút chuột, kiến, rắn kỳ lạ, cùng với một số loài côn trùng khác, đặc điểm của những dị thú này là thực lực đơn thể không mạnh, nhưng số lượng rất nhiều, dị thuật sư loài người ở trong vùng hoang

đã gặp được bọn chúng, chỉ có thể chắt vật chạy trốn.

Nếu không, cho dù thực lực mạnh mẽ đến đâu, một khi bị đàn thú cuốn lấy, đợi đến lúc dùng hết nguyên lực, cũng chỉ còn lại một con đường chết.

Trong bầy thú, thỉnh thoảng cũng sẽ có một vài con có hình thể tương đối lớn, khí tức trên thân cũng lớn mạnh hơn một chút, chẳng qua nhiều nhất cũng chỉ có cấp Địa hạ cảnh, có lẽ là Thú Vương.

Lúc này, Lâm Tú lơ lửng giữa không trung, dưới chân hắn có một con chuột lớn bằng con trâu con đang nằm sấp.

Lâm Tú nhìn xuống nó, hỏi: "Ai lệnh cho các người tấn công thành trì của con người?"

Con chuột vương này nằm rạp trên mặt đất, thân thể run nhè nhẹ, chỉ kêu mấy tiếng.

Trước đó Lâm Tú đoán không sai, lần thú triều này, sau lưng đúng là có nguyên nhân khác, có người trắng trợn bắt giết chuột biến dị, săn bắt nguyên tinh của bọn chúng, đồng thời đưa thi thể chúng vào trên dọc đường thông đến huyện thành nên mới dẫn đến sự phẫn nộ của đàn chuột.

Vì để nhanh chóng tu hành, loài người săn giết dị thú, lấy nguyên tinh của dị thú để tu hành, từ xưa đến nay đã có.

Mặc dù Lâm Tú không tự tay từng làm như thế, nhưng thời kỳ đầu hắn tu hành, cũng không thiếu lúc lợi dụng nguyên tinh, nếu như nhìn từ góc độ của dị thú, không thể nghi ngờ gì con người chính là tội ác, lần này, rõ ràng là có người cố ý gây nên thú

triều, cũng chỉ có Đại U sẽ dùng loại thủ đoạn ti tiện này.

Sau khi nói chuyện với con chuột vương này, Lâm Tú hiểu rõ, thú triều bộc phát có quan hệ rất lớn với việc có quá nhiều đồng tộc của bọn họ bị con người săn giết.

Muốn hoàn toàn ngăn cản thú triều, hoặc là chém tận giết tuyệt dị thú ở nơi này, cả một tộc đàn bị tiêu diệt, như thế đương nhiên có thể một lần giải quyết được vĩnh viễn vấn đề.

Hoặc là, cấm con người săn giết dị thú, dị thú có ý thức lãnh địa rất mạnh, nếu như con người không trêu chọc bọn chúng, bọn chúng cũng sẽ không tùy tiện rời khỏi lãnh địa.

Nói ra thì, đây cũng là do quyền quý Đại Hạ tạo nghiệt.

Bách tính bình thường không có năng lực săn giết dị thú, kinh doanh nguyên tỉnh, bị các quyền quý lớn độc quyền, bọn họ tạo nghiệt, cuối cùng bách tính Đại Hạ phải gánh chịu.

Lâm Tú triệu tập các thú vương ở đây, mở một cuộc họp nhỏ với bọn chúng, không bao lâu sau, những thú vương kia tán đi, Lâm Tú cũng bay về phía phương hướng lúc trước đi đến.

Vừa rồi, hắn đã dùng năng lực ngự thú, gieo một lạc ấn ở trong lòng bọn chúng.

Từ giờ trở đi, bọn chúng sẽ thống lĩnh tộc đàn, không tấn công về phía thành trì của con người nữa.

Hiện tại dựa vào tu vi của hắn, làm những chuyện này dễ như trở bàn tay, năng lực

ngự thú, đối với dị thú có áp chế thiên nhiên, nói từ một loại góc độ nào đó, hẳn chính là vương của bách thú.

Đội sau khi trở về vương đô, còn phải lại cảnh cáo những nhà quyền quý kia.

Phủ Quảng Bình.

Đám vệ binh thủ thành bất ngờ phát hiện, đã ba ngày không có dị thú tấn công, dị thuật sư có năng lực phi hành, cả gan xâm nhập vào mảnh hoang mạc kia xem một chút, phát hiện đàn thú ở đó đã không còn xao động, mỗi loài đều ở trong lãnh địa của mình, bọn họ lập tức truyền tin tức không thể tưởng tượng được này trở về.

Mọi người rất vui mừng, lập tức nhớ đến, đương nhiên chính là chiếc thuyền hoa kia.

Ba ngày trước đó, chính là bọn họ đánh lui thú triều, cứu vớt mấy vạn bách tính.

Biến hóa của những dị thú này, rõ ràng cũng có liên quan với bọn họ.

Chương 989: Tộc nhân của Niếp Niếp (2)

Lúc này, tới gần bên ngoài phủ An Tây, trong một mảnh rừng rậm mênh mông vô bờ, mười mấy con sói to lớn toàn thân trắng muốt bao bọc lấy một bóng người, đuổi cái đầu lưỡi đỏ như máu ra liếm răng nanh sắc bén, trong lỗ mũi phun ra khí tức nóng bỏng.

Vút! !

Một đao phong từ trong miệng một con sói khổng lồ bay ra, chớp mắt đã đến trước mặt người kia.

Thân ảnh kia chỉ búng tay, đao phong đến gần kia lập tức sụp đổ.

Vút! , vút, vút!

Mười mấy con sói trắng cùng khởi xướng tấn công, đao phong từ bốn phương tám hướng cuốn đến, ào ào phi về phía thân thể Lâm Tú, hóa thành nguyên lực tinh thuần.

Hú... !

Một con sói khổng lồ cầm đầu, cuối cùng ý thức được con người ở trước mặt không dễ chọc, ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng, phát ra tín hiệu rút lui.

Mười mấy con sói khổng lồ đang muốn rời đi, bỗng nhiên dưới chân xuất hiện vô số dây leo cuốn lấy bọn chúng, đàn sói biết rõ bọn chúng không thể chạy trốn được, lúc đang muốn tự bạo, lại phát hiện căn bản không thể khống chế được nguyên lực trong cơ thể, mà năng lực khống chế gió của bọn chúng cũng đang nhanh chóng biến mất.

Cuối cùng, trước mặt Lâm Tú, ngưng tụ mười mấy viên tinh thể trong suốt.

Loại tinh thể này tương tự với nguyên tinh, nhưng lại không phải nguyên tinh, hiệu quả so với nguyên tinh tốt hơn một chút.

Lâm Tú vỗ vỗ đầu con sói vương kia, nói: "Đừng trách ta, đây là tự các ngươi động thủ trước, về sau hoàn toàn hối cải, làm sói cho tốt, không nên động một tý là chém chém giết giết, như thế không tốt..."

Nói xong, hắn thả những con sói khổng lồ này ra, sau khi thoát khỏi trói buộc, những con dị thú này hoảng sợ, gấp gáp không kịp chờ đợi chạy vào sâu trong rừng cây.

Nhiều biên cảnh của Đại Hạ đều gặp phải dị thú uy hiếp, những chủng loại dị thú này không hoàn toàn giống nhau, trong hoang mạc bên ngoài phủ Quảng Bình, phần lớn là cá thể có thực lực không mạnh, nhưng số lượng rắn, côn trùng, chuột, kiến lại lớn đến kinh người, ở trong rừng cây nguyên thủy bên ngoài phủ An Tây thì lại là mãnh thú chiếm đa số.

Mặc dù đám sói khổng lồ này không nhiều, nhưng có thực lực rất mạnh, có hai con đều là cấp Địa, còn lại cũng đều có thực lực cấp Huyền.

Lâm Tú đến đây, chính là tìm kiếm tộc đàn những bầy dị thú này để mở cuộc họp, hắn vừa mới xuất hiện ở đây, đã bị một đám sói khổng lồ này tấn công, là bọn chúng khiêu khích trước, Lâm Tú cũng sẽ không khách khí với bọn chúng.

Lâm Tú phát phát tay, ngưng kết năng lực gió này thành tinh thể rồi thu lại.

Trong tay hắn còn có một ít thủy tinh phách, cộng thêm thu hoạch của lần này, đợi đến sau khi trở về, Thái Y và A Kha có lẽ cũng có thể thuận lợi đột phá đến cấp Địa thượng cảnh rồi.

Trừ phi lại có khách đến từ bên ngoài bầu trời giống như người chim kia, về sau các nàng tu hành, phải dựa vào chính bản thân các nàng rồi.

Lâm Tú tiếp tục đi ở trong rừng rậm, một khắc nào đó, bỗng nhiên hắn nhìn về một ngọn núi ở phía xa xa, nơi đó truyền đến nguyên lực chấn động kịch liệt, còn có thể nghe được một trận tiếng vang ừng ừng, thỉnh thoảng cây cối cao lớn lại sụp đổ.

Lâm Tú bay đến không trung phía trên đỉnh núi kia, đưa mắt nhìn xuống dưới.

Nơi đó, có hai con dị thú đang tiến hành một trận đại chiến, động tĩnh vừa rồi, chính là do bọn chúng làm ra.

Ở giữa dị thú và dị thú, xuất hiện tranh đấu là chuyện thường xuyên xảy ra, bọn chúng có đôi khi đánh nhau bởi vì lãnh địa, có đôi khi chỉ là trên đường gặp được, cũng muốn đánh nhau đến sống chết.

Khí tức của hai con dị thú này, đều là cấp Địa hạ cảnh đỉnh phong, trong đó có một con là gấu ngựa, thân hình gấu khổng lồ này có thân cao chừng ba trượng, trên thân bao trùm một tầng áo giáp màu vàng đất, thân thể nhìn có vẻ rất cồng kềnh, mỗi một lần chân đạp trên mặt đất, cả mặt đất đều sẽ phát ra chấn động.

Khi ánh mắt nhìn về phía một con dị thú khác, Lâm Tú có chút giật mình.

Kia là một con hổ toàn thân màu trắng, nhưng lại khác với hổ bình thường, khác biệt ở chỗ, trên lưng nó mọc ra một đôi cánh trắng noãn.

Nó vẫy hai cánh, lơ lửng ở trên không trung, trong miệng không ngừng phun ra lôi đình màu tím, bắn về phía trên người con gấu khổng lồ kia.

Chỉ là con gấu này da dày thịt béo, lại là hệ thổ, tính phòng ngự cực mạnh, lôi đình kia đánh vào trên người nó, chẳng qua chỉ là gãi ngứa, một lúc sau, bỗng nhiên con gấu khổng lồ kia vọt lên, vừa nhảy lên chính là khoảng cách mười trượng.

Rất khó tưởng tượng, thân hình của nó khổng lồ như thế, mà lại có thể bộc phát ra tốc độ như vậy, Bạch Hổ kia vội vàng không kịp phòng bị, nặng nề bị một cái tay gấu đánh trúng, từ trên không trung ngã xuống.

Thân thể của nó chạm đến mặt đất, lập tức làm mặt đất lún xuống, toàn bộ thân thể bị vây trong hố, con gấu khổng lồ kia không bỏ qua cơ hội này, bất ngờ vồ xuống, cắn về phía cổ con hổ trắng.

Chương 990: Tộc nhân của Niếp Niếp (3)

Không đợi nó vỗ xuống, một bàn chân đã đặt lên trên mặt gấu của nó.

Thân thể con gấu khổng lồ bay thẳng ra ngoài, đụng gãy mấy cây đại thụ, nhưng vẫn có thể lao đảo đứng lên, hoang mang nhìn con người đứng ở đối diện.

Lâm Tú vươn tay, thân thể của con bạch hổ kia từ dưới hồ đất bò lên, một bên cánh của nó đã bị gãy, một tay Lâm Tú đụng vào cánh của nó, vết thương trên cánh, dùng mắt bình thường cũng có thể thấy được tốc độ nó đang lành lại nhanh chóng.

Bạch Hổ trừng lớn đôi mắt, dùng ánh mắt khiếp sợ và hoang mang nhìn Lâm Tú.

Lâm Tú liếc nhìn nó, hỏi: "Người biết Niếp Niếp không?"

Bạch Hổ càng trừng lớn đôi mắt hơn, thể mà tên loài người này lại biết nói tiếng Hồ tộc, nhưng nó chưa từng nghe thấy cái tên này, con hổ nhẹ nhàng lắc lắc.

Sau khi Lâm Tú mở miệng, ý thức được bản thân mình hỏi sai rồi, Niếp Niếp là tên Quý phi nương nương đặt cho nó, lúc đầu tiểu gia hỏa đó có tên là Tổ Bạch Linh, thể là hấn lại hỏi: "Bạch Linh?"

Nghe thấy cái tên, rõ ràng con Bạch Hổ này sửng sốt một chút, ngay sau đó trong mắt con hổ này lộ ra vẻ kích động, trong miệng gầm nhẹ hai tiếng: "Người từng gặp công chúa điện hạ sao, nàng ở đâu?"

Lần này Lâm Tú đi về lãnh địa của từng loài dị thú, vốn dĩ là nghĩ đến, có thể tìm được đồng tộc của nhóc con kia không,

không ngờ được vận khí của hắc lại tốt như thế.

Lúc trước nghe nhóc con kia nói, hình như nó bị bắt ở trong một mảnh rừng rậm, bây giờ xem ra chính là khu rừng rậm này.

Lâm Tú nhìn Bạch Hồ này một chút, nói: "Đi với ta một chuyến đi"

Bạch Hồ do dự nhìn Lâm Tú, nó không biết có nên tin tưởng con người hiểu được tiếng nói của dị thú này không, lúc này, Lâm Tú quay đầu nhìn về phía một phương hướng khác, con gấu to lớn kia đang vụng trộm chạy đi, bỗng nhiên thân thể run lên, sức mạnh trong cơ thể nó đang nhanh chóng biến mất, mà bên ngoài thân thể của nó, xuất hiện một viên tinh thể trong suốt.

Lâm Tú vẫy vẫy tay, thu hồi viên tinh thể kia, Bạch Hồ kia nhìn thấy cảnh tượng này, yên lặng đứng ở sau lưng hắc, rất rõ ràng, thực lực của cường giả loài người này vượt xa nó, hắc không cần thiết, cũng không có lý do gì lừa gạt nó.

Một khắc sau.

Phủ Giang Nam.

Nhóc con kia vây quanh con Bạch Hồ bay tới bay lui, kích động nói: "Hu hu, Khiếu Thiên thúc thúc, ta còn tưởng rằng sẽ không được gặp lại thúc nữa, phụ vương và mẫu hậu vẫn khỏe chứ..."

Trong mắt con Bạch Hồ kia cũng đầy kẻ kích động, nói: "Bệ hạ và nương nương đều rất khỏe, chỉ là rất nhớ công chúa điện hạ..."

Quý phi nương nương nhìn bộ dáng kích động hưng phấn của nhóc con, nhìn Lâm Tú, nói:

"Cảm ơn người đã tìm được người nhà của Niếp Niếp"

Lâm Tú cười nói: "Nương nương không cần khách khí"

Rất nhanh, Quý phi nương nương lại thở dài, nói: "Sợ rằng về sau bản cung khó gặp được Niếp Niếp rồi..."

Lâm Tú nói: "Lúc nào nương nương muốn gặp nó, ta sẽ dẫn nó đến thăm người."

Quý phi liếc mắt nhìn Lâm Tú, ngữ khí có chút u oán nói: "Người là người bạn rận, bản cung không hi vọng được vào người."

Gần đây Lâm Tú hồi hải ngược xuôi, số lần thăm Quý phi nương nương đúng là có hơi ít, hắn đang muốn xin lỗi với Quý phi nương nương, trong lúc vô tình nhìn thấy ánh mắt của nàng, nhất thời cả người Lâm Tú khẽ giật mình.

Từ trước đến nay, Lâm Tú đối với Quý phi nương nương, đều là ôm tâm lòng cảm ân.

Linh m và Quý phi nương nương, ở trong lòng Lâm Tú đều có địa vị đặc biệt, từ khi hắn mới đến thế giới này, lúc yếu đuối nhất, không có bất kỳ thực lực gì, đều là các nàng đứng ở phía sau hắn.

Không, là đứng ở phía trước hắn.

Vì thế hắn cung chiêu Linh m vô điều kiện, phí hết tâm tư để làm cho Quý phi nương nương có được niềm vui, có thể sung thì sung, có một số đồ vật có thể lấy được thì lấy, nhưng dường như đã dần trở nên không giống lúc trước.

Trước kia Lâm Tú vẫn luôn không nghĩ đến phương diện này, lúc này trong lòng có

chút lộn xộn, ánh mắt rời khỏi đôi mắt của Quý phi nương nương, có chút hoàn hồn, sau đó nói: "Đợi mấy ngày nữa, không có bận rộn như thế, chúng ta sẽ cùng với nương nương ở lại Giang Nam"

Đôi mắt đẹp của Quý phi có chút sáng lên, nói: "Vậy bản cung chờ các người."

Lâm Tú đã sớm có ý nghĩ định cư ở Giang Nam.

Hiện tại Đại Hạ đã có thay đổi nghiêng trời lệch đất so với ba năm trước, quyền quý trung thực, Thanh Liên giáo bị tiêu diệt, Hải tộc an ổn, bình loạn dị thú, dựa vào thực lực và năng lực hiện tại của Lâm Tú, rất nhanh là có thể giải quyết.

Đến lúc đó, những uy hiếp ở bên ngoài đối với Đại Hạ chỉ còn lại một Đại U, một Man tộc.

Man tộc không đủ gây uy hiếp, bên trong Đại Hạ an ổn, phái ra càng nhiều lực lượng hơn, Man tộc đã rút lui khỏi vùng thảo nguyên, đã rất lâu không xâm phạm biên cương, mặc dù Đại U vẫn ở các nơi khuấy gió nổi mưa, nhưng cũng chỉ là bá chủ quật cường cuối cùng ở đại lục, phách lối nhảy nhót không được mấy ngày.

Chương 991: Thành toàn

Rất nhanh, Lâm Tú sẽ có thể ở ẩn Giang Nam.

Cùng với những nữ tử kia sống một cuộc đời bình an.

Hắn đã tính toán xong, đến lúc đó, nhất định sẽ sinh mấy đứa bé chơi đùa, tu hành, quốc sự gì đó, tất cả đều không cần quan tâm đến, mấy năm này quá mức vất vả, cũng đã đến lúc hắn hưởng thụ rồi...

Đại Hạ, ở trong một rừng rậm nguyên thủy tĩnh mịch nào đó.

Lâm Tú ôm nhóc con kia, chậm rãi đi vào trong một sơn cốc, sau lưng hắn, Bạch Hồ sau lưng mọc hai cánh vừa mới đáp xuống mặt đất, đã lập tức gào lớn một tiếng, thanh âm không ngừng quanh quẩn trong sơn cốc.

Rất nhanh, sơn động ở các nơi trong sơn cốc đã truyền đến từng trận tiếng gầm.

"Công chúa điện hạ trở về rồi?"

"Ồ đâu?"

"Mau cho ta xem!"

Tùng con Bạch Hồ từ trong sơn động bay ra, tiếng gầm tràn đầy kích động và vui sướng, cảm nhận được từng khí thể mạnh mẽ kia, trong lòng Lâm Tú có chút kinh ngạc, một tộc Hồ Vân Dục, cho đến bây giờ là tộc dị thú mạnh mẽ nhất mà hắn từng thấy, hơn một trăm con hồ, có hai con trên người tản mát ra khí tức cấp Địa thượng cảnh, còn có một con, nguyên lực trên người chấn động không kém gì cấp Thiên của nhân loại.

Một con Bạch Hổ già nua từ trong sơn động ở chỗ cao nhất bay ra, đôi mắt hổ to lớn khóa chặt Lâm Tú, trong đôi mắt có lời đing phun trào, một khí tức mạnh mẽ lập tức đập vào mặt Lâm Tú.

Lâm Tú chỉ liếc mắt nhìn nó, dị thú cấp Thiên này bỗng nhiên cảm nhận được một đạo ý chí không cách nào chống lại được, khiến cho có có một loại kích động muốn thần phục, mặc dù cảm giác này chỉ trong một chớp mắt, nhưng vẫn là khiến trong lòng nó vô cùng chấn kinh.

"Gia gia!"

Lúc này, nhóc con trong ngực Lâm Tú bay về phía con Bạch Hổ già nua kia, nó vừa lặn qua lặn lại trên cái lưng rộng lớn của con hổ kia, vừa nói trải nghiệm mấy năm nay của mình, rất nhanh, có hai con Bạch Hổ thực lực cấp Địa thượng cảnh bay đến, trong mắt của nàng chớp động nước mắt, lập tức bay lên, giọng vuốt nói:

"Phụ vương, mẫu hậu..."

Con Bạch Hổ ở sau lưng Lâm Tú bay đến trước người lão Bạch Hổ kia, thấp giọng rống lên mấy câu, lão Bạch Hổ vẫy hai cái cánh, bay đến trước mặt Lâm Tú, cảm kích nói: "Cảm tạ người đã đưa Linh Nhi về..."

Lâm Tú khoát tay áo, nói: "Không cần khách khí"

Trong mắt Bạch Hổ cấp Thiên hiện ra vẻ kinh dị, chỉ cảm thấy loài người đứng trước mặt thần bí mà mạnh mẽ, không chỉ nghe hiểu được tiếng của Hổ tộc, mà vừa rồi cảm giác thần phục trong chớp mắt kia

là thú nó chưa từng cảm nhận được ở trên người của cường giả loài người khác.

Tiểu công chúa mất tích mấy năm trở về, toàn bộ tộc Hồ Vân Dục đều rất kích động.

Lão Bạch Hồ ở trước mặt Lâm Tú cũng chính là tổ phụ của nhóc con kia, là Hồ Vương của tộc Hồ Vân Dục, đồng thời cũng là vương của dị thú ở mảnh rừng rậm này, tộc Hồ Vân Dục, thống trị tất cả dị thú ở trong mảnh rừng rậm này.

Thú Vương ở đây, Lâm Tú vừa đúng lúc không cần đi tìm kiếm đàn thú khác, rất nhanh nó rõ ý đồ hấn đến đây với Hồ Vương.

Hồ Vương trầm mặc một lát, trầm giọng nói: "Nhân tộc trắng trợn bắt giết Thú tộc, Thú tộc chỉ là đang báo thù, ngươi cứu Linh Nhi, tộc ta nợ ngươi một ân tình, trong vòng ba năm, nơi này sẽ không còn phát sinh thú triều."

Lâm Tú nhìn nó, hỏi: "Nếu như về sau loài người không còn bắt giết Thú tộc nữa thì sao?"

Hồ Vương nói: "Nếu như Nhân tộc không khiêu khích trước, đương nhiên Thú tộc cũng sẽ không xâm phạm chỗ của các ngươi."

Đứng ở góc độ của Nhân tộc, dị thú chỉ là một loại tài nguyên tu hành, nhưng đối với dị thú mà nói, thì loài người lại là kẻ xâm lược, người ta đang sinh sống khỏe mạnh ở trong rừng rậm, nhưng có Nhân tộc xông đến giết chết bọn chúng, săn bắt nguyên tinh của bọn chúng, thù hận của bọn chúng với Nhân tộc, so với Hải tộc còn thâm sâu hơn.

Sau khi đưa nhóc con này trở về với tộc đàn, trước khi đi, nó co lại ở trong ngực Lâm Tú, nháy mắt nói: "Phải nhanh một chút đến đón ta..."

Lâm Tú vỗ vỗ đầu của nó, xem như đồng ý, so sánh với rừng rậm, biển cả, địa bàn của Nhân tộc, mới thật sự là thế gian phồn hoa, ở lâu, sẽ rất khó rời đi.

Sau đó, Lâm Tú lại đi mấy phủ gặp phải thú triều.

Dị thú ở những địa phương kia, thực lực tương đối yếu hơn một chút, Lâm Tú lấy năng lực ngự thú, thu phục một đám Thú Vương, đồng thời cũng gieo lạc ấn tinh thần vào trong đầu bọn chúng, cấm bọn chúng lại phát động thú triều lần nữa.

Làm xong những thứ này, hắn trở lại vương đô.

Giải quyết xong hoàn toàn thú triều, chỉ dựa vào không chế những dị thú kia là không được, nhóm quyền quý ở vương đô mới là kẻ đầu sỏ của loạn dị thú.

Trong ngự thư phòng, Trương gia, Tổng gia, Vệ gia, Tề gia, hơn mười vị gia tộc quyền quý tề tụ cùng một chỗ, tiếng nghị luận bên tai không dứt, vô cùng ồn ào.

Chương 992: Thành toàn (2)

“Cấm bắt giết dị thú?”

“Như thế làm sao được?”

“Không có nguyên tinh, tiểu bối trong gia tộc tu hành thế nào?”

“Vì sao bỗng nhiên lại cấm bắt dị thú?”

Đề nghị của Hạ Hoàng bị mọi người nhất trí phản đối, dị thú là tài nguyên tu hành quan trọng, nguyên tinh của bọn chúng có thể khiến cho đám tiểu bối trong nhà tiết kiệm một số lượng lớn thời gian tu hành, hàng năm cũng sẽ đem lại một lượng lớn lợi ích cho gia tộc, cấm bắt giết giết dị thú sẽ làm gãy mất một đầu tài lộ lớn của bọn họ.

Đối với quyền quý mà nói, pháp lệnh này không có bất kỳ chỗ tốt nào.

Phía dưới không ngừng ồn ào, Hạ Hoàng hắng giọng một cái, nói: “Chính là bởi vì các ngươi tùy ý bắt giết dị thú, nên mới gây nên thú triều ở các nơi, triều đình phải binh đi trấn áp, cần hao phí rất nhiều nhân lực và tài lực, cấm bắt giết dị thú, có thể giải quyết thú triều từ tận gốc...”

Gia chủ mấy nhà ở phía dưới liếc nhau, ánh mắt đều rất kiên định.

Pháp lệnh này, tuyệt đối không thể thi hành.

Lẽ nào bọn họ không biết triều đình phải binh đi trấn áp thú triều, cần hao phí số lượng lớn tiền tài và nhân lực, nguyên nhân chính là như thế, bọn họ mới cần thú triều.

Giống như sau khi Hải tộc và Đại Hạ ký kết hiệp ước hòa bình, Trần Hải quân đã mất đi ý nghĩa tồn tại, một khi thú triều biến mất, cung phụng trong quân thuộc về bọn họ, ai đến nuôi?

Những cung phụng kia, một bên bắt giết dị thú cho gia tộc, một bên trấn áp thú triều cho triều đình, hưởng thụ bổng lộc của triều đình, nếu như thú triều không xảy ra nữa, áp lực nuôi dưỡng những người cung phụng này, sẽ rơi vào trên người bọn họ.

Gia chủ Tổng gia cung kính khom người, nói: "Bệ hạ, dị thú hung tàn, trăm ngàn năm qua, đều là đại địch của Nhân tộc, không thể vọng tưởng chung sống hòa bình với bọn chúng"

Gia chủ Trương gia nói tiếp: "Không phải cùng loài với ta, trong lòng ắt sẽ nghĩ khác, khoan dung với dị thú, chính là tàn nhẫn với bách tính Đại Hạ, xin bệ hạ nghĩ lại!"

"Xin bệ hạ nghĩ lại "Xin bệ hạ nghĩ lại!"

Tất cả mọi người cùng đồng thanh mở miệng, Hạ Hoàng biểu lộ không hề bận tâm, mỗi lần hấn muốn chạm vào lợi ích của bọn họ, đều sẽ rơi vào vòng bọn họ nhất trí phản đối, lúc trước, Hải tộc cần bọn họ trấn áp, dị thú cần bọn họ ngăn cản, hấn làm Hoàng đế, cũng không có cách nào cả, chỉ có thể vẫn luôn nhượng bộ.

Nhưng bây giờ, thời thế thay đổi rồi.

Ánh của hấn liếc nhìn đám người, thân nhiên nói: "Có cấm bắt giết dị thú hay không, trăm cũng không có gì để ý, chỉ có điều, loại pháp lệnh này, là Lâm Tú đưa

ra, nếu như các người phản đối, sáng sớm mai ở trên triều, có thể ở trước mặt nói với hần..."

Hạ Hoàng vừa dứt lời, mấy người vừa rồi còn ồn ào ở trong ngự thư phòng, bỗng nhiên trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Một hồi lâu sau, bỗng nhiên gia chủ Trương gia mở miệng nói:

"Thần thấy, Lâm đại nhân làm như thế, nhất định có đạo lý của hần, việc này, mọi người thương lượng thêm một chút đi..."

Gia chủ Tống gia trầm mặc một lát, cũng nói theo: "Suy nghĩ kỹ một chút, chúng ta đối với dị thú, đúng là quá tàn nhẫn..."

"Sau khi trở về, thần sẽ lập tức đóng cửa hàng bán nguyên tinh lại..."

"Loại chuyện nhỏ nhất này, vẫn là không cần quấy rầy Lâm đại nhân nữa..."

Triều đình ban bố một pháp lệnh lạ lùng không hiểu được, trừ phi sinh mạng của bản thân chịu uy hiếp, nếu không, sẽ không được tự phép săn giết dị thú thu hoạch nguyên tinh.

Đối với bách tính bình thường mà nói, có chương pháp lệnh này hay không, đều giống nhau.

Người bình thường làm gì có bản lĩnh săn giết dị thú, đó là chuyện những dị thuật sư mạnh mẽ kia làm.

Một vài bách tính cảm thấy những dị thú bị săn giết kia đáng thương, pháp lệnh này của triều đình, chính là đang làm việc thiện, cũng có một vài bách tính cho rằng, đây đơn giản là vẽ vờ thêm chuyện, loài

người săn giết dị thú, là chuyện đương nhiên, tại sao lại phải đưa ra luật cấm?

Nhưng sau khi pháp lệnh này được ban bố, các phủ chịu đủ loại quấy nhiễu của dị thú bất ngờ phát hiện, trước đó mấy ngày thú triều còn tập nập, bỗng nhiên dừng lại, không còn có dị thú kết thành đàn tấn công xung quanh thành trì của con người, lúc này, bọn họ mới hiểu được dụng ý của triều đình.

Những ngày này, dường như tất cả đều đang thay đổi theo triều hướng tốt, các gia tộc quyền quý làm việc khiêm tốn, Hải tộc và Đại Hạ chung sống hòa bình, thậm chí còn thông thương với nhau, thú triều ở các nơi lắng lại, Man tộc bị đuổi đến sâu trong thảo nguyên, biên cảnh Đại Hạ, xuất hiện cục diện an ổn hiếm có.

Bên trên Lâm Uyển.

Hôm nay Linh m vừa mới từ cực địa tu hành trở về, lần này thời gian tu hành của nàng rất ngắn, Lâm Tú đi đến gian phòng của nàng, nàng ngồi ở bên giường, nhìn thấy Lâm Tú, ánh mắt lập tức rời đi chỗ khác.

Chương 993: Thành toàn (3)

Lâm Tú đi đến, nhỏ giọng nói: "Nghĩ kỹ chưa?"

Linh m nhìn hấn một chút, sau đó hai tay ôm lại, nói: "Còn phải xem biểu hiện sau này của ngươi..."

Mặc dù trên miệng nàng nói phải nhìn biểu hiện sau này, nhưng từ trong ánh mắt của nàng, Lâm Tú đã nhìn được đáp án, hấn cười cười, nói: "Được..."

Một thân ảnh từ ngoài cửa đi vào, Triệu Linh Quân nhìn bọn họ, hỏi: "Nghĩ kỹ cái gì?"

Nhìn thấy Linh Quân, Linh m lập tức đứng dậy, sắc mặt có chút đỏ lên, hai tay không biết để ở đâu.

Triệu Linh Quân chậm rãi đi đến, nhìn Lâm Tú một chút, rồi lại nhìn sang Linh m, bỗng nhiên một tay cầm lấy tay của Lâm Tú, một tay cầm tay Linh m, nàng đặt tay của hai người vào chung một chỗ, thản nhiên nói: "Không cần suy nghĩ nữa, ta quyết định thay các ngươi..."

Linh m ngơ ngác nhìn Linh Quân, bờ môi giật giật, nói: "Muội..."

Linh Quân nhìn nàng, lắc đầu nói: "Không cần phải nói gì hết, tỷ đều biết rõ, lúc đầu gả đến Lâm gia, vốn dĩ nên là muội, cho đến bây giờ, đều là tỷ chiếm cứ vị trí của muội"

Linh m vội vàng nói: "Không phải, vốn dĩ hôn ước lúc trước chính là hai người..."

Linh Quân cười nói: "Nhưng hấn thích muội, muội cũng thích hấn, không phải sao?"

Linh m cúi đầu nói: "Nhưng mà..."

Linh Quân cầm tay của nàng, nói: "Không có nhưng cái gì hết, nếu như hai người bọn muội đều thích nhau, vậy thì nên ở bên nhau, nếu không, ta sẽ áy náy cả một đời."

Lâm Tú đã từng tưởng tượng, nếu như không có phần hôn ước kia, nếu như hắn có thể tự do yêu đương, có thể Linh Quân sẽ là chị vợ của hắn, mà không phải là thê tử, sở dĩ biến thành bộ dạng như bây giờ, chỉ có thể nói là vận mệnh trêu người.

Triệu Linh Quân nhìn về phía Lâm Tú, hỏi: "Ta có thể một mình nói với Linh m vài câu không?"

Lâm Tú gật nhẹ đầu, quay người ra khỏi phòng.

Hắn cũng không dùng năng lực nghe lén cuộc trò chuyện trong phòng, nhưng cũng có thể đoán được, Linh Quân sẽ nói với Linh m cái gì.

Trong lòng Linh m vẫn luôn có một nút thắt, mà nút thắt này, chỉ có Linh Quân mới có thể mở ra.

Một hồi lâu sau, Linh Quân từ bên trong đi ra, Lâm Tú nhìn nàng, nói: "Cảm ơn."

Linh Quân khẽ lắc đầu, nói: "Nếu như không phải ta, hai người đã sớm ở bên nhau, ta không muốn làm chậm trễ hạnh phúc cả đời của Linh m, chỗ cha mẹ, ta sẽ nói với bọn họ"

Nói xong, nàng trực tiếp rời đi.

Lâm Tú đi trở về gian phòng, vẫn chưa hỏi nàng cái gì.

Linh m liếc mắt nhìn Lâm Tú, chủ động nói: "Tỷ tỷ nói không thích chàng, bảo ta yên tâm gả cho chàng"

Lâm Tú nói: "Nói giống như là ai cũng thích nàng ấy vậy..."

Linh m nhìn thẳng vào mắt Lâm Tú, hỏi: "Chàng thật sự không thích tỷ tỷ?"

Lâm Tú hỏi ngược lại: "Tại sao ta lại phải thích nàng ấy, nàng ấy cũng không đáng yêu như nàng"

Triệu Linh Quân, nữ nhân đó không có gì thú vị, chỉ có những nam nhân nông cạn kia mới bởi vì nhan sắc và thiên phú của nàng mà thích nàng, thật sự muốn lấy về nhà cùng sinh sống, vẫn phải là Linh m, Ngung Nhi và Tần Uyển.

Đương nhiên, đây là đánh giá của người làm thê tử.

Mặc dù nàng không phải thê tử lý tưởng nhất của Lâm Tú, nhưng lại là chiến hữu và đồng bạn đáng tin nhất, cũng là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của hắn, người Hồng Nương hắn vẫn nên cảm tạ nhất.

Lâm Tú nhìn Linh m, thừa cơ hỏi: "Vì thế, nàng chuẩn bị gả cho ta chưa?"

Linh m luồn hắn một cái, nói: "Đã nói là phải xem biểu hiện của chàng..."

Mặc dù ngoài miệng Linh m nói muốn xem biểu hiện của Lâm Tú, nhưng đây chỉ là nàng ngạo kiều, giống với kiểu hành động nắm tay, kéo cánh tay, nàng cũng không kháng cự.

Có điều, trước khi chính thức tuyên bố, bọn họ không thể quang minh chính đại xuất

hiện trước mặt người khác.

Chỉ có sau khi dịch dung, hai người mới có thể giống như tình lữ bình thường, tay trong tay đi ở trên đường.

Có đôi lúc, Linh m cũng sẽ lôi kéo Linh Quân đi cùng, Lâm Tú một tay nắm lấy tay Linh Quân, Linh m lại nắm lấy một tay khác của Linh Quân, như thế dưới ánh mắt của người khác, chẳng qua chỉ là tỷ tỷ và anh rể dẫn theo muội muội mà thôi.

Một chút tâm tư nhỏ kia của nàng, có thể giấu diếm được Linh Quân, nhưng không thể giấu được Lâm Tú.

Các nàng quả thật không hổ là tỷ muội, Linh Quân tác hợp hần và Linh m, Linh m cũng đang tác hợp hần và Linh Quân.

Linh Quân không muốn hai người họ cả một đời đều tiếp tục như thế.

Dù sao, tương lai của bọn họ còn rất dài, không phải mấy chục năm, mà là mấy trăm năm dài như thế.

Chỉ là, ở giữa Lâm Tú và Triệu Linh Quân, mặc dù không có khúc mắc cái gì, nhưng vẫn không thể nào giống như phu thê chân chính, không thể phủ nhận, sâu trong nội tâm hai người, đều có một nút thắt không mở được.

Lâm Tú có thể đi theo đuổi Linh m, nhưng về mặt tình cảm, hần tuyệt đối sẽ không cúi đầu với Linh Quân.

Chương 994: Bầu trời Đại La thay đổi

Cũng như thế, Triệu Linh Quân là người kiêu ngạo bậc nào, nàng cũng sẽ không thay đổi lựa chọn nàng đã từng quyết định.

Lâm phủ, hậu hoa viên, Lâm Tú và Linh m đang đánh cờ, Lâm Tú đã thua mấy ván liền, nhìn thấy Linh Quân đi đến, Linh m lập tức vẫy vẫy tay, nói: "Tỷ tỷ, hai người chơi ván tiếp theo đi..."

Linh Quân lắc đầu, nói: "Hai người chơi đi, ta ở bên cạnh xem là được rồi"

Linh m đứng dậy, kéo nàng ngồi xuống băng ghế mình đang ngồi, nói: "Tỷ chơi đi, muội mệt rồi, vừa đứng lúc nghỉ ngơi một chút"

Linh Quân bắt đặc dĩ, đành phải cầm quân cờ lên.

Bọn họ đang chơi chính là cờ vây, thời điểm Lâm Tú chơi với Linh m, đã thua mấy ván liền, nhưng lúc chơi với Linh Quân, lại gọn gàng, sát phạt quả đoán, ba ván thắng cả ba, sau khi thua liền ba trận, Linh Quân đứng lên, nói với Linh m: "Muội chơi đi, ta trở về phòng tu hành..."

Đợi đến khi nàng rời đi, Linh m hung hăng trợn mắt nhìn Lâm Tú, nói: "Chàng không thể nhường tỷ tỷ một ván sao..."

Lâm Tú vô tội nói: "Lúc trước nàng cũng không nói"

Nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Linh m, Lâm Tú không chút hoang mang chính lý quân cờ.

Hắn thua ai cũng được, thua Triệu Linh Quân, xin lỗi, thật sự không làm được.

Nàng có ân với Lâm Tú, Lâm Tú có thể xoa bóp cho nàng, nấu cơm cho nàng, bung trà rót nước cho nàng, cho nàng năng lực thứ hai, tặng viên thủy tinh phách cấp bảy duy nhất cho nàng, duy chỉ không thể thua nàng, không cần biết là đánh cờ hay là thứ gì khác.

Linh m nhéo nhẹ một cái bên hông hấn, nói: "Đừng cho rằng ta không biết, chàng chính là không muốn thua tỷ tỷ"

Lâm Tú nói: "Nàng ấy cũng không muốn thua ta, nàng không thấy được thể tấn công vừa rồi của nàng ấy có hung ác thể nào sao, một vòng chụp một vòng, ta thiếu chút nữa là thua..."

Kỳ nghệ của Triệu Linh Quân rất cao, vừa rồi lúc đánh cờ với Lâm Tú, cũng là không có một chút nào nương tay, nếu như không phải Lâm Tú có thể nhìn thấu ý nghĩ của nàng trước một bước, làm xáo trộn cục diện nàng bố cục, vậy thì hấn thật sự sẽ thua nàng.

Nữ nhân này có lòng háo thắng rất mạnh.

Linh mì tức giận nói: "Hai người các ngươi, đúng thật là một đôi trời sinh!"

Lâm Tú nói: "Ta thật sự không cố ý phân cao thấp với nàng ấy, không tin nàng hỏi Uyển Nhi, ta và nàng ấy đánh cờ, thường xuyên thắng nàng ấy"

Linh m hừ lạnh một tiếng, nói: "Đó là bởi vì nàng ta thua thì cời y phục, đừng tưởng ta không biết lúc trước hai người đã làm gì sau lưng ta"

Mặt Lâm Tú đỏ ửng lên, ánh mắt liếc nhìn, chỉ vào chân trời phía xa, nói sang chuyện

khác: "Nhìn xem, sứ đoàn Đại La đến rồi, nàng nói có Na Tháp Toa không, rất lâu không gặp nàng ấy rồi"

Một chiếc thuyền băng từ phương bắc bay đến, đáp xuống trước hoàng cung Đại Hạ.

Hai sứ thần Đại La nâng đỡ lẫn nhau, thất tha thất thểu đi đến hoàng cung, không bao lâu sau, hơn mười vị trọng thần trong triều đã nhận được tuyên triệu của bệ hạ.

Lâm phủ, Chu Cẩm vội vã đi đến, nói với Lâm Tú: "Bệ hạ triệu kiến, Lâm đại nhân nhanh chóng đi theo ta tiến cung"

Lâm Tú nhìn thần sắc nghiêm trọng của hắn, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Chu Cẩm nói: "Liên quan trọng đại, đến ngự thư phòng rồi nói"

Thời điểm Lâm Tú đến ngự thư phòng, quyền quý các phủ, rất nhiều người đã đến, hai sứ thần Đại La ngồi liệt trong điện, sắc mặt tái nhợt, dường như nguyên lực và thể lực đã bị tiêu hao sạch sẽ.

Rất nhanh, Lâm Tú đã từ trong miệng bọn họ biết được một tin tức đáng sợ.

Đại La biến thiên rồi...

Một ngày trước, mười mấy gia tộc quyền quý của Đại La bỗng nhiên liên hợp phát động chính biến, vào thời điểm Hoàng đế Đại La bế quan, tập kết tám vị cường giả cấp Thiên, khởi xướng đánh lén với hắn, vị Đại Đế kia không hổ là cường giả đỉnh cao đương thời, đối mặt với tám vị cường giả cùng lúc vây công, vậy mà cũng rắn giết ra được một con đường máu, vẫn chưa chết, chỉ là trọng thương bỏ chạy, không biết tung tích.

Tham dự chính biến lần này, thậm chí còn có hai cường giả cấp Thiên của Vương tộc Đại La.

Sau khi vị Đại Đế Đại La kia trọng thương mất tích, rất nhanh Thái Tử Đại La được dựng lên để vị, ngay lập tức hấn giam lỏng những hoàng tử khác, đồng thời tuyên bố, gả công chúa Na Tháp Toa cho một vị nguyên lão nào đó của Đại U, Đại La và Đại Ú, từ nay về sau cùng nhau kết bạn giúp đỡ...

Quyền quý Đại La, cho đến bây giờ đều là nhân tố không ổn định lớn nhất bên trong nước Đại La, dưới bàn tay sắt của vị Đại Đế đang tại vị này, mới an phận nhiều năm như thế.

Đương nhiên thống trị cứng rắn hữu hiệu, nhưng lại chỉ có thể mang đến thái bình ở mặt ngoài, chẳng ai ngờ rằng, bọn họ sẽ phát động chính biến vào lúc này, khiến cho trong vòng một đêm bầu trời Đại La hoàn toàn thay đổi.

Chương 995: Diệu kế của Hạ Hoàng

Cuộc chính biến này, không chỉ thay đổi Đại La, mà còn có thể cục đại lục.

Quyền quý Đại La vốn dĩ hướng về phía Đại U, mà Đại La kết minh cùng với Đại Hạ, cũng chính là một tay Đại Đế đòi trước xúc tiến, vị Đại Đế kia xảy ra chuyện, Đại La đổi Hoàng đế mới, quan hệ kết minh của hai nước, đương nhiên cũng không còn tồn tại...

Cho đến bây giờ, năm vương triều lớn, đã có ba nước hướng về phía Đại U, điều này đối với Đại Hạ mà nói, không thể nghi ngờ gì chính là một tin dữ cực lớn...

Trong ngự thư phòng, ánh mắt của Lâm Tú quét qua một cái, rất nhanh liền nhắm vào một bóng người.

Na Tháp Toa đứng bên cạnh một cây cột nhà, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt cũng mất đi sự linh động thường ngày.

Sau khi Đại La xảy ra biến cố, mấy vị cường giả cấp Thiên của quý tộc đi truy sát vị Đại Đế kia, Đại vương tử vừa mới đăng cơ bận rộn thu dọn tàn cuộc, ổn định thế cục, không còn tâm trí để ý tới việc khác, hai vị thần tử trung thành với Đại Đế, nhân cơ hội đang hỗn loạn cứu Na Tháp Toa ra ngoài.

Dưới sự giúp đỡ của một vị quý tộc cấp Thiên trung lập ở Đại La, bọn họ mới có thể trốn ra khỏi Đại La, đi thẳng một đường tới Đại Hạ.

Na Tháp Toa là công chúa Đại La, nếu như nàng gả cho nguyên lão của Đại U, đánh dấu cột mốc hai nước chính thức kết thành đồng

minh, đến lúc đó, Đại U và Đại La liền có đủ lý do cùng nhau thảo phạt Đại Hạ.

Hai nước bọn họ liên thủ, đủ để quét sạch đại lục.

Trong đại điện, một đám quý tộc của Đại Hạ rõ ràng có hơi hoảng loạn.

Trước đến nay, Đại Hạ và Đại La cần phải liên thủ, nói có thể miễn cưỡng chống lại áp lực đến từ Đại U và hai đại Vương triều khác, bây giờ thì hay rồi, đồng minh mạnh nhất đổi hướng thành kẻ thù, chỉ còn lại Đại Hạ một mình chiến đấu hăng hái.

Sự cân bằng ban đầu của đại lục bị phá vỡ, mục tiêu tiếp theo của Đại U, chắc chắn là Đại Hạ.

Sau khi phải chịu thiệt hại nghiêm trọng, Đại U đã mất đi quyền thống trị tuyệt đối với đại lục, không biến Đại Hạ trở thành một Đại La thứ hai, bọn họ sẽ không từ bỏ.

Trên thực tế, hành động Đại U lật đổ Đại Hạ đã bắt đầu rồi.

Gián điệp của bọn họ sớm đã gặp gỡ qua vài vị quý tộc ở Vương Đô.

Chỉ là, tình trạng đất nước của Đại Hạ và Đại La không giống nhau, đám quý tộc này của Đại Hạ, bình thường có đấu tranh nội bộ thế nào đi nữa, gặp phải kẻ địch bên ngoài vẫn sẽ đồng lòng với nhau, âm mưu xúi giục của Đại U không thể nào đạt được.

Ai cũng không nghĩ tới, đám quý tộc của Đại La lại sẽ dễ dàng bị Đại U thuyết phục như thế.

Vương triều lớn mạnh này, không sụp đổ bởi thế lực thù địch bên ngoài mà lại bởi vì

nội loạn mà thay đổi.

Một vị sứ thần Đại La quỳ trên mặt đất, cầu xin nói: "Đại Hạ cùng với Đại La, vẫn luôn là hàng xóm bạn bè với nhau, khẩn cầu Đại Hạ xuất binh, trợ giúp Đại La bình định phản loạn..."

Hạ Hoàng im lặng một hồi, nói: "Sứ thần tạm thời bình tĩnh một chút, chuyện này có tầm quan trọng lớn, trẫm cùng chúng khanh sau khi bàn bạc sẽ cho các người câu trả lời"

Hắn nhìn nhìn chúng thần, hỏi: "Chúng khanh cho rằng thế nào?"

Gia chủ Trương gia suy nghĩ một hồi, trầm giọng nói: "Bệ hạ, đây là việc nội bộ của Đại La, chúng ta không có lí do để nhúng tay vào, một khi khinh suất, có thể sẽ rơi vào chính cái bẫy của Đại U"

Những người khác một mảnh yên ắng.

Gia chủ Trương gia nói không phải không có lý.

Đại La không phải bị Đại U xâm lược, chỉ là chính biến trong nước, là thái tử bắt tay với quý tộc Đại La, thậm chí còn có hoàng tộc Đại La, lật đổ Đại Đế đương nhiệm, hoàn thành việc thay đổi quyền lực.

Suy cho cùng, đây là chuyện nhà của Đại La.

Trong việc này tuy có Đại U giở trò, nhưng đó đều là tiến hành trong bóng tối, ít nhất bên ngoài sáng, Đại U không hề ra tay.

Một khi Đại Hạ trực tiếp nhúng tay vào, ý nghĩa liền không giống nhau nữa.

Không thể can thiệp vào chính trị đối nội của nước khác là quy định của các nước Đại lục, Đại U tuy rằng vô sỉ, nhưng bất kể là nâng đỡ Thanh Liên Giáo ở Đại Hạ, hoặc là giúp đỡ thế lực tạo phản ở một số tiểu quốc, xúi giục quý tộc Đại La tạo phản, đều là tiến hành trong âm thầm, bề mặt vẫn là một dáng vẻ tuân thủ quy ước, cũng không điều động cường giả cấp Thiên.

Một khi Đại hạ phá vỡ tiền lệ này, Đại U cũng sẽ có thể danh chính ngôn thuận lấy đó làm gương, đến lúc đó, bọn họ thậm chí có thể mượn danh nghĩa ủng hộ thái tử cũ, trực tiếp xâm lược Đại Hạ.

Vị cấp Thiên thượng cảnh kia của Đại U vừa xuất hiện, ai có thể đầu lại?

Trừ khi Đại Hạ lớn mạnh đến mức có thể hoàn toàn không để Đại U và những nước đồng minh khác vào mắt, lúc đó, lời mà Hạ Hoàng nói ra, chính là quy định, là chân lí, đáng tiếc thực lực hiện nay của Đại Hạ vẫn chưa làm được điều xa vời này.

Chương 996: Diệu kế của Hạ Hoàng (2)

Gia chủ Tổng gia trầm mặc hồi lâu, sau đó mở miệng nói: "Nhưng chúng ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, một khi mặc kệ Đại La trở thành kẻ địch của chúng ta, hậu quả không thể tưởng tượng được..."

Đại La và Đại Hạ là nước láng giềng, hai nước nếu như là đồng minh, tất nhiên sẽ là đồng minh lớn mạnh đáng tin cậy nhất, nhưng hai nước nếu như là kẻ địch, cũng chính là kẻ địch mạnh nhất, đến lúc đó, uy hiếp của Đại La tới Đại Hạ, sẽ vượt xa Đại U.

Có thể nói, Đại U xúi giục làm phản ở Đại La, lập tức đặt Đại Hạ vào một đồng lửa.

Nhúng tay vào nội chính của Đại La, trước tiên là vi phạm quy định của chư quốc, về mặt đạo đức rơi vào bất lợi, cho Đại U một cơ hội đục nước béo cò, bằng với việc đào một cái hố cho mình tự nhảy xuống, hơn nữa, quý tộc Đại La làm phản thập thễ, trận chính biến này kết thúc rất nhanh, không hề bị tổn thất quốc lực, Đại Hạ nếu như nhúng tay, vậy đó chính là một trận quốc chiến, càng là rơi vào ý muốn của Đại U.

Nhưng nếu như khoanh tay đứng nhìn, Đại Hạ khó khăn lắm mới ổn định lại được, sẽ phải đối mặt với một kẻ thù cực kì lớn mạnh, đây cũng không phải là điều mà triều đình hy vọng nhìn thấy.

Trong Ngự Thư Phòng, đám quý tộc của Đại Hạ cực kỳ tức giận.

"Thật nham hiểm!"

"Đám người Đại La tầm nhìn hạn hẹp kia, muốn làm chó cho người khác đến thế cơ à?"

"Nếu sớm muộn gì cũng phải có một cuộc chiến, chỉ bằng bây giờ liền liệu với bọn họ Lâm Tú vẫn luôn không mở miệng, lúc mọi người đang nghị luận sôi nổi, hắn đi tới bên cạnh Hạ Hoàng, nói với hắn ta: "Bệ hạ, không thì để thần đi đi"

Hạ Hoàng thấp giọng hỏi: "Người có thể giải quyết cuộc nổi loạn của Đại La?"

Lâm Tú gật gật đầu, nói: "Chỉ cần lão gia hỏa kia của Đại U không ra tay, chắc sẽ không có vấn đề gì"

Lâm Tú không sợ bất kì kẻ địch cùng cấp nào, Đại La lại không có cấp Thiên thượng cảnh, nếu như chỉ là giải quyết phiền phức của Đại La, một mình hắn là đủ rồi, nếu như lão già kia của Đại U ra tay, chuyện sẽ trở nên phức tạp hơn một chút, nhưng cũng không phải là không có cách.

Cấp Thiên thượng cảnh tuy mạnh mẽ nhưng không có nghĩa là vô địch, Lâm Tú cộng thêm Linh Quân, ban chủ, sư phụ của Linh Quân, Tiết lão, ba vị cấp Thiên của Hoàng tộc, nếu như không được nữa, không được nữa thì cho hai con cá trong biển kia ném chút ngon ngọt trước, cũng không sợ hắn.

Đến lúc đó, các quý tộc của Đại Hạ cũng biết phải đứng về phía nào.

Hạ Hoàng sau khi trầm mặc một lúc, nói: "Đáng tiếc vô có xuất binh, người đi hay là người khác đi, cũng không có gì khác biệt"

Lâm Tú là trọng thần của Đại Hạ, hắn nếu như xuất hiện ở Đại La, có nghĩa chính là

triều đình của Đại Hạ, Đại Hạ có thể nhúng tay vào nội chính của Đại La, Đại U cũng có thể như thế, đến lúc đó, lão tổ tông kia của Đại U cũng có đầy đủ lí do để ra tay.

Bọn họ thậm chí còn chiếm lấy đại nghĩa, có thể lấy lí do Đại Hạ vi phạm quy định của các nước trước, liên minh với càng nhiều quốc gia, áp đặt lệnh trừng phạt với Đại Hạ, đối với Đại Hạ mà nói, đại nghĩa là thứ tuyệt đối không thể mất được.

Hạ Hoàng sờ cằm râu ngắn dưới cằm, nhìn nhìn Lâm Tú, lại nhìn nhìn Na Tháp Toa, trong mắt đột nhiên có tia sáng vụt qua.

Hắn nhìn về phía Lâm Tú, nói: "Ngược lại trầm lại có một chủ ý, không bằng người cưới công chúa Na Tháp Toa, cứ như vậy thì người sẽ có một thân phận khác, Đại Hạ không nhúng tay vào nội chính của Đại La, nhưng người báo thù cho nhạc phụ, đúng là lý do chính đáng, nếu như Đại U nhúng tay vào, chính là bọn họ phá hoại quy định trước, chúng ta cũng có thể ra tay một cách danh chính ngôn thuận..."

Lâm Tú không ngờ tới, Hạ Hoàng vậy mà còn có thể nghĩ đến chuyện này.

Nhưng sau khi suy nghĩ một cách kĩ càng, hắn không thể không thừa nhận, chủ ý này của Hạ Hoàng thật đúng là một chủ ý hay.

Ngũ Đại Vương Triều muốn có động thái gì, mặc kệ mục đích thật sự thế nào, cũng không thể trách người khác bất nghĩa.

Một chuyện giống như vậy, bị Hạ Hoàng làm ra thành như vậy, ý nghĩa sẽ không giống trước nữa rồi.

Hắn dựa vào thân phận thần tử của Đại Hạ, đến Đại La trấn áp những quý tộc kia, chính là nhúng tay vào việc nước của quốc gia khác, tấy thể nào cũng không được.

Nhưng hắn lấy thân phận là phu quân của Na Tháp Toa, đi lòng bắt hung thủ ám sát nhạc phụ đại nhân, lí do chính đáng, ai muốn ngăn hắn báo thù, đừng trách hắn không khách khí.

Hạ Hoàng nhìn về phía Na Tháp Toa, hỏi: "Đây là cách duy nhất trước mắt, có thể phải để công chúa Na Tháp Toa chịu thiệt thòi chút rồi"

Na Tháp Toa không hề để tâm nói: "Có gì thiệt thòi chứ, chỉ cần có thể cứu Đại La và phụ thân, ta cái gì cũng không quan tâm!"

Chương 997: Diệu kế của Hạ Hoàng (3)

Nàng ta nhìn về phía Lâm Tú, nói: "Thiệt thòi cho ngươi rồi, ta sẽ giải thích với đám Quân các nàng"

Lâm Tú còn chưa nói gì, Hạ Hoàng đã khoát khoát tay, nói:

"Không cần để ý tới hắc, Vương Đô có trình thám của Đại La và Đại U, bọn chúng chắc là rất nhanh sẽ biết cô tới đây rồi, chuyện không thể chậm trễ, trăm lập tức để Lễ Bộ ti chuẩn bị, đêm nay các ngươi sẽ thành thân..."

Cứ như vậy, Hạ Hoàng không hề hỏi ý kiến của người trong cuộc là hắc đây đã thay hắc sắp xếp tốt tất cả mọi thứ.

Hắc ta cũng khiến Lâm Tú hiểu rằng, có một số chuyện là do số phận quyết định, hắc trốn được một lần, cũng trốn không nổi lần thứ hai.

Đám quý tộc ở đó cũng phản ứng lại, sau khi nghĩ kỹ logic bên trong chuyện này, trong mắt phát sáng lấp lánh.

"Bệ hạ anh minh!"

"Đây là một chủ ý tốt!"

"Lâm đại nhân ra tay, chắc chắn không xảy ra sai sót!"

Sự lợi hại của Lâm Tú, bọn họ đã từng trải nghiệm qua rồi, lão tổ tông của Trương gia đã tu hành hai cái sáu mươi năm, cấp Thiên hạ cảnh đỉnh phong cũng không phải đối thủ của hắc, mấy vị cấp Thiên của gia tộc ở trước mắt Lâm Tú, đến nguyên lực cũng không có cách nào điều khiển.

Cường giả cấp Thiên của Đại La làm sao có thể là đối thủ của hắn?

Các nước đại lục, người duy nhất có thể tạo ra sự đe dọa tới hắn, sợ rằng chỉ có lão gia hỏa kia của Đại U.

Nếu như lão gia hỏa kia của Đại U ra tay, cấp Thiên của Đại Hạ cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn, lão già kia mạnh mẽ, có thể lấy một chọi năm, nhưng hắn có thể lấy một chọi mười sao?

Lâm phủ.

Các nữ nhân đang trò chuyện, tu hành, bỗng nhiên có khoảng mười người xông vào Lâm phủ, trải thảm đỏ lên mặt đất trong nhà, treo đèn lồng dán chữ "động tác nhanh nhẹn mà thành thạo" lên khắp mọi nơi.

Kiểu trường hợp này, các nàng đều đã từng trải qua.

Xuất hiện tình huống kiểu này, chỉ có một loại khả năng, Bộ hạ lại ban hôn rồi.

Chỉ là, lần này là ai?

Ánh mắt của các nàng không tự chủ nhìn về phía Linh m.

Sắc mặt Linh m đỏ ửng, trong lòng bồn chồn hồi hộp, lẽ nào hắn để bộ hạ hạ chỉ ban hôn rồi?

Nhưng, nàng còn chưa đồng ý hắn đâu...

Nói một câu thật lòng, lần ban hôn này, trong lòng Lâm Tú có chút hoảng hốt.

Khó khăn lắm mới đi tới bước này với Linh m, còn chưa tu thành chính quả, lại bị người khác chen hàng, phải ăn nói thế nào với phía bà cô nhỏ đó đây?

Nếu như nàng dưới cơn tức giận mà nuốt lưỡi, chẳng phải bao nhiêu công sức của hần đồ sông đồ biển hết sao?

Na Tháp Toa tạm thời vẫn ở trong Hoàng cung, Lâm Tú một mình về tới nhà, bởi vì người của Đại La bất cứ lúc nào cũng có thể tới Đại Hạ đòi người, cho nên động tác của Hạ Hoàng rất nhanh, bắt bọn hần thành thân ngay trong đêm, lúc Lâm Tú quay về, trong nhà đã treo đèn kết hoa xong rồi.

Các nữ nhân đều dùng ánh mắt mang ý nghĩa thâm sâu nhìn Lâm Tú, sau đó âm thầm rời đi, nhường không gian lại cho Lâm Tú và Linh m.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, Linh m giậm giậm chân, có chút trách móc nói: "Ai cho người tự mình làm chủ, ta còn chưa đồng ý chàng đâu, ả phía cha mẹ còn chưa vượt qua đó..."

Lâm Tú bất lực nói: "Trước tiên nàng đừng tức giận, bệ hạ ban hôn không phải nàng"

Linh m nghe xong lập tức ngẩn ra.

Lâm Tú không nói với nàng trước, đi tìm bệ hạ xin ban hôn, nàng chắc chắn tức giận.

Bây giờ Lâm Tú nói với nàng, đây chỉ là một sự hiểu nhầm, người bệ hạ ban hôn cho không phải là nàng, ngược lại nàng càng tức giận.

Nàng nhìn chằm chằm Lâm Tú, hỏi: "Người lại muốn cưới ai?"

Lâm Tú đem chuyện xảy ra ở Đại La, cùng với sự thay đổi thế cục của đại lục bây giờ, khốn cảnh phải đối mặt của Đại Hạ, giải thích kỹ càng với nàng một lần, lại nói với nàng nguyên nhân sở dĩ Hạ Hoàng

ban hôn, Linh m dù gì cũng không phải là một người không nói đạo lí, rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Nàng ngược lại không trách Lâm Tú, chỉ là có chút hối hận.

Sớm biết sẽ có Na Tháp Toa chen hàng, nàng còn kiềm chế làm gì chứ, đồng ý sớm một chút không phải là được rồi sao, dù gì cũng là một kết quả giống nhau...

Bây giờ thì hay rồi, đêm nay, bọn họ ở phía trên thành thân, nàng lại chỉ có thể ngồi ở phía dưới xem.

Sau một hồi, nàng cắn chặt răng, dùng cánh tay khều khều Lâm Tú, nói: "Ta suy nghĩ kĩ rồi, ngày mai chàng đi nói với bệ hạ!"

Lâm Tú vui mừng khôn xiết, sự xuất hiện của Na Tháp Toa, thế mà còn có chuyện vui ngoài ý muốn, cuối cùng khiến cho Linh m cảm nhận được nguy cơ, không định tiếp tục thử thách hắn nữa rồi.

Đây đơn giản chính là song hỷ lâm môn.

Tin tức công chúa Na Tháp Toa của Đại La, chuẩn bị gả cho người Đại Hạ, dưới sự cổ tình lan truyền của Hạ Hoàng, rất nhanh liền truyền khắp Vương Đô, lại dấy lên một đợt bàn tán sôi nổi nữa.

Chương 998: Ngã bài

Lại là một vị thiên kiêu gả vào Lâm phủ, tất nhiên khiến người khác ngưỡng mộ không ngừng.

Ngưỡng mộ cũng chỉ là ngưỡng mộ, người ta hai mươi một tuổi đạt tới cấp Thiên, gây được sức ép tới những cường giả cấp Thiên thành danh đã lâu, thiên phú cao hơn hẳn mọi người ở đại lục, tương lai không thể đo đếm, tuy công chúa Na Tháp Toa có thiên phú không tồi, nhưng cũng vẫn là trèo cao.

Lâm phủ, Bình An Công và vợ chồng Võ An Công vội vàng chạy tới, Lâm Tú đem những gì vừa giải thích với Linh m, lại nói với bọn họ một lần nữa.

Phụ phụ Võ An Công không hề có hứng thú với thế cục đại lục, bọn họ càng thêm quan tâm tới nữ nhi của mình.

Linh Quân đã gả cho người ta rồi, bọn họ phu thê ân ái, hòa hợp, chỉ có mình Linh m khiến bọn họ không thể yên tâm.

Trong cung viện, nhìn thấy Lâm Tú và tỷ muội Linh Quân, phụ phụ Võ An Công muốn nói lại thôi, Lâm Tú biết bây giờ chính là thời cơ tốt nhất, hần nhìn hai người họ, nói: "Nhạc phụ đại nhân, nhạc mẫu đại nhân, con có một chuyện quan trọng muốn nói với hai người..."

Dưới ánh mắt nghi hoặc của hai người bọn họ, Lâm Tú nắm lấy tay của Linh m.

Linh m xấu hổ cúi thấp đầu, phụ phụ Võ An Công chỉ ngạc nhiên một giây lúc bắt đầu, sau đó sắc mặt liền trở về trạng thái bình

thường, dù gì, chuyện của Lâm Tú và Linh m, bọn họ sớm đã đoán ra được một chút manh mối rồi.

Võ An Công không hề nói gì với hai người bọn họ, chỉ nhìn về phía Linh Quân bên cạnh, nói: "Linh Quân sớm đã biết rồi sao?"

Linh Quân gật gật đầu, nói: "Con cũng muốn Linh m có thể luôn ở bên cạnh chúng ta."

Lâm Tú nhìn nhìn nhạc phụ nhạc mẫu, biết bọn họ đang lo lắng điều gì, dùng một tay khác nắm lấy tay Linh Quân, nói: "Nhạc phụ đại nhân, nhạc mẫu đại nhân yên tâm, con sẽ đối xử tốt với các nàng cả một đời này..."

Mấy năm trước, phu phụ Võ An Công làm sao cũng không nghĩ tới, tương lai bọn họ không chỉ gả một nữ nhi cho Lâm gia, còn phải kèm thêm một nữ nhi nữa.

Sau khi ông ta thở dài một hơi, nói: "Nếu như là quyết định của các con, ta cùng với nương của con cũng không nói gì nữa, chỉ cần các con sống hạnh phúc là được..."

Lâm Tú ở chung với Linh m, phu phụ Võ An Công không hề phải đối, các nàng vốn là người một nhà, trong giới quyền quý ở Vương Đô, chuyện tử muội cùng gả cho một người cũng không phải chuyện kì lạ gì.

Hai tử muội Linh Quân và Linh m, từ nhỏ tình cảm rất sâu đậm, sau khi bọn họ bày tỏ thái độ, Linh m cũng không còn lo lắng gì nữa.

Vì để Linh m an lòng, Lâm Tú không đợi đến ngày thứ hai, liền đi một chuyến vào Hoàng

cung ngay lập tức, xin bệ hạ hạ chỉ, thuận tiện để Lễ Bộ ti chọn ngày lành.

Hôn sự với Na Tháp Toa, tất nhiên càng nhanh càng tốt, nhanh tới mức khiến Đại La không cách nào phản ứng kịp.

Làm gì có chuyện ngày nào cũng làm tân lang, hôm nay cưới Na Tháp Toa thì ngày mai không thể cưới Linh m được, ít nhất cũng phải cách hơn mười ngày nửa tháng, quá trình phải có, một cái cũng không thể thiếu.

Hạ Hoàng viết xong Thánh chỉ rồi, đưa cho Lâm Tú, để hấn lúc nào cần, tự mình tới Lễ Bộ ti hạ chỉ.

Linh Quân, Thiên Diệp Lãm và Tân Uyển nghe được biến cố của Đại La, cũng đi cùng Lâm Tú vào trong cung thăm Na Tháp Toa, bởi vì chuyện xảy ra quá đột ngột, Tân Uyển còn chu đáo đem giá y ban đầu của nàng cho nàng ta mượn.

Bởi vì chỉ có thời gian nửa ngày để chuẩn bị, cho dù Lễ Bộ ti đã rất chuyên nghiệp rồi, có một số chuyện cũng không thể tránh khỏi gấp gáp, không kịp thông báo khách khứa, Lâm phủ đêm nay, không hề có một vị khách, hôn lễ cũng chỉ làm đơn giản cho có hình thức, Na Tháp Toa liền được đưa vào một toà cung viện.

Nơi này vừa hay là cung viện mà trước đây nàng từng ở.

Lâm Tú gõ gõ cửa phòng tân hôn, sau đó đẩy cửa đi vào, đi đến trước giường, nói với Na Tháp Toa: "Không cần lo lắng, ngày mai ta về Đại La cùng với nàng"

Na Tháp Toa ngẩng đầu lên, đồng tử màu xanh ngọc cảm động nhìn hấn, nói: "Cảm ơn người, Lâm"

Lâm Tú cười cười, nói: "Khách sáo cái gì, đều là bằng hữu cả."

Lâm Tú có thể nhìn ra rất rõ ràng, chuyện lần này đã kích rất lớn tới Na Tháp Toa, thậm chí đã khiến cho một người trước đây vui vẻ hoạt bát như nàng trở nên có chút trầm mặc ít nói.

Ca ca phản bội, phụ thân sống chết không rõ, bản thân nàng lưu lạc nơi đất khách quê người, đến bây giờ tâm trạng còn chưa sục sạo là đã rất không dễ dàng rồi.

Từ chỗ Na Tháp Toa, Lâm Tú đại khái hiểu được tình huống rõ ràng lần chính biến này của Đại La.

Những năm này, dưới chính sách cứng rắn của phụ thân nàng ấy, các quý tộc của Đại La ngoài mặt thì nghe theo, nhưng bên trong sớm đã âm thầm thiết lập liên hệ với Đại U.

Chương 999: Ngã bài (2)

Mà Đại vương tử của Đại La, những năm gần đây, cũng vẫn luôn thân cận với Đại U, dẫn đến sự bất mãn của phụ thân Na Tháp Toa, thậm chí muốn đem ngôi vị Hoàng đế truyền cho hoàng tử tiếp theo.

Đại U sớm đã thâm nhập khiến Đại La đến mức thương tích đầy mình, vẫn luôn chờ đợi thời cơ.

Vốn dĩ thời cơ vẫn còn chưa quá chín muồi, dựa theo trò cũ mà bọn họ từng dùng, lại thêm cách có thể đạt được diễn biến hòa bình, đợi đến khi Đại vương tử luôn thân cận với Đại U lên ngôi, lại hợp tác với Đại La, phá hủy Đại Hạ.

Đáng tiếc chuyện xảy ra quá đột ngột, có người ngoại lai tới khiến thực lực của Đại U chịu tổn thất lớn, cũng khiến cho bọn họ phải thực hiện kế hoạch sớm hơn.

Trong phòng, Na Tháp Toa nhìn Lâm Tú, hỏi: "Lâm, người thật sự đạt tới cấp Thiên rồi sao?"

Một năm trước, nàng có thể nhìn thấy khoảng cách với Lâm Tú, nhưng một năm sau, nàng vẫn còn đang ở cấp Địa hạ cảnh, Lâm Tú lại đã đạt tới cấp Thiên, tuy rằng sớm đã biết được tin tức này, nhưng cho đến bây giờ nàng vẫn khó có thể tin được.

Lâm Tú hơi hơi lộ ra một chút khí tức, để cho nàng yên tâm.

Na Tháp Toa gặp phải biến cố lớn, lại bồn ba cả một chặng đường dài, đã kiệt quệ về cả thể xác lẫn tinh thần, Lâm Tú để nàng

ngủ ngơi ở trong phòng, sau đó rời khỏi nơi này.

Tuy rằng là thành thân với Na Tháp Toa, nhưng đêm nay, Lâm Tú cùng trải qua một đêm với Ngung Nhi và Uyển Nhi.

Sáng sớm ngày thứ hai, sắc trời hơi sáng, bách tính Vương Đô vừa mới ngủ dậy, vẫn còn đang bàn tán chuyện công chúa Đại La gả tới Đại Hạ, một chiếc tàu bằng cực lớn đã từ chân trời phía đông bay tới, đáp xuống ở trước cửa Hoàng cung.

Bách tính ở xung quanh Hoàng cung một đầu mơ hồ, Đại La cũng không biết làm sao, hôm qua vừa tới một đám sứ thần, tiến công chúa Na Tháp Toa thành thân, hôm nay sao lại tới thêm một đám nữa?

Hậu cung.

Hạ Hoàng còn đang trong giấc mộng, bị Chu Cẩm gọi tỉnh, sắc mặt không quá tốt nhìn mấy vị sứ thần Đại La tiếp kiến.

Một chỗ nào đó trong điện, hần hắt xì một cái, thản nhiên nhìn về phía mấy người ở dưới, hỏi: "Các vị sứ thần từ xa tới, là có việc gì?"

Một lão già mũi cao đi thẳng vào vấn đề nói: "Xin hỏi, công chúa Na Tháp Toa của Đại La ta, bây giờ có trong Hoàng cung hay không?"

Hạ Hoàng gật gật đầu, nói: "Công chúa Na Tháp Toa à, nàng ta quả thật đang ở nơi này."

Lão già mũi cao lại nói: "Thần chờ lệnh của bệ hạ, mời công chúa Na Tháp Toa trở về, vẫn là xin quý quốc giao công chúa cho chúng thần"

Hạ Hoàng nói: "Lời này của sứ thần không đúng rồi, công chúa Na Tháp Toa tuy rằng đang ở Đại Ha, nhưng trăm không hề hạn chế tự do của nàng ta, các người muốn đưa nàng ta trở về, tự mình dẫn về là được, không cần phải hỏi trăm"

Lão già mũi cao nhìn nhìn hấn, hỏi: "Vậy xin hỏi, công chúa Na Tháp Toa hiện đang ở nơi nào?"

Hạ Hoàng lại che miệng hất xì thêm cái nữa, nói: "Chu Cẩm, dẫn hấn đi tìm công chúa Na Tháp Toa"

Một lúc sau, cửa Lâm phủ.

Chu Cẩm dẫn lão già mũi cao tới chỗ này, chỉ chỉ vào bên trong, nói: "Công chúa Na Tháp Toa hiện đang ở bên trong, tối hôm qua, nàng ấy đã gả cho chủ nhân của ngôi nhà này rồi"

Vị cường giả cấp Thiên của Đại La này sắc mặt ngạc nhiên, tính theo thời gian, công chúa Na Tháp Toa trốn tới Đại Hạ còn chưa đến nổi một ngày, chưa tới một ngày, nàng ta đã gả đi rồi?

Chỉ là, hấn rất nhanh liền hiểu rõ nguyên do bên trong chuyện này.

Công chúa Na Tháp Toa sắp gả cho nguyên lão của Đại U, Đại Hạ chắc chắn không hy vọng chuyện này xảy ra, toan tính để công chúa Na Tháp Toa gả cho người khác trước một bước, phá hoại liên hôn giữa Đại La và Đại U.

Chẳng qua, bọn họ nghĩ cũng quá đơn giản rồi.

Cho dù là công chúa Na Tháp Toa ở Đại Hạ gả đi rồi, hấn cũng sẽ dẫn nàng ta trở về,

tất cả những gì bọn họ làm, đều là vô ích thôi.

Lão già mũi cao bước nhanh vào phía trong căn nhà này, mới sáng sớm, cửa lớn của căn nhà này còn chưa có mở, lão già một chiêu mở ra, hai cánh cửa lớn ở chỗ này của căn nhà liền đổ rầm một tiếng.

Lão già giẫm lên trên cánh cửa đổ, đi vào nhà.

Đi qua một hành lang dài, thu vào tầm mắt là từng tòa cung viện một.

Động tĩnh cực lớn của cái cửa đổ đã làm kinh động tới người bên trong nhà, hai vị phụ nhân trung niên, lần lượt từ hai toà hậu cung viện chạy ra ngoài, lão già nhìn bọn họ một cái, đồng tử co rút lại.

Giây tiếp theo, trong hai toà cung viện khác, lại thêm một đôi nam nữ trẻ tuổi đi ra.

Lâm Tú nhìn nhìn lão già mũi cao này, lại nhìn nhìn cánh cửa lớn bị đổ sập trong nhà, trên mặt lộ ra một tia ý cười.

Chương 1000: Là bọn họ ra tay trước

Bên ngoài Lâm phủ, mấy vị sứ thần Đại La đợi trái đợi phải cũng không đợi được công tước Andre đi ra, sau hồi lâu, cuối cùng cũng có người không nhìn được, cẩn thận từng chút một đi vào trong, trước một tòa cung viện nào đó, một vị thanh niên nhìn hẩn một cái, hỏi: "Làm cái gì đó?"

Sứ thần Đại La kia nhìn trái nhìn phải, hỏi: "Công tước Andre vừa mới đi vào đâu?"

Lâm Tú lắc lắc đầu, nói: "Công tước gì, vừa nãy không có ai đi vào..."

Bên ngoài Lâm phủ, một số sứ thần đến để đón công chúa Na Tháp Toa về nước đang đứng trên đường, không biết phải làm Sao.

Bọn họ vừa thấy công tước An Đức Liệt phá cửa xông vào, nhưng tại sao lại không có người nào tiến vào?

Đây là cường giả cấp Thiên ở Đại La, nói biến mất là mất sao?

Cho dù hẩn ta có đang gặp phải nguy hiểm gì đó bên trong đó thì cũng nên có chút động tĩnh gì đó rồi chứ, đúng không?

Bên trong Lâm phủ, An Đức Liệt đang sững sờ đứng ngay tại chỗ, vừa rồi người đó chẳng qua chỉ là vừa chạm vào hẩn ta có một cái, năng lực của hẩn ta lại vô duyên vô cớ đột nhiên biến mất, cứ như thể hẩn ta đã trở thành một người bình thường vậy.

Hẩn ta hoảng hốt và sợ hãi nhìn người đó, giọng run rẩy: "Người đã làm gì ta?" Lâm Tú không quan tâm đến hẩn ta, vẫy vẫy tay, công tước An Đức Liệt hai mắt tối đen lại, sau khi ngất đi, biến mất ngay tại chỗ.

Xét về hiệu quả của tu luyện, ngoại trừ lần ở trong địa cung của Đại U, phương pháp nhanh nhất chính là trực tiếp hấp thu năng lực của người khác, phương pháp này không vơ vét cạn kiệt giống như giết dị thú để lấy nguyên tinh mà phải duy trì lâu dài.

Tối đa trong một tháng, năng lực của An Đức Liệt sẽ hồi phục, đến lúc đó Lâm Tú sẽ lại hút lấy một lần nữa.

Hắn không đụng đến hay khiêu khích hắn ta, nhưng hắn ta lại đập phá cửa nhà của người khác, thậm chí còn muốn cướp đi nương tử của người khác, hành vi cường đạo như vậy, nếu có người ở Đại Hạ dám làm ra điều đó, ngay cả khi có thể giữ lại được tính mạng, thì ít nhất cũng phải ngồi trong tù.

Cửa vào nhà họ Lâm rất đắt, cộng thêm hàng loạt khoản phí tổn hại về tinh thần, có giam hắn ta ba năm hay năm năm cũng không quá đáng một chút nào.

Vương đô của Đại La, hoàng cung.

Một thanh niên đội vương miện ngồi trên ngai vàng do Huyền Băng vạn năm chế tạo thành, đưa tay chạm vào chiếc vương miện trên đầu, rồi lại xoa nhẹ tay vịn hai bên ngai vàng, trong lòng vẫn có chút kích động.

Cuối cùng hắn ta cũng đã được ngồi vào vị trí trong mơ của mình và trở thành hoàng đế Đại La, là chủ nhân của một trong năm vương triều hùng mạnh nhất đại lục, đến bây giờ nghĩ lại vẫn cứ ngỡ như là một giấc mơ.

Ánh mắt nhìn về phía một ông già đang mặc áo đỏ ngồi ở phía dưới, vẻ mặt của ông ta cũng trở nên có chút cung kính, ông ta nói: "Xin người hãy chờ một ngày nữa, công tước An Đức Liệt đã đích thân tới Đại Hạ rồi, sẽ sớm đưa Na Tháp Toa trở về mà thôi."

Trên mặt bằng ở giữa cung điện, một số mỹ nữ của Đại La đang nhảy múa uyển chuyển. Ông già mặc áo choàng đỏ vừa thưởng thức rượu ngon của Đại La, vừa chiêm ngưỡng điệu múa uyển chuyển của các mỹ nhân Đại La.

Nhìn thấy tân hoàng đế của Đại La tôn trọng mình, trong lòng ông ta lại càng cảm thấy mãn nguyện hơn.

Những gì Đại U muốn nhìn thấy là một Đại La ngoan ngoãn, chứ không phải là một Đại La luôn chống đối với bọn họ.

Thật đáng tiếc là kế hoạch của Đại Hạ còn lâu mới suôn sẻ được như thế.

Tuy nhiên, không suôn sẻ chỉ là tạm thời, cuối cùng sẽ có một ngày nào đó, hẳn ta sẽ có thể ngồi vào trong hoàng cung của Đại Hạ, ôm những mỹ nhân của Đại Hạ, nếm những món ngon của Đại Hạ và đứng từ trên cao đưa mắt nhìn xuống hoàng đế Đại Hạ.

Người thanh niên tự mình nâng ly rượu lên, nâng ly chúc mừng với ông già mặc áo choàng đỏ thì bên ngoài bất ngờ có người đến báo rằng công chúa Na Tháp Toa đã trở về rồi.

Một nụ cười hiện trên khuôn mặt của người thanh niên, hẳn ta nói: "Đưa nàng ấy vào."

Công chúa Na Tháp Toa không phải được đưa vào mà tự mình bước vào, khi bước vào đại sảnh, nàng còn khoác tay một nam nhân trẻ tuổi, nhìn thấy khuôn mặt của nam nhân đó, hoàng đế Đại La sững sờ một lúc, sắc mặt lập tức sa sầm lại.

Nỗi hận cướp thê tử không đội trời chung, làm sao hắn ta lại có thể không nhớ được khuôn mặt này?

Hắn vậy mà lại dám đến Đại La?

Ông lão áo choàng đỏ cũng đang quan sát bóng dáng đó.

Tuy rằng ông ta chưa từng tận mắt nhìn thấy Lâm Tú nhưng ông ta đã nhìn thấy chân dung của hắn, cách đây không lâu, ông ta còn sốc hơn khi nghe tin sau khi đoạt được nương tử của hắn ta, hắn cũng đã tiến vào cấp Thiên, trở thành người đạt cấp Thiên ở độ tuổi trẻ nhất trong lịch sử.

Chương 1001 → 1050

Chương 1001: Là bọn họ ra tay trước (2)

Vợ chồng bọn họ đã được Đại U liệt vào danh sách kẻ thù số một trong tương lai từ lâu.

Nguyên lão viện đang chĩa mũi nhọn về phía bọn họ, thông qua vài lần thương lượng, cuối cùng cũng đưa ra một quyết định, nhất định phải xóa bỏ hoàn toàn sự tồn tại của bọn họ trước khi bọn họ tiến vào cấp Thiên thượng cảnh, nếu không, bọn họ sẽ trở thành kẻ thù lớn nhất của Đại U trong tương lai.

Khi Đại U nắm quyền kiểm soát Đại Hạ, cũng là lúc ra tay với phu thê bọn họ. Không ngờ hần vậy mà lại dám ngang nhiên rời khỏi Đại Hạ, nghênh ngang xuất hiện ở đây.

Đây chắc chắn là thu hoạch bất ngờ lớn nhất của chuyến đi này.

Tân hoàng Đại La vẻ mặt âm đạm, nhìn chằm chằm Lâm Tú hỏi:

“Người đến đây làm gì?”

Lâm Tú nắm tay Na Tháp Toa và đáp lại bằng tiếng Đại La: “Về nhà cùng với nương tử xinh đẹp của ta thì có vấn đề gì không?”

Tân hoàng Đại La kinh ngạc nói: “Nương tử, Na Tháp Toa trở thành nương tử của người khi nào vậy?”

Lâm Tú nói: “Tôi hôm qua.”

Vẻ tức giận trên mặt của người thanh niên đã không còn có thể che giấu được nữa, nam nhân chết tiệt này, đã lấy nữ nhân mà hần ta muốn lấy, còn cưới luôn cả muội muội xinh đẹp nhất của hần ta, hần ta chỉ vào Lâm Tú, nghiêm giọng nói: “Sử Đế Phu

nguyên lão, người này là Lâm Tú của Đại Hạ, hắn ta sớm muộn gì cũng sẽ trở thành mối đe dọa lớn nhất của Đại U và Đại La, đây là cơ hội tốt để giết hắn ta...

Nguyên lão đến từ Đại U từ từ đứng dậy.

Cho dù tân đế của Đại La không nhắc nhở, ông ta cũng sẽ không thả cho Lâm Tú rời đi.

Lâm Tú và Na Tháp Toa rời khỏi cung điện, ông già mặc áo đỏ đi theo sát phía sau bọn họ, khí tức tỏa ra từ cơ thể ông ta nhanh chóng kinh động đến những người khác và lại có hai luồng khí tức cấp Thiên từ chôn thâm cung dâng trào, nhanh chóng lao đến đây.

Bên ngoài hoàng cung cũng có mấy luồng khí tức nhanh chóng tiếp cận.

Tính cả đại nguyên lão kia, tổng cộng có bảy luồng khí tức cấp Thiên xuất hiện chung quanh Lâm Tú.

Năm trong số đó, trong vòng ba trượng quanh người hắn đã chặn tất cả các đường thoát của hắn.

Hai người còn lại đang đứng quan sát từ phía xa.

Na Tháp Toa nhìn hai ông lão từ trong thâm cung đi ra, ánh mắt có chút đen đặc, ngay cả hai vị cường giả cấp Thiên trong hoàng thất cũng đều đã phản bội Đại La, chuyển hướng về phía Đại U.

Nguyên lão của Đại U tên là Sử Đế Phu nói: "Hắn ta là Lâm Tú của Đại Hạ. Nếu hôm nay không diệt trừ hắn thì sau này hắn nhất định sẽ trở thành một đại họa..."

Về mặt của Lâm Tú có chút bất lực, nói:
"Ta chỉ đưa nương tử về nhà thăm thú thôi.
Các người không cần phải như thế này..."

Thái độ của Lâm Tú khiến trong lòng Sử Đế
Phu cảm thấy có chút không chắc chắn, ông
ta biết Lâm Tú còn trẻ đã thăng cấp lên
đến cấp Thiên rồi và dường như còn đánh
bại một cường giả cấp Thiên khác ở Đại Hạ,
nhưng ông ta lại không biết nội tình sâu
xa.

Nhưng sau khi suy nghĩ lại, cho dù Lâm Tú
sở hữu song năng lực, thực lực mạnh hơn
cấp Thiên bình thường thì cũng không thể
nào lấy một chọi năm, không chút do dự ra
tay được.

Bốn người khác cũng ra tay theo mà.

Khi đối phó với các cường giả cấp Thiên,
không thể sơ suất được, cho dù là năm địch
một cũng phải hết sức cẩn thận, đề phòng
hắn ta vào lúc cùng đường sẽ lôi một trong
số bọn chúng cùng chết chung với mình.

Năm người bọn họ mỗi người đều thi triển
dị thuật mạnh nhất, mưa, lửa, sấm chớp,
đao phong, thủy tiễn, gai băng, tấn công
dị thuật quy mô lớn, mỗi người tấn công
hắn từ mọi hướng, thậm chí ngay cả Na Tháp
Toa cũng bị bao phủ trong đó.

Nhất thời, bên cạnh Lâm Tú truyền đến một
trận giao động nguyên lực kịch liệt, ngay
cả không gian cũng trở nên có chút bất ổn...

Một cuộc tấn công trên diện rộng và không
chút chênh lệch như vậy đủ để san bằng
quảng trường trước cổng hoàng cung thành
bình địa, ngay cả có là cường giả cấp

Thiên cũng sẽ tiêu tan như mây khói trong cuộc tấn công dữ dội này.

Tuy nhiên, cảnh tượng hủy diệt trời đất trong tưởng tượng đã không xuất hiện.

Cách Lâm Tú vài trượng, lửa và mưa ngập trời đã bị dập tắt, giông tố biến mất, đao gió sụp đổ, thủy tiễn và gai băng cũng biến mất một cách kỳ lạ, cảnh tượng này khiến bốn vị cường giả của Đại La sững sờ ngay tại chỗ, nhưng đôi đồng tử của nguyên lão Sử Đế Phu của Đại U chợt co rút lại, kinh ngạc nói: "Tác Phỉ Á, sao ngươi lại có năng lực của công chúa Tác Phỉ Á!"

Lúc này, trong lòng hấn ta nổi lên sóng to gió lớn.

Người ngoài chỉ biết Đại U có ba vương tử với tài năng xuất chúng, đại vương tử Đạo Cách, nhị vương tử Khoa Lâm, tứ vương tử Áo Thác, là những thiên tài hiếm gặp hiện nay của đại lục, thuộc top mười Thiên kiều bảng.

Chương 1002: Là bọn họ ra tay trước (3)

Nhưng có rất ít người biết rằng, công chúa Tác Phi Á mới là người có tiềm năng nhất trong vương tộc.

Năng lực của nàng ấy có thể tạo ra một khu vực, trong khu vực này, bất kỳ dị thuật nào của những người cùng cấp đều sẽ mất tác dụng, đồng thời, bọn họ cũng không thể sử dụng các năng lực dị thuật nữa.

Đối với những người cùng cảnh giới mà nói, năng lực của công chúa Tác Phi Á là cơn ác mộng của tất cả các dị thuật sư.

Sắc mặt của Sử Đế Phu thay đổi rất nhiều, ông ta ngay lập tức nói: "Lùi lại, lùi lại, mau lùi lại!"

Ông ta rất rõ ràng rằng chỉ có một cách để đối phó với năng lực này, đó là rút khỏi khu vực của hắn. Một khi lui lại quá chậm trễ, thì cho dù có là dị thuật sư mạnh đến đâu cũng sẽ trở thành con cừ non bị tể.

Khi bốn người của Đại La nghe thấy những lời của Sử Đế Phu thì đã không còn kịp nữa rồi.

Cả bốn người đồng thời cảm thấy chân trống rỗng, rơi từ trên không xuống đất, thậm chí có người còn nghe thấy tiếng gãy xương sườn giòn giã. Sử Đế Phu phản ứng nhanh nhất, ngay lập tức lùi lại cách khoảng mười trượng, nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo, thân thể của ông ta bị cố định ở giữa không trung, rồi sau đó không tự chủ được mà bay về phía Lâm Tú.

"Niệm lực!"

Trái tim của Sử Đế Phu từ lâu đã tràn ngập sự bàng hoàng và sợ hãi, Lâm Tú căn bản là không chỉ có song năng lực như hần đã thể hiện trong cuộc thi, hần còn rất nhiều năng lực nữa, hần không chỉ sở hữu năng lực của công chúa Tác Phi Á mà còn có năng lực của nương tử hần!

Nhưng khi ông ta biết thì đã quá muộn rồi.

Lâm Tú cố định Sử Đế Phu lại, dùng niệm lực kéo ông ta trở lại khu vực lãnh địa của mình, nắm cổ tay ông ta, một lúc sau thì tùy ý ném ông ta xuống đất.

Sau đó, hần đưa mắt nhìn bốn người kia, vỗ vào mặt hai người, sờ đầu hai người còn lại rồi không thèm để tâm đến bọn họ nữa.

Ánh mắt của hần đang nhìn về phía hai cường giả cấp Thiên ở phía xa, cả người đều chấn động, Na Tháp Toa lập tức nắm lấy cổ tay Lâm Tú nói: "Bọn họ không tham gia làm phản. Nếu không có công tước Áo Liệt Cách, chúng ta sẽ không thể chạy thoát khỏi Đại La..."

Lâm Tú nhìn hai người cấp Thiên, nở một nụ cười thiện chí với bọn họ, rồi sau đó nhìn về phía đám người đang quan sát cách đó không xa, chỉ vào năm người đang nằm trên mặt đất, nói: "Vừa rồi mọi người đều đã nhìn thấy rồi, là bọn họ ra tay trước..."

Lâm Tú vừa mới đưa nương tử mới về nhà mẹ, nhưng năm ông già này lại muốn mạng của hai phụ phụ bọn họ.

Không còn cách nào khác, hần chỉ có thể phòng vệ thỏa đáng mà thôi.

Giờ phút này, nguyên lực trong cơ thể hần vô cùng sung mãn, khoảng thời gian này, tu

vi đã tăng lên còn nhiều hơn hẳn tu hành bình thường suốt nửa tháng nhiều, loại cấp Thiên này mà cho hẳn trăm cái, mỗi tháng hấp thụ năng lượng của bọn họ một lần, hẳn sẽ nhanh chóng có thể đạt tới cấp Thiên thượng cảnh rồi.

Năng lực cướp đoạt thực chất là phân bổ thời gian tu luyện của mình lên người người khác.

Nó cũng có hiệu quả giống như Nguyên tinh của thú tộc và thủy tinh phách của Hải tộc vậy.

Năm người này muốn mạng của Lâm Tú, nhưng Lâm Tú lại không giết bọn họ.

Dù sao bọn họ cũng không phải là người dễ giết.

Lâm Tú ngoắc ngoắc ngón tay, cơ thể của năm người biến mất tại chỗ, đi đoàn tụ với công tước An Đức Liệt, để hẳn không đến nỗi cô độc một mình.

Sau đó, mắt hẳn nhìn xung quanh.

Kể cả hai vị cấp Thiên của Đại La, tất cả mọi người có mặt không ai dám đối mắt với hẳn.

A Liệt Khắc, tân hoàng đế của Đại La sững sờ đứng ở cổng cung điện, không dám tin, cũng không thể chấp nhận tất cả những gì mình vừa nhìn thấy.

Một đại nguyên lão của Đại U, hai vị lão tổ tông của hoàng tộc, hai vị công tước cấp Thiên, vậy mà lại không địch nổi, rốt cuộc nam nhân đó là dị thú gì thết A Liệt Khắc thậm chí còn nghi ngờ rằng trong cơ thể của hẳn có ẩn chứa ma quỷ.

Hai công tước cấp Thiên đến bên cạnh Lâm Tú và Na Tháp Toa, trong cuộc đảo chính của Đại La, bọn họ vẫn luôn giữ thái độ trung lập, một trong số bọn họ thậm chí còn giúp Na Tháp Toa thoát khỏi Đại La.

Vì vậy Lâm Tú không làm khó bọn họ.

Na Tháp Toa nhìn một người trong số họ và lo lắng hỏi: "Công tước Áo Liệt Cách, người có tin tức của phụ thân không?"

Công tước Áo Liệt Cách an ủi: "Điện hạ đừng lo lắng, không có tin tức chính là tin tức tốt nhất, có nghĩa là bọn họ vẫn chưa tìm được bệ hạ"

Ngoại trừ An Đức Liệt chủ động đến Đại Hạ sau đó, tám quý tộc của Đại La đã tham gia vào cuộc đảo chính, vì để tránh những rắc rối sau này, sáu người trong số bọn họ đã tiếp tục truy sát phụ thân của Na Tháp Toa, còn hai người còn lại canh giữ tại Đại La, đúng lúc chính là hai người trong năm người vừa rồi đã ra tay với Lâm Tú.

Chương 1003: Người một nhà không cần phải khách sáo

Lâm Tú hỏi: "Hiện tại bọn họ đang ở đâu?"

Công tước Áo Liệt Cách nhìn Lâm Tú một cách tôn kính và chỉ về hướng cực địa phương bắc.

Vùng cực địa phương bắc quanh năm bị băng bao phủ, không có vết tích của con người, là thiên đường của dị thú hệ băng, đồng thời cũng là nơi lý tưởng nhất để các dị thuật sư hệ băng đến tu hành. Năng lực của hoàng đế Đại La tiên nhiệm là băng, chạy trốn đến vùng địa cực là lựa chọn đúng đắn.

Lâm Tú không chế tân hoàng đế Đại La trước, sau đó mới cùng với Na Tháp Toa giải thoát cho các hoàng tộc, cũng như các thần tử trung thành với tiên đại đế đang bị hắc ta giam cầm.

Hoàng tộc và quý tộc cấp Thiên đã được Lâm Tú thu nhận, các thế lực thuộc về họ như rắn mất đầu, không chút phản kháng đều ra đầu hàng.

Ở nơi nào đó trong cung điện, Lâm Tú nhìn Na Tháp Toa nói: "Ta đi đến địa cực một chuyến, cô ở lại đây chờ ta đi"

Na Tháp Toa tuy rằng rất muốn đi cùng Lâm Tú, nhưng nàng cũng biết rất rõ, nếu nàng đi theo Lâm Tú chỉ mang thêm phiền phức cho hắc mà thôi, nên nàng chỉ nói: "Một mình ngươi phải cẩn thận.."

Lâm Tú cười nói: "Cứ yên tâm đi"

Với tu vi cấp Thiên và hơn mười loại năng lực của mình, trên hành tinh này, đã không

có thứ gì có thể mang đến nguy hiểm cho hần nữa rồi, ngay cả lão tổ tông của Đại U, cho dù có đối đầu trực diện Lâm Tú không phải là đối thủ, thì ông ta cũng không thể làm được gì Lâm Tú.

Điều duy nhất khiến Lâm Tú cảm thấy nguy hiểm lúc này là người chim đỏ và sự tồn tại trên mặt trăng.

Dù sao thì, hần không biết nhiều về chúng, thứ chưa biết luôn là điều đáng sợ nhất.

Ở vùng địa cực, trên đại lục phủ đầy băng, một bóng người đang bay nhanh đến.

Nhiệt độ ở đây cực kỳ thấp, còn thường xuyên có bão tuyết, người bình thường khó có thể sống sót được, nhưng đối với Lâm Tú mà nói, điều đó đương nhiên là không là gì cả, hần có thể thích ứng với cực lạnh, cực nóng và nhiều môi trường khắc nghiệt khác.

Ở vùng địa cực có rất nhiều dị thú. Lâm Tú đã nhìn thấy một đám đã kết thành đội quân đông đảo gồm hàng triệu con chuột băng, còn có gấu băng, sói băng, cáo băng và những con dị thú vùng cực độc đáo khác. Lần này, bởi vì có chuyện quan trọng, Lâm Tú không hề gây rắc rối với bọn nó.

Suốt cả quãng đường hần đã sử dụng sức mạnh của ngự thú, bất cứ nơi nào hần đến, tất cả mọi dị thú đều nằm rạp đất, như đang chào đón vị vua của chúng.

Ở một vùng cực bắc rộng lớn như vậy muốn tìm được người là việc rất khó khăn, gió và tuyết ở cực địa rất lớn, hiện tại lại là đêm địa cực, Lâm Tú cũng rất khó có thể triển khai dị thuật mắt của mình, nên phải sử dụng những dị thú cực địa.

Trên đỉnh một núi băng, Lâm Tú ngồi xếp bằng và không lãng phí thời gian tu luyện.

Xung quanh núi băng này vô cùng yên tĩnh, nhưng những dị thú trong phạm vi vài trăm dặm thì lại có thái độ khác thường.

Hàng triệu con chuột băng đang trải rộng trên mặt băng, chạy ùn ùn về mọi hướng, điều này rất hiếm thấy ở vùng địa cực.

Chuột băng là loài động vật sống bầy đàn, trước đây có hàng trăm nghìn con. hàng trăm nghìn con cùng nhau hành động, hầu như không bao giờ tách rời nhau.

Sức mạnh cá nhân của chúng quá yếu, nếu chúng hành động một mình, chúng sẽ trở thành thức ăn cho cáo băng và sói băng.

Nhưng lần này, những con cáo băng và sói băng xung quanh hoàn toàn không quan tâm đến thức ăn nữa, chúng chạy loanh quanh trên bề mặt băng vùng cực, như thể chúng đang tìm kiếm thứ gì đó, cả vùng địa cực lại đang náo động trước giờ chưa từng có.

Địa cực, ở một núi băng nào đó.

Bùm!

Một bóng người đâm một cú vào ngọn núi băng, cú đâm này dường như nặng ngàn cân, ngọn núi băng cao hơn trăm trượng này, ầm ầm nứt ra, lộ ra một động băng bên trong đó.

Trong động băng, có vết máu loang lổ.

Một người bước tới phía trước, nhìn vết máu và nói: "Ông ta đã từng tới đây..."

Trước động băng có sáu bóng người đang đứng, chính là sáu vị quý tộc tới đây để truy sát cự hoàng để Đại La, nếu không

giết người đó thì về sau sẽ gặp vô vàn rắc rối nên sau khi ông ta bị thương nặng và bỏ trốn, bọn họ đã không ngừng đuổi theo truy sát ông ta.

Nếu không, một khi ông ta hồi phục lại, thì đó sẽ chính là tai vạ của bọn họ.

Ngay cả trong số các đại đế các triều đại của Đại La, ông ta cũng đã từng là một tồn tại cực kỳ mạnh mẽ, cho dù ông ta có bị đánh lén nên bị thương nặng, thực lực của ông ta đã bị suy giảm đáng kể, nhưng sáu người bọn họ vẫn không dám tách nhau ra.

Đây là vùng cực địa và là địa bàn của ông ta, một khi bọn họ tách ra, rất có thể sẽ bị tiêu diệt từng người một.

Cả sáu xác định phương hướng và bay đến một dãy núi khác ở phía trước.

Chương 1004: Người một nhà không cần phải khách sáo (2)

Còn ở bên dưới chúng, một số con chuột băng nhìn lên bầu trời, một con đứng ngay tại chỗ, hai con quay đầu về đường cũ, và con còn lại tiếp tục đuổi theo hướng mà sáu người đó đã biến mất.

Sáu người đang nóng lòng đi truy sát không hề để ý cảnh tượng này trên mặt băng, kỳ thật cho dù bọn họ có nhìn thấy cũng nhất định sẽ không nghĩ tới.

Không biết đã mất bao lâu, ở đâu đó trên một ngọn núi băng.

Lâm Tú nhìn một con chuột băng đang kiệt sức ở trước mặt mình, truyền một đạo lực vào cơ thể nó từ trên không, con chuột đã chạy cả trăm dặm để đến báo tin lập tức trở nên có tinh thần, đầu nhìn về một hướng nào đó và kêu lên "chít, chít" vài lần.

Mặc dù không tìm thấy phụ thân của Na Tháp Toa, nhưng việc tìm thấy sáu quý tộc Đại La cũng có thể xem là đã có thu hoạch.

Vì để hấn tu hành... ừm... vì để báo thù cho nhạc phụ đại nhân tôn quý của mình, hấn tuyệt đối không được dễ dàng bỏ qua cho sáu tên đó.

Ngay sau đó.

Ở một nơi nào đó trong vùng địa cực, sáu bóng người đang đứng trên một dòng sông băng dài bất tận, một ông già với bộ râu xồm xoàm, mặc áo gió, nhắm mắt ngửi ngửi và chỉ về một hướng rồi nói: "Ở đó."

Một ông già khác bên cạnh cười nói: "May mà năng lực của Bào Lí Tư là phong, mũi còn thính hơn mũi gấu băng nữa. Lần này Bỉ Đắc nhất định sẽ không thể thoát được đâu."

Lão già râu ria nghiêm nghị nói: "Bỉ Đắc chưa chết, ngày tháng của chúng ta sẽ chỉ càng ngày càng khó khăn hơn thôi, tất cả lấy lại tinh thần, chúng ta nên sớm tìm ra ông ta thôi..."

Quý tộc Đại La đã nhận nhịn hoàng đế Đại La rất lâu rồi, đối với họ mà nói, cho dù không có một Đại La lớn mạnh thì cũng phải đảm bảo quyền lợi của bản thân trước.

Vì vậy, Bỉ Đắc bắt buộc phải chết, chỉ khi ông ta chết, bọn họ mới có thể trở thành chủ nhân thực sự của Đại La.

Mọi người đang chuẩn bị đi tiếp thì lão già râu ria xồm xoàm quay đầu nhìn lại phía sau.

Những người khác chú ý đến động tác của ông ta nên cũng lần lượt nhìn về phía sau. Từ nơi cách đây nghìn trượng, một bóng người đang tiến đến gần với tốc độ cực nhanh.

Từ phía xa, mọi người đều nhận thấy một luồng khí tức mạnh mẽ, bọn họ nghĩ đó là một cường giả của Đại La, nhưng sau khi bóng người đến gần, biểu cảm trên khuôn mặt của họ đều sững sờ.

"Lâm Tú Đại Hạ!"

"Tại sao hắn ta lại ở đây!"

Cuộc thi lần trước được tổ chức tại Đại La, bọn họ đối cũng không xa lạ gì Lâm Tú, Lâm Tú khi đó đã để lại ấn tượng sâu sắc

cho bọn họ, sau đó chưa đầy một năm đã được thăng lên tới cấp Thiên càng khiến bọn họ chấn động vô cùng.

Nhưng lúc này, tâm trạng của bọn họ cũng không còn như trước nữa.

Lâm Tú là thiên kiêu của Đại Hạ, đương nhiên là kẻ thù của Đại U và Đại La. Sẽ còn là mối đe dọa lớn với họ trong tương lai. Hôm nay đã gặp nhau ở đây rồi, bọn họ có sáu người, Lâm Tú chỉ có một người, tại sao lại không tấn công hắn chứ?

Sáu người họ đưa mắt nhìn nhau, tâm ý tương thông với nhau.

Lâm Tú còn chưa đến gần sáu người kia, đột nhiên một cơn gió một thổi qua, rồi một bức tường gió đã giam hãm lại bên trong.

Sau đó bên dưới mặt băng dưới chân hắn xuất hiện chi chít nhũ băng, ùn ùn kéo đến, muốn nhấn chìm hắn.

Dưới mặt băng, một bàn tay khổng lồ cao vài chục trượng được ngưng tụ từ nước biển theo sát phía sau hắn, hung hăng đánh về phía hắn.

Lâm Tú ngưng tụ các nhũ băng lại với nhau, tạo thành một bức tường băng dày đặc, đập về phía bàn tay khổng lồ đó, sau khi nghe một tiếng "rầm", bàn tay bằng nước biển khổng lồ vỡ tan, rồi lại biến thành nước biển, đổ về phía biển.

Vào lúc này, một trong sáu người đã phi thân tới, cơ thể hắn ta lóe lên một ánh màu kim loại, hắn ta đâm thẳng vào đầu Lâm Tú.

Tay phải của Lâm Tú nắm thành nắm đấm, cũng đâm một phát về phía nắm đấm của hắn

ta.

Vị công tước thuộc tính hệ kim của Đại La
khỏe miệng xuất hiện một nụ cười, lấy cứng
chọi với cứng với dị thuật hệ kim cấp
Thiên, ai cho hần cái dũng khí đó?

Bùm!

Tiếng kim loại va chạm vào nhau vang lên,
Lâm Tú vẫn lơ lửng trong hư không, nhưng
một bóng người khác đã bay ngược trở lại,
tạo nên một đường vòng cung, rồi dừng phải
sông băng, cắm mình sâu vào trong sông
băng.

Lâm Tú chỉ vào mấy người đó rồi nói: "Này
này này, là các người ra tay đấy nhé..."

Cả năm người còn lại đều không ngờ rằng Ni
Cổ Lạp, người có sức phòng thủ mạnh nhất
lại bị đánh bay ngay khi vừa chạm mặt,
nhưng lợi thế về nhân số khiến bọn họ
không hề suy nghĩ quá nhiều, ông lão râu
rìa xồm xồm nói: "Cùng nhau ra tay đi!"

Cùng với Ni Cổ Lạp đã thoát ra khỏi sông
băng, sáu người bọn họ lại hội tụ và đồng
loạt bay về phía Lâm Tú.

Chương 1005: Người một nhà không cần phải khách sáo (3)

Sau một lúc, vẻ mặt của sáu người vô cùng kinh hãi, nhanh chóng bỏ chạy về sáu hướng khác nhau.

Lâm Tú lơ lửng trên không trung, giãn gân giãn cốt, lần này hắn cũng không dùng năng lực quá đáng để ức hiếp người, cùng bọn họ tiến hành một trận đấu công bằng. Kể từ khi hắn thăng lên cấp Thiên, hắn chưa từng đấu một trận công bằng với ai cả.

Kết quả cuối cùng khiến hắn rất bất lực.

Thực tế là nếu hắn ta không sử dụng năng lực của Tác Phi Á và Ngải Mễ Lệ thì với những năng lực khác của hắn, một người có thể chèn ép để đánh sáu người, nhưng nếu muốn đánh bại hoặc bắt sống bọn họ, dường như là điều không thể.

Những người này có thể nguyên tổ hóa cơ thể của mình bất cứ lúc nào, còn khó bắt hơn cả cá chạch nữa.

Hắn không nhìn thấy trận chiến giữa các nguyên lão của Đại U và người chim, cũng không biết làm thế nào mà người chim lại có thể giết những người cấp Thiên như giết một con chó vậy. Dù sao thì nếu không dùng hai loại năng lực đó, hắn thật sự không thể làm gì được những người này.

Lâm Tú tiến lên một bước, cả người biến mất ở trong không khí, lần sau khi xuất hiện, hắn đã ở trước mặt ông lão thuộc tính phong rồi.

Ông lão đang nhanh chóng dùng gió phòng ngự để chạy thoát thân, thân hình đột

nhiên từ bay về phía trước rồi rơi xuống, Lâm Tú vươn tay tóm lấy ông ta, thuận tay ném lão vào trong không gian của mình.

Sau đó, hắn phá mặt băng và nhảy xuống vùng biển băng lạnh giá.

Ở một nơi nào đó trên vùng nước vắng lặng không hề có ai, một bóng người đang lấp ló dưới nước đột nhiên hiện thân, che miệng và mũi, đầy vẻ kinh ngạc.

Một lúc sau, Lâm Tú phá thùng lớp băng và tiếp tục bay về hướng khác.

Chẳng mấy chốc, Lâm Tú đã lần lượt bắt sáu người lại, sau khi tước bỏ năng lực của bọn họ, đưa họ đến đoàn tụ với An Đức Liệt và những người khác.

Sự hợp tác của Tác Phi Á với mông lớn hoàn toàn một đòn giảm sức ảnh hưởng mạnh đối với các dị thuật sư cùng cấp.

May mắn thay, Tác Phi Á là đồng đội, nếu không, đợi đến khi thực lực của nàng ấy tăng lên, Đại U sẽ thực sự bất khả chiến bại.

Xử lý xong sáu người này, Lâm Tú men theo hướng bọn họ truy sát đi về phía trước mười dặm nữa, tóm lấy một con gấu băng, cuời lên trên nó, để cho con gấu băng lần theo mùi máu tanh phảng phất trong không khí tìm kiếm, nhanh chóng đưa hắn tới dưới một núi băng.

Lâm Tú nhìn núi băng, ánh mắt hơi lóe lên, có thể nhìn thấy một bóng người đang ngồi xếp bằng bên trong núi băng đó.

Lâm Tú không hề che giấu khí tức trên người mình, nam nhân trung niên trong núi băng tuy rằng sắc mặt có hơi tái nhợt

nhưng vẫn không mất đi uy nghiêm mở mắt ra, Lâm Tú lên tiếng nói:

"Đại đế không cần phải lo sợ, ta không có ác ý."

Chẳng mấy chốc, một bóng người bước ra khỏi núi băng, khi nhìn thấy Lâm Tú, trong mắt hiện lên một tia kỳ quái: "Là người."

Lâm Tú phát tay, trên mặt băng hiện ra mười hai bóng người ngay ngắn, nam nhân trung niên nhìn thấy vậy đồng tử co rút lại, trong mười hai người, mười một người đều là phản tặc cấp Thiên của Đại La. bọn họ vậy mà lại bị tóm gọn hết cả rồi!

Lâm Tú xua tay, những người này lại biến mất, hần giải thích với hoàng đế Đại La: "Chuyện này nói ra rất dài, ta sẽ nói súc tích ngắn gọn, sau khi Đại Hạ nhận được tin về cuộc đảo chính của Đại La, biết được đó là âm mưu của Đại U, nếu Đại La rơi vào tay bọn họ, tiếp theo sẽ đến lượt Đại Hạ, vì vậy hãy để ta giúp Đại La dẹp loạn phản tặc..."

Mặc dù không biết Lâm Tú sao lại có thể làm được, nhưng rõ ràng là nếu không có hần, lần này ông ta đã khó vượt qua được kiếp nạn này rồi.

Hoàng đế Đại La nắm tay lại hướng về phía hần nói: "Đa tạ"

Lâm Tú vẫy vẫy tay nói: "Đều là người một nhà, không cần phải khách sáo."

Hoàng đế Đại La gật đầu, Đại Hạ và Đại La thân giống như người một nhà, lúc đầu khi ông ta bàn bạc cân nhắc và loại trừ tất cả các ý kiến, thành lập liên minh với Đại Hạ, chính là vì ông ta đã nhìn thấu bản

chất của Đại U và đồng minh, hiện tại xem ra quyết định ban đầu của ông ta quả nhiên là một quyết định đúng đắn.

Cùng lúc đó, trong lòng ông nổi lên những đợt sóng.

Cách đây không lâu, khi nhìn thấy Lâm Tú tại cuộc thi lớn, hắn vẫn còn rất yếu kém.

Không ngờ sau vài tháng không gặp, hắn vậy mà lại mạnh mẽ đến mức độ này.

Nếu sớm biết được điều này, ban đầu khi Hoàng đế Đại Hạ cầu thân Na Tháp Toa cho Lâm Tú, đáng lẽ ông ta nên đồng ý...

Bị những người cùng cấp bao vây, mặc dù hoàng đế Đại La chưa chết nhưng cũng bị thương nặng.

Sắc mặt của ông ta đã tái nhợt, tuy không có vết thương chí mạng nào nhưng thực ra ông ta cũng đã bị thương rất nặng, những cường giả cấp Thiên có thể khiến cơ thể nguyên tổ hóa và miễn nhiễm với hầu hết mọi đòn tấn công. Khi cơ thể của bọn họ xuất hiện vết thương, thì chính là lúc bị trọng thương sắp chết rồi.

Chương 1006: Thời đại mới

Đúng lúc nguyên lực trong cơ thể Lâm Tú đang sung mãn sắp tràn ra ngoài, cần tìm một cách để làm giảm bớt áp lực. Lâm Tú nhìn ông ta nói: "Cảm phiền đại đế đưa tay ra đi, ta sẽ chữa trị cho ngài trước."

Việc hắn có nhiều hơn một loại năng lực cũng không còn là bí mật nữa, nên cũng không cần phải giấu giếm như xưa. Tất nhiên, lý do quan trọng nhất là vì ngay cả khi những người khác có biết chuyện đó, bọn họ cũng không thể làm gì hắn. Hoàng đế Đại La trông có vẻ bối rối, nhưng vẫn đưa tay ra.

Ông ta không hề lo rằng Lâm Tú sẽ làm gì bất lợi với ông ta, cho dù hắn có ác ý gì đi chăng nữa, thì hiện tại ông ta cũng không thể phản kháng lại.

Nhìn thấy Lâm Tú nắm lấy cổ tay của mình, sau đó hoàng đế Đại La có thể cảm thấy rõ ràng được có một nguồn năng lượng kỳ quái truyền vào trong cơ thể của mình, thương thể trong cơ thể của ông ta đang cải thiện một cách nhanh chóng, đây rõ ràng là một năng lực dị thuật.

Cho dù là người có hiểu biết rộng rãi như hoàng đế Đại La, thì lúc này trái tim của ông ta vẫn chấn động.

Rốt cuộc là hắn có bao nhiêu năng lực? Điều này cũng khiến trái tim của ông ta hồi hận tràn trề.

Nếu hắn có thể trở thành người của Đại La, cho dù chỉ là một nửa người của Đại La, thì làm sao lần này Đại La lại có thể xảy

ra cuộc nổi loạn cho được và việc gì ông ta lại bị ép vào đường cùng đến như vậy?

Chỉ trong nửa giờ, hoàng đế Đại La nhận thấy vết thương trong cơ thể đã hoàn toàn lành lại, chỉ cần điều dưỡng vài ngày là ông ta có thể bình phục.

Ông cúi đầu hành lễ của Đại La với Lâm Tú, rồi nói: "Đa tạ ơn cứu mạng của người, sau này ta nhất định sẽ ban thưởng hậu hĩnh cho người." Lâm Tú cười nói: "Chúng ta mau trở về thôi, Na Tháp Toa và những người khác vẫn đang đợi ở vương đô đấy"

Vương đô của Đại La.

Trong vòng ba ngày, trong vương cung liên tiếp xảy ra hai cuộc đảo chính, đây có thể nói là bước ngoặt lớn, lòng người dân của Đại La cũng thăng trầm theo.

Đại vương tử cùng vương thất đã bắt tay với phần lớn quý tộc tập kích đại đế, đại đế bị thương nặng, đại vương tử kế vị, chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi, đại vương tử lại bị kéo khỏi ngai vàng.

Bây giờ, tất cả mọi người đang chờ đợi đại đế quay về.

Đại đế tiên nhiệm tuy bị quý tộc căm ghét nhưng lại rất được lòng dân Đại La.

Ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh của ông ta, cường quyền của ông ta, đều nhằm vào thế lực quyền quý, thậm chí là đối đầu với hoàng thất của Đại La. Nếu không có đại đế, để cho Đại La một lần nữa quay trở về thời đại nằm trong tầm kiểm soát của quý tộc quyền thế, thì thời đại người dân sống không bằng súc vật cũng sẽ quay lại.

Na Tháp Toa đứng trên quảng trường trước cung điện, lo lắng đi đi lại lại, một con gấu băng chạy bên cạnh nàng ấy.

Vào một thời điểm nào đó, ở đường chân trời phía bắc đột nhiên xuất hiện hai chấm đen.

Các chấm đen di chuyển từ xa đến gần, cuối cùng biến thành hai bóng người.

Nhìn thấy một nam nhân trung niên trong đó, Na Tháp Toa ngay lập tức bay lên và kích động gọi: "Phụ thân!"

Nam nhân trung niên vuốt tóc nàng và nói: "Con đã phải chịu ảm ức rồi."

Na Tháp Toa biết rằng thế cục của Đại La có thể đảo ngược rồi, phụ thân có thể bình an trở về, tất cả đều là nhờ Lâm Tú, sau khi bình tĩnh lại một chút, nàng nhìn Lâm Tú nói cảm ơn: "Cảm ơn Lâm..." Lâm Tú vẫy vẫy tay nói: "Là chuyện nên làm thôi"

Cho dù như thế nào thì hấn và Na Tháp Toa cũng đã bái đường với nhau. Việc của Đại La, là việc của Na Tháp Toa, còn việc của Na Tháp Toa lại chính là việc của hấn.

Hoàng đế trở lại, cuộc nổi dậy ngắn ngủi này của Đại La cuối cùng đã kết thúc trong thất bại.

Người dân Đại La hết sức vui mừng, còn đại đa số các quý tộc quyền quý, vô số người đều lại đang run rẩy, bởi vì sau khi người cấp Thiên trong nhà đi hết, bọn họ đã không bao giờ quay trở về nữa.

Sau khi trở về, đại đế lại tiếp tục phong cách sắt đá của mình.

Tất cả các quý tộc tham gia đảo chính đều bị tịch thu tài sản, xung vào công quỹ, tất cả những người quan trọng trong gia đình đều bị giam giữ, chờ ngày xét xử.

Đại vương tử phạm tội phản quốc không thể tha thứ, sau khi được ban cho một ly rượu độc, trở thành hoàng đế có thời gian trị vì ngắn nhất trong lịch sử của Đại La, chỉ sau một ngày ngắn ngủi ngồi trên ngai vàng, đã trở thành tiên hoàng.

Phạm phải tội phản quốc mà bị xử như thế thì đối với hãn ta mà nói đã là một cái chết rất tử tế rồi.

Dù sao thì tội danh của hãn ta khác với thái tử của Đại Hạ, phản quốc và bắt tay với địch, cướp ngôi giết phụ thân của mình và bán đứng đất nước. Loại người này không chết, thì chắc chắn đã xây dựng nên một gương cho thế hệ mai sau noi theo.

Chương 1007: Thời đại mới (2)

Sau khi nhìn thấy các quý tộc của Đại La, Lâm Tú lại nghĩ đến những tên gia hỏa ở Đại Hạ, cảm thấy rằng bọn họ đã vừa mất hơn nhiều rồi.

Chơi thì chơi, làm loạn thì làm loạn, đừng lấy chuyện phản quốc ra để đùa giỡn, cho dù ở trong nước bọn họ có đánh nhau ác liệt đến đâu thì cũng không dẫn sói vào nhà, không cầu kết với nhau làm việc xấu với các nước khác, ít nhất nhóm người của Trương gia và Tống gia đã phải chịu thiệt dưới tay Hạ hoàng, nhưng họ không hề nghĩ đến việc lật đổ cả một quốc gia.

Tất nhiên, điều này cũng liên quan đến thủ đoạn của Hạ hoàng.

Tuy không có được thực lực hàng đầu thế giới như hoàng đế Đại La nhưng lại rất giỏi thu phục lòng người, đối với việc vừa đánh vừa xoa rất thành thực, cho dù Trương gia và Tống gia có chịu thiệt, nhưng khi gặp kẻ địch ngoại bang xâm phạm, bọn họ vẫn sẽ liều mình lao về phía trước đầu tiên.

Đối với các quý tộc của Đại La, quan điểm về đất nước của bọn họ dường như vô cùng yếu ớt, bọn họ đều vô cùng vui lòng khi hy sinh một đất nước hùng mạnh để có được quyền lực và sự giàu có của bản thân mình.

Sau khi dễ dàng giải quyết được vấn đề của Đại La, Lâm Tú từ chối sự giữ lại của hoàng đế Đại La và quay trở lại Đại Hạ vào ngay ngày hôm đó.

Không lâu sau đó, nguyên lão viện của Đại U cũng nhận được một tin báo khẩn cấp từ

Đại La.

Nhìn vào nội dung của tin báo khẩn cấp, cả nguyên lão viện đều im lặng.

Cuộc đảo chính ở Đại La đã thất bại rồi.

Nguyên lão Sử Đế Phu mất tích.

Những quý tộc cấp Thiên của Đại La cũng đã mất tích.

Bỉ Đắc đại đế trở lại nắm quyền, thuận thế quét sạch rất nhiều thế lực trong nước, đồng thời kiểm soát tuyệt đối Đại La trong tay.

Một nguyên lão đột nhiên đứng lên, nghiêm nghị nói: "Không thể nào, chuyện này tuyệt đối không thể!"

Một nguyên lão khác lại hỏi: "Chẳng lẽ tất cả cấp Thiên của Đại Hạ đều ra tay?" Số lượng cấp Thiên của Đại La, không nhiều hơn Đại Hạ cộng với Sử Đế Phu, cho dù tất cả cấp Thiên của Đại Hạ đều ra tay thì cũng không thể dễ dàng thay đổi cục diện như vậy, hơn nữa mật thám của bọn họ có theo dõi cấp Thiên của Đại Hạ, những người đó cũng hoàn toàn không hề rời khỏi vương đô của Đại Hạ.

Mật thám phụ trách tình báo nói: "Không có, chỉ có một mình Lâm Tú đến Đại La mà thôi" Trong đại điện im lặng hồi lâu, cuối cùng một giọng nói vang lên: "Một mình hắn ta mà quét sạch toàn bộ Đại La sao?"

Mật thám nói: "Tuy rằng chuyện này nghe rất khó tin nhưng đó là sự thật, công chúa Na Tháp Toa của Đại La đã kết hôn với hắn ta, hắn ta đưa công chúa Na Tháp Toa về Đại La, dập tắt cuộc đảo chính, đồng thời cũng bắt nguyên lão Sử Đế Phu và mọi người

cấp Thiên của Đại La đi..." Trong đại điện lại chìm vào im lặng.

Một mình dẹp yên cuộc đảo chính của Đại La, cho dù là lão tổ tông cũng khó có thể làm được.

Tên Lâm Tú kia, trước đó không lâu còn ở cùng sán đấu so tài với các vương tử, chưa tới một năm đã sở hữu thực lực đáng sợ như vậy, hẳn có thể làm được những chuyện đó ở Đại La, vậy chẳng phải là nếu không có lão tổ tông, một mình hẳn cũng có thể lật đổ Đại U rồi sao? Lâm Tú không chỉ lật đổ Đại La, mà còn lật đổ cả nhận thức của bọn họ.

Cú sốc mà hắn mang đến cho bọn họ không hề yếu hơn bọn người chim nháy ra khỏi vãn thạch lần trước.

Một số nguyên lão thậm chí còn thắc mắc liệu hẳn có phải là cũng đến từ một vãn thạch nào đó, chỉ là hắn ta đã biến thành diện mạo của Lâm Tú Đại Hạ hay không.

Hắn từ một người mờ nhạt không có tiếng tăm gì từ từ vùng dậy, chính là sau trận mưa vãn thạch ở Đại Hạ. Nhưng bất kể sự thật ra sao, chiến lược tương lai của Đại U, bởi vì một mình Lâm Tú, mà cần phải thực hiện một cuộc điều chỉnh cực lớn.

vốn dĩ trong kế hoạch của bọn họ định đợi đến sau cuộc đảo chính của Đại La, khiến cho Đại La và Đại Hạ làm tiêu hao lẫn nhau, Đại U sẽ ngồi không làm ngư ông đắc lợi, nhưng hiện tại, không chỉ cuộc đảo chính của Đại La thất bại, mà ngay cả những cường giả cấp Thiên cũng đột nhiên biến mất, xét theo số lượng người cấp Thiên thì Đại U thậm chí còn không bằng Đại Hạ.

Càng đừng nói đến chuyện còn có một người như Lâm Tú ở Đại Hạ, một người có thể bằng mười vị nguyên lão.

Cú sốc duy nhất của Đại U chính là đã không còn lão tổ tông lớn tuổi nữa.

Những nguyên lão còn lại đưa mắt nhìn nhau, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc, bối rối và cả không cam lòng.

Lịch sử một lần nữa chứng minh rằng không một quốc gia nào có thể là có thể vĩnh viễn hùng mạnh, Đại Thắng, Đại Lu và Đại La đều đã từng là những sự tồn tại hùng mạnh nhất trên đại lục này, nhưng cho dù thời kỳ đỉnh cao của bọn họ có hùng mạnh đến đâu thì cuối cùng cũng sẽ có ngày phải suy tàn.

Chương 1008: Thời đại mới (3)

Đại U cũng không may mắn tránh khỏi.

Thời đại thuộc về Đại U đã qua rồi.

Một thời đại mới đang đến.

Bên ngoài đại điện, vẻ mặt của vài bóng người cũng cứng đờ như nhau.

Đạo Cách, Khoa Lâm, Lôi Mông, Ngải Mễ Lệ... , một vài thiên kiêu của Đại U, ngơ ngác nhìn về một hướng nào đó, ấn tượng của bọn họ về Lâm Tú vẫn còn dừng lại ở cuộc thi lớn cách đây vài tháng trước..

Lúc đó, Đạo Cách và Khoa Lâm vẫn có thể đứng ngang hàng được với Lâm Tú.

Giờ đây, bọn họ đã không còn nhìn thấy bóng lưng xa xăm của hắn nữa rồi.

Ngũ đại vương triều đều có sứ thần các nước thường trực ở đó, ngay sau đó, chuyện đảo chính ở Đại La đã giống như một hòn đá cục lớn được ném xuống nước sâu, gây ra một làn sóng dữ dội ở các quốc gia trong đại lục.

Đây là một sự thay đổi lớn trong kết cấu của các quốc gia đại lục kể từ khi nguyên lão viện của Đại U bị hư hại hơn một nửa do những kẻ xâm lược từ bên ngoài bầu trời.

Mặc dù Đại La đã bình định được quân đảo chính, nhưng trong mười mấy vị cấp Thiên trong nước, bao gồm cả Hoàng đế Đại La, đến giờ chỉ còn lại có ba người, tổn thất không kém gì Đại U lần trước, thậm chí còn nghiêm trọng hơn Đại U.

Dù sao thì Đại U có nội tình sâu rộng, mười nguyên lão đã chết, còn lại hơn chục vị, trong đó còn có một vị lão tổ tông cấp Thiên thượng cảnh.

Số cấp Thiên của Đại La đã mất tổng cộng là mười một vị, thực lực hiện tại gần như đã tiến gần vô hạn đến với Đại Thắng và Đại Lư.

Ảnh hưởng từ vụ việc của Đại La không dừng lại ở đó.

Trong tình hình đại lục thay đổi gần đây, Đại Hạ đã trở thành người chiến thắng duy nhất, hai vị cấp Thiên trẻ tuổi nhất có tương lai vô hạn, một khi lão tổ tông của Đại U qua đời, Đại Hạ sẽ thay thế Đại U và trở thành một bá chủ danh xứng với thực thật sự của đại lục.

Đại U hiện nhiên là cũng nhận ra điều này, đột ngột chuyển từ công khai sang khiêm tốn, triệu hồi tất cả các trú binh bên ngoài đất nước, chủ động từ bỏ quyền kiểm soát rất nhiều khu vực tài nguyên, bao gồm cả nước Trảo Oa trong đó. Nội loạn của các quốc gia xung quanh Đại Hạ, chẳng hạn như Tây Vực, Bắc Mãng, Nam Chiêu và các quốc gia khác cũng đột nhiên lắng xuống, loạn đảng trong một đêm đã biến mất không còn chút tăm hơi...

Dường như chỉ qua một đêm, toàn bộ đại lục đã trở nên hài hòa trở lại.

Đại Thắng, Đại Lư, và một số đồng minh vốn thuộc về Đại U lúc trước cũng đã bắt đầu thường xuyên và tích cực cử sứ thần đến Đại Hạ, các quan viên của Hồng Lư tỉ mỉ thậm chí còn không thể tiếp đãi hết được...

Đại Hạ, vương đô.

Lâm Tú và Linh m tay trong tay đi dạo phố.

Lễ Bộ ti đã dựa theo bát tự của hần và Linh m chọn ngày lành tháng tốt, một tháng sau đó sẽ tổ chức đám cưới, cuối cùng hần cũng đã có thể nắm tay Linh m, quang minh chính đại đi trên đường phố của vương đô.

Hần đã chờ đợi ngày này rất lâu rồi.

"Lâm đại nhân, chúc mừng!"

"Chúc hai người trăm năm hòa hợp, sớm có quý tử."

"Hai người trông thật xứng đôi vừa lứa..."

Trước sự chúc phúc của mọi người, Triệu Linh m có hơi ngại ngùng, chỉ cúi đầu bước đi, trong khi Lâm Tú thì mỉm cười chào họ.

Lâm Tú ngày nay trong lòng người dân của Đại Hạ có một địa vị không ai sánh bằng.

Cho dù hần có cưới hết cả tứ mỹ nữ của Dịch Thuật Viện, cưới cả hai tỷ muội xinh xắn của Triệu gia, thiên kiều xú Phù Tang, công chúa Đại Hạ, công chúa Đại La, còn được bệ hạ vô cùng sủng ái, thì cũng không ai có thể ghen tị.

Bởi vì hần xứng đáng.

Trong nội bộ, hần đã thay đổi bầu không khí của Đại Hạ, buộc các quyền quý không dám đàn áp dân chúng nữa, để dân chúng đứng thẳng lưng, không còn sợ hãi các quyền chức trịch thượng đó nữa.

Ở bên ngoài, hần khiến Hải tộc phải chung sống hòa bình với Đại Hạ, bình định thú triều ở các nơi, trong cuộc chiến của Đại La thì bắt sống hơn mười tên cấp Thiên,

thậm chí còn làm tăng uy phong của Đại Hạ, khiến Đại U phải rút binh về nước phòng thủ không dám hành động hấp tấp nữa.

Đại Hạ trở thành người đứng đầu ngũ đại vương triều danh xứng với thực lực, người dân Đại Hạ cũng được vinh quang.

Có bao nhiêu người muốn gả nữ nhân vào Lâm gia, nhưng khi nghĩ đến nữ chủ nhân của Lâm gia là một thân phận thế nào, bọn họ chỉ đành bất lực gạt bỏ cái ý nghĩ viễn vông này đi.

Lâm phủ.

Ngày 16 tháng 12 âm lịch, trời quang mây tạnh, là ngày tốt để ngắm trăng.

Lâm Tú một mình đứng trên đỉnh của một điện nào đó, nhìn vầng trăng tròn trên bầu trời.

Hiệu quả trận chiến của Đại La còn tốt hơn nhiều so với dự liệu của hắn, Đại U dường như đã bị dọa rồi. Nếu như đã không phát động đồng minh lên án Đại Hạ can thiệp vào việc nội bộ của Đại La, cũng không then quá hóa giận, hoàn toàn lật mặt với Đại Hạ, thậm chí là còn không chất vấn những nguyên lão bị Lâm Tú giam giữ.

Chương 1009: Thời đại mới (4)

Họ đã tập trung tất cả sức mạnh của mình, thu gọn lại trong nước, không còn xung đột với các nước khác nữa.

Kết quả tất cả các ngóc ngách của đại lục đã chào đón sự hòa bình được mong đợi từ lâu.

Con đại bàng đã bay lượn trên bầu trời đại lục cả trăm năm nay cuối cùng cũng đã đến tuổi xế chiều.

Đương nhiên, chỉ cần vị lão tổ tông cấp Thiên thượng cảnh đó không chết, vẫn không ai dám dễ dàng động tay với Đại U.

Hôm nay, Đại Hạ và Đại La hợp lực lại để có thể tiêu diệt Đại U thì nhất định phải trả giá rất thảm khốc, ít nhất thì Đại Hạ sẽ phải tổn thất một nửa số cấp Thiên hiện có của mình. Dị thuật ánh sáng cấp Thiên thượng cảnh không phải là thứ mà một cấp Thiên bình thường có thể chống lại được.

Tất nhiên, cách ôn hòa nhất là đợi vài năm nữa, cho đến khi tinh phách ông già đó trở về trời, Đại U sẽ không còn gì đáng để sợ hãi nữa, rồi sau đó sẽ nâng đỡ Tác Phi Á lên trở thành nữ đế.

Đến lúc đó, Đại U mới có thể chào đón sự tự do và bình đẳng, sẽ không còn đe dọa đến các quốc gia còn lại của đại lục nữa.

Lâm Tú đã chuẩn bị từ trước, nếu Đại U chó cùng rút giậu, sẵn sàng mất cả chì lẫn chài vậy thì hắn chỉ có thể dốc toàn lực chiến đấu mà thôi.

Bây giờ đã không còn cần thiết nữa. Dù hắn không thích mấy lão gia hỏa ở Trương gia

và Tổng gia, nhưng hắn cũng không thể để bọn họ đi tìm đường chết. Đã ngần đó tuổi rồi nên cũng không dễ dàng gì. Hơn nữa, Đại U gần đây cũng đã thành thật hơn, không hề có bất cứ động thái nào, hắn sắp phải thành thân với Linh m rồi, Lâm Tú không muốn có rắc rối gì xảy ra... Phải cưới Linh m về trước, mới là chuyện quan trọng nhất.

Trời đã khuya, Lâm Tú chuẩn bị về nghỉ ngơi, hắn theo thói quen liếc nhìn mặt trăng, ánh mắt chợt ngưng đọng.

Hình bóng trên mặt trăng lại xuất hiện.

Mấy ngày nay không biết hắn đã trốn ở nơi nào, Lâm Tú vẫn mãi không tìm ra, cho tới hôm nay cũng không hề gặp một lần nào.

Đây là lần đầu tiên Lâm Tú nhìn thấy bóng người trên mặt trăng một cách rõ ràng như vậy, đó là một sinh vật hình người, có tứ chi và thân thể, nhưng lại không phải tay chân của con người.

Hộp sọ phát triển ngược ra sau. Phía sau còn có một cái đuôi dài và mảnh mai.

Trên tay hắn ta cầm một vật to bằng cái mâm.

Đúng lúc này, trên mâm tròn có một tia sáng yếu ớt le lói, ánh sáng tạo thành một dấu ấn, khiến Lâm Tú có cảm giác rất quen thuộc.

Lâm Tú nhanh chóng nhớ lại cảm giác quen thuộc này đến từ đâu.

Người chim xuất hiện ở Đại U, dấu vết trên mi tâm của hắn ta giống hệt như dấu vết trên chiếc mâm trong tay quái vật trên mặt trăng đó vậy...

Lúc đạt đến cấp Địa thượng cảnh, Lâm Tú chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng người trên mặt trăng.

Mục chỉ dị thuật tiến hóa đến cấp Thiên, lại nhìn mặt trăng, hẳn đã có thể nhìn thấy rõ ràng từng chi tiết cực kì rõ ràng, đó căn bản không phải là một bóng người, mà là một sinh vật hình người.

Gọi nó là người ngoài hành tinh, chắc sẽ hợp hơn.

Ánh mắt của Lâm Tú, tập trung vào trên đĩa tròn trong tay hắn.

Dấu vết phát sáng trên mặt đĩa, hoặc là nói hoạ tiết phát sáng, giống với trán của người chim mà Lâm Tú đã từng gặp, nói rõ giữa hai người, chắc chắn có một mối quan hệ nào đó.

Tuy rằng Lâm Tú không biết cái đĩa tròn đó là món đồ gì, nhưng theo như quan sát và suy đoán của hắn, món đồ kia, chắc là có tác dụng định vị.

Sở dĩ hắn có suy đoán này là bởi vì quái vật trên mặt trăng vẫn luôn dùng nó soi sự di chuyển của trái đất, theo sự thay đổi phương hướng của cái khay tròn kia, tốc độ phát sáng của con dấu trên mặt kia cũng xảy ra sự thay đổi, rất giống như một thiết bị định vị nào đó.

Hắn đang định vị người chim.

Hoặc là nói, hắn đang truy sát người chim kia.

Không khó để đoán ra, người chim kia chưa chết, hoặc là hắn dùng một thủ đoạn nào đó trốn thoát từ trong tay của lão quái vật Đại U kia, hoặc là Đại U phùng má giả làm

người mập, rõ ràng chưa giết người chim, nhưng lại cứ nói rằng bọn họ đã giết rồi.

Từ hành vi sau này của Đại U, bọn họ dường như thật sự tưởng rằng người chim kia đã chết rồi.

Cũng không biết người chim và quái vật trên mặt trăng kia có thù oán gì, một kẻ vậy mà lại cuội tình cầu đi truy sát một kẻ khác, bọn họ rốt cuộc là tới từ nơi nào, cách trái đất xa hay không... không có ai có thể nói với Lâm Tú những điều này.

Chỉ là, xem ra trước mắt, đợi sau khi quái vật kia rời khỏi mặt trăng, chắc chắn là sẽ tới nơi này tìm kiếm người chim, đến lúc đó, hẳn sẽ đối xử với người trái đất như thế nào?

Lâm Tú không có cách nào giả định thiện ác của hắn, nhưng hiển nhiên không thể quá lạc quan, tính cách của người chim kia, Lâm Tú có hơi hiểu biết, tuy rằng hắn đã giết mười vị nguyên lão của Đại U, nhưng cũng là xuất phát từ tự vệ, về mặt bản chất không phải là kẻ xấu.

Chương 1010: Phu thê nói chuyện ban đêm

Nếu như hấn là người tốt, người truy sát hấn, chưa chắc đã tốt như thế.

Thiện ác của quái vật kia vẫn chưa rõ, nhưng thực lực của hấn nhất định rất mạnh mẽ, người chim bị loài người hấp thụ nhiều tinh thể như thế, còn có thể giết chết mười vị nguyên lão của Đại U, thực lực của quái vật kia còn mạnh hơn nhiều so với hấn, những người đã biết trên trái đất này, sợ rằng không có ai là đối thủ của hấn.

Ở một nơi không ai có thể nhìn thấy, có một mối đe dọa cực lớn.

Lâm Tú ngồi ở trên mái nhà của tòa cung viện này, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Đại U dạo gần đây quá biết điều rồi, một dáng vẻ nằm yên không gây chuyện nữa, bách tính của Đại Hạ vui mừng nhảy múa, một mảnh nhộn nhịp, những quốc gia khác trên đại lục cũng đều thở ra một hơi.

Chỉ có một mình Lâm Tú biết, đại lục ngày nay, nhìn thì có vẻ một đời an ổn, cuộc sống yên bình, thực ra vẫn còn một mối đe dọa còn lớn hơn so với Đại U, đến từ bầu trời sao.

Những điều hấn có thể làm trước mắt chỉ có tu hành thật tốt, bất kể tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ có đủ thực lực mới có thể bảo vệ tất cả những người yêu thương bên cạnh hấn thật tốt.

Lúc Lâm Tú chuẩn bị quay về, một bóng người từ phía dưới bay lên trên, đáp xuống bên cạnh Lâm Tú.

Vị trí hấn đứng, là mái của phòng Linh Quân, Lâm Tú nhìn nhìn Triệu Linh Quân, hỏi: "Ôn đến nàng rồi sao, bây giờ ta đi ngay"

Triệu Linh Quân nhìn vầng trăng tròn trên bầu trời đêm, lắc đầu nói: "Không sao, ta vẫn chưa ngủ."

Ánh trăng trong sáng chiếu trên mặt của nàng, nàng vô thức khen ngợi nói: "Trăng đêm nay thật đẹp."

Lâm Tú ngẩng đầu nhìn theo, ánh trăng hôm nay quả thật rất đẹp, hấn trước đây thường xuyên dùng lí do này, mời các cô gái cùng nhau thưởng trăng, sau đó bởi vì ngắm trăng đến tối muộn, các nàng chỉ có thể ở lại trong Lâm gia, thuận tiện mượn phòng tắm của hấn để tắm rửa, mượn giường của hấn để ngủ...

Cùng với Triệu Linh Quân ngắm trăng, liên thật sự chỉ là ngắm trăng, Lâm Tú một chút ý nghĩ khác cũng không có.

Hấn bây giờ chỉ muốn trở về phòng của Ngưng Nhi nghỉ ngơi, nàng ấy vẫn còn mấy kiểu yếm hấn vẫn chưa kịp xem đây.

Nhưng Triệu Linh Quân ở chỗ này, giống như trong nhà có khách, chủ nhân không tiện rời đi, nàng vừa mới tới bản thân đã đi, cũng có hơi không được lịch sự lắm, Lâm Tú định ở bên nàng một lúc.

Triệu Linh Quân ngắm trăng một hồi, đột nhiên hỏi Lâm Tú nói:

"Sắp sửa phải thành thân với Linh m rồi, mới nãy chàng thờ dài gì vậy?"

Lâm Tú nói: "Đừng hiểu nhầm, lúc nãy ta thờ dài, không liên quan tới Linh m."

Hắn nghĩ Triệu Linh Quân cũng không phải người ngoài, chuyện quái vật trên mặt trăng và người chim kia, cũng không cần phải giấu nàng ấy, nếu không loại chuyện này giấu trong lòng hắn, không có ai để chia sẻ cùng, hắn cũng kìm nén đến chết mất.

Linh Quân không chỉ có thể khiến Lâm Tú chia sẻ tâm sự, còn có thể gánh vác một phần áp lực của hắn.

Dù gì, nàng cũng là người có thiên phú dị thuật cao nhất đại lục, hai người cùng nhau cố gắng, dù gì cũng tốt hơn một mình Lâm Tú gánh vác tất cả.

Lâm Tú nhìn nhìn nàng ấy, nói: "Đưa tay cho ta."

Linh Quân nhìn về phía hắn, lại không hề hỏi gì, dứt khoát chìa tay ra.

Đây là sự ăn ý của hai người, Lâm Tú không cần nói mục đích của hắn, Triệu Linh Quân cũng sẽ không hỏi, nàng sẽ không ngờ nhận rằng Lâm Tú muốn chiếm tiện nghi của nàng, Lâm Tú cũng biết nàng sẽ không ngờ nhận bản thân hắn muốn chiếm tiện nghi của nàng.

Lâm Tú cầm tay nàng, thu lại năng lực không gian của nàng, tạm thời đổi thành mục chỉ dị thuật.

Ngay sau đó hắn nhìn lên phía trên, nói: "Nhìn mặt trăng, gần phía dưới của mặt trăng, cái bóng giống như cánh hoa kia, hướng về phía bắc một chút, có một dãy núi hình khuyên, nàng nhìn trên đỉnh của rặng núi đó xem..."

Một lát sau, theo như chỉ dẫn của Lâm Tú, Triệu Linh Quân tìm thấy vị trí mà hần nói, sau khi nhìn rõ được một cái bóng ở đằng đó, trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta lộ ra vẻ kinh ngạc, lập tức hỏi: "Đó là cái gì?"

Lâm Tú giải thích: "Chắc là sinh vật tới từ nơi khác mà chúng ta chưa từng thấy qua, có thể tới từ cùng một nơi với kẻ ngoại lai xuất hiện ở Đại U"

Đối với Linh Quân mà nói, khái niệm "nơi khác", vẫn luôn là chỉ một phủ nào đó ngoại trừ Vương Đô Đại Hạ, nhìn xa hơn một chút nữa, có thể là các nước giống như Đại La, Đại U.

"Nơi khác" mà Lâm Tú nói, vượt qua ranh giới nhận thức của nàng.

Nàng nghĩ rất lâu, vẫn không nghĩ ra, cuối cùng không nhịn được hỏi: "Nơi khác... là nơi nào?"

Đối với một người yêu thích thiên văn, Triệu Linh Quân hỏi cái này, Lâm Tú liền một chút cũng không buồn ngủ nữa.

Nhưng cái câu hỏi này, hần vẫn thật sự không dễ để giải thích, dù gì học lực của Linh Quân, trong mắt Lâm Tú, không khác gì người mù chữ, Lâm Tú muốn giảng cho nàng hệ Mặt trời, hệ Ngân hà, nhóm các Thiên hà, cuối cùng mở rộng tới cả cái vũ trụ, nói tới khả năng người ngoài hành tinh tồn tại, nghịch lí Fermi, lý thuyết khối cầu Dyson, nàng cũng nghe không hiểu.

Chương 1011: Phu thê nói chuyện ban đêm (2)

Tốt ở chỗ hần trước đây lúc tán gái, từng không ít lần phổ cập kiến thức khoa học cho người ta, trong những cô nương đó, cũng không thiếu những người trình độ văn hóa không cao giống như Triệu Linh Quân.

Dần dà, trình độ phổ cập kiến thức khoa học của hần, đã có thể làm thầy giáo dạy khoa học rồi.

Thế là, Lâm Tú hướng dẫn nàng ấy trước, dùng Mục chỉ dị thuật, quan sát và đánh giá trừu tượng trắng ra, còn mấy ngôi sao của hệ Mặt trời, phổ cập quy luật vận vật hấp dẫn cho nàng một cách dễ hiểu, hệ thống giữa Trái Đất và Mặt trăng, quy luật vận hành của hệ Mặt trời.

Sau đó, Lâm Tú lại phổ cập cho nàng một chút kiến thức thiên văn căn bản.

Ví dụ, nàng ấy nhìn thấy những ngôi sao phát sáng trên bầu trời đêm, hơn chín mươi chín phần trăm, đều là hằng tinh giống như mặt trời, bọn chúng có cái nhỏ hơn mặt trời, có cái lớn hơn mặt trời rất rất nhiều.

Những hằng tinh đó, cách hành tinh dưới chân bọn họ cực kì xa xôi, thậm chí ngay cả ánh sáng có tốc độ nhanh nhất trong vũ trụ, đến được nơi này, cũng phải cần mấy chục năm, mấy trăm năm, mấy nghìn năm, thậm chí còn lâu dài hơn, lâu đến mức nàng khó có thể hiểu, cũng khó có thể tưởng tượng bằng năm tháng.

Những gì nàng ấy nhìn thấy được, chỉ là dáng vẻ trong quá khứ của những vì sao

này, vào lúc này, bọn chúng có cái có khi đã biến mất rồi.

Vũ trụ rộng lớn mênh mông, chỉ đơn giản là hệ ngân hà mà bọn họ đang ở, hằng tinh giống với mặt trời, đã có vô số cái, mà số lượng hành tinh trong vũ trụ, còn nhiều hơn so với hằng tinh của ngân hà.

Lúc nghe tới đây, mắt của Linh Quân đã không chuyển động nữa.

Lâm Tú đối với việc này không hề bất ngờ, so với vũ trụ bao la rộng lớn, con người thật sự quá đối nhỏ bé, lần đầu nhìn thấy một phần thần bí của vũ trụ, đã có thể khiến người ta hoài nghi đời người, thậm chí bắt đầu suy nghĩ ý nghĩa của việc sống...

Đừng nói đến nàng lần đầu nghe tới những thứ này, Lâm Tú của trước đây, lúc một mình suy nghĩ tìm tòi về vũ trụ, cũng rất dễ dàng rơi vào trạng thái thánh nhân.

Vũ trụ rộng lớn như thế, các hành tinh đếm mãi không hết, hành tinh dưới chân bọn họ không thể hẳn là hành tinh duy nhất có sự sống.

Nếu như đã nói tới sự sống ngoài trái đất, Lâm Tú lại mở rộng một chút tư duy cho nàng, giới thiệu đơn giản cho nàng về quy luật Khu rừng đen tối, quy luật này chưa chắc là đúng, nhưng chắc chắn đại diện cho một loại khả năng.

Thật ra quy tắc của đại lục ngày nay, cũng có chỗ tương tự với quy luật này.

Ngoại trừ Ngũ Đại Vương Triều ra, các quốc gia còn lại, chắc chắn không được phép xuất hiện cường giả cấp Thiên, một khi

những quốc gia nhỏ kia có một chút khả năng xuất hiện cấp Thiên đều sẽ bị Ngũ Đại Vương Triều bóp chết một cách vô tình.

Ở trước mặt thực lực mạnh mẽ của Đại U, người dân của những quốc gia nhỏ kia chỉ là vật sẵn mà bọn họ có thể tùy ý xử lý, với một số nền văn minh lớn mạnh trong vũ trụ mà nói, đối xử với nền văn minh nhỏ yếu, có thể cũng là như thế này.

Nói tới những thứ này, Lâm Tú liền trở thành người nói nhiều, liên quan tới tri thức của vũ trụ, hắn nói ba ngày ba đêm cũng nói không hết.

Hắn không hề có cảm giác thời gian trôi đi, phía đông đã xuất hiện màu trắng bạc, Lâm Tú ngửa đầu lên nhìn, không biết từ lúc nào, mặt trăng đã biến mất rồi.

Vẻ mặt của Triệu Linh Quân mù mờ, đờ đờ một đêm, nhận thức của nàng đều bị Lâm Tú tấn công.

Lúc này, nàng đã có chút ngây ra rồi.

Không biết đã qua bao lâu, nàng dùng ánh mắt buồn ngủ nhìn Lâm Tú, hỏi: "Những thứ này làm sao chàng biết được."

Nàng cũng từng đọc qua rất nhiều sách, nhưng lại chưa từng nhìn thấy trên sách ghi chép qua những thứ mà tối qua hắn nói với nàng này, nàng dám khẳng định, tất cả các quốc gia trên đại lục này, đều không có những ghi chép như thế.

Lâm Tú nhìn Triệu Linh Quân, cười nhẹ, nói: "Thật ra ta chính là người đến từ hành tinh khác"

Triệu Linh Quân yên tĩnh nhìn hắn một cái, từ mái nhà đứng dậy, chậm chậm đáp về sân

viện, về phòng nghỉ ngơi.

Lâm Tú cũng hắt xì một cái, bản thân đúng là có bệnh nghề nghiệp, lại có thể nói với Linh Quân cả một đêm về bầu trời sao của vũ trụ, nàng cũng thật sự nghe cả một đêm.

Lúc trước đây, hẳn nhiều nhất chỉ có thể nói với con gái mười lăm phút đã không còn hứng thú gì nữa rồi, mà các nàng cũng sẽ chủ động nói mệt rồi muốn đi tắm rửa...

Lâm Tú đứng dậy từ nóc nhà, phúi phúi mông, vẫn luôn cảm thấy bản thân hình như đã quên mất cái gì, lúc phi thân tới viện của mình, mặt hắn đột nhiên biến sắc, lâm bầm nói: "Chết rồi..."

Mặt trời lên cao, Lâm Tú mới đi ra từ phòng Ngung Nhi.

Tối hôm qua phí lời nghiên cứu một đêm với Linh Quân, hẳn cũng chưa nghỉ ngơi nhiều lắm, tuy rằng thực lực đã đến giai đoạn này, hẳn không ngủ thời gian dài cũng không sao, nhưng một khi đã tạo thành thói quen, không thể dễ dàng thay đổi ngay được, vẫn luôn cảm thấy mỗi ngày ngủ một giấc mới yên tâm.

Chương 1012: Cuối cùng cũng thành người nhà

Lúc Lâm Tú tỉnh dậy, Linh Quân đã rời giường rồi.

Hắn cảm ứng được niệm lực của Linh Quân, chứng tỏ nàng đang ở trong phòng tu hành.

Sau khi thái tử bị phế, việc tu hành của Linh Quân, so với trước đây, thật ra đã được buông lỏng hơn rất nhiều.

Trước đây chỉ cần Lâm Tú nhìn thấy nàng, nàng chính là đang tu hành, khoảng thời gian này, nàng sẽ dành thời gian để xem sách, đạo phổ với Linh m, học nhạc cụ từ Thái Y, thậm chí còn nhờ Tần Uyển dạy nàng nấu nướng...

Tuy rằng việc tu hành quả thật là được buông lỏng rồi, những nàng cũng bắt đầu hiểu cuộc sống rồi.

Nhưng mà hôm nay, Lâm Tú lại lần nữa thấy một Linh Quân nỗ lực tu hành.

Đây chính là Linh Quân, tối qua, sau khi nhận ra mối đe dọa tới từ trên mặt trăng, nàng tuy rằng cái gì cũng không nói, nhưng lại âm thầm chịu khó tu hành trở lại.

Điều này khiến cho áp lực của Lâm Tú cũng giảm nhẹ đi nhiều, Linh Quân tuy rằng không thể giống với các nàng, gửi gắm cho hắn về mặt tình cảm, nhưng có một thứ, lại chỉ có Linh Quân có thể cho hắn.

Cảm giác an toàn.

Triệu Linh Quân cố gắng tu hành, có thể đem đến cho hắn một loại cảm giác an toàn không gì sánh được.

Linh Quân tu hành ở nhà, Lâm Tú và Linh m đi ra ngoài, mua sắm một số thứ cần dùng cho hôn lễ, tuy nói Lễ Bộ ti đã sắp xếp mọi thứ ổn thỏa rồi, nhưng hôn lễ của bản thân bọn họ, tự mình chuẩn bị một số món đồ, sẽ có nhiều cảm giác tham dự một chút.

Lúc nắm tay Linh m, đi qua một con phố nào đó, Lâm Tú nhìn một cửa tiệm, hỏi Linh m: "Còn nhớ chỗ này không?"

Linh m nhìn nhìn cửa tiệm này, trùng mắt nhìn hấn một cái, nói:

"Tất nhiên là nhớ."

Nơi này, là nơi vận mệnh của nàng và Lâm Tú giao nhau, ngày đó nàng nhìn thấy Lâm Tú đi vào thanh lâu, bám theo hấn đi vào, nhìn thấy hấn nắm tay một nữ tử thanh lâu, lại nói ra những lời ngông cuồng về bản thân, dưới cơn tức giận liền đánh ngất hấn rồi đem ra ngoài.

Sau đó nữa, bọn họ cứ thế mà trở thành người quan trọng nhất trong cuộc đời của nhau.

Bây giờ nghĩ lại, vận mệnh có lúc thật sự thần kì.

Nơi này vốn là một tòa thanh lâu, không biết từ lúc nào đã đổi thành một cửa hàng đậu phụ, trong cửa tiệm đều là nữ tử xinh đẹp, việc kinh doanh đậu phụ vô cùng sôi nổi, ở khu vực phía đông của thành này rất có tiếng.

Lâm Tú đi vào cửa tiệm, mua mấy miếng đậu phụ, gần đây hấn đang nghiên cứu cách làm đậu phụ với Tần Uyển, trù Thái Y biết tự tay làm một chút điểm tâm của Giang Nam

ra, tài nghệ nấu ăn có thể coi là ổn cũng chỉ có Tần Uyển thôi.

Mỗi lần Lâm Tú nghỉ ngơi ở phòng nàng, nàng đều sẽ tự mình xuống bếp, làm mấy món ăn nhỏ cho hắn, hơn nữa mỗi lần đều không giống nhau, ở chỗ của Tần Uyển, Lâm Tú luôn luôn có thể tìm thấy một loại cảm giác phu thê bình thường sống qua ngày.

Mua được một số thiệp cưới với Linh m ở bên ngoài, Lâm Tú và nàng tự mình viết từng tấm từng tấm một, đưa tới tận tay của từng vị khách mời.

Đưa cho Lý Bách Chương hai tấm, còn thuận tiện gửi cho Thục phi của Hạ Hoàng hai tấm, trong Ngự Hoa Viên, Hạ Hoàng rót một ly rượu nhỏ, cười nói: "Xem ra người người thích nhất, vẫn là hai tử muội Triệu gia, trước đây người cũng chưa từng có tâm như vậy với Minh Hà..."

Lâm Tú ngồi đối diện với Hạ Hoàng, ngại ngùng cười cười, thuận miệng nói tới quốc sự với hắn.

Ngày nay, thế cục của đại lục đã hoàn toàn thay đổi, Đại U bế quan tỏa cảng, Đại La nghỉ ngơi lấy lại sức, Vương Đô Đại Hạ, nghiêm nhiên đã trở thành trung tâm của đại lục, Đại Hạ bất kể là trong nước hay là ngoài nước đều là một mảnh ổn định, bộ hạ cũng trở thành vị Hoàng đế đầu tiên dẫn dắt Đại Hạ đi tới đỉnh cao như thế này từ xưa tới nay.

Nói chuyện với Hạ Hoàng một lúc, sau khi rời khỏi Hoàng cung, Lâm Tú tới khu nhà mà trước đây Linh m và Tần Uyển từng ở kia.

Đến trên tường viện của khu nhà đã nghe thấy bên trong truyền tới tiếng bùm bùm, giống như tiếng chơi mạt chược, mà ở sau sân trong, mười hai người chia thành ba bàn, đang chơi tới mức bùng bùng khí thế.

"Ba vạn"

"Thính!"

"Lục điều"

"Ừ rồi, đưa tiền đưa tiên!"

Mười hai lão đầu có khuôn mặt người nước ngoài, ở trong viện chơi mạt chược, nhìn thấy Lâm Tú đi vào, sắc mặt đều biến.

Hoàng đế Đại La không có nhắc tới những quý tộc kia, Đại U cũng không tìm hấn đòi người, Lâm Tú liền giữ những người này lại, để bọn họ tạm thời ở lại nơi này, cung cấp đồ ăn thức uống cho bọn họ, cứ cách một khoảng thời gian, tới lấy năng lực của bọn họ một lần.

Hắn có thể dự đoán chính xác thời gian bọn họ khôi phục sức mạnh, sau đó trước một ngày, hút bọn họ vào không gian bên cạnh, đợi đến khi sức mạnh của bọn họ khôi phục, sau khi lại lấy đi năng lực của bọn họ lần nữa, lại đưa bọn họ tới nơi này.

Chương 1013: Cuối cùng cũng thành người nhà (2)

Chỉ cần bọn họ ngoan ngoãn biết điều, hiển nhiên chuyện gì cũng không sợ, không lo ăn uống, thậm chí còn có thể chơi mát chược, đi ra ngoài đi dạo, nếu như từ chối hợp tác, hẳn sẽ vút bọn họ vào không gian bên mình để phản tỉnh, mấy vị nguyên lão kia của Đại U lúc mới đầu còn cứng miệng, bây giờ đã ngoan ngoãn nhiều rồi.

Lúc Lâm Tú ở Vương Độ, liền thả bọn họ ra ngoài hít thở không khí.

Lúc hắn rời đi, cũng sẽ đem theo bọn họ.

Những người này nhìn thì giống mấy lão già bình thường, thực ra đều là cường giả cấp Thiên, ngược lại cũng không thể quá sơ ý.

Lâm Tú phải rời khỏi Vương Đô một thời gian ngắn, đi Giang Nam đón Quý phi nương nương trở về, đợi sau khi đại hôn với Linh m xong, sẽ đưa cả gia đình tới Giang Nam sinh sống.

Giang Nam phủ.

Một chiếc thuyền buồm đen trôi nổi ở trên mặt hồ yên ả, nữ tử vóc dáng yếu điệu, dung mạo đoan trang xinh đẹp, ngồi ở mũi thuyền, cưỡi bờ giày tất thêu sen, lộ ra cặp đùi nhỏ trắng như củ sen tuyết, nhẹ nhàng chạm xuống mặt hồ, tạo ra gợn sóng lăn tăn...

Quý phi nương nương nhìn cá đang bơi lội trong nước, nói: "Lại thành thân à, không phải vừa mới cưới công chúa Đại La sao..."

Lâm Tú giải thích nói: "Đó là kể tạm thời, công chúa Na Tháp Toa đã quay về Đại La,

lần này là với Linh m"

Đôi môi đỏ của Quý phi khẽ mở: "Người đã cưới tử tử rồi, còn muốn cưới cả muội muội của người ta, so với Hoàng huynh sao người lại còn..."

Lần này là vu oan cho Lâm Tú rồi, hắn lại còn làm sao cũng không được như Hạ Hoàng, hắn cũng không phải muốn cưới luôn cả hai tử muội, năm đó không phải là hắn đồng ý cưới Linh Quân, chỉ là về sau mới thấy thật ngon thôi...

"Bao nhiêu nữ tử ưu tú đều hời cho người rồi..." Quý phi cảm khái một câu, nói: "Đi thôi, vừa hay bản cung cũng định quay về một chuyến..."

Lâm phủ tuy rằng thường xuyên cử hành hôn lễ dưới sự sắp xếp của triều đình, nhưng bất cứ một hôn lễ nào trước đây, cho dù là Triệu Linh Quân gả vào Lâm phủ cũng không thể so với cái này được.

Lần đầu tiên từ trước đến nay trong lịch sử, đương kim bệ hạ, dẫn theo Hoàng Hậu nương nương, Hiền phi nương nương, Thục phi nương nương, Quý phi nương nương, lấy thân phận làm khách, cùng nhau đến địa điểm, ba vị lão tổ tông cấp Thiên của hoàng thất, lão tổ tông cấp Thiên của các đại gia tộc ở Vương Đô cũng tự mình tiến lên chúc mừng.

Đừng nói là có người cưới xin, cho dù là tân hoàng đăng cơ, những cường giả này cũng chưa chắc sẽ lộ diện.

Đây vẫn chỉ là người của Đại Hạ.

Từ sớm trước khi hôn lễ bắt đầu, Đại La, Đại Lư, Đại Thắng, còn có Phù Tang, Vô

Cực, Tây Vực, Nam Việt, Bắc Mãng... , phần lớn các nước phương Tây, thậm chí là Đại U, cũng đều phái sứ thần tới đưa lễ vật.

Nhận được sự chú ý, không chỉ là hôn lễ này, mà là người tham gia hôn lễ.

Sau cuộc chiến Đại La, Lâm Tú hoàn toàn nổi danh khắp đại lục, thậm chí có không ít người suy đoán, thực lực của hắn đã đạt tới cấp Thiên thượng cảnh, thay thế lão tổ tông của Đại U, là người mạnh nhất đại lục.

Trước đây thế cục của đại lục lấy Đại U dẫn đầu, cũng vì một mình hắn mà thay đổi.

Vào ngày đại hôn của hắn, cho dù là kẻ địch trước đây của hắn, cũng phải cho hắn mấy phần mặt mũi.

Hôn lễ long trọng này, không dám nói sau này không có ai làm được như vậy, nhưng ít nhất là xưa nay chưa từng có.

Lâm phủ.

Lúc đôi tân nhân phu thê tân hôn đang đối bái, pháo hoa nổ tung trên bầu trời, thậm chí còn che mất cả những chòm sao lấp lánh, toàn bộ Vương Đô cũng đang reo mừng vào lúc này.

Phía dưới, Quý phi nhìn bóng dáng bên cạnh Lâm Tú kia, ánh mắt có hơi thất thần, một hồi lâu sau, hàng đột nhiên nhìn về Hạ Hoàng bên cạnh, nói: "Hoàng huynh"

Hạ Hoàng thu hồi tầm mắt, cười nhẹ nói: "Sao thế?"

Quý Phi nói: "Chuyện lần trước huynh nói, ta suy nghĩ xong rồi"

Hạ Hoàng hơi hơi ngần ra, hắn không muốn Minh Châu luôn ở trong cung, từ rất sớm đã nói với nàng, lúc nàng có người mình thích, sẽ để nàng quay về cuộc sống của người bình thường.

Hắn nhìn Quý phi, nhỏ giọng hỏi: "Muội có người mình thích rồi?"

Quý phi không trả lời, ánh mắt vẫn nhìn về một chỗ nào đó như cũ, Hạ Hoàng nhìn nhìn nàng, dường như nhận ra được cái gì, chậm chậm xoay đầu, nhìn về phía một bóng người...

Đêm đã muộn, Lâm Tú đi vào một tòa cung viện nào đó, đẩy cửa phòng dán chữ "HỖ" ra, Linh m không ngồi im bên cạnh giường, mà là ngồi ở trước bàn, một tay nặn điềm tâm, một tay cầm ly rượu, nhìn thấy Lâm Tú đi vào, lại bỏ một miếng bánh gạo nếp vào miệng, mập mờ nói: "Thì ra bản thân thành thân không thể ăn cơm à, sắp đói chết ta rồi..."

Vào ngày đại hôn, tân nương tử đương nhiên là người bận nhất, phải trang điểm, phải thay hôn phục, còn phải trải qua các kiểu quy trình, không có thời gian ăn cơm, buổi tối quả thật rất đói.

Chương 1014: Cuối cùng cũng thành người nhà (3)

Nhưng cũng không có người nào giống như nàng, tự mình tháo khăn trùm đầu, ở trong phòng tân hôn ăn trước.

Chỉ có nàng mới có thể làm ra chuyện kiểu này.

Đây cũng chính là Linh m độc nhất vô nhị.

Lâm Tú giữ lấy mặt nàng, giúp nàng lau miệng, sau đó đi tới phòng bếp, nấu cho nàng một bát mì nắm mà nàng thích nhất, trong mì còn trần hai quả trứng, Linh m cắn một miếng trứng trần, sau đó đưa một nửa còn lại tới bên miệng Lâm Tú.

Bắt đầu từ hôm nay, bọn họ cũng có thể không câu nệ gì cả như thế này rồi.

Ăn mì xong, nàng nằm trên giường, xoa xoa bụng, mặt đầy hạnh phúc nói: "Thì ra thành thân là thế này..."

Lâm Tú không nói chuyện, chỉ ngồi ở bên cạnh nàng, chỉ là nhìn nàng, trên mặt không nhin được lộ ra nụ cười.

Linh m trừng mắt nhìn hấn một cái, hỏi: "Cười cái gì?"

Lâm Tú không nói chuyện, vẫn nhìn nàng cười như cũ.

Trên mặt Linh m xuất hiện một rặng hơi đỏ, sau đó hỏi: "Không, không phải còn phải uống giao bôi sao..."

Lâm Tú chỉ ly rượu trên bàn, nói: "Lúc này đều bị nàng uống sạch rồi..."

Sắc mặt Linh m càng đỏ, nàng lúc này vừa đói vừa khát, nào còn hơi sức để ý đó là

cái gì, bây giờ phải làm sao, không có rượu giao bôi, tiếp theo, không phải là trực tiếp động phòng sao...

Một khắc nào đó, ánh nến trong phòng lặng lẽ dập tắt.

Trong bóng tối, truyền ra một tiếng a um của nữ tử.

Trong cung viện cách đó một bức tường, một nữ tử đứng trong viện, ngẩng đầu nhìn mặt trăng tròn vắng lặng, sắc trắng trong sáng, đắp lên một lớp ánh trắng lên trên người nàng ta.

"Tỷ tỷ, mời uống trà"

Sáng sớm, Linh m thức dậy sớm và đến phòng Linh Quân cùng với Lâm Tú để dâng trà cho nàng ấy, tuy nàng đang gọi người tỷ tỷ đã gần bó với nàng gần hai mươi năm nhưng tiếng "tỷ tỷ" này lại mang một ý nghĩa khác so với trước đây.

Sau khi Linh Quân uống tách trà mà nàng dâng, nàng ấy lại đứng dậy và tự tay đỡ Linh m dậy.

Chính thế đỡ đứng lên, so với lúc Thái Y, Ngưng Nhi, Tần Uyển và những người khác vào nhà, Linh m chắc chắn là người được đãi ngộ cao nhất. Bọn họ vốn dĩ đã là tỷ muội ruột thịt, bây giờ lại thêm một mối quan hệ tỷ muội nữa, đương nhiên sẽ còn thân mật hơn trước kia.

Ngay cả bởi vì lý do thân phận lúc trước, nên không tiện nói, thì hiện tại cũng đã không có gì phải lo lắng nữa.

Sau bữa sáng, Lâm Tú đưa Linh m và Linh Quân cùng nhau quay trở về Triệu gia để thăm hỏi nhạc phụ và nhạc mẫu. Hần đã cưới

hai cô con gái nhà người ta thì cũng phải tới tận nhà cảm tạ một chút chứ.

Ba mẫu thân bọn họ đang nói chuyện trong phòng, còn Lâm Tú đứng ở trong sân, chỉ dạy võ công cho cậu em vợ.

So với lần đầu tiên gặp Lâm Tú, tên tiểu tử này đã thành thật hơn rất nhiều, cứ luôn miệng gọi tỷ phu của trưởng tỷ, cái miệng nhỏ còn ngọt hơn cả mật, trông không còn đáng vẻ ngạo mạn ngôn cuồng như trước nữa.

Hiện tại hắn ta cũng là nhân vật có tiếng tăm trong Võ đạo viện, còn trẻ mà võ đạo đã đã bước đến cấp Địa, tuy rằng cũng có một phần nguyên do là từ việc Lâm Tú đã cho hắn ta dị thuật chữa trị, nhưng việc tu hành riêng của hắn ta cũng vô cùng vất vả.

Đối xử tốt với Triệu gia như vậy, Lâm Tú đương nhiên có tâm tư của riêng mình.

Nhận lợi của người khác thì phải biết nể mặt người ta, sau khi thu xếp xong mọi việc của Triệu gia ổn thỏa, khi hắn nắm tay Linh m và cầu thân với bọn họ, bọn họ dám mặt dày không đồng ý sao?

Bây giờ có vẻ như kế hoạch của hắn chắc chắn sẽ thành công rồi.

Sau khi dùng bữa trưa ở Triệu gia, Lâm Tú và các nàng quay trở lại Lâm gia, hắn nhìn thấy Chu Cẩm ở trong sân, dường như đã đợi ở đây rất lâu.

Nhìn thấy Lâm Tú trở lại, Chu Cẩm nhìn hắn bằng ánh mắt có ý từ sâu xa rồi nói: "Bệ hạ đang tìm người"

Lâm Tú nhìn hắn, cười nói: "Đi thôi"

Ngự Thư Phòng.

Khuôn mặt của Hạ hoàng hơi tối sầm lại, đi lại trong nội điện.

Đêm qua, hắn ta đã thức trắng đêm.

Minh Châu vậy mà lại đem lòng thích Lâm Tú, mặc dù nàng ấy không nói rõ ra nhưng hắn ta đã gặp vô số nữ nhân. Ánh mắt của nàng ấy tối hôm qua nhìn Lâm Tú chính là ánh mắt của một cô nương nhìn người trong lòng của mình, ánh mắt này hắn ta đã từng nhìn thấy trong mắt của hoàng hậu và Hiền phi.

Lẽ ra ông ta nên phát hiện ra từ lâu rồi, nhưng sự chênh lệch về tuổi tác và thân phận của hai người này khiến hắn ta vẫn chưa bao giờ nghĩ theo phương diện đó, đương nhiên hắn ta hy vọng Minh Châu sẽ được hạnh phúc, nhưng người đó... Làm sao có thể lại là Lâm Tú?

Hắn là phò mã của Minh Hà, còn Minh Châu là biểu muội của hắn ta. Theo lý mà nói, hắn cũng phải gọi Minh Châu một tiếng cô cô... Nếu Minh Châu ở bên hắn, chẳng phải vai vế sẽ hỗn loạn hết lên sao?

Chương 1015: Vai về rồi tung cả lên

Đến lúc đó, Lâm Tú sẽ gọi hắn ta là phụ hoàng hay là hoàng huynh?

Hắn ta và Minh Hà lại phải xung hô với nhau như thế nào đây...

Loạn rồi, lộn xộn lên hết cả rồi!

Ngay khi trong lòng Hạ hoàng đang rối như tơ vò, Chu Cẩm đưa Lâm Tú vào Ngự Thư Phòng.

Lâm Tú chấp tay lại với Hạ hoàng, rồi hỏi: "Phụ hoàng tìm nhi thần là có chuyện gì sao?"

Hạ hoàng liếc nhìn hắn một cái, hỏi: "Người không có gì muốn nói với trẫm sao?"

Lâm Tú kinh ngạc nói: "Phụ hoàng làm sao biết nhi thần có chuyện muốn nói với người thế?"

Hạ hoàng phất tay áo, từ tốn nói: "Nói đi"

Lâm Tú nói: "Chắc là phụ hoàng cũng đã biết rằng nhi thần không chỉ có một hai loại dị thuật thôi, phải không?"

Trên người Lâm Tú có rất nhiều loại dị thuật đã không còn là bí mật nữa rồi, bởi vì Lâm Tú không nói ra, Hạ hoàng cũng chưa bao giờ hỏi. Lúc này ngọn lửa hiếu kỳ trong lòng ông ta chợt bùng lên, hỏi: "Rốt cuộc là người có bao nhiêu dị thuật?" "Quá nhiều, đếm không xuể..." Lâm Tú không hề vương bận với câu hỏi này, tiếp tục nói: "Điều nhi thần muốn nói với phụ hoàng là nhi thần có thể cho phụ hoàng một năng lực, loại năng lực này có thể khiến người khỏe mạnh không bệnh tật, có thể sống tới trăm năm..."

Hạ Hoàng hít một hơi thật sâu, kinh ngạc nói: "Người nói cái gì?"

Lâm Tú vươn tay nắm lấy cổ tay Hạ hoàng, nhanh chóng thả ra rồi hỏi: "Phụ hoàng, người cảm nhận một chút đi, xem thử thân thể của người có gì biến hóa không"

Hạ Hoàng chỉ cảm thấy trong người có thêm một lực lượng mới, gần đây hẳn ta làm việc quá sức, lúc nào cũng cảm thấy lưng mỏi nhức, chân tay mềm nhũn, càng ngày càng không hài lòng với thời gian của mình rồi. Nhưng khi nguồn lực này dạo trong cơ thể của hẳn ta một vòng, lưng của hẳn ta không còn đau nhức nữa, chân cũng không còn mềm nhũn, cơ thể dường như đã trở lại thời kỳ trẻ trung và sung mãn nhất...

Vốn dĩ, hẳn ta đã không ổn rồi, nhưng vào lúc này, hẳn ta cảm thấy rằng mình có thể chiến đấu thêm tám trăm hiệp nữa với hoàng hậu và Hiền phi.

Hắn ta sững sờ nhìn Lâm Tú hỏi: "Đây là..."

Lâm Tú nói: "Đây là dị thuật chữa trị"

Cho dù có là Hạ hoàng đã trải qua sóng to gió lớn, giờ phút này cũng sững sờ đứng ở tại chỗ, hồi lâu sau vẫn không nói nên lời, cơn sóng lớn trong lòng không thể nào ổn định lại được, làm sao hẳn có thể làm được loại chuyện này?

Một lúc lâu sau, ông ta mới hồi thần trở lại.

Lâm Tú hỏi: "Phụ hoàng vừa rồi tìm nhi thần có chuyện gì thể?"

Tuy rằng hẳn đã cho hẳn ta năng lực, nhưng chuyện này hoàn toàn khác với việc hẳn làm

cho Minh Châu mê đắm, Hạ Hoàng hắng giọng nói: "Người..."

Lâm Tú nhớ tới cái gì đó, đột nhiên nói: "Nhân tiện, nếu Bệ hạ bằng lòng, con cũng có thể đưa năng lực này cho hoàng hậu nương nương, Hiền phi nương nương và Thục phi nương nương, để bọn họ có thể luôn ở bên cạnh phụ hoàng..."

Hạ hoàng sững sốt một chút, rồi hỏi: "Có thể à?"

"Đương nhiên là có thể rồi" Lâm Tú cười rồi nói: "Vừa rồi phụ hoàng muốn nói cái gì..."

Hạ Hoàng ho nhẹ một tiếng, vươn tay chỉnh lại cổ áo, cười nói:

"Không phải là do trẫm có nghe nói là con chuẩn bị đi đến Giang Nam sống lâu dài sao, ta dự định tu sửa hành cung ở Giang Nam lại rồi giao cho con, dù sao thì cả gia đình của con nhiều người như vậy, một căn nhà bình thường cũng không thể ở hết được..."

Lâm Tú nói: "Vậy thì cảm ơn phụ hoàng nhiều ạ..."

Hạ Hoàng xua tay nói: "Đều là người một nhà, khách sáo làm gì, Chu Cẩm, lập tức bảo Công bộ phái một số người tới Giang Nam một chuyến đi..."

Sau khi thu xếp xong chuyện này, ông ta vỗ vỗ vai Lâm Tú nói:

"Đúng rồi, trẫm còn có chuyện khác muốn nói với con..."

Lâm Tú hỏi: "Chuyện gì ạ?"

Hạ hoàng thở dài một hơi, rồi nói: "Năm đó lúc Minh Châu nhập cung là vì có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ, con biết mà đúng không?"

Lâm Tú gật đầu nói: "Nhi thần có nghe Song Song nói qua."

Hạ hoàng chậm rãi nói: "Bản chất Minh Châu là người hoạt bát, thân phận trong hoàng cung và Quý phi đối với nàng ấy mà nói là một cái lồng trời buộc nàng ấy. Nàng ấy đã bị giam cầm mười mấy năm. Bây giờ, đã đến lúc cho nàng ấy tự do rồi. Con hiểu cách làm nàng ấy vui lòng nhất. Sau này, trẫm sẽ giao Minh Châu cho con chăm sóc..."

Lâm Tú gật đầu nói: "Bệ hạ cứ yên tâm, nhi thần sẽ chăm sóc Minh Châu thật tốt..."

Loạn trong giặc ngoài của Đại Hạ đã được loại bỏ, còn thay thế Đại U trở thành người đứng đầu các quốc gia, tất cả các quốc gia đến chúc mừng, cả vương đô Đại Hạ đều chìm trong không khí lễ hội.

Chính trong một dịp vui mừng như vậy, một tin buồn từ hoàng cung truyền ra.

Quý phi nương nương đột nhiên lâm bệnh, vào một đêm nọ, nàng bệnh nặng rồi qua đời ở Trường Xuân cung, hồng nhan bạc phận.

Chương 1016: Vai về rồi tung cả lên (2)

Quý phi nương nương thân thể không khỏe, luôn có ngự y ở bên cạnh, chuyện này không có gì bí mật, vì đề nàng ấy có thể yên tâm dưỡng bệnh, Hoàng thượng còn đặc biệt cho phép nàng ấy sống bên ngoài cung, còn thường xuyên cho nàng ấy quê thăm họ hàng để giải tỏa phiền muộn trong lòng.

Nhưng cho dù vậy, ngài cũng không thể giữ được Quý phi nương nương.

Người dân liền khóc than vô cùng cho chuyện này, người ta đồn rằng Quý phi nương nương là đệ nhất mỹ nhân chốn hậu cung, tuổi còn trẻ mà đã đi rồi, thật là quá đáng tiếc.

Nhưng bọn họ cũng chỉ than khóc nhất thời mà thôi, dù sao người trong cung cũng cách bọn họ quá xa xôi, Quý phi lâm bệnh, bọn họ nhất định sẽ không đau buồn như bệ hạ.

Lâm gia.

Minh Hà đang đứng với một nữ nhân, Ngung Nhi nhìn họ, rồi nói:

“Có vẻ như, nương nương trông hết như tỷ tỷ của Minh Hà vậy...”

Thực lực của Quý phi nương nương, dưới sự dùng nguyên tinh và thủy tinh phách để tăng tiến của Lâm Tú đã tiến vào được cấp địa, cả người trông càng thêm trẻ trung xinh đẹp. Từ bên ngoài nhìn vào, có nói mới mười tám, mười chín tuổi người ta cũng tin như vậy.

Nàng có ngoại hình khá giống Minh Hà, nhưng dáng người đây dặn hơn, dáng vẻ uyển

chuyển, duyên dáng còn hơn cả thiếu nữ nhiều.

Mộ Dung Minh Châu nhìn Ngung Nhị, lắc đầu nói: "Từ nay về sau sẽ không có nương nương nữa rồi. Theo vai về, người gọi ta là cô cô mới đúng..."

Tiết Ngung Nhị mỉm cười, nắm lấy cánh tay nàng ta, ngọt ngào nói: "Cô..."

Nàng còn chưa kịp gọi thì Tần Uyển đã che miệng nàng lại, Tần Uyển nhìn nàng, cười nói: "Gọi cô cô cái gì chứ, người còn trẻ trung xinh đẹp như vậy, nên gọi là tỷ tỷ mới đúng, chúng ta sẽ gọi người là tỷ tỷ, chắc là người sẽ không để bụng đâu nhỉ..."

Minh Hà ngây người đứng bên cạnh, Tần Uyển và Tiết Ngung Nhị gọi cô cô là tỷ tỷ, nàng cũng không thể gọi theo chứ? Nếu gọi, thì sẽ không thích hợp...

Còn nếu không gọi, thì chẳng phải là nàng lại vô duyên vô cớ thấp hơn Tiết Ngung Nhị và Tần Uyển một bậc sao?

Sau khi tin Quý phi nương nương qua đời được công bố trong cung, trong một cung điện nào đó ở Lâm phủ có một người nữ nhân trông rất giống Minh Hà đến, mặc dù nàng ta là người đến muộn nhất nhưng địa vị ở nhà của nàng ta chắc chắn sẽ là cao nhất.

Ngay cả Linh m, người thường phóng khoáng, thoải mái, ở trước mặt nàng ta cũng rất có quy tắc.

Minh Hà lại càng mất tự nhiên hơn, ngày thường không sợ trời không sợ đất, ghét Linh m và đấu với Ngung Nhị, nhưng khi gặp nàng ta thì lập tức trở thành một thực nữ ngoan ngoãn.

Trước khi nàng ta đến Lâm phủ, Lâm Tú chỉ biết là Quý phi nương nương biết vẽ, sau khi nàng ta đến Lâm phủ, Lâm Tú mới biết rằng nàng đa tài đa nghệ đến thế.

Xét về kỹ năng hội họa, nàng đương nhiên là người giỏi nhất ở Lâm phủ.

Bàn về kỹ năng cầm nghệ, nàng ta thậm chí còn tinh tường hơn cả Thái Y.

Luận về kỹ năng chơi cờ, Triệu Linh Quân không thể đánh bại nàng.

Nàng còn viết rất đẹp, có tài múa tuyệt vời, lúc rảnh rỗi nàng ta đã múa một đoạn trước mặt các cô gái, lúc đó đã làm cho biết bao nhiêu cặp mắt ngơ ngác, khiến các nàng sững sờ tưởng là tiên trên trời.

Trong số các nữ nhân ở Lâm gia, không chùa một ai, nếu bảo bọn họ đánh nhau, thì người nào người nấy đều rất lợi hại. Thiên Diệp Lãm và tứ mỹ nhân của Dị thuật viện có thể đề bẹp thế hệ trước.

Trong tình huống công bằng, Lâm Tú còn bị Triệu Linh Quân đề bẹp dí dưới đất. Nhưng nếu nói đến việc tinh thông cầm kỳ thi họa, thì không thể chọn ra được một ai cả...

Chỉ có Quý phi nương nương, mới có thể xứng với bốn chữ "đại gia khuê tú".

Tất cả các nàng ở trước mặt nàng ta đều cảm thấy có hơi tự thẹn mình thua kém. Triệu Linh m muốn học chơi đàn với nàng, Thiên Diệp Lãm thỉnh giáo nàng về viết thư pháp, A Kha muốn học vẽ, còn Ngưng Nhi và Tần Uyển thì lại rất hứng thú với việc múa...

Xét về khí chất và uy tín, nàng thực sự giống đại phụ của nhà họ Lâm hơn là Triệu

Linh Quân.

Hành cung ở Giang Nam vẫn còn phải sửa chữa thêm một khoảng thời gian nữa, phải mất một thời gian ngắn nữa bọn họ mới có thể chuyển đến. Tối hôm đó, Lâm Tú tiếp tục ngồi trên mái nhà để phổ biến cho Linh Quân về vũ trụ. Sau một lúc im lặng, Linh Quân nói: "Quý phi nương nương thích chàng đấy."

Lâm Tú bất ngờ nói: "Nàng còn hiểu chuyện này nữa à?"

Triệu Linh Quân mờ mịt nhìn hắn: "Ý của chàng là sao?"

Lâm Tú lập tức dời ánh mắt đi, nói: "Trước đây vì để chữa bệnh cho nương nương ta thường xuyên bên cạnh nàng ấy, nghĩ mọi cách để làm nàng ấy vui vẻ. Tuy nương nương ở vị trí cao, nhưng thực ra nàng ấy không có chút kinh nghiệm tình cảm nào cả, lúc đó ta hoàn toàn không hề suy nghĩ tới việc điều này sẽ làm cho nương nương này sinh tình cảm với ta..."

Chương 1017: Giúp ta nâng cao thiên phú của mình đi

Triệu Linh Quân hỏi: "Chỉ như vậy mà đã nảy sinh cảm tình rồi sao?"

Lâm Tú nói: "Nữ nhân bình thường đều sẽ nảy sinh tình cảm như vậy... Li ê n hệ z1: 0 7 6 9 4 1 7 9 8 2

Hắn nhìn Triệu Linh Quân, nhận ra mình đang đàn gảy tai trâu, làm sao nàng có thể hiểu được chuyện tình cảm cơ chứ? Hắn đối xử tốt với nàng như vậy, đến cục đá cũng có thể hâm nóng, nhưng nàng thậm chí còn chưa từng mỉm cười với hắn.

Lâm Tú xua tay nói: "Thật là, ta nói với nàng chuyện này để làm gì chứ, nói rồi nàng cũng không hiểu, chúng ta tiếp tục nói về vũ trụ đi, hôm nay ta sẽ nói cho nàng nghe về hố đen..."

Trong số các cô gái trong gia đình, chỉ có một mình Linh Quân là có hứng thú với vũ trụ và bầu trời đầy sao.

Lâm Tú cũng đã từng phổ cập về khoa học cho Linh m và những người khác, nhưng sự thật về các ngôi sao trong vũ trụ đối với bọn họ mà nói có tác động quá lớn. Có thể nói rằng nó đã hoàn toàn lật đổ nhận thức của bọn họ về thế giới. Nghĩ đến vũ trụ mênh mông, thậm chí còn làm nảy sinh cảm giác sợ hãi, sau đó bọn họ không muốn nghe thêm nữa.

Vì vậy Lâm Tú cũng không miễn cưỡng, Linh Quân rõ ràng là người có tố chất tâm lý tốt nhất trong số họ, khát khao tìm hiểu của nàng cũng mạnh nhất, điều này cũng

thỏa mãn mong muốn được bộc lộ và chia sẻ của Lâm Tú.

Hai người thường xuyên nói chuyện về vũ trụ suốt đêm, hơn nữa hẹn nhau, đợi đến sau này khi nào có sức lực rời khỏi hành tinh dưới chân mình sẽ cùng nhau bay ra khỏi hành tinh này để xem thử.

Sau khi Linh m và những người khác đều đã thăng cấp lên đến cấp Địa thượng cảnh, bọn họ không còn quá nhiều tài nguyên để tu hành nữa, nên vẫn phải dựa vào nỗ lực của bản thân nhiều hơn. Người duy nhất có thể theo kịp tốc độ tu hành của Lâm Tú, thậm chí còn muốn vượt qua hẳn chỉ có Linh Quân.

Ngày ngày trôi qua trong yên bình và nhàn hạ.

Những vấn đề cũ luôn được thay thế bằng những vấn đề mới, theo dòng thời gian trôi qua, tin tức về cái chết của Quý phi nương nương cũng dần bị người đời lãng quên.

Sau đó, trên đời không còn Quý phi nương nương nữa, chỉ có Mộ Dung Minh Châu mà thôi.

Vì để báo đáp Hạ hoàng, Lâm Tú cũng đã đưa năng lực chữa trị cho hoàng hậu, Hiền phi và cả Thục phi và thậm chí là ngay cả hoàng tử mẫu cũng có phần. Nó đủ để giúp bọn họ không bệnh không gặp nạn sống đến hai trăm tuổi. Dịch thuật chữa trị có thể kéo dài tuổi thọ, nó có liên quan trực tiếp đến số lần thức tỉnh, nếu thực lực không thể tăng lên, tuổi thọ cuối cùng sẽ cạn kiệt vào một ngày nào đó.

Sau đó, Lâm Tú ở trong Lâm phủ, đợi có người tới cửa.

Hoàng cung.

Ngự Hoa Viên.

Trong một đình viện che rèm, Hạ hoàng ôm lấy thân thể mềm mại hỏi: "Chuyện đó, nàng đã nói cho Trương gia biết rồi sao?"

Hoàng hậu run rẩy, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Tuổi thọ của lão tổ tông sắp cạn kiệt, lão nhân gia sắp đi rồi, đối với Đại Hạ mà nói cũng là một tổn thất lớn. Bệ hạ, người sẽ không trách thần thiếp đâu đúng không..."

Hạ Hoàng cười tủm tỉm nói: "Tên tiểu tử đó thông minh lắm, những chuyện nàng có thể nghĩ ra, nàng cho rằng hắn nghĩ không ra sao, hắn không giấu giếm bí mật này, chắc là đã có kế hoạch của riêng mình..."

Vào lúc này, tại Trương gia.

Sau đại hôn của Lâm Tú, lão tổ tông của Trương gia và Định Quốc Công hai vị cấp Thiên đều bế quan, nhưng bọn họ đã bị người ta ép buộc gọi ra ngoài.

Định Quốc Công nhìn con trai của mình và nói: "Hoảng loạn như vậy, có chuyện gì, chẳng lẽ là Đại U đã đánh đến nơi rồi à?"

Trương Hiền vội vàng nói: "Không có, không có, không phải việc của Đại U"

Định Quốc Công trầm mặt lại rồi nói:

"Không phải chuyện quan trọng gì, người vậy mà lại quấy rầy việc tu hành của lão tổ tông, người có biết tu hành đối với lão tổ tông quan trọng đến nhường nào không..."

Tất nhiên, Trương Hiền biết rằng tuổi thọ của lão tổ tông đã sắp cạn kiệt, khi ở

trong trạng thái tu hành, ông ta vẫn có thể trì hoãn thêm một chút thời gian nữa, mỗi lần quấy rầy ông ta, đối với lão tổ tông mà nói đều là đang đẩy ông ta tiến gần đến một bước tới Quỷ Môn Quan.

Nhưng hắn không thể không làm phiền được, muội muội vừa từ cung trở về nói với hắn ta một chuyện cực kỳ chấn động, nếu lão tổ tông có thể được Lâm Tú giúp đỡ thì sẽ không bao giờ bị tuổi thọ làm cho phải phiền muộn nữa. Nghe tin này, hắn ta đã vội vàng gọi phụ thân và lão tổ tông xuất quan.

Định Quốc Công vẻ mặt kinh ngạc: "Còn có chuyện như vậy nữa sao?"

Trương Hiền nói: "Đó hoàn toàn là sự thật, bởi vì bệ hạ, Lâm Tú đã trao năng lực đó cho muội muội. Bây giờ da dẻ của muội muội mịn màng và thanh tú hơn một cô nương mười sáu tuổi nữa..."

Định Quốc Công và lão tổ tông của Trương gia đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy khát vọng trong mắt đối phương.

Chương 1018: Giúp ta nâng cao thiên phú của mình đi (2)

Không hề chậm trễ thêm thời gian, hai người lập tức chuẩn bị lễ vật hào phóng, đến trước cổng Lâm phủ, đưa thiệp mời, bọn họ được đưa vào trong một viện phủ thì phát hiện lão tổ tông của Tổng gia cũng ở đó, cả ba đưa mắt nhìn nhau không nói ra nhưng trong lòng đều đã hiểu rõ đối phương.

Định Quốc Công nắm tay khom lưng với Lâm Tú và nói: "Trước đây ta đã đắc tội với ngài rất nhiều, hôm nay ta đến đây là để nhận tội. Hy vọng Lâm đại nhân không so đo món nợ cũ, bằng lòng tha thứ cho những tội lỗi trước đây của ta"

Lâm Tú xua tay nói: "Nếu nói là đắc tội, thì nên là ta đắc tội ngài mới phải. Đã để các ngài phải chịu tổn thất lớn, các ngài sẽ không trách ta chứ?"

Định Quốc Công hoảng sợ nói: "Không có, không có đâu, là chúng ta có lỗi trước, làm sao chúng ta có thể trách Lâm đại nhân được..."

Lâm Tú cười nói: " n oán trong quá khứ đã qua rồi. Chỉ cần sau này các ngài an phận, hành xử cho đàng hoàng, ta sẽ không làm gì các ngài. Còn người ta không thù dai đâu..."

Định Quốc Công ngượng ngùng nói: "Thực ra, lần này chúng ta tới đây..."

Lâm Tú hỏi thẳng: "Là muốn kéo dài tuổi thọ sao?"

Ba vị cường giả cấp Thiên đồng loạt gật đầu.

Lâm Tú nhàn nhạt nói: "Không phải ta không thể giúp được các ngài, mà là ta có một vài điều kiện"

Định Quốc Công lập tức nói: "Lâm đại nhân có yêu cầu gì, có thể nói thẳng ra, chúng ta sẽ cố gắng hết sức để đáp ứng..."

Một lúc sau, cả ba lại nhìn nhau, nhưng không lên tiếng.

Muốn kéo dài tuổi thọ quả nhiên không dễ dàng như vậy, điều kiện mà Lâm Tú đưa ra vô cùng khắc nghiệt.

Đầu tiên, hần yêu cầu bọn họ quản thúc con cái của mỗi gia đình, không cho phép chúng làm điều phi pháp nữa, hần còn yêu cầu hai nhà từ nay về sau phải giúp đỡ triều đình, quản lý các phủ, tấn công, tiêu diệt sạch các tham quan, lưu manh ác bá và bảo vệ cuộc sống của người dân ở Đại Hạ.

Yêu cầu này không khó để đồng ý, chẳng qua là phải tiêu tốn một số nhân lực và tài lực mà thôi.

Nhưng yêu cầu thứ hai lại khiến bọn họ phải do dự cực kỳ.

Lâm Tú sẽ kéo dài tuổi thọ cho bọn họ thêm mười năm, yêu cầu họ phải tuân theo mệnh lệnh của hần trong năm năm. Ba người là cường giả cấp Thiên, lại là gia tộc quyền thế của Đại Hạ, phải cúi đầu trước Lâm Tú, đã khiến cho lòng tự trọng của bọn họ chịu tổn thất nặng nề, nghe theo lệnh của hần, mặc cho hần sai khiến, đây không phải đang làm chó cho người ta sao?

Định Quốc Công im lặng một lúc lâu, rồi nói: "Cho chúng ta thời gian suy nghĩ một

chút, ngày mai chúng ta sẽ cho Lâm đại nhân một câu trả lời."

Một lúc sau, tại Trương phủ.

Định Quốc Công liếc nhìn lão tổ tông của Tổng gia một cái, hỏi:

"Tổng lão, ngài nghĩ như thế nào?"

Lão tổ tông Tổng gia lộ ra vẻ tức giận, nói: "Nói nghe hay một chút thì chính là nghe theo lời hấn, còn nếu như nói khó nghe thì chính là làm chó cho hấn. Ta đã tu hành cả đời, khó khăn lắm mới đạt đến cảnh giới như ngày hôm nay, chẳng lẽ phải đi làm chó cho người ta sao?"

Định Quốc Công nói: "Vậ ý của ngài là?"

Lão tổ tông Tổng gia phát tay áo nói: "Trượng phu phải biết việc nào nên làm việc nào không nên làm, kẻ sĩ thà bị giết chứ không thể chịu nhục. Lão phu thà chết già chứ không thể làm chó cho người khác được!"

Định Quốc Công lên tiếng nói: "Nói đúng lắm, tưởng rằng như vậy sẽ khiến chúng ta phải khuất phục, cái tên Lâm Tú này có lẽ đã đánh giá thấp chúng ta quá rồi, chết có gì phải sợ, còn tốt hơn phải quỳ để sống!"

Cả hai cầm phần trào dâng, nhanh chóng đưa ra quyết định.

Lão tổ tông Tổng gia rời khỏi Trương gia trở về Tổng gia, sau một khắc, lại từ cửa sau Tổng gia đi ra.

Trên đường đến Lâm phủ, ông ta chế nhạo, chỉ cần mình có thể trường sinh, bị người khác sai khiến thì sao chứ? Gia tộc, hoàng

vị gì đó, làm sao có thể sánh với trường sinh cho được?

Có thể giúp cho ông ta sống mãi, luôn có một sức mạnh to lớn, phục tùng làm một con chó cho người ta ông ta cũng bằng lòng.

Ông ta lại đến cung viện của Lâm phủ, vừa ngẩng đầu nhìn thì nhìn thấy Định Quốc Công và lão tổ tông của Trương gia cũng đã ở trong sân rồi, lão tổ tông Tống gia cũng người một lúc, sắc mặt lập tức sa sầm lại: "Hừ, vô liêm sỉ cùng cực!"

Trong cung viện, ánh mắt của Định Quốc Công nhìn lão tổ tông Tống gia, cũng ý như ánh mắt lão tổ tông Tống gia nhìn hắn ta.

Một lúc sau, ba cấp Thiên lại rời khỏi Lâm phủ.

Lâm Tú không ban cho bọn họ dị thuật khác, mà chỉ dùng nguyên lực giúp bọn họ cải thiện lại thân thể một chút, cho bọn họ nếm thử một chút vị ngọt, sau một khoảng thời gian, sự cải thiện này sẽ dần dần mất đi theo thời gian.

Còn về việc sau này liệu hắn có giúp bọn họ nữa hay không thì phải xem biểu hiện của bọn họ đã.

Chương 1019: Giúp ta nâng cao thiên phú của mình đi (3)

Vốn dĩ Lâm Tú cũng lười để ý tới những người này, sống hai năm cho dù có chết thì cũng nhắm mắt xuôi tay rồi, có chết hay không cũng không liên quan gì đến hắn, dù sao thì người con gái của Trương gia gả cho là Hoàng đế Đại Hạ chứ đâu phải là hắn.

Nhưng những con quái vật trên mặt trăng vẫn đang đe dọa họ.

Thêm một cấp Thiên còn sống đến lúc đó sẽ có thêm một phần sức mạnh.

Đặc biệt là ông già của Trương gia, trong các nước ở Đại Lục ngoại trừ những vị ở Đại U ra thì chắc ông ta là người có thực lực mạnh nhất, đối mặt với kẻ thù chung của nhân loại, những ân oán cá nhân phải nên gạt sang một bên trước.

Sau khi người nhà Trương gia và Tống gia rời đi không được bao lâu, cấp Thiên của Ngụy gia và Tề gia cũng đã tới trước cửa, theo sau là ba vị lão tổ tông của hoàng tộc, bọn họ nói chuyện bí mật trong Lâm phủ suốt nửa canh giờ rồi mới lần lượt vui vẻ rời đi.

Đến giờ, Lâm Tú xem ra là đã tập hợp những cường giả hàng đầu của Đại Hạ lại với nhau bằng thủ đoạn này.

Vài ngày sau, Chu Cẩm đến Lâm phủ và nói với Lâm Tú rằng cung điện ở Giang Nam đã được sửa chữa xong rồi.

Vì để giúp họ di chuyển đến đó dễ dàng hơn, Hạ hoàng cũng đã gửi đến một chiếc

thuyền cực kỳ lớn, Lâm Tú cũng đón nhạc phụ nhạc mẫu đến, để tránh xa sự ồn ào và nhộn nhịp của Kinh Đô, tận hưởng sự yên tĩnh và thanh bình của Giang Nam. Đi cùng với bọn họ là những hạ nhân đã trước đây đã ở lại Lâm gia, Tôn Đại Lực, A Nguyệt a hoàn riêng của mẫu thân, Lão Hoàng gác cổng, dì Vương đầu bếp và Đại Hoàng.

Việc coi nhà, nấu nướng và một số công việc vặt vặt từ lâu đã không còn cần bọn họ đi làm nữa rồi, từ khi bọn họ lựa chọn ở lại, Lâm Tú đã coi bọn họ như người nhà của mình.

Đại Lực đang độ tuổi trẻ trung khỏe mạnh, thường ngày hắn ta còn có nhiệm vụ quan trọng là bảo vệ phụ mẫu hắn, Lâm Tú đã truyền cho hắn dị thuật hệ mộc, lại nâng cao thực lực của hắn ta lên ngang bằng với cấp Địa.

A Nguyệt, Lão Hoàng và Dì Vương, Lâm Tú cũng đã cho họ năng lực chữa trị, mặc dù không thể khiến họ trở nên mạnh hơn nhưng cũng có thể khiến bọn họ cả đời không bị bệnh tật, tai họa, có thể sống lâu trăm tuổi.

lộ) Giang Nam đang là mùa cỏ mọc chim oanh bay lượn, bên cạnh bờ hồ phong cảnh diễm lệ, các nàng đi thuyền du ngoạn hồ, có nàng thì ra bờ đập thanh thả diều, thỉnh thoảng bên bờ hồ lại có âm thanh của tiếng cười và nô đùa.

Lâm Tú và Linh Quân đứng cạnh nhau trên một cái cây trên bờ, ngay cả khi họ ra ngoài chơi, bọn họ cũng không buông lời chuyện tu hành, một vài lực lượng trong cơ thể Lâm Tú đang quay vòng, một dòng năng

lượng cuộn cuộn không ngừng tràn vào cơ thể hắn từ mọi hướng.

Thiên phú hiện tại của hắn đã tốt hơn trước rất nhiều, tốc độ tu hành đương nhiên cũng nhanh hơn.

Nhưng vẫn không nhanh bằng Linh Quân.

Thiên phú căn bản của nàng bây giờ đã gấp ba lần Lâm Tú, lại đồng thời có thể tu hành hai năng lực, không có giới hạn bình cảnh, nếu mỗi ngày tu hành sáu canh giờ, không tới hai năm nàng đã có thể tu hành tới cấp Thiên thượng cảnh đỉnh phong.

Đây chỉ là nói chuyện tu hành bình thường. Nếu Lâm Tú thay đổi năng lực của nàng thành băng, hỏa và kim, đồng thời tăng tốc tu hành trong núi lửa, động băng và mạch khoáng, thời gian này còn có thể được rút ngắn hơn nữa.

Lâm Tú quả thật đang chuẩn bị để làm như vậy.

Hắn chuyển nhà đến Giang Nam, vốn dĩ là muốn thoải mái tận hưởng cuộc sống, nhưng quái vật trên mặt trăng vẫn đang chờ xử lý, vì vậy hắn chỉ có thể kéo Linh Quân cùng nhau cố gắng...

Một mình hắn nỗ lực, rất khó khăn để duy trì tiếp được, có người đi cùng sẽ không phải cô đơn.

Lâm Tú quay lại nhìn nàng và nói: "Ta có chuyện này muốn hỏi ý kiến của nàng"

Triệu Linh Quân nhắm mắt tu hành, không hề mở mắt ra, đáp lại:

"Được!"

Lâm Tú sừng sốt một chút: "Nàng không hỏi xem có chuyện gì à? ?"

Triệu Linh Quân nhân nhật nói: "Ta tin chàng"

Linh Quân thực sự rất tin tưởng hẳn, Lâm Tú quyết định sẽ phụ lòng tin tưởng của nàng, liền nói: "Giúp ta nâng cao thiên phú một chút đi..."

Lâm Tú không ghen tị với cơ thể của Linh Quân, nhưng lại rất ghen tị với thiên phú của nàng.

Trước đây hẳn không tiện nói ra điều này, nhưng bây giờ hẳn đã có một lý do rất chính đáng.

Dù sao thì, nàng cũng không muốn loài người bị người ngoài hành tinh tiêu diệt đúng không?

Cái tên ở trên mặt trăng thực lực rất mạnh, rất có thể là đang có ác ý với họ. Lâm Tú và Linh Quân là niềm hy vọng của cả nhân loại. Để bảo vệ hòa bình, giải cứu thế giới, với sức mạnh của tình yêu và chính nghĩa giúp hẳn nâng cao thiên phú của mình cũng không có gì quá đáng đâu nhỉ?

Chương 1020: Người chim lại xuất hiện!

Triệu Linh Quân liếc hắt một cái rồi lẳng lẳng bước đi.

Lâm Tú từ đôi mắt của nàng có thể nhìn ra hắt đã phụ lòng tin tưởng của nàng rồi.

Triệu Linh Quân đã nghĩ như vậy.

Nàng tin tưởng hắt như vậy, thế mà hắt hắt lại thêm muốn cơ thể nàng.

Quái vật trên mặt trăng sẽ tới đây, chỉ là phỏng đoán của Lâm Tú, nó sẽ gây bất lợi cho loài người trên thế giới này, cũng chỉ là phỏng đoán dựa theo phỏng đoán này, cũng không có bất cứ bằng chứng nào để chứng minh những chuyện này.

Hơn nữa, trong vòng năm năm nữa, hai người gần như sẽ có thể đặt chân đến vô thượng, đến lúc đó cho dù có là quái vật cấp vô thượng cũng không có gì phải sợ hãi.

Hắt chỉ là đang kiếm cơ để có được nàng.

Lâm Tú có trăm miệng cũng không thể giải thích được, cũng không thể phản bác, đứng dưới góc độ của Linh Quân mà nghĩ, yêu cầu này của hắt quả thực có chút quá... ấy.

Câu nói này của Lâm Tú, có bảy phần là đùa, ba phần là thăm dò, không thực sự muốn lừa nàng.

Những ngày sau đó, Lâm Tú và Linh Quân phải đi tu luyện ở nhiều nơi, sau khi nói với các nàng về quyết định này, các nàng cũng bày tỏ sự thông cảm của mình, Linh m thậm chí còn khuyến khích bọn họ đi cùng nhau.

Với thực lực hiện tại của Lâm Tú, trong lúc tu hành cứ hai ngày một lần hẳn lại quay lại thăm bọn họ cũng là chuyện hết sức dễ dàng.

Điểm dừng chân đầu tiên của cuộc tu hành, Lâm Tú đã chọn núi lửa ở Phù Tang.

Giang Nam phủ cách nơi đó gần nhất, Thiên Diệp gia cũng ở đó.

Khi Lâm Tú và Linh Quân đến Phù Tang, còn thuận tiện đưa cả Thiên Diệp Lãm theo.

Kể từ khi Đại Hạ trở thành người đứng đầu các vương quốc, Thiên Diệp gia cũng trở thành vị vua không có ngôi vị của Phù Tang.

Con người phải biết đi đến nơi cao, trượng phu của Thiên Diệp Lãm là cường giả số một ở Đại Hạ và là huyền thoại ở đại lục.

Có vô số cường giả ở xứ Phù Tang đều lựa chọn đến nương nhờ Thiên Diệp gia, điều này khiến cho sức mạnh của Thiên Diệp gia trong một thời gian ngắn đã trở thành gia tộc đứng đầu trong bốn gia tộc lớn nhất xứ Phù Tang.

Ba gia tộc khác biết rằng với sự trỗi dậy của Đại Hạ, Thiên Diệp gia sẽ ngày càng trở nên hùng mạnh hơn, cuối cùng bọn họ chỉ có thể lựa chọn đầu hàng.

Phù Tang, ở một ngọn núi lửa hoạt động mạnh nhất nào đó.

Trên bức tường đá của miệng núi lửa, các thiên tài của các quốc gia cũng đang tu hành, hít từng luồng nhiệt vào cơ thể và chuyển hóa chúng thành nguyên lực của chính mình.

Hai bóng người từ trên trời rơi xuống,
chìm trong lớp nham thạch nóng chảy đang
sôi sùng sục.

Điều này khiến vô số người kinh ngạc,
không có thực lực cấp Thiên hoàn toàn
không thể chống lại được nhiệt độ của nham
thạch, cũng có người nhận ra bọn họ chính
là Lâm Tú và Triệu Linh Quân, cặp đôi
huyền thoại nhất của Đại Lục.

Khi cơ thể tiến vào nham thạch, một luồng
nhiệt cực mạnh từ mọi hướng đổ ập đến, nếu
đổi lại là người bình thường hay thậm chí
là một dị thuật sư hệ hỏa cấp thấp, có lẽ
lúc này e rằng đã biến thành tro bụi rồi,
nhưng đối với Lâm Tú mà nói, nhiệt độ
khoảng một ngàn độ chỉ là một cảm giác ấm
áp rất thoải mái.

Triệu Linh Quân bên cạnh cũng như vậy. Cả
hai tiếp tục ngụp lặn trong nham thạch cho
đến khi cảm thấy không thể chịu nổi nhiệt
độ thiêu đốt đó nữa thì mới dừng lại ở đó.

Đây là ngọn núi lửa đặc biệt nhất của Phù
Tang, đồng thời cũng là nơi thích hợp nhất
trong toàn bộ đại lục để tu hành dị thuật
hệ hỏa. Cơ thể đắm chìm trong nham thạch,
Lâm Tú chỉ cảm thấy lực lượng thuộc tính
hỏa trong cơ thể đang linh hoạt vô cùng và
ở nơi sâu thẳm trong nham thạch, dường như
có điều gì đó đang thu hút hắn.

Trong nham thạch, không thể nhìn thấy bất
cứ thứ gì, Lâm Tú cũng không thể nhìn sâu
hơn bên dưới.

Hắn đương nhiên cũng không biết rằng, ngay
phía dưới hắn và Triệu Linh Quân, trong
lớp nham thạch sâu vạn trượng, có mọc lên
một đóa hoa sen to lớn, từ hoa sen phát ra

một luồng khí kỳ lạ, hòa vào trong nham thạch, cuối cùng bị những kẻ đến miệng núi lửa tu hành hít vào cơ thể của họ bao gồm cả Lâm Tú và Triệu Linh Quân trong đó.

Lâm Tú đã tu hành trong nham thạch một canh giờ rồi rời khỏi chỗ đó.

Hắn không phải Triệu Linh Quân, cùng một năng lực nhưng thời gian tu hành có hạn, sau khi một năng lực đạt mức giới hạn thì cần phải đổi sang tu hành một năng lực khác, tuy nhiên trong ngọn núi lửa này, tu hành di thuật hệ hỏa quả thực có hiệu quả hơn những di thuật khác.

Sau khi tu hành các năng lực khác trong vài giờ, Lâm Tú và Triệu Linh Quân cùng nhau trở về Thiên Diệp gia.

Thiên Diệp gia đã sắp xếp chỗ ở cho bọn họ, Phù Tang rất coi trọng tôn ti, Triệu Linh Quân là thê tử của Lâm Tú, hai người được bố trí ở cùng một phòng, còn Thiên Diệp Lãm thì ở nơi khác.

Chương 1021: Người chim lại xuất hiện! (2)

So với việc ở cùng Triệu Linh Quân, đương nhiên Lâm Tú muốn ở cùng Thiên Diệp Lãm hơn.

Dù sao thì ở cùng Triệu Linh Quân chắc chắn là tu luyện suốt đêm, hay tán gẫu thâu đêm suốt sáng, còn ở với Thiên Diệp Lãm, bọn họ có thể mặc sức làm bất cứ điều gì mình thích.

Nhưng dù sao đây cũng là ở bên ngoài, Lâm Tú cũng phải giữ thể diện cho Triệu Linh Quân, đêm đầu tiên chỉ có thể ở cùng nàng một đêm, cũng may giường của Phù Tang nằm dưới đất, nên ngủ trên giường hay ngủ dưới đất về cơ bản là giống nhau.

Sau khi tu hành một ngày, Lâm Tú nằm trên mặt đất cách Triệu Linh Quân một trượng, gối tay sau đầu, trong lòng thầm nghĩ, sau trận chiến Đại U, người chim không biết đã đi đâu mất rồi, giống như đã bốc hơi khỏi nhân gian vậy, không có một chút tin tức nào cả.

Trong lòng Lâm Tú vẫn còn rất nhiều nghi vấn chờ hần tháo gỡ.

Triệu Linh Quân vẫn mặc y phục đi ngủ, vào một khoảnh khắc nào đó, nàng đột nhiên nói: "Liệu quái vật trên mặt trăng có gây hại cho chúng ta không?"

Lâm Tú nói: "Khó nói lắm..."

Hần không phải là người ngoài hành tinh, không hiểu những quy luật bất thành văn của vũ trụ. Nếu phát hiện một nền văn minh mới, rất có thể sẽ sử dụng những thủ đoạn với bọn họ.

lộ) đây cách mặt trăng quá xa, dị thuật đọc tâm cũng không có tác dụng. Nếu như có thể đối mặt trực tiếp với con quái vật, Lâm Tú có thể biết được bọn chúng đang nghĩ gì.

Nhưng mà, hắn biết Triệu Linh Quân đang nghĩ gì, liền nói:

"Những lời ta nói ngày hôm đó chỉ là đùa mà thôi, nàng đừng để trong lòng, ta không hề có suy nghĩ như vậy với nàng, cho nên nàng không cần phải lo lắng...

Thèm muốn thiên phú của nàng thì thêm thật, nhưng những chuyện trái đạo đức như bắt ép gì đó, hắn vẫn chẳng thèm làm.

Triệu Linh Quân không nói nữa.

Trong hai tháng tiếp theo, Lâm Tú và Triệu Linh Quân đều ở Phù Tang để tu hành.

Đôi khi hắn ngủ ở Thiên Diệp phủ, nhưng hắn lại trở về Giang Nam thường xuyên hơn, ngoài trừ việc tu hành của chính mình, chuyện song tu với Linh m và những người khác không thể bị tụt lại.

Lâm Tú cũng sẽ thường xuyên trở về vương đô, những quý tộc Đại La, hắn đã nhờ Trương gia và Tổng gia giúp đỡ, có lão tổ tông Trương gia ở đó, cho dù có người khôi phục năng lực trước cũng sẽ không làm dấy lên được phong ba gì.

Trong hai tháng qua, tình hình trên đại lục không có nhiều thay đổi, nhưng mật thám của triều đình ở Đại U lại truyền đến một số tin tức.

Kể từ sau sự việc lần trước, Đại U đã thu thập sức lực, có đầu không đi ra ngoài, tạm thời cắt đứt liên lạc với các quốc gia

khác, còn trong đất nước của bọn họ cũng xảy ra một số chuyện không ngờ đến được.

Đầu tiên là việc tứ vương tử Áo Thác trở về quận của mình, trong quận của hắn ta ban hành một số quy định như cấm buôn bán nô lệ, đặc biệt cấm giới quý tộc tiến hành các trò chơi săn nô lệ, hắn ta còn dùng biện pháp miễn thuế, để khuyến khích các người dân Đại U trả tự do cho những nô lệ trong gia đình họ, gửi trả những nô lệ bị bắt từ Đại U về đất nước của họ.

Thứ hai, tin công chúa Tác Phi Á tuyên bố sẽ tranh giành ngai vàng của Đại U cũng khiến nhiều người sùng sốt.

Mặc dù việc một nữ nhân lên ngôi hoàng đế cũng không phải là hiếm ở nhiều quốc gia, nhưng Đại U chưa từng có một nữ đế nào, mọi người đều nghĩ rằng người đảm nhận vị trí hoàng đế tiếp theo của Đại U sẽ được chọn ra từ Đạo Cách hay Khoa Lâm.

Với sự chen chân vào của công chúa Tác Phi Á đã khiến mọi chuyện trở nên phức tạp hơn.

Năng lực của nàng ta rất mạnh mẽ, đại vương tử và nhị vương tử đều bị nàng ta khống chế, còn bản thân nàng ta lại cực kỳ quan trọng đối với Đại U, thậm chí còn được không ít nguyên lão coi là niềm hy vọng cho sự tái xuất của Đại U.

Hiện tại Đại U thực sự không thể nào đối đầu trực tiếp với Đại Hạ.

Đợi đến khi công chúa Tác Phi Á đặt chân đến cấp Thiên, chỉ cần Đại Hạ và Đại La không còn cấp Thiên thượng cảnh nữa, Đại U

sẽ có cơ hội trở mình, lúc đó Hùng Ưng của Đại U sẽ bay lượn trở lại.

Ở một quận nào đó của Đại U.

Xung quanh miệng núi lửa có rất nhiều bóng người đang ngồi xếp bằng, đây là núi lửa lớn nhất và hoạt động mạnh nhất ở Đại U, tuy hiệu quả tu hành không bằng Phù Tang nhưng cũng có thể nâng cao tốc độ tu hành của di thuật sư thuộc tính hỏa. Ngay cả ở Đại U, cũng chỉ có những thiên tài hàng đầu mới có cơ hội đến Phù Tang để tu hành.

Hầu hết các di thuật sư thuộc tính hỏa chỉ có thể an phận với những thứ mình được nhận, mà chọn ngọn núi lửa trong biên giới Đại U.

Xung quanh miệng núi lửa, có hàng trăm di thuật sư thuộc tính hỏa đang khoanh chân ngồi. Từng tia lửa từ trong núi lửa phun ra, bị bọn họ hút vào cơ thể

Chương 1022: Đối thoại lần thứ nhất

Vào một khoảnh khắc nào đó, mọi người đang tập trung tu hành đột nhiên nhận thấy mặt đất dưới chân bắt đầu rung chuyển.

Một người nào đó nhìn về phía bên trong núi lửa và phát hiện ra rằng nham thạch bên trong đang liên tục dâng trào, tạo ra những con sóng khổng lồ cao vài trượng. Trong lòng bọn họ không khỏi kinh hoàng, chẳng lẽ ngọn núi lửa này sắp phun trào rồi sao?

Ngay khi họ chuẩn bị chạy trốn, sự rung chuyển dưới chân bọn họ đột nhiên dừng lại, một bóng đen từ trong nham thạch nóng chảy đang chảy bùng bùng lao ra ngoài.

Bóng dáng đó có thân hình của nhân loại, phía sau mọc ra một đôi cánh đen cực lớn, sau khi mấy vị dị thuật sư của Đại U nhìn thấy hắn ta, trên mặt lộ ra kinh hãi cực độ, run rẩy nói: "Là hắn ta, người ngoài hành tinh, hắn ta vẫn chưa chết!"

Việc này đã tạo thành tổn thất rất lớn cho Đại U, thủ phạm trực tiếp dẫn đến sự suy yếu sức mạnh của Đại U, chính là người chim đến từ bên ngoài bầu trời này.

Nguyên Lão viện thông báo, lão tổ tông đã ra tay đánh chết người chim này. Nhưng giờ phút này, hắn lại lần nữa xuất hiện trước mắt mọi người. Chỉ có điều, sau khi từ trong núi lửa bay ra, hắn cũng không ra tay với mấy trăm vị dị thuật sư. Hắn nhanh chóng bay khỏi nơi này, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Tin tức này rất nhanh truyền đến Nguyên Lão viện.

Hơn mười nguyên lão còn lại của Đại U biết được người ngoại lai kia vẫn còn sống, đã hoàn toàn hoảng sợ.

Tuy rằng Lâm Tú cũng làm cho bọn họ rất kiêng kỵ, nhưng người tạo ra bóng ma tâm lý lớn nhất trong lòng họ chính là người ngoại lai bí ẩn này. Năng lực của hắn cường đại đến không thể tưởng tượng nổi, hắn giết các nguyên lão cấp Thiên như giết gà, có thể làm cho người ta sinh ra sợ hãi từ sâu trong nội tâm.

Cảnh tượng mười vị nguyên lão ngã xuống, mọi người đến nay vẫn không thể quên được.

Hiện giờ, việc khôi phục Đại U đã không phải là nhiệm vụ trọng yếu nữa. Mà làm sao diệt trừ người ngoại lai có uy hiếp cực lớn đối với đại lục này mới là ưu tiên hàng đầu.

Đây không chỉ là vấn đề của Đại U, mà còn liên quan mật thiết đến an toàn của hàng chục quốc gia ở Đại lục.

Nguyên Lão viện của Đại U trải qua một cuộc thảo luận, lập tức quyết định triệu tập hội nghị các nước, cùng các quốc gia khác thảo luận việc này.

Tác dụng của liên minh các nước không chỉ để hòa giải tranh chấp quốc gia, mà còn phải bảo vệ hòa bình và an ninh của các nước trên đại lục. Dưới sự uy hiếp của người ngoài hành tinh, các nước trên đại lục, cho dù có xung đột kịch liệt đến đâu cũng phải tạm thời buông bỏ ân oán, cùng nhau chống lại kẻ thù.

Địa điểm của cuộc họp được chọn tại Đại Lư.

Thứ nhất, Đại Lư là một trong ngũ đại vương triều, có tư cách triệu tập hội nghị các nước.

Thứ hai, điều này cũng là để tránh bị nghi ngờ. Mọi người đều biết Đại U và Đại La có mối thù truyền kiếp, mối quan hệ của bọn họ với Đại Hạ cũng không tốt lắm. Bất kể là cường giả Đại U đi Đại La, Đại Hạ, hay là cường giả Đại La, Đại Hạ đến Đại U, chỉ sợ bọn họ cũng không yên tâm.

Một vị nguyên lão của Đại U, sau khi mang theo thư mật tới Đại Lư. Vương triều Đại Lư rất coi trọng, trước tiên phái sứ thần đi Đại Hạ, Đại La, Đại Thắng, thông báo việc này cho triều đình các quốc gia.

Về phần những quốc gia nhỏ khác, lần này Đại Lư cũng không thông báo.

Ngày thường một số vấn đề nhỏ cần nghiên cứu giải quyết, ví dụ như đại hội cải cách, khiển trách một quốc gia nào đó. Họ sẽ triệu tập các nước, cùng nhau thảo luận. Nhưng gặp phải vấn đề lớn, bọn họ cũng không có tác dụng gì.

Đại La.

Hoàng đế Đại La sau khi tiếp kiến một sứ thần Đại Lư xong, ông im lặng một lát, nói với một người bên cạnh: "Oleg, ta muốn đi Đại Lư một chuyến. Chuyện triều đình, trước tiên giao cho Na Tháp Toa, người ở lại Đại La bảo vệ nàng ấy."

Công tước Oleg nói: "Bệ hạ, đây có phải lại là âm mưu của Đại U hay không?"

Hoàng đế Đại La nói: "Gián điệp của chúng ta ở Đại U truyền đến tin tức, vị người ngoài kia thật sự lại xuất hiện"

Oleg cười lạnh nói: "Cho dù người ngoài lại xuất hiện, gặp xui xẻo cũng là Đại U, đây đều là do bọn họ gieo gió gặt bão. Bọn họ tự mình gây ra tai họa, vì sao không để cho bọn họ tự mình giải quyết chứ?"

Hoàng đế Đại La nhìn hần ta, nói: "Chúng ta và Đại U, quả thực có mối hận thù khó có thể hóa giải. Nhưng đối mặt với kẻ thù từ bên ngoài, chúng ta nhất định không thể tự đánh nhau trước.

Mối thù của chúng ta với Đại U, vẫn phải đợi đến khi giải quyết người ngoài rồi nói sau."

Trong khi đó.

Hoàng cung Đại Hạ, Hạ Hoàng nhìn một tập sổ con trong tay, lông mày nhíu lại, lầm bầm nói: "Người ngoại lai..."

Hần chấp chương Đại Hạ đã nhiều năm, đầu trí đầu dũng với quý tộc, đối mặt với áp lực của Đại U và nửa đại lục. Nhưng đối mặt với chuyện này, hần lại nhất thời khó có thể quyết định, đành phải nói: "Chu Cẩm, đi mời Lâm Tú trở về..."

Chương 1023: Đối thoại lần thứ nhất (2)

Trong khoảng thời gian này Lâm Tú vẫn luôn tu hành ở Phù Tang, không dám nói tu vi của hắn tiến triển cực nhanh, nhưng cũng tiến cảnh rất nhanh. Triệu Linh Quân giỏi như vậy, hắn cũng không có thể thả lỏng.

Buổi tối khi trở về Giang Nam đoàn tụ với chúng nữ, hắn gặp được sứ giả Hạ Hoàng phái tới.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tú lập tức trở về vương đô.

Hôm nay vốn không phải là ngày lâm triều, nhưng Hạ Hoàng tạm thời mở thêm một cuộc thảo luận. Các triều thần đối với việc triệu tập hội nghị các nước sôi nổi thảo luận, họ tranh cãi không ngừng. Cho đến khi một bóng người từ bên ngoài đi vào, cả triều đình bỗng nhiên trở nên yên tĩnh.

Không đợi Lâm Tú hành lễ, Hạ Hoàng đã hỏi: "Vị ngoại lai kia lại xuất hiện ở Đại U, Đại U muốn triệu tập hội nghị các nước ở Đại Lư, ngươi thấy thế nào?"

Trong lòng Lâm Tú rất rõ ràng, uy hiếp của đại lục thật ra không phải từ người chim kia.

Nhưng có một số việc, hắn nhất định phải gặp mặt người chim mới có thể hỏi rõ ràng.

Việc triệu tập hội nghị các nước là rất cần thiết. Nếu như các nước ở đại lục có thể đặt hận thù trong quá khứ sang một bên, tập hợp tất cả lực lượng để đối phó với nguy cơ có thể xảy ra trong tương lai, đương nhiên là chuyện tốt.

Sau buổi lâm triều, Lâm Tú lập tức mang theo Định quốc công và lão tổ Tổng gia, đại diện Đại Hạ đi Đại Lư.

Lúc bọn họ đến, trên một quảng trường lớn trước hoàng cung Đại Lư, đã có ba con tàu lớn, trên thân tàu khắc hình đại bàng, sư tử và gấu trắng.

Khi Lâm Tú chạy về kinh thành đã chậm trễ một đoạn thời gian, người của Đại U, Đại Thắng và Đại La đã đến trước bọn họ.

Đối với hội nghị lần này, mấy vương triều lớn rất coi trọng, Hoàng đế Đại La và Đại U đều tự mình đến đây. Đại La suýt chút nữa đã bị Đại U tiêu diệt, hai đại vương triều vốn có thù từ trước, nhưng khi hai người gặp nhau, lại rất kiềm chế.

Điều này làm cho Lâm Tú hơi xúc động, người chim xuất hiện, từ góc độ nào đó mà nói, ngược lại thúc đẩy con người đoàn kết hơn.

Lúc Lâm Tú đến, khuôn mặt cứng nhắc của Hoàng đế Đại La hơi thả lỏng, cười với hắn.

Lâm Tú mỉm cười đáp lễ, hội nghị này, gần mười vị cấp Thiên của năm nước tham dự. Trong một tòa đại điện, mọi người ngồi vây quanh một cái bàn dài, phía trước bàn dài có một vị trí, những người còn lại ngồi ở hai bên bàn dài.

Hoàng đế Đại U là một nam tử trung niên tóc vàng, đi đến trước bàn dài, cũng không có ngồi ở vị trí kia, mà là ngồi xuống vị trí đầu tiên bên trái.

Hoàng đế Đại La đi đến, ngồi đối diện hắn ta.

Bọn họ, một người là hoàng đế Đại U, một người là hoàng đế Đại La. Họ đều là cường giả mạnh nhất, cũng đều nắm trong tay một quốc gia lớn mạnh, nhưng vẫn nhường lại vị trí tôn quý nhất.

Hai người bọn họ không ngồi, tự nhiên cũng không có người nào dám ngồi, ánh mắt bọn họ nhìn về phía một bóng người.

Lâm Tú đi tới vị trí kia ngồi xuống, rất nhanh, một vị cường giả Đại Lu tuyên bố hội nghị bắt đầu.

Một lão già Đại Thăng nhìn về phía Hoàng đế Đại U, vội vàng hỏi:

“Lân trước, không phải quý quốc đã đánh chết người kia sao, tại sao hắn lại xuất hiện được?”

Vấn đề này, hoàng đế Đại U cũng không biết chính xác.

Hắn tận mắt nhìn thấy lão tổ tông đánh chết đối phương, nhưng hắn ta lại xuất hiện một cách kỳ lạ. Điều này chỉ có thể là thủ đoạn của người kia còn mạnh và kỳ lạ hơn so với tưởng tượng của bọn họ, mạnh đến mức bọn họ không cách nào hiểu được.

Ngay cả những người ngồi đây, ai nấy đều là cường giả mạnh nhất của đại lục. Nhưng khi nói đến những chuyện ngoài hiểu biết của họ, thì họ cũng không biết phải làm sao.

Mọi người đều có ý kiến khác nhau về cách xử lý người kia.

Một số người cho rằng, không phải người của tộc ta, nên dã tâm sẽ khác. Chuyện này không nên chậm trễ, phải nhanh chóng diệt trừ hắn ta, đảm bảo an toàn cho đại lục.

Cũng có vài người cho rằng, người ngoài kia chưa chắc đã có ác ý, có thể yên lặng quan sát xem hắn ta rốt cuộc muốn làm cái gì.

Sau một lúc lâu, bọn họ cũng không thảo luận ra kết quả gì. Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía một người, Lâm Tú là người có thực lực mạnh nhất nơi này, ý kiến của hắn rất quan trọng.

Lâm Tú suy nghĩ một chút, nhìn về phía Hoàng đế Đại U, hỏi:

“Người kia hiện tại đang ở đâu, người biết không?”

Hoàng đế Đại U gật đầu, nói: “Hắn đang ở trên một hòn đảo hoang ở biển Tây của Đại U”

Lâm Tú cũng không có ác cảm gì với người chim kia. Từ việc hắn ta bận tâm đến dân chúng bình thường của Đại U, chọn chiến trường trên biển, có thể nhìn ra được, hắn ta có sự tôn trọng cơ bản nhất đối với sinh mạng.

Nếu như không phải do Đại U khinh người quá đáng, thì mấy nguyên lão kia cũng sẽ không chết.

Chương 1024: Đối thoại lần thứ nhất (3)

Hắn suy nghĩ rồi nói: "Ta sẽ đi gặp hắn ta trước."

Đám người Đại U không có ý kiến gì, Định quốc công và lão tổ Tổng gia lại biến sắc, nói: "Lâm đại nhân, người đó là địch hay là bạn chúng ta vẫn chưa biết được, ngài nên suy nghĩ kỹ lại đi..."

Lâm Tú chính là niềm hy vọng về sự trường sinh của bọn họ, nếu hắn gặp phải chuyện bất trắc gì, bọn họ làm sao mà sống được...

Lâm Tú xua tay, nói: "Yên tâm đi, ta sẽ có chừng mực"

Biển Tây, Đại U.

Hai mươi khí tức cường đại nhanh chóng tiếp cận một hòn đảo.

Ngũ đại vương triều tập hợp được hai mươi cường giả cấp Thiên, trong đó còn có cả lão tổ tông của Đại U. Mặc dù mấy tháng trước, Đại U, Đại Hạ và Đại La còn đối đầu với nhau, nhưng lúc này đây, tất cả mọi người đều ăn ý không nhắc tới chuyện không vui kia.

Khi cách hòn đảo mười mét, lão tổ tông của Đại U phát tay, nói:

"Đừng đến quá gần chỗ đó, năng lực của hắn ta rất mạnh. Nếu đến quá gần hắn ta, các ngươi ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có..."

Lâm Tú quay đầu lại nhìn thoáng qua, nói: "Các người ở chỗ này chờ ta"

Lão tổ tông của Đại U nhìn hắn, nói: "Dị thuật của hắn là hỏa, uy lực rất mạnh,

người phải cẩn thận”

Lâm Tú gật đầu, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, hắn một mình chậm rãi bay về phía hòn đảo.

Cách mười mét, Lâm Tú đã thấy được bóng người kia.

Người chim thu đôi cánh không lồ sau lưng lại, lặng lẽ ngồi trên một vách núi, ánh mắt nhìn về bầu trời phía xa, giống như một bức tượng.

Cảm nhận được có người đến gần, hắn ta cũng chỉ là nghiêng đầu nhìn, rồi không để ý nữa tiếp tục nhìn về phía xa.

Dấu ấn trên trán hắn ta vẫn lóe lên như trước.

Lâm Tú bay đến bên cạnh người chim, cách hắn ta mười mét, lần thứ hai đánh giá người này ở cự ly gần.

Lần đầu tiên bởi vì hắn quá mức khiếp sợ, thực lực của hắn lại quá yếu, Lâm Tú không có thời gian nhìn kỹ hắn ta. Giờ phút này từ xa nhìn lại, hắn chỉ cảm thấy bóng người ngồi ở đó có một sự cô đơn cực hạn.

Lâm Tú cảm nhận được khí tức trên người hắn ta, gần giống như cấp Thiên đỉnh phong của đại lục, trong lòng hơi an tâm.

Hắn nhìn người chim từ xa mở miệng hỏi: “Người là ai, từ đâu đến và tại sao người lại đến đây?”

Lâm Tú nói không phải tiếng Đại U, cũng không phải tiếng Đại Hạ, mà là một âm tiết kỳ lạ. Hắn từng nghe qua người chim này nói chuyện, lần đầu tiên nghe được ngôn

ngũ đó, trong đầu hắn đã tự động hiện ra một loại văn tự.

Người chim vốn yên lặng ngồi ở chỗ đó, nghe được người bản địa của hành tinh này lại nói ra ngôn ngữ thông dụng của vũ trụ. Sắc mặt hắn ta trong nháy mắt thay đổi, cả người bay lên trời, trong tiếng nói có sự phấn nộ: "Các người cuối cùng cũng đến!"

Cùng với tiếng nói của người chim, bên trong thân thể hắn ta bỗng nhiên tuôn ra một ngọn lửa bất tận, quét về phía Lâm Tú.

Lâm Tú cảm nhận được ngọn lửa nóng rực kia, da đầu đột nhiên tê dại.

Tuy rằng tu vi của hai người đều là cấp Thiên ở đại lục, hơn nữa hắn còn có năng lực khống hỏa. Nhưng hắn dám khẳng định, nếu hắn dính vào ngọn lửa này, hắn chắc chắn sẽ chết...

Lâm Tú không chút do dự, lập tức triển khai chiêu thức.

Đồng thời hắn cũng chuẩn bị dịch chuyển tức thời.

Cũng may sau khi triển khai chiêu thức ngăn cản năng lượng, ngọn lửa nóng rực xông về phía hắn, trong nháy mắt đã biến mất, Lâm Tú thở phào nhẹ nhõm. Còn thân thể người chim từ trên trời rơi xuống, nhưng khi hắn ta vỗ cánh, rất nhanh lại bay lên.

Trong mắt hắn ta hiện ra sự kinh sợ, nhưng sau một khắc, thân thể hắn ta lập tức biến mất.

Vút! !

Một cái móng vuốt sắc bén xẹt qua trước ngực Lâm Tú, tại chỗ dư ảnh tan biến, thân thể hắn ta lại xuất hiện ở chỗ khác.

Lâm Tú nhìn người chim, trong lòng hơi kinh ngạc, tốc độ nhanh như vậy. Người chim này rõ ràng chỉ có một loại dị thuật, nhưng tốc độ lại nhanh kinh người. Một đòn tấn công vừa rồi, ở trên đại lục, chỉ sợ không có mấy người có thể né tránh.

Một đòn thất bại, đòn tấn công của người chim lại một lần nữa đánh tới.

Lúc này đây, Lâm Tú không trốn nữa, hắn đánh ra một quyền.

Hai nắm đấm va chạm, sau một tiếng vang vô cùng thanh thúy, hai người đều bay ngược ra ngoài. Bàn tay của Lâm Tú tê dại, chân phải của người chim cũng lui về phía sau.

Ánh mắt Lâm Tú càng thêm nghiêm trọng, ở trong chiêu thức của hắn, người chim không thể sử dụng năng lực. Nói cách khác, thân thể của hắn ta có thể so với dị thuật hệ Kim cấp Thiên...

Đây rốt cuộc là quái vật gì vậy...

Khi Lâm Tú và người chim đánh nhau, mọi người cách đó mười mét lập tức đã phát hiện ra.

Một tia sáng trắng lóe lên, thân ảnh lão tổ tông của Đại U xuất hiện trên vách núi, một ánh sáng vàng chói mắt bắn thẳng về phía người chim. Nhưng khi sắp chạm vào người hắn ta, nó dường như tiến vào một không gian kỳ lạ, rồi biến mất.

Chương 1025: Sự thật về vũ trụ

Lâm Tú chủ động ra tay, ngăn cản lão tổ tông của Đại U, sau đó nói: "Chỉ là hiểu lầm mà thôi, không cần ra tay."

Người chim nhìn Lâm Tú, ánh mắt hơi giao động.

Lâm Tú nhìn về phía người chim, lại nói: "Ta không có ác ý. Mặc kệ trên người người xảy ra chuyện gì, ta nghĩ chúng ta có thể nói chuyện trước..."

Người chim lặng lẽ nhìn hắn, và lệ khí trên người hắn ta dần dần tiêu tan, chậm rãi hỏi: "Nơi này là nơi nào?"

Lâm Tú rất dứt khoát nói: "Vấn đề này, ta không có cách nào trả lời người, bởi vì ta không biết ở chỗ của các người gọi chúng ta như thế nào. Trước khi người hỏi vấn đề này, người có thể phải trả lời ta trước, người đến từ đâu..."

Nói xong, hắn nhìn về phía ánh mắt người chim.

May mắn là, thuật đọc tâm trí cũng hữu ích với người ngoài hành tinh.

Người chim trầm mặc một lát, nói: "Sao Thiên Viêm, Bắc Vực, hệ Thiên Tuyền, hành tinh Đại Diễm..."

Nói xong, ánh mắt của hắn ta lập tức nhìn về phía Lâm Tú, chờ hắn trả lời.

Môi Lâm Tú giật giật, cũng không nói ra cái gì.

Điều này có vẻ ngu ngốc.

Hắn cũng không muốn như vậy, nhưng vấn đề là, hắn không biết gì cả...

Con người trên hành tinh này, ngay cả hành tinh mình cũng chưa từng ra ngoài, cũng không có tiếp xúc với các chủng tộc bên ngoài, làm sao có thể biết mấy thứ này?

Người chim cuối cùng cũng ý thức được cái gì, nhìn về phía Lâm Tú, hỏi: "Chẳng lẽ chủng tộc trên hành tinh các người, chưa từng tiếp xúc với bên ngoài sao?"

Lâm Tú gật đầu, nói: "Nói thật, người là người đầu tiên từ trên trời bay xuống"

Người chim ngay lập tức nói: "Vậy tại sao người có thể nói ngôn ngữ chung trong vũ trụ?"

Lâm Tú buông tay, giải thích: "Đây chỉ là một trong những năng lực của ta, người có thể hiểu nó là thiên phú ngôn ngữ. Dù gặp phải bất kỳ chủng tộc nào, ta đều có thể giao tiếp với bọn họ..."

Người chim sững sốt một lúc lâu, xúc động nói: "Không thể tin được, một hành tinh cấp thấp lại có một người thần kỳ như vậy..."

Lúc hẳn ta nói chuyện, Lâm Tú luôn nhìn ánh mắt của hẳn ta, từ trong suy nghĩ của người chim, hẳn rất nhanh đã lấy được một ít thông tin. Tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng đủ để cho trong lòng Lâm Tú gọn sóng.

Trong vũ trụ mênh mông, không chỉ tồn tại các chủng tộc khác, mà còn có không ít.

Bọn họ phân bố rộng rãi trong rất nhiều thiên hà, hơn nữa có giao lưu với nhau. Tất nhiên, vũ trụ quá rộng lớn, không phải tất cả sinh mệnh đều sẽ bị phát hiện. Con người không có năng lực vượt qua những

giới hạn của hành tinh, không cách nào liên lạc được với các chủng tộc khác, cũng chỉ có thể hoạt động trong vùng đất của mình. Nếu như không bị chủng tộc khác phát hiện, có khả năng cho đến khi hành tinh bị diệt vong, cũng sẽ không có ai biết về nó.

Thuật đọc tâm tuy rằng hữu ích, nhưng đòi hỏi đối phương phải suy nghĩ, muốn biết chính xác những thứ gì mình cảm thấy hứng thú, hẳn cần phải chủ động hỏi.

Lâm Tú một lần nữa nhìn về phía người chim, nói: "Những chuyện này, chúng ta chưa từng nghe qua, người có thể nói cho ta biết thêm nhiều chuyện liên quan đến "vũ trụ" mà người nói đi..."

Người chim thở phào nhẹ nhõm nói: "Tất nhiên là có thể"

Trong cuộc trò chuyện tiếp theo, Lâm Tú biết được tên của người chim này, cái tên này dịch sang tiếng Đại Hạ, có lẽ gọi là "Hiếu".

Hắn ta đến từ một thiên hà khác tên là "Thiên Tuyền". Từ miêu tả của hắn ta, Lâm Tú đoán ra được thiên hà Thiên Tuyền, có lẽ là thiên hà giống với hệ Ngân Hà.

Mà sao Thiên Viêm mà hắn ta nói làm Lâm Tú cũng hơi giao động, một sao Thiên Viêm có hơn một trăm nghìn thiên hà giống như thiên hà Thiên Tuyền.

Thiên hà của nhóm Lâm Tú cũng thuộc sao Thiên Viêm, chẳng qua trong hơn một trăm nghìn thiên hà thì có vẻ rất bình thường. Từ "Hiếu" trước kia hắn chưa từng nghe qua.

Thiên hà trong một sao có quá nhiều, những thiên hà đã sinh ra các chủng tộc cường đại đều rất nổi tiếng. Nhưng hầu hết các thiên hà, cảm giác tồn tại cũng không mạnh lắm. Hầu hết các thiên hà ngay cả tên cũng không có, cũng chính là thiên hà cấp thấp mà Hiều nói.

Cho dù là sinh ra từ những thiên hà, thì xác suất bị phát hiện cũng rất thấp.

Dù sao, chỉ riêng hệ Ngân Hà đã có mấy trăm tỷ ngôi sao. Nếu một nhóm người nào đó không có cường giả có thể đi ra khỏi hành tinh, thì dường như là không có khả năng bị phát hiện.

Những tin tức này có thể ảnh hưởng rất lớn đến người khác, nhưng đối với Lâm Tú mà nói chỉ là dự kiến.

Không phải là người ngoài hành tinh sao, thật mới mẻ...

Từ nhỏ hắn đã xem Ultraman, sau đó khoa học viễn tưởng và phim điện ảnh cũng xem qua không ít, cho dù đối phương nói lý kỳ đến thế nào, hắn cũng không quá kinh ngạc.

"Hiều" nhìn người đối diện, mong chờ nhìn sự kinh ngạc trên mặt hắn.

Là chủng tộc bản địa của một hành tinh cấp thấp, chưa từng đi ra khỏi hành tinh của mình, cũng không biết về những bí ẩn của vũ trụ, những thông tin này, sẽ tác động rất lớn đến hắn.

Chương 1026: Sự thật về vũ trụ (2)

Nhưng “Hiếu” nhanh chóng giật mình, hắn ta không thấy sự kinh ngạc từ trên mặt và trong mắt người này.

Giờ phút này Lâm Tú vẫn còn nhiều điều muốn hỏi người chim này, hắn suy nghĩ một chút, hỏi: “Làm sao mà các người có thể đi xuyên qua giữa các thiên hà, khoảng cách xa như vậy, hắn là không có khả năng người bay tới đây chứ?”

Dựa theo lời của “Hiếu” nói, trong sao Thiên Viêm, khoảng cách xa nhất giữa hai thiên hà có thể đạt đến mấy trăm triệu năm ánh sáng. Lâm Tú rất tò mò về phương pháp mà bọn họ du hành giữa các vì sao.

Hiếu kinh ngạc nhìn Lâm Tú, trong lòng âm thầm ngạc nhiên. Vị chủng tộc bản địa của thiên hà cấp thấp này, vẫn đề hắn đặt ra ngoài dự liệu của hắn ta, có thể nói hắn hỏi rất có hiểu biết, đi thẳng vào điểm chính.

Hắn ta suy nghĩ một lúc rồi nói: “Người có thể không biết rằng, trong vũ trụ có giới hạn trên của tốc độ”

Lâm Tú nói: “Ta biết, bất kỳ vật thể và thông tin nào đều không có khả năng vượt qua tốc độ ánh sáng. Các người chẳng lẽ thành thạo kỹ thuật bước nhảy không gian, có thể từ một chỗ, trong nháy mắt xuyên qua chỗ khác?”

Hiếu nhìn Lâm Tú, suy nghĩ một lát, hỏi: “Người thật sự là chủng tộc bản địa của hành tinh này sao?”

Lâm Tú nhún vai, nói: "Người cảm thấy thế nào?"

Hiếu nhìn hấn nói: "Chúng tộc của các người, là chúng tộc đặc biệt nhất mà ta từng gặp qua, người cũng là một trong những người của chúng tộc các người, rất đặc biệt..."

Từ trong mắt Hiếu, Lâm Tú có thể thấy được nguyên nhân hấn ta nói những lời này.

Chúng tộc trong vũ trụ có rất nhiều, rất nhiều chúng tộc từ khi sinh ra đã có năng lực trời cho. Nhưng một chúng tộc bình thường chỉ có một loại năng lực, ví dụ như Dục tộc của Hiếu, năng lực của tất cả tộc nhân bọn họ đều là khống chế lửa.

Không có một chúng tộc nào giống như con người, có đủ các loại năng lực, dường như bao trùm tất cả các năng lực trong vũ trụ.

Lâm Tú nghĩ đến Hải tộc, bọn họ càng giống với chúng tộc vũ trụ mà Hiếu nói.

Thế nhưng con người có thể thức tỉnh các loại năng lực khác nhau là một ưu điểm, nhưng bọn họ cũng có một khuyết điểm rất lớn là tuổi thọ quá ngắn. Tuổi thọ ngắn ngủi, không cách nào hỗ trợ bọn họ trong việc tu hành đến cảnh giới cao hơn, cũng không có cách nào trở thành chúng tộc cường đại trong vũ trụ.

Lâm Tú suy nghĩ, lại hỏi: "Thực lực trước kia của người, là cảnh giới gì?"

Hiếu nói: "Nguyên cảnh thứ nhất"

Lâm Tú ngẩn ra, cái này vượt ngoài phạm vi hiểu biết của hấn.

Hắn chỉ vào chính mình, hỏi: "Dựa theo cách nói của các người, thực lực của ta là cảnh giới gì?"

Hiếu không chút suy nghĩ, nói: "Cảnh giới tâm linh cấp bảy."

Lâm Tú nhìn lão tổ tông Đại U, hỏi: "Hắn thì sao?"

Hiếu quay đầu lại, nói: "Cảnh giới tâm linh cấp tám, sau cảnh giới tâm linh cấp tám, chính là nguyên cảnh"

Lâm Tú tính toán, năng lực cảnh giới cấp bảy, là tầng thứ bảy của cảnh giới tâm linh, tám lần là tầng thứ tám. Như vậy không thể nghi ngờ, Nguyên cảnh chính là cảnh giới cao nhất mà người tu hành trên đại lục nói. Thực lực của Hiếu quả nhiên là cấp vô thượng.

Lâm Tú trầm mặc một lát, hỏi: "Nguyên cảnh được coi như là lợi hại nhất trong vũ trụ sao?"

Hiếu nhìn hắn, dường như biết hắn đang suy nghĩ cái gì, cười nói:

"Đương nhiên. Ở hành tinh hệ cấp thấp như vậy, Nguyên cảnh có thể quét sạch một thiên hà. Thậm chí ở một số thiên hà trung bình, Nguyên cảnh chính là mục tiêu mà rất nhiều người mong muốn đạt được. Nếu có thể tu hành đến Nguyên Cảnh tầng tám, cho dù là ở thiên hà cấp thấp cũng có thể trở nên nổi tiếng nhất khu vực..."

Lâm Tú lại hỏi: "Vậy bên trên nguyên cảnh thì sao..."

Hiếu lắc đầu, nói: "Không biết, nghe nói đột phá Nguyên cảnh, là có thể hiểu rõ về những bí ẩn thực sự của vũ trụ. Theo

truyền thuyết chỉ có chủ mấy thiên hà lớn mới đạt tới cảnh giới đó...”

Sau khi tiếp xúc thêm, Lâm Tú phát hiện, Hiểu nhìn như không dễ chọc, nhưng thật ra là một người rất kiên nhẫn và dịu dàng.

Hắn ta không chỉ kiên nhẫn, hơn nữa còn trung thực, trong lòng hắn ta nghĩ cái gì thì nói như vậy, không có chút sự giấu giếm nào.

Tiêu hóa những thông tin này trong chốc lát, Lâm Tú lại hỏi:

“Người không ở thiên hà Thiên Tuyền sao, tới nơi này làm gì?”

Ánh mắt Hiểu nhìn về phía xa, im lặng một lúc, nói: “Hành tinh mẹ của ta bị xâm lược, tất cả người của tộc ta, đều bị bọn họ bắt đi làm nô lệ. Ta bị trục xuất đến thiên hà xa lạ này...”

Lâm Tú hỏi: “Có phải có người đang đuổi giết người, đúng không?”

Hiểu nhìn hắn, hỏi: “Làm sao người biết được?”

Lâm Tú chỉ lên đỉnh đầu, nói: “Hắn ta ở trên mặt trăng, ta có thể nhìn thấy được. Mặt trăng chính là thiên thể người nhìn thấy trên bầu trời vào ban đêm”

Lần này, Hiểu im lặng hồi lâu, nói: “Đây là một trò chơi. Bọn họ lưu đầy chúng ta trong vũ trụ, tìm được chúng ta, sau đó giết chết chúng ta, có thể nhận được một khoản thù lao lớn...”

Chương 1027: Sự thật về vũ trụ (3)

Biểu cảm Lâm Tú hơi nghiêm trọng.

Một trò chơi...

Một trò chơi coi người cấp vô thượng là con mồi.

Cấp vô thượng có thể quét sạch toàn bộ đại lục, để cho ngũ đại vương triều đều quỳ xuống cúi đầu xưng thần, lại có thể coi cấp vô thượng làm con mồi. Trong lòng Lâm Tú nhất thời không thể tin được, khi hắn nhìn về phía ánh mắt của Hiểu, lập tức biết hắn ta không nói dối.

Nhưng chuyện này, nghĩ thế nào cũng cảm thấy quen thuộc.

Một khắc nào đó, ánh mắt của hắn nhìn về phía lão tổ tông của Đại U.

Lão già kia bị ánh mắt Lâm Tú nhìn làm lão hơi hốt hoảng, Lâm Tú và người chim nói chuyện một lúc lâu, cũng không biết bọn họ đang nói cái gì. Chẳng lẽ Lâm Tú đang thuyết phục người chim ra tay với lão?

Chỉ cần lão ngã xuống, toàn bộ đại lục lập tức hoàn toàn thuộc về Lâm Tú và Đại Hạ.

Lão rất cảnh giác nói: "Lâm Tú, ngươi đừng bị người ngoài che mắt, lời nói của bọn họ không thể tin được..."

Lâm Tú luòlẻ để ý tới lão, trong lòng hắn hơi xúc động, không nghĩ tới vũ trụ tàn khốc như vậy. Hắn nhìn Hiểu, hỏi: "Người đuổi giết ngươi..."

Nói đến đây, giống như là hiểu ra được việc gì đó, biểu cảm của Hiểu vốn đang bình tĩnh, bỗng nhiên trở nên nghiêm

trọng. Hắc nhìn Lâm Tú, nói: "Bọn họ là chủng tộc khét tiếng nhất trong sao Thiên Viêm, ngàn vạn lần không thể để cho bọn họ phát hiện ra các ngươi. Nếu không, các ngươi sẽ rơi vào kết cục giống như Dục tộc..."

Khi một nền văn minh cao cấp phát hiện một nền văn minh cấp thấp hơn, rất có thể nó không mang lại sự giúp đỡ, mà là hủy diệt.

Loại chuyện như thế này, ở trên tinh cầu dưới chân bọn họ đã xảy ra vô số lần.

Hoá ra vũ trụ cũng không khác lắm.

Trước khi đến Trái Đất, Hiếu đã từng có một cuộc chiến với dị tộc ngoài hành tinh trên mặt trăng, kết quả của trận chiến đó là lưỡng bại câu thương. Hiếu dùng tất cả tu vi tạo ra một cái phong ấn ở bên ngoài cơ thể, che giấu khí tức của mình, trốn vào trong một thiên thạch, rơi xuống Trái Đất.

Mà dị tộc đó, thì đã đáp xuống mặt trăng.

Trước khi tu vi của hai bên khôi phục đến nguyên cảnh, họ không có cách nào bay vào vũ trụ, Hiếu không thể rời khỏi Trái Đất, dị tộc nọ cũng không thể rời khỏi mặt trăng, nguyên cảnh là yêu cầu tối thiểu để có thể du hành vũ trụ.

Bước vào nguyên cảnh, cũng chính là cảnh giới vô thượng mà các dị thuật sư ở đại lục đã nói, sẽ có một sự lột xác hoàn toàn, sở dĩ thân thể của hắc mạnh mẽ như vậy, có được tốc độ cùng năng lực khôi phục cực hạn, cũng là vì lý do này.

Nếu phong ấn kia không bị phá vỡ, dị tộc trên mặt trăng căn bản không thể tìm thấy

vị trí của hắn.

Nếu lúc trước hắn có thể hấp thu tất cả tu vi bị phong ấn, thực lực của hắn cũng sẽ khôi phục đến gần nguyên cảnh. Nhưng bởi vì Đại U khiến cho nguyên tinh mà hắn dùng tu vi ngưng kết tạo ra mất đi một phần, làm cho tu vi của hắn hao tổn một phần.

Đồng thời, cũng khiến hắn bại lộ hành tung của mình.

Lâm Tú đoán không sai, ấn ký lập loè trên trán hắn là dùng để định vị.

Chỉ cần hắn đến gần phạm vi nhất định, đồ vật trong tay dị tộc nọ sẽ có biểu thị, vật này cũng cần thiết cho việc đuổi giết trong vũ trụ.

Ở trong trò chơi săn giết này, nhóm thợ săn sẽ tìm từng cái thiên hà, để làm trò chơi kích thích, thực lực của con mồi bị đuổi giết cũng chưa chắc là nguyên cảnh, trong đó thậm chí còn tồn tại sinh vật mạnh hơn, chuyện đuổi giết không thành bị giết ngược lại, cũng thường xuyên xảy ra.

Những chủng tộc mạnh mẽ trong vũ trụ này, chơi đùa biến thái còn hơn Lâm Tú.

Hiểu bỗng nhiên nhìn về phía Lâm Tú, nói: "Ta có thể cảm nhận được, trong thân thể của ngươi, có dấu vết của nguyên lực"

Từ sau khi tiên cảnh bước vào nguyên cảnh, lực lượng trong cơ thể cũng sẽ lột xác làm nguyên lực, đây là một loại sức mạnh rất cao cấp trong vũ trụ, đối với dị thuật sự cấp thấp mà nói thì là thứ đại bổ, cho nên những người hấp thu tinh thể lúc đầu, tu vi đều tăng lên nhanh chóng từng người một.

Lâm Tú xin lỗi nói: "Xin lỗi, khi đó ta không biết..."

Hiếu lắc đầu, nói: "Nên xin lỗi là ta, là ta mang đến tai họa cho tình cầu các người."

Lâm Tú nhìn thấy trên mặt trăng, vị trí của Hiếu đã sắp bại lộ, dị tộc nọ sớm muộn gì cũng sẽ đi xuống, trên mảnh đại lục này, có hơn cả tỷ Nhân tộc, còn chủng tộc khác thì vô số kể, căn bản không có khả năng trốn được.

Bọn họ càng không có thực lực để rời khỏi đây.

Có thể nói, điều bọn họ có thể làm là chờ dị tộc đi xuống.

Lâm Tú nhìn Hiếu, nói: "Chuyện này cũng không thể trách người, chuyện nên đến thì sẽ đến, quốc gia chúng ta có câu tục ngữ, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, bằng hữu đến có rượu mạnh, sói đến có súng bắn, nếu ai muốn áp bức chúng ta, phải sẵn sàng bị chúng ta lật đổ..."

Chương 1028: Hy vọng

Hiếu nhìn Lâm Tú, trong đôi con ngươi tối đen, giống như bùng lên ánh lửa.

Chúng tộc này, tuy bọn họ có gốc gác khiến cho người ta buồn nôn, nhưng ở trong tộc đàn của bọn họ, lại không thiếu ánh sáng chói mắt như vậy, cũng giống như vũ trụ tối tăm, nhưng cho tới bây giờ lại không hề thiếu hào quang.

Trước hôm nay, hẳn thầm nghĩ sẽ lẳng lặng chờ đợi cái chết ở trong này, mà chúng tộc trên tinh cầu, cũng sẽ nghênh đón thời khắc tăm tối của bọn họ...

Hiện tại, hẳn đã thay đổi suy nghĩ.

Hắn muốn làm chút gì đó cho bọn họ.

Hắn nhìn Lâm Tú, nói: "Ta sẽ giúp các ngươi..."

Lâm Tú thấy được sự biến hoá tâm lý của Hiếu, những kiến thức cùng những trải nghiệm ở Đại U đã khiến hắn ta có suy nghĩ để cho nhân loại tự sinh tự diệt, nhưng ở sâu trong nội tâm của hắn thì vẫn còn có ánh sáng chói mắt, chỉ cần có một chút ánh lửa là có thể thắp sáng lên lần nữa.

Đôi mắt Lâm Tú nhìn về phía lão tổ tông của Đại U, ánh mắt không tốt, mí mắt của lão tổ tông Đại U không khỏi giật giật.

Bây giờ không phải lúc để đấu đá nội bộ, Lâm Tú bình tĩnh lại, nhìn lão, thản nhiên nói: "Đừng sợ, kẻ địch chân chính của chúng ta không phải hắn, trở về rồi nói..."

Mặc kệ nhân loại đã sẵn sàng hay chưa, khi nơi này bị các chủng tộc ngoài hành tinh

phát hiện, loài người sẽ bước vào thời đại của vũ trụ.

Lâm Tú cùng Hiểu rời khỏi hòn đảo này, phát hiện trên hòn đảo còn có rất nhiều nô lệ, họ đều được Hiểu cứu từ trong tay của đám quý tộc Đại U, tuy chủng tộc của họ khác nhau, thực lực một trời một đất, nhưng bọn họ lại có cảnh ngộ tương tự nhau.

Điều này có lẽ cũng là nguyên nhân khiến Hiểu ra tay cứu họ.

Bên trong vũ trụ mênh mông, có rất nhiều chuyện đều mới mẻ với Lâm Tú, nhưng cũng có một số chuyện cũng không mới mẻ gì lắm.

Một lát sau, ở Nguyên lão viện của Đại U.

Mọi người tập hợp ở bên trong một tòa đại điện.

"Vũ trụ, Tinh vực Thiên Viêm, cảnh giới vô thượng...

Một đám nguyên lão Đại U cùng với những cường giả cấp Thiên của các quốc gia, thậm chí ngay cả lão tổ tông của Đại U cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn bóng người có hai cái cánh mọc sau lưng. Vừa rồi, Lâm Tú đã nói với bọn họ, khiến cho bọn họ nhất thời khó có thể chấp nhận.

Lâm Tú cho bọn họ thời gian để tiếp thu.

Đối với những chú ếch từ trước đến nay đều chưa bao giờ rời khỏi đáy giếng mà nói, muốn tiếp nhận sự to lớn của thế giới bên ngoài cũng không phải một chuyện dễ dàng, lần đầu tiên biết đến vũ trụ, ai mà không bị khiếp sợ chứ?

Qua hồi lâu, mọi người mới dần dần bình tĩnh lại.

Mọi người đều là cường giả lâu năm, không ai muốn mất mặt trước nhiều người như vậy, sau khi biết sự to lớn của thế giới, ngoại trừ bị khiếp sợ sâu sắc, cũng sinh ra một loại tâm tình khác.

Cảnh giới vô thượng, quả nhiên không phải truyền thuyết.

Đường tu hành cũng dài hơn trong tưởng tượng của bọn họ rất nhiều.

Điều này khiến họ không khỏi cảm thấy hăng hái.

So với việc khám phá vũ trụ bao la mệnh mông thì việc xung đột, tính kế của các quốc gia ở đại lục giống như những chuyện trẻ con vậy, tẻ nhạt vô vị...

Nhưng rất nhanh, gáo nước lạnh của Lâm Tú liền hắt tỉnh tất cả bọn họ.

Tuy vũ trụ mệnh mông cùng đầy cơ hội, nhưng khắp nơi đều là nguy hiểm.

Trong vũ trụ mờ mịt, còn tồn tại vô số chủng tộc, có một số chủng tộc cực kỳ mạnh mẽ, chỉ cần một vị cường giả là có thể diệt vong tất cả nhân loại, mà giờ phút này, bọn họ phải đối mặt với sự uy hiếp của một dị tộc có cảnh giới vô thượng.

Trong tương lai, toàn bộ đại lục, hơn một tỷ người có lẽ đều sẽ trở thành nô lệ của một chủng tộc khác.

Vị cấp Thiên của Đại Lu trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên nói:

"Chúng ta có thể dùng tài nguyên để đổi lấy sự khoan dung của cường giả dị tộc hay

không? Có lẽ, hẳn không có ác ý gì với chúng ta..."

Lão tổ tông Đại U thân nhiên nhìn hẳn một cái, một đám cường giả Đại U cũng nhìn hẳn với vẻ mặt phức tạp.

Bọn họ biết rõ, suy nghĩ này không khác gì với mơ mộng hão huyền cả.

Với loại chuyện này, Đại U quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn.

Trên mảnh đại lục này, ngoại trừ Đại Hạ cùng Đại La, Đại U coi trọng tài nguyên ở đâu, căn bản không cần đổi, cũng sẽ không đổi, thực lực có thể quyết định tất cả.

Về phần cường giả dị tộc nọ có thiện ý với bọn họ hay không, không có ai biết đáp án của câu hỏi này rõ hơn Đại U.

Đại U từng là dị tộc trong miệng người khác, bọn họ chiếm đoạt tài nguyên của người khác, chiếm lấy đất đai của họ, coi những người đó như nô lệ... , bọn họ từng cho rằng đây là điều hiển nhiên, thực lực quyết định tất cả, cho đến khi chuyện giống như vậy đặt trên người của bọn họ, cho đến khi bọn họ trở thành "người khác"...

PS: Nhận đây kim phiếu bạo chương
aaaaaaaaa: 3

Chương 1029: Hy vọng

Bọn họ hiểu rõ kẻ địch, giống như bọn họ hiểu biết chính mình.

Cũng bởi vì như vậy, Đại U càng phải kiên định hơn bất kỳ quốc gia nào đối với thái độ của người bên ngoài.

Lão tổ tông của Đại U không chút do dự nói: "Đối với tình thế cực kỳ nghiêm trọng trước mặt, nhất định phải bỏ hết tất cả ảo tưởng, nếu không, Nhân tộc chỉ còn con đường chết..."

Hiếu cũng dùng ánh mắt khinh thường nhìn vị cấp Thiên của Đại Lu kia, nói: "Hành tinh thấp kém như vậy, không có tài nguyên mà bọn họ coi trọng, tài nguyên có giá trị nhất đó chính là thân thể của các người..."

Lâm Tú làm phiên dịch, phiên dịch lời Hiếu nói sang ngôn ngữ của các quốc gia.

Đồng thời hắn cũng biết, vũ trụ vô cùng bao la, thứ nhiều nhất chính là tài nguyên cấp thấp, toàn bộ Tinh vực Thiên Viêm có mười mấy vạn hành tinh giống như thế này, mà giống như tinh cầu này, đâu chỉ vạn tỷ, tài nguyên mà các quốc gia ở đại lục coi trọng, đối với cường tộc trong vũ trụ không đáng để nói đến...

Trên tinh cầu này, thứ có giá trị nhất chính là thân thể nhân loại.

Mặc dù trong vũ trụ cũng có rất nhiều chủng tộc, nhưng số lượng sinh mệnh cùng số lượng tinh cầu, căn bản không bằng nhau.

Những tinh cầu này phần lớn đều là tinh cầu cấp thấp, tài nguyên cũng là tài

nguyên cấp thấp, nhưng trong đó cũng có một số tinh cầu chứa những tài nguyên cấp cao mà ngay cả những chủng tộc mạnh mẽ cũng rất coi trọng.

Khám phá tinh cầu, tìm kiếm tài nguyên cấp cao, đương nhiên chính là một chuyện rất quan trọng.

Trông chờ vào những chủng tộc hùng mạnh này tự mình đi làm chuyện đó là không thực tế. Vì thế, các đại chủng tộc vô cùng vui vẻ xâm lược chinh phạt các chủng tộc cấp thấp, sau đó để cho bọn họ đi thăm dò các đại tinh hệ, hoặc là khai thác tài nguyên, hoặc là bắt ép bọn họ phục vụ cho các chủng tộc cấp cao...

Nếu vận may không tốt, giống như Hiều vậy, ngẫu nhiên bị người ta trục xuất đến một tinh vực khác, xem như con mồi mà tùy ý truy sát.

Những thế lực cường đại trong vũ trụ này đều dã man cùng tàn nhẫn hơn nhiều so với các chủng tộc trên đại lục, thậm chí ngay cả Đại U cũng không bằng bọn họ.

Khi biết vị từ bên ngoài đến này có thực lực vô thượng, nhưng chỉ là con mồi bị trục xuất, cường giả cấp Thiên trong cả tòa đại điện lặng ngắt như tờ.

Một nỗi sợ hãi cùng vô lực thật sâu đang lan tràn bên trong bọn họ.

Kê địch mạnh mẽ như thế, làm sao mới có thể chiến thắng?

Lâm Tú nhìn Hiều, hỏi: "Dị tộc đó còn mất khoảng bao lâu nữa mới khôi phục đến nguyên cảnh?"

Sau khi Hiểu hỏi Lâm Tú về lịch pháp của nhân loại xong, nói:

"Lấy thời gian của các người, còn khoảng ba năm nữa..."

Ba năm không phải là một tin tức tốt đối với Nhân tộc. Trong ba năm, lão tổ tông của Đại U không có khả năng tấn thăng đến cảnh giới vô thượng, Lâm Tú cùng Linh Quân nhiều nhất cũng chỉ đến cấp Thiên thượng cảnh.

Mà nguyên cảnh đối với tiên cảnh, hoàn toàn là trứng chọi đá.

Không giống như cấp Thiên hạ cảnh đối đầu với cấp Thiên thượng cảnh, họ có thể dựa vào số lượng người để thắng, nhưng cấp Thiên thượng cảnh cùng nguyên cảnh là cấp bậc sinh mệnh khác nhau, cho dù Hiểu hạ xuống cảnh giới cấp Thiên hạ cảnh cũng có thể chịu được một kích toàn lực của lão tổ tông Đại U mà không chết, giết cấp Thiên thì lại càng không tồn sức.

Lâm Tú nhìn Hiểu, Hiểu lắc đầu nói: "Trong trận chiến lần trước, ta bị trọng thương, không có khả năng trở lại nguyên cảnh, hy vọng trong các người..."

Vốn tu vi của Hiểu đã vô thượng, đầu với dị tộc cùng giai dẫn đến bị hạ cảnh giới, sau đó lại bị đám người Lâm Tú hấp thu không ít nguyên lực, bây giờ thực lực chỉ ở đỉnh phong của cấp Thiên hạ cảnh.

Lâm Tú để hấn vươn tay ra, thử chữa trị thương thể của hấn.

Lúc này, năng lực chữa trị luôn thuận buồm xuôi gió lại gặp trở ngại.

Không phải thương thể của hấn không thể chữa trị, mà là thực lực Lâm Tú quá yếu, loại thương tích này vượt quá phạm vi chữa trị của hấn, dù sao nguyên cảnh đã ở một cấp bậc sinh mệnh khác, muốn hoàn toàn chữa trị cho hấn, e rằng Lâm Tú cũng phải đến nguyên cảnh.

Lâm Tú dứt khoát đưa dị thuật chữa trị cho hấn, để hấn tự chữa trị cho mình.

Hiểu cảm nhận trong cơ thể có thêm một luồng sức mạnh, hai mắt hấn đột nhiên trợn to, ngơ ngác nhìn Lâm Tú, khiếp sợ nói:

"Đây là..."

Lâm Tú giải thích nói: "Đây cũng là năng lực của ta."

Từ trong ánh mắt của hấn ta, Lâm Tú nhìn thấy một vài thú, trong lòng hơi kinh ngạc, thì ra không chỉ ở tinh cầu này, nhìn ra thiên hà, thậm chí là toàn bộ vũ trụ, đều không có ai có năng lực giống như hấn.

Năng lực này, còn ghê gớm hơn tưởng tượng của hấn.

Dù sao người biết chuyện này cũng không ít, tuy Hiểu là người ngoài hành tinh, nhưng từ đầu tới cuối, Lâm Tú chỉ nhìn thấy được sự chân thành từ trong mắt hấn, đây là một dị tộc vô cùng đơn thuần.

Chương 1030: Người đóng cửa làm gì?

Hắn còn đơn thuần hơn rất nhiều nhân loại ở đây, từ trong mắt hắn ta, Lâm Tú không hề nhìn thấy một chút tư tâm nào.

Hiếu nhìn Lâm Tú, nói: "Vũ trụ tàn khốc hơn các người tưởng tượng, sau này tốt nhất không nên tùy tiện thể hiện năng lực của người, nếu không, cho dù là đại chủng tộc mạnh nhất cũng sẽ ra tay với người..."

Lâm Tú gật đầu, hỏi: "Người thử xem, loại năng lực này có thể trị thương thể của người không?"

Hiếu nhắm mắt cảm nhận, mở to mắt nói: "Năng lực này rất hữu dụng, nhưng mà thực lực của ta bây giờ rất thấp, cần một khoảng thời gian rất dài mới có thể khôi phục"

Chỉ cần có thể khôi phục là tốt rồi, Lâm Tú mỉm cười, lại có chút tò mò hỏi: "Năng lực của người là hỏa à?"

Hiếu gật đầu, nói: "Hỏa là thiên phú chủng tộc của Dục tộc"

Lâm Tú lại hỏi: "Lửa của người cùng lửa của chúng ta, hình như có hơi không giống nhau lắm..."

Điểm này Lâm Tú vẫn luôn tò mò, rõ ràng là thực lực giống nhau, nhưng hỏa diễm mà hắn ta phóng thích lại lợi hại hơn cấp Thiên bình thường rất nhiều, thậm chí khiến cho da đầu Lâm Tú có chút tê dại.

Hiếu mỉm cười, nói: "Bản chất của thần thuật là giống nhau, nhưng các người không biết tu hành như thế nào, cho nên uy lực sẽ yếu đi rất nhiều, ta sẽ dạy cho các

người phương pháp tu hành thần thuật bằng lửa chân chính, nhưng tu hành thần thuật khác thì người phải nghĩ cách lấy nó từ địa phương khác sau này...”

Đến hôm nay Lâm Tú mới biết, thì ra dị thuật còn có phương pháp tu hành.

Xem ra bể quan tòa cảng sẽ lạc hậu, không ra khỏi tình cầu của mình cũng sẽ lạc hậu.

Ở đây được gọi là dị thuật, chúng tộc trong vũ trụ gọi là thần thuật, sinh mệnh được sinh ra trong vũ trụ, rất nhiều sinh vật sẽ có thần thuật, trong hàng triệu năm phát triển, bọn họ đã sớm nghiên cứu ra các loại phương pháp tu hành thần thuật, tìm ra con đường tu hành thích hợp nhất.

Mà lịch sử văn minh nhân loại chưa đến một vạn năm, bọn họ cũng chỉ tìm tòi ra mảnh đất thấp thụ năng lượng cực nhiệt cực hàn, ngay cả nhân đôi khoái hoạt bằng cách song tu bằng hỏa cũng đều do Lâm Tú phát hiện trước.

Thật ra các dị thuật sư ở đại lục không có nguyên lực, không biết vận dụng như thế nào, chỉ biết liều lĩnh đánh nhau, lúc này mới xuất hiện một vị cấp Thiên thượng cảnh, hai mươi vị cấp Thiên hạ cảnh đuổi đánh người khác, còn có tình huống mười người bị giết.

Sau một lát, dưới sự chỉ dẫn của Hiểu, Lâm Tú thay đổi phương pháp vận chuyển của một loại nguyên lực, sau đó vận chuyển sức mạnh, một ngọn lửa bỗng nhiên bốc lên từ trong lòng bàn tay của hắn.

Một luồng nhiệt nóng chảy lan ra, ngoại trừ lão tổ tông Đại U, toàn bộ cấp Thiên ở

đây đều cảm nhận được một sự sợ hãi sâu sắc.

Những nguyên lão Đại U, nhớ đến hình ảnh nào đó, da đầu càng tê dại hơn.

Lâm Tú cảm thán trong lòng, về phương diện dị thuật, tự mình tìm tòi vẫn không bằng có một sư phụ tốt. Trong chốc lát, thực lực của hắn còn tăng trưởng trên diện rộng, tuy nguyên lực không đổi, nhưng đối chiến cùng giai, hắn chỉ dùng dị thuật hỏa là có thể đánh bại thậm chí đánh chết bọn hắn.

Không biết qua bao lâu, mọi người bước ra từ trong tòa điện này.

Mọi người đều có tâm sự trùng trùng.

Mặc dù nguy cơ trước mắt đã giải trừ, nhưng nguy cơ lớn hơn lại sắp đến.

Đây không phải là nguy cơ của một hoặc một số quốc gia của Đại U hay Đại Lư Đại Hạ, đây là nguy cơ của toàn nhân loại, thậm chí bao gồm Hải tộc, thú tộc, man tộc, linh tộc, tất cả sinh linh trên tinh cầu này.

Lâm Tú nhìn thấy rất nhiều bóng người ở ngoài điện.

Đạo Cách, Khoa Lâm, Áo Thác, Lôi Mông, Tác Phi Á cùng với Ngải Mễ Lệ, vừa rồi trong lúc mọi người nghị sự trong điện, bọn họ đã ở bên ngoài, giờ phút này bọn họ vẫn chưa phục hồi tinh thần lại từ sau chấn động.

Lâm Tú và Áo Thác cùng với Tác Phi Á lên tiếng chào hỏi, cũng gật đầu ra hiệu với những người khác.

Đám người Đạo Cách giật giật yết hầu, trong lòng phức tạp khôn xiết, không lâu về trước, Lâm Tú vẫn giống với bọn họ, nhưng hiện tại, ngay cả lão tổ tông cũng phải cúi đầu với hắn.

Lúc lão tổ tông Đại U đi ngang qua bên cạnh mọi người, nhìn Tác Phi Á một cái, bước chân chậm lại, nói: "Áo Đồn"

Hoàng đế Đại U lập tức tiến lên, cung kính nói: "Lão tổ tông"

Ông lão thở ra một hơi, nói: "Giao chuyện của Đại U cho Tác Phi Á đi, ngươi tu hành cho tốt, chuẩn bị nghênh chiến kẻ thù bên ngoài"

Hoàng đế Đại U đáp: "Được."

Hắn biết ý tứ của lão tổ tông, Tác Phi Á vẫn còn xa lạ với quý tộc Đại U. Nàng muốn hủy bỏ chế độ nô lệ, thậm chí không muốn đại diện cho Đại U tham gia thi đấu, trước kia hoàng tộc cảm thấy nàng khác thường, nhưng hiện tại, khi loại chuyện này xảy ra ở trên người bọn họ, bọn họ mới nhận ra...

Có lẽ, Tác Phi Á đã đúng.

Chương 1031: Người đóng cửa làm gì? (2)

Từ sau khi vị bên ngoài kia xuất hiện, dân chúng Đại U luôn luôn lo lắng đề phòng, hy vọng nghe thấy tin tức tốt từ nguyên lão viện.

Nhưng mà, không nghe thấy tin tức gì của người đến từ bên ngoài, lại đợi được một cái thông báo khiến bọn họ bất ngờ đến cực điểm.

Hoàng đế bệ hạ Đại U tuyên bố thoái vị, giao ngôi vị hoàng đế cho công chúa Tác Phi Á, bắt đầu từ ngày hôm nay, Tác Phi Á sẽ trở thành nữ hoàng đầu tiên cũng là duy nhất của Đại U.

Cùng lúc đó, nguyên lão viện cũng tuyên bố, từ nay về sau, ở trong phạm vi của Đại U, huỷ bỏ chế độ nô lệ, các nô lệ được khôi phục thân phận tự do, toàn bộ con dân, quyền quý của Đại U phải phóng thích nô lệ trong nhà vô điều kiện, triều đình Đại U sẽ đưa ra mức bồi thường nhất định đối với bọn họ.

Đối với những nô lệ muốn trở về quốc gia của mình, Đại U sẽ sắp xếp cho bọn họ, muốn ở lại Đại U, Đại U cũng sẽ thu xếp thích đáng. Mặc dù quý tộc cùng nhân dân Đại U sẽ có chút bất mãn với chuyện này, nhưng nguyên lão viện đã quyết định, ai cũng không được cãi lời.

Cho tới nay, các nô lệ chịu đủ áp bách, thậm chí ngay cả tính mạng cũng không thể đảm bảo, đương nhiên vui mừng như điên, đi trên đường phố, vừa múa vừa hát, trút giận, chúc mừng...

Cùng lúc đó, các quốc gia của đại lục đã triệu tập ngũ đại vương triều trong khoảng thời gian ngắn nhất Hoàng đế, Quốc vương của tất cả các quốc gia, trong vòng năm ngày phải đến Đại Hạ, vắng mặt với lý do bất đắc dĩ nào, thật sự không thể trình diện, cũng phải phái đại diện có thể quyết định công việc của bốn quốc đến, năm đại vương triều sẽ phái thuyền chuyên đến đón bọn họ.

Năm đại vương triều khẩn cấp như thế, triệu tập trịnh trọng như thế, từ trước tới nay vẫn là lần đầu tiên, không có một quốc gia nào dám chậm trễ, cho dù ốm bệnh nhẹ trong người cũng kiên trì bò xuống giường bệnh đi đến.

Đầu đường Đại Hạ.

Lâm Tú cùng một gã thanh niên đi ở trên đường, cánh chim của Hiếu đã thu lại, tuy tấm vải đen phía sau hơi quái dị, nhưng khẳng định không đáng chú ý như hai cái cánh.

"Chào Lâm đại nhân"

"Bái kiến Lâm đại nhân..."

Dân chúng Vương đô nhiệt tình chào đón Lâm Tú, ánh mắt của Hiếu đảo qua gương mặt của những người này, nhìn quanh bốn phía, ở đây, hẳn cảm nhận được một sự im lặng cùng bình yên lâu ngày không gặp.

Lúc Dục tộc chưa bị xâm lấn, cũng giống như vậy.

Nhưng sau đó...

Phụ vương chết trận, mẫu hậu tuấn quốc, trăm vạn tộc nhân trở thành nô lệ của dị tộc, hẳn cũng bị trục xuất đến tình hệ

này, trở thành con mồi trong trò chơi của bọn họ...

Bởi vì đã từng trải qua nỗi đau này, cho nên hẳn hy vọng tộc đàn bình yên cùng yên tĩnh này sẽ vĩnh viễn không bị phá vỡ.

Hiếu đã đến, đương nhiên nhận được sự coi trọng lớn nhất của triều đình, dù sao vị này cũng là khách nhân đến từ bên ngoài, Đại Hạ là một quốc gia lễ nghi, không thể sơ suất bất kỳ chỗ nào được, hẳn ta được sắp xếp ở trong một toà sứ quán lớn nhất.

Đêm đến, Lâm Tú ngồi ở trên đỉnh ốc của cung điện, nhìn ánh trăng trên trời.

Hắn nhìn thấy dị tộc nọ đang ngồi khoanh chân ở trên đỉnh núi hình vòng cung nào đó, ánh mắt Lâm Tú tập trung, ở trên cổ tay phải của hắn xuất hiện một cái vòng, thứ đó rất giống với vòng tay, nhưng chắc chắn không phải vòng tay.

Thứ đó có lẽ là pháp bảo không gian mà Hiếu đã từng nói.

Lâm Tú biết một ít quy luật của vũ trụ, ở trong vũ trụ này cũng được áp dụng tương tự. Dù cường đại đến đâu cũng không có khả năng nhanh hơn tốc độ ánh sáng, bọn họ muốn du hành vũ trụ, phải mượn pháp bảo không gian.

Kỹ thuật Không Gian Khiêu Dục cũng không phải bắt nguồn từ Tinh vực Thiên Viêm, loại pháp bảo này chỉ có ở những tinh vực khác, một nhóm chủng tộc tinh thông năng lực không gian mới có thể chế tác, giá rất đắt, chủng tộc bình thường căn bản mua không nổi.

Muốn rời khỏi hành tinh này, pháp bảo không gian là thứ nhất định phải có.

Lúc trước Lâm Tú ngấm trắng chính là ngấm trắng, từ sau khi biết được phong cách của dị tộc nọ từ trong miệng của Hiểu, lúc hấn ngấm trắng cũng tu hành.

Một bóng người từ căn phòng trong cung viện bên cạnh đi ra, ngẩng đầu nhìn Lâm Tú, nói: "Ta có chút vấn đề muốn hỏi chàng, chàng lại đây một chút..."

Lâm Tú nhẹ nhàng nhảy lên, đi vào trong viện của Linh Quân, đi theo nàng vào phòng của nàng.

Linh Quân đưa lưng về phía hấn, hỏi: "Người đến từ bên ngoài kia có thể tin không?"

Lâm Tú gật đầu, nói: "Lấy thực lực của hấn, nếu hấn muốn, đã sớm quét sạch đại lục, không cần phải gặt chúng ta."

Mặc dù Điều nhân huynh có vẻ ngoài xấu một chút, nhưng hấn rất chân thật, Lâm Tú có thuật đọc tâm trong lòng bàn tay, không có ai có thể lừa gặt hấn.

Sau khi Lâm Tú trả lời nàng, Linh Quân cũng không nói gì nữa, thấy nàng hồi lâu không trả lời, Lâm Tú chuẩn bị trở về phòng Linh m, vừa mới xoay người, cửa phòng Linh Quân bỗng nhiên đóng lại.

Chương 1032: Nghi thức cuối cùng

Lâm Tú quay đầu, kinh ngạc nói: "Nàng đóng cửa làm gì, có chuyện gì nữa sao?"

Linh Quân xoay người, Lâm Tú nhìn ánh mắt của nàng, hơi sững sốt.

Trong phòng Linh Quân, khi Lâm Tú chuẩn bị rời đi, nàng đã dùng niệm lực đóng cửa phòng lại.

Từ trong ánh mắt của nàng, Lâm Tú thấy được nàng muốn làm gì.

Tai họa lớn sắp đến, từ trước đến nay đại lục chưa từng đoàn kết, ngay cả Đại La và Đại U cũng buông bỏ ân oán ngày trước, cùng nhau đối mặt với kẻ địch sắp kéo tới, mọi người đều vì một mục tiêu mà cố gắng.

Nhưng những cố gắng của bọn họ, rất có thể là vô ích.

Tất cả cấp Thiên của đại lục cộng lại cũng không thể uy hiếp đến dị tộc nguyên cảnh, một vị nguyên cảnh có thể dễ dàng tiêu diệt tất cả sinh linh trong toàn bộ đại lục.

Trừ khi có người tiến vào nguyên cảnh, mới có thực lực chiến đấu với dị tộc nọ.

Trong trận chiến ấy Điều nhân huynh đã bị tổn thương đến căn cơ, trong khoảng thời gian ngắn không thể trở về nguyên cảnh, nói cách khác, hy vọng của nhân loại, hy vọng của mảnh đại lục này, đều đặt trên người Lâm Tú và Linh Quân.

Nếu bọn họ làm hết tất cả biện pháp, trong vòng ba năm sẽ đặt chân đến cảnh giới vô thượng.

Triệu Linh Quân và Lâm Tú nhìn nhau, sau đó dờn tầm mắt, bình tĩnh nói: "Không lo được nhiều như vậy, giúp chàng tăng thiên phú là chuyện quan trọng nhất bây giờ."

Lâm Tú nhìn nàng, đương nhiên hiểu rõ ý của nàng.

Đây là nghi thức cuối cùng còn đang dang dở trong ngày đại hôn của bọn họ.

Triệu Linh Quân vẻ mặt lạnh nhạt, giống như đang nói về một chuyện bé nhỏ không đáng kể, thân nhiên nói: "Thiên phú của chàng càng sớm tăng thêm một ngày, thì càng sớm thăng cấp đến cảnh giới vô thượng thêm một ngày, đây là vì đại cục..."

Khi giọng nói của nàng hạ xuống, ánh nến trong phòng lập tức vụt tắt.

Cùng lúc đó, thân thể của Lâm Tú cũng bị một cỗ sức mạnh khổng chế, chậm rãi bay lên giường.

Trong bóng tối, khuôn mặt bình tĩnh lạnh nhạt của Triệu Linh Quân hiện lên một tia ửng hồng không dễ phát hiện.

Nàng quần mình trong chăn, không lâu sau, quần áo của nàng bay ra từ trong đó, tự động xếp lại, đặt ở bên giường. Mặc dù không có ánh nến, nhưng Lâm Tú có năng lực nhìn trong bóng đêm, vẫn nhìn ra là một cái yếm màu trắng thêu hoa sen, cùng với một chiếc quần nhỏ màu trắng, bị nàng giấu ở dưới váy.

Nàng nằm thẳng người trong chăn, nhắm mắt lại, nói: "Có thể bắt đầu"

Mặc dù nàng đã cố gắng bảo trì bình tĩnh, nhưng hai tay vẫn siết chặt, trong giọng

nói cũng có một chút run run không dễ phát hiện.

Lâm Tú nhìn Triệu Linh Quân giả bộ trấn định, làm ra dáng vẻ sống chết mặc bay, nhưng trên thực tế ngay cả cổ cũng đã ửng đỏ, trong lòng vừa buồn cười vừa bùi ngùi, trước hôm nay, cho đến bây giờ hắn chưa từng nghĩ tới, hai người bọn họ cũng sẽ có một ngày như vậy.

Ngày này đối với bọn họ mà nói, giống như là điều hiển nhiên, nhưng lại không thể tưởng tượng.

Triệu Linh Quân nắm chặt khăn trải giường, nói: "Chàng, chàng nhanh lên..."

Lâm Tú hầu hết thời gian đều rất nhanh, ngoại trừ loại thời điểm này.

Ngay cả Linh Quân cũng có thể nghĩ thông suốt mọi chuyện, hắn đương nhiên cũng sẽ không nói thêm gì nữa, tuy đây là chuyện của vợ chồng bọn họ, nhưng lại liên quan đến toàn bộ nhân loại cùng tất cả sự sống trên hành tinh này.

Lâm Tú cởi quần áo, tiến vào chăn, nằm ở bên cạnh nàng.

Triệu Linh Quân đợi trong chốc lát, mở to mắt, hỏi: "Sao chàng lại không động?"

Lâm Tú không nói nên lời, nàng nghĩ sẽ làm cái gì, loại chuyện này có thể cứ vậy mà động được sao?

Trước khi bắt đầu, nếu không chuẩn bị kỹ càng trước, hai người sẽ phải chịu khổ.

Có điều, suy nghĩ đến Linh Quân không phải Tần Uyển, trước khi thành thân đã tự học được rất nhiều kiến thức từ trong sách,

không cần Lâm Tú phải dạy, thậm chí còn dạy ngược lại Lâm Tú, điều này không thể trách Linh Quân được.

Mặc dù nàng thành thân đã vài năm, nhưng cùng giường cùng chăn giống như vậy, vẫn là lần đầu tiên.

Nếu như lưỡng tình tương duyệt, phương diện này đương nhiên không hề phức tạp, trước khi bắt đầu chủ đề chính, hôn cũng hôn, ôm cũng ôm, cảm giác cũng có, củi khô lửa bốc, nước chảy thành sông, có thể dần dần tiến vào cảnh sắc thiên đường..

Không phải lưỡng tình tương duyệt thì thật sự có chút ép buộc.

Nếu đổi là Tần Uyển, nhìn thể chất của nàng, thật ra có thể lược bỏ giai đoạn đầu, nhưng Linh Quân thì chắc chắn không được.

Lâm Tú ho nhẹ một tiếng, giải thích nói: "Nàng chưa trải qua loại chuyện này, bình thường sẽ không trực tiếp như vậy..."

Triệu Linh Quân nghi hoặc nói: "Vì sao?"

Lâm Tú nhất thời không biết nên giải thích như thế nào, nữ nhân này sẽ không lên xem những loại sách đó, mà cũng không có ai giáo dục trước hôn nhân cho nàng hay sao?

Roi vào đường cùng, Lâm Tú tới gần bên tai của nàng, nhỏ giọng nói vài câu.

Chương 1033: Nghi thức cuối cùng (2)

Triệu Linh Quân sắc mặt càng hồng hơn, rất lâu sau mới nói:

“Nên làm như thế nào thì cứ làm như thế đó, dù sao cũng chỉ có lần này...”

Lâm Tú chân thật nói: “Vậy, ta bắt đầu nha...”

Triệu Linh Quân nhắm mắt lại, giọng run run nói: “Bắt đầu đi...”

Một lát sau, trong phòng có âm thanh truyền ra.

“Nàng đừng nằm yên như thế, cho chút phản ứng được không...”

“Ta đây phải làm sao...”

“Tự nhiên một chút, thả lỏng một chút, đừng căng thẳng như vậy...”

“Chàng, chàng nhẹ chút...”

Sau một hồi.

Lâm Tú bước ra khỏi phòng Linh Quân, sau đó đóng cửa phòng lại.

Thật lòng mà nói, quá trình thu hoạch thiên phú của Linh Quân cũng không vui sướng như vậy, dưa hái xanh không ngọt, loại chuyện này không phải tình nguyện từ trong đáy lòng, thật sự không sung sướng gì.

Hơn nữa, sau khi hấn thành công sao chép thiên phú của Linh Quân, nàng lập tức đuổi hấn đi, nữ nhân này quả nhiên vô tình, một đêm vợ chồng trăm ngày ân nghĩa, thậm chí không để cho hấn nằm trên giường của nàng nhiều thêm một phút nào...

Không chỉ có như thế, còn khiến cho Lâm Tú nửa vời, vô cùng khó chịu.

Nhưng cũng tốt, Linh m còn chờ hấn ở trong phòng, nếu thật sự để hấn ngủ một đêm, Lâm Tú cũng không muốn, sao có thể để Linh m chờ ở trong phòng một mình chứ?

Hấn đi vào cung viện bên cạnh, đi qua cửa điện, đi thẳng vào trong một căn phòng, Linh m đang ngồi bên giường, vừa hừ cười nhỏ, vừa sửa sang lại quần áo, nhìn thấy Lâm Tú tiến vào, mặt nàng hơi đỏ lên, bỗng nhiên lại hít hít mũi, hỏi: "Sao trên người chàng lại có mùi của tỷ tỷ?"

Từ nhỏ nàng đã thích ngủ chung với tỷ tỷ, đối với mùi hương này vô cùng quen thuộc.

Lâm Tú cũng không tính lừa gạt Linh m, một lát sau, Linh m nhẹ nhàng nhéo bên hông hấn một cái, nói: "Chàng chiếm tiện nghi của ta, tiện nghi của tỷ tỷ chàng cũng chiếm, kiếp trước chúng ta nhất định nợ chàng rất nhiều..."

Lâm Tú ôm nàng, cười nói: "VẬY KIẾP NÀY TỪ TỪ TRẢ LẠI..."

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tú ra khỏi phòng, đứng ở trong viện, hít thở thật sâu, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Thiên phú tu hành gấp sáu lần, quả nhiên không giống nhau.

Sức mạnh cuộn cuộn không ngừng tràn vào cơ thể hấn từ trong hư không, lúc này đây, hấn không cảm thấy có trở ngại gì cả, tu hành trôi chảy hơn bao giờ hết, thứ hấn thêm thường đã lâu, rốt cuộc cũng tới tay.

Từ hôm nay trở đi, hấn sẽ không cần hâm mộ tốc độ tu hành của Triệu Linh Quân nữa.

Linh Quân vẫn chưa đến ăn sáng, Lâm Tú chuẩn bị cho nàng một phần, đi vào cung viện của nàng, nhìn thấy nàng đang xếp lại tấm ga giường, thay một cái ga giường mới.

Lâm Tú đặt bữa sáng lên bàn trong phòng nàng, nàng nhìn Lâm Tú, nói: "Cảm ơn."

Về mặt của nàng vẫn bình tĩnh lạnh nhạt như trước, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra vào tối qua.

Lâm Tú không nói gì thêm, chỉ nhìn nàng, nói: "Không cần khách khí, người nên cảm ơn là ta."

Không lâu sau, Lâm Tú đi ra khỏi phòng của nàng. Trong phòng, Triệu Linh Quân ăn bữa sáng nóng hổi, ánh mắt rời rạc, không biết suy nghĩ cái gì.

Lần trở về này, Lâm Tú thậm chí không có thời gian dành cho chúng nữ, bởi vì còn rất nhiều chuyện đang chờ hần làm, hần đón Niếp Niếp từ Vân Dục tộc, cũng thuận tiện mời Hổ Vương cấp Thiên đến Đại Hạ.

Kiếp nạn lần này không chỉ là kiếp nạn của Nhân tộc, tất cả sinh linh của đại lục đều khó thoát.

Đồng thời, hần còn đi một chuyến đến Đông Hải, đón Hải Lăng Vương cùng Thương Lan Vương về. Ở trong vũ trụ, có rất nhiều chủng tộc có thiên phú thần thông là thủy, mà Hải Tộc có thể nói là nô lệ thích hợp nhất cho các chủng tộc đó.

Sau khi nói cho bọn họ tính nghiêm trọng của vấn đề, Hải Lăng Vương cùng Thương Lan Vương lại trở về Đông Hải, chuẩn bị thông báo cho các Hải Tộc khác. Trên tinh cầu này, mặc dù thế lực của Hải Tộc không bằng

Nhân tộc, nhưng bọn họ có thể góp một phần sức lực để chống lại kẻ thù bên ngoài.

Hổ Vương cũng đi đến các vùng cực địa cùng những nơi tụ tập dị thú, tìm những thú vương khác.

Định quốc công tự mình dẫn sứ đoàn của Đại Hạ, đang ở trên đường đi về phía Man tộc, bất kể các chủng tộc, không quan tâm trước kia bọn họ từng có xung đột gì, nhưng từ giờ trở đi, bọn họ đều ở cùng trận tuyến.

Phương pháp tu hành dị thuật hỏa, dưới sự đồng ý của Hiếu, Lâm Tú dạy cho Minh Hà trước, sau đó là Tiết lão, tuy tu vi của bọn họ không tăng lên, nhưng uy lực của dị thuật đã có sự tăng trưởng rõ ràng.

Trong vòng ba năm tiếp theo, phương pháp này cần để cho tất cả dị thuật sư thuộc tính hỏa nắm giữ hoàn toàn.

May mắn là dị tộc trên mặt trăng cũng có thần thuật là hỏa, ở trong Tinh vực Thiên Viêm có rất nhiều chủng tộc có thiên phú đều là hỏa, nếu không để cho bọn họ học được dị thuật hỏa chân chính, đến lúc đó, căn bản không thể giao thủ với dị tộc đó.

Chương 1034: Ngủ chung

Hiếu có thể dựa vào thực lực cấp Thiên hạ cảnh, không cần tốn sức đã đánh chết mười người cấp Thiên ngay lập tức, đối với dị tộc mà nói, cũng không phải việc khó.

Cho dù là cảnh giới giống nhau, một người có phương pháp tu hành chính thống, một người lại có chiêu thức tự mình suy nghĩ ra, sức lực chiến đấu của hai người căn bản không thể so sánh được.

Lâm Tú bận rộn mấy ngày, mãi cho đến buổi chiều trước khi hội nghị của các chư quốc được cử hành mới có thời gian nhàn rỗi.

Niếp Niếp cùng Băng Hùng đang chơi đùa lăn lộn ầm ĩ ở trong sân sau hoa viên của Lâm phủ, ba ngày trước Na Tháp Toa đã đến Đại Hạ, giờ phút này ở Đại Hạ đang tụ tập toàn hơn mười quốc vương cùng Hoàng đế của các quốc gia, các vương công quý tộc của các nước trên toàn bộ đại lục cũng đến đây rất nhiều.

Hai tên nhóc kia không hiểu gì cả, còn vui vẻ chơi đùa, Song Song cùng Mộ Dung Ngọc cùng với Linh Lung và một nữ tử khác, nhìn hai nhóc con hoạt bát kia, Mộ Dung Ngọc than nhẹ một tiếng, nói: "Nếu có thể không buồn không lo giống chúng nó thì tốt rồi..."

Những tiểu tử này cùng với những dân chúng vẫn chưa hay biết gì đương nhiên hạnh phúc nhất, bọn họ không cần nghĩ đến chuyện gì, cũng không cần lo lắng gì cả, đương nhiên không có phiền não.

Nữ tử bên cạnh nàng mỉm cười nhéo nhéo mặt nàng, nhẹ giọng nói: "Chuyện xảy ra trong tương lai sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra, cùng

với sầu lo phiền não, không bằng quý trọng khoảnh khắc hiện tại, nhân dịp còn có chút thời gian, lớn mật một tí, làm càn một tí, mặc kệ tương lai xảy ra chuyện gì, cũng đừng để bản thân phải nuối tiếc...”

Sau khi rời khỏi hoàng cung Quý phi nương nương khác với trước kia rất nhiều.

Lâm Tú rất khó tin, từ trước đến nay tâm tư thiếu nữ của nàng cũng sẽ nói ra những lời giàu triết lý như vậy.

Quá khứ không thể thay đổi, tương lai là không thể đoán trước, việc mọi người có thể làm là trân trọng hiện tại.

Rất có thể con người sẽ không có tương lai, dù kết quả ba năm sau đó như thế nào, trong mấy năm ngắn ngủi này, đừng nên để lại cho mình sự tiếc nuối.

Nói đến sự tiếc nuối, cuộc sống này của Lâm Tú, thật ra hiếm khi có điều gì tiếc nuối.

Cha mẹ hần vẫn còn sống, gia đình hòa thuận, những người hần yêu nhất đều ở bên cạnh. Những việc hần muốn làm lúc trước, hiện giờ cũng đều thực hiện được. Nếu như không có tộc khác xâm lược, thì thật ra hần hoàn toàn có thể lui về ở ẩn, sinh ra một đám trẻ con, nhìn bọn chúng lớn lên, dạy bọn chúng tu hành. Hoặc là, mang theo nhóm Linh m, đi xem vũ trụ bao la và Tục Tổ...

Nếu như nói có điều gì tiếc nuối, vậy hần là cũng có.

Lâm Tú nhìn một bóng người đang cùng Linh m chơi cờ trong một đình nào đó, trong lòng hơi nổi lên gợn sóng.

Hắn cho rằng hắn có thể giống như Linh Quân, có thể làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, coi chuyện tối hôm đó như là một trận đấu giao hữu vì toàn nhân loại. Nhưng trên thực tế hắn vốn không cách nào làm được.

Mấy ngày nay, bóng dáng của nàng thường xuất hiện trong đầu hắn.

Lâm Tú nhìn Linh Quân, nàng và Linh m vừa nói vừa cười. Lúc Lâm Tú đi qua, nàng đứng lên, nói với Lâm Tú: "Vừa lúc ta dự định trở về phòng tu hành, chàng và Linh m nói chuyện đi..."

Sau khi Linh Quân rời đi, Linh m liếc về phía sau, hỏi: "Hai người cãi nhau à?"

Lâm Tú lắc đầu, nói: "Không có."

Lúc trước khi chưa có chuyện gì xảy ra, quan hệ của bọn họ vẫn bình thường, có thể nói chuyện suốt đêm về vũ trụ, cùng nhau tu hành. mấy ngày nay, Lâm Tú rõ ràng cảm giác được, nàng đang vô tình hay cố ý trốn hắn.

Xảy ra chuyện như vậy, hai người cũng không có cách nào lấy thân phận bạn bè để ở chung với nhau được nữa.

Linh m kéo ống tay áo của hắn, nói: "Tỷ tỷ từ nhỏ đã giấu giếm tâm sự của mình đi. Nàng muốn cái gì, cũng sẽ không trực tiếp nói ra, nàng chính là người miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo..."

Lâm Tú sau khi dùng thuật đọc tâm, cũng đã biết điều này.

Có rất nhiều chuyện, trong lòng nàng rõ ràng rất muốn, ngoài miệng lại kháng cự.

Vì vậy, nàng thường nói "không", nhưng cơ thể lại rất trung thực.

Tay Linh m chạm vào hấn, nói: "Rốt cuộc chàng có hiểu ý của ta hay không.."

Chút tâm tư nhỏ bé của nàng, tất nhiên không thể gạt được Lâm Tú, Lâm Tú thở phào nhẹ nhõm, nói: "Ta biết rồi, biết rồi..."

Ban đêm.

Trăng sáng nhô lên cao.

Mỗi khi trên trời có mặt trăng, Lâm Tú luôn theo thói quen tìm người dị tộc ở trên mặt trăng. Nhìn thấy hấn ta thành thật tu hành ở trên mặt trăng, hấn mới có thể an tâm.

Hấn bê một bát mì nắm với trứng chần nước sôi, đi vào phòng Linh Quân, nói: "Vừa rồi lúc ta nấu mì cho Linh m, không cẩn thận nấu thêm một bát, nàng có muốn ăn không?"

Triệu Linh Quân khoanh chân ngồi trên giường tu hành, ánh mắt cũng không mở ra, nói: "Ta không đói."

Chương 1035: Ngủ chung

Nàng vừa dứt lời, nhưng mùi hương lại càng gần hơn. Lúc nàng mở mắt ra, Lâm Tú đã gấp quả trứng chần kia lên, đưa đến bên miệng nàng. Nàng theo bản năng giật giật cổ họng, ngoài miệng lại nói: "Ta... U..."

Nàng muốn nhấn mạnh là mình không đói, vừa mới nói một chữ, trứng chần của Lâm Tú đã dứt vào miệng nàng. Nàng theo bản năng cắn một miếng, hơi hồi hận nhưng đã muộn.

Lâm Tú hỏi: "Hương vị thế nào."

Triệu Linh Quân nuốt miếng trứng chần xuống, nói: "Được, cũng không tệ lắm..."

Nếu đã ăn, nàng dứt khoát từ trên giường đi xuống, nhận lấy bát từ trong tay Lâm Tú, nói: "Ta tự mình ăn"

Lâm Tú ngồi đối diện nàng, nhìn nàng ăn từng miếng nhỏ, đột nhiên nói: "Linh Quân"

Triệu Linh Quân ngẩng đầu nhìn hấn.

Lâm Tú nói: "Nếu ba năm sau, chúng ta thua thì làm sao bây giờ?"

Triệu Linh Quân nói: "Thua thì thua, cùng lắm là chết"

Lâm Tú hỏi: "Nàng còn trẻ như vậy, lại thờ ơ đối với cái chết như thế, chẳng lẽ nàng không có điều gì tiếc nuối sao?"

Triệu Linh Quân hờ hững nói: "Không có."

Lúc nàng nói ra câu "Không có", động tác gấp của nàng dừng lại, trong mắt hiện lên sự phức tạp.

Nếu như vào đêm đó ba năm trước, nàng không tùy hứng rời đi, thì giờ phút này,

có lẽ sẽ không có gì tiếc nuối.

Lâm Tú đột nhiên hỏi: "Nếu có cơ hội trở lại ba năm trước, nàng có lựa chọn giống như lúc đó không?"

Thân thể Triệu Linh Quân run lên, nhìn Lâm Tú. Nếu có cơ hội như vậy, cho dù lúc đó nàng không thích hắn, nhưng tuyệt đối sẽ không đưa ra lựa chọn giống như năm đó.

Đáng tiếc, không có nếu như.

Nàng lắc đầu, nói: "Câu hỏi này không có ý nghĩa gì cả"

Lâm Tú nói: "Đối với ta, nó rất có ý nghĩa"

Triệu Linh Quân lại nhìn về phía hắn, hai người đã từng xảy ra chuyện, khiến cho giữa bọn họ luôn có một vết nứt không cách nào hàn gắn được. Chuyện này là lỗi của nàng, nàng không có tư cách cầu xin hắn tha thứ, cũng sẽ không cầu xin hắn tha thứ.

Cứ như vậy đi.

Trong lòng nàng nói một tiếng "Không", sau đó nhìn Lâm Tú, mở miệng nói: "Có."

Lâm Tú cười, sau đó nhìn nàng, nói: "Có một chuyện, ta chưa nói cho nàng biết"

Triệu Linh Quân nhẹ giọng nói: "Chuyện gì?"

Lâm Tú nhìn nàng, nói: "Ta có thể đọc được suy nghĩ, trong lòng nàng đang nghĩ cái gì, chỉ cần nhìn vào mắt của nàng, ta đều biết hết"

Triệu Linh Quân sửng sốt, phản ứng đầu tiên tất nhiên là không tin.

Lâm Tú chậm rãi nói: "Nàng đang nghĩ, chuyện này làm sao có thể. Nếu như ta biết nàng đang nghĩ cái gì, chẳng phải là biết nàng sẽ hối hận, còn biết nàng đã thích ta, chỉ là ngày thường hay giả bộ..."

Trên mặt Triệu Linh Quân hiện ra sự bối rối, trái tim đập dữ dội, lập tức đưa tay che mắt mình lại.

Lâm Tú nắm lấy tay kia của nàng, Triệu Linh Quân phát hiện trong cơ thể nàng có một lực lượng bị tiêu tan, lại có thêm một lực lượng khác.

Dường như là nhận ra được điều gì đó, nàng chậm rãi rút tay lại, nhìn về phía ánh mắt của Lâm Tú.

Ánh mắt hai người cứ nhìn nhau như vậy, rất lâu, rất lâu.

Lâm Tú nhìn nàng, nói: "Ta không biết chuyện gì sẽ xảy ra trong tương lai, thời gian của chúng ta có thể không còn nhiều, ta không muốn để lại bất kỳ sự tiếc nuối nào."

Môi Triệu Linh Quân mấp máy, Lâm Tú vươn ngón trỏ đặt lên môi nàng, nói: "Không cần phải nói ra, ta đều hiểu được"

Nàng hơi bối rối rồi dời ánh mắt đi, nhưng lại nhịn không được nhìn vào ánh mắt của Lâm Tú.

Lo lắng sẽ bị hắn nhìn thấu suy nghĩ trong lòng, vì thế nàng bắt đầu để cho mình suy nghĩ lung tung.

Mặc dù hắn là người háo sắc, nhưng về ngoài thật sự rất tuần tú, xứng với tên của hắn.

Kiến thức của hắn cũng rất uyên bác, có rất nhiều chuyện hắn nói, nàng cũng không biết.

Nhìn như vậy, ánh mắt hắn rất sâu, mũi cao thẳng, môi cũng đẹp, không biết hôn lên sẽ có cảm giác gì...

Lâm Tú nhìn nàng, hỏi: "Có muốn thử một lần không?"

Triệu Linh Quân hoảng sợ, lập tức nói: "Không cần!"

Lâm Tú nhìn ánh mắt nàng, mỉm cười, cúi đầu hôn lên môi nàng.

Trong đầu Linh Quân trống rỗng, kinh ngạc nhìn hắn, lại lo lắng bị hắn nhìn thấu tâm tư, lập tức nhắm mắt lại, nhưng quên mất mình có thể phản kháng.

Một lúc lâu sau, đôi môi tách ra.

Ánh mắt nàng mở ra, cái cảm giác tê dại này, làm cho nàng hơi lưu luyến. Trong lòng nàng vừa mới có suy nghĩ này, trên môi lại truyền đến xúc cảm mềm mại...

Không biết qua bao lâu, nàng đẩy Lâm Tú ra, tựa vào đầu giường, ngực hơi phập phồng, nói: "Ta, ta hiện tại rất rối, chàng để cho ta yên tĩnh một mình đi..."

Lâm Tú hỏi: "Vậy ta đi đây?"

Triệu Linh Quân gật đầu, theo bản năng nhìn về phía Lâm Tú, sau đó nhanh chóng che mắt lại.

Nhưng trong chốc lát như vậy, Lâm Tú vẫn nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng.

Một lát sau, trên giường của nàng, trong chăn gấm, hai người cùng đắp chung chăn,

gối cùng một cái gối đầu. Lâm Tú nắm tay
nàng, nàng cũng không có cự tuyệt.

Chương 1036: Bất kể cái giá phải trả

Lâm Tú nhìn nàng, nói: "Ngủ đi"

Linh Quân nhẹ giọng "Ừ" một tiếng, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

Họ đã trở thành vợ chồng được ba năm, nhưng theo một ý nghĩa nào đó, đây là lần đầu tiên họ ngủ chung giường.

Sáng hôm sau, lúc Lâm Tú mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn, Linh Quân cũng quay đầu qua nhìn hắn.

Lúc này, một bóng người từ bên ngoài đẩy cửa vào, nói: "Đã từ lúc nào rồi, tỳ còn ở..."

Triệu Linh m nhìn hai người ngồi trên giường, hơi sững sốt, sau đó liền nhin cười nói: "Người ở trong cung đến, hội nghị các nước lập tức sẽ được triệu tập, bệ hạ mời hai người qua..."

Đại Hạ, Hoàng cung.

Trong một tòa cung điện lớn nhất trong trung cung, mấy dãy bàn dài được đặt ở hai bên đại điện, đã có hơn trăm người ngồi xuống.

Đây là cuộc hội nghị nghiêm túc nhất và quy mô nhất được đề xuất bởi ngũ đại vương triều từ trước đến nay.

Hơn bảy mươi quốc gia trên đại lục, không ai vắng mặt. Ngoài con người, còn có năm gã Hải tộc có dáng vẻ xấu xí, trên thân thể có vây và vây cá. Một con hổ trắng trên lưng có hai cánh, một con gấu khổng lồ, một con sói trắng, và hai vị cường giả của Man tộc mặc da thú, trên mặt vẽ ký hiệu kỳ lạ.

Ngồi ở trên cùng là các hoàng đế của ngũ đại vương triều, đây là lần đầu tiên bọn họ xuất hiện trong cùng một dịp. Trong đó, hai vị hoàng đế Đại U và Đại La đều là cường giả đứng đầu hiện nay.

Nhưng ngồi ở vị trí chính giữa nhất, lại là một nam tử trung niên khác.

Tuy rằng thực lực của hắn ta thấp, nhưng lại là người có quyền lực nhất toàn đại lục. Chỉ vì hắn ta có một người con rể xuất sắc.

Trong đại điện tiếng nghị luận sôi nổi, cho đến giờ phút này, có rất nhiều người của các quốc gia nhỏ vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì. Có thể khiến cho ngũ đại vương triều tụ tập lại với nhau, ngay cả cường giả tộc khác cũng đều đến.

Nói như vậy, nếu đại lục xảy ra chuyện gì lớn, ngũ đại vương triều sẽ tụ tập lại, nhanh chóng thảo luận để ra kết quả.

Mà nhìn tình thế lần này, chỉ sợ không phải bốn chữ "sự kiện trọng đại" có thể diễn tả hết được.

Không lâu sau, hai bóng người nắm tay nhau từ ngoài điện đi vào, tiếng thảo luận ồn ào trong đại điện lập tức dừng lại. Ở chính giữa đại điện, có hai vị trí trống, dành cho Lâm Tú và Linh Quân.

Hắn nắm tay Linh Quân đi qua, ngồi ở hai vị trí kia.

Hoàng đế Đại U, là một nam tử tóc vàng đứng lên, ánh mắt nhìn xung quanh, trầm giọng nói: "Hôm nay triệu tập các vị đến đây, là có một chuyện liên quan đến nhân loại. Chuyện liên quan đến sự tồn vong của

các chủng tộc trên thế giới cần thông báo, mời các vị giữ im lặng. Sau đây, "Lâm" sẽ nói cho mọi người biết tất cả mọi việc."

Ngôn ngữ Đại U, là ngôn ngữ phổ biến rộng rãi nhất trên đại lục.

Sau khi Hoàng đế Đại U nói xong, Đại Lư, Đại La, Đại Hạ, mỗi người đều có sứ thần đứng ra, phiên dịch lời nói của hãn bằng ngôn ngữ của ngũ đại vương triều.

Man tộc, Hải tộc, Thú tộc, từ trước khi hội nghị hôm nay bắt đầu đã biết được chân tướng sự việc.

Những quốc gia nhỏ trên đại lục, mặc dù đều có ngôn ngữ của quốc gia mình, nhưng sứ thần của bọn họ nhất định phải tinh thông ít nhất một ngôn ngữ chính thức của ngũ đại vương triều.

Bọn họ nhanh chóng dịch những lời này cho quốc vương của mình.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Lâm Tú.

Lâm Tú buông tay Linh Quân ra, đứng lên, chậm rãi vươn tay phải ra. Trên lòng bàn tay, hiện ra một quả cầu màu xanh hư ảo, nói: "Quả cầu này, chính là hành tinh của chúng ta"

Hắn nói tiếng Đại Hạ, nhưng kỳ lạ là, tất cả mọi người ở đây, bao gồm cả Thú tộc và Hải tộc đều có thể nghe hiểu. Tất cả mọi người đều có hứng thú nhìn quả cầu màu xanh biển kia.

Phía dưới bọn họ thực sự có một quả cầu lớn, hầu hết mọi người đều biết điều này, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy quê hương của họ theo cách này.

Lâm Tú vừa nghĩ đến điều gì, quả cầu màu lam này nhanh chóng thu nhỏ lại, một quả cầu khổng lồ màu đỏ thẫm xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Mọi người có thể nhìn thấy, hành tinh của bọn họ, cùng mấy quả cầu khác, đang nhanh chóng chuyển động xung quanh quả cầu màu đỏ kia.

"Đây, là mặt trời..."

"Mặt trời lớn như vậy sao?"

"Chúng ta đang quay quanh mặt trời. Vậy mà ta đã luôn nghĩ rằng mặt trời đang quay quanh chúng ta."

"Quả thực có thứ gì đó đang quay quanh chúng ta, đó là mặt trăng đi, thì ra thế giới là như vậy, thật sự là hiểu được thêm nhiều kiến thức"

Lần đầu tiên nhìn loại điều mới lạ này, mọi người nhìn say sưa, thậm chí còn cười nói. Cho đến khi họ nhìn thấy mặt trời không ngừng thu nhỏ lại, có vô số mặt trời lớn hơn "mặt trời" lóe lên trước mắt họ. Cuối cùng, họ thấy một vòng xoáy xoay tròn liên tục.

Chương 1037: Bất kể cái giá phải trả

Vòng xoáy rất đẹp, trong vòng xoáy lóe lên vô số điểm sáng. Mỗi một điểm sáng, đều là một "mặt trời" Dần dần, tiếng nghị luận không còn nữa, hầu hết mọi người trong đại điện đều kinh ngạc.

Họ không nghi ngờ những gì Lâm Tú đã cho họ thấy, Năm vương triều đã rất vất vả để tụ tập bọn họ ở đây, không phải chỉ để kể một trò đùa.

Chỉ là, đây có phải là thế giới thực không?

Họ sống trong một vòng xoáy khổng lồ, những ngôi sao trên bầu trời đêm. Trên thực tế, tất cả đều giống như mặt trời, so với thế giới thực, họ nhỏ bé đến mức nào?

Tuy nhiên, đây chưa phải là kết thúc.

Cái vòng xoáy khổng lồ kia, vẫn đang không ngừng thu nhỏ lại.

Bọn họ nhanh chóng thấy được nhiều vòng xoáy hơn, một, hai, hơn mười, cuối cùng là vô số vòng xoáy. Chúng ngưng tụ thành một vật thể giống như lông vũ, lông vũ sáng lấp lánh. Mỗi một điểm sáng trên lông vũ, chính là những vòng xoáy vừa rồi làm cho bọn họ rất kinh ngạc.

Điều này, vẫn chưa kết thúc.

Bọn họ nhìn thấy vô số bộ lông vũ, ngưng tụ lại thành một khối khổng lồ, bao trùm toàn bộ đại điện, thậm chí nó còn tràn ra cả ngoài điện. Trong một khoảnh khắc nào đó, xung quanh bọn họ đột nhiên tối sầm lại, dường như bọn họ đang ở trong bầu trời đầy sao vô tận. Trong đầu mọi người

trống rỗng, ngay cả cường giả của các tộc và các quốc gia, về mặt đều ngây ngốc.

Giờ phút này, trong lòng rất nhiều người, đều dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Quyền lực, sự giàu có, sức mạnh... so với bầu trời đầy sao rộng lớn, dường như tất cả mọi thứ đều mất đi ý nghĩa. Một cảm giác mờ mịt và sợ hãi dần dần lan rộng trong lòng bọn họ.

Lúc này, giọng nói của Lâm Tú vang lên bên tai bọn họ:

"Đây chính là bầu trời sao thực sự, cũng có thể gọi là vũ trụ, vũ trụ rộng lớn. Hành tinh của chúng ta, cũng không phải hành tinh duy nhất có sự sống. Trong vũ trụ rộng lớn vẫn tồn tại rất nhiều chủng tộc. Bọn họ mạnh hơn chúng ta rất nhiều, mà cá lớn nuốt cá bé, cũng là quy luật cơ bản trong vũ trụ. Một khi chúng ta bị phát hiện, sẽ mở ra một kết cục vô cùng thảm"

Trong đại điện, bầu trời sao nhanh chóng thu nhỏ lại. Rất nhanh, trong mắt mọi người, lần thứ hai xuất hiện một quả cầu màu xanh và một quả cầu nhỏ xoay quanh quả cầu màu xanh.

Rõ ràng, quả cầu nhỏ đó là mặt trăng.

Mặt trăng không ngừng phóng đại trước mắt mọi người, họ nhìn thấy từng dãy núi hình vòng cung. Không lâu sau, bọn họ ở trên đỉnh núi của một dãy núi hình vòng cung có một cái bóng.

Đó là một sinh vật kỳ lạ, dáng vẻ rất xấu xí, còn có một cái đuôi dài nhỏ. Khi nhìn

thấy con quái vật kia, mọi người lại hét lên kinh ngạc.

"Đây là cái gì vậy?"

"Có cái gì đó ở trên mặt trăng sao?"

"Trông hắn ta hơi đáng sợ, không biết thực lực như thế nào..."

Mọi người sôi nổi thảo luận, đợi đến khi bọn họ dừng lại, Lâm Tú chậm rãi nói: "Đây là một người tộc khác đến từ vũ trụ, thực lực của hắn là vô thượng"

Khi Lâm Tú nói ra từ "vô thượng", trong đại điện, tất cả đều im lặng.

"Cái gì?"

"Không, vô thượng?"

"Ta không nghe lầm chứ?"

"Làm sao có khả năng, ta đang mơ hử."

Câu nói cuối cùng của Lâm Tú làm cho toàn bộ đại điện, dường như nổi lên một cơn sóng lớn ngập trời.

Vô thượng, đối với tất cả dị thuật sư mà nói, có ý nghĩa vô cùng thiêng liêng, cũng là sự kết thúc của việc tu hành mà rất nhiều người theo đuổi suốt đời. Nhưng Lâm Tú lại nói cho bọn họ biết, con quái vật trên mặt trăng, có sức mạnh vô thượng.

Trong một thời gian ngắn ngủi, sự hiểu biết của bọn họ đã bị phá vỡ. Giờ phút này, toàn bộ đại điện im lặng đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Hoàng đế Đại U đứng ra, tiếp tục nói: "Cho dù là con người, thú tộc, hay Hải tộc, so với rất nhiều chủng tộc trong vũ trụ, đều quá yếu. Một trong số bọn họ, có thể tàn

sát toàn bộ hành tinh của chúng ta. Nhà của chúng ta, sớm muộn gì cũng sẽ bị bọn họ phát hiện. Vì để chống lại kẻ thù bên ngoài, chúng ta nhất định phải đoàn kết lại”

Trong khi mọi người chưa định thần lại, Lâm Tú đã mang theo Linh Quân nhẹ nhàng rời đi.

Việc nên làm hẳn đã làm, tiếp theo chính là chuyện của năm đại vương triều. Thật ra đối mặt với đại họa, dưới thiên mệnh, cũng không có tác dụng quá lớn. Nhưng với tư cách là sinh mệnh trên hành tinh này, bọn họ có quyền được biết.

Cuộc thảo luận được tổ chức trong một ngày.

Cho đến khi màn đêm buông xuống, vô số bóng người mới thất hồn lạc phách từ trong đại điện đi ra. Không ai có thể nghĩ được, đại lục vừa mới nghênh đón hòa bình, đã lập tức gặp phải nguy cơ lớn hơn.

Một cuộc khủng hoảng có thể tước đi tương lai của các chủng tộc lớn.

Bắt đầu từ hôm nay, mỗi sinh mệnh trên hành tinh này sẽ không còn phân biệt vương triều, cũng không phân biệt chủng tộc khác nhau nữa. Các chủng tộc, các quốc gia sẽ bất chấp cái giá nào, cũng sẽ tập trung tất cả tài nguyên, trong thời gian ngắn nhất, tạo ra một vị cường giả cảnh giới vô thượng.

Chương 1038: Bất kể cái giá phải trả (2)

Tuy rằng lão tổ tông của Đại U là cường giả cấp Thiên thượng cảnh duy nhất trên đại lục, nhưng người có hy vọng nhất thắng cấp vô thượng trong vòng ba năm, lại là vợ chồng Lâm Tú và Triệu Linh Quân.

Đại La, Đại U, Đại Lư, Đại Thắng, các quốc gia trên đại lục, tất cả tài nguyên đều được đưa ra cho bọn họ mà không có giới hạn.

Trảo Oa Lôi Đảo, Cực Địa Băng Huyết, núi lửa Phù Tang, bọn họ cũng đều có thể đi tu hành bất cứ lúc nào.

Miễn là họ cần, tất cả các chủng tộc và quốc gia sẽ cung cấp cho họ, bằng mọi giá.

Lâm phủ.

Ba vị Thú Vương đặt năm viên nguyên tinh cấp Thiên ở trước mặt Lâm Tú. Đây là nguyên tinh do cường giả cấp Thiên của tộc bọn họ tự hành lấy ra trước khi hao hết thọ nguyên, để lại cho cả tộc.

Vào giờ phút này, bọn họ lại giao nó cho Lâm Tú và Linh Quân.

Hổ Vương vươn một cái móng vuốt khỏe mạnh ra, gầm nhẹ một tiếng với Lâm Tú.

Lâm Tú không cự tuyệt, nắm chân trước của nó. Trong nháy mắt sau đó, năng lực của nó đã bị Lâm Tú hấp thu. Sau đó, Lâm Tú lại giao năng lực lôi đình cho nó.

Lực lượng lôi đình thứ hai, có thể không thuận tay như khi trước nó sử dụng, nhưng cũng sẽ không quá ảnh hưởng đến thực lực của nó.

Năng lực của chính nó sẽ từ từ khôi phục, cứ như vậy, Lâm Tú mỗi tháng đều có thể hấp thụ một lần.

Sau đó, Lang Vương và Hùng Vương ở vùng cực cũng dâng lên năng lực của bọn hắn.

Hơn mười vị nguyên lão của Đại U, bao gồm cả Hoàng đế Đại U, lần lượt đi lên phía trước. Hoàng đế Đại U nhìn hắn, trầm giọng nói: "Ta nhờ các ngươi..."

Phía sau bọn họ còn có một nhóm cấp Thiên của Đại Hạ, mấy vị quốc công, hoàng tộc vương gia, hai lão tổ tông của Đại Thắng và Đại Lư, Thương Lan Vương và Hải Lăng Vương, năm Hải tộc cấp Thiên, hai thống lĩnh của Man tộc.

Vấn đề này đã được quyết định tại cuộc thảo luận ngày hôm nay.

Trong vòng ba năm, bọn họ cần, cũng nhất định phải, nâng cao năng lực của toàn bộ nhân loại. Và với tất cả lực lượng trên hành tinh này, cũng đưa một trong hai vợ chồng Lâm Tú, đạt đến vô thượng.

Ban đêm.

Trong phòng Linh Quân.

Trên giường, hai người khoanh chân ngồi đối diện nhau, Lâm Tú thở phào nhẹ nhõm, áp lực cứu tất cả các sinh mệnh trên hành tinh đều đặt trên người bọn họ. Cũng may hắn còn có Linh Quân ở đây, bọn họ có thể cùng nhau gánh vác áp lực, cũng không sợ cô đơn phải tu hành một mình.

Lúc này đã qua giờ Tý, Triệu Linh Quân chậm rãi mở mắt, xoa lông mày, trong mắt hiện lên vẻ mệt mỏi. Lâm Tú cũng mở mắt

ra, hỏi: "Có muốn ta giúp nàng thả lỏng không?"

Triệu Linh Quân lắc đầu nói: "Không cần, ta vẫn có thể..."

Nàng chưa nói dứt lời, đã bị Lâm Tú đẩy lên giường.

Lâm Tú ngồi ở bên mép giường, nhẹ nhàng ấn hai bên đầu nàng.

Triệu Linh Quân nhắm mắt lại, khóe miệng hơi cong lên. Lâm Tú cúi đầu nhìn nàng, nói: "Nàng nói xem nàng luôn nói một đằng nghĩ một nẻo làm gì, muốn thì nói muốn, không cần thì nói không cần"

Lâm Tú đã sớm hiểu rõ tính cách kiêu ngạo chết tiệt của nàng, rõ ràng rất để ý, nhưng nhất định phải giả bộ lãnh khốc vô tình.

Hắn nhìn nàng bị hắn vạch trần, cố gắng nghiêm mặt, bỗng nhiên hỏi: "Nàng có muốn thử song tu không, tốc độ song tu sẽ nhanh hơn một chút so với tu hành bình thường"

Triệu Linh Quân nhắm mắt lại, lập tức nói: "Ta không cần."

Đợi một lúc lâu, không thấy Lâm Tú đáp lại, nàng lặng lẽ mở mắt ra nhìn. Nàng và Lâm Tú đối mắt với nhau, tim đập nhanh hơn, nhanh chóng che mắt lại.

"Nhưng đã muộn rồi."

Lâm Tú cười, khẽ phát ồng tay áo, ánh nến trong phòng lặng lẽ tắt.

âm âm!

Tại kinh thành Đại Hạ, trên bầu trời, hai bóng người đang đánh nhau. Một người gầy

mặc áo trắng lui về sau một mét, còn một nam tử khác sau lưng có hai cánh bay ngược ra sau hơn mười mét.

Hai cánh sau lưng Hiều vỗ chầm chậm, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, nhìn Lâm Tú, nói: "Thực lực của người tiến bộ rất nhanh.

Thân thể của ta không còn tốt bằng người nữa..."

Hiều đã từng là một cường giả Nguyên cảnh, coi như là cảnh giới hạ xuống, nhưng một số lợi thể của Nguyên cảnh vẫn còn, ví dụ như thân thể của hắn ta.

Đối với người tu hành trên đại lục, vô thượng là truyền thuyết.

Nhưng trong vũ trụ, Nguyên cảnh chỉ là bước đầu tiên đi ra khỏi bầu trời, vốn cũng không có bí mật gì đáng nói.

Từ Linh cảnh đến Nguyên cảnh, ngoại trừ thực lực tăng lên, cũng kèm theo sự biến hóa của mức độ sinh mệnh.

Sau khi tiến vào Nguyên cảnh, họ cũng không còn dựa vào thân thể nữa. Cho dù thân thể bị hủy, nhưng vẫn có thể lại ngưng tụ ra cái mới. Hơn nữa bất kể là tốc độ, lực lượng, hay phòng ngự đều có thể đạt tới một loại trạng thái khó mà tin được.

Bọn họ có thể không cần hô hấp, chỉ dựa vào thân thể là có thể rời khỏi hành tinh, tự do đi lại trong vũ trụ.

Chương 1039: Cùng nhau đột phá

Đồng thời, cường giả Nguyên cảnh cũng có thể hấp thụ một nguồn năng lượng từ trong vũ trụ. Nguồn năng lượng này cao hơn so với nguyên lực, thi triển dị thuật uy lực cũng mạnh hơn.

Thực lực của Lâm Tú tiến bộ rất nhanh, nhưng việc này không liên quan nhiều đến sự cố gắng của hắn.

Thực lực của hắn nhanh chóng tăng lên là do cường giả của các chủng tộc hy sinh việc tu hành của mình.

Hắn cười nói: "Đây là thành tựu của tất cả mọi người."

Cho dù là có được năng lực như Linh Quân, tốc độ tu hành của hắn cũng không thể nhanh được như vậy. Tất cả đều là bởi vì các quốc gia, cường giả các tộc tự dâng hiến, bằng lòng đưa năng lực của bọn họ để hóa thành nguyên lực của Lâm Tú.

Ánh mắt Hiểu hơi hoảng hốt, hắn ta đã gặp rất nhiều chủng tộc, nhưng lại không có chủng tộc nào giống như nhân tộc trên hành tinh này. Bọn họ bỏ ổi lạc hậu, hẹp hòi kiêu căng, lại cao quý chói lọi, thân thánh những thứ vĩ đại.

Đó là một chủng tộc đối lập nhau và cũng là một chủng tộc mạnh mẽ.

Khi không có kẻ thù từ bên ngoài, bọn họ thể hiện mặt bĩ ổi lạc hậu.

Nhưng khi có kẻ thù bên ngoài, bọn họ rất đoàn kết và gắn bó, điều này không thường thấy ở các chủng tộc khác trong vũ trụ.

Ánh mắt của hắn ta lại nhìn về phía Lâm Tú, trong lòng mơ hồ có dự cảm. Chúng tộc thần kỳ này, tuy rằng còn rất nhỏ yếu, nhưng họ tràn ngập hy vọng và khả năng vô hạn. Nếu như bọn họ có thể tránh được kiếp nạn lần này, có thể phát triển bền vững, sớm muộn gì họ cũng sẽ vươn lên trong khu rừng của tất cả các chủng tộc trong vũ trụ.

Lâm Tú nhìn Hiểu, xoay cổ tay, nói: "Tiếp tục nào..."

Sau một khoảng thời gian ở chung, hắn và Hiểu đã hình thành một quan hệ vừa là thầy vừa là bạn. Liên quan đến vũ trụ, đến việc về các chủng tộc, hắn nghe được không ít chuyện từ Hiểu.

Về việc tu hành, hắn ta cũng giúp đỡ Lâm Tú rất nhiều.

Hắn ta vừa là thầy, vừa là bạn của Lâm Tú.

Lâm Tú biết được từ Hiểu rằng, hắn ta vốn là vương tử của Dục tộc. Mười năm trước, Dục tộc bị Viêm Cốt tộc xâm lược, cha mẹ của hắn ta đều chết trong trận chiến đó. Hắn và toàn bộ Dục tộc đều trở thành nô lệ của Viêm Cốt tộc.

Viêm Cốt tộc thường cách một khoảng thời gian sẽ tiến hành một trò chơi săn bắt như vậy.

Bọn họ sẽ ngẫu nhiên mang một ít nô lệ dưới tay để lại khắp Tinh vực Thiên Viêm, cho thiên tài trẻ tuổi trong tộc bọn họ đi săn bắt. Ai bắt được nhiều con mỗi nhất, thì có thể được nhiều tài nguyên bồi dưỡng nhất của tộc.

Các chủng tộc mạnh khác trong vũ trụ cũng có trò chơi tương tự.

Trong những năm qua, việc này được phát minh bởi bọn họ để tìm kiếm sự kích thích và niềm vui.

Rất nhiều chủng tộc trong vũ trụ đều có tuổi thọ dài đằng đằng, so với nhân loại, họ có thể dễ dàng sống đến hơn nghìn tuổi.

Thật ra năng lực của bọn họ chưa chắc đã cao, nhưng tu hành mấy trăm năm, đều có thể lên đến Nguyên cảnh.

Sau khi tiến vào Nguyên cảnh, cấp độ sinh mệnh sẽ thay đổi, tuổi thọ sẽ dài hơn, dần dần tạo ra một nhóm chủng tộc hùng mạnh trong vũ trụ.

Theo những gì Hiểu nói với Lâm Tú, hầu hết tài năng của nhân loại, ở trong vũ trụ, cũng không tính là kém. Một số ít trong đó, ví dụ như chúng nữ của Lâm phủ, thiên kiều các quốc gia, cho dù ở trong những chủng tộc mạnh kia, cũng coi như là thiên tài đỉnh cao. Mà Lâm Tú và Triệu Linh Quân, tài năng của bọn họ, ngay cả Hiểu cũng cảm thấy rất khiếp sợ.

Khuyết điểm lớn nhất của nhân tộc chính là tuổi thọ quá ngắn.

Nhưng bây giờ, đây không còn là khiếm khuyết của bọn họ.

Đợi đến khi Lâm Tú tiến vào Nguyên cảnh, hẳn có thể sử dụng sức mạnh của mình, nâng cao tuổi thọ của nhân tộc lên đến ngang hàng với các chủng tộc khác trong vũ trụ.

Sau một trận chiến kịch liệt, Hiểu nhìn Lâm Tú, nói: "Lâm, ta có thể nhờ ngươi một chuyện được hay không?"

Lâm Tú nói: "Người không cần khách khí, cứ nói đi"

Hiếu im lặng một lúc, nói: "Nếu có một ngày, các người mạnh đến mức có thể chiến thắng Viêm Cốt tộc. Các người có thể giúp người tộc của ta để cho bọn họ trở về hành tinh mẹ..."

Lâm Tú nhìn hắn, nghiêm túc nói: "Người yên tâm, ta nhất định sẽ lấy lại tự do cho Dục tộc."

Vũ trụ rất rộng lớn, trong đó tất nhiên sẽ có chủng tộc mạnh mẽ và tàn nhẫn. Nhưng cũng có chủng tộc có lòng tốt, giống như ánh sáng lóe lên trong đêm tối, mặc dù yếu ớt, nhưng cũng trải rộng trên bầu trời đêm.

Ban đêm.

Hậu hoa viên của Lâm phủ.

Trên bãi cỏ, Lâm Tú và Linh Quân khoanh chân ngồi đối diện nhau, chúng nữ ngồi vây quanh hai người.

Vào một lúc nào đó, Lâm Tú mở mắt ra, ánh mắt quét qua mặt các nàng. Tất cả mọi người đều đang chăm chỉ tu hành, ngay cả Quý phi nương nương cũng không ngoại lệ. Lâm Tú và Linh Quân tu hành các loại lực lượng, có thể giúp cho các nàng tu hành dễ dàng hơn.

Chương 1040: Cùng nhau đột phá (2)

Lâm phủ mấy ngày nay rất yên bình, không ai lười biếng việc tu hành, bởi vì tài nguyên của toàn bộ hành tinh đều tập trung ở trên người bọn họ.

Tu vi của Linh m, Tần Uyển, Minh Hà, Ngung Nhi... , mấy ngày nay cũng tăng rất nhanh. Các quốc gia và các tộc, không chỉ hy sinh tu hành cấp Thiên, còn tập hợp các cường giả cấp Địa hạ cảnh, cấp Địa thượng cảnh vào một chỗ. Bọn họ cũng tình nguyện hy sinh tu vi để mọi người ở Lâm phủ tăng thêm sức mạnh.

Ánh trăng sáng ngời, Lâm Tú ngẩng đầu nhìn thoáng qua đỉnh đầu.

Theo thời gian trôi đi, áp lực từ mặt trăng ngày càng tăng lên.

Một tin tốt là, trước khi săn giết con mồi, giao chúng cứ lại cho tộc của bọn họ. Người dị tộc trên mặt trăng tuyệt đối sẽ không tiết lộ tin tức nơi này, nếu không chính hắn cũng gặp họa sát thân.

Mỗi một con mồi đại diện cho tài nguyên phong phú, điều này cũng đủ để cho bọn họ tàn sát lẫn nhau.

Bất kể là đuổi giết con mồi, hay phát hiện chủng tộc nhỏ yếu mới, đều có công lao to lớn, không ai muốn chia sẻ tin tức này cho người khác. Cho nên, trong thời gian ngắn, mục tiêu của mọi người chỉ có một mình người dị tộc ở trên mặt trăng.

Cho dù như thế nào, cũng không thể để cho hắn ta truyền tin tức về.

Nếu không, những gì bọn họ phải đối mặt chính là vô số kẻ địch.

Cho dù là nâng cao tất cả năng lực của sinh mệnh trên hành tinh này cũng không chống lại được cường giả của Viêm Cốt tộc.

Con người ngay cả hành tinh của mình cũng không thể đi ra, còn thể lực của Viêm Cốt tộc đã bao trùm hơn trăm thiên hà.

Ngoài việc tu hành, Lâm Tú còn nhờ các quốc gia tìm kiếm một số người có năng lực đặc biệt.

Nhân tộc so với các chủng tộc khác còn có một điểm khác biệt, đó chính là cả tộc, cũng không phải chỉ có một loại năng lực.

Trong vũ trụ chưa từng có một chủng tộc nào giống như bọn họ, một chủng tộc nhỏ bé lại có năng lực của tất cả các chủng tộc mạnh mẽ.

Với thực lực hiện tại của Lâm Tú, số lượng năng lực có thể dung nạp vào cơ thể đã không biết được bao nhiêu. Có thêm một năng lực thì có thêm một khả năng, nói không chừng có thể dùng được.

Nửa năm lặng lẽ trôi đi.

Nửa năm này, Lâm Tú và Linh Quân dành hầu hết thời gian cho việc tu hành. Chỉ khi thật sự mệt mỏi về thể xác lẫn tinh thần, bọn họ mới nghỉ ngơi trong thời gian rất ngắn, sau đó lại tiếp tục tu hành.

Dưới sự cống hiến hết mình của hơn mười vị cấp Thiên trên đại lục, dưới sự tích lũy tài nguyên vô tận của các quốc gia, thực lực của hai người đã đạt tới cấp Thiên hạ cảnh đỉnh phong. Khoảng cách đến cấp Thiên thượng cảnh chỉ còn một kết giới.

Nhưng kết giới này đã ngăn cản hai người rất lâu.

Vương triều Đại Lu.

Lâm Tú và Linh Quân cầm tay nhau đi ra khỏi một tòa khoáng mạch đỉnh cấp, tòa khoáng mạch phía sau bọn họ đã trống rỗng.

Nhưng tu vi hai người vẫn như trước không có biến hóa gì.

Đối với bọn họ, khó khăn nhất, chính là nút thắt giữa các cảnh giới.

Hai tháng sau, hai người trở lại kinh thành.

Lâm Tú đi đến chỗ Hiều ở, hắn ta đang ngồi ở trên nóc nhà, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời vô tận. Đây là việc hắn ta thích làm nhất, thường xuyên nhìn thấy bình minh như vậy.

Lâm Tú đáp xuống bên cạnh hắn ta, Hiều quay đầu cười với Lâm Tú, đưa tay chỉ vào một khoảng trời sao sáng, nói: "hành tinh mẹ của ta ở hướng này, nó rất giống hành tinh của các người. Không biết ta còn có thể trở về hay không"

Lâm Tú cười, nói: "Nhất định có thể"

Hiều cảm nhận được khí tức trên người hắn, hỏi: "Người đã tu hành đến Linh cảnh tầng thứ bảy đỉnh phong rồi sao?"

Lâm Tú gật đầu.

Hiều không nói gì nữa, nhưng trong cơ thể hắn ta lại truyền đến nguyên lực dao động kịch liệt, khí tức trên người hắn ta nhanh chóng yếu đi. Từ cấp Thiên hạ cảnh rơi xuống cấp Địa thượng cảnh, lại đến cấp Địa hạ cảnh...

Theo khí tức suy nhược từ trong cơ thể, một viên tinh thể hình thoi lơ lửng trong không trung trước mặt hắn ta.

Viên tinh thể này không giống với nguyên tinh trong suốt không màu, toàn thân nó có màu đỏ, dưới ánh trăng chiếu sáng, nó phát ra ánh sáng mờ ảo.

Hắn ta đưa nó cho Lâm Tú, nói: "Đây là nguyên tinh ta dùng nguyên lực ngưng tụ ra, sẽ giúp người đột phá cảnh giới."

Lúc này, khí tức trên người Hiều đã chỉ còn đáng vẻ như mới vào cấp Địa.

Hiển nhiên, để ngưng tụ ra viên tinh thể này trong thời gian ngắn, cái giá phải trả là tu vi của hắn ta giảm xuống rất mạnh.

Lâm Tú nhìn ánh mắt Hiều, nuốt những lời đã đến bên miệng xuống, yên lặng tiếp nhận viên tinh thể này.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tú và Linh Quân tu hành một đêm, chuẩn bị cùng người nhà ăn điểm tâm, thuận tiện nghỉ ngơi một lát thì Lâm phủ có một vị khách đến.

Hoàng đế Đại U mang một viên tinh thể màu trắng giao cho Lâm Tú, nói: "Đây là tâm ý của lão tổ tông"

Chương 1041: Cùng nhau đột phá (3)

Lâm Tú và Hiểu ở phía sau hấn liếc nhau, lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Dưới sự trợ giúp của Hiểu, lão tổ tông của Đại U dùng phương pháp bí mật nào đó, biến tu vi cả đời thành một viên nguyên tinh, giao cho Lâm Tú.

Phương thức này, không khác gì dùng nguyên tinh của dị thú tu hành hoặc phá cảnh, lấy cái giá thật lớn để đổi lấy thu hoạch cực nhỏ. Tu vi cả đời của một cường giả cùng cấp, chỉ có thể đổi lấy sự gia tăng nhỏ của một vị cùng cấp khác, hoặc là cơ hội để người tu hành cấp thấp đột phá thành công.

Cho dù là những chủng tộc mạnh trong vũ trụ cũng sẽ không dùng phương thức như vậy để đổi xử với nô lệ. Không phải bởi vì bọn họ thiện lương, mà là không đáng giá. Giá trị mà một cường giả Nguyên cảnh có khả năng mang lại lớn hơn so với một lần ngưng tụ nguyên tinh của bọn họ.

Lão tổ tông của Đại U, sống hơn hai con giáp, mới có tu vi như bây giờ.

Mà nỗ lực cả đời của lão đều ở trên viên nguyên tinh nho nhỏ này.

Viên tinh thể nhẹ không có trọng lượng, nhưng lại nặng như vạn tấn.

Không bao lâu sau, trong phòng, Lâm Tú và Linh Quân khoanh chân ngồi đối diện nhau. Trong tay bọn họ, mỗi người nắm một viên tinh thể, ánh mắt hai người nhìn nhau, đồng thời nhắm mắt lại.

Trong nháy mắt, các cường giả ở Vương Đô đồng thời cảm nhận được hai nguyên lực giao động cực mạnh.

Hai giao động nguyên lực này đến nhanh, mà đi cũng nhanh, rất nhanh đã biến mất không thấy.

Nhưng một lát sau.

Lại có hai khí tức nhanh chóng lan ra, rất nhanh đã bao trùm toàn thành. Cho dù là cường giả cấp Thiên cũng cảm nhận được áp lực mạnh mẽ, mà một số ít dị thuật sư vừa mới thức tỉnh dị thuật không lâu thì cảm giác được nguyên lực trong cơ thể rõ ràng tăng trưởng hơn...

Trong phủ đệ nào đó, một đám lão già đang chơi mạt chược, dùng động tác trong tay, trên mặt đều hiện ra vẻ kích động.

Nửa năm, vợ chồng các nàng chỉ dùng nửa năm đã đột phá cấp Thiên hạ cảnh.

Bọn họ có hy vọng rồi, con người vẫn còn có hy vọng, hành tinh này vẫn còn hy vọng...

Lâm phủ.

Lâm Tú ngồi khoanh chân trên giường thở phào nhẹ nhõm.

Lâu như vậy, cuối cùng hắn cũng cảm nhận được dải ngộ của u Hoàng.

Chỉ dùng một viên đã đột phá, điều này trong kiếp sống tu hành của hắn, chưa từng có. Điều may mắn này hắn thậm chí hơi không quen, trước kia có lần nào đột phá mà hắn không dùng mười viên tám viên...

Tất nhiên, điều này không liên quan đến hắn.

Sở dĩ lần này vận khí tốt như vậy là dựa vào năng lực của Linh Quân.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Linh Quân ở đối diện, Linh Quân cũng đang nhìn hắn.

Lâm Tú nói: "Linh Quân"

Linh Quân nói khẽ: "Ừ?"

Lâm Tú nắm tay nàng, nói: "Cưới được nàng, thật sự là chuyện may mắn nhất đời này của ta..."

Chỉ mất hơn nửa năm, Lâm Tú và Linh Quân đã đột phá đến cấp Thiên thượng cảnh.

Tất nhiên, cái giá phải trả đó là mấy chục triệu khoáng mạch đỉnh cấp của các nước đều hóa thành hư không, hầu như tất cả cường giả cấp Thiên của cả hành tinh không có tăng trưởng tu vi, thực lực của Hiếu hạ xuống cấp Địa, cấp Thiên thượng cảnh duy nhất của Nhân tộc dùng tu vi suốt đời làm đá kê chân cho con đường tu hành của bọn họ.

Trong hai năm rưỡi tới, ít nhất một người trong số bọn họ phải hoàn thành việc lột xác sinh mệnh, nếu không, toàn bộ cố gắng lúc trước, tất cả cái giá mà cả hành tinh phải trả, đều sẽ hóa thành hư không.

Sau khi đột phá, bọn họ tu hành càng gấp gáp hơn trước kia.

Với sự tăng trưởng của tu vi, Lâm Tú và Linh Quân phát hiện ra, mạch khoáng bình thường đã sắp không thể tăng tốc độ tu hành của bọn họ.

Năng lực ngũ hành, mặc dù rất mạnh, nhưng về mặt tốc độ tu hành, rõ ràng có sự khác nhau. Dị thuật thủy cùng dị thuật thổ là

tu hành thuận tiện nhất, chỉ cần ở nơi có nguồn nước, hoặc đứng ở trên mặt đất là có thể tu hành, nhưng hiệu quả tu hành chỉ có thể nói là bình thường.

Không giống ở một số núi lửa, băng huyết ở cực địa, hoặc ở bên trong mạch khoáng, nguyên lực tăng trưởng hơn nhiều trên một đơn vị thời gian, đây cũng là lý do thiên tài của các nước thường xuyên đi Phù Tang và cực địa.

Cùng tu hành, Lâm Tú và Linh Quân đương nhiên ưu tiên những chỗ này.

Nhưng mà, với sự tăng lên của thực lực của bọn họ, biên độ tăng trưởng cũng càng ngày càng nhỏ.

Lâm Tú mang vấn đề này đến chỗ của Hiểu.

Mặc dù là ban ngày, hắn ta cũng thường nhìn lên bầu trời ngậy người, sau khi nghe Lâm Tú nói xong, hắn ta mỉm cười, giải thích nói: "Đây là chuyện rất bình thường, đợi tới khi người đến Nguyên cảnh, linh lực sẽ chuyển hóa thành nguyên lực, tài nguyên cho các người tu hành trên hành tinh này sẽ càng ít..."

Sau khi nghe Hiểu giải thích, Lâm Tú mới biết được nguyên nhân.

Giống như lúc hắn mới tu hành dị thuật hỏa, tùy tiện châm chút lửa đốt chính mình thì nguyên lực đã có thể tăng trưởng, về sau môi trường tu hành yêu cầu càng ngày càng hà khắc, đến bây giờ, ngay cả núi lửa bình thường cũng không thỏa mãn hắn tu hành.

Chương 1042: Thực lực của Linh tộc

Năng lực khác cũng giống như vậy.

Cảnh giới tăng lên, tài nguyên tu hành yêu cầu cũng càng khan hiếm và cao cấp hơn.

Không phải hẳn không thể tu hành dị thuật kim bằng cách hấp thu kim loại, mà là mạch khoáng trên địa cầu đối với hẳn hiện tại mà nói, cấp quá thấp, vừa rồi Hiểu phổ cập khoa học cho hẳn một chút, bên trong vũ trụ có một số hành tinh, ẩn chứa nhiều kim loại quý báu hơn, thậm chí có thể thỏa mãn yêu cầu tu hành của Nguyên cảnh.

Đương nhiên, kiểu hành tinh này là một ngôi sao có tài nguyên rất quý giá, một khi bị phát hiện, sẽ bị các chủng tộc hùng mạnh tranh đoạt, mặc dù vũ trụ này lớn, tài nguyên cũng không thiếu, nhưng nó cần được khám phá và khai thác, sao tài nguyên xuất hiện không hề có quy luật nào, những chủng tộc lớn đó đã nô dịch các chủng tộc khác ở khắp nơi, chính là dùng bọn họ để thăm dò khai thác tài nguyên.

So với dị thuật kim, tài nguyên tu hành của dị thuật hỏa quan trọng hơn rất nhiều.

Trong vũ trụ có nhiều ngôi sao như vậy, mỗi một ngôi sao đối với năng lực giả hệ hỏa mà nói, đều là bảo địa tu hành.

Mà ở trong một số ngôi sao, còn có thể sinh ra một số bảo vật thuộc tính hỏa, cũng là tài nguyên tu hành cao cấp nhất.

Tài nguyên trên Trái Đất chỉ là cấp thấp nhất, bình thường nhất, hơn nữa có rất nhiều tài nguyên không thể tái tạo, vì thế mà từ khi nhân loại sinh ra đến giờ, cũng

không sinh ra cường giả cấp cao nào, không phải là thiên phú của Nhân tộc không tốt, nguyên nhân nhiều nhất là vì tài nguyên có hạn.

Nếu Nhân tộc có thể bước ra ngoài hành tinh dưới đôi chân của mình, sở hữu hàng chục tài nguyên từ hàng trăm Thiên Hà, yên lặng phát triển hơn mấy trăm ngàn năm, cũng chưa chắc đã thua kém hơn các cường tộc trong vũ trụ...

Lúc trở về Lâm phủ, Lâm Tú nhìn thấy Chu Cẩm đang chờ ở ngoài một toà cung viện.

Mọi người đều biết trong khoảng thời gian này, chuyện quan trọng nhất của hắn và Linh Quân đó là tu hành, không phải chuyện khẩn cấp thì sẽ không có người đến làm phiền bọn họ.

Lâm Tú đã rất lâu rồi không gặp Chu Cẩm, hắn xuất hiện ở đây, nói lên rằng trong ngũ đại vương triều có chuyện không thể xử lý.

Lâm Tú tiến lên một bước, xuất hiện ở trước mặt Chu Cẩm, hỏi:

“Chuyện gì?”

Hắn vẫn chưa sử dụng thuật đọc tâm, dùng năng lực này quá nhiều sẽ làm người ta mất đi năng lực trao đổi.

Từ trong miệng của Chu Cẩm, Lâm Tú lập tức biết được chuyện gì đã xảy ra.

Tất cả các chủng tộc thông minh trên hành tinh này đều đối mặt với sự uy hiếp của dị tộc, đương nhiên họ cần phải đoàn kết tất cả các lực lượng mới có thể hợp nhất, Hải tộc, thú tộc, Man tộc đã cùng Nhân tộc

thống nhất trận tuyến, chỉ có Linh tộc vẫn không có tin tức.

Linh tộc ở trên đại lục là chủng tộc thần bí nhất.

Mặc dù nhân số tộc đàn của bọn họ không nhiều, nhưng thực lực cường đại, vài lần ra tay ít ỏi trong lịch sử đều làm chấn động toàn bộ đại lục, khi đó thực lực Đại U bành trướng nhanh chóng, xâm phạm lãnh địa của Linh tộc, xảy ra xung đột với Linh tộc.

Lần đó, Đại U hùng mạnh bị một chủng tộc chỉ vồn vẹn trăm người dạy cách đối nhân xử thế, sau đó cũng có trả thù vài lần, nhưng đều rơi vào kết cục giống như vậy, cho nên hoàn toàn thành thật, không dám trêu chọc Linh tộc nữa.

Sau đó, Linh tộc thần bí cùng hùng mạnh đã in sâu trong lòng mọi người.

Từ trước đến nay Linh tộc rất ít xuất hiện, cho dù có thực lực lật đổ Đại U, bị Đại U liên tiếp khiêu khích, cũng không hạ thủ, giải quyết Đại U vài lần, thấy bọn họ thành thật rồi cũng không quan tâm nữa.

Linh tộc dường như không muốn có quan hệ với Nhân tộc cùng các chủng tộc khác, chiếm một mảnh rừng rậm rộng lớn của Đại U làm lãnh địa của Linh tộc, chưa bao giờ đi ra ngoài lãnh địa tiếp xúc với những chủng tộc khác, không có chút hứng thú với việc xưng bá đại lục, chuyện này cũng làm cho ngũ đại vương triều có thông tin rất ít ỏi về bọn họ.

Lúc này đây, đối mặt với sự đe dọa của dị tộc, Đại U bất đắc dĩ, phái ra vài vị sứ

giả, đến lãnh địa của Linh tộc trao đổi với bọn họ, nhưng mấy người này đã đi gần một tháng, cũng không có tin tức gì.

Sau đó, Tác Phi Á lại phải mấy đợt đi vào, kết quả những người đó cũng như đá chìm đáy biển, bất vô âm tín.

Roi vào đường cùng, nàng đành phải phải người đến Đại Hạ xin giúp đỡ.

Mấy ngày này, tất cả nguyên lão cấp Thiên của Đại U đều chơi mạt chược cùng các vị cấp Thiên của Đại Hạ và các nước khác, thủ hạ của Tác Phi Á không có ai dùng được, cho nên không xử lý được loại chuyện này.

Mà tiếp xúc với Linh tộc, chỉ sợ đám nguyên lão của Đại U cũng không đủ nhìn.

Lâm Tú đích thân đi một chuyến.

Sau khi đến Đại U, Lâm Tú đi gặp Tác Phi Á trước.

Chương 1043: Thực lực của Linh tộc (2)

Hôm nay nàng đã là nữ hoàng của Đại U, mà vương triều Đại La cũng được Đại đế Đại La giao vào tay Na Tháp Toa. Trong một tòa cung điện Đại U, khi Lâm Tú đến nơi, Tác Phi Á đầu đội vương miện tự mình tiếp đón.

Từ trong miệng của Tác Phi Á, Lâm Tú biết được, trong nhóm sứ giả đầu tiên Đại U phái đi lần này có Khoa Lâm, Áo Thác cùng với Ngải Mễ Lệ.

Với tư cách vương tử Đại U, bọn họ ra mặt đại biểu cho thành ý của Đại U, thứ hai, ở dưới tình huống các nguyên lão không ở Đại U, bọn họ cũng là chiến lực đỉnh cấp của Đại U.

Lâm Tú nói: "Ta đi tìm bọn họ."

Tác Phi Á nhìn hắn, nói: "Ta và người cùng đi đi"

Lâm Tú cũng không từ chối nàng, lấy thân phận của Tác Phi Á, tiếp xúc với Linh tộc quả thực thích hợp hơn. Rất nhanh, hắn đã dẫn theo Tác Phi Á đi đến phía đông của Đại U, phía trên một khu rừng rậm rộng lớn vô ngần.

Đây là khu rừng lớn nhất trong quốc thổ Đại U, ngoại trừ núi non ra, trong đó còn có đất ngập nước, sông băng, hồ nước, môi trường ở đây rất tốt, phong cảnh cũng rất đẹp, ở trong Đại U, nhưng lại không thuộc về Đại U.

Đây là lãnh địa do Linh tộc phân chia cho bọn họ, cũng là cấm địa của nhân loại, chiếm cả một quận ở Đại U, cấm Nhân tộc bước vào.

Nhưng mà, nơi này cũng là thiên đường của động vật.

Mấy ngàn đàn chim tập trung một chỗ, nhưng lại tản ra rất nhanh, đi theo chỉ dẫn của đàn chim, không đầy một lát, ở nơi nào đó trong rừng rậm, Lâm Tú và Tác Phi Á tìm được vài vị sứ giả Đại U.

Bọn họ đều bị mắc kẹt bởi những dây leo vươn ra từ lòng đất, những dây leo này vô cùng cứng cáp, vừa nhìn đã biết là dùng dị thuật thúc đẩy sinh trưởng để ngưng kết ra.

Đầu ngón tay của Lâm Tú bắn ra vài tia sáng, cắt đứt những đoạn dây leo này, mấy vị sứ giả Đại U mới thoát khỏi trói buộc, đều khom mình hành lễ, hô to:

“Nữ hoàng bệ hạ”.

Lâm Tú đưa bọn họ ra ngoài, lúc này, mấy đám sứ giả khác cũng bị động vật trong rừng tìm được.

Sau khi giải cứu những người này xong, chỉ còn lại đám người Khoa Lâm và Áo Thác đi vào lần đầu tiên, Lâm Tú cùng Tác Phi Á tiếp tục đi vào, ở sâu trong rừng rậm, bọn họ phát hiện ra những cái cây cao lớn.

Những cái cây này không chỉ cao gấp đôi cây cối xung quanh, còn sinh trưởng vô cùng khoẻ mạnh, Tác Phi Á bay đến gần, mới phát hiện thứ này căn bản không phải cây cối, mà là cung điện trông giống như cây cối.

Trước một tòa thụ cung, ở trên mấy cái cây thô to, có mấy bóng người bị trói bằng dây leo.

Hai mắt Khoa Lâm phát ra hai luồng bạch quang, bắn vào dây leo trước mặt, nhưng chỉ có thể để lại vết cháy đen ở trên dây leo, căn bản không thể cắt đứt.

Trên người Áo Thác tràn đầy hỏa diễm hùng hục, những dây leo vốn nên bị hỏa diễm khắc chế, nhưng dưới sự thiêu đốt của hỏa diễm lại không chút tổn hại nào, ngược lại còn càng ngày càng khoẻ mạnh hơn.

Ngải Mễ Lệ bị dây leo trói lại, da thịt trên người đều bị siết chặt, giờ phút này đang phần nộ nhìn mấy bóng người trước mặt.

Đó là vài tên thanh niên nam nữ có bộ dạng hơi giống đám người Ngải Mễ Lệ và Áo Thác nhưng lại không hoàn toàn giống nhau, bọn họ có tóc màu bạc, đôi tai nhọn, họ mặc rất ít quần áo trên người, chỉ che được trước ngực cùng hạ thân, giờ phút này đang dùng ánh mắt trêu tức nhìn bọn họ.

Khoa Lâm cùng Áo Thác nhìn mấy vị Linh tộc này, đều lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

Bọn họ ở trong Nhân tộc được cho là thiên tài đỉnh cấp, lại tu hành dưới địa cung thật lâu mới đột phá đến địa giai thượng cảnh, nhưng mấy vị Linh tộc trẻ tuổi ở phía đối diện này có lẽ không khác tuổi với bọn họ mấy, vậy mà đều là địa giai thượng cảnh, hơn nữa thực lực rõ ràng còn mạnh hơn bọn họ.

Khoa Lâm phát hiện hẳn không thể thoát khỏi sự trói buộc của dây leo, vì thế từ bỏ giãy dụa, nhìn mấy tên Linh tộc trước mặt, nói: "Chúng ta không muốn quấy rầy Linh tộc, chỉ là có một chuyện rất quan trọng liên quan đến sự tồn vong của hành

tình này, phải báo cho Linh tộc biết, các người mau thả chúng ta ra..."

Mấy vị Linh tộc trẻ tuổi nhìn nhìn Khoa Lâm, một nữ tử Linh tộc nói: "Hắn đang nói gì vậy?"

Một nam tử Linh tộc bên cạnh nàng lắc đầu, nói: "Nghe không hiểu, nếu Thập Thất trưởng lão không bề quan thì tốt rồi, trong tộc chỉ có lão có thể nghe hiểu lời Nhân tộc nói..."

Lâm Tú và Tác Phi Á hạ xuống từ trên trời, vừa lúc nghe thấy lời thì thần của mấy tên Linh tộc này.

Ánh mắt hắn hơi nheo lại, mấy tên Linh tộc này đang nói chính là ngôn ngữ thông dụng của vũ trụ!

Mỗi tộc đàn trong vũ trụ đều có ngôn ngữ của mình, chủng tộc khác nhau căn bản không thể trao đổi, sau đó vì để cho sự giao tiếp cùng liên hệ giữa các tộc thuận tiện hơn, sau khi các thế lực lớn thương nghị, phát minh ra ngôn ngữ thông dụng của vũ trụ.

Chương 1044: Thực lực của Linh tộc (3)

Đây là ngôn ngữ và chữ viết thông nhất trong vũ trụ, để cho thiên hà khác nhau, chủng tộc hành tinh khác nhau có thể trao đổi mà không có trở ngại.

Theo thời gian trôi qua, rất nhiều chủng tộc, thậm chí mất đi ngôn ngữ chữ viết nguyên bản, chỉ biết ngôn ngữ thông dụng của vũ trụ, hiểu được ngôn ngữ thông dụng của vũ trụ, nhất định là chủng tộc vũ trụ có thể đi ra ngoài hành tinh.

Xuất hiện tình huống này, chỉ có một khả năng.

Linh tộc là chủng tộc vũ trụ!

Lúc này, ba người Khoa Lâm cũng đã thấy Lâm Tú và Tác Phi Á.

Ánh mắt ba người đều sáng lên, lập tức mở miệng.

“LẦm!”

“Tỷ tỷ”

Lâm Tú tâm niệm vừa động, dây leo trên người ba người liền bị cắt đứt từng khúc, nhưng bốn tên Linh tộc này hiển nhiên không muốn những người này dễ dàng được cứu đi, từng nhánh dây leo cứng cáp chui ra từ lòng đất, quấn về phía Lâm Tú và Tác Phi Á.

Một ngọn hỏa diễm bỗng nhiên xuất hiện trong hư không, khi những nhánh dây leo dính phải hỏa diễm, lập tức bị đốt cháy, trong nháy mắt biến thành tro bụi.

Mấy vị Linh tộc trẻ tuổi sắc mặt khế biến, bọn họ biết mình không phải đối thủ của

nam nhân này, lập tức lui về phía sau nhanh chóng, đồng thời lớn tiếng hô: "Các trưởng lão, có Nhân tộc xâm nhập!"

Giọng nói của bọn họ quanh quẩn khắp khu rừng, từ trong các thụ cung truyền đến từng luồng khí tức giao động mạnh mẽ.

Lâm Tú lơ lửng ở trong hư không, mặt hơi biến sắc.

Hắn ở trong mảnh rừng rậm này, chỉ cảm nhận được chín mươi hai đạo khí tức Linh tộc.

Trong chín mươi hai đạo khí tức này, không có một người nào dưới cấp Địa.

Mà trong đó, khí tức cấp Thiên có khoảng hai mươi chín, ba trong số đó có giao động trên cấp Thiên thượng cảnh, thực lực như vậy không ngoa khi nói rằng, nếu Linh tộc muốn, có thể dễ dàng trở thành chúa tể trên hành tinh này, ngũ đại vương triều cộng lại cũng phải nằm rạp dưới chân bọn họ.

Chuyện này càng khiến Lâm Tú thêm chắc chắn suy đoán của mình.

Chủng tộc này đến từ vũ trụ...

Sau khi Khoa Lâm, Áo Thác và Ngải Mễ Lệ được giải cứu, đã lập tức đi đến phía sau Lâm Tú và Tác Phi Á.

Cùng lúc đó, ở bên trong thụ cung cách đó không xa, cũng có vài luồng khí tức cường đại nhanh chóng tiếp cận bọn họ.

Khi những luồng khí tức này tới gần, cây cối xung quanh bọn họ điên cuồng sinh trưởng, nhánh cây đầy trời, dây leo vung vẩy, nhưng chúng không trực tiếp tấn công

bọn họ, mà là tạo ra một cái lồng giam, vây bọn họ ở bên trong.

Áo Thác thử dùng hỏa diễm công kích, nhưng toàn bộ hỏa diễm đều bị cái lồng giam này hấp thụ.

Ngay cả chùm tia sáng của Khoa Lâm cũng không có cách nào phá huỷ lồng giam này.

Một vị Linh tộc lớn tuổi cầm một cây gậy có hình thù kỳ quái trong tay, chậm rãi bay đến, nhìn mấy người bị nhốt ở trong lồng giam bằng gỗ, hỏi mấy tên Linh tộc trẻ tuổi nói: "Có chuyện gì?"

Một nữ tử Linh tộc trẻ tuổi đáp lời: "Thất trưởng lão, mấy tên nhân loại này xông vào chỗ của chúng ta, nên chúng ta bắt hết bọn họ."

Lãnh địa của Linh tộc là cấm địa của nhân loại, thỉnh thoảng sẽ có nhân loại đi vào, Linh tộc sẽ bắt bọn họ một ngày, để cho bọn họ chịu khổ một chút, để lần sau bọn họ không dám nữa.

Thất trưởng lão nhìn thoáng qua mấy người này, thản nhiên nói:

"Giam bọn họ vài ngày rồi thả bọn họ đi, chờ Thập Thất trưởng lão xuất quan, để cho Thập Thất trưởng lão nói với bọn họ nếu còn dám xông vào đây, thì không cản trở về nữa."

Lão hạ giọng, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một ánh mờ.

Năm bóng người trong lồng giam đều biến mất trong hư không, xuất hiện trở lại đã ở bên ngoài lồng giam.

Một màn này khiến Thất trưởng lão nhìn thấy mà run sợ trong lòng.

Thần thuật không gian!

Vậy mà lại là thần thuật không gian!

Theo ghi chép của tổ tiên Linh tộc, thần thuật không gian là một trong những thần thuật mạnh nhất trong vũ trụ. Ở trong vũ trụ bao la vô ngần, các Thiên Hà có thể kết nối với nhau, có thể di chuyển giữa các tinh hệ cùng Thiên Hà ở cự ly xa, đều không thể tách rời những cường giả tinh thông thần thuật không gian.

Mà lão ngưng tụ ra lồng giam bằng dây leo, xung quanh bị linh lực của lão phong tỏa, trừ khi thực lực vượt qua lão, nếu không rất khó để thoát ra từ trong đó.

Nguyên nhân xuất hiện loại tình huống này chỉ có một, đó chính là người Nhân tộc trẻ tuổi này, thực lực còn mạnh hơn cả lão.

Loại thiên phú này, cho dù ở Linh tộc, cũng không thể tưởng tượng được.

Ngay khi trưởng lão Linh tộc kinh nghi trong lòng, Lâm Tú nhìn lão, mở miệng nói: "Lần này chúng ta đến lãnh địa của Linh tộc, không phải cố ý xông vào mà là có chuyện quan trọng trao đổi với Linh tộc..."

"Chuyện quan trọng?" Thất trưởng lão lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, "Chuyện quan trọng gì..."

Thất trưởng lão theo bản năng trả lời, sau đó lại ngẩn ra một chút, không thể thể bảo trì bình tĩnh nữa, sắc mặt biến đổi cực lớn, trong mắt lộ ra nét hoảng sợ cực độ.

Chương 1045: Xung đột với Linh tộc

Ngôn ngữ thông dụng của vũ trụ!

Nhân tộc trước mặt lại có thể biết đến ngôn ngữ thông dụng của vũ trụ!

Trong hành tinh kém cỏi của Thiên Hà thấp kém này, không có một vị cường giả Nguyên cảnh nào, cũng chưa từng có ai có thể bước ra ngoài hành tinh tiếp xúc với vũ trụ, sao lại có người hiểu được ngôn ngữ thông dụng của vũ trụ thông chứ...

Nghĩ đến một khả năng nào đó đã làm cho lão không nhìn được dụng hết cả lông tóc lên.

Trong mắt mang theo kinh sợ, cây gậy trong tay lão bắt đầu phát ra lục quang trong suốt.

Phốc!

Phốc phốc!

Từ dưới lòng đất chui ra rất nhiều dây leo, ngọn của những dây leo này cực kỳ nhọn, sau khi chui lên từ dưới mặt đất, lập tức đâm thẳng về phía đám người Lâm Tú.

Mà những cây cối cao lớn xung quanh bọn họ, sau một tiếng ầm ầm vang lên, cũng đột ngột mọc lên từ mặt đất, biến thành người cây, mấy chục người cây cao lớn vây quanh đám người bọn họ.

Trưởng lão Linh tộc này, vừa rồi không động sát tâm, nhưng giờ phút này, ra tay chính là giết chóc.

Áo Thác cùng đám người Khoa Lâm đã sớm tái mặt, hai chân như nhũn ra, gần kề với uy

áp của cấp Thiên, đã làm cho bọn họ không thở nổi, ngay cả vận chuyển nguyên lực trong cơ thể cũng vô cùng khó khăn, chứ đừng nói đến việc ra tay phản kích.

Lâm Tú nhẹ nhàng vung tay áo, bao gồm Tác Phi Á ở bên trong, bốn bóng người lập tức biến mất.

Mặc dù hắc không sợ Linh tộc, nhưng cường giả Linh tộc rất nhiều, bọn họ có thể sẽ bị ngộ thương.

Sau đó, ánh mắt của hắc nhìn về phía trưởng lão Linh tộc có tài có tiếng đó.

Chủng tộc Linh tộc, thiên phú của họ hiển nhiên là khống chế cây cối, ở loại địa phương này, thực lực của bọn họ sẽ tăng trưởng trên diện rộng, ở trong vũ trụ cũng có đại tộc tinh thông thần thuật hệ mộc.

Nhưng mà, nơi này là chiến trường thích hợp cho Linh tộc, không phải là chiến trường thích hợp với Lâm Tú.

Trong cơ thể hắc vận chuyển dị thuật mộc, những dây leo cứng cáp đang tấn công lập tức dừng lại ở trong hư không, vẫn không nhúc nhích, mà đám người cây nhào về phía hắc, cũng mê mang đứng tại chỗ.

Thất trưởng lão còn chưa kịp phản ứng, dây leo do lão triệu hồi đều quay ngược về phía lão, trói buộc tứ chi của lão, đồng thời khóa linh lực bên trong cơ thể lão, hạn chế hành động của lão.

Lâm Tú nhẹ nhàng phát tay, cây gậy của trưởng lão Linh tộc bay đến trong tay hắc.

Cây gậy vào tay, Lâm Tú lập tức cảm thấy dị thuật mộc vận chuyển trong cơ thể, trở nên trôi chảy hơn rất nhiều, trong lòng

hoi kinh ngạc, đây chính là bảo vật đặc thù theo lời Hiếu nói, Linh tộc không hổ là chủng tộc vũ trụ, đồ vật này, Lâm Tú chỉ mới nghe lần đầu ở Nhân tộc.

Năng lực của chủng tộc vũ trụ chỉ có một, nhưng sự lý giải cùng vận dụng của bọn họ đối với thiên phú chủng tộc, quả thực không thể so sánh với các chủng tộc khác được.

So sánh mà nói, năng lực của Nhân tộc còn có chút hỗn tạp mà không tinh khiết.

Lâm Tú ra tay, khiến cho hai vị cường giả Linh tộc theo sau không chút do dự bắt đầu tấn công hấn, thân thể của một người trong đó nhanh chóng biến thành gỗ, hai tay cũng biến thành vũ khí giống như hình chóp.

Thân thể của hấn ta nhìn như biến thành gỗ, nhưng thật ra lại cứng hơn phần lớn kim loại trên địa cầu.

Hấn ta nhanh chóng tiếp cận, đâm về phía Lâm Tú, tốc độ cực nhanh, ngay cả không khí cũng phát ra tiếng vang giống như vải bị xé ra.

Nhưng công kích của hấn chỉ xuyên qua Lâm Tú, dùi nhọn đâm vào mặt đất, mặt đất nháy mắt lõm xuống một cái hố sâu mấy chục trượng.

Lâm Tú còn ở đó, nhưng lại giống như không ở đó.

Trên thực tế, những gì người của Linh tộc nhìn thấy giờ phút này, chỉ là hình chiếu của thân thể hấn ở trong không gian thực, thân thể thực của hấn đang tồn tại ở trong một không gian khác.

Trong việc tu hành, Hiểu đã dẫn dắt cho Lâm Tú rất nhiều, kiến thức của hắn ta rất rộng, rất hiểu biết về một số chủng tộc trong vũ trụ cùng với năng lực của bọn họ, rất nhiều lúc Lâm Tú cũng phải sợ hãi thần phục, thì ra dị thuật còn có thể được dùng như vậy...

Mấy tên trưởng lão cấp Thiên của Linh tộc bắt đầu công kích Lâm Tú mạnh mẽ hơn, nhưng đều xuyên qua cơ thể của Lâm Tú, rơi vào không trung.

Lâm Tú nhìn bọn họ, lại mở miệng: "Ta nói rồi, ta không có ác ý, ta chỉ muốn nói chuyện với các ngươi."

Thế nhưng, Linh tộc hiển nhiên không muốn nói chuyện với hắn.

Sau khi xác nhận hắn nói chính là ngôn ngữ thông dụng của vũ trụ, một tên trưởng lão hét lớn một tiếng, khí tức trong cơ thể khuếch tán, đây giống như một loại cảnh báo nào đó, rất nhanh, mấy chục khí tức đã bay về phía bên này.

Ngay sau đó, trong vòng trăm trượng xung quanh Lâm Tú đã bị đám người Linh tộc vây quanh.

Ba vị Linh tộc già nua lông mày bạc trắng, trong tay đều cầm một pháp trượng, một trưởng lão Linh tộc đành chỉ công kích, cung kính nói: "Tham kiến ba vị trưởng lão."

Chương 1046: Xung đột với Linh tộc (2)

Không đợi ba người hỏi, gã đã chủ động nói: "Trưởng lão, vị dị tộc này biết ngôn ngữ thông dụng của vũ trụ."

Hắn hạ giọng, ba vị trưởng lão cấp Thiên thượng cảnh của Linh tộc, nếp nhăn trái dài trên gương mặt cũng lộ ra vẻ kinh sợ.

Ngôn ngữ thông dụng của vũ trụ đại biểu cho cái gì, trong điển tịch của tộc đã ghi lại vô cùng rõ ràng.

Điều này đại biểu cho hành tinh này đã sắp bị cường tộc vũ trụ phát hiện ra, đại biểu cho hành tinh bọn họ đang sống, sắp nghênh đón hỗn loạn cùng hủy diệt, phải bắt đầu tiếp tục lưu vong, Nhưng ở trong Linh tộc, đã không còn cường giả có thể dẫn dắt bọn họ lưu vong nữa.

Tinh cầu này không phải hành tinh thích hợp cho việc tu hành của Linh tộc, sau khi tổ tiên ngã xuống, Linh tộc đã không còn xuất hiện một vị cường giả Nguyên cảnh nào.

Ba vị trưởng lão Linh tộc cho nhau một ánh mắt, sau đó liền thống nhất ý kiến.

Khoan dung với dị tộc, chính là tàn nhẫn với mình.

Đây là luật thép trong vũ trụ, bao nhiêu chủng tộc bởi vì vậy mà đã diệt vong, hoặc là biến thành nô lệ.

Bọn họ cũng không cảm nhận sự đe dọa quá mức mãnh liệt từ trên người dị tộc này, ba vị trưởng lão cấp Thiên thượng cảnh của Linh tộc khẽ gật đầu, đưa tay cùng chạm vào trượng, các Linh tộc còn lại thấy vậy,

đều tự chống gậy, cũng bắt đầu tản ra lục quang mờ nhạt.

Lâm Tú đứng bất động tại chỗ, hấn rất tò mò về phương pháp của Linh tộc.

Linh tộc càng cường đại, hấn càng vui vẻ.

Đùng đùng đùng...

Mặt đất dưới chân Lâm Tú bắt đầu chấn động nứt ra, một cơn gió vô hình thổi qua, cỏ cây trong phạm vi mấy vạn trượng xung quanh nháy mắt héo rũ, mất đi toàn bộ sự sống, ở phía dưới, giống như có thứ gì đó đang chui ra.

Trong chốc lát, hai cánh tay trắng kiện tách ra đại địa, một bóng người khổng lồ bước ra từ lòng đất.

Đó là một người cây rất lớn, sau khi đứng lên chừng trăm trượng, trên người tản ra khí tức mãnh liệt, Lâm Tú ở trước mặt người cây kia, giống như con kiến vậy.

Trong miệng người cây phát ra một tiếng gầm nhẹ, nắm tay đâm về phía Lâm Tú.

Người cây cao trăm trượng, chỉ bằng một cái nắm tay đã lớn hơn thân thể của Lâm Tú rất nhiều.

Một quyền này tạo ra một âm thanh hung bạo, chỉ cần gió của cái quyền này cũng khiến cho cây cối héo rũ chung quanh hóa thành tro bụi.

Đối mặt với nắm đấm của người cây, Lâm Tú cũng đánh ra một quyền tương tự.

Oành!

Hai quyền chạm nhau, một âm thanh điếc tai vang lên, thân thể người cây thoáng chấn

động, Lâm Tú thì bay lùi về sau mấy chục trượng, khí huyết trong cơ thể của hắn cuộn cuộn lên, trong lòng chặc chặc thấy kinh ngạc.

Chúng tộc vũ trụ không hổ là chúng tộc vũ trụ, Linh tộc triệu hồi ra người cây này, thân thể vô cùng cứng cáp, sức mạnh cũng không thể tưởng tượng được, còn có lợi về hình thể, thực lực chỉ sợ đã đến đỉnh phong của cấp Thiên thượng cảnh.

Một quyền đánh lùi Lâm Tú, người cây vẫn chưa bỏ qua.

Hắn bước ra nửa bước, lại đâm thêm một quyền nữa, đồng thời, ở trong thân thể của hắn cũng bay ra vô số dây leo, muốn trói Lâm Tú lại.

Linh tộc mong đợi trong lòng, nhưng ngay sau đó, một màn khiến cho cho bọn họ khiếp sợ đã xảy ra.

Bọn họ nhìn thấy thân thể của dị tộc nọ, vậy mà đã nhanh chóng biến lớn, nhanh chóng trở nên to lớn giống như thụ thần mà bọn họ đã triệu hồi ra, dưới một quyền của hắn, một cánh tay của thụ thần lập tức vỡ nát.

Cùng lúc đó, một luồng hỏa diễm thổi qua, thân thể thụ thần lập tức bốc cháy, trong một khoảng thời gian ngắn, liền biến thành tro bụi.

Phốc...

Vô số Linh tộc bị nguyên lực phản phệ, đều không nhin được mà phun ra một ngụm máu màu xanh lá.

Lâm Tú siết chặt nắm tay, đây là năng lực mà hắn rất ít sử dụng, nhưng đối phó với

kẻ địch có loại hình thể chên lệch quá lớn này, cũng rất thích hợp, trong các loại năng lực của vũ trụ cũng có tương sinh tương khắc, mà hần, khắc chế tất cả.

Hiếu từng nói qua, lấy thực lực của hần, chẳng sợ phóng mắt ra vô số Thiên Hà của vũ trụ, dưới Nguyên cảnh, sẽ có rất ít đối thủ.

Thân thể Lâm Tú thu về kích thước ban đầu, nhìn đám người Linh tộc, lại nói: "Ta chỉ muốn nói chuyện với các ngươi."

Ba vị cường giả Linh tộc lại nhìn nhau, ánh mắt trở nên kiên quyết, bỗng nhiên bay về phía Lâm Tú, một vị ở giữa trầm giọng nói: "Đề bọn nhỏ đi, lưu lại hy vọng cho Linh tộc..."

Nhìn cường giả trong tộc dẫn theo tộc nhân trẻ tuổi lui về phía sau, trong cơ thể ba người truyền đến giao động nguyên lực vô cùng mãnh liệt.

Ánh mắt của Lâm Tú ngưng lại, mấy vị Linh tộc này, lại muốn tự bạo!

Bị thần kinh à!

Hần chỉ tìm bọn họ nói chuyện, thương lượng chuyện cùng nhau đối phó với dị tộc, nhưng hần nói ra, bọn họ một chữ cũng không có nghe vào!

Một luồng sức mạnh thổi qua cơ thể của Lâm Tú, trong nháy mắt, trong phạm vi mấy ngàn trượng chung quanh đều bị một từ trường vô hình bao trùm, nguyên lực giao động trong cơ thể của ba vị trưởng lão Linh tộc nháy mắt tắt đi, những người còn lại của Linh tộc cũng phát hiện bọn họ mất đi năng lực trời sinh.

Chương 1047: Xung đột với Linh tộc (3)

Lâm Tú nhìn mười mấy tên Linh tộc, bình tĩnh hỏi: "Hiện tại, có thể nói chuyện không?"

Ba vị cấp Thiên thượng cảnh của Linh tộc khiếp sợ với phương pháp thần bí cùng thực lực mạnh mẽ của hắn, im lặng hồi lâu, rồi cuộc buông bỏ chống cự, một gã Linh tộc lớn tuổi chống gậy, run rẩy nói: "Chúng ta nguyện ý làm nô, nhưng xin người hãy tha cho bọn nhỏ..."

Lâm Tú tức giận nói: "Ai cho các người làm nô, nghe không hiểu ta nói hay sao?"

Tất cả Linh tộc đều mờ mịt nhìn hắn.

Lâm Tú liếc nhìn bọn họ, nói: "Các người chờ một chút."

Nói xong, bóng người hắn biến mất ngay tại chỗ.

Mặc dù hiện tại nhìn hắn giống như dáng vẻ của con người, nhưng thật ra lại không có mặc quần áo, quần áo trên người chỉ dùng huyền thuật để biến ra, quần áo vốn có của hắn đã sớm bị hư khi hắn biến lớn rồi.

Trong một không gian kỳ dị nào đó.

Ngải Mễ Lệ cùng Tác Phi Á đều rất ngạc nhiên, Lâm Tú đưa bọn họ đến đây, bỗng nhiên thấy hoa mắt, giống như nhìn thấy một bóng người, nhưng ngay sau đó lại biến mất.

Tác Phi Á dụi mắt, phát hiện nơi đó cái gì cũng không có.

Ngải Mễ Lệ nghi hoặc trong lòng, vừa rồi, hình như nàng nhìn thấy một cái bóng rất

trắng thì phải...

Linh tộc.

Hàng chục thụ cung đã bị phá huỷ trong trận chiến vừa rồi, đây đều không phải là mong muốn của Lâm Tú, nhưng tộc đàn này rõ ràng có vẻ rất nhạy cảm với ngôn ngữ thông dụng của vũ trụ.

Trước đó hẳn không nói ngôn ngữ thông dụng của vũ trụ, bọn họ còn có thể giữ được hòa khí, nhưng sau khi nghe thấy ngôn ngữ vũ trụ, căn bản không cho hẳn cơ hội để giải thích, lập tức mở ra hình thức tự bạo điên cuồng.

Lâm Tú có thể nhìn ra sự sợ hãi trong mắt bọn họ, bởi vậy, sau khi dùng thực lực tuyệt đối trấn áp Linh tộc, hẳn thay đổi một bộ quần áo khác, câu đầu tiên đã giải thích nói: "Các người đừng hiểu lầm, ta là Nhân tộc, sở dĩ hiểu được ngôn ngữ vũ trụ là có nguyên nhân khác, lần này đến Linh tộc, không phải vì tìm các người gây phiền phức."

Đám trưởng lão Linh tộc giờ phút này biểu hiện đáng vẻ vô cùng bình tĩnh.

Bọn họ không có cách nào không bình tĩnh được, thụ thân được cả tộc Linh tộc triệu hồi bị hẳn dễ dàng huỷ diệt như vậy, hẳn huỷ diệt toàn bộ Linh tộc, cũng chỉ là một ý niệm. Vậy không CHỈ; LỢI, DDILCU tay 1E CHÁUI Txiiut Một vị Linh tộc lớn tuổi nói: "Theo như lời nói của Nhân tộc thì là Mặt Trăng"

Hư ảnh Mặt Trăng ở trong tay Lâm Tú không ngừng trở nên to lớn, toàn bộ chi tiết cũng dần dần rõ ràng, không lâu sau, một

quái vật toàn thân bằng xương liền xuất hiện ở trong mắt của tất cả Linh tộc.

Sau một lúc im lặng.

"Viêm Cốt tộc!"

"Tại sao trên Mặt Trăng lại có Viêm Cốt tộc!"

"Đây rõ ràng là một tinh hệ mà bọn họ chưa từng đặt chân đến..."

Sau khi quái vật đó xuất hiện, đám trưởng lão Linh tộc sau một lúc ngẩn ra, đồng thời biến sắc, ánh mắt nhìn chăm chăm bóng người đó, trong mắt toát ra sự sợ hãi sâu sắc.

Lâm Tú nhìn bọn họ, nói: "Người đã biết đám người này, nói vậy cũng biết nguyên nhân ta tới tìm các người rồi."

Đại trưởng lão Linh tộc thở dài, vô cùng nghiêm nghị nói: "Tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối không thể để cho hắn còn sống rời khỏi đây, nếu không, Linh tộc, Nhân tộc, Hải tộc, toàn bộ chủng tộc trên hành tinh này đều trở thành nô dịch của bọn họ..."

Một câu nói của lão có ba điều tuyệt đối, có thể thấy được Linh tộc rất coi trọng chuyện này.

Mặc dù ngay từ đầu đã xảy ra một ít xung đột, nhưng việc trao đổi kế tiếp giữa Lâm Tú và Linh tộc lại vô cùng thuận lợi, căn bản không cần hắn đi giải thích cái gì, bởi vì bọn họ còn biết nhiều hơn Lâm Tú.

Lâm Tú nhìn bọn họ, hỏi: "Các người đến từ đâu?"

Đại trưởng lão Linh tộc im lặng hồi lâu, nói: "Chúng ta đến từ Thiên Hà Thiên Nữ, ba ngàn năm trước, đào vong đến đây..."

Từ trong miệng của trưởng lão Linh tộc, Lâm Tú đã xác nhận suy đoán của hắn.

Linh tộc không phải chủng tộc sinh trưởng ở địa cầu, mà là sau này mới đến, cả tộc của bọn họ đã từng là nô lệ của đại tộc vũ trụ, sau lại vì tự do, mở ra con đường lưu vong vũ trụ.

Linh tộc phản bội, rất nhanh đã bị đại tộc vũ trụ kia đuổi giết.

Sau đó, cường giả Linh tộc đều chết trận, dưới sự hộ tống của vài tên cường giả Nguyên cảnh còn sót lại, cuối cùng Linh tộc phân tán ra nhiều nhánh, trốn vào các thiên hà khác nhau, tìm kiếm hành tinh thích hợp cho bọn họ sinh tồn.

Vận may của nhánh Linh tộc này không tệ, bọn họ ở trong một cái thiên hà xa xôi thấp kém, bất ngờ phát hiện ra hành tinh này, sau đó định cư ở đây.

Chỉ là, tên cường giả Nguyên cảnh kia, trong quá trình hộ tống bọn họ đã bị trọng thương, không lâu sau ngã xuống, về sau, ở trong nhánh Linh tộc này chưa từng xuất hiện Nguyên cảnh.

Chương 1048: Hoa sen

Bởi vì tộc đàn từng trải qua nỗi đau bị thảm không thể quay đầu, cho nên khi đối mặt với chủng tộc nguyên sinh trên địa cầu có thực lực không bằng bọn họ, Linh tộc vẫn không nô dịch bọn họ, mà chỉ ở ẩn mà sống, không giao tiếp quá nhiều với chủng tộc trên hành tinh này.

Nô dịch mấy vạn năm khiến cho Linh tộc mất đi ngôn ngữ vốn có của bọn họ, cũng làm cho bọn họ đối với ngôn ngữ thông dụng của vũ trụ, sợ hãi đến mức ăn vào trong gen, mặc dù đã hòa bình ba ngàn năm, tộc nhân cũng trải qua nhiều thế hệ, loại sợ hãi này vẫn không hề tan biến như cũ.

Lâm Tú nhìn bọn họ, có chút tò mò hỏi:
"Sao các người lại biết Viêm Cốt tộc?"

Mặc dù tuổi thọ của Linh tộc lâu hơn nhân loại một chút, nhưng lâu có hạn, nhóm Linh tộc đầu tiên đến đây có lẽ là đã sớm chết hết rồi, nhưng khi Lâm Tú biến ra bức tranh trước mặt kia, bọn họ chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra lai lịch của dị tộc nọ.

Một lát sau, một vị trưởng lão Linh tộc, ở trong phế tích của một tòa thụ cung, tìm thấy một quyển sách rất lớn, hai tay cầm lên, đi đến trước mặt Lâm Tú.

Đây là tổ tích của Linh tộc, là từ ba ngàn năm trước, quyển này được tổ tiên của một nhánh Linh tộc biên soạn.

Thiên phú của chủng tộc Linh tộc là thần thuật mộc, bản tổ tích này được làm bằng gỗ, trải qua ba ngàn năm vẫn không hư hỏng, Lâm Tú dùng niệm lực nhẹ nhàng mở ra một tờ, ánh mắt hơi sáng.

Một tờ này lại là một bộ bản đồ Thiên Hà.

Những gì được vẽ trên bản đồ Thiên Hà có kết cấu cùng loại với lông vũ, Lâm Tú biết, đây là lông vũ của Thiên Hà Thiên Viêm, mà mỗi điểm sáng tạo ra chiếc lông vũ đều là một hành tinh, chỗ hắc ám xung quanh là một khoảng không của vũ trụ trống rỗng.

Mẫu hệ Linh tộc đã ở Thiên Hà Thiên Viêm.

Một Thiên Hà có mười vạn thậm chí mấy chục vạn hành tinh, phần lớn chủng tộc cả đời đều không thể rời khỏi Thiên Hà của bọn họ, khác với tình hình đại khái của Thiên Hà mà Hiếu nói với Lâm Tú, bản đồ Thiên Hà của Linh tộc vô cùng chi tiết.

Trên một trang bản đồ Thiên Hà, không chỉ đánh dấu tên của một số hành tinh quan trọng, thể lực tương ứng, một số cường tộc có liên quan đến Thiên Hà Thiên Viêm cũng đều được giới thiệu chi tiết, thậm chí còn có đồ họa, cùng với năng lực của bọn họ...

Lâm Tú tìm ra bức tranh Viêm Cốt tộc từ trong đó, giống y như những gì hắn nhìn thấy trên Mặt Trăng.

Tổ tịch của Linh tộc là thứ mà mỗi một vị Linh tộc từ khi sinh ra đã bắt đầu được học, cho nên bọn họ đối với mỗi một dị tộc được ghi lại trong tổ tịch đều rất quen thuộc, bọn họ sẽ không quên diện mạo của dị tộc này, cũng sẽ không quên vị trí mẫu tinh hệ của bọn họ ở trong vũ trụ.

Sau khi đọc xong tổ tịch của Linh tộc, Lâm Tú lại có một số hiểu biết đối với Thiên Hà Thiên Viêm.

Mặc dù đây là bộ sách đã ba ngàn năm, nhưng vũ trụ khác với địa cầu, ba ngàn năm, thế lực Nhân tộc thay đổi có lẽ đã qua từng đợt từng đợt, nhưng đối với toàn bộ vũ trụ mà nói, ba ngàn năm, chỉ trong một cái chớp mắt.

Những cường tộc vũ trụ đã tồn tại mấy trăm vạn năm.

So với bọn họ mà nói, Nhân tộc còn quá trẻ.

Sự quyết tâm của Linh tộc đối với chuyện cùng chống lại dị tộc còn kiên định hơn so với dự đoán của Lâm Tú, bọn họ cũng chỉ gặp trở ngại lúc đầu, sau khi cởi bỏ hiểu lầm, ba vị trưởng lão cấp Thiên thượng cảnh của Linh tộc liền tỏ vẻ, Linh tộc sẽ phối hợp với tất cả kế hoạch của bọn họ.

Bởi vì từng trải qua, chủng tộc này càng biết rõ tính chất nghiêm trọng đối với chuyện này hơn bất kỳ chủng tộc nào.

Đại Hạ Vương đô, khi gần trăm vị Linh tộc đến đây, đã tạo ra chấn động không nhỏ.

Những người Linh tộc đã đến, khiến cho Hiếu rất vui vẻ.

Ở trên hành tinh này, Linh tộc và hắc đều là người ngoài đến từ vũ trụ, ngôn ngữ của bọn họ tương thông, tộc đàn lại trải qua chuyện giống nhau, tự nhiên sinh ra một loại cảm giác đồng cảm.

Hiện tại Vương đô chính là trung tâm chính trị của hành tinh này, sau khi Linh tộc đến, toàn bộ chủng tộc thông minh trên hành tinh mới tính là đạt được trận tuyến thống nhất.

Sau khi tu vi của Lâm Tú và Linh Quân đột phá đến cấp Thiên thượng cảnh, khả năng hấp thụ cấp Thiên hạ cảnh có tác dụng không lớn đối với bọn họ, ba vị trưởng lão Linh tộc, trừ bọn họ ra, hành tinh này cũng chỉ có ba vị cấp Thiên thượng cảnh, số lượng còn lâu mới đạt được tốc độ tu hành mà bọn họ yêu cầu.

Phù tang.

Ở ngọn núi lửa nào đó, hai bóng người đang chậm rãi hạ xuống.

Vốn một năm bốn mùa, thiên tài các quốc gia đều tu hành ở đây, giờ phút này ở đây lại không có lấy một bóng người.

Chẳng bao lâu nữa, cường giả dị tộc sẽ đến, một khi bọn họ thất bại, sinh linh trên hành tinh này sẽ nghênh đón tương lai không có thiên lý, có lẽ đây là hai năm tự do cuối cùng của bọn họ.

Chương 1049: Hoa sen (2)

Không có ai muốn trải qua hai năm tu hành buồn tẻ chán nản ở đây cả.

Mặc dù Lâm Tú cũng muốn ẩn cư ở Giang Nam, cùng chúng nữ sinh vài đứa nhỏ vui đùa, nhưng hẳn cùng Linh Quân gánh chịu tất cả hy vọng của mọi người, có chút lười biếng nào đều là cô phụ tất cả mọi người.

Hắn cùng Linh Quân nắm tay tiến vào trong nham thạch nóng cháy.

Nói đến lại kỳ lạ, lấy tu vi cấp Thiên thượng cảnh của bọn họ, Đại Hạ, Đại U, các ngọn núi lửa của những địa phương khác trên hành tinh này đều đã không còn tác dụng quá lớn đối với việc tu hành của bọn họ, duy chỉ có ngọn lửa ở phù tang này vẫn có thể khiến bọn họ cảm nhận được cảm giác tu hành nhanh hơn như cũ.

Lặn xuống càng ngày càng sâu ở trong nham thạch nóng chảy, loại cảm giác này lại càng ngày càng rõ ràng hơn.

Giống như ở dưới nham thạch nóng chảy có cái gì đó đang hấp dẫn hắn.

Lâm Tú nhéo nhéo tay Linh Quân, ý bảo nàng ở đây chờ hắn.

Nơi này nhiệt độ rất cao, cho dù lấy thực lực của bọn họ cũng không thể tiếp tục lặn xuống, Lâm Tú trốn vào không gian khác, cấp Thiên thượng cảnh, có thể dừng lại ở trong này một khoảng thời gian.

Cứ như vậy, hắn sẽ không cảm thấy nóng bức.

Lâm Tú một đường lặn xuống, xung quanh đều là nham thạch nóng chảy di động không thay

đổi, không biết lặn xuống bao lâu, trong mắt Lâm Tú bỗng nhiên xuất hiện một thứ gì đó.

Dưới tình huống xung quanh đều là nham thạch nóng chảy, thứ đó đặc biệt làm người ta chú ý.

Đó là một bông hoa sen thật lớn, không hề không thân, đóa hoa nở rộ, ở trong phạm vi mấy trượng, cứ lơ lửng ở bên trong nham thạch nóng chảy như vậy.

Không biết có bao nhiêu dặm nham thạch ở dưới lòng đất, thế mà lại có một bông hoa sen sinh trưởng một cách quý dị, đây không thể nghi ngờ là trái với lẽ thường.

Nhưng nó quả thực đã mọc ở đó.

Lâm Tú mơ hồ cảm thấy, đóa hoa sen này có lẽ chính là nguyên nhân tăng tốc tu hành của bọn họ khi ngồi ở ngọn núi lửa này, Hiểu đã từng nói, một số hành tinh trong vũ trụ sẽ có cơ duyên tạo ra một số bảo vật đặc thù, bảo vật này có thể tồn tại dưới mọi loại hình thái, đối với một số năng lực tu hành đặc biệt, có rất nhiều tác dụng, nếu lấy ra để bán, có thể bán ra giá rất cao.

Loại bảo vật này xuất hiện, không có quy luật gì, cần vận may và sự tình cờ nhất định, trực giác nói cho Lâm Tú biết, hoa sen này có lẽ là bảo bối.

Bất chấp tất cả, mang về trước rồi nói sau.

Nhiệt độ cùng áp lực ở đây đều rất cao, Lâm Tú không thể dừng lại quá lâu, nhưng trong chốc lát chắc không có vấn đề gì, thân thể hần nháy mắt vọt ra khỏi không

gian khác, còn chưa kịp cảm thụ nhiệt độ cùng áp lực nơi này, đã biến mất lần nữa.

Cùng hần biến mất còn có hoa sen ở trong nhام thạch nóng chảy kia.

Lâm Tú không có trì hoãn, trước tiên trở lại Vương đô.

Hắn đi vào chỗ ở của Hiểu, cái gì cũng không nói, trực tiếp lấy ra thứ này.

Một đóa hoa sen màu đỏ cực lớn, rơi vào trong viện, với sự xuất hiện của hoa sen, nhiệt độ trong viện tăng lên mạnh mẽ, ngay cả mặt đất cũng có chút nóng chảy.

Khoảnh khắc nhìn thấy hoa sen này, Hiểu liền ngây dại.

Hai mắt hắn ta trợn lên, ngay cả hô hấp cũng đình trệ trong chớp mắt, run giọng nói: "Cái này... người lấy từ đâu?"

Lâm Tú nhìn hoa sen màu đỏ cực lớn màu kia, hỏi: "Thứ này, rất quý giá sao?"

Hiểu mím môi, nói: "Nếu để nó sinh trưởng một ngàn năm, nó có thể biến tinh cầu của các người thành tinh cầu khác..."

Đóa Hồng Liên này xuất hiện khiến cho Hiểu có chút kích động.

Đây quả nhiên là một bảo vật thuộc tính hỏa, sở dĩ ngọn núi lửa Phù Tang kia có thể làm cho thiên tài thuộc tính hỏa có tốc độ tu hành nhanh hơn ở các quốc gia khác cũng là bởi vì nó.

Loại kỳ vật ngẫu nhiên sinh ra ở giữa thiên địa như này, từ lúc bắt đầu sinh ra đã được trời ưu ái giành cho ưu thế, chúng nó sẽ tự mình hấp thu thuộc tính nguyên lực trong thiên địa, mà Nhân tộc và chủng

tộc khác trước khi tiến vào Nguyên cảnh đều không thể cảm thụ đến nguyên lực tồn tại.

Cuối cùng, có thể làm cho Minh Hà bọn họ gia tốc tu hành thực sự không phải là bản thân núi lửa Phù Tang, mà là từ một tia nguyên lực yếu ớt tản ra từ trong hoa sen.

Mà bông sen này thật ra cũng không phải thực vật, nó là do Hỏa nguyên lực thuần túy ngưng tụ thành.

Đối với chủng tộc thuộc tính hỏa thì giá trị của nó cực cao, trực tiếp hấp thụ Hỏa nguyên lực trong đó, giống như lúc ban đầu Lâm Tú hấp thụ nguyên lực kết tinh của Hiếu ở dưới địa cung ở Đại U vậy.

Muốn đột phá đến Nguyên cảnh trong thời gian hai năm, thật ra trong lòng Lâm Tú cũng không có một chút manh mối nào.

Điều này đòi hỏi tốc độ tu hành của hắn và Linh Quân phải đạt hơn 100 lần thiên tài bình thường, đây là còn chưa tính đến thời gian dừng lại ở bình cảnh.

Chương 1050: Hàng lâm

Bảo vật thuộc tính hoả xuất hiện sẽ tăng khả năng đột phá bình cảnh của bọn họ lên rất nhiều.

Mặc dù có thể để cho bảo vật này tiếp tục lớn lên thì chắc chắn sẽ lợi dụng được tối đa giá trị của nó, nhưng bọn họ đã không còn nhiều thời gian nữa.

Đồng thời, chịu tác động dẫn dắt của đóa Hồng Liên này, một ý niệm khác nhanh chóng hiện lên trong đầu Lâm Tú.

Băng Huyết vùng Địa Cực.

Địa điểm đặc thù có thể làm cho tốc độ tu hành của đệ thuật sư có thuộc tính khác nhau nhanh hơn không chỉ có một mình núi lửa Phù Tang mà vùng địa cực cũng có nơi giống như vậy, đó chính là vùng Băng Huyết mà Linh m đã đi qua nhiều lần.

Dưới mặt đất vùng địa cực có thể nuôi dưỡng ra bảo vật cùng loại hay không?

Lâm Tú càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, lại nói tiếp, trong hai cực thì Nam Cực lạnh hơn Bắc Cực một chút, nhưng Nam Cực lại không có nơi nào có thể gia tốc tu hành đệ thuật băng, mà Bắc Cực to như thế cũng chỉ có một chỗ tồn tại băng huyết như vậy.

Vùng Địa Cực Băng Huyết nhất định có chỗ nào đó đặc thù.

Lần nữa đến vùng địa cực, Lâm Tú đưa Linh m cùng đến.

Lúc hấn đến lần trước, ở đây vẫn là cực đêm, lần này thì là ngày mặt trời không lặn, đập vào mắt bọn họ một là mảnh trắng

xoá, núi tuyết trải dài trùng điệp, trong gió tuyết còn có một ít động vật vùng địa cực đang kiếm ăn trên vùng đất lạnh, Lâm Tú và Linh m lặng yên không một tiếng động bay qua trên đỉnh đầu của bọn chúng, cũng không có quấy rầy đến chúng.

Phía trước núi băng là hàng chục toà nhà băng cao lớn đứng sừng sững.

Đây là trụ sở tạm thời lúc trước của người tu hành các quốc gia ở đây tu hành, chỉ có điều đã hoang phế từ lâu, có rất nhiều chỗ đã bị sụp.

Vùng đất này đã thật lâu không có con người đến đây.

Trong quá trình chờ đợi dị tộc hàng lâm, bọn họ càng muốn ở cùng với người nhà mà không phải là tu hành không có bất cứ ý nghĩa gì như thế này.

Linh m một tay nắm Lâm Tú, ngón tay kia chỉ vào huyết động bên trên băng sơn, nói ra: "Chỗ đó là băng huyết."

Trên núi băng có một ít sơn động uốn lượn lan tràn vào sâu trong lòng núi, Lâm Tú dắt tay Linh m đi vào, càng đi sâu vào trong thì lực lượng dị thuật băng trong cơ thể lại càng sôi động.

Mà mỗi một quãng đường bọn họ đi đến thì nhiệt độ trong huyết động càng ngày càng thấp.

Rất nhanh Linh m ôm bả vai mình, ớn lạnh ở nơi đây khiến cho nàng đã có chút không cách nào nhịn tiếp được nữa.

Lâm Tú đưa một dòng nhiệt ấm vào trong thân thể của nàng, nói ra: "Nàng ở bên ngoài chờ ta đi..."

Lo lắng không biết có chuyện gì sẽ xảy ra, Lâm Tú để Linh m ở bên ngoài, bản thân hấn tiếp tục đi dọc theo băng huyết vào trong, dần dần lấy tu vi cấp Thiên thượng cảnh của hấn cũng cảm thấy rét thấu xương đến khó nhin.

Loại lạnh này không chỉ rét lạnh trên nhục thể mà dường như ngay cả linh hồn cũng muốn bị đông lại.

Khi hấn phát giác ra bản thân dùng toàn bộ thực lực của mình cũng không thể đi đến cuối băng huyết, Lâm Tú quyết đoán thi triển năng lực không gian, rất nhanh đã đi tới điểm cuối của băng huyết, cũng là trung tâm của ngọn núi băng này.

Phía trên một khối Huyền Băng cực lớn, một gốc cây hoa màu lam mọc lên.

Quý Phi nương nương là người rất yêu hoa đẹp, trong cung của nàng trồng rất nhiều hoa nên Lâm Tú cũng biết rất nhiều chủng loại hoa, đóa hoa trên Huyền Băng kia rất giống một loại hoa lan nhưng lại có chỗ khác nhau, chỉ lẻ loi tro trọi có một cây.

Từ phiến lá đến cánh hoa, tất cả đều hiện ra một màu xanh lam óng ánh sáng long lanh, liếc mắt nhìn thoáng qua thì có một loại đẹp đến kỳ dị.

Hiển nhiên, chính là vì sự tồn tại của nó nên chỗ băng huyết này mới lộ ra đặc thù đặc biệt.

Một lúc lâu sau, dưới một tòa băng sơn nào đó, một con gấu trắng từ từ tới gần, nó vừa tới gần, vừa dùng ánh mắt tò mò đánh giá tòa băng sơn này.

Từ khi nó sinh ra đến nay cũng không dám tới gần toà băng sơn này, bởi vì nơi này quá lạnh, ngay cả bộ da lông dày đặc của nó cũng không thể ngăn cản cái lạnh thấu xương này, nhưng không biết từ lúc nào thì toà băng sơn này lại trở lên giống với các toà băng sơn khác...

Đại Hạ.

Bên trong một ngọn núi lửa, trong nham thạch nóng bỏng, một đóa hoa sen màu đỏ rực lớn đang bay trôi nổi lơ lửng, hai bóng người đang ngồi khoanh chân ở bên trong đài sen, một tia nguyên lực tinh thuần từ trong hoa sen thoát ra tiến vào thân thể của bọn hắn.

Lâm Tú trợn mắt nhìn Hiểu ở phía đối diện, khí tức trên cơ thể hắn lấy mất thường có thể thấy được tốc độ khôi phục, chỉ trong vòng mấy ngày hắn cũng đã trở lại cấp Địa thượng cảnh.

Đóa Hồng Liên này giống với thuộc tính của hắn, là hi vọng để hắn trở lại Nguyên cảnh.

Tuy nó còn lâu mới thành thực nhưng cũng đủ để chèo chống cho hai người bọn họ tu hành.

Chương 1051 → 1100

Chương 1051: Hàng lâm (2)

Đại La.

Trong một cung điện nào đó đã bị đóng băng hoàn toàn.

Một bóng người đang ngồi trên giường Huyền Băng, bên cạnh giường Huyền Băng một đóa hoa màu lam mọc lên, thỉnh thoảng từ bên trong đóa hoa kia bay ra một đốm sáng màu lam từ từ bay vào trong cơ thể Triệu Linh Quân.

Tòa cung điện này đã bị Nữ Đế Na Tháp Toa của Đại La liệt vào cấm vực, không cho phép bất cứ kẻ nào tới gần.

Không lâu trước đây, đại đế Đại La chính thức truyền đế vị cho nàng.

Hiện giờ, hai quốc gia đã từng hùng mạnh nhất trên đại lục đều do nữ tử cầm quyền.

Một năm sau, hoàng đế Đại Hạ cũng tuyên bố thoái vị, thái tử đăng cơ, nhưng cũng không có quá nhiều nghị luận, đã sắp mất nước diệt tộc rồi thì làm gì còn có người quan tâm đến ai làm hoàng đế nữa chứ.

Theo thời gian trôi qua, bên trong các quốc gia cũng truyền ra một số tiếng nói không giống nhau như vậy.

Ví dụ như, có không ít người cảm thấy căn bản là không có vũ trụ gì đó, cũng không có dị tộc nào, tất cả chỉ là âm mưu của năm đại vương triều, mục đích của bọn hắn chỉ là vì thống trị thế giới.

Cũng có một nhóm người cảm thấy, bị ai thống trị hay không thống trị cũng thế, kể cả coi như dị tộc không đến thì cuộc sống của bọn hắn cũng không tốt hơn ở chỗ nào,

nói không chừng bị dị tộc thống trị, bọn họ còn có thể có thời gian sống rất tốt là đằng khác.

Sau nửa năm căng thẳng lan tràn thì bất kể là đại quốc hay tiểu quốc đều xuất hiện tình huống hỗn loạn.

Chuyện đánh nhau ẩu đả xảy ra thường xuyên, trộm cắp và cướp bóc cũng xảy ra liên tiếp, loại chuyện này không chỉ xảy ra ở một châu một phủ, các quốc gia đã phải hao tổn rất nhiều sức lực mới ngăn chặn được tình thế ngày càng nghiêm trọng lan ra này.

Nhưng bầu không khí của các quốc gia trên đại lục lại càng trở nên áp lực hơn.

Càng ngày càng có nhiều người bắt đầu nảy sinh bất mãn, tiếng hô cùng sống cùng tồn tại với dị tộc bắt đầu lan tràn từ một số ít tiểu quốc, ở trong đó thậm chí còn có một ít dị thuật sư có thực lực cường đại, thậm chí triều đình của mấy tiểu quốc còn bị tổ chức phản đối đả đảo.

Mặc dù năm đại vương triều đã phái ra cường giả trấn áp phản loạn nhưng lại không ức chế nổi sự lan tràn của dư luận.

Đại Hạ, hoàng cung.

Lý Bách Chương sờ râu ngắn trên cằm, nghe báo cáo của các quan viên phía dưới.

Mấy tháng qua, với sự thay đổi hướng đi của đại lục, các thuyết âm mưu tầng tầng lớp lớp xuất hiện, rất nhiều người dưới áp lực đã có các hành vi cực đoan, trong Đại Hạ thậm chí còn xuất hiện một tổ chức tên là "Dị thần giáo".

Bọn họ xưng dị tộc cường đại trong vũ trụ là "Dị thần".

Thậm chí bọn họ còn điêu khắc bộ dạng dị tộc kia thành tượng thần, ngày đêm dùng hương khói cung phụng, hi vọng trước khi dị thần hàng lâm có thể ban cho bọn họ năng lực cường đại.

Ngay từ đầu những người này chỉ dùng súc vật để hiến tế nhưng gần đây bọn họ đã bắt đầu đánh chủ ý lên đồng nam đồng nữ, tất cả các phủ ở Đại Hạ có không ít trẻ con vô tội bị bọn họ sát hại tàn nhẫn dùng để tế điện dị thần.

Trong ngự thư phòng, đôi mắt Lý Bách Chương lập loè lôi quang, trầm giọng nói: "Truyền lệnh xuống tất cả các phủ, toàn lực điều tra dị thần giáo đồ, nếu như gặp phải người phản kháng, giết không tha!"

Mặt trắng.

Nham thạch nóng chảy phun ra từ một tòa núi trong sơn mạch hình vòng cung, một bóng người cao lớn kéo theo một cái đuôi dài có chóp đuôi giống như mũi nhọn bay lơ lửng ở trong hư không, nham thạch nóng chảy trên người hắn nhanh chóng nhỏ giọt xuống, một ngọn lửa màu u lam từ từ tăng lên trong lòng bàn tay của hắn.

Hắn liếm nham thạch nóng chảy còn lưu lại trên khóe miệng, trong miệng phát ra vài âm tiết: "Cuối cùng cũng khỏi hẳn rồi, thật sự là cảm giác đã lâu..."

ngẩng đầu quan sát hư không vô tận xung quanh, bên trong giọng điệu của hắn có chút phàn nàn, nhỏ giọng nói: "Thật sự là một thiên hà căn cõi, thật không ngờ

nguyên lực lại mỏng manh như thế, làm hao phí thời gian của ta lâu như vậy...”

Sau đó, ánh mắt hắn nhìn về trước hướng về viên tinh cầu màu xanh kia.

Trên cổ tay của hắn, một đồ vật có hình dáng giống như chiếc nhẫn, ánh sáng mờ ảo lóe lên, cả người hắn biến mất ngay tại chỗ.

Một giây sau, một nơi trên Địa Cầu.

Hu không chấn động một cái, một thân ảnh hiện ra.

Nơi này là một chỗ trên biển, bóng người kia lơ lửng trên mặt biển, cảm nhận được vô số khí tức sinh mệnh phía dưới truyền đến, trong mắt hắn hiện lên một tia kinh ngạc, đây là một tinh cầu thật sự đã nuôi dưỡng ra sự sống?

Hắn không thể không cảm thán vận khí của mình, không chỉ tìm được một con mồi mà còn phát hiện ra một tinh cầu có sự sống.

Đây là một thiên hà hạ cấp vô chủ, dựa theo quy củ trong vũ trụ, ai là người phát hiện ra đầu tiên thì sẽ là chủ nhân của hành tinh đó, tất cả tài nguyên, sự sống trên hành tinh này hắn đều có quyền xử trí.

Chương 1052: Thân phận chuyển đổi

Nhưng, những... thứ này đối với hắn cũng không phải là điều quan trọng nhất.

Hắn mở lòng bàn tay ra, đồ vật có hình dáng giống chiếc nhẫn kia lại một lần nữa lóe lên ánh sáng mờ ảo, một cái đĩa to cỡ lòng bàn tay hiện ra trong tay của hắn.

Sau khi hắn lấy cái đĩa ra, hào quang ảm đạm của phù văn trên đĩa tròn bỗng nhiên loé lên chiếu sáng mặt của hắn.

Hắn nhếch miệng lộ ra miệng đầy răng nanh, thân thể hóa thành một tia lưu quang màu đỏ lao nhanh về phương đông.

Cùng lúc đó, Đại Hạ.

Hồng Liên lơ lửng trên nham thạch nóng chảy, từ trong phạm vi mây trượng đã thu nhỏ lại chỉ còn có hai thước.

Một mình Lâm Tú xếp bằng ngồi ở trên Hồng Liên, vào một khoảnh khắc nào đó, Lâm Tú đang tu hành ở bên trong bỗng nhiên mở mắt ra, đối diện với hắn, đạo ấn ký trên trán Hiếu cũng bắt đầu lập loè điên cuồng, ngay cả mặt của hắn cũng đang lóe lên hào quang lúc sáng lúc tối ở bên trong.

Ánh mắt Hiếu vô cùng bình tĩnh, hắn nhìn Lâm Tú, nói khẽ: "Hắn đến rồi..."

Đêm, ánh trăng sáng ngời, sao đầy trời.

Một luồng ánh sáng đỏ chói mắt giống như sao băng cắt ngang qua bầu trời đêm, vào một khoảnh khắc nào đó, tia sáng này bỗng nhiên dừng lại, một bóng người cao lớn lơ lửng trên một tòa thành trì của tiểu quốc.

Dưới ánh trăng, mọi người rất nhanh đã nhìn thấy rõ bóng người này.

Thân hình cao tới ba trượng, tướng mạo xấu xí lại còn đáng sợ khiến cho mọi người rất nhanh đã nhận ra nó.

Trong hai năm trở lại đây, hình dạng quái vật kia đã khắc thật sâu vào trong lòng mỗi người, tuy chưa bao giờ thấy qua nhưng toàn bộ đại lục đến tận bây giờ vẫn còn sợ hãi bị hấn thống trị.

“Đến rồi!”

“Dị tộc đến rồi!”

Trong mắt một số người lộ ra tuyệt vọng và sợ hãi, trốn trong nhà không dám ra cửa.

Một số người khác lại vui vẻ bùng bùng vội vàng chạy đến phía dưới quái vật kia, quỳ rạp xuống đất, trong miệng không ngừng hô to.

“Cung nghênh dị thần đại nhân hàng lẫm!”

“Dị thần đại nhân, cuối cùng ngài đã tới!”

“Xin ngài dẫn dắt chúng tôi đả đảo thống trị của ngũ đại vương triều...”

Trong hai năm qua, rất nhiều người đã chuyển sợ hãi dị tộc thành sùng bái, thời gian dài ngay cả chính bọn hấn cũng tin tưởng, dị thần đại nhân là tới cứu vớt bọn họ.

Nhưng mà dị thần đại nhân cũng không đáp lại bọn họ.

Đáp lại bọn họ là cơn mưa lửa ngập trời.

Bóng dáng mười mấy tên quỳ lạy chưa kịp kêu lên thảm thiết thì đã hóa thành một đồng tro bụi.

Viêm Liệt không thể nghe hiểu ngôn ngữ của thổ dân trên hành tinh này, nhưng hắn có thể xác định, tinh cầu của thiên hà hạ đẳng này đã sinh ra sự sống có được trí tuệ cao đẳng.

Điều này vốn là một chuyện khiến cho hắn vui vẻ, nhưng chủng tộc này giống như không có giác tính thần Thuật, chủng tộc không có giác tính thần Thuật thì không có bất cứ giá trị nào, khiến cho hắn vui mừng hụt một trận.

Tiện tay dọn dẹp một chút, đợi đến lúc hắn bắt được con mồi Dực tộc kia thì sẽ thanh lý toàn bộ bọn họ.

Hắn đã phát hiện, mặc dù hành tinh này không thích hợp tu hành nhưng lại thích hợp nghỉ ngơi, ôn hòa, hoàn cảnh thích hợp, các chủng tộc khác đều có thể sinh tồn được ở chỗ này.

Là một tinh cầu rất thích hợp để du lịch trong vũ trụ.

Chỉ cần thành lập một tọa độ không gian ở chỗ này, liên thông hành tinh này với vũ trụ là nó có thể mang đến tài lộ liên tục không ngừng cho hắn.

Không bao lâu nữa là hắn có thể đạt được Nguyên cảnh tầng hai rồi.

Tiếp tục phi hành về hướng đông trong chốc lát, hắn đột nhiên dừng lại một lần nữa.

Hắn cảm ứng được con mồi của hắn đang di động.

Rất rõ ràng, đối phương cũng cảm nhận được sự hiện diện của hắn.

Đây là một trò chơi truy đuổi săn giết, nếu như con mồi dừng lại nằm yên một chỗ không động thì tất nhiên sẽ thiếu đi niềm vui thú rất nhiều, hắc lè lưỡi liếm liếm răng nanh sắc bén quay lại một phương hướng khác đuổi theo.

Một nơi nào đó của Đại Hạ.

Lâm Tú nhìn Hiều vỗ cánh đi xa cũng không đuổi theo.

Cuộc chiến của Nguyên cảnh có sức phá hoại kinh người, vì không làm tổn thương tới người vô tội, hắc muốn dẫn dị tộc kia tới chỗ sâu trong Đông Hải.

Mặc dù có thêm Hoả Liên tương trợ, tu vi của hắc cũng chưa khôi phục đến Nguyên cảnh, mà tên dị tộc kia đã đến trước so với hắc dự tính thời gian hắc một năm.

Trong một năm này, Lâm Tú và Linh Quân cũng không thể đột phá Nguyên cảnh.

Nhưng cũng may, bọn họ đã lên kế hoạch từ trước cho loại kết quả xấu nhất này.

Lâm Tú không lãng phí thêm thời gian, đi một chuyến đến Đại U trước, mang theo Linh Quân trở lại Đại Hạ với tốc độ nhanh nhất, tất cả cường giả cấp Thiên của năm đại vương triều, Hải tộc, Linh tộc, Man tộc, Thú tộc đều ở đây chờ lệnh.

Lâm phủ.

Chúng nữ nhân đứng thành một hàng nhìn Lâm Tú và Linh Quân dẫn theo mọi người đi xa, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

Chương 1053: Thân phận chuyển đổi (2)

Các nơi ở Vương đô, trong lòng của vô số người đều lo lắng.

Thắng bại của trận chiến này liên quan đến tương lai của nhân loại sau này, tương lai của hành tinh dưới chân bọn họ.

Nhất định phải thắng...

Sâu trong Đông Hải.

Thanh niên có hai cánh mọc ở sau lưng đang phi tốc chạy thực mạng, mà phía sau hắn, một luồng ánh sáng đỏ như hình với bóng, giữa tia sáng đỏ, ẩn hiện bóng dáng một con quái vật.

Viêm Liệt không nhanh không chậm đuổi theo con mồi của hắn, hưởng thụ niềm vui thú của cuộc săn bắt.

Với tư cách một gã thợ săn ưu tú, điều hắn hứng thú nhất không phải là thu phục được con mồi vào trong tay, mà là khoái cảm truy đuổi con mồi, gã Dực tộc này còn chưa khôi phục được thực lực Nguyên cảnh cho nên mặc kệ hắn trốn như thế nào cũng không trốn thoát được hành tinh này.

Hắn vừa đuổi theo, vừa hưởng thụ phong cảnh hành tinh này.

Mặc dù Viêm Cốt tộc có trên trăm cái thiên hà, trong đó không thiếu thiên hà có tài nguyên phong phú thượng đẳng, tinh cầu có sự sống cũng không thiếu nhưng hầu hết tinh cầu không phải cực nóng thì cũng là cực lạnh, hoặc là vùi rỗng cuốn đến mấy trăm năm cũng không tiêu tan, loại tinh cầu này chỉ thích hợp cho một số ít chủng

tộc tu hành, không thích hợp ở lại thời gian dài.

Mặc dù tình cầu này sản sinh ra chủng tộc rất nhỏ yếu, nhưng hoàn cảnh tình cầu thật sự không tệ, thậm chí hần đã lên kế hoạch xong rồi, hần sẽ phân khu vực để bán, nơi có nước thì bán cho những... Thủy tộc kia, những tên... xấu xí kia có lẽ sẽ cảm thấy rất hứng thú với nơi này. Hai cực của hành tinh này bị tầng băng dày bao trùm, phải xây vài toà băng điện mới có thể hấp dẫn một ít cự nhân Hàn Băng, những tên... to con kia lại cực kỳ hào phóng...

Về phần những thổ dân chủng tộc trên tình cầu này có thể thanh lý một bộ phận, giữ lại một bộ phận để cung cấp cho bọn họ thăm quan và săn bắt, hoặc là cung cấp dịch vụ phục vụ cho khách nhân, như vậy cũng không cần mua sắm nô lệ tận nơi, chỉ là so sánh với phiên toái như vậy thì hần còn phải dạy những tên đây tớ này ngôn ngữ của vũ trụ...

Khi hần đang nghĩ tới đây thì con mỗi Dục tộc kia bỗng nhiên không chạy trốn nữa.

Hiểu nhẹ nhàng vỗ cánh, đứng xa xa nhìn dị tộc đối diện, nói ra:

"Mục đích của ngươi là ta, buông tha chủng tộc trên hành tinh này đi, bọn họ là người vô tội."

Viêm Liệt nhìn hần, nhàn nhạt nói: "Nô lệ không có tư cách ra điều kiện với ta"

Vũ trụ chỉ có mạnh và yếu, không có người vô tội.

Yếu ớt là nguồn gốc của tội lỗi.

Phát hiện một tinh cầu tốt, tâm trạng của Viêm Liệt rất tốt, cũng không có ý định tra tấn con mồi đáng thương này, cái đuôi cực dài sau lưng của hắn giơ lên cao tạo thành một cây roi lửa đánh về phía con mồi đối diện.

Một nhát này, ngay cả hư không cũng xuất hiện một vết rách.

Trong nháy mắt cực nóng khiến cho nước biển phía dưới sôi trào, không ít loài cá lập tức bị nấu chín.

Đối mặt một nhát này, Hiều không tránh không né, ngược lại hắn dùng hai cánh đón lấy một nhát này, đuôi gai của Viêm Liệt lập tức đâm xuyên qua hai cánh của hắn, ngọn lửa màu xanh lam từ hai cánh của hắn lan tràn trên người.

Giờ khắc này, Hiều tự đoạn hai cánh, thân thể mạnh mẽ đánh về phía Viêm Liệt.

Đồng thời, trong thân thể hắn cũng truyền đến một luồng nguyên lực mãnh liệt chấn động.

Đối mặt với sự tự bạo của con mồi, trong mắt Viêm Liệt không có bất kỳ gợn sóng nào, chẳng qua chỉ là vùng vẫy giãy chết mà thôi.

Nếu như là Nguyên cảnh tự bạo thì có thể hắn còn phải tránh lui, nhưng Tiên cảnh tự bạo lại không có bất kỳ ảnh hưởng gì với hắn.

Coi như là hắn tự bạo thì ấn ký của con mồi vẫn không biến mất, ngược lại đã giúp hắn đỡ phải tự mình động thủ.

Xung quanh hắn, một tầng u hỏa màu xanh lam rất nhanh đã bao phủ hắn, hình thành

một vòng bảo hộ.

Nhưng sau một giây, con mồi kia đã biến mất một cách quỷ dị ngay trước mắt hắn.

Viêm Liệt sững sốt một chút, một màn này đã ra ngoài dự liệu của hắn, điều này rõ ràng cho thấy có một loại thần thuật không gian nào đó, nhưng làm sao Dục tộc có thể sử dụng được thần thuật không gian?

Vị trí ban đầu của Hiếu xuất hiện một đoá Hồng Liên.

Đoá Hồng Liên kia cũng không lớn, giờ phút này, trên thân hoa sen xuất hiện vết nứt rậm rạp, vô tận ánh sáng màu xanh lam tuôn ra từ trên thân hoa sen.

Trong nháy mắt nhìn thấy Hồng Liên, cuối cùng trong mắt Viêm Liệt cũng hiện ra kinh hãi.

Nhưng tất cả đều đã muộn.

Bùm!

Hào quang màu xanh lam chói lọi nuốt trọn mọi thứ.

Mà ngay cả đêm tối cũng bị chiếu rọi giống như là ban ngày.

Một đám mây hình nấm cực lớn bay lên không trung, mặt biển lồm xuống dưới, một cột sóng lớn cao trăm trượng nổi lên lan ra xung quanh, vô số loài cá trên biển ở thời khắc này không còn một mảnh xương.

Chương 1054: Thân phận chuyển đổi (3)

Viêm Liệt đã bị hào quang màu xanh lam nuốt hết ngay lập tức.

Hào quang qua đi, một thân thể giáp nát lơ lửng trên mặt biển.

Nửa người của Viêm Liệt cũng biến mất, đầu lâu cũng chỉ còn lại một bên, vừa nhìn trông vô cùng thê thảm, hắn không dự liệu được trong tay con mối này lại có bảo vật thuộc tính hoả như vậy.

Hắn rất tức giận.

Hắn mất thời gian mấy năm mới trở lại Nguyên cảnh một lần nữa, cảnh giới còn chưa vững chắc, hắn còn chưa kịp cảm nhận lực lượng đã lâu không có kia thì lại bị nổ trở về Tiên cảnh.

Càng làm cho hắn tức giận đó là Linh Bảo thuộc tính hoải!

Bảo vật có thể để bản thân hắn hấp thu nguyên lực thiên địa, giá trị của bảo vật này đã vượt xa một con mối, lại bị hắn lãng phí như vậy!

Nửa người đã bị mất đi của Viêm Liệt đang khôi phục với tốc độ lấy mắt thường cũng có thể thấy được, tốc độ khôi phục không ngừng tăng lên.

Thân thể hắn rất nhanh lại khôi phục như lúc ban đầu.

Nhưng khí tức trên người hắn lại giảm xuống rất nhiều, từ Nguyên cảnh rơi xuống Tiên cảnh tầng tám, điều này đồng nghĩa với việc hắn lại phải nghỉ ngơi vài năm ở trên hành tinh này.

Điều này khiến tức giận trong lòng của hắn càng sâu.

Hu không chấn động một trận, thân ảnh của Hiếu lại hiện ra lần nữa, nhưng khí tức của hắn cũng vô cùng uể oải.

Đôi mắt hẹp dài của Viêm Liệt nhìn hắn chằm chằm, điềm nhiên nói: "Người sẽ vì sự ngu xuẩn của người mà phải trả giá đắt, ta sẽ không để cho người chết dễ dàng như vậy..."

Cảm nhận được khí tức của Viêm Liệt, cuối cùng trên mặt Hiếu cũng lộ ra tươi cười.

Vì bọn họ chưa tấn cấp Nguyên cảnh, vậy thì hãy làm thực lực của kẻ địch cũng biến thành giống với trình độ của bọn họ.

Ở phía chân trời xa xa, hơn mười luồng khí tức đang nhanh chóng tiến đến, Viêm Liệt quay đầu nhìn lại, năm Tiên cảnh tầng tám, hơn mười Tiên cảnh tầng bảy, xem ra thổ dân trên tinh cầu này cũng không đến mức không chịu nổi như hắn nghĩ.

Nhưng điều này lại không làm cho tâm trạng của hắn tốt hơn chút nào.

Tiềm lực của bọn hắn càng tốt thì có thể bán ra giá càng cao, mặc dù thực lực bây giờ của hắn cũng chỉ là Tiên cảnh tầng tám đỉnh phong, nhưng đối phó với những chủng tộc... hạ đẳng này cũng không cần dùng đến thực lực Nguyên cảnh.

Đúng lúc này hắn cũng không phát hiện ra ánh mắt con mồi của hắn nhìn hắn đã xảy ra cải biến.

Đó là... Ánh mắt của người đi săn.

Lâm Tú đã thấy được bóng người kia từ rất xa, giống hệt như những gì hắn nhìn thấy trên mặt trăng, khiến cho hắn vui mừng là từ khi tức phát ra trên người hắn ta bây giờ chỉ là cấp Thiên thượng cảnh đỉnh phong, xem ra kế hoạch của Hiếu thành công rồi.

Lợi dụng năng lực không gian Lâm Tú cho hắn, hi sinh bảo vật thuộc tính hỏa kia, cho tên dị tộc kia một kích bất ngờ.

Mặc dù cái này không giết chết được hắn ta, nhưng có thể làm cho hắn ta bị thương, thực lực của hắn ta vừa mới khôi phục, cảnh giới cũng chưa vững chắc, một kích bất ngờ này đủ để cảnh giới của hắn ta rơi xuống một lần nữa.

Vì thực lực của bọn hắn không thể đi lên, vậy hãy để cho hắn ta đi xuống.

Dị tộc dưới Nguyên cảnh không lật nổi sóng gió gì.

Thân thể Viêm Liệt hóa thành một biển lửa quét về phía mười mấy tên thổ dân của hành tinh này, nhưng khi hắn ta bay đến một nửa, biển lửa hắn ta hóa thành trong nháy mắt biến mất, thân thể lần nữa hiện ra, nếu không phải mấy cây gai xương sau lưng hắn ta nhanh chóng vỡ thì thậm chí hắn ta không có cách nào phi hành.

Giờ phút này, khổng chế lực lượng ngọn lửa trong cơ thể của hắn ta bỗng nhiên chìm vào yên lặng.

Viêm Liệt chưa từng trải qua loại chuyện này, hắn ta kinh ngạc nhìn về phía trước, cũng không dám tiến lên một bước nữa.

Chúng tộc trên hành tinh này dường như có chút quý dị...

Loại cảm giác mất đi năng lực này khiến cho hắn ta vô cùng bất an khiến hắn ta nhanh chóng lui về phía sau.

Nhưng một thân ảnh lại ngấn ở phía sau dị tộc.

Đúng là con mối hắn truy tìm đã lâu.

Giờ phút này, Viêm Liệt có một loại ảo giác, giống như bản thân hắn mới là con mối...

Ở trên viên tinh cầu vô danh của thiên hà hạ đẳng này, Viêm Liệt rõ ràng cảm nhận được một loại nguy cơ mãnh liệt.

Linh lực trong cơ thể hắn không có cách nào vận chuyển, gai xương sau lưng hắn rất nhanh rung rung xuất hiện vô số tàn ảnh, ở trong hư không xẹt qua một đường vòng cung, sau một giây thân ảnh của hắn đã xuất hiện ở mấy ngàn trượng bên ngoài.

Sau khi thoát đi lĩnh vực nào đó, lực lượng trong cơ thể lại trở lại khổng lồ trong tay hắn.

Trong đôi mắt hẹp dài của hắn hiện lên vẻ kinh nghi bất định, năng lực của chúng tộc này lại khiến cho hắn không hiểu rõ, hắn còn chưa từng nghe thấy có loại Thần Thuật này...

Sau khi do dự trong nháy mắt, hắn quyết định tìm hiểu rõ ràng tình huống trên hành tinh này trước đã, dù sao con mối cũng không thể trốn, hắn chờ đợi lâu như vậy cũng không vội một lúc nhất thời này, bởi vậy hắn quyết định dứt khoát không hề ham chiến, bay về nơi xa hơn.

Chương 1055: Sự điên cuồng cuối cùng

Sau khi khôi phục năng lực, tốc độ của hắn cực kỳ nhanh, như là một đường sao băng xẹt qua phía chân trời, nhưng tốc độ của một người còn nhanh hơn hắn.

Lâm Tú vận chuyển dị thuật tốc độ, khoảng cách với tên dị tộc kia càng ngày càng gần, Hiểu dẫn hắn đến nơi đây là không muốn bị thương đến người vô tội, nếu để cho hắn chạy thoát thì nhất định là một đại nạn với sinh linh của đại lục.

Viêm Liệt đang chạy trốn đột nhiên thân thể hắn ta lại lần nữa hiện ra từ trong ngọn lửa màu đỏ.

Năng lực của hắn ta lại biến mất.

Hắn quay đầu lại quan sát thì thấy cách ngàn trượng có một bóng người đã tới gần.

Trong lòng của hắn ta tức giận mắng một tiếng: "Chết tiệt, đây rốt cuộc là chủng tộc gì, sao lại nhanh như vậy!"

Mặc dù thực lực của hắn ta chỉ là Tiên cảnh tầng tám, nhưng tốc độ của hắn ta cũng không phải Tiên cảnh tầng tám có thể đuổi theo vậy thì chủng tộc này có Thần Thuật thiên về tốc độ, nhưng hắn ta không thể nào sử dụng được lực lượng lại là chuyện gì xảy ra?

Cho tới giờ phút này, hắn ta mới ý thức được quả thật hắn ta đã quá bất cẩn khi tùy tiện đi vào hành tinh này.

Quả nhiên trong vũ trụ khắp nơi đều ẩn chứa nguy hiểm...

Tốc độ của hắn ta không nhanh bằng người phía sau, rất nhanh cũng sẽ bị đuổi theo,

Viêm Liệt dứt khoát không bỏ chạy nữa, ngược lại thay đổi thành nghênh đón. Mặc dù linh lực tạm thời không có cách nào sử dụng được nhưng móng vuốt sắc bén và cái đuôi vẫn là vũ khí mạnh mẽ nhất của hắn ta.

Xoet! !

Tốc độ của hai người đều phát huy đến cực hạn, tên dị tộc kia bỗng nhiên quay đầu công kích, một giây trước hai người còn cách xa nhau ngàn trượng, một giây sau lại gần trong gang tấc.

Thân thể dị tộc này cao lớn dị thường, cao hơn ba trượng, toàn thân hắn ta không có cơ bắp, một cái đuôi bằng xương dài hơn thân thể của hắn, có đầu nhọn giống như một thanh kiếm sắc bén mạnh mẽ đâm về phía Lâm Tú.

Tốc độ công kích của hắn ta cực nhanh, ở trong thời gian rất ngắn đã đâm ra vô số lần, đây trời đều là hư ảnh đầu nhọn của cái đuôi kia.

Nhưng vô luận tốc độ công kích của hắn ta nhanh như thế nào, góc độ xảo trá đến mức nào thì mỗi một lần công kích đều bị Lâm Tú tránh thoát, đồng thời giây phút Lâm Tú nghiêng người tránh thoát được, hắn bỗng nhiên vươn tay cầm cái đuôi kia.

Viêm Liệt cảm nhận được lực lượng trong cơ thể hắn đang nhanh chóng xói mòn, cuối cùng trong đôi mắt hắn ta cũng lộ ra vẻ hoảng sợ, hắn muốn rút cái đuôi về nhưng có một lực lượng cực lớn từ phía đối diện lại truyền đến khiến hắn không có cách nào kháng cự.

Trong lòng của hắn vừa kinh vừa sợ, thầm nghĩ trong lòng: “Chết tiệt, sao sức lực của hắn còn mạnh hơn Cự Linh tộc vậy?”

Rất nhanh, thần thuật hỏa trong cơ thể hắn cứ như vậy mà biến mất!

Không phải là không có cách nào vận chuyển mà là hoàn toàn biến mất!

Xoetl Đầu ngón tay của Lâm Tú bắn ra một tia bạch quang, xuyên thủng ngực của tên dị tộc.

Thân thể của hắn ta toàn là xương, không có tim, một kích này của Lâm Tú đã đốt cháy một lỗ hồng lớn trên lồng ngực của hắn ta, nhưng lỗ hồng kia cũng khôi phục bằng tốc độ lấy mắt thường có thể thấy được.

Cho dù tu vi của hắn rơi xuống dưới Nguyên cảnh nhưng thân thể của hắn ta vẫn còn có đặc tính nào đó của Nguyên cảnh.

“Thần thuật ánh sáng!”

Lỗ hồng lớn trên ngực Viêm Liệt đã khép lại, ánh mắt nhìn về phía Lâm Tú càng thêm sợ hãi.

Trong vũ trụ, năng lực của các chủng tộc rất nhiều nhưng có được thần thuật ánh sáng lại chỉ có một, đó là một chủng tộc cực kỳ cường đại, đối với bọn họ mà nói Viêm Cốt tộc chỉ là loài côn trùng nhỏ yếu...

Giờ phút này, trong lòng bàn tay Lâm Tú tràn ngập sương mù màu đen.

Những nơi sương mù màu đen đi qua, thân thể của Viêm Liệt bị cắn nuốt biến mất, trong mắt Viêm Liệt hoảng sợ đến cực điểm.

Thần thuật bóng tối, vậy mà hắn lại có cùng lúc cả thần thuật ánh sáng và thần thuật bóng tối, hắn là hắn đều có quan hệ đến hai chủng tộc cường đại kia?

Tốc độ sương mù màu đen lan tràn cực nhanh, không đợi Viêm Liệt kịp phản ứng, thoáng cái nó đã cắn nuốt toàn bộ thân thể hắn.

Nhưng Lâm Tú cũng không bỏ qua.

Hắn hoàn toàn giam cầm không gian trong bán kính mấy ngàn trượng, bên ngoài ngàn trượng trong hư không có xương cốt bắt đầu ngưng tụ, thân ảnh Viêm Liệt lại một lần nữa xuất hiện nhưng mà khí tức của hắn đã yếu hơn rất nhiều so với vừa rồi.

Chỉ phá hủy thân thể thì không có cách nào giết chết được Nguyên cảnh, cho dù chỉ là đã từng là Nguyên cảnh.

Lúc ấy, Hiểu cũng dùng phương pháp như vậy để giấu giếm các nguyên lão của Đại U, cho nên hắn cố ý dặn dò Lâm Tú, trong lúc tác chiến với dị tộc vũ trụ ngàn vạn lần không thể khinh thường.

"Hiểu lắm, đều là hiểu lắm!"

Bị ép ra khỏi không gian, trong lòng Viêm Liệt khiếp sợ đến tột đỉnh, dùng tiếng thông dụng của vũ trụ lớn tiếng nói: "Ta là người Viêm Cốt tộc, vì truy tìm con mỗi mới đến đây, không phải cố ý xâm nhập lãnh địa của quý tộc, kính xin tha thứ ta thất lễ..."

Chương 1056: Sự điên cuồng cuối cùng (2)

Viêm Liệt gần như đã xác định được hành tinh này tuyệt đối không phải tinh cầu vô chủ của thiên hà hạ đẳng.

Có thể có được đồng thời thần thuật không gian, ánh sáng, bóng tối, hẳn khó có thể tưởng tượng được rốt cuộc đây là đại nhân vật thông thiên có bối cảnh gì, tại sao phải ẩn nấp ở trong một thiên hà hạ đẳng hoang vắng như vậy?

Thủ đoạn bình thường sẽ không có cách nào giết chết được hắn.

Cho nên Lâm Tú cũng không uổng phí sức lực, sau khi dùng niệm lực vây khốn hắn xong bèn ném cho Hiểu, nói ra: "Giao hắn cho người xử trí."

Dục tộc và Viêm Cốt tộc có thâm cừu đại hận khó có thể gột rửa, cha mẹ Hiểu và đồng tộc đều đã chết trong tay của Viêm Cốt tộc, chính hắn cũng bị đuổi giết rất lâu, theo lý nên giao cho hắn xử lý.

Trước khi giao hắn ta cho Hiểu, Lâm Tú còn lấy đi vòng tay ra khỏi cổ tay của tên dị tộc này.

Căn cứ theo những gì Hiểu nói thì đây là một loại pháp bảo không gian vô cùng quý giá, có thể dùng để trữ vật, cũng có thể dùng để du hành giữa các hành tinh, lúc hắn còn chưa từ trên mặt trăng xuống, Lâm Tú đã đánh chủ ý lên vật ấy.

Nhìn tên dị tộc Viêm Cốt tộc bị bắt, tất cả người của Linh tộc không khỏi thở phào một cái.

Nhìn như là bọn họ dễ dàng lấy được thắng lợi cuối cùng, nhưng hung hiểm ở trong đó lại khiến cho bọn họ bây giờ ngẫm lại còn thấy ở sau lưng lạnh cả người, nếu như không kịp thời ngăn cản hẳn thì hậu quả không thể tưởng tượng được...

Trong lòng những cường giả khác cũng có chút ít cảm khái.

Khi tai họa thực sự ập đến, bọn họ cũng không giúp đỡ được bất cứ cái gì, Lâm Tú không cần tốn nhiều sức chói chát tên dị tộc rơi xuống này, thoát nhìn sức lực trong đó giống như không đáng để nhắc tới, nhưng tất cả mọi người đều thấy được đám mây cực lớn hình nấm vừa rồi kia ở phía xa.

Dưới uy lực công kích mạnh mẽ như vậy mà nó vẫn còn có thể sống sót, hơn nữa còn có thực lực của cấp Thiên thượng cảnh, đây là tồn tại cường đại đến mức nào?

Ở trong thân thể Hiếu tuôn ra một đốm lửa đỏ vậy khôn Viêm Liệt ở bên trong.

Viêm Liệt đã mất đi thần thuật, mặc dù thân thể của hắn vẫn cường hãn như trước nhưng trình độ ngọn lửa này cũng làm cho hắn thống khổ không nhìn nổi, hắn nhìn con mối kia, lớn tiếng nói: "Buông tha cho ta, ngươi muốn cái gì ta cũng có thể cho ngươi!"

Hiếu dùng ánh mắt cừ hận nhìn hắn ta, nghiền răng nghiền lợi nói: "Thứ ta muốn, ngươi vĩnh viễn không cho ta được..."

Giọng hắn vừa xong thì càng có nhiều ngọn lửa tuôn ra từ trong cơ thể hắn.

Viêm Liệt đang phải chịu tra tấn vô cùng thống khổ, mặc dù không thể giết chết hắn ngay lập tức nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy thì không bao lâu nữa, nguyên hồn của hắn cũng sẽ bị tên Dục tộc này luyện hóa hoàn toàn.

Khả năng hắn thật sự phải vẫn lạc ở đây.

Mặc dù đây vốn dĩ là một trò chơi nguy hiểm, chuyện gì cũng có thể xảy ra nhưng Viêm Liệt chưa bao giờ nghĩ tới, hắn sẽ vẫn lạc ở một thiên hà hoang vắng như này.

Từ nhỏ hắn đã bộc lộ ra thiên phú cường đại, chỉ dùng không đến 100 năm vũ trụ đã tu hành đến Nguyên cảnh, cho tới bây giờ tu hành 200 năm vũ trụ, kinh nghiệm đều sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, trong lòng của hắn tràn đầy không cam lòng.

Hắn không thể vẫn lạc mà không có bất kỳ ý nghĩa nào như vậy.

Lòng bàn tay của hắn nắm một chiếc đĩa hình tròn.

Phía trên đĩa tròn có một ấn ký đang tản ra hào quang, hắn dùng móng vuốt nắm cái đĩa tròn này, bỗng nhiên dùng sức, cái đĩa tròn kia trực tiếp vỡ nát chỉ để lại ấn ký đang phát sáng trên đĩa tròn, lẻ loi lơ lửng trên không trung.

Cùng lúc đó, ở trong thân thể của hắn cũng truyền đến một sóng năng lượng giao động mãnh liệt.

Hiểu biến sắc, lập tức nói: "Không tốt, hắn muốn tự bạo nguyên hồn!"

Lâm Tú đã có chuẩn bị từ trước, hắn không thể ngăn cản Nguyên cảnh tự bạo nên hắn vẫn luôn đề phòng chiêu thức ấy, dường như

ngay lập tức cường giả các tộc bên cạnh hần đã bị hần truyền tống đến một không gian khác.

Mà Hiều đã trốn vào dị không gian trước tiên.

Trong thân thể Viêm Liệt chợt bộc phát ra luồng sáng vô hạn, cả người hần bị chia năm xẻ bảy trong nháy mắt, mặt biển trong vòng vạn trượng bỗng nhiên thấp xuống một nửa, đây là nước biển bốc hơi trong thời gian cực ngắn.

Nước biển xung quanh ngay lập tức bổ sung vào chỗ này.

Bùm!

Lúc này, một tiếng sấm sét từ trong không trung truyền đến.

Nước biển chảy ngược chưa kịp tràn ngập mặt biển đã ngay lập tức lan ra bốn phía, một va chạm mạnh mẽ đã đẩy nước biển ở đây ra xa, lộ ra sơn mạch dưới đáy biển.

Những con sóng khổng lồ cao mấy trăm trượng lan rộng về bốn phía.

Lúc thân ảnh Lâm Tú lại xuất hiện một lần nữa thì bóng dáng tên dị tộc đã biến mất hoàn toàn trong mắt hần.

Chương 1057: Sự điên cuồng cuối cùng (3)

Lúc này không phải hấn đã chạy thoát, mà thật sự hấn đã biến mất khỏi thiên địa.

Hấn tự bạo dẫn đến cơn sóng thần đang dùng tốc độ cực nhanh đẩy mạnh về phía lục địa, nếu cứ tiếp tục như vậy thì vùng duyên hải của Đại Hạ và Đại U cùng với mấy đảo quốc chắc chắn sẽ gặp phải thảm họa kinh hoàng.

Đầu tiên Lâm Tú thả tất cả cường giả cấp Thiên ra sau đó để cho bọn họ đi ngăn cản cơn thủy triều này.

Thương Lan Vương, Hải Lăng Vương và năm tên Hải tộc nhanh chóng lao xuống biển, vài tên cấp Thiên hệ thủy của các nước khác cũng nhanh chóng theo sau bọn họ, những người còn lại thì ngay lập tức chạy tới ven bờ của các quốc gia, kịp thời sơ tán dân chúng ven bờ biển, trợ giúp bọn họ chống cự lại ảnh hưởng còn lại của sóng thần.

Tên dị tộc kia đã chết, nhưng trái tim của Lâm Tú vẫn không thể thả lỏng.

Trước khi hấn tự bạo, Lâm Tú đã từng liếc mắt nhìn nhau một cái với hấn ta.

Bên trong cái nhìn kia, ẩn chứa sự điên cuồng cuối cùng của tên dị tộc này.

Ánh mắt của hấn nhìn về một chỗ trong hư không.

Chỗ đó có một ấn ký mờ nhạt, ấn ký kia in dấu trong hư không, Lâm Tú dùng hết tất cả các phương pháp cũng không thể hủy diệt được nó, đây là thứ mà tên dị tộc kia bóp nát cái đĩa lưu lại trước khi tự bạo.

Lâm Tú biết rõ ấn ký này và ý nghĩa của nó.

Đây là một tọa độ.

Trước khi hấn chết để lại tọa độ của hành tinh này, hơn nữa không tiếc tự bạo nguyên hồn, dùng năng lượng tự bạo khuếch tán thông tin của ấn ký này đi ra ngoài.

Nếu như trong vũ trụ có tộc nào đó thu được tin tức này thì vị trí ở đây cũng sẽ bị bại lộ.

Nhưng vũ trụ rất lớn, ngay cả tin tức này dùng tốc độ ánh sáng lan truyền mà bị chủng tộc khác tiếp nhận được thì cũng không biết là chuyện đến khi nào.

Lúc này, có thể là mấy ngàn năm, vài vạn năm...

Nhưng nếu có người của Viêm Cốt tộc ở gần đây thì khả năng chuyện này sẽ xảy ra ở tương lai không xa.

Bọn họ đã giải quyết một mối uy hiếp nhưng lại nghênh đón một mối đe dọa càng lớn hơn...

Một cơn sóng thần đột nhiên xông ra kia đã càn quét vùng duyên hải của các quốc gia.

Đây là trận sóng thần lớn nhất cũng là trận lan rộng nhất trong lịch sử từ trước cho đến nay, hàng chục quốc gia đều chịu ảnh hưởng.

Nhưng bởi vì có sự tồn tại của đám người cấp Thiên, bất kể là Đại Hạ, Đại U, hay là một số đảo quốc ở Nam Hải thì cũng không bị thương vong quá nhiều, chỉ là cũng có rất nhiều nhà cửa bị tàn phá, nước cuốn trôi.

Dân chúng gặp tai hoạ vẫn còn đang thở dài vì bị mất tài sản, thì lại nghe thấy được một tin tức tốt.

Dị tộc trên mặt trăng đã chết rồi.

Tạm thời bọn họ đã thoát khỏi mối đe dọa của dị tộc trong vũ trụ.

So với tin vui này thì nhà cửa bị tàn phá cũng không được tính là gì cả.

Phòng đồ có thể xây dựng lại, dị tộc không còn, điều đó thật sự đã biến mất, bọn họ lại có thể trở lại cuộc sống bình thường, không phải nơm nớp lo sợ giống như trước kia nữa.

Trong lúc nhất thời, dân chúng duyên hải của các quốc gia nhận được tin tức trước tiên vô cùng vui mừng.

Mà lúc này, trên Đông Hải.

Lâm Tú vẫn có ý đồ cố gắng xoá đi ấn ký kia, nhưng vẫn không thể ảnh hưởng đến nó, Hiểu chỉ nói với hắn cái vòng tay kia cực kỳ quan trọng, nhất định phải đạt được, sợ rằng ngay cả hắn cũng không biết cái đĩa tròn khắc phù văn kia ngoại trừ tìm kiếm con mối ra, vẫn còn có tác dụng này. Lúc này, Hiểu chậm rãi bay tới, nói: "Đừng lãng phí linh lực nữa, đây là thần thuật không gian cấp cao, cho dù là tộc trưởng của Viêm Cốt tộc cũng không có cách nào để phá hủy nó đâu."

Nhìn thấu lo lắng của Lâm Tú, hắn mỉm cười, nói: "Không cần lo lắng, ta có thể khẳng định, bên trong tinh hệ của các người không có kẻ thứ hai của Viêm Cốt tộc, nếu không bọn họ đã đến tìm ta từ lâu rồi..."

Câu nói này của Hiều khiến cho Lâm Tú hoàn toàn yên tâm.

Mặc dù vũ trụ này có các loại đồ vật khó có thể lý giải được, nhưng Lâm Tú biết được một chút quy luật khoa học cũng áp dụng ở nơi này, ví dụ như không có bất kỳ vật thể nào có tốc độ có thể vượt qua được ánh sáng.

Đường kính hệ ngân hà dài 100 ngàn năm ánh sáng, cho dù là ánh sáng truyền đến nơi này cũng phải mất 100 ngàn năm, mà bên trong hệ ngân hà cũng không có khả năng tiếp xúc đến chủng tộc mạnh mẽ trong vũ trụ, nói cách khác, chỉ ít ở trong 100 ngàn năm sẽ không có người tiếp nhận được tin tức của dị tộc kia.

Sau 100 ngàn năm, Nhân tộc có còn tồn tại hay không còn không thể xác định được.

Lui một bước lại nói, nếu như sau 100 ngàn năm Nhân tộc vẫn còn mà lại có dị tộc vượt qua sao trời tới đây thì còn chưa nói chắc được ai mới là nô dịch.

Đây chính là chỗ thần kỳ của vũ trụ.

Chương 1058: Minh Châu

Vị dị tộc này gọi là Viêm Liệt, dùng 100 năm vũ trụ tu hành đến Nguyên cảnh đã xem như là thiên tài của Viêm Cốt tộc, mà dựa theo năm vũ trụ và năm chuyển đổi của Địa cầu thì một năm của vũ trụ đại khái là 5 năm của Địa cầu.

100 năm vũ trụ khoảng gần 500 năm của Địa cầu.

Năm trăm năm tu hành đến vô thượng, đối với Nhân tộc thì thiên phú thật sự không đến nỗi nào, nếu cho những quyền quý và nguyên lão ở các quốc gia kia thêm một trăm năm nữa thì phần lớn bọn họ đều có thể đặt chân tới vô thượng.

Mà giống như Na Tháp Toa, Đạo Cách, Khoa Lâm, Áo Thác như vậy, thiên phú còn phải tăng lên một cấp bậc chứ đừng nói là mấy vị trong nhà Lâm Tú kia, thiên phú của bản thân, cộng thêm song năng lực, lại thêm song tu, nếu nhanh thì trong vòng 30 năm cũng có thể tu luyện đến Nguyên cảnh, nếu chậm thì cũng sẽ không vượt qua 50 năm.

Cho hẳn 100 ngàn năm, hẳn thậm chí có lòng tin khiến cho Tinh vực Thiên Viêm này thay đổi chủ nhân.

100 ngàn năm ánh sáng chẳng qua cũng chỉ là một đường kính hệ ngân hà, tin tức muốn truyền đến tinh hệ cách nơi này gần nhất cũng không biết là bao nhiêu cái 100 ngàn năm...

Đúng là Dị tộc kia đã chôn xuống một cái tai họa ngầm cho hành tinh này, nhưng chuyện đó ít nhất cũng là mấy trăm ngàn, trên một triệu năm sau.

Phí công lo lắng một trận, cuối cùng Lâm Tú nhìn thoáng qua ấn ký kia, thở phào một hơi nhẹ nhõm, nắm tay Linh Quân, nói: "Trở về thôi..."

Tin tức dị tộc trên mặt trăng đã bị tiêu diệt rất nhanh đã lan truyền đến tất cả các quốc gia, chủng tộc trên tinh cầu này.

Toàn bộ đại lục đều vui mừng.

Gần hai năm qua, Dị Thần giáo cấp tốc quật khởi ở các quốc gia cũng mai danh ẩn tích trong vòng một đêm, giống như cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện.

Thần chết rồi, bọn họ tự nhiên cũng sẽ mất đi tín ngưỡng.

Càng nhiều người bắt đầu tín ngưỡng anh hùng chân chính.

Tên của Lâm Tú bắt đầu không ai không biết, bây giờ đã không người không hay, mặc dù không tận mắt nhìn thấy.

Ngay cả dân chúng của một số tiểu quốc xa xôi cũng biết nếu như không có hắn thì bây giờ bọn họ đã bị dị tộc thống trị.

Nếu không phải bọn họ chặn dị tộc ở bên ngoài đại lục thì thế giới bây giờ chỉ sợ sẽ là một quang cảnh khác.

Thời gian nửa năm lặng lẽ trôi qua.

Trong vài năm trở lại đây, trên đại lục đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Những bất đồng chủng tộc lại có hòa bình chưa từng có trước đó, chư quốc đại lục cũng hoàn toàn không có phân tranh.

So với dị tộc đến từ vũ trụ, toàn bộ sinh linh trên tinh cầu này đều xem nhau như

người một nhà.

Trong hai năm này, mọi người bắt đầu hiểu rõ, vị trí của bọn họ ở trong thế giới như thế nào, mặc dù thân ở một tinh cầu tinh hệ xa xôi, suốt đời cũng không thể rời đi, nhưng điều này cũng không hề ảnh hưởng đến sự hiểu biết của bọn họ về vũ trụ rộng lớn và mênh mông.

Dần dần, mọi người bắt đầu gọi "Dị thuật" là "Thần thuật".

Mặc dù mấy cảnh giới Thiên, Địa, Huyền, Hoàng này thường xuyên bị mọi người nhắc tới, nhưng các quốc gia đã cố ý thống nhất cảnh giới tu hành với vũ trụ, lấy Linh cảnh đến tầng tám thay cho cách gọi trước đó.

Sau khi trải qua thương nghị của ngũ đại vương triều, tinh cầu dưới chân bọn họ cũng có tên gọi.

Lam Tinh.

Bởi vì từ bên ngoài nhìn tinh cầu thì đây là một viên tinh cầu màu xanh lam, cũng vì vậy mà cái tên Lam Tinh được gọi ra, mà vị trí tinh hệ của bọn họ cũng có một cái tên rất đẹp.

Ngân Hà.

Nếu như về sau có cường giả đi ra khỏi tinh hệ, đi về phía vũ trụ, trong lúc đối mặt với dị tộc cũng có thể giới thiệu lai lịch của bản thân.

Lam Tinh, Hệ Ngân Hà, Nam Vực, Tinh vực Thiên Viêm.

Phủ Giang Nam Đại Hạ.

Non xanh nước biếc, ngói to tường trắng,
đường phố hai bên bờ sông, người đến người
đi tấp nập.

Bây giờ Đại Hạ đã trở thành trung tâm của
các nước từ lâu, các phủ của Đại Hạ cũng
đều trở thành du lam thắng cảnh của dân
chúng các quốc gia trên đại lục, cùng với
vương đô, phủ Giang Nam cũng như vậy, mỗi
ngày đều có thể nhìn thấy rất nhiều gương
mặt dị quốc.

Nỗi sợ hãi do dị tộc mang đến đã trôi qua
nửa năm, mặc dù còn không đến mức bị lãng
quên, nhưng cũng không được thường xuyên
nhắc đến nữa.

Bên ngoài phủ thành Giang Nam.

Trên đỉnh núi của một ngọn núi nào đó.

Lâm Tú nhìn một bóng dáng hỏi: "Phải đi
sao?"

Hiếu mím cười nói: "Nhất định phải đi
thôi, còn không đi nữa sẽ mang đến phiền
phức cho các người."

Mặc dù ấn ký trên trán của hắn đã không
nhấp nháy nữa, nhưng không có nghĩa là
không bao giờ lấp lóe nữa.

Lưu lại ở nơi này, sớm muộn gì người Viêm
Cốt tộc cũng sẽ tìm tới lần nữa, đến lúc
đó, viên tinh cầu này lại tiếp tục gặp
phải nguy cơ, lại gặp phải tình cảnh trước
đó.

Hắn đã mang tai họa đến cho bọn họ một
lần, không thể lại mang đến lần thứ hai.

Chương 1059: Minh Châu (2)

Lâm Tú trầm mặc rất lâu, nhưng cũng không giữ lại.

Hắn tiếp tục lưu lại nơi này, bất kể là đối với hắn, hay là đối với sinh mệnh khác của tinh cầu này cũng không phải là chuyện tốt.

Hắn đã dừng lại ở đây đủ lâu rồi.

Vì sinh tồn, cũng vì không muốn mang lại tai họa cho người khác, hắn phải tiếp tục đào vong.

Điểm khác biệt của lần này rời đi là hắn sẽ không bị động giống như trước kia nữa.

Trên tay của hắn mang theo một vòng tay giống cái mà Lâm Tú lấy từ trên người Viêm Liệt như đúc, nó là do trưởng lão Linh tộc đưa cho hắn, nó có thể trữ vật, cũng có thể du hành xuyên qua không gian.

Điều này có thể để cho hắn rời đi nơi này, cũng có thể để hắn thoát khỏi truy sát của Viêm Cốt tộc.

Đương thời khi Linh tộc tới đây chính là mượn nhờ vật này, nhưng sau khi Nguyên cảnh của Linh tộc chết thì lại không có ai có thể sử dụng được nó, bây giờ, Linh tộc đưa vật này cho hắn.

Thực lực của Hiếu đã khôi phục đến Nguyên cảnh, sau khi Hồng Liên và Viêm Liệt tự bạo thì vẫn còn một lượng nhỏ nguyên lực rải rác trong không gian. Hắn ở nơi đó tu hành nửa năm, bởi vì đã từng là Nguyên cảnh, lúc đột phá lần nữa cũng sẽ không gặp phải bình cảnh, tấn thăng trước Lâm Tú và Linh Quân một bước.

Hiếu đứng ở đó, nhìn Lâm Tú, nói: "Cảm ơn người, Lâm."

Lâm Tú không nói gì thêm, chỉ lên tiếng: "Bảo trọng:

Một tiếng bảo trọng này mang theo tất cả lời chúc phúc của hần.

Hiếu nhìn thoáng qua cảnh sắc nơi này lần cuối, nhần trong tay loé lên một cái, cả người đã biến mất vô tung vô ảnh, chỉ để lại một gợn sóng giao động trong không gian.

Lâm Tú biết, mặc dù một khắc trước Hiếu còn ở trước mặt của hần nhưng giờ khắc này, hần đã lấy tốc độ khó có thể tưởng tượng được rời xa tinh hệ này.

Địa cầu không có không gian tiết điểm, sau khi hần rời đi cũng không còn cách nào trở lại nữa.

Đây cũng là lần vĩnh biệt của bọn họ.

Lâm Tú phát phát tay về phía bầu trời, sau đó bước ra một bước, theo giao động của không gian, khi hần xuất hiện một lần nữa thì đã ở trong trang viên nào đó của một toà thành trì.

Nơi này vốn là hành cung của Hạ Hoàng ở Giang Nam, nhưng bây giờ đã biến thành Lâm phủ.

Chúng nữ chắc đã đi ra ngoài, phủ đệ lớn như vậy chỉ có một bóng dáng ngồi trong đình.

Quý phi nương nương ngồi ở chỗ đó đánh cờ một mình, Lâm Tú đi qua, hỏi: "Song Song và Linh Lung đâu, sao nương nương lại ở đây có một mình?"

Quý phi nói: "Ta cho bọn họ đi ra ngoài chơi rồi, Linh Lung ở bên tai ríu rít cả ngày, vừa lúc để cho ta yên tĩnh một mình"

Sau đó, nàng lại liếc mắt nhìn Lâm Tú, nói: "Từ lâu ta đã không còn là nương nương nữa rồi, về sau người đổi một xưng hô đi, để tránh người khác nghe xong hiểu lầm..."

Lâm Tú hoàn toàn gọi tên này theo thói quen, gọi mấy ngàn lần mấy vạn lần rồi, trong thời gian ngắn cũng không dễ dàng sửa đổi nhanh như vậy, hắn nhìn nàng, hỏi: "Vậy, ta nên gọi như thế nào?"

Mộ Dung Minh Châu suy nghĩ một chút rồi nói: "Người có thể gọi ta là Mộ Dung tỷ tỷ giống như Uyển Nhi và Ngung Nhi, người cũng có thể gọi ta là cô cô theo Minh Hà, chỉ cần không phải là nương nương, người muốn gọi thế nào thì gọi thế đó..."

Lâm Tú nghĩ nghĩ rồi nói: "Một mình đánh cờ thật nhàm chán, để ta chơi với người đi, Minh Châu..."

Hoa đào trong vườn Thượng Lâm Uyển nở lại tàn, tàn lại nở.

Đã ba năm trôi qua kể từ lúc dị tộc mang đến hỗn loạn, mới đầu dân chúng còn ngẫu nhiên bàn tán về chuyện này, nhưng theo thời gian trôi qua, cuộc sống của mọi người đã hoàn toàn an ổn trở lại, cho tới bây giờ, chuyện dị tộc đã có rất ít người bàn tán.

Mặc dù vũ trụ mệnh mông nhưng lại không liên quan gì đến bọn họ.

Cả đời của người bình thường cũng chỉ ngắn ngủi mấy chục năm, thật sự quá ngắn ngủi

so với vũ trụ vĩnh cửu.

Một đôi vợ chồng trung niên bước vào Thượng Lâm Uyển, Hạ Hoàng nắm tay Thục phi nhìn các cung viện trống trải, nói: "Đã nửa năm bọn họ còn chưa trở về, Giang Nam thật sự tốt như vậy sao?"

Thục phi cười nói: "Khí hậu Giang Nam tốt hơn một chút so với vương đô, nhưng lần trước thần thiếp nghe Minh Châu nói, các nàng cũng ở Giang Nam rất ít. Hai năm nay vẫn luôn du ngoạn các nơi trên đại lục, Minh Châu nói năm ngoái Lâm Tú dẫn các nàng đi xem Cực Quang, nó rất đẹp và lộng lẫy giống như những dải lụa màu bay múa trong bầu trời đêm vậy, cũng không biết nó trông như thế nào..."

Hạ Hoàng nói: "Không phải là sao sáng kia sao, năm nay trẫm đưa các nàng đi xem một chút, chúng ta cũng đi du ngoạn các nơi trên đại lục mấy năm, ngắm một lượt tất cả cảnh đẹp trên thế gian này, dù sao bây giờ trẫm cũng không phải là Hoàng đế, chúng ta có nhiều thời gian..."

Hắn cau mày, nói tiếp: "Nữ nhi và muội muội của trẫm đều cho hắn, hắn thì hay thật, nửa năm cũng không trở lại thăm một chút, chúng ta đi Giang Nam tìm hắn, trẫm cũng phải hỏi hắn một chút, xem cái quang kia ở nơi nào..."

Chương 1060: Nguyên cảnh

Giang Nam.

Đúng là cỏ mọc én bay, mùa xuân ấm áp, trên mặt hồ du thuyền không ngừng, bên bờ bóng người đập thanh, chơi diều cũng rất nhiều, đột nhiên, hình như có một cơn gió lạnh lướt qua, làm cho tất cả mọi người không nhận được rung mình.

Để cho bọn họ lại tỉnh tể cảm thụ thì cơn gió lạnh kia lại biến mất vô tung vô ảnh.

"Kỳ quái?"

"Mới vừa rồi xảy ra chuyện gì?"

"Sao bỗng nhiên lại có một trận gió lạnh thổi qua, làm hại ta hơi Tu..."

Lúc này, phủ thành Giang Nam, bên trong một toà cung điện khí phái.

Trong một ngôi nhà nhỏ nào đó, trên mặt đất nhanh chóng kết một tầng băng, lạnh lẽo cực độ khuếch tán ra, nhưng chưa tản ra hết khu nhà nhỏ này, lại cuốn ngược quay về tràn vào một phòng.

Trong phòng, Lâm Tú đang khoanh chân ngồi trên giường huyền băng, nhẹ nhàng thở phào một cái.

Đóa hoa nhỏ màu xanh nhạt trước mặt hắn kia đã hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

Mà cảm giác của hắn vào thời khắc này cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất với trước đó.

Ngay cả khi không dùng bất cứ dị thuật nào.

Thính lực, thị lực, khứu giác, các loại cảm giác của hắn đều trở lên cực kỳ nhạy cảm. Dưới tình huống bình thường, căn phòng của hắn yên tĩnh không nghe thấy bất kỳ thanh âm gì, nhưng chỉ cần hắn ngưng thần lắng nghe, cho dù là tiếng rao hàng gào to từ mấy đường phố bên ngoài cũng rõ ràng lọt vào tai của hắn, mà hắn cũng không sử dụng dị thuật âm.

Hắn cũng có thể chuẩn xác phân biệt được các loại mùi vị nhỏ bé trong không khí.

Ánh mắt của hắn xuyên thấu qua cửa sổ, có thể nhìn thấy chim chóc bay trên bầu trời cách đó mười dặm, cũng dưới tình huống không sử dụng dị thuật.

Đương nhiên, loại cảm giác tăng cường này vẫn thua xa không thể so sánh với sử dụng dị thuật được.

Cho tới giờ phút này, Lâm Tú mới tự mình cảm nhận được Nguyên cảnh lột xác là có ý gì trong lời nói của Hiếu lúc trước, đây là một loại cấp độ lột xác của sinh mệnh, sau Nguyên cảnh, chủ đạo sinh mệnh không còn là nhục thể mà là linh hồn, cũng được gọi là nguyên hồn.

Lâm Tú nhắm mắt cảm thụ, xung quanh có rất nhiều loại lực lượng tồn tại trong hư không.

Đây là lực lượng bản nguyên trong thiên địa.

Trong cơ thể hắn rất nhiều loại lực lượng đều cộng minh với những lực lượng bản nguyên sinh ra này, theo thứ tự là ngũ hành, phong, lôi, băng, ánh sáng, bóng tối, không gian, niệm lực...

Lâm Tú đếm, hẳn có thể cảm nhận được tổng cộng mười hai loại lực lượng bản nguyên.

Đây là sự khác biệt giữa tu hành Nguyên cảnh và Linh cảnh, chỉ có đến Nguyên cảnh mới có thể cảm nhận được những bản nguyên vũ trụ này, đồng thời hấp thu bọn chúng để tu hành.

Nguyên lực ở đây rất mỏng manh, đó cũng là lý do vì sao Hiếu gọi nơi này là tinh hệ hạ đẳng, Nguyên lực trong vũ trụ phân bố không đồng đều, những tinh hệ có nguyên lực nồng nặc kia đều bị cường tộc vũ trụ chiếm cứ.

Giống như hệ ngân hà này, Nguyên lực mỏng manh đến đáng thương, nó sẽ không thu hút được sự chú ý của bọn họ.

Ngoài 12 năng lực cấp Thiên này ra, năng lực khác trong cơ thể Lâm Tú không thể cảm nhận được bất kỳ nguyên lực nào, Hiếu đã nói cho hắn từ trước, mặc dù trong vũ trụ bao la, có vô số sinh mệnh và chủng tộc, cũng có rất nhiều thần thuật, nhưng mạnh nhất thì chỉ có mười hai loại này, tương ứng với chính xác mười hai loại bản nguyên.

Nguyên lực là cơ sở tu hành Nguyên cảnh, năng lực của tất cả cường tộc trong vũ trụ đều nằm ở bên trong mười hai loại bản nguyên này.

Một bóng người đi vào phòng Lâm Tú, ánh mắt Linh Quân nhìn về phía hắn, Lâm Tú khẽ gật đầu.

Bình cảnh của Nguyên cảnh đều khó khăn hơn bất cứ lần nào trong quá khứ, từ sau khi Hiếu đi, qua thêm hai năm, cuối cùng Lâm

Tú mới đột phá, mà Linh Quân cũng đã dừng lại ở cấp Thiên thượng cảnh đỉnh phong hơn một năm.

Lần này, không có người cung cấp đồ vật cho bọn họ phá cảnh, tất cả chỉ có thể dựa vào chính bọn họ.

Một lúc sau, Lâm Tú ra khỏi phòng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Hắn nhanh chóng bay lên trên, khi hắn bay càng lúc càng cao, bầu trời từ màu xanh lam dần dần biến thành màu xanh đen, cuối cùng biến thành màu đen hoàn toàn.

Vũ trụ thật sự một màu đen kịt, không có biên giới, cũng không có phương hướng. Trong bóng tối vô tận, thỉnh thoảng sẽ có những tia sáng cực kỳ yếu ớt lóe lên, cho dù là mắt trời thoát nhìn cũng không lớn, nó phát sáng như vậy nhưng cũng chỉ là một chùm sáng rất mờ hồ.

Trước mặt hắn là một viên tinh cầu màu xanh lam.

Từ vị trí này nhìn lại, viên tinh cầu này xinh đẹp và hùng vĩ bao la.

Ánh mắt Lâm Tú lại nhìn về phía không gian vũ trụ.

Tia sáng trong mắt hắn hơi lóe lên, vũ trụ trong mắt hắn lại không còn tối tăm nữa.

Hắn nhìn thấy các tinh hệ, từng tòa Tinh Vân rải rác ở trong hư không, mặc dù chỉ có thể nhìn thấy một đường viền mờ hồ, nhưng vẫn có thể cảm nhận được vũ trụ rộng lớn và mênh mông.

Chương 1061: Nguyên cảnh (2)

Hắn hóa thành một tia sáng trắng, ngay lập tức lại xuất hiện ở bên trong phủ đệ Giang Nam.

Tốc độ của dị thuật ánh sáng cũng không yếu hơn dị thuật tốc độ.

Sau một lát, trên bầu trời địa cầu, một chiếc thuyền hoa lơ lửng trong hư không, thỉnh thoảng bên trên thuyền hoa truyền ra những tiếng hô cảm thán êm tai.

"Rất đẹp!"

"Thì ra Lam Tinh của chúng ta lại là như vậy..."

"Minh Châu tỷ tỷ, chúng ta về nó đi..."

Đối mặt với cảnh tượng như vậy, tất cả chúng nữ đều kinh thán không thôi.

Mấy năm này, Lâm Tú đưa các nàng đi thưởng thức vô số cảnh đẹp trên Địa Cầu, nhưng đây là lần đầu tiên hắn dùng cách này thưởng thức tinh cầu dưới chân bọn họ.

Lâm Tú tách rời một vùng không gian xung quanh thuyền hoa, nơi này có đầy đủ không khí có thể cho các nàng hít thở.

Tất cả thực lực của chúng nữ đều từ cấp Địa thượng cảnh trở lên, Linh m và Minh Hà tu hành sớm nhất, thiên phú tốt nhất, thậm chí đã bước chân vào cấp Thiên từ nửa năm trước.

Trong chuyện này, chính cố gắng của các nàng chiếm một phần, phần lớn vẫn là dính hào quang của bảo vật cực địa kia.

Các nàng không cảm giác được nguyên lực bên trong không gian vũ trụ, cũng không có

cách nào hấp thụ, nhưng những linh bảo thiên địa này, bản thân nó là từ Nguyên lực ngưng tụ thành có thể trực tiếp hấp thụ, đây cũng là một trong những nguyên nhân bọn chúng trân quý như thế.

Nhìn toàn bộ vũ trụ, thực lực của các nàng đương nhiên không tính là cao, nhưng xét về tuổi tác của các nàng, kể cả là trong đại tộc vũ trụ kia cũng không coi là yếu. Nếu như các nàng có tài nguyên của thiên tài đại tộc thì bây giờ chỉ ít cũng là nửa bước Nguyên cảnh rồi.

Quan sát Địa cầu từ khoảng cách xa, chúng nữ dường như còn chưa thỏa mãn, còn muốn đi lên mặt trăng để ngắm nhìn.

Tất nhiên Lâm Tú sẽ không từ chối yêu cầu của các nàng.

Chỉ có điều, quan sát mặt trăng ở khoảng cách gần không sáng đẹp bằng các nàng quan sát mặt trăng trên mặt đất, trên bề mặt của mặt trăng, gần như tất cả đều là núi hình vành khuyên mấp mô, các nàng dừng lại một lúc cũng không còn hứng thú gì nữa.

Nhưng là đứng trên mặt trăng quan sát Địa cầu lại có một phen cảm giác khác.

Sau khi trở lại Địa cầu, Lâm Tú lần đầu tiên nghiên cứu năng lực biến hóa của hắc một chút.

Cấp độ sinh mệnh đột phá, năng lực ban đầu của hắc cũng xảy ra một chút thay đổi.

Ngay từ đầu chỉ có thể sao chép năng lực của người khác, đến có thể ban cho người khác năng lực, sao chép thiên phú của người khác, sau Nguyên cảnh, rốt cuộc năng lực này tiến hóa ra một tác dụng mới.

Tước đoạt.

Cũng không phải là loại tước đoạt tạm thời kia của Ngải Mễ Lệ, mà là tước đoạt vĩnh viễn, nó có thể để một dị thuật sư mạnh mẽ hoàn toàn biến thành một người bình thường.

Nói một cách nôm na chính là từ sao chép, dán, sau đó là cắt.

Tác dụng mới này nhìn năng lực như là lặp đi lặp lại giống của Ngải Mễ Lệ nhưng thật ra cũng không giống nhau.

Lấy chủ gánh hát làm ví dụ, Lâm Tú cho nàng năng lực trị liệu thì sẽ không thể cho nàng năng lực thứ hai. Cho dù là tạm thời tiêu trừ dị thuật âm của nàng thì năng lực nguyên bản này của nàng cũng sẽ từ từ khôi phục, vẫn chiếm cứ một vị trí năng lực.

Vốn dĩ tác dụng năng lực sao chép tước đoạt, sau khi đoạt đi năng lực của nàng thì dị thuật âm của nàng sẽ hoàn toàn biến mất, Lâm Tú có thể giao cho nàng một loại năng lực khác.

Trong vũ trụ không có bản nguyên âm, dị thuật trị liệu lại không có cách nào tu hành, cho dù là nàng có thể sống lâu mấy trăm năm, cuối cùng cũng sẽ vẫn lạc.

Nhưng nếu như đổi dị thuật âm thành một trong mười hai năng lực bản nguyên thì vấn đề này sẽ dễ dàng được giải quyết.

Sau Nguyên cảnh, nàng có thể tiếp tục tu hành, thọ nguyên cũng không kém hơn chủng tộc trong vũ trụ, thậm chí càng dài hơn rất nhiều.

Chúng nữ cũng gặp phải vấn đề này.

Năng lực của Linh Quân, Linh m, Minh Hà, Thiên Diệp Lâm đúng là một trong mười hai năng lực kia, lại thêm một trị liệu đã đủ rồi.

Các nàng Thái Y, Ngung Nhi, Uyển Nhi, cùng với A Kha chỉ có thể lựa chọn giữa Nguyên cảnh và thanh xuân mãi mãi. Bây giờ các nàng đương nhiên không cần lo lắng thanh xuân tuổi trẻ, nhưng sau này sớm muộn gì cũng phải đối mặt với loại lựa chọn này.

Sau khi Lâm Tú đột phá Nguyên cảnh, cuối cùng các nàng có thể lựa chọn cả hai rồi.

Đồng thời, Lâm Tú cũng đang không ngừng thí nghiệm, không ngừng thăm dò trong quá trình phát hiện bên trong, cho dù hẳn là Nguyên cảnh, hẳn vẫn không thể để cho ba loại năng lực đồng thời tồn tại trong cơ thể của các nàng.

Đây không phải là vấn đề của hẳn, mà là trong Nhân tộc, nhiều nhất chỉ có thể tồn tại hai loại lực lượng.

Sở dĩ Lâm Tú đặc thù là bởi vì năng lực ban đầu của hẳn, mà bên trong mấy chục loại năng lực của hẳn, duy chỉ có một loại này không thể ban cho người khác.

Chương 1062: Thăm dò Hệ Mặt Trời

Chủng tộc có được hai loại thần thuật, trong vũ trụ không phải là không có, bên trong tổ tích của Linh tộc ghi chép, có một loại song thủ tộc, trời sinh có hai cái đầu, có thể đồng thời thao túng ngọn lửa và lôi điện, nhưng đó cũng là vì bọn họ có hai đầu và hai linh hồn.

Vô luận nhìn từ góc độ nào, Nhân tộc cũng là một chủng tộc cực kỳ đặc thù trong vũ trụ.

Cho dù bọn họ không thức tỉnh loại lực lượng nào, Lâm Tú cũng có thể mang lại cho bọn họ thọ nguyên lâu dài, dù có được một năng lực mạnh mẽ thì loại chuyện này trong vũ trụ cũng rất hiếm có.

Nếu như hắn sinh ra sớm hơn mấy ngàn năm, nhân loại ít nhất đã chinh phục hệ ngân hà, cũng đã có một chỗ cắm dùi ở Tinh vực Thiên Viêm rồi.

Trong cung điện nào đó.

Tiểu cung nữ Linh Lung hưng phấn vuốt vuốt ngọn lửa trong tay, một nữ tử xinh đẹp khác thì dựa vào lực lượng của bản thân từ từ bay lên không trung, trên gương mặt tươi cười đầy mới lạ.

Mấy bóng dáng từ bên ngoài đi vào, Lâm Tú quay đầu nhìn một chút, nhìn một tên nam tử, bỏ môi giật giật, nhưng không nói bất cứ câu nào.

Đây là nguyên nhân hắn rất ít khi về vương đô.

Bởi vì hắn không biết, hắn nên gọi là Hạ Hoàng đệ hạ, phụ hoàng, hay là hoàng

huynh...

Lâm Tú và Hạ Hoàng rất ăn ý không nói ra vấn đề xung hô.

Giữa hai người, xung hô như thế nào cũng được nhưng lại giống như thế nào cũng đều không đúng.

Thục phi Hoàng hậu và Hiền phi đang trò chuyện với Minh Châu trong phòng, trong sân, Lâm Tú và Hạ Hoàng ngồi đối diện nhau, Hạ Hoàng liếc nhìn Lâm Tú hỏi: "Minh Hà dạo này thế nào?"

Lâm Tú nói: "Rất tốt, nàng vừa mới đột phá cấp Thiên"

Từ khi ở bên Lâm Tú, tu vi của Minh Hà đã tăng một ngày ngàn dặm, Hạ Hoàng cũng không cảm thấy kinh ngạc, dừng một chút, lại hỏi: "Hậu cung của ngươi và Chương nhi không khác biệt lắm, hoàng tử và công chúa của hần đã tới bảy người, sao nhà các ngươi lại không có động tĩnh gì thế?"

Trước kia Lâm Tú cũng từng nghĩ tới chuyện thoái ẩn về nhà sinh con chơi, chẳng qua là bị chuyện dị tộc trì hoãn.

Lại sau này, vũ trụ rộng lớn từng tầng từng tầng lộ ra trước mặt hần, lúc này hần mới biết được, hoá ra cảnh giới vô thượng cũng chỉ là bước đầu tiên đi về phía vũ trụ.

Nhân tộc so với vạn tộc trong vũ trụ thật sự không đáng kể, cho dù chỉ là một dị tộc Nguyên cảnh tầng hai phát hiện ra nơi này, cũng sẽ là tai hoạ ngập đầu đối với những sinh linh khác trên hành tinh này.

Sự thật này, trong lúc vô hình đã thúc giục Lâm Tú, khiến cho hần không có cách

nào yên tâm thoải mái nghỉ hưu. Lúc trước hấn đã tưởng tượng, đợi đến khi làm xong tất cả mọi chuyện, an tâm nghỉ hưu, sinh mấy đứa nhỏ, theo bọn họ lớn lên, dạy bọn họ tu hành, ý niệm trong đầu cũng đã bị hoãn lại vô kỳ hạn.

Nếu như không thể cho bọn họ một tuổi thơ tràn ngập hạnh phúc và sự đồng hành, thì tốt hơn hết hãy đợi đến sau này để có được một chỗ đứng vững chắc trong vũ trụ lại nói.

Lâm Tú sớm muộn gì cũng sẽ rời khỏi nơi này.

Tu hành Nguyên cảnh có liên quan đến Nguyên lực, Nguyên lực của tinh hệ này vô cùng mỏng manh, cho dù thiên phú của hấn có nghịch thiên, cũng bỏ qua bình cảnh, còn có mười hai lần tốc độ tăng lên, nhưng không bột đổ gột nên hồ, không có Nguyên lực kể cả tốc độ tu hành có nhanh nữa cũng chỉ là mây bay.

Không chỉ là hấn, đợi đến khi tu vi của chúng nữ đột phá đến Nguyên cảnh thì cũng phải đối mặt với vấn đề này.

Nguyên lực mỏng manh đã mang lại cho tinh hệ này an ổn và hòa bình, nhưng nó cũng hạn chế sự phát triển của các chủng tộc bên trong tinh hệ này, nhốt bọn họ ở nơi này vĩnh viễn.

Hạ Hoàng hỏi chút vấn đề có liên quan đến Minh Hà và Minh Châu, sau đó mới nói:

"Nghe Minh Châu nói, các người đi vùng phụ cận cực địa xem cái gì quang, rất đẹp sao?"

Lâm Tú gật đầu nhẹ, nói: "Cực Quang, đó là một trong những cảnh quan tự nhiên đẹp nhất"

Lâm Tú nhớ lại đêm ấy đưa Minh Châu đến xem Cực Quang...

Những tia sáng đầy màu sắc bao phủ gần hết bầu trời đêm, hai người ngồi ở trên boong thuyền hoa, nhìn kỳ quan thiên nhiên tươi đẹp kia, tay tự nhiên đã nắm lại với nhau.

Sau này hẳn lại đưa Ngung Nhi, Uyển Nhi, Thái Y, A Kha các nàng đi vài lần, mỗi một lần đều là hồi ức khó quên...

Vì để cho Hạ Hoàng thể nghiệm lạc người vào kỳ cảnh, hẳn phát phát tay, Hạ Hoàng giống như đặt mình trong bầu trời đêm, quần tinh sáng chói trên bầu trời, những vành đai ánh sáng đầy màu sắc bay lượn, như mộng như ảo, thậm chí hẳn bắt đầu tưởng tượng ở dưới bầu trời đêm này...

Chỉ nghĩ đến thôi cũng khiến cho người ta chờ mong.

Một lúc lâu sau, hẳn thu hồi tâm tư, về mặt khôi phục đúng đắn, nói với Lâm Tú: "Đây là nơi nào, trăm dự định đưa các nương nương đi xem một chút."

Chương 1063: Thăm dò Hệ Mặt Trời (2)

Lâm Tú không có không biết xấu hổ vạch trần Hạ Hoàng, hắn nói muốn xem Cực Quang sao, hắn kia là... Quên đi, dù sao hắn cũng không phải là người đứng đắn gì, mọi người cũng vậy.

Lâm Tú nói: "Tôi gần mấy tiểu quốc cực địa cũng có thể nhìn thấy."

Hạ Hoàng gật đầu nhẹ, lại nói: "Các người gần đây còn đi đâu? Dù sao bây giờ trẫm cũng không có chuyện gì, bèn dẫn các nàng đi xem một chút"

"Gần đây?" Lâm Tú nghĩ nghĩ, nói: "Gần đây không đi đâu, chỉ đi ra ngoài Lam Tinh xem một chút, còn thuận tiện lên mặt trăng một chuyến, hai ngày nữa dự định đi lên mặt trời nhìn xem..."

Hạ Hoàng xua tay: "Coi như trẫm chưa hỏi gì..."

Hắn không có thực lực như Lâm Tú, nếu không, hắn nhất định sẽ xây một hành cung trên mặt trăng, ở Lam Tinh nhằm chán thì lên đó ở một chút, Tiên Hoàng trong lịch đại của Đại Hạ cũng chưa từng có người thể nghiệm như vậy.

Hạ Hoàng đưa một đoàn hậu cung đến Giang Nam, Lý Bách Chương phái một chiếc lâu thuyền chở bọn họ đi dạo khắp thế giới. Ở Giang Nam mấy hôm, Hạ Hoàng và hậu cung của hắn cùng gần trăm tên cung nữ hoạn quan lại trùng trùng điệp điệp rời đi.

Mấy ngày này, Lâm Tú cũng không nhàn rỗi.

Sau khi tấn cấp Nguyên cảnh, hắn tìm được niềm vui thú mới.

Thăm dò Hệ Mặt Trời.

Làm một tên đam mê thiên văn học, trước kia Lâm Tú dùng kính viễn vọng quan sát Hệ Mặt Trời và mấy hành tinh không biết bao nhiêu lần, nhưng đứng từ xa nhìn làm sao có thể so với tự bản thân mình đi lên.

Điểm dừng chân thứ nhất của hắn là Hỏa Tinh.

Rất nhiều nơi trên Hỏa Tinh giống với Địa cầu, rất nhiều nhà khoa học đã suy đoán trên sao Hoả có sự sống tồn tại hay không?

Lâm Tú bay vòng quanh viên tinh cầu này vài vòng, cũng không phát hiện ra bất cứ dấu hiệu tồn tại nào của sinh mệnh.

Đây là một viên tinh cầu hoang vu, mặt ngoài mấp mô, gập ghềnh, có đồng bằng và cồn cát rộng lớn, nhiều núi lửa hơn trên Địa Cầu, đây cũng là đặc sắc chính của nơi này.

Núi lửa ở đây không chỉ có số lượng nhiều, mà kích thước cũng vô cùng to lớn, bất cứ một ngọn núi lửa nào cũng cao hơn ngọn núi cao nhất trên Địa Cầu, diện tích một ngọn núi lửa thậm chí tương đương với một Đại U.

Chỉ có điều, không khí nơi này rất mỏng manh, dưỡng khí rất ít ỏi, con người dưới Nguyên cảnh không có cách nào sinh tồn ở đây, cũng không có ai có thể lợi dụng những ngọn núi lửa này để tu hành, mà đối với Nguyên cảnh, những ngọn núi lửa này lại không có tác dụng gì.

Lâm Tú còn tiến sâu vào bên trong những ngọn núi lửa này xem qua, cũng không cảm nhận được Nguyên lực giao động rõ ràng,

điều này cũng có nghĩa là mặc dù nơi này có nhiều núi lửa nhưng không kết ra được bảo vật thuộc tính hỏa.

Về sau, Lâm Tú lại đi một chuyến Kim Tinh và thủy tinh, hoàn cảnh hai hành tinh vô cùng ác liệt, Lâm Tú cũng không phát hiện được sinh mệnh trên chúng.

Đương nhiên, Lâm Tú cũng không bị mất công đi.

Tới cũng tới rồi, lúc đi, hấn dùng tùy thân không gian mang rất nhiều kim loại khoáng mạch từ trên ba tinh cầu này trở về.

Những thứ khác trên ba tinh cầu này không có nhưng khoáng mạch có rất nhiều, nhất là sao Thủy, kích thước không chênh lệch nhiều với mặt trăng, nhưng 70% đều là kim loại, tùy tiện đào một chút cũng là một khoáng mạch cấp cao nhất.

Mặc dù những khoáng mạch này không có tác dụng lớn với hấn nhưng đối với người tu hành dưới Nguyên cảnh lại là tài nguyên tu hành tốt nhất.

Lâm Tú chỉ cần đổi năng lực của chúng nữ thành dị thuật kim thì có thể dùng những khoáng mạch này tu hành.

Tài nguyên trên Địa cầu có hạn, nên sử dụng ít đi một chút, nếu như khai thác quá độ sẽ ảnh hưởng đến sinh tồn của nhân loại và các chủng tộc khác, không một chủng tộc nào trong vũ trụ có thể đại đột khai thác tài nguyên của hành tinh mẹ một cách không hạn chế.

Khi trong bọn họ sinh ra cường giả Nguyên cảnh, lúc có thể rời đi hành tinh mẹ thì

sẽ khai phá tài nguyên xung quanh hành tinh mẹ, các chủng tộc càng càng đại một chút có thể lợi dụng tài nguyên tinh hệ, thậm chí là lấy một mảnh tinh hệ chia làm lãnh địa của mình.

Bây giờ, Nhân tộc cũng coi như là bước ra bước đầu tiên ở trong vũ trụ.

Bên trong tâm hành tinh lớn của Hệ Mặt Trời, Thủy Tinh, Kim Tinh, Địa cầu và Hỏa Tinh, đều là hành tinh nham chất, Mộc Tinh, Thổ Tinh, Thiên Vương tinh cùng Hải Vương Tinh thì là hành tinh trạng thái khí, lõi của chúng bị khí thể to lớn và chất lỏng bên ngoài bao bọc.

Lâm Tú ở trên những tinh cầu này tận mắt nhìn thấy rất nhiều kỳ quan mà trước kia hẳn chỉ nhìn thấy ở kính thiên văn và trên sách.

Ví dụ như “Đại hồng ban” bên trên Mộc Tinh kia là một luồng khí xoáy siêu cấp khổng lồ, lớn đến nỗi có thể chứa được ba Địa cầu.

Gió lốc trên Thổ Tinh, Thiên Vương Tinh và Hải Vương Tinh càng khủng bố hơn Mộc Tinh, là một nơi tuyệt vời để tu hành dị thuật phong.

Chương 1064: Thăm dò Hệ Mặt Trời (3)

Ngay cả nguyên lực hệ phong của nơi này cũng dày đặc hơn những nơi khác.

Đáng tiếc, gió bão ở đây quá mạnh, nếu như đưa thiên tài nhân tộc đến nơi này, bọn họ còn chưa bắt đầu tu hành thì đã bị cơn bão tấp này xé nát.

Trong quá trình thăm dò những hành tinh này, Lâm Tú còn có phát hiện một điều ngoài ý muốn.

Hắn phát hiện sự tồn tại của sinh mệnh trên một vệ tinh của Mộc Tinh.

vệ tinh này có kích thước tương đương với mặt trăng nhưng hoàn cảnh ác liệt hơn mặt trăng nhiều, trên khắp bề mặt của nó đầy những ngọn núi nửa hình chóp không ngừng phun trào, nham thạch chảy đầy trên mặt đất, bụi núi lửa phun trào cao đến mấy trăm dặm, giống như luyện ngục nhân gian...

Nhưng trên một tinh cầu như vậy lại có một loại sinh mệnh, đó là một loại côn trùng có thể sinh tồn trong dung nham, chỉ lớn bằng bàn tay người bình thường, lấy dung nham làm thức ăn, toàn thân màu đỏ, gặp được nguy hiểm sẽ phun lửa từ trong miệng ra, sau đó lao đầu vào trong dung nham...

Trí tuệ loại côn trùng này không cao, không có ngôn ngữ, dường như chỉ có bản năng, loại sinh mạng này càng có nhiều trong vũ trụ, nhưng bởi vì không có trí tuệ cao nên không được tính là chủng tộc bên trong vũ trụ.

Mà ở trên tinh cầu này, Lâm Tú nhạy bén phát giác giao động không bình thường của

Nguyên lực.

Hắn nhảy vào dung nham, không ngừng lặn sâu xuống mấy vạn trượng, mới tìm được đầu nguồn giao động dị thường của Nguyên lực.

Nơi này có một viên đá to bằng lòng bàn tay, toàn thân màu đỏ tản ra giao động Nguyên lực mãnh liệt, mặc dù không bằng Hồng Liên mà Lâm Tú phát hiện ở núi lửa Phù Tang kia, nhưng hắn có thể xác định 100%, đây cũng là một bảo vật thuộc tính hỏa.

Ở bên ngoài Địa cầu, Lâm Tú đã tìm kiếm toàn bộ Hệ Mặt Trời cũng chỉ thu hoạch được vật này.

Viên đá này do nguyên lực ngưng kết thành, còn trân quý hơn cả bản thân tinh cầu này, Lâm Tú nghe Hiểu nói, trong vũ trụ có rất nhiều kẻ lưu lạc, lợi dụng tìm kiếm loại bảo vật này để sống, trên một số tinh cầu đặc thù có thể bán những đồ vật này, đổi thành tiền tệ lưu thông trong vũ trụ, lại đến mua tài nguyên mà bản thân cần.

Lâm Tú không có ý định bán nó, dù sao, Linh Quân vẫn còn chưa tấn cấp Nguyên cảnh đây.

Mặc dù viên đá này kém xa đóa Hồng Liên kia, nhưng cũng có thể để Linh Quân đột phá.

U quang trên cổ tay hắn lóe lên, lần nữa xuất hiện đã ở trên bầu trời địa cầu.

Không thể không nói, mặc dù không gian trong vòng tay không gian này không lớn, kém xa không gian tùy thân của Lâm Tú, nhưng công năng Bước Nhảy Không Gian thật sự tiện lợi, lấy thực lực của Lâm Tú thì

hắn còn lâu mới làm được điều này, nhưng chỉ cần đưa nguyên lực vào trong đó là có thể tiến hành khoảng cách dài "xuyên qua không gian".

Nhân vật chế tạo ra loại vật này nhất định có thực lực vô cùng mạnh mẽ, hiểu biết và nắm giữ lực lượng không gian mà Lâm Tú còn lâu mới có thể sánh được.

Giang Nam, Lâm phủ.

Trong cung điện nào đó, Lâm Tú vươn tay ra, Triệu Linh Quân nhìn viên đá trong lòng bàn tay hắn, cảm nhận được lực lượng quen thuộc ẩn chứa trong đó, trong lòng vui mừng, đang muốn vươn tay tiếp nhận, Lâm Tú lại nắm chặt lại.

Hắn liếc Linh Quân một cái, chỉ vào mặt mình.

Mặc dù Linh Quân và hắn đã là phu thê chân chính, nhưng nàng vẫn luôn giữ thể diện, không giống như Linh m và Ngung Nhi, hận không thể mọi lúc mọi nơi đều treo ở trên người hắn, ở bên ngoài ngoài trừ nắm tay, xưa nay nàng sẽ không làm ra bất cứ cử động thân mật gì quá phận.

Triệu Linh Quân nhìn chúng nữ cách đó không xa một chút, sắc mặt đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Chờ đã, chờ trở về phòng..."

Lâm Tú mỉm cười với nàng, nói: "Không được, bây giờ, nếu không ta sẽ cho Minh Hà..."

Hừ, ban đầu nàng rời đi không từ mà biệt trong đêm đại hôn đó, lúc đấy nhất định không nghĩ tới nàng cũng có một ngày như vậy, bây giờ tốc độ tu hành của Lâm Tú có thể nhanh hơn nàng, ngày sau sẽ có lúc

nàng cầu đến hấn, không thừa cơ đưa ra một số điều kiện, cũng thật xin lỗi hấn đã chịu những uất ức của năm đó...

Lâm Tú quay đầu liếc nhìn, nói không chừng, tương lai một ngày nào đó, khả năng có cơ hội...

Tuy rằng da mặt Linh Quân mỏng, nhưng nàng cũng khát vọng Nguyên cảnh.

Nhất là sau khi bị Lâm Tú vượt qua, nàng ngoài mặt không vội, nhưng càng chăm chỉ tu hành hơn.

Một làn gió thom thoải qua, một bên mặt Lâm Tú truyền đến cảm xúc mềm mại. Ngay sau đó, Linh Quân biến mất không thấy đâu nữa, viên đá đỏ thắm trong tay hấn cũng biến mất.

Sau vài giờ, Lâm Tú cảm nhận được khí tức giao động từ trong cung viện của nàng truyền ra.

Trên mặt Lâm Tú hiện lên nụ cười, từ nay về sau, cuối cùng cũng có người có thể xem sao ngắm trăng cùng hấn.

Mấy tháng sau, trên các hành tinh lớn trong hệ mặt trời đều có dấu chân của hai người. Thậm chí Lâm Tú và Linh Quân còn đi lên mặt trời, nhiệt độ bề mặt của hành tinh này cũng không đến mức khó có thể chịu được đối với Nguyên cảnh.

Chương 1065: Quán mị cũ

Bọn họ vốn muốn tìm bảo vật trên mặt trời, khả năng bảo vật thuộc tính hỏa trong hành tinh này cũng không nhỏ. Nhưng mặt trời quá lớn, chỉ sợ mấy ngàn năm cũng không thăm dò hết được.

Sau vài lần tìm kiếm không có kết quả, Lâm Tú từ bỏ ý tưởng này.

Họ không có tìm được bảo vật hữu ích với Nguyên cảnh, nhưng khoáng thạch tốt lại tìm được rất nhiều.

Tài nguyên trong vũ trụ phân bố không đồng đều. Có một số hành tinh có nguyên lực hệ Mộc phong phú, hầu hết hành tinh được bao trùm bởi thực vật, giống như hành tinh mẹ của Linh tộc. Một số hành tinh có nguồn nước phong phú, cả hành tinh đều là hải dương, sinh ra một số Thủy tộc mạnh mẽ. Còn có hành tinh chứa rất nhiều kim loại cao cấp, giá trị của mỗi một viên có thể so sánh với vô số Trái Đất.

So với những hành tinh cao cấp này, thứ duy nhất có thể lấy ra trên hệ mặt trời chỉ là những khoáng thạch cấp thấp.

Mấy năm nay, Lâm Tú và Linh Quân hao phí rất nhiều tài nguyên của các chủng tộc và các quốc gia, hiện tại đã đến lúc phải trả lại bọn họ.

Ở kinh thành Đại Hạ, Lâm Tú triệu tập hội nghị các nước, mời cường giả cấp Thiên trở lên của các tộc, và các thiên tài trẻ tuổi tham gia. Từ sau khi tấm màn che của vũ trụ được mở ra, tất cả sinh mệnh trên hành tinh này, đã hợp thành vận mệnh của cộng đồng.

Họ là hy vọng cho tương lai của Trái Đất.

Đặc biệt là những thiên tài trên Thiên Kiêu Bảng lần trước, năng lực của bọn họ đủ để cạnh tranh với thiên tài của các cường tộc trong vũ trụ. Chỉ cần có đủ tài nguyên thì tốc độ phát triển của nhân loại sẽ rất nhanh.

Vì không muốn lãng phí thiên phú của Na Tháp Toa và Tác Phi Á, Lâm Tú còn truyền tin cho Đại U và Đại La. Hắn đề nghị các nàng bỏ thân phận nữ hoàng Đại U và nữ đế Đại La, đặt trọng điểm cho việc tu luyện, nếu không sẽ lãng phí thiên phú của bọn họ.

Tại đại hội mấy năm trước, Na Tháp Toa còn mạnh hơn nhóm Linh m. Nhưng vài năm trôi qua, bốn mỹ nhân ở Dịch Thuật Viện đều đã bước vào cấp Thiên, mà nàng vẫn còn ở cấp Địa hạ cảnh.

Phải biết rằng, thiên phú của nàng chỉ đứng sau Linh Quân.

Tất nhiên, sở dĩ xuất hiện điều này, chủ yếu là do mấy năm nay Lâm Tú mang theo chúng nữ cùng tu luyện. Na Tháp Toa ở Đại La xa xôi, Lâm Tú cũng không thể mang nàng theo được.

Sau nhiều năm, đại hội bị trì hoãn sẽ được bắt đầu lại.

Đại hội lần này được tổ chức ở kinh thành Đại Hạ, mục đích để chọn ra những thiên tài xuất sắc nhất nhân tộc, tập trung tất cả tài nguyên để bồi dưỡng họ. Giới hạn độ tuổi dưới ba mươi lăm tuổi, hơn nữa chỉ lấy một trăm người.

Đối với một chủng tộc trong vũ trụ, thú quyết định địa vị chủng tộc của bọn họ không phải sức mạnh trung bình của chủng tộc, mà là sức mạnh đỉnh cao.

Có một trăm người đạt Nguyên cảnh tầng một sẽ tốt hơn có một Nguyên cảnh tầng hai.

Nhưng đối với loài người nhỏ bé, trước tiên bọn họ cần có được một trăm người đạt Nguyên cảnh tầng một.

Đại hội lần này quan trọng hơn bất kỳ lần nào.

Nếu có thể tiến vào nhóm một trăm người, sau này tất sẽ tiến vào cấp Thiên. Mà nếu có thể vào nhóm mười người giỏi nhất, thì càng được hưởng nhiều tài nguyên hơn, đời này có hy vọng đạt đến vô thượng.

Vô thượng, đó là cảnh giới cao nhất mà bao nhiêu người tha thiết ước mơ?

Ngoài ra, nhóm mười người của đại hội còn có thể tăng thêm một trăm tuổi.

Điều này so với bất kỳ phần thưởng nào đều làm cho mọi người điên cuồng hơn.

Thi đấu còn chưa bắt đầu, nhưng thiên tài của các quốc gia đã hăng hái, thế sẽ trở nên nổi tiếng trong đại hội lần này.

Trong đó, thiên tài của Đại U, tất nhiên rất được chú ý. Bất kể là Đại hoàng tử Đạo Cách, nhị hoàng tử Khoa Lâm, tứ hoàng tử Áo Thác, hay nữ hoàng của Đại U Tác Phi Á, đều không có ngoại lệ, tất cả đều là cấp Địa thượng cảnh. Ngoài ra, thực lực của nhóm người Ngải Mễ Lệ, Lôi Mông cũng đều ở cấp Địa hạ cảnh đỉnh phong.

Bởi vì Lâm phủ không có người tham gia, rất nhiều người đều dự đoán, lần này nhóm mười người của đại hội có thể sẽ toàn là người của Đại U.

Sau biểu hiện xuất sắc của Băng hậu Đại La trong đại hội lần trước, lần này nàng cũng khó có thể vào nhóm mười.

Bên ngoài Dị thuật tử của Đại Hạ, các thiên tài các quốc gia đang chờ để được ghi tên.

Không ít ánh mắt thiên tài Đại U nhìn về phía Na Tháp Toa, đều mang theo sự chờ mong.

Bọn họ đã từng thua dưới tay Na Tháp Toa, nhưng bây giờ không giống ngày xưa, mấy năm trước, sức mạnh của thiên tài Đại U từng có một lần tăng lên rất nhiều. Hiện tại, rất nhiều người đã không sợ Băng hậu Đại La này nữa.

Nếu như đánh bại nàng ở đại hội này, có thể nói là rửa sạch nhục nhã.

Ngải Mễ Lệ càng đắc ý hất cằm lên, với thực lực hiện tại của nàng, ở cấp Địa hạ cảnh thì không có đối thủ. Trước đây, nàng phải ngược nhìn nàng ta, nhưng hiện tại Na Tháp Toa sẽ phải ngược lên nhìn nàng.

Chương 1066: Quán mì cũ (2)

Đợi đến khi nàng tiến vào nhóm mười của đại hội, sau khi lấy được nhiều tài nguyên, có lẽ nàng sẽ nhanh chóng đạt đến cấp Địa thượng cảnh. Đến lúc đó, nàng ta càng không thể đuổi kịp mình.

Na Tháp Toa đứng trong đám đông, lắng nghe những tiếng thì thầm xung quanh, bình tĩnh chờ đợi để ghi danh.

Đúng lúc này, có một giọng nói quen thuộc vang lên phía sau nàng.

"Na Tháp Toa, sao muội lại ở đây..."

Nàng quay đầu lại nhìn, trên mặt hiện ra vẻ vui mừng, bước nhanh tới, kéo tay Tần Uyển, nói: "Uyển Nhi, đã lâu không gặp.

Sao tỷ lại ở chỗ này..."

Tần Uyển khẽ gõ vào trán nàng, tức giận nói: "Uyển Nhi cái gì, không có lớn nhỏ, gọi tỷ tỷ..."

Không tiếp tục chủ đề này nữa, nàng ta hỏi Na Tháp Toa: "Muội đang làm gì ở đây vậy?"

Na Tháp Toa nói: "Muội đang chờ để ghi danh tham gia đại hội."

Tần Uyển lườm nàng, nói: "Muội ghi danh cái gì, theo ta về nhà."

Tướng công kêu ta đi tìm muội, muội không cần tham gia đại hội lần này..."

Na Tháp Toa hơi sùng sốt: "Tướng công?"

Tần Uyển liếc nhìn nàng, hỏi: "Chuyện muội đã thành thân cũng quên rồi sao?"

Na Tháp Toa tất nhiên không quên được, nhưng khi đó chỉ vì cứu phụ thân và Đại

La, nàng mới trở thành thê tử của Lâm Tú. Giả thành thân, cũng có thể coi như là thật sao?

Ngãi Mễ Lệ ngơ ngác nhìn bóng lưng các nàng rời đi, môi mấp máy, nhưng cuối cùng vẫn không nói được cái gì.

Đối với chuyện này, các thiên tài cũng không nói được cái gì.

Tài nguyên tu luyện của đại lục, nghe nói là do Lâm Tú mang từ hành tinh khác về. Đồ vật của người khác, muốn xử lý như thế nào thì theo ý họ muốn, ai bảo bọn họ không có số mạng như công chúa Na Tháp Toa?

Thượng Lâm Uyển.

Lần này trở về kinh thành là vì công việc, chỉ có Tần Uyển và Lâm Tú trở về. Mấy năm gần đây, Lâm Tú quả thật không có quan tâm đến Na Tháp Toa, nhưng nàng cũng là do Hạ Hoàng tự mình hạ chỉ, hấn dùng kiêu tám người khiêng cưới về, bái đường thành thân. Uyển Nhi và nhóm Linh m đều không cần tham gia đại hội lần này, chỉ có nàng là người duy nhất tham gia, người khác sẽ nghĩ gì về nàng?

Lâm Tú nắm tay Na Tháp Toa, cho nàng dị thuật thủy, sau đó lại cho nàng mấy viên thủy tinh phách cấp Địa thượng cảnh.

Xét về năng lực cơ bản, Na Tháp Toa chỉ kém Linh Quân. Mấy năm nay, nàng tuy rằng không có đột phá đến cấp Địa thượng cảnh, nhưng cũng đã tu luyện đến cấp Địa hạ cảnh đỉnh phong.

Những thiên tài hàng đầu này, vận may đều không tệ.

Một viên thuỷ tinh phách, lập tức làm cho Na Tháp Toa đột phá thành công.

Cảm nhận được sức mạnh dồi dào trong cơ thể, Na Tháp Toa dùng đôi mắt to màu xanh biếc nhìn Lâm Tú, nói: "Cảm ơn..."

Na Tháp Toa còn chưa nói xong, Tần Uyển đã liếc nàng một cái, nói: "Tuống công của mình, nói cảm ơn cái gì, nếu như vậy sau này mỗi ngày muội đều phải nói cảm ơn mất. Không nói chuyện này nữa, đã lâu không gặp, chúng ta ra ngoài đi dạo đi..."

Tần Uyển dẫn Na Tháp Toa ra cửa đi dạo phố. Trước khi đi, nàng còn quay đầu lại nháy mắt với Lâm Tú.

Lâm Tú khẽ thở phào nhẹ nhõm, cười được Uyển Nhi, hẳn thật sự đã giảm bớt được rất nhiều chuyện.

Hắn không có việc gì làm nên tiến cung tìm Lý Bách Chương uống mấy chén.

Trên cằm Lý Bách Chương có râu ngắn, nhìn thiếu đi vài phần phóng khoáng, nhiều hơn vài phần chín chắn. Là hoàng đế của Đại Hạ, hình tượng này quả thực phù hợp với hắn ta hơn.

Mấy năm trước, lần đầu tiên hai người gặp nhau, một người là con cháu nhà quyền quý nghèo túng, một người là hoàng tử không được coi trọng.

Mấy năm sau, Lâm Tú đã là cường giả đứng đầu của Trái Đất, hắn ta cũng trở thành hoàng đế của vương triều hàng đầu. Hai người nói chuyện năm đó cùng nhau ở Dịch Thuật viện ngắm mỹ nữ, đều nhin không được nở nụ cười.

Trước khi rời đi, Lâm Tú vỗ bả vai hấn ta, nói: "Cai quản Đại Hạ cho tốt, đừng để công sức của ta và phụ hoàng người uống phí"

Lý Bách Chương lườm hấn, nói: "Đừng dùng giọng điệu này nói chuyện với ta, giống như người là trưởng bối của ta vậy..."

Lâm Tú nhìn hấn, hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ không phải?"

Lúc này Lý Bách Chương mới nhớ đến một chuyện, đúng ra hấn ta còn phải gọi Lâm Tú một tiếng thúc. Trên trán hấn ta hiện ra mấy vạch đen, rất không khách khí hạ lệnh đuổi khách...

Lần thứ hai đi trên đường ở Đại Hạ, Lâm Tú đã thay đổi một khuôn mặt khác.

Khuôn mặt của hấn rất dễ nhận ra, đừng nói ở Đại Hạ, ở những quốc gia nhỏ kia cũng sẽ gây náo loạn. Vì để yên tĩnh hơn, mỗi lần ra ngoài hấn đều dịch dung.

Con đường này, trước kia Lâm Tú thường đi.

Hấn gặp Linh m ở chỗ này.

Hấn cũng quen biết Tần Uyển ở nơi này.

Vài năm trôi qua, nơi này và trước kia đã thay đổi rất nhiều. Có rất nhiều cửa hàng mới, cũng có một số tòa nhà rõ ràng đã được sửa lại, trong sự quen thuộc mang theo vài nét xa lạ.

Chỉ có một quán mì bên đường, vẫn còn ở đó.

Chương 1067: Võ sĩ vô thượng

Bởi vì giá cả phải chăng, việc kinh doanh của quán mì này vẫn rất tốt.

Có một lão già dáng người cao lớn, chổng nạng đi qua quán mì, nghiêng đầu nhìn thoáng qua, nói: "Quán này vẫn còn ở đây.

Nghe ông nội ta nói, khi ông nội của ông ta còn sống, đã có người bán mì ở đây. Khi ta còn bé, cũng thích ăn mì của nhà này..

Hắn nhìn ông chủ trung niên của quán mì, hỏi: "Người là cháu nội của Vương lão đầu đúng không. Chắc chắc, người giống hệt ông nội người lúc còn trẻ..."

Ông chủ quán mì mỉm cười và không nói gì.

Lâm Tú đứng ở trước quán, tất cả chỗ này, so với mấy năm trước giống nhau như đúc. Đường như năm tháng cũng không để lại bất kỳ dấu vết gì ở chỗ này.

Giống như khuôn mặt của ông chủ quán mì.

Ông chủ trung niên đang bận rộn ngẩng đầu nhìn Lâm Tú, hơi ngạc nhiên rồi nói: "Công tử, đã lâu không gặp, muốn đến ăn bát mì sao?"

Lâm Tú nhìn hắn ta trong chốc lát, đi đến cửa hàng ngồi xuống, nói: "Ăn một bát đi"

Ông chủ trung niên cười, nói: "Vẫn là thói quen cũ, cho thêm hành lá, không rau mùi..."

"Mì đến đây"

Trong quán mì bên đường, chủ quầy trung niên đặt một bát mì canh nắm thêm hành hoa trước mặt Lâm Tú. Lâm Tú cầm đũa gắp một miếng ăn, rồi dùng thìa húp một ngụm canh, vẫn là hương vị quen thuộc.

Vì Tân Uyển, Lâm Tú từng mua được bí kíp của bát mì canh năm này từ chưởng quầy. Nhưng bát kể hần làm như thế nào, đều không có được hương vị như của hàng.

Trước kia Lâm Tú không biết nguyên nhân, hiện tại hần đã biết.

Nếu như hần dùng dị thuật trị liệu cấp Thiên thượng cảnh đỉnh phong để bảo quản nguyên liệu nấu ăn, hần cũng có thể làm ra hương vị độc nhất vô nhị này. Không chỉ thơm ngon, hơn nữa còn có dinh dưỡng. Mỗi ngày ăn một bát, có thể bách bệnh bất xâm, sống lâu trăm tuổi.

Thảo nào có rất nhiều người già trên con đường này.

Chưởng quầy của quán mì này, tu vi là cấp Thiên thượng cảnh đỉnh phong, năng lực là trị liệu.

Nhưng không biết vì sao, rõ ràng tu vi của hần ta không bằng Lâm Tú, Lâm Tú lại cảm giác được nguy hiểm từ trên người hần ta. Cảm giác này sẽ không tự nhiên mà có, chỉ có thể giải thích là, hần ta thật sự có thể đe dọa đến chính mình.

Lâm Tú ăn vài miếng mì, mới mở miệng nói: "không ngờ trên đầu đường của kinh thành lại ẩn giấu một vị cường giả như vậy."

Chưởng quầy trung niên đưa lưng về phía Lâm Tú, ngồi ở một cái bàn phía sau hần, nói: "Lão phu sống hơn sáu trăm năm, gặp qua vô số thiên tài, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, có người có thể tu luyện đến vô thượng trong sáu năm..."

"Khụ!" Lâm Tú suýt nữa bị sặc mì: "Sáu trăm năm..."

Sáu trăm năm, dưới tình huống bình thường, đây là tuổi thọ mà con người không thể có được. Nếu như người có thể sống sáu trăm năm, cho dù là thiên phú bình thường, cũng có thể tu luyện đến vô thượng.

Chuyện này không có khả năng xảy ra, trừ phi dị thuật của bọn họ là trị liệu. Năng lực này bách bệnh bất xâm, cho dù là trị liệu của hoàng gia, cũng có thể dễ dàng sống lâu trăm tuổi. Sau cấp Huyền, chỉ cần không bị người nào giết chết, hoặc ngoài ý muốn mà chết, tuổi thọ có thể lên đến hai trăm năm.

Nhưng năng lực trị liệu rất khó đột phá đến cấp Địa, Lâm Tú không hiểu, hẳn ta làm cách nào tu luyện dị thuật trị liệu đến cấp Thiên thượng cảnh.

Hơn nữa, thứ làm cho Lâm Tú cảm nhận được sự đe dọa không phải là dị thuật trị liệu của hắn ta, mà là trong cơ thể hắn ta có một lực lượng mạnh mẽ.

Lâm Tú chỉ nghĩ đến một khả năng.

Hắn buông đũa xuống, hỏi: "Người đã tu luyện võ đạo đến vô thượng?"

Chương quây trung niên cười cười, nói: "Ta cũng không biết đây có phải là vô thượng hay không? Khi còn trẻ, buồn chán đi theo người khác luyện võ, luyện mấy trăm năm, thì luyện thành dáng vẻ như bây giờ..."

Tuy rằng chương quây quán mì trạc tuổi với Hạ Hoàng, nhưng khi hắn ta nói tuổi còn trẻ, hoàng đế khai quốc của Đại Hạ có lẽ còn chưa sinh ra.

Trước kia Lâm Tú đã phát hiện, năng lực trị liệu kết hợp với võ đạo là thích hợp

nhất, tùy lúc có thể xóa tan sự mệt mỏi của cơ thể, mặt khác so với người bình thường sẽ có nhiều thời gian tu luyện hơn. Quan trọng nhất là sống đủ lâu, chịu đựng mấy trăm năm, tất cả các đối thủ đã chết, tất nhiên sẽ trở thành thiên hạ vô địch.

Lúc đầu, năng lực của Lâm Tú chưa có nhiều, thực lực tu luyện võ đạo tăng lên nhanh hơn. Khi đó, hắn dành phần lớn thời gian để luyện võ đạo.

Về sau, năng lực của hắn tăng lên, thiên phú ngày càng mạnh, tốc độ năng lực cũng tăng lên, đã vượt xa chân khí, hắn cũng dần buông bỏ việc tu luyện võ đạo.

Dù sao, võ đạo có thể làm được gì, hắn dùng dị thuật cũng có thể làm được.

Điều mà hắn không ngờ đến chính là, quả nhiên thật sự có người dùng dị thuật trị liệu tu luyện võ đạo hơn sáu trăm năm...

Chương 1068: Võ sĩ vô thượng (2)

Võ đạo và trị thương bổ sung cho nhau. Cho dù là dị thuật trị liệu cũng không dễ tu luyện như dị thuật cấp Thiên, nhưng qua sáu trăm năm, cũng sẽ đạt đến cấp Thiên.

Đương nhiên, hẳn ta cũng chỉ có thể tu luyện đến cấp Thiên thượng cảnh đỉnh phong, bởi vì không gian vũ trụ chỉ có mười hai năng lực. Ngoại trừ mười hai loại năng lực, những năng lực khác cao nhất chỉ là cấp Thiên thượng cảnh đỉnh phong.

Nếu võ đạo có thể phá vỡ giới hạn này, thì con người rõ ràng đã bước đến một con đường cường giả hoàn toàn khác.

Lâm Tú đứng lên, nhìn chuồng quỳ trung niên.

Chuồng quỳ trung niên đối mắt với hắn, hai người nhìn nhau cười, đều nhìn ra ý đồ của đối phương.

Giờ cơm trưa, khi dân chúng của Đông Thành đến một quán mì bên đường ăn, họ mới phát hiện hôm nay quán mì lại đóng cửa.

Điều này làm cho bọn họ rất khiếp sợ.

Phải biết rằng, trước đó, bất kể trời mưa gió, giá rét hay nóng bức, cho dù là đêm giao thừa, quán mì này đều là mở cửa vào giờ Thìn, đóng cửa giờ Tuất. Mấy chục năm như một, có người sống cả đời, đây là lần đầu tiên nhìn thấy quán mì đóng cửa.

Ngay khi dân chúng đang ồn ào suy đoán nguyên nhân quán mì đóng cửa, thì cách kinh thành mấy ngàn dặm, ở một sa mạc hiểm khi có người đến.

Trên bầu trời cách mấy trăm trượng, hai quyền đánh vào nhau, một làn sóng khí quét qua, phía dưới gió cát bay đầy trời. Hai bóng người bay ra ngoài ngàn trượng, Lâm Tú vung tay, nắm tay hấn hơi tê.

Sau khi bước vào Nguyên cảnh, các chức năng của thân thể đều sẽ được tăng cường ở một mức độ nhất định.

Nhưng chỉ dựa vào cơ thể Nguyên cảnh cũng không thể chống lại sức mạnh đáng sợ ở phía đối diện. Hấn phải dùng Nguyên cảnh dị thuật hệ Kim mới có thể chống cự được.

Sau mười lăm phút.

Sa mạc trong bán kính mấy chục dặm, đều bị hai người tàn phá không ra hình dạng, Lâm Tú chủ động đề nghị dừng tay.

Một võ đạo, muốn cao hơn dị thuật đơn nhất, võ sĩ đạt cảnh giới này, bất kể là sức mạnh, tốc độ, hay phòng ngự, đều không yếu hơn Nguyên cảnh. Nếu đơn phương chiến đấu, thì dị thuật sư cùng cảnh giới rất có thể bị giết.

So với dị thuật, võ đạo còn có một ưu điểm rất lớn.

Không có bình cảnh, không cần tài nguyên.

Võ đạo là rèn luyện thân thể đến trình độ cao nhất, có thể chống lại những sức mạnh kinh khủng trong thiên địa. Những người sáng tạo ra võ đạo lúc trước cũng đều là người có tài năng đáng kinh ngạc.

Hai người cùng nhau thảo luận, đến hết mới thôi.

Không sử dụng dị thuật hắc ám, Lâm Tú rất khó đánh bại hấn ta, hấn ta cũng không có

khả năng đánh bại được Lâm Tú.

Võ sĩ cảnh giới vô thượng so với dị thuật sư Nguyên cảnh khó chơi hơn nhiều.

Cho đến nay, Lâm Tú vẫn không đánh giá cao nhân tộc, Hiều và Linh tộc cũng xem thường nhân tộc. Ngay cả khi không có bọn họ, Viêm Liệt cũng không đủ để chuồng quây quán mì này chém vài nhát.

Sau khi trở lại quán mì, Lâm Tú nhìn hẩn ta, hỏi: "Chẳng lẽ ngươi muốn ở đây bán mì mãi sao?"

Chuồng quây trung niên cười, nói: "Sáu trăm năm trước, nơi này vẫn chưa là kinh thành Đại Hạ, lão phu bán mì ở chỗ này. Bát mì này đã bán sáu trăm năm rồi, ta dự định bán đến khi chết mới thôi..."

Bất kể là võ đạo hay dị thuật, sau khi tiến vào cảnh giới nào đó, cấp độ sinh mệnh cũng sẽ thay đổi. Bát mì này có lẽ hẩn ta còn có thể bán thêm sáu trăm năm nữa.

Một trận chiến với võ giả vô thượng làm cho Lâm Tú lại coi trọng võ đạo.

Võ đạo có nguồn gốc từ phương Đông, ở lục địa ngày nay chỉ có Đại Hạ và các quốc gia xung quanh coi trọng võ đạo hơn. Ở các quốc gia khác bao gồm Đại U, chỉ có một số ít người biết đến việc tu luyện võ đạo.

Mà mấy năm nay, cùng với sự phát triển của dị thuật, sự phổ biến võ đạo càng không bằng trước.

Thậm chí ngay cả chính Lâm Tú cũng buông lỏng việc tu luyện võ đạo, dồn hết tâm sức vào dị thuật.

Lâm Tú nhìn về phía chuồng quầy trung niên đang bận rộn trong bếp, cường giả như vậy mà chỉ là ở đầu đường bán mì, đúng là nhân tài không được trọng dụng. Nhân loại nhỏ yếu như vậy, bao gồm hắn và Linh Quân, đạt đến cường giả vô thượng mới được ba người, làm sao hắn có thể để hắn ta ở chỗ này bán mì...

Một dị thuật sư kiêm tu võ đạo, ít nhất cũng tương đương với việc đồng thời có được tốc độ, sức mạnh, và dị thuật hệ Kim. Vũ trụ nhiều chủng tộc như vậy tìm không ra người thứ hai, ưu thế trời sinh này không thể lãng phí vô ích.

Lâm Tú lại xin một bát mì, tận tình khuyên bảo nói: "Lão Vương, người tốt xấu gì cũng là tiền bối nhân tộc. Trong vũ trụ nhiều nguy hiểm như vậy, nếu người không hỗ trợ dạy dỗ những văn bối này, lần sau nếu gặp phải ngoại tộc xâm lược, chúng ta cũng có thể tự bảo vệ mình.. "

Người trung niên cười cười, biểu cảm không có chút rung động nào, nói: "Đời này của ta, chỉ thích làm mì..."

Biểu cảm của hắn ta rất bình tĩnh, ánh mắt lại hiện đầy chuyện xưa. Lâm Tú vốn còn muốn khuyên nhủ, thấy thái độ của hắn ta kiên quyết, cũng không tiếp tục mở miệng nữa, trả tiền xong thì cáo từ.

Chương 1069: Dò đường

Trên đường trở về, Lâm Tú suy nghĩ, một người sống lâu, dường như cũng không phải là chuyện gì tốt.

Hắn trường sinh bất lão, nhưng cũng phải trông mắt nhìn cha mẹ, vợ con, bạn bè, từng người một già đi, chết đi, đó cũng là một chuyện rất tàn nhẫn.

Khó trách trước kia khi hắn ăn mì ở đó, ông chủ quán mì luôn ngồi gần người trên ghế trước cửa. Sống hơn sáu trăm năm, chỉ sợ hắn ta có vô số hoài ức, cũng không có chuyện gì là nhìn không ra.

Nếu hắn ta lựa chọn ở ẩn, Lâm Tú cũng không ép buộc.

So với hắn ta, Lâm Tú may mắn hơn nhiều.

Nếu như chỉ có thể một mình sống lâu, hắn tình nguyện lựa chọn cùng người bên cạnh già đi.

Lúc Lâm Tú trở về, Tần Uyển và Na Tháp Toa đã trở lại, cơm chiều do hắn tự mình xuống bếp nấu. Không chỉ có Tần Uyển và Na Tháp Toa, ngay cả gấu nhỏ của Na Tháp Toa cũng ăn đến bụng tròn vo, ngựa mặt nằm trên mặt đất, không nhúc nhích, phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn.

Tần Uyển vừa xoa bụng, vừa nói: "Sao tay nghề của chàng tiến bộ nhanh như vậy, ta cảm thấy mì lần này so với quán mì bên đường còn ngon hơn..."

Lâm Tú cười, lấy nguyên lực làm chín nắm để nấu, có lẽ hắn là người đầu tiên trong vũ trụ.

Lúc này, Tần Uyển nhìn Na Tháp Toa bên cạnh, nói: "Na Tháp Toa, không phải muội có chuyện muốn nói với tướng công sao."

Hiện tại hắn đã trở về, nói đi..."

Na Tháp Toa lúc đầu hơi ngượng ngùng, sau khi Tần Uyển cho nàng một ánh mắt cổ vũ, mới chậm rãi ngẩng đầu. Sau khi hít sâu một hơi, nhìn Lâm Tú, nói: "Lâm, ta, ta muốn mãi mãi ở bên cạnh mọi người..."

Lâm Tú liếc Tần Uyển.

Tần Uyển nhẹ nhàng nháy mắt với hắn.

Đối với các cô nương trong nhà, mặc dù Lâm Tú muốn cố gắng đối xử công bằng, chăm sóc tất cả mọi người. Nhưng trên thực tế, hắn khó tránh khỏi việc có sự thiên vị.

Uyển Nhi không phải là người có thực lực mạnh nhất trong số các nàng, cũng không phải là người Lâm Tú gặp đầu tiên, nhưng trong nhà ngoại trừ Linh m, Lâm Tú thiên vị nàng nhất.

Điều này tất nhiên không phải không có lý do.

Trong các nàng, Uyển Nhi có mối quan hệ tốt với tất cả mọi người. Đối với việc duy trì sự ổn định của hậu cung, cũng có vai trò quan trọng.

Nàng cũng là người hiểu rõ suy nghĩ của Lâm Tú nhất, cho dù ở bên nhau lâu như vậy, cũng thường xuyên trêu chọc Lâm Tú muốn ngừng không được. Bất kể là đối nội hay đối ngoại, nàng đều là độc nhất vô nhị, không thể thay thế.

Tần Uyển như vậy, Lâm Tú không thể không thiên vị.

Sáng sớm, Lâm Tú từ trên giường tỉnh lại, chậm rãi mở mắt, trái phải đều là một thân thể mềm mại.

Nữ tử Đại La và Đại U rõ ràng cởi mở hơn ở một phương diện nào đó, tất nhiên, cởi mở chỉ là một lý do, nguyên nhân quan trọng hơn là do Tần Uyển.

Trong hai ngày, Na Tháp Toa và nàng thân thiết như chị em, bất cứ lúc nào cũng như hình với bóng.

Lâm Tú cảm thấy hẳn đã rất hạnh phúc, nhưng rõ ràng Na Tháp Toa càng hạnh phúc hơn so với hẳn. Nàng ấy không chỉ thích ở bên cạnh hẳn, còn thích ở cùng Tần Uyển. Khi ba người ở cùng một chỗ, nàng ấy rõ ràng là người vui vẻ nhất.

Lâm Tú thậm chí có thể tưởng tượng được, sau khi trở lại Giang Nam, nàng sẽ vui vẻ như thế nào.

Mấy ngày kế tiếp, ngoại trừ ở cùng hai nàng, Lâm Tú còn đi thăm một số bạn bè cũ ở kinh thành. Liễu Thanh Phong năm đó chỉ làm một chức quan nhỏ ở Thanh Lại ti, hiện giờ đã là tam đẳng, quản lý luật pháp của Đại Hạ.

Đông Thành lệnh Ngô Văn Viễn, hiện tại đang giữ một vị trí quan trọng trong Lại bộ, cũng là một trong những người quan trọng trong triều.

Còn có một số đồng liêu ở Thanh Lại ti năm đó. Chức vụ cũng được thăng tiến ít nhiều.

Lâm Tú tổ chức một bữa tiệc ở Trích Nguyệt lâu, mọi người uống đến khuya, say khướt mới trở về. Mặc dù Lâm Tú không có cho bọn họ năng lực chữa trị, nhưng cũng âm thầm

cải thiện thể chất của bọn họ, có thể bảo vệ bọn họ không bệnh không tai họa, sống lâu trăm tuổi.

Không phải ai cũng thích hợp để đi đến trường sinh bất lão, có thể an ổn sống hết một đời, cũng là một niềm hạnh phúc.

Mấy ngày sau, đại hội các quốc gia chính thức bắt đầu.

Đây là lần so tài có quy mô lớn nhất, cũng có ý nghĩa nhất từ trước đến nay. Mục đích không còn là phân chia tài nguyên nữa, mà là tuyển chọn thiên tài, tập trung đào tạo, nhanh chóng tăng sức mạnh của nhân tộc lên.

Trong quá trình so tài, Lâm Tú và Tần Uyển, Na Tháp Toa cũng đi, chẳng qua là với thân phận trọng tài.

Đại hội lần này, thực lực của các tuyển thủ rất mạnh. Ngoại trừ Triệu Linh Quân ra, đứng đầu Thiên Kiêu bảng trước đó, ngay cả top mười cũng không vào được. Trong một trăm người được chọn cuối cùng, thiên tài của Đại U chiếm nhiều vị trí nhất.

Tình huống này xuất hiện cũng không nằm ngoài dự đoán. Đại U ở vị trí cường quốc hùng mạnh nhất đại lục lâu như vậy, đẳng cấp vẫn còn đó, không phải các quốc gia khác có thể đuổi kịp trong ba đến năm năm.

Chương 1070: Dò đường (2)

Tuy nhiên, người của Đại U cũng không vì vậy mà đắc ý vênh váo, Đại Hạ và các quốc gia khác cũng không cảm thấy ghen tị vì việc này.

Trận so tài này, không phân biệt quốc gia, bọn họ đều đại diện cho nhân loại.

Đại hội sau sẽ được tiến hành năm năm một lần, mỗi một lần sẽ chọn ra một trăm thiên tài mạnh nhất, tập trung đào tạo vì tương lai của nhân loại. Ngay sau khi đại hội lần này kết thúc, ngũ đại vương triều cùng tuyên bố, một trăm thiên tài này, bất kể trước kia có nền tảng võ đạo hay không, từ giờ trở đi, nhất định phải đồng thời tu luyện võ đạo.

Trong tương lai, không chỉ có năm vương triều lớn, mà tất cả các quốc gia trên đại lục đều phải mở Võ Đạo Viện.

Mấy năm gần đây, tuy rằng ngũ đại vương triều vẫn còn tồn tại, nhưng ngoại trừ tự quản lý nội bộ ra, quan lại của mấy quốc gia lớn đã có xu hướng hợp lại thành một chính thể.

Nếu có cơ hội tiến vào Võ Đạo Viện, quốc gia sẽ phụ trách bồi dưỡng bọn họ, cả đời không chỉ thăng tiến, mà cũng có thể cơm áo không lo. Nếu có tài năng xuất chúng, còn có cơ hội được ngũ đại vương triều thu nạp.

Đối với thiên tài của Đại Hạ và các nước xung quanh Đại Hạ, việc này vốn không tính là cái gì.

Dù sao, mặc dù võ đạo khó có thể nâng cao ở giai đoạn sau, nhưng giai đoạn đầu có ưu thế nhiều hơn dị thuật. Ngay từ đầu, các thiên tài của Đại Hạ đều cùng tu luyện dị thuật và võ đạo.

Bình thường sau khi đến cấp Địa, mới có thể tập trung tu luyện dị thuật, bây giờ chẳng qua là tập trung vào võ đạo lúc trước bọn họ tạm thời buông xuống.

Nhưng đối với thiên tài của Đại U và các quốc gia khác sẽ không dễ dàng như vậy.

Chỉ có rất ít thiên tài tu luyện võ đạo của những quốc gia này, muốn bọn họ bắt đầu từ đầu chắc chắn là cực hình rất lớn.

Đối với yêu cầu có thể không tu luyện võ đạo mà các thiên tài đưa ra, thái độ của Lâm Tú là không được, trừ phi bọn họ tự nguyện buông bỏ vị trí tập trung đào tạo.

So sánh với những chủng tộc mạnh trong vũ trụ, tài năng của nhân loại là một lợi thế, nhưng tài nguyên bọn họ có thể sử dụng quá ít. Các tiền bối để lại võ đạo cho bọn họ, nếu như không quý trọng, về sau làm sao có thể cạnh tranh được với các chủng tộc mạnh trong vũ trụ?

Trong Vân Sơn, Đại Hạ cố ý mở ra một sân huấn luyện.

Sân huấn luyện này có diện tích rất rộng lớn, cường giả cấp Thiên của các quốc gia sẽ huấn luyện một trăm thiên tài ở chỗ này. Đại Hạ cũng cử cường giả ở Võ Đạo Viện ra, dạy võ đạo cho bọn họ mỗi ngày.

Trong đó, một số ít thiên tài của Đại Hạ, như Trương gia, ba huynh đệ Tống gia, một số thiên tài vương thất, có thể tự mình tu

luyện. Từ nhỏ bọn họ đã tu luyện võ đạo, cũng có tư cách làm giáo tập ở chỗ này.

Ba người Đạo Cách, Khoa Lâm, Áo Thác, tuy rằng thực lực dị thuật rất mạnh, nhưng võ đạo yếu đến đáng thương. Bọn họ là đối tượng trọng điểm chú ý của các giáo tập, mỗi ngày đều ép khô thể lực của bọn họ.

Tác Phi Á không cần học võ đạo, lúc trước Lâm Tú đã phát hiện, thực lực võ đạo của nàng không kém. Bởi vì năng lực của nàng đặc biệt, không có sức phá hoại quá lớn, đối với võ sĩ vô dụng, cho nên nàng phải học võ đạo để tự bảo vệ mình.

Lần trước ở Lâm gia, Tác Phi Á quen biết Tần Uyển. Một ngày nay, nàng và Tần Uyển, Na Tháp Toa ở chung vô cùng hòa hợp, Tần Uyển còn mời nàng cùng đi Giang Nam du ngoạn.

Tác Phi Á đạt được vị trí thứ nhất tại đại hội này bằng vào năng lực vô cùng bá đạo của mình.

Lâm Tú không chỉ cho nàng dị thuật chữa trị, mà còn lấy thủy tinh phách cấp Thiên từ thủy tộc cho nàng mấy viên. Lần trước Tác Phi Á hấp thu không ít nguyên lực kết tinh của Hiếu, lại trải qua mấy năm tu luyện, nàng sớm đã đến cấp Địa thượng cảnh đỉnh phong, khoảng cách đến cấp Thiên chỉ thiếu một bước này.

Nàng chỉ dùng hai viên đã đột phá cảnh giới.

Vì ngũ đại vương triều đã vạch ra phương hướng phát triển trong tương lai của nhân loại, nên Lâm Tú lập tức mang theo các nàng trở về Giang Nam.

Trong một năm tiếp theo, Lâm Tú ngoại trừ đưa các nàng đi du ngoạn, thì là cùng Linh Quân tìm kiếm tài nguyên của hệ mặt trời, sau đó mang chúng về Trái Đất. Một phần giao cho các quốc gia liên minh, một phần khác dùng để tăng tu vi của các nàng lên.

Về phần bên ngoài hệ mặt trời, hiện tại họ vẫn chưa thể tới đó.

Hệ mặt trời gần nhất, cũng cách vài năm ánh sáng, không biết chúng có hành tinh riêng hay không. Với thực lực của Lâm Tú cùng không thể tiến hành bước nhảy không gian xa như vậy.

Cái vòng tay không gian kia, không phải nơi nào cũng có thể đi, nó chỉ có hai cách sử dụng.

Đầu tiên là bước nhảy không gian cự ly ngắn, lấy nguyên lực của bản thân thúc đẩy, có thể thực hiện xuyên qua không gian ở khoảng cách ngắn. Ví dụ như từ trái đất đến mặt trăng, mà từ trái đất đến mặt trời, thì phải nhảy nhiều hơn một lần.

Chương 1071: Dò đường (3)

Đối với bước nhảy không gian khoảng cách dài, một lần nhảy khoảng cách có thể đạt đến hàng trăm triệu năm ánh sáng. Đây không phải là nguyên lực bản thân Lâm Tú có thể thúc đẩy được, hắn cần phải mượn một đồ vật tên là đá không gian.

Lúc này, trước mặt Lâm Tú có hai viên đá màu đen.

Viên đá này là hình thoi, màu sắc đen kịt, giống như muốn hút tầm mắt của người vào. Lâm Tú có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh không gian rất mạnh từ trên tảng đá này, nhưng hắn lại không thể dùng nó tu luyện.

Đá không gian này, là vật cần thiết để thực hiện xuyên qua không gian xa xôi. Không có nó, hắn vĩnh viễn không có cách nào rời khỏi ngân hà, thậm chí không thể cách xa hệ mặt trời.

Trong vòng tay không gian của Viêm Cốt tộc, đồ vật không nhiều lắm, Đá không gian là một trong số đó.

Loại đá này tổng cộng có ba viên, một viên trong đó, Lâm Tú cho Hiểu, hắn để lại hai viên. Hai viên Đá không gian này có thể giúp hắn thực hiện một lần nhảy không gian đường dài.

Ngoại trừ ba viên Đá không gian, trong vòng tay không gian của Viêm Liệt, còn có không ít đồ vật.

Ví dụ, một số kim loại kỳ lạ.

Những kim loại này có hình tròn, ở mặt trước có hoa văn hành tinh, mặt sau là một

ấn ký ngọn lửa. Có một số có một ngọn lửa, có hai ngọn lửa, có miếng là ba ngọn.

Trong đó, cái có một ngọn lửa nhiều nhất, khoảng ba trăm cái.

Có mười hai cái có hai ngọn lửa, chỉ có hai cái có thể tích lớn nhất có ba ngọn lửa.

Những kim loại này có kết cấu cứng, Lâm Tú dùng hỏa diễm Nguyên cảnh thiêu đốt cũng không thể làm chúng tan chảy. Hẳn dùng hết sức lực bóp chúng cũng sẽ chỉ xuất hiện biến dạng rất nhỏ.

Lâm Tú không có thử nhiều cách hơn, bởi vì Hiểu đã nói cho hắn biết, mấy thứ này là tiền tệ Thiên Viêm. Đúng như tên gọi, chính là tiền tệ ở Tinh vực Thiên Viêm, có thể dùng ở bất kỳ chủng tộc vũ trụ nào trong Tinh vực Thiên Viêm.

Số lượng ngọn lửa đại diện cho mệnh giá của tiền tệ, tỷ lệ trao đổi của mỗi loại tiền tệ là một - một trăm.

Có hai ngọn lửa, một viên chính là 100 Thiên Viêm tệ, ba ngọn lửa, mỗi viên là 10.000 Thiên Viêm tệ.

Tính như vậy, Lâm Tú có tổng cộng hơn hai mươi ngàn Thiên Viêm tệ, hẳn không biết sức mua của Thiên Viêm tệ, cũng không biết mức độ của giá trị rỗng ở trong vũ trụ.

Một trong những phần thưởng hoạt động săn bắt của Viêm Cốt tộc chính là Thiên Viêm tệ khổng lồ.

Những loại tiền tệ này, Lâm Tú cẩn thận cất giữ, mặc dù hắn là người giàu nhất trên Trái Đất. Nhưng ở trong vũ trụ, lại không có bất kỳ sản nghiệp nào, không khác

kẻ nghèo hèn là mấy. Những Thiên Viêm tệ này chính là toàn bộ tài sản của hắn.

Lâm Tú còn tìm được hàng ngàn đồ vật giống như nguyên tinh từ trong góc của vòng tay không gian. Trong này chứa năng lượng hỏa không gì sánh được, tác dụng không thua gì nguyên tinh của các dị thú cấp Thiên. Trong đó mấy chục viên, thậm chí còn toát ra giao động của cấp Thiên thượng cảnh.

Lâm Tú đoán, đây có lẽ được lấy trong quá trình săn bắt của Viêm Liệt, tàn sát một hành tinh nào đó, hoặc là chủng tộc thuộc tính hỏa trên một số hành tinh. Đối với Nguyên cảnh, sinh mệnh dưới Nguyên cảnh giống như những con kiến hôi.

Trong vũ trụ ngoại trừ sinh mệnh cao cấp có trí tuệ, cũng có một vài chủng tộc có thực lực cường đại có trí tuệ không cao. Giống như dị thú của Trái Đất, có rất nhiều chủng tộc sẽ tàn sát chúng, lấy nguyên tinh trong cơ thể chúng để tăng tu vi cho tiểu bối trong tộc.

Thậm chí, ngay cả một vài chủng tộc cao cấp thông minh cũng sẽ rơi vào kết cục như vậy.

Lâm Tú cũng phát hiện ra một sinh mạng cấp thấp ở trên một mặt trăng của sao Mộc, nhưng hắn cũng không làm gì chúng.

Ở trong mắt bọn họ, sinh mạng cấp thấp có thể tùy ý hủy diệt, chẳng phải giống nhân loại trong mắt các chủng tộc mạnh của vũ trụ?

Tuy nhiên, nguyên tinh trong vòng tay không gian đã thành. Lâm Tú cũng không lãng phí, trong một năm nay, hắn đều dùng

để hỗ trợ các nàng tăng tu vi lên. Viêm Liệt đã chết, coi như là báo thù cho bọn chúng.

Tài nguyên đối với tu luyện cực kỳ quan trọng, có những tài nguyên này, tu vi của các nàng tăng lên rất nhanh.

Nửa tháng trước, ngay cả Minh Châu tu luyện muộn nhất cũng tiến vào cấp Thiên nhờ vào tài nguyên dày đặc của Lâm Tú.

Cho đến lúc này, chúng nữ của Lâm gia, không có một người nào tu vi thấp hơn cấp Thiên. Thậm chí còn dư thừa tài nguyên, cũng đưa Song Song và Mộ Dung Ngọc lên cấp Thiên.

Tu vi của các nàng tiến bộ rất nhanh, Lâm Tú và Linh Quân trong một năm này, thực lực lại dường như đậm chân tại chỗ.

Cũng không phải bọn họ không cố gắng tu luyện, mà là tu luyện Nguyên cảnh và Linh cảnh khác nhau một trời một vực.

Nguyên lực vũ trụ của hệ mặt trời mỏng đến đáng thương. Thiên phú cơ sở của Lâm Tú giống như Linh Quân, gấp sáu lần Viêm Liệt. Hắn còn có thể đồng thời hấp thu mười hai loại nguyên lực, chính hắn là bảy mươi hai lần. Mỗi ngày tu luyện mười canh giờ, tốc độ tu luyện của hắn có thể đạt đến bảy trăm hai mươi lần.

Chương 1072: Tỉnh hệ Bắc Thần

Đó là một số lượng rất khủng khiếp.

Có nghĩa là hần tu luyện một năm bằng với Viêm Liệt tu luyện bảy trăm hai mươi năm.

Nhưng theo những gì Hiều nói, ở Tỉnh vực Thiên Viêm, nơi có nguyên lực nhiều nhất, nơi này còn mạnh hơn gấp ngàn lần. Hần chỉ có tài năng nghịch thiên, vẫn kém hơn so với người khác ngồi trên đỉnh.

Tốc độ tu luyện của Nguyên cảnh có liên quan đến thiên phú, mức độ nguyên lực dày đặc. Bảy trăm hai mươi nhân một, cũng không bằng một nhân với một nghìn.

Những thiên hà có nguyên lực dày đặc đều bị cường tộc trong vũ trụ chiếm cứ. Loại đất cằn cỗi như hệ Ngân Hà, không có chủng tộc nào cảm thấy hứng thú. Mặc dù đây là khuyết điểm, nhưng cũng bảo vệ rất tốt nhân loại. Dù sao, thiên hà cấp thấp có nguyên lực mỏng manh này, người khác ngay cả nhìn cũng sẽ không nhìn nhiều hơn một cái, càng không nghĩ tới việc chinh phục.

Nếu như không có lý tưởng lớn gì, an phận ở một góc, cũng khá thoải mái.

Nhưng vũ trụ rộng lớn như vậy, ai mà không muốn đi xem?

Dù sao, đến cũng đã đến, chuyến này của hần, đến cũng không dễ dàng.

Ánh mắt Lâm Tú nhìn về phía các nàng đang chơi đùa trên bãi cỏ, trong ánh mắt lại có sự lo lắng.

Tài nguyên của hệ mặt trời hiển nhiên không có cách tạo ra thêm nhiều Nguyên cảnh. Sau Lâm Tú và Linh Quân, trong thời

gian ngắn, rất khó có người bước vào cảnh giới này.

Đương nhiên, với thiên phú và tuổi thọ của các nàng, tiến vào Nguyên cảnh là chuyện tất nhiên.

Nhưng sau khi đến Nguyên cảnh, với giới hạn nguyên lực mỏng manh ở nơi này, Lâm Tú, Linh Quân, và tất cả các nàng có thể đều sẽ bị kẹt lại ở Nguyên cảnh tầng thứ nhất, không có khả năng có tiến bộ quá lớn.

Hàng ngàn năm sau, bọn họ sẽ phải đối mặt với vấn đề cạn kiệt tuổi thọ.

Lâm Tú ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua bầu trời xanh, nhìn về phía bầu trời vô tận.

Đối với các nàng Trái Đất là nhà, cũng là sự trói buộc.

Tài năng của các nàng, chỉ có thể được thể hiện tốt nhất trong vũ trụ.

Nơi có những mối nguy hiểm vô tận nhưng cũng đây cơ hội.

Nguy cơ và cơ hội cùng tồn tại, đó là sự quyến rũ của vũ trụ.

Lâm Tú đương nhiên không nỡ để cho các nàng đi mạo hiểm, hắn đã sống an nhàn quá lâu rồi, đã đến lúc phải đi khỏi nơi này, vì các nàng mà đi dò đường trước một bước...

Ban đêm.

Lâm Tú ngồi trên đỉnh điện, dưới bầu trời lấp lánh ánh sao, hắn hướng mắt nhìn về xa xăm.

Có làn gió nhẹ thổi qua, một thân ảnh xuất hiện bên cạnh hắn, Linh Quân trầm mặc một

lúc rồi nhẹ nói: "Ta đi với chàng"

Lâm Tú cầm lấy tay nàng, để Linh Quân ngồi trên đùi hắn, ôm nàng vào lòng rồi nói:

"Nếu nàng đi cùng ta, làm sao ta có thể yên tâm về các nàng ấy chứ?"

Thực lực của nàng, quán tuyệt Lam Tinh, có Linh Quân ở đây, Lâm Tú mới có thể yên tâm mà rời đi.

Triệu Linh Quân nghĩ một hồi rồi nói: "Vậy chàng ở lại với bọn họ, để ta đi"

Lâm Tú đánh vào mũi nàng ta một cái, nói: "Nàng nghĩ gì vậy, có ai để nương tử của mình đi vào nguy hiểm sao, thực lực của ta nàng còn không biết à, cho dù gặp phải nguy hiểm, ta cũng có thể tự bảo vệ bản thân"

Trong thế giới của cường giả này, võ nghệ của Lâm Tú có thể không cao, nhưng khả năng tháo chạy, hẳn trước giờ chưa từng nghi ngờ qua.

Giáo huấn Linh Quân một trận, Lâm Tú lại xoa nhẹ chỗ bị hắn đánh, nói: "Yên tâm đi, ta sẽ không rời đi quá lâu, đợi ta tìm hiểu rõ ràng tình hình ở bên đó xong sẽ quay về đón các nàng"

Triệu Linh Quân bắt lấy cái tay không an phận của hắn, trầm mặc hồi lâu rồi mới nói: "Ta đợi chàng trở về."

Một tháng sau.

Thái Dương hệ.

Thuỷ Tinh.

Tại đỉnh núi nào đó trên thuỷ tinh, trong hư không xuất hiện làn sóng ba động, một thân ảnh đột nhiên xuất hiện tại nơi đây.

Lâm Tú quay đầu nhìn, trong nháy mắt, xuyên qua không gian vô tận, nhìn thấy được khối tinh cầu xanh lam.

Mới vài khắc trước đó, ánh mắt lưu luyến không muốn rời của chúng nữ vẫn còn khắc sâu trong đầu hắn, sắc mặt của các nàng, cũng lướt qua trước mắt hắn.

Một lúc sau, Lâm Tú mới lấy lại tinh thần, bình phục lại cảm xúc.

Trước khi rời khỏi nơi đây, hắn nhất định phải tạo một cổng thông đạo tại đây trước.

Bước này vô cùng quan trọng, không có cổng thông đạo, Lâm Tú có thể rời khỏi đây, nhưng lại không thể tìm đường quay lại, cổng thông đạo chính là ngọn hải đăng dẫn hắn về nhà.

Vì đề phòng bất trắc, hắn cũng không đặt cổng tại Lam Tinh.

Lâm Tú vận chuyển Nguyên lực, dẫn vào vòng không gian trên cổ tay, u quang không ngừng nhấp nháy rất nhanh đã tắt đi.

Trong chiếc vòng không gian, có một quyển thư tịch được chế tạo bằng kim loại, trên đó có viết phương pháp sử dụng bằng ngôn ngữ vũ trụ, theo như trong sách, phương pháp chế tạo cổng thông đạo rất đơn giản, chỉ cần duy trì đưa Nguyên lực vào là được rồi.

Chương 1073: Tinh hệ Bắc Thần (2)

Dùng cách này để chế tạo cổng thông đạo là bí mật mà duy nhất, thông tin về cổng đều lưu lại trong vòng tay, chỉ có chiếc vòng này là có thể đến đây.

Lúc đầu Hiếu không lưu lại cổng trên Lam Tinh, là vì lo lắng hấn rơi vào tay của Viêm Cốt tộc hoặc các cường giả khác, những người đó có thể thông qua vòng tay của hấn tìm tới Lam Tinh.

Đây cũng là nguyên nhân Lâm Tú yên tâm thiết lập cổng thông đạo, chỉ cần vòng tay này không rơi vào tay người khác, nơi đây sẽ không bị phát hiện.

Sau đó, hấn lật tay, một khối đá màu đen có hình thoi xuất hiện trong tay hấn.

Lâm Tú hít một hơi sâu, đưa Nguyên lực vào đá không gian, lực lượng không gian trong khối đá rất nhanh tràn ra ngoài, bao xung quanh chiếc vòng không gian.

U quang trên chiếc vòng lại lần nữa loé lên, trong hư không trước mắt Lâm Tú, sau đó xuất hiện rất nhiều điểm sáng.

Đây không phải điểm sáng thực sự, mỗi một điểm sáng, đều đại diện cho một cổng thông đạo.

Chỉ cần hấn dẫn Nguyên lực, liên tiếp tùy ý chọn một điểm sáng, hoặc đặt Nguyên lực rơi vào vị trí bất kì bên ngoài điểm sáng, thì có thể lập tức bắt đầu bước nhảy không gian, đến bất cứ đâu trong vũ trụ.

Nếu rót Nguyên lực lên trên mỗi điểm sáng, vậy thì nơi hấn xuất hiện là cố định,

chính là tất cả điểm sáng đại diện vị trí của tất cả thông đạo.

Nếu rót Nguyên lực ra bên ngoài điểm sáng, nơi xuất hiện sẽ là ngẫu nhiên, có thể xuất hiện tại bên trong Hằng Tinh, lập tức bị nhiệt độ lên tới mấy ngàn vạn, thậm chí mấy ức độ làm bốc hơi trong nháy mắt, cũng có thể xuất hiện tại ổ mẹ của Trùng Tộc Tinh Không, bị Trùng Tộc thôn phệ, hoặc là xuất hiện trong phạm vi lực hút của hố đen, lập tức bị hố đen hút vào trong.

Mặc dù tỉ lệ như vậy rất nhỏ, nhưng đều có khả năng xảy ra, trong vũ trụ trùng trùng nguy hiểm, trừ phi đi vào bước đường cùng, bằng không sẽ không có ai chọn nhảy tới những nơi bên ngoài cổng thông đạo.

Còn đối với Lâm Tú mà nói, tùy tiện chọn một cổng thông đạo, cũng có mỗi nguy hiểm rất lớn.

Loại vòng không gian này là của Viêm Liệt, đại bộ phận cổng trong vòng tay, liên tiếp đều là phạm vi thể lực của Viêm Cốt tộc, có khả năng là tinh cầu bọn chúng chiếm lĩnh, cũng có khả năng là mẫu tinh của bọn chúng, dịch chuyển đến đó với đi chết không có khác là bao.

Cũng may bên Lâm Tú vẫn có sách hướng dẫn của thứ đồ này.

Vòng không gian là một trong các bảo vật thường thấy nhất trong vũ trụ, chỉ có cường giả nắm giữ thần thuật không gian cấp cao mới có năng lực chế tạo.

Loại kĩ thuật này, khắp cả Tinh vực Thiên Viêm đều không có, tất cả bảo vật không

gian của Tinh vực Thiên Viêm đều là nhập khẩu từ tinh vực khác.

Mà trong mỗi bảo vật không gian được định chế, đều có sẵn một vài cổng thông đạo thông đến một vài nơi quan trọng trong tinh vực đó.

Ví dụ như Tinh hệ Thiên Viêm.

Tinh hệ Thiên Viêm là nơi nguyên lực dồi dào nhất Tinh vực Thiên Viêm, cũng là chỗ của Đế quốc Thiên Viêm, Đế quốc Thiên Viêm cai trị toàn bộ Tinh vực Thiên Viêm, từ một góc độ nào đó mà nói, Lâm Tú cũng là con dân của Đế quốc Thiên Viêm.

Nhưng chỉ là, loại siêu cấp đại đế quốc này trong không gian vũ trụ không giống với vương triều của nhân tộc, vũ trụ quá lớn, tinh hệ quá nhiều, phần lớn tinh hệ đẳng cấp thấp, đế quốc không quản đến, cũng sẽ không quản.

Ngoại trừ tinh vực mà đế quốc trực tiếp quản lý ra, Tinh vực Thiên Viêm lại phân ra đông tây nam bắc bốn tinh vực, trong mỗi một tinh vực, đều có hàng vạn tinh hệ giống với hệ Ngân Hà.

Lam Tinh thuộc về Nam vực, quê hương của Hiếu là ở Bắc vực.

Trong vài cái bảo vật không gian này, cũng có cổng thông đạo xuyên đến hạch tâm của tứ đại tinh vực.

Trước mặt Lâm Tú có 5 điểm sáng là sáng nhất, chính là thông đến Đế vực và trung tâm của tứ vực tinh hệ đông tây nam bắc, theo lời Hiếu nói, trong tinh hệ của những đế quốc nắm giữ này, có pháp luật đế quốc ràng buộc, tương đối an toàn và hoà bình,

tại những khu vực này, cho dù là cường tộc trong tỉnh vực cũng không thể tùy ý làm bậy.

Dục tộc đã từng muốn đưa Hiều đến những nơi này, nhưng cả Dục tộc cũng không mua nổi một cái bảo vật không gian, càng không trả nổi lệ phí vào thành vô cùng đắt đỏ.

Cổng thông đạo thông đến đế vực, Lâm Tú nghĩ cũng không muốn nghĩ liên loại bỏ đi.

Trên dưới toàn thân hắn chỉ có hơn hai mươi ngàn Thiên Viêm tệ, phí nhập thành của đế vực đắt, bình quân tiêu dùng càng cao, hắn có thể đến cả thành còn không vào được, đến lúc đó có thể sẽ tiến thoái lưỡng nan.

Cổng thông đến bốn vực kia, ngược lại có thể thử chút.

Lâm Tú nghe Hiều nói, trong đông tây nam bắc vực, Bắc vực trước giờ là lấy luật pháp nghiêm minh mà xưng danh, rất nhiều chủng tộc vũ trụ đều chọn định cư tại Bắc vực.

Chương 1074: Tinh hệ Bắc Thần (3)

Hắn từ một trang trên kim thư tìm thấy được cổng thông đạo của Bắc vực, dẫn đạo nguyên lực liên tiếp vào cổng đó.

Ước chừng khoảng mười hơi thở sau, đá không gian trong tay Lâm Tú bỗng nhiên vỡ vụn thành bụi phấn.

Cùng lúc đó, hắn cũng cảm nhận được một trận ba động nguyên lực mãnh liệt ở xung quanh.

Chỉ trong nháy mắt, Lâm Tú cảm thấy được bản thân đã tiến vào một không gian kì dị, Thái Dương ở trước mặt đang dùng một loại tốc độ không thể lý giải rời hắn ra xa.

Một giây sau, Lâm Tú lại nhìn thấy một thứ khổng lồ hình bầu dục.

Đó là Hệ Ngân Hà.

Ba giây sau, hệ Ngân Hà đã chỉ to bằng lòng bàn tay.

Ở xung quanh nó, xuất hiện rất nhiều tinh hệ, mấy chục tinh hệ tụ lại một chỗ, đây là một quần tinh, nhiều quần tinh tụ lại, lại hình thành đoàn tinh.

Vô số tinh hệ đang không ngừng rời xa hắn, Lâm Tú cảm thấy được một trận mê muội buồn nôn.

Hắn đã lâu không trải qua loại cảm giác này, giống như cảm giác lần đầu ngồi thuyền, đồng thời, thân thể của hắn, cũng có một loại cảm giác sắp bị xé đứt ra.

Nếu hắn không phải Nguyên cảnh thì giờ phút này chỉ sợ nhục thể đã vỡ nát.

Cả người hần trôi nổi trong hư không, tia sáng xung quanh méo mó mà rực rỡ, cảm giác chóng mặt mãnh liệt sinh ra từ không gian biến ảo khiến ý thức Lâm Tú mơ hồ, dứt khoát nhắm mắt lại, không biết đã qua bao lâu, sau một trận cảm giác kì quái, chân hần cuối cùng rơi vào thực tại.

Lâm Tú khi mở mắt ra, thân thể không khỏi chấn động.

Nguyên lực.

Tại nơi này, hần cảm nhận được nguyên lực nồng đậm gấp trăm lần so với Lam Tinh, đã quen với môi trường nguyên lực thưa thớt kia, đột nhiên đưa thân thể vào trong nguyên lực nồng đậm như vậy, thậm chí khiến Lâm Tú không kịp thích ứng, toàn thân có một cảm giác say say mà phiêu diêu dục tiên.

Hần say nguyên lực rồi.

Nhưng rất nhanh, thân thể hần đã thích ứng được nơi này, lúc này Lâm Tú mới đánh giá xung quanh.

Hần đứng trên một bình đài rất lớn, bình đài này nhìn xa không thấy bờ, trôi nổi trong tinh không, xung quanh bình đài có tồn tại không khí, Lâm Tú quay đầu nhìn một chút, phát hiện hần là từ trong cổng không gian cực đại đi ra.

Cánh cổng cao mấy trăm trượng, bị nguyên lực nồng đậm vây xung quanh, giống với cái cổng như vậy, còn có vô số đạo, trên bình đài này xếp thành một hàng, kéo dài đến xa vô tận.

Trước mỗi một cánh cổng, đều có rất nhiều thân ảnh đứng đầy.

Đây chắc là cổng không gian, đối ứng với cổng thông đạo bên trong bảo vật không gian.

Thời khắc này, còn theo thời gian có thân ảnh từ sau những cổng này đi ra ngoài.

Hình thái những người này khác nhau, có người thân cao mấy trượng, toàn thân hoá đá, có người thân cao mấy chục trượng, trên thân tràn ngập hàn khí, giống như hàn băng cự nhân mà Lâm Tú xem trong phim trước đây.

Cũng có người cực kì thấp bé, không cao tới bắp chân Lâm Tú, có người đầu vô cùng to, thân thể lại mảnh khảnh, nhoáng cái từ trong cổng đi ra, có người cao tương đương nhân tộc, nhưng tướng mạo hoàn toàn khác biệt, hai chân giống với nhân loại, cánh tay thì như hai cây kim lớn, Lâm Tú thậm chí còn thấy một tên Viêm Cốt tộc.

Đây chắc là các chủng tộc trong vũ trụ.

Bọn chúng có người trực tiếp đi về phía trước, cũng có người giống như Lâm Tú, đứng tại chỗ, hiếu kì đánh giá tất cả xung quanh.

Lúc này, bên tai Lâm Tú truyền đến một thanh âm rất lịch sự.

Có người dùng ngôn ngữ vũ trụ nói: "Khách nhân tôn quý, hoan nghênh đến Bắc vực, đây là Tinh hệ Bắc Thần, tiếp dẫn chỗ..."

Lâm Tú quay đầu nhìn qua, nhìn thấy một thân ảnh cách xa mấy bước.

Trước khi Lâm Tú đến, đã chuẩn bị đầy đủ, biết rằng hẳn chắc chắn chính là tiếp dẫn viên tại cổng thông đạo này.

Nam tử đó chạy tới trước mặt Lâm Tú, lễ phép nói: "Khách nhân chắc là lần đầu đến đây, ta là Tát Kỳ, là người phụ trách tiếp dẫn ngài, xin hỏi, lần này ngài đến Bắc Thần tinh, là du ngoạn, hay là cư trú?"

Lâm Tú không nghĩ nhiều, liền nói: "Cư trú."

Nguyên lực nơi đây nồng đậm như thế, thích hợp tu hành nhất, hẳn trước tiên phải đứng vững tại nơi này, sau đó nghĩ biện pháp đưa Linh Quân các nàng tới đây.

Trên mặt Tát Kỳ từ đầu tới cuối duy trì nụ cười lịch sự, nói: "Nếu khách nhân là lần đầu tới đây, xin cho phép ta giới thiệu một chút với ngài về Tinh hệ Bắc Thần"

Hắn đưa Lâm Tú đến một bên, đối diện một bức tinh đồ, bắt đầu kiên nhẫn giới thiệu cho hắn.

Tinh hệ Bắc Thần ở Bắc vực của Thiên Viêm tinh vực, cũng là tinh hệ hạch tâm nhất của Bắc vực, nếu đem Tinh vực Thiên Viêm so với Đại Hạ, Bắc vực so với Giang Nam phủ, Tinh hệ Bắc Thần chính là thành phủ của Giang Nam phủ.

Chỉ là thành phủ này rất lớn, có hơn tám nghìn ức hăng tinh, so với hệ Ngân Hà còn to hơn mấy lần.

Chương 1075: Tinh hệ Bắc Thần (4)

Tinh hệ Bắc Thần rất lớn, hơn nữa tài nguyên lại cực kì phong phú, có nhiều tinh cầu đều là tài nguyên, tinh cầu thích hợp cho sinh mệnh cư trú cũng có không ít, nhưng phạm là sinh mệnh trong vũ trụ, chỉ cần nộp một lượng Thiên Viêm tệ nhất định là có thể cư trú tại những tinh cầu này, môi trường những tinh cầu này không giống nhau, mức độ nồng đậm của nguyên lực cũng bất đồng, giá cả định cư cũng không giống nhau.

Nói tóm lại, tinh cầu có nguyên lực càng nồng đậm, giá định cư càng đắt, trị an cũng càng tốt, những tinh cầu có giá định cư rẻ kia, nguyên lực cực kỳ thưa thớt, cũng tương đối hỗn loạn.

Đối với Lâm Tú mà nói, nhanh chóng để thăng thực lực đương nhiên là quan trọng nhất, nhiều thêm một phần thực lực, liền nhiều thêm một phần đứng vững tại vũ trụ, mà hẳn hiện tại, so với những cường tộc vũ trụ kia, thực lực không nghi ngờ gì nữa vẫn chưa đáng kể, an toàn đương nhiên cũng cần suy xét.

Lâm Tú suy nghĩ một lát, nói: "Ta chọn Bắc Thần tinh"

Bắc Thần tinh là chủ tinh của Tinh hệ Bắc Thần, là nơi có phủ của Vực chủ Bắc vực, nguyên lực nồng đậm nhất, trị an cũng tốt nhất, mặc dù giá cả chắc chắn sẽ đắt đỏ một chút, nhưng cũng càng an toàn, càng thích hợp tu hành.

Trên mặt Tát Kỳ lộ ra vẻ tươi cười, nói: "Khách nhân nhất định sẽ không hối hận về

lựa chọn của mình”

Muốn tiến vào tỉnh cầu định cư, bắt buộc phải nộp một món phí nhập thành trước tiên, phí dùng này từ một nghìn Thiên Viêm tệ đến mười ngàn Thiên Viêm tệ, nơi Lâm Tú chọn trước tiên là Bắc Thần tỉnh đắt nhất, cần một lần giao nộp mười ngàn Thiên Viêm tệ.

Khoản Thiên Viêm tệ này, chỉ có thể cho phép hãn trú tại Bắc Thần tỉnh một năm vũ trụ, cũng chính là năm năm tại Lam Tinh.

Năm năm sau, hãn cần phải giao nộp mười ngàn Thiên Viêm tệ một lần nữa mới có thể có tư cách tiếp tục trú tại Bắc Thần tỉnh.

Tất cả tài sản của Lâm Tú chỉ có hơn hai mươi ngàn Thiên Viêm tệ một chút, trong chốc lát đã ít đi một nửa, tim hãn như đang chảy máu.

Mười ngàn Thiên Viêm Tệ, chỉ đổi lại một cái lệnh bài to bằng bàn tay, lệnh bài này cũng là vật liệu đặc thù chế tạo thành, coi như là lệnh bài thân phận của Lâm Tú, cũng là giấy thông hành tiến nhập Bắc Thần tỉnh, đợi đến sau khi kì hạn cư trú hết, lệnh bài này sẽ tự động mất đi hiệu lực.

Tát Kỳ nhìn Lâm Tú, nhắc nhở nói: “Lệnh bài thân phận nhất định phải bảo quản tốt, nếu như làm mất, bị Bắc Thần quân bắt được, sẽ lập tức bị đuổi”

Lâm Tú cất vào, nói: “Ta biết rồi”

Hãn nhìn đôi mắt của Tát Kỳ một lát, lấy ra một một viên Thiên Viêm tệ có hai ngọn lửa đưa cho hãn, nói: “Cảm tạ sự giúp đỡ của ngươi.”

Mắt Tát Kỳ sáng lên, sừng trên đầu cũng lung lay, hai tay tiếp nhận viên Thiên Viêm tể kia, nụ cười trên mặt càng xán lạn, nói:

"Ta đưa ngài đi công truyền tông của Bắc Thần tinh, sống tại Bắc Thần tinh, còn có chút sự việc, cần đặc biệt cần dặn ngài."

Một lát sau, trước một công truyền tông, Tát Kỳ phát phát tay nhiệt tình đối với Lâm Tú, nói: "Chúc ngài có một cuộc hành trình tuyệt mỹ."

Tinh vực Thiên Viêm, Bắc vực.

Làm chủ tinh của Tinh hệ Bắc Thần, nơi có phủ Vực chủ Bắc Vực, Bắc Thần tinh không chỉ là nơi nguyên lực dồi dào nhất cả Bắc vực, cũng là tinh cầu phồn vinh nhất của Bắc Vực, thậm chí các chủng tộc vũ trụ của các tinh vực khác cũng đều muốn đến đây định cư.

Nơi này không những thích hợp tu hành, cũng càng thêm an toàn, cư trú tại nơi này, vĩnh viễn không phải lo bị chủng tộc cường đại ức hiếp và nô dịch, so với tu hành, đây mới là nguyên nhân rất nhiều chủng tộc muốn định cư tại đây.

Chỉ là, cư trú tại đây, cần chi phí cực kỳ đắt đỏ, không phải thứ mà chủng tộc nào cũng có thể trả nổi.

Mười ngàn Thiên Viêm tể chỉ có thể ở một năm vũ trụ, ở lâu dài tại đây chỉ có thể là quý tộc vũ trụ chân chính.

Phải biết, kiếm được Thiên Viêm tể không dễ dàng, cách thường thấy nhất là thông qua tài nguyên đổi lấy, nhưng trong Tinh vực Thiên Viêm, tinh vực có tài nguyên

phong phú nhất đều thuộc về đế quốc và tất cả cường tộc vũ trụ, những người khác không được phép khai thác.

Muốn thông qua tài nguyên đổi lấy Thiên Viêm tệ, chỉ có thể mạo hiểm đi đến những tỉnh hệ hoang vắng không có ai để ý, nhưng những nơi đó tài nguyên không chỉ cạn cỗi, mà còn hỗn loạn, nếu gặp phải cường giả khác, khả năng cực cao là phải để mạng lại nơi đó.

Bắc Thần tinh.

Trước một quảng trường cực lớn có mười cánh cổng không gian khổng lồ.

Cổng không gian nơi này là liên kết tiếp dẫn tinh, mỗi thời mỗi khắc đều sẽ có người từ cổng không gian đi ra, đến Bắc Thần tinh, hoặc du ngoạn sắm đồ, hoặc định cư tu hành.

Tại trước những cổng không gian này còn có rất nhiều bóng người không ngừng lại.

Bọn hắn là nô tộc trên Bắc Thần tinh, thân phận hèn mọn thấp kém, là đến phục vụ khách nhân của Bắc Thần tinh, thông qua việc phục vụ cho khách nhân mà thu về lượng Thiên Viêm tệ ít ỏi, bảo chứng sinh tồn của bản thân.

Chương 1076: Quy củ của Bắc Thần tinh.

Tùng kẻ hoặc cao lớn, hoặc thấp bé, từ trong cổng không gian đi ra, có vài bóng người sau khi ra ngoài, mắt cũng không chớp lấy một cái đã nhanh chóng rời đi, có vài bóng người nhìn trái nhìn phải, dùng ánh mắt mới lạ đánh giá xung quanh.

Người sau dĩ nhiên là khách nhân lần đầu đến Bắc Thần tinh, lúc này, nô tộc tại đây sẽ lập tức nghênh đón, dùng ngôn ngữ vũ trụ nhiệt tình hỏi bọn hắn có cần phục vụ không.

Một vài chủng tộc vũ trụ là lần đầu tới đây, đối với nơi này tất cả đều rất lạ lẫm, cần người dẫn bọn hắn làm quen môi trường, thông thường đều sẽ không cự tuyệt.

Một khắc này, một đạo u quang của cổng không gian loé lên, một bóng người từ trong bước ra.

Lâm Tú thông qua cổng không gian, một khắc đó bước vào Bắc Thần tinh, loại cảm giác hoa mây chóng mặt lại xuất hiện.

Mức độ đậm đặc nguyên lực của nơi này, ít nhất cũng gấp Địa Cầu hai trăm lần.

Khó trách phí tiền nhập nơi này lại đắt như thế, mặc dù đắt, nhưng cũng là rất đáng.

Lâm Tú vừa bước vào mấy bước, một làn gió thơm đập vào mặt, trước mặt hắn xuất hiện một vị thiếu nữ mỹ miều.

Thiếu nữ xem ra là mười bảy mười tám tuổi, thực lực cấp Địa thượng cảnh, cũng chính là Linh cảnh tầng sáu, phục sức mặc trên

người từ một loại chất liệu đặc thù, nàng có gương mặt của Nhân tộc, trên đầu mọc hai cái sừng cong cong, sau lưng còn có một đôi cánh nhỏ màu đen.

Chúng tộc trong vũ trụ vô số kể, có một số có tướng mạo tương đối giống Nhân tộc, nhưng lại có chỗ khác, ngoại trừ tướng mạo tương tự ra, chúng tộc này cũng có một đặc điểm chung, đó là nhỏ yếu.

Đại bộ phận chúng tộc loại người, thiên phú đều không cao, trong vũ trụ, cơ bản là bị mệnh nô dịch.

Nếu Địa Cầu bị cường tộc nào đó phát hiện, đứng tại đây, khả năng chính là Nhân tộc.

Lúc này, thiếu nữ đang dùng ánh mắt mong đợi nhìn Lâm Tú, nói:

"Vị đại nhân này, xin hỏi ngài có cần phục vụ không, chỉ cần hai Thiên Viêm tệ, ta có thể phục vụ ngài một thời tỉnh"

Lời nàng nói là ngôn ngữ vũ trụ, một từ "Đại nhân", là Lâm Tú lấy ngôn ngữ vũ trụ nào đó phiên dịch qua, hơn nữa thời tỉnh mà nàng nói, chắc là đơn vị thời gian của vũ trụ.

Một thời tỉnh, còn dài hơn một ngày trên Lam Tinh.

Vừa rồi tiếp dẫn sứ nói với Lâm Tú rất nhiều, loại người lần đầu đến Bắc Thần tinh giống hần này, tốt nhất tìm một người dẫn đường, bọn hần có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian cho hần, dẫn hần nhanh chóng quen thuộc nơi này.

Cho nên Lâm Tú cũng không do dự, dứt khoát đưa cho nàng hai Thiên Viêm tệ, nói: "Vậy làm phiền người rồi."

Thiếu nữ nghe xong, trong mắt phát ra quang mang mãnh liệt, nói: "Không phiền phức, khách nhân là đến du ngoạn mua sắm, hay là đến đây định cư, trước tiên ta giới thiệu một chút nơi này cho ngài đi"

Vừa rồi tại điểm tiếp dẫn, vị tiếp dẫn nhân kia giới thiệu cho Lâm Tú là tình hình của Tinh hệ Bắc Thần.

Bây giờ vị thiếu nữ này, giới thiệu cho hẳn là Bắc Thần tinh.

Bắc Thần tinh rất lớn, so với Địa Cầu to hơn rất nhiều, trong thiên không mặc dù không nhìn thấy một hăng tinh nào, nhưng thiên không của nơi này lấp lánh, chỉ có ban ngày, không có ban đêm.

Trọng lực của Bắc Thần tinh cũng hơn Lam Tinh mấy lần, người bình thường hoạt động không tiện, nhưng sinh sống tại đây, không giống với người bình thường trên Địa Cầu, cho dù là thiếu nữ nô bộc này cũng có thực lực cấp Địa thượng cảnh.

Khi giới thiệu Bắc Thần tinh, vị thiếu nữ Mị tộc này tỏ ra rất chuyên nghiệp, thao thao bất tuyệt nói: "Nơi này có Hàn Băng vực, Liệt Viêm vực, Lôi vực, Phong vực, Mộc Linh vực, Thủy vực, đại nhân muốn cư trú tại vực nào."

Bắc Thần tinh có rất nhiều khu vực cư trú, dựa vào yêu cầu của người cư trú, môi trường của mỗi một khu vực cư trú đều không giống nhau, đây cũng là vì thoả mãn thuộc tính khác nhau của mỗi tộc.

Hàn Băng vực thích hợp với Băng Sương cự nhân, cùng một vài chủng tộc thuộc tính băng cư trú, Liệt Viêm vực chủng tộc thuộc

tính Hoà cư trú càng thích hợp, Lôi vực, Phong vực cũng như vậy, diện tích mỗi vực của nơi này đều lớn hơn nhiều so với Lam Tinh.

Đương nhiên, trừ những địa vực cực đoan này, Bắc Thần tinh cũng có địa vực có môi trường bình thường, nơi đó giống với Lam Tinh, nhiệt độ thích hợp, môi trường cũng vừa phải, thích hợp với tất cả chủng tộc cư trú.

Cuối cùng Lâm Tú chọn một khu vực bình thường, vị thiếu nữ Mị tộc này tỏ ra việc nhẹ dễ làm dẫn hắn vào trong một toà kiến trúc của quảng trường, nơi này là nơi làm thủ tục cư trú.

Mười ngàn Thiên Viêm tệ, chỉ là vé tiền nhập Bắc Thần tinh.

Mà muốn đi vào các vực, còn phải có tư cách thông hành tại các vực trước tiên, Lâm Tú lại tiêu thêm mười ngàn Thiên Viêm tệ, thuê được một chỗ ở, mới có được tư cách hoạt động ở địa vực kia.

Không phải hắn vung tay quá trán, mà nơi này là trụ sở, tiền thuê thấp nhất chính là mười ngàn Thiên Viêm Tệ.

Chương 1077: Quy củ của Bắc Thần tinh. (2)

Một chút bản lĩnh, gia tài của Lâm Tú, liền biến mất hơn 95%.

Mặc dù tiền này không phải của hắn, nhưng hắn vẫn rất đau lòng.

Đế quốc Thiên Viêm, hiển nhiên là lòng dạ đen tối nhất của tư bản tại Tinh vực Thiên Viêm, so với những nơi khét tiếng kia, chủng tộc lấy đánh cướp làm chủ, bọn hắn mặc dù nhìn có vẻ văn minh một chút, nhưng đến một cây rau họ, một chút cũng không nương tay.

Đối với việc này, chủng tộc trong vũ trụ không có nổi biện pháp.

Thế giới bên ngoài tràn ngập hỗn loạn và nguy hiểm, muốn an toàn tu hành chỉ có thể đến đây, chút tiền này, thật ra là phí bảo hộ của bọn hắn, thông qua thu gặt, đổi lấy sự che chở của Bắc Thần tinh.

Sau khi nộp xong hai món tiền này, tại trong một năm vũ trụ sẽ không có bất kì tiêu phí cưỡng chế nào nữa.

Cường giả Nguyên cảnh đều là sinh mệnh cao cấp, có thể không ăn không uống, không ngủ không nghỉ, không cần vì sinh tồn mà phải lo nghĩ.

Thông qua một cánh cổng truyền tống, Lâm Tú và thiếu nữ Mị tộc đã đến vực thứ bảy mươi ba.

Nơi ở của hắn, chính là nơi này.

Nơi này chỉ là một vực cư trú của Bắc Thần tinh, diện tích lại lớn hơn nhiều so với cả Lam Tinh, trong vực có núi cao, bình

nguyên, sông, hồ, biển, và từng toà thành trì một.

Tại cổng thành trì, Lâm Tú lấy ra lệnh bài thân phận, sau khi nghiệm chứng, rất nhanh đã cùng thiếu nữ Mị tộc này tiến vào vực, thành trì nơi đây không khác gì thành trì trên Địa Cầu, phổ xá ở khắp nơi, các loại cửa hàng, từng gian nơi ở, chỉ là phong cách kiến trúc rất kì quái, trừ việc đó ra thì lại tràn đầy mỹ cảm.

Có thiếu nữ này giúp đỡ, Lâm Tú hoàn toàn bớt được rất nhiều chuyện, sau khi tiến vào vực, nàng rất nhanh đưa Lâm Tú tới nơi hẩn ở.

Đây chính là hẩn đã tiêu mười ngàn Thiên Viêm tệ, thuê được phòng trong năm năm.

Cả chỗ ở, tính cả cái tiểu viện, vẫn không to hơn một nửa một toà cung viện của Thượng Lâm Uyển, Lâm Tú ở một mình còn cảm thấy nhỏ, đừng nói đến chúng nữ trong nhà.

Các nàng đến rồi, ngủ đều ngủ không nổi.

Một điểm tốt duy nhất là, nguyên lực nơi đây nồng đậm gấp trăm lần Lam Tinh, hẩn có thể thoả sức tu hành.

Cảm khái một hồi, Lâm Tú tiếp tục cùng theo thiếu nữ tên là Mi Nhi này làm quen môi trường xung quanh, nơi này không giống Lam Tinh, giữa các cư dân với nhau, cơ bản đều là các chủng tộc khác nhau, giao lưu rất ít, các chủng tộc ở đây, không phải vì tránh hoạ, mà là vì tu hành.

Cho dù là trên đường cực kỳ rộng rãi, rất nhiều người đi qua đi lại, nhưng chung quy lại vẫn rất an tĩnh.

Chỉ có thiếu nữ này, ở bên cạnh Lâm Tú ríu rít nói, nói cho hắn một vào sự việc cần chú ý.

Ví dụ, sau khi mãn kì cư trú, nhất định phải nộp phí kịp thời, nếu không thì sẽ bị trục xuất.

Ngoài ra, nếu ở đây có được thu nhập, nhất định phải nộp thuế theo luật pháp Đế quốc, nếu không, không chỉ sẽ bị tước đoạt tư cách cư trú tại Bắc Thần tinh, mà còn bị tước đoạt tự do, bị bắt đi tài nguyên tinh đào khoáng.

Cuối cùng, một điểm cực kì cực kì quan trọng, nhất định phải tuân thủ pháp luật Đế quốc, trên Bắc Thần tinh, không được ở mạnh hiếp yếu, tùy ý khinh nhục những cư dân khác ở đây, nếu không, có thể sẽ bị quân giữ gìn an toàn của quân đội Bắc Thần đánh giết.

Bắc Thần tinh lấy an toàn mà thành danh, chỉ cần lấy được thân phận cư dân một cách chính quy đều sẽ được đối đãi bình đẳng, không cần biết ở bên ngoài có thân phận gì, thực lực thế nào, chỉ cần tiến vào đây đều phải tuân thủ luật pháp của Đế quốc.

Chính là bởi vì như vậy, nơi này mới có thể luôn luôn thu hút các chủng tộc khác trong vũ trụ tới định cư.

Điểm cuối cùng này, lúc Lâm Tú đang ở điểm tiếp dẫn, vị tiếp dẫn sứ kia cũng hết sức trịnh trọng liên tục nhắc nhở hắn, tuyệt đối không mang một số hành vi trong vũ trụ đến nơi này, nếu không, có thể sẽ phải đánh đổi cả mạng sống.

Hai người bước đi trên phố, có ba bóng người từ xa tiến lại.

Đó là một chủng tộc vũ trụ mà Lâm Tú chưa thấy qua bao giờ, thân cao hơn hai trượng, bề ngoài giống như bộ ngựa khổng lồ, hai tay như hai lưỡi dao sắc thông thường, trên người tản phát ra khí tức cũng rất cường đại, ở giữa có vị có thực lực Nguyên cảnh, hai vị hai bên cũng Linh cảnh tầng tám.

Bọn hắc chặc cũng là lần đầu tới đây, không ngừng nhìn xung quanh, bên cạnh cũng có người dẫn đường, đang giới thiệu với bọn hắc cái gì đó.

Ba người bước đi, đột nhiên bước chân đình trệ, mắt lồi ra ngoài, nhìn xa về phía trước.

Lâm Tú đứng đối diện bọn hắc, tưởng rằng cái ba tên chủng tộc vũ trụ này nhìn là bọn hắc, nhưng rất nhanh liền phát hiện là không phải, hắc quay đầu lại, nhìn thấy phía sau hắc cách mấy chục bước, có hai vị chủng tộc vũ trụ khác đang đứng.

Chương 1078: Quy củ của Bắc Thần tinh. (3)

Hai vị kia có thực lực là Linh cảnh tầng bảy, chiều cao không chênh với nhân loại trưởng thành lắm, nhưng tướng mạo chênh lệch rất lớn, không có mũi, một đôi mắt, cơ hồ chiếm cả nửa khuôn mặt, bọn họ có vẻ như là một đôi vợ chồng, tay đang trong tay, lúc này nhìn vào Đường Lang nhân kia, mắt tròn tròn, tràn đầy hoảng sợ.

Lâm Tú từ trong mắt bọn hắn nhìn ra được chút thông tin, thì ra bên ngoài Tinh hệ Bắc Thần, chủng tộc của bọn hắn là nô tộc của Đường Lang nhân, giống như quan hệ của Dục tộc và Viêm Cốt tộc.

Trong vũ trụ, sinh mệnh cũng là phân chia theo đẳng cấp, đối với cường tộc vũ trụ mà nói, nô tộc chỉ coi như là vật phẩm, không thể coi như là sinh mệnh, tiện tay huỷ diệt một chủng tộc, bọn hắn cũng sẽ không mảy may có chút cảm giác tội lỗi.

Ba tên Đường Lang nhân nhìn thấy bọn hắn, sau khi sững sốt một chút, trong ánh mắt liền tràn đầy cao cao tại thượng, nô tộc ti tiện, lúc nhìn thấy bọn hắn, phải quỳ trên mặt đất, cúi đầu xuống, đợi bọn hắn đi qua.

Hai vị nô tộc này, cũng dám nhìn thẳng bọn hắn?

Hai đạo phong nhận từ cánh tay của vị Đường Lang nhân bên trái bay ra, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt hai vị dị tộc mắt to.

Người dẫn đường bên cạnh bọn hắn mặt biến sắc, muốn ngăn cản, nhưng đã không kịp rồi.

Ngay tại thời điểm phong nhận sắp phanh
thây hai vị dị tộc mắt to, một bóng người
xuất hiện trước mặt bọn hắn, cánh tay Lâm
Tú giao nhau, ngăn cản hai đạo phong nhận.

Tên Đường Lang nhân đã xuất thủ giận tím
mặt, nổi giận dùng ngôn ngữ vũ trụ quát:
"Chúng tộc đê tiện, cũng dám cản trở bốn
đại nhân xử trí nô tộc"

Hắn chuẩn bị phát tay hướng về Lâm Tú lần
nữa, người dẫn đường kia muốn khuyên can,
lại bị hắn đá văng ra, cánh tay Đường Lang
nhân lần nữa huy động, lần này, phong nhận
vô tận đánh tới Lâm Tú.

Lâm Tú đứng tại chỗ không động, những
phong nhận kia vừa bay ra được một nửa
đường thì bị một bức tường lửa bỗng nhiên
xuất hiện ngăn cản.

Cùng lúc này, một thanh trường mâu do hoá
diễm ngưng tụ thành bỗng nhiên từ phía sau
hắn bay tới.

Trường mâu đâm xuyên qua thân thể của tên
Đường Lang nhân này, biểu cảm tức giận vẫn
còn trên mặt hắn, cả người đã bốc hơi
trong nháy mắt, hoá diễm trường mâu biến
mất, tên Đường Lang nhân kia cũng biến mất
không thấy nữa.

Sau khi hai vị Đường Lang nhân còn lại
phản ứng, trong mắt bạo nổ.

Lúc này, mấy bóng người có mái tóc màu lửa
đỏ, xếp thành hàng đứng trước mặt đám
người Lâm Tú.

Bọn hắn người mặc áo giáp, làn da lộ ra
bên ngoài có màu đỏ sẫm, dưới làn da, tựa
hồ có hoá diễm đang lưu động, nhìn thấy
mấy bóng người này, hai vị Đường Lang nhân

còn lại, sắc mặt tức giận liền cứng đờ, lập tức biến thành sợ hãi.

Viêm tộc.

Mấy người này là người của Viêm tộc, chủng tộc này thống trị toàn bộ Tinh vực Thiên Viêm, là chủ nhân của tinh vực mấy triệu năm sáng sủa.

Một nam tử mặc áo giáp nhìn hai tên Đường Lang nhân, phát phát tay, nói: "Trục xuất bọn hắc khải Bắc Thần tinh, từ nay về sau, không cho phép tộc này bước vào lần nữa"

Sau đó, hắc bước đến trước mặt Lâm Tú và hai tên dị tộc mắt to, nói: "Rất xin lỗi, quấy rầy đến các người rồi."

Cảnh này bị rất nhiều chủng tộc xung quanh nhìn thấy, trong lòng hoặc ít hoặc nhiều đều nhắc lên gợn sóng.

Đây chính là Bắc Thần tinh, không ai có thể gây sự ở đây, mười ngàn Thiên Viêm tộc mặc dù đất một chút, nhưng tuyệt đối xứng đáng.

Cuối cùng Lâm Tú cũng hiểu ra, tiếp dẫn sứ kia cùng với thiếu nữ Mị tộc này vì cái gì mà liên tục cản dấn hắc, ở chỗ này, tuyệt đối phải tuân thủ quy củ.

Mười ngàn Thiên Viêm tộc này thật sự đáng giá, có việc là bọn họ thực sự đến.

Hắc thích nơi này.

Bởi vì vừa rồi gặp chuyện bất bình, hai vị dị tộc mắt to hành lễ cảm tạ với Lâm Tú, tên Bắc Thần quân mà Lâm Tú không nhìn rõ thực lực kia, cũng khẽ gật đầu với hắc rồi mới rời đi.

Lâm Tú trơ mắt nhìn một tên Đường Lang nhân bị đánh chết tại chỗ, hai tên còn lại bị trục xuất, đến cả toàn bộ Đường Lang tộc cũng bị hạn chế tiến vào Bắc Thần tỉnh.

Sáu vạn Thiên Viêm tệ của bọn hắn bị mất trắng rồi.

Động tác của Bắc Thần quân lôi lệ phong hành, không lưu lại một chút thể diện.

Luật pháp tại đây, còn khắc nghiệt hơn so với ở Lam Tỉnh.

Hắn có thể yên tâm mà đón chúng nữ qua đây.

Vấn đề là hắn không có tiền.

Toàn bộ tài sản của hắn chỉ còn hơn một nghìn Thiên Viêm tệ một chút, mà đón một người tới, ít nhất phải hai mươi ngàn Thiên Viêm tệ, chỗ ở của hắn căn bản không thể chứa hết nhiều người như thế, muốn đưa hết các nàng đến đây, chắc chắn phải đổi một chỗ ở to hơn chút.

Nhà của nơi này, muốn to bao nhiêu liền to bấy nhiêu, chỉ là tương ứng, giá cả cũng càng thêm đắt đỏ, dù chỉ là ở thuê, hắn cũng không gồng gánh nổi.

Chương 1079: Quy củ của Bắc Thần tinh. (4)

Chỗ ở chỉ là thứ yếu, trước mắt, thứ Lâm Tú cần giải quyết là vấn đề của đá không gian.

Hắn chỉ còn lại một viên đá không gian, nếu về rồi thì sẽ không thể quay lại đây được, Lâm Tú dự định mua mấy viên đá không gian trước, rồi sau đó trở về kể với các nàng tình hình ở đây để các nàng an tâm.

Hắn nhìn về phía thiếu nữ kia, nói: "Người có biết nơi nào bán đá không gian không?"

Thiếu nữ nhẹ gật đầu, chỉ về một toà kiến trúc cao lớn cách đó không xa, nói: "Vòng không gian, nhẫn không gian, đá không gian, Thiên Viêm điện đều có bán."

Thiên Viêm điện, nghe tên là biết có liên quan với Đế quốc Thiên Viêm, từ miệng thiếu nữ biết được, đây chính là cửa hàng do Đế quốc Thiên Viêm trực tiếp quản lý, những bảo vật loại không gian, chỉ có Thiên Viêm điện mới bán.

Kỹ thuật không gian đến từ những tỉnh vực khác, chỉ có chính phủ Đế quốc Thiên Viêm là có thể tiếp xúc, cho tới nay đều bị chính phủ lũng đoạn.

Lâm Tú và nàng bước đến vị trí Thiên Viêm điện, phát hiện nơi này không chỉ là một cửa hàng, cả con phố đều là cửa hàng tương tự vậy, đồ vật trong cửa hàng, rực rỡ muôn màu, khiến người ta không kịp nhìn, điểm này ngược lại không quá khác biệt so với Địa Cầu.

Trong này bán đủ các hệ bảo vật, Lâm Tú nhìn thấy một đoá hoa màu đỏ ẩn chứa

nguyên lực hệ hoả, còn có cây cỏ màu xanh ẩn chứa nguyên lực hệ Băng, cùng loại bảo vật thuộc tính Băng Hoả mà hắn phát hiện tại Lam Tinh, giá thành đều là từ mười ngàn Thiên Viêm tệ trở lên.

Còn có cửa hàng bán các loại kim loại cao cấp, cũng không phải loại nguyên tố mà Lâm Tú quen thuộc, giá thành cũng làm cho Lâm Tú chùn bước.

Lâm Tú còn nhìn thấy một loại y phục, là áo giáp do kim loại đặc thù chế tạo thành, nghe nói có thể tiếp nhận một kích của Nguyên cảnh, Lâm Tú vừa mới nhìn thấy, lúc có dị tộc đi ra từ cổng không gian, chính là mặc loại áo giáp này.

Lúc đó hắn hiểu kì, thực lực những người đó rõ ràng rất yếu, chỉ có cấp Địa cấp Thiên thì tại sao lúc xuyên qua không gian cự ly siêu xa lại không bị cảm giác không gian xé rách đè ép.

Bây giờ hắn mới biết, thì ra nguyên nhân là vì loại áo giáp này.

Như vậy xem ra, muốn đưa chúng nữ qua đây, ngoại trừ Linh Quân, các nàng còn lại đều cần loại áo giáp này.

Bên trong cửa hàng rộng rãi, Lâm Tú hỏi một tên dị tộc toàn thân là kim loại: "Giá chiếc áo giáp này là bao nhiêu?"

Tên dị tộc kia vô cùng nhiệt tình chạy lại, nói: "Đây là áo giáp của Kim Giáp tộc chúng tôi đẳng cấp công tượng chế tạo, một bộ chỉ cần 18 ngàn Thiên Viêm tệ."

Lâm Tú sững sờ một chút, sờ nhẹ áo giáp này, lắc đầu nói: "Sờ vào cảm giác không

tệ, đáng tiếc là quá xấu, Mi Nhi, chúng ta đi chỗ khác xem đi”

Nói xong, hắn liền bước nhanh ra khỏi nơi này.

Một bộ y phục rách nát mà bán hắn 18 ngàn.

Lâm Tú đoán chừng, toàn bộ Lam Tinh cũng không bán được 18 ngàn Thiên Viêm tệ, hắn càng không có nhiều tiền như thế, hắn đã lâu rồi không bị nghèo khó hạn chế quá sức tưởng tượng.

Đi trên đường phố ở đây, Lâm Tú bỗng nhiên thấu hiểu cảm nhận của Ngưng Nhi các nàng.

Hắn đã hiểu, tại sao các nàng toàn là thích đi dạo phố, mà mỗi lần quay về, đều sẽ mua một đồng đỏ, không cần biết các nàng có dùng đến không.

Nhìn thấy bảo vật đủ các hệ, Lâm Tú muốn mua.

Nhìn thấy các loại vũ khí có thể hỗ trợ thực lực, Lâm Tú muốn mua.

Nhìn thấy phương pháp tu hành chính quy các hệ, Lâm Tú muốn mua.

Nhìn thấy có bán mỹ nhân các tộc, Lâm Tú cũng muốn giúp các nàng giải trừ thân phận nô lệ, trả lại tự do cho các nàng.

Nhưng hắn đến một thứ cũng không mua nổi.

Đồ vật ở đây, căn bản không phải dành cho người nghèo như hắn, những người như hắn cũng tiêu không nổi, về sau, Lâm Tú dứt khoát ngay cả giá thành cũng không hỏi nữa.

Nhìn từ một góc độ nào đó, những thương nhân vũ trụ này cũng rất có lương tâm, ít

nhất là bọn hăn không lừa tiền người nghèo.

Một khắc nào đó, hăn nghĩ tới một sự việc rất nghiêm trọng, hỏi thiếu nữ bên cạnh: "Người biết giá của đá không gian không?"

Kiến thức của thiếu nữ rất nhiều, không chút nghĩ ngợi nói: "Một viên đá không gian, cần hai nghìn Thiên Viêm tệ"

Nàng chỉ về phía trước, nói: "Đằng kia chính là Thiên Viêm điện rồi.

Lâm Tú xua xua tay, nói: "Bỏ đi, tự nhiên không muốn mua nữa, hay là quay về đi"

Trở về con đường đến chỗ ở, Lâm Tú mới hiểu được, thảo nào trong vòng tay không gian của Viêm Liệt, đá không gian ít như vậy, bước nhảy không gian ở cự ly xa, cơ hồ là một việc rất tốn tiền.

Từ miệng của thiếu nữ, Lâm Tú đã xác nhận việc này.

Đối với người nghèo mà nói, một lần bước nhảy không gian cự ly xa, là có khả năng tiêu sạch toàn bộ của bọn hăn, cho nên, đa phần các chủng tộc, cả một đời, đều không thể rời khỏi tinh hệ của bọn hăn.

Chương 1080: Quy củ của Bắc Thần tinh. (5)

Những chủng tộc có tộc nhân trải dài khắp vũ trụ kia, thông thường đều là cường tộc vũ trụ có nội tình thâm hậu.

Về đến cổng nơi ở, Lâm Tú nói với thiếu nữ: "Người có thể quay về rồi"

Thiếu nữ có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn nói: "Nhưng ta vẫn chưa phục vụ hết giờ mà"

Lâm Tú xua tay, nói: "Không cần nữa, ta đã không còn chuyện gì nữa rồi"

Thiếu nữ nghĩ chút, muốn trả lại cho Lâm Tú một viên Thiên Viêm tệ, Lâm Tú cũng không nhận, hẳn hiện tại có nghèo thật, nhưng không đến nỗi cần một hai Thiên Viêm tệ.

Sau khi thiếu nữ nói lời cảm tạ với hắn, liền quay người bay đi.

Trong Bắc Thần tinh, có rất nhiều điểm truyền tống, bất luận là với nô tộc hay là dân cư tinh cầu, loại truyền tống cự ly gần này không thu bất kì tiền phí nào.

Lâm Tú về đến chỗ ở, mục đích thuê phòng ở chỗ này, thực chất không phải vì cư trú, chỉ là vì đạt được tư cách hoạt động tại vực cư trú này.

Lâm Tú cũng không tính tu hành tại đây, khi hắn tu hành, sẽ hút không ít ba động nguyên lực, trong thành rất có khả năng sẽ bị người khác chú ý tới.

Hắn bay khỏi toà thành trì này, ở cao trên không trung, có thể cảm nhận được mọi nơi phía dưới đều có sức mạnh ba động truyền tới.

Các ba động kia, đều không ngoại lệ, tất cả đều là của Nguyên cảnh phát ra, tuyệt đại đa số trong đó, đều giống với Lâm Tú là Nguyên cảnh tầng một, nhưng cũng có số ít khiến Lâm Tú cảm thấy kinh hãi.

Xem ra rất nhiều người nghĩ giống hần, đều không chọn tu hành trong thành.

Một vực cư trú này rất lớn, diện tích lớn hơn mấy cái Địa Cầu, nguyên lực các hệ đều phân bố từng chỗ một trong không gian.

Lâm Tú một đường phi hành, cuối cùng lựa chọn một vùng núi, hần đã dò xét qua, xung quanh trăm dặm, đều không có dấu hiệu của con người, chỉ có một vài động vật hần chưa thấy qua, thực lực rất thấp, chỉ có cấp Huyền cấp Hoàng.

Tại nơi nào đó trong sơn cốc, Lâm Tú ngồi xếp bằng.

Nguyên lực ở đây gấp trăm lần Địa Cầu, khi hần bắt đầu vận chuyển mười hai đạo lực lượng trong cơ thể, ở trên đỉnh đầu hần, lập tức hình thành một vòng xoáy nguyên lực nhìn không rõ.

Lực của mười hai loại bản nguyên không giống nhau, như dòng lũ lớn, trút xuống tiến vào cơ thể hần.

Trong chớp mắt, Lâm Tú cảm thấy, cả người hần đều ngâm trong nguyên lực, tựa hồ từng lỗ chân lông trên thân đều giãn ra.

Loại cảm giác choáng váng đầu kia lại xuất hiện lần nữa, nhưng không phải là khó chịu mê muội, mà là một loại hưởng thụ cực hạn, khiến người ta say mê trong đó, mà khí tức trên người hần cũng cảm nhận được một loại

tốc độ có thể cảm thấy, cấp tốc tăng trưởng.

Lấy thiên phú của Viêm Liệt, năm trăm năm, từ Nguyên cảnh tầng một, tu hành tới Nguyên cảnh tầng hai, đã được coi là thiên tài của Viêm Cốt tộc.

Lâm Tú cả người gồm mười hai loại năng lực bản nguyên, lại thêm thiên phú khủng bố như Linh Quân, không có hạn chế thời gian tu hành, tốc độ tu hành gấp trăm lần Viêm Liệt, trên lý thuyết mà nói, hắn chỉ cần khoảng một năm là có thể tu hành đến bình cảnh của Nguyên cảnh tầng một.

Một năm tại đây là năm năm Địa Cầu, nếu chuyển sang tính năm vũ trụ, càng là ngắn hơn nữa.

Loại tốc độ khủng bố này, cho dù là tu hành bình thường cũng sẽ gây nên động tĩnh không nhỏ, vì để không thu hút sự chú ý của người khác, Lâm Tú dùng năng lực ẩn nấp che đậy ba động nguyên lực nơi này, trừ khi có người có thể đến gần hắn trong vòng nghìn trượng, nếu không căn bản không cảm nhận được dị thường nào.

Nguyên lực bên cạnh tràn ngập, Lâm Tú hoàn toàn đắm chìm trong tu hành, triệt để quên đi dòng thời gian đang trôi.

Loại cảm giác tuyệt vời này khiến hắn chìm đắm trong một loại trạng thái kì diệu.

Cả người hắn tựa hồ phiêu diêu trong vũ trụ bao la rộng lớn, hoàn toàn không cảm nhận được dòng chảy thời gian.

Không biết đã qua bao lâu, Lâm Tú bỗng nhiên mở mắt.

Thời gian tựa hồ chỉ mới qua một cái chớp mắt, lại cũng tựa hồ đã qua rất lâu.

Dưới thân Lâm Tú, cỏ dại rậm rạp đã sắp bao phủ hẳn, mà khi hẳn bắt đầu tu hành, nơi này rõ ràng chỉ có vài cọng cỏ non, hẳn quay đầu nhìn chút, phát hiện cây cối xung quanh, cũng so với một khắc trước càng thêm tươi tốt.

Cuối cùng Lâm Tú cũng ý thức được cái gì, lập tức vươn tay, một tấm kim bài xuất hiện trong tay hẳn.

Đây là lệnh bài thân phận của hẳn, mặt sau lệnh bài có một ấn ký hoả diễm, màu sắc của ấn ký này vốn là màu xích hồng, lúc này lại sạm đi một chút, khi màu sắc của nó hoàn toàn rút đi, chứng minh thân phận của hẳn tại đây liền đến hạn rồi, cần giao nộp hai mươi ngàn Thiên Viêm tệ tiếp mới có thể tiếp tục tu hành tại đây.

Từ màu sắc của ấn ký này xem ra, Lâm Tú đã dùng một năm Địa Cầu ở đây rồi.

Nhưng ký ức của hẳn lại dừng lại cái ngày hẳn vừa đến đây.

Chương 1081: Ta làm ăn đứng đắn.

Trong ký ức của hắn, hắn vừa mới tiến thiếu nữ Mị tộc kia đi, bay ra khỏi thành, tìm một nơi không có người để tu hành, mắt nhắm mắt mở, thời gian một năm đã qua rồi.

Lâm Tú kiểm tra một chút nguyên lực trong cơ thể, cả người cũng ngây dại.

Nguyên lực trong cơ thể hắn cực kỳ hào hùng, mà khi hắn vận chuyển các loại năng lực, nguyên lực đã không còn tăng trưởng nữa mà giống như gặp một bức tường nặng nề, tựa hồ chỉ là thời gian chớp mắt, hắn đã tu hành đến bình cảnh của Nguyên cảnh tầng một.

Viêm Cốt tộc ở Tinh vực Thiên Viêm cũng coi như là đoàn tộc trên trung đẳng, Viêm Liệt được coi là thiên tài của Viêm Cốt tộc, quá trình này tiêu mất năm trăm năm, Lâm Tú không biết loại thiên tài đỉnh cấp nhất của đại tộc giống Viêm tộc cần bao lâu, nhưng không dựa vào tài nguyên gia tộc, dựa vào bản thân tu hành, bọn hắn cũng còn lâu mới có thể làm được thế này.

Sau khi bình phục tâm cảnh, suy nghĩ đưa chúng nữ tới đây trong lòng Lâm Tú càng thêm bức thiết.

Tu vi của hắn đã đến bình cảnh, trong thời gian ngắn, không phải thông qua tu hành thường ngày mà phá cảnh được, tiếp theo, hắn sẽ xếp tu hành ở vị trí thứ hai.

Trước mắt, với hắn mà nói, sự việc quan trọng nhất chỉ có một.

Kiểm tiền.

Bắc Thần tinh, vực 73.

Lâm Tú đi trên đường của một thành, đi ngang qua đủ loại chủng tộc vũ trụ có hình thù kỳ quái, hần nhìn thẳng, đắm chìm trong thế giới của chính mình, suy nghĩ nên kiếm nhiều Thiên Viêm tệ trong khoảng thời gian ngắn như thế nào.

Mặc kệ là đưa chúng nữ đến đây tu hành, hay là mua thiên tài địa bảo trong vũ trụ để đột phá cảnh giới, hoặc nhận được những hệ công pháp, đều không thể thiếu tiền.

Lâm Tú đã từng kiếm tiền rất thành thạo, nhưng Thiên Viêm tinh không phải Lam Tinh, những phương pháp kiếm tiền trước kia không thể thực hiện ở đây được.

Lúc vừa tới nơi này, vị mị tộc dẫn đường kia đã nói cho Lâm Tú một số cách kiếm tiền ở Bắc Thần tinh này.

Phổ biến nhất cũng là cách được nhiều người lựa chọn nhất, chính là sử dụng đá không gian, truyền tống đến một số thiên hà hoang vắng vô chủ, tìm các loại tài nguyên, bán chúng trên Bắc Thần tinh.

Cách này tốn thời gian và quá sức, hơn nữa phải xem vận may, phần lớn những người tầm bảo đều không thu hoạch được gì trong suốt một năm vũ trụ, ngược lại còn tốn hai viên đá không gian vô ích.

Lâm Tú không thể chọn phương pháp này, thứ nhất là tiền đến quá chậm, thứ hai, hần chỉ còn có một viên đá không gian, bất luận đi đâu cuối cùng cũng không về được.

Hơn nữa phương pháp này cũng rất nguy hiểm, ở Bắc Thần tinh có thể được bảo đảm an toàn tuyệt đối, rời khỏi Bắc Thần tinh sẽ không được pháp luật của Đế quốc bảo

hộ, chuyện giết người đoạt bảo thường xuyên xảy ra.

Ngoại trừ săn bảo vật, còn có thể chọn gia nhập Bắc Thần quân.

Thực lực Nguyên cảnh tầng một, không được coi là yếu ở trong vũ trụ, có thể trở thành quân đội bên ngoài của Bắc Thần tinh, có nhiệm vụ là đi tuần ra từng hành tinh trong thiên hà Bắc Thần, tiêu diệt một số Trùng tộc vũ trụ, phụ trách khai thác tài nguyên tinh..

Sau khi gia nhập Bắc Thần quân có thể miễn trừ phí dụng, trực tiếp ở đây, nhưng công việc này có tính nguy hiểm nhất định, có khả năng ngã xuống.

Có nguy hiểm hay không, thật ra Lâm Tú cũng không sợ lắm, bản lĩnh tự bảo vệ mình của hắn vẫn không tệ.

Có điều thu nhập của quân đội bên ngoài Bắc Thần quân cũng không phải quá cao, rất nhiều Nguyên cảnh của các chủng tộc trong vũ trụ gia nhập Bắc Thần quân chỉ để có được quyền cư trú ở đây miễn phí.

Nếu Lâm Tú chỉ có một mình, ngược lại cũng không sao cả, nhưng hắn còn có một gia đình, nhất định phải tìm được biện pháp kiếm tiền vừa nhiều vừa nhanh chóng.

Có điều nếu có phương pháp này, chỉ sợ người khác đã sớm làm rồi, cũng không đến phiên hắn, hắn cần phải phát huy ưu thế của bản thân, tìm ra đường tắt.

Ngay khi Lâm Tú đang phiền não vì chuyện này, có một tiếng nhạc bỗng nhiên vang lên bên tai.

Hắn nhìn về phía phát ra âm thanh, nhìn thấy một góc đường ở nơi nào đó, có một người dị tộc vũ trụ đang ngồi, hắn đang thổi với một thứ giống với cái huyền bằng đất được cầm trong tay, tiếng nhạc nức nở, tựa như vừa khóc vừa kể.

Ở phía trước hắn có một số bóng người đang đứng, bọn họ lắng lắng nghe tiếng nhạc, ngẫu nhiên sẽ quăng xuống một hai Thiên Viêm tệ.

Lâm Tú hơi sùng sốt.

Bắc Thần tinh cũng có ca sĩ lang thang?

Chúng tộc vũ trụ cũng nghe nhạc?

Nhưng rất nhanh hắn đã nhận ra, âm nhạc là thứ chẳng phân biệt đất rẻ sang hèn cùng giàu nghèo, chẳng phân biệt ngôn ngữ, chẳng phân biệt biên giới, cũng chẳng phân biệt chủng tộc, cho dù đến từ thiên hà khác nhau, chủng tộc khác nhau, đều có thể nhận được một loại âm nhạc tương tự.

Ví dụ như ở trên Lam Tinh, các quốc gia cũng không tương đồng ngôn ngữ, nhưng âm nhạc lại có thể tạo ra sự đồng cảm ở giữa những người của các quốc gia khác nhau.

Chương 1082: Ta làm ăn đứng đắn. (2)

Nhìn thấy cảnh tượng này trên đường, Lâm Tú khẽ động trong lòng.

Số tiền này, hắn cũng có thể kiếm.

Mặc dù hắn không có nghiên cứu sâu sắc về âm nhạc, tài nghệ cũng không so được với Thái Y cùng Minh Châu, nhưng hắn sở hữu di thuật âm Nguyên cảnh đầu tiên trong lịch sử, căn bản không cần tài nghệ quá cao thậm là đã có thể chạm đến trái tim của người nghe.

Trước kia, Lâm Tú thường cầm tiêu hợp tấu với Thái Y, ở trong không gian tùy thân của hắn cũng có rất nhiều nhạc cụ.

Lâm Tú tiện tay lấy ra một ống tiêu, nhưng lại không diễn tấu ở chỗ này.

Người ta gợi ý con đường kiếm tiền cho hắn, hắn lại đi đoạt mỗi làm ăn của họ, đây không phải chuyện con người có thể làm.

Để không ảnh hưởng đến người nợ, Lâm Tú cố ý tới một thành phố khác, tìm một góc phố đông người qua lại, lấy ra một cái chén từ không gian tùy thân, đặt ở trên mặt đất.

Nghĩ một chút, hắn lấy lại cái chén, tìm một cái chậu để thay nó.

Đường đường là một cường giả Nguyên cảnh, vậy mà lại bán nghệ trên đường phố, nghe thấy có hơi xấu hổ, nhưng Lâm Tú cũng không có cách nào, hắn còn phải nuôi nhiều vợ như vậy, kiếm tiền nuôi gia đình, không ngại.

Hắn để ống tiêu sát bên miệng, rất nhanh đã có tiếng nhạc uyển chuyển du dương vang

lên.

Dị thuật âm vận chuyển trong một cái chớp mắt, ở trên đường phố, vô số người đi đường run lên, dừng bước chân, trái tim tựa như bị kéo lại.

Một phu nhân mị tộc có dáng vẻ thủy mị đứng trên đường, nước mắt không nhịn được ào ạt chảy xuống, không biết vì sao, tiếng nhạc thê mỹ này lại gọi lên nỗi nhớ khó nguôi ngoai ở sâu trong nội tâm của nàng.

Trượng phu của nàng, vì để nàng thoát khỏi thân phận nô tộc đã phải trả giá bằng chính mạng sống, đưa nàng đến Bắc Thần tinh, nàng vì muốn sống sót ở đây nên đã gả cho một vị phú thương xấu xí, sau đó, vị phú thương kia trong một lần đi ra ngoài, gặp phải tình tặc, đã cùng thân tín của hắn chết ở trên thiên hà khác.

Nàng kế thừa tài sản của hắn, thu hoạch rất nhiều, nhưng lại mất đi sự vui vẻ.

Tiếng nhạc này tựa như có một loại ma lực thần kỳ, khiến cho trái tim nàng trở nên vô cùng yên lặng, không còn bất kỳ sự ưu thương nào cả.

Ánh mắt nàng không nhịn được nhìn về phía bóng người diễn tấu ra tiếng nhạc này.

Có một người chủng tộc vũ trụ trẻ tuổi, ngốc nghếch đứng ở đó, tiếng nhạc này khiến hắn nhớ tới tộc đàn của mình, bọn họ đưa hắn đến đây, cho hắn tự do, cái giá phải trả là toàn bộ tộc đàn, từ đây trở thành nô bộc.

Trong những năm qua, hắn vẫn luôn vì thế mà hối hận tự trách, mỗi thời mỗi khắc đều tra tấn trong lòng, nhưng tiếng nhạc này

lại làm cho trái tim hẳn bình tĩnh trở lại.

Lại có một tên chủng tộc có bộ dạng xấu xí khác, nhưng khí tức trên người vô cùng cường đại, nghe thấy tiếng nhạc, không khỏi nhớ tới mấy trăm năm qua, hẳn liều mạng mạo hiểm, không ngừng đi đến những ngôi sao hẻo lánh tìm kiếm tài nguyên, tất cả thu hoạch đều đổi thành Thiên Viêm tệ, đổi lấy tư cách sống ở đây, rốt cuộc có đáng giá hay không..

Loại suy nghĩ này thường xuyên khiến hẳn sinh ra cảm giác tự hoài nghi chính mình.

Nhưng giờ phút này, nội tâm hẳn lại vô cùng bình tĩnh, suy nghĩ hỗn loạn nào đó trong đầu đều biến mất, tâm tình sáng tỏ thông suốt.

Đối với cư dân trên Bắc Thần tinh mà nói.

Đây không phải là mẫu tinh của bọn họ, tiếng nhạc du dương này ít nhiều đã khơi dậy nỗi nhớ nhà của bọn họ, lại lấy một loại ma lực thần kỳ giúp bọn họ hóa giải nỗi u sầu vì cảm giác nhớ nhà.

Chỉ một khúc của Lâm Tú, các chủng tộc vũ trụ khác nhau đã vây lấy hẳn với ba tầng ngoài ba tầng trong.

Phía trước của đám người thậm chí còn có vài tên Bắc Thần vệ.

Keng!

Một Thiên Viêm tệ rơi vào trong chậu, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Ào!

Từng viên Thiên Viêm tệ rơi vào trong chậu, chẳng mấy chốc đã phủ hết đáy chậu.

Nhìn những chủng tộc vũ trụ này, Lâm Tú nhớ đến lúc hắn vừa mới tới Lam Tinh, trong một khoảng thời gian rất dài đều dựa vào tiếng hát của Thái Y giải quyết tịch mịch cùng u sầu trong lòng.

thừa dịp cảm xúc của bọn họ vẫn còn, Lâm Tú không dừng lại, tiếp tục thổi.

Trong chậu trước mặt Lâm Tú thường xuyên truyền đến tiếng leng keng leng keng, mãi đến khi sau vài khúc, tần suất ném tiền của bọn họ mới dần dần giảm xuống.

Lâm Tú vừa thổi, vừa quan sát, thật ra tình nguyện ném cho hắn Thiên Viêm tệ, chỉ có rất ít người trong số đó, thậm chí có vài vị còn ném rất nhiều lần.

Xem ra, xài đồ chùa không chỉ là bản tính trời sinh của nhân loại, đối với những chủng tộc vũ trụ này cũng giống như vậy.

Nhận ra tiếp tục thổi đã không còn nhận được nhiều phần thưởng, Lâm Tú quyết định thu tay, chuẩn bị đổi sang chỗ khác để thử lại lần nữa.

Keng.

Một gã Bắc Thần vệ mặc áo giáp màu đỏ, ném một Thiên Viêm tệ vào trong chậu của Lâm Tú, nói: "Ta chưa từng nghe thấy diễm tấu êm tai như thế, đây là thưởng cho ngươi."

Chương 1083: Ta làm ăn đứng đắn. (3)

Hai mắt Lâm Tú sáng ngời, hấn nhìn rất rõ ràng, Thiên Viêm tậ kia có giá trị một trăm.

Ngay từ đầu không hiểu giá trị của Thiên Viêm tậ, Lâm Tú cho tiếp tân một trăm tiền boa, hiện tại còn đang đau lòng, giờ phút này trong lòng rốt cuộc đã thoải mái một chút, nói: "Cảm ơn."

Vị Bắc Thần vệ kia trước khi rời đi, còn nhắc nhở hấn một câu:

"Đừng quên nộp thuế"

Lâm Tú đang định đổi chỗ khác, một con gió thom mát phất quá, trước mặt Lâm Tú xuất hiện một vị phu nhân mị tộc, trên đầu nàng có hai sừng, sau lưng còn có một đôi cánh xinh xắn, nhìn Lâm Tú nói: "Người diễn tấu rất tốt."

Lâm Tú mỉm cười nói: "Cảm ơn phu nhân khích lệ."

Vị phu nhân mị tộc này trông rất có phong vận, mị tộc rất giống với Nhân tộc, thậm mỹ cũng rất tương đồng, thái độ của Lâm Tú đối với nàng rất tốt, không phải bởi vì nàng xinh đẹp, mà là bởi vì vừa rồi nàng là người ném nhiều tiền nhất.

Phụ nhân nhìn Lâm Tú, do dự một lát, nói: "Người có thể đến nhà của ta hay không, diễn tấu cho ta, mỗi tỉnh thời, ta có thể cho người một trăm Thiên Viêm tậ..."

Một tỉnh thời còn nhiều hơn một ngày ở Lam tỉnh một chút, cho dù là một ngày, mỗi ngày một trăm Thiên Viêm tậ, mười ngày chính là một ngàn, một trăm ngày chính là

muội ngàn, một năm vũ trụ gần hai trăm ngàn Thiên Viêm tộ, Lâm Tú dám khẳng định, nàng nói "diễn tấu" là nằm trong dấu ngoặc kép.

Lâm Tú nghiêm mặt, lập tức nói: "Phu nhân, chỉ sợ người đã hiểu lầm, ta đang làm việc đúng đắn..."

Phu nhân mị tộc nhìn gương mặt tuần tú này, mím môi, nói: "Một năm vũ trụ, ta cho người 500 ngàn Thiên Viêm tộ, hiện tại có thể cho người trước 200 ngàn..."

Yết hầu Lâm Tú giật giật, 500 ngàn Thiên Viêm tộ, cũng đủ để Lâm Tú đón Linh Quân các nàng đến.

Điều này làm cho hắn rất khó xử...

Nhưng cuối cùng, Lâm Tú vẫn giữ vững sơ tâm, nói: "Nếu phu nhân muốn nghe ta diễn tấu, có thể thường xuyên tới nghe, nhà ta còn có thể tử, chỉ có thể xin lỗi phu nhân..."

Thấy thái độ kiên quyết của hắn, vị phu nhân xinh đẹp này cuối cùng cũng không miễn cưỡng, chỉ thở dài một tiếng rồi đi, lúc rời đi còn thả mấy Thiên Viêm tộ vào thau đồng của Lâm Tú, mỗi một viên đều có giá trị một trăm.

Chờ đến khi vị phu nhân rời đi, Lâm Tú đếm đếm, tính cả phần thưởng lớn của phu nhân kia cùng vị Bắc Thần vệ, chỉ trong chốc lát, hắn đã kiểm lời được 862 Thiên Viêm tộ.

Đi lại vũ trụ, nhiều kỹ năng thì mới sống được.

Nếu như mỗi lần đều có thể gặp được phú bà hào phóng như vậy, hắn sẽ sớm kiếm lại

được chi phí định cư ở đây.

Lại nỗ lực cố gắng, mua căn nhà lớn, đón các nương tử tới, ở trong tầm tay...

Đi lại trong vũ trụ, nhiều kỹ năng thì mới sống được.

Một lát sau, số tiền Lâm Tú kiếm được cộng thêm vốn hẩn có lúc đầu, cũng đã đủ mua một viên Đá không gian, có hai viên Đá không gian là hẩn có thể trở về Lam Tinh một chuyến.

Đương nhiên, Lâm Tú cũng không quên nộp thuế.

Mỗi một số tiền kiếm được ở Bắc Thần tinh đều phải nộp thuế, không kiểm tra thì không cần phải nói, nhưng một khi bị kiểm tra ra được trốn thuế lậu thuế, hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng, nhẹ thì bị phạt đào quặng mấy năm, nặng thì trực tiếp bị đá vào nô tịch, cả đời bị người ta sai khiến.

Mặc dù Lâm Tú có ý thức nộp thuế, nhưng khi hẩn ra khỏi chỉ cục thuế trong thành, vẫn có biểu tình hoài nghi cuộc sống.

Hẩn vừa mới kiếm được 862 Thiên Viêm tệ, chỉ còn lại có 431, thuế suất của Bắc Thần tinh vậy mà tới 50%, mặc kệ kinh doanh cái gì, đều phải lấy một nửa thu nhập nộp lên trên.

Tôi, thật con mẹ nó tôi!

Lâm Tú thầm mắng một câu trong lòng, nhưng oán giận thì oán giận, ai cũng không thể phản kháng máy móc cường đại của Đế quốc.

Roi vào đường cùng, hẩn lại cầm lấy tiêu của mình, thay đổi địa điểm, tiếp tục thối.

Khu cư trú rất lớn, ngoại trừ hoạt động ở thành phố mà Lâm Tú đang sống, còn có thể đi đến các thành phố khác, lấy dị thuật âm của hắn, cộng thêm đọc tâm, có thể dễ dàng biết được loại nhạc mà những người khách hào phóng muốn nghe nhiều nhất.

Vui vẻ, bi thương, nhẹ nhàng, chậm rãi, điều này khiến Lâm Tú rất nhanh trở thành nhạc sư vũ trụ được hoan nghênh nhất ở các thành phố phụ cận, ngay cả một số Bắc Thần quân cũng thường xuyên đến nghe hắn diễn tấu.

Không phải tất cả các chủng tộc vũ trụ đều biết âm nhạc, nhưng bọn họ đều có thể thưởng thức âm nhạc.

Đây là một ngôn ngữ không cần học, tất cả chủng tộc trời sinh đều biết.

Một số nhạc sư có tài năng, dù ở Thiên Viêm tinh cũng có địa vị rất cao, nghe nói vực chủ của Tinh vực Thiên Viêm chính là một vị cường giả thích âm nhạc.

Đương nhiên, địa vị của nhạc sư chỉ là địa vị hư danh, địa vị này xuất phát từ chính trình độ nghệ thuật.

Địa vị chân chính vẫn phải dựa vào thực lực.

Chương 1084: Về nhà

Giờ phút này, trước mặt Lâm Tú, Thiên Viêm tệ chồng chất giống như đồng ngũ cốc.

Từ ngày đầu tiên hấn diễn tấu kiếm tiền đã qua được một tháng, trong một tháng này, hấn bôn ba đến mấy thành phố, thu được một đồng Thiên Viêm tệ.

Đây đều là số tiền mà hấn khó khăn lắm mới kiếm được từng đồng một, đại khái gần hai mươi ngàn Thiên Viêm tệ.

Lúc Lâm Tú kiếm đủ một viên Đá không gian nữa, hấn lập tức trở về.

Giống như trượng phu ra ngoài làm công, bôn ba bên ngoài một năm, cuối cùng tay không mà trở về, cho dù các nàng không ngại, Lâm Tú cũng sẽ tự để bụng chính mình.

Hấn đi vào Thiên Viêm điện, dùng 4000 Thiên Viêm tệ mua hai viên Đá không gian, giữ một viên để dự phòng, phòng ngừa vạn nhất.

Sau đó, Lâm Tú lại đi vào một cái quầy kế bên, ở đây bán các phương pháp tu hành của các hệ thần thuật, dị thuật trên Lam Tinh đều đã qua trăm ngàn năm, nhiều thế hệ nhân loại tự tìm ra, mà thần thuật trong vũ trụ đã trải qua vô số trăm triệu năm phát triển cùng hoàn thiện, có thể phát huy uy lực các hệ năng lực hơn.

Thực lực giống nhau, năng lực giống nhau, dân bản xứ ở Lam Tinh tuyệt đối không có khả năng làm đối thủ của chủng tộc vũ trụ, cho dù là sử dụng năng lực hay là các

phương pháp khác nhau, các chủng tộc vũ trụ đều đi trước hơn một bước.

Các phương pháp tu hành bán ở đây đều là phổ biến cùng bình thường nhất, một số chủng tộc cường đại còn có một số bí pháp, sẽ không dễ dàng cho người khác thấy.

Ở Bắc Thần tinh, chỉ cần có tiền, trong phạm vi cho phép của Đế quốc, làm bất cứ chuyện gì cũng hợp lý.

Cho dù Lâm Tú mua tám hệ pháp quyết một hơi, tên dị tộc trên quầy hàng cũng chỉ nhìn hẩn nhiều hơn một chút, có một số chủng tộc có sở thích sưu tầm, chỉ cần hẩn thanh toán đủ tiền, bọn họ sẽ không hỏi nhiều.

Những phương pháp tu hành cơ bản này đều là sách kim loại đặc biệt, phía trên viết bằng ngôn ngữ thông dụng của vũ trụ, giá cả cũng không đắt hơn các thương phẩm khác cho lắm, từ 1500 đến 2000 tệ.

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, năm loại phương pháp tu hành năng lực này là 1500 Thiên Viêm tệ.

Còn Phong, lôi, băng thì là hai ngàn Thiên Viêm tệ.

Về phần phương pháp tu hành năng lực quang, ám, niệm lực, không gian, ở đây không có bán.

Tộc quang, tộc ám, tộc không gian, tộc niệm lực, mỗi người thống trị một vùng Sao còn lớn hơn Tinh vực Thiên Viêm, bọn họ cũng là chủng tộc duy nhất có năng lực này trong vũ trụ, phương pháp tu hành không truyền ra ngoài.

Mua mấy thứ này xong, số tiền Lâm Tú kiếm được một tháng qua đã gần hết, toàn thân trên dưới chỉ còn chưa đến một ngàn Thiên Viêm tệ.

Một lần tiêu dùng nhiều Thiên Viêm tệ như vậy, dị tộc đó còn tặng kèm hẳn một quyển sách.

Lâm Tú mở ra đọc, trên quyển sách này ghi lại phương pháp ngưng kết nguyên lực thành nguyên tinh có hiệu suất cao nhất như thế nào, Hiểu đã từng làm như vậy, nhưng loại phương pháp này sẽ làm cho nguyên lực của mình lãng phí rất nhiều, hẳn ta là bị bắt đắc dĩ, vì bảo vệ tính mạng.

Bí pháp được ghi lại trên quyển sách này có thể ngưng kết nguyên lực thành tinh thể ở bên ngoài cơ thể với hiệu suất rất cao, cung cấp cho kẻ yếu ở Linh cảnh tăng thêm tu vi.

Nhưng cho dù loại phương pháp có hiệu suất rất cao, nhưng cơ bản sẽ không có Nguyên cảnh nào làm như vậy.

Nguyên cảnh ngưng kết nguyên tinh, cùng thủy tộc ngưng tụ thủy tinh phách, bản chất giống nhau, đều tự thiêu đốt chính mình, chiếu lên người khác, Nguyên cảnh nào tình nguyện hy sinh thời gian tu hành quý giá của bản thân làm mai mối cho người khác chứ?

Trừ khi bị người khác nô dịch, coi như máy móc sản xuất nguyên tinh, không ngưng tụ sẽ phải chết.

Trừ điều này ra, một số Nguyên cảnh cần dùng tiền gấp cũng sẽ hy sinh tu vi, ngưng tụ ra nguyên tinh bán cho Thiên Viêm điện

hoặc là các cửa hàng khác, đổi thành tiền cứu nguy, mỗi thành phố đều có chỗ nhận nguyên tinh.

Thật ra loại phương pháp này rất thích hợp với Lâm Tú, một năm tu hành của hắn lớn hơn người khác mấy trăm năm, rất nhanh sẽ gặp phải bình cảnh, dù sao nhân rồi cũng là nhân rồi, không bằng ngưng tụ nguyên tinh kiếm chút tiền nuôi gia đình.

Dùng tốc độ ngưng tụ nguyên tinh mấy trăm lần của hắn, không được bao lâu sẽ có thể mua được nhà ở đây.

Cách này có thể kiếm tiền nhanh hơn việc hát rong trên đường, cũng có thể diện hơn nhiều, đáng tiếc một tháng trước hắn không biết.

Chờ đến khi trở về từ Lam Tinh, Lâm Tú sẽ đổi nghề.

Hắn còn có thể vừa kiếm tiền, vừa ngưng tụ nguyên tinh cho Linh m các nàng sử dụng, để các nàng cũng nhanh chóng tăng lên Nguyên cảnh.

Sau khi ra khỏi Thiên Viêm điện, Lâm Tú thông qua Truyền Tổng Trận rời khỏi khu cư trú.

Đi đến bên ngoài Bắc Thần tinh, ở trong Bắc Thần tinh cảm chuyển đổi không gian.

Trong tay hắn cầm một viên Đá không gian, mắt lộ vẻ chờ mong, sau một thoáng, không gian vặn vẹo, bóng người hắn nháy mắt biến mất.

Chương 1085: Về nhà (2)

Vặn vẹo cùng đè ép không gian quen thuộc lại xuất hiện lần nữa, có điều không còn khó chịu như lần trước, Bắc Thần tỉnh cùng với thiên hà Bắc Thần nhanh chóng thu nhỏ cách xa tầm mắt của Lâm Tú, không biết qua bao lâu, trong mắt hắn xuất hiện một vòng xoáy của thiên hà quen thuộc.

Dải Ngân Hà, hệ Mặt Trời, Sao Thủy.

Phía trên một ngọn núi nào đó, một bóng người đột ngột hiện ra.

Lần đầu tiên xuất hiện ở đây, Lâm Tú cảm thấy hít thở không thông, không phải do không có không khí dẫn đến hít thở không thông, mà là sự thay đổi của nồng độ nguyên lực, khiến hắn không thích ứng cho lắm.

Đi một chuyến đến Bắc Thần tinh, Lâm Tú cảm nhận sâu sắc rằng, nguyên lực ở đây loãng cỡ nào.

Khó trách nơi này không có một cường tộc vũ trụ nào, từ góc độ tu hành, dừng lại ở đây nhiều hơn một giây chính là lãng phí thời gian.

Nhưng mà, mặc dù nguyên lực ở đây loãng, đối với Lâm Tú mà nói cũng có ý nghĩa vô cùng quan trọng.

Ánh mắt hắn xuyên qua không gian vũ trụ, nhìn về phía tinh cầu màu xanh thẳm kia, bóng người lại biến mất lần nữa.

Lam Tinh, Đại Hạ, Giang Nam.

Gió xuân quét vào mặt, cành liễu lả lướt vung.

Các nơi trong vũ trụ không ngừng tranh đấu, tràn ngập bạo lực cùng huyết tinh, nhưng thiên hà xa xôi này, tinh cầu xanh thắm có nguyên lực mỏng manh này, tất cả đều vui vẻ thịnh vượng như vậy.

Trong một năm qua, các nước liên minh đã chính thức trở thành liên minh Nhân tộc, tài nguyên không còn phân chia theo các quốc gia, cho dù là thiên tài của nước nhỏ cũng có thể bồi dưỡng trọng điểm.

Cả Nhân tộc đều đang cùng chung một giấc mộng.

Một ngày nào đó, bọn họ có thể sùng sững đứng trong khu rừng của vạn tộc vũ trụ, không cần phải lo lắng bị bất luận chủng tộc nào khinh nhục.

Giang Nam, Lâm phủ.

Một con hổ có cánh và một con gấu toàn thân trắng muốt đang vui cười đùa giỡn trên bãi cỏ mềm mại, bên kia bãi cỏ, Mộ Dung Minh Châu đang bắt tay dạy Na Tháp Toa vẽ tranh.

Trong phòng bếp, thỉnh thoảng có mùi thơm bay ra, Tân Uyển mặc tạp dề, Thái Y bên cạnh giúp đỡ nàng, Tiết Ngung Nhi thừa dịp Tân Uyển không chú ý ăn vụng một chút điểm tâm, bị Tân Uyển gõ nhẹ lên trán.

Trong đình, Song Song lấy Mộ Dung Ngọc làm ví dụ, dạy A Kha xem mạch như thế nào, Tác Phi Á rất hứng thú với y thuật của Đại Hạ, cũng cẩn thận ở bên cạnh nhìn xem.

Ở một chỗ khác trong đình, Triệu Linh Quân cùng Thiên Diệp Lãm đang chơi cờ, Linh m và Minh Hà đứng ở phía sau các nàng xem cờ, Linh m khi thì ngẩng đầu nhìn lên

không trung một cái, trong mắt chứa đầy hoài niệm.

Bỗng nhiên, trong mắt nàng xuất hiện một tia sáng.

Giống như nhận ra được gì đó, trên mặt nàng lộ ra một tia vui mừng, nhanh chóng bay ra khỏi đình, bị tia sáng kia hóa thành bóng người ôm vào lòng.

Lâm Tú ôm Linh m chậm rãi hạ xuống đất, ánh mắt nhìn về phía mấy bóng người kia, cười nói: "Ta đã trở về."

Mấy bóng người bay đến từ các phương hướng, Lâm Tú nháy mắt bị vùi vào trong một vùng sóng gió mãnh liệt.

Tiểu biệt thăng tân hôn, nửa tháng kế tiếp đương nhiên là nhu tình vô hạn.

Chuyện gì Lâm Tú cũng không làm, chỉ ở nhà với các nàng.

Đương nhiên, hắn cũng không phải chuyện đứng đắn nào cũng không làm, hắn đưa mấy loại phương pháp tu hành năng lực cho các nàng, giúp bọn họ hoàn thành lột xác năng lực.

Lần trước hắn rời đi, bước vào vũ trụ vô danh, một năm không có tin tức, chúng nữ đều lo lắng để phòng mỗi ngày.

Lâm Tú kể cho các nàng nghe tình hình thực tế một năm qua, để các nàng hoàn toàn yên tâm.

Trong vũ trụ cũng không phải là nơi tràn ngập nguy hiểm, có một số địa phương, thậm chí còn an toàn hơn Lam Tinh, chờ đến khi hắn hoàn toàn đứng vững ở nơi đó, sẽ đón tất cả các nàng đến.

Sau khi chỉ một số tiền lớn mua mấy quyển sách kim loại kia, Lâm Tú phiên dịch ra ngôn ngữ của năm thứ tiếng, giao cho liên minh nhân loại.

Những phương pháp tu hành này không phải bí mật lớn gì trong vũ trụ, chỉ cần có người dẫn đường, không cần mua sắm những quyển sách đắt đỏ, Thiên Viêm điện bán những quyển sách này chỉ như cắt rau họ cho người mới như Lâm Tú mà thôi.

Không thu hoạch những thông tin bằng con đường này, cũng chỉ có thể thành thật bị thu hoạch.

Lâm Tú tốn một số tiền lớn mua đồ, đương nhiên phải phát huy tối đa giá trị của chúng, đồng thời, hắn cũng để lộ một chút tin tức ra bên ngoài cho bọn họ.

Tuy chỉ có Lâm Tú từ Lam Tinh đi ra bên ngoài, nhưng từ một khắc hắn bước vào Bắc Thần tinh kia, chủng tộc trên tinh cầu này cũng coi như là chủng tộc vũ trụ, cũng nên biết thế giới bên ngoài kia có đáng về gì.

Sau khi biết được tình hình trên Bắc Thần tinh, niềm tin của đám cường giả ở Lam Tinh nhất thời bị đả kích.

Ở Lam Tinh, bọn họ là cường giả đứng đầu Nhân tộc, tới vũ trụ lại biến thành một đám người làm công liều mạng vì tiền thuê nhà, chênh lệch quá lớn, cho nên nhất thời khó có thể chấp nhận.

Chương 1086: Con mồi.

Thật ra Lâm Tú cũng không để ý chuyện này lắm.

Sau khi nhìn thấy vũ trụ mênh mông, Lam Tinh lại có vẻ hơi nhỏ, cái loại nguyên lực làm người ta say mê, sau khi đã quen rồi không thể bỏ được.

Nghỉ ngơi với chúng nữ nửa tháng, Lâm Tú lại quay trở về Bắc Thần tinh, càng sớm trở về, càng có thể nhanh chóng đón các nàng đến.

Bắc Thần tinh, vực 73.

Ở trong mấy thành phố, rất nhiều chủng tộc vũ trụ bước ra khỏi nhà, đi vào đường phố, giống như đang tìm kiếm thứ gì đó, nhưng lúc này đây, giống với vài lần trước kia, bọn họ đều thất vọng mà trở về.

Vị nhạc sư lang thang kia đã rất lâu rồi không xuất hiện.

Lúc trước khi hấn ở đó, bọn họ ngược lại không cảm thấy gì, nhưng hấn không có ở đây, bọn họ lại cảm thấy hình như trong cuộc sống thiếu đi một phần.

Rất nhiều người bắt đầu suy đoán, tên nhạc sư này, chẳng lẽ là bởi vì chúng mình thân phận đến hạn, không có Thiên Viêm tộ để ở lại, nên đã bị đuổi khỏi nơi này?

Khả năng này rất lớn, dù sao, nếu không phải cùng đường, ai sẽ tình nguyện dùng cách ăn xin để diễn tấu chứ?

Chuyện này khiến không ít người hồi hận, nếu sớm biết như thế, mỗi lần bọn họ sẽ cho hấn thêm mấy Thiên Viêm tộ nữa, tên

nhạc sư kia bị đuổi đi, cuộc sống của bọn họ cũng bớt đi vài phần lạc thú.

Có điều lúc này hối hận cũng đã muộn rồi.

Mà lúc này, tại khu cư trú, trong một sơn cốc không người nào đó.

Một bóng người khoanh chân ngồi dưới đất, trên đỉnh đầu hẳn có mười hai hệ nguyên lực đang ngưng tụ ở cạnh nhau, tạo ra một vòng xoáy nguyên lực rất lớn, nhưng bởi vì một nguồn lực lượng thần bí, tất cả nguyên lực ở đây đều giao động, không thể xuyên thủng ngàn trượng ở ngoài.

Trong hư không trước mặt Lâm Tú, một khối tinh thể hình thoi lớn bằng bàn tay đang dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy ngưng tụ thành từng chút.

Nếu Nguyên cảnh khác nhìn thấy một màn như vậy, nhất định sẽ chấn động, bởi vì ngưng tụ nguyên tinh là một chuyện vô cùng tốn thời gian, trong tình huống bình thường, một năm vũ trụ, bọn họ không làm cái gì cả, cũng chỉ có thể ngưng tụ ra một số viên ít ỏi.

Loại tốc độ ngưng tụ nguyên tinh này, gấp mấy trăm lần bọn họ.

Lúc Lâm Tú dùng thọ nguyên hấp dẫn Thương Lan vương và Hải Lăng vương, làm sao cũng không nghĩ đến, lại có một ngày chính hắn trở thành người làm công giống như bọn họ.

May mắn thay, do thiên phú của mình, tốc độ hắn ngưng tụ nguyên tinh rất nhanh.

Điều này có nghĩa là hắn không cần trả giá quá nhiều cho phí tổn thời gian, có thể nhận được số lượng lớn nguyên tinh, đáng

tiếc là hần biết quá muộn, lãng phí một tháng vô ích.

Chờ đến khi ngưng tụ ra mười viên nguyên tinh phù hợp với quy định, Lâm Tú giãn cơ một chút, chậm rãi thở ra một ngụm khí đục.

Giá của một viên nguyên tinh cấp một ở chỗ Thiên Viêm điện chính là mười ngàn Thiên Viêm tệ, tu vi của hần là Nguyên cảnh tầng một đỉnh phong, tốc độ ngưng tụ nguyên tinh càng nhanh, thì hiệu suất càng cao, tốt hơn bán nghề trên đường không biết bao nhiêu lần.

Một lần bán ra quá nhiều nguyên tinh sẽ hấp dẫn sự chú ý của người khác quá mức, Lâm Tú quyết định sẽ bán những nguyên tinh này ở những nơi khác nhau.

Hần đến Thiên Viêm điện trước.

Với tư cách là một cửa hàng Đế quốc do chính phủ kinh doanh, lựa chọn nơi này sẽ không dẫm quá nhiều hố.

Trong Thiên Viêm điện, có quầy chuyên bán nguyên tinh, những quầy đó đồng thời cũng sẽ thu nhận nguyên tinh.

Trong quầy là một lão giả Nguyên cảnh của Viêm tộc, thực lực chỉ ở Nguyên cảnh tầng một, nói lên rằng thiên phú của lão chẳng ra gì, những thiên tài chân chính sẽ không bị phái ra trông quầy.

Lâm Tú lấy ra một viên nguyên tinh, đặt ở trên quầy.

Lão giả đang ngủ gật trong quầy nhìn hần một cái, nói: "Quy cách không tệ, nếu bán, cho người 5000."

Lâm Tú nhíu mày lại: "5000?"

Chỗ nguyên tinh hấn ngưng tụ lớn hơn một vòng với cái bọn họ bán, tuyệt đối là lương tâm chó tha, giá bọn họ bán là 10.000, vậy mà chỉ cho hấn 5000, 5000 này hấn còn phải nộp hai ngàn năm thuế, tư bản Đại U cũng như thế.

Lão giả Viêm tộc trong quầy nhìn hấn một cái, nói: "5000 không ít, người đi chỗ khác, bọn họ chịu cho người 4000 thì coi như có lương tâm"

Lâm Tú đã chuẩn bị tâm lý bị bọn họ ép giá, nhưng không nghĩ tới nơi này ép giá lại ép tàn nhẫn như vậy.

Càng khiến cho hấn không nói nên lời chính là, hấn từ trong mắt của lão giả biết được, lời lão nói là sự thật.

Lâm Tú nói: "Ta suy nghĩ đã..."

Hấn ra khỏi Thiên Viêm điện, tự mình đi cửa hàng khác để hỏi, kết quả không có gì bất ngờ xảy ra.

Quả nhiên, tư bản không có tội nhất, chỉ có tội hơn, những cửa hàng đó không có một ai ra giá cao hơn 5000, ít nhất chỉ cho hấn 3000.

Mà lúc bọn họ bán ra, bán thấp nhất cũng là mười ngàn.

Tên trung gian đáng chết.

Chương 1087: Con mồi. (2)

So tới so lui, vẫn là Thiên Viêm điện có lương tâm hơn một chút.

Lâm Tú trở lại Thiên Viêm điện, vẫn chưa đi vào, bỗng nhiên có một bóng người đi tới, thấp giọng hỏi nói: "Vị bằng hữu này, ngươi muốn bán nguyên tinh sao?"

Từ lúc bắt đầu, người này vẫn luôn đi theo Lâm Tú.

Lâm Tú nhìn hẩn, hỏi: "Đúng vậy, ngươi muốn mua à?"

Đầu người kia có hình thù kỳ quái.

Chỉ có một con mắt, dị tộc có bộ dạng xấu xí nhếch miệng cười, nói: "Bằng hữu này chắc chắn vừa tới Bắc Thần tinh không lâu, ở đây bán nguyên tinh đều kiếm lời cho người khác, bọn họ không chỉ ra giá rất thấp, ngươi còn phải nộp một nửa thuế, nếu giao dịch bên ngoài Bắc Thần tinh, một viên nguyên tinh Nguyên cảnh tăng một, ít nhất có thể bán được 8000 Thiên Viêm tệ, hơn nữa không cần nộp thuế cho bất kỳ kẻ nào..."

Lâm Tú khẽ động ánh mắt, mặc dù dị tộc này không có hảo tâm, nhưng lời hẩn nói cũng không sai.

Quy định của Bắc Thần tinh giới hạn trong Bắc Thần tinh, giao dịch trong Bắc Thần tinh đều phải nộp một nửa thuế, đây là vì Bắc Thần tinh cung cấp môi trường cùng với khu vực giao dịch an toàn cho bọn họ.

Mà giao dịch ở bên ngoài Bắc Thần tinh không cần nộp thuế cho bất kỳ kẻ nào, cũng

không cần bị người trung gian tạo giá chênh lệch.

Nhưng mà, lợi nhuận cao đi kèm với rủi ro cao, ở bên ngoài Bắc Thần tinh giết người cướp của, chuyện mất cả người lẫn của thường xuyên xảy ra, ví dụ như vị dị tộc trước mắt này, đang muốn biến Lâm Tú trở thành một con dê béo.

Lâm Tú không trả lời lại, phía sau lại truyền đến một giọng nói:

"Bên ngoài không cần nộp thuế, nhưng có mạng kiếm, cũng phải có mạng tiêu, người có thể suy nghĩ rõ ràng..."

Lâm Tú quay đầu lại nhìn thoáng qua, là vị lão giả vừa rồi kia, lão chậm rãi nói một câu, lại ý vị thâm trường liếc nhìn Lâm Tú một cái.

Dị tộc xấu xí kia hiện lên một tia âm u trong mắt, nhưng nhìn lão giả Viêm tộc kia cũng không dám nói thêm cái gì.

Lâm Tú không để ý đến lão giả Viêm tộc, kinh hi nhìn dị tộc này, hỏi: "Còn có loại chuyện tốt thế này?"

Dị tộc này sùng sốt một chút, sau đó một mắt chợt lóe qua tia vui sướng, lập tức nói: "Đó là tất nhiên, bên ngoài Bắc Thần tinh có một số chỗ có thể bán nguyên tinh, ta có thể dẫn người đi, nhưng mà, cần một trăm Thiên Viêm tệ phí dẫn đường..."

Hắn ta thật sự không nghĩ tới, trong vũ trụ còn có chủng tộc ngu xuẩn như vậy, một chút cũng không nghĩ ngờ, vội vàng đi chịu chết, vận may của hắn ta thật sự quá tốt.

Lâm Tú hào phóng phát tay, nói: "Không phải chỉ là một trăm Thiên Viêm tệ thôi

sao, nếu có thể bán 8000 Thiên Viêm tệ, ta cho người hai trăm."

Dị tộc đó lập tức nói: "Ta dẫn người đi"

Lâm Tú cười nói: "Đa tạ vị bằng hữu này"

Dị tộc nọ nhếch miệng cười, nói: "Giúp đỡ nhau là chuyện nên làm, dù sao, ngưng tụ nguyên tinh không dễ, bọn họ ra giá quá thấp..."

Nhìn hai bóng người đi xa, vị lão giả Viêm tộc lắc đầu, xoay người về phía Thiên Viêm điện, vừa rồi lão ám chỉ rất rõ ràng, chính hắn một hai muốn chịu chết thì đó là chuyện của hắn.

Vị chủng tộc trẻ tuổi này vẫn không hiểu sự tàn khốc cùng đen tối của vũ trụ.

Hắn sẽ vì chuyện này mà trả giá bằng mạng sống.

Lâm Tú được dị tộc kia dẫn theo, truyền tống tới bên ngoài Bắc Thần tinh, lại cùng bay hồi lâu, đi đến một tiểu hành tinh trôi lơ lửng ở trong tinh không.

Tiểu hành tinh này lớn không khác vương đô ở Đại Hạ lâm, Lâm Tú quay đầu nhìn lại, hỏi: "Đây chính là chợ đen mà người nói sao?"

Dị tộc đó lại nhếch miệng cười lần nữa, nói: "Ngay phía trước."

Hai người dừng ở trên tiểu hành tinh, rất nhanh đã có ba bóng người đi ra từ chỗ tối của một tảng đá.

Dị tộc kia nói: "Trên người hắn có nguyên tinh"

Lâm Tú nhìn ba gã dị tộc vũ trụ có diện mạo khác nhau đi tới, hỏi: "Các người muốn mua nguyên tinh sao?"

Hắn mở miệng, dẫn tới một trận cười vang của ba vị dị tộc.

"Hắn ngốc à?"

"Bây giờ còn chưa nhìn ra chúng ta muốn làm cái gì"

"VẬY mà còn có vòng không gian, ta muốn vòng không gian này, vật khác cho các người."

"Dựa vào cái gì, ta cũng chưa có vòng không gian."

"Lần này cho ta, lần sau cho người."

"Lần sau đi đâu tìm tên ngốc như vậy?"

Tên dị tộc dẫn Lâm Tú đến đây nói: "Trước đừng cãi nhau, giải quyết con mối này rồi lại nói"

Dường như hắn là thủ lĩnh của bốn người, sau khi giọng nói cất lên, bốn người bay ra bốn phương hướng, vây quanh con mối này.

Có điều khiến bọn họ khó hiểu chính là, con mối của bọn họ căn bản không nhận ra được tình hình hiện tại, trên mặt ngược lại lộ ra một nụ cười kỳ quái.

Thủ lĩnh dị tộc nọ hiện lên một tia bất an trong lòng, nhanh chóng quyết định nói: "Động thủ!"

Bốn đạo lực lượng cường đại nháy mắt tập trung về phía Lâm Tú.

Một lát sau.

Phía trên tiểu hành tinh chỉ còn lại một bóng người.

Chương 1088: Đen án đen

Lâm Tú nhật lên một cái vòng không gian từ trên mặt đất, ở trong vòng không gian tìm thấy một cái chứng minh thân phận cùng với một ít Thiên Viêm tệ, Thiên Viêm tệ không nhiều lắm, khoảng chừng 20.000.

Lâm Tú xì một tiếng với hư không, thất vọng nói: "Nghèo như vậy, còn học người ta ăn cướp..."

Khi bốn dị tộc kia tấn công Lâm Tú, nguyên hồn của bọn họ nhất định không thể chạy thoát.

Từ đầu đến cuối Lâm Tú đều biết tâm tư của tên dị tộc nhiệt tình kia.

Hắn cũng có tâm tư của hắn.

Nói tới phương pháp kiếm tiền nhanh nhất, ngoại trừ thu thuế, đương nhiên chính là ăn cướp.

Có điều ở trong Bắc Thần tinh có Bắc Thần quân bảo vệ, không có ai dám gây rắc rối ở đó.

Những tỉnh tặc này muốn không làm mà có ăn, sẽ lừa những người vừa mới đi đến đây, không có tâm đề phòng bên ngoài Bắc Thần tinh, giết người cướp của, chuyện này, bất luận là tiếp dẫn sứ hay là mị tộc dẫn đường kia đều đã nhiều lần nhắc nhở Lâm Tú.

Ở Bắc Thần tinh, không nên dễ dàng tin tưởng bất kỳ kẻ nào, đặc biệt là không nên rời đi cùng người xa lạ.

Hành vi bán nguyên tinh khắp nơi của Lâm Tú đã để lộ ra hắn là một người mới của vũ

trụ, rất nhanh đã bị tình tặc chú ý, vì thế nên đã xảy ra chuyện vừa rồi.

Khi trở lại Bắc Thần tinh lần nữa, Lâm Tú không chọn đến Thiên Viêm điện hoặc những nơi khác để bán nguyên tinh.

Bởi vì hắn tìm được một con đường phát tài nhanh hơn.

Mặc dù một viên nguyên tinh có thể bán 2500 Thiên Viêm tệ, cũng lớn hơn phí tổn thời gian hắn bỏ ra rất nhiều, nhưng điều này khiến cho hắn cảm thấy không quá thoải mái.

Tiền lời của hắn phải nộp lên trên một nửa.

Ngoại trừ Thiên Viêm điện, bất kỳ thương gia nào thu nhận nguyên tinh khấu trừ chi phí, cũng phải nộp lên trên một nửa hoặc hơn một nửa lợi nhuận, trong đó, kiếm lợi nhiều nhất chính là Đế quốc Thiên Viêm.

Bọn họ không cần làm cái gì cả, cũng có thể lấy một phần lớn nhất, thu thuế Lâm Tú có thể hiểu, nhưng thu nặng như vậy, thì quá tồi.

Lâm Tú trước lấy vòng không gian ngoài ý muốn có được ra.

Vòng tay này quá xấu, hắn định bán đi, sau đó kiếm tiền mua cho Linh Quân một cái mới, giá của bảo vật không gian rất đắt, một cái bảo vật không gian mới hình như gần 50.000 đến 100.000 Thiên Viêm tệ, nếu lấy cái cũ ra bán, giá cả sẽ bị ép rất thấp.

Lâm Tú không định bán nó ở đây, chẳng qua hắn chỉ lấy nó ra làm môi nhử.

Trong Thiên Viêm điện, ở một quây nào đó, tên lão giả Viêm tộc kia ngẩng đầu nhìn thoáng qua, lập tức ngây dại.

Hắn vậy mà trở lại?

Không chỉ có như thế, trong tay hắn còn thêm một cái vòng không gian, lão giả nhìn rất rõ ràng, đó là vòng không gian, chính là của tên vừa mới dụ dỗ hắn đi ra ngoài.

Xuất hiện loại tình huống này, khả năng duy nhất đó là tên trộm kia bị hắn giết hoặc cướp ngược lại.

Nguyên cảnh có thể giết cùng cấp, hoặc là hắn che giấu thực lực, hoặc là hắn có phương pháp lợi hại, nhưng không quan tâm là loại khả năng nào, tên này trông không có gì nguy hiểm, tuyệt đối là một nhân vật tàn nhẫn khó chơi. Lâm Tú cầm cái vòng không gian kia, đang đứng trước quây pháp bảo không gian hỏi giá.

Mặc dù Đế quốc Thiên Viêm là chủ nhân của tỉnh vực này, nhưng quy tắc trong vũ trụ không giống với quy tắc của các quốc gia trên Lam Tinh, cường tộc vũ trụ thôn tính lẫn nhau, thậm chí phát động chiến tranh, thủ đô của Đế quốc Thiên Viêm cũng sẽ không quản.

Ở bên ngoài Bắc Thần tinh, chuyện giết người cướp của, cướp bóc đoạt bảo không có ai để ý.

Cho dù hắn lấy ra một cái vòng không gian không rõ lai lịch, cũng sẽ không có ai hỏi hắn lai lịch cùng nguyên do.

Vòng không gian này, Thiên Viêm điện cho hắn 25.000 Thiên Viêm tệ, cửa hàng khác chỉ trả 20.000, thậm chí còn không tới,

theo sự suy đoán về giá thu vào, giá bán của nó khoảng chừng 50.000.

Lâm Tú đi đến rất nhiều cửa hàng nhưng không có bán, mãi đến khi hấn lại đi ra một cái cửa hàng lần nữa, rốt cuộc cũng có một bóng người đi lên trước, hỏi: "Bằng hữu, người muốn bán vòng không gian sao?"

Lâm Tú gật đầu, nói: "Đúng vậy, có một bằng hữu ngoài ý muốn mất đi, ta muốn bán cái vòng không gian của hấn, đổi thành Thiên Viêm tệ đưa cho vợ con của hấn, để bọn họ có thể sinh hoạt ở đây, nhưng mấy chỗ này lại ra giá quá thấp"

Dị tộc đó lắc đầu nói: "Bằng hữu nhất định là mới tới, giao dịch ở Bắc Thần tinh, phải nộp rất nhiều thuế, cuối cùng đều kiếm lời cho người ta, như vậy đi, ta dẫn người đến chợ đen, ở đó không cần nộp thuế, cũng có thể bán được giá rất cao, sau khi xong chuyện, người cho ta một trăm Thiên Viêm tệ coi như thù lao là được..."

Lâm Tú nhìn đôi mắt của gã, tên tinh tặc này vẫn có điệu bộ như cũ, thậm chí ngay cả số tiền cũng giống nhau.

Chương 1089: Đen án đen (2)

Nhìn thì như trùng hợp, thật ra đã cố tình sắp xếp, đối với nguyên cảnh mà nói, có thể đánh không lại, nhưng muốn chạy trốn hoặc tự bạo vẫn là chuyện rất dễ dàng.

Trong tình huống bình thường, bốn người đánh một người là có thể ngăn cản tốt việc con mồi chạy trốn hoặc tự bạo, cũng có thể đảm bảo an toàn cho phe ta.

Vì vậy, những nhóm tinh tặc nhỏ này ít nhất cũng có bốn người.

Loại tổ hợp này gặp phải nguyên cảnh tăng một, vốn không có gì ngoài ý muốn, đáng tiếc bọn họ lại gặp trúng Lâm Tú.

Lâm Tú rời đi cùng dị tộc đó, trên đường phố có rất nhiều cư dân lắc đầu thở dài, nhưng đều không mở miệng nhắc nhở, một khi bị tinh tặc theo dõi, bọn họ ở đây thì không sao, nhưng một khi ra khỏi Bắc Thần tỉnh, có thể sẽ gặp phiền toái rất lớn.

Trong vũ trụ có thể lo cho bản thân đã không tệ rồi, không có ai tình nguyện gây phiền toái.

Một lát sau.

Trên một tiểu hành tinh bao quanh Bắc Thần tỉnh, bóng dáng Lâm Tú bước ra từ trong một làn sương đen nồng đậm, sương đen tan đi, không hề lưu lại cái gì cả.

Trong tay của hắn lại có thêm một cái vòng không gian.

Sau khi chuyển Thiên Viêm tị trong vòng không gian, Lâm Tú cất chiếc vòng này đi.

Đây là nhóm tinh tặc thứ hai hấn giải quyết, khi bọn họ nổi lên sát tâm với Lâm Tú, Lâm Tú cũng sẽ không nương tay với bọn họ.

Phần lớn những dị tộc vũ trụ này không có bối cảnh gì, không muốn ngưng tụ nguyên tinh chỉ muốn không làm mà có ăn, tu hành đến nguyên cảnh không dễ dàng, có rất nhiều người mới vừa tiếp xúc với vũ trụ, ôm ấp một trang nhiệt huyết đi vào nơi này, vốn muốn làm một phen sự nghiệp lớn, kết quả lại chết một cách bí ẩn ở trong tay bọn họ.

Mặc kệ bọn họ bởi vì nguyên nhân gì mà trở thành tinh tặc, đều chết chưa hết tội.

Lại một lát sau.

Bắc Thần tinh, khu cư trú số 73, ở một thành khác.

Một tinh tặc phát hiện ra một người mới vũ trụ trông rất ngu ngốc, nhiệt tình đi lên phía trước, bắt chuyện với hắn ta.

"Chợ đen?"

"Đúng vậy, chính là chợ đen, ở chợ đen, người có thể kiếm rất nhiều Thiên Viêm tệ..."

Lâm Tú vừa nói chuyện với tên này, vừa cân nhắc.

Trong mấy tên đồng bọn của gã có một tên vừa mới đột phá nguyên cảnh tầng hai cách đây không lâu, Lâm Tú chắc chắn đánh không lại, nhưng hắn phải đi, đối phương cũng không thể ở lại được.

Tìm phú quý trong nguy hiểm, vòng không gian nguyên cảnh tầng hai có lẽ sẽ không

keo kiệt như vậy.

Sau khi cân nhắc nhiều lần, Lâm Tú mỉm cười với dị tộc kia, nói:

“Vậy làm phiền huynh đài dẫn đường...”

Không lâu sau, trên tinh không đầy sao bên ngoài Bắc Thần tinh.

Mấy tên trộm nhìn vào hư không, ngạc nhiên không nói nên lời:

“Người đâu, đi đâu rồi?”

Vừa rồi, con mồi của bọn họ đột nhiên biến mất ở trước mặt bọn họ.

Vòng không gian trên tay của một tên dị tộc xấu xí, bỗng nhiên cảm thấy cổ tay nhẹ bẫng, cúi đầu nhìn xuống, nhìn thấy cổ tay trống không, kinh hãi nói: “Vòng không gian của ta đâu? !”

Bắc Thần tinh, trong cổng truyền tống chợt lóe ánh sáng âm u, bóng người Lâm Tú xuất hiện.

Khó trách nhiều người muốn làm trộm như vậy, cảm giác không làm mà hưởng quả thật rất sướng khoái, đen ăn đen vài lần, hẳn cũng không muốn vất vả đi ngưng kết nguyên tinh nữa.

Dị tộc nguyên cảnh tầng hai quả nhiên có tiền, Thiên Viêm tộc trong vòng không gian có tới một trăm mấy chục ngàn.

Lúc ở địa cầu, Lâm Tú làm việc gì cũng phải cẩn thận, lo lắng nhất chính là gặp phải năng lực hiếm lạ cổ quái, nhưng đến vũ trụ rồi, ngược lại có thể buông thả một tí.

Năng lực thường thấy ở vũ trụ chỉ có mười hai loại, trong đó, quang, âm, không gian, niệm lực lại không thấy ở các nơi trên Thiên Viêm thành, chỉ còn lại tám loại, phương pháp nào của bọn họ Lâm Tú cũng rành mạch trong lòng.

Sau khi nếm được vị ngọt của việc đen ăn đen, hắn lại càng thích đi câu cá.

Mỗi một lần, hắn đều biến thành dị tộc khác nhau, chỉ cần biểu hiện ngốc một chút, cử xử e dè một chút, dễ dàng tin người một chút, rất nhanh sẽ có người chủ động tìm tới.

Nếu gặp phải thực lực yếu, hắn sẽ đi theo đối phương chui đầu vào lưới.

Nếu gặp phải thực lực mạnh, hắn không nắm chắc, Lâm Tú sẽ quyết đoán từ chối, cho nên hắn tiêu dao ở đây hồi lâu, vẫn luôn bình an không có chuyện gì.

Trong khoảng thời gian này, Lâm Tú kiểm đầy bồn đây chén, nhưng đối với tinh tặc hoạt động ở gần Bắc Thần tinh mà nói, mấy ngày gần đây thật sự có hơi lo lắng đề phòng.

Mấy chục nhóm tinh tặc, từng người tiếp từng người biến mất, giống như bốc hơi khỏi vũ trụ, từ đây không còn tung tích.

Bọn họ biến mất, khiến cho đám tinh tặc còn lại lập tức căng thẳng.

Rất rõ ràng, có cường giả cố ý nhằm vào bọn họ.

Đây rất có thể là sau khi tinh tặc khác che giấu thực lực đã đen ăn đen, dù sao, so với những người mới vừa bước vào vũ trụ đó, đương nhiên tinh tặc vẫn giàu có hơn.

Chương 1090: Đen ăn đen (3)

Ngày thường, nếu muốn tìm những lão tinh tặc đó là rất khó.

Trừ khi bọn họ lấy thân làm mồi nhử để thu hút chính các nhóm trộm, sau đó đám tinh tặc may mắn còn sống sẽ suy đoán ra mọi chuyện.

Bọn họ còn dựa vào phạm vi hoạt động của tinh tặc biến mất mà suy đoán ra, tên cường giả đen ăn đen này sống ở khu cư trú số 73.

Ở một nơi nào đó trong thành phố của khu cư trú số 73.

Một chủng tộc có mấy cái xúc tu mọc trên đầu, có chút tò mò với mọi thứ chung quanh, cầm một vòng không gian đi ra từ Thiên Viêm điện, trên mặt lộ vẻ do dự.

Vòng không gian này được gia tộc mua cho gã với giá tám vạn Thiên Viêm tệ vào năm trước của vũ trụ, bây giờ gã cần Viêm tệ gấp để sống ở Bắc Thần tinh, muốn dùng vòng không gian để đổi lấy một ít Thiên Viêm tệ, nhưng Thiên Viêm điện lại chỉ cho gã 40.000.

Một số cửa hàng của cường tộc vũ trụ khác chỉ cho gã 30.000.

Con số này thấp hơn nhiều so với tâm lý mong đợi của gã, gã đang do dự có nên bán hay không, một bóng người bỗng nhiên tới gần gã, nói: "Vị bằng hữu này, người muốn bán vòng không gian vòng sao, ở đây bán không có lời, ta dẫn người đến chợ đen, giá ít nhất phải gấp đôi..."

Dị tộc mọc râu trên đầu vui vẻ trong lòng, hỏi: "Thật vậy sao, mau, mau dẫn ta đi..."

Bóng người kia nghe vậy Sùng sốt.

Dứt khoát như vậy sao?

Gã vậy mà không có một chút nghi ngờ...

Nếu như trước đây gặp phải người mới ngu xuẩn như vậy, tên tỉnh tặc này sẽ cảm thán vận may của chính mình, nhưng giờ phút này, trong lòng hắn lại có chút e sợ...

Tên này, không phải đang cố ý dụ hắn đi ăn đen ăn đen chứ?

Dưới tình huống bình thường, ít nhất gã nên nghi ngờ một chút.

Giả, quá giả.

Tên tỉnh tặc này không chút suy nghĩ, lập tức xoay người nói:

"Gặp lại sau..."

Dị tộc mọc râu trên đầu ngược lại đuổi theo, vội vàng nói: "Vị bằng hữu này, người dẫn ta đến chỗ người nói đi, ta cho người một trăm Thiên Viêm tệ làm thù lao, một ngàn, một ngàn người cảm thấy thế nào..."

Tên tỉnh tặc kia nghe vậy, bước chân đi càng nhanh, thấy dị tộc đó còn đang đuổi theo, có chút kinh hoảng hơn nói: "Ta cảnh cáo người, không được đuổi theo ta, bằng không ta sẽ gọi Bắc Thần quân..."

Cách đó không xa, Lâm Tú nhìn thấy một màn này, bất đắc dĩ thở dài.

Đám tỉnh tặc không phải kẻ ngu ngốc, đen ăn đen quá nhiều, bọn họ đều trở nên vô cùng cảnh giác, nếu hơi nghi ngờ sẽ lập

tức dừng hành động lại, Lâm Tú đã không khai trương vài ngày rồi.

Xem ra, hẳn phải ngủ đông một khoảng thời gian, chờ đến khi bọn họ thả lỏng cảnh giác, lại đến thu hoạch đợt nữa.

Trong khoảng thời gian này, Thiên Viêm tề hẳn thu hoạch đã vượt qua một triệu, vòng không gian chất đồng trong một góc đã có hơn hai mươi cái, giữ mấy thứ này cũng vô dụng, đã đến lúc tới chợ đen chân chính để xử lý rồi.

Trong mấy ngày Lâm Tú đi ăn cướp, mặc dù gặp được rất nhiều người nhiệt tình đều là tinh tặc, nhưng trong số đó cũng có mấy người dẫn đường chân chính.

Chợ đen là có thật, không phải một mình Lâm Tú cảm thấy Đế quốc Thiên Viêm quá tham lam khó nhìn, bất luận vốn liếng gì đều muốn chen một tay, quả thật là ăn cướp mỗi chim, toàn bộ tinh vực, vô số chủng tộc đã khổ sở từ lâu.

Chợ đen đã ra đời trong hoàn cảnh như vậy.

Người bán cùng người mua vòng qua Bắc Thần tinh để giao dịch riêng tư, bằng cách này, người mua có thể dùng ít tiền hơn để mua vật phẩm tương tự, người bán cũng kiếm được nhiều Thiên Viêm tề hơn, là một biện pháp hai bên cùng có lợi.

Đương nhiên, mặt hại của chợ đen cũng quá rõ ràng, đó chính là không có môi trường giao dịch an toàn của Bắc Thần tinh, có khả năng vừa mới giao dịch xong, quay đầu đã bị cướp.

Trên Bắc Thần tinh, một số là người dẫn đường chân chính, dẫn người đến chợ đen,

kiếm một ít thù lao.

Sau đó những tinh tặc cũng ưa thích phương pháp này, dần dần tạo ra trong mười người dẫn đường, có tám người là tinh tặc, huỷ hoại thanh danh của người dẫn đường.

Lâm Tú thông qua cửa truyền tống đi ra bên ngoài khu vực cư trú, lại trải qua mấy lần xuyên không gian, đi đến vành đai của một tiểu hành tinh khác, khoảng cách này rất xa Bắc Thần tinh, thuộc địa phương Bắc Thần quân sẽ không quản lý.

Những vành đai tiểu hành tinh này xoay xung quanh Bắc Thần tinh, dùng tốc độ thông thả để chuyển động, nhưng lần trước Lâm Tú đã tạo ra một toạ độ không gian, cách tiểu hành tinh dưới chân hần trăm dặm chính là vị trí của chợ đen.

Toạ độ không gian tương đối yên lặng, nó sẽ vận động theo tiểu hành tinh này, mỗi một lần Lâm Tú truyền tống đều sẽ đến đây, giống như mỗi một lần hần đều có thể chính xác trở về Sao Thủy vậy.

Khoảng cách trăm dặm, trên thước độ của vũ trụ là vô cùng nhỏ bé, rất nhanh, Lâm Tú đã đến một tiểu hành tinh khác.

Chương 1091: Bị theo dõi

Thể tích của tiểu hành tinh này cũng không lớn, phạm vi khoảng chừng mấy chục dặm, hơn nữa còn không theo quy luật, nhưng mà, trên một tiểu hành tinh phổ thông như thể này, lại có rất nhiều khí tức cường đại.

Có thể xuất hiện ở đây, đều là Nguyên cảnh.

Lâm Tú không phải đến nơi này lần đầu tiên, hắn đáp xuống một vị trí nào đó trên tiểu hành tinh này, phóng mắt ra nhìn, đại khái cách mỗi trăm trượng đều có một bóng người đang ngồi hoặc đang đứng.

Trước mặt bọn họ bày một ít đồ vật.

Có nguyên tinh, dị hoa dị thảo các hệ, công pháp tu hành, các loại khoáng thạch kim loại, vân vân...

Những người này đều cảm thấy thuế thu nhập ở trong Bắc Thần tinh quá tàn nhẫn, mới chọn giao dịch ở đây, mặc dù có nguy hiểm nhất định, nhưng nếu giao dịch bình thường, ít nhất có thể tiết kiệm cho bọn họ được tới mấy ngàn thậm chí mấy chục ngàn Thiên Viêm tệ.

Có nhiều bóng người đi qua đi lại giữa những người này, chọn lựa thương phẩm vừa ý.

Lâm Tú nhìn lướt qua, không phát hiện có ai bán vòng không gian.

Mặc dù ở trên chợ đen, vòng không gian cũng là đồ vật hiếm lạ, dù sao đây cũng là kỹ thuật mà Thiên Viêm tinh không có, phần lớn cường giả Nguyên cảnh đều không có loại đồ vật này.

Lúc Lâm Tú đến đã biến bản thân thành dáng vẻ của một dị tộc khác.

Hắn chọn một chỗ xung quanh không có người, khoanh chân ngồi đó, lấy ra một cái vòng không gian, đặt ở trên mặt đất trước mặt.

Hắn cũng không lo bị bại lộ, kiểu dáng vòng không gian cũng không nhiều, cùng kiểu dáng, tất cả vòng không gian gần như đều trông giống y như đúc, khác chỉ là đường kính vòng tay, thứ này ai nhặt được cũng có thể dùng, cho dù đặt vòng không gian ở trước mặt mình, cũng không thể nhận ra được.

Chờ đến khi thực lực của chúng nữ tăng đến Nguyên cảnh, Lâm Tú sẽ chia cho các nàng mỗi người một cái vòng không gian, dùng để trữ vật, mặc dù trên tay hắn có rất nhiều vòng không gian, nhưng đều là đồ đi trộm, Lâm Tú không muốn đưa cho các nàng đồ mà người khác đã từng dùng qua.

Trong Thiên Viêm điện, có vòng không gian kiểu nữ, kiểu dáng cũng đẹp hơn, mặc dù hơi đắt, nhưng với giá trị tài sản hiện tại của hắn, cũng có thể chấp nhận.

Bên trong chợ đen, người bán vòng không gian cũng không nhiều.

Lâm Tú vừa mới ngồi xuống, đã có không ít dị tộc vũ trụ lao tới, một tên dị tộc trông giống tôm càng hỏi: "Vòng không gian này bán như thế nào?"

ml thanh không thể truyền trong vũ trụ, nhưng Nguyên cảnh có thể dùng nguyên hồn để trực tiếp giao tiếp.

Lâm Tú nói: "45.000"

45.000 Thiên Viêm tệ, còn lời hơn vòng không gian rẻ nhất ở Thiên Viêm điện 5000, nhưng cái giá này hiển nhiên không thể làm vừa lòng vị dị tộc này được, hắn suy nghĩ một lát, nói:

“30.000”

Lâm Tú lắc đầu, nói: “Bằng hữu à, nếu không phải chúng nhận thân phận của ta ở Bắc Thần tinh sắp đến hạn, ta tuyệt đối sẽ không bán vòng không gian của mình, 30.000 quá ít, lúc trước vòng tay này, ta đã tốn 60.000 Thiên Viêm tệ để mua...”

Dị tộc kia nói: “Nhưng ngươi đã dùng qua rồi...”

Lâm Tú nói: “Vòng không gian đã từng sử dụng cũng là vòng không gian, công dụng không ít đi, hơn nữa, ngươi mua ở Bắc Thần tinh, nhất định có thể mua được cái mới sao?”

Vòng không gian căn bản không có phân mới cũ, vòng không gian Thiên Viêm điện mua vào với giá 20.000 Thiên Viêm tệ, ngay sau đó có thể sẽ bán tới 50.000 Thiên Viêm tệ.

“35.000.”

“Như vậy đi, chúng ta đều lùi một bước, 42.000?”

“37.000.”

“41.000?”

“40.000”

“Thành giao.”

Giá tâm lý của Lâm Tú là 40.000, dù sao thì vốn hắn mua cũng bằng không và không tốn kém gì cả, nói đến phí tổn, thì chỉ là

một chút thời gian cộng thêm nguyên lực mà thôi.

Dị tộc tôm càng sùng sốt, cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng lại không thể nói được, song 40.000 Thiên Viêm tệ đã mua được một cái vòng không gian, tuyệt đối là lời, lần này hẳn chỉ tới chợ đen để thử vận may, còn nghĩ nếu không gặp được vòng không gian, thì sẽ đến Thiên Viêm điện mua một cái với giá Cao.

Lần giao dịch này, ít nhất đã tiết kiệm cho hắn 10.000 Thiên Viêm tệ.

Sau khi kiểm tra hàng hoá, hắn quyết đoán thanh toán bốn miếng Thiên Viêm tệ có ba ấn ký ngọn lửa cho Lâm Tú, sau đó ở trong tầm mắt của mọi người, truyền tống rời đi.

Giờ phút này, có không ít tầm mắt của dị tộc đều như có như không quét qua người Lâm Tú.

Tên mua vòng không gian kia đã truyền tống rời đi rồi, nhưng người bán thì vẫn ở đây, hắn không có vòng không gian, nhưng trên người còn có 40.000 Thiên Viêm tệ, muốn rời đi như thế nào?

Vị người bán cũng rất cảnh giác, sau khi bán vòng không gian xong, đã lập tức bay khỏi nơi này.

Ở nơi nào đó trong chợ đen, bốn bóng người liếc nhau, rất nhanh đã biến mất tại chỗ.

Không lâu sau đó, cách chợ đen vạn dặm.

Trong hư không vũ trụ, bốn gã dị tộc vũ trụ kinh sợ đến cực điểm.

“Đây là cái gì!”

"Tại sao thần thuật của ta không dùng được!"

"A, là thần thuật bóng tối, hắc đến từ Âm Tinh..."

"Hắc cố ý dẫn chúng ta đến đây!"

Chương 1092: Bị theo dõi (2)

Một lát sau, khói đen tan đi, Lâm Tú lơ lửng ở trong hư không, xung quanh không còn truyền đến bất cứ giao động nào.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, trên tay trái phải của hắn, mỗi bên đều có một cái vòng không gian.

Hắn vốn có 25 cái vòng không gian, bán một cái, còn lại 26 cái...

Không đúng lắm nha.

Rất nhanh, bóng người biến hóa một phen, một đầu mọc hai sừng, chủng tộc trông có chút anh tuấn xuất hiện ở trong hư không, hắn đi đi lại lại, trở lại chợ đen một lần nữa.

Không lâu sau, trên chợ đen, một số dị tộc vũ trụ đã nghị luận sôi nổi.

"Lại có một cái vòng không gian."

"Sao hôm nay lại có nhiều người bán vòng không gian như vậy?"

"Trước kia một năm vũ trụ cũng không gặp được mấy người, lần này trong vòng một thời tinh đã gặp hai người..."

Bởi vì giá giao dịch lúc trước, vòng không gian này vẫn lấy giá giao dịch 40.000 Thiên Viêm tệ như cũ, sau khi người mua mua vòng không gian đã chờ không nổi rồi đi trước, mà có không ít ánh mắt tinh tặc đều theo dõi vị người bán kia.

Mỗi ngon vừa rồi bọn họ ra tay chậm một bước.

Nhưng lúc này đây, trăm triệu lần cũng không thể bỏ lỡ.

Không lâu sau.

Trên một tiểu hành tinh, Lâm Tú giải quyết bốn gã tinh tặc theo đuôi đánh lén hắn, vòng không gian trong tay đã biến thành 28 cái.

Về mặt của hắn rất bất đắc dĩ.

Hắn tới chợ đen để bán đồ, không phải tới nhập hàng.

Nhưng kết quả là, vòng không gian trong tay hắn nhiều thêm ba cái, Thiên Viêm tệ cũng nhiều thêm 20.000...

Lúc này đây, Lâm Tú không lập tức trở về chợ đen, vòng không gian là đồ hiếm, một cái hai cái còn được, trong khoảng thời gian ngắn, xuất hiện ba cái vòng không gian, có khả năng sẽ bị người ta liên hệ với nhau.

Nếu hắn có thực lực, đương nhiên không sợ.

Nhưng thực lực của hắn chỉ đánh được với cùng cấp, gặp phải cường giả nguyên cảnh tầng hai cũng có thể tự bảo vệ mình, nhưng nếu khiến cho nhiều cường giả chú ý thì sẽ có chút nguy hiểm.

Những vòng không gian trong này, giá trị có hơn một triệu, đáng tiếc khó có thể ra tay trong khoảng thời gian ngắn.

Trở lại Bắc Thần tinh, cách mấy ngày nữa, Lâm Tú lại tới chợ đen.

Lúc này đây, hắn nhạy bén cảm nhận được, không khí nơi này có chút dị thường.

Lâm Tú giả vờ tới đây mua đồ, ánh mắt lơ đãng nhìn lướt qua sắc mặt của tất cả dị tộc, trong một khắc, ánh mắt của hắn hơi ngưng lại.

Phần lớn tinh tặc không hiểu sao biến mất, quả nhiên vẫn khiến cho bọn họ chú ý, đoán rằng hẳn có nhiều vòng không gian như vậy, nhất định sẽ tới đây tiêu tang, giờ phút này, bên trong chợ đen, đã đầy rẫy những ánh mắt của tinh tặc.

Bên trong những tinh tặc này, thậm chí có một vị cường giả Nguyên cảnh tầng ba, giờ phút này đang ở đây, chờ Lâm Tú chui đầu vào lưới.

Nếu Lâm Tú không biết trước về những chuyện này, tùy tiện lấy vòng không gian ra, hôm nay chỉ sợ đã gặp nguy hiểm.

Hắn bất động thanh sắc rời khỏi chợ đen, tinh tặc nhìn như rời rạc, ai làm việc này, nhưng hành động của hắn đã uy hiếp đến toàn bộ đoàn thể tinh tặc, đừng nói đến hắn chỉ là nguyên cảnh tầng một, chẳng sợ hắn là nguyên cảnh tầng hai tầng ba, nếu trực tiếp bị bọn họ theo dõi, cũng sẽ có phiền toái lớn.

Tinh tặc, cũng là tổ chức khổng lồ trong vũ trụ, bọn họ thích đánh cướp tài nguyên có sẵn nhất, rất nhiều tộc đàn trung đẳng trong vũ trụ cũng bị bọn họ đoạt lấy.

Mà bọn họ có thể tiêu dao trong vũ trụ cho đến nay, đã cho thấy thực lực của bọn họ.

Lâm Tú trầm nghĩ trong lòng, hiện tại hắn không thể trêu chọc bọn họ, chờ đến khi hắn tu luyện thêm mấy năm vũ trụ, sớm hay muộn cũng chiếm lấy hang ổ của bọn họ.

Không chỉ có chợ đen bị bọn họ theo dõi, mà những tinh đạo hoạt động ở khu vực số 73 cũng đang tìm kiếm Lâm Tú, còn may là mỗi lần hắn gây chuyện... Mỗi lần trừ hại

cho công dân Bắc Thần tinh, đều sẽ đổi thành một thân phận khác, ngoài mặt, hấn vẫn là một ca sĩ diễn tấu sống lang thang.

Lâm Tú ngẫu nhiên sẽ đi hát rong bên ngoài, sau đó thành thành thật thật nôp thuế, duy trì thân phận nghệ thuật gia vũ trụ của mình.

Kể từ khi Lâm Tú bắt đầu diễn tấu sau một khoảng thời gian dài, người nghe chùa của hấn liền ít đi, cho dù những dị tộc vũ trụ bunn xin nhất, mỗi lần cũng sẽ ném xuống một Thiên Viêm tệ, thể hiện sự ủng hộ.

Lâm Tú có thể nhìn ra từ trong ánh mắt của bọn họ, bọn họ thật sự sợ hấn sẽ bị đuổi đi vì không có tiền đóng tiền thuê nhà, nếu hấn bị đuổi đi, bọn họ sẽ không được nghe cái loại âm nhạc có thể cảm động đến trái tim, giúp bọn họ giải quyết ưu sầu.

Sau khi diễn tấu một hồi, Lâm Tú thu ống tiêu lại, đi đến Thiên Viêm điện.

Hấn định trở về Lam Tinh một chuyến.

Lần này, hấn muốn đón Linh Quân tới.

Trước khi trở lại Trái Đất một lần nữa, Lâm Tú dự định mua cho Linh Quân một chiếc vòng không gian kiểu nữ.

Chương 1093: Lời mời của Bắc Thần Vệ

Hắn còn chưa đi đến Thiên Viêm điện, phía đối diện đã có một nhóm Bắc Thần vệ đi đến.

Lâm Tú cho rằng bọn họ chỉ là tuần tra thông thường, nhưng không ngờ một tên sĩ quan cầm đầu nhìn thấy hắn, lập tức đưa tay chỉ vào hắn, nói: "Thì ra ngươi ở chỗ này!"

Trong lòng Lâm Tú hơi hồi hộp, hắn cho rằng sự việc đen ăn đen đã bị phát hiện. Hắn đã bị Bắc Thần vệ chú ý đến.

Sau khi ánh mắt lướt qua mặt đối phương, hắn mới cảm thấy yên lòng.

Người chỉ huy của Bắc Thần vệ đi đến, nhìn Lâm Tú, thở phào nhẹ nhõm, nói: "Ta đã tìm ngươi rất lâu."

Lâm Tú biết người chỉ huy này, hắn ta thường xuyên đến nghe hắn diễn tấu. Hơn nữa hắn ta chỉ rất hào phóng, mỗi lần thưởng chỉ đứng sau những phú bà kia.

Lâm Tú đã biết nguyên nhân hắn ta tìm hắn, nhưng vẫn tò mò hỏi: "Đại nhân tìm ta có việc gì?"

Người chỉ huy tên là Viêm Vân nói: "Ta có nói chuyện với Thiên phu trưởng rằng nơi này có một nhạc công lang thang, diễn tấu nhạc khúc vô cùng động lòng người. Thiên phu trưởng cũng muốn nghe ngươi diễn tấu"

Trong Bắc Thần vệ, Nguyên cảnh tăng một chỉ là vệ binh bình thường.

Nguyên cảnh tăng hai có thể thăng lên chỉ huy, giống như người trước mặt Lâm Tú.

Thiên phu trưởng của Bắc Thần vệ cần có thực lực Nguyên cảnh tầng ba. Người chỉ huy một khu vực có tới một nghìn lính Bắc Thần vệ, chắc chắn được coi là nhân vật lớn.

Lâm Tú không có cách nào từ chối yêu cầu này.

Dù sao hắn vẫn phải sống ở đây, không thể đắc tội với những người ở cấp bậc này.

Lâm Tú không suy nghĩ lâu, lập tức đồng ý.

Không bao lâu sau, trong doanh trại Bắc Thần Vệ, Lâm Tú đứng bên cạnh Viêm Vân, thưởng thức điệu múa của một nhóm nữ tử Mị Tộc.

Trong vũ trụ có những chủng tộc khác nhau, có một số điểm chung, ví dụ như thưởng thức nghệ thuật. Hôm nay Bắc Thần vệ sẽ biểu diễn võ thuật. Trước khi buổi biểu diễn võ thuật chính thức bắt đầu, sẽ có một số tiết mục góp vui. Lâm Tú cũng được gọi đến để diễn tấu góp vui.

Sau một điệu múa, Viêm Vân ra hiệu cho Lâm Tú bảo hắn lên sân khấu.

Lâm Tú lấy ra một cây đàn cổ. Một nam nhân mặc áo giáp có ba ấn ký ngọn lửa, hắn ta nhìn Viêm Vân một chút, thản nhiên hỏi:

"Trình độ âm nhạc của hắn thật sự tốt như ngươi nói sao?"

Viêm Vân cười, nói: "Thiên phu trưởng yên tâm, hắn chắc chắn sẽ không làm cho ngài thất vọng"

Một tiếng đàn vang lên, trong quân doanh Bắc Thần vệ, trái tim mọi người đều đập thình thịch.

Tiếng đàn này có một sức mạnh thần kỳ, có thể đánh thẳng vào nội tâm của bọn họ.

Khi tiếng đàn trở nên dồn dập vang dội, bên trong cơ thể bọn họ có một ngọn lửa di chuyển bất thường, dường như có thứ gì đó đang sôi trào. Có không ít chiến sĩ Viêm Tộc không nhịn được mở miệng nói.

"Thật là một thứ âm nhạc thần kỳ"

"Ta có cảm giác cơ thể mình tràn đầy sức mạnh"

"Ta rất muốn chiến đấu với ai đó!"

"Ta cảm thấy ta có thể tiêu diệt sạch một đội..."

Khúc nhạc này dường như đã kích thích sức mạnh trong cơ thể tất cả Bắc Thần vệ, đốt cháy niềm đam mê của họ, khiến nguyên lực của bọn họ giao động không ngừng. Ngay cả Thiên phu trưởng kia, trong lòng hấn ta cũng dâng lên niềm tự hào vô hạn, hấn ta nhớ tới cảnh tượng chém giết năm đó trên chiến trường tinh vực.

Nếu lúc đó hấn ta có thể nghe được tiếng nhạc hôm nay, có lẽ hấn ta có thể giết thêm hai kẻ địch.

Hấn ta nhìn Bắc Thần vệ xung quanh, phát hiện nguyên lực của bọn họ đang dâng trào mãnh liệt. Hấn ta đã nghe qua vô số nhạc sĩ biểu diễn, nhưng chưa từng có một nhạc sĩ nào có thể cho hấn ta cảm giác như vậy.

Nếu như trước khi chiến đấu, để cho hấn diễn tấu một khúc nhạc như vậy cho các tướng sĩ nghe, chẳng phải là có thể khiến tinh thần của bọn họ tăng lên sao?

M4 nghĩa của chuyện này, thậm chí còn quan trọng hơn so với việc trong quân có thêm một cường giả Nguyên cảnh tầng ba hoặc tầng bốn.

Nhất là lúc các vệ binh so tài, vai trò của hắn có thể so với một chỉ huy.

Nghĩ đến đây, hắn ta lập tức nhìn về phía nhạc công thần kỳ này, hỏi: "Người có muốn gia nhập Bắc Thần vệ của ta không?"

Lâm Tú không trả lời ngay, gia nhập Bắc Thần vệ, mặc dù cũng có rất nhiều lợi ích, nhưng sẽ mất đi tự do. Nhất là phải thực hiện một số nhiệm vụ nguy hiểm, ảnh hưởng đến việc tu luyện.

Hiện tại hắn đã không còn thiếu tiền nữa, không cần phải gia nhập Bắc Thần vệ.

Dường như đã nhìn ra được những băn khoăn của Lâm Tú, Thiên phu trưởng tiếp tục nói: "Người yên tâm, người không cần đi khai thác mỏ, cũng không cần đi chém giết trùng tộc. Người có thể tiếp tục theo đuổi nghệ thuật của mình. Chỉ cần người thỉnh thoảng dẫn tấu cho các tướng sĩ nghe là được rồi. Gia nhập Bắc Thần Vệ, người sẽ có tư cách sống vĩnh viễn tại Bắc Thần tinh.

Người nhà của người có thể cùng chuyển đến Bắc Thần tinh, thu nhập có được ở Bắc Thần tinh, người cũng không cần nộp thuế.."

Chương 1094: Lời mời của Bắc Thần Vệ (2)

Trong lòng Lâm Tú khẽ động, sau đó hắn nhìn ánh mắt Thiên phu trưởng, nói: "Nộp hay không nộp thuế không quan trọng, ta chủ yếu muốn có nhiều người nghe ta diễn tấu hơn.."

Một lúc sau.

Viêm Vân đặt một chiếc áo giáp trước mặt Lâm Tú. Trên áo giáp là một tấm bảng thể hiện thân phận mới, tấm bảng này đại diện cho thân phận của Bắc Thần vệ và quyền được sống vĩnh viễn ở Bắc Thần tỉnh.

Từ giờ trở đi, Lâm Tú sẽ lấy thân phận một tướng sĩ văn nghệ gia nhập Bắc Thần vệ.

Nhiệm vụ duy nhất của hắn là thỉnh thoảng diễn tấu cho các tướng sĩ trong quân. Hắn không cần ra trận giết địch, cũng không cần tuần tra, phần lớn thời gian đều được tự do.

Đó là sự tôn trọng của bọn họ đối với các nghệ sĩ.

Không ngờ, hắn có chỗ đứng ở Bắc Thần tỉnh không dựa vào thực lực mà là tài năng.

Lâm Tú tạm thời là thuộc hạ của Viêm Vân. Sau khi hắn ta đưa bộ áo giáp của Bắc Thần vệ cho Lâm Tú, hắn ta lại đưa cho hắn một vật to bằng bàn tay, giống như một cái gương.

Lâm Tú từng thấy qua vật này ở Thiên Viêm Điện, đây là bảo vật không gian còn quý hơn so với vòng tay không gian, dịch sang ngôn ngữ của Trái Đất, có thể gọi là kính không gian.

Vật này cũng do Đá không gian thúc đẩy, có thể thực hiện nhắn tin ngay lập tức.

Thật ra hai tấm gương này chính là hai cái nút không gian, sau lưng chúng được khảm Đá không gian, đưa linh lực hoặc nguyên lực vào Đá không gian. Chúng được thiết lập để kết nối hai nút không gian, thông qua gương này, mọi người có thể nhìn thấy hình ảnh bên kia không gian.

Lâm Tú vốn dự định khi trở về lần này sẽ mua một cái để ở Trái Đất. Như vậy nếu như Trái Đất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hắn có thể ngay lập tức trở về.

Hai cái kính không gian này, một cái ở trong tay Lâm Tú, một cái ở trong tay Viêm Vân để tiện cho hắn ta liên lạc với Lâm Tú bất cứ lúc nào.

Lâm Tú nhìn Viêm Vân, hỏi: "Chỉ huy, vừa rồi Thiên phu trưởng nói gia đình của ta có thể cùng chuyển đến Bắc Thần tinh, đúng không?"

Viêm Vân gật đầu nói: "Thê tử của ngươi có thể cùng chuyển đến, người nhà của các nàng, ngươi chỉ cần nộp một nửa Thiên Viêm tệ.

Lâm Tú nói: "Thê tử của ta không chỉ có một người..."

Viêm Vân xua tay, nói: "Hai ba người cũng không thành vấn đề."

Lâm Tú ngượng ngùng nói: "Vậy mười hai người thì sao?"

Mặc áo giáp đại diện cho quân đội Bắc Thần, lúc đi trên đường, ánh mắt của tất cả các chủng tộc trong vũ trụ nhìn hắn đều mơ hồ mang theo sự tôn trọng.

Bộ áo giáp này không đại diện cho những quân Bắc Thần bên ngoài, mà là tinh nhuệ của quân Bắc Thần. Bắc Thần vệ có địa vị cực cao. Trên Bắc Thần tinh, họ thậm chí còn có quyền đánh giết các chủng tộc khác, đương nhiên, cần phải có lý do chính đáng.

Đối với Lâm Tú, những đặc quyền này đều không quan trọng.

Việc không phải đóng thuế thực sự có sức hấp dẫn lớn đối với hắn.

Đặc quyền này, không phải quân Bắc Thần nào cũng có, chỉ có những Bắc Thần vệ tinh nhuệ nhất và những người có đóng góp đặc biệt cho đế quốc mới có.

Lâm Tú thuộc loại binh sĩ văn nghệ được tuyển chọn đặc biệt, được hưởng những phúc lợi tương tự như tinh nhuệ của quân Bắc Thần.

Lần thứ hai Lâm Tú đến Thiên Viêm điện, hắn còn chưa đi lên trước, trong quầy đã có một bóng người lập tức chào đón.

Một dị tộc cấp Địa trẻ tuổi cung kính hỏi: "Đại nhân, ngài muốn xem cái gì?"

Lâm Tú lấy ra một cái vòng tay không gian, hỏi: "Ta có một cái vòng tay không gian không dùng đến, nơi này của các người có mua không?"

Dị tộc cấp Địa trẻ tuổi nói: "Mua, đương nhiên có mua"

Lâm Tú được mời vào một căn phòng rộng rãi phía sau quầy. Đợi một lúc, một dị tộc lớn tuổi đi ra, nhìn vòng tay không gian, trầm tư một lát, hỏi: "Đại nhân, cái vòng tay không gian này, ta mua 40.000 Thiên Viêm tệ, không biết ngài có hài lòng không?"

40.000 Thiên Viêm tệ, mặc dù vẫn thấp so với giá bọn họ bán, nhưng lão đưa ra cái giá này, đã rất nể mặt Lâm Tú khi mặc bộ áo giáp này.

Lâm Tú gật đầu, không nói thêm gì, lại nói: "Người tiện thể giúp ta nhìn xem, những cái vòng tay không gian này đáng giá bao nhiêu"

Ào!

Hắn vừa dứt lời, hơn hai mươi cái vòng tay không gian xuất hiện trên mặt bàn, lão già kia vừa nhìn không khỏi kinh ngạc.

Lão chưa bao giờ thấy có người một lần bán nhiều vòng tay không gian như vậy.

Tuy nhiên, hàng hóa không được hỏi nguồn gốc, đó là nguyên tắc của bọn họ.

Hơn nữa, đối phương là Bắc Thần vệ, cũng không đến lượt lão kiểm tra.

Lão lần lượt kiểm tra từng cái vòng tay không gian, phát hiện mỗi cái đều có chức năng đầy đủ. Nếu bán đi, thì giá cả mỗi cái sẽ không thấp hơn 50.000 Thiên Viêm tệ. Đối với bọn họ cũng là một khoản lợi nhuận rất lớn.

Cuối cùng, lão cho Lâm Tú một mức giá.

1.200.000 Thiên Viêm tệ.

Chương 1095: Lời mời của Bắc Thần Vệ (3)

Hai mươi tám cái vòng tay không gian, 1.200.000 Thiên Viêm tệ, đã cao hơn giá mà Lâm Tú dự kiến. Trung bình, giá một cái vòng tay không gian cũng hơn 40.000 tệ, so với việc Lâm Tú tự mình mang ra chợ đen bán, còn có lời hơn.

Lâm Tú không do dự, lập tức quyết định việc làm ăn này.

Sau khi bán những cái vòng tay không gian, Lâm Tú lại thuận tiện mua cho Linh Quân một cái vòng tay không gian mới ở chỗ này.

Lão giả ngoại tộc còn giảm giá cho hắn hai mươi phần trăm, hy vọng sau này Lâm Tú thường xuyên đến quan tâm việc buôn bán của bọn họ.

Ngoài vòng tay không gian, Lâm Tú còn mua hai cái kính không gian.

Mua xong hai món đồ này, Thiên Viêm tệ trong tay hắn còn gần ba triệu, đủ để hắn đón các nàng đến tu luyện.

Bởi vì số lượng các nàng quá nhiều, cho dù là lấy thân phận Bắc Thần vệ, hắn cũng không thể để cho các nàng chuyển đến đây miễn phí được, cũng may hiện tại Lâm Tú có thể trả được phí vào thành và phí định cư của họ.

Mà nhà của hắn, dưới yêu cầu của Viêm Vân, đã được đổi thành một tòa nhà lớn hơn.

Tuy rằng không thể để cho các nàng mỗi người ở một phòng, nhưng hai người ba người ở một phòng vẫn có thể. Hiện tại cuộc sống của họ có thể khá gian khổ, chỉ

cần các nàng cố gắng vượt qua, về sau sẽ càng ngày càng tốt.

Lâm Tú lại chỉ một khoản tiền lớn, mua cho bọn họ hơn mười cái áo giáp.

Những áo giáp này được làm từ một loại kim loại đặc biệt, rất cứng nhưng lại vô cùng mỏng manh. Lúc nhảy không gian, có thể chống lại sự chèn ép và biến dạng của không gian, là vật cần thiết để thực hiện nhảy không gian ở khoảng cách xa.

Bên ngoài Bắc Thần tinh, trong khoảng không vũ trụ.

Vòng tay không gian của Lâm Tú lóe lên ánh sáng mờ, Đá không gian trong tay hắt hóa thành bột phấn, bóng người của hắn cũng biến mất tại chỗ.

Trái Đất.

Lần này Lâm Tú trở về, đầu tiên là thông báo cho các nàng, hắn sắp đưa họ tới Bắc Thần tinh.

Các nàng tất nhiên rất vui mừng về chuyện này. Họ cũng vô cùng tò mò về Bắc Thần tinh mà Lâm Tú đã miêu tả nhiều lần.

Họ tràn đầy chờ mong về chuyến đi này, quan trọng nhất là sau này họ không cần phải xa hắn nữa.

Lâm Tú hỏi cha mẹ và cha mẹ vợ, bọn họ đều không muốn rời đi.

Hắn suy nghĩ lại, cũng không ép buộc bọn họ.

Trên Bắc Thần tinh đều là ngoại tộc, là nơi tốt để tu luyện, nhưng thật ra không phù hợp với cuộc sống. Khi đến nơi, bọn họ còn phải học lại ngôn ngữ vũ trụ. Với thân

phận của họ, ở lại Trái Đất, không có việc gì có thể chơi mạt chược, đi du lịch các quốc gia, ngắm nhìn các phong cảnh khác nhau, ngược lại càng thêm thoải mái.

Dù sao tuổi thọ của bọn họ cũng cực kỳ dài, còn rất nhiều thời gian để hưởng thụ cuộc sống.

Về phần Lâm Tú và chúng nữ vẫn tập trung vào việc tu luyện.

Lâm Tú để lại kính không gian cho Lý Bách Chương. Một khi Trái Đất xảy ra chuyện gì, có thể thông báo cho hắn đầu tiên.

Hắn còn đi kinh thành một chuyến, lão Vương vẫn đang bán mì ở đầu đường. Lâm Tú vừa ăn một bát mì vừa nói chuyện với hắn ta trong chốc lát. Tuy rằng hắn ta hơi phật hệ, nhưng nếu Trái Đất gặp nạn, hắn ta cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Lần này rời đi, trong thời gian ngắn, bọn họ có lẽ sẽ không trở về.

Suốt một tháng sau, họ đều chuẩn bị những thứ mang đến Bắc Thần tinh, ví dụ như giường, nôi, chảo, quần áo, một số đồ dùng hàng ngày..

Mấy thứ này, Bắc Thần tinh đều không bán, thậm chí ngay cả chỗ ăn cơm cũng không có, tất cả đồ đạc đều phải tự chuẩn bị.

Ngoài ra, những người đi Bắc Thần tinh cũng chưa hoàn toàn xác định.

Chúng nữ đương nhiên là muốn đi cùng Lâm Tú, nhưng ngoài các nàng, người ngoài ngày thường ở Lâm phủ, còn có Song Song, Linh Lung, Mộ Dung Ngọc và Tác Phi Á.

Mấy năm nay các nàng vẫn ở cùng với chúng nữ, đã không thể xem như là khách.

Linh Lung muốn đi theo Minh Châu, nàng vẫn ở bên cạnh nàng ta, không có Linh Lung, Minh Châu sẽ không quên.

Mộ Dung Ngọc được xem là cháu gái của Lâm Tú, Bắc Thần tình thích hợp hơn cho việc tu luyện của nàng. Lâm Tú và Minh Châu đã thương lượng qua, hẳn quyết định dẫn nàng đi cùng, rời khỏi nơi này sớm hơn, nàng có thể đạt đến Nguyên cảnh sớm hơn.

Song Song và Tác Phi Á, Lâm Tú còn muốn hỏi ý kiến của các nàng.

Lâm Tú đi tới trước mặt Song Song, hỏi: "Song Song, người nguyện ý rời khỏi nơi này không?"

Song Song nhìn hẳn, hỏi một cách không chắc chắn: "Lâm đại ca, ta cũng có thể đi cùng sao?"

Lâm Tú gật đầu, nói: "Chỉ cần người muốn, nhưng cuộc sống ở đó có thể rất nhàm chán, hầu hết thời gian đều tu luyện"

Song Song không suy nghĩ lâu, nói: "Ta muốn đi theo bên cạnh nương nương."

Ánh mắt Lâm Tú cuối cùng nhìn về phía Tác Phi Á, nữ tử Đại U luôn thẳng thắn, không đợi Lâm Tú mở miệng, nàng lập tức chủ động nói: "Ta muốn đi!"

Chương 1096: Ngủ ghép

May mắn lần này Lâm Tú chuẩn bị đủ áo giáp, cho dù mang theo tất cả các nàng, vẫn còn thừa hai cái.

Mấy ngày sau.

Trái Đất, trên một hòn đảo nhỏ gần đường xích đạo, chúng nữ mặc áo giáp mỏng, nắm tay nhau đứng chung một chỗ. Sau một lúc không gian giao động, bóng dáng mọi người trong nháy mắt biến mất.

Bắc Thân tinh, nơi tiếp đón.

Trên một biên giới không thể nhìn rõ, có hơn mười bóng người từ trong một cổng di chuyển nào đó đi ra.

Bên cạnh Lâm Tú, chúng nữ nhìn cảnh tượng ngoạn mục trước mắt, rất lâu nói không nên lời, ngay cả trong ánh mắt Linh Quân cũng tràn đầy rung động.

Sự rung động của nàng, có một phần rất lớn bắt nguồn từ nơi dồi dào nguyên lực này.

Đối với chuyện Lâm Tú này cũng không ngạc nhiên gì, bởi vì lần đầu tiên hấn tới đây, cũng giống như vậy. Chỉ cánh cổng di chuyển cao tới mấy trăm trượng kia, cũng đủ để làm cho mọi người khiếp sợ.

Huống chi, gần như lúc nào cũng có các ngoại tộc hình dáng kỳ lạ, từ trong cổng di chuyển đi ra. Bọn họ cao hay thấp, mập hay gầy, sinh ra ở nhiều hình dạng. Nếu như không quen nhìn, thì thực sự sẽ tác động không nhỏ đến thị giác.

Hầu hết những người ngoại tộc từ cổng di chuyển đi ra, thật ra cũng là lần đầu tiên tới đây giống như các nàng.

Lâm Tú đã sớm quen đường, sau khi xuất trình tấm bằng thân phận của Bắc Thần vệ, có người tiếp đón cung kính giúp hấn làm xong tất cả các thủ tục. Lâm Tú dẫn theo các nàng, thông qua một cánh cổng di chuyển tới Bắc Thần tinh.

Nơi này vẫn có rất nhiều hướng dẫn viên nô tộc đang chờ đợi, ánh mắt Lâm Tú quét qua, ngoài ý muốn nhìn thấy thiếu nữ Mị Tộc kia.

Lâm Tú vẫy tay với nàng, thiếu nữ lập tức chạy tới, cung kính nói:

“Đại nhân, ta lại gặp ngài!”

Lâm Tú nói: “Người vẫn còn nhớ ta?”

Thiếu nữ nói: “Ta có ấn tượng với đại nhân, vẫn luôn nhớ đại nhân”

Chúng tộc trong vũ trụ rất nhiều, với thẩm mỹ của Mị Tộc, bọn họ phần lớn đều vô cùng xấu xí. Nhưng vị đại nhân này, ngoại trừ trên đầu không có sừng, sau lưng không có cánh, thì quả thực giống Mị Tộc như đúc, nàng tự nhiên sẽ khắc sâu vào trí nhớ.

Lâm Tú cho nàng một trăm Thiêm Viêm tệ, nói: “Trong khoảng thời gian này, người đi theo chúng ta đi”

Tuy rằng Lâm Tú cũng rất quen thuộc với Bắc Thần tinh, nhưng với tư cách là hướng dẫn viên, hấn không chuyên nghiệp bằng thiếu nữ Mị Tộc này. Chúng nữ đều là lần đầu tiên đến đây, nàng ta có thể giúp họ nhanh chóng làm quen với nơi này.

Bởi vì sớm muộn gì hấn cũng phải dẫn các nàng tới đây, nên lần trước trở về, Lâm Tú đã dạy ngôn ngữ vũ trụ cho các nàng. Các cường giả nhân loại cũng đang học ngôn ngữ

vũ trụ, chờ đợi ngày có thể kết nối với vũ trụ.

Một trăm Thiên Viêm tộc, đủ để thuê nàng năm mươi thời tinh.

Trên mặt thiếu nữ Mị Tộc lộ ra nụ cười ngọt ngào, giải thích cho các nàng một cách chuyên nghiệp và có trách nhiệm.

Bắc Thần tinh và Trái Đất rất khác nhau, trước hết bọn họ phải thích ứng với cuộc sống chỉ có ngày không có đêm.

Tiếp theo, ngoại trừ Mị Tộc, Viêm Tộc, các chủng tộc rất nhỏ bé khác, hầu hết các chủng tộc khác trong vũ trụ, dáng vẻ của họ thật sự không phù hợp với thẩm mỹ của nhân loại.

Nếu không chút khách khí mà nói thì người ngoài hành tinh Lâm Tú nhìn thấy trong phim truyền hình đều dễ nhìn hơn dị tộc trong vũ trụ.

Lâm Tú dẫn các nàng đến nhà mới của hắn trước.

Tòa nhà này, là do người bên trên bố trí. Xét thấy Lâm Tú có rất nhiều vợ, Viêm Vân lợi dụng quyền hạn của Thiên phu trưởng, mới xin cho hắn một tòa nhà lớn hơn. Nhưng cũng chỉ là tương đối lớn hơn, số phòng vẫn không đủ dùng.

Cuối cùng, chỉ có thể Linh Quân và Linh m ở một phòng, Ngung Nhi và Thái Y một phòng, Minh Hà và Thiên Diệp Lãm một phòng. Tần Uyển và Na Tháp Toa một phòng, A Kha và Minh Châu một phòng, Mộ Dung Ngọc, Song Song, Tác Phỉ Á, Linh Lung bốn người một phòng..

Đối với các nàng đã quen sống một mình trong một tòa cung viện thì rõ ràng hơi xấu hổ và không quen.

Lâm Tú chỉ có thể an ủi các nàng nói: "Dù sao nơi này cũng không phải chỗ của chúng ta. Lúc đầu có thể vất vả hơn, nhưng về sau sẽ càng ngày càng tốt..."

Muốn mua một căn nhà có quyền sở hữu vĩnh viễn ở Bắc Thần tỉnh, với tài sản hiện tại của Lâm Tú thì vẫn chưa làm được.

Nếu hắn đi thuê, thì có thể thuê được căn nhà lớn hơn, nhưng Lâm Tú cảm thấy điều này không cần thiết.

Dù sao, giá cả ở đây quá đắt, Thiên Viêm tệ của hắn cũng không có nhiều. Thép tốt phải dùng trên lưỡi kiếm.

Chẳng bao lâu, sự thật đã chứng minh rằng suy nghĩ của Lâm Tú là đúng.

Lúc thiếu nữ Mị Tộc dẫn các nàng đi dạo phố, các nàng mới vào vũ trụ, bản tính bị thứ mới lạ kiểm chế lại bộc phát.

Lâm Tú chỉ mua một cái vòng tay không gian, đưa cho Linh Quân. Nhưng khi Ngung Nhi cầm một cái vòng tay không gian xinh đẹp, yêu thích đến mức không muốn buông tay, Lâm Tú cũng không thể nhẫn tâm để cho nàng trả lại.

Chương 1097: Ngủ ghép (2)

Mua cho Ngung Nhi, không mua cho người khác, rõ ràng là không thích hợp.

Linh m rất thích một pháp trượng hệ Băng, Lâm Tú mua cho nàng, những người khác thì sao?

Cho nên, khi các nàng đi dạo phố, chỉ cần chúng nữ có một người thích thứ gì đó, thì kết quả cuối cùng là mỗi người một món.

Với tốc độ tiêu tiền như vậy, các nàng còn chưa đi dạo hết một con phố, thì tiền tiết kiệm của Lâm Tú đã giảm một nửa. Những bà cô trẻ này, không quản lý việc nhà không biết kiểm tiền khó khăn.

Thiên Viêm tậ các nàng tiêu đều là hấn trải qua gian khổ, từng bước lấy về.

Khi ngủ chung tất nhiên là vui vẻ, nhưng áp lực nuôi gia đình, hấn so với người bình thường càng khó khăn hơn.

Tốc độ tiêu tiền này, cho dù ở Bắc Thần tinh, cũng cực kỳ hiếm thấy. Trên đường đi, vô số chủng tộc trong vũ trụ bị bọn họ làm cho kinh hãi, không biết đây là con cháu của chủng tộc cường đại nào. Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, các nàng đã tiêu tốn hơn mấy triệu Thiên Viêm tậ. Mà chủng tộc này, trước kia bọn họ chưa từng thấy qua..

Người khác đều coi hấn là phú nhị đại, nhưng chỉ có Lâm Tú mới biết, hấn có thể có ngày hôm nay, đều dựa vào hai tay chăm chỉ của hấn.

Mặc dù hấn có một ít tiền tiết kiệm, các nàng lại mua như vậy, hơn một triệu Thiên

Viêm tệt của hắn, rất nhanh đã hết sạch.

Linh Quân nhìn Lâm Tú, khi chúng nữ đi ra từ một gian hàng, mở miệng nói: "Chúng ta đã đi dạo đủ lâu rồi, trở về thôi"

Tuổi của nàng không phải lớn nhất trong số chúng nữ, nhưng rất nhiều lúc, nàng đều có sự uy nghiêm của vợ cả.

Chúng nữ cũng đều muốn trở về, hôm nay các nàng đã thấy được rất nhiều chuyện cả đời chưa từng thấy qua. Các nàng cần một chút thời gian để tiêu hóa hết những kiến thức mới này.

Sau khi trở về chỗ ở, chúng nữ trở về phòng riêng của họ.

Lâm Tú đi vào phòng của Linh Quân và Linh m, nơi này chỉ có một cái giường. Lúc đầu mỗi người đều chuẩn bị giường của mình, nhưng bởi vì không gian quá nhỏ, nên một phòng chỉ có thể kê một cái.

Linh Quân ngồi ở đầu giường, hỏi: "Hôm nay chàng tốn rất nhiều tiền phải không?"

Lâm Tú gật đầu, nói: "Chỉ còn lại một nửa"

Nàng liếc Lâm Tú, nói: "Ai bảo chàng cưới nhiều vợ như vậy.."

Lâm Tú ngồi ở bên cạnh nàng, nói: "Ta muốn."

Nếu như không thể tiêu số tiền mình kiếm được, thì kiếm tiền cũng trở nên vô nghĩa. Lâm Tú vẫn rất tự tin với khả năng kiếm tiền của mình.

Cùng lắm thì qua một thời gian, hắn lại đi chợ đen mấy lần, sẽ có người vội vàng đưa tiền cho hắn...

Lúc này, một bóng người từ bên ngoài đi vào, Linh m ngã mình xuống giường, lồm bồm nói: "Nơi này thật nhỏ, khi nào chúng ta mới có thể ở trong phòng lớn hơn..."

Lâm Tú nhéo mắt nàng, nói: "Trong khoảng thời gian này trước tiên cứ ở ghép. Khi ta không có ở đây, chẳng phải nàng thường xuyên ngủ chung với Linh Quân sao?"

Linh m từ trên giường đứng lên, ôm cánh tay Linh Quân, ngủ chung với tỷ tỷ cũng không có gì tủi thân. Sau đó nàng lại nhớ tới một vấn đề, nhìn về phía Lâm Tú, sững sờ hỏi: "Vậy chàng ngủ ở đâu?"

Lúc Lâm Tú không có ở đây, nàng và tỷ tỷ ngủ chung là chuyện đương nhiên.

Nhưng hiện tại hấn ở bên cạnh các nàng, ba người, thì phải ngủ như thế nào?

Lâm Tú nhún vai, bất đắc dĩ nói: "Phòng ở đây đều bị các nàng chiếm, nên ta chỉ có thể ngủ ghép với các nàng..."

Lâm Tú tính toán rất tốt, đáng tiếc bị Linh m và Linh Quân nhìn thấu.

Không có gì bất ngờ xảy ra, hấn đã bị đuổi khỏi phòng các nàng.

Hấn đành phải đến chỗ Uyển Nhi và Na Tháp Toa.

Linh Quân và Linh m khác với Uyển Nhi, Ngưng Nhi. Khi Lâm Tú cùng các nàng song tu, chưa từng có người thứ ba bên cạnh, cho dù là tỷ muội ruột thịt.

Minh Châu và A Kha cũng giống như vậy.

Minh Hà cởi mở hơn bọn họ, nhưng nàng chỉ chấp nhận Thiên Diệp Lãm ở bên cạnh.

Chỉ có Uyển Nhi, Ngung Nhi, Thái Y và Na Tháp Toa gia nhập, bởi vì đi theo hần lâu hơn, hoặc là nguyên nhân tư tưởng cởi mở hơn, ngược lại không bận tâm những việc này.

Thế nhưng Lâm Tú cũng không vội, thuận theo tự nhiên, vẫn còn nhiều thời gian.

Tương lai của bọn họ không phải là mấy năm hay mấy chục năm, mà là mấy trăm năm, mấy nghìn năm, mấy vạn năm, sớm muộn gì các nàng cũng sẽ nghĩ ra.

Sau khi Lâm Tú cho chúng nữ nghỉ ngơi một ngày, hần lập tức dẫn các nàng cùng đi ra ngoài thành tu luyện.

Ngoại trừ Linh Quân, thực lực của chúng nữ đều ở cấp Thiên.

Trong đó, Linh m, Tần Uyển, Ngung Nhi, Minh Hà, Thiên Diệp Lãm, đã đạt đến cấp Thiên hạ cảnh đỉnh phong, Na Tháp Toa nhờ vào năng lực và tài nguyên, cũng đã đuổi kịp. Thực lực chúng nữ còn lại so với các nàng kém hơn một bậc.

Nguyên lực ở đây vô cùng dồi dào, có thể khiến cho Linh Quân tu luyện đến Nguyên cảnh tầng một đỉnh phong trong thời gian rất ngắn.

Chương 1098: Nhật được bảo vật

Với thực lực của hắn bây giờ, cũng không cần năng lực chữa trị, thân thể Nguyên cảnh vốn có tác dụng tương tự chữa trị, vẫn là hai năng lực ban đầu càng có lợi hơn cho việc tu luyện của nàng.

Thiên phú của Lâm Tú và nàng giống nhau như đúc, nhưng số lượng năng lực ban đầu của hắn gấp sáu lần nàng. Lúc trước, Lâm Tú dùng thời gian gần một năm để tu luyện đến bình cảnh, Linh Quân cần năm đến sáu năm, gần như là một năm vũ trụ.

Tốc độ này, mặc dù chậm hơn Lâm Tú một chút, nhưng cũng gấp trăm lần thiên tài bình thường trong vũ trụ.

Hơn nữa, mặc dù tốc độ tu luyện của Lâm Tú gấp sáu lần nàng, nhưng thật ra không có quan trọng như vậy. Bởi vì bình cảnh, hắn sẽ bị kẹt ở Nguyên cảnh tầng một đỉnh phong rất lâu, nếu trong khoảng thời gian này hắn không thể đột phá thì rất nhanh sẽ bị Linh Quân đuổi kịp.

Ngoài Linh Quân, Lâm Tú đặt trọng điểm việc tu luyện của chúng nữ ở trên võ đạo.

Về phương diện dị thuật, có Lâm Tú cung cấp nguyên tinh cho các nàng, so với các nàng tự tu luyện sẽ nhanh hơn nhiều, còn không bằng dùng thời gian để tu luyện võ đạo.

Kể cả chính Lâm Tú cũng đã bắt đầu tu luyện võ đạo một lần nữa.

Sau Nguyên cảnh, cấp độ sinh mệnh đã xảy ra lột xác, tu luyện võ đạo cũng có hiệu

quả. Lâm Tú tu luyện không lâu, võ đạo cũng đã đột phá đến cấp Thiên thượng cảnh.

Tốc độ Lâm Tú ngưng tụ nguyên tinh rất nhanh, làm cho tu vi của Linh m các nàng tăng trưởng cũng rất nhanh.

Mới chỉ đến Bắc Thần tinh một tháng, Linh m đã dẫn đầu đột phá tới cấp Thiên thượng cảnh. Ngay sau đó, Na Tháp Toa, Thiên Diệp Lãm, Tần Uyển, Ngưng Nhi, Minh Hà, cũng lần lượt đột phá.

Đây là tốc độ tu luyện vốn không có khả năng đạt được ở trên Trái Đất.

Một trong những lợi ích lớn nhất của Bắc Thần Tinh là Lâm Tú có thể lợi dụng thời cơ mình ở bình cảnh, giúp các nàng tăng tu vi, tiết kiệm mấy trăm triệu Thiên Viêm tệ.

Vào một khoảnh khắc nào đó, Lâm Tú đang ngưng tụ nguyên tinh, trong vòng tay không gian đột nhiên truyền đến một hồi nguyên lực giao động.

Lâm Tú lấy ra một cái kính không gian, mặt Viêm Vân xuất hiện bên trong gương, nói với Lâm Tú: "Lâm, nhanh chóng đến đại doanh một chuyến"

Linh Quân đang chuyên tâm tu luyện, Lâm Tú nói một tiếng với Linh m, lập tức rời khỏi nơi này.

Trong tay Linh m cũng có kính không gian, nếu có chuyện gì, thì có thể liên hệ đến hần đầu tiên.

Trở lại trong thành, hần nhanh chóng đi qua cổng không gian, đến đại doanh Bắc Thần vệ.

Đây chỉ là một quân doanh ở vực 73, bình thường mỗi một vực có khoảng mười ngàn Thiên Nhân vệ, do mười Thiên phu trưởng thống lĩnh.

Mỗi người chịu trách nhiệm an ninh của một khu vực.

Thân phận của Lâm Tú chính là tướng sĩ văn nghệ của vực 73, Tam Vệ, đội năm của Bắc Thần Tinh.

Trong đại doanh Tam Vệ, Lâm Tú nhìn thấy một số gương mặt xa lạ. Những người này cũng mặc áo giáp của Bắc Thần vệ, nhưng con số trên cánh tay có sự khác biệt, là người thuộc về Nhị Vệ.

Lâm Tú nghe Viêm Vân nói qua, giữa các vực của Bắc Thần tinh, trong các Bắc Thần vệ, thường xuyên tổ chức một số cuộc thi đấu, được gọi là diễn võ.

Lần trước Lâm Tú tới, là diễn võ nội bộ của Tam Vệ, giữa mười tiểu đội chọn ra một số người tinh nhuệ tiến hành so tài. Lúc này, dường như là Nhị Vệ muốn tiến hành so tài với Tam Vệ.

Tuy nhiên tỷ thí lần này cũng không phải là diễn võ chính thức, mà là một cuộc cá cược giữa hai Thiên phu trưởng.

Thuộc hạ dưới tay hai người, mỗi người chọn ra một trăm tinh nhuệ, tiến hành một trận chiến, lấy một trăm nghìn Thiên Viêm tệ làm tiền đặt cược. Bên nào chiến thắng thì Thiên phu trưởng bên đó có thể lấy được một trăm nghìn Thiên Viêm tệ này.

Thiên phu trưởng của Nhị Vệ nhìn thoáng qua Thiên phu trưởng của Tam Vệ, nhin không được cười nói: "Viêm Vân, nửa năm

trước, người của người thua người của ta, hiện tại người lại nhịn không được muốn đưa tiền cho ta sao?"

Thiên phu trưởng Tam Vệ cười lạnh, nói: "Nửa năm trước ta thua người, lần này ta muốn lấy lại tất cả. Các người đến chỗ cũ trước, người của ta lập tức đến"

"Vậy phải xem người của người trong nửa năm nay có bao nhiêu tiến bộ.."

Thiên phu trưởng Nhị Vệ cười ha ha hai tiếng, mang theo thuộc hạ rời đi. Thiên phu trưởng Tam Vệ bước nhanh đến trước mặt Lâm Tú, nói: "Lần này có thể thắng hay không, phải trông chờ vào người.."

Thực lực tổng thể của Nhị Vệ mạnh hơn Tam Vệ bọn họ.

Sở dĩ lần này Viêm Vân dám cá cược là bởi vì hắn đã thử nghiệm qua, nghe Lâm Tú diễn tấu thực lực của Bắc Thần vệ sẽ tăng lên một chút. Trước khi chiến đấu, để hắn nâng cao tinh thần của các tướng sĩ, nhất định sẽ làm cho tên Nhị Vệ kia một sự kinh ngạc.

Nhìn ánh mắt tràn ngập mong chờ của Thiên phu trưởng, Lâm Tú gật đầu, nói: "Ta sẽ cố gắng"

Chương 1099: Nhật được bảo vật (2)

Sử dụng nguyên lực cho năng lực khác ngoài mười hai năng lực ban đầu, sẽ có một số hiệu quả kỳ diệu, ví như dị thuật âm. Lâm Tú có thể sử dụng nó như một cách để tấn công, cũng có thể dùng nó điều khiển cảm xúc của người khác.

Một bản nhạc buồn uyển chuyển, có thể làm cho mọi người cảm thấy chán nản, sẽ ảnh hưởng đến việc phát huy sức mạnh.

Sau một màn trình diễn hùng hồn, cũng có thể làm cho người nghe sôi trào nhiệt huyết, thuộc về trạng thái cực kỳ phấn khích.

Mặc dù không thể trực tiếp tăng thực lực của bọn họ lên, nhưng có thể gián tiếp tăng sức chiến đấu của bọn họ. Nếu như thực lực của hai đội chênh lệch không lớn, chênh lệch về tinh thần, có khả năng chuyển bại thành thắng, lật ngược chiến cuộc.

Vào thời cổ đại trước khi hai quân giao chiến, sẽ đánh trống biểu diễn hành khúc, cũng vì nguyên nhân này.

Bên ngoài Bắc Thần tỉnh.

Trên một hành tinh xoay quanh Bắc Thần tỉnh, hơn một trăm bóng người đang chờ đợi trên hành tinh.

Hành tinh này cũng không thể sinh sống, cũng không có tài nguyên gì, bề mặt gồ ghề, rất xấu xí. Không lâu sau, có hơn một trăm bóng người từ trên bầu trời bay vào, hạ xuống hành tinh này.

Lâm Tú cũng ở trong đám người đó.

hành tinh này là chiến trường mà các Vệ của vực 73 thường xuyên dùng để so tài. Trận chiến của Nguyên cảnh có lực phá hoại thật sự rất lớn. Hơn nữa, các Vệ so tài chính là loạn chiến của mấy trăm người, phía trên không có khả năng cho phép bọn họ chọn chiến trường ở nơi cư trú.

Quy tắc so tài rất đơn giản.

Nhị Vệ và Tam Vệ, mỗi người chọn một trăm tinh nhuệ Nguyên cảnh tầng một, ở trên hành tinh này, tham gia một cuộc hỗn chiến không có quy tắc. Bất kỳ bên nào thân thể bị hủy diệt, chỉ để lại nguyên hồn thì coi như bị đào thải.

Cuối cùng, bên nào bị loại hoàn toàn, thì bên đó thua.

Quy tắc này đơn giản mà thô bạo, nhưng cũng có lý do nhất định. Trong vũ trụ, các thể lực của mỗi hành tinh tranh giành tài nguyên, cũng sẽ không tổ chức một đại hội giống Trái Đất, mà phân bố dựa theo xếp hạng thi đấu.

Hầu hết các tình huống đều là vô số Nguyên cảnh xông lên.

Trận so tài này có thể huấn luyện năng lực chiến trận của bọn họ, ở trong quân đội Thiên Viêm quốc rất thịnh hành.

Đám tinh nhuệ của Nhị Vệ, nhìn tinh nhuệ Tam Vệ đến muện, trong lòng đều có cảm giác kỳ lạ.

Họ đã giao đấu với những người này rất nhiều lần, nhưng lần này, những đối thủ này dường như không giống như trước đây.

Ánh mắt của đối phương giống như là đã thú, bọn họ chưa từng thấy Tam Vệ như vậy,

còn chưa khai chiến, rất nhiều tướng sĩ Nhị Vệ trong lòng đã trống rỗng.

Sau khi người của hai bên đến đông đủ, thi đấu chính thức bắt đầu.

Lâm Tú và hai Thiên phu trưởng, vài chỉ huy, đứng ở trên cao quan sát cuộc chiến.

Cuộc chiến vừa mới bắt đầu, hai trăm tướng sĩ Bắc Thần Vệ chia làm hai phe, lập tức hòa làm một.

Bề mặt hành tinh này đã bị những trận chiến ác liệt tàn phá đến không còn hình dạng.

Chỉ dựa vào thị lực, hoàn toàn không thấy rõ tình hình bên dưới.

Màu đỏ, màu xanh lam, màu tím, các loại màu sắc đan xen, các hệ nguyên lực trộn lẫn với nhau, tạo thành từng cơn gió lốc nguyên lực.

Thỉnh thoảng có nguyên hồn từ phía dưới bay lên, đó là hai tướng sĩ đã bị đào thải, mất đi thân thể, thực lực của bọn họ sẽ bị tổn thất một phần. Nhưng nguyên lực ở ngôi sao này vô cùng dồi dào, bọn họ có thể tu luyện lại trong thời gian rất ngắn.

Thiên phu trưởng của Nhị Vệ, nhìn nguyên hồn từ phía dưới bay lên, ngay từ đầu hẳn tưởng rằng thắng lợi đã nằm trong tay, nhưng đến cuối cùng sắc mặt lại càng ngày càng khó coi.

Những nguyên hồn này, hầu hết đều là thuộc hạ của hắn.

Hắn nghĩ không ra, chỉ mới nửa năm, vì sao người của Tam Vệ có thể thay đổi nhiều như vậy?

Trên bề mặt hành tinh, tướng sĩ của Nhị Vệ càng đánh càng kinh SỢ.

Bọn họ từng đánh nhau với người của Tam Vệ không chỉ một lần, nhưng chưa bao giờ thấy bọn họ như vậy.

Đôi phương không có bất kỳ sự phối hợp nào, chiến đấu cũng không hề có quy luật. Nhưng hết lần này tới lần khác một nhóm người hung mãnh đến tột cùng, một trận thi đấu bình thường, bọn họ lại liều mạng chiến đấu.

Trong mắt Lâm Tú chợt lóe lên tia sáng không thể phát hiện, hần lập tức nhìn rõ tình hình phía dưới.

Sức mạnh tổng thể của tướng sĩ Nhị Vệ, kỳ thật mạnh hơn Tam Vệ một chút, sở dĩ xuất hiện tình huống này là do nhuệ khí của hai phe.

Một số người sợ đông sợ tây, một số người khác trải qua sự cổ vũ của Lâm Tú, nhiệt huyết sôi trào, có niềm đam mê muốn trút hết, giống như chó điên, hoàn toàn điên cuồng, ai nhìn thấy cũng phải sợ hãi.

Thiên phu trưởng của Tam Vệ nhìn phía dưới, trên mặt không giấu được nụ cười.

Hần ta có thể rõ ràng cảm giác được, tướng sĩ thuộc hạ của hần ta khác với trước kia. Lần sau các Vệ thi đấu, cuối cùng cũng đến lúc hần ta lộ diện..

Chương 1100: Tướng sĩ này là của ai.

Hắn ta quay đầu lại nhìn bóng người phía sau, may mà hắn ta ra tay trước, quyết đoán chiêu mộ hắn đến đây. lần này hắn ta thật sự đã nhặt được một bảo vật, đợi đến lúc trở về, hắn ta phải đối xử tốt với hắn hơn mới được.

Trên một hành tinh nhỏ bên ngoài Bắc Thần tinh.

Trận diễn võ này của hai Vệ, Tam Vệ giành chiến thắng nhờ ưu thế mỏng manh.

Với Tam Vệ luôn bị áp chế, đây là một chiến thắng hiếm hoi.

Thiên phu trưởng của Nhị Vệ trầm mặt, sau khi ném mười viên Thiên Viêm tệ mệnh giá 10.000 xuống, không một tiếng động rời đi. Tâm trạng của Thiên phu trưởng Tam Vệ rất tốt, ném năm viên Thiên Viêm tệ trong đó cho Lâm Tú.

Lâm Tú hơi sùng sốt, nói: "Thiên phu trưởng, cái này..."

Thiên phu trưởng Tam Vệ xua tay, nói: "Người cầm đi. Lần này chúng ta có thể chiến thắng, có một nửa công lao là của ngươi, đây là ngươi xứng đáng nhận được."

Lâm Tú thấy hắn ta thành tâm cho, cũng miễn cưỡng nhận lấy.

Tuy nhiên, hắn cũng hiểu rõ, số tiền này không phải cho không.

Không lâu sau đó, khi các Vệ chính thức thi đấu, hắn vẫn cần phải nâng cao tinh thần cho tướng sĩ Tam Vệ. Dường như chỉ cần tướng sĩ thuộc hạ có thể đạt được thành tích tốt, khiến cho Thiên phu trưởng

vui vẻ, thì có thể nhận được phần thưởng nhất định.

Sau khi trận thi đấu này kết thúc, Lâm Tú lại trở về bên cạnh các nàng.

Hắn đã dừng lại ở Nguyên cảnh tầng một khá lâu, hắn cũng từng thử công kích vài lần. Lâm Tú dự định mượn nguyên tinh để thử đột phá.

Nếu muốn nhanh chóng đột phá đến Nguyên cảnh tầng hai, hắn cần dùng nguyên tinh do cường giả Nguyên cảnh tầng hai ngưng tụ ra. Nguyên tinh này giá rất đắt, một viên hơn 100.000 Thiên Viêm tệ.

Ở Bắc Thần tinh, chỉ cần có tiền, ngay cả nguyên tinh của Nguyên cảnh tầng năm cũng có thể mua được.

Chỉ là giá của vật này, hiện tại Lâm Tú ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ tới con số trên trời đó.

Thật ra, với thân phận hiện tại của hắn cũng không phải mua không nổi nguyên tinh cấp hai. Chỉ là hắn vừa mới tu luyện đến bình cảnh, còn không có điều kiện đột phá cảnh giới. Nếu nóng vội đột phá thì chỉ lãng phí nguyên tinh vô ích.

Hắn dự định củng cố lại tu vi, đợi đến khi có bảy tám phần chắc chắn, hắn sẽ thử thực hiện.

Trong nửa năm tiếp theo, Lâm Tú đều dẫn chúng nữ đi tu luyện ở bên ngoài, nhìn tu vi của các nàng ngày càng tăng lên.

Ngoại trừ thi đấu diễn võ, Thiên phu trưởng sẽ không quấy rầy hắn vào những lúc khác. Hắn ta còn đặc biệt quan tâm hắn trong nửa năm nay, không chỉ tăng gấp đôi

bổng lộc của hần, còn dùng quyền lực của hần ta, thay cho Lâm Tú một căn nhà lớn hơn.

Tòa nhà mới nằm ở trung tâm khu vực dân cư của thành, còn nhiều hơn hai phòng so với tòa nhà trước đó.

Suy nghĩ đến việc Song Song, Linh Lung, Mộ Dung Ngọc và Tác Phi Á, bốn người ở chung trong một phòng, Lâm Tú để cho Song Song và Linh Lung ở chung một phòng, một phòng khác, hần làm thư phòng của mình.

Thiên phu trưởng cũng không phải tự nhiên đối xử tốt với hần.

Dưới sự cổ vũ bằng âm thanh kỳ diệu của Lâm Tú, mỗi một lần diễn võ của Tam Vệ đều tràn đầy tinh thần, đạt được thành tích ấn tượng.

Khoảng cách thực lực tinh nhuệ của các Vệ chênh lệch vốn không lớn, chiến đấu giữa trăm người, thực lực cá nhân lại càng bị suy yếu. Chìa khóa dẫn đến chiến thắng cuối cùng phụ thuộc rất nhiều vào tinh thần.

Sau khi trải qua hành khúc lễ rửa tội, tướng sĩ Tam Vệ trước khi diễn võ đều ở trạng thái vô cùng phấn khích. Mặc kệ đối phương là ai, bọn họ đều dám tiến lên, ngay từ đầu, về mặt khí thế đã áp đảo đối phương.

Thiên phu trưởng lại lập ra quân quy, bất kỳ người nào cũng không được tiết lộ bí mật của Lâm Tú, người vi phạm quân quy sẽ bị xử lý. Quân quy của Bắc Thần vệ nghiêm ngặt, đương nhiên không ai dám tiết lộ nửa câu. Cho đến bây giờ, các Vệ khác vẫn chưa

tìm được nguyên nhân vì sao Tam Vệ lại
dững mãi như vậy.

Lâm Tú vừa mới chấm dứt việc tu luyện võ
đạo hôm nay, lập tức nhận được tin từ
Thiên phu trưởng qua kính không gian.

Hắn kích hoạt năng lực chữa trị, trong
nháy mắt khôi phục thân thể trở lại trạng
thái đỉnh cao, sau đó đi tới đại doanh Tam
Vệ.

Trong khoảng thời gian gần đây, hình như
là diễn võ chính thức của vực 73. Nhưng
mấy trận trước Lâm Tú không đi xem, hắn
chỉ phụ trách nâng cao tinh thần. Từ biểu
hiện mỗi lần kết thúc trận đấu của Thiên
phu trưởng thì có lẽ đều giành chiến
thắng.

Tuy nhiên lần này, biểu cảm của hắn ta lại
không quá lạc quan.

Nhìn thấy Lâm Tú tới đây, Thiên phu trưởng
thở phào nhẹ nhõm, nói: "Lần này, chúng ta
phải đối mặt với Nhất Vệ, bọn họ là tinh
nhuệ trong tinh nhuệ. Trận này chỉ cần cố
gắng hết sức là được rồi, cho dù thua cũng
không mất mặt"

Lâm Tú không nói gì, hắn không quyết định
được sự thắng thua của diễn võ, chỉ cần
làm tốt việc của mình là được.

Chương 1101 → 1150

Chương 1101: Tướng sĩ này là của ai. (2)

Thiên phu trưởng vẫn không cam lòng, nói: "Nếu như có thể có một lần đứng đầu trong diễn võ thì tốt. Không chỉ bản tướng có thể đạt được mấy triệu Thiên Viêm tệ, mà tướng sĩ kiên trì đến cuối cùng cũng có thể đạt được mấy triệu tiền thưởng, cũng rất có lợi cho việc thăng chức sau này."

Lâm Tú hơi sững sờ: "Mấy triệu Thiên Viêm tệ?"

Nghe được mấy chữ này, cả người hắn đều sôi trào.

Ở Tinh vực Thiên Viêm, không có Thiên Viêm tệ, mặc dù không thể nói là khó khăn, nhưng các loại tài nguyên, vật phẩm đều cần Thiên Viêm tệ để mua. Cho đến khi Lâm Tú tu luyện đến Nguyên cảnh tầng hai, một nguyên tinh của Nguyên cảnh tầng ba khoảng mấy triệu Thiên Viêm tệ, về lý thuyết thì bao nhiêu Thiên Viêm tệ cũng không đủ tiêu.

Mấy triệu Thiên Viêm tệ, hắn phải cướp bao nhiêu cái vòng tay không gian mới có thể kiếm được?

Yết hầu Lâm Tú giật giật, hỏi Thiên phu trưởng: "Tướng quân, lần diễn võ này, ta có thể tham gia không?"

"Người?"

Thiên phu trưởng nhìn Lâm Tú, giống như là nghe được chuyện gì không thể tin được. Một trăm người Tam Vệ tham gia diễn võ, đều là tinh nhuệ dưới tay hắn, thực lực mạnh hơn nhiều so với Nguyên cảnh bình thường.

Còn Lâm Tú, hẳn không phải dựa vào thực lực mà vào Bắc Thần vệ.

Trong mắt hắn ta, Lâm Tú là một nghệ sĩ vĩ đại, âm nhạc của hắn có một năng lượng thần kỳ. Nhưng diễn võ không phải là so tài đánh đàn, mà là ở trên chiến trường chém giết, hắn là một nhạc sĩ, nên làm việc mà nhạc sĩ nên làm.

Thiên phu trưởng lắc đầu, nói: "Người vẫn nên chơi đàn thôi, những chuyện đánh giết này, không hợp với người."

Lâm Tú nói: "Nếu tướng quân đã nói, chúng ta lần này rất khó thắng, không bằng để cho ta lên sân chơi một chút. Mỗi lần đều chỉ nâng cao tinh thần cho mọi người, ta đã sớm muốn tự mình thử"

Nếu Lâm Tú đã nói như vậy, Thiên phu trưởng cũng không thể cự tuyệt nữa.

Thêm hắn cũng không nhiều thêm một người, thiếu hắn cũng không ít đi một người. Để cho hắn tùy tiện thay thế một tướng sĩ, đúng lúc để cho hắn cảm nhận được sự tàn khốc của diễn võ, lần sau hắn sẽ không đưa ra yêu cầu như vậy nữa.

Không lâu sau.

Bên ngoài Bắc Thần tinh, trên một hành tinh nhỏ, có một bệ đỡ đang lơ lửng.

Trên bệ đỡ có hơn mười bóng dáng.

Các Vệ diễn võ, mười Thiên phu trưởng của vực 73 đều ở đây.

Nhưng lúc này, bọn họ đều đứng ở phía sau một nam tử thân hình cao lớn, một Thiên phu trưởng cung kính nói: "Vạn phu trưởng, sao ngài lại tới đây."

Nam tử Viêm Tộc nhìn xuống phía dưới, nói: "Đúng lúc ta tu luyện xong, lập tức đến xem, đã lâu không xem các Vệ diễn võ."

Ánh mắt của hắn ta nhìn lướt qua, bỗng nhiên nói: "Nghe nói Tam Vệ trong khoảng thời gian này tiến bộ rất lớn, trong diễn võ biểu hiện rất chói mắt, đánh bại mấy Vệ. Viêm Vân huấn luyện rất tốt."

Thiên phu trưởng Tam Vệ vội vàng nói: "Đa tạ tướng quân khen ngợi, đây là kết quả chăm chỉ tu luyện của các tướng sĩ"

Mấy Thiên phu trưởng khác nhìn hắn một cái, vẻ mặt ít nhiều cũng không được tự nhiên.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ không ít lần chịu thiệt trong tay Tam Vệ, thua cũng không ít Thiên Viêm Tộc. Trong lòng họ tự nhiên tràn đầy oán hận với Tam Vệ.

Trận diễn võ hôm nay, đối thủ của bọn họ là tinh nhuệ của Vệ mạnh nhất, cho dù là Tam Vệ điên cuồng như vậy, cũng không có khả năng thắng Nhất Vệ.

Biểu cảm Thiên phu trưởng Nhất Vệ vẫn luôn rất lạnh nhạt, hắn tin tưởng thực lực của thuộc hạ. Nếu không có gì bất ngờ, bọn họ sẽ dễ dàng giành được chiến thắng trong lần diễn võ này.

Mục tiêu của Nhất Vệ không phải là vực 73, mà là xếp hạng đầu tiên trong diễn võ của tất cả các vực.

Không lâu sau, diễn võ bắt đầu, trên hành tinh phía dưới tiến hành một cuộc hỗn chiến.

Các Vệ diễn võ, không mặc áo giáp, được phân biệt bằng băng tay, tiêu diệt tất cả

mọi người phía bên kia là chiến thắng.

Diễn võ này giống như chiến tranh thực sự, cực kỳ hỗn loạn. Một trăm người của hai phương đồng thời tấn công, một số cường giả ở Nguyên cảnh đỉnh phong có thể trong nháy mắt sẽ mất đi cơ thể, chỉ còn lại nguyên hồn trốn thoát.

Khi đối mặt với kẻ thù, cũng thường phải đối mặt với cuộc tấn công bên cạnh và phía sau cùng một lúc.

Trong kiểu chiến đấu này, thực lực cá nhân, trừ phi có chênh lệch quá lớn để áp đảo, nếu không cũng không có ảnh hưởng nhiều đến cuộc chiến.

Diễn võ vừa mới bắt đầu, dưới sự tấn công dồn dập, có hơn mười tướng sĩ của Tam Vệ mất đi cơ thể, trở thành nguyên hồn, bị loại một cách thê thảm.

Mà trong số các tướng sĩ của Nhất Vệ, chỉ có một vài người đã bị phá hủy cơ thể.

Từ cuộc đối đầu ngắn ngủi này, có thể thấy rõ, Nhất Vệ có thực lực áp chế Tam Vệ, vẫn luôn điên cuồng và cảm xúc mãnh liệt.

Dưới sự áp chế của thực lực tuyệt đối lại có tác dụng ngược lại.

Tướng sĩ Tam Vệ liên tục bị loại bỏ, mà bình thường hai ba tướng sĩ Tam Vệ mới có thể loại bỏ một tướng sĩ tinh nhuệ của Nhất Vệ.

Chương 1102: Tướng sĩ này là của ai. (3)

Trận diễn võ này sẽ rất nhanh có thể phân ra thắng bại.

Trên đài quan sát ở vị trí cao, Thiên phu trưởng Tam Vệ thở dài, xem ra thủ đoạn cũng không thể san bằng khoảng cách thực lực quá lớn.

Thiên phu trưởng Nhất Vệ thì tươi cười, rất hài lòng với biểu hiện của thuộc hạ.

Mấy Thiên phu trưởng còn lại, trên mặt cũng lộ ra nụ cười, trong lòng có cảm giác xả được con giận.

Bên trong khu vực phía dưới, chia thành hơn mười chiến trường, mọi người quan sát tình hình cuộc chiến. Rất nhanh đã bị tình hình của một chiến trường nào đó hấp dẫn.

Đó là một chủng tộc vũ trụ rất hiếm thấy, dáng vẻ cũng không cao lớn, thậm chí trông có vẻ nhỏ bé. Chủng tộc như vậy ở trong vũ trụ, bình thường đều là nô tộc.

Đối thủ của hắn là một Viêm Ma Tộc cao lớn hơn hắn gấp mấy lần.

Viêm Ma Tộc là chủng tộc có thực lực trung bình trên Tinh vực Thiên Viêm, trời sinh đã có thần thuật hỏa. Vào lúc này, Viêm Ma tộc của Nhất Vệ này toàn thân được bao bọc trong ngọn lửa, tấn công về phía chủng tộc không biết tên của Tam Vệ.

Dáng người cũng không cao lớn, đối mặt với đòn tấn công của Viêm Ma tộc, hắn chỉ vung ra một cú đấm.

Một cú đấm này của hắn cũng bị bao trùm trong ngọn lửa.

Ầm!

Chỉ một cú đấm, cơ thể của Viêm Ma tộc sụp đổ, chỉ còn lại nguyên hồn trốn thoát, lơ lửng trong hư không, không thể tin được nhìn đối thủ vô cùng "yếu ớt".

Tướng sĩ Tam Vệ kia, sau khi chiến thắng người của Viêm Ma tộc, lại dùng tốc độ nhanh nhất bay đến bên cạnh một tướng sĩ Viêm Tộc cách hăn gần nhất.

Ầm!

Lại là một cú đấm, tướng sĩ Viêm Tộc của Nhất Vệ cũng mất đi cơ thể, mơ hồ nhìn về phía bóng lưng đã đi xa.

Trong thời gian ngắn ngủi, lại có hai tinh nhuệ Nhất Vệ bị loại bỏ.

Mặc dù bóng người kia không cao lớn, nhưng trong cơ thể dường như ẩn chứa sức mạnh vô cùng kinh khủng. Tất cả đối thủ gặp phải đều bị hăn giải quyết trong thời gian ngắn. Chỉ có một mình hăn đã nhanh chóng lật ngược tình hình cuộc chiến bất lợi của Tam Vệ.

Mà hăn, tự nhiên cũng hấp dẫn được sự chú ý của mọi người.

Trên đài quan sát, các Thiên phu trưởng xem đến ngây người.

Biểu cảm Thiên phu trưởng Nhất Vệ dờ dẩn, biểu cảm Thiên phu trưởng Tam Vệ cũng giống hệt hăn ta.

Đây thực sự là nhạc sĩ của Tam Vệ bọn họ sao?

Mặc cho hăn tưởng tượng như thế nào, cũng không thể liên hệ bóng người đánh đâu thắng đó và nhạc sĩ nhu nhược kia.

Ngay cả Vạn phu trưởng, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn không được nói: "Đây là tướng sĩ của ai mà dũng mãnh như thế?"

Ở trên hành tinh nhỏ, Lâm Tú một đám một người, vô cùng sung sướng.

Trong mười hai năng lực nguồn, hắn chỉ sử dụng năng lực hỏa, mười một năng lực khác nếu sử dụng, sẽ khiến cho nguyên lực tương ứng bị giao động, sẽ bị những cường giả trên đài quan sát phát hiện.

Nhưng võ đạo và những năng lực nguồn khác lại không bị hạn chế.

Ví như sức mạnh, tốc độ, trong vũ trụ không có năng lực nguồn tương ứng với hắn. Thực lực do bản thân hắn tự thúc đẩy, nên tự nhiên cũng không ai có thể nhận ra.

Cũng là Nguyên cảnh, thực lực của Lâm Tú là Nguyên cảnh tầng một đỉnh phong, thực lực của hắn áp đảo đại đa số tướng sĩ Bắc Thần vệ. Mà hắn còn có võ đạo và năng lực gia tăng tốc độ, nên ở trước mặt hắn, Nguyên cảnh có thân thể cường hãn cũng chỉ giống như tờ giấy.

Chỉ cần không phải là năng lực kim, chỉ nói về thân thể, Nguyên cảnh tầng bốn và năm đối mặt với năng lực tuyệt đối cũng không đáng chú ý.

Sự áp chế kếp có thể làm cho Lâm Tú dễ dàng đàn áp các tinh nhuệ của Nhất Vệ.

Rất nhanh, các tướng sĩ của Nhất Vệ đã phát hiện chủng tộc lạ trong Tam Vệ.

Thật sự là hắn quá dễ thấy, tuy thân thể nhỏ, nhưng lại giống như một con dã thú kinh khủng, ở trên chiến trường mạnh mẽ xông lên, muốn ngăn cản cũng không được.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Nhất Vệ sẽ gặp nguy hiểm.

Ngay sau đó, một số đội trưởng trong Nhất Vệ trao đổi với nhau, quyết đoán nói: "Giải quyết hắn trước!"

Thực lực của năm đội trưởng ở Nguyên cảnh tầng một đỉnh phong. Từ khắp các phương hướng phát động tấn công về phía Lâm Tú. Bốn ngọn lửa màu đỏ thẫm, một sấm sét màu tím bay thẳng về phía hắn.

Ầm!

Sau một tiếng nổ thật lớn, lấy Lâm Tú là trung tâm, mấy trăm dặm xung quanh đều biến thành ngọn lửa, sấm sét và đại dương.

Trong đại dương, có một đám mây năm rất lớn đang từ từ dâng lên.

Trong phạm vi này, hơn ba mươi tướng sĩ Nhất Vệ và Tam Vệ trong nháy mắt đều mất đi cơ thể, chỉ còn lại nguyên hồn bay lơ lửng trên không trung.

Năm đội trưởng của Nhất Vệ bay lơ lửng ở trên không trung, khí tức trên người bọn họ vô cùng suy yếu.

Một đòn tấn kích vừa rồi đã lấy đi hơn nửa nguyên lực trong cơ thể bọn họ.

Kiểu tấn công này, hắn là có thể đánh bại được hắn?

Chương 1103: Nổi tiếng

Trong lòng mấy người, suy nghĩ này vừa mới xuất hiện, trong mắt lập tức hiện lên một tia sáng.

Năm ngọn giáo rực lửa từ trong đám mây nắm bắn ra với tốc độ vô cùng đáng kinh ngạc. Trong nháy mắt chúng đến trước người năm người, bắn xuyên qua thân thể bọn họ.

Thân thể của bọn họ không thể chịu được ngọn lửa thiêu đốt, ngay lập tức bốc hơi biến mất, nguyên hồn vẫn lơ lửng tại chỗ, kinh ngạc nhìn về phía đám mây nắm.

Từ trong dư âm của vụ nổ lớn kia, một bóng người bước ra.

Mặc dù hấn nhìn có phần chật vật, quần áo trên người cũng rách nát, thân thể trần trụi lộ ra bên ngoài từng mảng đen trắng, nhưng cơ thể vẫn còn.

“Đây rốt cuộc là chủng tộc gì?”

“Làm sao hấn có thể có thân thể cường hấn như vậy!”

“Tam Vệ xuất hiện một vị dũng sĩ như vậy từ khi nào?”

Lâm Tú không lãng phí thời gian, tiếp tục truy đuổi những tướng sĩ còn lại của Nhất Vệ. Không lâu sau, trong mắt hấn không còn nhìn thấy người nào đeo băng Nhất Vệ.

Ánh mắt của hấn nhìn xung quanh, tướng sĩ Tam Vệ bị hấn nhìn thấy, trong lòng cũng không khỏi run lên, vội vàng nói: “Người một nhà, người một nhà!”

Với thị lực và trí nhớ của Lâm Tú, hấn tất nhiên phân biệt được người của mình. Trong

tầm mắt hăn có thể nhìn thấy, đã không còn một người Nhất Vệ nào.

Mười mấy tướng sĩ Tam Vệ còn lại nhìn xung quan, hơi khó tin mở miệng.

"Chúng ta đã thắng Nhất Vệ rồi sao?"

"Chúng ta thắng Nhất Vệ, vậy các Vệ khác chẳng phải đều không phải là đối thủ của chúng ta sao?"

"Không thể tin được, Lâm nhạc sĩ lại dũng mãnh như vậy, ta còn cho rằng hăn chỉ biết diễn tấu"

Rõ ràng, nếu không phải Tam Vệ có một tướng sĩ mạnh như vậy, thì kết cục hôm nay của bọn họ chắc chắn thất bại. Trên đài quan sát, Thiên phu trưởng Tam Vệ là Viêm Vân, từ lúc bắt đầu đã khó có thể tin được, sau biến thành dự liệu trước trong lòng, dường như đã sớm đoán được kết quả như vậy.

Thiên phu trưởng Nhất Vệ nghiêm mặt, nhìn về nam tử phía trước, nói: "Vạn phu trưởng, ta nghi ngờ người của Viêm Vân che dấu thực lực, làm sao có thể có Nguyên cảnh tầng một mạnh như vậy được?"

Trong mắt Vạn phu trưởng dường như có ngọn lửa lóe lên, một lúc sau nói: "Hăn thực sự chỉ có Nguyên cảnh tầng một, nhưng là Nguyên cảnh tầng một đỉnh phong. Hơn nữa thân thể của hăn vô cùng cường hãn, người của ngươi thua là chuyện bình thường"

Vạn phu trưởng đã nói như vậy, Thiên phu trưởng Nhất Vệ cũng không thể nói thêm gì nữa.

Thiên phu trưởng của các Vệ khác cũng chỉ có thể hâm mộ nhìn Viêm Vân. Diễn võ giữa

các vực sắp bắt đầu, Viêm Vân lại có được một tướng sĩ dũng mãnh như vậy còn chưa đột phá đến Nguyên cảnh tầng hai, vận may của hắn quá tốt.

Trở lại đại doanh Tam Vệ, Lâm Tú phát hiện, ánh mắt mọi người nhìn hắn đều rất kỳ lạ, bao gồm cả Thiên phu trưởng, giống như họ gặp hắn lần đầu tiên.

Viêm Vân thậm chí còn sờ vào cánh tay Lâm Tú, khó có thể tưởng tượng được, thân thể yếu ớt này, vì sao lại có sức mạnh kinh khủng như vậy.

Thiên phu trưởng nhìn Lâm Tú, hỏi: "Người là người chủng tộc nào?"

Lâm Tú nói: "Nhân tộc"

Thiên phu trưởng nghi ngờ nói: "Nhân tộc là chủng tộc nào, trước kia ta chưa từng nghe qua?"

Lâm Tú giải thích: "Một chủng tộc thuộc thiên hà xa xôi, ta cũng là tình cờ mới tới đây, tướng quân chưa từng nghe qua cũng rất bình thường"

Thiên phu trưởng hỏi: "Người trong tộc của ngươi đều dũng mãnh như ngươi sao?"

Lâm Tú lắc đầu, nói: "Nơi đó của chúng ta nguyên lực vô cùng mỏng manh, từ khi tộc sinh ra tới nay, chỉ xuất hiện ba Nguyên cảnh"

Nghe Lâm Tú nói như vậy, Viêm Vân cũng không còn hứng thú gì. Chỉ cần có được một mình Lâm Tú, Tam Vệ có thể bộc lộ hết tài năng ở diễn võ các vực, đối với việc thăng chức của hắn ta cũng có trợ giúp. Có lẽ, trong năm vũ trụ tiếp theo, hắn ta có thể

thăng chức giống Vạn phu trưởng, thống lĩnh một khu dân cư.

Hắn ta nắm chặt tay Lâm Tú, nói: "Trong khoảng thời gian này, bốn tướng quân đối với người như thế nào?"

Lâm Tú nói: "Tướng quân đối với ta rất tốt."

Viêm Vân lại cười hỏi: "Nhà mới ở có quen không, phòng ở có đủ không, nếu không đủ, phủ tướng quân của bốn tướng đưa cho người."

Lâm Tú vội vàng nói: "Không cần, không cần"

Đúng lương tâm mà nói, Thiên phu trưởng đối với hắn rất tốt, ít nhất Lâm Tú cũng tiết kiệm được mấy triệu Thiên Viêm tệ, còn đổi nhà cho hắn. Tuy rằng hiện tại nhà hắn vẫn không đủ ở, nhưng không đủ ở vẫn có thể ở tốt.

Lâm Tú biết hắn ta đang lo lắng điều gì, nói: "Thiên phu trưởng yên tâm đi, ta sẽ luôn ở Tam Vệ, nơi nào cũng không đi."

Có những lời này của hắn, Viêm Vân mới hoàn toàn yên tâm.

Bắt đầu từ trận diễn võ này, Lâm Tú ở Tam Vệ đã có hai thân phận, hắn vừa là binh lính văn nghệ, vừa là tướng sĩ. Mấy trận diễn võ tiếp theo, không cần hắn chủ động, Thiên phu trưởng sẽ phái người tới mời hắn.

Chương 1104: Nổi tiếng (2)

Nhất Vệ là mạnh nhất trong số các các Vệ của vực 73, sau khi đánh bại bọn họ, mấy Vệ còn lại tự nhiên cũng không có bất kỳ sự lo lắng nào.

Dưới sự dẫn dắt của Lâm Tú, Tam Vệ chiến thắng nhiều lần, dễ dàng đạt được vị trí đầu tiên trong mười Vệ về diễn võ. Thiên phủ trưởng không chỉ có được mấy triệu Thiên Viêm tệ, còn tích lũy được một ít quân công.

Lâm Tú cũng có được một khoản tiền lớn, cuối cùng hắn cũng có đủ tự tin mang theo chúng nữ ra ngoài dạo phố.

Sau mấy trận diễn võ, tên của nhân tộc "Lâm Tú" ở trong vực 73, cũng trở nên nổi tiếng.

Tinh nhuệ của mười Vệ không ai không biết hắn, thậm chí nghe thấy cái tên này, trong lòng họ sẽ xuất hiện sự sợ hãi. Có rất nhiều người trong số bọn họ đã từng bị hắn một đám chỉ còn lại nguyên hồn.

Cho dù là Bắc Thần vệ không tham gia diễn võ, cũng nghe qua tên tướng sĩ Tam Vệ này từ miệng của bạn đồng hành.

Cùng với việc sắp tiến hành diễn võ các vực, cái tên này bắt đầu được nhiều người nhớ kỹ.

Mỗi một năm vũ trụ, trên Bắc Thần tinh, hơn một trăm khu vực cư trú sẽ tổ chức một buổi diễn võ quy mô lớn, mục đích là chọn ra tướng sĩ tinh nhuệ nhất từ Bắc Thần vệ của các vực.

Nếu có thể bộc lộ hết tài năng trong diễn võ, tiền đồ sẽ trở nên mênh mông.

Trong Bắc Thần vệ, các tướng lĩnh cao cấp từ Thiên phu trưởng trở lên đều xuất thân từ diễn võ. Đây cũng là con đường thăng tiến nhanh nhất, cũng là an toàn nhất trong quân đội.

Trong trận diễn võ lớn này, đầu tiên mỗi một khu vực cư trú sẽ chọn ra một Vệ tinh nhuệ nhất ở trong mười Vệ. Sau đó thi đấu với tinh nhuệ của tất cả các vực, thua một trận sẽ bị loại, cuối cùng sẽ xác định một đội ngũ mạnh nhất.

Tất cả tướng sĩ trong đội ngũ này, bao gồm cả Vạn phu trưởng Thiên phu trưởng, đều sẽ nhận được quân công tích lũy.

Mỗi năm diễn võ một lần, không thể nghi ngờ là sự kiện náo nhiệt nhất và cũng là sự kiện đáng chú ý nhất của Bắc Thần tinh.

Trong Bắc Thần tinh, mỗi một khu vực cư trú, mỗi một tòa thành lớn đều có kính không gian cỡ lớn để chiếu hình ảnh diễn võ theo thời gian thực.

Vào lúc này, có một trận thi đấu đang diễn ra.

Trên hành tinh nhỏ ở ngoài Bắc Thần tinh, hơn trăm người của hai phe đang kịch liệt chém giết nhau.

Những tướng sĩ này được chọn trước từ các vực, thực lực của bọn họ tất nhiên không tầm thường. Có rất nhiều cường giả, thực lực của họ chỉ cách Nguyên cảnh tầng hai có một bước, thậm chí họ còn cố ý không chọn đột phá, chính là vì có thể có biểu hiện xuất sắc trong diễn võ.

Trong hình ảnh điều khiến người ta chú ý nhất chính là một người băng khổng lồ với chiều cao hàng chục mét.

Vóc dáng của hắn ta hoàn toàn trái ngược với các bóng dáng xung quanh.

Trong các chủng tộc của vũ trụ, mặc dù vóc dáng không đại diện cho thực lực, nhưng vóc dáng càng lớn, thì sức mạnh càng lớn cũng là nhận thức chung của các chủng tộc. Tương tự như Hàn Băng Cự Nhân Tộc, Cự Linh Tộc, bình thường không có chủng tộc nào dám đi trêu chọc bọn họ.

Người băng khổng lồ kia lấy một địch hai, vẫn không hề yếu thế như cũ, mà ngược lại còn áp chế hai tướng sĩ Viêm Tộc, có thể thấy được thực lực của hắn ta.

Người băng khổng lồ này, trong Bắc Thần vệ cũng khá nổi tiếng, có không ít người ở các vực đều nghe qua về hắn ta.

"Đây có lẽ là Hàn Trạch của vực số 73, hắn đã tham gia diễn võ rất nhiều lần rồi."

"Hắn chính là thiên tài hàng đầu của Hàn Băng Cự Nhân Tộc gần trăm năm qua, chỉ dùng một trăm năm vũ trụ, hắn đã tu luyện đến Nguyên cảnh tầng một đỉnh phong. Loại thiên phú này, cho dù là ở Tinh vực Thiên Viêm cũng không quá kém"

"Sau lần diễn võ này, hắn ta hẳn là có thể thăng chức lên Bách phu trưởng."

"Đối thủ của hắn ta thật xui xẻo, nếu như không gặp được hắn ta, có lẽ còn có thể đánh thêm mấy trận nữa."

Trận thi đấu này, bởi vì có Hàn Trạch xuất hiện, đã gây được sự chú ý rộng rãi ở các vực. Vị thiên tài của Hàn Băng Cự Nhân Tộc

này cũng không làm cho mọi người thất vọng, liên tục đánh bại hơn mười đối thủ, khí thế vẫn như cũ.

Trong hình ảnh, cơ thể của Hàn Băng Cự Nhân chiếm hơn nửa kính không gian, từ một góc nào đó trong hình ảnh, bỗng nhiên có một chấm nhỏ bay về phía hắn.

Bởi vì vóc dáng của hắn ta quá lớn, bóng người kia chênh lệch gấp trăm lần so với hắn ta, trông giống như là một chấm nhỏ.

“Hắn đang làm gì vậy?”

“Hắn thực sự muốn khiêu chiến Hàn Băng Cự Nhân sao?”

“Một cái tát của Hàn Trạch có thể đập nát thân thể hắn”

Đối mặt với người bằng khổng lồ mạnh mẽ, các tướng sĩ khác đều tránh không kịp, duy chỉ có mình hắn tiến lên. Vóc dáng chênh lệch quá lớn làm cho bức tranh này có vẻ đặc biệt chân động.

Tuy nhiên chân động hơn vẫn còn ở phía sau.

Chương 1105: Thăng thiên chỉ đạo.

Kính không gian không thể truyền âm thanh, khi bóng người nhỏ bé bay đến bên cạnh Hàn Trạch, bọn họ chỉ nhìn thấy cơ thể của người băng không lồ dừng lại. Thân hình to lớn của hắn ta ngã xuống đất, hóa thành một đồng băng vụn.

Trước kính không gian, có vô số bóng người đều không nói lên lời.

Lâm Tú một quyền đánh nát thân thể của Hàn Băng Cự Nhân kia, không quan tâm đến nguyên hồn hắn ngạc nhiên, tiếp tục tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.

Trường diễn võ này, đối với hắn mà nói cũng là một loại rèn luyện.

Nếu như gặp phải đối thủ có thực lực cường đại, Lâm Tú sẽ cố ý áp chế thực lực của hắn, tìm kiếm đột phá trong chiến đấu, từng tràng đánh xuống, đối với việc không chế sức mạnh hệ Hoả, hắn cũng càng thêm thuần thục.

Chờ đến khi diễn võ kết thúc thì hắn có thể đột phá cảnh giới rồi.

Tinh anh của vực số 73 cũng chỉ có vị Hàn Băng Cự Nhân kia là mạnh hơn một chút, miễn cưỡng có thể coi là một đối thủ, nếu như hắn ta cố gắng phòng thủ, còn có thể chịu được thêm vài quyền của Lâm Tú, nhưng hắn ta căn bản không xem Lâm Tú là đối thủ, nhất thời khinh địch, kết quả chính là bị một quyền của hắn dễ dàng giết chết.

Sau khi đánh bại Hàn Băng Cự Nhân, Lâm Tú như sói nhập bầy dê, một đường quét ngang, giống như những trận đánh trong quá khứ,

rất nhanh đã dẫn dắt đồng đội tiến đến thắng lợi.

Cho tới bây giờ, các chiến sĩ của Tam Vệ đã lấy ra một bộ đấu pháp chắc thắng.

Chỉ cần dùng để quá nhiều đối thủ cùng nhả vào Lâm Tú trong một lần, phân tán cho hắn một chút áp lực, bọn hắn nằm thoi cũng có thể thắng, phối hợp nhiều lần, các chiến sĩ Tam Vệ đã xem hắn thành lãnh tụ tinh thần.

“Vực số 73, chiến thắng”

Thanh âm băng lãnh từ bên trên truyền xuống, tuyên bố kết quả của trận diễn võ này.

Khi Lâm Tú chuẩn bị rời đi, sau lưng truyền đến âm thanh dữ dội, mặt đất dưới chân hắn cũng đang chấn động.

Vị Hàn Băng Cự Nhân bị hắn đánh bại kia đã ngưng tụ lại thân thể một lần nữa, hắn ngồi xếp bằng trên mặt đất, tận lực khiến bản thân trông thấp một chút, nhưng đối với Lâm Tú mà nói, vẫn giống như một ngọn núi khổng lồ.

Hắn cúi đầu nhìn Lâm Tú, nói bằng thứ thanh âm nặng nề: “Ta tên là Hàn Trạch, ngươi tên là gì?”

Lâm Tú nhảy lên không trung, đáp đến vị trí trên đầu hắn, nói:

“Lâm Tú.”

Hàn Băng Cự Nhân giật mình nói: “Thì ra là ngươi, ta nghe qua về ngươi rồi, nhưng so với lời bọn hắn ngươi còn cường đại hơn”

Lâm Tú cũng khách khí nói: “Ta cũng đã nghe về ngươi, ngươi rất cường đại, nếu

như không phải người khinh địch, ta muốn chiến thắng người cũng không dễ dàng”

Đúng là Hàn Trạch đã khinh địch, khí lực của Hàn Băng Cự Nhân cũng coi là hàng đầu trong tất cả các chủng tộc vũ trụ, hấn căn bản không ngờ tới, trong cơ thể Lâm Tú nhỏ như vậy, mà lại ẩn chứa sức mạnh có thể huỷ thiên diệt địa.

Hấn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy chủng tộc thần kỳ như vậy.

Lâm Tú nói chuyện với Hàn Băng Cự Nhân vài câu, hai người đã bắt đầu thân quen hơn, Hàn Băng Cự Nhân còn mời Lâm Tú nếu có thời gian thì đến Tinh hệ Hàn Băng du ngoạn, Tinh hệ Hàn Băng là một tinh hệ gần Tinh hệ Bắc Thần, bị tộc Hàn Băng Cự Nhân khống chế.

Sau bao nhiêu trận diễn võ, đây vẫn là người bạn dị tộc đầu tiên mà Lâm Tú kết giao được, Hàn Băng Cự Nhân nhìn có vẻ rất áp bức, nhưng thực tế thì cực kỳ dễ gần, nhiệt tình hiếu khách.

Không bao lâu sau, Lâm Tú và Hàn Trạch cáo biệt, thông qua truyền tổng trận trở về vực số 73, mấy bóng người đã ở đây chờ hấn.

Theo thứ tự là Thiên phủ trưởng Tam Vệ, cùng mấy vị Bách phủ trưởng.

Thiên phủ trưởng đã nhìn thấy được kết quả của trường diễn võ này qua kính không gian, hấn vốn dĩ còn có chút bất an, nhưng sau khi nhìn thấy Hàn Băng Cự Nhân bại dưới tay Lâm Tú thì đã thở phào nhẹ nhõm.

Tựa hồ bất luận gặp phải kẻ địch mạnh đến thế nào, bất luận bọn hấn có loại năng lực

gì, hẳn đều có thể dùng một quyền đơn giản mà đánh bại.

Hắn vỗ vào vai Lâm Tú, hỏi: "Người chắc cũng sắp xung kích Nguyên cảnh tầng hai đúng chứ?"

Diễn võ đối với thực lực của Bắc Thần vệ có hạn chế, chỉ giới hạn từ Bách phu trưởng trở xuống, cũng chính là Nguyên cảnh tầng một, nếu như hắn đột phá thì sẽ mất đi tư cách tham gia diễn võ.

Lâm Tú cũng không vội vã đột phá, bởi vì phần thưởng của quán quân vô cùng phong phú.

Bắc Thần tinh có gần hai trăm vực cư trú, mỗi vực có mười ngàn Bắc Thần vệ, có thể từ trong gần hai triệu Bắc Thần vệ một đường chém ra, đứng đó đến cuối cùng để lấy được đệ nhất diễn võ, khó khăn đến cỡ nào.

Cho dù là Vạn phu trưởng các vực, khi ở Nguyên cảnh tầng một cũng không làm được điểm này.

Nếu hắn có thể lấy được đệ nhất diễn võ, đánh bại tất cả đối thủ, một mình Lâm Tú sẽ có thể độc chiếm mười triệu Thiên Viêm tệ, hẳn phải đánh bại ít nhất hai trăm tinh tặc mới có thể kiếm được nhiều như vậy.

Chương 1106: Thăng thiên chỉ đạo. (2)

Mà cái này so với cướp của tỉnh tặc còn nhanh hơn nhiều.

Không chỉ nhanh mà còn rất an toàn.

Thiên phu trưởng Viêm Vân nhìn Lâm Tú, nói: "Chờ người đột phá, bản tướng quân sẽ lập tức sắp xếp cho người một vị trí Bách phu trưởng."

Thật ra Lâm Tú không có nhiều hứng thú với việc trở thành Bách phu trưởng, hắn càng thích làm một văn nghệ binh tự do tự tại hơn, ngày thường cùng chúng nữ tu hành, cũng không có quá nhiều chuyện.

Viêm Vân nói: "Đội người sau khi thành Bách phu trưởng thì có thể tham gia diễn võ của Bách phu trưởng, phần thưởng của đẳng cấp này càng phong phú hơn, nhớ năm đó, bản tướng quân chính là từ nơi này trở hết tài hoa..."

Lâm Tú sững sốt một chút, hỏi: "Phong phú, phong phú đến mức nào?"

Viêm Vân nói: "Nếu có thể trở thành đệ nhất Bách phu trưởng các vực, có thể đạt được một trăm triệu Thiên Viêm tệ"

"Một trăm triệu?"

Ánh mắt Lâm Tú hơi loé sáng, một trăm triệu Thiên Viêm tệ, ngoài việc có thành trì ở vực cư trú, còn có được một lãnh địa tư nhân có diện tích không nhỏ, không phải chủ nhân lãnh địa không thể tự tiện xâm nhập.

Định cư tại Bắc Thần tinh, một năm vũ trụ chỉ cần hai mươi ngàn Thiên Viêm tệ, một

trăm triệu Thiên Viêm tộ, có thể ở đây tới năm nghìn năm.

Thì ra đây mới là phương thức kiếm tiền nhanh nhất.

Viêm Vân tiếp tục nói: "Sau này nếu người có cơ hội trở thành Thiên phu trưởng, đạt được đệ nhất Thiên phu trưởng các vực, có thể thu được một tỷ Thiên Viêm tộ, nếu như có thể từ trong diễn võ Vạn phu trưởng đạt được đệ nhất, có thể lấy đủ phần thưởng là mười tỷ Thiên Viêm tộ, còn có thể ở trong Tinh hệ Bắc Thần lấy được một tinh cầu thích hợp cho việc cư trú, ở hay đi đều là tự bản thân quyết định"

Lâm Tú biết, Thiên phu trưởng của các vực là có quyền lực bổ nhiệm các Bách phu trưởng dưới tay mình.

Nhưng làm thế nào để trở thành Thiên phu trưởng thì hẳn lại không biết.

Thế là hẳn hỏi Viêm Vân: "Tướng quân, phải làm sao mới có thể trở thành Thiên phu trưởng?"

Viêm Vân không chút suy nghĩ, nói: "Muốn trở thành Thiên phu trưởng, đầu tiên phải có thực lực Nguyên cảnh tầng ba, đây là yêu cầu tối thiểu để trở thành Thiên phu trưởng, thứ hai, người còn cần phải có đủ quân công, nhưng, nếu người có thể từ trong diễn võ Bách phu trưởng đạt được vị trí thứ nhất thì có thể tích lũy một lượng lớn quân công, sau khi đột phá, lại thực hiện thêm mấy nhiệm vụ thì rất nhanh là có thể thăng lên Thiên phu trưởng,"

Nói xong, hẳn nhìn Lâm Tú, hỏi: "Sao vậy, người muốn làm Thiên phu trưởng sao?"

Lâm Tú nói: "Trước tiên ngẫm nghĩ một chút đã"

Viêm Vân nói: "Người làm Thiên phu trưởng, vậy bản tướng quân làm cái gì?"

Lâm Tú cười nói: "Lúc đó chắc tướng quân đã là Vạn phu trưởng rồi:

Viêm Vân cũng cười rồi nói: "Cái này thì, coi như người cũng là thiên tài giống như Hàn Trạch, từ Nguyên cảnh tầng hai đến tầng ba, ít nhất cũng phải hai trăm năm vũ trụ, lúc đó, bản tướng quân sớm đã là Nguyên cảnh tầng bốn rồi"

Lâm Tú đã từng tình cờ biết được tuổi tác của Thiên phu trưởng.

Đừng nhìn hắn trông có vẻ chưa tới bốn mươi tuổi, kỳ thực đã sắp bốn nghìn tuổi rồi, đổi thành năm vũ trụ, cũng là tám trăm tuổi, thọ nguyên của Viêm tộc dài đằng đẳng, Viêm tộc bình thường, thọ nguyên cũng gấp mười lần Nhân tộc.

Sau khi đến được Nguyên cảnh, thọ nguyên bọn hắn còn tăng lên rất nhiều, nên cho dù thiên phú của bọn hắn không bằng thiên kiêu của Nhân tộc, nhưng trong mấy ngàn năm tới cũng có thể dễ dàng tu tới Nguyên cảnh tầng ba tầng bốn.

Lâm Tú mặc dù đã là Nguyên cảnh tầng một đỉnh phong, nhưng hắn chỉ còn mấy năm là ba mươi tuổi rồi.

Nếu như đổi thành năm vũ trụ, hắn mới năm tuổi đầu, không tới sáu tuổi.

Thiên phú của Thiên phu trưởng nhất định là không khác lắm so với Viêm Liệt, hai người bọn hắn ai thắng lên Vạn phu trưởng trước, vẫn chưa thể biết chắc được.

Tốc độ tu hành của Lâm Tú là gấp gần ngàn lần Thiên phu trưởng, để hấn tu hành trước vài ngàn năm cũng không vấn đề, có lẽ qua vài năm nữa thì hấn có thể gọi mình là tướng quân rồi.

Chục tỷ Thiên Viêm tậ, có hấp dẫn rất lớn đối với Lâm Tú, hưởng hồ là một hành tinh có thể sinh sống được.

Giá trị của một hành tinh có thể sinh sống sẽ không dưới mười tỷ, hoặc thậm chí nhiều hơn.

Nếu Lâm Tú có được một hành tinh có thể sinh sống được, thì hấn có thể tiếp nhận cha mẹ, cha mẹ vợ, và cường giả của Nhân tộc, để cho bọn họ tu luyện ở đây.

Tu luyện ở nơi có nguyên lực gấp mấy trăm lần so với hệ Ngân Hà, trong vài năm nữa, Nhân Tộc sẽ trở thành chủng tộc cường đại nhất Thiên Viêm tinh.

Tuy nhiên, đối với Lâm Tú đây vẫn là chuyện khá xa vời.

Muốn có được tư cách này, đầu tiên hấn phải thăng cấp lên Nguyên cảnh tầng bốn, tích lũy đủ thành tích, trở thành Vạn phu trưởng. Sau đó mạnh mẽ đoạt vị trí thứ nhất trong số 193 vị Vạn phu trưởng của Bắc Thần tinh.

Chương 1107: Diễn võ lần thứ nhất

Những người đó đã tu luyện bảy tám ngàn năm, hấn muốn đuổi kịp cũng không dễ dàng.

Hiện tại, hấn phải giành được chiến thắng trong lần diễn võ này, sau đó thuận lợi thăng cấp lên Bách phu trưởng mới có tư cách suy nghĩ đến chuyện sau này.

Hấn dẫn dắt các tướng sĩ Tam Vệ, một đường mạnh như vũ bão, rất nhanh đã tiến vào nhóm mười Vệ mạnh nhất của cuộc diễn võ với thái độ kiêu ngạo.

Hiện tại hấn hoàn toàn có thể đột phá đến Nguyên cảnh tầng hai, nhưng chỉ vì phần thưởng mười triệu, hấn tạm thời trì hoãn việc đột phá.

Hấn đối phó với tướng sĩ Nguyên cảnh tầng một của Bắc Thần vệ chỉ bằng một đấm.

Lựa chọn làm như vậy, không chỉ có Lâm Tú.

Bọn họ có thể từ trong 193 chiến đội, một đường đi thẳng đến nhóm mười Vệ mạnh nhất mà không gặp bất kỳ thất bại nào, không có đội nào là dễ dàng. Trong số bọn họ, không thiếu người giống như Lâm Tú, trấn áp tu vi, chỉ vì là cường giả Nguyên cảnh tầng một đỉnh phong để tham gia diễn võ.

Sau trận này sẽ chọn ra nhóm năm đội mạnh nhất.

Lâm Tú gặp một vài người Viêm Cốt tộc. Trong Bắc Thần vệ, có rất nhiều tướng sĩ Viêm Tộc, nhưng phần lớn là được thu nhận từ các chủng tộc khác. Viêm Cốt tộc là một chủng tộc trung lưu ở Thiên Viêm, người trong tộc có hai cường giả Nguyên cảnh tầng năm.

Nguyên cảnh tổng cộng có tám tầng, có thể tu luyện đến Nguyên cảnh tầng năm là cực kỳ khó. Ngoài Viêm Tộc, có rất ít chủng tộc có được cường giả Nguyên cảnh tầng năm.

Toàn bộ thiên hà Thiên Viêm, có hơn chín mươi phần trăm tài nguyên bị Viêm Tộc kiểm soát, cho nên bọn họ mạnh hơn nhiều so với các chủng tộc khác. Họ cũng giống như năm đại vương triều trên Trái Đất, thống trị cả hành tinh. Nếu không tính Viêm Tộc, người của các tộc khác như Viêm Cốt tộc, cũng có thể dễ dàng tiến vào nhóm một trăm hoặc thậm chí nhóm năm mươi đội mạnh nhất Thiên Viêm tinh.

Trong đội Bắc Thần vệ này, có khoảng năm người Viêm Cốt tộc, thực lực đều đạt tới Nguyên Cảnh tầng một đỉnh phong, so với Viêm Liệt còn mạnh hơn nhiều.

Chủng tộc này lớn lên giống người ngoài hành tinh. Bọn họ có một cái đuôi rất dài, vừa linh hoạt vừa chắc chắn, tốc độ cũng nhanh đến cực điểm, là vũ khí lợi hại nhất của bọn họ. Đốt sống đuôi của bọn họ kéo theo ngọn lửa rất dài, đâm về phía Lâm Tú.

Hầu hết đối thủ của Viêm Cốt tộc vì không có phòng bị nên đều bị đốt sống đuôi của bọn họ tấn công, bị đâm thủng cơ thể, cơ thể bị tiêu diệt.

Trong mắt Lâm Tú hơi lóe lên, đốt sống đuôi nhanh chóng đâm tới, lại biến thành chuyển động chậm lại. Hắn nắm lấy một cái đuôi của Viêm Cốt tộc, đập mạnh xuống mặt đất.

Sau khi bị Lâm Tú cầm đuôi, nguyên lực trong cơ thể tướng sĩ Viêm Cốt tộc kia lập

tức bị áp chế, ngay cả hóa thành nguyên tố cũng không được.

Ầm!

Mặt đất bị đập tạo thành một cái hố to mười mét, một nguyên hồn từ trong hố lớn bay lên, hoảng sợ nhìn Lâm Tú. Đốt sống đuôi của bốn người còn lại, đốt lên ngọn lửa nóng rực, đâm trúng Lâm Tú.

Quá cứng!

Đây là cảm giác đầu tiên của họ.

Cơ thể của đối phương giống như kim loại cứng nhất, đốt sống đuôi sắc bén của bọn họ căn bản không có cách nào phá vỡ.

Răng rắc!

Sau khi đâm trúng cơ thể của Lâm Tú, đốt sống đuôi của bốn người Viêm Cốt tộc, lập tức bị đứt gãy cùng một lúc.

Cảnh tượng này không chỉ làm khiếp sợ mấy tên Viêm Cốt tộc này. Mà cả vô số chủng tộc vũ trụ ở các vực của Bắc Thần tinh thông qua kính không gian theo dõi trận chiến, cũng phát ra tiếng kinh sợ.

Quá mạnh mẽ.

Nếu mà không phải những trận thi đấu trước đó đã xác định thực lực của tất cả mọi người, thì chỉ sợ sẽ không ai cho rằng trong hình ảnh kia là người ở Nguyên cảnh tầng một.

Tất cả mọi người đều tin rằng, mặc dù bây giờ hắn chỉ là một Bắc Thần vệ nho nhỏ, nhưng trong tương lai không xa, hắn nhất định có thể nổi tiếng giữa các Bách phu trưởng. Mấy trăm năm vũ trụ sau, hắn có lẽ sẽ là Vạn phu trưởng của một vực nào đó.

Trong hình ảnh, một mình Lâm Tú tiến hành đuổi giết với bốn người Viêm Cốt tộc còn lại.

Hắn không có thiện cảm gì với Viêm Cốt tộc, Trái Đất từng gặp nguy hiểm, chính là do bọn họ gây ra. Người của tộc Hiều, đến bây giờ còn là nô lệ của Viêm Cốt tộc. Lâm Tú từng đồng ý với hắn ta, đợi đến khi hắn có năng lực, sẽ giải cứu người của tộc hắn ta ra.

Trên chiến trường, bốn gã Viêm Cốt tộc chật vật chạy trốn, trong lòng càng trốn càng sợ.

Bọn họ luôn cảm thấy, người kia không phải là muốn chiến thắng bọn họ, mà là muốn mạng của bọn họ. Bốn người không có cách nào trốn thoát được, chỉ có thể tự bạo cơ thể, chủ động loại bỏ chính mình, hy vọng có thể gây ra một chút tổn thương cho Lâm Tú.

Nhưng sức mạnh tự bạo cơ thể của Nguyên cảnh kém xa với tự bạo nguyên hồn, Lâm Tú vỗ quần áo, tiếp tục chiến đấu.

Chương 1108: Diễn võ lần thứ nhất (2)

Năm gã Viêm Cốt tộc là nòng cốt của đội một Bắc Thần vệ, không còn bọn họ, tình hình cuộc chiến trở nên dễ dàng. Tam Vệ vực số 73 dưới sự dẫn dắt của Lâm Tú lại thắng cấp.

Ban đầu có 193 đội, đến nay chỉ còn lại 5 đội.

Bất kỳ một đội nào trong năm đội này đi được đến đây đều không thua trận nào. Bọn họ sẽ chiến đấu với nhau, cho đến khi quyết định vị trí thứ nhất đến thứ năm.

Ngoài Lâm Tú, bốn đội còn lại đều do cường giả Viêm Tộc dẫn dắt. Với tư cách là chủ nhân của Thiên Viêm tinh, Viêm Tộc nắm giữ việc phân phối toàn bộ tài nguyên của tinh vực. Dưới độ tuổi ngang nhau, thực lực của Viêm Tộc sẽ vượt xa các chủng tộc khác.

Chỉ có Lâm Tú là người tộc khác, một chủng tộc không có danh tiếng, hẳn có thể so tài với những thiên tài của Viêm Tộc sao.

Một số thiên tài của Viêm Tộc cũng vô cùng khó hiểu với việc mấy ngày nay đột nhiên xuất hiện nam tử này.

“Rốt cuộc hắn đến từ đâu?”

“Từ khi nào mà trong đế quốc xuất hiện một chủng tộc như vậy, chẳng lẽ hắn đến từ tinh vực khác?”

“Viêm Tinh, người có thể đánh bại hắn không?”

“Các người thật sự quá coi trọng ta rồi, những quái vật trong tộc vẫn luôn ở lại Thiên Viêm tinh. Khi họ đạt đến Nguyên

cảnh tăng một cũng chỉ có như thế. Lần diễn võ này người đứng đầu có lẽ là hấn..."

"Không phải chứ, ta đã đợi năm năm vũ trụ rồi mới đợi đến lúc mấy vị kia đột phá thăng cấp lên Bách phu trưởng. Ta cho rằng lần này mình sẽ có cơ hội, nhưng bây giờ có vẻ như ta lại phải chờ thêm một năm vũ trụ nữa."

"Người cứ chờ đi, dù sao thì ta cũng không đợi nữa. Lần sau nói không chừng lại xuất hiện một quái vật giống như hấn. Ta vẫn nên sớm thăng cấp lên Bách phu trưởng, tích góp một ít quân công, xin điều về Thiên Viêm tinh sớm hơn..."

Trên Bắc Thần tinh, 193 khu vực cư trú, trong vô số kính không gian đều hiện ra cùng một hình ảnh.

Đây là trận quyết đấu cuối cùng của diễn võ Bắc Thần vệ lần này.

Người cuối cùng có thể đứng trên chiến trường, chắc chắn là người mạnh nhất trong gần hai triệu Bắc Thần vệ.

Ngay cả một số nhân vật lớn ở Bắc Vực cũng đang chú ý đến trận thi đấu này.

Cuộc thi đấu còn chưa bắt đầu, trên Bắc Thần tinh, trong một số phủ trạch xa hoa ở khu vực dân cư truyền đến những tiếng nghị luận.

Có một số nhân vật lớn lần đầu tiên chú ý đến diễn võ, bất ngờ nói: "Đó là chủng tộc nào mà có thể đi đến bước này? Nhưng thật đáng tiếc hấn gặp Viêm Tinh, hấn ta có thể áp chế thực lực."

Hấn ta đã chờ rất nhiều năm, chỉ chờ một lần được đứng đầu diễn võ. Toàn bộ Thiên

Viêm tinh, Nguyên cảnh tầng một không có ai là đối thủ của hắn ta...”

Một người Viêm Tộc bên cạnh hắn nói: “Lần này ngươi nhìn nhầm rồi, đối thủ của Viêm Tinh rất mạnh. Những tên nhóc của Thiên Viêm tinh khi ở Nguyên cảnh tầng một cũng chỉ có vậy...”

“Hắn quả nhiên có thể so sánh với những tên nhóc ở trong tộc.

Trận diễn võ này, ta muốn xem kỹ hơn...”

Bên ngoài Bắc Thần tinh, một bệ đỡ lớn trôi nổi trên không trung, hai trăm người đã tập hợp xong.

Đây là trận thi đấu cuối cùng của 193 vực. Sau một giờ sao, ai có thể đứng trên bệ đỡ này chính là người đứng đầu trong lần diễn võ này, là người mạnh nhất trong hai triệu Bắc Thần vệ.

Trận thi đấu này thu hút sự chú ý của vô số người.

Trận thi đấu vừa mới bắt đầu, đủ loại ánh sáng lóe lên trên bệ đỡ.

Mỗi một tia sáng này là một cường giả Nguyên cảnh đang toàn lực đánh.

Trên chiến trường, có hai bóng người gây chú ý nhất. Một người là thanh niên Viêm Tộc với mái tóc dài màu đỏ, cơ thể bị bao quanh bởi ngọn lửa. Người còn lại là một thanh niên tóc đen. Hắn là người của “Nhân Tộc”.

Mặc dù hầu hết cư dân của Bắc Thần tinh đều chưa từng nghe nói qua về chủng tộc này, nhưng trong suy nghĩ của bọn họ lại cho rằng chủng tộc này rất mạnh mẽ.

Bởi vì một người nào đó, "Nhân Tộc" đã đồng nghĩa với "dũng cảm" và mạnh mẽ.

Thực lực của hai người rõ ràng vượt qua những người khác rất nhiều, liên tục có Bắc Thần vệ bị loại bỏ dưới tay bọn họ, mà hai người lại ngẫm không lựa chọn đánh nhau.

Trên chiến trường này, cuối cùng chỉ có một người có thể đứng lại.

Từ trước đến nay hai người mạnh nhất đều sẽ giải quyết những trở ngại khác trước, sau đó sẽ thoải mái phân thắng bại.

Người có thể đứng trên chiến trường này đều là tinh nhuệ trong hai triệu Bắc Thần vệ, khi đối chiến, họ cũng sẽ cẩn thận hơn.

Trận hỗn chiến này kéo dài khoảng một giờ sao, từng cường giả trở thành nguyên hồn và bị loại bỏ.

Cuối cùng, trên chiến trường chỉ còn lại hai người.

Lâm Tú nhìn thanh niên Viêm Tộc đối diện, người này rất mạnh, là đối thủ mạnh nhất hắn từng gặp. Hắn ta nhất định cũng giống như mình, có thể đột phá, nhưng lại cố ý áp chế cảnh giới.

Chương 1109: Diễn võ lần thứ nhất (3)

Lâm Tú dự định nhanh chóng giải quyết trận chiến, thân hình hắn lóe lên đã đến trước người thanh niên Viêm Tộc này. Lúc này, bên tai hắn nhanh chóng truyền đến một giọng nói.

"Vị hôn thê của ta đang nhìn qua kính không gian, ta biết ta không phải là đối thủ của ngươi. Ngươi và ta đánh thêm một lúc, ta tặng ngươi một tòa trang viên ở khu vực cư trú số một. Nơi đó có núi có sông, cảnh đẹp, còn có quyền cư trú một trăm năm vũ trụ. Xin ngươi đừng từ chối..."

Ánh mắt Lâm Tú hơi lóe lên, khu vực cư trú số một là khu dân cư trung tâm của Bắc Thần tinh, nguyên lực ở đó còn nhiều hơn cả vực số 73. Hắn vốn định sau lần diễn võ này, hắn sẽ thuê một tòa nhà lớn ở đó.

Tuy nhiên, giá cả nơi đó cũng đắt hơn, chưa nói đến kiểu trang viên tư nhân này. Có một tòa trang viên, bọn họ có thể tu luyện ở nhà.

Sẵn sàng giúp đỡ người khác là đức tính truyền thống của dân tộc Trung Hoa, Lâm Tú cũng không muốn đánh hắn ta ở trước mặt vị hôn thê. Hắn thu lại phần lớn sức lực, đâm vào người thanh niên Viêm Tộc kia. Hắn bay ra ngoài mấy chục mét, còn đối phương thì rời khỏi hơn trăm mét.

Trong lòng thanh niên Viêm Tộc thở phào nhẹ nhõm, chủ động tấn công.

Bên cạnh mỗi cái kính không gian, mọi người cũng đang sôi nổi thảo luận.

“Hắn thực sự có thể cầm cự lâu như vậy dưới tay Nhân Tộc”

“Ngay cả Hàn Băng Cự Nhân cũng không cản được một đám của hắn, Viêm Cốt tộc cũng bị hắn đuổi giết, không hổ là Viêm Tộc...”

“Tuống sĩ Viêm Tộc này cũng rất lợi hại. Nếu như không có Nhân Tộc này, người đứng đầu lần diễn võ này chính là hắn...”

Tuy rằng thiên tài Viêm Tộc rất mạnh, nhưng cuối cùng cũng không phải là đối thủ của Nhân Tộc. Hắn ta chỉ có thể cầm cự nhiều hơn cường giả chủng tộc khác một lúc, sau đó lập tức bị loại bỏ.

Tuy nhiên, Nhân Tộc thắng cũng không dễ dàng.

Hắn đứng ở đó, cơ thể lắc lư, suýt nữa thì ngã xuống đất, lại mạnh mẽ đứng thẳng người lên.

Trong không trung, nguyên hồn của Viêm Tinh nhìn dáng người lung lay sắp đổ phía dưới, cũng kinh ngạc vì diễn xuất của hắn.

Hơn nữa hắn ta mơ hồ cảm thấy đối phương có lẽ không phải là lần đầu tiên làm chuyện này...

“Vực số 73, Lâm Tú thắng”

Một giọng nói không có cảm xúc gì vang lên trên chiến trường, tinh nhuệ của Tam Vệ, mặc dù chỉ còn nguyên hồn cũng nhin không được vui mừng nhảy nhót.

Mà ở khu vực cư trú số 73, trong Tam Vệ, tiếng hoan hô rất lớn dường như muốn lật tung doanh trại.

Lần diễn võ này của Bắc Thần vệ, Tam Vệ vô danh của Vực số 73 có thể nói là đã có cảm

giác tồn tại. Dưới sự dẫn dắt của Lâm Tú, đã vượt qua mọi khó khăn, đoạt được vị trí thứ nhất.

Ngoài Lâm Tú, một trăm tinh nhuệ tham gia cuộc chiến cũng nhận được phần thưởng Thiên Viêm tệ, và tích lũy công trạng.

Sau vài trận chiến khốc liệt, các chủng tộc vũ trụ của Bắc Thần tinh đều nhớ kỹ tên của Lâm Tú, nhớ kỹ Nhân Tộc.

Bắc Thần tinh.

Khu cư trú số một.

Là khu vực cư trú số một của Bắc Thần tinh, vùng cư trú số một có nguồn lực nhiều nhất trong Bắc Thần tinh, thậm chí là cả Bắc Vực, nơi có nguồn lực dày đặc nhất.

Môi trường ở đây cũng rất thích hợp, không phải khu vực cực lạnh hay cực nóng, nơi chỉ thích hợp cho các dân tộc thiểu số sinh sống. Các nhân vật lớn trên Bắc Thần tinh, hầu hết đều sống ở đây.

Tương ứng, chi phí cư trú ở khu dân cư số một cũng đắt hơn.

Một trăm nghìn Thiên Viêm tệ mỗi năm vũ trụ chỉ là phí vào thành, đây cũng không phải là chi phí mà chủng tộc bình thường trong vũ trụ có thể chi tiêu được.

Mà có thể mua hoặc cho thuê trang viên lớn bên ngoài thành trì ở khu vực cư trú số một, xuất thân càng cao quý đến khó có thể tưởng tượng được.

Trang viên của Viêm Tinh ở đây là do gia tộc thuê cho hẳn. Lão tổ tông của gia tộc hẳn là một trong mười tám vị tướng quân

của Viêm Tộc, có thực lực là Nguyên cảnh tầng sáu.

Phải biết rằng, thực lực của vực chủ Bắc Vực mới là Nguyên Cảnh tầng năm.

Giống như Đại Hạ, trong Thiên Viêm tinh, tài nguyên của các Vực bốn phía không thể so được với Vực trung tâm. Hầu hết cường giả của đế quốc Thiên Viêm đều tụ tập ở thiên hà Thiên Viêm, các Vực ở bốn phía có cảm giác hơi hoang vu hẻo lánh.

Trên thực tế, đó là vùng đất hẻo lánh, nguyên lực đây so với các thiên hà khác thì vẫn dồi dào, nhưng so với thiên hà Thiên Viêm thì còn lâu mới so được. Những cường giả chân chính kia đều không muốn tới nơi này.

Tòa trang viên có thể so với diện tích kinh thành Đại Hạ, hiện giờ đã trở thành khu vực riêng của Lâm Tú.

Sau khi Viêm Tinh thua Lâm Tú, hắn ta dự định trở về Thiên Viêm tinh thành hôn với vị hôn thê. Tuy rằng hắn ta không phải là người được đào tạo chính của gia tộc, nhưng cũng sẽ không ở đây lâu. Theo lời hắn ta nói, lần này hắn ta trở về, thì có thể trực tiếp giữ chức Bách phu trưởng của Thiên Viêm vệ.

Chương 1110: Bách phu trưởng

Bắc Thần vệ ở đế quốc Thiên Viêm chỉ có thể coi như là quân biên phòng, Thiên Viêm vệ mới là cận vệ thực sự.

Tiên Viêm Tinh và vị hôn thê của hắn ta xong, Lâm Tú lập tức trở lại khu vực riêng của hắn.

Thải Y và Tần Uyển làm ra một mảnh đất trồng rau, khi các nàng từ Trái Đất chuyển tới đây đã mang theo rất nhiều hạt giống.

Sau khi gieo hạt giống xuống đất, Lâm Tú dùng nguyên lực thúc đẩy, các loại rau và hoa quả chín rất nhanh. Không lâu sau, Lâm Tú đã ăn được mì canh nấm lâu rồi không ăn.

Thiên Viêm tinh không bán mì canh nấm, các chủng tộc sống ở đây, thấp nhất cũng là cấp Địa, ở Bắc Thần tinh có nguyên lực dồi dào, nên họ không cảm thấy đói khát.

Lâm Tú đã không thể nhớ được lần cuối hắn ăn là khi nào.

Hắn sinh ra là một con người, cho dù đã là một dạng sống khác, không cần ăn uống cũng có thể sống được, nhưng vẫn khó có thể từ bỏ ham muốn ăn uống.

Trước cửa nhà có một cái hồ rất lớn, Lâm Tú ở đào một mảnh đất trồng rau bên cạnh hồ, làm một vườn cây ăn quả, còn trồng đủ loại hoa. Nếu như hắn không đi vào vũ trụ, thì cuộc sống về già của hắn ở Trái Đất có lẽ chính là như vậy.

Môi trường ở đây tất nhiên tốt hơn nhiều so với Trái Đất, nhưng nó vẫn có một số điều đáng tiếc và khuyết điểm.

Bầu trời ở đây luôn có màu xanh, không lạnh cũng không nóng, chỉ có ngày, không có đêm. Trên bầu trời cũng không có mây, không thể nhìn thấy mặt trời, cũng không bao giờ nhìn thấy mặt trăng, rất khó để cảm nhận thời gian bằng trực giác.

Đối với những cường giả đỉnh cao, một lần bế quan có thể kéo dài đến hàng trăm nghìn năm.

Lâm Tú khoanh chân ngồi ở bãi đất trống, trước mặt hắn có một viên nguyên tinh đang lơ lửng. Đây là một trong những lý do khiến hắn bỏ ra một trăm nghìn Thiên Viêm tệ, đây cũng là một trong những lý do khiến rất nhiều chủng tộc vũ trụ đồng ý sinh sống ở Bắc Thần tinh. Chỉ cần có tiền, tài nguyên gì cũng có thể mua được, thậm chí bao gồm cả nguyên tinh của Nguyên cảnh tầng năm.

Hắn nắm nguyên tinh trong tay, kích hoạt nguồn lực, viên nguyên tinh này giống như đang tan chảy, hoàn toàn biến mất ở trong tay hắn.

Cùng lúc đó, một năng lượng cuồng bạo từ trong thân thể hắn xông ra ngoài.

Trước đây không lâu Lâm Tú từng có thể thủ đột phá, nhưng vì tham gia diễn võ, hắn vẫn luôn áp chế tu vi. Viên nguyên tinh này sinh ra năng lượng cuồng bạo, đánh bật một lỗ hổng của bức tường tồn tại vô hình trong cơ thể hắn.

Sau khi lỗ hổng này xuất hiện, nguyên lực của Lâm Tú cũng giống như nước vỡ đê, chảy về phía khoảng trống kia, khiến cho khoảng trống kia càng lúc càng lớn, càng lúc càng đây, cuối cùng nuốt toàn bộ bức tường kia.

Khí tức còn chưa kịp lan ra, đã bị che lấp trong vô hình.

Chúng nữ đang tu luyện ở khắp nơi cũng cảm nhận được nguyên lực trong cơ thể tăng lên.

Lâm Tú mở mắt ra. Lần này, tính cả bình cảnh, hắc tử Nguyên cảnh tăng một đột phá đến Nguyên cảnh tầng hai cũng chỉ mất không đến một năm rưỡi, không phải năm vũ trụ, mà là năm Trái Đất.

Chỉ có ở đây, thiên phú của hắc tử và Linh Quân mới có thể đạt được trình độ tốt nhất.

Sau Nguyên cảnh tầng hai, tốc độ hắc tử ngưng tụ nguyên tinh sẽ nhanh hơn, hiệu quả cũng cao hơn. Có lẽ không lâu sau, hắc tử có thể đưa chúng nữ lên Nguyên cảnh.

Linh Quân và chúng nữ đều đang bế quan tu luyện, trong khoảng thời gian này, nguyên tinh Lâm Tú ngưng tụ cho bọn họ, các nàng còn chưa kịp hấp thụ hết.

Sau khi đột phá, Lâm Tú rời khỏi chỗ này, hắc tử đi tới khu dân cư của vực số 73 trước.

Trong doanh trại Tam Vệ, Thiên phủ trưởng Viêm Trần nhìn Lâm Tú, kinh ngạc nói:

"Người có thể đột phá nhanh như vậy sao?"

Lâm Tú gật đầu, nói: "Ta vốn có thể đột phá từ sớm, nhưng vẫn trấn áp vì để có thể tham gia diễn võ."

Viêm Trần cũng không hỏi nhiều, nói:

"Người đột phá rất đúng lúc, bốn tướng quân cũng dự định bế quan đột phá lên Nguyên cảnh tầng bốn, đúng lúc ta giao Tam Vệ lại cho người..."

Trở thành Bách phu trưởng, cần có thực lực Nguyên cảnh tầng hai và một trăm công trạng.

Mỗi một năm vũ trụ của Bắc Thần vệ đều tích lũy được mười điểm công trạng, nhiều nhất là mười năm vũ trụ có thể thăng chức lên Bách phu trưởng. Mặc dù Lâm Tú vừa mới gia nhập Bắc Thần Vệ không lâu, nhưng hắn đứng đầu diễn võ lần này. Ngoài phần thưởng hàng triệu Thiên Viêm tệ ra, hắn còn có thêm một trăm công trạng, vừa đủ để hắn thăng chức lên Bách phu trưởng.

Nguyên cảnh tầng hai, một trăm công trạng, thủ tục đều đủ, chỉ cần làm một lượt quá trình là Lâm Tú có thể được bổ nhiệm.

Phía trên đã thay đổi cho hắn một bộ áo giáp mới, thẻ thân phận mới, Lâm Tú trở thành Bách phu trưởng Tam Vệ của Vực 73. Hơn nữa bởi vì Thiên phu trưởng bế quan, nên thực tế là hắn thay mặt Thiên phu trưởng.

Chương 1111: Bách phu trưởng (2)

Trước khi bế quan, Thiên phu trưởng gọi Lâm Tú đến doanh trại, võ vai hấn, nói: "Lần này bản tướng quân bế quan, ít nhất cũng phải mất hai năm vũ trụ. Trong khoảng thời gian này, Tam Vệ giao cho ngươi..."

Đối với năng lực của Lâm Tú, Viêm Trần rất yên tâm, dặn dò hấn một lúc, rồi hấn ta yên tâm đi bế quan.

Lâm Tú đi ra khỏi doanh trại, nhìn thấy biểu cảm phức tạp của Viêm Vân khi nhìn hấn.

Lâm Tú hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Viêm Vân lắc đầu, nói: "Không có gì"

Lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Tú, hấn vẫn còn là một nhạc sĩ lang thang trên đường phố. Chưa đến nửa năm vũ trụ, hấn đã trở thành Bách phu trưởng giống như hấn ta, quyền lực còn ở trên hấn ta. Điều này làm cho khi hấn ta đối mặt với Lâm Tú, trong lòng khó tránh khỏi hơi chua xót.

Thiên phu trưởng tạm thời giao Tam Vệ cho Lâm Tú. Sau khi diễn võ kết thúc, nhiệm vụ của bọn họ là tuần tra mấy thành trì trong Vực, bình thường sẽ không có chuyện gì khác.

Lâm Tú và Viêm Vân có kính không gian để liên hệ, hấn bình thường không ở đại doanh, bất kể là Vạn phu trưởng hay Thiên phu trưởng, hầu hết thời gian đều tu luyện, nhiệm vụ cụ thể của các Vệ do Bách phu trưởng quyết định.

Sau khi rời khỏi đại doanh, Lâm Tú mang gần như tất cả Thiên Viêm tộ đổi thành tài

nguyên tu luyện thông qua Thiên Viêm điện, hắn chỉ để lại mấy triệu Thiên Viêm tệ, dùng trong trường hợp cần thiết.

Mấy triệu Thiên Viêm tệ đổi lấy số lượng lớn bảo vật các hệ, trong đó hệ Hỏa chiếm phần lớn.

Những thứ này, đủ để đưa chúng nữ lên Nguyên cảnh, thậm chí ngay cả Linh Quân cũng có thể tu luyện đến Nguyên cảnh tầng một đỉnh phong trước hai năm.

Trong trang viên riêng.

Lâm Tú phân chia những thứ kia cho các nàng, rồi một mình trở về phòng tu luyện.

Nguyên lực của khu vực cư trú số một dày đặc hơn, mà tốc độ hấp thụ nguyên lực cũng nhanh hơn.

Cả người hắn bị nguyên lực bao quanh, Lâm Tú nhanh chóng đắm chìm trong một trạng thái kỳ diệu.

Linh hồn của hắn dường như đang rời khỏi thân thể, lơ lửng ở trong khoảng không vô tận.

Nơi này không có phương hướng, không có thời gian, cũng không có không gian, Lâm Tú dường như chỉ dừng lại ở đây trong nháy mắt, lại giống như dừng lại ở đây hàng trăm triệu năm.

Không biết qua bao lâu, hắn bỗng nhiên mở mắt ra.

Trước mắt hắn là một đôi mắt quen thuộc.

Linh m đang đứng ở trước mặt hắn, cẩn thận đánh giá hắn.

Nhìn thấy Lâm Tú đã tỉnh, nàng mới nâng mặt Lâm Tú, khiếp sợ nói: "Cuối cùng chàng cũng tỉnh, chàng có biết chàng tu luyện bao lâu rồi không? Một năm rưỡi, chàng cứ ngồi không nhúc nhích một năm rưỡi rồi.."

Trong lòng Lâm Tú kinh ngạc, ở trong trí nhớ của hắn, hắn dường như mới bắt đầu tu luyện.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn cảm thấy như vậy.

Lần trước hắn tu luyện ở bên ngoài, chỉ là nhắm mắt một lúc, nhưng khi mở mắt đã trôi qua một năm.

Hắn cho rằng đó chỉ là việc ngoài ý muốn, không ngờ lần này, tình huống này lại xuất hiện.

Lâm Tú lập tức cảm giác được trong cơ thể có thứ gì đó.

Quả nhiên.

Một khắc trước, thực lực của hắn vẫn như vừa mới tiến vào Nguyên Cảnh tầng hai.

Giờ phút này, hắn đã ở Nguyên cảnh tầng hai đỉnh phong, gần chạm tới Nguyên cảnh tầng ba.

Hắn vốn không cảm nhận được thời gian trôi qua, nhưng đã qua một năm rưỡi.

Dường như sau khi hắn tiến vào cảnh giới mới, chỉ cần bắt đầu tu luyện sẽ tiến vào trạng thái này. Trạng thái này sẽ không rút ngắn thời gian tu luyện của hắn, nhưng có thể làm cho hắn không cảm giác được thời gian trôi qua.

Trạng thái này có ưu cũng có nhược điểm.

Nhược điểm là thời gian bị mất này, hẳn không có bất kỳ trải nghiệm nào, giống như âm thầm biến mất khỏi cuộc sống của hẳn.

Đương nhiên chỗ tốt cũng rất rõ ràng. Tu luyện là quá trình rất nhàm chán, trạng thái này có thể làm cho hẳn bỏ qua quá trình, trực tiếp đạt được kết quả, hẳn chỉ cần mở mắt nhắm mắt, tu vi đã tự mình đến cảnh giới khác...

Sau khi Lâm Tú kết thúc tu luyện, tu vi của Linh m đã là Nguyên cảnh.

Không chỉ có nàng, Thiên Diệp Lãm, Na Tháp Toa, Tần Uyển, Ngung Nhi và Minh Hà, dưới tác dụng của các loại tài nguyên, cũng đều bước vào Nguyên cảnh. So với Lâm Tú và Linh Quân, đường bước vào Nguyên Cảnh của các nàng dễ dàng hơn, cũng không gặp phải thất bại gì, tất cả đều là nước chảy thành sông.

Linh Quân cũng đã là Nguyên cảnh tầng một đỉnh phong, nàng chỉ cần tu luyện một khoảng thời gian là có thể thử đột phá lên Nguyên cảnh tầng hai.

Đây chính là ý nghĩa của việc Lâm Tú dẫn các nàng đến Bắc Thần tinh. Nếu ở Trái Đất, các nàng mất mấy trăm năm nay cũng chưa chắc có thể đến được Nguyên cảnh.

Tiến vào Nguyên cảnh, có ý nghĩa cấp độ sinh mệnh có sự thay đổi, có thể trực tiếp hấp thụ nguyên lực, cánh cửa tu luyện chính thức mở ra cho các nàng.

Nửa ngày sau, Lâm Tú rời khỏi trang viên, hẳn đi tới đại doanh Tam Vệ trước.

Chương 1112: Lại là hấn

Hấn bế quan mất một năm rưỡi, hấn không biết những chuyện gì xảy ra ở Tam Vệ, cũng không biết Viêm Vân có dùng kính không gian liên hệ với hấn không.

Nhìn thấy Viêm Vân, hấn liếc mắt một cái, Lâm Tú lập tức biết là không có.

Lần trước Lâm Tú đã nhìn ra, thái độ của Viêm Vân đối với hấn rất phức tạp. Lúc đầu hấn ta lấy thân phận Bách phu trưởng của Bắc Thần vệ, từ trên cao nhìn xuống Lâm Tú. Nhưng không lâu sau, Lâm Tú từ một nhạc sĩ lang thang, chuyển mình thành nửa cấp trên của hấn ta. Cho nên cảm giác của hấn ta đối với Lâm Tú rất xấu hổ.

Một năm rưỡi này, nơi này không xảy ra chuyện lớn gì, hấn ta cũng không có liên lạc với Lâm Tú.

Trong vũ trụ, một năm rưỡi chỉ là một cái búng tay, không đến một phần ba năm vũ trụ.

Tuy rằng khi hấn ta đối mặt với Lâm Tú hơi xấu hổ, nhưng Viêm Vân đối với hấn cũng không có ác ý gì, cười hỏi: "Người đã lâu không xuất hiện, ta còn tưởng rằng người sẽ không đến tham gia diễn võ của Bách phu trưởng..."

Lâm Tú cũng thầm nghĩ may mắn, may mà nguyên lực của khu vực cư trú số một dày đặc hơn, nếu hấn tu luyện thêm một tháng nữa thì có khả năng sẽ không kịp diễn võ của Bách phu trưởng.

Nếu hấn có thể đạt được vị trí thứ nhất, có thể nhận được một trăm triệu Thiên Viêm

tệ, phần thưởng gấp mười lần diễn võ của Bắc Thần vệ, đủ để đưa tất cả các nàng lên Nguyên cảnh rồi.

Càng đừng nói, còn có công trạng hấn rất coi trọng, đặt được vị trí thứ nhất của diễn võ Bách phu trưởng, chỉ cần tu vi của hấn đủ, đến lúc đó có thể thăng thăng lên Thiên phu trưởng.

Lâm Tú bế quan một năm rưỡi, Thiên phu trưởng cũng vẫn bế quan, lần diễn võ Bách phu trưởng này cùng với các Vệ khác của Vực số 73.

Trong vực số 73, trong mười Vệ, có một trăm lẻ ba vị Bách phu trưởng.

Mỗi một vực, chỉ có thể chọn ra một Bách phu trưởng mạnh nhất, nếu muốn bộc lộ hết tài năng trong hơn một trăm người thì một trận cũng không thể thua. Thua một trận tức là bị loại bỏ.

Trên một hành tinh nhỏ ngoài Bắc Thần tinh, các Bách phu trưởng của các Vệ đã tụ tập lại.

Bách phu trưởng của mười Vệ, sau khi đảo thứ tự, sẽ ngẫu nhiên ra sân.

Tay Viêm Vân đặt trên vai Lâm Tú, nói: "Kỳ thật lần này, người không tham gia cũng được."

Mặc dù cách đây không lâu, Lâm Tú rất nổi bật trong diễn võ của các Vệ, nhưng đó là thi đấu nguyên cảnh tầng một.

Hấn vừa mới thăng cấp lên Nguyên cảnh tầng hai không lâu, làm sao có thể là đối thủ của những cường giả đã thăng cấp lên Nguyên cảnh tầng hai từ một trăm, thậm chí hai trăm năm vũ trụ.

Lâm Tú mỉm cười, nói: "Coi như là ta tăng thêm kiến thức"

Viêm Vân an ủi hẳn nói: "Cũng đúng, người mới thăng chức Bách phu trưởng, cho dù thua cũng không sao. Dù sao hàng năm người đều có cơ hội tham gia..."

Vạn phu trưởng của Vực số 73 không ở Bắc Thần tinh, vòng sơ tuyển diễn võ của Bách phu trưởng này do Thiên phu trưởng Nhất Vệ thay thế chủ trì.

Hắn ta lơ lửng trong khoảng không, đọc ra hai cái tên: "Nhất Vệ, Viêm Tường và Tam Vệ, Viêm Vân!"

Viêm Tộc, Viêm Ma tộc, Viêm Cốt tộc và các chủng tộc có năng lực hệ Hỏa, đều lấy Viêm làm họ. Ngọn lửa là vật tổ và tín ngưỡng của người trong tộc bọn họ.

Viêm Vân là người đầu tiên lên sàn đấu, Lâm Tú và Bách phu trưởng khác của Tam Vệ theo dõi ở phía dưới.

Diễn võ của Bách phu trưởng cũng không phải là hỗn chiến, mà là một đấu một. Năng lực của hai người đều là lửa, lúc đối chiến mặt đất trong vòng mấy chục mét đều hòa tan thành nham thạch nóng chảy. Đủ các động tác có uy lực cực mạnh lần lượt được sử dụng, mặt đất của hành tinh nhỏ bị tàn phá không ra hình dạng.

Một trong hai người ai cũng có thể hủy diệt Trái Đất, thậm chí thống trị cả dải Ngân Hà.

Thực lực của bọn họ không khác nhau lắm, cuối cùng vẫn là Viêm Vân thua một chút, hẳn ta hơi thất vọng bay lên, thở dài nói: "Mỗi lần đều bị loại từ trận đầu tiên."

Sang năm ta sẽ không tham gia nữa, năm mười năm sau lại đến...

Lâm Tú vỗ bả vai hấn ta, tỏ vẻ an ủi.

Tiếp theo, mấy tên Bách phu trưởng khác của Tam Vệ lần lượt ra sân, có thắng có thua, rất nhanh đã đến lượt Lâm Tú.

Thiên phu trưởng Nhất Vệ nói: "Thất Vệ, Viêm Long và Tam Vệ, Lâm Tú."

Sau khi biết được đối thủ của Lâm Tú, Viêm Vân thay đổi sắc mặt, nói: "Xong rồi, Lâm, ngươi nên nhận thua đi. Viêm Long của Thất Vệ, mười năm vũ trụ trước đã tu luyện đến Nguyên cảnh tầng hai đỉnh phong. Lâu như vậy hấn ta còn chưa đột phá, chính là vì muốn giành vị trí đứng đầu trong diễn võ Bách phu trưởng."

Người vừa mới tiến vào Nguyên cảnh tầng hai, người và hấn đánh nhau rất có thể sẽ bị thương..."

Lâm Tú xua tay, nói: "Không có việc gì."

Nói xong, hấn dứt khoát bay xuống sân.

Tên của Lâm Tú, các Bách phu trưởng của Vực số 73 cũng không xa lạ gì. Trong khoảng thời gian này, hấn rất nổi bật trong hai triệu Bắc Thần vệ, làm cho hấn khá nổi tiếng trong Bắc Thần tinh.

Chương 1113: Lại là hấn (2)

Tuy nhiên, chính là bởi vì điểm này, mà diễn võ hôm nay không ai để hấn ở trong lòng.

Không lâu trước đây, hấn vẫn là Nguyên cảnh tầng một, đối với bọn họ cũng không có uy hiếp gì.

Ngược lại Viêm Long là đối thủ mà tất cả mọi người đều phải cảnh giác, toàn bộ Vực số 73, chỉ có một Bách phu trưởng có thể thăng cấp. Cho dù bị loại ngay trận đấu tiếp theo cũng vẫn có thể lấy được nhiều công trạng.

Dường như mục tiêu của mọi người đều là giết người từ lãnh địa của mình ra, về phần giành vị trí đầu tiên của diễn võ Bách phu trưởng, bọn họ ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Trong khi bọn họ vẫn suy nghĩ, trận đấu phía dưới đã bắt đầu.

Trên mặt đất của hành tinh nhỏ đã bị một bao phủ bởi biển lửa, biển lửa cuộn cuộn không ngừng, không thấy rõ tình hình bên trong. Nhưng họ có thể dự đoán bởi vì thực lực chênh lệch quá lớn, trận chiến này nhất định sẽ nhanh chóng kết thúc.

Sự thật đúng như tất cả mọi người mong đợi.

Biển lửa cuộn cuộn trong chốc lát, sau đó bắt đầu rút đi, cuối cùng tất cả đều tràn vào trong cơ thể một người.

Về phần một người khác, đã mất đi cơ thể, nguyên hồn lơ lửng ở trong khoảng không.

Mấy vị Thiên phu trưởng, hơn trăm Bách phu trưởng đều kinh ngạc nhìn xuống phía dưới, bởi vì quá kinh ngạc mà môi khẽ mở ra.

Đứng tại chỗ là Lâm Tú của Tam Vệ.

Chỉ còn lại nguyên hồn là Viêm Long của Thất Vệ.

Trận chiến kết thúc rất nhanh, nhưng kết quả hoàn toàn trái ngược với dự đoán của họ.

"Điều này làm sao có thể xảy ra?"

"Viêm Long thực sự thua rồi sao?"

"Lâm Tú không phải vừa mới thăng cấp lên Nguyên cảnh tầng hai sao, làm sao có thể là đối thủ của Viêm Long?"

Đối với kết quả trận đấu này, mọi người vẫn không giải thích được. Rõ ràng không lâu trước đó hắn vẫn còn càn quét trong trận đấu của Nguyên cảnh tầng một, mới qua chưa đầy nửa năm vũ trụ, hắn thế mà có thể đánh bại Viêm Long ở Nguyên cảnh tầng hai đỉnh phong?

Một thiên tài bình thường từ Nguyên cảnh tầng một đỉnh phong tu luyện đến Nguyên cảnh tầng hai đỉnh phong, cần ít nhất hai trăm năm vũ trụ. Cho dù là thiên tài giỏi nhất Viêm Tộc cũng phải mất một trăm năm vũ trụ.

Trừ khi, trong thời gian qua, hắn đã nhận được rất nhiều tài nguyên.

Tài nguyên này cả Thiên Viêm tinh có rất ít chủng tộc có thể cung cấp.

Vào lúc này, bọn họ đều không thể đoán được, Nhân tộc của Lâm Tú có phải là một chủng tộc rất lớn đang ẩn trốn hay không.

Nếu không phải là chủng tộc lớn, thì rất khó để bồi dưỡng ra một cường giả như vậy.

Đối mặt với kết quả ngoài dự đoán này, Thiên phu trưởng Nhất Vệ cũng sững sờ lúc lâu, mới mở miệng nói: "Tam Vệ, Lâm Tú thắng..."

Lâm Tú bay trở về phía trên, bao gồm cả những Bách phu trưởng của Tam Vệ, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn hắn. Viêm Vân nhìn Lâm Tú, yết hầu giật giật, nhin không được hỏi: "Người, người làm sao có thể làm được?"

Đối với chuyện này Lâm Tú sớm có lý do, nói: "Ta dùng Thiên Viêm tậ lần trước thắng đổi thành nguyên tinh. Còn ở một hành tinh xa xôi chiếm được một bảo vật hệ Hỏa..."

Viêm Vân cũng không hỏi lại, mười triệu Thiên Viêm tậ, còn lâu mới đủ để cho một người tiến vào Nguyên cảnh tầng hai. Trong khoảng thời gian ngắn như vậy có được thực lực để đánh bại Nguyên cảnh tầng hai đỉnh phong, hắn chắc chắn đã chiếm được rất nhiều tài nguyên trong thời gian ngắn, nhưng nơi phát hiện ra tài nguyên chưa chắc đã giống như hắn nói.

Trận đấu tiếp tục.

Quy tắc diễn võ rất tàn khốc, thua một trận sẽ trực tiếp bị loại bỏ. Mỗi một vòng so tài đều sẽ có một nửa người bị loại bỏ, sau mỗi vòng số trận cần thi đấu cũng sẽ ít đi.

Sau khi Bách phu trưởng cuối cùng bị Lâm Tú đánh bại, hiện trường hoàn toàn yên tĩnh.

Cảnh này có vẻ quen thuộc.

Không lâu trước, hắn còn chém giết ở trong diễn võ Nguyên cảnh tầng một. Không lâu sau, hắn quét sạch bốn phía trong diễn võ của Nguyên cảnh tầng hai.

Từ khi Bắc Thần vệ thành lập diễn võ tới nay, không phải chưa từng xảy ra tình huống này, nhưng những người đó đều là con nôi dôi của nhân vật lớn của Thiên Viêm tinh, đến đây trải nghiệm vì muốn tìm kiếm sự kích thích.

Nếu như không phải về ngoài của Lâm Tú không giống Viêm Tộc, có lẽ rất nhiều người sẽ nghĩ như vậy.

Trong lòng mấy Thiên phu trưởng, thậm chí nảy ra một ý nghĩ vô cùng vớ vẩn, hắn sẽ không giành vị trí đầu tiên của diễn võ Bách phu trưởng chứ?

Bắc Thần tinh.

Trong khoảng thời gian gần đây, trước kính không gian của thành trì các Vực đều vây kín người.

Mặc dù Bắc Thần tinh rất an toàn và cũng thích hợp để tu luyện, nhưng trò giải trí lại ít đến đáng thương, cuộc sống cực kỳ nhàm chán và buồn tẻ.

Thứ duy nhất có thể thêm một chút màu sắc cho cuộc sống nhàm chán này chính là các diễn võ của Bắc Thần vệ.

Bất kể là diễn võ của Bắc Thần vệ hay Bách phu trưởng, Thiên phu trưởng, Vạn phu trưởng, kính không gian của các Vực đều sẽ được chiếu theo thời gian thực tế. Trước kính không gian cũng sẽ bị vây kín.

Chương 1114: Lại là hấn (3)

Một nơi nào đó của một tòa thành trì làm bằng băng trong một vực cư trú.

Có không ít người băng ngồi vây quanh trước kính không gian, xem trận chiến bên trong. Một người băng khổng lồ liên tục áp chế đối thủ làm cho bọn họ thất bại, khiến cho mọi người reo hò.

Ở một khu vực cư trú khác được bao phủ bởi thực vật, một đám người cây cao lớn nhìn cơ thể của một người cây bị cháy thành tro dưới ngọn lửa, trên khuôn mặt thô ráp như vỏ cây khó che giấu được vẻ thất vọng.

Ở một thành trì được xây dựng trong núi lửa, một lão già Viêm Ma tộc thông qua kính không gian, nhìn thấy thế hệ trẻ của tộc mình lại thắng một trận, nhin không được nói: "Thụ Tộc cấp thấp, không xứng làm đối thủ của Viêm Ma tộc ta..."

Lôi Vực, Thủy Vực, Phong Vực, các khu vực dân cư lớn, cũng có rất nhiều cư dân chú ý đến tình hình chiến đấu trong kính không gian.

Vào một khắc nào đó, trong kính không gian của các Vực xuất hiện một bóng người làm cho vô số chủng tộc trước kính không gian sững sờ.

Bóng người này hơi quen thuộc, có rất nhiều người cảm thấy đã gặp hấn ở đâu đó.

Một lát sau, trước vô số kính không gian, tiếng hoan hô vang lên không dứt.

"Lại là hấn!"

"Tại sao hấn lại ở đây?"

“Ta nhớ ra rồi. Hắn tên là Lâm Tú, người giành vị trí đầu tiên diễn võ trước của Bắc Thần vệ chính là hắn. Sao hắn có thể tham gia diễn võ Bách phu trưởng được?”

Rất nhanh, các chủng tộc vũ trụ trước kính không gian đã nhớ tới hắn.

Hắn không phải là tướng sĩ Nhân Tộc đạt được vị trí thứ nhất của diễn võ Bắc Thần vệ sao?

Hắn thực sự xuất hiện trong lần diễn võ này.

Có thể xuất hiện trong hình ảnh kính không gian, có nghĩa là hắn đã đạt tới Nguyên cảnh tầng hai, thăng cấp lên Bách phu trưởng.

Hơn nữa đánh bại ít nhất một trăm Bách phu trưởng mới có thể cạnh tranh với Bách phu trưởng mạnh nhất các Vực.

Còn lúc này, chỉ mới qua không đến nửa năm vũ trụ so với diễn võ lần trước.

Sự xuất hiện của Lâm Tú nhanh chóng trở thành tâm điểm trong mắt các chủng tộc lớn, chủ yếu do hai lần diễn võ cách nhau quá gần, rất khó tin. Cách đây không lâu hắn vẫn là Nguyên cảnh tầng một, vậy mà lại có thể cạnh tranh với Bách phu trưởng mạnh nhất của Bắc Thần tinh.

Và hắn đã giành chiến thắng.

Một Bách phu trưởng đến từ Thập Vực, một Thủy Tộc Nguyên cảnh tầng hai đỉnh phong bị hắn vây ở trong một tấm lưới lửa, cơ thể bốc hơi. Nếu như không phải hắn thương xót, họ có thể sẽ bị thương nặng.

Lần diễn võ trước, Lâm Tú đã rất nổi tiếng ở Bắc Thần tinh, cũng khiến rất nhiều chủng tộc vũ trụ nhớ đến hắn.

Lần xuất hiện này, hắn lập tức hấp dẫn không ít sự chú ý.

Họ nhìn hắn lần lượt đánh bại đối thủ, dường như đối thủ của hắn không phải là Bách phu trưởng được lựa chọn kỹ, mà là tướng sĩ Bắc Thần vệ binh thường. Đồng thời, các chủng tộc vũ trụ đối với "Nhân Tộc" chưa từng gặp qua, lại càng ấn tượng hơn, trong lòng đã liệt Nhân Tộc vào một trong những chủng tộc hùng mạnh không thể trêu chọc.

Mặc dù hầu hết Nhân Tộc vẫn còn sống trên một hành tinh nhỏ trong thiên hà xa xôi, nhưng Lâm Tú dựa vào sức mình đã làm rạng danh Nhân Tộc.

Đối thủ của hắn muôn hình muôn vẻ, không ai là kẻ yếu.

Mỗi một Bách phu trưởng đứng trên sân này đều chiến đấu vô cùng oanh liệt trong khu vực cư trú của mình, là cường giả được chọn từ một trăm người, năng lực của bọn họ cũng không giống nhau.

Tính cả diễn võ Bắc Thần vệ lần trước, đối thủ mà hắn gặp phải đã tập hợp đủ tám loại năng lực ngũ hành, phong, lôi, băng.

Về phần ánh sáng, bóng tối, không gian và niệm lực, đều là chủng tộc khá đặc biệt, Thiên Viêm tinh không có.

Những năng lực này Lâm Tú cũng có, cho dù là không dễ dàng thể hiện ra, nhưng hắn cũng miễn dịch đối với những năng lực này. Bình thường Lâm Tú sẽ khiêm tốn, đánh tới

đánh lui cùng bọn họ, sau đó mới đánh bại bọn họ.

Trước kính không gian, vô số chủng tộc vũ trụ nhìn hấn đánh bại từng đối thủ, tiến vào nhóm một trăm, năm mươi, hai mươi, mười, năm vị trí đầu của diễn võ Bách phu trưởng...

Trong lúc không để ý, hấn đã đứng trên sân quyết chiến cuối cùng.

Trong vòng chưa đến nửa năm vũ trụ, hai lần đứng trên chiến trường diễn võ, trong gần một ngàn năm vũ trụ, hấn vẫn là người đầu tiên.

Tất cả mọi người đang mong đợi liệu hấn có thể làm nên điều kỳ tích hay không.

Đối diện với Lâm Tú là một bóng người cực kỳ áp bức.

Đó là một nam tử dáng người rất cường tráng, thân thể hấn ta cao khoảng hai mét, nửa người trên trần trụi, cơ bắp cuộn cuộn tạo thành một tam giác ngược. Toàn thân hấn ta có màu tím, trên trán còn có một cái sừng nhọn.

"Là Lôi Lăng của Lôi Tộc."

"Nghe nói là trăm nghìn năm trước Lôi Tộc từ một tỉnh vực khác đến, tổ tiên của bọn họ là một nhánh của Thiểm Lôi Tộc"

Chương 1115: Chim khổng tước chiếm tổ chim bồ câu

“Đế quốc Ngân Lôi do Thiêm Lôi Tộc thống lĩnh so với đế quốc Thiên Viêm còn mạnh hơn, Lôi tộc so với Viêm Tộc cũng không kém...”

“Các người nói xem Lâm Tú có thể đánh bại hắn ta, đồng thời đạt được vị trí đầu tiên ở hai lần diễn võ không?”

“Rất khó, tốc độ của Lôi Tộc chỉ có Quang Tộc mới có thể đuổi kịp. Từ lâu Lôi Lăng đã nói, vị trí đầu tiên của diễn võ Bách phu trưởng, nhất định là hắn. Ta nghe nói, sau lần diễn võ này, hắn sẽ chuyển đến Thiên Viêm tỉnh...”

Người ngoài nghị luận, Lâm Tú không nghe được.

Hắn nghiêm túc nhìn người đối diện. Chỉ từ khí thế thì cảm giác áp bách của người đối diện thực sự rất mạnh, lại là một người có thể đột phá nhưng đang áp chế tu vi.

Lôi Lăng nhìn người đối diện, trong lòng cũng rất cảnh giác.

Danh tiếng của Lâm Tú, hắn ta sớm đã nghe nói qua, trước trận thi đấu này, hắn ta đã coi hắn như một trong những đối thủ lớn nhất.

Sùng nhọn trên trán hắn ta có tia chớp lóe lên liên tục.

Bỗng nhiên, một tia sét to từ trong sùng nhọn của hắn ta nổ ra, bắn thẳng về phía người đối diện.

Lực phá hoại của sấm sét xếp hàng đầu trong tất cả thần thuật, tốc độ gắn liền

thần thuật ánh sáng, chỉ ở dưới không gian. Ngoài chủng tộc có thần thuật kim, không có cơ thể chủng tộc nào có thể chống lại một đòn này.

Nhưng một đòn kia không đánh trúng Lâm Tú. Sấm sét mạnh mẽ kia chỉ đánh trúng mặt đất bên cạnh Lâm Tú, tạo ra một cái hố sâu không thấy đáy ở đó.

Trước kính không gian, rất nhiều chủng tộc kinh ngạc mở miệng.

“Hắn có thể trốn thoát?”

“Không thể, ai có thể tránh được sấm sét chứ?”

Trên chiến trường, Lôi Lăng rất rõ ràng, Lâm Tú không phải trốn sấm sét kia, cũng không ai có thể trốn thoát sấm sét, chỉ là hắn dự đoán được đòn tấn công của mình.

Một đòn này không trúng, ngoài dự đoán của hắn ta, nhưng cũng hợp lý.

Nếu Lâm Tú không có bản lĩnh, thì cũng không thể có cơ hội đứng đối diện với hắn ta.

Cả người hắn ta hóa thành một tia sét, cùng lúc đó cơ thể Lâm Tú cũng hóa thành ngọn lửa. Ngọn lửa và tia sét va chạm, tia sáng đỏ tím đan xen...

Trước các kính không gian, có vô số người tập trung nhìn cảnh này.

Nhưng trong mắt bọn họ nhìn không thấy bóng dáng hai người, chỉ có thể nhìn thấy ngọn lửa vô tận và tia sét phun trào. Khi nào chỉ còn lại một màu đỏ hoặc màu tím, thì trận chiến này mới có kết quả.

Không biết qua bao lâu, trong hình ảnh, màu tím chói mắt kia bắt đầu rút đi, từ chiếm một nửa hình ảnh, rất nhanh đã rút đến một vùng rất nhỏ, cho đến khi bị ngọn lửa màu đỏ nuốt chửng hoàn toàn.

Điều này có nghĩa là gì, tất nhiên không cần nói cũng biết.

Các Vực của Bắc Thần tinh, vào giờ khắc này trở nên vô cùng yên tĩnh.

Vậy mà thật sự có người giành được vị trí đầu tiên của hai trận diễn võ liên tiếp...

Vào thời điểm này, họ đã được chứng kiến một huyền thoại.

Thậm chí có người còn suy nghĩ, hẳn có tham gia diễn võ Thiên phu trưởng không lâu sau hay không...

Đã nửa tháng trôi qua kể từ khi diễn võ Bách phu trưởng kết thúc.

Chỉ có điều, Bắc Thần tinh không có ngày đêm, không có bốn mùa, cũng không có sự thay đổi thời tiết. Nửa tháng của Trái Đất, đối với cư dân của Bắc Thần tinh thì cực kỳ ngắn ngủi.

Trận chiến quyết định của diễn võ Bách phu trưởng dường như chỉ mới diễn ra.

Bắc Thần tinh, khu vực cư trú số một.

Lâm Tú đi vào thành trì trung tâm khu dân cư số một, trong một tòa nhà hùng vĩ.

Một gã Bắc Thần vệ đứng ở cửa nhìn thấy hắn, trong mắt lộ ra sự ngưỡng mộ, vội vàng tiến lên vài bước, nhiệt tình nói: "Là Lâm Bách phu trưởng đúng không? Ngài đến nhận công trạng sao?"

Lâm Tú gật đầu, nói: "Ta đến nhận công trạng, cũng thuận tiện thăng chức."

Bắc Thần vệ hơi sững sờ, không tin nói: "Thăng chức, ngài đã đạt đến Nguyên cảnh tầng ba rồi sao?"

Lâm Tú gật đầu.

Trước khi diễn võ Bách phu trưởng, hắn đã là Nguyên cảnh tầng hai đỉnh phong. Sau khi thăng một trăm triệu Thiên Viêm tệ, hắn lại càng giàu có hơn. Hắn chỉ năm triệu Thiên Viêm tệ, một triệu một viên nguyên tinh Nguyên cảnh tầng ba, dùng khoảng năm viên, hắn đột phá lên đến Nguyên cảnh tầng ba.

Không có một trăm triệu Thiên Viêm tệ này, hắn có thể còn phải tu luyện thêm nửa năm thậm chí một năm nữa.

Việc thăng chức của Bắc Thần vệ có tiêu chuẩn cứng nhắc.

Nguyên cảnh tầng ba, một nghìn công trạng, đồng thời thỏa mãn thì mới có thể thăng cấp lên Thiên phu trưởng, đạt được đãi ngộ của Thiên phu trưởng, không ai có thể ngăn cản.

Một lúc sau, bên trong một đại điện.

Một lão giả đang tra một quyển sách thật dày, nói: "193 Vực cư trú, tạm thời không có vị trí Thiên phu trưởng trống. Thiên phu trưởng Viêm Trần của Tam Vệ Vực số 73 của các ngươi đã bế quan rất lâu, người trước tiên tạm thời thay hắn giữ vị trí Thiên phu trưởng, đợi đến khi hắn xuất quan sẽ sắp xếp sau..."

Chương 1116: Cô đơn khắc sâu

Lâm Tú hơi sùng sốt.

Trước khi Thiên phu trưởng bế quan đã giao Tam Vệ cho hắn.

Nhưng giao cho hắn, không phải đưa cho hắn...

Nếu hắn ta xuất quan, mình phải giải thích như thế nào?

Tuy nhiên, Lâm Tú nghĩ lại, trong vòng năm năm, Thiên phu trưởng có lẽ sẽ không xuất quan. Chỉ cần cho hắn ba bốn năm, hắn có thể đạt đến nguyên cảnh tầng bốn, có thể thăng cấp lên Vạn phu trưởng. Khi đó, vị trí Thiên phu trưởng Tam Vệ vẫn sẽ để trống.

Đến lúc đó, nếu Thiên phu trưởng không đột phá, hắn ta vẫn sẽ tiếp tục làm Thiên phu trưởng của hắn ta. Nếu như hắn ta đột phá cũng sẽ không cần vị trí kia, hắn cũng không tính là thừa dịp vắng mà bước vào, chim không tước chiếm tổ chim bồ câu...

Vực số 73, Tam Vệ.

Khi Lâm Tú mặc áo giáp màu bạc đi vào đại doanh của Tam Vệ.

Mười Bách phu trưởng bao gồm cả Viêm Vân, một nghìn Bắc Thần vệ, lập tức quỳ một gối xuống đất, hét lớn: "Tham kiến Thiên phu trưởng!"

Viêm Vân ngẩng đầu nhìn Lâm Tú, đã không còn sự chệnh lệch tâm lý như lúc trước.

Khi Lâm Tú vượt qua hắn ta một chút, hắn ta sẽ đổ kị và xúc động.

Nhưng khi hấn bỏ xa hấn ta ở phía sau, sự đổ kỵ trong lòng hấn ta đã sớm biến mất không còn nữa.

Hấn ta nhìn con đường Lâm Tú đang đi, có thể đoán trước được trong tương lai không xa, hấn nhất định trở thành người có ảnh hưởng đến một khu vực. Ngay cả Thiên phu trưởng thậm chí cả Vạn phu trưởng cũng sẽ phải ngược nhìn bóng lưng của hấn. Hấn ta tất nhiên cũng không phải đổ kỵ gì.

Lâm Tú giơ tay lên, ý bảo mọi người đứng dậy.

Đôi mắt với đồng đội và đồng sự ngày xưa, hấn cũng không bày ra dáng vẻ Thiên phu trưởng.

Nhưng hấn nhìn ra, trong lòng đám người Viêm Vân đã xem hấn là người thừa kế của một chủng tộc vũ trụ thần bí nào đó. Không chỉ bọn họ, hầu hết mọi người ở Bắc Thần tỉnh đều cho rằng như vậy.

Chỉ cần Lâm Tú không giải thích, Nhân Tộc sẽ luôn là một chủng tộc thần bí và hùng mạnh.

Điều này cũng có thể giải thích cho tốc độ tăng trưởng sức mạnh của hấn. Nếu như có đủ tài nguyên, đừng nói hấn có thể liên tục tham gia hai lần diễn võ và đạt được vị trí thứ nhất, cho dù tham gia ba bốn lần cũng không phải là chuyện gì khó hiểu.

Bao gồm cả Thiên Viêm tỉnh, những người thừa kế chân chính của những tỉnh vực lớn có thể đạt tới Nguyên cảnh tầng năm trong thời gian rất ngắn. Nếu so với những người đó, tốc độ tăng lên của hấn cũng không khoa trương như vậy.

Chính vì chuyện này cũng không mới lạ gì ở trong vũ trụ, lãnh đạo quân Bắc Thần chỉ hỏi chuyện về Nhân Tộc, cũng không nghiên cứu sâu.

Rất nhiều chủng tộc trong vũ trụ đều không muốn tiết lộ vị trí của mình.

Cho dù là đế quốc Thiên Viêm cũng sẽ không truy cứu đến cùng, trừ phi bọn họ có kế hoạch xâm lược chủng tộc này.

Rời khỏi quân doanh, Lâm Tú cũng không vội vàng đóng cửa tu luyện.

Hắn đổi một phần Thiên Viêm tệ được thưởng thành các loại tài nguyên, sau đó đưa các nàng trở lại Trái Đất.

So với các chủng tộc khác trong vũ trụ, Nhân tộc vẫn còn quá yếu. Cho đến nay, người có thể đi ra khỏi Trái Đất cũng chỉ có nhà Lâm Tú.

Những tài nguyên này, có thể cho Tiết lão, chủ gánh hát, sư phụ của Linh Quân và cha của Na Tháp Toa, để họ bước vào Nguyên cảnh.

Hiện giờ Lâm Tú đã giàu có, có thể trang bị cho bọn họ một cái vòng tay không gian. Như vậy, về sau có thể giao cho bọn họ nhiệm vụ khai thác tài nguyên trên hệ Mặt Trời.

Lâm Tú không trực tiếp để bọn họ đến Bắc Thần tinh. Trước khi hắn có được thực lực có thể thực sự đứng vững, vẫn không nên tiết lộ thì tốt hơn. Hắn đã chọn được một tòa nhà mới cho những cường giả của Nhân Tộc, nhưng hắn muốn trở thành Vạn phu trưởng trước, hơn nữa còn giành được chiến thắng trong diễn võ.

Ở lại Trái Đất nửa tháng, Lâm Tú mới trở về Bắc Thần tinh.

Ngoài việc tu luyện của mình, hắn còn đặt một phần sức lực vào việc trợ giúp các nàng tăng tu vi lên.

Diễn võ lần trước Bách phu trưởng ban thưởng lên đến 100 triệu Thiên Viêm tệ. Số tiền này dùng trên người Lâm Tú cũng không có trợ giúp quá lớn đối với việc tăng tu vi của hắn, nhưng lại đủ để đưa Thái Y, A Kha, Minh Châu lên Nguyên cảnh.

Bây giờ nhìn thấy các nàng, lại nghĩ về hắn và Linh Quân trước kia, Lâm Tú không khỏi hơi xúc động.

Với tài nguyên trước mắt, tài năng dường như không còn quan trọng nữa. Nếu Nhân Tộc có thể chiếm trọn một tinh vực thì cũng có thể trở nên hùng mạnh như Viêm Tộc trong thời gian rất ngắn.

Tuy nhiên hiện tại vẫn phải để cho bọn họ đi ra dải Ngân hà trước.

Vì muốn cho Nhân Tộc có một hành tinh có thể sinh sống được, Lâm Tú cần phải trở thành Vạn phu trưởng trước. Điều này có nghĩa là hắn cần tích lũy nhiều công trạng hơn, để thăng cấp lên Vạn phu trưởng, yêu cầu đối với công trạng cũng nhiều hơn.

Lâm Tú dự định cho dù hắn có thể đoạt được Thiên phu trưởng trong diễn võ lần thứ nhất, thăng cấp lên Nguyên cảnh tầng bốn, cũng không thể tích lũy đủ công trạng để thăng cấp lên Vạn phu trưởng.

Chương 1117: Cô đơn khắc sâu (2)

Để có được công trạng bình thường có ba cách.

Tham gia diễn võ, đây là cách có thể thu hoạch được công trạng với số lượng lớn. Ngoài ra, đóng góp rất lớn cho Bắc Thần tỉnh hoặc đế quốc Thiên Viêm cũng có thể đạt được công trạng, cách thứ ba chính là có lý lịch.

Thiên phu trưởng coi như là không làm việc gì, thì mỗi năm vũ trụ cũng sẽ tích lũy được một số công trạng nhất định. Chỉ cần có đủ số năm và thực lực đạt yêu cầu thì cũng có thể thăng cấp.

Cách thứ ba đối với Lâm Tú thì quá dài, lý lịch thuần túy sẽ mất ít nhất một trăm năm vũ trụ, hẳn không có nhiều thời gian như vậy.

Lâm Tú đang đi ở đầu đường khu vực cư trú số một, vừa đi dạo vừa suy nghĩ khả năng nhanh chóng thu hoạch được công trạng, vô tình đi đến một chỗ gần Thiên Viêm điện.

Một dị tộc đầu phẳng, trong tay cầm một viên nguyên tinh, từ Thiên Viêm Điện đi ra với vẻ mặt buồn bực.

Hắn ta mất rất nhiều thời gian, mới ngưng tụ ra một viên nguyên tinh, cầm đến Thiên Viêm điện để bán, muốn đổi thành một ít Thiên Viêm tệ để có thể tiếp tục sống ở đây.

Nhưng nơi này giá cả quá thấp, một viên nguyên tinh mà chỉ trả cho hắn ta bốn nghìn Thiên Viêm tệ. Giá đó thấp hơn nhiều so với giá mà hắn mong muốn, hơn nữa bốn

nghìn Thiên Viêm tậ này còn phải nộp một nửa thuế.

Lúc này, một dị tộc khác từ cách đó không xa tiến lại gần, hỏi:

"Vị bằng hữu này, ngươi muốn bán nguyên tinh sao? Thấy ngươi vừa mới tới, ngươi muốn bán nguyên tinh, không thể chọn cửa hàng trên Bắc Thần tinh được. Ta dẫn ngươi đến một nơi tốt, một viên nguyên tinh, ngươi có thể bán được ít nhất tám nghìn Thiên Viêm tậ, hơn nữa không cần nộp thuế..

Có chuyện tốt như vậy, chủng tộc vũ trụ muốn bán nguyên tinh rất nhanh đã đi theo tên dị tộc kia.

Lâm Tú thấy chủng tộc vũ trụ kia bị tinh tặc lừa đi, không khỏi cảm thấy những dị tộc vũ trụ này thật đơn thuần.

Có biết bao nhiêu người mới trong vũ trụ rất vất vả mới đạt đến Nguyên cảnh, tích góp đủ tiền để ở lại Bắc Thần tinh, họ tràn đầy chờ mong với tương lai. Nhưng không lâu sau, họ đã mất mạng trong tay tinh tặc. Máy trăm năm tu luyện, trong nháy mắt mất hết.

Những tên tinh tặc này nên bị chém chết bằng ngàn đao.

Lần thứ hai nhìn thấy cảnh này, trong lòng Lâm Tú nảy ra một suy nghĩ.

Tinh tặc đang hoạt động trên Bắc Thần tinh đe dọa nghiêm trọng đến tính mạng và tài sản của cư dân Bắc Thần tinh.

Mỗi người đều có trách nhiệm chiến đấu với bọn chúng.

Nếu có thể chống lại làn sóng trộm cắp, có thể coi như là góp phần bảo vệ hòa bình và ổn định của Bắc Thần tỉnh. Mặc dù các Vệ đều không thích tỉnh tặc, nhưng những tỉnh tặc này làm việc rất cẩn thận. Khi có Bắc Thần vệ, bọn họ sẽ không xuất hiện. Bắc Thần vệ bình thường cũng không thể nhận ra tỉnh tặc chỉ bằng cái liếc mắt.

Họ không có, nhưng Lâm Tú có.

Không lâu sau đó.

Bên ngoài Bắc Thần tỉnh, một nơi nào đó trong vành đai của một hành tinh nhỏ.

Khi Lâm Tú vung tay, bốn tỉnh tặc Nguyên cảnh tầng một đã hóa thành tro tàn trong biển lửa. Ngay cả nguyên hồn cũng chưa kịp chạy thoát đã hóa thành nguyên lực tinh khiết nhất, ngưng tụ thành bốn viên nguyên tinh ở trong tay Lâm Tú.

Người dị tộc vũ trụ kia cho rằng tính mạng mình khó bảo toàn, thì vào thời điểm nguy hiểm nhất, bỗng nhiên được cứu. Sau khi sống sót qua tai nạn, cả người hấn ta nằm sấp trên mặt đất, liên tục cảm ơn Lâm Tú.

Lâm Tú xua tay, nói: "Sau này đừng dễ dàng tin tưởng người khác như vậy, có giao dịch gì, tốt nhất là nên thực hiện trên Bắc Thần tỉnh. Cho dù người đi chợ đen, không có thực lực gì, cũng sẽ bị tỉnh tặc theo dõi..."

Sau khi người dị tộc cảm ơn, Lâm Tú đưa hấn về Bắc Thần tỉnh.

Một lúc sau, khu vực cư trú số 73, ở một tòa thành nào đó, một nhóm Thiên Viêm vệ đi qua con đường.

Viêm Vân đi theo bên cạnh Lâm Tú, hắn ta không biết hôm nay Thiên phủ trưởng xảy ra chuyện gì. Ngày thường hắn đã lâu rồi không đến đại doanh, hôm nay lại có hứng thú đi tuần tra cùng bọn họ.

Hắn ta đang phân tâm, Lâm Tú chỉ tay về phía một người dị tộc đang lang thang bên ngoài Thiên Viêm điện, nói: "Bắt lấy hắn."

Viêm Vân hơi sững sờ, không biết tại sao Thiên phủ trưởng lại ra lệnh như vậy. Người dị tộc kia không hề làm gì, cứ bắt hắn như vậy, không có lý do gì sao.

Mặc dù Bắc Thần vệ có quyền lực rất lớn, nhưng cũng không thể tùy ý làm bậy.

Tuy nhiên, Viêm Vân cũng không hỏi nhiều, hắn chỉ cần tuân theo mệnh lệnh của Thiên phủ trưởng là được. Hắn vung tay, mấy tên Bắc Thần vệ lập tức vây quanh dị tộc mà Lâm Tú chỉ.

Dị tộc hoang mang trong chốc lát, trong mắt hiện lên sự kinh sợ, hắn ta cố gắng bình tĩnh, bối rối nói: "Đại nhân, các ngài đang làm gì vậy?"

Lâm Tú nhìn Viêm Vân, nói: "Mang hắn về đại doanh, thẩm vấn hắn. Hắn đứng rất lâu ở đây, nhưng vừa không mua đồ vừa không bán đồ, ta nghi ngờ hắn là tinh tặc..."

Chương 1118: Cô đơn khắc sâu (3)

Nghe được hai chữ "tĩnh tặc" trong mắt người dị tộc lộ vẻ ra vẻ bối rối.

Trong lòng Viêm Vân khẽ động, biểu cảm của người dị tộc này quả thực hơi kỳ lạ. Hắn bắt hắn ta về Tam Vệ, dùng một ít thủ đoạn, tĩnh tặc này lập tức thừa nhận thân phận của mình. Vì muốn được xử lý nhẹ nhàng, hắn ta còn khai ra vị trí của bốn đồng bọn khác.

Đáng thương cho bốn tên khác, còn ở ngoài Bắc Thần tỉnh chờ đồng đội mang con mồi về, nhưng đối phương lại mang về một trăm Bắc Thần vệ.

Bắt hết bốn tên trộm khác, trong doanh trại của Tam Vệ, Viêm Vân nhìn Lâm Tú, vô cùng kinh ngạc hỏi: "Thiên phu trưởng, làm sao ngài biết hắn là tĩnh tặc?"

Lâm Tú cũng không giải thích nhiều, chỉ mỉm cười, nói: "Trực giác."

Tuy rằng Viêm Vân không biết "trực giác" là gì, nhưng tiếp theo, Lâm Tú liên tục nhận ra năm tên tĩnh tặc nữa. Tướng sĩ của Tam Vệ tiêu diệt sạch năm băng đảng trộm cắp nhỏ, hắn vô cùng khâm phục Lâm Tú.

Những dị tộc kia, ở trong mắt hắn đều không khác gì những công dân bình thường, hắn thậm chí không phân biệt được khuôn mặt của bọn họ. Nhưng Thiên phu trưởng lại có thể dựa vào "trực giác" liếc mắt một cái đã nhìn thấu thân phận của bọn họ.

Chuyện Viêm Vân không biết, tên trộm ẩn nấp bên ngoài Bắc Thần tỉnh cũng không biết.

Bọn họ chỉ biết được, những tên trộm bình thường hoạt động ở Vực số 73 đột nhiên biến mất không rõ tung tích. Mà những tên trộm đi vào Vực số 73 cũng rất nhiều, nhưng không có ai đi ra.

Sau một lúc hỏi thăm họ mới biết được, trong khoảng thời gian này Tam Vệ của Vực số 73 đang truy quét những tên tinh tặc. Đã có mấy trăm tên tinh tặc rơi vào tay bọn họ.

Trong nhất thời, Vực số 73 lập tức trở thành khu vực cấm của đám tinh tặc. Không có bất kỳ tên trộm nào dám mạo hiểm hoạt động ở trong Vực này.

Tình trạng này kéo dài rất lâu, khiến cho rất nhiều chủng tộc vũ trụ ở các Vực khác hết hạn cư trú, khi lựa chọn lại khu vực cư trú đều lựa Vực số 73. Một số người mới lần đầu tiên tới Bắc Thần tinh cũng càng sẵn sàng lựa chọn nơi này. Điều này trực tiếp khiến số lượng cư dân ở Vực này tăng vọt, thậm chí còn phải tạm thời xây dựng thêm mấy tòa thành.

Bắc Thần tinh tất nhiên hy vọng thu hút được nhiều người định cư ở đây hơn. Điều này có thể mang lại cho họ rất nhiều dân cư, thì thuế sẽ nhiều hơn, giữa các Vực cũng tồn tại quan hệ cạnh tranh.

Trong cuộc chiến chống lại những tên tinh tặc, thành tích của Tam Vệ đã làm gương cho các Vực khác, được vực chủ khen ngợi, toàn bộ tướng sĩ Tam Vệ đều nhận được một khoản công trạng.

Lâm Tú là Thiên phu trưởng Tam Vệ đã tăng thêm hai nghìn công trạng. Tuy rằng khoảng cách thăng chức lên Vạn phu trưởng vẫn còn

xa, nhưng tích ít thành nhiều, sẽ có một ngày tích góp đủ.

Công trạng của các tướng sĩ Tam Vệ, đối với những tên tinh tặc lại là tai nạn.

Bên ngoài Bắc Thần tỉnh, trên một hành tinh nhỏ, trong một khu chợ đen bí ẩn, các giao dịch bình thường vẫn đang diễn ra.

Những người mua và người bán để tránh thuế, phải chọn địa điểm giao dịch ở đây. Chỉ là họ không biết rằng ở trong bóng tối có vô số đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào họ.

Bên trong Bắc Thần tỉnh, các Vực đều đang chống lại những tên tinh tặc, mức độ nguy hiểm của các hoạt động ở đó rất cao, tên trộm tụ tập trong chợ đen cũng nhiều hơn.

Dưới bóng của nham thạch khổng lồ, mấy người nhỏ giọng trao đổi.

"Rốt cuộc đang xảy ra chuyện vậy?"

"Tại sao thân phận của bọn họ lại có thể bại lộ?"

"Chẳng lẽ có kẻ phản bội tổ chức?"

"Lại là Vực số 73, lần trước tên kia còn chưa bắt được, lại xảy ra chuyện này. Các người chờ ở đây, quan sát cẩn thận, thu thập tin tức, ta sẽ trở về bẩm báo..."

Gần đây những tên trộm vũ trụ bị tổn thất nặng nề, thủ lĩnh của bọn trộm phụ trách Vực này cũng không thể ngồi yên. Cứ tiếp tục như vậy, thuộc hạ của hắn thật sự không còn lại mấy người.

Hắn nhất định phải trở về một chuyến, bẩm báo việc này lên, thuận tiện xin thêm một ít thuộc hạ.

Ở một góc chợ đen khác, có một người đang chậm rãi lựa chọn hàng hóa, xung quanh có vô số tiếng nói truyền vào trong tai hắn, Lâm Tú lọc từng tiếng một.

Hai năm trước, Lâm Tú đã thề rằng sớm muộn gì hắn cũng sẽ phá hủy tổ chức của những tên trộm này.

Hắn vốn dự định đợi đến khi có đủ thực lực thì tự mình làm, nhưng hiện tại hắn cần công trạng để thăng cấp, nên đành phải tiến hành kế hoạch trước.

Một bóng người rời khỏi chợ đen, ánh mắt Lâm Tú quét qua, lặng lẽ đi theo.

Đó là một tên tinh tặc Nguyên cảnh tầng ba, mặc dù ở trong tổ chức tinh tặc, nhưng cũng coi như là một thủ lĩnh nhỏ.

Thủ lĩnh tinh tặc này bay ra khỏi chợ đen với tốc độ cực nhanh, hắn ta xác định không có người đuổi theo mới ngẫu nhiên chọn một hành tinh nhỏ, đáp vào trên đó. Trong tay hắn ta xuất hiện một viên đá không gian, dường như là muốn thực hiện dịch chuyển không gian.

Chương 1119: Cô đơn khắc sâu (4)

Đúng lúc này, một làn sương mù đen bất ngờ xuất hiện, bao vây hấn ta.

Thân thể của hấn ta chạm vào làn sương mù đen này, đã bị cắn nuốt trong nháy mắt.

Biến cố xảy ra bất ngờ, làm cho hấn ta kinh hãi đến cực điểm, nguyên hồn ra sức chạy trốn. Hấn ta đang muốn chạy trốn thì trong khoảng không bỗng nhiên truyền đến một giọng nói lạnh như băng.

“Cô định”

Nguyên hồn của hấn ta bị cô định ở trong khoảng không, không nhúc nhích được, ngay cả suy nghĩ cũng ngưng trệ.

Một bóng người hiện ra, năng lực cướp đoạt của Lâm Tú hoạt động. Tên tinh tặc đang ở Nguyên cảnh tầng ba, nguyên lực trong cơ thể hấn ta trôi đi rất nhanh. Hấn ta nhanh chóng rơi từ Nguyên cảnh tầng ba xuống Nguyên cảnh tầng hai đỉnh phong, sau đó là giai đoạn đầu của tầng hai, rồi Nguyên cảnh tầng một, Linh cảnh tầng tám...

Khi Lâm Tú bước vào Nguyên Cảnh tầng ba, hấn hầu như không có đối thủ ở cảnh giới này. Nếu hấn đánh lén, dường như không có ai có thể chạy thoát.

Lâm Tú không trực tiếp giải quyết hấn ta, mục tiêu của hấn cũng không phải tên thủ lĩnh tinh tặc này.

Khi thực lực của đối phương rơi xuống Linh cảnh, hấn ta chính là con cừ non chờ làm thịt trong tay hấn.

Lâm Tú kích hoạt huyền thuật, nhìn vào ánh mắt hấn ta, thân nhiên hỏi: “Hang ổ của

các người ở đâu?”

Hang ổ của tinh tặc là bí mật tuyệt đối, cho dù là những tên tinh tặc, thì chỉ có Nguyên cảnh tầng ba đến thủ lĩnh mới có tư cách tiếp xúc. Thủ lĩnh nhỏ của bọn trộm này chắc chắn sẽ không tiết lộ, nhưng giờ phút này, ý thức của hắn ta đã không thuộc về chính hắn ta nữa.

Theo thực lực tăng lên, các loại năng lực của Lâm Tú cũng tăng lên theo, điều này làm cho hắn gần như không có gì là không làm được.

Rất nhanh, thủ lĩnh của đám tinh tặc nhỏ này tự mình nói ra hang ổ của những tên tinh tặc ở Bắc Vực.

Vị trí hang ổ của bọn chúng cũng không dễ tìm, cần phải thực hiện năm lần dịch chuyển. Không phải khoảng cách nơi đó xa, mà vì phải giữ bí mật. Dù sao, đế quốc Thiên Viêm không tiêu diệt những tên tinh tặc, không phải bởi vì bọn họ quá mạnh, mà là do vũ trụ quá lớn, khó có thể tìm được bọn họ.

Sau khi hỏi được cách đi ra ngoài hang ổ của bọn họ, Lâm Tú lập tức giải quyết tên thủ lĩnh.

Mà cơ thể của hắn biến đổi, rất nhanh đã biến thành dáng vẻ của tên tinh tặc này.

Lâm Tú cầm vòng tay không gian của hắn ta, sau đó tìm được một cái nút không gian, lựa chọn dịch chuyển. Cơ thể của hắn biến mất trong nháy mắt, sau đó xuất hiện ở một hành tinh xa lạ.

Lâm Tú không biết đây là đâu, đập vào mắt hắn một vùng đất hoang vắng, nhiệt độ bề

mặt của hành tinh này cao tới hơn một nghìn độ, khắp nơi đều là núi lửa đang phun trào, trong không khí tràn ngập mùi gay mũi.

Lâm Tú phi rất nhanh ở trên bề mặt hành tinh này, hắn nhanh chóng đi tới trước mặt một ngọn núi lửa hình dạng kỳ lạ.

Mặt ngoài núi lửa gồ ghề, có rất nhiều cửa hang. Lâm Tú căn cứ theo lời thủ lĩnh tinh tộc nói, tìm được một cái cửa hang, hắn bay vào. Ở trong cùng của hang động, hắn phát hiện ra một cổng không gian nhỏ.

Hắn đi qua cổng không gian, lại dịch chuyển một lần nữa. Lần này, Lâm Tú vừa xuất hiện đã phát hiện mình đang ở dưới đáy biển.

Xung quanh hắn là một số sinh vật dưới nước to lớn, cơ thể loài lớn nhất có thể lên đến hàng trăm mét, giống như một con cá khổng lồ hung dữ. Lâm Tú đứng lúc dịch chuyển đến bên miệng một con cá khổng lồ mấy chục mét, nó há to miệng đầy máu, hàm răng sắc bén, cắn về phía hắn.

Lâm Tú chỉ thản nhiên nhìn nó, cái miệng to lớn của con cá khổng lồ dừng ở chỗ đó, sau đó chậm rãi lui về phía sau, ra sức vẫy đuôi bơi đi, cũng không quay đầu lại.

Trong vòng hàng nghìn mét xung quanh hắn, tất cả sinh vật đều nhanh chóng bỏ đi.

Lâm Tú đi tới mặt biển, phát hiện đây là một hành tinh bị bao phủ bởi hải dương. Hơn chín phần lục địa đều ở dưới mặt nước, thỉnh thoảng có vài hòn đảo rải rác sẽ nhô lên khỏi mặt nước.

Lâm Tú tìm hồi lâu, mới tìm được vị trí cánh cổng dịch chuyển thứ hai.

Không gian giao động một lúc, hấn rất nhanh biến mất khỏi hành tinh này.

Không biết qua bao lâu, trên một hành tinh nhỏ nào đó ở sâu trong một thiên hà bất thường của Bắc vực Thiên Viêm tinh, bóng dáng Lâm Tú từ trong một cổng dịch chuyển xuất hiện.

Hai bên cổng dịch chuyển có hai chủng tộc vũ trụ Nguyên cảnh tầng một nhìn hấn, Lâm Tú lấy một vật từ trong vòng tay không gian của tên trộm kia vừa lục soát được ra. Hai người nhìn một chút, sau đó một người trong đó nói: "Mời đại nhân giao vòng tay không gian ra."

Sắc mặt Lâm Tú vẫn như bình thường, chủ động giao vòng tay không gian ra.

Đây là hang ổ của đám tinh tặc ở Bắc Vực, bọn chúng đã rất vất vả để che giấu chỗ này. Lâm Tú trải qua năm lần dịch chuyển, đi qua mấy hành tinh, mỗi cổng dịch chuyển trên các hành tinh đều rất bí mật.

Chương 1120: Cô đơn khắc sâu ()

Hắn rất vất vả mới đi đến chỗ này, việc đầu tiên là giao nộp vòng tay không gian, phòng ngừa có người dùng vòng tay không gian ở chỗ này để thiếp lập ra nút không gian, đợi đến lúc rời đi mới trả lại.

Lâm Tú đã sớm hỏi rõ ràng những quy tắc này.

Lâm Tú nhìn xung quanh, trước mắt hắn là một hoang mạc vô tận, trong hoang mạc có một tòa thành. Ở trung tâm tòa thành là một tòa tháp cao tới hàng nghìn mét, tòa tháp cao kia chính là hang ổ của bọn tinh tặc.

Lần này, Lâm Tú không có tùy tiện quét sạch hang ổ bọn chúng.

Hiện tại hắn còn chưa có được thực lực như vậy, thực lực của bọn tinh tặc Bắc Vực không kém bao nhiêu so với những chủng tộc hùng mạnh. Trong đó có nhiều Nguyên cảnh tầng bốn, có thể so với Vạn phu trưởng của Bắc Thần vệ. Thủ lĩnh của bọn chúng là một cường giả Nguyên cảnh tầng năm. Vực chủ của Bắc Vực cũng mới chỉ đạt đến Nguyên cảnh tầng năm, trừ phi để quốc phái cường giả Nguyên cảnh tầng sáu trở lên, nếu không có bao nhiêu người đến đều phải chết.

Mặc dù là khoảng cách rất xa, Lâm Tú cũng có thể nhận thấy được, vô số khí tức mạnh mẽ truyền ra từ trong tháp cao kia.

Trong đó một khí tức, thậm chí còn mạnh hơn so với Vạn phu trưởng hắn từng gặp qua.

Khí tức này, không phải một mình có thể Lâm Tú chống lại. Hắn chỉ cần ở chỗ này thiết lập một cái nút không gian, chuyện tiếp theo sẽ giao cho đế quốc Thiên Viêm là được.

Hai gã Nguyên cảnh tăng một tạm giữ vòng tay không gian của Lâm Tú, cẩn thận lục soát hắn, xác định hắn không giấu bất kỳ vòng tay không gian nào, mới để hắn đi qua.

Khi Lâm Tú bay đến phía tòa thành kia, hắn lặng lẽ từ trong không gian tùy thân lấy ra một cái vòng tay không gian, thiết lập nút không gian rồi ném nó trở về.

Sau đó, hắn đến trung tâm của thành.

Vừa mới tới nơi này, hắn lập tức rời đi, nhất định sẽ khiến cho người khác nghi ngờ, tốt nhất hắn nên ở lại một khoảng thời gian rồi mới đi.

Trong tòa thành này, Lâm Tú thấy được rất nhiều bóng dáng dị tộc, trong đó không ít người hắn cũng quen. Những người này đều là tội phạm truy nã nổi tiếng của Bắc Vực, mỗi lần bắt được một người đều có thể nhận được nhiều công trạng.

Để sớm thăng chức lên Vạn phu trưởng, Lâm Tú đã dày công nghiên cứu làm thế nào để nhận được công trạng. Rất nhiều tên tội phạm bị truy nã này đều phạm phải trọng tội trên hành tinh do đế quốc quản lý. Mặc dù may mắn thoát khỏi sự trừng phạt, nhưng họ không còn chỗ sống trên hành tinh của Bắc Thần tinh, họ không dám xuất hiện trong hành tinh của Bắc Thần tinh, nên dứt khoát trở thành tinh tặc.

Lâm Tú nhìn bọn họ, giống như là nhìn một đồng công trạng đang đi lại.

Nếu như có thể bắt được tất cả bọn họ, công trạng để hấn thăng chức cũng vừa đủ.

Đáng tiếc hấn không thể ra tay ở chỗ này, hấn còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Ngày thường những tên trộm này phóng hỏa cướp bóc, không có việc ác nào là không làm. Có đôi khi vì cướp đoạt tài nguyên mà diệt toàn bộ người của chủng tộc khác, bọn chúng còn giàu có hơn so với một số tộc lớn. Nếu là hang ổ của bọn tinh tặc Bắc Vực, chỗ này nhất định cất giấu một khoản tài nguyên vô cùng phong phú.

Trái Đất ở một góc hẻo lánh, tài nguyên ít đến đáng thương. Tuy rằng Lâm Tú kiếm tiền rất nhanh, nhưng phải nuôi một gia đình, còn phải quan tâm đến Nhân Tộc, tốc độ tiêu tiền càng nhanh hơn.

Hấn sắp nghèo đến phát điên rồi.

Nếu đã đến rồi, thì phải lấy chút đồ rồi mới đi.

hành tinh này không lớn, trên toàn bộ hành tinh chỉ có một tòa thành này, kho tàng của bọn trộm chắc chắn ở nơi nào đó, dưới lòng đất có khả năng lớn nhất.

Sở dĩ Lâm Tú chắc chắn như vậy, là bởi vì không gian bên trong vòng tay rất hạn chế, chỉ có thể xem như một cái ba lô, dùng để cất giữ một lượng nhỏ vật phẩm cá nhân, rất thuận tiện. Nhưng đồ đạc nhiều hơn, không gian trong vòng tay chứa không được.

Vòng tay không gian lớn nhất, dung lượng cũng chỉ lớn hơn mấy lần so với vòng tay không gian bình thường.

Không giống như năng lực không gian của Lâm Tú, hắn có thể trực tiếp mở ra không gian cá nhân ở trong cơ thể. Với thực lực Nguyên cảnh tầng ba của hắn, nắm giữ một hành tinh nhỏ cũng không thành vấn đề.

Lâm Tú ẩn giấu cơ thể, trốn xuống dưới đất, bắt đầu tìm kiếm mục tiêu.

Hắn nhanh chóng phát hiện ra sự bất thường.

Hành tinh nhỏ này do đất và nham thạch tạo thành, nhưng ngay dưới tháp cao ở trung tâm thanh, sâu dưới hàng nghìn mét, có một khu vực rất khác thường.

Có một khu vực nham thạch nóng chảy hình cầu.

Lâm Tú trốn vào không gian khác, từ từ đến gần nham thạch nham nóng chảy kia. Khu vực nham thạch nóng chảy hình cầu này to chừng trăm mét, trong đó còn một ít sinh vật sinh sống.

Tuy nhiên chỉ là một quả bóng nham thạch nóng chảy vỡ vụn, có hơn mười sinh vật nham thạch nóng chảy giống như cóc, đều mở mắt.

Chúng nhìn xung quanh, phát hiện ra không có gì thay đổi, lại nhắm mắt một lần nữa.

Chương 1121: Cô đơn khắc sâu (6)

Một lớp nham thạch nóng chảy này, hơn nữa những sinh vật này có cảm giác vô cùng nhạy bén, gần như cắt đứt khả năng có người muốn âm thầm xâm nhập. Chỉ cần tầng nham thạch nóng chảy này xảy ra sự giao động, sẽ kinh động đến những sinh vật này.

Cường giả hệ Hỏa sau khi nguyên tố hóa, ngược lại có thể âm thầm đi qua nơi này.

Nhưng hắn đồng thời phải biết được thuật độn thổ, mới có thể đi đến tầng nham thạch nóng chảy này.

Xuyên qua tầng nham thạch nóng chảy, lại là một tầng nham thạch thật dày, sau đó lại là một tầng kim loại dày tới trăm mét, các tầng kim loại liên tiếp, rồi lại là tầng băng trăm mét...

Dưới sự bảo vệ dày đặc, bất kỳ người nào chỉ có một năng lực đều không thể đi qua nơi này.

Đương nhiên, ngoại trừ không gian, phòng hộ nhiều hơn nữa, cũng không phòng được trộm trực tiếp vào nhà, chỉ là, Thiên Viêm tinh là tinh vực không có chủng tộc có năng lực không gian. Mức độ bảo vệ này, ngoài thông đạo bình thường, nếu không phải từ không gian khác đến, cũng chỉ có thể phá vỡ từ bên ngoài.

Lâm Tú xuyên qua tầng nham thạch nóng chảy, tầng nham thạch, tầng kim loại, tầng băng giá, lại xuyên qua tầng nước, tầng nham thạch, cuối cùng xuyên qua một tầng kim loại, xung quanh bỗng nhiên trống không.

Từ khoảng cách hần di chuyển trong không gian khác, vị trí của hần có lẽ là trung tâm của hành tinh nhỏ này.

Lâm Tú che giấu hết khí tức của mình, tàng hình trở lại không gian thực.

Một số khoáng thạch phát sáng được khám ở trên vách kim loại, chiếu một ít ánh sáng cho nơi này. Lâm Tú đứng ở giữa một khoảng đất trống, diện tích đất trống này rất lớn, ít nhất khoảng hàng nghìn mét.

Một đồng kim loại trân quý, nằm rải rác ngẫu nhiên trên mặt đất, dưới chân Lâm Tú, nguyên tinh chất thành núi. Còn có một bông sen băng rất lớn tản ra khí lạnh, bên cạnh nó có viên to bằng cái cối xay phát ra ánh sáng màu đỏ nhạt, nguyên lực Hỏa tràn ra ngoài, một viên cao tới mười mét, xanh um tươi tốt, toàn thân do nguyên lực Mộc ngưng tụ thành. Những bảo vật quý giá này giống như cỏ dại nằm rải rác ở chỗ này...

Hần liếc mắt nhìn, không gian mấy nghìn mét đều bị mấy những thứ này chất đầy.

Nhìn mọi thứ trước mắt, trái tim Lâm Tú đập thành thịch.

Nếu đổi thành Thiên Viêm tộ, chỉ sợ trăm tỷ cũng không tính hết.

Cướp bóc quả nhiên là phương thức tích lũy tài sản nhanh nhất, tổ chức tinh tặc này còn giàu có hơn so với hần tưởng tượng.

Bây giờ người giàu có là hần.

Lâm Tú ở trong hang động lớn này, đối mặt với tài nguyên vô tận, hưng phấn xoa xoa đôi bàn tay, không biết là nên bắt đầu thu hồi từ đồng nào.

Chuyện mà cuộc đời hẳn thích làm nhất,
cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi.

Lần thu hoạch này, vượt xa hơn nhiều đông
cung của Thái Tử, và bảo khố của Thương
Lan Vương.

Vật trân quý nhất, mặc dù nhất định là bị
thủ lĩnh đạo tặc vũ trụ thu vào bên trong
pháp bảo không gian, Lâm Tú không có cách
nào tiếp xúc được, nhưng những tài nguyên
này, cũng đủ để hẳn bồi dưỡng tất cả cường
giả của Nhân tộc đi lên.

Cho dù một phần nhỏ tài nguyên của nơi này
cũng có thể khiến cho Nhân tộc có thêm hơn
mười vị Nguyên cảnh, có được vốn liếng ban
đầu để đặt chân trong vũ trụ.

Hắn đang muốn thu những vật này vào trong
không gian tùy thân của mình, đột nhiên
động tác dừng lại.

Ở trên không gian này, có từng đôi điểm
sáng màu đỏ lấp lóe.

Nhìn kỹ lại, mới phát hiện đây không phải
là điểm sáng gì, mà là hai đôi mắt, những
đôi mắt này, thuộc về sinh vật giống như
con dơi, thân bọn chúng dài mấy trượng,
treo ngược ở phía trên, nhìn chăm chú tất
cả mọi thứ ở phía dưới.

Thủ lĩnh đạo tặc vũ trụ này cũng vô cùng
cẩn thận, gần như không chỉ thiết lập cửa
ải trùng điệp ở bên ngoài bảo khố, thế mà
trong bảo khố còn có loại dị thú này trông
coi.

Cho dù đạo tặc bình thường, tổn hết sức
lực vất vả đi vào được nơi này mà không để
mất đến những con dơi này, trực tiếp động

thủ, sợ rằng sẽ gây ra rối loạn với những con dơi này, bị đạo tặc vũ trụ phát giác.

Cũng may Lâm Tú không phải đạo tặc bình thường.

Hắn vận chuyển một đạo sức mạnh trong cơ thể, phát ra một mệnh lệnh.

Đám dơi treo ngược ở phía trên lập tức nhắm mắt lại, những điểm sáng màu đỏ kia cũng biến mất không thấy gì nữa.

Sau khi khống chế những con dơi này, Lâm Tú nhanh chóng phi hành ở không gian dưới lòng đất, những nơi đi qua, giống như cá diếc sang sông, đốt sạch phá trụi.

Bất luận là khoáng mạch, là bảo vật do các loại nguyên lực ngưng kết, hay là nguyên tinh, phạm là vật Lâm Tú nhìn thấy, một cái cũng không để lại.

Sau một lát, không gian dưới lòng đất này lập tức trở nên trống tuếch.

Những con dơi kia vẫn treo ngược ở phía trên như cũ, không phát ra bất cứ ảnh hưởng khác thường gì.

Vì để tránh cho đạo tặc vũ trụ phát hiện, Lâm Tú lập tức trốn vào trong không gian khác, đầu tiên là cần rời khỏi nơi này trước.

Chương 1122: Không được vô lễ với tướng quân

Hắn trực tiếp thông qua vòng tay không gian, trở lại Bắc Thần tinh, chiếc vòng tay không gian được nộp lên kia cũng không cần, nếu như đạo tặc vũ trụ phát hiện bảo khố bị trộm, nhất định sẽ cảnh giác, rất có thể di chuyển trận địa, như thế những chiến công này của hắn sẽ mất hết.

Bắc Thần tinh.

Vực cư trú số một.

Trước một tòa kiến trúc hùng vĩ, một tên phòng thủ Bắc Thần vệ nhìn thấy Lâm Tú, nhiệt tình lên tiếng chào hỏi với hắn, hỏi:

"Lâm thiên phu trưởng, có chuyện gì không?"

Liên tiếp hai lần đứng đầu diễn võ, khiến cho thanh danh của hắn ở Bắc Thần tinh nổi khắp nơi, phạm là ở Bắc Thần vệ, càng là không có người nào không biết hắn.

Lâm Tú nói: "Ta có một chuyện quan trọng cần báo cáo, dẫn ta đi gặp tham tướng."

Nơi này là tổng trưởng của Bắc Thần vệ, quân quan phụ trách Bắc Thần vệ, Thiên phu trưởng trở lên gặp phải chuyện không giải quyết được có thể trực tiếp đến nơi này báo cáo.

Bất cứ lúc nào, nơi này cũng đều sẽ có mấy vị tướng lĩnh cao cấp tọa trấn.

Vị tham tướng mà Lâm Tú nói, tinh thần chấn động, hỏi: "Cái gì, người nói người tìm được hang ổ của đạo tặc vũ trụ ở Bắc Vực?"

Bắc Thần vệ đối với đạo tặc vũ trụ, thật ra là bắt cũng được không bắt cũng được, bên ngoài tỉnh vực Bắc Thần tồn tại đạo tặc mới càng thể hiện rõ ràng Bắc Thần tỉnh an toàn, cho dù là có một vài chủng tộc biết đồ vật ở chợ đen rẻ hơn, cũng sẽ không đi mạo hiểm.

Nhưng nếu như có thể thanh trừ hang ổ của đạo tặc vũ trụ, đây chính là một công lớn, không chỉ vô cùng có ích với bản thân, đối với Bắc Thần tỉnh, cũng là một loại tuyên truyền rất tốt.

Bốn vực Đông Nam Tây Bắc, vẫn còn chưa có nơi nào có công tích hoàn toàn thanh trừ được đạo tặc vũ trụ.

Không phải bọn họ không muốn bắt, mà là những đạo tặc kia quá giảo hoạt, ẩn giấu sào huyệt rất kỹ, các vệ căn bản không có cơ hội điều tra ra được.

Lâm Tú giao một cái vòng tay không gian ra, nói: "Vô cùng chính xác, ta theo dõi một thủ lĩnh nhỏ của đạo tặc vũ trụ, âm thầm lên vào nơi ở của bọn họ, đồng thời đánh xong tiếp điểm không gian."

Trong mắt vị tham tướng kia sáng bừng lên, nói: "Ta lập tức thông báo cho vực chủ..."

Bắc Vực phát hiện hang ổ đạo tặc vũ trụ, hẳn cũng không chủ quan, dựa vào lực lượng của Bắc Vực là không thể nào nhẹ nhàng tiêu diệt được đạo tặc vũ trụ, tên tham tướng này đầu tiên thông báo cho vực chủ Bắc Vực trước, rồi đưa tin cho Thiên Viêm Tỉnh, không bao lâu sau, ở cửa không gian nào đó sâu trong đại điện này, đã truyền đến một trận không gian chấn động.

Có hai bóng người từ trong cánh cửa đó đi ra.

Trong đó có một vị là lão giả Viêm tộc, tóc và râu của hắn đều là màu đỏ, làn da cũng hiện ra màu đỏ sậm, lão giả này vừa mới đi ra đã cho Lâm Tú một cảm giác áp bách mạnh mẽ.

Đứng trước loại cảm giác áp bách này, thậm chí Lâm Tú còn không sinh ra được bất cứ tâm tư phản kháng gì.

Đến ngay cả vực chủ Bắc Vực Nguyên Cảnh tầng năm, khi nhìn thấy lão giả này, cũng có chút khom người xuống, cung kính nói:

“Tham kiến Diệu chiến tướng”

Trong lòng Lâm Tú hơi động một chút, có thể được gọi là “chiến tướng” ở toàn bộ đế quốc Thiên Viêm cũng không có bao nhiêu, nghe nói đế quốc Thiên Viêm có tổng cộng mười tám vị chiến tướng, mỗi một vị đều là cường giả Nguyên Cảnh tầng sáu, những cường giả này, phần lớn đều là đến từ Viêm tộc, còn có mấy vị, đến từ những chủng tộc khác.

Hiếu đã từng nói, Nguyên Cảnh tầng tám, là có thể muốn làm gì thì làm ở trong một tỉnh vực.

Sau khi Lâm Tú bước vào vũ trụ mới biết được, thật ra căn bản không cần Nguyên Cảnh tầng tám, một vị Nguyên Cảnh tầng sáu, cũng đủ để tiêu diệt cả Viêm Cốt tộc, Nguyên Cảnh tầng bảy, đếm hết cả tỉnh vực Thiên Viêm cũng không quá một bàn tay, Nguyên Cảnh tầng tám, nghe nói chỉ có vực chủ tỉnh vực Thiên Viêm, cũng chính là đế vương đế quốc Thiên Viêm đạt đến được.

Còn có nghe đồn, Thiên Viêm Đại Đế đã đi vào một cảnh giới khác, nắm giữ sự huyền bí chân chính của vũ trụ.

Đối mặt với chiến tướng Nguyên Cảnh tầng sáu này, vực chủ Bắc Vực và mấy vị tham tướng đều tỏ ra rất khiếm tốn, Lâm Tú còn bình tĩnh hơn bọn họ một chút, Nguyên Cảnh tầng sáu mà thôi, cho hắn hai mươi năm, hắn nhất định có thể đuổi kịp.

Bên cạnh vị chiến tướng Viêm tộc này, còn có một bóng người.

Dị tộc này rất giống với loài người, nhưng lại một thêm một đôi cánh tay, chủng tộc giống con người ở trong vũ trụ rất nhiều, nhưng chỉ cần có một chút xíu nhỏ khác biệt, chính là một chủng tộc mới.

Khí tức trên người hắn, chỉ có dáng vẻ của Nguyên Cảnh tầng hai, nhưng lại có thể khiến cho vị chiến tướng Viêm tộc này, có chút khách khí đối với hắn.

Lão giả kia nhìn về phía vực chủ Bắc Vực, hỏi: "Đồ đâu?"

Vực chủ Bắc Vực dùng hai tay dâng lên một cái vòng tay không gian, sau khi lão giả đưa tay nhận lấy, lập tức đưa vòng tay vòng gian cho vị thanh niên dị tộc kia, cười nói: "Làm phiền rồi."

Chương 1123: Không được vô lễ với tướng quân (2)

Thanh niên khẽ gật đầu, một khắc hần nhận lấy vòng tay đó, Lâm Tú nhận ra ở xung quanh hần có một tia nguyên lực không gian đang chấn động.

Trong lòng hần chấn kinh, thanh niên này có năng lực không gian.

Năng lực này rất thua thớt, chỉ có một vài chủng tộc có được, tộc nhân của những chủng tộc này, ở trong các tỉnh vực lớn của vũ trụ đều rất được tôn trọng, năng lực không gian, là nền tảng đặt vững kết cấu của vũ trụ hiện nay.

Nếu như không phải có bước nhảy vọt kỹ thuật về không gian, cho dù là chủng tộc mạnh mẽ giống như Viêm tộc cũng không thể nào đi ra được tinh hệ khác, mà sẽ bị vây chết ở trong một mảnh khu vực nho nhỏ, các chủng tộc vũ trụ khác ở cách xa cũng không có cách nào tiếp xúc giao lưu.

Bất luận là vòng tay không gian, công không gian hay là đá không gian, đều chỉ có bộ tộc Không Gian mới có thể chế tác, bởi vì độc quyền kỹ thuật, khiến cho bộ tộc Không Gian trở thành chủng tộc giàu có nhất trong vũ trụ, cũng không có bất kỳ chủng tộc nào, bất kỳ thế lực nào muốn đắc tội với bọn họ.

Thanh niên không đeo vòng tay không gian, nhưng trước mặt hần, bất ngờ xuất hiện một công không gian.

Lâm Tú cũng vô cùng quen thuộc với chuyện này, cánh cửa này, là từ không gian tùy thân của hần lấy ra, cửa của không gian

này cũng không lớn, chỉ cao cỡ một người, rất nhanh thanh niên đã chuyển dời tiết điểm không gian ở trong vòng tay không gian đến bên trên cổng không gian.

Cứ như thế, có thể trực tiếp thông qua cánh cửa này, trong thời gian ngắn nhất, truyền tống Bắc Thần quân qua đó.

Thời điểm hắn ta làm những chuyện này, Lâm Tú vẫn luôn đứng ở một bên nhìn ánh mắt của hắn.

Mặc dù có được năng lực không gian, nhưng đối với cách dùng năng lực lại không thành thực lắm, ví dụ như làm thế nào chế tác vòng tay không gian, làm sao chế tác đá không gian, đây đều là cách dùng cao cấp của năng lực không gian, là bộ tộc Không Gian dùng cả tỷ năm nghiên cứu ra được, chỉ có bộ tộc bọn họ nắm giữ.

Ngoại trừ trực tiếp động thủ di cướp, không thể nghi ngờ gì độc quyền chính là phương pháp thứ hai kiếm được tiền nhanh nhất.

Sau khi xây xong cổng không gian, vực chủ Bắc Vực dẫn theo mấy tham tướng, lại triệu tập thêm mười vấy tên Vạn phu trưởng, chuẩn bị đi về hang ổ đạo tặc vũ trụ, trước khi đi, hắn còn liếc nhìn Lâm Tú một chút, nói: "Lâm thiên phu trưởng, người cũng cùng đi đi"

Lần hành động này, Nguyên Cảnh tầng ba căn bản không có tư cách tham dự, có điều Lâm Tú là người phát hiện sào huyệt của đạo tặc vũ trụ, công lao lớn nhất, vực chủ Bắc Vực cho hắn một đặc quyền.

Lấy vị chiến tướng Viêm tộc kia dẫn đầu, lần lượt từng bóng người xuyên qua cửa không gian.

Cùng lúc đó, không bên trên tinh hệ nào đó của Bắc Vực, một hành tinh nhỏ bị hoang mạc bao trùm, không gian nơi đó chấn động, lần lượt có từng bóng người từ một không gian khác đi xuống.

Ở tòa thành trì ỡ cách đó không xa, vô số đạo tặc và tội phạm bị truy nã, rất nhanh đã phát hiện điều dị thường.

Nhìn từng vị thân ảnh cả người mặc áo giáp kia, sắc mặt của vô số người đại biến.

“Là Bắc Thần vệ!”

“Nhiều Vạn phu trưởng như thết”

“Không hay rồi, nơi này bị phát hiện rồi!”

Phàm là người xuất hiện ở nơi này, thân phận đều không thể nào để lộ, có một sự sợ hãi từ tận đáy lòng đối với Bắc Thần vệ, suy nghĩ đầu tiên là muốn chạy trốn, nhưng lúc này, vòng tay không gian của bọn họ đã tạm thời bị lấy đi, không có cách nào thông qua truyền tống để rời đi.

Trong lúc đường cùng, đám người chỉ có thể phi thân lên, ý đồ chạy trốn.

Nhưng một khắc sau, một đạo hỏa diễm khổng lồ bao trùm, bao phủ toàn bộ tiểu hành tinh, từ trong vũ trụ nhìn lại, tiểu hành tinh này giống như biến thành hằng tinh vậy.

Những người chạy trốn nhanh nhất kia, cũng chính là người chết nhanh nhất.

Sau khi đụng vào vòng lá chắn hỏa diễm kia, bọn họ ngay cả kêu thảm cũng không

kịp phát ra tiếng, thân thể và cả nguyên hồn cùng bị thiêu hủy.

Những người có tốc độ chậm hơn, chưa đựng vào vòng lá chắn kia, cũng không cảm thấy may mắn, tầng hỏa diễm này sẽ bao vây chặt bọn họ ở đây, sớm hay muộn cũng sẽ rơi vào trong tay Bắc Thần vệ.

Không đợi lão giả Viêm tộc kia ra lệnh, mấy chục tên Vạn phu trưởng đã đuổi theo những đạo tặc vũ trụ còn may mắn sống sót kia.

Trong mắt bọn họ những người kia đều là công huân, Vạn phu trưởng Bắc Thần tinh, sau khi góp nhặt được đủ công huân sẽ có thể được điều đi Thiên Viêm tinh, tu hành ở nơi nguyên lực nồng đậm hơn.

Lâm Tú nhìn thấy một tên Vạn phu trưởng đánh chết một thủ lĩnh nhỏ Nguyên Cảnh tầng ba dễ như trở bàn tay, trên người thủ lĩnh nhỏ kia, còn mặc một bộ chiến giáp, bị Vạn phu trưởng kia thu vào bên trong vòng tay không gian của mình.

Đây là chiến lợi phẩm thuộc về hắn, sau khi trở về cũng không cần nộp lên.

Trong lòng Lâm Tú hơi động, cũng gia nhập vào hàng ngũ của bọn họ.

Chương 1124: Không được vô lễ với tướng quân (3)

Nhưng hắn không đuổi bắt đạo tặc vũ trụ, mà là một đường đi nhanh, bay đến cổng truyền tống vào tiểu hành tinh này.

Hai tên đạo tặc vũ trụ trông coi cổng truyền tống này là Nguyên Cảnh tăng một, nhìn tiểu hành tinh bị lá chắn hỏa diễm bao phủ trên đỉnh đầu kia, bản thân cũng không biết làm sao, một bóng người đã từ trên trời giáng xuống.

Đầu tiên Lâm Tú đánh chết hai tên đạo tặc vũ trụ này, sau đó trở về một tòa kiến trúc nhám thạch cách cửa truyền tống đó không xa, tất cả người đến chỗ này, vòng tay không gian đều bị cắt giữ ở đây.

Lâm Tú liếc nhìn lại, trên kệ trung bày vòng tay không gian, đoán chừng đến mấy trăm chiếc.

Hắn vung tay lên, những vòng tay không gian kia và cả giá đỡ cùng biến mất tại chỗ, sau đó hắn bay lên phía trên, đánh một chuông xuống, tòa kiến trúc nhám thạch này, ầm ầm sụp đổ, chỉ còn lại một đồng đá vụn.

Nhanh gọn làm xong tất cả, Lâm Tú phui tay, lại bay về phía tòa thành trì kia.

Lúc này bên trong tòa tháp cao, đã có rất nhiều thân ảnh bay ra.

Cầm đầu là một dị tộc xấu xí, khí tức tản ra không kém gì vực chủ Bắc Vực, mười người ở bên cạnh hắn, khí tức cũng không yếu hơn Vạn phu trưởng của Bắc Thần tinh, khác với phần lớn đạo tặc vũ trụ khác,

trên tay bọn họ đều đeo vòng tay không gian.

Những đạo tặc vũ trụ này, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ sợ hãi, không biết vì sao đột nhiên nơi này lại bị bại lộ.

Nhưng bọn họ không suy nghĩ bao lâu, vòng tay không gian trên cổ tay, đã phát ra ánh sáng u ám nhàn nhạt.

Tự biết không phải là đối thủ, bọn họ muốn truyền tống rời đi trước.

Nhưng ánh sáng nhàn nhạt trên vòng tay không gian của bọn họ lấp lóe mấy lần, bọn họ vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Người thanh niên bên người chiến tướng Viêm tộc kia, trong tay nắm một cây thủ trượng màu đen, có một loại sức mạnh vô hình từ trong thủ trượng khuếch tán ra ngoài, khống chế một vùng không gian xung quanh hành tinh nhỏ này.

Vị lão giả Viêm tộc kia liếc nhìn thủ lĩnh đạo tặc vũ trụ ở trước mặt, nhàn nhạt mở miệng: "Hàng, hoặc là chết."

Bị Bắc Thần vệ bắt được, cho dù không bị đưa đi chiến trường, cũng sẽ bị điều đi đào mỏ, trở thành nô lệ, vĩnh viễn mất đi tự do, có mấy tên đạo tặc vũ trụ Nguyên Cảnh tầng bốn liếc nhau, lập tức bay về phía bên trên, muốn phá vây tạo ra một con đường sống.

Nhưng bọn họ còn chưa bay được bao xa đã có một đám lửa từ trong cơ thể của bọn họ phun trào, trong nháy mắt đốt bọn họ thành tro bụi, chỉ còn lại mấy chiếc vòng tay không gian bay trở về trong tay lão giả

Viêm tộc kia trong sự bao trùm bốn phía của hỏa diễm.

Lâm Tú đứng nguyên tại chỗ nhìn cảnh tượng này, chiến tướng Viêm tộc này động cũng không động, đây chính là thực lực của Nguyên Cảnh tầng sáu, hắn chỉ cần một ý niệm đã có thể đốt hành tinh nhỏ này thành tro tàn.

Bốn người đồng bạn chết, hoàn toàn phá hủy phòng tuyến tâm lý của những tên đạo tặc vũ trụ cao tầng này.

Đến ngay cả thủ lĩnh đạo tặc vũ trụ Nguyên Cảnh tầng năm, cũng rất dứt khoát từ bỏ phản kháng.

Để tiêu diệt bọn họ, ngay cả chiến tướng Nguyên Cảnh tầng sáu Đế quốc cũng phải đến, phản kháng, chỉ có một con đường chết, khi nơi này bị đế quốc phát hiện, kết cục của bọn họ đã được định trước.

Để tỏ lòng thành ý đầu hàng, tên thủ lĩnh đạo tặc vũ trụ kia chủ động dẫn đám người bọn họ đi tàng bảo khố.

Đạo tặc vũ trụ xây dựng tàng bảo khố nằm ở trung tâm của hành tinh nhỏ này, xung quanh có mấy tầng bảo hộ, thông đạo duy nhất chính là tòa tháp cao kia, từ tháp cao đi xuống, cần phải thông qua mười cánh cửa, mới có thể đến nơi.

Cuối cùng khi một cánh cửa đá nặng nề được đẩy ra, thủ lĩnh đạo tặc vũ trụ kia ngăn cả người.

Nhìn một mảnh trống trải trước mắt, sắc mặt chiến tướng Viêm tộc trầm xuống, hỏi: "Các người chuyển đồ vật đi nơi nào rồi?"

Lúc này, trong đầu thủ lĩnh đạo tặc vũ trụ kia, trống rỗng giống như là bảo khổ vậy.

Đồ vật đâu, bảo khổ tràn ngập bảo vật kia của hấn đi đâu rồi?

Sắc mặt chiến tướng Viêm tộc rất khó coi, âm trầm nói: "Dẫn bọn họ về, thậm vắn cho kỹ, nhất định phải tra ra những vật bị mất kiat"

Sự tồn tại của đạo tặc vũ trụ đã kéo dài không biết bao nhiêu năm, tích lũy của bọn họ rất định rất phong phú, không kém gì một vài đại tộc trong vũ trụ, lần này hấn đích thân ra tay, chính là vì bảo tàng của đạo tặc vũ trụ, thế mà lại bị tên thủ lĩnh đạo tặc vũ trụ này trêu đùa một hồi, tức giận trong lòng đã ngập trời.

Tổ thúc đạo tặc vũ trụ đối với Lâm Tú mà nói, là một quái vật khổng lồ.

Nhưng đối với đế quốc Thiên Viêm, căn bản không tính là gì cả, tùy tiện tìm một vị chiến tướng cũng có thể tiêu diệt bọn họ vô số lần, lần này Lâm Tú đi theo, đơn giản là muốn kiếm một chiến công, đợi đến khi bọn họ từ tháp cao đi ra, tất cả đạo tặc vũ trụ trên hành tinh nhỏ này đã bị bắt rồi.

Chương 1125: Không được vô lễ với tướng quân (4)

Xuất phát từ chỗ này về đến Bắc Thần tỉnh, chỉ dùng không đến một canh giờ.

Chuyến đi này, thu hoạch mà Lâm Tú kiếm được không thể đếm hết, mặc dù hắn không lấy được vòng tay không gian của cao tăng đạo tặc vũ trụ, nhưng toàn bộ tài phú của tổ chức đạo tặc vũ trụ có ít nhất 80% đã bị hắn bỏ vào trong túi.

Sau khi trở lại Bắc Thần tỉnh, cao tăng Bắc Thần vệ đã trọng điểm điều tra tung tích bảo tàng của đạo tặc vũ trụ, nhưng không có một người nào có thể nói rõ được bảo tàng kia đã đi đâu, bất luận dùng cực hình gì, thủ lĩnh đạo tặc vũ trụ kia chính là không khai ra, đến ngay cả chiến tướng Viêm tộc kia cũng bội phục ý chí của hắn, không thể làm gì được hắn.

Một vị Nguyên Cảnh tăng năm, ở đế quốc Thiên Viêm, mặc dù không tính là cường giả đỉnh cấp gì, nhưng cũng là sức mạnh vững chắc, không thể nào trực tiếp giết hắn, Lâm Tú thăm dò được, cuối cùng hắn không bị xử chết, mà là bị dẫn đến chiến trường tỉnh vực, cuối cùng có thể sống sót hay không, vậy thì phải xem vận khí của hắn.

Mà trọng điểm mọi người chú ý đến, đều là đặt vào bảo tàng bị biến mất kia, chuyện vòng tay không gian, từ đầu đến cuối, không có người nào nhắc đến, dường như ngay cả những đạo tặc vũ trụ cũng quên những chuyện này, bọn họ không hỏi, đương nhiên Lâm Tú cũng không chủ động nhắc đến.

Trông cậy vào những cường giả Nhân tộc kia tự đi mua vòng tay không gian, là không thực tế, Lâm Tú chỉ có thể chuẩn bị cho bọn họ.

Lần này Bắc Vực một mẻ hốt gọn tổ chức đạo tặc vũ trụ, mặc dù Lâm Tú không phải người góp sức nhiều nhất, nhưng hắn cung cấp tin tức mấu chốt, phía trên trực tiếp tăng thêm cho hắn 10.000 công huân.

Có 10.000 công huân này, trên diễn võ Thiên phủ trưởng, chỉ cần hắn có thể bước vào năm vị trí đứng đầu, tích lũy công huân cộng lại, sẽ đủ cho hắn thăng lên Vạn phủ trưởng.

Dựa theo quy củ, lúc đầu hắn sẽ có thể có được một chút tài nguyên ban thưởng.

Nhưng bởi vì bảo tàng của tổ chức đạo tặc vũ trụ đến bây giờ còn chưa tìm được, Bắc Thần vệ chỉ là bắt được một số người, vị tham tướng kia nói với Lâm Tú một cách đáng tiếc, chỉ có thể chờ tìm ra được bảo tàng kia, hắn mới có thể chia được một chút từ đó.

Lúc này Lâm Tú biểu thị, những thứ đó đều là vật ngoài thân, tiêu diệt đạo tặc vũ trụ, đây là trách nhiệm của người là Thiên phủ trưởng Bắc Thần vệ như hắn, bảo tàng của đạo tặc vũ trụ, có thể tìm được về đương nhiên là chuyện tốt, không tìm được về hắn cũng không cần khen thưởng gì...

Ngày qua ngày, không có một gọn sóng tu hành nào, đối với phần lớn chúng tộc vũ trụ sống ở trên Bắc Thần tinh mà nói, rất khó cảm nhận được thời gian trôi qua.

Điều duy nhất có thể mang đến niềm vui thích thú cho họ, chính là diễn võ của Bắc Thần vệ, từ chiến sĩ bình thường, đến Bách phu trưởng, Thiên phu trưởng, Vạn phu trưởng, bình thường cách một đoạn thời gian, đều sẽ tiến hành diễn võ.

Sau khi diễn võ của Bách phu trưởng kết thúc không lâu, diễn võ của Thiên phu trưởng đúng hạn là đến.

Toàn bộ Bắc Thần tỉnh, có gần 2000 vị thiên phu trưởng, đại khái cách mỗi một năm vũ trụ, trong những Thiên phu trưởng này, đều sẽ tiến hành diễn võ một lần, người có biểu hiện xuất sắc trong diễn võ, không chỉ nhận được phần thưởng phong phú, còn đường thăng tiến cũng nhanh hơn cho với các Thiên phu trưởng bình thường khác.

Dường như tất cả mọi người đều muốn trở hết tài năng ở trong diễn võ, lần diễn võ này, gần 2000 Thiên phu trưởng, ngoại trừ một phần rất ít bởi vì bề quan hoặc là có thể là nguyên nhân khác không thể tham gia, thì có hơn 1800 Thiên phu trưởng tham dự.

Chiến đấu giữa các Thiên phu trưởng, phạm vi tác động cực lớn, có thể gọi là hủy thiên diệt địa, đánh rất mạnh vào thị giác.

Phạm là cư dân trên Bắc Thần tỉnh, bình thường đều sẽ không bỏ lỡ.

Hơn 1800 vị Thiên phu trưởng, đầu tiên sẽ đấu riêng ở trong vực của mình, chọn ra một vị thực lực mạnh nhất, sau đó sẽ thi đấu với cường giả ở các vực khác, trong mỗi một cuộc chiến đấu, tất cả sẽ được

chiếu ảnh lên bên trên kính không gian của Vực cư trú.

Lúc này, cư dân các vực, phần lớn đi ra cửa chính, vây quanh trước kính không gian, cẩn thận nhìn hình ảnh trong kính.

Những cường giả này chiến đấu, bọn họ không chỉ là xem náo nhiệt, mà cũng có thể để cho bọn họ học được một ít thứ gì đó, làm thâm sâu thêm năng lực cảm ngộ đối với bản thân.

Trong một mảnh vũ trụ trống trải trong không gian, ánh sáng màu tím và màu đỏ va chạm xen lẫn, tốc độ rất nhanh, khó mà nhìn thấy được. Bên trong ánh sáng đó, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy hai bóng người.

Không biết qua bao lâu, ánh sáng màu đỏ trong hình biến mất, chỉ để lại một mảnh màu tím chói mắt.

Sau đó, lại có hai bóng người xuất hiện ở trong hình ảnh.

"Là cường giả Viêm Cốt tộc và Viêm Ma tộc."

"Thực lực của hai tộc chênh nhau không nhiều, không biết hai vị Thiên phu trưởng này ai lợi hại hơn một chút"

Chương 1126: Bản Nguyên

Tùng trận chiến đấu qua đi, cảnh không gian trước mắt, có rất nhiều chủng tộc vũ trụ, sau khi quan sát chiến đấu, thỉnh thoảng trong lòng mọi người xuất hiện một suy nghĩ.

Người kia, sẽ còn xuất hiện ở trong diễn võ Thiên phủ trưởng không?

Lần diễn võ trước nữa, hắn giành được người đứng đầu diễn võ của Bắc Thần vệ, lần diễn võ trước đó, hắn là người đứng đầu trong diễn võ Bách phủ trưởng, cho dù lần này hắn đột phá Nguyên Cảnh tầng ba, có thể đánh bại Thiên phủ trưởng cùng một vực hay không, vẫn là không biết được.

Một lúc sau, các tộc vũ trụ vây quanh trước kính không gian, bỗng nhiên tĩnh thần chân động.

Một bóng người quen thuộc xuất hiện ở trong tầm mắt của bọn họ.

Thân ảnh kia cũng không cao lớn, so với phần lớn các chủng tộc vũ trụ, nhìn có vẻ hơi gầy yếu, nhưng lần trước khi nhìn thấy hắn, trong lòng bất kỳ chủng tộc nào cũng sẽ không hiện ra chữ "yếu"

này.

Tất cả người ở Vực cư trú tại Bắc Thần tinh, đồng thời truyền đến từng đợt kinh hô.

"Là hắn!"

"Hắn đến rồi!"

"Thế mà hắn đã tấn thăng lên Thiên phủ trưởng, chắc sẽ không cũng lấy được người

đúng đầu diễn võ của Thiên phu trưởng đó chứ, cái này cũng quá khoa trương rồi đi...”

“Đúng là có chút không thể tưởng tượng được, có điều, ta rất chờ mong thấy được cảnh này...”

Bóng người kia xuất hiện khiến cho trong lòng vô số chúng tộc vũ trụ chấn động, lần diễn võ Thiên phu trưởng này, rõ ràng không giống với trước kia lắm, tất cả mọi người đang quan sát, rốt cuộc người kia có thể lại một lần nữa sáng tạo ra kỳ tích hay không.

Diễn võ Thiên phu trưởng đã kết thúc được một đoạn thời gian dài.

Đến bây giờ, khi các chúng tộc vũ trụ và chiến sĩ Bắc Thần vệ nhớ lại trận diễn võ kia, vẫn có cảm giác chấn động như trước, trong đầu của bọn họ, thỉnh thoảng sẽ hiện ra thân ảnh giống như chiến thần kia.

Tam Vệ, vực số 73.

Hơn ngàn tướng sĩ Bắc Thần vệ đang tiếp nhận kiểm duyệt của Vạn phu trưởng tân nhiệm.

Thân thể của bọn họ đứng thẳng tắp, trong mắt rất nhiều tướng sĩ, thậm chí còn hiện lên vẻ cuồng nhiệt, người liên tiếp giành được vị trí đứng đầu diễn võ, là Vạn phu trưởng của bọn họ, bọn họ nhìn hẩn từ Tam Vệ đi ra, từng bước từng bước một đi đến vị trí bây giờ.

Trong mắt chúng tướng sĩ Bắc Thần vệ, hẩn đã trở thành truyền kỳ.

Một đạo giống như cầu vồng từ đằng xa bay đến, đáp xuống đại doanh của Tam Vệ.

Thực lực của Viêm Trần vẫn dừng lại ở Nguyên Cảnh tầng ba đỉnh phong như trước, lần bế quan này, hắn không thể đột phá được cảnh giới, lúc đầu trong lòng có chút phiền muộn, nhưng nhìn thấy Tam Vệ vô cùng phần chân không giống bình thường, tâm tình cũng khá hơn một chút.

Hắn đi đến trước trận, vừa đưa tay đập vào bả vai Lâm Tú, vừa nói: "Không tệ, quả nhiên người không để cho bản tướng quân thất vọng"

Viêm Vân đứng ở bên cạnh Lâm Tú, mặt hơi biến sắc, lập tức cầm lấy cổ tay Viêm Trần, nghiêm nghị nói ra: "Không được vô lễ với tướng quân..."

Đại doanh Tam Vệ, Viêm Trần nhìn Viêm Vân một chút, rồi lại nhìn về phía Lâm Tú, trước khi hắn bế quan, Lâm Tú vẫn là Bách phu trưởng.

Thời điểm hắn xuất quan, Lâm Tú đã là Vạn phu trưởng.

Bây giờ Viêm Trần có chút hoài nghi, có lẽ hắn bế quan không phải một năm vũ trụ, mà là 100 năm vũ trụ?

Nhưng cho dù 100 năm vũ trụ, Lâm Tú cũng không thể nào từ Nguyên Cảnh tầng hai nhảy đến Nguyên Cảnh tầng bốn chứ, đổi mặt với tất cả, Viêm Trần thân là Thiên phu trưởng vừa chấn kinh lại mờ mịt.

Trong khoảng thời gian này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Mãi đến khi Viêm Vân nói cho hắn biết chuyện đã xảy ra một năm nay, hắn vẫn như cũ ngây người tại chỗ, khó có thể tin.

Trong khoảng thời gian hấn bế quan, sau khi Lâm Tú giành được người đứng đầu diễn võ Bắc Thần vệ, tiếp đó lại giành được vị trí đứng đầu diễn võ Bách phu trưởng, trong một khoảng thời gian rất ngắn, hấn đã đột phá đến Nguyên Cảnh tầng ba, tấn thăng lên Thiên phu trưởng.

Sau đó, đầu tiên là hấn cung cấp thông tin quan trọng, giúp đỡ đế quốc tiêu diệt tổ chức đạo tặc vũ trụ Bắc Vực, tham gia diễn võ Thiên phu trưởng, lại một lần nữa giành được vị trí đứng đầu, không lâu sau đó, tiếp tục đột phá Nguyên Cảnh tầng bốn, thuận lợi thăng lên Vạn phu trưởng.

Vạn phu trưởng vực số 73, trong đoạn thời gian này, tấn thăng Nguyên Cảnh tầng năm, được điều đến Thiên Viêm tỉnh, Lâm Tú thay thế vị trí của hấn, trở thành Vạn phu trưởng vực số 73.

Cho đến lúc này, Viêm Trần mới chú ý đến, trên ngực bộ giáp hấn mặc ở người, có ấn ký bốn ngọn hỏa diễm.

Đó là ấn ký Vạn phu trưởng.

Bờ môi Viêm Trần giật giật, không biết nên nói cái gì, một hồi lâu sau, hấn mới tiếp nhận sự thật, khôi phục chấn kinh trong lòng, lẩm bẩm nói: "Viêm Trần không biết thân phận của ngài, xin Vạn phu trưởng thứ tội..."

Lâm Tú vỗ vỗ bờ vai của hấn, không để ý nói: "Người không biết không có tội, người bế quan lâu như thế, không biết cũng rất bình thường..."

Chương 1127: Bản Nguyên (2)

Lúc này dư vị trong lòng Viêm Trần rất khó miêu tả, hẳn chỉ là bế quan tu hành một thời gian, thủ hạ dưới tay của hắn đã trở thành người lãnh đạo trực tiếp của hắn.

Mặc dù hắn đã chấp nhận sự thật này, nhưng mà buồn bực trong lòng hắn lại khó mà giải quyết.

Tự mình đề bạt một vị cấp trên, trong lòng bất kỳ người nào đều sẽ có bức bối, Viêm Trần không biết đứng ở chỗ này bao lâu, sau đó cáo từ rời đi.

Hắn dự định bế quan lần nữa, không đột phá Nguyên Cảnh tầng bốn, tuyệt đối không đi ra!

Đương nhiên Lâm Tú có thể nhìn thấu tâm tư của Viêm Trần, vẫn may Viêm Trần xuất quan muộn một chút, nếu như hắn xuất quan sớm hơn, Lâm Tú còn chiếm vị trí của hắn, quan hệ của hai người sẽ rất ngượng ngùng.

Giành được vị trí đứng đầu diễn võ Thiên phủ trưởng, đối với Lâm Tú mà nói, không phải việc khó khăn gì, hẳn một đường gần như không gặp bất kỳ trở ngại nào, công huân đứng đầu diễn võ, lại cộng thêm công huân hủy diệt tổ chức đạo tặc Bắc Vực, công huân hắn tấn thăng Vạn phủ trưởng đã đủ rồi, chỉ có thiếu thực lực, lúc đầu dựa vào bản thân hắn tự tu hành, đột phá Nguyên Cảnh tầng bốn không có nhanh như thế.

Nhưng trong bảo tàng của những đạo tặc vũ trụ kia, Lâm Tú tìm được không ít đồ tốt, không chỉ là hắn, trong thời gian ngắn đột phá, mà tu vi của chúng nữ đều tăng lên

không ít, Linh Quân vừa mới đột phá Nguyên Cảnh tầng ba, Na Tháp Toa, Thiên Diệp Lãm, Linh m, Minh Hà, thiên phú tốt hơn một chút, cũng thuận lợi đột phá đến Nguyên Cảnh tầng hai.

Lâm Tú mang một lượng lớn tài nguyên trở về, số lượng cường giả của Lam Tinh cũng đang nhanh chóng gia tăng, Nguyên Cảnh đã có hơn mười người, nếu như tính luôn cả nhà Lâm Tú, Nhân tộc ở trong vũ trụ, đã không được coi là chủng tộc nhỏ yếu.

Chủng tộc có một vị cường giả Nguyên Cảnh tầng bốn, ở trong toàn bộ tinh vực Thiên Viêm, thực lực đã có thể xếp trên trung đẳng, có một vị Nguyên Cảnh tầng năm, tuyệt đối chính là đại tộc, có thể thống trị mấy chục, thậm chí trên trăm tinh hệ.

So sánh với những đại tộc kia, bây giờ thứ duy nhất Nhân tộc thiếu sót chính là một mảnh lãnh địa nồng đậm nguyên lực thuộc về chính bản thân mình.

Diễn võ Vạn phu trưởng, còn một đoạn thời gian nữa mới đến, một ngày này, Lâm Tú đang tu hành với chúng nữ, bỗng nhiên cảm nhận được tin tức kinh không gian truyền đến, một người Bắc Thần vệ nói: "Lâm vạn phu trưởng, vực chủ triệu kiến, xin mời nhanh chóng đến chủ doanh"

Một lát sau, Lâm Tú đi vào chủ doanh Bắc Thần quân của Vực cư trú số.

1. Trước khi hấn đến, đã có rất nhiều người đến đây, Lâm Tú liếc nhìn một chút, tất cả bọn họ đều là Vạn phu trưởng của Vực cư trú, ngày bình thường, nếu như không có chuyện đặc biệt trọng đại là sẽ

không triệu tập nhiều Vạn phu trưởng cùng lúc như thế.

Lần trước thanh trừ đạo tặc vũ trụ Bắc Vực cũng mới chỉ triệu tập mười mấy Vạn phu trưởng.

Bắc Thần tinh có 193 vị Vạn phu trưởng, ngoại trừ bế quan hoặc là có nhiệm vụ khác, trong thời gian ngắn, đoán chừng có 150 vị Vạn phu trưởng đến đông đủ.

Những người này đều quan biết nhau, tốp năm tốp ba đang thảo luận cái gì đó.

"Đã xảy ra chuyện gì, tại sao bỗng nhiên triệu tập nhiều người như thế?"

"Không biết, ta không nghe được một chút tin tức nào."

"Lẽ nào muốn khai chiến với Vô Tận Thủy Vực?"

"Không đến mức đó chứ, nhiều năm như vậy cũng không đánh nhau, tại sao bây giờ lại khai chiến?"

Rõ ràng các Vạn phu trưởng đều không có được bất cứ tin tức gì, cũng không bao lâu sau, một bóng người từ trên trời giáng xuống, đám người nhao nhao hành lễ: "Bái kiến vực chủ"

Vực chủ Bắc Vực nhìn mọi người nói: "Lần này triệu tập các vị tướng quân, là có một chuyện quan trọng có liên quan đến các ngươi, lần diễn võ Vạn phu trưởng này, sẽ cử hành ở Thiên Viêm tinh"

Một Vạn phu trưởng khó hiểu nói: "Vì sao?"

Diễn võ các vực, từ trước đến giờ, đều là chuyện riêng của các vực, diễn võ Bắc Vực

lại cử hành ở Thiên Viêm tỉnh, chuyện này rất ít khi xảy ra.

Vực chủ Bắc Vực nói: "Không chỉ là chúng ta, diễn võ Vạn phu trưởng ở Đông Vực, Tây Vực, Nam Vực, cũng sẽ cử hành ở Thiên Viêm tỉnh, lần này đối thủ của các người, không chỉ là đồng liêu Bắc Vực, còn có các vực khác, bao gồm của Vạn phu trưởng của Thiên Viêm vệ..."

Lời này vừa nói ra, lập tức đám người không ngừng sôi trào.

"Cái gì?"

"Tại sao lại như thế?"

"Chuyện này đối với chúng ta không công bằng"

"Ai có thể thắng được những con quái vật kia của Viêm Tỉnh..."

Đối với chuyện này, đám người Vạn phu trưởng của Bắc Thần quân vô cùng kháng cự, vốn dĩ đây chỉ là tỷ thí nội bộ Bắc Thần vệ, bây giờ lại biến thành tỷ thí năm vệ, độ khó không chỉ tăng lên gấp mười lần.

Nếu như chỉ là ba vệ khác thì cũng thôi đi.

Thực lực của Bắc Thần vệ, ở trong bốn vệ cũng xem như là dẫn trước, nhưng cũng còn kém xa mới có thể so sánh được với Thiên Viêm vệ, đó là tinh nhuệ chân chính của đế quốc, trong đó có không ít thiên tài đỉnh cấp của hoàng tộc, bọn họ từ nhỏ đã được hưởng thụ tài nguyên tốt nhất, được cường giả đế quốc dạy bảo, có thể giao đấu với đỉnh cấp thiên tài của những tỉnh vực khác.

Chương 1128: Bản Nguyên (3)

Người đứng đầu diễn võ Bắc Thần vệ, ở trong Thiên Viêm vệ, nhiều nhất chỉ có thể được coi là trung đẳng.

Vực chủ Bắc Vực nói: "Đây là quyết định của đế quốc, hơn nữa ban thưởng của vị trí đứng đầu diễn võ lần này, cũng từ chục tỷ tăng lên đến trăm tỷ, cộng thêm một đạo Bản Nguyên hệ hỏa, một vùng tinh hệ..."

Phong phú gấp mười lần so với lúc trước, khiến cho vô số Vạn phu trưởng không ngừng tâm động.

Nhưng rất nhanh bọn họ đã phản ứng lại, ban thưởng có phong phú hơn nữa cũng phải có thực lực đi lấy.

Mặc dù ban thưởng của Bắc Thần tinh có ít hơn, nhưng mà bản thân có cơ hội lấy được, ban thưởng của Thiên Viêm tinh phong phú, cuối cùng cũng là của người khác, bọn họ gần như không cần nghĩ cũng hiểu, có lẽ những phần thưởng này, vốn dĩ chính là chuẩn bị cho con của một nhân vật lớn nào đó của đế quốc.

Lần liên hợp diễn võ này, chẳng qua chỉ là một quá trình, khiến hãn có thể danh chính ngôn thuận lấy được phần thưởng.

Đối với chuyện này, bọn họ không cách nào thay đổi được gì, chỉ có thể lựa chọn tham gia hoặc là không tham gia.

"Nhu thế này là có ý gì, không bằng trực tiếp ban thưởng cho hãn là được rồi."

"Giản tán đi, giản tán đi, lần diễn võ này, ta không tham gia"

"Ta cũng không tham gia."

Sau khi nghe được chuyện này, có mấy chục vị Vạn phu trưởng ở hiện trường quay người rời đi, dường như vực chủ Bắc Vực cũng đã nhận ra bầu không khí có chút xấu hổ, nói: "Bất kể như thế nào, tất cả là dựa vào thực lực, ta tin tưởng đế quốc làm như thế là tự có dụng ý của mình"

Nhưng cách nói như thế cũng không thuyết phục được một đám Vạn phu trưởng.

Lúc này đã có gần một nửa người rời đi.

Không bao lâu sau, Lâm Tú cũng rời khỏi chủ doanh.

Lần này triệu tập Vạn phu trưởng, chỉ để nói một việc.

Diễn võ Vạn phu trưởng tiếp theo đây, do một vực đơn độc diễn võ, thay đổi thành năm vực liên hợp diễn võ, cứ như thế, độ khó của việc tranh giành vị trí đứng đầu diễn võ sẽ lớn hơn rất nhiều, mà nhìn từ phản ứng của những Vạn phu trưởng Viêm tộc kia, vị trí đứng đầu của lần diễn võ này, rất có thể là đã được định trước.

Dự định này, cũng không phải nói là mờ ám gì, mà là có người có thể quét ngang thực lực cùng cấp, vì để danh chính ngôn thuận cho hấn những tài nguyên này, nên cử hành một trận liên hợp diễn võ, quang minh chính đại ban thưởng gấp bội.

Vực cư trú số 73.

Viêm Trần ung dung nói ra: "Loại chuyện này, cứ mỗi một vài năm vũ trụ, sẽ xảy ra một lần, mục đích là để trải đường cho con cái của những chiến tướng, trưởng lão kia, có điều, nếu như có thể đánh bại được bọn họ, giành được ban thưởng, cũng nhiều hơn

gấp mười lần so với giành được vị trí đứng đầu của diễn võ Bắc Thần tinh, đã từng có hai lần, xảy ra chuyện thiên tài được định từ trước bị đánh bại, hai lần liên hợp diễn võ đó, bây giờ đều là chiến tướng của đế quốc...”

Lâm Tú hiểu rõ, mặc dù nói trận diễn võ này là có tính mục đích, vì nâng đỡ con cái nhà nhân vật lớn, nhưng nếu như thực lực của hắn không đủ, vị trí đứng đầu bị người khác đoạt mất cũng chỉ có thể trách thực lực của mình không tốt.

Đối với kẻ yếu mà nói, đây là chuyện mờ ám.

Đối với cường giả mà nói, đây là cơ hội.

Lâm Tú suy nghĩ, lại hỏi: “Bọn họ nói, ban thưởng một đạo Bản Nguyên, Bản Nguyên là cái gì, có tác dụng gì?”

Viêm Trần nói: “Đạo Bản Nguyên kia mới là ban thưởng quan trọng nhất trong lần diễn võ này, lần này mục đích năm vệ liên hợp diễn võ, rất có thể, chính là quang minh chính đại đưa đạo Bản Nguyên này cho một vị thiên tài nào đó, để cho hắn đột phá đến Nguyên Cảnh tầng năm...”

Thời gian Lâm Tú đến vũ trụ còn quá ngắn, có rất nhiều chuyện không biết.

Viêm Trần đã sống lâu hơn hắn mấy ngàn năm, đương nhiên có được kiến thức không phải là thứ mà hắn có thể so sánh, sau khi Lâm Tú hỏi hắn, đã có một ấn tượng mơ hồ đối với “Bản Nguyên”.

Rốt cuộc Bản Nguyên là thứ gì, không ai có thể nói rõ được, nó có thể là một ngọn lửa, một giọt nước, một vệt ánh sáng, có

công hiệu phá cảnh tương tự như nguyên
tĩnh, nhưng lại có hiệu quả tốt hơn so với
nguyên tĩnh.

Một đạo Bản Nguyên có thể khiến cho người
Nguyên Cảnh tăng bốn đột phá đến Nguyên
Cảnh tầng năm dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa đó cũng không phải tác dụng chủ
yếu của nó.

Sau khi hấp thu Bản Nguyên của một hệ nào
đó, năng lực đối với hệ Bản Nguyên này sẽ
có lĩnh ngộ sâu sắc hơn, có tác dụng rất
lớn đối với tu hành sau này, chỉ là bản
nguyên cực kỳ trân quý, có vô số ánh mắt
đều đang nhắm vào, cho dù là những nhân
vật lớn kia cũng không có cách nào trực
tiếp chiếm làm của riêng, nên đành phải
lấy diễn võ làm có, để đưa đạo Bản Nguyên
này ra ngoài.

Trong lòng Lâm Tú đang cân nhắc.

Chương 1129: Đồi thủ mạnh mẽ đến dị thường

Đây đương nhiên là một cơ hội tốt để thu hoạch được nhiều tài nguyên hơn, tăng tu vi của mình lên, làm lớn mạnh thực lực của Nhân tộc, nhưng nếu như cướp mất đồ vật đã được dành cho nhân vật định trước, như thế nhất định sẽ đắc tội với nhân vật lớn ở phía sau.

Có điều, giống như là đã có hai tiền lệ, hẳn cũng không có cái gì để lo lắng.

Thực lực mới là cơ sở quyết định tất cả, nếu như có thể đường đường chính chính giành được vị trí thứ nhất trước mắt bao nhiêu người, những người giật dây kia cũng không có cách nào cả.

Lần diễn võ này, khiến cho đám người Vạn phu trưởng của Bắc Thần vệ rất bất mãn, gần 200 vị Vạn phu trưởng, quyết định tham gia chỉ có không đến 100 người.

Cuối cùng Lâm Tú vẫn quyết định tham gia.

Ai có thể cự tuyệt được dụ hoặc của một trăm tỷ.

Ở trên Bắc Thần tinh, công truyền tổng lấp lóe một trận u quang, mấy chục thân ảnh theo đó mà biến mất.

Tĩnh vực Thiên Viêm, Thiên Viêm tinh.

Khi Lâm Tú đặt chân lên mặt đất cứng rắn, không nhìn được hít một hơi thật sâu, nguyên lực của nơi này, thế mà lại nồng đậm gấp đôi so với Vực cư trú số một của Bắc Thần tinh.

Không hổ là đế tinh của đế quốc Thiên Viêm, toàn bộ tinh vực Thiên Viêm, có lẽ không có nơi nào có nguyên lực nồng đậm

hơn so với nơi này, khó trách Viêm tộc ở trên Bắc Thần tinh đều một lòng muốn đến đây.

Lâm Tú đi theo người của Bắc Vực đến Thiên Viêm tinh không bao lâu thì diễn võ Vạn phu trưởng lần này đã bắt đầu.

Lần này Vạn phu trưởng các vực tham gia tỷ thí, cộng lại có gần 600 vị, Bắc Vực có Bắc Thần vệ, ngoài ra mấy vực khác có Nam Đầu vệ, Đông Huyền vệ, Tây Nguyên vệ, cùng với Thiên Viêm vệ tinh nhuệ nhất của đế quốc.

Trận chiến của Nguyên Cảnh tầng bốn có thể tùy tiện hủy diệt tinh cầu, không có cách nào quan sát được ở khoảng cách gần, phần lớn là thông qua kính không gian, chiếu ảnh ở cự ly xa, các nơi của Thiên Viêm tinh đều có thể nhìn thấy.

Lúc này, mấy chục cuộc chiến đấu được tiến hành cùng lúc ở các tinh không khác nhau, mà các nơi của Thiên Viêm tinh, cũng đều đang chú ý đến từng trận chiến đấu.

Thực lực của Vạn phu trưởng, mặc dù không lọt được vào mắt của rất nhiều nhân vật lớn, nhưng nếu như có thiên phú và thực lực rất mạnh, bọn họ cũng sẽ ra tay chiêu lãm, nếu như có thể chiêu mộ được một vị chiến tướng tương lai, nhất định là rất có lời.

Lúc này, một trận chiến đấu bên trong kính không gian đã nhận được rất nhiều chú ý.

Chính xác mà nói là bọn họ nhìn thấy một bóng người.

Đó là một thanh niên của Viêm tộc, tóc của hắn tung bay, giống như là hỏa diễm đang

từ từ thiêu đốt, cho dù là cách kính không gian, cũng có thể cảm nhận được một cỗ khí thế mạnh mẽ.

Trên Thiên Viêm tỉnh, trước vô số kính không gian truyền đến từng trận tiếng kinh hô.

"Đây không phải là Viêm Thần sao, từ lúc nào hắn đã thành Vạn phu trưởng rồi?"

"Ta nhớ là, hắn căn bản không gia nhập Thiên Viêm vệ, tại sao nhanh như thế đã có thể trở thành Vạn phu trưởng của Thiên Viêm vệ rồi..."

"Tổ phụ của hắn là một trong bốn vị trưởng lão, để cho hắn đi vào Thiên Viêm vệ còn không phải chuyện dễ dàng sao, nghe nói lúc hắn gia nhập Thiên Viêm vệ, đã trực tiếp làm Vạn phu trưởng..."

"Vạn phu trưởng đã là cái gì, các người còn không biết đi, lần diễn võ này, cũng là bởi vì hắn mới sửa lại quy củ, lại còn gọi bốn vệ khác đến cùng nhau tỷ thí, khen thưởng tăng gấp mười lần, còn tăng thêm một đạo Bản Nguyên, đây chính là đạo Bản Nguyên cuối cùng của đế quốc..."

Lúc này, Thiên Viêm tỉnh, nơi ở của các nhân vật lớn cũng truyền đến một trận nghị luận.

Một nơi nào đó của trang viên.

Một người trung niên của Viêm tộc: "Vì lần này liên hợp năm vực diễn võ, nên các gia tộc tiêu hao không ít khí lực, hi vọng hắn sẽ không khiến cho các gia tộc thất vọng"

Một thanh niên ở bên cạnh cười nói: "Phụ thân đại nhân không cần lo lắng, thực lực của ca ca, người còn không biết sao, dưới

Nguyên Cảnh tăng năm, hấn không có địch thủ, vị trí đứng đầu của lần diễn võ này, nhất định là của hấn”

Nơi nào đó bên trong cung điện hoa lệ, một người thanh niên lắc đầu, khinh thường nói: “Nếu như Viêm Thần có thực lực, đến lúc đó, vậy thì tự mình xông vào Nguyên Vực một lần, dùng loại thủ đoạn này, thật sự là làm mất mặt Tứ trưởng lão.”

Một nữ tử ở bên cạnh hấn không hề nhắc đến Viêm Thần, chỉ nói: “Lần tỷ thí này, nếu như có người ta nhìn trúng, người đừng có giành với ta.”

Thanh niên kia nhún vai, nói: “Cái gì gọi là ta đừng có giành với người, người khác tự có quyền lựa chọn của mình, nếu như người bỏ được ra nhiều hơn, đương nhiên bọn họ sẽ đi theo người...”

Bên trong một đại điện nào đó.

Một vị lão giả Viêm tộc nhìn Viêm Thần ở trong kính không gian một chút, lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Không có trái tim của một cường giả, hấn sẽ vĩnh viễn không thể nào trở thành cường giả, bắt nạt những người yếu này thì có gì là tài ba...”

Chương 1130: Đối thủ mạnh mẽ đến dị thường (2)

Lúc đầu hắc chuẩn bị rời đi, ánh mắt quét qua, bỗng nhiên dừng bước chân lại.

Đối thủ của Viêm Thần, hắc nhìn có chút quen thuộc.

Rất nhanh, hắc đã nhớ lại lần trước, khi đi tiêu diệt đạo tặc vũ trụ ở Bắc Vực, hắc từng gặp mặt đối phương một lần, lúc đó, hắc vẫn là Nguyên Cảnh tầng ba, bây giờ mới qua thời gian bao lâu, thế mà đã thăng nhiệm lên Vạn phu trưởng.

Cùng lúc đó, trước vô số kính không gian, vô số chủng tộc vũ trụ cũng đang mặc niệm cho đối thủ của Viêm Thần.

Thoạt nhìn hắc nhỏ yếu như thế, trận chiến này, nhất định sẽ trở thành hồi ức ma diệt ám ảnh đau đớn thâm khó mà quên được trong cuộc đời của hắc.

Chiến trường tĩnh không.

Lâm Tú nhìn về phía xa, nơi đó truyền đến một ánh lửa chói mắt, biểu thị tỷ thí bắt đầu.

Thanh niên Viêm Tộc đứng ở đối diện kia đã hóa thành một ngọn hỏa diễm, nhanh chóng đánh về phía hắc, trong lòng Lâm Tú âm thầm kinh ngạc, Thiên Viêm tinh không hổ là Thiên Viêm tinh, tùy tiện tìm một vị Vạn phu trưởng Thiên Viêm vệ đã có thực lực Nguyên Cảnh tầng bốn đỉnh phong.

Rõ ràng, muốn thắng được vị trí đứng đầu diễm võ Vạn phu trưởng không dễ dàng gì, Lâm Tú cũng nghiêm túc, quyết định lấy ra một chút thực lực chân chính.

Hắn hóa thành hỏa diễm, hai đám lửa, ở trong trong gian sâu thẳm, phát ra ánh sáng xán lạn chói mắt.

Một lát sau.

Biểu cảm của Lâm Tú có chút ngưng trọng.

Hắn phát hiện, hắn vẫn hơi coi thường cường giả trong vũ trụ.

Người đối thủ đầu tiên hắn gặp được, thế mà lại mạnh như thế, thậm chí mạnh đến mức có chút không hợp thói thường, cũng đối cứng, Lâm Tú không phải đối thủ của hắn, luận thực lực thuần túy, hắn yếu hơn đối phương rất nhiều.

Đây là đối thủ khó giải quyết nhất từ khi hắn tham gia diễn võ đến nay.

Tên này, có chút thú vị.

Ngoài trăm dặm.

Viêm Thần liếc nhìn một điểm tĩnh hỏa kia ở phía trước, biểu cảm trên mặt có chút chấn kinh, bên trong Bắc Thần vệ, từ lúc nào lại xuất hiện một người lợi hại như thế?

Thực lực của bản thân rõ ràng mạnh hơn hắn, nhưng chính là không có cách nào đánh bại được hắn.

Thậm chí có đến mấy lần, hắn suýt chút nữa đã thua ở trong tay của đối phương.

Tên kia, không phải cường giả mà gia tộc đối thủ cố ý sắp xếp đến phá hỏng kế hoạch của gia tộc đây chứ?

Lúc này, trước kính không gian của các nơi cũng truyền đến từng trận thanh âm kinh ngạc.

“Đối thủ của Viêm Thần, thực lực cũng rất mạnh...”

“Phí lời, Vạn phu trưởng bình thường làm sao có thể kiên trì được dưới tay Viêm Thần lâu như thế?”

“Đáng tiếc, nếu như không gặp phải Viêm Thần, ít nhất hắn cũng có thể chống đỡ thêm mấy vòng tỷ thí...”

Viêm Thần không nghe được thanh âm trước kính không gian, hắn chỉ muốn nhanh chóng giải quyết đối thủ, cho dù là thắng muộn một khắc, đối với hắn mà nói, đều là sỉ nhục.

Hắn toàn lực vận chuyển nguyên lực, lại lần nữa chủ động tấn công.

Lâm Tú không hoang mang chút nào, hắn có thể nhẹ nhàng đánh bại đối thủ, nhưng mà không thể sử dụng loại năng lực này, kéo dài thêm một lúc, kéo đến lúc hắn tiêu hao gần hết nguyên lực rồi động thủ cũng không muộn.

Mặc dù nguyên lực của hắn cũng đang tiêu hao, nhưng hắn lúc nào cũng có thể hấp thu được từ trong vũ trụ, mười hai đạo nguyên lực, tốc độ gấp sáu lần, tốc độ tiêu hao nguyên lực, thậm chí còn kém tốc độ hấp thu.

Lâm Tú càng đánh càng nhẹ nhàng, Viêm Thần thì càng đánh càng khó khăn.

Nguyên lực của hắn đã tiêu hao một nửa, mặc dù hắn lúc nào cũng đang hấp thu nguyên lực, nhưng lại kém xa không theo kịp tốc độ tiêu hao, trước tỷ thí, vòng tay không gian đã bị tạm thời tịch thu,

hắn cũng không có cách nào dùng nguyên tinh để bổ sung.

Lúc này, trong lòng của hắn đã nảy ra một suy nghĩ vô cùng không thể tưởng tượng nổi.

Hắn sẽ không bị thua ngay ở trận đầu đó chứ?

Không, loại chuyện này, tuyệt đối không thể nào xảy ra.

Nếu như hắn thất bại, hắn sẽ trở thành trò cười, gia tộc cũng sẽ trở thành trò cười...

Khoảng cách quá xa, Lâm Tú không biết đối thủ của hắn đang suy nghĩ gì, nhưng rõ ràng đối phương đang thất thần, chuyện này với hắn mà nói, là một cơ hội hoàn hảo, hắn hóa thành một đạo tàn ảnh, chủ động phát động tấn công...

Không bao lâu sau.

Thân thể Lâm Tú lơ lửng trong tình không, trường thương hóa điểm trong tay tiêu tán, liếc nhìn một nguyên hồn cách đó không xa, hắn nhẹ nhàng thở hắt ra.

Tên này rất mạnh, năng lực không chế vô cùng tinh diệu, thân thể cũng cường tráng hơn nhiều so với Nguyên Cảnh tầng bốn bình thường, nếu như không phải hắn có Võ Đạo cũng bước vào Nguyên Cảnh dưới sự lôi kéo của nguyên lực, không sử dụng những năng lực đáng chú ý kia, thật đúng là không nhất định có thể đấu được với hắn.

Trận chiến này, thậm chí khiến cho Lâm Tú sinh ra một loại cảm giác nguy cơ.

Đối thủ vòng thứ nhất đã mạnh như thế, mấy vòng phía sau còn lợi hại thế nào?

Chương 1131: Đối thủ mạnh mẽ đến dị thường (3)

Mà lúc này, trước kính không gian ở các nơi trên Thiên Viêm tinh, đều rất yên tĩnh.

Sau khi yên tĩnh qua đi, chính là bùng nổ.

"Ta đã nhìn thấy cái gì rồi?"

"Thế mà Viêm Thần lại thua, trận chiến đầu tiên đã thua rồi!"

"Không thể tưởng tượng nổi, đối thủ của hắn có lai lịch gì, thế mà hắn lại đánh bại Viêm Thần!"

Mọi người đều biết, lần diễn võ này, Viêm Thần là người được định trước, thực lực của hắn, cũng không nghi ngờ gì chính là người đứng đầu dưới Nguyên Cảnh tầng năm, chẳng ai ngờ rằng, thế mà trận đầu đã bị đánh bại.

Quy tắc của diễn võ, cực kỳ tàn khốc.

Bại một trận sẽ trực tiếp bị đào thải.

Vào một khắc Viêm Thần bị đánh bại, thì hắn đã lui ra khỏi vòng chiến đấu đầu tiên của diễn võ.

Kết quả như thế, nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Các nơi ở Thiên Viêm tinh, truyền đến thanh âm cấp bách.

"Thế mà Viêm Thần lại thua!"

"Nhất định phải chiêu lãm hắn về!"

"Ngay lập tức đi đến chỗ cổng không gian chờ, đừng để người khác vượt lên trước!"

Nơi nào đó ở trang viên, tên nam tử Viêm tộc kia, tất cả mọi thứ ở bên người hắn đều đã bị đốt thành tro bụi, hai mắt hắn đỏ ngầu, giận dữ nói: "Hắn từ đâu nhảy ra vậy!"

Mà ở nơi nào đó trong cung điện, biểu cảm của thanh niên Viêm tộc kia ngây ngốc kinh ngạc, trong ánh mắt nữ tử Viêm tộc ở bên cạnh hắn, lại tràn đầy cấp thiết, kiên định nói: "Hắn, ta giành chắc rồi!"

Mặc dù đánh thắng trận đầu, nhưng mà tâm tình Lâm Tú cũng không nhẹ nhõm.

Trận này, thật ra hắn là kéo thắng, nếu như gặp phải đối thủ mạnh hơn so với trận đầu, có thể sẽ không cho hắn cơ hội kéo dài, ở trong tình huống không bại lộ năng lực khác, hắn rất khó có được thắng lợi.

Rất nhanh, Lâm Tú chỉnh sửa lại tâm tình, thông qua vòng tay không gian, truyền tống về Thiên Viêm tinh, chờ đợi trận tỷ thí tiếp theo.

Thiên Viêm tinh, ở trên một quảng trường có diện tích cực lớn, thỉnh thoảng có bóng người từ cổng không gian đi ra, bọn họ đều là Vạn phu trưởng của các vực tham gia diễn võ, sau khi trận tỷ thí đầu tiên kết thúc, truyền tống về từ tinh không.

Lúc này, xung quanh cổng không gian đã bị thể lực khắp nơi bao vây.

Mặc dù đế quốc Thiên Viêm là một chính thể, nhưng nội bộ đế quốc, tất cả các trưởng lão, chiến tướng, cũng đều có riêng phần thể lực của mình, mỗi lần diễn võ, bọn họ đều sẽ chiêu lãm một vài cường giả, mở rộng thể lực của phe mình.

Tùng bóng người xuất hiện từ trong cánh cửa không gian, người vây xem nhìn bọn họ chằm chằm không chớp mắt, rất nhiều Vạn phu trưởng trở về chưa từng gặp được loại chiến trận này, vừa mới đi ra khỏi cổng không gian đã giật nảy mình.

Nhưng thế lực khắp nơi thể hiện, chỉ nhìn bọn họ một chút rồi dời ánh mắt đi, tiếp tục nhìn vào cửa không gian ở phía sau.

Cổng không gian lại lần nữa lóe lên ánh sáng u ám, một bóng người từ đó đi ra.

"Là hắn!"

"Hắn đi ra rồi!"

"Nhanh nhanh nhanh, đừng để cho người khác vượt lên trước!"

Lâm Tú vừa mới đi ra khỏi cổng không gian, xung quanh đã có vô số thân ảnh ủa lên, cổ tay của hắn bị mấy người nắm chặt, bên tai cũng truyền đến từng hồi thanh âm dồn dập.

"Vị tướng quân này, tại hạ phụng mệnh lệnh của Diệu chiến tướng đến đây, có thể bước sang đây nói chuyện một chút được không?"

"Chiến tướng là cái gì, ta là gia tướng của Nhị trưởng lão, nếu như vị tướng quân này tình nguyện gia nhập chúng ta, về sau sẽ có vô số chỗ tốt..."

"Đại vương tử xin mời vị tướng quân này một lần..."

Đối mặt với tình hình như thế, trong chớp mắt Lâm Tú cũng sững sốt.

Rất nhanh hắn đã phản ứng kịp, những người này đều là đến chiêu lãm hắn.

Loại chuyện này, trước đó Viêm Trần đã nói với hần, nếu như có biểu hiện xuất sắc ở trong diễn võ, sẽ được các thể lực lớn của Thiên Viêm tinh nhìn trúng, nếu như có thể gia nhập các thể lực kia, có thể có được vô số chỗ tốt.

Có điều, vừa rồi biểu hiện của hần cũng không có xuất sắc bao nhiêu, vất vả lắm mới đánh bại đối thủ, thế mà lại có nhiều thể lực vươn cánh ô liu ra cho hần rồi, trong đó bao gồm cả trưởng lão Nguyên Cảnh tầng bảy, hoàn toàn vượt ra ngoài dự đoán của Lâm Tú.

Ở trong này, nhất định là có nguyên nhân nào đó.

Lâm Tú liếc nhìn một lượt đại biểu của những thể lực này, ánh mắt lướt qua, hơi sững sờ.

Không phải chứ...

Đối thủ trận đầu của hần, chính là vị được định là thiên tài kia?

Khó trách hần thắng khó khăn như vậy...

Lâm Tú căn bản không có thời gian suy nghĩ lung tung, hần bị không dưới mười thể lực vây quanh, hai đầu cánh tay trái phải đều có bốn người túm lấy, lần lượt kéo từ các phương hướng khác nhau giống như là tú bà liều mạng ôm khách vậy...

"Xin lỗi, ta muốn đợi tham gia diễn võ xong mới suy nghĩ thêm những chuyện này..."

Lâm Tú hơi vận chuyển khí lực, đã tránh thoát được khống chế của những người này, nhanh chóng thoát khỏi nơi đó, tạm thời hần còn chưa nghĩ đến gia nhập thể lực

nào, cũng sẽ không dễ dàng quyết định như vậy.

Chương 1132: Các phương tranh đoạt

Rất nhiều thế lực, cũng không vừa mới bắt đầu đã chiêu mộ được mục tiêu mong muốn, nhưng cũng may đối thủ của bọn họ cũng không chiêu mộ được.

Thế là, bọn họ bắt đầu vận dụng các loại sức mạnh, tăng cường điều tra tin tức của Lâm Tú, chuẩn bị cho việc chiêu lãm hần tiến thêm một bước.

Lâm Tú đã rời đi khỏi quảng trường, trong lòng không khỏi cảm khái vận khí của mình, vừa rồi hần cũng không đọc ý nghĩ của những thanh niên Viêm tộc kia, lúc này mới hiểu được, vì sao khi hần đánh bại tên đối thủ kia, cả mặt đối phương đều là vẻ không dám tin, chấn kinh mờ mịt, cộng thêm cuộc đời không còn gì luyện tiếc...

Đổi lại là bất luận kẻ nào, sợ rằng cũng không thể chấp nhận được kết quả như này.

Trải qua một hồi đọc tâm, Lâm Tú đã biết được thân phận của người kia, thiên tài trong gia tộc Tứ trưởng lão của đế quốc Thiên Viêm, bối cảnh đúng thật là thông thiên, đế quốc Thiên Viêm chỉ có bốn vị trưởng lão, thực lực của mỗi một vị đều là Nguyên Cảnh tầng bảy, địa vị còn nằm trên Chiến Tướng.

Vì để trải đường cho con cháu trong tộc, bọn họ nhọc lòng dốc sức, nhưng lại bị hần hái được quả đào, khó tránh khỏi sẽ ghi hận trong lòng.

Trong loại tình huống này, hần thừa cơ gia nhập một thế lực lớn, tìm một cái bấp dùi để ôm cũng là điều rất cần thiết.

Có điều, tất cả phải đợi diễn võ kết thúc xong rồi nói sau.

Lúc này, các nơi của Thiên Viêm tỉnh đều bởi vì kết quả của trận đấu kia mà sôi trào lên.

Mọi người đều biết, lần này năm vực liên hợp diễn võ, chính là vì Viêm Thần, nhưng người nào cũng không ngờ được, trận đấu tiên Viêm Thần đã thua, điều này khiến hãn và gia tộc của hãn lập tức trở thành chuyện cười lớn nhất của Thiên Viêm tỉnh.

Thiên Viêm tỉnh, nơi nào đó ở Vực cư trú.

Trong một ngôi đại điện, một vị Viêm tộc khó có thể tin nói: "Sắp xếp trận đấu, rõ ràng là đối thủ yếu nhất, trước đây không lâu mới tấn thăng Vạn phu trưởng, sao công tử có thể thua..."

Viêm Thần nghe vậy, giận không có chỗ phát tiết, tức giận nói:

"Trước đây không lâu, ngươi nói không lâu, là 1000 năm vũ trụ sao, đáng vẻ hãn có chỗ nào giống là vừa mới tấn thăng?"

Tên Viêm tộc kia cũng là lòng tràn đầy đặng chát, ai có thể ngờ được, thế mà Viêm Thần ngay cả một Vạn phu trưởng vừa mới tấn thăng cũng không đánh lại được...

Một vị nam tử trung niên trầm giọng nói: "Nguyên Cảnh tầng bốn, thế mà còn có người có thể thắng được ngươi?"

Viêm Thần cắn răng nói: "Rõ ràng thực lực của hãn không bằng ta, nhưng mà tốc độ nhanh đến đáng sợ, thân thể cũng rất cường hãn, ta căn bản không đụng được đến hãn, cũng không thể bị hãn đụng phải..."

Lúc này, lại có một bóng người đi đến, nói: "Phụ thân, tra được rồi, hắc tên là Lâm Tú, Vạn phu trưởng Bắc Thần vệ vực số 73, năm vũ trụ trước, hắc liên tục giành được vị trí đứng đầu ba lần diễn võ, rất nổi danh ở Bắc Vực..."

Những tin tức này cho thấy, Lâm Tú rất trong sạch, không quá có khả năng là đối thủ của bọn họ sắp xếp.

Sở dĩ Viêm Thần thất bại, chỉ là bởi vì lần này vận khí của hắc không tốt.

Cái kết luận này khiến đám người im lặng rất lâu.

"Liên tiếp ba lần đứng đầu diễn võ?"

Một hồi lâu sau, người trung niên Viêm tộc kia mới thở phào một hơi, nói: "Nhân tộc... , từ lúc nào mà tỉnh vực Thiên Viêm lại có một chủng tộc mạnh mẽ như thế?"

So sánh với một mạch Tứ trưởng lão ủ dột, thể lực khác thì lại là một mảnh vui mừng.

Nhất là Vạn phu trưởng của bốn vệ khác càng là cười trên nỗi đau của người khác.

Thiên Viêm vệ ở là tinh nhuệ của Đế Vực, từ trước đến giờ đều xem thường những vệ khác, lần diễn võ này càng là bất công, kết quả thì sao, người mà bọn họ định, ở trong trận tỷ thí đầu tiên đã bị đào thải, có thể nói là hung hăng đánh thẳng vào mặt bọn họ.

Đồng thời, đối thủ đánh bại Viêm Thần, trong nháy mắt cũng trở thành đối tượng được đám người nghị luận nhiều nhất.

"Đó là chủng tộc gì, từ trước đến giờ chưa từng gặp qua."

“Tinh vực Thiên Viêm, thế mà lại xuất hiện một chủng tộc mạnh mẽ như thế”

Ở Bắc Vực, tên của Lâm Tú đã không ai không biết, không người nào không hay, trận chiến đầu tiên ở Thiên Viêm tinh đã hoàn toàn khiến hắc giương danh, rất nhanh tin tức đã truyền khắp đông nam tây bắc của bốn vực.

Mà sự tích của hắc ở Bắc Vực, cũng rất nhanh bị mọi người biết được.

Một năm vũ trụ, từ Nguyên Cảnh tầng một đến Nguyên Cảnh tầng bốn, liên tiếp ba lần đứng đầu diễn võ, rất có thể sẽ nghênh đón lần thứ tư, cho dù ở sau lưng hắc có một chủng tộc mạnh mẽ, nhưng thành tựu hắc giành được, vẫn khiến vô số chủng tộc trong vũ trụ chấn động như cũ.

Chiến trường tinh không.

Thời điểm Lâm Tú gặp được đối thủ thứ hai, rõ ràng đã nhận ra sự khiếp đảm của đối phương, hắc vừa mới chuẩn bị xuất thủ, đối phương đã chủ động nhận thua.

Chương 1133: Các phương tranh đoạt (2)

Sau đó mấy trận tỉ thí tiếp theo, càng là vô cùng thuận lợi.

Đối thủ hần gặp được ở trận đầu là người mạnh nhất trong tất cả các đối thủ, các đối thủ đằng sau, mặc dù mỗi một vị đều mạnh hơn một vị trước đó, nhưng so với vị lúc đầu kia không chỉ kém hơn một bậc, hần cũng không cần chăm chú cái gì, cũng có thể nhẹ nhàng lấy được thắng lợi.

Một dị tộc từ Nguyên Cảnh tầng một, đã có thể uy hiếp được cả nhân loại, đến Nguyên Cảnh tầng bốn đỉnh phong cũng nhẹ nhõm đánh bại, Lâm Tú chỉ dùng hơn năm năm, cũng chính là hơn một năm vũ trụ một chút.

Vũ trụ đối với hần mà nói, không chỉ là sân khấu lớn hơn, mà cũng là sân khấu có thể khiến hần phát huy đầy đủ thiên phú và thực lực của mình.

Trong tình không.

Một thân ảnh có làn da màu tím đang lâm vào khổ chiến, một mảnh tỉnh vực mà hần đang đứng, biến thành đại dương lơ lửng đình mênh mông, một bóng người khác, ở trên trong hải dương lơ lửng đình này, đi bộ nhàn nhã, chậm rãi đi về phía gần hần.

Một lát sau, lơ lửng đình tiêu tán, Lâm Tú ôm quyền với cường giả Lôi tộc kia, không gian trong vòng tay sáng lên, biến mất trong tình không.

Thiên Viêm Tinh.

Một chỗ bên ngoài cổng không gian, mấy chục bóng người đang chờ đợi.

Quyết chiến diễn võ năm vực kết thúc, bên thắng cuối cùng vẫn chưa đi ra.

Không bao lâu sau, đám người đã ý thức được, hần hần là đã về Bắc Thần tinh.

Lần diễn võ này, hần nghiên ép vô số cường giả, không thể nghi ngờ gì là một ngôi sao mới chói mắt nhất trong các vực, thiên phú có thể sánh vai với thiên tài đế quốc cấp cao nhất, vô số thế lực đều muốn thu hần vào dưới trướng, nếu như hần đến nơi này, cảnh tượng lần trước bị các thế lực ở khắp nơi tranh đoạt sẽ lại lần nữa trình diễn.

Đám người ngậm hiều lẫn nhau rời đi, không bao lâu sau, vòng tay không gian trên tay bọn họ đồng thời sáng lên.

Bắc Thần tinh.

Vực cư trú số 73, doanh trướng Vạn phu trướng.

Lâm Tú đưa tiễn hai người, trong đó có một nam tử Viêm tộc nói:

“Nếu như tướng quân bằng lòng gia nhập vào chúng ta, còn có thể cho người thêm một vùng tinh hệ...”

Lâm Tú cười cười, nói: “Ta sẽ suy nghĩ thật kỹ...”

Hần trở lại Bắc Thần tinh, cũng không kịp gặp mặt với chúng nữ đã đi đến đại doanh, đây là nhóm đại biểu các phương thế lực thứ 13 mà hần đưa tiễn.

Những người này, không phải chiến tướng thì chính là trưởng lão đại biểu cho thế lực nào đó phái đến.

Vì lời kéo Lâm Tú, bọn họ đưa ra điều kiện không gì so sánh được.

Bên keo kiệt nhất cũng là tặng ra một vùng tinh hệ, mà không phải là tinh hệ hạ đẳng giống như hệ Ngân Hà như thế, mà là tinh hệ thượng đẳng, tất cả tài nguyên, một vài chủng tộc của những tinh hệ này đều thuộc về hắn.

Thậm chí ngay cả một mạch Tú trưởng lão bị Lâm Tú hái được quả đào cũng đều ném cạnh ô liu ra cho Lâm Tú.

Bọn họ hứa hẹn cho hắn mười tinh hệ, để đổi lấy sự trung thành làm việc của Lâm Tú.

Mười tinh hệ này, mỗi một cái đều là tinh hệ thượng đẳng, đừng thấy Viêm Cốt tộc khổng lồ gần 100 tinh hệ, nhưng 100 tinh hệ này cộng lại cũng không bằng mười tinh hệ thượng đẳng.

Đại biểu các thế lực lớn của Thiên Viêm tinh đều ở ngoài doanh trướng chờ Lâm Tú quyết định.

Đám người này mỗi người đều thấy ngứa mắt nhau, các bên cũng sẽ cãi lộn vài câu.

Mãi đến khi một bóng người xuất hiện ở đây, sắc mặt mọi người mới thay đổi.

"Tại sao nàng ta lại đến đây..."

"Nàng ta cũng nhìn trúng người này?"

"Lần này không xong rồi..."

Trong doanh trướng Lâm Tú, lại có một vị khách đến, cũng là nữ tử duy nhất trong đám người, lúc Lâm Tú nhìn thấy nữ tử Viêm tộc này, đuôi lông mày hơi nhíu lại, đương nhiên không phải là vì dung mạo của nàng xinh đẹp, phần lớn các chủng tộc ở trong

vũ trụ đều không phù hợp với thẩm mỹ của Nhân tộc, Viêm tộc cũng không ngoại lệ.

Sở dĩ Lâm Tú kinh ngạc, là vì tuổi của nữ tử này không lớn, nhưng thực lực rất mạnh, có thể đã đạt đến Nguyên Cảnh tầng năm đỉnh phong, so với vực chủ Bắc Vực còn mạnh hơn.

Nữ tử Viêm tộc này nhìn Lâm Tú, nói: "Tên ta là Viêm Nguyệt, là thất công chúa của đế quốc, ta đến là muốn nói cho ngươi, thứ bọn họ có thể cho ngươi, ta cũng có thể cho ngươi, thứ bọn họ không thể cho ngươi, ta cũng có thể cho ngươi."

Lâm Tú nghĩ nghĩ, hỏi: "Công chúa có thể cho ta cái gì?"

Nữ tử Viêm tộc nói: "Một cơ hội đi vào Nguyên Vực..."

Lâm Tú nhìn thất công chúa, Nguyên Vực đối với hắn mà nói, lại là một từ mới.

Thất công chúa nhìn biểu cảm của hắn, hỏi: "Ngươi chưa từng nghe nói đến Nguyên Vực?"

Lâm Tú lắc đầu.

Trừ phi là các thế lực đỉnh cấp của các tinh vực, nếu không chưa từng nghe nói đến Nguyên Vực cũng rất bình thường, thất công chúa chủ động giải thích nói: "Ngươi hẳn phải biết đến Bản Nguyên đi, lần này ngươi giành được vị trí đứng đầu diễn võ, sẽ có được một đạo Bản Nguyên, mà tất cả Bản Nguyên đều đến từ Nguyên Vực, nơi đó có các hệ Bản Nguyên, đi một lần đến Nguyên Vực, đối với ngươi có vô số chỗ tốt không đếm hết được, các tinh vực lớn, cường giả Nguyên Cảnh tầng sáu trở lên, tất cả đều từng đi đến Nguyên Vực..."

Chương 1134: Nguyên Vực

Lâm Tú nhìn con mắt của nàng, một lát sau, hỏi: "Công chúa cần ta làm cái gì?"

Thiên hạ này không có bữa cơm nào miễn phí, người khác cho hấn nhiều chỗ tốt như thế, nhất định là có chỗ cần dùng, những chuyện như thế này, vẫn là nói rõ ràng trước là tốt nhất.

Thất công chúa nhìn hấn, mỉm cười, nói ra: "Bây giờ ta không cần người làm cái gì, chỉ hy vọng sau này vào một vài thời điểm, người có thể đứng ở bên phía ta."

Nói trắng ra là, bao gồm cả thất công chúa, các thế lực ở khắp nơi Thiên Viêm tỉnh không phải là nhìn trúng thực lực hiện tại của Lâm Tú, mà là nhìn trúng tiềm lực tương lai của hấn.

Nếu như Lâm Tú có thể trở thành chiến tướng, vậy thì bọn họ sẽ không thua thiệt.

Cho dù đó là chuyện của mấy ngàn năm sau.

Lâm Tú không lập tức đồng ý với nàng, chỉ nói: "Ta suy nghĩ một chút rồi sẽ cho công chúa một câu trả lời chắc chắn"

Thất công chúa đưa cho hấn một mặt kính không gian nói: "Nếu như nghĩ xong rồi, có thể dùng mặt kính không gian này liên hệ với ta."

Dường như thất công chúa rất chắc chắn đối với lựa chọn của Lâm Tú, sau khi để lại một mặt kính không gian thì rời đi, Lâm Tú vừa mới tiễn nàng rời đi, đã có hai người đi đến.

Trong đó có một vị trung niên Viêm tộc vừa đến đã nói ngay vào điểm chính: "Chúng ta

là gia tướng của đại trưởng lão, bọn họ có thể cho người cái gì, đại trưởng lão cũng có thể cho người cái đó, người còn có yêu cầu gì khác, đại trưởng lão cũng có thể thỏa mãn...”

Lâm Tú nghĩ nghĩ, nói: “Ta muốn một cơ hội đi vào Nguyên Vực”

Hai người Viêm tộc nghe vậy sững sờ.

Lâm Tú hỏi: “Thế nào, không được sao?”

Hai người Viêm tộc liếc nhau, trong đó có một vị lắc đầu: “Cái này, sợ rằng không được...”

Nguyên Vực đâu có dễ dàng đi vào như thế, đi vào Nguyên Vực, đế quốc phải bỏ ra cái giá rất lớn, cho dù là tứ đại trưởng lão, mỗi mười năm vũ trụ, cũng chỉ có hai người được đi vào Nguyên Vực, mười tám vị chiến tướng, lần lượt cũng chỉ có một vị trí.

Mỗi một vị trí đi vào Nguyên Vực, đều là được quyết định từ trước đó rất lâu, trừ phi có người tình nguyện nhường lại, nhưng người nào tình nguyện nhường lại loại cơ hội này?

Một lần kinh nghiệm vào Nguyên Vực, so với bất luận tài nguyên tu hành gì đều hữu dụng hơn, chiến tướng, trưởng lão đế quốc, mỗi một vị đều là có được cơ duyên ở trong Nguyên Vực, mới có thực lực và địa vị ngày hôm nay, loại cơ hội này, bọn họ nhất định sẽ để lại cho dòng dõi gia tộc, mà không phải là một người ngoài.

Lại trải qua một hồi lôi kéo của các thế lực, trong lòng Lâm Tú đã nắm chắc.

Chỉ cần hấn tình nguyện làm việc cho bọn họ, điều kiện gì cũng có thể thương lượng,

duy chỉ có vị trí đi vào Nguyên Vực là không được, thất công chúa cho hắc vị trí đó, là chính bản thân nàng nhường lại.

Đầu tiên Lâm Tú không vội vã quyết định, hắc trở lại trang viên, sau khi nói với các nữ tử một tiếng, thì đi đến chỗ bế quan.

Hắc vươn tay trong lòng bàn tay xuất hiện một tinh thể.

Tinh thể này trong suốt không màu, trong tinh thể phong ấn một ngọn lửa nho nhỏ.

Ngọn lửa này chỉ lớn bằng khoảng ngón tay cái, yên tĩnh đợi ở trong tinh thể kia, nhìn thì thường thường không có gì lạ, nhưng giá trị của nó so với tinh hệ thượng đẳng còn lớn hơn, đó chính là Bản Nguyên hỏa mà Lâm Tú đã thắng được.

Vừa rồi đế quốc có người đến, đã đưa phần thưởng cho hắc.

Mặc dù trận diễn võ này là đã được định trước, nhưng trước mắt bao nhiêu người, ai cũng không có cách nào cướp đi chiến lợi phẩm của hắc.

Lâm Tú bóp nát tinh thể kia, ngọn lửa này lập tức bại lộ ở trong hư không.

Nhiệt độ của nó cũng không cao, nhưng khiến cho Lâm Tú có một loại cảm giác thiêu cháy tất cả, ngọn lửa từ bàn tay của hắc chui vào thân thể, Lâm Tú cảm nhận được một loại cảm giác ấm áp, dường như toàn bộ thân thể đều đang ngâm mình trong suối nước nóng.

Ngọn lửa kia ở bên trong thân thể của hắc, hòa làm một thể với sức mạnh thuộc tính hỏa ở trong thân thể của hắc.

Lâm Tú nhắm mắt lại, trong mắt lại không phải là một vùng tăm tối, mà là có vô số điểm sáng, mỗi một điểm sáng, đều là một ánh lửa yếu ớt, ánh lửa kia không phải ảo giác, mà đại biểu cho từng tỉnh mệnh có thuộc tính hỏa.

Mấy ánh lửa thua thót, có khoảng cách gần hần nhất, là các nữ tử có được năng lực thuộc tính hỏa.

Cách xa hần một chút, từng đoàn từng đoàn điểm sáng dày đặc, là thành trì của Bắc Thần tinh.

Những sinh mệnh thuộc tính hỏa này, dường như đều do hần không chế.

Trong đầu Lâm Tú xuất hiện một suy nghĩ, ý thức của hần đã xuyên qua đến thành trì nào đó, trên đường phố tòa thành trì này, một tên chiến sĩ Viêm Ma tộc, bỗng nhiên thân thể run lên, khi lại lần nữa nhìn về bốn phía, ánh mắt đã trở nên vô cùng lạng lẫm.

Chương 1135: Nguyên Vực (2)

Một lát sau, ánh mắt của hắn khôi phục bình thường, trong mắt lại hiện ra một tia mờ mịt.

Vừa rồi trong nháy mắt đó, giống như là hắn đã mất đi ký túc.

Mà cùng lúc đó, ở một tòa thành trì khác cách nơi đây hơn ngàn dặm, một nữ tử Viêm tộc, sau khi thân thể run lên, cúi đầu nhìn một chút thân thể của mình, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

Một khắc sau, ánh mắt của nàng lại khôi phục bình thường.

Nơi Lâm Tú bế quan, ánh mắt của hắn từ từ mở ra.

Vừa rồi trong chớp mắt kia cảm giác quá kỳ diệu, hắn ở ngay tại chỗ này, nhưng chỉ trong chớp mắt ngắn ngủi, dường như Lâm Tú có thể trở thành Thần Minh khổng lồ chế hòa diễm ở khắp mọi nơi.

Nhưng cảm giác đó chỉ xuất hiện trong chớp mắt, khi Lâm Tú muốn đi vào trạng thái đó lần nữa, lại không thể nào vào được.

Mà không biết từ lúc nào, tu vi của hắn, cũng yên lặng không một tiếng động đột phá bình cảnh nào đó.

Nguyên Cảnh tầng năm.

Cho dù dựa vào thiên phú của hắn, tu hành đến Nguyên Cảnh tầng năm cũng cần ít nhất một năm vũ trụ, nhưng sau khi hấp thụ đạo Bản Nguyên kia, nguyên lực của hắn không chỉ tăng trưởng trên diện rộng, mà sức mạnh hệ hỏa kia, dường như cũng sinh ra một loại thay đổi nào đó.

Tu vi tăng lên, cũng không phải là quan trọng nhất.

Cảm giác kỳ diệu chỉ trong nháy mắt kia mặc dù ngắn ngủi, nhưng lại lò mò chỉ cho Lâm Tú một con đường, trong nháy mắt đó, dường như hần thấy được điểm cuối cùng của tu hành.

Lâm Tú vươn tay, trong lòng bàn tay lơ lửng một đám lửa.

Dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa này, ngay cả không gian cũng không quá ổn định, đây là năng lực dung nhập bản nguyên, mặc dù Lâm Tú chỉ dùng thực lực Nguyên Cảnh tầng bốn, nhưng uy lực của nó hoàn toàn khác biệt với khi còn là Nguyên Cảnh tầng bốn.

Dùng cái này để suy tính, nếu như thu hoạch được mười một loại Bản Nguyên, có lẽ những năng lực kia cũng sẽ có thay đổi tương tự.

Nếu như thế, vậy thì hần đã có đầy đủ lý do đi Nguyên Vực.

Lâm Tú lấy kính không gian ra, đưa nguyên lực vào, trong mặt kính, rất nhanh đã xuất hiện gương mặt của thất công chúa.

Chỉ có thất công chúa có thể cho hần cơ hội đi vào Nguyên Vực, hần không có lựa chọn nào khác.

Sau khi đã đạt thành giao dịch với thất công chúa, việc Lâm Tú phải làm sau đó, chính là lựa chọn tinh hệ cho hần, toàn bộ tinh vực Thiên Viêm, có hơn 100.000 tinh hệ, tinh hệ thượng đẳng có mấy ngàn, một phần trong đó bị đế quốc trực tiếp khống chế, một phần khác, do các thế lực lớn nắm giữ trong tay.

Thiên Viêm tỉnh, trước mặt Lâm Tú là một tấm bản đồ tỉnh vực to lớn, một quan viên đế quốc đang giới thiệu cho hắn.

"Đây là tỉnh hệ Thần Toàn, đã xác minh tỉnh cầu có bộ tộc có trí tuệ, có 198 cái, nguyên lực của tỉnh hệ Thần Toàn nồng đậm, có mỏ tài nguyên kim loại phong phú..."

"Đây là tỉnh hệ Nam nguyên, xác minh được tỉnh cầu có bộ tộc có trí tuệ, tổng cộng có 397 cái, nguyên lực của toàn bộ tỉnh hệ, so với tỉnh hệ Thần Toàn mỏng manh hơn một chút..."

"Còn có cái này, những tỉnh hệ ở bên này, cũng có thể lựa chọn..."

Sau khi thắng được diễn võ, Lâm Tú có được quyền lựa chọn một tỉnh hệ thuộc về bản thân mình, từ nay về sau, tòa tỉnh hệ này sẽ hoàn toàn thuộc về hắn, bao gồm cả tài nguyên khoáng sản, và các chủng tộc trong tỉnh hệ.

Nguyên lực của những tỉnh hệ này kém xa tỉnh hệ Bắc Thần và tỉnh hệ Thiên Viêm, nhưng so với hệ Ngân Hà tốt hơn rất nhiều, cuối cùng Lâm Tú lựa chọn một tỉnh hệ có hình xoắn ốc rất giống hệ Ngân Hà.

Tên quan viên này còn tặng kèm hắn một cái vòng tay không gian, trong vòng tay không gian có hơn hai trăm tiết điểm không gian, lần lượt thông hướng đến hơn hai trăm sinh mệnh chủng tộc đã xác minh được trong tỉnh hệ này.

Tính cả mười tỉnh hệ của thất công chúa đưa cho hắn, Lâm Tú đã có được mười một tỉnh hệ.

Nhân tộc ở trong vũ trụ, cuối cùng cũng có nơi sống yên ổn.

Tiếp đó, Lâm Tú dẫn theo các nữ tử trở lại Lam Tinh.

Trong khoảng thời gian này, hắn đã vận chuyển không biết bao nhiêu tài nguyên đến Lam Tinh, Lam Tinh đã có không ít cường giả bước vào Nguyên Cảnh, hoàng thất Đại Hạ cùng với mấy lão tổ tông của các gia tộc quyền quý lúc ban đầu, hơn mười vị nguyên lão Đại La, hơn mười mấy vị quyền quý Đại La, Đại Thắng, Đại Lư cấp Thiên, bọn họ tu hành mấy trăm năm, chỉ có thực lực cấp Thiên, không phải là bởi vì thiên phú của bọn họ kém, mà là thiếu khuyết tài nguyên.

Nếu như bọn họ sinh ra ở những đại tộc kia của Thiên Viêm tinh, e rằng đã sớm đạt đến Nguyên Cảnh tầng ba thậm chí tầng bốn.

Lâm Tú cho bọn họ thời gian ba ngày, chuẩn bị dọn nhà, sau khi bước vào Nguyên Cảnh, ở trên Lam Tinh, dường như tu vi đã không thể có khả năng tiến bộ, bọn họ đều cần tinh hệ mới để tu hành.

Chương 1136: Giải cứu Dục tộc

Sau khi Lâm Tú và chúng nữ rời đi, đám người Đạo Cách, Khoa Lâm, Áo Thác, Ngải Mễ Lệ, chính là hạt giống có thiên phú tốt nhất của Nhân tộc, tài nguyên Lâm Tú mang về, đương nhiên ưu tiên cung cấp cho bọn họ.

Mặc dù bọn họ còn chưa bước vào Nguyên Cảnh, nhưng cũng đều thuận lợi bước vào cấp Thiên thượng cảnh.

Trước khi đi gia viên mới, Lâm Tú dự định dẫn bọn họ đi mở mang tầm mắt, xem một chút thế giới bên ngoài, dưới sự dẫn đầu của Lâm Tú, khi bọn họ mặc hộ giáp, bước vào nơi tiếp dẫn đến tinh hệ Bắc Thần, cả đám người đều cứ như thế đứng nguyên tại chỗ, bị từng dãy cổng truyền tống cao lớn làm cho chấn động.

Mà những chủng tộc từ trong những cổng truyền tống kia đi ra, động một tí là thân cao mấy chục trượng cũng khiến cho bọn họ rất e ngại.

So sánh với những chủng tộc vũ trụ này, Nhân tộc lộ ra quá mức nhỏ bé.

Một vị Viêm Cốt tộc xuất hiện, càng khiến cho sắc mặt Ngải Mễ Lệ trắng bệch, nàng lui lại mấy bước, làm Nhân tộc, không ai có thể quên đi sự sợ hãi trong những năm tháng bị dị tộc vũ trụ chỉ phối.

Ở trong mắt Nhân tộc, dị tộc trong vũ trụ chính là đại danh từ mạnh mẽ.

Những Viêm Cốt tộc này, khi nhìn thấy bọn họ, cũng không khỏi lui về sau hai bước, mặc dù Nhân tộc không hiểu nét mặt của bọn

họ, nhưng từ trong ánh mắt của họ cũng có thể nhìn ra được, họ rất sợ hãi.

Không chỉ Viêm Cốt tộc này.

Tất cả chủng tộc vũ trụ xuất hiện ở bên đám người Áo Thác, cho dù là người đá khổng lồ cao mấy chục trượng, khi nhìn thấy bọn họ, cũng giật nảy mình, nhao nhao giữ khoảng cách với bọn họ.

Chủng tộc này cũng không cao lớn lắm, ở trong vũ trụ, lại là đại danh từ mạnh mẽ.

Áo Thác sững sốt một chút, lẩm bẩm nói:
"Hình như bọn họ rất sợ chúng ta..."

Đám thiên tài Lam Tinh, lần đầu tiên đến Bắc Thần tinh, thỉnh thoảng dùng ánh mắt mới lạ đánh giá tất cả xung quanh.

Khác với lúc lần đầu tiên Lâm Tú đến đây không có người nào để ý, đi trên tất cả đường phố Vực cư trú của Bắc Thần tinh, không cần biết là chủng tộc gì, đối với bọn họ đều mơ hồ có một loại kính ý.

Rất nhanh đám người Đạo Cách và Khoa Lâm đã phát hiện, những chủng tộc vũ trụ này rất kính trọng và sợ hãi với bọn họ, cũng không phải bắt nguồn từ bọn họ, mà là đến từ Lâm Tú ở bên cạnh bọn họ.

Bọn họ cũng đã từng là thiên kiêu trên Lam Tinh, khinh thường vô số thiên tài cùng thế hệ, nhưng ở nơi này, tùy tiện đi qua một chủng tộc vũ trụ, tất cả đều mạnh mẽ vượt xa bọn họ.

Chỉ có Lâm Tú, dường như không cần biết là lúc nào, nơi nào, hẳn đều là một người chói mắt kia.

Lâm Tú giống như là phụ huynh vậy, dẫn bọn họ đi dạo một vòng ở trong Vực cư trú, mua thêm cho bọn họ một chút vũ khí, sau đó mới trở lại Lam Tỉnh.

Ba ngày sau, Lam Tỉnh, vương đô Đại Hạ.

Một cổng không gian ở trong hoàng cung, có hơn trăm bóng người, đứng ở trước cửa cổng không gian này, trên mặt lộ ra mấy phần kích động, mấy phần mê mang.

Lâm Tú đứng ở hàng đầu tiên, dẫn đầu bước vào cổng không gian này.

Lấy Tiết lão quốc công dẫn đầu cường giả Nguyên Cảnh Đại Hạ, sau khi hít thở sâu một hơi, cũng theo sát bước vào.

Sau đó, Đại U, Đại La, còn có tứ đại vương triều, cùng với đám người Linh tộc, cũng lần lượt bước vào cổng không gian.

Tinh vực Thiên Viêm, Nam Vực, tinh hệ Thiên Thần.

Bên trên một viên tinh cầu màu xanh lam, vô số thân ảnh quỳ gối trước một cánh cửa không gian rất lớn, biểu cảm cung kính và khiêm tốn, chủng tộc trong Thiên Thần tinh, hôm nay sẽ nghênh đón chủ nhân mới của bọn họ.

Sau một trận không gian chấn động, vô số người từ cổng không gian đi ra.

Sau lưng Lâm Tú, tất cả Nguyên Cảnh của Nhân tộc đã trải qua không gian đè ép và vặn vẹo, khi đứng lên mảnh đất đại hoàn toàn mới, đều cảm thấy một trận mê muội mãnh liệt.

Bọn họ chưa từng hít thở được không khí có nguyên lực nồng đậm như thế, đứng ở chỗ

này thật lâu mới dần dần hoàn hồn lại, trên mặt nhao nhao lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Một vị lão giả có làn da màu xanh, quỳ gối trước cửa không gian, cung kính nói với Lâm Tú: "Thanh Linh tộc cung nghênh chủ nhân giá lâm"

Thanh Linh tộc là chủng tộc nguyên sinh ở trên viên tinh cầu này, thiên phú của bọn họ không cao, rất ít có thể xuất hiện Nguyên Cảnh, sau khi được phát hiện ở trên tinh cầu, tất cả Thanh Linh tộc đều tự động trở thành nô lệ.

Viên tinh cầu này, vốn dĩ là một tinh cầu lữ hành, bởi vì hoàn cảnh thích hợp, đã hấp dẫn không ít chủng tộc vũ trụ đến đây, mà chủng tộc nguyên sinh ở trên tinh cầu này, chính là để phục vụ cho những cường giả kia.

Sau khi Lâm Tú tiếp quản tinh hệ Thiên Thần, đương nhiên cũng trở thành chủ nhân mới của những chủng tộc này.

Nếu như Nhân tộc lúc trước bị cường tộc vũ trụ phát hiện, cũng sẽ rơi vào kết cục như Thanh Linh tộc.

Chương 1137: Giải cứu Dục tộc (2)

Lần này người ở Lam Tinh đến cũng không nhiều, dưới sự dẫn đầu của lão giả Thanh Linh tộc, mọi người đi đến trong một tòa thành trì rộng lớn, thành trì còn chưa được xây dựng xong, không ít tộc nhân Thanh Linh tộc còn trẻ, vẫn còn đang bận rộn làm việc.

Thực lực của những tộc nhân Thanh Linh này đều rất yếu, trên người có chấn động nguyên lực rất yếu ớt.

Bọn họ yên lặng làm tất cả mọi việc, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm gì, giống như là một cái xác không hồn, Thanh Linh tộc từ khi sinh ra đến khi chết đi, đều là nô lệ, trải qua vạn năm, nhiều đời Thanh Linh tộc đều là như thế.

Lâm Tú nhìn những người Thanh Linh tộc kia, nói với lão giả ở sau lưng: "Bảo bọn họ dừng lại đi"

Lão giả nghe thế sững sờ, sau đó lại lần nữa quỳ xuống đây, sợ hãi cầu xin nói: "Xin chủ nhân cho chúng ta thêm ít thời gian, chúng ta nhất định sẽ nhanh chóng xây dựng xong vương thành..."

Lâm Tú lắc đầu, nói: "Ý của ta là từ giờ trở đi, các ngươi không cần làm những chuyện này nữa, các ngươi được tự do."

Lão giả Thanh Linh tộc cứ thế đứng nguyên tại chỗ, "tự do" đối với Thanh Linh tộc mà nói, là một từ ngữ cực kỳ xa lạ.

Lạc ấn là ở trong gen của chủng tộc này, khiến bọn họ khó có thể hiểu được ý nghĩa của từ này.

Sau khi đi vào Thiên Thần tinh, chuyện đầu tiên Lâm Tú làm, đó chính là trả lại tự do cho những chủng tộc nô lệ ở trên tinh cầu này.

Viên tinh cầu này, vốn dĩ chính là tinh cầu của người khác, bọn họ chỉ là người bên ngoài.

Nếu như Nhân tộc lấy thân phận của kẻ thống trị tự cho bản thân mình là đúng, vậy thì về bản chất bọn họ có khác gì Viêm Cốt tộc.

Toàn bộ tinh hệ Thiên Thần, đều là lãnh địa của Lâm Tú, giải phóng một chủng tộc với hắc mà nói, chẳng qua chỉ là chuyện một câu nói, không chỉ là Thanh Linh tộc, Lâm Tú còn muốn giải trừ thân phận nô lệ cho tất cả chủng tộc nguyên sinh ở tinh cầu có sinh mệnh trong tinh hệ Thiên Thần.

Nhân tộc đã suy tụt chút nữa biến thành nô lệ, vì thế cũng khinh thường nô dịch người khác.

Thiên Viêm tinh.

Thất công chúa đang tu hành, một nữ tử Viêm tộc từ bên ngoài đi đến, nói khẽ: "Điện hạ, mười tinh hệ kia đã đưa cho hắc, có điều, hắc ở những tinh hệ kia, làm một vài chuyện có chút kỳ quái..."

Thất công chúa có chút hứng thú, hỏi: "Chuyện gì?"

Nữ tử Viêm tộc kia nói: "Hắc giải trừ thân phận nô lệ của tất cả chủng tộc ở mười tinh hệ kia, còn hủy bỏ công truyền tổng liên thông giữa những tinh hệ..."

Hủy bỏ công truyền tổng liên tinh các vực trong tinh hệ, cũng không phải là chuyện

kỳ quái cỡ nào, rất nhiều chủ nhân của tinh hệ đều sẽ làm như vậy, như thế có thể phong bế tinh hệ lại sẽ trở nên an toàn, nhưng giải trừ thân phận nô lệ cho các chủng tộc, nàng có chút bất ngờ.

Nữ tử Viêm tộc kia hỏi: "Điện hạ đưa cơ hội đi vào Nguyên Vực cho hẳn, rốt cuộc có đáng giá không..."

Thất công chúa mỉm cười, nói: "Ta tin đó là đáng giá."

Nàng đã đi vào Nguyên Vực mấy lần, cũng đã sớm dung hợp Bản Nguyên, cho dù xem như vận khí tốt lại một lần nữa có được một đạo Bản Nguyên, đối với bản thân nàng mà nói cũng là vô dụng, không biết vì sao, nàng chính là tin tưởng Lâm Tú một cách lạ lùng, nàng tin bỏ ra những điều này, về sau nhất định sẽ nhận lại được hồi báo to lớn.

Thiên Thần tinh.

So sánh với lần đầu tiên Lâm Tú đến nơi này, toàn bộ Thiên Thần tinh rục rờ hẳn lên, đã qua vạn năm, lần đầu tiên Thanh Linh tộc có được tự do, mười một tinh hệ, mấy ngàn chủng tộc, tất cả đều được giải phóng.

Ở trong tinh hệ của hẳn, quý tộc cá lớn nuốt cá bé trong vũ trụ là không tồn tại.

Sau khi làm xong những chuyện này, Lâm Tú nhớ đến một việc.

Lúc trước Hiểu rời khỏi Lam Tinh, không biết tung tích, đến bây giờ Lâm Tú cũng không biết hẳn ở chỗ nào.

Trước kia, Lâm Tú đã đồng ý với hẳn, khi mình có năng lực, sẽ giúp đỡ hẳn giải cứu

đồng tộc Dục tộc của hắn.

Lúc đó, Viêm Cốt tộc đối với Lâm Tú mà nói, vẫn còn là một chủng tộc cực kỳ mạnh mẽ, chỉ Viêm Liệt Nguyên Cảnh tầng một đã có thể mang đến nguy cơ sống chết cho tất cả các chủng tộc ở Lam Tinh.

Nhưng bây giờ đã khác trước, hiện nay, cả một Viêm Cốt tộc, đối với hắn mà nói, cũng không phải uy hiếp gì quá lớn.

Lâm Tú lấy kính không gian ra, liên hệ với Thất công chúa.

Người ở bên ngoài nhìn vào, hiện tại hắn là người của Thất công chúa, bất luận là làm chuyện gì, cũng không thể coi nhẹ Thất công chúa, sau khi nghe xong lời nói của Lâm Tú, thất công chúa kinh ngạc nói: "Người có thù với Viêm Cốt tộc sao?"

Lâm Tú không phủ nhận, nói: "Có tộc của một người bạn, cho đến bây giờ vẫn còn đang bị Viêm Cốt tộc nô dịch"

Thất công chúa suy nghĩ, nói: "Nếu như chỉ là để Viêm Cốt tộc phóng thích tộc bằng hữu của ngươi, là một chuyện rất đơn giản, chỉ cần ta ra mặt nói một tiếng với Viêm Cốt tộc là được, bọn họ chắc chắn sẽ không phản đối, nhưng nếu như các ngươi muốn động thủ đối với Viêm Cốt tộc, có thể sẽ gặp một chút trở ngại, Viêm Cốt tộc phụ thuộc vào một mạch tứ trưởng lão, nếu như ngươi động thủ với bọn họ, một mạch tứ trưởng lão sẽ không đứng ngoài quan sát..."

Chương 1138: Giải cứu Dục tộc (3)

Lâm Tú nghe vậy trầm mặc một lát.

Viêm Cốt tộc đối với hắn mà nói, đã không tính là gì, nhưng một mạch tứ trưởng lão, lại không phải là bên hắn có thể chính diện đối kháng, sau khi cẩn thận suy nghĩ, Lâm Tú chỉ có thể nói: "Vậy thì làm phiền Thất công chúa."

Thất công chúa mỉm cười, nói: "Không cần khách khí"

Tỉnh vực Thiên Viêm, Bắc Vực.

Trên một viên tinh cầu có nhiệt độ cực cao, trong mắt hai vị cường giả Viêm Cốt tộc lóe lên kinh nghi, trong đó có một vị nói:

"Phóng thích Dục tộc, tại sao thất công chúa lại muốn chúng ta phóng thích Dục tộc?"

Bọn họ nghĩ mãi không hiểu, chỉ một chủng tộc nhỏ yếu như thế, tại sao lại khiến thất công chúa để ý như vậy.

Nàng là đỉnh cấp thiên tài của Viêm tộc, tương lai có khả năng bước vào Nguyên Cảnh tầng bảy thậm chí là tầng tám, cho dù là bây giờ, nàng cũng có thể tùy tay hủy diệt Viêm Cốt tộc.

Mặc dù phía sau Viêm Cốt tộc là tứ trưởng lão, nhưng bọn họ cũng không dám đối địch với thất công chúa.

Hai vị cường giả Viêm Cốt tộc gần như không có chút nào do dự, lập tức đưa ra quyết định, Dục tộc chỉ là một chủng tộc nô lệ trong rất nhiều chủng tộc của bọn

họ, không cần thiết vì bọn chúng mà đắc tội với thất công chúa.

Thất công chúa bảo bọn họ phóng thích tất cả nô lệ Dục tộc, thậm chí bọn họ còn không dám bỏ sót bất kỳ người nào, đưa tất cả nô lệ Dục tộc còn đang ở bên ngoài quay trở về hành tinh mẹ của bọn chúng.

Cùng lúc đó, tất cả tộc nhân Viêm Cốt tộc, cũng đều rút lui khỏi viên tinh cầu kia.

Đến ngay cả mục tiêu lưu vong bị bọn họ săn giết, bọn họ cũng không bỏ sót, có mấy tên Dục tộc, bị xem như con mồi, ngẫu nhiên lưu đầy đến những tinh hệ khác, đợi đến khi trò chơi săn giết kết thúc, nếu như còn không có tộc nhân đến tìm, bọn họ có thể sử dụng tọa độ gốc, trực tiếp truyền tống đến bên cạnh bọn họ, đưa bọn họ trở về.

Ở Bắc Vực, trong một tinh hệ nào đó có nguyên lực mỏng manh.

Trên một viên tinh cầu nham thạch không đáng chú ý.

Một nam tử nửa sau lưng mọc ra hai cánh khoanh chân ngồi đó, không có đá không gian, hẳn đã không thể nào tiến hành di chuyển không gian, yên lặng ngồi ở chỗ này, chờ đợi cái chết đến.

Hắn biết, tương lai không lâu, khi Viêm Cốt tộc kết thúc trò chơi, vị trí của hắn, cũng sẽ bị bại lộ.

Nhưng may mắn là, hắn đã rời khỏi viên tinh cầu kia, chủng tộc trên viên tinh cầu kia sẽ không trải qua tai nạn mà Dục tộc gặp phải.

Một khắc sau, không gian bên cạnh hắn chấn động một hồi.

Dường như nam tử nhận ra cái gì, trong mắt lóe lên một tia giải thoát, từ trong cơ thể của hắn, truyền ra chấn động nguyên lực mãnh liệt.

Nhưng rất nhanh, hắn đã phát giác được, có một đạo sức mạnh, khống chế thân thể của hắn, thậm chí ngay cả tự bạo nguyên hồn hắn cũng không làm được, trên khuôn mặt của Hiểu lộ ra nụ cười khổ, vì để bắt hắn trở về, thế mà Viêm Cốt tộc còn phải đến một vị cường giả Nguyên Cảnh tầng năm đến sao?

Lúc ngẩng đầu lên, nét mặt của hắn khẽ giật mình, trên mặt hiện ra biểu cảm khó có thể tin.

Hắn há to miệng, lắp bắp nói: "Lâm..."

Lâm Tú nhìn hắn, mỉm cười, nói: "Hiểu, đã lâu không gặp..."

Trên hành tinh mẹ của Dục tộc, đã không còn một thân ảnh nào của Viêm Cốt tộc. Hiểu nhìn tộc nhân nhận được tự do, cuối cùng bay đến bên người Lâm Tú, nhìn hắn, vẫn như trước có chút không thể tin.

Một hồi lâu, hắn mới mở miệng nói: "Cảm ơn..."

Tay phải của Lâm Tú đặt ở trên vai của hắn, nói: "Khách khí cái gì, đây là chuyện ta đồng ý với ngươi, có điều, chuyện này, ngươi càng nên cảm ơn thất công chúa..."

Hiểu nhìn Lâm Tú, trong lòng vẫn là gợn sóng khó bình như trước.

Chỉ ngắn ngủi một năm vũ trụ không gặp, hần đã trở nên mạnh mẽ như thế, còn quen biết được thất công chúa, toàn bộ Dục tộc, cũng vì vậy mà có được tự do, trước đó, cho đến bây giờ Hiểu đều không ngờ được, vận mệnh của Dục tộc, lại bởi vì hần một lần lưu vong mà đã thay đổi...

Lâm Tú đơn giản trò chuyện với Hiểu trải nghiệm những năm này của hần, một mặt kính không gian truyền đến chấn động, sau đó Lâm Tú lấy ra, bên trong xuất hiện khuôn mặt của thất công chúa, nàng nhìn Lâm Tú, nghiêm túc nói: "Nguyên Vực sắp mở ra, lập tức đến Thiên Viêm tinh..."

Thiên Viêm tinh.

Cổng không gian nào đó chấn động, một bóng người xuất hiện.

Khi Lâm Tú từ trong cánh cửa đi ra, thất công chúa đã ở chỗ này chờ hần.

Lại lần nữa gặp mặt, nàng đánh giá Lâm Tú một chút, nói: "Quả nhiên người đã đạt đến Nguyên Cảnh tầng năm, có điều cũng tốt, không có thực lực Nguyên Cảnh tầng năm, ở trong Nguyên Vực rất khó tự vệ"

"Tự vệ?" Lâm Tú đã nhận ra được cái gì, hỏi: "Bên trong Nguyên Vực rất nguy hiểm sao?"

Thất công chúa suy nghĩ, nói: "Nói như thế nào đây, bản thân Nguyên Vực cũng nguy hiểm, nhưng nguy hiểm hơn là người đi vào Nguyên Vực, đi vào Nguyên Vực, không chỉ có người của tinh vực Thiên Viêm chúng ta, còn có thiên tài của mười một tinh vực khác, phần lớn trong bọn họ, đều có thực

lục Nguyên Cảnh tăng năm, trong đó có một
vài người, đã là đỉnh phong tăng năm...

Chương 1139: Nguyên Vực mở ra

Nguyên Cảnh có tổng cộng tám tầng, Nguyên Cảnh tầng năm, là một ngưỡng cửa.

Trước Nguyên Cảnh tầng năm, nếu như không kể giá lớn, có thể thông qua các loại tài nguyên, trong khoảng thời gian ngắn nâng cao tu vi, nhưng sau khi đi vào Nguyên Cảnh tầng năm, những tài nguyên ở bên ngoài đã không có tác dụng quá lớn, càng cần nhiều hơn chính là tu hành từng bước một.

Từ Linh Cảnh tầng một đến Nguyên Cảnh tầng năm, bọn họ có thể chỉ cần 100 năm vũ trụ.

Nhưng từ Nguyên Cảnh tầng năm đến Nguyên Cảnh tầng sáu, 1000 năm vũ trụ cũng không đủ.

Vì thế, cho dù là thiên tài của vương tộc các tỉnh vực lớn, cũng không có một vị Nguyên Cảnh tầng sáu nào.

Thất công chúa mà Lâm Tú nhìn thì như chênh lệch không nhiều, nhưng tuổi của nàng, dựa theo phương thức tính toán của loài người, đã sắp 5000 tuổi, là sự tồn tại bối phận tổ tông.

Thất công chúa dẫn theo Lâm Tú đi vào trong một quảng trường.

Lúc này, bên trên tòa quảng trường đã tập trung rất nhiều bóng người.

Trên đường đến đây, Thất công chúa đã nói với Lâm Tú, Nguyên Vực không phải là vũ trụ trong thiên thực, mà tồn tại ở không gian khác, bộ tộc người đầu tiên ở không gian được phát hiện ở Nguyên Vực, đồng

thời nơi đó cũng là lần đầu tiên phát hiện Bản Nguyên không gian.

Bởi vì mỗi một lần đi vào Nguyên Vực, đều phải phá vỡ tích lũy không gian, tiêu hao một lượng lớn tài nguyên, chỉ một bộ tộc không gian không cách nào gánh chịu được, nên đành phải thông báo việc này với các tỉnh vực khác, mấy tỉnh vực lớn cùng nhau mở ra Nguyên Vực, chi phí các bên gánh vác, còn cơ duyên thu hoạch được thì thuộc về mình.

Mỗi mười năm vũ trụ, mười hai tỉnh vực lớn sẽ liên hợp mở Nguyên Vực ra một lần, đưa một vài thiên tài đi vào.

Người đi vào, thực lực không thể nào quá mạnh, cần phải là Nguyên Cảnh tầng sáu trở xuống, thực lực càng mạnh, năng lượng cần để truyền tống càng nhiều, cao hơn Nguyên Cảnh tầng sáu, tài nguyên tiêu hao quá nhiều, đã vượt ra khỏi ranh giới cuối cùng mà đế quốc có thể chấp nhận.

Mà thấp hơn Nguyên Cảnh tầng bốn, căn bản không thể nào chịu được áp lực không gian truyền tống, sẽ hồn phi phách tán ở trong truyền tống.

Vì thế, các tỉnh vực lớn đi vào Nguyên Vực, đều là Nguyên Cảnh tầng bốn và tầng năm.

Tỉnh vực Thiên Viêm, mỗi lần có ba mươi người có thể đi vào Nguyên Vực, trong đó, gia tộc của bốn vị trưởng lão chiếm tám người, mười tám vị chiến tướng còn lại, cũng nắm trong tay một vị trí, một mạch hoàng tộc có bốn vị trí.

Lần này là thất công chúa nhường lại vị trí của mình cho Lâm Tú, nên hắn mới có cơ hội đi vào Nguyên Vực.

Nhân tình này không nhỏ, về sau có cơ hội phải trả lại cho người ta.

Lâm Tú chú ý đến, đám người sắp đi vào Nguyên Vực, phần lớn là tập hợp tốp năm tốp ba với nhau, chỉ có hắn một mình, có vẻ có chút không thích hợp.

Thất công chúa nói với Lâm Tú: "Nguyên lực trong Nguyên Vực rất nồng đậm, so với Thiên Viêm tinh còn nồng đậm hơn rất nhiều, càng quan trọng hơn là, có rất nhiều nơi thai nghén Bản Nguyên, những Bản Nguyên kia là thứ tất cả mọi người đều muốn có được, ngoại trừ cẩn thận nguyên thú ở nơi đó, người còn phải cẩn thận cường giả của những tinh vực khác, bao gồm cả tinh vực Thiên Viêm..."

Lâm Tú ghi nhớ từng lời nói của thất công chúa ở trong lòng.

Nói đơn giản một chút, Nguyên Vực là một nơi không có quy tắc, ở nơi đó, chỉ cần có thực lực là có thể muốn làm gì thì làm, nếu như không cẩn thận có thể sẽ bị ở lại nơi đó vĩnh viễn.

Dường như mỗi lần Nguyên Vực mở ra, tất cả tinh vực đều sẽ có người tử thương.

Bọn họ hoặc là chết bởi nguyên thú hung hãn, hoặc là chết dưới tay cường giả của những tinh vực khác.

Cho nên, trước khi đi vào Nguyên Vực, những người này đã mỗi người thành lập đoàn đội, như thế có thể gia tăng rất nhiều tỉ lệ sinh tồn ở trong Nguyên Vực,

bởi vì Lâm Tú không hẳn là người của mạch nào, nên không có người tìm hắn thành lập tổ đội.

Một vị chiến tướng Nguyên Cảnh tầng sáu đứng ở trước cổng truyền tống, nói: "Đưa các người vào Nguyên Vực, cổng không gian sẽ đóng lại, sau 100 thời tinh mới có thể mở ra, tự các người cẩn thận..."

Tiếp đó vị chiến tướng này đẩy một đạo nguyên lực vào cổng không gian, cánh cửa khổng lồ ở trên cổng không gian này, mấy trăm viên nguyên tinh của các hệ bị đè nén đến cực hạn, trong nháy mắt vỡ nát, hóa thành bột phấn.

Cánh cửa không gian phát ra ánh sáng u ám.

Vị chiến tướng kia lập tức nói: "Chính là lúc này, đi vào!"

Ba mươi bóng người, không chút do dự bước vào trong cánh cửa không gian kia.

Cùng lúc đó, tinh vực Quang, tinh vực Âm, Vô Tận Thủy Vực, tinh vực Lôi,... các tinh vực lớn, đều có cửa không gian sáng lên, mười hai cánh cửa không gian không qua tiết điểm kết nối không gian, phá vỡ một màn bích chương nào đó...

Chương 1140: Nguyên Vực mở ra (2)

Sau khi đi vào cổng không gian kia, đột nhiên trước mắt Lâm Tú tối đen, không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Hắn cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, thân thể và nguyên hồn đều bị kéo duỗi vắn vẹo, có điều vẫn ở trong phạm vi hắn có thể chịu đựng được, Nguyên Cảnh tầng bốn, có lẽ cũng có thể chấp nhận loại mức độ áp lực không gian này, nhưng dưới Nguyên Cảnh tầng bốn, sợ rằng sẽ coi như là hồn phi phách tán.

Loại cảm giác này cũng không kéo dài bao lâu, đột nhiên áp lực trên người hắn biến mất.

Lâm Tú đứng ở trên một hành tinh nham thạch, ngoại trừ một cánh cổng truyền tống to lớn, xung quanh trống không, không có bất cứ vật gì, ở nơi cuối cùng của tầm mắt, thỉnh thoảng có một điểm sáng lấp lóe, nhìn giống như là loại hình hằng tinh.

Đây là một mảnh tinh không xa lạ.

Lâm Tú và đám người bị truyền tống đến đây, sau khi thiên tài của các thể lực nhìn nhau thì rời đi theo từng đoàn.

Lâm Tú cũng bay về một hướng khác, đến đây, lần đầu tiên hắn cảm nhận được, nguyên lực ở đây nồng đậm đến mức không tản ra nổi, so với Thiên Viêm tinh, nguyên lực còn nồng hậu dày đặc hơn gấp mấy lần, cả người Lâm Tú giống như là ngâm mình ở bên trong nguyên lực, tất cả các lỗ chân lông ở trên người đều giống như được giãn ra.

Nếu có thể tu hành ở nơi này, sợ rằng không bao lâu sau hấn sẽ đạt đến Nguyên Cảnh tầng năm đỉnh phong.

Có điều, Lâm Tú đến đây cũng không phải là vì tu hành, bên trong Nguyên Vực, vật trân quý nhất chính là Bản Nguyên, dùng thời gian tìm kiếm Bản Nguyên quý giá dùng để tu hành, đây nhất định chính là hành động bỏ gốc lấy ngọn.

Có lẽ vốn dĩ nguyên nhân chính là vì nơi này có không gian khác thường, Lâm Tú thử một chút, ở chỗ này, không cách nào mở được vòng tay không gian, cũng không thể tiến hành truyền tống.

Nhưng năng lực không gian của bản thân không bị ảnh hưởng, không gian trong cơ thể hấn vẫn còn, cũng có thể tiến hành bước nhảy không gian cự ly ngắn ở đây.

Hấn nhất định phải nhớ kỹ vị trí của cánh cổng không gian kia, tất cả mọi người, đều cần phải trở về vị trí của cánh cổng không gian kia trước khi rời đi.

Một khi bỏ lỡ thời gian, lần tiếp theo cánh cổng không gian mở ra, chính là 50 năm sau, mà một vị Nguyên Cảnh tầng năm gần như không thể nào sống ở chỗ này 50 năm.

Lâm Tú đang muốn đi về phía trước nhìn xem, bỗng nhiên thần sắc hơi động, một cột lôi đình vô cùng tráng kiện đột nhiên từ phía sau của hấn đánh đến, bao phủ cả người hấn.

Lôi đình tản đi, trên thân thể Lâm Tú, ánh sáng lấp lóe, ánh mắt hấn nhìn về phía trước.

Trong tình không, một thân hình cao mảy
trượng, giống như hùng sư, cả người mãnh
thú vờn quanh, lúc này đang nhìn chăm chăm
Lâm Tú, nó gầm nhẹ một tiếng, hai cái sừng
trên đầu lại lần nữa tụ ra một cột lôi
đình trắng kiện, đánh về phía Lâm Tú.

Trong lòng Lâm Tú hơi động, đây chính là
nguyên thú mà thất công chúa nói.

Bọn chúng chỉ là một loại sinh mệnh thai
nghén trong Nguyên Vực, loại sinh mệnh
này, khác với sinh mệnh trong vũ trụ, bọn
chúng không phải cơ thể bằng máu thịt,
cũng không phải cơ thể nguyên tố, mà đơn
thần là do nguyên lực ngưng tụ mà thành.

Nơi nồng đậm nguyên lực trong vũ trụ, bình
thường sẽ hình thành nguyên lực ngưng tụ
thành vật chất.

Thất công chúa nói cho hắn biết, tính công
kích của loại sinh vật này rất mạnh, nếu
như gặp được bọn chúng ở trong Nguyên Vực,
tốt nhất nên tránh đi, một khi dây dưa với
bọn chúng, có thể sẽ dẫn đến càng nhiều
nguyên thú hơn.

Còn nếu như rơi vào bao vây của bảy nguyên
thú, vậy thì thật sự chính là không có
đường sống.

Trong cơ thể Lâm Tú vận chuyển một đạo sức
mạnh, thử mở miệng nói: "Đến đây."

Trong đôi mắt nguyên thú hệ Lôi kia hiện
ra một tia mê mang, tia chớp ngưng tụ ở
hai sừng trên đỉnh đầu tiêu tán, chân đạp
hư không, từ từ chạy về phía Lâm Tú.

Lâm Tú sờ lên sừng ở trên đầu nó, nó cũng
không kháng cự.

Điều này khiến Lâm Tú vừa mừng vừa sợ, loại thú do nguyên lực ngưng kết, thế mà cũng có thể bị năng lực ngự thú khống chế.

Vừa rồi một kích kia của nguyên thú có uy lực không kém gì Nguyên Cảnh tầng bốn, nếu như có thể đánh ra tám trăm một nghìn, chiến tướng đế quốc gặp phải cũng phải tạm thời tránh mũi nhọn.

Khó trách những người kia muốn tụ thành đoàn để đi, loại nguyên thú này, thực lực không yếu, nếu như một người gặp được, rất khó thoát khỏi.

Lúc này, ngoài vạn dặm, một nhóm nhỏ năm người Viêm tộc bị một dòng nước chuyển động bao quanh, năm người cùng ngưng tụ ra một vòng hỏa diễm để bảo vệ, khó khăn chống lại.

Bên ngoài mấy vạn dặm, mấy dị tộc thân người đuôi cá bị một đám chim lửa đuổi đến chật vật chạy trốn.

Một chỗ khác, một người thanh niên có hai đôi cánh tay, nhìn mấy nguyên thú vây quanh hắn, biểu cảm bình tĩnh, bước một bước ra, đã vượt xa vạn dặm...

Chương 1141: Tranh giành Bản Nguyên

Cùng một thời gian, Lâm Tú lại là cuội nguyên thú hệ Lôi kia, nhàn nhàn đi ở trong tỉnh không, nói: "Nhóc con, người có muốn ra ngoài với ta không, thế giới bên ngoài rất vui..."

Lâm Tú cuội Lôi Thú, chậm chậm đi trong mảnh tỉnh vực xa lạ này.

Trên đường đi, hần thấy được không ít nguyên thú, có mấy ngàn con chim lửa to lớn khổng lồ, mặc dù thực lực của mỗi một con chim lửa chỉ có Nguyên Cảnh, nhưng số lượng rất nhiều, trong tình huống bình thường hần gặp cũng phải tránh đi.

Còn có một con sông trôi nổi ở trong tỉnh không, do nguyên lực hệ thủy ngưng tụ thành, ở trong dòng sông này, Lâm Tú cảm nhận được khí tức sinh mệnh chấn động, dòng sông này cũng là một loại nguyên thú.

Còn có cây cổ thụ cao đến vạn trượng che trời, cành lá bộ rễ trải rộng ra, bao trùm nguyên một phiên tỉnh không.

Bên trong Nguyên Vực, nguyên lực của mỗi một loại thuộc tính cũng có thể hình thành nguyên thú, bọn chúng sẽ tấn công tất cả sinh linh xâm nhập nơi này, dường như cũng không tấn công đồng loại, Lâm Tú cuội ở trên lưng Lôi Thú, một đường bình an VÔ SỰ.

Không biết qua bao lâu, Lôi Thú và Lâm Tú đi đến một mảnh tỉnh không, ở trước mặt hần có một tỉnh cầu trôi nổi lơ lửng.

Đây là một tỉnh cầu lôi đình, cả viên tỉnh cầu đều do lôi đình màu tím tạo thành, một

khu vực rất lớn xung quanh tinh cầu không có nguyên thú nào khác tồn tại.

Lôi Thú kia dùng đầu húc húc Lâm Tú, ra hiệu hắn đi đến tinh cầu trước mặt.

Lâm Tú nhìn tinh cầu này, ánh sáng trong mắt lóe lên, ánh mắt xuyên qua vô số lôi đình, nhìn thấy được trung tâm của tinh cầu này, trung tâm của tinh cầu này là một tia chớp, yên lặng trôi nổi ở đó, tất cả lôi đình của tinh cầu, dường như cũng là do lôi đình này diễn sinh ra.

Trong lòng Lâm Tú hơi động: "Bản Nguyên!"

Hắn đã từng dung hợp một đạo Bản Nguyên hệ hỏa, đạo lôi đình này cho hắn một loại cảm giác tương tự rất quen thuộc.

Nguyên Vực vô cùng lớn, tìm kiếm Bản Nguyên cực kỳ không dễ dàng, nguyên thú này đáng yêu, còn rất hiểu chuyện, dường như biết hắn muốn làm cái gì, chủ động dẫn hắn tìm đến nơi này.

Lâm Tú vỗ vỗ đầu con nguyên thú này, bay về phía tinh cầu lôi đình kia.

Vốn dĩ Lâm Tú có năng lực hệ lôi, loại trình độ lôi đình này không có khả năng tạo thành bất kỳ trở ngại nào đối với hắn, mà sẽ chỉ khiến hắn cảm thấy dễ chịu, hắn rất dễ dàng đi vào bên trong tinh cầu, duỗi tay về phía đạo lôi đình kia.

Khi Lâm Tú nắm chặt Bản Nguyên hệ lôi này, toàn bộ tinh cầu lôi đình đều bị hút vào trong đó, sau đó không lâu, trong tay của hắn chỉ còn lại một đạo lôi đình màu tím chói mắt.

Lấy được đạo Bản Nguyên đầu tiên ở đây rất dễ dàng.

Lâm Tú đang định luyện hóa Bản Nguyên lõi đình này, bỗng nhiên thần sắc khẽ động, thân hình biến hóa, thân thể cao lên một đoạn, lỗ tai cũng trở nên vừa nhọn vừa mịn, rất nhanh đã biến thành một chủng tộc mới của vũ trụ.

Bốn đạo ánh sáng màu tím từ xa bay đến, trong chớp mắt mấy ngàn trượng bên người Lâm Tú, bốn bóng người xuất hiện trong mắt hắn.

Thân thể bốn người này hiện ra màu tím, chiều cao đều hơn hai trượng, một người trên trán có một chiếc sừng nhọn màu tím rất dễ nhìn thấy, chủng tộc này, Lâm Tú cũng không lạ lắm, trận chiến Bách phu trưởng diễn võ cuối cùng, đối thủ của hắn, chính là loại dị tộc này.

Ở tỉnh vực Thiên Viêm, chủng tộc này tên là Lôi tộc, ở những tỉnh vực khác, thì gọi là Thiểm Lôi tộc, Thiểm Lôi tộc thống trị một đế quốc còn mạnh hơn so với đế quốc Thiên Viêm, là một vương tộc của tỉnh vực khác.

Khi nhìn thấy Bản Nguyên lõi đình trong tay Lâm Tú, sắc mặt bốn người đều trầm xuống, tên Thiểm Lôi tộc Nguyên Cảnh tăng năm kia nói: "Lại bị vượt lên trước!"

Lần trước hắn đã phát hiện đạo Bản Nguyên này, nhưng mà bởi vì thực lực ko đủ, lo lắng sau khi lấy nó, cuối cùng rơi vào trong tay người khác, thế là để lại để lần này đến.

Vừa mới truyền tống đến, hắn chạy đến đây luôn, không ngờ được vẫn là bị người khác vượt lên trước.

Lôi Chấn nhìn người đến trước hấn một bước, không biết là dị tộc đến từ tỉnh vực nào, hấn phát hiện hấn ta chỉ có một mình, lập tức nhẹ nhàng thở ra, nói: "Đạo Bản Nguyên này là thuộc về chúng ta, giao Bản Nguyên ra, người có thể rời đi..."

Lâm Tú dùng tiếng vũ trụ trả lời: "Đồ vật ở Nguyên Vực vô chủ, người đến trước được trước."

Bốn người Thiểm Lôi tộc nghe vậy, không nhịn được cười lên, Lôi Chấn nhìn hấn, nói: "Xem ra người là lần đầu tiên đến Nguyên Vực, không hiểu quy củ của nơi này, những thứ kia, cho dù là người lấy được trước, cũng chưa hấn là của người..."

Lúc nói chuyện, hấn nháy mắt với ba tên Thiểm Lôi tộc khác, ba người hóa thành lôi đình, trong nháy mắt xuất hiện ở ba phương hướng khác nhau.

Bốn người vây Lâm Tú vào giữa, sừng nhọn trên đỉnh đầu, hiện ra vô số lôi đình, tạo thành một lưới cầu lôi đình, giam Lâm Tú vào trong đó.

Chương 1142: Tranh giành Bản Nguyên (2)

Lôi Chấn nhìn Lâm Tú, cuối cùng hỏi: "Giao hay là không giao"

"Giao!"

"Giao, giao!"

Trong đó bao gồm cả Lôi Chấn, bốn tên Thiểm Lôi tộc, giao vòng tay không gian của chính bản thân vào trong tay Lâm Tú, sau đó run giọng hỏi: "Chúng ta có thể đi chưa?"

Lâm Tú phát phát tay, nói: "Cút đi"

Hắn vừa mới nói xong, bốn người hóa thành lôi đình chạy trốn khỏi đó.

Lâm Tú thu Bản Nguyên lôi đình kia lại, cũng thu cả vòng tay không gian của bốn người Thiểm Lôi tộc kia vào trong không gian tùy thân của mình, ở Nguyên Vực, vòng tay không gian không cách nào mở ra được, nhưng ở trong chính không gian của hắn, hắn lại có thể di chuyển những đồ vật ở trong vòng tay không gian này ra.

Bên trong mấy cái vòng tay không gian này, thứ nhiều nhất là một loại tiền tệ, trên đó có tiêu ký lôi đình, có lẽ là tiền tệ của đế quốc Ngân Lam tỉnh vực Lôi, chỉ có ở trên tỉnh vực Lôi mới có thể tiêu xài được.

Ngoại trừ những đồng tiền này ra, trong vòng tay không gian còn có các loại vũ khí, hộ giáp đủ phẩm cấp, Lâm Tú liếc nhìn rồi ném qua một bên, từ trong vòng tay không gian của tộc Thiểm Lôi Nguyên Cảnh tầng năm kia, Lâm Tú ngoài ý muốn tìm được một phương pháp tu hành hệ Lôi cao cấp,

sau khi trở về, có thể thăng cấp phương pháp tu hành của Nhân tộc thêm một chút.

Làm xong tất cả những thứ này, Lâm Tú lại cười lên nguyên thú hệ Lôi kia, dạo chơi ở trong tỉnh không.

Hắn đã dung hợp một đạo Bản Nguyên hệ hỏa, lại lấy được Bản Nguyên hệ lôi, còn mười đạo Bản Nguyên khác, Bản Nguyên của hắn mới có thể đầy đủ. Đối với hắn mà nói, thời gian có hơi gấp.

Ngoại trừ bản thân ra, Lâm Tú còn muốn mang mấy đạo Bản Nguyên về cho chúng nữ.

Hắn biết rõ tác dụng của Bản Nguyên, cùng là Nguyên Cảnh tầng năm, người từng dung hợp Bản Nguyên, và không dung hợp Bản Nguyên, chênh lệch thực lực cũng không phải là một điểm nửa điểm.

Hơn nữa, một đạo Bản Nguyên, cũng có thể khiến cho các nàng bớt rất nhiều năm khổ tu.

Lâm Tú cười Lôi Thú, tiếp tục tìm kiếm, bên trong Nguyên Vực, phân bố của nguyên lực không đồng đều, nhưng cũng không phải nơi nồng đậm nguyên lực hệ lôi, thì nhất định có thể sinh ra Bản Nguyên hệ Lôi, nhiều khi, vẫn là phải xem vận khí.

Một người một thú đi qua nơi lôi đình bao phủ, nhưng cũng không tìm được đạo Bản Nguyên hệ lôi thứ hai, ngoài ra cũng không gặp được những Bản Nguyên khác, thậm chí trừ mấy vị Thiểm Lôi tộc kia, hắn ngay cả chủng tộc khác của vũ trụ cũng không nhìn thấy.

Nguyên Vực quá lớn, nhân số của mười hai tỉnh vực đi vào Nguyên Vực cộng lại, cũng

không quá 500 người, muốn gặp được Ở trong tình không, đúng là hoàn toàn không dễ dàng.

Khi đi ngang qua một tỉnh vực vô vùng nông đậm nguyên lực hệ mộc, Lâm Tú đã nhận ra một nơi có một tia nguyên lực chấn động khác thường, ánh mắt của hắn nhìn về phía trước, nhìn thấy ở bên ngoài mấy ngàn dặm, có mấy bóng người màu xanh biếc đang bị chục người cây to lớn tấn công.

Trên tay một người trong đó, nắm chặt một mầm cây nhỏ tản ra gợn sóng ánh sáng màu xanh.

Nhìn mầm cây kia, ánh mắt Lâm Tú có chút ngưng tụ.

Bản Nguyên hệ mộc.

Đây là lần thứ hai sau khi hắn đi vào Nguyên Vực nhìn thấy một đạo Bản Nguyên khác, có điều, đạo Bản Nguyên này, rõ ràng đã bị người khác nhanh chân đến trước.

Những người cây kia, là nguyên thú hệ mộc, thực lực ở giữa Nguyên Cảnh tầng hai đến tầng ba, mà năm vị thiên tài Mộc Linh tộc da màu xanh kia, thấp nhất cũng có Nguyên Cảnh tầng bốn, hai người trong đó, còn là Nguyên Cảnh tầng năm.

Tuy số lượng người cây nhiều, nhưng dưới sự liên thủ của năm người kia, vẫn rất nhanh bị đánh tan, một lần nữa biến thành nguyên lực thuần túy, có điều, bọn chúng cũng không tính là chết, chỉ cần cho chúng thời gian nhất định, bọn chúng sẽ lại lần nữa ngưng tụ lại.

Năm vị thiên tài Mộc Linh tộc nhẹ nhàng thở ra, một người trong đó, nhìn Bản

Nguyên hệ mộc trong tay, trên mặt lộ ra một tia gấp gáp, nói với bốn người khác: "Đạo Bản Nguyên này ta lấy, trở về sẽ bồi thường cái khác cho các người..."

Bốn người Mộc Linh tộc còn lại, thứ này đối với bọn họ cũng không có ý nghĩa gì, bọn họ đều đã từng dung hợp một đạo Bản Nguyên hệ mộc, lại dung hợp thêm một đạo nữa cũng không có ý nghĩa quá lớn.

Năm người một đường đi về phía trước, tiếp tục tìm kiếm Bản Nguyên, vào một thời khắc nào đó, đột nhiên thân hình ngừng lại.

Một bóng người, xuất hiện ở trong tầm mắt bọn họ.

Ở trong Nguyên Vực gặp phải chủng tộc khác cũng không phải là một chuyện tốt, năm người Mộc Linh tộc lập tức cảnh giác lên, tập trung lại một chỗ, dùng ánh mắt phòng bị nhìn bóng người kia.

Đồng thời, trong lòng bọn họ cũng có chút nghi hoặc.

Ở trong Nguyên Vực này, thế mà lại có người đơn độc hành động?

Bạn đồng hành của hắn, chắc không phải là đang mai phục ở chỗ nào đó chứ?

Chương 1143: Cường đạo Nguyên Vực

Bọn họ đề phòng bốn phía, nhưng không phát hiện có bất cứ điều dị thường nào, hình như đối phương chính là lẻ loi một mình.

Có điều, dù là như thế, bọn họ cũng không muốn trêu chọc vào, đổi một phương hướng, chuẩn bị tránh hấn.

Lâm Tú nhìn mầm cây nhỏ trong tay người dị tộc kia, không nhìn được mím môi.

Bản Nguyên hệ mộc, muốn có nó quá, nhưng mà phong cách của hấn, cũng không muốn công khai đi cướp...

Lâm Tú nghĩ nghĩ, lặng lẽ lấy Bản Nguyên hệ lôi kia ra.

Năm người tộc Mộc Linh đang muốn rời đi, bỗng nhiên nhận ra một đạo nguyên lực chấn động mãnh liệt.

Bọn họ quay đầu nhìn lại, lập tức khẽ giật mình, sau đó gương mặt lộ ra vẻ vui mừng điên cuồng.

"Là Bản Nguyên hệ lôi!"

"Hấn có được Bản Nguyên hệ lôi!"

Năm người liếc nhau, yên lặng không nói gì, đã ngầm hiểu lẫn nhau bao vây quanh Lâm Tú.

Mặc dù Bản Nguyên hệ lôi không có tác dụng với bọn họ, nhưng đế quốc Ngân Lam tỉnh vực Lôi sẽ tình nguyện dùng rất nhiều tài nguyên để đổi, nếu nhìn thấy nó, nhất định sẽ không bỏ qua.

Lâm Tú ôm đạo Bản Nguyên hệ lôi kia, cảnh giác nhìn bọn họ, hỏi: "Người, các người, các người muốn làm gì?"

Một tên thiên tài Mộc Linh tộc cười lạnh một tiếng, dùng tiếng vũ trụ nói: "Gia đạo Bản Nguyên hệ lôi này ra, có thể thả cho người rời đi, nếu không, cũng đừng trách chúng ta..."

Trong hư không, vô số cành lá hiện ra, tạo thành một cái lồng giam bằng gỗ, phong tỏa toàn bộ mảnh tinh không này.

Mấy người Mộc Linh tộc lộ ra dáng vẻ tươi cười với Lâm Tú.

Lâm Tú cũng lộ ra dáng vẻ tươi cười với bọn họ.

Một khắc đồng hồ sau.

Hỏa diễm vô tận đốt cháy lồng giam bằng gỗ đến gần như không còn gì, năm người Mộc Linh tộc hoảng sợ chạy trốn, vòng tay không gian trên tay mỗi người bọn họ đều không thấy đâu nữa, Bản Nguyên hệ mộc trong tay một người, cũng biến mất không thấy bóng dáng.

mì thanh kinh hoảng, không ngừng lan tràn ở nơi không người.

"Hắn là tỉnh vực nào vậy!"

"Có lẽ là tỉnh vực Thiên Viêm, chỉ có bọn họ tinh thông thần thuật hệ Hỏa"

"Từ lúc nào mà tỉnh vực Thiên Viêm lại xuất hiện một vị cường đạo như thế, Bản Nguyên hệ mộc, sớm biết như thế vừa rồi đã không ra tay..."

Sợ tên đáng sợ kia đổi ý, năm người đầu cũng không quay lại, trốn đi thật xa.

Lâm Tú đứng ở nơi nào đó trong tinh không, trong tay có thêm năm vòng tay không gian, và một mầm cây béo mập nho nhỏ.

Bản Nguyên hệ mộc đến tay rồi.

Đối với thiên tài của những tỉnh vực khác, hẳn cũng không đuổi tận giết tuyệt, mặc dù đây là Nguyên Vực, nhưng mà tất cả những thiên tài gặp được, cho dù là động thủ vì Bản Nguyên, cũng phần lớn đều để lại một đường lui.

Bọn họ chưa từng động sát tâm đối với Lâm Tú, Lâm Tú cũng chỉ là cướp đi vòng tay không gian của bọn họ.

Vòng tay không gian của Mộc Linh tộc cũng có phương pháp tu hành thần thuật hệ Mộc cao cấp, Lâm Tú chờ mong gặp được bốn chủng tộc Quang, Âm, Không Gian, Niệm Lực, như thế hẳn sẽ có thể tập hợp đủ phương pháp tu hành năng lực của mười hai loại Bản Nguyên.

Thời gian cấp bách, Lâm Tú tiếp tục đi đến vùng tinh không chưa từng đặt chân đến để tìm kiếm.

Lúc này, các nơi ở Nguyên Vực, những nhóm thiên tài, cũng tốp năm tốp ba tập hợp lại một chỗ, hoặc là chiến đấu với nguyên thú, hoặc là giống như Lâm Tú, chăm chú đi tìm kiếm Bản Nguyên các hệ.

Mấy người Mộc Linh tộc vừa mới có được một đạo Bản Nguyên, chuyển đi Nguyên Vực lần này, lúc đầu cũng coi như viên mãn, nhưng trong chớp mắt đã mất đi tất cả, ngay cả vòng tay tay không gian cũng đánh mất.

Sớm biết có người cướp vòng tay không gian, bọn họ sẽ không mang vòng tay không gian vào theo.

Có thể vào Nguyên Vực đều là thiên tài cấp cao nhất của các vực, cho dù giữa bọn họ

thường xuyên bộc phát xung đột, nhưng xưa nay cũng chưa từng xảy ra chuyện cướp đoạt vòng tay không gian.

Nhưng lần này, bên trong Nguyên Vực, thế mà lại có một cường đạo đi vào!

Nghĩ đến chuyện mất đi Bản Nguyên và vòng tay không gian, năm người Mộc Linh tộc lại vô cùng đau lòng.

Bọn họ đi dọc theo phương hướng ngược với tên cường đạo kia, không bao lâu sau, bỗng nhiên phía trước xuất hiện mấy bóng người.

Hai phe gặp mặt, mỗi người đều cảnh giác.

Nhất là bên đối diện với Mộc Linh tộc, sáu người nam nữ có tóc màu bạc trong suốt, càng là bảo vệ một bóng người ở giữa, trong tay nữ tử tộc Huyền Băng kia che chở một viên băng tinh màu lam.

Bản Nguyên hệ băng...

Nhìn thấy thế, nhất thời trong mắt mấy vị Mộc Linh tộc hiện lên vẻ hâm mộ, đi vào Nguyên Vực không bao lâu, mấy vị Huyền Băng tộc này, thế mà đã tìm được một đạo Bản Nguyên.

Lúc đầu bọn họ cũng tìm được một đạo, đáng tiếc...

Nghĩ đến đây, trong lòng của bọn họ càng không thoải mái.

Mộc Thanh nhìn nam tử Huyền Băng tộc đứng ở một bên, nói:

"Huyền Lăng, chúc mừng các ngươi, nhanh như thế đã tìm được một đạo Bản Nguyên."

Chương 1144: Cường đạo Nguyên Vực (2)

Rất rõ ràng mấy người này là quen biết nhau, mặc dù đến từ tỉnh vực khác nhau, nhưng rất nhiều thiên tài của các tỉnh vực đều đã từng gặp ở trong Nguyên Vực, nam tử Huyền Băng tộc kia thấy mấy người Mộc Linh tộc không có tâm tư tranh giành Bản Nguyên, trong lòng có chút an tâm, hỏi: "Các người còn chưa thu hoạch được gì sao?"

Trong lòng Mộc Thanh hơi động, bỗng nhiên nói: "Lúc đầu có thu hoạch được một đạo Bản Nguyên, đáng tiếc bị người khác cướp đi rồi."

Huyền Lăng nhíu mày, hỏi: "Là ai lại có thể cướp mất đồ vật từ trong tay các người?"

Mộc Thanh còn có bốn người đồng bạn đi cùng, thực lực tương đương, cũng không tính là yếu, có thể cướp đi Bản Nguyên từ trong tay những người này, vậy thì bên phía hắn cũng phải coi chừng.

Mộc Thanh nói: "Một chủng tộc chưa từng gặp, thực lực của hắn cũng không mạnh lắm, nhưng rất vô sỉ, thừa dịp chúng ta bị nguyên thú cuốn lấy, đã trộm đi Bản Nguyên, thần thuật hắn tu hành chính là hệ hỏa, người biết đấy, đối với chúng ta mà nói, đó là thần thuật khó giải quyết nhất, chỉ có thể mở to mắt nhìn hắn chạy mất..."

Trong lòng Huyền Lăng khẽ chấn động, thần thuật hệ hỏa, là năng lực khắc tinh của mấy người tỉnh vực Mộc này, nhưng tộc Huyền Băng bọn họ lại rất thích, bọn họ có

sáu người, sáu người đầu một người, có thể dễ dàng cướp đạo Bản Nguyên kia về.

Rõ ràng Mộc Thanh cũng nghĩ như thế, chỉ về một phương hướng khác, nói: "Hắn chạy về phía bên kia, nếu như là các người, có lẽ có thể dễ dàng đánh bại hắn, nếu như các người cướp lại được đạo Bản Nguyên hệ mộc kia, ta có thể dùng mười tinh hệ để trao đổi..."

Huyền Lăng suy nghĩ một chút, đồng ý với bọn họ.

Trước khi rời đi, hắn nhìn đám người Mộc Thanh một chút, có hơi nghi hoặc hỏi: "Vòng tay không gian của các người đâu?"

Đối với chủng tộc ở vũ trụ mà nói, vòng tay không gian là đồ vật thiết yếu, trong đó dùng để cất giữ vật phẩm quan trọng, bình thường đều sẽ mang theo bên người, không nhìn thấy vòng tay không gian của đám người Mộc Thanh, Huyền Lăng có chút kỳ quái.

Nói đến vòng tay không gian, sắc mặt mấy người Mộc Thanh có chút mất tự nhiên, có điều, rất nhanh Mộc Thanh đã giải thích nói: "Dù sao ở chỗ này cũng không thể sử dụng được vòng tay không gian, cho nên lần này đến Nguyên Vực chúng ta không mang theo..."

Cho dù là không thể sử dụng, nhưng dù sao cũng liên quan đến toàn bộ thân gia, vòng tay không gian chỉ có mang theo bên người mới có thể yên tâm một chút, ít nhất vòng tay không gian của Huyền Lăng là bất cứ nơi nào hắn đều mang theo.

Có điều, hấn cũng không quá xoắn xuýt vấn đề này, rất nhanh đã cùng với đồng bạn rời đi.

Nhìn sáu người tộc Huyền Băng nhanh chóng bay về phía phương hướng lúc bọn họ đến, trên mặt của Mộc Thanh và mấy người Mộc Linh tộc đều lộ ra một bộ dáng tươi cười không dễ dàng phát giác.

Nơi nào đó trong tinh không, một mình Lâm Tú đang tìm kiếm.

Cưỡi nguyên thú quá bắt mắt, bất lợi với kế hoạch của hấn, người khác đều đang chiến đấu với nguyên thú, chỉ hấn lấy nguyên thú làm thú cưỡi, chỉ cần có chút đầu óc, nhất định sẽ không tùy tiện trêu học hấn.

Bây giờ Lâm Tú rất muốn bị người khác chọc vào.

Nguyên Vực quá lớn, hơn nữa 99,99% thậm chí là nhiều hơn, đều là hư không không có vật nào, hấn giống như là con ruồi không có đầu, ở chỗ này tìm kiếm lung tung, hiệu suất quá thấp.

Lâm Tú tìm mấy nguyên thú, những nơi bọn chúng dẫn Lâm Tú đi, vẫn không tìm được Bản Nguyên.

Thiên tài của các tộc từ những tinh vực khác đến Nguyên Vực, có lẽ trong tay nắm giữ rất nhiều tin tức mà Lâm Tú không biết, cho nên bọn họ có thể tìm được Bản Nguyên rất nhanh, Lâm Tú cầm theo đạo Bản Nguyên lõi đình kia, đi dạo khắp nơi ở Nguyên Vực, hy vọng có thể hấp dẫn sự chú ý của bọn họ.

Đột nhiên, Lâm Tú quay đầu nhìn lại, mấy bóng người, đang nhanh chóng tiếp cận về phía hắn.

Từ phía xa, Lâm Tú nhìn thấy, đó là sáu tên dị tộc, bốn nam hai nữ, tóc màu bạc trong suốt, Lâm Tú còn chưa hiểu rõ tình huống, sáu người đã không hẹn mà cùng ra tay với hắn, trong nháy mắt, trong phạm vi mấy ngàn dặm đã tràn ngập hàn khí, ngay cả bụi bặm bay lơ lửng trong vũ trụ cũng bị đông lại...

Một lát sau.

Lâm Tú hoạt động gân cốt một chút, đưa mắt nhìn sáu tên dị tộc kia rời đi.

Chuyến đi Nguyên Vực lần này, xem như là hắn đến đúng rồi.

Đi vào Nguyên Vực bị hạn chế thực lực, là Nguyên Cảnh tầng năm, trong cảnh giới này, không có bất kỳ người nào có thể tạo thành uy hiếp với hắn.

Sáu tên dị tộc kia, từ phía sau đuổi đến, cầm theo một đạo Bản Nguyên hệ băng, lại kiếm được thêm sáu vòng tay không gian, Lâm Tú bắt đầu kiểm kê chiến lợi phẩm của bản thân.

Có thể đi vào Nguyên Vực, đều không phải là hạng người bình thường.

Bọn họ ở mỗi một tỉnh vực của riêng mình, nhất định là một bộ phận nhỏ có thiên phú nhất, có tiềm lực nhất, có bối cảnh nhất, vòng tay không gian trong tay mỗi người bọn họ đều có giá trị không nhỏ.

Chương 1145: Cường đạo Nguyên Vực (3)

Trong đó nhiều nhất là tiền tệ thuộc về tỉnh vực của mỗi một người.

Những thứ này Lâm Tú không thể nào tiêu được ở tỉnh vực Thiên Viêm, nhưng ở mấy tỉnh vực khác, đều có thể đổi thành tài nguyên tương ứng, bọn họ tích lũy mấy ngàn năm, tiền tệ trong mỗi một vòng tay không gian đều là con số trên trời.

Nếu như cướp hết tất cả vòng tay không gian của mấy vị thiên tài của mười hai tỉnh vực này, không có gì nghi ngờ, Lâm Tú sẽ trở thành phú hào đứng đầu vũ trụ, tiền tài của một người, có lẽ có thể so sánh được với một đế quốc.

Sau khi ra ngoài, Lâm Tú dự định đổi toàn bộ những tiền tệ này thành tài nguyên chưa tu hành.

Một bộ phận, dùng để bồi dưỡng thiên tài Nhân tộc, tạo ra được càng nhiều Nguyên Cảnh hơn, một bộ phận khác, có lẽ có thể dùng để mở ra Nguyên Vực, dẫn một vài nguyên thú đi ra, đợi tu vi của chúng nữ đạt đến Nguyên Cảnh tầng bốn, có thể trực tiếp đưa các nàng vào Nguyên Vực tu hành.

Nguyên thú đối với những chủng tộc khác là uy hiếp, nhưng đối với các nàng mà nói, chẳng qua chỉ là sủng vật mà thôi.

Đến lúc đó, dựa vào những nguyên thú này, hẳn có thể thành lập được một đế quốc khổng lồ.

Lâm Tú vừa kiểm kê chiến lợi phẩm, vừa kế hoạch cho tương lai.

Ở một tỉnh không nào đó trong Nguyên Vực.

Mấy người Mộc Linh tộc đang đứng tại chỗ chờ đợi, cũng không đợi bao lâu đã thấy mấy người Huyền Băng tộc ở phía sau bay đến.

Vừa rồi Bản Nguyên hệ băng do nữ tử Huyền Băng tộc kia cầm, bây giờ đã biến mất không thấy, không chỉ có như thế, vòng tay không gian trên cổ tay sáu người này cũng biến mất không còn bóng dáng.

Sáu người Huyền Băng tộc, mỗi một người đều trầm mặt, trên người phun trào hàn ý, rõ ràng là Huyền Băng tộc, nhưng ánh mắt lại giống như là muốn phun ra lửa vậy.

Huyền Lăng nhìn chăm chăm vào hắn, cắn răng nói: "Mộc Thanh!"

Mộc Thanh kinh ngạc nhìn hắn, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì, có cướp được đạo Bản Nguyên kia về không, Bản Nguyên hệ băng của các người đi đâu rồi, tại sao ngay cả vòng tay không gian cũng không thấy..."

Đáp lại hắn là băng tiễn bay đầy trời.

Rất nhanh, trong mảnh tinh không này, dây leo quần quanh, vụn băng bay tán loạn, nguyên lực hệ băng và hệ mộc điên cuồng bùng nổ, đến ngay cả nguyên thú ở gần xung quanh cũng đều tránh ra phía xa...

Nguyên Vực.

Trong không gian vũ trụ bao la rộng lớn, mấy trăm thiên tài đến từ mười hai đại tinh vực, từng người tản ra, tìm tòi trên từng mảnh từng mảnh tinh không, vào một khoảnh khắc, mấy chục bóng người nhanh chóng bay qua một tinh vực.

Ở trong những bóng người này, có Thiểm Lôi tộc, Mộc Linh tộc, Huyền Băng tộc, Viêm

tộc, Uyên Thuỷ tộc, Tử Kim tộc, Nguyên Thổ tộc, Phong Lê tộc...

Mà ở trong Nguyên Vực này, lại là chuyện cực kỳ hiếm thấy.

Ở đây, cho dù là những thiên tài cùng chủng tộc cũng đều sẽ giữ cảnh giác với nhau, nhưng nhóm hàng chục người này lại được tạo thành từ những thiên tài của mấy tỉnh vực khác nhau.

Bọn họ vốn nên căm thù để phòng lẫn nhau, nhưng giờ phút này lại trở nên hòa hợp.

Bọn họ có hai điểm giống nhau.

Tất cả mọi người đều trầm mặc.

Tất cả mọi người đều không có vòng tay không gian.

Sở dĩ tụ hợp lại với nhau, là bởi vì bọn họ có chung một kẻ thù.

Tất cả thiên tài ở đây đều bị một tên cường đạo cướp mất vòng tay không gian cùng Bản Nguyên, khi bọn họ tập hợp lại với nhau, sau khi nghe được câu chuyện mà đối phương đã gặp phải, lập tức kết thành liên minh người bị hại, tìm kiếm tên cường đạo kia ở khắp nơi.

Bản Nguyên thì cũng thôi đi, những vòng không gian kia gần như là toàn bộ tài sản mà bọn họ có.

Sau khi mọi người xác nhận, vị cường đạo không nói quy củ kia không phải đến từ tỉnh vực của bọn họ, rất có khả năng đến từ một trong bốn tỉnh vực Quang, Âm, Không Gian, Niệm Lực.

Ngay khi đám người tìm kiếm vị cường đạo kia trên quy mô lớn, ở trên một tỉnh cầu

nhạm thạch nào đó, Lâm Tú đang ngồi khoanh chân.

Trong mấy chục thời tinh, hắn gặp được rất nhiều chủng tộc, căn bản không cần cố ý tìm kiếm, chỉ cần hắn mang trên người một đạo hai đạo Bản Nguyên, sẽ có vô số người chủ động tìm tới, căn bản không cần tốn thời gian công sức của mình đi tìm.

Sau khi khiến cho bọn họ giao Bản Nguyên cùng vòng tay không gian ra, Lâm Tú sẽ thả bọn họ đi.

Đến nay, hắn đã có tám loại Bản Nguyên các hệ kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, băng, lôi, hơn nữa, trong những người này có rất nhiều người không phải lần đầu tiên đến Nguyên Vực, về việc tìm kiếm Bản Nguyên, bọn họ có kinh nghiệm hơn Lâm Tú.

Ngoại trừ Bản Nguyên, mấy chục cái vòng không gian kia, không thể nghi ngờ chính là thu hoạch lớn nhất của hắn.

Lâm Tú đã gom đủ phương pháp tu hành đỉnh cấp của tám hệ, còn thiếu quang, âm, niệm lực, cùng với không gian, bốn đạo Bản Nguyên này Lâm Tú không gặp một cái nào cả.

Chương 1146: Vây bắt tiêu trừ

So sánh với những Bản Nguyên khác, bốn đạo Bản Nguyên này cũng là thứ khó tìm được nhất.

Bản Nguyên quang có thể là bất kỳ tia sáng nào mà mắt có thể nhìn thấy, lang thang trong tinh vực này bằng vận tốc ánh sáng, ngoại trừ cường giả Quang tộc, dường như không có ai có thể bắt giữ.

Bản Nguyên không gian, Bản Nguyên âm, Bản Nguyên niệm lực cũng đều là vô hình vô chất, chỉ có chủng tộc có loại năng lực này mới có thể cảm nhận được, mặc dù Lâm Tú có những loại năng lực giống vậy, nhưng cảm giác của hắn vẫn không bằng những chủng tộc trời sinh đã có năng lực này.

Lâm Tú dừng lại ở trong tinh vực có nguyên lực không gian nồng đậm nhất này hồi lâu, cũng không cảm nhận được sự tồn tại của Bản Nguyên không gian, lúc hắn sắp rời đi, hư không trước mặt bỗng nhiên dao động một trận, một bóng người hiện ra từ chính giữa.

Vòng không gian không thể sử dụng trong Nguyên Vực, có thể sử dụng năng lực không gian ở đây, chỉ có Không Gian tộc mà thôi.

Bóng người kia có bộ dáng của nhân loại, nhưng lại có hai đôi cánh tay, đúng là tộc nhân Không Gian mà Lâm Tú đã từng gặp qua một lần, vị thiên tài Không Gian tộc này giống với Lâm Tú, đều hành động đơn độc.

Khi Lâm Tú nhìn thấy gã, tên thiên tài đến từ tinh vực Không Gian cũng phát hiện Lâm Tú.

Gã vốn không định để ý đến hắc, nhưng nhìn thấy trong lòng ngực hắc loé lên một tia sấm sét, ánh mắt gã hơi động.

Bản Nguyên Lôi Đình.

Mặc dù gã không dùng đến, nhưng ở Đế quốc Ngân Lam, một đạo Bản Nguyên Lôi Đình có thể đổi được mấy cái tỉnh hệ.

Rất nhanh, Lâm Tú cảm nhận được, năng lực không gian xung quanh trở nên vô cùng cuồng bạo.

Tiểu hành tinh nham thạch dưới chân hắc trong nháy mắt vỡ ra, biến thành vô số khối vụn, sau đó bị hút vào trong không gian, chỉ còn lại bóng người Lâm Tú ở tại chỗ, tinh cầu kia dường như chưa từng tồn tại.

Thiên tài Không Gian tộc nhìn Lâm Tú, trong mắt hiện lên một tia khiếp sợ.

Một đòn tấn công vừa rồi, nhìn như nhẹ nhàng băng quẹ, thật ra đã dùng phần lớn thực lực của gã, ngay cả tinh cầu kia cũng bị hỏng, mà tại sao đối phương lại có thể tránh thoát?

Không Gian tộc, là chủng tộc cường đại nhất trong vũ trụ, bọn họ không chỉ có nhân mạch rất mạnh, còn có thực lực cường đại.

Công kích vừa rồi, nếu đổi thành chủng tộc khác, cho dù không bị năng lực không gian xé nát, thì cũng bị hút vào không gian khác, dưới Nguyên Cảnh tầng năm, hắc là phải chết không thể nghi ngờ, đối phương vừa ra tay, chính là muốn giết người.

Bởi vậy, Lâm Tú cũng không có nương tay.

Thân thể hắt hóa thành một tia sáng, ngay lập tức biến mất tại chỗ.

Đồng tử của tên thiên tài Không Gian tộc kia đột nhiên co lại, thần thuật Quang vẫn rất khó giải quyết đối với gã, hơn nữa, khiến gã vừa khiếp sợ lại khó hiểu chính là, đối phương rõ ràng không phải Quang tộc...

Ở trong tinh vực Quang, có thể mua thần thuật phong ấn dùng một lần, bởi vì thế, những chủng tộc khác có khả năng sẽ phóng thích thần thuật quang, nhưng gã chưa từng nghe nói, còn có chủng tộc khác có thể hoá thân thành ánh sáng...

Những suy nghĩ này hiện lên trong đầu, thân thể gã đã theo bản năng trốn vào một không gian khác.

Ngoài mắt, gã còn đang đứng tại chỗ, nhưng thực tế đã vào không gian khác rồi.

Đây chính là chỗ cường đại của Không Gian tộc, trước khi nguyên lực của bọn họ kiệt quệ, sẽ không bị tấn công nữa, bất luận là loại thần thuật nào công kích, cũng không thể vượt qua không gian.

Ngay khi trong lòng gã suy nghĩ như thế, một bàn tay đã vượt qua không gian, nắm cổ gã.

Cùng lúc đó, nguyên lực trong thân thể gã cũng hoàn toàn im lìm.

Tay Lâm Tú vượt qua không gian, túm tên thiên tài Không Gian tộc này ra, vẻ khiếp sợ còn ở trên mặt đối phương, nguyên lực trong cơ thể đã nhanh chóng trôi đi, từ Nguyên cảnh tầng năm nháy mắt hạ xuống Nguyên cảnh tầng bốn, tầng ba...

Cho đến khi trong thân thể gã không còn một tia nguyên lực nào, cả người bị một luồng khói đen cắn nuốt, hoàn toàn biến mất trong không gian.

Không gian xung quanh truyền đến một trận dao động.

Một số tiền lớn của tỉnh vực Không Gian xuất hiện xung quanh Lâm Tú, khi tên thiên tài Không Gian tộc kia chết, thân thể gã trong không gian khác cũng sẽ biến mất, mà vật phẩm trong đó sẽ xuất hiện ở trong không gian thực tế.

Một tia kim quang bay ra từ trong không gian đó, bay về nơi xa, ánh mắt Lâm Tú ngưng lại, cả người cũng biến thành ánh sáng đuổi theo, có điều tốc độ của hắn không bằng vận tốc ánh sáng, Lâm Tú phóng ra một bước, vượt qua không gian, ngay lập tức đi tới phía trước tia sáng kia.

Hắn trực tiếp giam nó vào một mảnh không gian, ánh sáng kia liền lơ lửng ở trong hư không, không còn nhúc nhích.

Lâm Tú thở phào nhẹ nhõm, tiến lên một bước, nắm tia sáng này trong tay, sau đó trở về chỗ vừa rồi lần nữa, gom đồ vật đang bay loạn ở trong tỉnh không lại với nhau.

Chương 1147: Vây bắt tiêu trừ (2)

Tên thiên tài Không Gian tộc này vậy mà có được một đạo Bản Nguyên hệ quang.

Lâm Tú tìm thấy một chiếc vòng không gian ở trong đồng đồ vật rơi ra từ không gian tùy thân, Không Gian tộc không cần vòng không gian, Lâm Tú nhìn đồ vật trong vòng tay không gian này, đoán nó có lẽ thuộc về một vị thiên tài Quang tộc.

Bản Nguyên đó hẳn là cũng thuộc về Quang tộc.

Tên thiên tài Không Gian tộc này hiển nhiên giống với hắn.

Lâm Tú thu hồi Bản Nguyên quang, cũng thu hồi số tiền trong tỉnh vực Không Gian, ánh mắt cuối cùng dừng trên một quyển sách kim loại thật dày, sau khi mở ra đọc, Lâm Tú không nhìn được mắng thầm trong lòng.

Đám người ở tỉnh vực Không Gian, lòng dạ vô cùng hiểm độc.

Đá không gian căn bản không phải để kinh doanh, chi phí của vòng không gian càng thấp đến đáng thương, lợi nhuận độc quyền của bọn họ ít nhất cũng phải gấp ngàn lần trở lên, khó trách bọn họ là chủng tộc giàu nhất vũ trụ, bán đá không gian cùng vòng không gian còn nhanh hơn giựt tiền.

Hắn cũng có năng lực không gian giống vậy, chỉ cần biết cách chế tác vòng không gian cùng đá không gian là có thể hạ giá hai loại đồ vật này.

Lâm Tú thu lại từng món từng món đồ vật, trong một khắc, bỗng nhiên nhìn về phía một chỗ hư không.

Ở bên cạnh một cây pháp trượng không gian, dường như có chút dị thường.

Ở đó rõ ràng không có thứ gì cả, nhưng không gian lại có chút vặn vẹo, mặc dù nhìn không tới, nhưng Lâm Tú rất chắc chắn, nơi đó có thứ gì đang tồn tại, khi hắn cẩn thận cảm nhận, quả nhiên phát hiện dị thường.

Hắn cảm nhận được khí tức của Bản Nguyên.

Bản Nguyên không gian vô hình vô chất, chỉ có thể dùng năng lực cảm giác, ngoại trừ Không Gian tộc, không có chủng tộc nào có thể tìm được, Lâm Tú không nghĩ tới lần ra tay này, vậy mà thu hoạch hai đạo Bản Nguyên khan hiếm.

Không đợi hắn vui vẻ xong, đuôi lông mày bỗng nhiên nhú lại, nháy mắt thu hồi thứ kia lại, sau đó biến thành bộ dạng ban đầu của hắn, còn thu hồi vòng không gian vào không gian tùy thân.

Mấy chục bóng người nhanh chóng bay đến từ phía sau, khi nhìn thấy Lâm Tú lẻ loi một mình, lập tức vây quanh hắn.

Nhìn những thiên tài của các tỉnh vực, trên mặt Lâm Tú đúng lúc lộ ra vẻ hoảng sợ, run giọng nói: "Người, các người muốn làm gì, ta không tìm được Bản Nguyên gì, vòng không gian cũng bị cướp mất rồi, trên người ta không còn cái gì cả..."

Hơn mười vị thiên tài của các vực nhìn Lâm Tú không phải cường đạo kia, cũng không để ý tới hắn nữa, một người nam tử của Huyền Băng tộc chủ động nói: "Nếu người cũng bị cướp, không bằng cùng chúng ta vây bắt tiêu trừ tên gia hỏa kia..."

Đều là người bị hại, dưới lời mời của vị nam tử Huyền Băng tộc kia, Lâm Tú gia nhập liên minh người bị hại, đi theo mấy chục vị thiên tài của các tộc, bao vây tiêu trừ tên cường đạo đáng ghét kia trong Nguyên Vực.

Bọn họ không phải bị cướp Bản Nguyên, thì cũng bị cướp vòng không gian, hoặc là bị mất hết cả vòng không gian cùng Bản Nguyên. Nếu không bắt tên cường đạo đó lấy lại vòng không gian, ngày rời khỏi Nguyên Vực chính là ngày bọn họ phá sản.

Đáng tiếc chính là, mấy chục người tìm kiếm hồi lâu cũng không thể tìm được hấn.

Mọi người chỉ có thể tách ra lần nữa, suy cho cùng, mục đích tiến vào Nguyên Vực của bọn họ là tìm kiếm Bản Nguyên, lại bị trì hoãn như vậy, chuyển đi đến Nguyên Vực này thật sự trắng tay.

Coi như không thể tìm thấy Bản Nguyên, cho dù tu hành ở đây cũng nhanh hơn ở ngoài rất nhiều.

Trước kia ở Nguyên Vực, mọi người thường xuyên bởi vì một đạo Bản Nguyên, tranh đến người chết ta sống, lúc này có lẽ là vì đồng bệnh tương liên, bọn họ ít nhiều cũng kết được một ít tình bạn.

Trước khi chia ra, Huyền Lăng mời Lâm Tú nói: "Nếu có cơ hội tới tỉnh vực Huyền Băng của chúng ta, nhất định nhớ tìm ta"

Lâm Tú mỉm cười, nói: "Sẽ"

Mộc Linh tộc cũng mời hấn nói: "Muốn cùng chúng ta tìm kiếm Bản Nguyên hay không? Một mình ngươi gặp trúng nguyên thú hoặc

là tên đến từ tỉnh vực khác, sẽ rất nguy hiểm”

Sau khi Lâm Tú nói lời cảm ơn với hấn ta, khách khí nói: “Không cần, ta muốn tìm Bản Nguyên hoả, các người tìm Bản Nguyên mộc, khu vực tìm kiếm của chúng ta không giống nhau”

Mộc Linh phát tay, nói: “Nói cũng đúng, vậy người phải tự cẩn thận...”

Sau khi chia tay mọi người, một mình Lâm Tú hành tẩu ở trong tỉnh không, đến bây giờ, hấn đã có mười loại Bản Nguyên, chỉ còn thiếu Bản Nguyên âm cùng Bản Nguyên niệm lục.

Những Bản Nguyên kia, hấn định chờ đến khi rời khỏi Nguyên Vực rồi mới dung hợp.

Chưa từng có ai dung hợp nhiều Bản Nguyên như vậy, Lâm Tú cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, đến lúc đó, hấn còn phải truyền tống từ đây đi ra ngoài, hấn không muốn bị người khác nhìn ra được cái gì.

Sau mấy chục thời tinh, Lâm Tú đứng ở trên một tiểu hành tinh, có chút bất đắc dĩ.

Chương 1148: Dung hợp Bản Nguyên

Cuối cùng hắc vẫn không thể tìm được hai đạo Bản Nguyên kia, không chỉ có hắc, Lâm Tú đã gặp được Niệm Lực tộc cùng Âm tộc, thông qua thuật đọc tâm, bọn họ cũng chưa từng tìm được hai đạo Bản Nguyên này.

Hai đạo Bản Nguyên này còn khó tìm hơn Bản Nguyên quang.

Hắc có thể có được Bản Nguyên không gian chỉ là do vận may.

Nhưng mà, so với bọn họ, Lâm Tú còn có thu hoạch khác.

Vòng không gian hắc thu thập đã tăng đến hơn hai trăm cái, chỉ cần một mình lẻ loi mang theo Bản Nguyên lặc lư ở Nguyên Vực, bất kỳ chủng tộc nào nhìn thấy, đều sẽ không nhịn được ý cướp đoạt, sau đó Lâm Tú liền vui lòng nhận vòng không gian của bọn họ...

Sau đó dường như sự tình đã được truyền ra, ngay cả những tiểu đội rải rác nhìn thấy hắc mang theo Bản Nguyên cũng sẽ quay đầu bỏ chạy.

Làm một người có nguyên tắc, người khác không trêu chọc hắc, Lâm Tú cũng ngại trêu chọc bọn họ, nhưng theo thời gian rời khỏi Nguyên Vực càng ngày càng gần, bọn họ càng ít muốn tìm kiếm Bản Nguyên, mà là kết bè kết đội bắt đầu tìm kiếm hắc.

Lâm Tú quyết đoán gia nhập hàng ngũ của bọn họ, thể nhưng tên cướp đáng ghét kia không biết đã trốn ở chỗ nào trong khoảng thời gian này, bọn họ tìm kiếm hồi lâu mà lại không thu hoạch được gì, thời gian trở

về đã tới rồi, mọi người chỉ có thể đi vào cửa truyền tống, chờ cửa truyền tống mở ra.

Bỏ lỡ thời điểm trở về, phải chờ 50 năm.

Mà một thân một mình ở trong Nguyên Vực, xác suất tồn tại 50 năm là bằng không.

Lâm Tú sống ở đây không thành vấn đề, nhưng hắn cũng không muốn bị nhốt ở đây 50 năm.

Trước cửa truyền tống, những thiên tài đến từ Đế quốc Thiên Viêm đang giao lưu với nhau.

"Sớm biết đã không tới, không tìm được Bản Nguyên, vòng không gian còn bị cướp, có mấy chục tỷ Thiên Viêm tộ ở trong đó, cũng không biết có bao nhiêu nguyên tinh..."

"Tên cường đạo kia nhất định cố ý để chúng ta nhìn thấy Bản Nguyên, nếu không động thủ với hắn, có lẽ Bản Nguyên của chúng ta cũng sẽ không bị cướp..."

"Rốt cuộc hắn đến từ tỉnh vực nào vậy, mọi người đều chưa từng thấy qua"

"Không phải sinh ra ở Nguyên Vực này chứ, nhưng sao hắn có thể nói ngôn ngữ vũ trụ?"

Gần như tất cả mọi người đều tràn đầy oán hận, đến bây giờ, bọn họ thậm chí còn không biết lai lịch của tên cường đạo đó, tất cả mọi người đều nói không phải đến từ tỉnh vực của bọn họ, nhất định đã có người nói dối.

"Đúng vậy, vòng không gian của ta còn có 100 tỷ Thiên Viêm tộ đó, hãy, mấy màn diễn võ xem như đánh không..."

Lâm Tú mắng chửi theo bọn họ hai câu, cửa không gian ở đây bắt đầu lập loè u quang, điều này đại biểu cho thời điểm trở về đã tới rồi.

Mọi người một người tiếp một người đi vào cửa không gian, không lâu sau đó, trước quảng trường Thiên Viêm tĩnh, mấy chục bóng người đi ra từ cửa không gian.

Thế lực khắp nơi đã chờ đợi ở đây, nhìn thấy mấy bóng người ử rữ cụp đuôi đi ra từ trong cửa không gian, mọi người không khỏi sửng sốt, trong lòng vô cùng nghi hoặc.

Cho dù không tìm được Bản Nguyên, cũng không đến mức đáng vẻ của ai cũng như thế này.

Nhưng rất nhanh, bọn họ đã khiếp sợ lên tiếng.

“Cái gì?”

“Bản Nguyên bị cướp, vòng không gian cũng bị cướp luôn?”

“Có cường đạo đi vào Nguyên Vực?”

“Sao lại có chuyện này!”

Một hòn đá làm dậy sóng cả hồ, Nguyên Vực đã mở ra vô số lần, mỗi một lần, chuyện tranh đoạt Bản Nguyên đều sẽ xảy ra, thậm chí còn có thiên tài ngã xuống ở trong Nguyên Vực, nhưng 300 vị thiên tài, 200 vị bị cướp vòng không gian, vẫn là chuyện xảy ra lần đầu tiên.

Trước kia căn bản không có ai làm như vậy, cũng không có ai có loại thực lực này.

Mà đối với loại chuyện này, Đế quốc Thiên Viêm không có biện pháp nào cả, bọn họ cũng không biết, đây là do tỉnh vực nào

làm, cho dù biết cũng không thể đem những cái vòng không gian đó về.

Bên trong Nguyên Vực, vốn dĩ đã không có quy tắc, có thực lực tuyệt đối là có thể muốn làm gì thì làm.

Bọn họ hoài nghi, có phải đã có tinh vực nào đó, bằng mọi giá đưa một cường giả nguyên cảnh tầng sáu cấp chiến tướng đi vào, cướp đoạt tất cả Bản Nguyên...

Thất công chúa cũng ở trong đám người.

Nàng không quá khiếp sợ đối với chuyện xảy ra trong Nguyên Vực, mà là nói lời xin lỗi với Lâm Tú: "Vô cùng xin lỗi, nếu không phải ta cho người đi..."

Không đợi nàng nói xong, Lâm Tú đã chủ động nói: "Công chúa ngàn vạn lần không nên nói như vậy, là cường đạo kia quá đáng ghét, người cũng không biết sẽ xảy ra chuyện như vậy, nếu ta chọn mạo hiểm, thì sẽ gánh vác nguy hiểm cùng hậu quả..."

Giống với tinh vực Thiên Viêm đang chấn động đến đỉnh điểm, tinh vực Quang, Âm, Không Gian... , sau khi các tinh vực lớn nghe những thiên tài trở về từ Nguyên Vực tố cáo, cũng khiếp sợ cùng khó tin y như vậy.

Đây là sự kiện ác liệt nhất xảy ra từ khi Nguyên Vực được phát hiện đến nay.

Chương 1149: Dung hợp Bản Nguyên (2)

Không biết có bao nhiêu thiên tài của các tỉnh vực sinh ra bóng ma tâm lý nghiêm trọng với chuyến đi đến Nguyên Vực lần này, mà dựa vào miêu tả của bọn họ, bức chân dung tên cường đạo đã truyền khắp các tỉnh vực lớn trong khoảng thời gian rất ngắn.

Thiên Thần tinh.

Lâm Tú đã phân chia các hệ tài nguyên của hơn hai trăm chiếc vòng không gian dựa theo cấp bậc, những thiên tài đó có xuất thân rất giàu có, những tài nguyên này cũng đủ cho thực lực của cả Nhân tộc lại tăng lên một bậc thang lần nữa.

Lâm Tú khoanh chân ngồi ở một chỗ nào đó trong điện, trong tay xuất hiện một viên băng tinh màu lam.

Đây là một đạo Bản Nguyên hệ băng.

Lâm Tú thử dùng nguyên lực bao vây thứ này, băng tinh màu lam lập tức dung nhập vào tay hắn, Lâm Tú chỉ cảm thấy một tia lạnh lẽo, khi tia lạnh lẽo này hoà làm một thể với sức mạnh trong cơ thể, hắn ở trên hành tinh này lại cảm nhận được rất nhiều điểm sáng.

Từ gần đến xa, theo thứ tự là Linh m, Na Tháp Toa, vài vị Nguyên Cảnh thuộc tính băng ở Đại La, trên tinh cầu này, tất cả Nhân tộc có Nguyên cảnh thuộc tính băng đều ở trong nhận thức của hắn.

Dường như tất cả bọn họ đều ở dưới sự khống chế của hắn.

Bản Nguyên băng cùng Bản Nguyên hỏa đã dung hợp lúc trước, ở trong cơ thể của hắc phân biệt rõ ràng, cũng không xung đột, sau khi dung hợp một đạo Bản Nguyên, thực lực của Lâm Tú lại tăng lên một chút.

Nhưng mà so với lần trước, lần này tăng lên không nhiều.

Song hắc còn có tám loại Bản Nguyên khác nhau.

Lâm Tú lại duỗi tay lần nữa, một cây giống màu xanh xuất hiện ở trong tay hắc, đây là Bản Nguyên mộc.

Theo sau là lôi, phong, thủy, thổ, kim, không gian, quang...

Tuy rằng mỗi một đạo Bản Nguyên tăng trưởng tu vi cũng không coi là quá nhiều, dung hợp từng đạo Bản Nguyên này, tu vi tích lũy cũng tăng trưởng rất khả quan, sau khi dung hợp toàn bộ chín đạo Bản Nguyên, về mặt tu vi, Lâm Tú đã không thua gì Thất công chúa...

Hắc có lẽ là người đầu tiên dung hợp mười đạo Bản Nguyên từ trước đến nay.

Đáng tiếc hắc không tìm được Bản Nguyên âm cùng Bản Nguyên niệm lực, nếu có thể dung hợp mười hai đạo Bản Nguyên, hắc có lẽ sẽ có hy vọng đánh sâu vào bình cảnh của Nguyên Cảnh tầng sáu.

Thực lực tăng lên cũng không phải thay đổi lớn nhất.

Sau khi dung hợp Bản Nguyên hỏa, hắc cùng nguyên lực hỏa trở nên vô cùng thân thiết, dưới thực lực ngang nhau, cho dù hắc không chống cự, cũng sẽ không bị ngọn lửa làm bị thương.

Mười đạo Bản Nguyên trong người, hắn cũng trở nên rất thân thiết với những nguyên lực khác ngoại trừ niệm lực cùng ám, điều này có nghĩa là hắn đã hoàn toàn miễn dịch với những năng lực này.

Hơn nữa, Lâm Tú vô cùng bất ngờ phát hiện, sau khi Bản Nguyên nhập thể, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, lôi, băng, quang, không gian, sức mạnh của mười đạo Bản Nguyên trong cơ thể hắn dường như có xu thế dung hợp.

Loại tình huống này trước kia chưa từng xảy ra.

Chẳng qua, chúng nó dung hợp cũng không thành công, Lâm Tú có thể cảm nhận được, nguyên nhân chúng nó dung hợp thất bại hình như là bởi vì thiếu thứ gì đó...

Hắn mơ hồ cảm thấy, có lẽ, hình như thiếu chính là hai đạo Bản Nguyên kia.

Ánh mắt Lâm Tú khẽ động, trong tay xuất hiện một cái vòng không gian.

50 năm sau Nguyên Vực mới có thể mở, nhưng hắn đã tạo ra một toạ độ không gian ở nơi đó, chỉ cần có đủ tài nguyên để mở Nguyên Vực là có thể tùy thời tiến vào.

Hắn có chút chờ mong, chờ đến khi hắn có đủ mười hai đạo Bản Nguyên, sau khi dung hợp chúng nó, đến cùng sẽ xảy ra chuyện gì...

Sau khi dung hợp chín đạo Bản Nguyên, trong tay Lâm Tú còn dư lại vài đạo Bản Nguyên.

Mấy đạo Bản Nguyên này chia cho chúng nữ không đủ, vì tính công bằng, Lâm Tú không đưa cho các nàng bây giờ, dù sao ngay sau

đó, hẳn sẽ vào lại Nguyên Vực, chờ đến khi các nàng trở nên mạnh hơn, đưa cho các nàng cũng không muộn.

Ngoại trừ những Bản Nguyên này, trong chuyến đi đến Nguyên Vực, trong tay hẳn còn tích góp một lượng lớn tiền của các tỉnh vực khác, số tiền này không tiêu được ở tỉnh vực Thiên Viêm, chỉ có thể đến tỉnh vực khác tiêu số tiền này.

Chúng tộc ở Thiên Viêm tỉnh muốn từ Thiên Viêm tỉnh đi đến tỉnh vực khác cần phải thông qua siêu công truyền tổng của Thiên Viêm tỉnh, chỉ phí khởi động một lần siêu công truyền tổng cực kỳ đắt đỏ, mỗi người cần mười vạn Thiên Viêm tệ cho mỗi lần.

Thế nhưng, Lâm Tú có rất nhiều vòng không gian, trong những cái vòng không gian đó, có tọa độ không gian thông đến các tỉnh vực khác, hẳn không cần đá không gian, dựa vào năng lực không gian của bản thân là có thể tiến hành nhảy siêu cự ly đến các tỉnh vực.

Thuỷ Vực vô tận.

Tỉnh vực Uyên Thuỷ, Bích thuỷ tỉnh.

Đây là một tỉnh cầu có diện tích bị đại dương bao trùm 99%, chỉ có mấy hòn đảo cỡ lớn trôi lơ lửng ở trên mặt nước.

Chương 1150: Vào Nguyên Vực lần nữa, dung hợp Bản Nguyên

Thống trị Thuỷ Vực vô tận chính Uyên Thuỷ tộc, Bích thuỷ tinh là Đế tinh của vương triều Uyên Thuỷ, ở trên đây phần lớn đều là Thuỷ tộc, chỉ có vài hòn đảo kia là mở cửa cho ngoại tộc, trên đây có các thành phố thương mại, mỗi giờ mỗi phút đều có các chủng tộc vũ trụ truyền tống từ các tinh vực khác đến nơi này.

Lâm Tú hoá thành một vị di tộc vũ trụ, vừa mới đi ra từ một cái cửa truyền tống cỡ lớn.

Uyen Thuỷ tộc ở Bích Thuỷ tinh giống với Thiên Viêm tinh ở tinh vực Thiên Viêm, hai tinh vực này tương tự nhau, hơn nữa hai tinh vực này, bất luận là số lượng cường giả đứng đầu, hay là thực lực trung kiên đều không khác nhau lắm, hai Đế quốc ở rìa tinh vực vẫn luôn đối đầu lẫn nhau, xem như hai tinh vực đối địch.

Trong tay Lâm Tú có tới 21 cái vòng không gian của thiên tài Uyên Thuỷ tộc.

Nghèo nhất trong bọn họ cũng có tài sản vài tỷ, giàu có nhất thậm chí lên tới trăm tỷ Uyên Thuỷ tộc ở trong vòng không gian, số tiền này nhìn như rất nhiều, nhưng nếu dùng để mua tài nguyên cao cấp thì không thể nào chịu nổi.

Một viên nguyên tinh của Nguyên cảnh tầng năm, một trăm triệu Uyên Thuỷ tộc một viên.

Nhưng một viên nguyên tinh của Nguyên cảnh tầng sáu thì phải chục tỷ một viên, chênh lệch một cảnh giới, giá cả tăng gấp trăm lần.

Nguyên cảnh tầng sáu, bất luận ở tỉnh vực nào, địa vị đều rất được tôn sùng, số lượng cũng giảm xuống không phanh, những nhóm chiến tướng đó bớt thời gian để ngưng tụ ra một viên nguyên tinh là có thể đổi lấy tài nguyên ketch xù.

Về phần nguyên tinh cấp bảy, trăm tỷ một viên cũng rất khó mua được, các trưởng lão Nguyên cảnh tầng bảy căn bản không thiếu Uyên Thủy tệ, phần lớn bọn họ đều dành thời gian để bế quan, công việc trong gia tộc sẽ giao cho tộc nhân xử lý.

Vì không muốn để người ta chú ý, Lâm Tú đi khắp Bích Thủy tinh, mỗi lần tiến vào cửa hàng nào đó sẽ thay đổi một thân phận khác, dù vậy, hành vi lăm tiền động một chút lại ném chục tỷ vẫn khiến cho rất nhiều người chú ý, thậm chí sau khi Lâm Tú rời đi, những cửa hàng đó đã âm thầm phái người đuổi theo.

Nhưng bọn họ đã định trước không có thu hoạch được gì, Lâm Tú làm rất cẩn thận, trừ khi vực chủ của bọn họ đích thân đến, nếu không, cho dù là chiến tướng cùng trưởng lão tới, hẳn cũng có thể toàn thân trở ra.

Đối với các vực chủ của các tỉnh vực lớn, Lâm Tú vẫn rất kiêng kị.

Bọn họ không khác nhau, đều là những lão quái vật sống mấy vạn năm, Lâm Tú không có một khái niệm rõ ràng nào đối với thực lực của bọn họ, thế nhưng, với loại cấp bậc tồn tại như thế, muốn đột phá cảnh giới càng cao, đòi người chỉ còn lại việc bế quan, trừ khi là chuyện vô cùng lớn, nếu không căn bản bọn họ sẽ không lộ diện.

Đương nhiên, cho dù Lâm Tú làm rất cẩn thận, hành vi mua sắm tài nguyên trắng trợn vẫn khiến cho Đế quốc Uyên Thủy chú ý.

Quản sự của mấy chục cửa hàng cỡ lớn đang tập trung ở một chỗ trong điện, một tên chiến tướng thấp giọng hỏi: "Những người đó đã mua những thứ gì từ chỗ các người?"

Mặc dù những quản sự này đều có bối cảnh thâm hậu, nhưng giờ phút này, đối mặt với vị chiến tướng đứng đầu Đế quốc, không dám có chút giấu giếm, thành thật mở miệng.

"Mấy viên nguyên tinh cấp sáu."

"Kim loại đất có giá hàng chục tỷ."

"Mấy cái nguyên tinh rải rác đều được mua hết"

"Chúng ta cũng vậy..."

Nghe những quản sự này nói xong, sắc mặt của vị chiến tướng này càng thêm thâm trầm. Có một tổ chức khổng lồ âm thầm mua nhiều tài nguyên như vậy cũng không phải là một chuyện tốt.

Thứ hắn mua cơ bản đều là nguyên lực, là những tài nguyên có thể ở trong khoảng thời gian ngắn, tăng tu vi trên diện rộng.

Cho dù là lúc bình thường thì loại chuyện này cũng đáng phải cảnh giác, huống chỉ là thời kỳ mãn cảm như thế này, bất luận dị thường nào đều không thể khinh thường.

Rất nhanh, hắn lập tức triệu tập mấy vị chiến tướng, cùng nhau bàn bạc.

"Chẳng lẽ, bọn họ đã biết?"

“Không có khả năng, các tướng sĩ của Đế quốc còn không biết, ngoại trừ vực chủ cùng trưởng lão, biết chuyện này chỉ có chúng ta, trừ khi bên trong chúng ta có nội gián, nếu không, chuyện này căn bản không có khả năng bị lộ”

Vài vị chiến tướng nhìn nhau, rất nhanh đã loại trừ hiềm nghi với đối phương, cuối cùng, hai mắt của vị chiến tướng đứng đầu kia hơi rũ xuống, nói: “Bọn họ có lẽ vẫn chưa biết, cho dù bọn họ biết, cũng đã không còn kịp nữa rồi...”

Lôi tĩnh, Lâm Tú đi ra khỏi cửa hàng nào đó của Đế quốc Ngân Lam, cũng không biết chuyện gì đã xảy ra trên Thuỷ Vực vô tận.

Hắn tiếp tục dùng các thân phận khác nhau, quét sạch các cửa hàng lớn, lúc này đây, hắn càng có nhiều kinh nghiệm, chỉ cần biến thành dáng vẻ của Lôi tộc, sau đó che giấu khuôn mặt, cho dù mua sạch toàn bộ cửa hàng cũng không có người nào hỏi nhiều.

Chương 1151 → 1200

Chương 1151: Vào Nguyên Vực lần nữa, dung hợp Bản Nguyên (2)

Tiêu hết tiền một tỉnh vực, hắn sẽ đi đến tỉnh vực tiếp theo.

Lúc đi ra từ tỉnh vực Quang, hắn đã xử lý hết tất cả số tiền trong vòng không gian, tài nguyên thu hoạch được có lẽ cũng đủ để hắn mở Nguyên Vực ra rất nhiều lần.

Mỗi khi các tỉnh vực lớn liên hợp mở Nguyên Vực, sẽ đưa gần 500 người đi vào, đương nhiên cần rất nhiều tài nguyên, trước mắt, ngoại trừ Lâm Tú ra, cho dù Linh Quân có thực lực mạnh nhất cũng chưa đến Nguyên cảnh tầng bốn, một mình hắn trở về Nguyên Vực, thật ra cũng không dùng bao nhiêu tài nguyên.

Thiên Thần tinh.

Lâm Tú đứng ở trước một cái cửa không gian rất lớn, xung quanh cửa không gian được khảm rất nhiều nguyên tinh từ các loại tài nguyên, cũng là nơi phát ra năng lượng truyền tống từ các không gian khác nhau.

Hắn ở trong cửa không gian đưa một đạo nguyên lực vào, cửa không gian bắt đầu lập lòe u quang, Lâm Tú đi vào cánh cửa này, chậm rãi bước vào, sau một trận bị đè ép và xé rách của không gian, hắn lại trở về mảnh tỉnh không quen thuộc.

Khác với lần trước, lúc này đây, hắn là đơn độc một mình.

Đi vào Nguyên Vực lần nữa, Lâm Tú đã nhận ra một sự thay đổi rõ ràng, sau khi mười đạo Bản Nguyên dung hợp trong cơ thể, hắn

từ một hướng nào đó trong Nguyên Vực,
trong cảm nhận tối tăm có được sự chỉ dẫn...

Đó là khát vọng sức mạnh của mười đạo Bản Nguyên trong cơ thể.

Lâm Tú hóa thành một tia sáng, dựa vào cảm giác phương hướng, một đường lao nhanh.

Không biết qua bao lâu, hắc bồng nhiên dừng lại.

Không gian phía trước có chút không đúng lắm, nếu không phải Lâm Tú vận chuyển niệm lực, đối kháng với một tia sức mạnh trong hư không, thân thể hắc đã bị hút vào hư không phía trước.

Hình như có thứ gì tồn tại ở chỗ đó, ảnh hưởng đến trường lực của một mảnh không gian này.

Dường như nhận ra được gì đó, Lâm Tú buông bỏ chống cự, chủ động bị tia sức mạnh kia hút vào, rất nhanh, hắc đã cảm nhận được khí tức Bản Nguyên quen thuộc...

Sau khi dung hợp một đạo Bản Nguyên niệm lực này, hắc càng cảm nhận được khát vọng của Bản Nguyên trong cơ thể.

Mà ở sâu trong Nguyên Vực, dường như có thứ gì đó bị hắc hấp dẫn, đang nhanh chóng lao về phía hắc, tốc độ của nó cực nhanh, hình như trực tiếp vượt qua không gian, sau một lúc, một luồng sương mù màu đen lập tức xuất hiện ở trước mặt Lâm Tú.

Không đợi Lâm Tú có động tác gì, sương mù kia đã tràn vào thân thể của hắc.

Giờ phút này, Lâm Tú có thể cảm nhận rõ ràng, trong cơ thể của hắc phát ra một trận nổ vang.

Bình cảnh của Nguyên cảnh tầng sáu bị đột phá trong nháy mắt.

Suy nghĩ đầu tiên của Lâm Tú không phải vui vẻ, mà là khiếp sợ.

Nguyên cảnh tầng bốn đến tầng năm là phạm vi sức mạnh thích hợp tiến vào Nguyên Vực, đột phá Nguyên cảnh tầng sáu, bất luận là tiến vào Nguyên Vực hay là ra khỏi Nguyên Vực, năng lượng cần thiết sẽ tăng trưởng gấp bao nhiêu lần.

Đột phá Nguyên cảnh tầng sáu đã khiến Lâm Tú vô cùng đau đớn, chuyện xảy ra tiếp theo càng làm cho hắn run sợ trong lòng.

Sau khi đạo Bản Nguyên ám cuối cùng tiến vào trong cơ thể của Lâm Tú, thời gian dường như đã đứng yên một lúc.

Vốn là mười hai đạo năng lực tách biệt rõ ràng lại bắt đầu nhanh chóng dung hợp, Bản Nguyên ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ hoà thành một thể đầu tiên, sau đó chúng nó lại cắn nuốt phong, lôi, băng, cuối cùng dung hợp không gian, niệm lực, quang, âm...

Năng lực của mười hai đạo Bản Nguyên này, trong một khoảng thời gian quá ngắn đã dung hợp thành một đạo.

Thế nhưng, vẫn chưa kết thúc.

Các năng lực trong cơ thể của Lâm Tú như huyền thuật, âm, trị liệu, định thân, ngự thú, dịch dung, đồng thuật... , dưới tác động của đạo sức mạnh này, tất cả đều bắt đầu dung hợp, mà một đạo sức mạnh đó chính là lực lượng phục chế vốn dĩ ở trong cơ thể của Lâm Tú.

Hiện tại gọi nó là năng lực phục chế đã không còn đúng nữa.

Cuối cùng, tất cả năng lực trong cơ thể Lâm Tú, bao gồm năng lực phục chế của bản thân, tất cả đều dung hợp với nhau, trở thành một nguồn sức mạnh mới, sức mạnh này vừa mới ra đời, lại bỗng nhiên tiêu tán.

Lâm Tú khẩn trương trong chốc lại, rất nhanh đã nhận ra, sức mạnh kia không biến mất, mà là ở trong thân thể của hắn, biến thành một cái điểm.

Giờ phút này, ý thức của hắn có chút hoảng hốt.

Ở trong đầu hắn, nhìn thấy được một điểm.

Sau một cái chớp mắt, điểm nhỏ đó bỗng nhiên phát ra ánh sáng chói mắt không thể nhìn thẳng, sau khi ánh sáng kia biến mất, ngoài mười hai đạo Bán Nguyên ra, còn có những sức mạnh khác, không biết qua bao lâu, tinh vân có hình dạng sương mù bắt đầu xuất hiện, sau đó là những ngôi sao được sinh ra ở trong những tinh vân đó, trong mắt Lâm Tú cũng dần dần xuất hiện rất nhiều cấu trúc có hình dạng xoắn ốc...

Chương 1152: Xâm lược

Trên một số hành tinh của một tinh hệ nào đó, sinh mệnh dần dần ra đời, ngay từ đầu chỉ là một số sinh vật cấp thấp, sau đó là xuất hiện một đám chủng tộc có trí tuệ, bọn họ nhìn lên tinh không, bước vào nó, lại dùng nó rất lâu rất lâu...

Ở trong đầu Lâm Tú, nhìn thấy được sự ra đời cùng tiến hoá của vũ trụ.

Mà ở vị trí của một cái điểm nhỏ kia, chính là Nguyên Vực.

Lâm Tú cũng không phải ở không gian khác, hắn đang ở nguyên điểm của vũ trụ này.

Điểm đó đã từng nổ tung thành mười hai đạo Bản Nguyên.

Hiện giờ, mười hai đạo Bản Nguyên đang ở trong cơ thể Lâm Tú, lại dung hợp thành một điểm lần nữa.

Giờ phút này, tinh không ở trong mắt Lâm Tú đã không phải màu đen, mà là đủ loại màu sắc, đó là khởi nguyên của vũ trụ, bên trong Nguyên Vực, từng đạo Bản Nguyên bay đến từ các hướng, dung nhập vào thân thể của Lâm Tú, chỗ của hắn dường như trở thành một hố đen, các hệ nguyên lực càng điên cuồng tập trung về chỗ của hắn...

Đế quốc Thiên Viêm.

Bắc Vực.

Bắc Thần tinh.

Khu vực số 73, Viêm Trần đã xuất quan, lần này bế quan, hắn đã dùng toàn lực đánh sâu vào cảnh giới, cuối cùng đột phá bình

cảnh, thành công tấn thăng lên Nguyên cảnh tầng bốn.

Mà hắn cũng đã sớm tích lũy đủ công trạng của Vạn phu prưởng, sau khi đột phá tu vi là có thể trực tiếp thăng chức lên Vạn phu trưởng.

Cuối cùng cũng đã có thể ngồi ngang hàng với Lâm Tú, đầu tiên hắn đi vào khu vực số 73 trước, sau đó hắn liền biết được từ miệng Viêm Vân, không lâu sau khi hắn bế quan, Lâm Tú đã tham gia diễn võ Vạn phu trưởng, hơn nữa còn lấy được hạng nhất trong diễn võ.

Hắn không chỉ có được phần thưởng là một thiên hà, trăm tỷ Thiên Viêm tệ, một đạo Bản Nguyên, mà không lâu về trước, còn đi đến Nguyên Vực, hình như tu vi đã đột phá lên Nguyên cảnh tầng năm.

Nghe được mấy chuyện này, niềm vui sướng khi đột phá của Viêm Trần nháy mắt đã bị phai nhạt đi.

Chính vì trong lòng ghen một hơi, hắn mới liều mạng tu hành phá cảnh, nhưng sau khi hắn phá cảnh mới phát hiện, bóng người hắn muốn đuổi theo kia, đã bỏ lại hắn càng ngày càng xa.

Hắn thở ra một hơi thật dài, bỏ đi suy nghĩ nào đó, thở dài nói:

“Viêm Trần ta cũng coi như là thiên tài Viêm tộc, vậy mà còn không bằng một tên nhạc sư...”

Viêm Vân cũng bị đồng cảm lây, hai người ở một chỗ, không khỏi có chút cảm thán.

Có điều, bọn họ còn chưa bụi ngùi được vài câu, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên không

trung.

Ở trên không trung, bỗng nhiên vang lên một trận ầm ầm, tiếng vang này vô cùng dồn dập, Viêm Vân cùng Viêm Trần nghe xong, đồng thời biến sắc, lập tức từ trên ghế đứng lên.

“Địch tập kích!”

“Sao có thể, đây chính là Bắc Thần tinh!”

m thanh nặng nề này truyền đến nói lên rằng có địch tập kích, nhưng điều này lại khiến hai người họ không thể tin được, thậm chí còn hoài nghi lỗi tai của mình, đây là Bắc Thần tinh, có Vực chủ Bắc Vực Nguyên cảnh tầng năm tọa trấn, trong bóng tối còn có vài vị đại tướng quân Bắc Thần vệ Nguyên cảnh tầng năm tương tự như vậy, thêm gần 200 vị Vạn phu trưởng Nguyên cảnh tầng bốn, chỉ cần đưa tin qua không gian cảnh, Đế quốc có thể ở trong thời gian ngắn, khiến cho chiến tướng Nguyên cảnh tầng sáu ngã xuống...

Viêm Trần đã là Vạn phu trưởng của khu vực số 73, đầu tiên hấn lấy ra kính không gian, nói với mười tên Thiên Phu Trưởng:

“Truyền lệnh cho tất cả Bắc Thần vệ ở khu vực số 73, bày trận!”

Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, khi tiếng vang này truyền đến, tất cả Bắc Thần vệ ở khu cư trú cần phải bày trận đón địch.

Mà lúc này, Vực chủ Bắc Vực cùng với năm vị đại tướng quân Bắc Thần vệ đã ở bên ngoài Bắc Thần tinh, sắc mặt nghiêm nghị nhìn một cái lỗ xoáy thật lớn ở trên tinh không.

Đường kính của lỗ xoáy kia rộng đến vạn trượng, có chút kiến thức là có thể nhìn ra được, đây là một cái cửa truyền tống.

Một cánh cửa truyền tống cỡ lớn xuất hiện ở Bắc Thần tinh như thế, nếu là hành động của Đế quốc, Thiên Viêm tinh không có khả năng không thông báo cho bọn họ từ trước, Vực chủ Bắc Vực đã truyền tin bằng kính không gian đến Thiên Viêm tinh, nhưng không nhận được bất kỳ lời hồi đáp nào.

Trong một khoảnh khắc, trong lỗ xoáy gọn sóng dập dờn kia, những bóng người chỉ chít bước ra từ trong lỗ xoáy đó.

Những bóng người này phần lớn đều là mình người đuôi cá, trên người tản ra khí tức cường đại, mà theo sự xuất hiện của bọn họ còn có dòng nước vô tận, trào ra từ trong lỗ xoáy kia.

Thấy một màn như vậy, Vực chủ Bắc Vực cùng năm vị đại tướng quân Bắc Thần vệ rất cuộc không nhìn được thay đổi sắc mặt.

“Thủy Vực vô tận!”

“Uyên Thủy tộc xâm lược!”

Trên mặt bọn họ, trong vẻ khiếp sợ còn mang theo vẻ không thể tin được, tuy nói Thủy Vực vô tận và Thiên Viêm tinh không ngừng tranh chấp nhưng đều là chiến đấu trong phạm vi nhỏ.

Sao bọn họ dám giống trống khua chiêng xâm lược Bắc Thần tinh như vậy chứ?

Chương 1153: Xâm lược (2)

Ai cho bọn họ lá gan đó?

Uyên Thủy tộc khí thế hung hăng, Vực chủ Bắc Vực lập tức lấy ra một cái kính không gian, nhưng rất nhanh hắn đã phát hiện, hắn không liên hệ được với Thiên Viêm tỉnh.

Dường như nhận ra được gì đó, là Viêm tộc, vốn hắn nên bày ra khuôn mặt màu đỏ sẫm, giờ phút này lại biến thành màu trắng quỷ dị.

Xuất hiện loại tình huống này, chỉ có một khả năng.

Đây là cuộc xâm lược với quy mô lớn của Thủy Vực vô tận, ngoại trừ Bắc Thần tỉnh, Thiên Viêm tỉnh cũng đã gặp phải công kích...

Trên thực tế, giống như dự đoán của Vực chủ Bắc Vực, giờ phút này, ở tỉnh vực Thiên Viêm, bốn vực đông nam tây bắc gần chủ tỉnh đều đã xuất hiện lỗ xoáy cỡ lớn như vậy.

Thiên Viêm tỉnh.

Đế tỉnh của Đế quốc Thiên Viêm vốn dĩ là nơi an toàn nhất trong tỉnh vực Thiên Viêm, giờ phút này, vô số chủng tộc vũ trụ ở đây lại kinh hoàng sợ hãi, tất cả Thiên Viêm vệ đã tập kết xong ở trên Thiên Viêm tỉnh, mười tám bóng người tản ra khí tức cường đại đứng ở phía trước bọn họ chính là mười tám vị chiến tướng của Đế quốc.

Sắc mặt của mỗi một vị trong bọn họ đều vô cùng ngưng trọng, nhìn lên lỗ xoáy ở trong tỉnh không.

Tùng khí tức cường đại xuất hiện sau khi có vòng lốc xoáy, thêm mỗi một vị xuất hiện trong lốc xoáy, vẻ mặt của bọn họ sẽ càng trở nên ngưng trọng, đó là từng vị chiến tướng của Thủy Vực vô tận, hai đại Đế quốc, xét trên số lượng chiến tướng, là nhỏ cực nhỏ.

Đế quốc Thiên Viêm vốn có mười tám vị chiến tướng, Thủy Vực vô tận có mười chín vị, trong hai tỉnh vực đối địch, bất luận một tỉnh vực nào nhiều thêm một vị chiến tướng, một tỉnh vực khác đều sẽ không tiếc trả giá bằng mạng sống, dùng tài nguyên tích tụ ra một vị, dùng để thu hẹp sự chênh lệch của hai tỉnh vực.

Nhưng giờ phút này, xuất hiện trong vòng lốc xoáy kia, cường giả cấp chiến tướng có tu vi Nguyên cảnh tầng sáu, có tới 27 vị!

So về số lượng chiến tướng, bọn họ bị Thủy Vực vô tận nghiền áp.

Cách Bắc Thần tỉnh 100 ngàn dặm, bốn vị trưởng lão Viêm tộc Nguyên cảnh tầng bảy, nhìn sáu bóng người phía đối diện, sắc mặt đều âm trầm như nhau.

Tứ trưởng lão thấp giọng nói: "Tỉnh vực Âm kết minh với Thủy Vực vô tận khi nào thế?"

Sáu vị Nguyên cảnh tầng bảy phía đối diện, tất cả đều không phải là Uyên Thủy tộc, trong đó có hai vị tràn ngập khói đen trên người, hiển nhiên là trưởng lão của tỉnh vực Âm, khiến bọn họ không thể hiểu được chính là, tỉnh vực Thiên Viêm chưa từng có bất kỳ xung đột gì với tỉnh vực Âm, cũng chưa từng nghe nói bọn họ có liên quan gì đến Thủy Vực vô tận.

Lúc này đây, tinh vực Âm cùng Thủy Vực vô tận bỗng nhiên liên hợp, không có bất kỳ dấu hiệu nào, giáng xuống tinh vực Thiên Viêm, đánh bọn họ một cái trở tay không kịp.

Bốn người đánh sáu người, đặc biệt đối diện còn có hai vị cường giả tinh vực Âm, phần thắng của bọn họ rất nhỏ, hoặc có thể nói căn bản không có khả năng thắng.

Bọn họ cùng với tinh vực Thiên Viêm, hiện giờ chỉ còn lại hy vọng duy nhất.

Đó là Vực chủ.

Giờ phút này, cách Thiên Viêm tỉnh vài năm ánh sáng, hai bóng người đang lơ lửng trên trên hư không.

Chính xác mà nói, đó chỉ là hai sinh vật hình người, bọn họ chỉ có hình dạng giống người, trên thực tế lại là một ngọn lửa hình người cùng với một dòng nước hình người Sự tồn tại của cấp bậc Vực chủ, Đại đế Uyên Thủy cùng Đại đế Thiên Viêm đã vút bỏ thân thể, chỉ giữ lại nguyên hồn mà thôi.

Ngọn lửa kia đã có một ít giao động, có âm thanh truyền tới từ hư không, đến bây giờ, âm thanh kia còn có chút khó hiểu, hỏi:

"Vì sao?"

Dòng nước kia cũng có hơi giao động, dường như trong âm thanh có chút ý cười, nói:

"Đế quốc Thiên Viêm đã là quá khứ, tinh vực này sớm nên đổi chủ rồi..."

Sau khi ngọn lửa kia giao động trong chốc lát, cũng nói: "Vậy xem mười ngàn năm qua của ngươi có tiến bộ hay không..."

Ngọn lửa cùng dòng nước đồng thời bay về phía nhau, giao hòa lẫn nhau, tùy ý du tẩu quay cuồng ở trong tinh không, từng ngôi sao bị ngọn lửa kéo ra, bên trong tinh không xuất hiện một vùng biển lớn, những nơi chúng đi qua, hành tinh cùng thiên thạch, tất cả đều bị vỡ nát cùng tan biến...

Trận chiến giữa các Vực chủ có thể dễ dàng hủy diệt một mảnh tinh không, trận chiến này không biết giằng co bao lâu, trong tinh vực xung quanh, tất cả hành tinh đều đã vỡ nát, rất nhiều ngôi sao cũng âm thầm phai mờ...

Lại một khoảng thời gian dài trôi qua, hai bóng người lại hiện ra lần nữa.

Bọn họ tu hành đến loại cảnh giới này đã sớm trở thành thân thể Bản Nguyên, bất tử bất diệt, chỉ cần có nguyên lực tồn tại trong vũ trụ, bọn họ sẽ không biến mất, trận đấu dài dằng dẵng này cũng sẽ không phân thắng bại...

Nhưng ngay lúc bóng hình ngọn lửa kia muốn nói cái gì đó, từ trong hư không phía sau hắc bóng nhiên xông ra khói đen vô tận, khói đen đột nhiên xuất hiện từ một không gian khác, Đại đế Thiên Viêm đã sớm tiêu hao phần lớn thực lực không kịp đề phòng, bị khói đen ken bao vây ở trong.

Chương 1154: Xâm lược (3)

“Thần thuật Âm!”

“Chết tiệt, Ô Huyền, chẳng lẽ các ngươi muốn cùng nhau trở về...”

Bên trong khói đen, truyền ra âm thanh phần nộ của Vực chủ Thiên Viêm, thế nhưng, từ sự quay cuồng của khói đen, tia phần nộ này rất nhanh biến thành hoảng sợ.

“Đây là cái gì, đây không phải thần thuật Âm, ngươi muốn làm gì?”

“Nguyên lực của ta đang xói mòn, ngươi làm gì ta vậy hả? !”

“Các ngươi muốn cái gì, ta có thể cho các ngươi, tỉnh vực Thiên Viêm cho các ngươi, mau dừng lại “Không...”

Bên trong khói đen rất nhanh không còn bất kỳ âm thanh nào truyền ra nữa, khói đen phun trào một trận, cuối cùng hóa thành một bóng hình, dòng nước kia ngưng tụ ra một thân thể nhìn hắc, không biết vì sao, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một loại dự cảm không tốt.

Một màn vừa rồi, đã ngoài dự đoán của hắn.

Hắn trầm mặc một lát, nói: “Sau khi chiếm được tỉnh vực Thiên Viêm, sáu mươi phần trăm, không, bảy mươi phần trăm tỉnh vực sẽ thuộc về tỉnh vực Âm của các ngươi, chúng ta chỉ cần ba mươi phần trăm là đủ rồi...”

Khói đen ngưng tụ ra một bóng người mỉm cười, nói: “Đều cho các ngươi, chúng ta không cần những thứ này...”

Đại đế Uyên Thủy sùng sốt một chút, khó hiểu nói: "Vậy các người muốn gì?"

Hợp tác với tỉnh vực Âm lần này là sau khi bàn bạc một hồi lâu mới quyết định ra được, Âm tộc đã tranh giành rất lâu mới tranh được năm mươi phần trăm tỉnh vực, vì sao bỗng nhiên lại từ bỏ?

Bóng người khói đen kia vươn tay, một ngọn lửa nóng cháy bỗng nhiên xông ra từ trong khói đen, thấy một màn như vậy, trong giọng nói của Đại đế Uyên Thủy mang theo cực độ khiếp sợ: "Vì Sao, vì sao người lại..."

Bóng hình khói đen lại cất tiếng cười lần nữa, nói: "Rất nhanh người sẽ biết..."

Không có bất kỳ dấu hiệu gì, Thủy Vực vô tận cùng tỉnh vực Âm liên hợp xâm lược tỉnh vực Thiên Viêm.

Cường giả hai tộc vượt qua các tỉnh vực mà đến, thiên hà Thiên Viêm, thiên hà Bắc Thần, thiên hà Nam Đầu, thiên hà Đông Huyền, thiên hà Tây Nguyên cùng lúc bị xâm lược.

Đây là một cuộc xâm lược đã mưu tính từ lâu, chiến sự vừa mới bắt đầu, các đại thiên hà của Đế quốc Thiên Viêm nhanh chóng tan tác hoàn toàn.

Tỉnh vực Âm có thực lực mạnh nhất trong mười hai tỉnh vực lớn, thực lực của tỉnh vực Thiên Viêm được xếp vào hạng gần cuối, dưới tay cường giả tỉnh vực Âm cộng với cường giả Thủy Vực vô tận, các vực của tỉnh vực Thiên Viêm căn bản không thể chống cự.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, thiên hà Tây Nguyên đã bị một vị chiến tướng của Uyên Thủy tộc khống chế.

Chênh lệch thực lực quá lớn, lại sau một lúc, thiên hà Nam Đẩu, Đông Huyền, Bắc Thần cũng lần lượt thất thủ, các thiên hà bị kẻ địch tiếp quản toàn bộ, ngoại trừ một số cường giả chạy tán loạn, tất cả sinh mệnh trên tinh cầu của các thiên hà cùng với cư dân đều bị Uyên Thủy tộc khống chế.

Đối với những chủng tộc vũ trụ này, Uyên Thủy tộc cũng không có làm khó, chỉ là không khách khí tuyên bố, những thiên hà đã bị bọn họ chiếm lĩnh sẽ trở thành lãnh địa của Thủy Vực vô tận, nếu bọn họ muốn tiếp tục sống ở đây, thì phải tuân thủ theo quy tắc của Thủy Vực vô tận.

Cho đến khi bốn vực chính thất thủ, Thiên Viêm tinh cũng không truyền đến động tĩnh gì.

Bọn họ không biết, giờ phút này, tình hình ở tinh vực Thiên Viêm cũng không mấy lạc quan.

Thực lực của Thủy tộc cùng Âm tộc, từ lúc bắt đầu đã đè bẹp Viêm tộc, đến nay Vực chủ vẫn không xuất hiện, trưởng lão cùng chiến tướng của Đế quốc Thiên Viêm đã sắp kiên trì không nổi nữa.

Trong Thiên Viêm tinh.

Truyền tống trận ở các nơi chột lóe ánh sáng, dưới sự sắp xếp của gia tộc, rất nhiều thiên tài trẻ tuổi của Viêm tộc đều bắt đầu bỏ chạy đến các tinh vực khác, tình hình chiến đấu bên ngoài không mấy

lạc quan, một khi các trưởng lão cùng chiến tướng thất thủ, Thiên Viêm tỉnh sẽ hoàn toàn bị chiếm đóng.

Một vị lão giả Viêm tộc thúc giục nói: "Thất công chúa, đi thôi, không đi thì sẽ không kịp, chỉ cần các người còn sống, Viêm tộc sẽ còn có hy vọng..."

Đối mặt với sự liên hợp tấn công của hai tỉnh vực lớn, Đế quốc Thiên Viêm đã định là sẽ thất bại.

Thất công chúa cùng một đám hoàng tử là hạt giống tương lai của Viêm tộc, chỉ cần bọn họ còn sống, Viêm tộc sẽ còn có hy vọng quật khởi một lần nữa.

Một vị lão giả khác của Viêm tộc nói: "Bốn vực đông nam tây bắc có lẽ cũng đã thất thủ, không thể đi đến đó, các người đến thiên hà khác đi, nhất định không thể để bọn họ tìm được!"

Về mặt Thất công chúa có chút tái nhợt, những thiên tài của hoàng tộc đều không biết làm sao, hoang mang lo sợ.

Bọn họ chưa từng nghĩ đến, Đế quốc Thiên Viêm cường đại cũng sẽ có ngày hôm nay.

Lão giả Viêm tộc nhìn các nàng, nói: "Không thể do dự nữa, đi mau!"

Một luồng sức mạnh thật lớn đẩy mạnh bọn họ đến cửa không gian, ngay sau đó, bọn họ xuất hiện ở một tỉnh vực xa lạ, mà Thất công chúa cùng mọi người đợi hồi lâu, cũng không chờ được vị lão giả Viêm tộc kia.

Chương 1155: Cẩn nuốt

Ở trên Thiên Viêm tinh, vị lão giả Viêm tộc kia nhìn cửa không gian đã tan thành dung nham, xoay người đi ra ngoài không chút do dự.

Lúc này, đã có vô số Uyên Thủy tộc thân người đuôi cá bay xuống từ trên tinh không.

Không có bất kỳ tin tức gì của Vực chủ, đám trưởng lão cùng chiến tướng của Thiên Viêm tinh cũng đã kiên trì đến cực hạn, không thể không màng tính mạng của bản thân, cuối cùng đều lựa chọn từ bỏ chống cự.

Dùng thực lực Nguyên cảnh tầng sáu tầng bảy của bọn họ, bất luận ở tinh vực nào đều là chiến tướng cùng trưởng lão, địa vị không kém hơn trước kia.

Dù sao, Thủy Vực vô tận xâm lược tinh vực Thiên Viêm không phải để hủy diệt, mà là để chiếm đoạt.

Đến bây giờ, năm thiên hà trung tâm của tinh vực Thiên Viêm đều đã bị Thủy Vực vô tận khống chế, thông qua năm thiên hà này là có thể truyền tống đến tất cả tinh cầu có sự sống đã được phát hiện trong tinh vực Thiên Viêm.

Đương nhiên, bây giờ đã là tinh vực của Thủy Vực vô tận cùng tinh vực Ám.

Thiên Viêm tinh, hai vị trưởng lão Ám tộc đang đứng phía trước một luồng sương mù màu đen, thần sắc cung kính vô cùng, một vị trong đó khom người nói: "Vực chủ, năm vực Thiên Viêm đã bị chúng ta khống chế,

nhưng vẫn có rất nhiều tộc nhân nòng cốt của Viêm tộc đào tẩu, tiếc rằng không gian tộc không muốn kết minh với chúng ta, nếu không chúng ta có thể phong tỏa Thiên Viêm tỉnh, khiến bọn họ một người cũng không thể trốn thoát...”

Khói đen giao động, truyền đến một giọng nói đầy từ tính: “Tinh vực Không Gian, tộc ta rất nhanh sẽ đến đó, kiểm tra xem, đưa những người của Viêm tộc đã từng dung hợp Bản Nguyên đến đây, đã đào tẩu, cũng phải bắt ngược trở về...”

Dung hợp Bản Nguyên là con đường không thể thiếu để trở thành cường giả.

Tứ đại trưởng lão Viêm tộc, mười tám vị chiến tướng cùng với một số thiên tài trong tộc, đều đã từng dung hợp Bản Nguyên, một số thiên tài đã rời khỏi đây, nhưng những chiến tướng cùng trưởng lão đó thì đều ở lại.

Không bao lâu, 22 vị cường giả Viêm tộc đã bị đưa đến đại điện.

Người của Viêm tộc nhìn một đám khói đen kia, trong lòng hoảng sợ vô cùng, Vực chủ Âm, được công nhận là nhân vật cường đại nhất trong mười hai tỉnh vực, cho dù là trưởng lão Viêm tộc Nguyên cảnh tầng bảy, ở trước mặt hắn cũng có vẻ vô cùng khiêm tốn.

Bọn họ quỳ một gối xuống đất, cung kính nói: “Tham kiến Vực chủ...”

Một cái chớp mắt cúi đầu kia, bọn họ nhìn thấy, phía trên mặt đất, không biết từ khi nào đã tràn ngập một tầng khói đen nhàn nhạt, tốc độ lan tràn của khói đen cực

nhanh, rất nhanh đã tràn từ mặt đất đến thân thể của bọn họ, nguyên lực huyết nhục của bọn họ cùng với Bản Nguyên trong cơ thể, đều trong nháy mắt bị luồng khói đen này cắn nuốt...

Sương mù màu đen tràn ngập trong tòa đại điện này giống như sóng gió không ngừng quay cuồng, bên trong khói đen tràn ngập tiếng kêu thê lương, không biết qua bao lâu, trong sương mù dần dần yên tĩnh, ngưng tụ ra một bóng người một lần nữa.

Một giọng nói truyền ra từ trong khói đen: "Người muốn cắn nuốt mọi người sao?"

Một giọng nói khác đáp: "Những Bản Nguyên đó vốn dĩ không thuộc về bọn họ, Bản Nguyên hợp nhất là phương pháp phá cảnh duy nhất, người biết đó, nếu nơi này không có chân thần ra đời, Sẽ xảy ra chuyện gì..."

Giọng nói ban đầu yên lặng, hồi lâu không đáp lại.

Sau một lát, bốn vị trưởng lão Uyên Thủy tộc bị triệu tập đến trong điện, bọn họ nhìn khói đen kia, lập tức cung kính, hành lễ nói: "Tham kiến Vực chủ Âm vực..."

Sau đó, một vị trưởng lão nhìn ngó, khó hiểu nói: "Không phải nói triệu kiến Đại đế sao, Đại đế ở đâu?"

Khói đen giao động một chút, có âm thanh vang lên: "Không cần lo lắng, các người rất nhanh sẽ đến gặp hắn..."

Chiếm lĩnh tinh vực chủ yếu của Đế quốc Thiên Viêm, Uyên Thủy tộc hoàn toàn thắng lợi, ngoại trừ số ít cường giả trấn thủ các vực, những người còn lại đều đi tới Thiên Viêm tinh, tứ đại trưởng lão, mười

chín chiến tướng, cùng với một số thiên tài trong tộc được Đại đế triệu kiến, từ nay về sau không còn trở về nữa...

Cường giả tinh vực Âm tiếp quản Thiên Viêm tinh cùng với các vực đông nam tây bắc trong khoảng thời gian rất ngắn, mà bọn họ cũng bắt đầu thông qua truyền tống trận của các vực đến các hành tinh có sự sống, bắt đầu con đường hoàn toàn chinh phục tinh vực Thiên Viêm.

Một đội ngũ được dẫn đầu bởi cường giả Âm tộc, tuân theo mệnh lệnh của Vực chủ, tìm kiếm tất cả những người đã từng dung hợp Bản Nguyên.

"Thất công chúa của Đế quốc Thiên Viêm"

"Tam hoàng tử, Ngũ hoàng tử, Bát hoàng tử... , bọn họ đều đã chạy khỏi đây."

"Đại tướng quân Bắc Thần vệ, Lâm Tú, hẩn vừa mới được một đạo Bản Nguyên, kiểm tra xem hẩn ở đâu"

"Thiên hà Thiên Thần, Thiên Thần tinh, ai đến Thiên Thần tinh, mang người này về đây..."

Những người có Bản Nguyên gần đây, bọn họ đã tìm được rồi, nhưng khi bọn họ muốn đi đến Thiên hà Thiên Thần, lại phát hiện ra, bất luận là Thiên Viêm tinh, hay là bốn vực đông nam tây bắc đều không có cửa truyền tống đến Thiên Thần tinh, cũng không có tọa độ không gian nào được ghi chép.

Chương 1156: Cẩn nuốt (2)

Thiên hà Thiên Thần là một trong số ít thiên hà chỉ có cửa truyền thống một chiều.

Cứ như vậy, bọn họ muốn tìm Thiên Thần tinh có chút phiền phức, cũng may là vị trí của những thiên hà siêu đẳng rất tập trung, thông qua những thiên hà khác, rất nhanh có thể xác định vị trí của thiên hà Thiên Thần, sau đó lại dựa vào tinh đồ từ từ tìm kiếm Thiên Thần tinh...

Nguyên Vực.

Vừa rồi, ở đây đã xảy ra một trận gió lốc thổi quét toàn bộ Nguyên Vực, trận gió lốc này hủy diệt tất cả, dẫn đến toàn bộ Nguyên Vực đều trở nên trống rỗng.

Bản Nguyên, nguyên lực, nguyên thú, ngôi sao, hành tinh, tất cả đều biến mất không thấy đâu.

Lâm Tú lơ lửng trong hư không, chậm rãi mở mắt.

Nhìn hư không vũ trụ trống rỗng, Lâm Tú suy nghĩ, một số vật chất của tinh vân bắt đầu xuất hiện, các ngôi sao nhanh chóng được sinh ra ở trong đó, các hành tinh đã bị hủy diệt cũng xuất hiện ở trong khoảng thời gian rất ngắn.

Bên cạnh hắn cũng dần dần ngưng tụ ra từng cá thể nguyên thú, rất nhanh, nơi này đã trở nên không khác gì lúc trước.

Lâm Tú cúi đầu nhìn tay của mình, giờ phút này, dường như hắn đã trở thành Chúa sáng thể không gì không làm được, mặc dù hắn

chỉ có thể ảnh hưởng một mảnh tỉnh vực nhỏ này mà thôi.

Hắn nhìn mọi thứ chung quanh do bản thân sáng tạo ra một lần nữa, lại suy nghĩ, bóng người biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lại lần nữa, hắn đã ở Thiên Thần tinh.

Ở trên Thiên Thần tinh, Lâm Tú đã nhận ra một khí tức quen thuộc, nhưng lại khiến hắn có chút ngoài ý muốn, hắn tiến về phía trước, trở về chỗ ở, đi vào một tòa đại điện, nhìn một bóng người hỏi: "Thất công chúa, sao công chúa lại ở đây?"

Lúc gặp lại Thất công chúa, nàng có vẻ có chút chật vật.

Lâm Tú cảm nhận được, Bản Nguyên trong cơ thể nàng cực kỳ không ổn định, điều này tuy rằng có một phần nguyên nhân là bị hắn hấp dẫn, nhưng lý do chính xuất phát từ bản thân nàng.

Trong thời gian ngắn, chắc chắn nàng đã trải qua mấy lần chiến đấu dốc hết toàn lực, mới có thể xuất hiện loại tình huống này.

Ánh mắt Lâm Tú đảo qua, lộ vẻ ngoài ý muốn hỏi: "Tỉnh vực Thiên Viêm xảy ra chuyện?"

Thất công chúa gật gật đầu, nói: "Thiên Viêm đế quốc đã diệt vong, các đại tinh hệ đều bị chiếm lĩnh, ta đến để nói cho người biết, bọn họ đang tìm kiếm người đã từng dung hợp Bản Nguyên, người phải mau chóng rời khỏi nơi này..."

Lâm Tú có chút kinh ngạc, hắn ở Nguyên Vực trong thời gian không dài, không nghĩ tới

lúc đi ra, bên ngoài đã xảy ra biến hóa
ngiên trường lệch đất.

Vô Tận Thủy Vực và tinh vực Âm liên hợp
lại, xâm lược Tinh vực Thiên Viêm. Trong
thời gian rất ngắn đã khống chế tinh hệ
chủ chốt của Tinh vực Thiên Viêm. Bắc Thần
tinh, Thiên Viêm tinh đã sớm rơi vào tay
giặc.

Bây giờ, họ đang xâm chiếm dần dần các
tinh hệ thượng đẳng.

Tinh hệ Thiên Thần đã bị Lâm Tú ngăn cách
với bên ngoài, đối với chuyện Thất công
chúa có thể tìm được nơi này, Lâm Tú hơi
cảm thấy ngoài ý muốn, hẳn là nàng đã lưu
lại tọa độ không gian ở trong những tinh
hệ đưa cho Lâm Tú, những tinh hệ kia liên
thông với Thiên Thần tinh.

Lâm Tú biết được từ trong miệng Thất công
chúa, rất nhiều thiên tài hoàng tộc từng
dung hợp Bản Nguyên đã bị bắt trở về, các
nàng vốn trốn ở một số tinh cầu có sự
sống, lại bị phản bội, bị chủng tộc trên
tinh cầu tiết lộ hành tung.

Hiện giờ chỉ có một mình nàng chạy trốn
tới nơi này, mười tinh hệ kia đã bị luân
hãm, cổng không gian liên thông tới nơi
này ở mười tinh hệ kia cũng đã bị nàng phá
hủy.

Thất công chúa có chút lo lắng nói: "Người
và người nhà của người mau rời khỏi nơi
này đi, người cũng đã dung hợp Bản Nguyên,
bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ tìm được nơi
này..."

Lâm Tú bình tĩnh nói: "Công chúa không cần
gấp gáp, nơi này tạm thời vẫn an toàn, ta

muốn biết cụ thể bên ngoài xảy ra chuyện gì...”

chi tiết chuyện đế quốc Thiên Viêm bị diệt, Thất công chúa cũng không quá rõ ràng, nhưng tựa hồ là vực chủ Thủy Vực vô tận, cùng vực chủ Tinh vực Thiên Viêm đã phát sinh một trận đại chiến, sau đó hai người đồng thời mất tích, Tinh vực Thiên Viêm hiện tại thực ra đã bị tinh vực Âm khống chế.

Hiện giờ cao thủ tinh vực Âm đang trắng trợn đuổi giết người đã dung hợp Bản Nguyên như Lâm Tú cùng Thất công chúa.

Sau khi đi ra khỏi Nguyên Vực, trong lòng Lâm Tú có chút cảm ngộ.

Bản Nguyên của thế giới này cùng nhau sinh ra với vũ trụ. Bản Nguyên ban đầu chỉ có mười hai cái. Sau đó, trong vũ trụ lại tự mình sinh ra rất nhiều quy tắc. Các loại dị thuật của Nhân tộc, kỳ thật chính là tượng trưng của những quy tắc này.

Mười hai loại Bản Nguyên này, về sau lại tự phân chia thành vô số loại, rải rác ở trong Nguyên Vực, bị thiên tài các tinh vực lấy được.

Chương 1157: Xâm lấn

Lâm Tú và đám người Thất công chúa kỳ thật chỉ là dung hợp một bộ phận Bản Nguyên hệ hỏa, tất cả Bản Nguyên hệ hỏa hợp lại cùng một chỗ, mới là Bản Nguyên lúc ban đầu.

Mà mười một loại Bản Nguyên kia cũng là như thế.

Tinh vực Âm đang đuổi giết tất cả người dung hợp Bản Nguyên, điều này làm cho Lâm Tú không thể không suy nghĩ nhiều, liệu còn có người khác biết được bí mật của Bản Nguyên không?

Muốn tu hành mỗi một loại năng lực đến viên mãn, nhất định phải có được một loại Bản Nguyên hoàn chỉnh.

Tu hành mười hai loại năng lực đến tận cùng, hơn nữa dung hợp thành một thể, như vậy không khác gì Tạo Vật Chủ chân chính.

Trong vũ trụ này, mười hai loại Bản Nguyên cơ sở này, có thể diễn hóa thành vạn vật.

Biểu tình của Thất công chúa có chút cô đơn, để quốc Thiên Viêm không lồ lại dễ dàng bị hủy diệt như vậy.

Chuyện lúc trước nàng mời chào Lâm Tú không có chút ý nghĩa gì.

Mà hần diễn võ thắng được một đạo Bản Nguyên hệ hỏa, đối với hần lại không phải là phần thưởng, mà là tai nạn, cuối cùng nàng nói với Lâm Tú: "Nơi này không an toàn, các người mau rời đi thì tốt hơn"

Lâm Tú quay đầu nhìn ra ngoài điện, ánh mắt xuyên qua bầu trời, nhìn về phía tinh không, nói: "Hiện tại mới đi thì đã không còn kịp rồi."

Trong tỉnh không, hơn mười bóng người nhìn tỉnh cầu màu lam này, thở phào nhẹ nhõm, một cao thủ Âm tộc cảm khái nói: "May mắn là có tỉnh đồ, cuối cùng cũng tìm được..."

Một lão giả Âm tộc ra tay đầu tiên, trong lúc phát tay phóng thích ra sương mù đen vô tận, tốc độ sương mù đen lan tràn cực nhanh, rất nhanh bao phủ bên ngoài Thiên Thần tỉnh.

Trên Thiên Thần tỉnh, vô số người Thanh Linh tộc ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhìn sương mù đen che khuất bầu trời, nhao nhao lộ ra vẻ hoảng sợ.

Hơn mười cao thủ Âm Tộc từ tỉnh không mà đến, rất nhanh đã tìm ra được khí tức mạnh nhất trên tỉnh cầu này.

Lão giả âm tộc kia nhìn phương hướng nào đó, nói: "Nguyên Cảnh tầng năm, hẳn là hắn..."

Tốc độ của bọn họ cực nhanh, rất nhanh đi tới phía trên một tòa thành trì, Thất công chúa ngẩng đầu, sắc mặt trong nháy mắt biến thành tái nhợt, từng bóng người kia, mỗi một tên đều tản ra khí tức mạnh mẽ, ít nhất có năm mươi Nguyên Cảnh tầng bốn, năm Nguyên Cảnh tầng năm...

Mà lão giả Viêm Tộc đi đầu mang tới cho nàng áp lực không kém gì chiến tướng Viêm Tộc.

Cho dù là không có chiến tướng Nguyên cảnh tầng sáu này, số lượng người Âm tộc còn lại cũng đủ để quét ngang toàn bộ tỉnh hệ Thiên Thần.

Một cao thủ Âm Tộc Nguyên Cảnh năm tầng nhìn về phía dưới, vừa bất ngờ vừa vui

mừng nói: "Là Thất công chúa Viêm tộc!"

Bọn họ lần này đến là vì đám người Lâm Tú, không nghĩ tới ngoài ý muốn gặp được Thất công chúa Viêm tộc, trong tàn dư của Viêm tộc, chỉ có nàng không bị bắt.

Sau khi mang nàng trở về, sẽ không bao giờ phải bôn ba vất vả bên ngoài nữa, có thể an tâm tu hành.

Chỉ có chiến tướng Nguyên cảnh tầng sáu là nhìn về phía người bên cạnh Thất công chúa bằng ánh mắt có chút nghi hoặc, từ hình ảnh trên bức họa, hẳn đích thật là nhân tộc Lâm Tú, từng dung hợp một đạo Bản Nguyên hệ hỏa.

Tin tức thu thập được cho thấy, thực lực của Lâm Tú là vừa mới bước vào Nguyên Cảnh tầng năm.

Nhưng Nguyên Cảnh tầng năm trên hành tinh này chỉ có một mình Thất công chúa Viêm Tộc.

Thực lực của Lâm Tú là... người bình thường không có sức mạnh gì.

Phát hiện này làm cho chiến tướng Âm Tộc Nguyên Cảnh tầng sáu nghi hoặc không thôi.

Không phải thực lực của hắn quá mạnh, mà là quá yếu. Hắn nhỏ yếu như là trẻ con vừa mới sinh ra trong tộc mình. Không, đứa bé mới sinh ra của Âm Tộc cũng mạnh hơn hắn nhiều. Không thể tin tưởng, trong vũ trụ còn có chủng tộc yếu ớt như vậy.

Chẳng lẽ tin tức bọn họ điều tra được bị sai lầm, hẳn căn bản không dung hợp Bản Nguyên?

Nhưng mà Thất công chúa cũng ở chỗ này, chuyện này cũng không tính là uổng công.

Lâm Tú thấy được Thất công chúa đang tuyệt vọng, cũng thấy được các cô gái phía sau khẩn trương, Ngung Nhi nắm chặt tay hắn, Linh Quân cùng Linh m nhìn cao thủ Âm tộc trên trời, trong mắt lộ ra kiên nghị.

Trong lòng Nguyên Cảnh nhân tộc cũng không bình tĩnh, nhưng đối với nhân loại mà nói, loại chuyện này cũng không phải lần đầu tiên đối mặt, biểu hiện của bọn họ tốt hơn Thất công chúa nhiều.

Dù sao mọi người đã từng chuẩn bị cho điều tồi tệ nhất.

Sương mù bao phủ toàn bộ tinh cầu, cảnh tượng giống như tận thế, đích xác rất khủng bố, Nguyên cảnh tầng sáu mạnh hơn Viêm Cốt tộc lúc trước không biết bao nhiêu lần, cũng đích xác mang tới cho người ta áp lực khủng bố.

Ngay khi mọi người bị sương mù đen này gây áp lực tới mức sắp không thở nổi, sương mù đang bao phủ toàn bộ tinh cầu, trong nháy mắt bỗng nhiên biến mất không còn bóng dáng.

Chương 1158: Xâm lấn (2)

Ánh sáng mặt trời xuất hiện trở lại, bầu trời trở lại như bình thường.

Không chỉ có Nguyên Cảnh của nhân tộc cùng Thanh Linh tộc trên Thiên Thần tinh ngay gần cả người, ngay cả cao thủ Âm Tộc cũng đơ ra, bọn họ nhìn về phía chiến tướng kia, trong lòng nhin không được chửi bới, chiến tướng Ô Mặc đang làm cái gì vậy, chẳng lẽ không sợ đối phương chạy mất?

Nhưng bọn họ không biết trong lòng Ô Mặc cũng đang tràn ngập mờ mịt.

Sương mù đen đâu rồi?

Hắn vừa rồi rõ ràng không làm cái gì mà?

Bỗng nhiên, thân thể hắn chấn động, sắc mặt biến thành vô cùng sợ hãi.

Trong cơ thể của hắn, không biết vì sao, đạo Bản Nguyên hệ ám sớm đã dung hợp vậy mà chui ra ngoài, một lần nữa hình thành một đám sương mù đen bay xuống phía dưới.

Mà tu vi của hắn, cũng trong nháy mắt này, từ Nguyên Cảnh tầng sáu rớt xuống Nguyên Cảnh tầng năm.

Một màn quái dị này làm cho hắn vừa sợ vừa giận, theo bản năng nhào về phía đám sương mù đen kia, nhưng tốc độ của sương mù đen cực nhanh, trong nháy mắt bay tới trước mặt một người, chui vào thân thể đối phương.

Loại chuyện này đã vượt qua nhận thức của Ô Mặc, hắn nhìn người kia, trong đầu trống rỗng.

Vì không khiến cho Thiên Thần tỉnh khúng hoảng, Lâm Tú phát phát tay, những người Âm tộc này đột nhiên biến mất.

Thất công chúa ngơ ngác nhìn Lâm Tú, giống như là lần đầu tiên quen biết hắn, cho đến giờ phút này còn chưa lấy lại tinh thần.

Tận đến bây giờ nàng mới ý thức được mình đã dùng mười tinh hệ mời chào loại tồn tại gì...

Lâm Tú nhìn về phía chúng nữ, nói: "Ồ chỗ này chờ ta một lát."

Nói xong, bóng người của hắn biến mất, lần thứ hai xuất hiện, đã xuất hiện ở Nguyên Vực.

lộ) đây, là vũ trụ của mình.

Hơn mười cao thủ Âm Tộc còn sống sờ tại chỗ, Lâm Tú nhìn về phía chiến tướng Âm Tộc, thân thể của Ô Mặc run lên, ánh mắt và biểu tình trong nháy mắt biến thành đờ đẫn.

Ánh mắt Lâm Tú khẽ động, lẩm bẩm nói: "Vực chủ Âm vực..."

Tìm kiếm người dung hợp Bản Nguyên là mệnh lệnh của chính Vực chủ Âm vực, không chỉ là Bản Nguyên hệ hỏa, bọn họ còn tìm kiếm cao thủ dung hợp Bản Nguyên hệ thủy ở Thủy Vực vô tận.

Rất nhanh, từ trong trí nhớ của chiến tướng Âm Tộc này, Lâm Tú còn nhận được một tin tức quan trọng.

Âm Tộc căn bản không tuân thủ ước định của các tinh vực. Gần như hàng năm đều phái một vài cao thủ tiến vào Nguyên Vực.

Bọn họ lấy được không ít Bản Nguyên từ trong Nguyên Vực. Thứ Lâm Tú dung hợp, thậm chí còn không được một nửa của đạo Bản Nguyên ban đầu.

Đại bộ phận Bản Nguyên đều bị Âm tộc chiếm được.

Lâm Tú gần như có thể khẳng định, Vực chủ Âm vực cũng biết Bản Nguyên ẩn chứa bí mật, tuy rằng không biết hẳn dùng những Bản Nguyên này làm gì, nhưng hai người có chung mục đích, muốn Bản Nguyên viên mãn, bọn họ không cách nào tránh né một trận đại chiến cuối cùng.

Một ngày nào đó, hẳn ta sẽ tìm thấy chính mình, hoặc, mình sẽ tìm tới hẳn ta...

Trong Nguyên Vực, mấy vị cường giả Âm Tộc hoảng sợ phát hiện, Bản Nguyên hệ âm bọn họ đã dung hợp vào cơ thể lại bị kéo ra, sau khi mất đi Bản Nguyên, tu vi của bọn họ cũng giảm xuống không ít.

Lâm Tú thu lại mấy Bản Nguyên này, hẳn tin tưởng, cho dù hẳn không ra tay, vị Âm Tộc kia sớm muộn gì cũng sẽ ra tay, bởi vì đây là con đường tất phải đi qua để Bản Nguyên viên mãn.

Hắn rất nhanh ra khỏi Nguyên Vực.

Cao thủ Âm Tộc bị hắn lưu lại Nguyên Vực.

Nơi đó đã là tiểu thế giới của hắn, các vực mặc dù thông qua truyền tống trận, cũng không thể đem người nào vào.

Thất công chúa có chút mờ mịt nhìn Lâm Tú, hỏi: "Người bây giờ đang ở cảnh giới gì?"

Vấn đề này, Lâm Tú không có cách nào cho nàng đáp án, trong cơ thể hắn đã không còn

nguyên lực, tự nhiên cũng không cách nào dùng cảnh giới thông thường để cân nhắc.

cẩn thận suy nghĩ, trước tiên hẳn tự mình đưa chúng nữ cùng nhân tộc Nguyên Cảnh trở lại Lam Tinh, nơi này vẫn giống như trước kia, yên tĩnh cùng hòa bình.

Cho dù Tinh vực Thiên Viêm đã long trời lở đất, quyền lực đổi chủ, nhưng vẫn chưa ảnh hưởng đến tinh cầu xa xôi của tinh hệ hạ đẳng này, hơn mười năm trôi qua, mọi người thậm chí đã hoàn toàn quên mất một hồi nguy cơ cực lớn kia.

Lân thứ hai trở lại Lam Tinh, Lâm Tú có cảm thụ hoàn toàn bất đồng.

Hắn có thể xác định, nhân tộc mặc dù nhỏ yếu, nhưng trong vũ trụ, tuyệt đối là loại chủng tộc đặc thù nhất.

Ngoại trừ mười hai loại năng lực Bản Nguyên ra, đây là giống loài duy nhất có thể biến những quy tắc vũ trụ sinh ra thành dị thuật, niệm lực của Lâm Tú bao trùm toàn bộ tinh cầu, trong khu vực niệm lực của hắn bao trùm, xuất hiện từng luồng lực lượng quen thuộc hoặc xa lạ.

Những lực lượng xa lạ kia, là dị thuật mà Lâm Tú không có, cũng là quy tắc vũ trụ sau này sinh ra.

Chương 1159: Quét chu vực

Bản Nguyên sáng thể, quy tắc tiến hóa.

Niệm lục đi tới đâu, những lực lượng này liền tự động bị sao chép vào trong cơ thể hắn, Bản Nguyên cộng thêm những quy tắc lực lượng này, hiện tại hắn đã có thể sáng tạo và biến hóa ra một tiểu vũ trụ.

Thời gian khẩn cấp, sắp xếp xong cho các cô gái, Lâm Tú không trì hoãn thời gian, lần thứ hai trở lại Thiên Thần tỉnh, nói với Thất công chúa ở nơi đó rằng: "Đi Thiên Viêm tỉnh xem thử đi"

Thất công chúa do dự đáp: "Nơi đó đã rơi vào trong tay Âm Tộc cùng Uyên Thủy tộc..."

Lâm Tú nói: "Không sao."

Thất công chúa chỉ cảm thấy hoa mắt một cái, thậm chí cũng không nhận ra không gian xé rách cùng chèn ép, nàng đã xuất hiện trên một con đường quen thuộc, chính là Thiên Viêm tỉnh.

Ở chỗ này có rất ít người của Viêm Tộc, phần lớn đều là người của Uyên Thủy Tộc và Âm Tộc, Thất công chúa đầu tiên là hoảng sợ, nhưng rất nhanh đã phát hiện, tầm hình truy nã của mình có ở khắp nơi, nhưng những người này lại giống như không nhìn thấy mình, như không có việc gì đi qua bên cạnh nàng.

Nàng quay đầu nhìn Lâm Tú, biết tất cả đều là bởi vì hắn.

Lâm Tú dùng niệm lục cảm giác một phen, Thiên Viêm tỉnh bá chủ một thời, từng là đế tinh của Tinh vực Thiên Viêm, Nguyên Cảnh tầng năm đi đầy đất, Nguyên Cảnh tầng

sáu có không ít, Nguyên Cảnh tầng bảy cũng có, thậm chí còn có một vị Vực Chủ Nguyên Cảnh tầng tám.

Nhưng giờ phút này trên Thiên Viêm Tinh, thực lực mạnh nhất cũng chỉ là Nguyên Cảnh tầng năm, ngay cả một vị chiến tướng Nguyên Cảnh tầng sáu cũng không có, không chỉ như thế, nơi này cũng không có một đạo Bản Nguyên nào, vô luận là thủy, hỏa, hay là ám, toàn bộ Thiên Viêm Tinh đều không có.

Lâm Tú đã ý thức được có chuyện xảy ra.

Vực Chủ của Tinh vực Thiên Viêm cùng Vô Tận Thủy Vực hẳn là đã ngã xuống, nếu như Vực chủ Ám vực cũng giống như Lâm Tú, có thể dung hợp nhiều Bản Nguyên, như vậy sau khi dung hợp Bản Nguyên của hai vị Vực Chủ kia, thực lực của hắn sẽ tăng trưởng rất nhiều.

Hắn vốn là người mạnh nhất trong các Vực Chủ, như vậy chênh lệch với các Vực Chủ khác sẽ kéo xa lần thứ hai.

Mục tiêu của hắn căn bản không phải Tinh vực Thiên Viêm, mà là tất cả tinh vực.

Lâm Tú không thể nhìn hắn tiếp tục như vậy, mỗi lần dung hợp một loại Bản Nguyên, thực lực của hắn đều sẽ mạnh hơn một phần, nếu Vực Chủ của mười một tinh vực đều bị hắn cắn nuốt Bản Nguyên, Lâm Tú cũng sẽ không có bất kỳ biện pháp nào đối phó hắn.
Liên hệ z1: 0 7 6 9 4 1 7 9 8 2

Thiên Viêm Tinh không có cao thủ Viêm Tộc, Lâm Tú suy đoán, những trưởng lão cùng chiến tướng dung hợp Bản Nguyên hẳn là đã gặp phải bất trắc.

Trở lại Thiên Thần Tinh, Thất công chúa tựa hồ đã nhận ra cái gì, nhìn về phía Lâm Tú, hỏi: "Đại đế đã chết rồi sao?"

Lâm Tú không trả lời một cách khẳng định, chỉ nói: "Ta không tìm thấy khí tức của hắc ở Thiên Viêm Tinh"

Công chúa lại hỏi: "Các trưởng lão và chiến tướng đâu?"

Lâm Tú trầm mặc một lát, nói: "Bọn họ dung hợp Bản Nguyên, Âm Tộc nhất định sẽ không bỏ qua bọn họ, hắc là đã gặp phải bất trắc"

Hắc suy nghĩ một chút, nhìn Thất công chúa, nói: "Bản Nguyên trong cơ thể công chúa, ta phải lấy đi, tu vi của ngươi có lẽ sẽ bởi vậy mà giảm xuống một chút"

Thất công chúa nhìn lên và hỏi, "Ngươi có thể ngăn chặn chúng không?"

Lâm Tú hơi im lặng rồi đáp: "Để ta thử một lần"

Chuyện này, Lâm Tú không có biện pháp khoanh tay đứng nhìn, đây nhìn như là kiếp nạn của Tinh vực Thiên Viêm cùng các tinh vực khác, kỳ thật cũng là của hắc, chỉ có thể có một người đạt tới cảnh giới vượt qua Nguyên Cảnh, sau khi dung hợp Bản Nguyên các tinh vực khác, hắc nhất định sẽ tới tìm Lâm Tú.

Tương tự, nếu Lâm Tú muốn bước vào cảnh giới kia, cũng phải tìm tới đối phương.

Thất công chúa nhắm mắt lại, nói: "Ngươi lấy đi"

Suy nghĩ của Lâm Tú hơi động, Bản Nguyên hệ hỏa trong cơ thể nàng chậm rãi bị hút

ra, mà tu vi của nàng cũng từ Nguyên Cảnh tầng năm đỉnh phong rơi xuống Nguyên Cảnh tầng năm trung cảnh.

Vực chủ Âm vực hẳn là có năng lực tương tự hẳn.

Sau khi lấy đi Bản Nguyên trong cơ thể Thất công chúa, Lâm Tú rời khỏi Thiên Thần Tinh, rất nhanh không gian bên người rung lên, hẳn vượt qua vô số năm ánh sáng, đi tới Tinh Vực Lôi, nơi này là lãnh địa của đế quốc Ngân Lam.

Ngoại trừ Thủy Vực vô tận ra, nơi có khoảng cách gần nhất với Tinh vực Thiên Viêm chính là Tinh Vực Lôi.

Trước đây vì thanh lý đồng ngân lam tệ mà Lâm Tú đã từng tới nơi này.

Nhưng lần thứ hai đến đây, nơi này đã xảy ra biến hóa rất lớn so với trước kia.

Toàn bộ Ngân Lam Tinh biến mất trong tình không, một ít hành tinh chung quanh Ngân Lam Tinh cũng biến thành vỡ vụn không hoàn chỉnh, hiển nhiên không lâu trước, nơi này từng trải qua một trận đại chiến khủng khiếp, trận đại chiến kia đã hủy diệt toàn bộ Ngân Lam Tinh.

Chương 1160: Quét chu vực (2)

Lâm Tú đến chậm một bước.

Hắn đứng ở chỗ này, không cảm thụ được một đạo Bản Nguyên hệ lôi nào, tinh không vỡ vụn, chỉ có một đám người Âm tộc đang thanh lý chiến trường, chủ yếu là nhặt lấy vòng không gian rơi vãi trong tinh không.

Lâm Tú đưa tay ra, một gã Âm Tộc lập tức bay đến bên cạnh hắn.

Lâm Tú nhìn vào mắt hắn, ánh mắt người Âm Tộc này lập tức biến thành mờ mịt.

Từ trong trí nhớ của người Âm Tộc, Lâm Tú biết được, Vực chủ Âm vực đã dẫn dắt cường giả Âm Tộc quét ngang Ngân Lam Tinh, kết quả là tất cả cường giả Nguyên Cảnh trở lên của Ngân Lam Đế Quốc, bao gồm cả Vực Chủ Lôi Vực đều bị hắn cắn nuốt.

Từ trong trí nhớ của đối phương, Lâm Tú thấy được vô tận sương mù đen bao phủ toàn bộ Ngân Lam Tinh.

Các cường giả đế quốc Ngân Lam kêu thảm thiết không ngừng trong sương mù đen, nhưng không cách nào đào thoát, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Ánh mắt Lâm Tú hơi nghiêm túc, đây chính là phương pháp dung hợp Bản Nguyên của hắn sao?

Đây rõ ràng là một loại năng lực cắn nuốt, Thiên Viêm Đại Đế cùng Uyên Thủy Đại Đế, cùng với cao thủ dung hợp Bản Nguyên của Viêm Tộc cùng Uyên Thủy Tộc, Bản Nguyên của bọn họ hẳn là cũng bị cướp đoạt theo cách này.

Cắn nuốt ba vị Vực Chủ, thực lực của hắn đã vượt xa Vực Chủ bình thường, mà người của Âm Tộc, đã rời khỏi nơi này ước chừng chín thời tinh, trong khoảng thời gian này, mấy tỉnh vực khác có khả năng cũng đã sớm rơi vào tay giặc.

Giờ phút này, tại tỉnh vực Mộc Linh.

Trong tỉnh không nào đó, một đám sương mù đen có kích thước to như một hành tinh đang kịch liệt quay cuồng, rất nhanh, sương mù đen đình chỉ vận động, bắt đầu kịch liệt co rút lại, cuối cùng ngưng tụ thành một bóng người.

Hắn lơ lửng trong hư không, bảy Bản Nguyên kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, lôi, ám, vờn quanh bên cạnh hắn, khí thể khổng lồ cuộn cuộn xông ra từ trong cơ thể.

Dưới áp lực của khí thể này, mấy chủng tộc vũ trụ trên tinh cầu chung quanh giống như gặp phải thần linh, từ đáy lòng sinh ra một loại cảm giác thân phục.

Đông đảo cường giả Âm Tộc vây quanh bên cạnh sương mù đen, ánh mắt cuồng nhiệt mà kích động.

Rất nhanh, trong sương mù đen có thanh âm truyền đến: "Tiếp theo, tỉnh vực Huyền Băng..."

Lúc Lâm Tú đi vào Tỉnh vực Kim, nơi này cũng thay đổi thành một đồng hỗn độn.

Thôn phệ mấy vị cùng cấp, không có vực chủ bình thường nào có thể đối phó được Vực chủ Âm Vực, hắn không biết tình huống của những tỉnh vực khác thế nào, nhưng trong các vực, mấy vị có thực lực mạnh nhất hẳn là sẽ chờ tới cuối rồi mới thôn phệ.

Lâm Tú không đi tới Tinh vực Mộc Linh gần nhất mà đi thẳng tới Tinh vực Quang.

Trong mười hai tinh vực, Tinh vực Quang, Âm, Không Gian cùng Niệm Lực, là bốn vực mạnh mẽ nhất, chủ tinh của Tinh vực Quang giống hệt như lần trước Lâm Tú tới, không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Lâm Tú thở dài một hơi.

Hắn đứng ở trong tinh không, thả ra một bộ phận khí tức của mình, luồng khí tức này nhẹ nhàng đi qua hành tinh nào đó, những chủng tộc khác trên tinh cầu không phát giác được, nhưng ở trong chỗ cao nhất tại một toà thần điện bỗng nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng xông thẳng tới chân trời, chớp mắt liền tới trong tinh không.

Một màn này, đưa tới vô số bóng người trong thần điện chấn kinh.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Tại sao vực chủ bỗng nhiên rời đi?”

Mà lúc này, trong tinh không, ở đối diện Lâm Tú, một luồng ánh sáng loé lên, ngưng tụ ở trước mặt của hắn, Kẻ này có hình dạng không khác nhân tộc bao nhiêu, chỉ là phía sau lưng có một đôi cánh ánh sáng màu trắng.

Luồng sáng nhìn chăm chăm Lâm Tú, trầm giọng hỏi: “Người là ai?”

Trong lòng Vực chủ Quang Vực có chút chấn kinh, phát giác được luồng khí tức kia, hắn tưởng rằng là người nào trong mười một vị kia, nhưng người đối diện lại hết sức lạ lẫm.

Lâm Tú chậm rãi nói: "Ta là ai không quan trọng, ta tới đây không có ác ý, mà là muốn nhắc nhở người một việc."

Hắn quơ quơ ống tay áo, trước mặt hiện ra một bức tranh, trong tấm hình là Vực chủ Lôi Vực cùng Kim Vực đã bị tiêu diệt, Vực chủ Quang Vực thấy vậy, con người lập tức co lại.

Đầu tiên, hắn chấn kinh vì thủ đoạn của vị cường giả bí ẩn này, loại chuyện này, không nằm trong bất cứ thần thuật nào mà hắn lý giải được.

Thứ hai, hắn biết đó là địa phương nào, đó là trung tâm của hai đại tinh vực, còn có hai vị vực chủ, nơi đó tại sao lại bị hủy diệt, ai có thể làm được chuyện này?

Lâm Tú biết, chỉ bằng vào lời nói của một bên, không có khả năng triệt để thuyết phục đối phương.

Mảnh không gian này rung lên một cái, lúc bọn hắn xuất hiện lần nữa thì đã có mặt tại Tinh vực Lôi.

Chương 1161: Chân tướng

Trừ một ít rung động của Bản Nguyên hệ lõi, nơi này còn sót lại một luồng khí tức cực kỳ nồng đậm khác.

Vực chủ Quang Vực hít sâu một hơi, nói: "Ta đã hiểu được..."

Một màn trước mắt đã không cần Lâm Tú giải thích thêm, hắn cùng Vực chủ Quang Vực hiển nhiên đã ở trên một con thuyền, hai người không hề trì hoãn thời gian, lập tức đi tới Tinh Vực Huyền Băng, phát hiện nơi này cũng đã bị tấn công.

Vực chủ Quang Vực quyết định thật nhanh, nói: "Đi Niệm Vực..."

...

Niệm Vực, nơi nào đó trong tinh không.

Hai bóng người bị vây trong một đám sương mù, một cái vòng bảo hộ bằng niệm lực chặn lại sương mù đen ăn mòn, nhưng theo thời gian trôi qua, vòng bảo hộ này cũng đang không ngừng thu nhỏ.

Vực chủ Niệm Vực sợ hãi nói: "Ô Huyền sao lại trở nên mạnh mẽ như vậy..."

Vực chủ Không Gian đứng sững vai với hắn cũng không trả lời được vấn đề này, vốn thực lực của mười hai vực chủ mặc dù cũng có một chút chênh lệch, nhưng chênh lệch này không lớn, cho dù là Ô Huyền cũng không thể hình thành nghiền ép vị kia của đế quốc Thiên Viêm.

Nhưng bây giờ hai người bọn họ liên thủ cũng bị Ô Huyền áp chế gắt gao.

Không chỉ như vậy, trong chiến đấu vừa rồi, Ô Huyền còn hiển lộ ra không chỉ một loại thần thuật, hẳn thậm chí còn tinh thông thần thuật Không Gian, chính mình vừa mới đào thoát lại bị hấn lần theo không gian rung động mà đuổi theo.

Đám sương mù kia làm bọn hấn sinh ra một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Từ khi trở thành vực chủ, bọn hấn chưa từng gặp lại loại cảm giác này, Vực chủ Niệm Vực lớn tiếng nói: "Ô Huyền, rốt cuộc ngươi muốn cái gì, chúng ta có thể thương lượng..."

Trong sương mù đen hiện ra một khuôn mặt, hẳn nhìn hai người trong vòng bảo hộ niệm lực, vừa cười vừa nói: "Các ngươi còn không biết sao, thứ ta muốn chính là các ngươi..."

Sắc mặt hai vị vực chủ triệt để trầm xuống.

Cái này khiến bọn hấn nhớ tới hình ảnh cường giả tỉnh vực Không Gian cùng Niệm Vực bị Ô Huyền thôn phệ, đồng thời bọn hấn cũng hiểu được Ô Huyền muốn dung hợp Bản Nguyên của bọn hấn.

Vực chủ Không Gian hỏi: "Chẳng lẽ truyền thuyết là có thật?"

Vực chủ Niệm Vực khẽ thở dài: "Bản Nguyên hợp nhất, thành tựu Chân Thần, vốn dĩ tưởng rằng đây chỉ là truyền thuyết, không nghĩ tới hẳn thế mà thật sự có thể làm được..."

Mặt người trong sương mù đen kia nhìn hai người trong vòng bảo hộ, chậm rãi nói: "Ta

cũng là vì vũ trụ này thôi, hi vọng các người chớ trách ta...”

Hai vị vực chủ không biết ý tứ của Ô Huyền, nhưng vất vả tu hành 100.000 năm mới đến một bước hôm nay, ai lại muốn kết thúc như vậy?

Vực chủ Niệm Vực dốc hết toàn lực, duy trì sự ổn định của vòng bảo hộ niệm lực.

Vực chủ Không Gian tạo ra một lưỡi đao không gian thật lớn, xuyên qua vòng bảo hộ niệm lực, hung hăng chém sương mù đen vỡ ra một cái lỗ hồng sâu hun hút, nhưng lập tức, sương mù đen phun trào, rất nhanh lỗ hồng lần nữa khép lại.

Tiếp tục như vậy, vòng bảo hộ niệm lực sớm muộn sẽ sụp đổ, bọn hắn cũng không tránh được kết cục bị thôn phệ.

Ngay vào lúc này, một cột ánh sáng trắng kiệu vô cùng xuất hiện từ đằng xa, ánh sáng chói mắt làm cho tất cả tinh quang chung quanh cũng phải trở nên ảm đạm, tựa hồ giữa vũ trụ chỉ còn lại luồng ánh sáng này.

Cột sáng đánh tan sương mù đen, khiến cho sương mù đen tạm thời xuất hiện một lỗ hồng khổng lồ.

Vực chủ Không Gian không buông tha cơ hội lần này, nắm lấy Vực chủ Niệm Vực bên cạnh, thân hình lóe lên, đã xuất hiện ở bên ngoài sương mù đen, mới lấp lóe mấy cái đã tụ hội cùng một với Vực chủ Quang Vực.

Bên cạnh Vực chủ Quang Vực còn có một bóng người, thời gian khẩn cấp, hai người rất nhanh đã nói với Vực chủ Quang Vực:

“Ô Huyền muốn thôn phệ chúng ta, mấy vị khác đã bị hấn thôn phệ...”

Sương mù đen bị tạm thời đánh tan rất nhanh lại một lần nữa ngưng tụ lại, vượt qua không gian, trong nháy mắt đi tới đối diện bốn người.

Sương mù đen vận chuyển cuộn cuộn, một lần nữa hóa thành hình người, ánh mắt của hắn không nhìn về phía ba vị vực chủ, mà là nhìn qua một bóng người khác, trong mắt hiện ra vẻ chán kinh cực độ.

Từ trong thân thể người này, hắn cảm nhận được mười hai loại lực lượng Bản Nguyên giống mình, nhưng khi hắn cẩn thận cảm thụ, loại cảm giác này lại biến mất.

Trong vũ trụ xuất hiện một vị cường giả như vậy từ bao giờ?

Ánh mắt Lâm Tú khẽ quét qua, trong nháy mắt đã hiểu vì sao đối phương có thể thôn phệ Bản Nguyên, Vực chủ Âm Vực vậy mà là một thể song hồn hiếm thấy, mà năng lực của một linh hồn khác trong cơ thể hắn chính là thôn phệ...

Thông qua loại năng lực này, hắn có thể biến Bản Nguyên của người khác thành của mình, kể từ đó, hắn cũng có được khả năng hợp nhất Bản Nguyên.

Lực lượng thôn phệ của Vực chủ Âm Vực cùng loại với khả năng phục chế của Lâm Tú.

Chương 1162: Chân tướng (2)

Lâm Tú đang quan sát Ô Huyền, đồng thời Ô Huyền cũng đang quan sát hắn.

Hồi lâu sau, Ô Huyền nhìn qua Lâm Tú, hỏi: "Người là ai?"

Trong bốn bóng người trước mặt, kẻ khiến hắn cảm giác thấy uy hiếp lớn nhất, không phải ba vị vực chủ khác, mà là bóng người xa lạ này, làm hắn giống như gặp phải thiên địch.

Loại cảm giác này, trước kia chưa bao giờ có.

Lâm Tú nhìn Ô Huyền, hỏi: "Hắn là ai?"

Lâm Tú hỏi ra vấn đề này, sương mù đen rõ ràng hơi sôi trào một cái, sau đó liền đánh tới Lâm Tú, ba vị vực chủ khác thấy thế lập tức né tránh ra xa xa, nhưng hình ảnh hắn bị thôn phệ trong tưởng tượng lại không xuất hiện, Lâm Tú đứng ở nơi đó, sương mù đen chỉ có thể xuyên qua thân thể của hắn, tựa hồ hắn chỉ là một cái bóng không có thực thể.

Tới cấp bậc Vực Chủ, Bản Nguyên đã tu hành đến cực hạn, dị thuật khác đã không có tác dụng với Lâm Tú.

Nắm trong tay rất nhiều quý tặc, Vực chủ Âm Vực cũng không thể làm gì hắn.

Sau khi thử mấy lần, phát hiện làm cái gì cũng không thể thôn phệ đối phương, Vực chủ Âm Vực một lần nữa ngưng tụ thân hình.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía đối diện, ba vị vực chủ đã từng là đối thủ mạnh mẽ nhất, vị cường giả thần bí này lại càng có thực lực vượt quá dự liệu của hắn, mặc dù

hắn mạnh mẽ, nhưng cùng lúc đối phó bốn người thì vẫn không có phần thắng.

Hắn nhìn mấy người, nói: "Không phải là các người muốn biết tại sao ta phải làm như thế sao, đi theo ta..."

Nói xong, bóng dáng của hắn lập tức biến mất, Lâm Tú và vực chủ Không Gian liếc nhau, đi theo luồng không gian rung động kia, rất nhanh đã dẫn hai vị vực chủ khác vào một không gian vũ trụ.

Trước mắt bọn hắn, trong tinh không xuất hiện một sinh vật vừa to lớn vừa xấu xí, sinh vật này cao chừng vài chục trượng, phần bụng mọc ra vô số xúc tu, nó vừa mới xuất hiện, những xúc tu kia liền không ngừng bay múa, thôn phệ hết thấy vật chất chung quanh.

Trong nháy mắt, một tiểu hành tinh có đường kính mấy ngàn trượng trực tiếp bị nó thôn phệ hầu như không còn.

Sau khi thôn phệ tiểu hành tinh, thân thể của nó biến thành khổng lồ hơn một chút, lại bay về chỗ xa hơn, chuẩn bị thôn phệ một hành tinh càng to lớn hơn.

Bao gồm cả Lâm Tú, mấy vị vực chủ đều biết sinh vật trước mắt, nó thuộc về một loại Trùng tộc tinh không, Trùng tộc tinh không có được năng lực cắt nuốt hết thấy, từng cái tinh vực đều có ổ Trùng tộc mẫu.

Phàm là tinh hệ nào có bọn chúng ở, vô luận là hăng tinh, hành tinh, hay là vật khác trong vũ trụ, dần dần đều sẽ bị thôn phệ tới khi hầu như không còn, trở thành chất dinh dưỡng cho bọn chúng, rất nhiều tinh cầu thích hợp cư ngụ thậm chí cũng

bởi vậy mà biến thành không thích hợp ở lại.

Trùng tộc tinh không đối với các đại tinh vực mà nói, đều là một chuyện khiến kẻ thống trị buồn phiền.

Bọn chúng có khả năng miễn dịch rất lớn với tất cả các loại công kích, muốn giết chết bọn chúng không dễ dàng.

Cho dù là tiêu diệt bọn chúng rồi, bọn chúng cũng sẽ xuất hiện lần nữa sau thời gian rất ngắn, tiếp theo nhanh chóng sinh sôi, thôn phệ hết thảy, trước kia kì thật vũ trụ không chỉ có mười hai cái tinh vực, nhưng chỉ có mười hai tinh vực có thể ngăn cản Trùng tộc tinh không xâm lấn.

Bên ngoài mười hai tinh vực là vũ trụ càng rộng lớn hơn, là lãnh địa của Trùng tộc tinh không, trừ Trùng tộc, không có bất kỳ chủng tộc nào khác tồn tại, cho dù trước kia có, cũng sớm đã bị bọn chúng thôn phệ.

Giờ phút này, điều làm bọn hắn cảm thấy da đầu tê dại là, Trùng tộc tinh không thường chỉ xuất hiện rải rác, bây giờ lại lít nha lít nhít hiện đầy tinh không, vô số hành tinh, thậm chí trên hằng tinh, đều có bóng dáng của bọn nó.

Nơi nào đó trong tinh không, có một cái lỗ hổng còn to lớn hơn thái dương, giờ phút này, vô số Trùng tộc còn đang xông vào thông qua nó.

Vực chủ Âm Vực nhìn bọn hắn, nói: "Nơi này là biên giới Tinh vực Âm, mười ngàn năm trước, Âm tộc phát hiện lỗ hổng không gian này, mười ngàn năm trôi qua, nó đang không ngừng trở nên lớn hơn..."

Kỳ thật không cần Vực chủ Âm Vực giải thích, đám người Lâm Tú dùng mắt thường cũng có thể nhìn ra, cái lỗ hồng này đang không ngừng trở nên lớn hơn, mà tốc độ khuếch tán còn càng lúc càng nhanh.

Lâm Tú thử chữa trị cửa hang này, lại phát hiện bất lực.

Vực chủ Âm Vực nhìn hắn một cái, nói:
"Không cần uổng phí sức lực làm gì, lỗ hồng này thông tới một vũ trụ khác, vũ trụ này không có Chân Thần, sẽ chậm rãi bị tiêu diệt thành không còn sự sống, cái lỗ hồng không gian này chính là điểm báo, trừ phi có thể dung hợp tất cả Bản Nguyên, trở thành Chân Thần duy nhất, nếu không chỉ có thể nhìn lỗ hồng không gian này tiếp tục mở rộng, cuối cùng vũ trụ của chúng ta sẽ dung hợp với vũ trụ khác, đến lúc đó, ai có thể ngăn cản được những đám Trùng tộc này..."

Chương 1163: Chủ của của tạo vật

Vực chủ Không Gian khó có thể tin tưởng:
"Còn có vũ trụ khác?"

Lâm Tú không nói gì thêm, vũ trụ song song hiển nhiên là tồn tại, bởi vì hắn chính là đến từ một vũ trụ khác, mà lỗ hổng này hiển nhiên lại thông tới một cái vũ trụ mới.

Ô Huyền nhìn bọn hắn, nói: "Trong thân thể của ta có một luồng lực lượng khác, nó có thể dung hợp tất cả Bản Nguyên, trở thành Chân Thần, chỉ có ta mới có thể thành Chân Thần, cứu vớt vũ trụ, sự hi sinh của các người sẽ không uổng phí..."

Hắn nói xong, mười hai loại lực lượng Bản Nguyên vờn quanh, Ngũ Hành, Quang, Âm, Phong, Lôi, Băng, Không Gian, Niệm Lực, hiển nhiên, hắn giống như Lâm Tú, đã sớm tập hợp đủ mười hai loại năng lực.

Nhưng rất nhanh hắn liền lộ ra khuôn mặt chấn kinh.

Bên cạnh Lâm Tú cũng có mười hai loại Bản Nguyên vờn quanh, hắn nhìn Vực chủ Âm Vực, nói: "Thật ngại quá, người có, ta cũng có, mà đưa Bản Nguyên cho ta, bọn hắn cũng không cần hi sinh..."

Ô Huyền nhìn Lâm Tú, thân thể được ngưng tụ từ sương mù quay cuồng không ngừng.

Mặc dù hắn dung hợp tất cả Bản Nguyên, là muốn cứu vớt vũ trụ này, nhưng người nào lại không muốn trở thành Chân Thần, bước ra một bước cuối cùng trong con đường tu hành, hắn đã chờ đợi khoảnh khắc này vô số năm rồi...

Cơ hội duy nhất này, hẳn làm sao có thể tặng cho người khác?

Tĩnh vực Âm.

Một bên khác của lỗ hồng không gian.

Mấy đạo thân ảnh, thông qua lỗ hồng, đi đến bên này vũ trụ, nơi tầm mắt nhìn thấy, đều là đàn côn trùng, vũ trụ này có rất ít vật chất, dường như không có hành tinh, kim loại, cũng không có bất kỳ khí thể gì.

Nơi này đến ngay cả nguyên lực cũng mỏng manh đến đáng thương.

Vô số Trùng tộc thôn phệ tất cả vũ trụ này, khiến cho vùng vũ trụ này dường như chỉ còn lại chính bản thân không gian, liên tục không ngừng có Trùng tộc, thông qua lỗ hồng không gian kia, đi vào một vũ trụ khác.

Hồi lâu sau, đám người từ trong lỗ hồng không gian đi ra.

Bọn họ đều là sự tồn tại mạnh nhất của vũ trụ này, chỉ thiếu một chút nữa, là có thể chạm đến cảnh giới ở trong truyền thuyết kia, trong mấy vạn năm tu hành, trong lòng cũng đã có chút cảm ngộ đối với vũ trụ.

Đối với những Trùng tộc không có gì không thôn phệ được này, bọn chúng là giết không bao giờ hết.

Mà đổi thành một vũ trụ khác, cũng đang tiến hành thôn phệ đối với bọn chúng, hai vũ trụ, sớm muộn gì cũng sẽ dung hợp với nhau, khi đó, vũ trụ này, cũng sẽ bị Trùng tộc thôn phệ đến chỉ còn lại chính bản thân không gian.

Để giải quyết thế cục khó khăn này, loại phương pháp thứ nhất là tiêu diệt Trùng tộc ở vũ trụ khác, nhưng đây là chuyện không thể nào, cho dù bọn họ là vực chủ, ở trong vũ trụ lạ lắm mỏng manh nguyên lực kia, cũng rất nhanh sẽ tiêu hao hết nguyên lực, bị Trùng tộc vô tận thôn phệ.

Loại phương pháp thứ hai, là để cho lỗ hổng không gian này lại một lần nữa khép kín, nhưng điều này, cần phải có cảnh giới cao hơn.

Trước mắt, ba vị vực chủ có hai lựa chọn, hoặc là bị Ô Huyền thôn tính, hoặc là giao Bản Nguyên cho Lâm Tú, bị Ô Huyền thôn tính, trong chớp mắt 100.000 năm tu hành sẽ bị hủy hoại, bọn họ chắc chắn sẽ không có lựa chọn.

Vực chủ Quang Vực nhìn về phía Lâm Tú, hỏi: "Người thật sự sẽ không thôn tính chúng ta?"

Lâm Tú lắc đầu, nói: "Sẽ không, chỉ có điều sau khi mất đi Bản Nguyên, tu vi của các người sẽ giảm xuống một chút, có thể sẽ rơi xuống đến Nguyên Cảnh tầng bảy..."

Trên mặt ba vị vực chủ đều lộ ra giao động, Nguyên Cảnh tầng bảy, cũng không phải là không thể nào chấp nhận, phải biết là, mấy vị vực chủ khác, đều là đã chết rồi.

Bất giác bọn họ đứng về phía Lâm Tú.

Lúc này Ô Huyền lộ ra rất bình tĩnh, dường như đã sớm biết lựa chọn của bọn họ.

Nhưng hẳn, sẽ không đưa ra cùng một lựa chọn với ba vị này.

Hắn chờ đợi mấy vạn năm, chính là vì đợi một cơ hội, làm sao có thể dễ dàng từ bỏ, Ô Huyền nhìn Lâm Tú, nói: "Chân Thần chỉ có một, là người hay là ta, giao cho thiên mệnh đi"

Lâm Tú nhìn hắn, nhẹ gật đầu, đây là một trận chiến số mệnh giữa bọn họ.

Quang Vực.

Lâm Tú nhìn vực chủ Quang Vực, nói: "Lúc ta lấy Bản Nguyên, đừng phản kháng..."

Tồn tại cấp vực chủ, nếu như không trực tiếp thôn tính, hắn không thể nào tùy ý tước đoạt Bản Nguyên, nhất định bọn họ phải phối hợp, vực chủ Quang Vực gật đầu nhẹ, Lâm Tú vươn tay, trong cơ thể của hắn dần dần có ánh sáng tràn ra, cuối cùng ngưng tụ thành một luồng ánh sáng chói mắt.

Đạo Bản Nguyên này, so với bất luận Bản Nguyên hắn lấy được từ một vị cường giả Quang tộc nào cũng mạnh hơn rất nhiều.

Sau khi tước đoạt Bản Nguyên, khí tức trên người vực chủ Quang Vực giảm xuống, rất nhanh đã rơi xuống đến chỉ có bộ dáng của Nguyên Cảnh tầng bảy.

Chương 1164: Chủ của của tạo vật (2)

Vực chủ Không Gian, vực chủ Niệm Vực nhìn thấy cảnh tượng này, cũng nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ cần không phải giao sinh mệnh ra, vì toàn bộ vũ trụ, cảnh giới rơi xuống tầng bảy, cũng không phải không thể chấp nhận.

Một lát sau, Bản Nguyên của bọn họ, cũng bị Lâm Tú lấy ra.

Lúc này tại Âm Vực.

Trước mặt Ô Huyền có hơn mười vị cường giả Âm tộc đang đứng.

Những trưởng lão và chiến tướng Âm tộc này, dùng ánh mắt sùng kính nhìn về phía hắn, trên mặt đều là thần sắc kiên quyết.

Ô Huyền nhìn bọn họ, nói: "Nếu như ta có thể còn sống, trong thời gian tương lai, sẽ phục sinh từng người các ngươi, nếu như thất bại, cũng sẽ chôn cùng một chỗ với các ngươi..."

Vừa nói xong, thân thể của hắn hóa thành sương mù đen vô tận, bao phủ toàn bộ những cường giả Âm tộc này.

Vực chủ Âm Vực.

Trước một lỗ hổng không gian rất lớn.

Lâm Tú đứng lơ lửng trên không trung, một đám sương mù đen từ đằng xa bay đến, chiến trường cuối cùng của hai người, lựa chọn ở một lỗ hổng không gian khác, ba vị vực chủ nhìn bọn họ biến mất trong lỗ hổng không gian, sắc mặt khác nhau.

Vực chủ Quang Vực nói: "Các ngươi cảm thấy, Ô Huyền và hắn, ai sẽ thắng?"

Vực chủ Không Gian nói: "Không biết, mặc dù Ô Huyền mạnh mẽ, nhưng có lẽ hẳn cũng có bí mật"

Vực chủ Niệm Vực nói: "Không cần biết từ nơi này đi ra là ai, vũ trụ này, đều sẽ nghênh đón chủ nhân mới..."

Ở một lỗ hổng không gian khác.

Hai đám sương mù đen nồng đậm dây dưa không rõ với nhau, tách ra rồi hội tụ, đến ngay cả đám côn trùng ở nơi này chỉ biết thôn phệ, cũng đều tránh xa bọn chúng.

Thời gian chậm chậm trôi qua, trong đó có một đám sương mù đen, trở nên càng nồng hậu dày đặc hơn, một đám khác, lại càng ngày càng mỏng manh.

Một lúc sau, đám sương mù đen mỏng manh kia, bỗng nhiên không còn tấn công nữa, lại lần nữa ngưng tụ ra một bóng người.

Trong ánh mắt của Ô Huyền, có chút không cam lòng, nhưng cũng có chút thoải mái.

Hắn nhìn Lâm Tú, chậm rãi nói: "Ta cho rằng, ta chính là người được chọn, không ngờ được, người mới là người được chọn đó"

Thân hình Lâm Tú xuất hiện, lúc này, Bản Nguyên ở trong cơ thể hắn đã gần như đầy đủ, chỉ còn lại một đạo Bản Nguyên hệ Âm cuối cùng, vẫn còn ở trong cơ thể Ô Huyền.

Từ lúc mới bắt đầu, Lâm Tú đã biết được kết cục của trận chiến này.

Nói hắn là người được chọn, không bằng nói là Nhân tộc được lựa chọn.

Cho dù Ô Huyền có mạnh mẽ hơn nữa, nhưng hẳn cũng là sinh ra ở trong vũ trụ kia, sẽ không chạy thoát khỏi nguyên tắc của vũ

trụ kia, mà ngoại trừ Bản Nguyên, Lâm Tú còn chấp chương quy tắc.

Biết hẳn đã không thể nào thành công, nghĩ đến sự cố gắng vạn năm nay, cùng với toàn bộ sự bỏ ra của Âm tộc, cuối cùng Ô Huyền nhìn Lâm Tú một cái, quay người bay về phía đám côn trùng vô tận.

Oành!

Một đạo nguyên lực chấn động không gì sánh được truyền đến, trong phạm vi mấy trăm vạn trượng, tất cả Trùng tộc đều hóa thành bột mịn, sau khi bùng nổ thì lắng lại, một đám sương mù đen chậm rãi bay đến trong cơ thể Lâm Tú.

Thuận theo đạo sương mù đen này đi vào trong cơ thể hắn, mười hai đạo Bản Nguyên thời kỳ đầu sáng thế, cuối cùng đã tập trung đầy đủ trong cơ thể Lâm Tú.

Rốt cuộc hắn cũng bước ra được một bước cuối cùng kia.

Tại Âm Vực, trong lỗ hổng không gian.

Một bóng người đi ra từ một lỗ hổng không gian khác, ba vị cấp vực chủ, sau khi khiếp sợ nhất thời, thì chậm rãi cúi đầu.

Bọn hắn biết, bọn họ đã không thể nào vượt qua được người đứng trước mắt.

Lâm Tú nhìn đám côn trùng của mảnh tinh vực này, trong đầu xuất hiện một suy nghĩ, toàn bộ Trùng tộc của tinh vực này, đều bị một đạo sức mạnh hấp dẫn, bay về phía một lỗ hổng không gian khác.

Rất nhanh, nơi này đã không còn một Trùng tộc nào nữa.

Cùng lúc đó, trong vòng mười hai tỉnh vực, cùng với tất cả tỉnh vực bên ngoài mười hai tỉnh vực, phía bên trên mỗi đám Trùng tộc tỉnh không đều xuất hiện một lỗ hồng không gian, hút bọn chúng vào.

Sau đó, lỗ hồng không gian từ từ khép kín.

Biên giới Âm Vực, sau khi lỗ hồng không gian kia rung động một hồi, cũng hoàn toàn biến mất không thấy hình dáng, không gian nơi đây, lại một lần nữa ổn định không gì sánh được.

Lâm Tú liếc nhìn ba vị vực chủ một chút, bước ra một bước, đã đi đến một viên tinh cầu màu xanh lam.

Sau khi dung hợp tất cả Bản Nguyên, trong lòng của hắn, sinh ra vô số cảm ngộ rõ ràng.

Dường như, hắn đã trở thành chính vũ trụ.

Trong đầu của hắn, hiện ra một vài hình ảnh.

Vào thời sơ khai của vũ trụ này, thời điểm chỉ có mười hai đạo Bản Nguyên, nơi nào đó trong tỉnh không xuất hiện lỗ hồng.

Một bóng người, từ trong lỗ hồng kia đi ra.

Đó là một... người.

Hắn nhìn thời kỳ mới sinh ra này, vũ trụ còn trống tuếch, nhỏ giọng lầm bầm một câu: "Đen như mực thì sao được, phải có ánh sáng..."

Chương 1165: Chủ của của tạo vật (3)

Sau khi hấn nói xong, trong vũ trụ tăm tối xuất hiện tia sáng đầu tiên, sau đó, dường như là kích động một phản ứng dây chuyền nào đó, càng ngày càng có nhiều ánh sáng bắt đầu xuất hiện, vật chất ban đầu của vũ trụ cũng thai nghén trong đó...

Dường như hấn rất hài lòng với kiệt tác này, làm xong tất cả, hấn phúi tay, đi đến một lỗ hổng không gian khác.

Mà khi hấn đi xuống, đồng thời dừng lại ở một vị trí trong thời gian ngắn, dường như là dính phải một khí tức nào đó, một tinh cầu, sinh ra ở đây, trôi qua năm tháng vô tận, trên viên tinh cầu này, xuất hiện rất nhiều sinh mệnh, trong đó có một loài, chính là loài người.

Nói như thế, con người từ một vũ trụ khác đến nơi này, mới là chủ của tạo vật của vũ trụ này.

Là hấn ở một thời khắc xa xôi nào đó, đây một cái, mới có vũ trụ bây giờ.

Khiến cho Lâm Tú cảm thấy rất kỳ quái là, dáng vẻ của người chủ của tạo vật này, nhìn thế nào cũng rất quen mắt, dường như đã gặp qua ở nơi nào đó, nhưng tìm kiếm sâu trong ký ức, lại không thể nào tìm ra được.

Rất nhanh, Lâm Tú không suy nghĩ thêm chuyện này nữa, thân thể của hấn biến mất ở trong tỉnh không, một lúc sau, đã xuất hiện ở một trang viên nào đó của Giang Nam Đại Hạ.

Chúng nữ Lâm phủ đang ngồi ở trong viện, mỗi một người đang nhìn về một phương hướng ngậy người, ngay cả Tiết Ngung Nhi ngày thường hoạt bát nhất, cũng không nói một lời, lòng đầy tâm sự.

Một lúc sau, bên tai của các nàng, bỗng nhiên truyền đến một giọng nói mà họ ngày nhớ đêm mong, chúng nữ nhao nhao quay đầu nhìn về phía cửa ra vào.

Một bóng người đứng ở nơi đó, dang tay ra với tư thế ôm các nàng, nói: "Ta trở về rồi..."

Vũ trụ mờ mịt, rất khó cảm nhận được thời gian trôi qua.

Một năm vũ trụ, đối với Nguyên Cảnh mà nói, chẳng qua chỉ là trong nháy mắt, nhưng mà qua một năm vũ trụ, vùng vũ trụ này, lại xảy ra quá nhiều chuyện.

Mười hai tỉnh vực lớn, tất cả đều gặp thay đổi lớn, chín vị vực chủ chết, trưởng lão và cường giả cấp chiến tướng Nguyên Cảnh tầng bảy, tầng sáu, cũng tổn hại hơn chín phần, điều này cũng trực tiếp dẫn đến, bây giờ trong vũ trụ, Nguyên cảnh tầng năm, đã được coi là cường giả đỉnh cao.

Trải qua một năm vũ trụ, các tỉnh vực lớn mới dần dần khôi phục hoạt động.

Đế quốc Thiên Viêm, Âm tộc và Uyên Thủy tộc, đã sớm rút lui khỏi tỉnh vực Thiên Viêm, thất công chúa Viêm tộc, sau khi bị một hồi truy sát, bỗng nhiên xuất hiện, dùng thực lực Nguyên Cảnh tầng bảy trở thành vực chủ mới của tỉnh vực Thiên Viêm.

Sau khi thất công chúa trở thành vực chủ, trong khoảng thời gian ngắn, đã liên tiếp

ban bố mấy pháp lệnh của đế quốc.

Trong đó có một điều quan trọng nhất, thuộc về trong tỉnh vực Thiên Viêm, bất kỳ chủng tộc nào sinh ra trong bất kỳ tỉnh hệ gì, bất kỳ tỉnh cầu nào, cũng đều là người dân của đế quốc, được pháp luật của đế quốc bảo vệ, không cần biết thực lực của bọn họ như thế nào, đều không cho phép bất kỳ chủng tộc khác tùy ý xâm lược hoặc là áp bách, nếu như có người vi phạm, nhất định sẽ phải chịu chế tài nghiêm khắc của Luật pháp đế quốc.

Ban bố pháp lệnh này, không chỉ có tỉnh vực Thiên Viêm.

Vô Tận Thủy Vực, Quang Vực, Âm Vực, tỉnh vực Không Gian, Niệm Vực, mười hai tỉnh vực đế quốc lớn đều tuyên bố, dường như là đã sớm có thương nghị, tất cả đều ban bố dạng pháp luật cứng như thế, các loại chủng tộc cực đoan danh tiếng xấu giống như Viêm Cốt tộc càng là trực tiếp bị hạn chế ở bên trong hệ hằng tinh của bọn họ, cho đến khi vũ trụ hủy diệt, cũng không thể tiếp xúc với các chủng tộc khác.

Trừ những pháp lệnh này, các tỉnh vực lớn còn có một số thay đổi ở những phương diện khác.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Trùng tộc tỉnh không tàn phá bừa bãi các tỉnh vực lớn, đột nhiên biến mất không còn thấy bóng dáng, giống như là bỗng nhiên bị xóa mất ở trong vũ trụ này vậy.

Phần lớn các chủng tộc vũ trụ khác đều hoàn toàn không biết gì đối với chuyện này, chỉ các cao tầng của các tỉnh vực lớn mới biết được nguyên nhân trong đó.

Vũ trụ này, đã nghênh đón chủ nhân của nó.

Hệ Ngân Hà ở Tinh vực Thiên Viêm.

Là tinh hệ ở biên thùý tinh vực Thiên Viêm, vốn dĩ nguyên lực của hệ Ngân Hà mỏng manh, nhưng ở trong một năm vũ trụ này, nơi này đã biến thành nơi có nguyên lực nồng đậm nhất trong toàn bộ vũ trụ.

Có điều cho dù là như thế, sự an tĩnh của mảnh tinh hệ này vẫn không bị phá hủy.

Không chỉ là hệ Ngân Hà, mấy chục tinh hệ ở xung quanh, đều được một đạo sức mạnh thần bí bảo hộ, không thể nào thông qua không gian truyền tống từ bên ngoài vào.

Lam Tinh.

Viên tinh cầu màu xanh thẫm xinh đẹp này đã tồn tại vô số năm tháng ở trong vũ trụ, lúc này, vẫn đang chậm rãi chuyển động ở trong tinh không.

Chương 1166: Trở về

Vương đô, Đại Hạ, Lam Tinh.

Từ sau khi nguyên lực ở Lam Tinh trở nên nồng đậm, trẻ con mới sinh ra đời ở Lam Tinh, từ khi vừa mới sinh ra, đã thức tỉnh một loại dị thuật nào đó, các thiên tài của Nhân tộc, bỗng nhiên tăng mạnh thiên phú tu hành, trong thời gian năm năm ngắn ngủi, đã có mấy chục người đột phá đến Nguyên Cảnh.

Vương đô Đại Hạ, các đại gia tộc, thậm chí còn xuất hiện cường giả Nguyên Cảnh tầng ba, có điều, cho dù như thế, bọn họ vẫn thần phục và tôn trọng hoàng thất trước sau như một, giúp đỡ hoàng thất, quản lý Đại Hạ ngay ngắn chỉnh tề.

Lúc này, chính là thi đấu bốn năm một lần.

Thiên tài của các nước tề tụ, vương đô Đại Hạ vô cùng náo nhiệt, các thiên tài đến từ từng quốc gia, không chỉ cảm khái sự phồn hoa hưng thịnh của Đại Hạ, đương nhiên đối với mỹ thực của Đại Hạ, cũng khó có thể kháng cự.

Những ngày này, các tửu lâu lớn của vương đô Đại Hạ, ngày ngày tràn ngập khách, trong đó phần lớn khách nhân không phải là bách tính của Đại Hạ, mà là người dị quốc tóc vàng mắt xanh, dị vực phong tình.

Mỗi lần đến giờ cơm, trong tửu lâu không còn chỗ ngồi, đến ngay cả quán nhỏ bên đường, cũng không còn chỗ.

Dần dần, những người dị quốc này phát hiện, hương vị của một vài quán nhỏ bên đường, còn ngon hơn tửu lâu lớn, mà giá cả

lại rẻ hơn nhiều, người ở lâu trong Đại Hạ, đã học được cách tìm kiếm mỹ thực ở trong các ngõ phố.

Trước xe bán mỳ ở nơi nào đó, một vị nam tử tóc vàng sống mũi cao, dùng tiếng Đại Hạ không quá lưu loát nói: "Ông chủ, thêm một bát mỳ nữa, bỏ nhiều hành thái và rau thơm, mỳ cũng nhiều một chút..."

Ở trước mặt hắn, đã bày một chồng bát rỗng.

Ông chủ xe bán mỳ là một nam tử trung niên, thành thạo bỏ mỳ vào nồi, sau đó ngồi trên ghế đầu sau bếp lò, nhìn đám người qua lại trên đường rộn rộn ràng ràng, theo thói quen ngẩn người.

Sát vách xe bán mỳ là một cửa hàng đậu hũ, cũng kinh doanh rất tốt.

Bà chủ xinh đẹp cũng là chiêu bài lớn nhất của cửa hàng đậu hũ mới mở này, một con chim sơn ca, vẫn luôn đậu ở trên vai của nàng, thỉnh thoảng có người biết chơi chim, đến đây thỉnh giáo nàng phương pháp huấn luyện chim, chim chóc trải qua thuần dưỡng của bà chủ bán đậu hũ, đều vô cùng nghe lời, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cửa hàng đậu hũ này cực kỳ nổi danh...

Đại Hạ, phủ Giang Nam.

Bởi vì một nhà Lâm Tú thường xuyên ở Giang Nam, nên địa vị của phủ Giang Nam ở Đại Hạ, thậm chí còn phía trên vương đô, các cường giả của các quốc gia ở Lam Tinh, cũng coi nơi này là thánh địa tu hành, quanh năm định cư ở đây...

Lúc này, bên trong phủ đệ xa hoa nào đó ở Giang Nam.

Mấy đứa bé đang chơi đùa trên đồng cỏ ở hậu viện, thỉnh thoảng vang lên giọng trẻ con non nớt, thỉnh thoảng, có một vị tiểu cô nương phấn điêu ngọc trác từ bên ngoài chạy vào, lớn tiếng nói:

"Không xong rồi, lại không thấy cha và các di nương rồi, dì Song Song cùng với dì Tác Phi Á cũng không thấy đâu nữa..."

Một đứa bé trai lớn tuổi hơn một chút đu xích đu ở dưới tàng cây, không có chút nào bất ngờ nói: "Chuyện này có gì kỳ quái đâu, cũng không phải là lần đầu tiên..."

Hắn từ trên xích đu nhảy xuống, tiểu cô nương có con người màu xanh lam nhìn hắn, hỏi: "Ca ca, ca đi đâu vậy?"

Đứa bé trai nói: "Ta đi tìm các tiểu muội muội của Lý gia chơi, các muội ở trong nhà ngoan ngoãn nghe lời, đợi cha và các di nương trở về..."

Bên ngoài Lam Tĩnh.

Nơi nào đó trong tỉnh không.

Lâm Tú phát phát tay, lập tức không gian xuất hiện một lỗ hổng, hắn quay đầu nhìn chúng nữ, mỉm cười, nói: "Lần này dẫn các muội đi chơi một vòng vũ trụ..."

Trong năm năm qua, Lâm Tú không ngừng xuyên qua bích chương không gian, đi đến các vũ trụ song song khác, đi qua hết Lam Tĩnh này đến Lam Tĩnh khác.

Nhưng bên trong vũ trụ kia, vẫn là một mảnh hư vô, dường như là vừa mới sinh ra không lâu, khoảng cách sinh ra vật chất và

sinh mệnh cũng không biết còn phải đợi bao lâu nữa...

Có một vài vũ trụ Lam Tinh, đã sinh ra sinh mệnh, nhưng cũng không phải là Nhân tộc.

Bọn họ có một vài chủng tộc bị sinh vật to lớn ở biển thống trị, có nơi đang ở thời đại khủng long, các vũ trụ khác nhau, Lam Tinh khác nhau, phương thức tiến hóa của sinh mệnh, cũng có chỗ khác nhau.

Ngay vừa rồi, cuối cùng Lâm Tú cũng tìm được một Lam Tinh hần quen thuộc nhất.

Hắn dẫn theo chúng nữ tử, xuyên qua lỗ hổng không gian, trước mắt lại xuất hiện một tinh cầu màu xanh lam.

Một lát sau, ở trên đường phố của một tòa thành thị nào đó của Hoa Hạ.

"Oa, nhiều mỹ nữ vậy!"

"Rất nhiều chị gái cổ trang, "Lộc Đình Ký" lại được phục chế rồi?"

"Là đoàn làm phim nào đang quay phim ở chỗ này, cũng không thấy máy quay phim..."

"Ngành giải trí đúng thật là ngoạn hổ tàng long, những chị gái này, xinh đẹp như thế, khí chất cao như vậy, thế mà ta lại không biết một người nào!"

"Ôi trời, đây không phải là Lâm Tú sao, hần biến mất mấy tháng, còn tưởng rằng hần bị thiên thạch đập chết rồi, hay lắm, hần đây là đang làm gì vậy, cosplay sao?"

"Người nói là tiểu vương tử quán ăn đêm kia, ôi trời, những chị gái này thật là đẹp, thế mà còn có người ngoại quốc, những

người có tiền này, đúng thật là biết chơi..."

Chúng nữ tử đi đến đường phố, lập tức dẫn đến một hồi xôn xao, có điều rất nhanh, bọn họ đã bị một đạo sức mạnh thần bí ảnh hưởng, tiếp tục người nào làm việc của người đó, làm như không nhìn thấy đám người Lâm Tú.

Lâm Tú đang đi trên con đường quen thuộc, trong cõi U Minh có một sức mạnh, hấp dẫn hắn đi đến trước một tòa kiến trúc.

Phía trên tòa kiến trúc, dùng thể chữ đáng yêu viết mấy chữ.

Nhà trẻ Lam Thiên.

Nơi này là nhà trẻ, nhưng thật ra là cô nhi viện, một vị lão nhân trên 50 tuổi, nhận mười mấy đứa trẻ bị cha mẹ bỏ rơi, trước khi Lâm Tú xuyên không, mỗi tháng đều sẽ dẫn bạn gái mới đến thăm những đứa trẻ này.

Mặt cỏ của nơi này là hắn tìm người trải, thang trượt voi lớn cũng là hắn xây, mỗi lần tới, Lâm Tú đều sẽ mang một đồng đồ ăn vật và đồ chơi cho bọn nhỏ.

Lâm Tú đi đến trước cửa nhà trẻ thì hiện thân.

Bọn nhỏ đang chơi đùa ở trên bãi cỏ, lập tức nhảy dựng lên.

"Anh Lâm Tú!"

"Anh đến rồi!"

"Anh Lâm Tú đã lâu không gặp, em còn tưởng rằng anh đã quên mất chúng em rồi!"

"A, bạn gái mới của anh Lâm Tú đâu, tại sao lần này không dẫn đến..."

Đám nhỏ chen chúc đi đến, vây quanh Lâm Tú, vừa chạy vừa nháy, trong nhà trẻ, một lão nhân đang sửa sang lại mặt cở quay đầu nhìn Lâm Tú, lộ ra vẻ mỉm cười, nói: "Nhóc con, trở về rồi..."

Khi Lâm Tú và viện trưởng đối mặt nhìn nhau, sau khi sừng sốt trong chớp mắt, trên mặt cũng lộ ra dáng vẻ tươi cười, nói: "Trở về rồi..."

Ps/ Truyện đã full